

QIN
ZÖ
EDIT

Lo Đội Bèo An Duyên Gặp

Mình
Nguyệt
Thỉnh
Phong

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)

[Chương 149](#)

[Chương 150](#)

[Chương 151](#)

[Chương 152](#)

[Chương 153](#)

[Chương 154](#)

[Chương 155](#)

[Chương 156](#)

[Chương 157](#)

[Chương 158](#)

[Chương 159](#)

[Chương 160](#)

[Chương 161](#)

[Chương 162](#)

[Chương 163](#)

[Chương 164](#)

[Chương 165](#)

[Chương 166](#)

[Chương 167](#)

[Chương 168](#)

[Chương 169](#)

[Chương 170](#)

[Chương 171](#)

[Chương 172](#)

[Chương 173](#)

[Chương 174](#)

[Chương 175](#)

[Chương 176](#)

[Chương 177](#)

[Chương 178](#)

[Chương 179](#)

[Chương 180](#)

[Chương 181](#)

[Chương 182](#)

[Chương 183](#)

[Chương 184](#)

[Chương 185](#)

[Chương 186](#)

[Chương 187](#)

[Chương 188](#)

[Chương 189](#)

[Chương 190](#)

[Chương 191](#)

[Chương 192](#)

[Chương 193](#)

[Chương 194](#)

[Chương 195](#)

[Chương 196](#)

[Chương 197](#)

[Chương 198](#)

[Chương 199](#)

[Chương 200](#)

[Chương 201](#)

[Chương 202](#)

[Chương 203](#)

[Chương 204 - Hồi Cuối](#)

[Chương 205 - Ngoại Truyện 1: Đại Tẩu](#)

[Chương 206 - Ngoại Truyện 2: Tịnh Duyên Sư Thái](#)

[Chương 207 - Ngoại Truyện 3](#)

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 1

An Nhược Thần dùng vải siết chặt ngực, hít sâu mấy hơi, xác nhận còn có thể hít thở bình thường thì lại tiếp tục mặc yếm, sau đến trung y, rồi mới mặc y phục một màu mới mua vào. Cuối cùng nàng cầm lấy bọc quần áo của mình lên.

Bọc quần áo buộc thành hình con thuyền, không to quá cỡ. Nàng thắt bọc ra sau lưng, sau đó lại mặc áo choàng rộng thùng thình vào, vừa đủ để che đậy.

An Nhược Thần cẩn thận soi gương, cảm thấy tự nhìn cũng không đến nỗi nào tệ. Nàng hài lòng rồi. Hít sâu một hơi, xoay người bước ra cửa.

Không gọi nha hoàn, không dẫn theo tùy tùng, nàng như đi lang thang một mình mà đi về phía cửa hông ở phủ. Lúc dừng bước ở gần cửa hông thì giả vờ ngắm hoa một lúc, khéo mắt lại để ý đến cánh cửa đang mở, người canh cổng đang bê rổ hộ đại nương đưa thức ăn.

Rất tốt, cơ hội đây rồi.

An Nhược Thần vừa ngắt hoa vừa điềm nhiên bước ra ngoài, lúc đi đến cửa thì đúng lúc người canh cổng đặt rổ xuống quay đầu lại, trông thấy nàng. Nàng cười một tiếng với người canh cổng, rồi thản nhiên nhấc chân ra ngoài.

Nhất thời người canh cổng mất hồn chưa tỉnh lại, không kịp hỏi cũng không cản lại.

Tim An Nhượng Thần nhảy đến tận cuống họng, không dám quay đầu, lặng lẽ bước nhanh hơn. Bên tai nghe thấy đại nương đưa đồ ăn thúc giục người canh cổng đi mời tiên sinh phòng thu chi, người canh cổng đáp “được được“. An Nhượng Thần thầm thở phào, lại đi mấy bước thì nghe thấy người canh cổng vọt ra kêu lên: “Đại tiểu thư, cô muốn đi đâu thế?”

Nguy rồi!

An Nhượng Thần làm như không nghe thấy gì, lại không dám chạy, vững vàng tiếp tục bước đi. Chỉ nhìn bóng lưng thì có thể nói là trấn định như thường. Chẳng qua chỉ có chính nàng mới hay, nàng muốn đi nhanh lên, đi nhanh hơn nữa.

Dừng tai lên tiếp tục nghe ngóng, người canh cổng không kêu nàng nữa, nhưng An Nhượng Thần biết, thật ra chuyện chỉ vừa mới bắt đầu.

May mà trước mặt là một ngã rẽ, tất cả đều theo trong kế hoạch.

An Nhượng Thần rẽ vào trong, rồi đột nhiên vắt chân lên chạy như điên, lại chạy đến một ngã rẽ nữa, nhanh chóng ẩn vào một con hẻm ngầm.

Còn chưa kịp thở hỗn hển, nàng rút người dính chặt lấy tường trong bóng tối. Lúc này càng nghe thấy tiếng gào thét lộn xộn cùng tiếng bước chân rối loạn trên phố truyền đến.

“Nhanh lên nhanh lên, hai người đi sang bên kia nhìn xem. Thật kỳ lạ, sao mới chớp mắt mà đã không thấy đâu rồi.”

“Đồ vô tích sự này, thấy đại tiểu thư không đưa theo người tự mình ra ngoài mà cũng không biết cản cô ấy lại. Lão gia mà biết thì người cứ chờ đấy!”

“Lúc đó ta đang bận, nhất thời không kịp phát hiện xem có gì sai. Sau mới sực nhớ ra, ta cũng có gọi mấy tiếng, rồi vội vã gọi người đến.” Đây là

giọng của người canh cổng, hẳn ta đang cố biện minh, “Nhìn tâm tình đại tiểu thư khá tốt, vừa ngắm hoa vừa đi dạo loanh quanh, có lẽ chỉ là ra ngoài đi lui đi tới thôi, lát nữa sẽ về ngay...”

“Bớt nói nhảm đi, nhanh đi tìm người thôi. Nếu không thấy đại tiểu thư đâu thì chúng ta phải ăn roi hết đấy.”

Những âm thanh la hét ồn ào dần rời xa. An Nhược Thần nhắm hai mắt lại, thầm xin lỗi vì phải để bọn họ ăn roi rồi.

An Nhược Thần đợi một lúc, đoán có lẽ họ đã đi xa, núp ở đầu hẻm ngõ nghiêng kỹ. Chắc chắn không còn người. Nàng cởi áo choàng ra, ôm bọc quần áo vào trước ngực, đi ra ngoài hẻm.

Một đường rảo bước đi nhanh, cẩn thận quan sát, tinh bơ tránh né sự chú ý của người đi đường. Không bao lâu sau, An Nhược Thần tìm được người mà nàng cho là phù hợp. Vị ở phía trước bên trái này, tô vẽ kỹ càng, chú trọng xiêm áo, so với nàng thì tầm vóc tương tự khí chất xấp xỉ, nhìn qua lại thông dong nhàn rỗi, có vẻ như muốn đi dạo từng cửa hàng ở con phố này. Nàng ta có a hoàn đi theo bên cạnh, nhưng không hề gì, mọi người chỉ biết ghi nhớ cái dễ thấy nhất.

An Nhược Thần ngó nhìn xung quanh, rồi sau đó mỉm cười đi đến gần vị cô nương kia. Trong phủ lúc này nhất định náo động lắm, nhất định cha nàng đã phái không ít người ra ngoài tìm nàng. Nàng phải nắm cho chặt thời gian.

An Nhược Thần mỉm cười đi đến bên cô nương ấy, đưa chiếc áo choàng được dùng tơ vàng chỉ đỏ thêu chim phú quý cây cát tường trong tay ra: “Cô nương à, nhà ta muốn làm việc vui, áo choàng này đã được đại sư khai quang cầu phúc, dặn ta phải truyền phúc khí đi, lúc ấy mới có phúc báo. Ta thấy cô có nhân duyên, ấn đường phát sáng, lông mày có hỉ khí, nhất định

là người mang phúc vận rồi, chiếc áo này mà đi với cô thì không có gì hợp bằng, ta tặng nó cho cô được chứ?”

Cô nương kia vừa nghe thấy lời này, khắp khởi mừng thầm, lại nhìn chiếc áo choàng lần nữa, từ chất liệu màu sắc đến hoa văn thuê thùa đều vào bậc thượng thừa, không sao che giấu được nét mặt rạng rỡ. A hoàn ở bên cạnh nhìn, cũng lộ ra nét mừng rỡ. An Nhược Thần thấy vậy, vội chủ động khoác lên thắt nút cho người ta: “Cám ơn cô nương đã thành toàn, cô nương hãy mang phúc khí này vào đi.”

Cô nương kia sờ áo choàng một cái đã quyến luyến không nỡ rời tay, vội cám ơn nàng. An Nhược Thần cười cười, vẫy tay tạm biệt, ôm bọc quần áo của nàng, đi xuyên qua con hẻm bên đường, chạy về phía cửa thành phía nam.

Y như những gì An Nhược Thần đoán, lúc này đầy tớ hộ vệ của An phủ đang tìm kiếm bóng dáng của nàng khắp nơi trong thành.

Đầy tớ không ngừng hỏi thăm bốn phía trên phố, có từng thấy một cô nương đi ngang qua không? Nàng mặc áo choàng màu tím nhạt, bên trên thêu nổi chim vàng cây đỏ.

Không lâu sau đã có tên đầy tớ nghe ngóng được. Có một hộ thương nhân chỉ đường, thấy cô nương kia đi đâu đi đâu. Chúng đầy tớ mừng rỡ, truyền tin cho nhau, rồi chạy về hướng kia đuổi theo người. Vừa đuổi vừa dò la, lại nghe thấy có người nói cô nương kia đã lên một chiếc xe ngựa. Chúng đầy tớ vội vã gọi toán hộ vệ đã cưỡi ngựa ra ngoài mau chóng đuổi theo.

Lúc này, An Nhược Thần đã chạy đến cửa thành phía nam.

Mới góc vắng vẻ bên tường thành có dừng một chiếc xe ngựa nhà nông mà trước đó An Nhược Thần đã lo liệu xong, trên xe ngựa chất mấy bó rơm ngựa trang. An Nhược Thần trả tiền rồi chui vào xe. Mới vừa núp xong thì

chợt nghe hai âm thanh quen thuộc băng qua xe ngựa, chính là tổng quản An Bình của An phủ và người hầu thiếp thân của hắn.

Tim của An Nhược Thần gần như nhảy ra khỏi cổ, lo lắng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi. Không phải An quản sự đã ra ngoài thành làm việc rồi sao? Sao nhanh như vậy đã quay về rồi?

An Bình này một lòng trung thành với cha nàng, cũng chính là đồng lõa muốn đem nàng gả cho tên dê già ác độc buồn nôn ở huyện Phúc An.

Giọng của An Bình dường như ở ngay kế bên xe ngựa, An Nhược Thần nín thở, không dám thở mạnh.

Lần chạy trốn này đã được nàng lên kế hoạch từ lâu, tính toán mỗi một chi tiết cũng rất tốn kém trắc trở, hôm nay đã ra đến cửa thành rồi, thắng lợi ngay trong tầm mắt, tuyệt đối không thể thất bại ở bước này được.

Nhưng dường như An Bình lại cứ đứng ngay cạnh xe ngựa không chịu đi, căn nhắc nói mãi với người hầu của hắn mà không xong. Xe ngựa mãi không rục rịch, cũng không nghe thấy động tĩnh của lão bá đánh xe. An Nhược Thần chảy mồ hôi lạnh.

Xin trời phù hộ, ông trời hãy phù hộ cho con.

An Nhược Thần cắn chặt răng không dám nhúc nhích. Vừa sợ rơm rạ không che kín sẽ bị An Bình phát hiện bên trong có người đang trốn, lại sợ lão bá đánh xe không đủ lanh lợi sẽ đi hỏi cô có phải có vấn đề gì không. Nếu lão bá mà mở miệng thì cô coi như đi đời nhà ma rồi.

Nhưng lão bá chưa nói gì thì cuối cùng xe ngựa chở rơm cũng động dậy, tim An Nhược Thần cũng theo chiếc xe lắc lư mà lúc lên lúc xuống.

Xe ngựa dần dần kéo giãn khoảng cách với chủ tớ An Bình, An Nhược Thần âm thầm thở phào một cái. Nhìn từ khe hở chất đồng rơm, An Nhược

Thần thấy An Bình và người hầu của hắn vẫn còn đứng đó nói chuyện, chắc hẳn có lẽ chưa phát hiện ra tung tích của cô đâu. Nhưng lúc này lại có một tên đầy tớ chạy đến, nói gì đó với An Bình. Nhất thời An Bình tái mặt thất sắc.

Có lẽ là báo cáo chuyện cô bỏ trốn rồi. An Nhược Thần nghĩ bụng. Cũng không biết cô nương áo choàng kia cản chân họ được bao lâu. Nhưng dù vô dụng cũng không sao, xe ngựa của cô sắp ra khỏi cửa thành, lúc đó bọn họ sẽ không tìm được cô nữa.

Đương nghĩ đến đó, đột nhiên xe ngựa chao đảo dữ dội, hình như bánh xe vấp phải đá rồi, suýt nữa An Nhược Thần đã bị ngã xuống. Cô loạng choạng túm lấy thành xe, ổn định thân người, nhưng đồng rơm đằng trước lại rơi xuống.

Chợt tầm mắt An Nhược Thần trở nên thoáng đãng, vừa ngược mắt lên, cùng An Bình bốn mắt giao nhau.

Vẻ mặt hai người đều tràn ngập khiếp sợ.

An Nhược Thần hô to: “Lão bá chạy mau lên!”

Song song đó là An Bình ở đằng kia gào lên: “Đại tiểu thư ở đó!”

Lão bá đánh xe giơ roi thúc ngựa cho xe chạy nhanh hơn. An Nhược Thần trợn mắt nhìn An Bình và người hầu chạy về phía cô, thầm nhủ không ngừng: “Không đuổi kịp, không đuổi kịp, nhất định không đuổi kịp.”

Xe ngựa càng lúc càng chạy xa, bóng người đám An Bình dần dần nhỏ đi. Nhưng An Nhược Thần chưa kịp thở phào thì lại thấy An Bình chạy về phía một chiếc xe ngựa ở cạnh cửa thành.

Xe đã chuyển hướng, An Nhược Thần không còn thấy bóng dáng mấy người chủ tớ An Bình đâu. Nhưng tim nàng đập mạnh hoảng hốt. Nhất định

bọn họ muốn đuổi theo, nàng không thể ngồi chờ chết được.

An Nhược Thần chất lại đồng rơm trên xe, sau đó bảo lão bá đánh xe dừng lại ở đoạn đường rừng cây nơi ngã rẽ phía trước, đợi nàng xuống xe rồi lại để lão bá tiếp tục toàn lực lên đường.

Lão bá đánh xé đồng ý, chốc lát sau đã dừng xe lại, An Nhược Thần nhảy xuống, dùng sức xua tay để lão bá đi nhanh lên. Sau đó nàng núp trong rừng cây đợi một lát, quả nhiên nhìn thấy An Bình dẫn theo tùy tùng và một tên đầy tớ đánh xe ngựa đuổi theo, bọn họ mãi miết nhắm hướng xe ngựa của lão bá đi mà truy đuổi, chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu.

An Nhược Thần thở phào một hơi, xoay người chạy vào rừng cây.

Nhưng nàng vẫn chưa thể yên tâm hoàn toàn, nàng đi bộ không nhanh, lão bá đánh xe đó chưa chắc đã kín miệng, đợi lúc An Bình đuổi kịp có lẽ sẽ biết nàng đã xuống xe ở đây, nên bọn họ sẽ còn tiếp tục đuổi theo nữa. Nàng phải chạy nhanh lên, đi xuống rừng cây này sẽ đến một con đường khác nơi chân núi, nếu nàng may mắn, có lẽ có thể ngồi lên chiếc xe ngựa khác, thoát khỏi hang sói này.

Từ xưa đến nay An Nhược Thần chưa bao giờ là một người bi quan.

Thờu còn ấu thơ, cha nàng cưới nhị di nương, tam di nương, hay thậm chí là tứ di nương, ngũ di nương, mẹ nàng chỉ biết hứng lệ rửa mặt, gần đến mức tuyệt vọng. Nhưng nàng chỉ cảm thấy điều đó đủ chứng minh cho người khác biết cha nàng là đồ vô lương tâm không tình cảm, còn cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Sau đó mẹ bỏ nàng mà đi, đám di nương âm thầm bắt nạt nàng, cha nàng lại thờ ơ chẳng màng thăm hỏi gì nàng. Vú già của nàng ngày ngày đau đớn khổ sở, vì nàng mà lo lắng. Thế nhưng nàng cảm thấy hiện tại cái nhà này

vẫn không bớt xén của nàng một bát cơm nào, coi như vẫn còn sống tiếp được.

Có câu nói kia nói sao nhỉ? Ừm, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun.

Thời gian trôi đi, dần dần nàng đã lớn, nàng luôn muốn tìm đường thoát thân, nhưng mỗi nhân duyên tốt không phải nàng muốn là có. Người tốt thì coi thường nhà nàng, còn kẻ nịnh nọt cha nàng lại chướng mắt với đứa con không được cưng chiều là nàng đây. Đương nhiên, nàng cũng coi thường bọn họ. Cuối cùng, dây dưa cho đến tận bây giờ, ngày hôm trước nàng vừa tròn mười tám, ở lứa tuổi này nếu còn chưa gả đi thì chỉ e lại có lời ong tiếng ve.

Nhưng cha nàng lại chẳng sợ ai bàn tán, vì ông ta lại muốn dùng nàng đổi lấy mối tốt, gả nàng cho Tiền lão gia Tiền Bùi đã quá sáu mươi ở bên huyện Phúc An đó làm vợ kế, đổi lấy một cơ hội làm ăn.

An Nhược Thần không biết trong đầu cha nàng chứa thứ chó má gì nữa.

Thôi không nói đến gã Tiền Bùi kia tuy có tiền có thế mạng lưới rộng rãi nhưng danh tiếng đã nát bét không bằng đến con chuột cống đi, chỉ bằng số tuổi ấy của Tiền Bùi là đã có thể làm ông nội nàng rồi, vậy mà cha nàng còn muốn để người ta làm con rể.

Lúc tin tức đính hôn truyền đến, bọn nha hoàn bà vú khóc lóc thảm thương, nhưng An Nhược Thần lại không khóc. Nàng không có thời gian để khóc. Nàng biết, đã đến lúc để nàng hành động rồi. Từ năm mười tuổi khi mẹ qua đời, nàng đã lường trước được có lẽ sẽ có ngày hôm nay. Nên nàng phải nắm thật chặt mọi dịp nghe ngóng địa hình trong ngoài thành, nàng tích góp mỗi đồng tiền mà mình có thể tích góp, nàng học hỏi các ngón nghề mà nữ tử có thể tự mình mưu sinh. Nàng qua lại với bạn bè, thám thính từng góc ngách.

Cuộc sống là phải diễn ra, nhưng không nhất định phải ở nơi ổ chuột.

An Nhượng Thần cảm thấy, ông trời sẽ không tuyệt đường người. Nên dù nàng chưa từng rời nhà đi quá xa, nhưng nàng vẫn quả quyết chạy trốn.

An Nhượng Thần chạy thẳng một đường. Cánh rừng này lớn quá, núi cũng rất dốc. Trước mắt là một bãi cỏ bờ dốc, băng qua bãi cỏ đó là có thể xuống núi, đến dưới chân núi, nhất định nàng có thể tìm được cơ hội tốt...

Chỉ là trong đầu còn chưa tính toán xong, dưới chân An Nhượng Thần đã vấp phải một hòn đá. Nàng té lăn quay. Nhưng đây không phải là chuyện tệ nhất, núi dốc sườn nghiêng, một khi đã ngã là không cách nào dừng được, nàng cứ vậy lăn thẳng xuống núi.

Trời đất quay cuồng, choáng đầu hoa mắt.

An Nhượng Thần vừa hét vừa lăn, trong đầu xuất hiện hay suy nghĩ. Một là tại sao đến đá cũng gây khó dễ cho nàng? Một là may mà có buộc ngực. Ngực to hồng việp, may mà nàng đã sớm chuẩn bị, nếu không cứ lăn xuống thế này, bộ ngực này ra sao khó mà lường trước được hậu quả.

Chỉ là đầu óc còn chưa kịp xoay mòng mòng xong thì nàng đã dừng lại.

Đầu đập xuống đất, một tiếng “cộp” nhỏ vang lên, trán đau quá, hình như nàng lại đụng phải đá rồi.

An Nhượng Thần không nói tục, nên nàng vừa xoa trán ngẩng đầu lên, vừa lầm bầm: “Đồ heo chó dê bò gà vịt.”

“Á...” Thì ra không phải là đá, mà là một bàn chân. Đi đôi ủng rắn chắc sáng bóng loáng.

“...” Ủ thì là ủng đi, nhưng cũng không thể nào cứng như đá được.

An Nhượng Thần nhìn lên trên theo ủng, một đôi chân to cường tráng, thắt lưng tráng kiện, y phục cũng không che giấu được đôi ngực rắn chắc. Nhìn

lên nữa, là một gương mặt lạnh lùng căng cứng như đá tạc.

Lúc này gương mặt đó đang nhìn xuống nàng, không lộ vẻ gì, không kinh ngạc không nghi ngờ cũng không tức giận, cứ như một cô nương từ đâu tới lặn xuống nằm bò dưới chân hãn thế này, với hãn mà nói giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đời đã, không phải nằm.

Mà là quỳ!

An Nhược Thần chợt tỉnh ngộ phát hiện tư thế bất nhã của mình, tay chống xuống đất toan bò dậy thì đuôi mắt lại phát hiện ra cái gì đó. Nàng mau chóng quay đầu lại, vừa nhìn một cái đã trợn mắt há mồm!

Dọc con đường này, lại lúc nhúc dày đặc các anh trai binh đoàn hoặc đứng hoặc ngồi. Số người đông đến mức vượt ra khỏi phạm vi An Nhược Thần có thể đoán. Mà dọa người hơn là, các anh trai binh lính lúc này im lặng, tất cả đều lộ vẻ thú vị nhìn An Nhược Thần và chàng trai mặt đá kia.

An Nhược Thần đông cứng người.

Ông trời ơi, một đám đàn ông cứ như vậy mở to mắt nhìn nàng khổ sở té lăn quay từ trên núi xuống quỳ dưới chân một chàng trai!

Mặt An Nhược Thần đỏ như lửa đốt.

Nội tâm lúng túng như có thiên ngôn vạn ngữ gào thét, nhưng đến nửa chữ vẫn chẳng thốt ra nổi. Mấy chữ “heo chó dê bò gà vịt” đó không cách nào nói lên được phân nửa ảo nã trong lòng nàng.

Có thể không té không quỳ nữa được không?

An Nhược Thần len lén nhìn lên nét mặt của đại hái kia, sau đó tự đưa ra quyết định: có thể!

Nàng mau chóng bò dậy, thấy bọc áo quần của nàng rơi bên chân chàng trai kia, đang tính cúi người lên cầm lấy tiếp tục chạy trốn, thì lại nghe một tiếng hét to từ sườn núi sau lưng: “Đại tiểu thư!”

Tóc gáy toàn thân An Nhược Thần dựng đứng cả lên.

Nàng không dám quay đầu lại nhìn, đầu óc nàng xoay chuyển thật nhanh.

Làm sao bây giờ?

Giờ có ba chân bốn cẳng thì chắc chắn vẫn không chạy thoát nổi. Hơn nữa, nàng không thể để bọn họ quay về báo với cha là nàng mang theo đồ lên trốn đi, như thế nhất định nàng sẽ bị tịch thu tất cả mọi thứ, nhốt trong phòng cho đến ngày xuất giá. Nàng không thể rơi vào cục diện bị động chờ chết như vậy được.

Lần này không trốn được vẫn còn có thể đợi đến lần sau. Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun. Nàng phải để lại cho mình một đường lui.

Tim An Nhược Thần đập thình thịch, nghe thấy sau lưng tiếng đám An Bình vừa gọi nàng vừa lao xuống núi, nàng hơi ngoảnh đầu, thấy trong đội ngũ binh tướng rầm rộ ở đối diện có rất nhiều cờ xí cao ngất tung bay phấp phới, trước mặt đều là cờ lớn nền đen chữ đỏ dễ nhìn. Trên lá cờ kia, thêu một chữ “Long” đầy quyền thế.

An Nhược Thần chợt nhận ra đại hán trước mặt này đang mặc quan phục võ tướng. Nàng nắm chặt tay người đàn ông đó: “Long tướng quân, ta có thể coi như là đã gặp được huynh rồi!”

Vừa dứt lời, ba người An Bình cũng kịp lúc dừng bên người nàng.

An Nhược Thần làm như không để ý đến bọn họ, tiếp tục lớn tiếng cất tiếng vang: “Vẫn hay nghe đại danh của Long tướng quân, tiểu nữ ngưỡng

mộ đã lâu. Một mình trên dốc Hồ Đầu tiêu diệt hơn trăm tên thổ phỉ cứu thôn dân, trên núi Thiết Thụ dẫn theo hơn mười binh tướng mà đánh lui được quân địch ngàn người uy chấn thiên hạ, trên sông Bạch Vân bày trận thuyền phòng thủ Ninh thành mưu trí hơn người, từng chuyện từng chuyện ta nghe không dưới trăm lần, một lòng tâm niệm chỉ mong có thể trông thấy được chân dung tướng quân. Cũng may trời cao có mắt, để tướng quan đến thành Trung Lan của chúng ta. Trải qua bao phen trắc trở, tiểu nữ mới có thể chạy đến đây gặp mặt tướng quân. Hôm nay ước muốn đã được lấp đầy, không còn gì nuối tiếc, rõ là nhờ có phật tổ phù hộ.”

Nàng say sưa hăng hái, nói vớ nói vẩn, lại trôi chảy đến mức thành thật, ánh mắt sục sôi không thẹn không ngại. Hai tay còn dùng lực siết chặt tay “Long tướng quân”.

Mấy ngày nay ở thành Trung Lan lan truyền tin tức rất rầm rộ, hộ quốc đại tướng quân Long Đăng uy danh lan xa dẫn binh đến đóng tại quận Bình Nam của bọn họ. Trong thành Trung Lan giăng đèn kết hoa, điểm trang đôi mới hoàn toàn chính là vì để nghênh đón nhân vật lớn này. Cho nên vị trước mặt đây chính là hãn ta, là Long tướng quân?

An Nhượng Thần cẩn thận quan sát dung mạo người đàn ông này. Hơn hai mươi tuổi, mắt to mày rậm, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng có chút nghiêm nghị, mặt đầy sương gió đi đường nhưng vẫn rất uy vũ anh tuấn.

Tim An Nhượng Thần đập thình thịch, nhưng không phải bị vẻ ngoài của hãn ta, mà là người này tuổi quá nhỏ, so với hình tượng tướng quân dũng mãnh trăm trận trăm thắng trong truyền thuyết quả thật không tài nào khớp nổi. Ngộ nhờ cô gọi lầm người thì sao đây?

Nghe nói trong quân có mấy vị tướng quân lớn nhỏ cấp quan khác nhau, lại có cái gì mà chủ tướng thiên tướng gì gì đó, lúc thuyết thư tiên sinh kể những thứ này nàng chỉ lo ồn ào không nghe rõ. Kiến thức nàng không

nhiều, cũng không biết bộ quan phục trước mắt này rốt cuộc là ở cấp quan nào.

Trong nháy mắt An Nhược Thần đã vạch ra mấy đối sách khác nhau trong đầu.

Mà cuối cùng trên mặt vị tướng quân này cũng có thay đổi, hấn mím môi, một bên mày nhướn lên.

Như cười như không.

Tim An Nhược Thần đập còn nhanh hơn, nàng không tài nào nhìn ra ý tứ vẻ mặt này. Là chế nhạo nàng thất thố, hay đang cười chê nàng nhận lầm người?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thế nhưng vẫn phải đóng kịch tiếp, nếu không sẽ lộ tẩy mất. An Nhược Thần vẫn chưa quên An Bình và đám đầy tớ đang đứng bên cạnh đâu.

An Nhược Thần vờ e thẹn buông tay chàng trai kia ra, dịu dàng nói: “Ồi chao, tiểu nữ nhất thời kích động quên mình, mất lễ phép rồi, xin tướng quân chớ chê trách.”

Đối sách đầu tiên, say đắm đến điên dại mà gây náo loạn, không ai phản ứng, vậy vừa khéo nàng có thể nhân đó rút lui.

Nhưng lúc này có hai tên vệ binh chạy đến, giống như cuối cùng cũng sức tỉnh ra, cản An Nhược Thần lại, quát lên: “Người từ đâu tới đây? Lại dám nhiễu loạn Long tướng quân đại giá.”

Thì ra đúng là Long tướng quân thật kìa! An Nhược Thần thở phào một hơi, bịch một tiếng nhanh chóng quỳ xuống: “Tiểu nữ không hiểu chuyện, đã đụng phải tướng quân, xin tướng quân tha mạng.”

Đối sách thứ hai, nếu có người quát ngăn trở, mau chóng nhận tội.

Đám người An Bình vốn ngăn người mà nhìn, vừa thấy An Nhược Thần quỳ xuống run rẩy xin tha mạng thì cũng bị hù dọa, hấp tấp quỳ xuống theo. “Tiểu nhân An Bình, là quản sự của An gia ở thành Trung Lan, vị này là đại tiểu thư nhà chúng ta. Đã lỡ mãng thất lễ rồi, xin tướng quân chớ trách.”

Uy danh của Long Đăng Long đại tướng quân người người đều biết, hắn ta dẫn binh đến đây đóng quân cũng là chuyện lớn của cả quận, là chuyện mà mấy ngày nay cả thành bàn tán xôn xao. An phủ bọn họ đương nhiên cũng nghe tin mà rục rịch, từ lâu lão gia An Chi Phủ đã có chuẩn bị, bàn bạc rất nhiều lần với các phú thương quyền quý trong thành, mọi người ai ai cũng muốn nịnh nọt lấy lòng, cũng đã sắp xếp xong xuôi chuyện bày thiết yến viếng thăm đưa lễ cả rồi.

Chẳng qua là theo tin tức từ chỗ quận phủ, ngày mai Long đại tướng quân mới đến kia mà, sao hôm nay đã ở đây rồi?

An Bình khá căng thẳng, đại tiểu thư đừng phải tướng quân, xin đừng gây ra tai vạ gì. Nhưng hôm nay tướng quân đang ở ngay trước mắt, An phủ bọn họ thấy trước một bước sớm hơn so với người khác, vậy mà lại là một cơ hội. An Bình nhanh chóng xuất ra thủ đoạn xã giao khôn khéo chu toàn ngày thường, nói một thôi một hồi, cái gì mà từ lâu đã nghe uy danh của tướng quân, không chỉ có đại tiểu thư mà trên dưới An phủ bọn họ cũng luôn ngưỡng mộ tướng quân, lão gia đã chuẩn bị lễ vật đâu ra đấy, yến tiệc cũng được bố trí xong xuôi, nếu tướng quân có thể bớt chút thời gian hạ mình đại giá quang lâm, căn nhà rách An phủ nhất định sẽ rục rở. Tướng quân đi đường khổ cực, sau này lại vì an uy của biên giới mà vất vả, lão gia bọn họ đã sớm căn dặn trên dưới trong phủ nên vì tướng quân mà bỏ ra một phần tâm sức. Hôm nay gặp nhau thật đúng lúc, trông tướng quân đại nhân đại lượng, xin đừng trách tội họ.

An Nhược Thần ở bên cạnh cúi đầu rũ rèm, dáng vẻ ngoan ngoãn. An Bình nói một câu, nàng liền tiếp lời phụ họa nào “vâng” nào “đúng thế”.

Đối sách thứ ba, chớ ra mặt, đứng dựa bên. Bình tĩnh quan sát biến động.

An Bình líu lười nói cả nửa ngày, cuối cùng vị Long đại tướng quân này cũng mở miệng, hắn nói với vệ binh: “Không sao, để cho bọn họ đi đi.”

Quá tốt rồi quá tốt rồi, An Nhược Thần cúi người hành lễ, che đi niềm vui sướng trên mặt.

Đối sách thứ tư, có thể đi thì mau đi đi, đừng nán lại nữa.

An Bình ở bên cạnh cũng vội vã dập đầu nói cảm ơn cáo từ. An Nhược Thần cố kiềm chế ánh mắt mình, từ đầu chí cuối không nhìn lấy bọc áo quần của nàng lần nào, cũng may là đã đi xa mà không có ai gọi nàng lại lấy bọc quần áo đi. Hình như An Bình cũng chẳng chú ý đến chuyện đó luôn. An Nhược Thần cúi đầu buông mắt, chuyên tâm đi bộ.

Dưới sườn núi, Long đại tướng quân vẫy gọi một binh sĩ tới: “Đối một bộ thường dân, lặng lẽ đuổi theo xem bọn họ đi đến đâu.”

Binh sĩ nhận lệnh nhanh chóng rời đi.

Long đại tướng quân nhìn theo bóng lưng của mấy người kia, như có điều suy nghĩ.

Dưới chân là thổ địa của quận Bình Nam, mà chưa đến vài ba dặm, chính là thành Trung Lan.

Quận Bình Nam là quận sát biên giới Tiêu quốc, mà thành Trung Lan lại chính là quận thành của quận Bình Nam.

Hai thập kỷ trước, Nam Tần và Tiêu quốc từng vì tài nguyên mà tranh đấu cướp đoạt liên miên mấy năm, sau lại hai nước đứng ra đàm phán, định ra hiệp ước, hòa bình sống chung giao hảo với nhau đã hơn mười năm. Nhưng năm nay, phía Nam Tần lại vì mấy chuyện mà làm ầm lên.

Ví dụ như du phi Nam Tần vượt biên cướp bóc giết chóc thôn dân Tiêu quốc, tước đoạt tiền bạc của thôn dân, bắt trói đàn bà phụ nữ, quận Bình Nam xuất binh dẹp loạn, tiêu diệt du phi nhưng vẫn không lạc quan lắm. Nam Tần lên tiếng chối bỏ bọn họ liên quan đến chuyện này, càng không

thừa nhận chứa chấp cường đạo, trái lại lại nói đó là do du phi Tiêu quốc gây ra rồi trốn đến biên giới Nam Tần, Nam Tần cũng đã điều tra kỹ, muốn truy cùng diệt tận những kẻ đó, đuổi chúng về Tiêu quốc.

Mặt khác, Nam Tần nhiều lần kháng nghị vấn đề thuế quan mua bán bên biên giới và đặc cung hàng hóa trong hiệp nghị của hai nước lên Tiêu quốc, thay đổi hẳn thái độ xuôi thuận lúc trước, trong yêu cầu có nhiều điều kiện hà khắc gây khó khăn.

Hơn nữa bọn họ liên tục qua lại thân thiết với các nước xung quanh, thái độ mập mờ, nhất là như chuyện đột nhiên kết đồng minh cùng Đông Lăng quốc, mà Đông Lăng lại là nước sát biên giới Tiêu quốc. Trong thời gian này Tiêu quốc còn nhận được tình báo mật đến từ trinh thám, rằng Nam Tần đang bí mật tăng số quân đội ở khu vực biên giới. Lúc này Tiêu quốc mới đàm phán đòi giải thích, nhưng phía Nam Tần lại tuyên bố là vì trừ phiến loạn, cũng uyển chuyển cảnh cáo Tiêu quốc đừng có mượn cớ ngụy trang thành du phi mà xâm phạm lợi ích biên giới Nam Tần.

Dưới tình hình bên ngoài mập mờ có ý đồ nguy hiểm đấy, hoàng đế Tiêu quốc cùng chúng thần vội đề cao cảnh giác.

Vậy là hộ quốc đại tướng quân Long Đằng nhận lệnh, dẫn binh chạy đến quận Bình Nam canh giữ biên giới Tần Tiêu.

Tổ phụ Long Dật của Long Đằng là khai quốc tướng quân, vì tiên hoàng gây dựng giang sơn, phụ thân Long Thắng là uy long tướng quân, chiến công hiển hách. Uy danh của đội quân Long gia toàn triều đều biết, nức tiếng thiên hạ. Đáng tiếc Long Dật, Long Thắng đều chết trên sa trường, ngay sau đó Long phu nhân cũng bệnh nặng qua đời, để lại ba huynh đệ Long Đằng. Long Đằng thân là con trai trưởng, kế thừa nghiệp cha, chinh chiến nam bắc, hoàng đế cảm thấy Long gia có công bảo vệ tổ quốc, nên ban cho Long Đằng tước vị hộ quốc đại tướng quân, phong cấp quan nhị phẩm giống phụ thân Long Thắng. Phần thưởng hậu đãi ngoại lệ như vậy,

đương nhiên khiến chính địch trong triều không ngừng chỉ trích, nhưng Long Đăng dẫn đội quân Long gia đạt được chiến công hiển hách, tuy chính địch không phục, nhưng cũng không nắm được thóp làm gì.

Long Đăng đứng đầu trong ba huynh đệ Long gia, người ngoài nhắc đến hẳn đều gọi là Long đại gia, Long đại tướng quân. Thậm chí đến đồng liêu cũng gọi hẳn là Long Đại, ngược lại số người gọi tên của hẳn dần ít đi.

Lại nói Long Đại dẫn binh vào quận Bình Nam, trước đó đã chuẩn bị rất nhiều. Dựa vào kinh nghiệm của hẳn mà xem thì những việc làm này của Nam Tần khá là vi diệu.

Biên giới Đại Tiêu có tài nguyên mỏ sắt phong phú, ngoại trừ dùng trong nông nghiệp cuộc sống hằng ngày ra, sắt thép cũng là nhu cầu thiết yếu cho chiến sự, nên các nước lân cận đều luôn ngấp nghé thêm thường. Đại Tiêu cũng rất coi trọng, vì gìn giữ hòa bình mà ký kết hiệp định, giao dịch có mức độ, vừa bày ra cho các nước cung cấp nông cụ giúp sản xuất phát triển, đồng thời cũng hạn chế đề phòng các nước mở rộng thêm về phương diện trang bị quân sự. Những năm gần đây bất luận trong bụng nước bạn có chủ ý gì, nhưng bề ngoài vẫn tuân theo hiệp định, không gây ra tranh chấp to tát gì. Nay đột nhiên Nam Tần kháng nghị chuyện hạn ngạch sắt đá, rồi cũng nhanh chóng liên minh với Đông Lăng quốc, hiển nhiên là có ý đồ sâu xa.

Long Đại phái thuộc hạ lên đường trước, rồi cải trang lẻn vào Nam Tần, liên lạc với trình thám của Đại Tiêu bố trí ở Nam Tần, thám thính tình hình quân sự. Mặt khác lại sai người vào quận Bình Nam, xem xem trước khi đội quân Long gia vào thành, nơi nào trong quận có động tĩnh thì tra xét xem có phải gián điệp của Nam Tần hay không. Nam Tần khiêu khích như thế, nếu có ý giao chiến, tất nhiên phải có chuẩn bị.

Long Đại dẫn binh lính đi đường ngày đêm, lúc đến gần thành doanh thì để mọi người dừng chân nghỉ ngơi. Còn hẳn thì dừng lại ở một nơi dưới

sườn núi, tính toán sắp đặt quân vụ sau khi đóng quân. Hai ngày trước, hãn nhận được mật báo giấu tên ở một trạm dịch trên đường đi, người báo tin chỉ âm thầm để lại một phong thư, đề rằng “Long Đăng đại tướng quân thân khai*”, dịch thừa** ở trạm dịch lấy làm kinh ngạc trước phong thư từ đâu rơi xuống này, nhưng cũng không dám tự tiện bóc ra, đợi Long Đăng tướng quân đến thì giao thư cho hãn.

(*lời đề nghị chính tay người nhận thư mở ra và không lộ liễu công bố nội dung ra ngoài.)

(**Vị quan trông coi tại mỗi dịch trạm.)

Trong thư chỉ có bảy chữ - trong thành Trung Lan có gián điệp.

Không đề tên, không chỉ đích danh, vô cùng thần bí. Long Đại nghiêm túc đọc thư, thầm nghĩ chuyện này còn có ý gì đây. Vừa nói là có gián điệp nhưng lại không nói rõ là ai. Đây là ý gì? Gián điệp người ta ẩn nấp là chú trọng ung dung thản nhiên, không làm người khác chú ý, khi ấy mới có thể hỏi thăm tin tức được. Mà bảy chữ báo tin này, bất kể là khiêu khích hay báo tin, cũng không phải là cử chỉ sáng suốt.

Lại nhìn những con chữ kia thêm lần nữa, từng nét bút nét vạch đều có lực, lại hiện lên vẻ tú lệ. Giống bút tích của người thiếu nữ, nhưng cũng có thể là cố ý ngụy tạo thành như vậy.

Long Đại đợi ở trạm dịch nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì khác thường. Lại dặn dò mấy vị binh tướng phải đề ý, nhưng dọc đường đi tận đến khi lại gần thành Trung Lan, cũng không có người nào để lại tin hay định tiếp cận hãn nữa.

Cho đến lúc mới vừa rồi, một cô nương hét á á lăn từ trên sườn núi xuống.

Hơi thở nặng nề, không có võ nghệ, miệng thoa đầy mấy lời vớ vẩn, nói dối loạn xạ. Hẳn có thể khẳng định chắc chắn rằng, căn bản nàng ta không hề biết hẳn. Nàng ta lưu loát tán dương những sự tích chiến công kia của hẳn, nhưng tất cả chỉ toàn nằm bên ngoài không trúng trọng tâm, hơn nữa xuyên trong mắt nàng ta là sự cảnh giác cẩn thận, nào có nửa ý thật lòng ngưỡng mộ? Lời nói dối rõ ràng đến thế, gã quản sự kia của nhà nàng nghe không hiểu ư?

Long Đại cúi đầu nhìn bọc quần áo mà cô nương này cố ý để lại. Lệnh cho vệ binh nhặt lên cất đi, lát nữa hẳn phải lục soát cẩn thận một phen mới được.

Cô nương này, chỉ thiếu nước khắc hai chữ “khả nghi” lên trán.

Còn về phần An Nhược Thần bên này, lén chạy ra phủ, đụng phải quý nhân, sau khi về phủ dĩ nhiên là bị phạt rồi.

Trong sảnh đường, phụ thân An Chi Phủ hỏi rõ đầu đuôi sự việc, quát ra lệnh bảo nàng quỳ xuống, chỉ thẳng vào chóp mũi nàng mà mắng: “Một đứa con gái như ngươi, quả đúng là đồ không có mặt mũi không biết xấu hổ, lại dám lén chạy ra ngoài thành đụng phải tướng quân đại nhân, lễ nghi liêm sỉ để đi đâu hả! Mặt mũi An gia chúng ta đều bị ngươi làm mất sạch rồi!”

An Nhược Thần ôm mặt khóc lóc đầy xấu hổ hối hận: “Nữ nhi sai rồi, nữ nhi nhất thời hồ đồ.”

Thì ra An gia bọn họ còn có lễ nghi liêm sỉ này ư? Ha ha.

An Nhược Thần khóc rất thành khẩn, ngược gương mặt đáng thương ầng ằng nước mắt lên nhìn: “Nữ nhi không dám nữa, xin cha xử phạt.”

Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun. Nàng nhẫn nhịn được.

An Chi Phủ còn chưa kịp nói, An Nhược Thần lại cướp lời: “Nhưng hôm nay lại vừa may đuổi kịp, nữ nhi nhớ nhầm ngày, nhưng như vậy lại được gặp mặt đúng dịp. Bình thúc cũng có cơ hội nói chuyện một lúc với tướng quân, cũng may tướng quân rộng lượng, chưa từng trách tội con, cũng nhớ An gia chúng ta có lòng với hân. Tuy nữ nhi đã sai, nhưng cũng không phá hỏng chuyện lớn của cha.”

An Chi Phủ ghen hòng, vậy mà cũng nói được. Mặc dù ông ta cùng những quý thương kia nhiệt tình bàn bạc lấy lòng chiêu đãi Long tướng quân là thế, nhưng trong lòng mỗi người cũng tự hiểu, vị tướng quân này mang theo Hoàng mệnh tới, lại đóng tại doanh trại quan trọng, há để bọn thương nhân tầm thường như họ gặp. Nhưng xưa nay giao tình giữa quan thương quận Bình An không tệ, phối hợp với nhau, người khác đều tìm đường đi nịnh nọt cả, nếu An Chi Phủ tụt lùi ra sau thì chỗ tốt đều bị người khác giành lấy hết, dĩ nhiên là không được. Mấy ngày nay An Chi Phủ vì chuyện sau khi Long tướng quân vào thành phải làm thế nào mới gặp mặt được một lần mà cứ luôn ủ dột buồn lòng, nhưng không ngờ nữ nhi nhầm lẫn vấp vấp thế nào lại lo xong xuôi chuyện này.

An Chi Phủ im lặng một lúc rồi phất tay coi như xong, để nữ nhi về phòng suy ngẫm, rõ ràng là không thích phải nhìn nàng. Nhưng lúc này phòng hai Đàm Thị lại nói: “Có hỏng chuyện hay không còn chưa biết, tuy Long tướng quân không trách tội, nhưng trong lòng làm sao có thể gặp chúng ta nữa chứ. Nếu cho rằng chúng ta cũng vô lễ vô sỉ như đại cô nương, hoặc giả nghĩ đại cô nương cố ý đụng phải là do lão gia sai bảo, trong lòng nổi giận, vậy phải làm sao cho phải đây. Lão gia đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi, lỡ bị chuyện này phá hỏng thì đúng là quá oan uổng rồi. Bên Long tướng quân thế này, vậy còn chỗ Tiền lão gia thì sao? Nếu vì đại cô nương đắc tội với tướng quân, khiến bên Tiền lão gia cũng bị liên lụy, cho dù tướng quân không trách tội, nhưng nếu Tiền lão gia mà biết đại cô nương làm ra chuyện đê tiện vô liêm sỉ như thế, một khi phát cáu không muốn lấy nàng, phá bỏ hôn ước, vậy cửa hàng đá ngọc kia có thể mở được

sao? Đây đâu chỉ là một chuyện không thôi đâu. Đại cô nương không thẹn không ngượng, có từng nghĩ cho lão gia không, trốn nhà chạy ra ngoài thành gặp đàn ông khác, đặc tội với tướng quân, truyền ra ngoài thì biết làm sao? Còn ai muốn kết giao với lão gia nữa đây? Lão gia vừa mất mặt lại mất đường tiền tài, hậu quả này đại cô nương có thể gánh nổi ư?”

An Chi Phủ càng nghe càng giận, quát lớn một tiếng: “Đưa gia pháp tới đây!”

An Nhược Thần nằm dài ra đất khóc lóc: “Nhị di nương dạy rất đúng, là do con quá ngu dốt, con sai rồi.”

Nhận lỗi cũng thẳng thắn quá nhỉ, Đàm Thị hậm hực, không nói gì thêm nữa. Nhưng cơn giận của An Chi Phủ đã được châm lên, bằng gia pháp đã được đưa đến. Đàm Thị nhìn, nhếch mép cười.

An Chi Phủ cầm gia pháp, An Nhược Thần im lặng nằm trên đất thút thít chờ bị đánh. Nhưng hỏa khí của An Chi Phủ lại không lớn đến mức đó. Thước trong tay hạ xuống, cơ thể An Nhược Thần cong lên, mặt đầy đau đớn kêu ối á. Chợt An Chi Phủ cảm thấy lửa giận tan đi không ít. Mới đánh bốn lần đã cảm thấy đủ rồi.

“Nếu còn tái phạm nữa thì người cứ chờ đó mà xem!” Ông ta mắng, trợn mắt nhìn An Nhược Thần, “Cút về phòng của người đi, không được ta cho phép thì không được ra khỏi nhà một bước nữa!”

An Nhược Thần vâng dạ đáp, được nha hoàn đỡ mà khó khăn đứng lên, bước từng bước một quay về phòng. Muốn giả vờ là rất đau nên nàng đi chậm rãi từ từ, ra khỏi sảnh đường vẫn còn nghe An Chi Phủ lớn giọng nói với mọi người: “Chuyện hôm nay, không cho phép ai nói ra bên ngoài cả.”

Cuối cùng An Nhược Thần thở phào nhẹ nhõm. Nàng biết cha mình và An Bình cũng có nghi ngờ về chuyện nàng rời nhà, nhưng hai tay nàng trơn trợt, không có chuẩn bị thứ gì như là trốn nhà, còn chuyện áo khoác nàng

đưa người ta cũng có thể biện hộ giải thích được, vì trước đó đúng là nàng có đến chùa cầu phúc xin được như ý, người có thể đứng ra làm chứng không dưới mười người. Mà nàng vẫn luôn tỏ thái độ khôn khéo để bảo trong chuyện hôn sự với Tiền lão gia, nàng tự nhận thấy mình che giấu không đến nỗi nào tệ.

Tóm lại, lý do nàng si mê đến điên cuồng muốn gặp anh hùng miễn cưỡng cũng coi là hợp lý. Nhưng nàng không thể xem thường được, còn phải làm thêm chút chuyện loại bỏ hản nghi ngờ của cha và An Bình mới được. Dù sao trong mắt họ nàng vẫn luôn là đứa vô dụng, nàng có thể đối phó qua loa được.

Nàng còn có cơ hội, nàng còn phải trốn.

Thái thú Diêu Côn nhận được tin báo của giám úy cửa thành, nói rằng đội quân Long gia dẫn đầu đội ngũ mười ngàn binh lính đã đến doanh trại ngoài thành, mà Long đại tướng quân lại dẫn một đám người muốn vào thành. Diêu Côn hoảng hốt vội vã mang theo chúng quan viên chạy ra cửa thành nghênh đón.

Vị tướng quân này cũng thật tùy hứng quá, rõ ràng theo như lộ trình do dịch binh báo lại thì hẳn trưa mai mới đến, hẳn lại tự đi trước giờ, hơn nữa còn không thông báo. Khổ thay trên dưới trong quận từ lâu đã chuẩn bị lễ nghi chào đón nay cũng không dùng được, huyện lệnh và quan viên của các huyện trong quận định sáng mai mới vào thành cùng chờ nghênh đón, ấy mà bây giờ lại để lỡ mất. Có điều nom vị tướng quân này cũng chẳng hòa nhã dễ gần gì đâu, đến hàn huyên khách sáo cũng lười, đối chiếu ấn phù xong liền tính dẫn binh vào doanh trại. Đến yến tiệc cũng không cần ăn, binh tướng vừa vào thành đã chinh huấn đâu ra đấy, sau đó đợi quan viên đến đông đủ thì đi nghị sự.

Tóm lại là đám người vốn chỉ muốn nịnh nót vị đại tướng quân nhị phẩm này khá thất vọng, mà thái thú Diêu Côn thì lại thở một hơi nhẹ nhõm. Tám năm trước lúc hấn vào kinh có từng gặp qua Long Đại một lần, lúc đó Long Đại đại tướng quân vẫn còn tại thế, mà Long Đại chỉ là chàng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, nhưng từ lúc còn trẻ đã mang gương mặt nghiêm túc già dặn rồi, nay chàng thiếu niên năm xưa đã lớn, vóc dáng to cao hơn nhiều, quan hàm cũng cao hơn, chỉ gương mặt ấy vẫn mang nét nghiêm túc như cũ.

Nhưng nghiêm túc có cái tốt của nghiêm túc, Diêu Côn cảm thấy võ tướng thô lỗ đơn giản chút, không đấu mưu tính, không nhân cơ hội chinh lý quận Bình Nam không soi mói chỗ sai của hần, ngược lại cũng tốt. Chung quy so với mấy kẻ không biết đánh giặc, suốt ngày suy nghĩ đấu đá thủ đoạn thì tốt hơn nhiều.

Tổng doanh trại đóng quân tại bên ngoài thành Trung Lan đi về phía Đông Nam ba dặm, nguyên là nơi trú quân của lính trong quận, nay đã được dựng thêm doanh trại, chuẩn bị kỹ càng. Thái thú tự mình dẫn Long Đại, cùng đô úy Hậu Lập Lương gặp nhau trước cửa doanh trại, đội quân Long gia cùng với binh lính quận Bình Nam ai nấy xếp thành hàng, Hậu Lập Lương và Long Đại cùng đối chiếu binh phù, rồi các vị quan úy quan thừa của quân binh trong quận tiến lên làm đại lễ với Long Đại.

Trưởng sử* quân đội quận tay nâng sách binh mã, binh tào thừa tay bưng bản đồ bài binh bố trận phòng thủ, bước lên thi lễ với Long Đại, Long đại tướng quân nhận lấy đồ. Lệnh binh đánh trống ra hiệu lệnh, kỳ binh cầm cờ lệnh của Tiêu hoàng, cờ xe đội quân kinh thành cùng cờ của đội quân Long gia lần lượt cắm vào trên cửa trên tường doanh trại, biểu hiện đội quân Long gia phụng mệnh Hoàng thượng đóng giữ tại biên giới, vào ở doanh trại này, bắt đầu vào khoảnh khắc ấy, tất cả mọi chuyện quân sự đóng quân tại biên phòng đều do hộ quốc đại tướng quân Long Đằng quản lý ra lệnh.

(*Thuộc quan của Thừa tướng đời Tần, như Lí Tư từng giữ chức Trưởng sử, tương đương với thư kí trưởng của Thừa tướng. Thời lưỡng Hán về sau là thuộc quan của Tướng quân, đứng đầu mặc liêu.)

Quân nhạc đã tấu xong, kỳ binh dẫn đầu, các doanh đội tiến vào doanh trại. Chúng binh tướng chinh đồn tác phong nhà binh, chia doanh trại xếp hàng, cắm cờ vải canh phòng, nhóm lửa bố trí vọng gác. Long Đại dẫn người đi tuần tra từng nơi một. Đi ngang đến đâu thì chúng binh sĩ hô to khẩu lệnh đến đấy, tinh thần phấn chấn, hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi khi đi đường xa xa xôi. Thái thú Diêu Côn và đô úy Hậu Lập Lương nhìn nhau một cái, có vẻ hơi áp lực đây.

Uy danh của đội quân Long gia, quả nhiên không phải là giả.

Tất cả đã được bố trí thỏa đáng, Long Đại và Diêu Côn, Hậu Lập Lương cùng thảo luận qua về chuyện phòng thủ biên giới, rồi đến động tĩnh của Nam Tần, vân vân.

Diêu Côn và Hậu Lập Lương đều có quan điểm giống nhau, chuyện du phi, nhất định là phía Nam Tần che giấu những tên thổ phỉ kia, bọn họ đang muốn lấy lòng Đại Tiêu, nếu thừa nhận đám du phỉ là người Nam Tần, tất sẽ không xuống đài được, cũng không ổn để bàn lại điều kiện. Cho nên luôn xếp lại chuyện này. Nhất định đám du phỉ cũng đã biết chuyện này, nên sau khi tập kích thôn xóm xong liền lên trốn về Nam Tần.

Nếu nói Nam Tần có dám xâm phạm Tiêu quốc hay không, thì Diêu Côn cho là không dám.

“Đại Tiêu ta binh hùng tướng mạnh, lương thực đầy đủ, quân bị vượt xa Nam Tần. Tự bản thân Nam Tần biết thực lực chênh lệch lớn đến đâu. Đông Lăng là nước nhỏ, Nam Tần bỏ Đại Tiêu ta đi lấy lòng Đông Lăng cũng không phải việc sáng suốt gì. Theo ta thấy, chẳng qua Nam Tần ra vẻ thôi, tính dọa hoàng thượng để mở rộng hạn chế sắt đá, giảm thấp giá

trao đổi. Ta nghe nói, hai năm qua Nam Tần không thu được nhiều lương thực, nhưng lợi nhuận mua bán đá ngọc lại càng ngày càng khấm khá. Trong đó số nhà buôn đá ngọc ra vào thông quan quận Bình Nam này của ta cũng không ít, thu thuế quan của bọn họ cũng không thấp. Nếu là có ý định tấn công Đại Tiêu, đây chẳng phải là vừa ném sắt thép lại mất tiền tài ư. Một đất nước bại chiến, còn phải nhường lợi cầu hòa, đến lúc đó dân oán thán đầy đường, bề tôi có lòng gian, tuy hoàng đế Nam Tần ít tuổi nhưng không phải là kẻ ngu. Đông Lăng không cấp nổi cho bọn họ thứ gì, chẳng qua là bị kéo cùng nhau bày vẽ diễn kịch mà thôi.”

Hậu Lập Lương cũng nói: “Theo trình thám báo lại, đúng là Nam Tần đã tăng quân đội ở phía biên giới. Chúng ta cũng thương lượng với đối phương, tăng cường đề phòng rồi. Nhưng ngược lại đối phương lại tuyên bố thổ phỉ nước ta lọt vào biên giới bọn họ, thân phận mấy kẻ này lại không rõ, họ không thể không đề phòng. Bọn họ còn cảnh cáo chúng ta chớ có lòng dạ tâm tư nào, họ không sợ khiêu khích, bảo chúng ta đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Hàm ý trong đó, ngược lại còn chỉ trích chúng ta có dụng ý xấu.”

Long Đại hỏi: “Ngoài phái binh đi biên giới ra, trình thám ở Nam Tần còn dò la được tin tức gì nữa không?”

Hậu Lập Lương lắc đầu: “Không có. Chưa có tin tức chính xác là bọn họ có ý xâm lăng.”

Long Đại không nói nhiều nữa, hắn vừa mới đến, vẫn phải chờ nhiều kết quả điều tra hơn nữa mới đưa ra phán đoán được.

Long Đại quay về doanh trại, một đồng hồ sơ đang đợi hắn thẩm duyệt. Vừa vào doanh trại, chuyện vụn vặt rất nhiều. các doanh các đội các ngũ đều có tổ chức hệ thống, sau khi vào doanh liền theo như trách nhiệm phân công xử lý quân vụ. Xây dựng tuyến phòng thủ bên ngoài, cần tăng cường sửa chữa những chỗ thiếu hụt, gia tăng đá bùn cỏ khô, còn phải bố trí đồn

giam doanh trại, cơm nước ăn uống, sửa chữa binh khí, thu xếp ngựa, sân thao luyện và người làm, luân phiên sắp xếp tuần tra, rồi còn cả khẩu lệnh báii phồng, vân vân và vân vân, mọi chuyện đều được các doanh trại nộp lên cùng lúc đó. Trưởng sử duyệt qua, phân loại đặt trên án của Long Đại.

Long Đại duyệt qua một lượt, sau đó lại đọc thông báo hành trình của hai mươi nghìn quân. Hai mươi nghìn quân đó là do mấy vị tướng quân dưới quyền của hãii dẫn đi, trong vòng tám ngày sẽ đến. Lần đóng quân này không biết ngày về, thái thú Diêu Côn dựa theo quy tắc trong thành Trung Lan mà sắp xếp phủ cho hãii, để hãii quản lý việc trong thành tiện lợi hơn. Bản vẽ phủ trạch, bố trí nhân công cũng đã có văn thư công hàm. Long Đại đọc lướt qua rồi để sang một bên, phủ viện tên lầu Tử Vân nằm cách cửa thành về phía đông không xa, cũng khá gần doanh khu, ngoài bốn đại viện và hơn mười gian nhà để tướng quân ngủ nghỉ làm việc ra, còn bố trí cả sảnh đường nha môn, lầu canh gác, rất là chu đáo.

Long Đại xử lý công vụ xong xuôi, vừa ngước mắt lên thì chợt trông thấy bọc quần áo đặt trên bàn bên tường.

Ừm, là của cô nương giả vờ ngưỡng mộ muốn gặp hãii kia.

Long Đại đi đến mở bọc quần áo ra, kiểm tra nhìn ngó kỹ càng mấy thứ bên trong một lượt.

Ngân lượng, quần áo, lương khô, không có gì quá đặc biệt, giống như muốn chạy trốn.

Long Đại nhíu mày, đây là ý gì?

Hãii lại cẩn thận lục soát áo quần một lần, cũng không để lại cho hãii tin tức gì.

Không lẽ là chạy trốn thật?

Đúng là thú vị.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mấy ngày qua An Nhược Thần không hề ra khỏi phủ, trên thực tế, ba ngày nay đến cả cửa phòng nàng vẫn chưa nhấc chân bước qua.

Nàng vẫn hiểu được đạo lý “tránh đầu gió, chớ dụ người“. Ba ngày trôi qua vô cùng êm ả không gợn sóng, không ai tìm nàng gây phiền phức cả. Nhưng đến ngày thứ tư, bỗng cha tìm đến cửa mắng nhiếc nàng thậm tệ.

Kỳ thật nguyên nhân mắng nàng rất đơn giản, An Nhược Thần vừa bị mắng vừa nghe đôi ba câu sáo rỗng đã hiểu ra đầu đuôi. Chính là vì chuyện Long đại tướng quân kia đến thành Trung Lan đã ba ngày, nhưng trừ ngày đầu tiên nghị sự với đám người thái thú ra, thì thời gian còn lại đều ở trụ sở binh tướng thao luyện binh trận, từ chối tất cả thiệp mời dự tiệc. Ba ngày qua An Chi Phủ không tìm được đường để nịnh nọt, mấy kẻ kết bè kết phái với ông ta muốn cùng nhau đòi chỗ tốt cũng không được như ý, mọi người rất không vui.

Đêm qua nhân cơ hội đầu gối tay ấp mà Tứ di nương Đoàn Thị đa thối gió bên tai An Chi Phủ, nói có lẽ do hôm đó An Nhược Thần đụng phải tướng quân, nên mới dẫn đến kết quả đấy. Lại nói tiếp An Nhược Thần suốt ngày chỉ biết đọc sách bản văn đen, do đó mà vô lễ thất đức gây ra đại họa, cũng không có gì ngạc nhiên.

An Chi Phủ không chịu nổi khiêu khích, cứ vậy tích tụ một bụng tức, cũng không thèm suy nghĩ xem mấy ngày qua Long đại tướng quân đều thao binh luyện trận xử lý quân vụ, không gặp đâu chỉ có một mình ông ta, huống gì mấy viên quan không liên can đến nhau cũng chưa gặp, nói gì đến

việc chẳng qua ông ta chỉ là một thương nhân giàu có, đòi đầu ra xếp hàng lấy số chứ. Tóm lại cơn giận cứ trút lên đầu nữ nhi đã.

An Nhược Thần dò hỏi được nguyên nhân thì thầm thở phào một hơi, không nghi ngờ nàng đào hôn là được rồi. Mấy ngày qua nàng lo lắng đề phòng an phận thủ thường chính là vì sợ cha nàng sức tình ngấm lại sẽ thấy chuyện không đúng. Cũng may là không sao. Chỉ số thông minh của cha nàng chỉ ở mức tiêu chuẩn.

An Nhược Thần ôm mặt khóc thút thít ngoan ngoãn nghe cha mắng. Nàng biết tông Tứ di nương sẽ nắm lấy cơ hội này mà giáo huấn nàng, bắt chẹt nàng đọc sách tiêu khiển để nàng bị dạy dỗ cũng là thủ đoạn bình thường của Tứ di nương. Vì lúc còn nhỏ nàng từng mắng Tứ di nương một câu “đến chữ đại cũng không biết, đồ nhà quê thô bạo”, Tứ di nương liền ghi hận cho đến tận bây giờ. Hận nhất là nàng đọc sách, cứ làm như nàng đọc sách không phải là để đọc, mà là đang nhắc nhở Tứ di nương nàng ta không biết chữ vậy.

Qua khe hở ngón tay, An Nhược Thần nhìn Tứ di nương Đoàn Thị mặt đầy vẻ châm biếm đang đứng dựa vào cửa phòng nàng, trong lòng không khỏi thở dài, đúng là lúc nhỏ không hiểu chuyện chút nào, không biết đạo lý biết co biết duỗi, quá nóng tính, không đủ ẩn nhẫn. May mà nàng đã tỉnh ngộ sớm rồi. Cuộc sống sau này sẽ khá hơn.

An Nhược Thần thấy An Chi Phủ đã mắng xong, vội vã nói chen vào: “Cha, nữ nhi sai rồi. Nhưng cha không cho nữ nhi đọc những truyền thuyết thoại bản kia, từ lâu nữ nhi cũng đã không dám đọc. Không phải lần trước cha đã đốt hết rồi sao?” Vừa nói nàng vừa chột dạ nhìn lên bàn đọc sách. Tâm nhìn quá rõ ràng, bị An Chi Phủ bắt được. Ông ta đưa mắt nhìn theo, trong góc bàn đọc sách của nữ nhi có đặt mấy cuốn sách.

“Đã không còn đọc thì chột dạ cái gì!” An Chi Phủ to tiếng mắng, tự nhận đã nắm được thóp của nữ nhi, liền vung tay lên, “Mau đưa sách trên

bàn nó lại đây!”

Bà tử đứng bên cạnh vội vàng đi lấy nó đến.

An Chi Phủ đưa mắt nhìn, trên cùng là một cuốn “nữ giới”, phía dưới là “nội huấn”, nhìn đúng là rất quy củ. Lại nhìn một cuốn bên dưới nữa, “Long tướng quân liệt truyện”.

An Chi Phủ nổi trận long đình: “Đồ mất dạy này!” Còn dám nói láo là không đọc sách tiêu khiển.

Đợi đã, tướng quân gì kia? Long tướng quân!

An Chi Phủ vội vàng lật ra xem, đúng là Long tướng quân thật rồi. Trong sách ghi lại đủ chuyện dân gian lưu truyền về Long Đăng từ lúc tấm bé theo cha xuất chinh cho đến những năm gần đây, thiếu niên anh hùng, tư thế hào hùng, chiến công hiển hách, vạn người ngưỡng mộ.

“Lấy được nó từ chỗ nào?”

An Nhược Thần run run ngập ngừng nói: “Hồi trước mua được nó ở tay bán hàng rong. Nói là thoại bản do thuyết thư tiên sinh ở ngoài huyện chép tay lại.” Nhưng thật ra là do nàng thức đêm bịa ra trong cái ngày ăn bốn thước gia pháp ấy, chế bày loạn xạ mà viết được một cuốn sách mỏng, cũng ra hình ra dạng. Định bụng nếu cha nàng có nghi ngờ đến phòng nàng kiểm tra thì sẽ đưa cuốn này ra để ông thu, chứng cứ xác thật, là do nàng quá đắm say, vì muốn gặp tướng quân nên mới rời nhà. Hôm nay lại dùng cách kia lấy vật chứng ra, thuận nước đẩy thuyền, không chút sơ hở.

An Chi Phủ lại mở ra lần nữa, nhìn lướt mấy đoạn. Sau đó “hừ” một tiếng, mắng một câu: “Cả ngày chỉ biết đọc mấy thứ bày bạ này, chép kinh phạt mười lần cho ta, tu thân tịnh lòng, kiểm điểm lại cho tốt.” Vừa dứt lời đã phất tay áo rời đi.

Sách bị thu rồi.

An Nhược Thần thở phào nhẹ nhõm. Muốn nàng hối lỗi à, nàng đã sớm hối lỗi rồi. Lần này chạy trốn thất bại, trừ xui xẻo ra còn do nàng gấp gáp quá mức, không suy nghĩ chu đáo. Không có ai giúp nàng, một thân một mình, đi bộ lại không đủ nhanh, nếu tiếp tục trốn như thế nữa tất sẽ khó thành. Trước khi trốn, nàng phải đợi tiếng gió qua đi đã, rồi lại tìm cơ hội ra khỏi thần lần nữa.

Về phần An Chi Phủ, sau khi cầm sách về liền đọc kỹ, bất giác đọc một mạch xong hết. Viết hay thật, miêu tả rõ ràng Long tướng quân mưu trí anh dũng, quả đúng là anh vĩ kỳ tài, thiên hạ vô song. Nếu đích thân thấy cuốn sách này chắc hẳn sẽ vui lắm. Bỗng An Chi Phủ nảy sinh ra một ý. Ông ta liền gọi An Bình đến, để hắn ta đến các tiệm sách trong thành tìm. An Bình tìm một lượt rồi quay về, báo lại là trong mấy tiệm sách quanh thành đều không có cuốn sách đấy.

An Chi Phủ mừng rỡ một phen. Quá tốt, đúng lúc hợp ý ông ta. Ông ta liền tìm sách tượng tới, chép lại cuốn sách kia một lần, thay thành văn bản tư lự, phối với hộp quà gỗ đàn hương, lại viết thiệp mời lần nữa, rồi nhờ quan hệ tìm người đưa đến cho Long đại tướng quân.

Lúc An Chi Phủ làm những chuyện đó, An Nhược Thần cũng đang bận rộn. Nàng đang lên kế hoạch cho lần đào tẩu thứ hai.

Không nhờ vả người trong phủ được. Cũng không phải là vấn đề trung thành. Ví dụ như bà vú và hai nha hoàn của nàng đều đối xử thật lòng tốt bụng với nàng, nhưng động một chút bọn họ lại luống cuống sứt sứt, không làm việc được. Hơn nữa họ còn ở ngay dưới mắt người trong phủ, nếu để lộ chút sơ hở gì thì coi như nàng đã tròng xe cát.

Nên An Nhược Thần muốn tìm một người ở ngoài phủ giúp.

Người đó không thể biết quá nhiều được, như vậy mới không bị lộ, lại phải chừng chặc biết làm việc, như vậy mới có thể dùng được. Cuối cùng An Nhược Thần chọn Lục đại nương đưa rau cho An phủ.

Lục đại nương là một góa phụ, nhà thuộc diện bình, trưởng phu và con trai đều nhận lệnh triệu tập nhập ngũ, từ đó đến nay chưa quay về. Lục đại nương không tái giá cũng không về nhà mẹ, một mình ở trong căn nhà nhỏ, nàng không có ruộng đất nhưng biết chút chữ, biết tính sổ sách, vì vậy thường hay thanh toán nợ nần giúp các nhà đưa rau đưa thức ăn kiếm chút bạc.

An Nhược Thần quan sát Lục đại nương một thời gian, nàng không thích lời ra lời vào với người khác, không thích đàm tiếu thị phi, biết ghi chép sổ sách, xếp hóa đơn cũng rõ ràng. Có lúc An phủ muốn có ít nguyên liệu nấu ăn khan hiếm, vậy mà nàng vẫn có thể nghĩ cách tìm ra. Không nịnh nọt người khác, đồng cảm với hạ nhân chịu khổ. An Nhược Thần từng thấy nàng lén đưa cơm cho một nô bộc bị phủ phạt không được ăn cơm. Lúc rời đi thì rất bình thản, làm như không có chuyện gì xảy ra. An Nhược Thần cố ý chặn nàng ta lại, nàng ta vẫn bình tĩnh như thường, không lộ chút sơ hở.

An Nhược Thần quyết định tìm Lục đại nương giúp đỡ.

Những ngày đầu hễ rảnh rỗi là An Nhược Thần lại lạng quạng trong phủ, đi đâu cũng tìm người nói chuyện kể khổ, để người khác đều cảm thấy bây giờ đại tiểu thư không dám ra ngoài nữa, buồn chán cũng chỉ có thể làm ỗ trong phủ tán dóc. Sau đó An Nhược Thần tìm một cơ hội, ngăn Lục đại nương lại rồi tìm một chỗ yên tĩnh trong hậu viện nói chuyện với nàng ta. Mọi người cũng đã quen với việc nàng thích tìm người khác kể khổ, không ai để ý, chẳng người để tâm.

An Nhược Thần nói với Lục đại nương thế này, nàng nói nàng có một người bạn đã được gả cho một tướng công tính tình nóng nảy, có lúc tướng công kia uống say lại động chân động tay đánh đập chửi mắng, phụ nhân bị

vậy cũng không dám về nhà mẹ, liền muốn tìm một gian nhà nhỏ, có thể thỉnh thoảng trốn đi. Nên mới muốn nhờ Lục đại nương tìm một căn phòng nhỏ trong hẻm bình thường yên tĩnh, để bạn nàng có chỗ dung thân lánh nạn lúc cần.

Lục đại nương vừa nghe thế đã nhúu mày, không truy hỏi thân phận người bạn kia của nàng, nhưng lại hỏi liệu đối phương đã cân nhắc thỏa đáng chưa, làm như vậy có được hay không. Trốn nhà bỏ đi rồi sau này còn có thể về được không? Sẽ không bị đập đánh nữa ư? Đã có con chưa? Liệu có khi nào vì để trốn trượng phu mà muốn bỏ con không?

An Nhược Thần thầm nghĩ Lục đại nương này quả nhiên biết suy nghĩ, vậy là lại nói: “Tướng công của người bạn kia của ta không kiềm được cơn giận, hễ động thủ là lại đánh thật, người bạn kia của ta lúc nào cũng bị thương, những chuyện đại nương nói ta cũng đã từng hỏi rồi, nàng nói dĩ nhiên là mình đã suy nghĩ kỹ cả rồi, chẳng qua nếu có lúc nàng không tránh được, chỉ e bị đánh đến mức mất mạng thôi, như vậy thì còn gì nữa. Những chuyện về sau, tự nàng sẽ có cách xử trí. Chỉ là nàng chưa từng nói nhiều với ta, nghĩ hẳn có lẽ có phần kiêng dè. Nhưng mạng người quan trọng, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được. Cũng không thể đợi nàng sau khi nàng chết đến thăm mộ mới lại hỏi hận vì sao ban đầu không giúp nàng.” An Nhược Thần vừa nói vừa lộ vẻ mặt bi thương, rưng rưng chực khóc.

Thấy Lục đại nương đã có vẻ mềm lòng, An Nhược Thần lặng lẽ nhét một đĩnh bạc nhỏ cho nàng ta: “Người bạn kia của ta bảo ta tìm người thuê phòng giúp nàng ấy, nói đây là trả ơn. Nếu chuyện thành thì sẽ có đền đáp khác.”

Lục đại nương nhìn chút bạc đó, nhận không khách khí.

An Nhược Thần thầm thở ra, xem ra chuyện có thể thành được rồi.

Lục đại nương nói: “Đại tiểu thư đừng để lộ chuyện này ra ngoài, nếu truyền ra thì dù là người bạn kia của cô hay chính đại tiểu thư, thì chỉ e sẽ rước phiền phức đến.”

An Nhược Thần gật đầu đồng ý. Nếu đã làm chuyện này rồi, nàng đoán hẳn Lục đại nương cũng sẽ kín miệng, dầu gì cũng là giúp phụ nhân người ta trốn nhà tránh chồng, nếu làm ầm ĩ lên quan phủ thì cũng phải gánh trách nhiệm. Nàng chính là nắm chắc điểm ấy nên mới bịa ra như vậy, tuy là nước cờ hiểm nhưng vẫn phải đi.

Không đến hai ngày, nhân lúc đưa rau đến, Lục đại nương âm thầm kín đáo giao cho An Nhược Thần một chiếc chìa khóa. Nói đã thuê được phòng rồi, ở hẻm Bình Hồ Đông, gian phòng đầu tiên trong đó. Ngưỡng cửa gỗ bị gãy một đoạn, trên khóa cửa buộc dây đỏ, rất dễ nhận ra.

An Nhược Thần cảm ơn rồi lại nhét thêm tiền, lại dặn Lục đại nương rằng người bạn kia của nàng là trốn nhà, không dễ xuất đầu lộ diện, đến lúc đó còn phải nhờ đại nương ngày ngày đưa chút thức ăn đến căn nhà kia. Nếu bạn nàng vào ở thì sẽ đặt một hòn đá và giỏ trúc trước cửa, mỗi ngày đại nương cứ để thức ăn vào trong giỏ, rồi lấy bạc giấu dưới đá là được.

Lục đại nương không nói gì thêm, đáp một tiếng được.

Long Đại đến quận Bình Nam hơn mười ngày, bận đến mức chân gầy như không chạm đất.

Ba mươi nghìn binh mã đã tề tựu đông đủ, thêm mười nghìn trú binh vốn có tại quận Bình Nam, cộng lại được bốn mươi nghìn người. Cửa khẩu chính quan trọng của quận Bình Nam và Nam Tần nằm hai nơi, một nơi là sông Tứ Hạ, hai nước nhìn nhau cách con sông, chèo thuyền quá giang liền đến được biên giới đối phương. Một nơi khác là dốc Thạch Linh, Tiêu quốc nằm phía đông sườn dốc, còn Nam Tần lại ở hướng tây nam.

Long Đại đã an bài xong xuôi, mười nghìn quân của đô úy Hậu Lập lương sung vào đội quân Long gia, dựa theo binh chủng mà phân công chia doanh huấn luyện chung. Trong bốn mươi nghìn người đó, mười lăm nghìn trú đóng hạ trại sau vách đê cao ở sông Tứ Hạ, còn mười nghìn người khác sẽ đến dốc Thạch Linh. Nhân mã còn lại thì ở trong doanh trại thành Trung Lan canh phòng đợi lệnh. Ba doanh trại tạo thành góc tam giác, ở các trạm dịch cửa ải trên đường lớn đường mòn giữa các doanh trại cũng được tra xét cấm cò đối chiếu lệnh bài, các huyện, hương, thôn xung quanh và đường chính ở thành Trung Lan cũng có quân lính canh gác.

Long Đại mạnh mẽ vang dội, quân kỷ nghiêm túc, huấn luyện nghiêm khắc. Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi đã đưa ra những yêu cầu xây lại xây mới về quân sự phòng ngự dày ngang một cuốn sách. Công binh thợ mộc bị đưa đi khắp nơi lu bù cả lên. Cả quận Bình Nam vì một loạt hành động này mà như bày ra khí thế “lúc nào cũng có thể chiến! Đã chiến tất phải thắng!” vô cùng ác liệt.

Thái thú Diêu Côn lo lắng, nếu thật sự Nam Tần không hề có ý xâm phạm, vậy lúc này liệu có coi Đại Tiêu ta có lòng xâm chiếm không? Như vậy ngược lại mâu thuẫn lại trở nên gay gắt.

Long Đại dừng dừng nói: “Chúng ta bận chuyện nhà mình, người ngoài sao có thể biết?”

Diêu Côn sững người, chột kíp phản ứng lại, vội nói: “Lời này của Tướng Quân, chuyện xây phòng, điều binh tướng, thao luyện đại đội nhân mã, những chuyện ấy không cần đến gián điệp thăm dò thì dân chúng bình thường đều biết cả. Trong quận bình Nam còn có thương nhân Nam Tần đi đi lại lại, dĩ nhiên sẽ biết được rồi.”

Những quan viên khác đều gật đầu, dường như không quá âu lo về chuyện gián điệp.

Long Đại nhướn mày: “ Binh lực Đại Tiêu ta hùng mạnh, phòng ngự nghiêm ngặt, có thể bảo vệ trăm họ bình an, bách tính biết những điều này chẳng lẽ không phải là chuyện tốt ư? Nếu Nam Tần vốn có ý đồ xấu, chắc hẳn nay sẽ lại cân nhắc thận trọng, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao? Điều đại nhân lo lắng quá rồi.”

Diêu Côn nhếch mép, hẳn làm quan ở quận Bình Nam này đã hơn hai mươi năm, mấy năm chủ bạc* mười mấy năm thái thú, tự nhận hiểu rõ tường tận về Nam Tần. Hắn nói: “ Hai mươi năm trước Nam Tần và Đại Tiêu ta chiến nhau ba năm, bị Long lão tướng quân và Long tướng quân đánh cho tan tác, Hoàng ta nhân từ, chấp nhận nghị hòa đầu hàng, mở cửa giao dịch sắt đá, lúc ấy mới có được hòa bình của Nam Tần và Đại Tiêu ta hôm nay. Bài học năm đó rành rành ngay trước mắt, mười bảy năm trước chính ta ở thành Trung Lan này nhìn thấy bọn họ đầu hàng cầu hòa. Mười bảy năm qua, thuế quan mậu dịch giữa hai nước ngày càng thịnh vượng, Nam Tần ngày càng dồi dào sung túc, bọn họ biết là dựa vào hiệp định hòa bình năm đó mới có được hôm nay, nếu muốn vi phạm thì sẽ bị binh hùng ngựa sắt của Đại Tiêu ta đánh cho thiệt hại nặng nề, hai bên bế quan tỏa cảng, không vận chuyển sắt đá nữa, thì Nam Tần coi như vừa mất tiền lại mất lợi.”

(*Chủ bạc là một chức quan chuyên phụ trách công văn giấy tờ cho quan phủ.)

Nói đến đây, Diêu Côn hơi dừng lại, nhìn các vị quan viên ngồi xung quanh, mọi người rồi rít gật đầu, rõ ràng là có cùng cái nhìn với hắn ta. Diêu Côn nói: “ Tướng quân, theo như ta thấy, nếu thật sự Nam Tần gây ra động tĩnh kia, hẳn cũng chỉ vì để Đại Tiêu ta phòng bị cảnh giác, cải thiện tiền đàm phán, từ đó kiếm được nhiều lợi hơn từ Đại Tiêu ta. Nhưng đánh nhau ư?” Diêu Côn lắc đầu: “ Bọn họ không dám.”

Đây đã là lần thứ hai Diêu Côn tỏ rõ thái độ, cho là Nam Tần tuyệt đối không có ý định xâm chiếm. Long Đại khẽ gật đầu ra hiệu đã hiểu, hai

mười năm trước hắn vẫn chỉ là cậu bé năm sáu tuổi, đã nghe tổ phụ phụ thân kể rất nhiều về cuộc chiến mấy năm kia, cả hai nước đều thương gân động cốt. Sau đó đúng là Nam Tần đã trở nên nề nếp dễ bảo hơn, trong buổi rượu chè thương nghị về cuộc chiến này, Long Thăng từng hào khí ngút trời lớn giọng nói: “Đánh cho chúng biết vâng lời, lần sau không dám đến nữa!”

Còn hôm nay có đến hay không thì Long Đại khó nói được, chuyện quân không phải dựa vào suy đoán mà cho là đúng, hắn còn phải xem tình báo nữa.

Long Đại quay về doanh trại, giáo úy Tạ Cường đang đợi hắn.

Phàm trong quân đều có trinh thám, dò đường, dò nước, dò người, dò tình hình địch, nghe ngóng quan sát, trinh sát tuần tra, dùng gián điệp, binh thư đã nói: “Nếu muốn dụng binh, trước phải xem xét chuyện địch.” Đội quân Long gia có không ít trinh thám, một ít rải rác bên ngoài, một ít ở trong quân đội, có chức trách có biên chế, mà người quản lý các trinh thám này chính là Tạ Cường.

“Sao rồi?” Long Đại hỏi.

Tạ Cường đáp: “Nàng ta đúng là An gia đại tiểu thư, tên là An Nhược Thần. An gia là thế gia vọng tộc ở thành Trung Lan. Cha nàng ta là An Chi Phủ có ba căn tửu lâu, hai tiệm đổi tiền, gần đây đang chuẩn bị mở một cửa hàng ngọc thạch lớn nhất quận Bình Nam nữa.”

“Ngọc thạch ư?”

“Vâng, chính là hàng nhập từ Nam Tần. Gần đây ông ta thường qua lại với thương nhân chủ mỏ ngọc thạch của Nam Tần, trong vòng hai tháng trước đã thiết đãi yến tiệc năm sáu lần. Nhưng nghe nói người có quan hệ tốt nhất với Nam Tần trong quận Bình Nam lại chính là Tiền lão gia Tiền

Bùi ở huyện Phúc An, mỗi mua bán này cũng là do ông ta dẫn đường. Con trai Tiền Bùi là Tiền Thế Tân, huyện lệnh huyện Phúc An.”

Long Đại biết Tiền Thế Tân, vừa rồi trong buổi nghị sự, Tiền Thế Tân cũng có mặt. Hắn cũng từng nghe đến cái tên Tiền Bùi phụ thân của Tiền Thế Tân, người này có quan hệ không tệ với Nam Tần, có tin đồn lúc còn trẻ từng du lịch đến Nam Tần, kết giao không ít bạn bè, sau đó quay về thành Trung Lan mở trường dạy học. Người có học xưa nay thanh cao, khinh thường chuyện mua bán, nhưng ngược lại Tiền Bùi không hề cố kỵ gì, tuy ông ta không trực tiếp mua bán nhưng kết giao với đủ kiểu thương nhân, tiền cứ nhân mạch đường đi, không cần tự mình mở cửa hàng cũng kiếm được đầy bát vàng. Nghe nói ông ta dạy học cũng tốt, có không ít học sinh con em. Diêu Côn chính là một trong những môn sinh của ông ta. Hai mươi năm trước khi hai nước đại chiến, Tiền Bùi dựa vào quan hệ nhân mạch của mình ở Nam Tần mà cùng Diêu Côn liều chết dò xét tin tức của Nam Tần, lập được công lớn. Sau đó Mông thái thú qua đời thì Diêu Côn liền tiếp nhận vị trí thái thú, còn Tiền Bùi không thích làm quan, từ chối ân điển ban quan của hoàng thượng, chỉ nhận tiền tài bảo vật. Từ đó trở đi, cạnh cửa Tiền gia chói lọi, con trai Tiền Thế Tân tuổi đời còn trẻ xuất thân từ áo vải cũng nhân tiện được lên làm huyện lệnh ngũ phẩm, cũng là chuyện người khác kể lẽ say sưa.

Tạ Cương nói: “Nhưng danh tiếng của Tiền lão gia kia thì không tốt lắm. Nghe nói từ lâu ông ta đã không còn dạy học nữa, trái lại lại đắm đầu vào tiền tài sắc dục, ỷ vào nhân mạch rộng rãi cùng chiến công trước kia mà càng già càng ngông cuồng. Đánh chửi hạ nhân, mua bán tỳ nữ, nạp nhiều thiếp thất và nha hoàn thông phòng. Nghe nói Tiền đại nhân rất phẫn nộ trước chuyện đó, liền chia nhà với Tiền lão gia, một ở trạch đông, một ở trạch tây, có cửa ra vào, mắt không thấy thì tâm không phiền.”

“Cửa hàng ngọc thạch của An gia có gì đặc biệt?” Long Đại vừa hỏi vừa xem hồ sơ công văn. Thế tích trọng lượng ngọc thạch khá lớn, lúc chờ hàng

mà có tấy máy chân tay, lén giấu đi vận chuyển chút gì đó cũng tương đối dễ dàng. Cho dù có người ẩn nấp trong rừng thì cũng không phải là không thể.”

“Cửa hàng vẫn chưa khai trương, chỉ biết quan hệ phía Nam Tân là do Tiền Bùi lo liệu, An Chi Phủ chỉ chi tiền chi người xây cửa hàng. Dựa theo danh mục kê khai trong ti thương bạc, An Chi Phủ đã bỏ ra ba rương hàng nộp tiền bạc tiền thuế, hơn một nghìn tám trăm lượng bạc.”

Số tiền quá lớn. Long Đại bình tĩnh tiếp tục đọc hồ sơ.

“An Chi Phủ và Tiền Bùi chẳng những hợp tác mua bán mà còn sắp trở thành thông gia nữa. An gia đại tiểu thư và Tiền Bùi đã đính hôn, ngày cưới định vào mười bốn tháng mười hai.”

Long Đại ngẩn ra, ngẩng đầu lên. Có thể định ra hôn sự đó được sao? An Nhược Thần và Tiền Bùi ư?

“Làm vợ kế?”

“Vâng.”

Long Đại nhíu mày: “Đã điều tra bút tích của An Nhược Thần chưa?”

Tạ Cương rút một tờ giấy ra, đưa cho Long Đại: “An đại tiểu thư cúng đèn trường minh trong miếu. Đây là kinh Phật nàng ta cúng trước đèn, do chính tay nàng ta chép ở trong miếu. Không biết liệu tờ giấy gián điệp kia có phải do nàng ta viết không, tuy chữ viết không quá giống nhau, nhưng chữ của nàng ta lại phóng khoáng có lực, rất có khí chất thư sinh. Nếu muốn cố ý viết ra mấy chữ trên giấy đó thì cũng không phải là không thể.”

Long Đại nhìn cuốn kinh Phật được chép trong tay, cẩn thận ngẫm nghĩ chuyện này.

Lúc này An Nhượng Thần đang đi dạo trên đường. Ở nhà nàng biểu hiện không tệ, biết điều ngoan ngoãn, còn chủ động hỏi công việc chuẩn bị mua sắm cho hôn sự, lấy một tờ giấy liệt kê những vật mình muốn ra. “Nếu đã phải gả đi thì cũng không nên bạc đãi mình.” Tiếp tục sắm vai gặp được tướng quân đã thỏa mãn nỗi lòng si mê, giờ gả thì gả thôi, cũng mua chút trang sức quần áo mới cho mình.

An Chi Phủ thấy nàng như vậy liền tháo lệnh cấm túc, còn gọi phòng thu chi đến chi chút bạc để nàng đi mua đồ. Thế là An Nhượng Thần dẫn theo nha hoàn xuống phố.

Đi thẳng về hẻm Bình Hồ Đông, lần này An Nhượng Thần ra ngoài là muốn xác nhận lại điều kiện của căn phòng đã thuê, lại còn phải quan sát tình hình dọc đường đi kỹ càng, trong lòng tính toán cẩn thận cho lần trốn nhà thứ hai. Nên nàng đi rất chậm, nhìn rất kỹ, còn phải mua rất nhiều thứ. Hai tay tiểu nha hoàn đi đằng sau ôm đủ thứ không xuể, bị giày vò đến mệt. An Nhượng Thần thấy thời cơ đã đến, bảo nàng ta đến quán trà cuối đường mua trà rồi chờ nàng, nàng chọn cao thơm xong sẽ đến.

Hai tay nha hoàn mới như đến mức không giơ lên nổi nữa rồi, vừa nghe thấy thế liền như được tháo gánh nặng, nhanh chóng bước đi. Mắt thấy nàng ta đã đi vào quán trà, An Nhượng Thần cấp tốc chọn hai cao thơm, để chủ quán gói kỹ. Sau đó cầm lấy đồ, thấy khi nha hoàn né tránh cánh tay người khác không nhìn qua bên này thì liền lắc mình rẽ vào con đường nhỏ ở bên cạnh. Trong con đường nhỏ không có ai, An Nhượng Thần nhanh chân chạy, chạy đến cuối con đường thì liền rẽ trái dọc theo đường mòn chạy tiếp, cuối cùng đã thấy được con hẻm bình thường kia.

An Nhượng Thần cẩn thận nhìn ngó chung quanh, không có cửa hàng gánh rong nào, tất cả đều là tiểu trạch tiểu viện, cửa đóng kín, có vị đại

nường tay dắt đứa bé khẽ hát ca dao, sau khi vào một căn nhà nhỏ cũng nhẹ nhàng khép cửa lại, sau đó trên con đường mòn không còn âm thanh gì nữa.

Yên tĩnh hẻo lánh, là chỗ ẩn thân tốt.

An Nhượng Thần nhanh chóng đi vào con hẻm Bình Hồ Đông, tìm được gian phòng đầu tiên bên trong, ngưỡng cửa gỗ bị gãy một đoạn, trên khóa cửa buộc dây đỏ, giống như Lục đại nương đã nói. An Nhượng Thần lấy chìa khóa ra mở cửa, thuận lợi đẩy cửa ra.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có một giường một tủ, trước cửa sổ buồng sau có kê một điều án* không thể gọi là bàn, ngoài ra còn có một chiếc ghế cũ. Nhà rất nhỏ, bám đầy bụi bặm, nhưng dọn sạch sẽ chắc hẳn cũng không đến nỗi tệ. An Nhượng Thần thở phào một hơi, trong lòng nhanh chóng điểm qua những đồ cần đưa thêm, bình nước, cốc nước, lò than, thùng phân, chăn nệm vân vân. Nàng nhoài người đến cửa sổ phía sau nhìn một chút, rồi lại mở cửa sau đi ra ngoài. Sau nhà là một hành lang, bên kia hành lang là vách tường sau, ngược lại lại giống một hậu viện nhỏ hẹp. Trong sân có một chậu hứng nước, còn có hai cây gậy găng sợi dây, có lẽ dùng để phơi quần áo.

(*Điều án, cũng có thể gọi là điều kỷ, là đồ xài trong nhà ngày xưa của dân tộc Hán, đặt trong gian nhà chính, đặt phía sau bàn ghế dùng để trưng bày trang sức vật phẩm, mặt án hẹp và dài như hình chữ nhật.)

Đầu bên phải hành lang bị chặn, cũng là một vách tường, tường bên trái bị sụp một nửa. An Nhượng Thần nhớ lại Lục đại nương đã từng nói, bên cạnh cũng là căn phòng trống, không có người ở, chủ nhà lười biếng lần lữa mãi không chịu sửa tường, nàng ta đã nói chủ nhà mau sửa sớm đi, giấy trên cửa sổ cũng sẽ được hồ mới, tuyệt đối sẽ không chậm trễ chuyện vào ở.

An Nhược Thần bước qua tường nhìn xem, bên cạnh đúng là phòng trống thật, ngay đến giường cũng không có. Chỉ đặt một cái bài tròn một chiếc tủ, kèm thêm hai cái ghế.

Có chút kỳ lạ, trực giác An Nhược Thần mách rằng có chỗ không đúng.

A, đúng rồi, đã là phòng trống nhưng vì sao căn phòng này lại sạch sẽ đến thế, còn gian của nàng lại đầy bụi.

Còn đang nghi ngờ thì bỗng nhiên cửa phòng “két” một tiếng, bị đẩy ra.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 4

An Nhược Thần hoảng sợ ngồi sụp xuống.

Vội nhìn một cái, nàng thấy rõ người đẩy cửa đi vào là Từ bà tử, bà mai làm mối cho nhà nàng. Chính nàng ta đã mang sính lễ của Tiên Bùi đến cửa, mặt mày hớn hở nói với nàng rằng “chúc mừng đại cô nương“. Chúc mừng cái heo cá chó dê bò gà vịt ấy.

Lưng An Nhược Thần dính chặt vào tường, cả người co ro dưới cửa sổ không dám nhúc nhích, căng thẳng đến mức tim gần như nhảy ra khỏi cổ họng. Nếu bị Từ bà tử bắt gặp nàng đang ở đây, dù có trăm cái miệng nàng cũng không thể bào chữa nổi, chuyện này mà lọt đến tai cha thì nàng sẽ không còn cơ hội chạy trốn nữa.

An Nhược Thần cũng không dám thở mạnh, dè dặt nghe động tĩnh trong phòng, hai mắt dán chặt vào nửa bức tường kia. Nghe thấy tiếng Từ bà tử ngồi xuống, An Nhược Thần định chầm chậm bò qua nửa bức tường kia.

Tay vừa mới chống được xuống đất thì nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, Từ bà tử nhanh chóng đứng dậy, An Nhược Thần sợ hãi rụt người về, không dám động dậy.

Từ bà tử đi mở cửa, An Nhược Thần nhân cơ hội leo đến cửa sổ bên này, cách nửa bức tường đổ nát kia chỉ có ba bước. Nhưng An Nhược Thần không dám manh động, dựa theo những gì nàng thấy, ở vị trí trong phòng chỉ cần xuyên qua cửa sổ là có thể thấy được bên này, nếu giờ nàng bò qua sẽ bị bắt gặp chính diện. An Nhược Thần im hơi lặng tiếng, chờ đợi cơ hội.

Bước vào nhà là một nam nhân, Từ bà tử gọi gã là “Giải tiên sinh“. An Nhược Thần nghe không ra tuổi tác của vị Giải tiên sinh này, lúc nói chuyện lại có cảm giác ấm áp, chẳng qua là hẹn gặp một bà mai ở nơi như thế này, chắc chắn không phải là chuyện gì tốt.

An Nhược Thần đã đoán đúng. Nàng nghe thấy Giải tiên sinh nói với Từ bà tử thế này: “Nếu hai cô nương kia không được thì người xem xét lại mỗi khác, chớ nói nhiều với các nàng, đỡ đến lúc đó còn phải diệt khẩu. Tạm thời cứ mặc kệ các nàng, có chút chuyện quan trọng giao cho người đây.”

“Vâng, mời tiên sinh nói.”

“Người tìm mấy người, phải là người trong thành, lanh trí chút, đi đốt kho lương thành bắc đi.”

An Nhược Thần sợ hết hồn, nàng không nhịn được âm thầm thò đầu ra nhìn vào trong phòng, nam nhân kia đưa lưng về cửa sổ nên nàng không thấy được mặt mũi, còn Từ bà tử nghiêm túc cung kính nghe nam nhân kia nói, căn bản cũng không nhìn về cửa sổ bên này. An Nhược Thần cảm thấy thời cơ đã đến, cũng mặc kệ bọn họ muốn đốt chỗ nào nữa, nàng rón rén đi đến nửa bức tường bên kia, mới nhắc chân đi được nửa đường thì nghe thấy nam tử trong phòng nói: “Có người?”

An Nhược Thần sợ đến mức suýt nữa đã cắn phải đầu lưỡi, nàng nhanh chóng đi đến đầu tường, lắc mình trốn ra sau tường.

“Không có ai hết. Bên cạnh là phòng trống, không có người ở.” Đây là câu trả lời của Từ bà tử.

An Nhược Thần trợn mắt nhìn hậu viện nhỏ hẹp cùng cửa sau cũ nát, mồ hôi lạnh đổ đầy sống lưng.

Từ bà tử vừa đáp vừa đi đến cửa sổ sau nhìn ra ngoài, hành lang hẹp cùng nửa bức tường đổ nát thấp bé, không có gì khác với trước. Bỗng trên

tường có con mèo nhảy đến, Từ bà tử nói: “Là con mèo.”

Nhưng Giải tiên sinh lại đi ra ngoài, gã đi đến vách tường đổ nát kia nhìn một lúc, rồi nhấc chân bước qua.

Phòng bên cạnh đúng là không có ai, Giải tiên sinh đứng bên cửa sổ nhìn vào trong, nhưng vẫn không được yên lòng, dứt khoát đi vào phòng. Từ bà tử cũng đi theo, nói: “Đúng là con mèo.”

Giải tiên sinh quét mắt nhìn trong phòng một vòng, mở hộc tủ ra, nhìn xuống đáy giường, không có gì cả, tay còn dính tro bụi. Lúc này gã ta mới thôi, dẫn Từ bà tử quay về lại trong phòng. Sau mấy câu dặn dò nhưng có lẽ vẫn chưa yên tâm, hắn nói: “Đừng lại đến nơi này nữa, lần sau đổi chỗ khác nói chuyện.”

“Vâng vâng.” Từ bà tử liên tục gật đầu đồng ý. Vị Giải tiên sinh này vừa cẩn thận lại đa nghi, nàng đã sớm lĩnh giáo rồi.

Hai người trò chuyện một hồi rồi nhanh chân tuần tự rời đi. Lúc Giải tiên sinh đi còn nhìn cửa gỗ bên cạnh một cái.

An Nhược Thần rúc người né tránh cả nửa ngày, không nghe thấy động tĩnh gì mới cẩn rắng, lặng lẽ nhô đầu từ trong lu ra. Không thấy ai, không nghe tiếng gì. Vậy là rón rén bước ra khỏi lu, nhanh chóng nép người sau vách tường lắng tai nghe, hình như bên cạnh không có ai. Nàng nhanh chóng vào nhà, mở cửa trước đi ra ngoài, khóa kỹ cửa lại, sau đó nhanh chóng lao ra khỏi hẻm.

Chạy một mạch băng qua đường mòn, rẽ vào đường nhỏ, xung quanh có rất nhiều người qua đường, An Nhược Thần thoáng yên tâm, nàng thả chậm bước chân, sửa lại tóc tai xiêm áo, làm như không có chuyện gì đi đến quán trà. Lý do nàng rời đi lâu như vậy nàng đã sớm nghĩ xong: nàng lại đi dạo một tiệm khác, mãi dạo quên mất thời gian.

Lúc An Nhược Thần lách vào đường nhỏ thì có một nam nhân đi vào hẻm Bình Hồ Đông. Chính là vị Giải tiên sinh kia.

Đi rồi mà còn quay về là bởi vì gã vẫn không yên tâm, chẳng những không yên tâm mà gã đã nhớ ra, lúc rời đi, gã thấy cửa phòng đang đóng bên cạnh có treo ổ khóa. Nếu là phòng trống thì vì sao không khóa cửa. Nếu không cần khóa cửa thì vì sao lại treo ổ khóa.

Giải tiên sinh nhanh chóng đến trước cửa căn nhà đầu tiên trong hẻm. Cửa khóa.

Giải tiên sinh nhú mày, gã chắc chắn là lúc mình đi ổ khóa này chỉ được treo. Giải tiên sinh nhìn một chút, dùng sức vận khí, kéo ổ khóa cũ nát trên cửa xuống, đẩy cửa ra.

Chưng bày trong phòng vẫn giống như lúc này, trong tủ dưới giường không có ai. Gã tin rằng lần này thật sự không có người. Nhưng gã phải tìm cho kỹ.

Gã cẩn thận lục tìm mỗi một xó xỉnh trong phòng nhưng không tìm được gì. Lu nước lớn trơn trượt khiến hắn rất ảo não, lúc này đã bỏ quên cái này. Gã tiếp tục kiểm tra tiếp, vậy mà dưới cửa sổ căn nhà vừa rồi gã nói chuyện với Từ bà tử, nhặt được một chiếc bông tai ngọc trắng hình con thỏ nhỏ xinh xắn.

Giải tiên sinh cầm bông tai soi kỹ dưới ánh mặt trời, khẽ nheo mắt lại.

An Nhược Thần về đến nhà, cho đến lúc bà vú già hỏi đến nàng mới phát hiện mình bị mất một bông tai.

Tiểu nha hoàn đi theo nàng nói: “Có lẽ rơi trong lúc chen lấn ở cửa tiệm y phục rồi. Cũng không biết tại sao mà hôm nay lại có nhiều người đi dạo đến đó vậy nữa.”

“Thật tiếc quá.” Bà vú biết An Nhược Thần rất thích đôi bông tai này, lúc nào nàng cũng mang. Nàng ta bảo tiểu nha hoàn đến tiệm y phục tìm xem. Hôm nay tiểu nha hoàn đã mệt quá rồi, rất không tình nguyện, nhưng nhìn mặt của bà vú thì vẫn phải nhe lời mà đi.

Một lúc lâu sau, nha hoàn quay về báo là không tìm được. An Nhược Thần hết sức thất vọng. Bà vú nghĩ là nàng tiếc bông tai kia nên nói: “Không phải vẫn còn một chiếc sao? Để tôi đưa đến tiệm trang sức bảo bọn họ phỏng theo đó làm tiếp một chiếc cũng được.”

“Không không, kiểu đó cũng cũ rồi, nếu đổi thì đổi thành kiểu mới đi.” An Nhược Thần vội nói. Nếu thật bị rơi ở chỗ kia mà bị người ta nhặt được, vậy nếu đến tiệm trang sức đánh một chiếc chính là nói cho đối phương biết rằng: “Không sai chính là ta đây! Là ta đã nghe các người nói chuyện.” An Nhược Thần bóp trán, ép mình không được nghĩ nữa, thật đúng là dọa người.

Lúc uy vũ tướng quân Tông Trạch Thanh đi vào thư phòng Tử Vân Lâu, thấy Long Đại đang cầm sách, khoe miệng cong cong như đang cười.

Đáng sợ quá!

Tông Trạch Thanh vội vã dụi hai mắt, cẩn thận nhìn lại, được rồi, không còn cười nữa, vẫn là gương mặt nghiêm túc đó. Chắc hẳn lúc này là ảo giác rồi. Ngay sau đó Tông Trạch Thanh không thay đổi kế hoạch, nhảy qua bùn lầy ngồi xuống ghế bên cạnh Long Đại: “Tướng quân ới!”

Long Đại bình tĩnh tiếp tục đọc sách, hoàn toàn không chút động đậy gì trước chiêu nũng nịu này.

Tông Trạch Thanh nhìn biểu cảm của Long Đại, lập tức ngồi thẳng, nói chuyện đàng hoàng, thái độ khẩn khoản: “Tướng quân, huynh mau phái ta

ra tiền tuyến đóng quân mấy ngày đi, để ta có dịp nghỉ ngơi.”

Năm nay Tông Trạch Thanh hai mươi lăm tuổi, nhỏ hơn Long Đại mấy tháng. Trời sinh gương mặt con nít, thanh tú nhả nhặn trắng nõn, lúc cười lên thì vô hại đơn thuần đáng yêu, nhưng trên chiến trường lại rất dũng mãnh. Vì lập được đại chiến công mà được hoàng thượng ban cho tên uy vũ tướng quân, phong hàm ngũ phẩm.

Được phong quan nhưng lại không có chút oai phong của bậc làm quan, cả ngày chỉ toàn hi hi ha ha, có thể hòa mình dễ dàng với bất cứ ai. Tạ Cương nhìn rõ hần, nói: “Không bằng đến chỗ ta làm trinh thám đi, với gương mặt này của ngươi, hần là dùng đúng chỗ.”

Piii! Uy vũ tướng quân đấy biết chưa! Uy vũ!

Nhưng Tông Trạch Thanh đúng là cũng làm trinh thám, một kiểu trinh thám khác.

Ví dụ như đến thành Trung Lan này chẳng hạn, Long Đại bề bộn công vụ, nghiêm túc lạnh lùng, lúc đàm luận chỉ nói chuyện nhà binh, quà cáp thiệp mời nhận được một đống lớn, dù ai mời cũng không đến. Tông Trạch Thanh lại không giống vậy, hễ ai hẹn mời là đều đi, mà người không mời hần cũng đi. Nụ cười dễ gần, kiên nhẫn chu đáo và khách sáo với các quan viên nhà giàu, thay Long Đại giải thích rõ ràng. Nói tướng quân lãnh hoàng mệnh, không dám thả lỏng. Tuy hiện nay quân tình tuy không cấp bách, nhưng đội quân Long gia vừa mới đến, há có thể lười biếng vô kỷ luật được, như vậy mà các nước láng giềng thấy được, thì sẽ không tạo được uy hiếp, vân vân và mây mây.

Vì Long Đại không nói không cười, Tông Trạch Thanh ăn nói khéo léo như thế, lập tức có không ít người lôi kéo. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Tông Trạch Thanh ở trong thành như cá gặp nước, xã giao không ngừng, ủng hộ rầm rộ.

Tông Trạch Thanh nghiêm túc nũng nịu nhưng lại bị Long Đại cự tuyệt, hăn giương mắt lên, nghiêm mặt hỏi: “Đã thám thính được gì rồi sao?”

Tông Trạch Thanh thao thao bất tuyệt bắt đầu nói quan nào có quan hệ thông gia với phủ nào, ai là biểu thức họ hàng xa của ai, biểu tỹ nhà ai là phòng nhì của quan nào, nhà giàu nào có những cửa tiệm nào trong thành. Huyện lệnh nào có quyền có thể, đại hộ nào nắm thương mạch ở đâu, thái thú và đám quan viên kia làm thế nào ra sao, nói khoảng một canh giờ, uống hai ấm nước.

Long Đại vừa lật sách vừa nghe, cũng không ngắt lời hăn. Cuối cùng Tông Trạch Thanh cũng kể xong, thấy Long Đại không có phản ứng gì, liền cố ý chọn một đoạn nói lại lần nữa, mới bắt đầu nói đến chỗ nào đó thì Long Đại nhàn nhạt mồm miệng: “Cái này người đã báo rồi.”

Rất tốt, chứng minh tướng quân có nghe, hăn cũng không cần đau lòng nữa. Tông Trạch Thanh lại rót một ly nước, nhiệt tình khẩn thiết nói: “Tướng quân, Sở Thanh tuần tra phòng thủ ở tiền tuyến nhiều ngày chắc hăn mệt lắm, đổi cho ta đi mấy ngày đi.” Thấy tướng quân không có phản ứng gì, nói tiếp: “Ngày nào Sùng Hải cũng luyện binh, quá vất vả rồi, không bằng đổi cho ta đi giáo trường mấy ngày đi.”

Uống rượu xã giao trò chuyện tán gẫu, còn mệt hơn cả thao luyện nữa. Tướng quân lại không mấy may thương tiếc thủ hạ, chỉ có mình thương mình thôi.

“Được thôi.”

Tông Trạch Thanh chấn động, chột cảm thấy như mình được sống lại.

“Người sau này, lúc thì nên tham gia nhiệt tình lúc thì nên thờ ơ không quan tâm, đừng để họ nghĩ người dễ bị nắm bắt.”

“Vâng vâng.” Tông Trạch Thanh theo Long Đại năm năm, phối hợp làm người tốt kẻ xấu cũng không phải là lần đầu tiên, đương nhiên quen với thủ đoạn của Long Đại. Đã là Long tướng quân quản thúc thuộc hạ nghiêm nghị, há để cho thủ hạ tướng quân ngày ngày nhậu nhẹt cùng người khác. Nên hẳn nghỉ ngơi mấy ngày, lại tìm cơ hội nói với người khác là hẳn bị Long tướng quân khiển trách, phạt hẳn dẫn binh khổ luyện, chờ cơ hội kể khổ với người khác, càng dễ kéo gần quan hệ với những người đó.

“Những quà cáp thiệp mời kia ta đã xem rồi. Có mấy nhà có thể gặp đây.”

“Có gì đặc biệt à?”

“Ừ.” Long Đại đặt cuốn sách trong tay xuống, “Đúng là đặc biệt.”

Tông Trạch Thanh thấy rõ tên sách dán ngoài bìa, bao nhiêu lời muốn nói lại quên, há hốc miệng.

Mẹ nó chứ! “Long tướng quân liệt truyện”!

Nịnh nọt nịnh đến tận trời rồi! Không biết mặt dày vô sỉ đến cảnh giới nào mới có thể làm ra được chuyện này kia chứ?!

“Tướng quân!” Giọng của Tông Trạch Thanh run run, nhuộm đầy hưng phấn, thật sự rất muốn đọc cuốn sách này. “Có thể cho mặt tướng mượn cuốn sách này xem qua được không?”

“Không được.” Long Đại bình tĩnh hờ hững thu sách về, “Ta sợ người xem xong không kiềm chế được, lúc dự tiệc chỉ mãi cười, hủy hoại danh tiếng của quân Long gia ta.”

Tông Trạch Thanh há hốc miệng cả nửa ngày, lại có thể xuất sắc vậy ư? Còn không cho nhìn?

“Tướng quân muốn dự tiệc nhà ai?”

“An gia.”

An Nhượng Thần sốt ruột, hôm nay không phải là Lục đại nương tới đưa rau, làm nàng không có cơ hội trò chuyện với nàng ta. Căn nhà ở hẻm Bình Hồ Đông không thể ở nữa rồi, nàng phải bảo Lục đại nương tìm nơi mới được. Còn nữa, nàng phải dặn Lục đại nương nếu có người hỏi thăm chuyện mượn phòng thì nàng ta phải bịa được lời hoàn hảo. Chuyện này không thể làm liên lụy đến đại nương được, cũng không thể để mình bị lộ.

Đang suy nghĩ thì có nha hoàn đến báo, lão gia gọi mọi người đến sảnh đường. An Nhượng Thần không đoán ra được là có chuyện gì, ôm tâm trạng vô cùng cẩn trọng mà đi.

Ở sảnh đường, An Chi Phủ vô cùng đặc ý, ngay đến lông mày cũng toát lên vẻ hạnh phúc, ông ta tuyên bố, ngày mai Long đại tướng quân sẽ đến phủ bọn họ làm khách.

Vừa dứt lời, nhất thời di nương các phòng bàn tán xôn xao, bọn gia nô nha hoàn cũng không nhịn được thấp giọng bàn bạc.

An Nhượng Thần cúi đầu lén nhướn mày. Là Long tướng quân đó ư? Nàng vẫn còn nhớ diện mạo của hắn. Rõ ràng nhìn qua rất uy vũ đạo mạo mạnh mẽ, vậy mà đầu bị lừa đá thế nào lại để cha nàng có thể thành công nịnh bợ như vậy. Muốn tới nhà nàng làm khách ư? Đại quan nhĩ phẩm đấy, chiếu sáng lấp lánh muôn nơi, kết quả chiếu nhằm chỗ.

An Nhượng Thần thở dài trong lòng, nếu thành Trung Lan lâm nguy, quận Bình Nam lâm nguy, phải dựa vào vị đại tướng quân này bảo vệ, xem ta không nhờ vả được gì rồi.

Nhưng chuyện này với nàng mà nói chính là một cơ hội, Long tướng quân muốn tới làm khách, có nghĩa cả nhà sẽ dồn chú ý lên người Long tướng quân, chắc chắn ở hậu viện sẽ không có người, đến lúc đó nàng lặng lẽ chạy đi, nhất định là thần không biết quỷ không hay.

Không kịp đổi phòng, nhưng có lẽ nàng không cần phòng nữa, nhà mở tiệc mời khách quý không để ý đến nàng, dù phát hiện không thấy nàng đâu, ngại có tướng quân ở đó cha cũng sẽ không sai người đi tìm nàng, vậy là nàng có đủ thời gian ra khỏi thành.

Đây tuyệt đối là cơ hội tốt, nàng không thể bỏ qua được.

An Chi Phủ cũng không biết nữ nhi có ý định gì, ông ta hớn hờ mặt mày dặn dò chuyện từ mai mở tiệc mời. Đến hôm đó, tất cả mọi người nhất định phải tận tâm tận lực, phải lễ phép chu đáo, phải quần áo gọn gàng. Nhất là các cô con gái, ừm, nói cho chính xác thì trừ con gái An Nhược Thần ra, tất cả phải ăn mặc chỉnh chu thích hợp, dặm phấn lộng lẫy trang sức yêu kiều, cái gì đẹp nhất đắt tiền nhất thì cứ ăn diện cả vào, phải biết trò chuyện biết hầu rượu nữa, tóm lại nói một câu, phải để khách quý hài lòng mà ra về.

An Nhược Thần vừa tính toán chuyện chạy trốn vừa cúi đầu nghe dạy dỗ, trong lòng lại trợn trắng mắt. Cha à, có phải lão nhân gia cha định tháo tên biển cửa phủ xuống, thay thành bảng hiệu “Bách Hoa Lầu” không? Cha cũng không phải má mì lâu xanh, con gái cha cũng không phải kỹ nữ, vậy mà lại dặn dò phải ăn mặc đẹp biết nói chuyện dám tiếp rượu, đây mà là lời của một người cha thân tín nên nói sao?

Còn hài lòng mà ra về nữa chứ, hài lòng cái heo cá chó dê bò gà vịt ấy, pii!

Ngày hôm sau rất nhanh đã đến.

An phủ giăng đèn kết hoa rực rỡ thay mới hoàn toàn, náo nhiệt ngang cỡ mừng năm mới. Rất nhiều người dừng chân từ xa nhìn nhau, An Chi Phủ

đứng ở cửa chính đợi Long tướng quân, đặc ý đến nỗi mũi vênh lên tận trời.

Tông Trạch Thanh và Long Đại dẫn đầu đội vệ binh cười ngựa tới. Thấy thảm đỏ trên đường phố trải dài đến cửa An phủ, còn có cả một đám người xúm đầy trước cửa An phủ, cùng với An Chi Phủ đeo đỏ đội xanh như muốn xuất giá đến nơi không bằng, Tông Trạch Thanh giật mình suýt nữa té ngã khỏi ngựa.

Đây cũng quá... Nhất thời không tìm ra từ để hình dung. Tông Trạch Thanh sờ mũi, lén nhìn Long Đại, nếu tướng quân không nhìn được quay mặt bỏ đi thì hẳn cũng phải đi theo sao, hay tiếp tục giả làm người tốt?

Nhưng trên mặt Long Đại không nhìn ra là vui hay giận, tám gió thổi bất động, trấn định như thường.

Tông Trạch Thanh lại sờ mũi cái nữa, trước quan hàm “tướng quân” của người ta có một chữ “đại”, quả nhiên là không so được với người bình thường.

Cách cửa An gia càng ngày càng gần, An Chi Phủ thấy Tông Trạch Thanh thì cười hết sức rạng rỡ, cười đến mức Tông Trạch Thanh nổi cả da gà. Không sai, chuyện đại tướng quân đồng ý đến An phủ dự tiệc là do hẳn ra mặt sắp xếp, là do hẳn gọi An Chi Phủ đến dặn dò ông ta phải thu xếp chuyện này cho kỹ vào, còn nói là hẳn đã khuyên tướng quân ra ngoài đi vài vòng, kết giao với nhân sĩ trong thành, dĩ nhiên đi dự tiệc nhà ai thì do tướng quân tự chọn.

Lúc ấy An Chi Phủ đã nói “tướng quân thích cuốn sách kia là tốt rồi“. Tông Trạch Thanh lập tức nhớ đến “Long tướng quân liệt truyện“. Vậy mà là do An Chi Phủ đưa đến sao? Rốt cuộc là sách thần gì thế? Không được đọc thật đúng là khó chịu mà!

Nhưng khó chịu lúc này là do cái nhìn như bắn ra lửa của An Chi Phủ, đừng có nhìn hằm chằm chằm như vậy, cũng đừng nhìn Long tướng quân chăm chú vậy chứ, nụ cười thật đáng ghét, tự người không cảm nhận được sao?

Hiển nhiên An Chi Phủ không cảm nhận được, ông ta nhiệt liệt nghênh đón Long tướng quân và Tông tướng quân đến, nịnh bợ đón mọi người vào phủ.

Bước vào An phủ, Tông Trạch Thanh lại kinh hãi, đội hình nghênh đón đứng xếp hàng hai bên là quy củ quái quỷ gì vậy chứ?

An Chi Phủ vẫn chưa phát hiện ra có gì không ổn, khắp khởi giới thiệu từng người một: “Tướng quân, đây là trưởng nam của tôi, tên là Vinh Quý. Vinh Quý, mau ra mắt tướng quân đi.”

Long Đại gật đầu một cái, vẫn duy trì gương mặt nghiêm túc của mình. Rồi đảo mắt một cái, tìm thấy An Nhược Thần trong đội ngũ. Nàng đứng cuối hàng, một vị trí không bình thường chút nào, cúi thấp đầu, dáng vẻ ngoan ngoãn.

An Chi Phủ đi theo sau lưng Long Đại vừa lải nhải vừa tiến lên phía trước. Chính thất của ông ta đã qua đời, có bốn phòng thiếp, hai cậu con trai bốn cô con gái. Trưởng nữ đã gả cho người ta, bèn đi lướt qua không nhắc đến, con gái út thì nhỏ tuổi qua, cũng đi qua luôn không đề cập đến. Mà trưởng nam Vinh Quý đã mười lăm tuổi, đi theo mình học mua bán, con gái thứ hai An Nhược Hi vừa tròn mười sáu, cả hai đều do Đàm thị phòng hai sinh. Con gái thứ ba An Nhược Lan năm nay mười lăm, do Tiết thị phòng ba sinh. Cả hai cô con gái đều trong độ tuổi cưới hỏi, khôn khéo làm người khác hài lòng.

Long Đại không nghe vào một chữ, mặt nghiêm túc mãi như vậy cũng có chỗ tốt. Hắn như lơ đãng nhìn xung quanh chút, thật ra thì lúc nào cũng để

ý đến An Nhược Thần. Hình như nàng có vẻ không đúng cho lắm? Hắn nghĩ ngợi, à, thì ra là vậy, cơ thể nàng ta lúc này không giống với lần trước gặp.

An Nhược Thần nghe thấy cha thối phồng khen ngợi hai cô con gái khuê nữ là “làm người khác hài lòng” với Long Đại, nàng thật muốn giả vờ bất tỉnh để cho người ta khiêng nàng lui xuống quá, giương mắt lên lên nhìn nhị muội tam muội, quả nhiên là lúng túng thay các nàng. Hai người muội muội cúi đầu thấp đến ngực, mặt phồng ra đỏ bừng, thêm nét thẹn thùng thoáng qua kia trông thật đúng là kiều diễm.

Đuôi mắt An Nhược Thần quét qua tướng quân, theo bản năng nhìn sang, ấy vậy mà thấy Long đại tướng quân đang nhìn mình. Nàng thì sao chứ? Nàng không ở trong phạm vi “làm người khác hài lòng”. Nàng cũng không thẹn thùng nữa, a, đúng rồi, dưới tình cảnh này nàng hẳn nên rụt rè mới bình thường, vậy là nhanh chóng giả vờ. Nhưng tướng quân huynh đang nhìn đi đâu thế, hình như hướng nhìn có vẻ không bình thường.

An Nhược Thần nhú mày, đợi đến lúc kịp phản ứng thì suýt nữa đã nhảy căng lên. Hắn ta dám nhìn ngực nàng. Dù ánh mắt chỉ dừng lại một lúc nhưng vẫn bị nàng bắt được. Hắn giương mắt đối mắt với nàng, lại không có chút xấu hổ nào, càng không có vẻ chột dạ khi bị bắt tại trận. Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt sắc bén lại mang theo nét nghiền ngẫm.

An Nhược Thần cúi đầu xuống, cũng phồng mặt đến đỏ bừng như hai muội muội vậy, nhưng không phải là thẹn thùng mà là tức giận, tức đến mức siết chặt năm đấm.

Thật là không biết xấu hổ, lại vô liêm sỉ đến thế.

Long Đại nhanh nhẹn đi vào phòng thiết đãi yến tiệc, ngồi vào ghế đầu, làm như chưa từng xảy ra ánh mắt trao đổi ban nãy. Chẳng qua là đáng về

căng thẳng của An Nhược Thần khiến hấn có trực giác nàng đang có chủ ý gì đấy.

An Chi Phủ khá nhanh nhẹn nhét hai cô con gái ngồi vào vị trí bên cạnh Long Đại, còn mình thì ngồi ở một bên kia. Những người khác cũng đã tề tựu đầy đủ, chuyện trò vui vẻ, bầu không khí vui vẻ náo nhiệt.

Trong lòng Tông Trạch Thanh khinh bỉ với hành động đưa con gái vào ngồi đó của An Chi Phủ, hấn nhìn Long Đại một cái, nhủ thầm ở thành bên này quả thật là dân tình dũng mãnh, hoàn toàn không giữ chút lễ nào. tướng quân đúng là, không cho hấn xem cuốn sách kia, chỉ thấy mặt mũi An gia này là hấn đã sắp không kiềm chế được rồi, nếu xem được thì... Ấy da, lo nghĩ quá rồi, thật là muốn nhìn xem sao.

An Nhược Thần cúi thấp đầu, yên lặng hiền lành. Nhưng cũng không biết trong lòng nghĩ gì mà nàng luôn cảm thấy có ánh mắt cứ nhìn mình chằm chằm, là Long đại tướng quân. Nhưng lúc len lén ngược mắt lên nhìn thì chỉ thấy tướng quân ra vẻ đạo mạo nghe người khác nói chuyện, dường như không hoàn toàn để ý đến mình.

An Nhược Thần không đoán ra tâm tư của Long Đại, nàng ngồi một lúc, dần dần tỉnh táo lại từ cơn then quá hóa giận ban nay. Nguyên nhân đại tướng quân đến nhà nàng làm khách là gì? Tuyệt đối không thể nào vì chạm mặt ngoài thành mà khiến hấn nổi sắc tâm với nàng được, tuy nàng khá ư là hài lòng về dung mạo mình, nhưng cũng không cảm thấy có đủ mị lực để đại tướng quân hạ mình đến đây. Càng không thể vì muốn bán mặt mũi cho cha nàng được. Bao nhiêu nhân vật trong thành có thể kết giao, xếp hàng đủ từ cửa thành đông đến cửa thành tây, mà cha nàng thì chưa có vé đứng trong đó đâu. Cha nàng là hờn hờ đến mức u mê rồi sao, chẳng lẽ không cảm thấy trong chuyện này có điều kỳ quái ư? Bất luận là kỳ quái nào thì An Nhược Thần đều cảm thấy bất an.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tứ muội An Nhược Phương ngồi bên cạnh không rõ đầu cua tai nheo, cô bé cho là An Nhược Thần để bụng việc nhị tỷ và tam tỷ được ngồi đằng trước, còn nàng lại bật gạt vào xó xinh, vậy là cầm đũa gấp thức ăn bỏ vào trong đĩa của An Nhược Thần, nhỏ giọng nói: “Đại tỷ, tỷ ăn đi.”

An Nhược Phương được Đoàn Thị phòng bốn sinh. Trong số các tỷ muội ở đây, cô bé đối tốt với An Nhược Thần nhất, cũng là người xinh xắn nhất trong số các tỷ muội của nàng. Chỉ mới mười hai tuổi thôi nhưng đã đầy đặn yêu kiều, kế thừa triệt để dung mạo xinh đẹp của mẹ cô bé. Đoàn Thị mẹ cô bé là cô nương chốn thôn quê đến từ vùng ngoại ô, càng lớn càng đẹp, sau được An Chi Phủ nhìn trúng, nạp làm phòng bốn, yêu thương sủng ái một thời gian dài. Nhưng tính nàng ta đánh đá chua ngoa, gây hấn không ít với các phòng khác. Vì hận một câu của An Nhược Thần mắng nàng hồi trước nên cũng không cho An Nhược Phương học chữ. Nhưng ấy vậy mà An Nhược Phương lại thích đại tỷ nhất, thường âm thầm đi tìm An Nhược Thần trò chuyện.

An Nhược Thần nhoẻn miệng cười với tứ muội, ăn đồ cô bé gấp cho. Nếu cô phải đi, sợ là nhớ người muội muội này nhất. Bây giờ cô bé còn nhỏ tuổi, cha không thể làm gì được, nhưng chưa tới mấy năm nữa, cũng chẳng biết cha sẽ đưa cô con gái xinh đẹp nhất của mình đổi lấy mối tốt nào nữa. Chỉ mong muội muội đẹp người đẹp nết có phúc, có thể gả cho nhà tốt. Còn nàng, chỉ cầu tìm được một chốn dung thân, trải qua cuộc sống bình an.

Ở chỗ ngồi trên, Long Đại gần như không nói câu gì, tất cả đều do Trịnh Tông Trạch xã giao. So ra thì bên An Chi Phủ náo nhiệt hơn nhiều, An Chi Phủ nói nhiều, một vài thương nhân thân hào hay qua lại cũng không cam lòng rút lui phía sau, mời rượu rất nhiều, phục vụ chu đáo. Mọi người nịnh bợ hết cái này đến cái kia, khen Long đại tướng quân lên đến tận trời xanh. Khen đến nỗi Trịnh Tông Trạch vốn “kiến thức rộng rãi” cũng phải len lén vuốt mặt.

Lúc này An Chi Phủ nói: “Uy danh của tướng quân không cần phải bàn gì nữa, mà ngay cả trên phố cuốn sách “Long tướng quân liệt truyện” cũng được truyền tay nhau xem, người người tranh nhau đọc, muốn cướp cũng không cướp được. Tôi phải tốn nhiều công sức tiền của lắm mới có được một cuốn đấy. Tướng quân cảm thấy viết thế nào?”

“Viết không tệ.” Long Đại đáp.

“Phụt” một tiếng, ngụm canh trong miệng An Nhược Thần phun ra ngoài, bị sặc ho khan mấy tiếng.

Mọi người trên bàn đều im lặng. An Chi Phủ hung hãn trợn mắt nhìn An Nhược Thần. An Nhược Thần vội vã cúi đầu nói xin lỗi, do mình uống nhanh quá nên bị sặc, đã mất lễ pháp rồi. An Chi Phủ mắng nàng đôi câu, rồi mọi người khuyên giải, rồi lại tiếp tục náo nhiệt.

An Chi Phủ lại tiếp tục nói về đề tài ban nãy, nói tướng quân thích là vui rồi, ông ta đã cố ý dựng sân khấu trong vườn hoa, lát nữa dùng cơm xong có thể đi ngắm hoa xem kịch. Đây chính là một đoạn trích trong “Long tướng quân liệt truyện”.

Một tiếng “choang” vang giòn, cả bàn lại im lặng. Ánh mắt quét đến chỗ tiếng động, bát của An Nhược Thần bị rơi.

An Nhược Thần co rút người lại dưới bàn, lóng ngóng chân tay cúi đầu nhặt nhanh, thực ra là đang che giấu gương mặt phải kìm nén đến nhăn nhó

của nàng. Lại có thể dựng thành kịch mà hát à? Đoạn trích trong “Long tướng quân liệt truyện”?! Ông trời ơi, nàng thật sự muốn viết hai chữ “quý lạ” cho cha nàng, thật lòng đấy.

Lần này An Chi Phủ không nhịn được nữa, mắng An Nhược Thần là “đồ mất dạy”, rồi quát đuổi nàng ra ngoài.

An Nhược Thần hoảng hốt gặp người vâng dạ. Quá tốt, sớm biết như vậy thì nên làm rơi bát sớm hơn. Tướng quân người ăn nhiều vào nhé, cứ từ từ mà nghe kịch, ta đi đây.

An Nhược Thần quay về phòng, giống y như nàng đoán, trong sân không có bất cứ ai. Bọn nha hoàn người ở đều đã đến sân trước thiết đãi khách quý rồi. Nàng cho bà vú và nha hoàn thiếp thân lui cả ra, làm bộ như viết chữ, vừa viết vừa dỏng tai nghe động tĩnh bên ngoài. Đợi khi chắc chắn không còn một ai, An Nhược Thần nhanh chóng hành động.

Buộc chặt ngực, thu dọn y phục xong, vội chạy về sân sau.

Hôm qua nàng đã gặp được Lục đại nương, nói căn nhà đã thuê không hợp nữa, tiền trả thuê phòng nàng cũng không cần, chẳng qua là phải để chủ nhà giữ bí mật, không được tiết lộ ra căn nhà đó đã cho thuê, cũng đừng liên lụy kéo Lục đại nương vào. Hôm qua Lục đại nương rất bận, tiệc khách của An gia đòi hỏi nguyên liệu quá nhiều, nàng ta phải chạy đến mấy chuyển mới có thể đưa hết, cũng không rảnh trò chuyện nhiều với An Nhược Thần, nghe An Nhược Thần nói vậy, cũng không hỏi kỹ mà đáp được, rồi lại vội vã rời đi.

An Nhược Thần dọn đồ xong xuôi, xong một chuyện, cũng coi là yên tâm. Sau đó lại sắp xếp mọi thứ đầu vào đấy, chờ khoảnh khắc này của hôm nay.

Bên ngoài phòng chứa củi ở phía tây sân sau, cạnh bờ tường chất đầy đồng gỗ chưa được bổ thành củi. Ngoài tường có cây, chất gỗ lên là có thể

trèo lên tường leo lên cây, chính là nơi tốt để trèo tường rời khỏi nhà. An Nhược Thần đã sớm tính toán xong, khách quý tới cửa, nhất định ở cửa chính cửa hông sẽ có người loanh quanh không dám thờ ơ, nàng lại không có cách nào che giấu tai mắt người ta mà chuồn đi, chỉ có thể trèo tường.

An Nhược Thần dè dặt cẩn thận, thuận lợi đi đến bức tường ở sân sau. Nàng buộc chặt bọc quần áo, leo lên đồng gỗ chất, nhón chân giơ tay vịn tường, đập lên tường leo lên.

Bọc quần áo sau lưng cứ lắc lư làm nàng không thể thi triển công lực được, thử mấy lần vẫn không thành. Thời gian gấp rút, An Nhược Thần sốt ruột, nàng dứt khoát tháo bọc quần áo ra, ném ra ngoài tường trước. Sau đó xốc tinh thần lên, đưa tay đưa chân ra, dùng hết sức từ thời bú sữa mẹ đến này, cuối cùng cánh tay cũng chống lên được đầu tường, rồi dùng sức nhấc chân lên là có thể đập được, ai ngờ vào đúng lúc này có giọng nói vang lên sau lưng: “Cách cô dùng lực không đúng rồi, như thế sẽ làm cổ tay bị thương.”

An Nhược Thần hoảng hốt, tay buông lỏng té từ trên tường xuống, lăn đến trên đồng gỗ chất, đập đầu xuống đất, bị trặc chân rồi.

“Đầu tường bên kia không có chỗ nhón chân, ta đoán cô muốn leo lên cây này để trèo xuống, nhưng ta nhìn cô không đủ cao, tay cũng không dài nên không với nổi đến cây. Nếu dùng sức nhảy lên, ngược lại có thể ôm lấy thân cây. Chẳng qua là vừa rồi thấy cô trèo tường như thế, chỉ e có nhảy cũng không xong, có miễn cưỡng thêm mấy cũng không ôm được cây.”

Dù sao cũng đều là kết quả té ngã mà chết chứ gì.

An Nhược Thần đau đến mức hít một hơi, không cần chờ đến lúc “nhảy không qua”, bây giờ nàng cũng bị té rồi. An Nhược Thần buồn bực sinh tức giận, đau lòng vì thất bại ngay trong gang tấc. Nàng khổ sở leo xuống đồng gỗ, chịu đựng cơn đau ở chân mà làm lễ: “Ra mắt tướng quân.”

Sao không chịu ăn cơm nghe kịch mà lại chạy đến đây thế này.

An Nhược Thần nhanh chóng nhìn ngó xung quanh, không có người khác, chỉ có vị Long tướng quân này mà thôi. Cũng không biết là may mắn trong bất hạnh hay là càng bất hạnh trong bất hạnh nữa.

“Sao tướng quân lại ở đây?” An Nhược Thần cười ngọt một tiếng, làm như không có chuyện gì xảy ra mà hỏi. Cứ như chuyện vừa bị bắt gặp chưa từng phát sinh.

Long Đại nhìn lướt qua ngực nàng, nghiêm túc đáp: “Đi vệ sinh.”

Mắt đang nhìn đi đâu thế hả! An Nhược Thần nổi nóng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn còn phải cười: “Đúng là nhà chúng tôi đã không chăm sóc chu toàn rồi, sao lại không có người dẫn tướng quân đi chứ. Nếu tướng quân không ngại thì để tôi dẫn tướng quân đi.” Có quý mới tin hăn ấy, đi vệ sinh mà thế nào lại đến sân sau hẻo lánh này.

“Ta đi lâu quá rồi, chắc chắn sẽ có người đến tìm.” Long Đại nghiêm túc nói, “Cô nương đừng phí thời gian giả ngốc nữa, nên nói ngắn gọn mới phải.”

An Nhược Thần thầm giật mình, thu nụ cười về, nhưng cô cũng không biết ý Long Đại lắm.

“Tướng quân nói với tôi như vậy là có ý gì?”

“Cô nương muốn trốn nhà?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng Long Đại lại chắc chắn.

Tim An Nhược Thần đập nhanh hơn: “Tướng quân định làm gì?” Lợi dụng điểm yếu uy hiếp nàng? Nhưng nàng có gì đáng để uy hiếp chứ?

“Ta cho cô nương một cơ hội thuyết phục ta không báo việc này lại với lạnh tôn.”

Trong nháy mắt, trong đầu An Nhược Thần đảo qua hết mấy suy nghĩ dự đoán, nhưng vẫn không hiểu. “Tướng quân muốn cái gì?” Nàng dứt khoát hỏi thẳng.

Rất thẳng thắn, cũng rất bình tĩnh. Đây không giống biểu hiện của những cô nương khuê tú bình thường. Long Đại nhìn An Nhược Thần, không cách nào phá giải nghi ngờ. “Cô nương đây là muốn đi đâu?”

An Nhược Thần cắn môi, hốc mắt dần ửng đỏ, vặn xoắn ngón tay, mặt đầy căng thẳng, đáng thương nói: “Tướng quân, cha tôi đã hứa gả tôi cho Tiền lão gia ở huyện Bình Nam, ông ta đã sáu mươi rồi, có rất nhiều thế thiếp và a hoàn thông phòng, nghe nói tính tình không tốt, độc ác hung dữ, hờ một tí lại đánh chửi thiếp thất. Một phu nhân trước đó làm vợ kế của ông ta chết rất kỳ lạ. Tôi sợ, tôi không muốn gả cho ông ta.” Nói một câu, nước mắt lại trào dâng.

Lúc này diễn không tệ chút nào, xem ra nàng ta khá giỏi chuyện giả vờ đáng thương, còn kinh nghiệm giả si mê ai đó thì không nhiều. Mặt Long Đại không có phản ứng gì, trong giọng cũng không có vẻ đồng tình: “Nên cô nương muốn đi đâu?”

An Nhược Thần không thể trả lời vấn đề này được, Long tướng quân hành sự khả nghi, đừng nói hôm nay hẳn ta sẽ không có ý giúp nàng, mà dù có nàng cũng không tin. An Nhược Thần cúi đầu đánh nấc, khịt mũi xoa mắt, trông thật đáng thương.

Không khí càng nặng nề hơn.

Long Đại quan sát An Nhược Thần, không nói câu nào.

Kết quả là An Nhược Thần cũng chẳng nói gì, đỏ mắt cúi đầu đứng đó.

Nàng đang nghĩ đối sách. Mà Long Đại lại không cho nàng cơ hội. Vậy là nói: “Cô cân nhắc không chu toàn rồi, e là chạy đi đâu cũng không được.”

An Nhược Thần không có phản ứng.

“Cô chỉ nghĩ không thể đi cửa chính cửa hông được, nhưng có từng nghĩ đến có thể trèo qua vách tường ở sân sau này để chạy trốn không.”

An Nhược Thần ngẩn người.

“Đại tướng nhị phẩm dẫn vệ binh đến, chẳng lẽ cô cho tất cả những vệ binh kia đều giống nô bộc nhà cô, canh gác cửa chính cửa hông hay phục vụ trên bàn trong bếp sao?” Long Đại dứt lời, lớn tiếng hét lên: “Vệ binh!”

Ngoài tường truyền đến tiếng đáp: “Tướng quân có cần dặn gì?”

An Nhược Thần giật mình ngẩng đầu lên.

“Không có gì.” Long Đại đáp vệ binh, rồi lại nói với An Nhược Thần: “Trừ trong nhà trong sân ra, đương nhiên bên ngoài phủ các cũng có người canh phòng. Cô nương chỉ mãi nhìn động tĩnh nô bộc nhà mình, mà chưa từng nghĩ đến tình hình của những người khác, giống như cô nương đây chỉ thấy dựng cột gỗ lên là có thể trèo tường, lại không nghĩ đến chiều cao và lực tay của mình.”

An Nhược Thần á khẩu không đáp được gì.

“Khoan bàn tới những chuyện khác đã, nói về chuyện cô trốn trước đi. Coi như cô trốn nhà thành công, ra được khỏi thành. Nhưng không đến nửa ngày, cha cô có thể báo quan tìm người. Nha môn sẽ phát tranh vẽ của cô đến các thành các huyện lân cận thông báo tìm người, cô chỉ đổi bộ đồ vải thô bình thường chứ không đổi được mặt mũi, cô đến nơi khác mà chỉ loanh quanh ở ngoài không chịu vào cổng thành, khi đó chắc chắn sẽ bị

nhận ra và bắt giữ. Với tình hình đó, cô có thể trốn đi đâu được đây? Lại có người nào dám chứa chấp cô?”

An Nhược Thần giật mình há hốc miệng, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện này.

“Cứ coi như thậm thời không có ai phát hiện ra cô chạy trốn, hoặc cha cô kiêng dè ta mà không dám báo quan, cô đã chạy ra khỏi thành Trung Lan, may mắn hơn chút, thoát khỏi được kiểm tra ở các thành khác, đi đến một huyện nhỏ thôn nhỏ không có ai đến kiểm tra truy bắt cô. Nhưng nơi càng nhỏ thì càng dễ nhận ra gương mặt mới đến. Nếu cô muốn ở lâu dài, tiểu lại của tịch bộ ti hạ sẽ nhanh chóng tìm đến cửa, vặn hỏi lai lịch nơi chốn của cô, cô không đưa ra được văn thư tịch bộ, không nói rõ lai lịch và nguyên nhân trú tại, cô sẽ gặp phiền phức. Không thể tốn ít bạc đút lót để đổi lại yên ổn. Sau khi yên ổn rồi, cô phải kiếm sống. Coi như cô biết tất cả các ngón nghề, vẽ cũng được, viết chữ cũng được mà nấu ăn cũng được, chặm chí là may áo quần thêu giày dệt vải đi chẳng nữa, cô nghĩ những người khác không biết sao? Cô là con gái, xuất đầu lộ diện đã khó, nói gì đến việc vùng tiền mời sư phụ như những thương nhân nhà giàu hay làm, có công phường của riêng mình. Cô là một cô gái, vốn dĩ đã khó xuất đầu lộ diện rồi, huống gì những thương nhân đại hộ vùng tiền mời sư phụ làm những chuyện này, thì toàn dùng phường thợ của riêng mình cả thôi. Cô cứ nhìn cha mình là biết, ông ta có thể mời một phụ nhân không quen không biết làm việc cho ông ta ư? Có rất nhiều công việc ngắn hạn, mấy người trong phường phải hợp sức làm mới giao nộp được. Cô là một cô gái trẻ tuổi, dựa vào đâu mà cướp công việc của người khác? Còn nữa, những công việc đó, cô định làm trong bao lâu? Biết làm và làm cho tốt là hai chuyện khác nhau. Không thạo kỹ thuật, dù cô có tự nguyện bán mình làm một đầu bếp nữ, dẫn thân vào phường thợ, người ta cũng phải cân nhắc kỹ.”

An Nhược Thần không nói nên lời, nàng biết, Long Đại nói rất có lý. Trước giờ nàng nghĩ quá đơn giản rồi, nàng đúng là đồ ngu ngốc.

Long Đại tiếp lời: “Cô là người mới từ bên ngoài đến, không nơi nương tựa, không có nhân mạch, cô tưởng kiếm sống rất dễ ư? Nếu xui xẻo gặp phải mấy kẻ môi giới côn đồ hung ác hay vị quan lớn háo sắc nào đó, thấy cô một mình liền bán cô vào lầu xanh, cô kêu trời trời không đáp, gọi đất đất không nghe, đến lúc đó mới thật sự là sống không bằng chết. Cũng có thể chết ở nơi nào đó không ai hay biết.”

Sắc mặt An Nhược Thần thêm ảm đạm, trong lòng hoảng sợ. Dĩ nhiên nàng không cảm thấy kiếm sống là dễ, nhưng đến lượt Long Đại nói, có rất nhiều chuyện trước giờ nàng không hề nghĩ đến.

Long Đại nhìn cô một lúc, biết trong lòng nàng giờ đang đấu tranh rất loạn, vậy là bèn hỏi: “Chẳng lẽ hôn sự này lại đáng sợ hơn hậu quả trốn nhà ư?”

An Nhược Thần cắn môi không đáp. Nàng không hiểu Long Đại nói những điều này với nàng là có ý gì, nói nhiều sai nhiều, nàng không muốn giả vờ nữa.

Quá thận trọng. Long Đại lại hỏi: “Vì sao cha cô lại hứa gả cô cho Tiền Bùi?”

Câu hỏi này thì An Nhược Thần có thể trả lời, nàng nói: “Tiền Bùi đồng ý hùn vốn mở tiệm ngọc thạch với cha tôi. Ở đây chỉ có Tiền Bùi là có quan hệ nhân mạch ở Nam Tần, cha có chuyện muốn nhờ vả, dĩ nhiên phải dâng thứ tốt hơn lên.”

“Ông ta có yêu cầu gì khác với cô nữa không?”

An Nhược Thần nhíu mày: “Có thể có yêu cầu gì chứ?”

“Chỉ là không hài lòng với người sắp được gả mà trốn nhà, chuyện này cũng quá động trời rồi. Ta cho là, sẽ có chút chuyện nguy hiểm cấp bách gì đó mới có thể ép cô nương bí quá hóa liều.”

An Nhược Thần giật mình, nàng nhìn thẳng vào mắt Long Đại, đoán xem Long Đại đang nghi ngờ điều gì? Chẳng lẽ cha nàng đã làm ra trò gì đó, vì muốn điều tra rõ chân tướng mà Long tướng quân mới cố ý chạy đến nhà nàng làm khách sao?

Bỗng trong đầu An Nhược Thần nảy ra ý tưởng còn to gan hơn trốn nhà: “Nếu tôi có tin tức quan trọng báo cáo, có thể trao đổi với tướng quân không?”

Long Đại nhướn mày, làm trái tim An Nhược Thần cũng nhảy lên theo.

“Cô có biết ta là ai không?” Lại dám ra điều kiện với hản?

“Tướng quân hạ mình dự tiệc, hạ mình đến sân sau nói những lời này với tôi, tôi đoán chắc hản tướng quân đang cần người giúp đỡ.”

Long Đại không khỏi cười, đúng là xem thường nàng ta rồi, lá gan này không nhỏ chút nào. “Là tin tức trọng đại gì?”

Long Đại cười một tiếng, như làm tan nham thạch, khôi ngô lại dịu dàng. Nhưng An Nhược Thần không dám xem thường chút nào, “Tướng quân còn chưa hỏi điều kiện của tôi là gì, cũng chưa đồng ý yêu cầu của tôi.”

“Ta là mệnh qua triều đình, cũng không thể nhúng tay vào chuyện nhà người dân được. Ta đến thành Trung Lan là phụng hoàng lệnh canh phòng biên giới, cũng không có lý do ngăn cản cha cô sắp xếp hôn phối cho cô.”

Tim An Nhược Thần rơi xuống, chợt cảm thấy thất vọng.

Long Đại nhìn sắc mặt An Nhược Thần, lại nói: “Nhưng nếu thật sự là tin tức vô cùng quan trọng, nể tình có công báo tin, có thể ta sẽ chỉ điểm dạy bảo cô một phen. Cô thông minh lanh lợi, chẳng qua là lớn lên ở chốn khuê phòng, kiến thức quá ít. Nếu có thể hiểu rõ hơn về nỗi khổ cuộc sống, con đường kiếm sống, nói không chừng sẽ có phương pháp tốt khác.”

Cái này không tính là đồng ý. Nhưng An Nhược Thần lại thích chí gật đầu. Dù sao nàng cũng không mất gì, ít nhất tướng quân sẽ không vạch trần chuyện nàng trốn nhà, còn về phần chỉ điểm cái gì, thì những lời hăn vừa nói với nàng lúc nãy cũng đủ để nàng dung rồi.

“Hai ngày trước, tôi nghe lén được bà ai Từ lo hôn sự của tôi nói chuyện với một người đàn ông...”

Còn chưa dứt lời thì chợt nghe thấy có một người kêu to: “Tướng quân! Tướng quân đại nhân ở đây!” Cuối cùng người ở của An gia cũng đã tìm đến.

An Nhược Thần nhìn thoáng qua, giữ bình tĩnh mỉm cười nói tiếp: “Người đàn ông kia bảo nàng ta tìm người đi đốt kho lương thành bắc, không nghe thấy thời gian, cũng không trông rõ người đàn ông đó ra sao, chỉ nghe Từ bà mỗi gọi hăn là Tạ* tiên sinh.” Nói đến đây, An Nhược Thần đổi giọng, cất cao nói: “Tướng quân đã uống mấy ly vậy? Sao lại lạc đường thế này. Đường về sân trước không phải ở đây đâu.”

(*Nguyên văn đúng là tác giả ghi là Tạ tiên sinh chứ không phải là Giải tiên sinh, uẩn khúc về sau sẽ rõ. ^^)

Ngay khi vừa dứt lời, đám người An Bình và vệ binh của Long Đại vội vã chạy đến, xem ra chuyện tướng quân mất tích ở nhà vệ sinh rất to tát.

Long Đại được mời đi, An Nhược Thần cũng bị nha hoàn đưa về phòng. Xem ra hôm nay không có cơ hội chạy trốn rồi, mà lúc rời đi Long Đại còn ngoảnh cổ nhìn cô đầy thâm ý, ánh mắt kia khiến cô nổi cả da gà. Hăn sẽ tin nàng chứ? Nhưng nàng nói thă mà, bọn họ phái người trông chừng kỹ kho lương, đến lúc đó bắt được kẻ giặc và bà mỗi, nàng lập công lớn, phải được khen mới đúng. Đúng rồi, bà mỗi làm chuyện xấu, cổ hôn sự của nàng mà rơi vào miệng người khác thì chỉ sợ bị người ta công kích, An gia

sẽ bị cuốn vào tội lớn cấu kết với địch bán nước, đối với cha nàng mà nói, liệu có thể dùng việc đó để rút lại hôn sự với Tiên lão gia không?

An Nhược Thần không lạc quan lắm. Nhưng nàng hy vọng Long Đại có thể tin nàng, như vậy một khi nàng lập được công, là có thể đòi thưởng.

Nhưng An Nhược Thần cũng không biết rằng, ngày hôm đó Giải tiên sinh đã cầm bông tai hình con thỏ đi tìm Từ bà mối, hỏi nàng ta: “Người có nhận ra bông hoa tai này không?”

Từ bà mối nhận lấy bông tai cẩn thận nhìn, trông rất quen mắt, nhất định là nàng ta đã thấy đâu đó rồi, nhưng thấy ở đâu thì nhất thời không nhớ ra nổi. “Tiên sinh lấy nó từ đâu vậy? Định dùng làm gì?”

Giải tiên sinh nhàn nhạt đáp: “Nhặt được ngoài cửa sổ căn nhà kia. Lúc chúng ta nói chuyện, đúng là ngoài nhà có người.”

Từ bà mối lấy làm kinh hãi. Lại nhìn bông tai thêm chút nữa, gấp đến độ chau mày lại: “Cái này, cái này...”

“Người thường hay qua lại với các nhà, có thể nhận ra bông tai này không?”

“Chỉ là cảm thấy có vẻ quen mắt, nhưng không nhớ nổi là ai.”

“Quen mắt ư?” Giải tiên sinh mím chặt môi, trầm ngâm một hồi: “Nói như vậy, rất có thể người kia cũng biết người.”

Từ bà mối hoảng sợ: “Tiên sinh, Giải tiên sinh, bây giờ phải làm gì đây?”

“Hoảng cái gì chứ?” Giải tiên sinh không nhanh không chậm nói, “Chuyện kho lương không cần người nhúng tay vào nữa, mấy ngày nay tạm

thời người đừng liên lạc với bất cứ ai cả, ra vào bình thường là đủ rồi. Đừng có tìm ta, nếu có chuyện gì thì ta sẽ tìm người.”

Từ bà mỗi ngạc nhiên nghi ngờ, ấp úng đáp vâng.

Qua mấy ngày liên tiếp, không có chuyện gì xảy ra cả. Trên phố cũng không hề có bất cứ lời đồn nào về chuyện kho lương thành bắc bị tập kích. An Nhược Thần sốt ruột, ngày tướng quân làm khách nàng chưa trốn ra khỏi thành được, còn ném mất bọc quần áo. Nàng rất nghi ngờ là đã bị Long tướng quân lấy đi, dầu gì ngoài tường cũng là vệ binh của hãn. Nàng nghe nói, đội quân Long gia rất oai nghiêm, binh sĩ không dám chiếm đoạt cất giấu tài sản của bách tính. Bên ngoài sân sau là đường hẻm im ắng, người đi đường không nhiều, lúc ấy lại có vệ binh canh giữ, tất sẽ không có ai đến nhặt.

Tóm lại, hai bọc quần áo nàng ném đi, trong đó đều là tài sản lớn của nàng, rất có thể những thứ này đang ở chỗ Long tướng quân, hoặc là hãn ta biết chúng đang ở đâu.

An Nhược Thần thở dài trong lòng, chỉ dựa vào chút bạc vụn và tiền đồng trên người, muốn rời nhà đi là không thể nào. Không chỉ rời khỏi đây, mà nàng còn phải sống nữa. Lúc trước nàng định đến huyện Đức Xương nhà mẹ nàng. Sau khi ông ngoại mất, thành ra bên kia cũng không còn thân thích gì. Lúc bé nàng từng theo mẹ về quê một chuyện, vì để chạy tang ông ngoại. Khi ấy mẹ nằm trước phần mộ ông ngoại khóc đến tuyệt vọng, nàng không hiểu, nhưng sau đó đã biết rồi.

Cha không thích mẹ, trong lòng mẹ biết điều đó, nhưng lại không muốn biết, không ai có thể khuyên bảo, cũng không thấy hy vọng.

An Nhược Thần không hiểu vì sao mẹ lại cố chấp đến thế. Cha ghét mẹ, là vì mẹ quá tri thư đạt lễ*, chú trọng mọi chuyện, lúc nào cũng khuyên ông. An Nhược Thần thấy, có lẽ cả đời này mẹ thua là vì quá nặng lễ giáo.

Cha muốn nạp thiếp, chỉ một câu “nếu nàng không vui thì ta sẽ bỏ nàng cho nàng về nhà”, vậy là mẹ không dám ho he gì nữa. Khi thiếp thất đến cửa, bà lại nói chuyện quy củ tôn ti với đám thiếp thất, bị bọn họ chế nhạo. Vì cha sủng ái thiếp, đây mới chính là “tôn ti”. Mẹ lại không hiểu ư? Nhưng sau đó An Nhược Thần đã hiểu ra. Nên nàng không hiểu nổi mẹ, vì sao thà rơi lệ đến chết mà vẫn còn muốn cha nhớ đến hiền đức của bà, để bài vị của bà vào từ đường An gia.

(*có nghĩa là phải học rộng và cư xử đúng lễ nghi.)

An Nhược Thần lạnh lùng nhìn cha làm qua loa tang sự cho mẹ, rồi qua loa đưa bài vị vào từ đường. Nàng thật sự không thể nào hiểu nổi, sao mẹ không hiểu ra chứ, cha rất để ý đến từ đường, cũng giống như bà để ý đến hiền đức vậy, càng cách xa bậc càng quan trọng. Loại chuyện tri thư đạt lễ ấy, đối với bọn họ cũng lắm chỉ là trang sức để đeo mà thôi. Trước kia, ông khoe khoang thế tử của mình tao nhã ôn hòa thế nào, cầm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ, thậm chí An Nhược Thần còn nghĩ ông đang lợi dụng mẹ để che giấu đi vẻ thô tục của mình, khi ấy mới lừa được mẹ lừa được ông ngoại cưới bà. Sau đó khi ông đã trở nên quyền quý, ngày càng kiếm được nhiều tiền là càng không kiêng dè gì, kết bè kết bạn với một đám người nhân phẩm tồi tệ thô bỉ như ông, lễ nghi liêm sỉ gì đấy đã sớm ném ra sau đầu rồi. Cũng vì vậy mà càng lúc ông càng ghét mẹ, cũng ghét luôn nàng.

Lúc mẹ qua đời, An Nhược Thần âm thầm giữ lại dây buộc tóc của mẹ. Mẹ hy vọng có thể lấy thân phận con dâu chính thất An gia để vào từ đường, rất sợ An Chi Phủ làm loạn không tuân theo quy củ này, bà là chính thê, bà rất quan tâm đến danh phận này. Nhưng An Nhược Thần lại thấy, mẹ đã nghĩ sai rồi, những thứ kia chỉ là hư danh, có gì mà phải muốn ghê thế? Nàng nghĩ nếu có một ngày nàng có thể thoát ra ngoài, nàng sẽ đưa dây buộc tóc của mẹ về đặt trước mộ phần của ông ngoại, để bà thực sự được đoàn tụ với người thân. Sau đó, nàng sẽ tìm một nơi gần huyện Đức Xương kiếm sống, cố gắng sống tốt quãng đời còn lại. Lúc trước mẹ từng

dẫn nàng đến gặp hai người dì, đều là bạn tốt hồi đó của mẹ. Nàng sẽ thử đi tìm, nếu có thể được giúp một phần nửa phần thì tốt, còn nếu không có, nàng sẽ vẽ sẽ viết sẽ thêu sẽ dệt sẽ làm giày sẽ nấu ăn, chịu khổ một chút là có thể sống được.

Nhưng những lời của Long tướng quân đã thức tỉnh nàng, kế hoạch này của nàng sẽ không thành công nổi. Nàng không nghĩ được giống mẹ, nàng còn phải sống, hơn nữa không thể sống tạm bợ được. An Nhược Thần chỉ hy vọng chuyện kho lương có thể thuận lợi, nếu tướng quân bắt được giặc, bắt được Từ bà mối, như thế là nàng có được suất tranh công.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Long Đại khá coi trọng tin tức kho lương bị đánh úp, vì không muốn làm đứt dây động rừng nên hấn chỉ âm thầm phái binh lính trong quân đội tăng cường phòng vệ, chứ không báo lên quận phủ nha môn. Mà bên Từ bà mối và An Nhược Thần, hấn cũng phái người theo dõi bám đuôi. Nhưng những ngày tiếp theo, khắp nơi không hề có động tĩnh khác gì.

“Ngày ngày Từ bà tử đều đến thăm những nhà có con đến tuổi cửa hỏi, cũng không tiếp xúc với người khả nghi nào. Phần lớn thời gian An đại tiểu thư chỉ ở trong phủ, thỉnh thoảng lại ra cửa đi dạo, nhưng đều có nha hoàn đi theo. Nhưng đặc biệt là, nàng ta đến quận phủ nha môn hai lần, cứ lờn vờn qua lại trước cửa nha môn. Nghe nàng ta nói chuyện với nha hoàn, chữ này viết đẹp, nàng ta muốn nhìn kỹ để học tập.”

Có vẻ thú vị đấy, sau khi hấn nói những câu kia, An Nhược Thần này lại thật sự đi tìm hiểu luật pháp. Long Đại cảm thấy đây là một cô nương khó đoán, lần nào cũng có thể làm ra chuyện ngoài dự đoán của mọi người. Nói nàng gan dạ, nhưng thật ra nàng lại khá lạnh trí, nói nàng to gan lỗ mãng, nhưng nàng lại tương đối cẩn thận. Hấn lại nghĩ nàng phức tạp sâu xa hơn, nhưng lại phát hiện nàng chỉ là một người đơn giản không có kiến thức. Nếu nói là nàng đơn giản, nhưng đột nhiên nàng lại có vài hành động khiến hấn bất ngờ. Bọc quần áo thứ hai của nàng cũng giống cái thứ nhất, chỉ có chút quần áo tài vật, không có gì đặc biệt. Chẳng qua là Long Đại khá tò mò, nàng có thể có bao nhiêu tiền, hết bọc áo quần này đến bọc áo quần khác, liên tiếp theo, nàng có thể chạy trốn ư? còn nữa, tình báo của nàng là thật hay giả?

Long Đại dẫn lòng, chờ đợi tin tức.

Mất hôm sau, cuối cùng tin tức cũng đã đến. Nhưng không phải là kho lương bị đốt, mà trường ngựa Tây Giao bị tấn công.

Nuôi ở trường ngựa đều là ngựa dùng trong quân đội, phi tặc đốt chuồng ngựa và kho cỏ, lại còn đầu độc trong thức ăn của ngựa, có rất nhiều con chết bất đắc kỳ tử. Thủ vệ ở trường ngựa cũng khá nghiêm ngặt chặt chẽ, nhưng thân thủ của đám phi tặc rất cừ, lại có thể thần không biết quỷ không hay làm chuyện này. Đợi đến khi người chăn ngựa và vệ binh phát hiện ra, thì lửa đã đốt sạch. Vệ binh ở ẩn nhanh chóng đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn để người ta trốn được.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền rộng rãi trong thành Trung Lan, bao gồm cả bằng chứng của người chăn ngựa: “Khi mấy tên giặc cỏ đó thấy vệ binh đến, vội vàng hét lớn tiếng đào tẩu, nghe khẩu âm thì có vẻ là Nam Tân.”

Nam Tân lại dám hoành hành ngay trong thành Trung Lan, đốt sạch trường ngựa! Lại còn đầu độc nữa! Trong lúc nhất thời từ đầu đường đến cuối hẻm bàn luận sôi nổi, lòng người hoang mang.

Khi An Nhược Thần nghe thấy tin này, thật sự là như sấm sét giữa trời quang. Tiêu rồi tiêu rồi, không phải là kho lương mà đổi thành trường ngựa rồi sao? Là bọn họ đa nghi đoán được bị người khác nghe lén nên đã sửa lại kế hoạch, hay vốn là có hai kế hoạch?

Không bắt được giặc, vậy còn Từ bà mối?

Từ bà mối làm mai cho nhị cô nương nhà Lưu phủ ở thành đông. Đây là tin tức nhiều chuyện thứ hai An Nhược Thần nghe được trong ngày. Nhị cô nương Lưu phủ muốn gả cho tam thiếu gia nhà họ Tôn ở thành nam. Hai nhà đều là đại hộ, Từ bà mối cầm không ít tiền quà. Nghe nói nàng ta vui vẻ ra mặt, ngay đến nếp nhăn trên mặt cũng cười ra hoa.

Thôi xong, hỏng mất tiêu rồi. An Nhượng Thần cảm thấy tình hình không ổn. Như vậy xem ra, nàng lại thành báo tin giả cho tướng quân, đây chính là phải phạt giam đấy.

Không được, trước khi tướng quân nổi giận, buộc tội nàng, nàng phải mau gặp hãn giải thích mới được.

Nhưng đâu có phải dễ dàng gặp mặt tướng quân như thế, ngay đến cha đưa thiệp đưa lễ mấy chuyến mới thành. Ngay đến nàng cũng chắc chắn mình không có cách nào đưa thiệp cho tướng quân, nếu để cho nhà biết thì nàng sẽ gặp phiền phức. An Nhượng Thần trái lo phải nghĩ, tìm biện pháp.

Ngày hôm sau, rất “đúng lúc” gặp quản sự đại nương chia trái cây cho các viện, nhưng bọn nha hoàn không đủ người, đại nương phải hò hét để các nàng chạy chuyển mấy chuyển. An Nhượng Thần thấy vậy bèn nói: “Đúng lúc ta cũng đang rảnh, muốn tìm người trò chuyện, để ta đưa đến cho muội muội vậy.”

Rồi nàng cầm hai chiếc làn đựng trái cây rời đi.

Vì thuận đường nên tiện đà nàng ghé qua cả phòng bốn. An Nhượng Phương thấy tỷ tỷ tới, liền muốn đi đưa đồ cùng nàng. Hai người đi đến viện phòng nhì.

Trên đường đi, An Nhượng Phương kéo tay An Nhượng Thần, muốn nói lại thôi. An Nhượng Thần biết cô bé là vì chuyện ngày hôm trước mình bị cha tát. Hôm đó Tiền Bội đến nhà làm khách, ánh mắt như rắn độc nhìn chăm chăm vào mỗi cô gái trẻ tuổi, từ nha đầu cho đến tỷ muội của nàng, sau đó ông ta lại cười điệu cười rất buồn nôn. Lúc ăn cơm ông ta còn cố ý sờ ay An Nhượng Thần, nhất thời An Nhượng Thần chán ghét không nhìn được, theo bản năng dùng sức rút tay về. Đêm đó An Chi Phủ lại xông đến phòng nàng cho nàng một tát tai.

Chuyện này truyền ra trong nhà, An Nhược Thần vô tình nghe thấy nhị muội An Nhược Hi nói may mà là đại tỷ được gả cho lão già ghê tởm đó. Còn tứ muội, An Nhược Thần nhìn thấy vẻ thông cảm trong mắt cô bé.

Bây giờ An Nhược Phương lại có dáng vẻ như vậy, An Nhược Thần không nhịn được thở dài: “Nếu tỷ không có ở đây, muội phải tự biết chăm sóc mình đấy. Đừng quá sợ hãi, bảo mẹ muội để ý nhiều vào, sau này gả cho một nhà tốt.”

An Nhược Phương nghe những lời này, nước mắt lại lăn xuống. Cô bé ôm lấy An Nhược Thần: “Tỷ tỷ đừng gả cho lão ta nữa được không? Lão ta đáng sợ quá.”

An Nhược Thần vỗ về đầu cô bé: “Đừng có ngốc thế, tốt nhất đừng nói câu này ra ngoài, đỡ bị cha nổi giận lại đánh muội.” Khuyên giải an ủi một hồi, lúc này mới ngăn được nước mắt An Nhược Phương.

Đến phòng An Nhược Hi, An Nhược Hi thấy vẻ mặt khổ sở của An Nhược Phương, nhất thời mất hứng: “Rước cái bản mặt bí xị đó đến phòng ta làm gì, tìm xui à?”

An Nhược Thần nói là đưa trái cây đến, chẳng qua là trên đường đi tiểu nha đầu này nói chuyện với nàng, không chịu để nàng gả đi. An Nhược Hi mắng An Nhược Phương mấy câu ngu ngốc, nhưng cũng khá có vẻ hứng thú về đề tài cưới gả, bèn hàn huyên đôi chút. An Nhược Thần nhân cơ hội hỏi: “Mà nói đến đây, muội muội cũng đã đến tuổi gả chồng rồi, hôm đó cha để muội và tam muội ngồi bên cạnh Long tướng quân, là có ý đó à?”

An Nhược Hi nổi tiếng đánh đá lại đỏ mặt: “Có biết đâu chứ, không nghe cha nhắc đến gì nữa.”

An Nhược Thần trầm ngâm: 'Long tướng quân là một cửa hôn sự tốt, mấy phú thương giàu có trong thành Trung Lan này cũng gửi thiệp mời để,

nhưng hắn không đi, mà lại đến An phủ chúng ta. Có lẽ chuyện này có thể thành đấy. Chỉ là không biết cha nhắm muội hay tam muội nữa.”

An Nhược Hi sầm mặt, dĩ nhiên nàng ta hy vọng cơ hội này là của mình.

An Nhược Phương ở bên cạnh không xen vào câu nào, cũng không có hứng thú, chỉ im lặng ăn trái cây.

An Nhược Hi nói: “Vinh Quý là trưởng tử, cửa hàng ngọc thạch kia có thể được Tiên lão gia giúp sức cũng do mẹ muội góp chút công lao, muội lại lớn tuổi hơn Nhược Lan, cho dù có coi là thế, thì chuyện tốt này cũng không đến lượt phòng ba.”

An Nhược Thần cười: “Dù sao tỷ cũng phải gả đi, chuyện này không liên quan gì đến tỷ.”

“Sao lại không liên quan?” An Nhược Hi nói, “Tỷ đừng có quên, tỷ gả đến huyện Phúc An, đó chính là đất nhà mẹ của mẹ muội, nếu có cái gì, bên kia cũng có thể phối hợp với nhau.”

An Nhược Thần suy nghĩ: “Vậy cũng tốt, tỷ có ý này cho muội. Phía bên cha muội cũng biết đấy, nếu Long tướng quân nhìn trúng, không biết là cô con gái nào, với ông cũng không có gì khác nhau. Tuy tam muội không có chính kiến, nhưng tam di nương lại rất cơ trí, không chừng nàng ta sẽ nói gì đó với cha đấy. Tiên hạ thủ vi cường, nhân lúc bên tam di nương chưa rục rịch gì, muội hãy nghĩ cách thu hút sự chú ý của Long tướng quân đi, đợi đến khi cha và hắn ta nói chuyện, hắn chỉ nhớ đến muội, coi như khả năng thành công cũng lớn hơn.”

An Nhược Hi cau mày: “Nhưng Long tướng quân lại không đến phủ chúng ta nữa, làm thế nào gặp đây?”

An Nhược Thần nói: “Tướng quân vất vả khổ cực vì dân, cha có lòng tôn kính, nhưng làm ăn bận rộn, nên để cho người nhà đưa vài đồ bồi bổ đến

cho tướng quân thay ông thăm hỏi, cũng là hợp tình hợp lý phải không nào?”

Hợp tình hợp lý cái heo cá chó dê bò gà vịt ấy, nhưng An Nhượng Thần biết nhị muội cũng giống như cha, lúc muốn lợi thì đều có thể bất chấp tất cả.

Buổi tối hôm đó, An Nhượng Hi đến tìm An Nhượng Thần, nàng nói mình đã thăm dò ý của cha, đúng là đang có ý với đến hôn nhân với Long tướng quân. Nhưng không nhất định là để nàng gả đi, chủ yếu còn phải xem Long tướng quân chọn ai đã.

An Nhượng Thần mỉm cười nghe nhị muội than phiền, trong lòng thầm oán chí hướng của cha xa thật đấy, không hề cảm thấy mình có đủ sức để trèo cao đến thế ư? Người ta đường đường là hộ quốc đại tướng quân nhị phẩm, có thể nhìn trúng nhà chúng ta – cái hộ nhà nghèo cửa nhỏ thương nhân thô tục trong thành này ư?

“Cha cảm thấy chuyện đưa lễ mà muội nói khá hay, ngày mai ông sẽ bảo người đưa thiệp đến lầu Tử Vân.”

“Ừ ừ.” An Nhượng Thần gật đầu cái rụp. Cha giúp nàng đưa thiệp, sau đó vì để nhị muội có thể nói chuyện riêng với tướng quân nên sẽ không để người lớn đi theo, mà tỷ muội trong nhà chỉ có nàng là thích hợp, có đến tám chín phần nhị muội sẽ đưa nàng đi, chuyện này thế là xong rồi.

“Chẳng qua là một cô nương chưa gả chồng như muội một mình đi sang đó thì không hay cho lắm, tứ muội quá nhỏ, bên tam muội thì muội cóc cần, nên đại tỷ đi theo muội một chuyện nhé.”

Quả nhiên là thế.

An Nhượng Thần nghiêm mặt, nói tiếp: “Nói đi nói lại thì, trước đó một mình tỷ xuất phủ rồi giữa đường đi gặp được tướng quân, quả thật là quá

khác người đấy. Nhưng dù sao hôm nay tỷ cũng đang đợi gả rồi, mấy tâm tình ngưỡng mộ tướng quân gì đó, tốt nhất là bớt đi, đừng nghĩ quá nhiều mới phải.”

An Nhược Thần cười theo, đáp được.

Ngày hôm sau, Long Đại nhận được thiệp do An phủ đưa đến. Thiệp do Tông Trạch Thanh bóc ra, sau khi đọc kỹ mới lấy làm kỳ lạ: “Thành bên này quả đúng là dân tình mạnh mẽ. Làm cha không biết giữ lễ, đến lượt con gái cũng đòi ra ngoài.”

Long Đại nhướn mày: “An gia?”

“Đúng thế.”

“Đại tiểu thư?”

“Không phải, là nhị tiểu thư.”

“Ừ.”

“Tướng quân, tốt nhất vẫn không nên gặp. Nào có nữ quyền chạy đến tặng quà chứ, tướng quân cũng không phải là nữ, cũng không có phu nhân để giúp đón tiếp. Nữ đáp nữ mới phải phép. Vả lại, ý đồ của người nhà này quá rõ, thuộc hạ sợ tướng quân trúng kế.”

“Có thể trúng kế gì?”

“Ví dụ như khi vào phòng thì trông thấy một cô nương lửa thể ở trong đó, chắc chắn nàng ta sẽ hét ầm lên bắt tướng quân phải chịu trách nhiệm. Tuy sẽ không để nàng ta được như ý, nhưng dù gì cũng là chuyện phiền phức.”

“Có gì mà phiền phức, nếu thật sự gặp một kẻ ngu dốt không có lòng tự trọng như thế, thì không cần nói gì cả, lập tức chém một nhát là được. Mật

thăm lên vào phủ trạch tướng quân, giết ngay tức khắc. Người nào có thể dị nghị?”

“...” Tông Trạch Thanh ngậm miệng, hăn không dị nghị gì hết. Không hổ là tướng quân, thủ đoạn đủ độc.

“Đồng ý với An gia, để các nàng tới đi.”

“Hả?” Trong thiệp nói rõ là nhị tiểu thư, làm gì có các nàng.

“Người bảo quản sự nói là ta bận quân sự, không rảnh chào hỏi. Nhận quà xong thì cứ dẫn các nàng đi dạo quanh nhà một lúc là được.”

Tông Trạch Thanh gãi đầu, mù mù cạc cạc. Nếu đã không gặp thì vì sao lại để nhị tiểu thư kia đến? Nhận quà xong rồi vì sao còn phải dẫn nàng đi dạo? Tướng quân không định ngừa kiểm chém người thật đấy chứ?

Ngày hôm sau, An Nhược Thần và An Nhược Hi dẫn theo nha hoàn nô bộc, mang theo quà cáp An Chi Phủ đã chuẩn bị sẵn, đi đến phủ trạch lầu Tử Vân mà Long Đại ở tạm tại thành Trung Lan.

Quản sự của lầu Tử Vân là Phương Nguyên khách khí tiếp đãi các nàng.

Nói đến Phương Nguyên này, vốn là nhị quản sự của phủ thái thú, Diêu Côn cố ý đẩy gã đến lầu Tử Vân làm chuyện vật vãnh trong ngày.

Phương Nguyên làm theo những gì Long Đại sai bảo, nói không may hôm nay tướng quân bận công vụ, không tiện tiếp kiến. Nên thấy áy náy, đúng lúc hoa trong phủ đang kỳ nở rộ, có thể dẫn các cô nương đi tới đi lui, thưởng hoa uống trà, rồi mang bánh ngọt quay về.

An Nhược Hi vui mừng khôn xiết, trong lòng vô cùng đắc ý. Tuy không được gặp tướng quân, nhưng sắp xếp này của tướng quân rõ ràng là vì nàng

ta mà phá lệ quan tâm, vội vã đồng ý riu rít, thẹn thùng cảm ơn, nắm lấy thời cơ đáp nhất định sẽ lại đến trực tiếp cảm ơn tướng quân.

An Nhược Thần ở bên cạnh bình tĩnh không nói câu nào, trong lòng lại thất vọng, lúc tướng quân đồng ý gặp mặt, nàng liền đoán có lẽ tướng quân đã biết được ý đồ của nàng, sẽ tìm cơ hội để gặp nàng một lần. Kết quả bảo các nàng đến, nhưng h lẫn lại không có ở đây. Cũng không biết sau này còn có cơ hội gặp h lẫn một mình hay không. Nàng cũng không muốn một ngày nào đó đột nhiên bị bắt vào tù, phải ngâm đắng nuốt cay.

Uống trà ăn bánh ngọt, nói vài câu khách khí, Phương quân sự liền gọi nha hoàn dẫn hai vị tiểu thư đến vườn hoa đi dạo ngắm hoa, mà đám nô bộ nha hoàn của An phủ thì được sắp xếp đợi ở sảnh bên.

An Nhược Hi vô cùng hưng phấn, dọc đường đi không ngừng tíu tít với nha hoàn. Ngắm hoa không quan trọng, quan trọng chính là, nàng đang dứt lốt người dưới của lâu Tử Vân, sau này sẽ lại có nhiều cơ hội gần gũi với Long tướng quân hơn. Nàng ta sốt sắng ân cần hỏi han nha hoàn, khen nha hoàn lanh lợi, vừa nghiêng mặt nghe đủ chuyện của Long tướng quân. Nha hoàn bị nàng dụ dỗ đến choáng váng, lời nói không hết.

An Nhược Thần lẳng lẳng đi cuối, bước chân ngày càng chậm, nàng không tình nguyện ngắm hoa, nàng quan sát sân nhỏ phòng ốc ở đây, đang mong đợi đột nhiên sẽ thấy bóng người của tướng quân. Tuy h lẫn không có ở đây, nhưng lại dặn dò kẻ hầu đón tiếp tỷ muội nàng nhiệt tình, liệu có dụng ý gì khác không? Cũng như h lẫn đồng ý đến dự tiệc An gia vậy, là có mục đích.

Đang nghĩ đến đó, chợt thấy đi ngang qua một gian phòng, cửa sổ đang mở, đồ đạc trưng bày bên trong nhìn rõ không bỏ sót thứ gì, trên bàn kia, có phải là hai bọc quần áo của nàng không?

An Nhược Thần khấp khởi mừng thầm, tuy không được gặp tướng quân, nhưng lấy lại bạc cũng đã không tệ rồi. Nàng lôi khăn tay thơm trong tay áo ra, ném vào góc tường bên này, sau đó tiếp tục đi theo An Nhược Hi và nha hoàn. Bước chân ngày càng chậm, An Nhược Hi và nha hoàn đã cách nàng ngày càng xa. Cuối cùng ở một ngã rẽ, An Nhược Hi không hề để ý mình đã bỏ xa An Nhược Thần rẽ vào chỗ ngoặt, đi xa.

An Nhược Thần đứng yên ở khúc quanh, nhìn bóng lưng của An Nhược Hi và nha hoàn dần dần rời xa, sau đó chợt quay đầu gấp gáp bước về căn phòng vừa nãy, trong lòng nàng đã tính toán xong xuôi, nếu có người bắt gặp hỏi đến, nàng sẽ nói là khăn tay bị rơi, nàng quay về tìm.

Trên đường thuận lợi, không hề gặp phải ai, khăn tay vẫn nằm yên tại chỗ, cửa sổ vẫn mở rộng, trong phòng cũng không có ai, bọc quần áo của nàng đặt trên bàn.

An Nhược Thần đứng trước cửa sổ, tim đập thành thịch. Nàng nhìn quanh một vòng, quả thật không có ai. Đi vòng qua cửa ở đầu kia, khẽ đẩy một cái, cửa khóa. An Nhược Thần cắn răng, xốc lá gan lên leo dọc theo cửa sổ mà bò vào.

Mở bọc quần áo ra, đồ đều ở đây cả. Nhưng nàng không cầm những thứ khác đi, chỉ đem trang sức ngân lượng nhét hết vào ngực. Tốt quá rồi! Chuyển đi này cũng không phí, ít nhất có thể tìm lại được tiền đã mất.

An Nhược Thần tươi cười xoay người toan đi. Nhưng đã thấy một người đàn ông cao to lạnh lùng đứng dựa vào cửa nhìn nàng.

Nhất thời nụ cười của An Nhược Thần cứng lại.

Long đại tướng quân.

Tim đập trể nửa nhịp, An Nhược Thần vô thức lùi ra sau một bước, rồi sau đó khi kịp phản ứng lại, nàng nhanh chóng quỳ xuống cách phịch, vội

vàng thưa: “Tướng quân, tôi chưa từng nói dối, đúng là hôm đó tôi nghe thấy một người đàn ông bảo Từ bà mỗi tìm người đốt kho lương, vô cùng chính xác.”

Long Đại mãi không lên tiếng, An Nhược Thần ngẩng đầu lên nhìn, Long Đại đang nhìn thẳng vào cô, nhìn kỹ.

“Tướng quân đại nhân.” An Nhược Thần đập đầu lần nữa, “Dân nữ không hề nói dối.”

Cuối cùng Long Đại cũng mở miệng: “Ta nghĩ, cho cô ba ngày, nếu cô không xuất hiện, ta sẽ sai người đến An phủ bắt cô.”

Thật hay giả thế? An Nhược Thần hoảng hốt trong lòng, hôm nay chính là ngày thứ ba sau khi trường ngựa bị tập kích. Cô nuốt nước bọt, đồ đầy mồ hôi lạnh. “Tướng quân, khi dân nữ nghe được tin đó cũng giật mình hoảng sợ, hôm đó dân nữ nghe rất rõ, đúng là nói kho lương thành bắc. Nhất định là ngày đó bọn họ phát hiện được có người nghe lén, nên bây giờ mới thay đổi ý. Lời dân nữ nói đều là thật, tướng quân cứ bắt Từ bà mỗi thẩm vấn là biết.”

“Bọn họ phát hiện có người nghe lén?” Long Đại đi đến kéo ghế ra, ngồi xuống.

An Nhược Thần nhìn theo hướng đầu gối của hần di chuyển, tiếp tục quỳ trước mặt hần, rõ ràng là khá quen với việc phải quỳ rồi. Long Đại chỉ nhìn, không lên tiếng.

“Đúng thế, bọn họ phát hiện có người nghe lén, lúc ấy dân nữ núp đi mới tránh được một kiếp. Chuyện này rất chính xác, dân nữ không dám lừa tướng quân.”

“Câu này là nói dối.” Long Đại nói: “Cô nghe được quân tình quan trọng nhưng không lập tức báo lên quan phủ, nếu không phải hôm đó ta ngăn cô

lại, có lẽ cô cũng không có ý định tiết lộ cho ta.”

An Nhượng Thần ghen hợm. Đúng là ban đầu nàng không định kể chuyện này với ai, nàng muốn rời khỏi nơi này, nên không thể tự tìm phiền toái được. “Đó là, đó là do dân nữ chưa tìm được cơ hội thích này, chuyện này vô cùng quan trọng, trong tay dân nữ lại không có bằng chứng, nói ra cũng không có ai tin, mà nhờ bị mấy người Từ bà mỗi biết được có người báo quan, há chẳng phải dân nữ sẽ rước họa vào thân sao. Dân nữ chỉ là một cô gái yếu đuối, nhất gan sợ chuyện, không dám báo quan kịp thời, xin tướng quân tha tội.”

“Câu nhá gan sợ chuyện này, cũng là nói dối.”

“...” An Nhượng Thần không đáp.

Long Đại hỏi: “Cô nghe được bọn họ bàn bạc chuyện này ở đâu, lại thoát được bằng cách nào, họ còn nói những gì nữa không?”

An Nhượng Thần vội vàng nói, mình thuê một căn nhà nhỏ ở trong thành, lúc đến xem thì nghe thấy Từ bà mỗi đang nói chuyện với một người đàn ông ở phòng kế bên, người đàn ông nghi ngờ ngoài nhà có người nên đi ra kiểm tra, lúc ấy nàng liền trốn vào chum nước nên không bị họ phát hiện.

“Lúc đó họ cũng không nói nhiều, chỉ nghe người tên Tạ tiên sinh kia nói muốn bà mỗi đi đốt kho lương... À đúng rồi, hẳn ta còn nói gì mà cô nương không chịu nghe lời thì bỏ đi, đừng nói nhiều với các nàng quá, đỡ phải diệt khẩu. Cũng chỉ có câu này thôi, không nói cụ thể cô nương nào chuyện gì.” An Nhượng Thần đang nói thì sức nhớ ra, bèn báo lại ngay, Từ bà mỗi lợi dụng nhân lúc làm mai hay mua bán nô tỳ gì đó, đã xúi giục vài cô nương làm việc cho nàng ta? Nàng vội vã tiếp lời: “Nhất định trong tay bà mỗi có không ít người, ngoài mấy kẻ gian có thể đi đốt kho lương ra thì còn có vài cô nương có thể lợi dụng. Tướng quân mau bắt nàng ta đi, cứ thăm vấn sẽ biết.”

Long Đại lắc đầu: “Nếu người nói thật, thì tạm thời không bắt Từ bà mỗi kia được. Nếu bắt nàng ta thì sẽ đứt dây động rừng, e là người bên trên nàng ta nghe được phong thanh mà chạy trốn kịp thời. Mấy ngày qua ta đã phái người canh chừng nhất cử nhất động của nàng ta rồi, cũng không thấy nàng ta có gì khác lạ.”

“Bọn họ đề phòng rồi mà, đương nhiên sẽ có quy củ.”

“Bọn họ có từng nghi ngờ cô không?”

“Chắc là chưa, chuyện cũng đã qua mấy ngày rồi, nhưng chưa thấy ai đến tìm tôi diệt khẩu cả. Từ bà mỗi kia cũng không lại nhà tôi thăm dò tôi gì cả.”

Long Đại không nói gì. An Nhược Thần nhìn hắn, trong lòng hoảng sợ. Hắn sẽ tin nàng ư?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Một lúc sau Long Đại mới nói: “Hôm nay vừa không có người làm chứng, cũng không có vật chứng để chứng minh những lời cô nói là thật. Cô nói đốt kho lương, nhưng kho lương lại bình an. Cô nói Từ bà mỗi kỳ lạ, nhưng nàng ta lại không hề có hành động khác thường nào.”

An Nhược Thần cắn răng: “Phải thế nào thì tướng quân mới chịu tin đây?”

“Nghe nói mấy ngày trước Tiền Bùi đến nhà cô, lão ta đã nói với cha cô những gì?”

Vậy là vẫn nghi ngờ An gia bọn họ ư? Nếu là như thế, vậy thì nhất cử nhất động của cô còn giống gian tế hơn. An Nhược Thần suy nghĩ rồi đáp: “Tôi không nghe rõ cụ thể lắm, nhưng lúc ngắm hoa dùng trà trong vườn mai thì cha gọi tôi đến. Tiền lão gia kia cảm rở ở nhà tôi hơn nửa ngày trời mới chịu đi. Nghe nói là bàn bạc chuyện khai trương cửa hàng. Lần trước hân hạnh được tướng quân đại giá đã khiến cha tôi nở mày nở mặt, nhất thời trở thành người có tiếng trong thành, nên ông ấy muốn tranh thủ thời cơ nhanh chóng mở cửa hàng, kiếm số tiền lớn. Lúc họ bàn bạc còn có cả An Vinh Quý đệ đệ tôi và Đàm Thị nhị di nương ở một bên, cả người hầu kẻ hạ có mặt nữa. Tiền lão gia cũng có phủ trạch ở trong thành Trung Lan, nên sẽ ở lại thành một thời gian. Nếu tướng quân muốn hỏi bọn họ có gì khả nghi thì tôi không biết. Tôi chỉ biết cha tôi xem trọng tiền bạc, còn Tiền lão gia thì háu sắc, hai người họ gặp nhau cũng không hề che giấu chuyện này.”

“Vậy lúc đầu làm sao mà chuyện buôn bán ngọc thạch lại thành?”

“Giá ngọc càng ngày càng tăng, cha tôi cảm thấy có thể lợi dụng được để mưu cầu, nên vẫn luôn muốn tìm được con đường. Toàn bộ quận Bình Nam này đều biết, Tiền lão gia có mối với bên Nam Tần nhất. Nhà mẹ của nhị di nương tôi là ở huyện Phúc An, nên mới nhờ quan hệ nhờ vả Tiền lão gia. Cha tôi đưa rất nhiều lễ, còn đưa đến hai nha đầu hợp khẩu vị nữa, nhưng Tiền lão gia vẫn không chịu gật đầu. Sau đó Tiền lão gia nói, nếu quan hệ hai nhà có thể thân thiết hơn, ông ta mới yên tâm sắp xếp giúp cha tôi được. Nên cuối cùng cha tôi đồng ý gả tôi làm vợ kế cho Tiền lão gia.”

“Sau đó là mời Từ bà mối chuẩn bị chuyện mai mối?”

“Đúng thế.” An Nhược Thần cẩn thận nhìn Long Đại, đột nhiên có cảm giác thật ra tướng quân đồng ý chịu tin nàng, nếu không thì sao lại nói mấy lời dư thừa này với cô làm gì.

“Tướng quân.” Cô lấy dũng khí nói: “Nếu tôi có thể thăm dò tin tức giúp tướng quân, liệu tướng quân có thể giúp tôi rời khỏi nhà được không?”

“Chuyện này ta đã từng nói rồi, không thể.”

An Nhược Thần cắn môi, lại bảo: “Nếu tướng quân muốn câu cá lớn, thì nhất định phải có người giúp đỡ. Tướng quân lo quan phủ ra mặt sẽ bắt dây động rừng, đứt nhánh bên Từ bà mối. Như vậy thì tôi chính là người thích hợp nhất. Tôi mạo hiểm vì tướng quân, đương nhiên phải xin báo đáp rồi.”

“An cô nương, nếu muốn đàm phán nói chuyện đặt cược, có một số chuyện cô phải hiểu rõ. Thứ nhất, cô không có tư cách yêu cầu ta, lấy chuyện nhà binh uy hiếp ta, ta có thể trị tội cô. Thứ hai, hai tay cô trống trơn, chỉ dựa vào công phụ miệng lưỡi đó, căn bản là không có gì để đặt cược rồi. Lại nói, dưới tình hình trước mắt, cô cảm thấy ta có thể tin cô sao? Như ta vừa nói, ta không phát hiện được chỗ nào khả nghi ở Từ bà mối, kho lương cũng không xảy ra chuyện, cô trốn nhà bị ta bắt được, dưới

tình thế cấp bách mới báo tin, ta nghi ngờ cô cố ý nói dối để không bị bại lộ chuyện trốn nhà cũng hoàn toàn hợp lý. Mấy ngày qua cô đã xem xét điều lệ pháp luật, nhưng giờ lại đi xin ta giúp cô trốn khỏi nhà. Cô suy nghĩ đi, liệu có giống cạm bẫy không?”

“Cạm bẫy?”

“Ta đường đường là một võ tướng, tới đây đóng giữ biên ải, nhưng lại nhúng tay vào chuyện nhà dân, cướp bắt dân nữ, chiếm đoạt hôn thê của người khác. Nhẹ thì mất chức, nặng thì đi tù. Nếu đồng ý với cô thì đã để cô nắm được điểm yếu rồi.”

An Nhược Thần vội vàng nói: “Tôi chưa từng có suy nghĩ đó.”

“Cô vừa mới lợi dụng điểm yếu để uy hiếp ta mà, còn nhớ không?”

An Nhược Thần há to miệng, á khẩu không trả lời được.

Long Đại nhìn nàng, lại nói: “Còn nữa, cô đã từng nghĩ sẽ thăm dò tin tức như thế nào không? Bà mỗi ra vào đủ nhà, quen nhìn nhiều sắc mặt khác nhau, đương nhiên bản lĩnh nhìn sắc mặt sẽ không nhỏ. Nàng ta đã làm không ít hôn sự của nhà giàu quan lại hương thân, đi đến mọi ngõ ngách trong thành, nhất định là rất khôn khéo. Nàng ta muốn làm mai, nhất định sẽ hỏi thăm gia cảnh của cải, hàn huyên vài ba chuyện vặt vãnh trong nhà là có thể nghe ngóng được không ít chuyện. Bản lĩnh dò xét của nàng ta nhất định lớn hơn cô nhiều. Cô ở chốn khuê các, gặp được bao nhiêu người rồi, trải qua bao nhiêu chuyện rồi, cô định đối phó nàng ta thế nào?”

An Nhược Thần không nói nên lời. Nàng nhìn Long Đại, trong đầu rối mù.

“Cô đứng dậy đi. Tiền là của cô, cô cứ việc lấy đi đi. Những lời tôi nói, cô suy nghĩ cho kỹ vào.”

Nhất thời An Nhược Thần không biết sẽ ra sao nữa, cô cảm ơn Long Đại, nhúu mày đi ra.

“Đúng rồi. Còn một chuyện nữa.”

An Nhược Thần dừng bước.

“Lúc cô trốn ở bên ngoài, có phải dù gì cũng phải buộc ngực không, cảm thấy như vậy rất tiện sao?”

“!!!” Nói chuyện như thế không phải quá khác người rồi sao tướng quân?!

“Cho dù như vậy, người khác có thể nhìn ra ý đồ của cô qua thay đổi trên cơ thể cô.”

“...” Nên hẳn luôn nhìn chăm chăm vào nơi không nên nhìn đó, là để tìm ý đồ của nàng sao? An Nhược Thần đỏ bừng mặt, nhưng lại không thể phát cáu được.

“Nếu muốn thành công, không thể chỉ tiện là được.” Long Đại nói rồi phát tay, “Cô đi đi.”

An Nhược Thần cắn răng ra ngoài, đi tìm nhị muội. Đi được nửa đường thì nhiệt độ trên mặt mới giảm đi, lòng cũng bình tĩnh đi nhiều, lúc này mới nhận ra, những lời tướng quân nói đó, chẳng lẽ đang chỉ bảo cho nàng?

An Nhược Thần và nhị muội về nhà. An Nhược Hi vẫn còn đang hưng phấn không thôi, dọc đường đi nàng ta kéo tay An Nhược Thần huyền thuyên không ngừng nghỉ. Từ một khắc bước vào lầu Tử Vân cho đến khi trở ra, nhìn thấy gì gặp ai nói cái gì, xem ra trong mắt An Nhược Hi, đó đều là mở đầu cho viễn cảnh tươi đẹp.

An Nhược Thần vừa để ý phụ họa, vừa lặng lẽ nhìn bên ngoài rèm kiệu. Tướng quân đã phái người giám sát Từ bà mối, vậy là nhất định cũng phái người giám sát nàng. Không thấy có điểm gì khác thường trên đường đi, lúc tới gần nhà lại có phát hiện. Trên phố xuất hiện một quầy hàng bán kẹo đường, bên cửa hông lại có một sạp trà.

Là bọn họ đó ư? An Nhược Thần không dám khẳng định. Nàng nhìn thêm mấy lần, âm thầm để ý.

Mấy ngày sau, An Nhược Thần cạn kiệt sức lực dò đoán tâm tư của Long Đại, hăn nghi ngờ nàng nhưng cũng không bắt nàng, trưng ra gương mặt lạnh lùng nhưng lại nói nhiều, rốt cuộc là có ý gì? Nếu nàng có chỗ để dùng thì hăn sẽ giúp nàng ư?

An Nhược Thần thử ra ra vào vào phủ trạch, có lúc còn cố ý đến chỗ của Từ bà mối, hoặc đi về hẻm Bình Hồ Đông, sau đó cuối cùng nàng cũng phát hiện ra, một vị khách trên sạp trà luôn theo dõi nàng. Lúc nàng ra khỏi cửa thì không thấy hăn đâu, nhưng hôm qua lại thấy hăn ngồi uống trà trên sạp. Mà lúc sắp đến hẻm Bình Hồ Đông, nàng nhìn thấy người kia ở cách đó không xa đang nhìn lên bảng hiệu của một cửa tiệm, nàng kéo nha hoàn lại nói chuyện, giả vờ đi vào một cửa tiệm, thấy người đó đi qua trước cửa, rồi lại dừng ở phía trước không xa.

Vậy là An Nhược Thần rất chắc chắn, nàng bị theo dõi, mà không chỉ có một người. Nhưng là người tướng quân phái đi, thật ra nàng cũng không hoảng lắm. Bọn họ giám sát hành tung nhất động của nàng lại rất tốt, như vậy có thể nói cho tướng quân biết, nàng vô tội. Ngay đến Từ bà mối cũng không có gì khác thường thì dĩ nhiên nàng sẽ càng không.

An Nhược Thần tìm cơ hội nhân lúc Lục đại nương đến đưa rau bèn trò chuyện mấy câu với nàng ta, muốn xác nhận lại lần nữa đã bàn giao xong căn nhà ở hẻm Bình Hồ Đông chưa.

“Cô nương cứ yên tâm đi, hôm qua tôi đã gặp hãn ta rồi, lại nhai mấy câu. Hãn ta nói cô cứ yên tâm, đây cũng không phải là chuyện lớn gì, sẽ chẳng có người vào ở đâu, ai lại biết cái nhà này từng có người trả tiền thuê chứ. Chỉ có điều đúng là hai ngày trước có người đến hỏi nhà, nói là muốn thuê, nhưng căn nhà đó bỏ hoang lâu quá rồi, sợ xui xẻo. Hồi lúc trước là ai đã thuê nhà. Hiếm có khi Trần lão đầu nhanh trí một lần, đáp là không có ai từng thuê cả, nhưng thỉnh thoảng sẽ có người quét tước, nên cũng có hơi người, không bỏ hoang. Rồi người kia bỏ đi, nói là để suy nghĩ thêm đã. Đúng rồi, Trần lão đầu còn than phiền rằng, không biết là ai đến quấy rối mà nay mất ổ khóa, làm hãn phải đánh lại một ổ khác.”

An Nhược Thần thầm nghĩ nhất định là hôm đó sau khi nàng rời đi đã có người đến kiểm tra nhà. Điều này làm nàng hơi sợ, nếu hôm đó đi chậm một bước, há chẳng phải là bị bắt quả tang sao.

Lục đại nương định cáo từ, nhưng đột nhiên nhớ ra: “À đúng rồi, đại tiểu thư, cũng do lần trước tôi không xem xét thấu đáo, không hỏi thăm tình hình phòng trống bên cạnh. Hôm qua mới nghe Trần lão đầu nói, có người khác tới hỏi chủ nhà phòng bên cạnh là ai, cũng nói là muốn thuê. Trần lão đầu biết, đó vốn là nhà cũ của Từ bà mỗi, sau đó nàng ta có tiền rồi, bèn chuyển đến căn nhà lớn hơn. Căn nhà cũ nát đìu hiu này, nàng ta vẫn chưa từng dọn dẹp, cũng không có ý định cho thuê. Nếu cô không muốn thuê phòng vì Từ bà mỗi ra vào ở đó thì cũng đừng trách tôi, là tôi sơ suất.”

An Nhược Thần vội khách khí cảm ơn, nói là bạn đã đổi ý, không liên quan đến chủ nhà. Lục đại nương nghe nói như thế thì thả lỏng gật đầu, cáo từ.

Lúc này An Nhược Thần rất chắc chắn, thật ra Lục đại nương vẫn biết nàng đang nói dối, nhưng không vạch trần nàng mà còn đồng ý giúp nàng. An Nhược Thần thở dài trong lòng, nàng đoán hai nhóm người đến hỏi thăm nhà kia, hãn một phe là của Từ bà mỗi, còn bên khác là người quan phủ. Có lẽ sau khi nàng báo địa chỉ thuê phòng cho tướng quân thì hãn

cũng cử người đi kiểm chứng rồi. Nhưng nhà là nhà cũ của Từ bà mối, cũng không có gì khả nghi. Nếu nàng ta có nhà tốt rồi mà còn lén lút thuê một căn nhà cũ nát thì còn có thể nằm được thóp, đằng này nhà vốn là của người ta, cũng không thể chỉ ra được người ta có chỗ sai nào.

An Nhược Thần ủ rũ, nghĩ không ra cách gì để Từ bà mối không nghi ngờ mà vừa có thể thăm dò được tin tức từ chỗ nàng.

Nhưng ngày hôm đó, Từ bà mối lại đến An phủ bọn họ.

Lục đại nương vừa rời đi chưa lâu thì Từ bà mối đã đến thăm, điều này làm An Nhược Thần khá căng thẳng. An Chi Phủ cố ý sai hạ nhân đến tìm nàng, nói là Từ bà mối thay mặt Tiền lão gia tới tặng quà, nhân tiện bàn vài chuyện lo liệu cho tiệc cưới. An Nhược Thần còn phải cầu An Nhược Thần đích thân nói với Từ bà mối, để Từ bà mối chuyển đạt lại lời xin lỗi áy náy đến Tiền lão gia, nói nàng cảm thấy có lỗi chuyện hôm trước được nắm tay mà còn rút tay về, xin Tiền lão gia đừng trách cứ.

An Nhược Thần nghe yêu cầu xong thì chỉ cảm thấy buồn nôn, rốt cuộc là ai thất lễ chứ. Lại còn bảo nàng xin lỗi vì chuyện đó, đúng là thật sự muốn nôn hết cơm tối hôm qua ra.

An Nhược Thần đi sang. Thứ nhất là nàng không muốn chọc An Chi Phủ bực mình, nàng phải để cho cha cảm thấy nàng biết điều nghe lời hiểu chuyện, như vậy nàng mới có cơ hội chạy trốn được. Thứ hai là vừa vặn nàng có thể gặp Từ bà mối, thăm dò dò xét.

Từ bà mối vẫn giống thường ngày, miệng thoa đầy mật, nói ba hoa chích chòe một trận.

“Ai ôi, tôi đã bảo là đại cô nương có phúc lắm mà, cô nhìn Tiền lão gia đi, đúng là thật lòng thương cô đấy. Bộ nữ trang vàng quý nạm ngọc này dù có nghìn vàng cũng chẳng mua nổi đâu, cô xem xem, đúng là quá đẹp. Còn cả thốt vải này nữa chứ, chỉ trong kinh thành mới có thôi đấy, Đừng nói là

thành Trung Lan này, e cả quận Bình Nam cũng không tìm ra được một mảnh giống hệt thế này đâu. Tiền lão gia nói, lúc đó đã khiến đại cô nương mất hứng, nên bảo tôi đến đưa lễ thay mặt ông ấy, đại cô nương đừng trách ông ấy.”

An Nhược Thần đoan trang mỉm cười, liếc mắt thấy cha đang hung hăng trừng nàng, bèn nói: “Làm phiền Từ ma ma phải chạy mấy chuyến, ta nào có mất hứng chứ, hôm đó quá chén nên hơi choáng đầu.”

Từ bà mỗi che miệng cười: “Uống nhiều sẽ hơi nóng giận, tôi hiểu mà tôi hiểu mà. Trong lòng Tiền lão gia nhất định cũng biết, nên mới chuẩn bị chút quà đây để cô nương được vui.”

An Nhược Thần tiếp tục cười, vui cái heo cá chó dê bò gà vịt ấy. Lúc này An Nhược Thần ho khan mấy tiếng, An Nhược Thần vội tiếp lời: “Còn phải làm phiền ma ma quay về nói một tiếng với Tiền lão gia, ngày đó ta say rượu thất lễ, mong Tiền lão gia đừng trách tội ta.”

Từ bà mỗi cười đến mức cả người run lên, kéo tay An Nhược Thần nói: “Được được, đại cô nương cứ yên tâm, tôi sẽ về thưa lại với Tiền lão gia. Đại cô nương cũng chớ để bụng đấy. Vả lại, Tiền lão gia gấp gáp để tôi tới quyết định chuyện tiệc hỉ với An lão gia, có thể thấy trong lòng rất thích cô nương. Nhìn xem, những đồ trang sức gấm vóc này cũng được chọn lựa cẩn thận, nhìn trâm này, bông tai này...” Rồi nàng ta cầm bông tai lên, đưa đến bên tai An Nhược Thần ra dấu: “Cô nương đeo lên...”

Từ bà mỗi còn chưa dứt lời thì đột nhiên dừng lại, nụ cười cứng đờ trên mặt.

Bông tai!

Bông tai!!!

Nhìn An Nhược Thần, bỗng bà ta đã nhớ ra bông tai thổ ngọc kia là của ai rồi.

Từ bà mỗi nhanh chóng phản ứng lại, lại cười cười nói tiếp: “Cô nương đeo lên nhất định rất đẹp.”

An Nhược Thần vẫn giữ nụ cười, nhưng lòng lại chìm xuống đáy vực. Từ bà mỗi biết rồi. Quả nhiên bông tai kia là bị bọn họ nhặt được, có lẽ lúc trước nàng ta cũng không nghĩ ra ai là chủ nhân của bông tai đó, nhưng An Nhược Thần khẳng định, ngay lúc vừa rồi, trong khoảnh khắc nụ cười của Từ bà mỗi cứng lại đó, nàng ta đã nhớ ra.

An Nhược Thần cũng không biết phải làm gì, nàng tiếp tục cười dịu dàng, nhìn Từ bà mỗi.

Từ bà mỗi vẫn cười, lùi hai bước, thả bông tai lại vào trong hộp gấm, sau đó xoay người nói với An Chi Phủ: “An lão gia, chuyện kia cứ như vậy đi, tôi sẽ báo lại với Tiền lão gia. Hôm nay tôi còn có chuyện khác, phải đi trước rồi. Nếu sau này An lão gia còn có chuyện gì khác cần sai bảo thì bất cứ lúc nào cũng có thể sai người đến tìm tôi.”

An Chi Phủ gật đầu cảm ơn. Từ bà mỗi hành lễ chào rồi cáo từ rời đi.

An Nhược Thần nhìn bước chân gấp gáp của nàng ta, có vẻ bối rối, điều này càng khẳng định suy đoán của mình. Nàng ta đã nhận ra nàng, chỉ sợ nàng ta ra khỏi cửa An phủ họ, sẽ chạy thẳng đến chỗ Tà tiên sinh kia. Nàng vẫn nhớ hôm đó bọn họ nói chuyện, nhắc đến diệt khẩu mà cứ nhẹ nhàng như bàn chuyện thời tiết vậy. Đám người bọn họ đã dám đốt kho lương, trường ngựa, thì đối phó với một cô gái yếu đuối như nàng, đương nhiên sẽ không nương tay.

An Nhược Thần vội vàng làm lễ với An Chi Phủ rồi lui xuống. Theo sát Từ bà mỗi.

Nàng không thể để nàng ta rời đi như vậy được, nàng phải ngăn nàng ta lại, tranh thủ đường sống cho mình.

“Từ ma ma, xin Từ ma ma đừng bước.”

Còn chưa chưa nghĩ xong sau khi cản lại sẽ làm gì.

“Từ ma ma, ta có chút chuyện quan trọng muốn nói với ma ma.”

Từ bà mỗi dừng chân, xoay người lại, cười cười với nàng, sắc mặt vẫn như thường: “Đại cô nương, cô có chuyện gì à?”

Nàng nên làm gì đây? Tim An Nhược Thần đập nhanh.

“Hiếm có lần ma ma tới một chuyện, sao lại đi gấp như vậy chứ?”

Ánh mắt Từ bà mỗi lóe lên, cười nói: “Bên chỗ Trần gia đang còn giờ tôi đi giục Lý gia cho câu trả lời chính xác. Đại cô nương có chuyện gì không?”

“Ma ma ngoài làm mỗi ra, còn mua bán nha đầu cho vài nhà đúng không?”

Từ bà mỗi vội nói: “Đại cô nương thiếu nha đầu sai việc à? Thiếu người thế nào? Nhưng tôi không mua bán nô bộc sai sử, đó là chuyện của người môi giới. Nếu thiếu vài cô nương thông minh nhanh nhẹn thì họa ra tôi còn có thể xem xét giúp cô nương được. Lúc này tôi còn bận chút việc, lát nữa đại cô nương nói An quản sự nói tôi biết thiếu người thế nào, tôi lập tức đi làm.” Từ bà mỗi dứt lời, chào một cái rồi lại xoay người toan đi.

“Ma ma vội đi báo tin sao?”

Dưới chân Từ bà mỗi dừng lại.

“Đừng gấp gáp thế, nói chuyện với ta xong rồi quyết định cũng không muộn.” An Nhược Thần thản nhiên nói.

Từ bà mỗi xoay người lại cười: “Đại cô nương nói chuyện huyền bí quá, tôi không hiểu.”

“Ma ma là người thông minh, sao có thể không hiểu?” An Nhược Thần cười, vẫn đang trầm tính xem nên làm gì tiếp. “Nếu ma ma không ngại, hay đến trong viện ta ngồi một lúc nhé?” Nàng nhìn bốn phía, mỉm cười khẽ nói: “Ta thì không sao, chỉ e là nói ra sẽ khiến ma ma không được thoải mái.”

Từ bà mỗi kinh ngạc khó hiểu, cười bảo: “Hay là để hôm khác đi, quá thật hôm nay có việc gấp.”

An Nhược Thần nhìn thẳng vào mắt nàng ta, qua một lúc lâu, đột nhiên nói: “Vậy cũng được, ta có lòng tốt muốn giúp ma ma, dầu gì cũng là chuyện nguy cấp, nhưng ma ma bận bịu không để ý, vậy thì ta cũng không tiện giữ ma ma lại nữa. Ma ma đi thông thả, hy vọng còn cơ hội gặp lại.”

Câu cuối nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Từ bà mỗi hoảng hốt. Nàng ta cố gắng không để lộ thanh sắc, trưng ra vẻ mặt nghi hoặc, suy nghĩ một chút rồi nói: “Lời này của cô nương lại làm tôi mù mờ rồi, đúng là khiến người khác tò mò. Thế này đi, để tôi nghe xem cô nương nói gì, nếu tôi có thể giúp được thì bản thân sẽ ra sức vì cô nương.”

An Nhược Thần cười một tiếng, xoay người dẫn đầu đi trước. Nàng đi rất chậm, lời của Long đại tướng quân lại chạy qua một lượt trong lòng nàng, tệ quá, nàng lại cảm thấy thật sự mình không phải là đối thủ của Từ bà mỗi. Nhưng chuyện đã đến bước này rồi, nàng phải đánh cược một phen. Lúc Từ bà mỗi nhớ ra bông tai đó thì lập tức biến sắc, chứng minh nàng ta khá sợ. Tuy sau đó nàng ta giả vờ bình tĩnh táo, nhưng một

chớp mắt kia đã để lộ tâm tư rồi. An Nhượng Thần cảm thấy nếu mình đánh cược thì cũng chỉ có một điểm này.

An Nhượng Thần dẫn Từ bà mỗi đi một đoạn, càng đi càng yên tĩnh, Từ bà mỗi nói: “Đại cô nương, đây cũng không phải hướng đi về viện tử của đại cô nương.”

An Nhượng Thần dừng bước, cười hỏi: “Lần nào Từ bà mỗi đến nhà ta, cũng chỉ ngồi trong sảnh đường, sao biết được viện tử của ta ở hướng nào?”

Từ bà mỗi ngẩn người.

An Nhượng Thần lại nói: “Hoặc là ma ma thạo tin tức, bất kể đi làm mỗi đưa người ở cho nhà ai cũng có thể nhân tiện dò hỏi được mọi động tĩnh trong phủ. Vị trí các viện trong nhà, sở thích lai lịch của mọi người, đợi đến lúc cần dùng thì ma ma đã có chuẩn bị.”

Từ bà mỗi cười đáp: “Tôi nào có thần thông như thế, chẳng qua là làm nhân duyên đại sự cho các nha, đương nhiên tôi phải tận tâm tận lực rồi. Viện của đại cô nương cụ thể ở đâu thì tôi không biết, chẳng qua là ở đây khá vắng vẻ, không giống nơi chủ nhà ở.”

An Nhượng Thần phớt lờ lời của nàng ta, tự nhiên nói: “Nếu có lúc dùng đến, nhưng cô nương không nghe lời, vậy ma ma phải diệt khẩu như thế nào?”

Từ bà mỗi không cười nổi nữa rồi.

An Nhượng Thần cũng không cười, nàng nhìn Từ bà mỗi chăm chăm, không nói câu gì.

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng Từ bà mỗi không nén được tức giận: “Hôm đó cô nương ở ngoài cửa sổ?”

An Nhược Thần không đáp, vẫn đang nhìn Từ bà mỗi. Hôm đó tướng quân đã nhìn nàng chăm chăm như thế này, nàng chợt dạ, nên đã dùng mọi cách để suy đoán. Hôm nay Từ bà mỗi bị nàng nhìn như thế, nhất định trong lòng cũng đang tính toán xem ý đồ của nàng là gì.

Quả nhiên Từ bà mỗi bị nhìn đến mức nuốt nước miếng, hỏi lại: “Cô nương muốn thế nào?”

Câu hỏi này phải đáp, nếu không khí thế vất vả dựng nên sẽ sập mất. An Nhược Thần hất cằm, nói: “Ma ma tiếc mạng, cũng giống ta thôi. Vài chuyện trước kia ma ma từng làm đó, có cô nương vì thế mà đã bỏ mạng, người nào ta cũng không rõ, nhưng trong lòng cả hai chắc đã rõ.” Thực ra nàng chẳng biết gì cả, nhưng nhìn vẻ mặt của Từ bà mỗi, An Nhược Thần biết mình lừa đúng rồi. “Ta nghe chuyện này, nên sợ mình cũng có kết quả đó, nên hôm đó mới cẩn thận sang hỏi thăm ma ma, trùng hợp thế nào lại thấy ma ma gặp mặt người ta.” Câu này là định xóa sạch ý đồ trốn nhà của mình, bất luận chuyện về sau có ra sao, nàng cũng không thể để cho cha biết nàng muốn trốn nhà được.

Từ bà mỗi thầm giật mình, nhưng vẫn tỉnh bơ nói: “Ngày nào tôi chẳng gặp nhiều người chứ, cô nương cũng thấy đó.”

“Chẳng những thấy mà còn nghe được vài tin quan trọng, ta cũng rất sợ bị người ta hạ độc, nên đã báo lại với Long tướng quân rồi.”

Từ bà mỗi cười nói: “Long tướng quân là người nào, há lại để ý đến chuyện vặt vãnh này.”

“Dĩ nhiên là hiểu rồi. Nhưng các người lại dối ý, không đốt kho lương nữa. Nhưng Long tướng quân đã biết được kế hoạch của ma ma và Tà tiên sinh kia rồi, tướng quân nói ma ma nhất định sẽ đến tìm ta, nếu thấy ma ma thì giúp ngài ấy chuyển lời mấy câu.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Trên mặt Từ bà mỗi hiện nét hoảng hốt, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Thôi được rồi, tôi xem cô đang nói thật vậy, tướng quân nói những gì?”

“Chuyện đầu tiên, nếu ta gặp bất cứ điều bất trắc gì, hẳn ta sẽ biết ai là người nên chịu trách nhiệm. Xử theo luật quân, không giống phủ nha thăm vấn đâu.”

Mặt bà mỗi cứng lại. Phản ứng này khiến An Nhược Thần thầm yên tâm, nàng lại nói: “Chuyện thứ hai, tướng quân nói có lẽ không phải Từ ma ma sắp xếp, hẳn có thể cho ma ma một con ngựa, nhưng nếu chưa bắt được người đã sai ma ma làm việc, thì hẳn vẫn sẽ tìm người gánh tội. Ma ma là người thông minh, biết nên làm điều gì.”

Từ bà mỗi rũ mắt không đáp.

“Chuyện thứ ba, dẫu gì vẫn đã phạm vào chuyện trường ngựa, phải nhanh chóng xử lý, nên mong ma ma sớm đưa ra quyết định, nếu kéo dài lâu, chỉ e tướng quân không mềm lòng được nữa.”

Từ bà mỗi im lặng nghe nàng nói, rồi chột ngược mắt lên, cười lạnh hỏi: “Hết rồi?”

An Nhược Thần cũng nhìn nàng ta chăm chăm, cũng lạnh lùng đáp: “Hết rồi.”

Từ bà mỗi mở miệng: “Đại cô nương là nhân vật nào chứ, nếu tướng quân có chuyện muốn nói với tôi, thì việc gì phải mượn đại cô nương

chuyển lời? Mấy người thủ hạ của tướng quân, phái ai đi không phải vẫn tốt hơn cô nương sao? Đại cô nương thông minh, tôi cũng không ngu.”

An Nhược Thần tiến lên trước một bước: “Nhưng hôm nay người lại đang ngu ngốc rồi. Vì sao tướng quân không phái sai dịch quan binh? Ma ma nghĩ cho kỹ đi, phái những người đó đi, liệu còn có thể để ma ma bình yên vô sự đi lại trong thành sao? Một khi chuyện bại lộ, dù thế nào thì tướng quân cũng phải bắt người. Người ngoài không tìm được, dĩ nhiên chỉ có thể định tội ma ma. Chuyện ma ma biết có thể nhiều hơn ta, đến lúc đó muốn diệt khẩu giết ai, trong lòng ma ma có thể rõ sao? Ta cũng là vì nghĩ cho mình nên mới nói tốt cho ma ma. Ta cũng sợ chết, mạo hiểm báo tin như thế, với thân phận này của ta làm sao biết được bí mật cỡ đó, dĩ nhiên tướng quân có nghi ngờ ta. Hoặc là ta bị các người diệt khẩu, hoặc ta bị tướng quân nghi ngờ, đương nhiên ta đã chọn về sau. Nhưng rồi sẽ có một ngày tướng quân phải rời khỏi đây, mà ta và ma ma, vẫn luôn ở tại thành Trung Lan này. Sau khi ta gả vào Tiền phủ là coi như không còn trông cậy gì nổi vào bên nhà mẹ đẻ, còn có ai có thể phối hợp với ta đây? Mà ma ma lại là người trong thành, ta còn mong ngày sau có được một hai phần chỗ tốt từ ma ma. Nghĩ như thế, giữa tướng quân và ma ma, ta liền chọn ma ma. Ma ma có biết tình hình hiện nay không? Là ta và ma ma đang trên cùng một con thuyền, ta chết, một mình ma ma phải chịu tội; ma ma khai Tạ tiên sinh ra, ta và ma ma có thể rửa sạch hiềm nghi.”

Một chuỗi câu hợp tình hợp lý, vô cùng lưu loát. Từ bà mối chỉ biết mím chặt môi mà nghe.

An Nhược Thần dừng lại, nhìn nét mặt của Từ bà mối rồi mới nói tiếp: “Ma ma, tướng quân đồng ý để ta thương lượng với người, có nghĩa là đang cho chúng ta một cơ hội. Nhất định ma ma phải nghĩ lại. Tướng quân đã đồng ý, nếu có thể bắt được thủ phạm thực sự thì hẳn sẽ không truy cứu ta và người nữa. Ta không cầu gì khác cả, nhà ta thế nào ma ma là người rõ

nhất, sau này ta gả cho Tiền lão gia, nếu xảy ra điều gì phiền toái, ma ma hãy nể tình ta có phần cứu giúp lần này mà cứu ta, vậy là đủ rồi.”

Từ bà mỗi ngạc nhiên nghi ngờ, không nói câu nào. An Nhược Thần lại đến gần một bước nữa, thấp giọng nói: “Cả hai ta đều bị tướng quân để mắt đến, lúc ra khỏi cửa ma ma cứ để ý đến sạp trà bên đường là biết. Ta nói đến đây, ma ma suy nghĩ cho kỹ. Nếu có gì khó khăn thì chúng ta hãy bàn bạc thật kỹ, sau này ta ra sao, còn phải cậy nhờ vào ma ma cả đấy. Ma ma giúp ta làm mai, ra vào An phủ cũng không ai nghi ngờ, bất kể là tướng quân hay Tạ tiên sinh cũng chẳng đoán ra. Cách một bức tường, ma nói gì làm gì với ta, bọn họ có thể biết sao?”

Từ bà mỗi suy nghĩ một lát: “Cô có từng thấy dáng dấp Giải tiên sinh trông như thế nào không?”

An Nhược Thần đè nén căng thẳng, đáp: “Chưa hề. Nếu đã thấy thì ta đã chỉ đích danh Tạ tiên sinh mà báo lại rồi, sau đó quay về lấy lòng ma ma, há chẳng phải tốt hơn cục diện trước mắt ư?”

Từ bà mỗi không nói gì.

An Nhược Thần lại tiếp lời: “Ma ma quay về nghĩ kỹ đi, những ngày này đừng làm tiếp chuyện nguy hiểm đó nữa, đừng để bị tướng quân nắm được thóp. Nếu ma ma có quyết định thì hãy lại tìm ta.”

Từ bà mỗi trầm ngâm một hồi rồi gật đầu: “Được.”

An Nhược Thần dán mắt nhìn bóng lưng rời đi của Từ bà mỗi, tận đến lúc khuất dạng mới thả lỏng được, liên tục thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng vẫn chưa thể yên tâm, nàng không hề chắc chắn rằng Từ bà mỗi sẽ làm gì.

An Nhược Thần quay về phòng, giả vờ lục tìm xiêm y trang sức, khoa tay múa chân một hồi, rồi lại nhìn này phần này son, than thở rằng không ưng ý màu sắc cho lắm. Nha hoàn đứng bên cạnh an ủi bảo, tiểu thư ăn mặc

trang điểm thế nào cũng đẹp cả. An Nhược Thần lại nói, không được, hay là đi mua thêm nữa đi, hơn nữa nàng đã thèm ăn rồi, muốn ăn kẹo đường ở phố đông.

Nói là làm ngay, nàng lập tức kéo nha hoàn đi.

Lâu Tử Vân ở ngay thành đông, nàng phải nhanh chóng gặp được tướng quân, nếu chậm trễ nữa là sẽ rước phiền phức đến mất.

An Nhược Thần vừa dẫn nha hoàn ra đến cửa phủ thì lại bị Đàm Thị phòng nhì bắt gặp.

“Tính đi đâu đấy?”

An Nhược Thần cúi đầu giả vờ rụt rè ngoan ngoãn, nha hoàn trả lời thay nàng, nói tiểu thư phải đi chọn phần mới, rồi mua thêm kẹo đường ăn.

Đàm Thị mỉa mai: “Gần đây đại cô nương xa xỉ thật đấy. Mua nhiều đồ vậy rồi mà còn không đủ ư? Tiêu tiền dễ dàng như thế, tiêu pha không chút tiếc rẻ. Nếu đại cô nương dư tiền như thế, vậy tiền tiêu hàng tháng vào tháng sau nên bớt chút lại mới được.”

An Nhược Thần lộ vẻ hoảng hốt: “Nhị di nương, kẹo đường không tốn bao nhiêu, đừng trừ bạc tháng của tôi.”

Đàm Thị hừ nói: “Sắp xuất giá đến nơi rồi, đừng có lỗ mãng như thế. Lão gia không nói cô, cô cũng nên biết mình đi. Hôm nay đừng ra ngoài nữa, gỗi hỉ của cô đã thêu xong chưa đấy? Bỏ thời gian vào việc chính thì tốt hơn đấy.”

An Nhược Thần không dám không thua, nha hoàn cũng vội vàng kính cẩn đáp “vâng”.

Đàm Thị nhìn An Nhược Thần, rồi phất tay áo rời đi.

Tim An Nhược Thần thoáng chìm xuống đáy vực, cánh cửa đã mở bị người giữ cổng đóng lại. An Nhược Thần nhìn sập nước trà đối diện bên đường, nam tử quen mặt đó và chủ sạp cũng đang nhìn nàng, thấy nàng đưa mắt sang thì vội vã quay qua nói chuyện với nhau. An Nhược Thần vẫn nhìn họ, cho đến lúc cửa phủ khép kín hẳn.

Long Đại vừa bước chân ra khỏi nha môn quận phủ, hẳn đến đây là để thương nghị vụ án trường ngựa bị đốt với đám người thái thú Diêu Côn.

Có người làm chứng nói nghe thấy giọng kẻ tặc là khẩu âm Nam Tần, chỉ có điều phía quận phủ phái người kiểm tra nhân sĩ Nam Tần ở trong thành Trung Lan rồi, nhưng cũng không phát hiện được manh mối khả nghi nào. Đàm phán với Nam Tần quốc, quan viên đối phương vẫn thoái thác, nói tuyệt đối Nam Tần không thể nào phái người làm chuyện này được, Tiêu quốc đừng kiếm cớ mà vu oan giá họa. Nếu Tiêu quốc có bằng chứng nào thì cứ đem ra, nếu thật sự do người Nam Tần gây ra, vậy Nam Tần sẽ tự chịu trách nhiệm, nhưng nếu Tiêu quốc cố ý bôi nhọ mượn điều đó mà khơi mào tranh chấp, vậy thì hậu quả do Tiêu quốc tự gánh lấy.

Vào lúc này, Diêu Côn có vẻ lo lắng. Du phủ nơi biên giới vẫn còn chưa kết quả, hôm nay trọng địa trong thành lại bị tấn công, chuyện này còn nghiêm trọng hơn so với đám thổ phỉ kia nhiều. Hẳn cảm thấy Nam Tần không có gan gây chiến, nhưng hành động trong tối này thì nên giải thích sao đây? Tập kích doanh trại chiến mã đâu phải chuyện nhỏ. Nhưng nếu vì thế mà tuyên chiến thì có vẻ như đã bé xé ra to rồi. Một khi chiến sự nổ ra, hậu quả khó mà lường trước được, quận Bình Nam này của hắn cũng đừng có mơ gì cuộc sống thái bình.

Vậy là Diêu Côn tìm Long Đại và những quan viên khác đến thương nghị, một là viết sớ con tặc báo lên triều đình, hai là tạm dừng buôn bán hai nước xem như trừng phạt. Điều này được đám người chủ bạc Giang Hồng Thanh ủng hộ, nhưng bên thương bạc thì lại hy vọng Long Đại và Diêu Côn suy nghĩ thêm, chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến Nam Tần, mà cũng

ảnh hưởng đến cả quận Bình Nam và Tiêu quốc. Nếu thật sự không thể xác định được là do Nam Tần gây nên, vậy phải cẩn thận xử lý cho tốt.

Nhưng Long Đại đồng ý với quyết định của Diêu Côn, phải làm ra vài chuyện mới dễ thấy được phản ứng của đối phương. Để quận phủ phái sứ tiết đi đàm phán, còn quân đội hãn thì khai hoang mở khẩn luyện binh mã, tăng cường công tác yên phòng, dò la địa thế biên giới.

Long Đại tướng quân đã nói như vậy, những người khác cũng không tiện dị nghị gì. Vậy là chuyện này cứ vậy mà quyết.

Long Đại vừa ra khỏi nha môn thì thấy Tạ Cường đang đợi hãn. Long Đại bình tĩnh, cưỡi ngựa đi cùng Tạ Cường. Tạ Cường nói nhỏ: “Thám tử báo lại, hôm nay Từ bà mối đã đến An gia, lúc đi vào vẫn hớn hờ như thường, nhưng lúc trở ra thì sắc mặt khá khó coi, còn đặc biệt để ý đến sạp nước trà bên đường đối diện An phủ nữa. Sau khi nàng ta đi không lâu, đại tiểu thư An gia lại muốn ra ngoài, nhưng lại bị Đàm Thị phòng nhì ngăn lại ở cửa. Đại tiểu thư An gia có vẻ không cam lòng, trước khi cửa đóng lại nàng ta còn nhìn chăm chú vào sạp nước trà.”

“Ừ.” Long Đại đáp, tỏ ý đã nghe thấy. Một lúc sau, hãn nói: “Người đi dặn dò đi, bảo người theo dõi Từ bà mối đừng lười biếng, nhất định không được rời mắt. Nàng ta đi đâu, gặp những ai, tất cả đều phải để ý, chuyện lớn nhỏ gì cũng phải báo cáo lại.”

“Vâng. Vậy còn bên An gia thì sao?”

“Để ta bảo Trạch Thanh đi một chuyến. An Nhược Thần biết hãn ta, nếu nàng có chuyện muốn báo thì sẽ biết bắt lấy cơ hội này.”

Chạng vạng tối hôm đó, đột nhiên An phủ ngênh đón một vị khách quý. Tông Trạch Thanh Tông tướng quân nổi danh trong quân không mời mà đến. An Chi Phủ vừa mừng vừa sợ, vội vã đi ra chào đón. Tông Trạch Thanh chỉ dẫn theo hai vệ binh, bận đồ thường đến thăm, thần thần bí bí

bảo lúc trước ở trong thành chơi đùa quá trớn, bị đại tướng quân trách phạt, sút hẳn ta ra tiền tuyến tuần tra, mấy ngày nhạt nhẽo, thật sự rất nhớ rượu thịt, nhưng vừa về nên không dám đến tửu lâu, sợ bị tướng quân biết thì lại phạt hẳn nữa.

“Cũng đâu thể ngồi chưa ấm nồng đã lại bị đá ra tiền tuyến chịu khổ nữa. Ta nghĩ An lão gia dễ nói chuyện, nên mới mặt dày đến đòi ly rượu uống.” Tông Trạch Thanh đã nói như vậy.

“Đâu có đâu có, Tông tướng quân khách khí quá rồi. Tông tướng quân nguyên ý đến, lại khiến nhà thảo dân rục rờ phát sáng. Có rượu ngon thịt ngon đây, tướng quân chớ khách sáo.” An Chi Phủ dẫn Tông Trạch Thanh đến sảnh đường, quát ra lệnh phòng bếp mau chóng chuẩn bị, đem toàn bộ đồ ngon rượu ngọt lên.

“Ta đã làm phiền rồi, An lão gia giữ bí mật giúp ta, đừng để Long Đại tướng quân biết được.”

An Chi Phủ cười ha hả, luôn miệng nói được. Cảm thấy quan hệ giữa mình và Tông Trạch Thanh xích lại gần thêm mấy phần.

Chuyện Tông Trạch Thanh tướng quân đến làm khách ở phủ nhanh chóng truyền đi khắp các phòng. An Nhược Hi và An Nhược Lan đều được An Chi Phủ gọi đến vườn cúc giúp Tông Trạch Thanh dùng bữa, thậm chí cả An Nhược Phương mới mười hai tuổi cũng được gọi tới. An Nhược Thần nghe nha hoàn nói vậy thì thở dài đành chịu, cha nàng định nếu không nắm được Long tướng quân, thì sẽ bắt Tông tướng quân về sao? Nhưng trước mắt thì chuyện này không quan trọng, quan trọng là nàng cũng muốn đi gặp Tông Trạch Thanh.

An Nhược Thần suy cách tính kế, bắt đầu mài mực.

Hôm nay tâm tình Đàm Thị không được tốt, lại bởi móc lỗi của nàng. Sau khi chặn nàng lại ở chỗ cửa phủ, lại chạy đến trong viện nàng xem

nàng đang làm gì, thấy nàng thật sự thêu gổĩ hỉ thì mắng nàng không chắm chỉ thêu thùa. Nói nàng có thể gắ cho Tiền lão gia là phúc lớn lắm rồi, nếu không phải Tiền lão gia yêu cầu nàng, thì đến chết nàng cũng không có ai hỏi han, khiến An gia phải xấu hổ. Tóm lại dùng đủ ngôn từ làm nhục An Nhược Thần một lúc mới chịu bỏ qua cho.

An Nhược Thần bảo nha hoàn đi nghe ngóng, thì ra hôm nay khi Từ bà mỗ đến, Đàm Thị có kéo nàng ta lại dò hỏi, hỏi thăm chuyện Long tướng quân, muốn biết tướng quân ở kinh thành đã có thê thiếp nhi nữ gì chưa. Nàng bảo tướng quân có vẻ xem trọng An Nhược Hi, thái độ rất không bình thường, muốn để Từ bà mỗ hỏi giúp xem, liệu chuyện này có thành được không. Nhưng không ngờ Từ bà mỗ lại từ chối, nói Đàm Thị đừng nghĩ nhiều, một nhân vật như Long tướng quân, đến thành Trung Lan là mang theo hoàng lệnh đến biên quận đóng giữ, không phải là đến để cưới thê nạp thiếp. Ở tình hình này mà bà mỗ như nàng ta còn chạy đi thăm hỏi nghe ngóng, ngộ nhờ đụng phải kiêng kị của tướng quân, một đao chém nàng ta, dù có oan ức cũng không biết thưa ai. Nàng ta bảo Đàm Thị cứ yên tâm mà chờ, nếu thật sự đại tướng quân có tâm tư đó với An Nhược Thần thì không cần bà mỗ đến cửa thuyết phục, tự tướng quân sẽ có sắp xếp. Cuối cùng Từ bà mỗ còn nói: “Nếu phu nhân chưa từ bỏ ý định, vậy không bằng đi tìm phu nhân quan phủ làm mai xem sao. Nếu phu nhân thái thú chịu nói chuyện với tướng quân, vậy cũng tốt hơn nhiều so với một bà mỗ như tôi.”

Một lời không mềm không cứng lọt vào tai Đàm Thị, cảm thấy Từ bà mỗ đang châm biếm nàng ta nằm mơ giữa ban ngày đòi trèo cao. Nàng ta không dám tìm phu nhân thái thú làm mai, ngay cả bên thái thú cũng không đút được, huống gì là người gần Long Đại tướng quân đây? Đàm Thị ưa sĩ diện, vừa nghe thấy thế lập tức không nén giận được. Cả buổi chiều nổi nóng phát cáu ngay trong viện mình, còn dẫn người đi đi lại lại trong phủ, bới móc chỗ sai của đám người dưới. An Nhược Thần xui xẻo bị Đàm Thị bắt gặp ra ngoài đi chơi, vậy nên mới thất bại.

An Nhược Thần nghe xong liền biết e rằng hôm nay dù nàng tìm có gì ra ngoài cũng vô vọng. Nàng nghĩ nếu không thì cứ chạy ra ngoài sạp trà kia đi, để thám tử chuyển lời giúp nàng, nhưng nàng không quen những người đó, không dám giao phó tin tức quan trọng như vậy. Đột nhiên lại nghĩ có khi nào nàng nghĩ sai không, ngộ nhỡ những người kia không phải là người của tướng quân mà là người của Tạ tiên sinh thì sao? Trời ạ, nếu thật sự là thế, vậy hôm nay phô trương thanh thế với Từ bà mối bị lộ tẩy cả rồi. Sợ là bây giờ Từ bà mối còn đang bàn bạc với Tạ tiên sinh xem phải bịt miệng nàng như thế nào đây.

Cả một buổi chiều An Nhược Thần không yên lòng nổi, đấu tranh lưỡng lự. Rất muốn dứt khoát đánh cược đi đến sạp trà, nhưng lại sợ Đàm Thị nghi ngờ.

Bây giờ đột nhiên nghe thấy Tông Trạch Thanh tới. An Nhược Thần lập tức chấn động. Nàng có cơ hội rồi, phải nắm chắc mới được.

Tông Trạch Thanh ăn uống một trận tại An phủ, nói đông nói tây với An Chi Phủ, đã gặp ba người muội muội của An Nhược Thần rồi nhưng duy An Nhược Thần là không thấy đâu. Giả vờ như vô tình nhắc đến, Đàm Thị ngồi bên cạnh nói đại cô nương đã hứa gả cho người ta, đang bận chuẩn bị hôn sự, nên không ra tiếp tướng quân được.

Tông Trạch Thanh thầm cười tâm tư của Đàm Thị, hẳn chẳng có chút hứng thú gì với An Nhược Thần hết, nhưng nếu không gặp được nàng ta thì phải ăn nói sao với đại tướng quân đây. Đại tướng quân nói rất nhẹ nhàng, cái gì mà người đến đó, nàng ta sẽ tự nghĩ cách gặp người.

Tông Trạch Thanh không hiểu Long Đại lấy đâu ra niềm tin đó, làm sao chắc chắn An Nhược Thần sẽ chủ động tới gặp hẳn? Hơn nữa, lỡ đâu nàng ta muốn tới nhưng không tới được thì sao? Thật ra theo như hẳn nhìn, để hẳn trực tiếp lên vào viện của An Nhược Thần là thuận lợi nhất. Nhưng Long Đại lại không đồng ý với đề nghị đó. Nói là còn chưa biết được tình

hình bên nàng, đừng có tự tìm phiền toái để lại thóp, cũng đừng để người ngoài thấy được, gây phiền phức cho nàng. Tóm lại, cứ đi đến đó là sẽ gặp được nàng, nếu thật sự không gặp thì về bàn lại.

Tông Trạch Thanh nhẫn nại, cho đến lúc ăn xong mà vẫn không thấy An Nhược Thần xuất hiện. Hắn định dùng phương pháp lần trước của Long Đại, nói là muốn đi vệ sinh, để An Nhược Thần có cơ hội giữa đường chặn hắn lại, nhưng không ngờ An Chi Phủ lại nhớ đến chuyện lần trước không phục vụ Long Đại tướng quân chu đáo, vậy là lần này tự mình phụng bồi đưa hắn đi, một đám người hầu kẻ hạ tiền hô hậu ủng, đây đâu phải là đi vệ sinh, chỉ e người không biết lại cho rằng có lễ mừng gì đó.

Đi vệ sinh xong, Tông Trạch Thanh lại ngồi uống trà một lúc, nghe hai bài hát rồi mà vẫn chưa thấy An Nhược Thần đâu. Hắn cũng hết cách, đành đứng lên cáo từ. Dù sao hắn cũng đã hành sự theo dặn dò, quay về báo lại cho đại tướng quân, còn muốn gì nữa đây?

An Chi Phủ dẫn người hầu theo đích thân đưa tiễn, Đàm Thị phòng nhì kéo An Nhược Hi, Tiết Thị phòng ba lôi An Nhược Lan cùng đi. Vậy là một cái đuôi dài bất tận đi theo sau Tông Trạch Thanh kéo đến chuồng ngựa ngoài viện.

Đến nơi, hai mắt sáng lên. Đó không phải là An Nhược Thần thì là ai.

Tuyệt đối chẳng ngờ rằng, cuối cùng lại gặp được nàng ta ở đây.

An Nhược Thần đang vuốt ngựa của Tông Trạch Thanh, đồng thời trò chuyện với hai vệ binh của Tông Trạch Thanh, có vẻ như đang hỏi chiến mã ăn gì uống gì, đợi đến lúc Tông Trạch Thanh đi tới thì vội vã hành lễ.

Đàm Thị vừa thấy An Nhược Thần thì lửa giận bốc cao ba trượng, hét lên: “Cô ở đây làm cái gì, không phải đã bảo cô ở trong phòng lo thuê thừa đi sao? Bắt chuyện với nam tử xa lạ còn ra thể thống gì nữa, lại còn quấy rầy đến khách quý, phép tắc dạy dỗ vất đi đâu rồi?”

An Nhược Thần lật đặt nhận lỗi: “Di nương bớt giận. Tôi ở trong phòng chán quá nên mới ra ngoài đi lại một ít, không để ý đã đi dạo đến đây, thấy ngựa của tướng quân có vẻ oai phong nên mới hiếu kỳ hỏi.”

“Không sao không sao.” Tông Trạch Thanh dàn xếp, “Chúng ta là lính, dù người hay ngựa cũng đều rắn chắc, nào có dễ bị quấy rối như thế, không cần để bụng.”

An Nhược Thần nghe thế, vội vàng nói: “Tông tướng quân đại nhân đại lượng, Tiểu nữ xin cảm ơn.” Rồi nàng lại vỗ lên lưng yên ngựa mà bảo: “Vậy Tông tướng quân đi thông thả, giúp tiểu nữ thăm hỏi Long tướng quân. Cha, di nương, con lui xuống trước.”

Nói xong liền làm lễ đi xuống.

An Chi Phủ và Tông Trạch Thanh lại khách sáo một phen, lúc này Tông Trạch Thanh mới cáo từ rời đi.

Dọc đường đi Tông Trạch Thanh chỉ nghĩ đến An Nhược Thần, sau khi về lầu Tử Vân, hẳn không trực tiếp giao ngựa lại cho phu xe mà tự mình tháo yên ngựa ra, phát hiện bên dưới đó có một tờ giấy viết thư. Trên giấy chỉ có hai mươi chữ: đã biết đã biết, bên trái bên phải, tìm hiểu ngọn nguồn.

Bài về vợ vẫn gì thế này? Tông Trạch Thanh mơ hồ không hiểu gì, không dám chậm trễ, tức tốc giao lại cho tướng quân.

Long Đại nghe Tông Trạch Thanh thuật lại xong, gật đầu.

Tông Trạch Thanh hỏi: “Tướng quân, bài thơ không có chút vần điệu này là có ý gì?”

“Từ bà mối đã biết An Nhược Thần nghe lỏm được bí mật, cũng đã biết An Nhược Thần đã tố cáo nàng ta với ta. Nàng ta có hai lựa chọn, hoặc là

hợp tác với chúng ta, hoặc tìm người bên trên nàng ta bí mật bàn bạc giết chết An Nhược Thần để bịt miệng. Bất kể nàng ta có tin An Nhược Thần hay không, dù lựa chọn con đường nào đi chăng nữa, thì chúng ta cũng có cơ hội bắt được kẻ giết dây từ chỗ nàng ta.”

Tông Trạch Thanh há miệng, ngây người: “Tướng quân đọc được nội dung này trong mười hai chữ trên đó sao?”

“Nàng ta không có cách nào tránh được tai mắt để tiếp cận người báo tin cả, chỉ đành ra hạ sách này.”

“Nhưng nàng ta có thể viết rõ mà.”

“Nếu viết quá rõ, ngộ nhờ bức thư này không lọt vào tay người mà bị người nhà nàng ta nhìn thấy, chỉ sợ gặp phiền phức.” Long Đại nhìn giấy thư kia, khóe miệng cong cong. Cô nương này, quả nhiên không phải người bình thường.

Tông Trạch Thanh hết hồn, đó là cười sao? Đại tướng quân cười sao?

“Nhất định nàng ta đã gặp gì đó nên mới không thể ngửa bài với Từ bà mỗi, ta đoán nhất định nàng ta lại ba hoa nữa rồi. Nàng biết ta phái người theo dõi, nên cũng chỉ có thể cấy vào chúng ta bắt được người nếu Từ bà mỗi có hành động.” Nàng đem tính mạng đặt vào trong tay hắn.

Tông Trạch Thanh hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Đợi.”

Nếu bà mỗi kia có động tĩnh, thì bọn họ đã có tiến triển.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Còn bên An Nhược Thần, sau khi Tông Trạch Thanh đi không được bao lâu, nàng liền bị Đàm Thị trách phạt. Đàm Thị đuổi nàng vào phòng, chỉ thẳng vào mũi nàng mắng to là đồ yêu tinh lăng lơ không biết xấu hổ. Còn đang đợi gả mà trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc quyến rũ nam nhân, lần trước là Long Đại tướng quân, lần này là Tông tướng quân, nếu sau này lại có khách quý đến nhà, có phải nàng cũng mặt dày như vậy nữa không.

An Nhược Thần hoảng hốt phân bua: "Di nương hiểu lầm rồi, tôi tuyệt đối không có ý này."

Nhưng Đàm Thị đâu nghe lọt, ngay đến nha đầu bà tử trong viện An Nhược Thần cũng lôi ra mắng. An Nhược Thần lo sợ nhút nhát im lặng cúi đầu nghe dạy dỗ, thật ra nàng cảm thấy nếu Đàm Thị đổi "yêu tinh lăng lơ" thành "hộ thương nhân" thì chẳng gì thích hợp hơn An gia các nàng.

An Nhược Thần bị mắng như thế, bà vú già của nàng không chịu phục. Bà vú già thật ra là bà vú của Phạm Thị mẹ An Nhược Thần, ban đầu cùng Phạm Thị qua cửa, luôn chăm sóc bà, nhìn Phạm Thị sinh con gái, nhìn An Chi Phủ bạc tình hẹp hòi tham lợi, biết rõ mọi thứ trong cái nhà này. Bà luôn nói với An Nhược Thần rằng: "Đợi cô gả đi xong, ma ma cũng không ở lại cái nhà này nữa, ma ma muốn về quê dưỡng lão đến hết đời." An Nhược Thần khuyên bà đi ngay bây giờ luôn đi, nhưng bà không chịu.

Hôm nay thấy Đàm Thị ức hiếp cô nương nhà bà như thế, bà vú già liền xen vào mấy câu. "Tay Đàm di nương cũng dài thật đấy, để ý nhiều chuyện như vậy, cô nương nhà ta tuân theo quy củ, tri thư đạt lễ, Đàm di nương

quản chuyện cô nương nhà mình cho giỏi đi đã, dù có không vui thì cũng đừng trút giận lên cô nương nhà ta như thế."

An Nhược Thần nghe bà vú già nói vậy, thầm than thôi xong. Quả nhiên Đàm Thị nhảy cẫng lên như bị kim đâm, "Từ lúc nào trong cái nhà này lại đến phiên lão nô lên tiếng thế hả. Cái gì mà cô nương nhà người cô nương nhà ta chứ, đều là con gái An gia cả, bà nói như thế là có ý gì? Tâm tình ta không vui, lại là kẻ nào nói bậy bạ thế hả!" Từ bà mỗi từ chối đã khiến sâu trong lòng nàng ta bị chế giễu xúc phạm dữ dội, nay những lời bà vú nói ra lại khiến nàng ta cảm thấy giống thế.

Mẹ của Đàm Thị là thiếp một nhà lái buôn ở huyện Phúc An, xuất thân thấp hèn. Nhưng trong đầu Đàm Thị luôn nghĩ, vậy thì có sao, cha của Phạm Thị kia cũng chỉ là một sư gia còn gì, Phạm Thị đọc ít văn thơ biết được mấy chữ mà thôi, có gì mạnh hơn nàng ta chứ. Làm chính thất là vì do nàng ta đến sớm, không phải đến cuối lão gia cũng coi thường ngó lơ nàng ta sao, suốt ngày chỉ biết sầu khóc khiến người ta ghét bỏ, sinh con gái ra cũng chỉ biết viết chữ vẽ vờ, keo kiệt hẹp hòi, đèn trong viện cũng không thắp, chẳng bằng được với Nhược Hi của nàng tính tình hào phóng sáng khoải làm người ta thích.

Hôn sự của Nhược Hi vẫn chưa được định, nàng ta phải lo liệu kỹ lưỡng để còn có thể bám được cửa tốt, dù sao đi nữa, cũng còn hơn là gả cho lão già sáu mươi tuổi như An Nhược Thần.

Nghĩ đến đây, Đàm Thị bình tĩnh hơn. Đúng thế, không việc gì phải gấp gáp giậm chân khóc lóc cả, danh tiếng của Tiền Bùi lão gia đã vang danh bốn phía, nghe nói chỉ cần không thuận ý một chút là sẽ đánh mắng, thậm chí đánh đến mức tàn phế qua đời, hể nha hoàn nào có chút tư sắc là ông ta sẽ không bỏ qua, cũng là khách quen của lầu xanh kỹ viện, An Nhược Thần gả qua đó, tự sẽ có người chinh nó. Nàng ta không gấp, không thể để mất hình tượng được. Đàm Thị hít sâu một hơi, rồi xoay người rời đi.

Bà vú già thở phào nhẹ nhõm, quay người lại ôm lấy An Nhược Thần: "Ma ma già rồi, không bảo vệ cô được bao lâu. Chỉ mong phu nhân ở trên trời cao có linh thiêng, có thể phù hộ cho tiểu thư."

An Nhược Thần vỗ lưng bà vú an ủi, nhưng trong lòng biết, Đàm Thị đâu tốt bụng bỏ qua chuyện dễ dàng như vậy, trừng phạt của cha sắp đến rồi.

Quả nhiên Đàm Thị vừa rời khỏi viện của An Nhược Thần là đi đến chỗ An Chi Phủ. Còn chưa bước vào cửa mà nước mắt đã lăn dài, vừa nấc vừa đi vào gọi lão gia. Trong phòng An Chi Phủ, Tiết Thị phòng ba cũng có mặt, đang ngồi trên đùi An Chi Phủ đút ông ta ăn trái cây.

Đàm Thị thấy thế thì hận vô cùng, biết Tiết Thị đây là muốn dụ dỗ An Chi Phủ bắt con cá lớn Tông Trạch Thanh, nhanh chóng làm mối cho con gái nàng ta là An Nhược Lan trước. Đàm Thị làm như không thấy, thút tha thút thít thỉnh an An Chi Phủ.

"Lại làm sao nữa thế?" An Chi Phủ hỏi.

Tiết Thị nhanh trí đứng dậy khỏi đùi An Chi Phủ, đi đến cầm tay Đàm Thị, nói: "Tỷ tỷ đừng buồn, Từ bà mối kia là đồ không biết phải trái nhất, lần sau tìm một bà mối giỏi hơn là được mà."

Đàm Thị giận đến mức nghiến răng kèn kẹt, thật đúng là ấm nào không sôi thì lấy ấm đó*, đây là cố tình chọc giận nàng ta chứ gì. Nàng ta chẳng thèm để ý đến Tiết Thị, quay sang nói với An Chi Phủ: "Lão gia, đại cô nương đó, lão gia phải dạy dỗ tốt vào. Mẹ nàng ấy đi sớm, với thân phận di nương như bọn thiếp cũng chẳng tiện nói nàng điều gì, nhưng hôm nay nàng lại muốn xuất phủ, lại còn không an phận. Lần trước tự ý rời nhà đi gặp Long tướng quân, lúc này lại chặn ở hậu viện ngay trước mặt cả nhà tính cám dỗ Tông tướng quân, may là chúng ta bắt gặp, chứ không biết có còn ai trông thấy không. Nếu truyền ra ngoài, đại cô nương mất thể diện chỉ

là chuyện nhỏ, nhưng danh tiếng của An gia cũng ta cũng bị liên lụy, còn nữa, nếu chọc giận Tiền lão gia, phá hỏng mối làm ăn của lão gia, đó mới là phiền phức lớn."

(*Na hồ bất khai đề na hồ là thành ngữ ý chỉ : "Nếu một ấm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào." Đó ý là ấm bị hỏng. Nếu một người cố ý chọn ấm như thế, thì có nghĩa người đó cố ý công khai điểm yếu hay bí mật của một người nào đó.")

Mấy câu trước An Chi Phủ nghe vào nhưng cũng chỉ coi nhẹ, nhưng câu cuối cùng lại chọc đúng điểm trí mạng của ông ta.

Tiết Thị nhìn sắc mặt ông ta, vội nói: "Nhị tỷ nói chí phải. Hiện tại vẫn là hôn sự của đại cô nương và Tiền lão gia là quan trọng nhất. Hôn thê không tuân thủ nữ tắc có khác gì làm xấu mặt đâu, nếu có người nói bóng nói gió truyền đến tai Tiền lão gia, lại đâm ra trách lão gia không dạy dỗ chu toàn, khiến lão gia mất mặt, thậm chí nếu yêu cầu hủy bỏ hôn sự thì nguy to đến nơi rồi."

Đàm Thị kín đáo liếc Tiết Thị một cái, đồ gió chiều nào theo chiều ấy đáng chết này, lấy lòng được bên nào thì ngã về bên ấy, vừa này còn thọc ngoáy nàng ta, vậy mà bây giờ lại lựa lời hòa theo nàng ta, làm như ả đang lo lắng cho cái nhà này chẳng bằng.

Đàm Thị vội vàng tiến lên một bước, cướp lời nói trước: "Lão gia, thiệp vừa đến phòng của đại cô nương giảng giải vào điều đạo lý với nàng. Nhưng lão gia cũng biết đấy, thiệp đâu phải mẹ ruột của nàng, thiệp nói chưa chắc nàng đã nghe. Nên thiệp mới xin lão gia lên tiếng, yêu cầu từ bây giờ đại cô nương không được gặp khách bên ngoài, yên phận ở trong phòng tu thân dưỡng tính cho tốt, đợi đến ngày xuất giá. Như thế, nhất định đại cô nương có thể biết chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ, dù cho không biết thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì."

"Được, cứ làm vậy đi." An Chi Phủ càng nghĩ càng cảm thấy có lý. Bên ngoài có thể mực kệ, nhưng nhất định hôn sự với Tiền Bùi phải chắc chắn mới được. Con gái lớn ở nhà thủ thân đợi ngày xuất giá, đừng gây ra chuyện phiền toái gì.

Cũng không lâu sau, An Nhược Thần nhận được lời căn dặn của An Chi Phủ. Sau khi đích thân đến la mắng con gái một phen, ông ta liền quát ra lệnh từ nhỏ đến lớn trong viện tử đều phải an phận nghe lời, canh chừng đại tiểu thư, không cho phép ra cửa, thiếu gì hay muốn gì thì cứ tìm quản sự nói là được, trong phủ không thiếu kẻ hầu người hạ. Ngay cả bên phía mấy người gác cổng cũng nhận được lệnh từ lão gia, từ hôm nay trở đi, không cho phép đại tiểu thư ra ngoài.

Lòng An Nhược Thần chìm đến tận đáy vực, nàng vắt hết óc chính là vì tránh điều này, ai ngờ lại bị Đàm Thị giận cá chém thớt, đánh bậy đánh bạ lại tuyệt đường lui của nàng. An Nhược Thần thầm nghĩ rằng, trước tiên không được hoảng hốt, còn có thời gian mà, vẫn còn hy vọng. Hy vọng tướng quân có thể bắt được giặc cỏ. Nàng lập được công rồi, đương nhiên có được thứ mình đã thương lượng.

Còn người của Long Đại lại canh chừng Từ bà mỗi sát sao, nhưng Từ bà mỗi không hề ra khỏi cửa, hai cửa chẳng bước, không có khách đến, cũng không ra ngoài gặp khách. Ngoan ngoãn trốn trong nhà, cũng không biết rốt cuộc nàng ta có tính toán gì.

"Đừng nóng lòng, nàng ta cũng là tay giáo hoạt đấy, nhất định là đang dẫn đo hơn thiệt được mất, đợi nàng ta nghĩ xong, dĩ nhiên sẽ có hành động." Long Đại đã nói với Tạ Cường như thế.

Nhưng An Nhược Thần bị mắc kẹt trong nhà lại rất sốt ruột. Nàng hoàn toàn không biết liệu Long tướng quân có nhận được thư của nàng chưa, không biết hẳn có hiểu được ý trong thư nàng viết không, hôm đó sau khi Tông Trạch Thanh rời đi, hoàn toàn không có tin tức gì ở phía Long tướng

quân. Từ bà mỗi cũng không đến nữa. An Nhượng Thần không dám hành động thiếu suy nghĩ, có lẽ chuyện bên ngoài không đến nỗi tệ như thế, mấy ngày này nàng cố hết sức không khiến di nương và cha quan tâm nàng nữa. Nàng còn phải trông chờ vào lệnh cấm túc dài hạn có thể được gỡ bỏ.

Không có tin tức của Từ bà mỗi, nhưng Lục đại nương lại có chuyện nói với An Nhượng Thần. Đó là vào ngày thứ ba sau khi Từ bà mỗi rời đi, lúc đại nương đến đưa rau, cố ý lạng lẽ đi vòng qua viện tử của An Nhượng Thần, mượn cơ hội đưa giày cho bà vú, nói mấy lời với An Nhượng Thần.

Nàng ta nói đêm hôm qua, Trần lão đầu đấy, chính là chủ nhà đã cho nàng mượn nhà ở hẻm Bình Hồ Đông, bị người ta giết rồi.

An Nhượng Thần hết hồn: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Sáng sớm nay nghe hàng xóm bảo là nhà gặp phải trộm, tiền của trong nhà đều bị cuỗm hết. Trần lão đầu sống một mình, đợi đến sáng khi hàng xóm phát hiện, thì đã sớm tắt thở."

"Gặp kẻ trộm ư?"

"Đúng thế. Tôi đến đây là nói với cô nương một tiếng, tuy bây giờ còn chưa đánh giặc, nhưng thói đời cũng không được yên ổn như trước, đạo tặc đã vào thành. Thật ra nhà Trần lão đầu cũng chẳng dư dả gì, không may gặp phải nạn này, coi như là dạy người ta bài học. Tặc nhân kia cũng thật đáng chết, nhất định là thấy Trần lão đầu sống một mình không ai phối hợp, nên mới chọn nhà hắn."

"Thế..." An Nhượng Thần thầm hoảng hốt, dự cảm bất an tràn ngập trong lòng: "Có thể khẳng định chỉ là bọn trộm cướp thôi sao? Chỉ cướp tiền cuỗm của?"

Lục đại nương nói: "Quan phủ đã kiểm tra rồi, hôm nay từ đầu đường đến cuối hẻm bên ngoài đều bàn tán chuyện này. Tôi cũng không đi xem,

chẳng qua là nghe nói thôi. Tên trộm kia quá ác, hung khí chính là con dao bổ củi của nhà Trần lão đầu, còn chặt đứt một ngón tay của Trần lão đầu nữa." Lục đại nương lắc đầu, liên tục than thở, "Chúng ta không so được với hộ giàu có có hộ vệ, từ bây giờ phải cẩn thận nhiều hơn."

Sau khi Lục đại nương rời đi, An Nhược Thần càng nghĩ càng thấy lo, nàng để nha hoàn đi hỏi thăm tình hình, nha hoàn nhanh chóng quay về, nói đúng là có chuyện này thật, người trong phủ cũng đang xôn xao cả lên. Lúc này khắp toàn thành cũng hốt hoảng cuống cuống, mấy người buôn bán nhỏ dứt khoát không mở hàng, vội vã sửa cửa thêm khóa. Nghe nói nha môn còn dán cáo thị, nói là phải thêm người đi tuần tra đường phố, các nhà các hộ cũng phải nên đề ý, nếu thấy có người khả nghi thì tức tốc báo lại quan phủ. Nha hoàn còn nói tên trộm kia rất hung ác, giết người rồi vẫn chưa, còn chặt tay người ta nữa.

An Nhược Thần đứng ngồi không yên, luôn cảm thấy nhất định chuyện này có liên quan đến nàng, nếu không thì sao lại trùng hợp như thế?

Nhưng Từ bà mỗi biết rất rõ người nghe trộm là nàng, nhưng hôm nay người gặp chuyện lại là chủ nhà, cũng không có ai đến tìm nàng, điều này cho biết Từ bà mỗi không khai nàng ra. Hơn nữa trước đó đã có người đến hỏi chủ nhà xem có ai từng thuê phòng chưa, và chủ nhà đã giấu chuyện này đi.

Chẳng lẽ, thật sự trùng hợp như thế sao?

An Nhược Thần luôn cảm thấy trong chuyện này có mấu chốt, nhưng nàng nghĩ mãi chẳng ra.

Đến đêm, An Nhược Thần trằn trọc trở mình, mãi không ngủ được. Nàng nhớ lại chuyện kia lần nữa. Nhất định bông tai của nàng đã bị Giải tiên sinh kia quay lại tìm thấy. Nếu không, lúc hăn phát hiện nhất định sẽ nói ra

tiếng, nàng ở trong lu có thể nghe được, mà hắn đã xác nhận đúng là có người nghe lén, thì chắc chắn sẽ không rời đi qua quýt như thế.

Hắn đi rồi về, đi rồi về... Điều này chứng minh lòng nghi ngờ của hắn rất sâu, nên hắn mới không tin chủ nhà nói, quyết định đi hỏi một lần nữa sao? Lần này hắn dùng thủ đoạn hung ác, còn muốn sát hại chủ nhà.

Một ngón tay...

Chợt An Nhược Thần hoảng hốt, bật ngồi dậy.

Chủ nhà không có nhiều tiền của, nên không cần thiết phải chặt tay tra hỏi tung tích tài sản. Điều tên trộm muốn hỏi, nhất định là người đã thuê phòng. Một ngón tay, không phải hay ngón ba ngón hay nhiều hơn, điều này chứng minh, điều hắn hỏi đã có câu trả lời. Sau đó liền giết người diệt khẩu, cướp tiền che giấu.

Nhưng chủ nhà cũng không biết chủ nhân bông tai là ai, cũng không biết người thực sự thuê phòng là nàng.

An Nhược Thần hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh.

Lục đại nương.

An Nhược Thần bật dậy, lòng như lửa đốt, để chân trần đi đất cũng không thấy lạnh. Nàng phải tìm Long tướng quân, chỉ có Long tướng quân mới có thể cứu được Lục đại nương. Đêm qua Giải tiên sinh kia đã hỏi đến Lục đại nương, để tránh gây thêm rắc rối xảy ra chuyện không may, nhất định hắn sẽ không dây dưa lâu, rất có thể tối nay sẽ đến nhà Lục đại nương để diệt khẩu.

An Nhược Thần vội choàng áo khoác đi giày vào, vừa mặc y phục vừa suy nghĩ. Giữa ban ngày nàng đã không thể ra ngoài rồi, huống gì là lúc nửa đêm canh ba. Mà giờ cũng không thể tìm nha hoàn bà tử giúp được,

còn chẳng biết bịa chuyện có nổi không, mà ngược lại còn có khả năng khiến mình bại lộ, cuối cùng chậm trễ thời gian, e là Lục đại nương đã gặp nạn rồi.

Nàng không trèo tường được, cho dù có thuận lợi ra ngoài, chỉ sợ nàng cũng không chạy đến lầu Tử Vân kịp.

Thời gian gấp rút, cần phải nhanh lên. Tốt nhất là có thể cưỡi ngựa.

Nhưng nàng lại không biết cưỡi ngựa, nàng cũng không trộm được ngựa trong phủ.

An Nhược Thần hít sâu mấy hơi, bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Tướng quân phái người đến theo dõi, vào lúc nửa đêm, bọn họ vẫn còn ở đây chứ? Có phải chỉ cần tìm được bọn họ, bọn họ có thể thúc ngựa chạy đi bẩm báo với Long tướng quân không? Nhưng bọn họ đang ở đâu? Không phải hơn nửa đêm rồi còn trắng trợn đi lại ngoài cửa phủ chứ. Hơn nữa nàng cũng đâu ra ngoài được.

An Nhược Thần khẽ cắn răng, nhìn vào trong nhà, sau đó bắt đầu cởi áo khoác, tháo vớ ra, mọi thứ giống như nàng vừa ngủ dậy. Nàng lại nằm trên giường, từ góc độ trên giường đưa mắt nhìn thử, sau đó đứng dậy mở hé cửa sổ ra. Trong phòng nàng không tắt đèn, trước khi ngủ nàng muốn đọc sách, rồi cho nha hoàn lui xuống, nói nàng sẽ tự tắt. Kết quả lòng loạn quá, ngủ quên trên giường lúc nào quên mất. Nhưng điều này cũng thật đúng dịp.

Nàng đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, mặc giày vào, rồi lấy áo khoác trên bình phong quần giày lại, sau đó bò ra ngoài, giẫm mấy bước lên mặt đất ngoài cửa sổ, để lại dấu chân. Sau đó nàng lại leo về, đẩy đèn đến bên cạnh bàn, ném quần áo xuống đất, rải mấy tờ giấy nàng viết ra xung quanh. Sau đó lại điều chỉnh vị trí của bình phong, tháo giày ra đặt bên mép giường.

Tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi. An Nhược Thần nằm dài trên giường nhìn ngó. Nếu nàng không tìm được người của Long tướng quân, vậy thì cứ để bọn họ đến tìm nàng.

Nàng cắn răng, cầm gối lên dùng sức ném về phía cây đèn, đồng thời hét lớn tiếng. Vừa hét âm ỉ vừa nhảy căng lên, đẩy bình phong kia đổ.

Đèn cây bị đập trúng, rơi xuống đất, giấy dán chụp đèn nhanh chóng bốc cháy, giấy bén lửa, cũng làm cháy luôn y phục An Nhược Thần vắt trên đất.

"Cứu mạng với! Người đâu rồi!" Tiếng hét cùng tiếng bình phong rơi đổ vang lớn, bình phong móc vào thanh ngang, khiến ghế đổ rầm. Thanh ngang quét qua mặt bàn, làm bao nhiêu thứ linh tinh trên bàn rơi xuống cả.

"Cứu với! Có trộm!" An Nhược Thần vừa hét to vừa đụng vào thành giường, sau đó lại đập vào bàn, trán bị đập sưng vù. Nàng cố nhịn đau, ném ghế về phía cửa sổ, "rầm" một tiếng lớn, rồi nàng nghiêng đầu chạy ra khỏi cửa phòng.

Trong tiếng hét của nàng, cửa phòng bật mở, hai nha hoàn hoảng hốt chạy vào, "Sao vậy? Tiểu thư, làm sao thế này?"

"Có trộm, mau gọi người đi, có trộm." Dáng vẻ An Nhược Thần hoảng hốt lo sợ, áo mũ chẳng chỉnh, tóc tai rối ren, còn không đi giày, trán còn bị thương, dọa hai nha hoàn sợ cũng hét âm lên theo.

Rất nhanh, toàn bộ An phủ rồi um lên. Hộ vệ toàn phủ lục soát khắp các viện, An Bình sai người mau đi báo quan, người ở các viện nhanh chóng được tập trung trong sân, lục soát từng gian nhà, tránh để đạo tặc ẩn núp.

Phòng của An Nhược Thần bị bắt lửa cháy, cũng may thế lửa không lớn, chỉ cháy mấy bộ xiêm áo và vài đồ vật trong góc phòng, nhanh chóng được dập tắt. An Nhược Thần mặc xiêm áo đi vớ vào, ngồi trong sân, để bà vú xem vết thương trên gương mặt tái nhợt của nàng.

An Chi Phủ nổi giận đùng đùng lao đến, quát to hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

An Nhược Thần sợ sệt đến mức run giọng: "Hôm nay con đọc sách khuya, vừa mơ màng ngủ thì chợt thấy trong phòng như có người, mở mắt ra nhìn, thấy có người mặc đồ đen đang lục lọi hộp tủ của con, chắc là tìm tiền bạc. Lập tức con nghĩ đến đạo tắc hôm qua xuất hiện trong thành, vậy là bèn lớn tiếng kêu cứu, còn dùng gối đập hấn nữa. Con muốn chạy nhưng hấn lại đẩy con một cái, làm con bị đập đầu. Cầm ghế đập hấn, ai dè hấn ta lại chụp lấy ghế đẩy cửa sổ ra, rồi nhảy ra ngoài tháo chạy." An Nhược Thần vừa nói vừa khóc. Bà vú đau lòng ôm nàng vào ngực an ủi.

Hai nha hoàn cũng nghĩ mà sợ, nói là đã ngủ, chợt nghe thấy có tiếng đánh nhau trong phòng, rồi tiểu thư kêu cứu, các nàng vội khoác áo vào chạy đến, nhưng tên trộm kia đã nhảy ra ngoài cửa sổ, các nàng vội vã cứu tiểu thư.

An Chi Phủ tức giận giậm chân, nhà bị trộm đến cửa, bọn gia đình bảo vệ đều ăn không ngồi rồi cả sao! "Lục soát! Lục soát hết cho ta! Tuyệt đối không được bỏ qua hấn! Đồ khốn nạn, lại dám vào phủ ta trộm, đúng là chán sống! An Bình! Quan sai đâu rồi! Sao còn chưa đến?!"

An Nhược Thần tựa đầu vào ngực bà vú, ra vẻ vẫn chưa bình tĩnh được. Quan sai sẽ tới, nhưng nàng mong là người của tướng quân cũng sẽ tới, động tĩnh lớn như thế, người theo dõi nàng ở ngoài phủ nhất định sẽ nghe thấy, nếu như thuận lợi, nàng đoán rằng người đến sẽ là Tông Trạch Thanh. Quan binh chúng tay vào chuyện này, có lý do cá nhân sẽ càng hợp lý. Tông tướng quân có thể nói đúng lúc nghe thấy chuyện này, vừa ăn cơm ở An phủ xong tại sao liền gặp phải trộm chứ, thế là bèn tới đây xem.

Đợi một lúc lâu, viện của An Nhược Thần đã được lục soát kỹ, bọn nha hoàn cũng đã dọn xong một gian phòng khác để An Nhược Thần ở tạm, nhưng quan sai vẫn chưa đến. An Nhược Thần sốt ruột, nàng ngồi trong

phòng một lúc, bà vú muốn nằm dưới đất trong phòng để tiện chăm sóc nàng, nhưng bị nàng từ chối. An Nhượng Thần phải dỗ một lát mới đưa bà vú đi được, nàng cần một không gian yên tĩnh để suy nghĩ kỹ.

Qua một lát sau, nghe thấy bên ngoài có âm thanh ồn ào, quan sai đến rồi. An Nhượng Thần núp sau cửa nghe, quan sai đang hỏi, đang kiểm tra căn phòng bị cháy của nàng. Nàng nghe thấy có quan sai hét to baro có dấu vết do người ma sát cà vào dưới cửa sổ, nhất định là tên trộm kia trước khi vào nhà đã quan sát một lúc, xác nhận người trong phòng ngủ mới dám ra tay. Lúc này An Nhượng Thần nghe thấy giọng nói khiến nàng phấn khởi: "Cửa phòng bên kia không có gì khác thường, nhất định tên trộm kia là leo tường vào, mọi người xem trên tường viện có dấu vết không, đi vào nhiều ở đâu thì chính là ra ở đó, nếu không có, hẳn có lẽ vẫn còn đang trốn trong nhà. An lão gia đừng vội, đại nhân rất coi trọng chuyện này, đã phái người đi xem sao, nhất định có thể bắt được tên trộm. Ta nói này, tại sao vừa mới đi không bao lâu đã có chuyện vậy chứ, mau đi xem sao đi, An lão gia cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ để ý."

Là Tông Trạch Thanh. Quả nhiên hẳn đã đến.

An Nhượng Thần căn môi, suy nghĩ xem tiếp theo có lẽ Tông Trạch Thanh nên nói muốn là hỏi nàng vài câu, muốn gặp nàng.

Nhưng Tông Trạch Thanh không hề có động tĩnh đó, không ngờ lại kéo đến chỗ khác, các quan sai bị hắt điều ra bên ngoài kiểm tra, nha hoàn và người ở cũng bị gọi đi hỏi. An Nhượng Thần nhú mày, đang nghĩ xem có nên chủ động ra ngoài hay không, thì lúc này nghe thấy có người gõ lên khung cửa sổ.

An Nhượng Thần quay đầu lại, lập tức kinh hãi.

"Tướng quân."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Ngoài cửa sổ là bóng hình cao lớn của Long Đại, che mất nửa cánh cửa sổ, hắn đặt tay bên mép, ra dấu dừng lên tiếng, rồi sau đó vẫy tay với nàng, ý bảo nàng đến đây.

An Nhược Thần khấp khởi mừng thầm, vội chạy đến bên cửa, thấp giọng kêu: "Long tướng quân, tướng quân chịu tin tôi ư?" Hắn lén đến đây, nếu bị người bắt được thì sẽ thành đề tài bàn tán, nhưng hắn đã đến rồi. Có nghĩa là hắn tin nàng không có ý gạt hắn phải không?

"Cô đốt cháy cả phòng mình, chỉ e là có việc gấp." Long Đại không hề khách sáo tí nào, đi thẳng vào vấn đề.

"Cầu xin tướng quân nhanh chóng cứu Lục đại nương." An Nhược Thần cũng không nhiều lời, một hơi nói hết chuyện nàng thuê phòng là nhờ Lục đại nương ra mặt, Trần lão đầu chủ nhà bị giết, e là có liên quan đến điều này, sợ rằng Tạ tiên sinh sẽ tiếp tục giết người diệt khẩu.

Long Đại cau mày, không hỏi thêm nhiều mà chỉ hỏi: "Địa chỉ?"

"Dãy nhà sau phố lớn Tây Điền, chính là căn nhà có gốc cây liễu trước cửa." An Nhược Thần lấy làm vui vì trước đó mình đã cẩn thận dò la.

Long Đại không nói hai lời, xoay người rời đi.

An Nhược Thần ngẩn ra, trong lòng cuống quýt có rất nhiều chuyện muốn nói, tướng quân sẽ cứu Lục đại nương đúng không, hy vọng là đến kịp. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy bóng dáng Long Đại đâu, vậy là

bèn đi ra sau cửa nghe ngóng xem sao, bên ngoài vẫn khá ồn ào, hình như mọi người đang vây xung quanh Tông Trạch Thanh. An Nhược Thần biết, Tông Trạch Thanh chịu trách nhiệm dẫn dắt sự chú ý của mọi người, là vì để che giấu Long Đại tướng quân gặp nạn.

Đang còn suy nghĩ thì thấy Long Đại lại xuất hiện bên cửa sổ, nàng vội vã chạy đến.

"Đã phái người đi rồi."

An Nhược Thần thở phào một hơi, quỳ xuống dập đầu cái 'phịch': "Đa tạ ân đức của tướng quân."

Dứt lời liền ngẩng đầu lên, nhưng vì bị khung cửa cản tầm mắt nên không trông thấy được tướng quân, nàng vội bò dậy, chỉ thấy Long tướng quân đang mất kiên nhẫn nhăn mày. Được rồi được rồi, vào lúc cấp bách thế này mà nàng còn tốn thời gian quỳ xuống đứng lên thì thật không dễ nói chuyện tí nào.

"Tướng quân còn gì dặn bảo không ạ."

"Tên trộm giết ông chủ Trần, bịt miệng chặt tay, hàng xóm không hề nghe thấy tiếng hét thảm thiết khi bị chặt và bị giết, điều đó cho thấy hẳn ta làm việc cẩn thận quyết đoán, tại sao đến chỗ cô lại cuống cuống chạy?"

An Nhược Thần há hốc miệng, nàng đâu có gặp trộm chứ, tướng quân không biết ư? Đợi đã, nàng hiểu rồi. Quan sai sẽ đến hỏi nàng, nếu nàng nói có thể người này chính là người sát hại ông chủ Trần, vậy thì sẽ không khớp với lời đã nói với cha trước đó.

"Có ai nói bọn họ là cùng một người đâu? Tôi chưa từng thấy hung thủ sát hại Trần lão đầu, tôi chỉ biết là người tôi nhìn thấy vóc dáng trung bình, mặc y phục đen, che mặt. Lúc đó tôi bị dọa sợ, cụ thể thế nào thì không nhớ rõ được. Tóm lại là lúc tôi kêu cứu, hẳn ta muốn xông lên giết tôi, tôi toan

chạy nhưng bị đẩy một cái, đúng lúc quàng phải ghế, giá nện rớt, lửa cháy lên, nha hoàn xông đến. Tôi sợ quá, không nhớ được gì." An Nhược Thần nháy mắt, nói cứ như thật.

Long Đại gật đầu đầy hài lòng: "Được. Vậy cô cẩn thận đấy." Rồi hân nhin An Nhược Thần một cái, xoay người tính đi.

"Tướng quân đợi đã, cha tôi không cho tôi ra ngoài."

"Ờ." Long Đại đáp.

An Nhược Thần chau mày, ờ là ý gì? "Nếu có việc gấp, tôi lại không thể đi tìm tướng quân được."

Long Đại nói: "Vốn dĩ cửa phủ tướng quân không phải là nơi có thể tùy tiện vào. Còn nữa, cô không thể ra ngoài, nhưng không phải cũng năm lần bảy lượt truyền được tin cho ta đó ư?"

Nên giờ tướng quân đang khen nàng đó ư? An Nhược Thần giật giật khóe môi, nếu tướng quân ngài đang khen người khác, thì trong giọng có thể chứa chút gì đó có vẻ tán thưởng hài lòng được không?

"Tướng quân, bên Từ bà mối có động tĩnh gì không?"

"Nếu có gì thì ta sẽ nói cho cô biết."

"Vậy nếu tôi có chuyện muốn báo lại với tướng quân thì phải làm sao?"

"Cứ lờm nguýt ngoài sạp trà nhiều vào, hoặc phóng hỏa lần nữa là ta biết ngay." Giọng điệu nghiêm túc cứ như bàn chuyện chính vậy.

An Nhược Thần sững người ra, tướng quân đang nói đùa sao? Không buồn cười chút nào đâu tướng quân ơi.

Long tướng quân cũng chẳng cười, hắn nghiêm túc nói: "Ngày mai bên cạnh sạp trà sẽ có thêm quầy bán kẹo đường."

"..." Thôi được rồi, dù sao bán kẹo cũng tốt hơn bán trà, nàng có thể tìm cố thềm ăn, bảo nha hoàn đi mua một chuyến.

"Còn có chuyện gì nữa không?" Long Đại hỏi.

Hình như còn nhiều chuyện lắm, nhưng nhất thời nghĩ không ra. À khoan đã, "Có chứ, tướng quân ngài sẽ giúp tôi sao?"

Long Đại nhìn cô: "Tự mình cẩn thận vào." Sau đó xoay người rời đi.

Vậy rốt cuộc là có hay không đây? An Nhược Thần thật muốn tóm lấy Long Đại tướng quân dùng sức lắc.

Phía sau phố lớn Tây Điền, có một bóng người cao gầy đang lần mò căn nhà có gốc liễu trước cửa kia. Hắn ta đứng ngoài cửa lắng nghe, rồi lại nhìn động tĩnh xung quanh lần nữa, đang tính nhảy tường vào thì chợt nghe một tràng vó ngựa phi đến, có một đám người đang chạy về phía này, rồi một giọng thấp quát tháo: "Căn nhà có cây liễu trước cửa, mau lên."

Bóng người cao gầy nhúu mày, lúc này rời đi cũng chẳng còn kịp, hắn ta liền quay người, nhảy vào trong sân căn nhà bên cạnh.

Vừa đứng vững thì lập tức lên vào một góc tối, ngay sau đó nghe thấy tiếng vó ngựa đã đến gần trước cửa.

Bóng người cao gầy đứng yên bất động, bình tĩnh lắng nghe tiếng động. Hai mắt hắn sáng quắc, chớp liên tục. Đó chính là Giải tiên sinh.

Tạ Cương lập tức nhảy xuống, đang đối mặt với cửa nhà Lục đại nương. Mấy binh sĩ sau lưng hắn nhanh chóng tránh ra, cẩn mật kiểm tra xong quanh một vòng. Tạ Cương nhìn cửa nhà Lục đại nương, không có gì khác

thường. Đưa tay đẩy nhẹ, cửa đã bị chốt kín bên trong. Tạ Cường gạt đầu với một binh sĩ, binh sĩ đó nhanh chóng nhảy vào sân nhà Lục đại nương, đi một vòng nhưng không thấy khác thường nào, cửa trong phòng cũng đã khoá chặt, vậy là vội nhảy ra, thấp giọng báo cáo lại với Tạ Cường.

Trên nóc nhà Lục đại nương, một binh sĩ ra dấu tay với Tạ Cường, tỏ ý không nghe thấy động tĩnh khác lạ nào. Một binh sĩ trên nóc nhà khác núi thấp người xuống, để bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy vọt vào nhà.

Tạ Cường đưa tay lên gõ cửa, người trong nhà không để ý. Tạ Cường gõ lại lần nữa, Lục đại nương mặc áo khoác vào cầm cây gậy gỗ đứng sau cửa hỏi: "Ai đấy?"

"Đại nương, ta là giáo úy Tạ Cường, phụng lệnh Long Đại tướng quân đến đây."

Lục đại nương nghi ngờ nhìn qua khe cửa, nương theo ánh trăng nhìn thấy một vị tướng quân cùng hai binh sĩ, nàng im lặng một lúc rồi hỏi: "Có chuyện gì?"

"Có liên quan đến án mạng ở hẻm Bình Hồ Đông, có một vài việc muốn hỏi đại nương."

Lục đại nương im lặng, một lúc sau mới hỏi lại: "Đã xảy ra chuyện gì rồi ư?"

"Không, nhưng có vài việc cần phải hỏi đại nương. Đại nương có thể mở cửa để chúng tôi vào được không?"

Lục đại nương suy đi nghĩ lại, rồi mở cửa ra. Tạ Cường ở ngoài cửa khách khí ôm quyền làm lễ với Lục đại nương, rồi sải bước đi vào. Hai binh sĩ đứng bên ngoài không nhúc nhích, chỉ canh chừng nơi cửa chính.

Sân nhà Lục đại nương rất nhỏ, chỉ nhìn một cái là đã thấy hết mọi thứ. Tạ Cương đi vào nhà, hai binh sĩ trên nóc đã nhân lúc Lục đại nương đi ra ngoài mà nhanh chóng lén vào, tra xét một hồi, xác nhận không hề có ai ẩn núp, trong nhà an toàn.

Lục đại nương đi theo sau lưng Tạ Cương, vừa vào nhà thì đột nhiên trong thấy hai binh sĩ mọc từ đâu ra, sợ hãi khẽ kêu một tiếng.

"Đại nương chớ có hoảng, chẳng qua vì gần đây trong thành không được yên ổn, trường ngựa bị đốt, hẻm Bình Hồ Đông xảy ra án mạng, có lẽ những tên tặc kia đều cùng một phe. Vì bảo vệ an toàn của bách tính, theo thông lệ chúng tôi sẽ kiểm tra những người có liên quan, có người hàng xóm nói từng thấy đại nương nói chuyện với Trần lão hán đã mất, nên chúng tôi đến đây điều tra."

Lục đại nương nhú mày, nói: "Chỗ này của tôi không hề có ai đến, cũng chưa từng thấy người khả nghi nào. Bình thường hàng xóm láng giềng cũng săn sóc lẫn nhau, đã khiến quân gia phí tâm rồi."

Tạ Cương gật đầu: "Vậy được, đã làm phiền đại nương rồi. Chúng tôi sẽ đi ngay đây, nếu đại nương nhớ ra được gì, hoặc thấy người nào khả nghi thì đại nương hãy tức tốc đến lầu Tử Vân ở thành đông báo danh, đó là phủ của tướng quân. Đại nương cứ đánh trống hoặc nói với vệ binh là tìm Tạ Cương ta là được."

Lục đại nương gật đầu: "Đa tạ quân gia."

Tạ Cương dẫn hai binh sĩ kia đi ra ngoài. Lục đại nương đóng kín cửa, trốn sau cửa nhìn bọn họ cưỡi ngựa rồi đi, nghĩ ngợi một hồi rồi mới quay vào phòng. Nàng đóng chặt cửa nẻo, thổi tắt nến, đặt cây gậy ở bên mép giường.

Tạ Cương cưỡi ngựa rồi đi không được bao lâu, hần thấp giọng nói với binh sĩ bên cạnh: "Đi canh chừng căn nhà kia, nếu có bất cứ kẻ nào lén lút

lại gần thì lập tức bắt giữ. Ban ngày cũng phải canh chừng đại nương kia, nếu có người khả nghi tới gần thì chú ý chút, nếu xảy ra chuyện thì cấp tốc báo lại cho ta."

Hai binh sĩ nhận lệnh rời đi.

Giải tiên sinh đợi đám người Tạ Cường đi mới bước ra, cẩn thận nhìn theo bóng dáng họ, rồi quay đầu nhảy vọt sang nơi khác lặng lẽ rời đi.

Một đêm bình an vô sự.

Ngày hôm sau vẫn như mọi ngày, Lục đại nương dậy sớm chuẩn bị đồ đạc, lúc cùng phu xe đưa hàng đến An phủ, nghe thấy người canh cổng nói lại chuyện nửa đêm hôm qua.

"Lục soát cả một đêm, đến bóng quỷ cũng chẳng thấy đâu. Lão gia giận đến mức giậm chân, gặp ai cũng chửi, mấy người chúng tôi da đầu ai cũng căng hết cả ra."

Lục đại nương nghe mà hoảng hốt, vội hỏi: "Vậy đại tiểu thư sao rồi?"

"Chỉ bị thương nhẹ chút thôi, không đáng ngại lắm. Nhưng bị lão gia mắng chửi thảm lắm..." Người gác cổng nói đến đây liềm im lặng. Đường như hăn sợ nói nhiều quá, truyền đến tai lão gia thì sẽ bị ăn roi. Đám hạ nhân bọn họ cảm thấy thật vô lý, rõ ràng đại tiểu thư bị hại, bị dọa sợ, nhưng lão gia còn mắng nàng làm mất thể diện. Nhưng suy nghĩ chút thì cảm thấy cũng phải, ai mà biết tên trộm kia ở trong phòng đại tiểu thư còn làm cái gì nữa, ầm ỹ như thế, coi như danh tiết của đại tiểu thư bị mất rồi.

Gác cổng lắc đầu một cái, dù sao hăn cũng chỉ là người ở, chuyện của chủ không đến lượt hăn ta bàn luận. Có lẽ lão gia sợ Tiền lão gia chê đại tiểu thư, vậy là mâm hôn sự này liền đi tong.

Lục đại nương không hỏi thăm được thêm gì nữa, cũng không gặp được An Nhược Thần, nhưng nghe nói An Nhược Thần không sao thì cũng yên tâm phần nào. Lại nghĩ đến tối qua có quân gia đến nhà nàng, chắc hẳn chuyện này có liên quan đây. Lục đại nương bình tĩnh, giao hàng xong liền quay về nhà. Vừa vào nhà liền chụp lấy cây kéo giấu trong ngực, sau đó rót nước nấu cơm, tất cả đều như thường.

Sau khi Lục đại nương rời khỏi An phủ, một người đàn ông cao gầy ngồi uống trà bên sạp nước đối diện cánh cổng cũng rời đi. Hắn đi trong thành một vòng, rồi dừng ngoài một căn nhà cẩn thận quan sát một lúc lâu, thấy hai người đàn ông trước nhà không quá chú tâm vào gian hàng của mình, ngược lại lại rất để ý đến căn nhà kia. Sau nhà còn có một người đàn ông đi lang thang vất vưởng, như không có chuyện gì quan trọng.

Người đàn ông cao gầy bình tĩnh tránh ánh mắt những người đó, đi vòng qua bên kia, nhảy vào một căn nhà khác, rồi âm thầm trở ngược đi vào căn nhà hắn muốn đến.

Đó chính là chỗ ở của Từ bà mối. Đã mấy ngày rồi Từ bà mối chưa ra ngoài, lúc này đang ngồi dựa vào ghế ngẩn người ra, thấy người đến thì lập tức giật mình bật dậy.

"Giải tiên sinh."

Giải tiên sinh gật đầu, nhìn trong nhà đầy cảnh giác.

Từ bà mối lật đật lấy ghế ra cho hắn, cẩn thận hỏi: "Sao đột nhiên tiên sinh lại đến đây? Không phải tiên sinh đã dặn là không gặp nhau ở đây sao?"

"Không có ai thấy ta cả." Giải tiên sinh nói.

Từ bà mối gật đầu, hơi hoảng hốt chùi tay vào y phục, vào lúc ấy, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi.

Giải tiên sinh chỉ nhìn bàn trà, Từ bà mỗi vội vàng bắc bếp nấu nước, "Để tôi pha trà cho tiên sinh."

Giải tiên sinh không nói gì, im lặng chờ đợi.

Chỉ trong chốc lát, Từ bà mỗi rót nước nóng ngâm trà, cung kính đặt trước mặt Giải tiên sinh.

"Ngồi đi." Giải tiên sinh cũng không vội uống.

Từ bà mỗi nghe lời làm theo, đánh ực một cái, tim đập thình thịch. "Tiên sinh có gì cần dặn?"

Giải tiên sinh lấy bông tai thả ngọc từ trong người ra: "Người nghĩ cho kỹ đi, liệu có nhớ ra chủ nhân của bông tai này là ai không?"

Gương mặt Từ bà mỗi thoáng qua nét phờ phạc, "Điều này..." Nàng ta cẩn thận nhìn nét mặt của Giải tiên sinh, chắc chắn rằng đối phương đã biết rõ nên mới tìm đến đây, vậy là nàng ta vội nói: "Tiên sinh, mấy ngày nay tôi còn đang muốn đi tìm tiên sinh thưa chuyện này, nhưng tôi bị quan phủ theo dõi, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mỗi lần chúng ta gặp mặt đều để lại tín vật ám hiệu, tôi sợ bị quan phủ phát hiện, làm hỏng đại sự của tiên sinh, nên mới đợi thời cơ chín muồi mới dám nói với tiên sinh."

"Hôm nay chính là thời điểm thích hợp, người nói đi."

Từ bà mỗi hạ thấp giọng, nói: "Hôm đó tôi đến An phủ, vừa gặp đại tiểu thư An gia liền nhớ ra, bông hoa tai này chính là của đại tiểu thư An gia. Nhưng nàng ta cũng chẳng hề hoảng hốt, còn nói với tôi là mình đã báo quan chuyện này rồi, đã bẩm lên Long Đại tướng quân. Nàng ta còn uy hiếp tôi, nếu tôi dám tiết lộ nửa chữ, gây bất lợi cho nàng ta thì sẽ bị Long Đại tướng quân bắt. Tôi đã nhìn kỹ rồi, đúng là ngoài An phủ có trình sát canh chừng."

"Là sạp trà đó?"

"Đúng thế." Từ bà mỗi ngạc nhiên, "Sao tiên sinh biết?"

"Trên hồ khẩu* của chủ sạp trà có vết chai, năm ngón có lực, dáng người cao ráo, là một người từng luyện võ. Lại còn nói khẩu âm vùng khác, khá dễ ý kẻ ra người vào An phủ."

(*Hồ khẩu là khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.)

"Tiên sinh đúng là nhìn rõ mọi việc, chuyện gì cũng không thoát khỏi mắt tiên sinh." Từ bà mỗi nịnh nọt, thận trọng quan sát biểu cảm trên mặt Giải tiên sinh, sau đó cẩn thận hỏi: "Làm sao tiên sinh biết là An đại tiểu thư?"

"Đêm hôm qua An đại tiểu thư gặp trộm, hôm nay từ đầu đường đến cuối hẻm ai ai cũng bàn chuyện đó. Mà đúng lúc sau khi nàng ta gặp trộm, thì Long Đại tướng quân lập tức phái người đến chỗ Lục bà tử chuyên đưa raud dấy. Căn nhà ở hẻm Bình Hồ Đông kia chính là do bà ta thuê. Nhưng bông tai kia tinh xảo như thế, rõ ràng là đồ của cô nương trẻ tuổi, Lục bà tử cũng không thể xài được vật tốt như vậy." Giải tiên sinh vừa nói vừa uống trà.

Từ bà mỗi thở phào một hơi, đến chi tiết cỡ này mà Giải tiên sinh cũng chịu nói cho nàng biết, giọng đều đều, có lẽ chưa từng nghi ngờ nàng ta. Nàng ta vội cung kính rót thêm trà: "Tiên sinh đúng là cẩn thận, nếu đổi lại là tôi, chỉ e không nghĩ được đến những điều này."

Giải tiên sinh cười nhạt một tiếng, nói: "Nếu đại tiểu thư An gia đã có điểm kỳ lạ, mà người lại làm mai cho nàng ta, nên ta mới hỏi lại bông tai này xem có liên quan đến nàng ta hay không. Bây giờ đã xác nhận được rồi, mọi thứ đều ổn định."

Từ bà mỗi vỗ chân: "May mà tiên sinh đến rồi, mấy ngày qua trong đầu tôi cuống đến độ như có lửa đốt, nhưng có người theo dõi An phủ, vậy chứng tỏ chỗ tôi cũng có, tôi nghe An Nhược Thần nói như vậy, lại càng không dám ra ngoài nữa. Đang suy nghĩ xem làm sao báo tin cho tiên sinh thì tiên sinh đến rồi."

Giải tiên sinh gật đầu nói: "An Nhược Thần còn nói gì với người nữa không, có nhắc đến ta không?"

"Tiên sinh yên tâm, nàng ta không thấy được dáng người tiên sinh, chỉ nghe tôi gọi là Giải tiên sinh. Chính miệng nàng ta nói như vậy. Những ngày qua tôi cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc đó, tiên sinh ngồi đưa lưng về phía cửa sổ, nhất định nàng ta không thấy được, nhưng lại nhìn rõ tôi. Lúc này nàng ta mới lấy chuyện đó ra dọa tôi, nếu thật sự trông thấy tiên sinh thì đã chẳng nói như vậy rồi."

"Vậy thì tốt. Nàng ta có từng nói muốn người làm những gì không?"

"Nàng ta bảo tôi nói rõ với Long tướng quân rằng tiên sinh là người thế nào, nhưng dĩ nhiên tôi không chịu. Nàng ta cũng không nghĩ được kế gì hơn, chỉ đành nói tôi cần nhắc cho kỹ được mất trong đó. Sau khi tôi quay về, trái lo phải nghĩ, muốn báo tin cho tiên sinh trước, sau đó để tiên sinh quyết định xử lý thế nào. Có lẽ chúng ta nên tương kế tựu kế, vờ dùng tin tức giả dụ bọn họ cắn câu. Tiên sinh thấy sao?"

Giải tiên sinh nghiêm túc suy nghĩ, "Kế sách này của người cũng không tệ." Hắn uống hết ly trà, rồi lấy một ly khác rót cho Từ bà mỗi một ly.

Từ bà mỗi được khen, vô cùng yên lòng, vui vẻ nhận lấy trà, nói: "Tôi không ngờ căn nhà kia do Lục bà tử thuê đầu đấy, cũng không biết Lục bà tử đã đến đó ở được bao nhiêu ngày rồi. Để đấy tìm một cơ hội, giết nàng ta bịt miệng đi. Làm thế cũng để cho An Nhược Thần biết tay, một con nhóc miệng còn hôi sữa, không biết nặng nhẹ, tưởng ai cũng dám uy hiếp được

ư? Đợi nàng ta thấy được kết quả của Lục bà tử, nhất định sẽ biết sợ, đến lúc đó tôi đánh tiếng một tiếng, để nàng ta quay lại làm việc cho chúng ta. Nàng ta gả đến Tiên gia ở huyện Bình Nam, là mẹ kế của huyện lệnh đại nhân, đối với chúng ta mà nói, chỉ cách nhà Tiên huyện lệnh một bức tường ấy cũng là cơ hội tốt."

"Ừ. Chủ ý này rất hay." Giải tiên sinh nói: "Chẳng qua lúc người xử lý cần phải cẩn thận, đừng để bị nàng ta lừa."

Từ bà mỗi nhấp một hớp trà nói: "Tiên sinh yên tâm đi, tôi phải hỏi qua ý kiến tiên sinh mới dám động thủ, còn bên Lục bà tử đó, tiên sinh xem có thể tìm người khác ra tay không, hay là tôi..." Nói đến đây, đột nhiên nàng ta cứng đờ ra, hai mắt trợn trừng bắt đầu co quắp. Tay không còn cầm nắm nữa, ly trà rơi thẳng xuống đất.

Rơi được nửa đường thì Giải tiên sinh đưa tay chụp lấy ly. Hắn ta bình tĩnh đặt ly lại vào trên bàn, tránh tiếng rơi bể khiến người bên ngoài chú ý.

Từ bà mỗi bất giác đưa tay nắm lấy cổ họng mình, nhưng đã chẳng thể nói được câu gì, đau khổ co giật, hai mắt trợn trắng, miệng bắt đầu sủi bọt mép.

Giải tiên sinh nhìn nàng ta, khẽ nói: "Ta không yên tâm, cũng không tin người. Người nên bị diệt khẩu chính là người. Nếu người thật sự muốn báo tin cho ta biết thì đã làm từ lâu rồi. Ngày hôm nay người chần chừ do dự, có thể ngày mai người sẽ khai ra ta."

Hai tai Từ bà mỗi ù đặc như muỗi vo ve, không còn nghe thấy Giải tiên sinh nói gì. Nàng ta co giật một hồi, bọt mép trào ra đến vạt áo, chẳng bao lâu sau, cơ thể dần lỏng ra, đã tắt thở rồi.

Giải tiên sinh đi đến thăm dò hơi thở của nàng ta, rồi thả chiếc ly mình uống vào lại khay, lấy túi phấn độc từ trong ống tay áo ra, mở ra đặt cạnh

bình trà, rồi đặt chiếc ly của Từ bà mỗi năm ngả giữa bàn. Hắn ta nhìn quanh nhà một vòng, đẩy ghế mình ngồi vào dưới bàn.

Xem ra, căn nhà này chưa từng có người ngoài đến, chỉ có một mình Từ bà mỗi.

Làm xong mọi việc, Giải tiên sinh rời khỏi căn nhà, chốt kín cửa, lắng nghe động tĩnh bên cạnh rồi leo tường qua, đến lúc này mới lui ra ngoài.

Vào lúc chiều muộn, có một người đàn ông mặc trang phục phủ nha đi ra từ cửa sau của quận phủ nhậm nhậm, gã ta nhìn gốc cây ngoài cửa, không biết là ai đã đặt chổi và hốt rác dưới tán cây, giống như quét dọn xong rồi mà quên lấy đi. Người đàn ông đó lững thững đi vào con hẻm nhỏ bên cạnh, đám nha sai canh cửa chào hỏi gã, gã cười một tiếng, phất tay. Rẽ ngoặt vào con hẻm, băng xuyên qua đó chính là đường về nhà, ngày nào gã cũng đi như vậy cả.

Chợt chẳng biết từ lúc nào trong hẻm xuất hiện một người đàn ông cao gầy, đó chính là Giải tiên sinh.

Giải tiên sinh đi lướt qua vai người đàn ông đó, tay hai người chạm vào nhau, một tờ giấy từ trong tay Giải tiên sinh trao đến tay người đàn ông kia. Vẻ mặt của cả hai đều rất bình thường, cứ như chỉ là hai kẻ xa lạ đi lướt qua nhau.

Người đàn ông đi về đến nhà, mở tờ giấy nọ ra xem, trên đó có viết mấy câu, ý là bảo gã tìm một người đàn ông họ Tạ, không phải dạng hiền lành, biết võ, danh tiếng không tốt. Rồi còn để lại cho gã đủ tin tức bao giờ cần dùng dùng như thế nào nữa.

Người đàn ông đọc xong, liền đốt tờ giấy kia đi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ngay trong đêm khuya, thi thể của Từ bà mỗi được phát hiện.

Trong hôm nàng ta chết, vào lúc sẩm tối người theo dõi cảm thấy có gì đó không đúng. Bởi vì tuy Từ bà mỗi không bước chân ra khỏi nhà, nhưng cơm vẫn phải nấu, đèn vẫn phải rạng, nhà xí vẫn phải sạch. Trong mấy ngày qua, người theo dõi đã sớm nắm rõ quy luật sinh hoạt của nàng ta. Nếu đến giờ cơm tối mà không thấy được khói bếp, không ngửi được mùi thơm thì bọn họ lập tức nghi ngờ, đợi đến đêm vẫn không thấy trong nhà thấp đèn, mà chiếu theo thói quen của bà từ Từ, mỗi ngày sau khi tối nàng ta đến cuối hẻm dọn sạch nhà xí mới về nhà, rồi sáng sớm hôm sau lại làm lần nữa. Nhưng ngày hôm đó cũng không thấy nàng ta làm như thế.

Vào lúc đêm khuya, trinh thám theo dõi cùng bàn bạc, để một người chọc thủng cửa giấy âm thầm quan sát, lúc này mới phát hiện ra Từ bà mỗi đã đứt hơi từ lâu.

Quan phủ nhanh chóng ập đến, hàng xóm láng giềng vô cùng kinh hãi, nhao nhao nói hèn gì hôm qua không nghe thấy trong nhà Từ bà mỗi có động tĩnh, bình thường lúc nấu ăn trong bếp vẫn có thể nghe được tiếng động. Sao đột nhiên lại uống thuốc độc tự tử kia chứ?

Quan phủ điều tra chuyện này nhưng lại không ai hay vì sao Từ bà mỗi lại thành ra như thế. Nàng ta hay đến sòng bạc, nhưng gần đây cũng không nợ nần gì. Cũng tìm đến những nhà từng được nàng ta mai mối không thành nói chuyện, nhưng không có ai thù hằn đến mức phải giết người. Mà

vụ cuối cùng bàn thành thì lại đang bận rộn chuẩn bị, ấy chính là cỗ hôn sự của Tiền gia huyện Phúc An và An gia trong thành Trung Lan.

Quan sai tìm đến những người liên quan để hỏi chuyện, bao gồm hai nhà Tiền An, nhưng đến cuối vẫn không có thu hoạch gì. Thế là vụ án lấy cớ "tự sát không rõ nguyên do" mà chấm dứt.

Nghe được tin này, Long Đại im lặng suy nghĩ. Tạ Cường đứng bên cạnh nói: "Đám trình thám cũng không thấy ai vào trong. Trong phòng chỉ có một mình Từ bà mỗi. Lúc phát hiện thi thể, bên trong nhà cũng chỉ có dấu vết của một mình nàng ta. Có lẽ nàng ta suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng không dám phản bội tên Tạ tiên sinh kia, nhưng lại sợ tướng quân trị tội mình, trong cơn hoảng sợ đã tự vẫn."

Long Đại trầm giọng bảo: "Cũng có lẽ, nàng ta đã bị Tạ tiên sinh xử lý."

Tạ Cường nghĩ ngợi rồi hỏi lại: "Ý là hắn ta đã biết Từ bà mỗi nói chuyện với An cô nương, sợ Từ bà mỗi thật sự báo lại tin với tướng quân?"

Long Đại gật đầu: "Bất kể là Từ bà tử tự sát hay bị bịt miệng, thì Tạ tiên sinh này vẫn là một nhân vật lợi hại."

Tạ Cường nhanh chóng hiểu ra. "Nếu là tự sát thì cũng là vì sợ Tạ tiên sinh này. Nếu do hãm giết, thì Tạ tiên sinh ấy là kẻ đa mưu túc trí, không động đến Lục đại nương được, có lẽ đã nghĩ ra bông tai kia không phải là đồ của đại nương, nên hôm đó là do người khác nghe lén. Hắn có thể tránh được tai mắt lén vào trong nhà Từ bà tử hành hung, nhất định là đã phát hiện ra giám sát do chúng ta sắp xếp. Vậy chắc hắc hắc ta cũng biết bên Lục đại nương và An gia có người theo dõi. Lục đại nương đưa rau cho An gia, Từ bà mỗi lại nghị hôn cho An gia, hắc Tạ tiên sinh rất muốn Từ bà mỗi do la chuyện này nữa. Kết quả vừa dọa một phát, Từ bà mỗi đã trúng chiêu."

"Đúng thế." Long Đại nói: "Một chiêu này, Tà tiên sinh ấy nhất định sẽ không để người sống sót. Từ bà mỗi kéo dài mấy ngày không chịu báo tin cho hắc ta, nhất định hắc ta sẽ cảnh giác nàng ta có lòng phản bội mình."

"Vậy liệu hắc ta còn ra tay với Lục đại nương và An cô nương nữa không?" Bây giờ chỉ còn lại hai manh mối này.

"Chắc tạm thời hắc ta sẽ không động đến Lục đại nương, hắc ta cần thận như thế, hắc ta biết rõ đạo lý một lần ra tay là lại một lần nguy hiểm. Chuyện không cần phải làm thì hắc ta cũng sẽ không dây dưa nhiều. Nhất định hắc ta đã quan sát Lục đại nương, nếu Lục đại nương biết nửa điểm về chuyện của hắc ta, vậy chắc chắn sẽ đề phòng. Giống như Từ bà mỗi vậy, luôn có vài chỗ khác thường."

"Nhưng trái lại Lục đại nương vẫn sinh hoạt như thường, không có chút hoảng hốt nào."

"Nên có nguy cơ là Tà tiên sinh nhắm đến An Nhược Thần. Có điều hắc ta cũng không vội."

"Sao có thể khẳng định điều này?"

"Nếu hắc ta đã cho là An Nhược Thần nguy hiểm hơn Từ bà mỗi, thì hắc ta sẽ giữ Từ bà mỗi lại giúp hắc ta tiêu diệt An Nhược Thần. Nhưng nay hắc ta lại giết Từ bà mỗi, điều này chứng tỏ rằng, hắc ta cảm thấy Từ bà mỗi mới là người cần diệt khẩu nhất. Ngày hôm đó An Nhược Thần cũng không thấy được người hắc ta, nên trước khi giết Từ bà mỗi, nhất định hắc ta đã xác nhận chuyện này với nàng ta. An Nhược Thần cũng không biết hắc ta là ai, nên hắc ta mới yên tâm giết Từ bà mỗi trước."

Ta Cương suy nghĩ một lúc, quả thực là như vậy.

"Người hãy cẩn dặn người dưới, nhất định phải canh chừng Lục đại nương và An Nhược Thần cho kỹ. Nhất là An Nhược Thần. Tuy nàng ta

không biết Tạ tiên sinh là ai, nhưng nàng đã báo quan chuyện này, lại còn uy hiếp Từ bà mối, bên Lục đại nương có người theo dõi cũng là vì nàng đã báo tin. Đối với Tạ tiên sinh mà nói, cô nương này là phiền phức lớn nhất. Nhưng trong thành liên tục xảy ra những chuyện này, nhất định Tạ tiên sinh sẽ không vì một người không hề biết mình mà làm liều. Hoặc hẳn ta sẽ không để ý đến An Nhược Thần nữa, chuyên tâm lo chuyện quan trọng hơn. Muốn ra tay, hẳn cũng sẽ kiên nhẫn tìm thời cơ thích hợp. Chúng ta không thể xem thường được, cũng chớ gấp gáp. Lúc này không được sơ suất xảy ra chuyện như Từ bà mối nữa."

"Vâng." Tạ Cường nhận lệnh rồi lui xuống.

Mấy ngày nay An Chi Phủ cũng không được suôn sẻ, bức mình nóng tính. Cửa hàng ngọc thạch đã mở rồi, tuyên truyền rất tốt, cực kỳ phô trương, làm ăn khấm khá, thậm chí còn có khách ở ngoài quận huyện chạy đến đặt hàng nữa. Mới đầu hàng mẫu bày trong cửa hàng bán được không ít, còn có mấy vị khách chỉ nhìn mẫu đã đặt với số lượng lớn. Ông ta đã lấy tiền đặt cọc ký khế ước rồi, nhưng lúc này chuyện phiền toái lại kéo đến. Sáng sớm nay ông ta mãi không lấy được hai rương hàng quan trọng mà mình đã đặt từ lâu. Dây dưa ít ngày, người bên ti thương bạc lại nói với lão rằng, vì đạo tặc tung hoành trong thành rất có thể là gián điệp do Nam Tần phát đến nên thái thú đại nhân đã hạ lệnh, tạm ngừng mua bán tại chợ biên, cấm vận xuất nhập hàng hóa biên giới.

Nhất thời An Chi Phủ ngây ra, lại chọn vào lúc quan trọng này ư? Vậy ông ta phải mua bán sao đây, chưa nói đến tiền hàng sẽ trôi theo dòng nước, mà còn nợ tiền vì ước với khách đã đặt hàng nữa chứ.

An Chi Phủ vô cùng sốt sắng, nhanh chóng đi khắp nơi tìm người thuyết phục, còn mở yến tiệc mời ti thừa Lưu Đức Lợi của ti thương bạc nữa. Trong bữa tiệc ông ta không ngừng kể khổ xin xỏ. Cái gì mà món hàng này

của ông ta đã đặt xong từ lâu rồi, đáng lẽ phải đến sớm trước khi thái thú đại nhân hạ lệnh lện, nên liệu có thể cho ông ta qua được không? Ông ta đã trả tiền rồi.

Nhưng Lưu Đức Lợi lại không chịu đồng ý, "Hàng đặt từ lâu nhưng tới trễ, cũng không kịp làm giấy tờ thủ tục, thái thú đại nhân đã ra lệnh, ai dám không theo? Bây giờ có là hàng gì thì cũng không dám bỏ qua được, cũng phải đợi bên Nam Tần rút lui đã. Đại Tiêu này của chúng ta cũng là như vậy, không được vận chuyển đến Nam Tần."

An Chi Phủ toát cả mồ hôi: "Đại nhân, đại nhân, vậy phải làm thế nào mới phải? Có thể còn cách gì không? Chỉ cần chuyển thành thì sao cũng được."

"Cách ấy à..." Lưu Đức Lợi kéo dài giọng: "Không phải là không có."

"Vâng vâng." An Chi Phủ liên tục gật đầu chờ nghe, quyết định chỉ cần giao hàng cho ông ta, cho ông ta chút lợi thì chuyện gì cũng có thể đồng ý cả.

"Đợi thái thú đại nhân tuyên bố khôi phục buôn bán biên giới là được."

An Chi Phủ dần mặt cứng đờ.

"Ông cứ nghĩ đi, thái thú đại nhân có thể mãi mãi cấm được cửa ải này sao? Đương nhiên là không rồi. Chẳng qua ông ấy chỉ ra oai cho Nam Tần thấy thế thôi. Đợi Nam Tần quy củ hơn, dĩ nhiên sẽ mở chợ biên giới lại rồi. Còn nữa, chuyện này đã được báo lên hoàng thượng, nếu có thánh chỉ của hoàng thượng ban xuống, tuyên bố không cần cấm vận chợ biên, như vậy là có thể được rồi."

Mặt An Chi Phủ càng cứng hơn.

Không phải nói đùa đấy chứ. Đợi Nam Tần quy củ, vậy phải đợi đến khi nào? Hơn nữa còn không phải là quy củ, mà là do thái thú đại nhân và hoàng thượng cảm thấy người ta quý củ. Lại còn phải chờ thánh chỉ nữa, nói như thế, trong thời gian chạy đi chạy lại giữa thành Trung Lan và kinh thành, thì tiền của cửa hàng An gia ông ta đã sớm chìm xuống tận đáy sông Tứ Hạ mất rồi.

"À đúng rồi, còn nữa, nếu là cống phẩm hàng quan, có giấy tờ của quan phủ cộng thêm con dấu thì mới có thể vận chuyển ra vào được. Hàng của ông có không đấy?" Lưu Đức Lợi vuốt râu, uống ly rượu: "Nếu như không có, vậy thì bốn quan cũng đành chịu. Nếu có thì hãy mau chóng báo lên. Bên Nam Tần vì bị đóng chặt chợ biên mà nổi cơn tam bành đấy, đoán e là còn ầm ĩ lâu nữa. Thái thú đại nhân cười hồ khó xuống, đã đến nước này thì nhất định không thể yếu thế được. Hoàng thượng cũng giận lắm đấy, hoàng uy chấn thiên, có lẽ chưa quá một hồi thì thánh chỉ đã ban xuống rồi, đến lúc đó ngay cả cống phẩm hàng quan cũng không cho ra vào."

An Chi Phủ khóc không ra nước mắt, đồ của ông ta đâu phải là hàng quan, lấy đâu giấy tờ quan phủ? Ông ta cũng muốn nổi cơn tam bành đây, rõ ràng hàng của ông ta đã đặt lâu lắm rồi, đáng lí đã làm thủ tục giấy tờ xong cả rồi, tất cả chỉ vì bị ti thương bạc làm chậm trễ, làm bây giờ phải vất sạch sẽ. Nhưng câu này An Chi Phủ không dám nói ra nửa chữ. Lại xin xỏ thêm mấy lần, sắc mặt Lưu Đức Lợi trở nên khó coi, chê ông ta dong dài.

An Chi Phủ không dám nói nhiều nữa, nuốt tất những lời muốn nói vào bụng.

Về đến nhà, An Chi Phủ hung hăng trút giận. Người trong An phủ không dám nói lớn tiếng, các phòng cũng tránh né quay về viện tử, sợ bị An Chi Phủ đào ra chuyện xấu gì. An Nhược Thần hoang mang lại cả bất an, nhưng không phải là sợ An Chi Phủ nổi giận, mà là nàng cảm thấy nàng sắp mất đi cơ hội được Long tướng quân trợ giúp.

Mấy ngày trước khi Từ bà mối bị giết, quan sai đến An phủ hỏi thăm, quả thực khiến toàn bộ An gia rơi vào kinh hoàng. An Nhược Thần biết rõ chuyện này, nên cũng giật mình hơn. Ngày hôm sau thấy Lục đại nương vẫn đưa rau đến bình thường, nàng lại yên tâm hơn. Nhưng đã mấy ngày trôi qua rồi, nghe nói cái chết của Từ bà mối là do tự sát, mà bên tướng quân không có động thái gì, ngày ngày Lục đại nương lại đến, cũng không có gì bất thường. An Nhược Thần cảm thấy chuyện này quá mức kỳ lạ, dường như cuộc gặp mặt đầy ắp âm mưu quỷ kế chưa từng diễn ra, dường như Tạ tiên sinh như ma quỷ đó cũng chỉ do nàng tưởng tượng mà ra.

An Nhược Thần rất bất an. Trong mười mấy năm đầu ngủ trong cuộc đời, nàng còn chưa trải qua chuyện như thế bao giờ.

Bao nhiêu khôn vặt và đa nghi trước đó của nàng đều dùng để đấu với cha, với di nương, với đệ đệ và với các muội muội. Chứ còn chuyện lớn đến mức lấy mạng người ta, nguy hại quốc gia như thế này, nàng chỉ nghe được chút chút trong những câu chuyện mà thuyết thư tiên sinh kể. Mà hôm nay nàng đã thật sự gặp phải, nhưng hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của nàng.

Nhưng giờ đây nàng lại không lo điều gì khác, chỉ sợ tướng quân không tin nàng, cho rằng mọi thứ nàng nói đều là giả dối. Bởi vì mỗi một chuyện nàng nói nghe thì như thật, nhưng tất cả đều không được nghiệm chứng. Rồi cuối cùng mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng ngược lại. Nàng nói kho lương sẽ bị đốt, kết quả không có. Nàng cứ nghĩ không thuê nhà nữa thì sẽ không sao, kết quả chủ nhà lại bị giết. Nàng nói Tạ tiên sinh sẽ đối phó với Lục đại nương, kết quả Lục đại nương vẫn bình an. Nàng nói Từ bà mối sẽ đưa tướng quân tìm được Tạ tiên sinh, kết quả Từ bà mối lại tự sát.

Nàng không hề biết Tạ tiên sinh là ai. Người duy nhất có thể chứng minh người này có tồn tại là Từ bà mối, nhưng nàng đã không còn nữa rồi.

An Nhược Thần rơi vào bế tắc, bây giờ đã là cuối tháng tám, cách ngày nàng lên cuộc sống kiêu hoa còn hai tháng nữa. Hai tháng nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nàng lên kế hoạch chạy trốn cũng đã tốn mất mấy tháng rồi, như vậy không phải còn chẳng bằng một cái chớp mắt sao?

Liệu có nên lại lần nữa tự vạch đường đi mà mình muốn, hay nên đem hy vọng đặt vào tướng quân?

An Nhược Thần thầm thở dài trong lòng, đến tận bây giờ Long đại tướng quân chưa từng nói là sẽ giúp nàng trốn nhà. Nhưng cũng không hiểu vì sao nàng lại cảm thấy có hy vọng trên người hắn. Thôi thôi, dù sao cuối cùng cũng phải hành sự như đã định cả thôi. Sinh tử do mệnh, giàu sang do trời, nếu mình không cố gắng tranh thủ lối sống thì cũng không nên trách người ngoài.

An Nhược Thần quyết định chờ một tháng. Nếu hết tháng chín mà vẫn không nhận được chút gì từ tướng quân, thì đến tháng mười dù có phải liều chết nàng cũng phải đánh cược một lần.

Kết quả không cần chờ đến một tháng, vào ngày mồng ba tháng chín, An Nhược Thần đã gặp được Long đại tướng quân.

Ngày hôm đó trời âm u, vì chuyện của cửa hàng ngọc thạch mà An Chi Phủ lại lên cơn nổi giận. Ông ta bế đầu sút trán, chuyện làm ăn mua bán ngọc thạch còn tệ hơn cả ông ta nghĩ. Cứ tưởng hàng không lấy được thì cũng chỉ bị tạm giữ lại thôi, dù sao Lúc Đức Lợi nói cũng không phải, chẳng lẽ định đóng chợ biên cả đời sao? Không gây chiến tranh nổi nên bây giờ mới làm cho Nam Tần mất mặt, giáo huấn bọn họ chút. Đến khi chợ biên có thể mở lại thì hàng của ông ta có thể về rồi, đến lúc đó sẽ làm vụ mua bán tiếp theo.

Nhưng phiền toái bây giờ lại đến từ mấy thương gia ở vùng khác ấy. Khuyên lơn mãi, mấy người nọ vẫn không đồng ý kéo dài thời hạn giao hàng. Cũng không đồng ý trả tiền đặt cọc không mua bán nữa. Chưa hết, vừa ăn trưa xong đã kéo đến tận nhà ẩm ỉ, một đám người nhao nhao ồn ào cãi nhau với An Chi Phủ trong sảnh đường, đòi giải thích cho bằng được.

Vào thời điểm này tất cả các phòng đều trốn về nội viện đóng chặt cửa, chỉ phái tên nô tài a hoàn âm thầm ra xem động tĩnh thế nào. An Nhược Thần cũng như thế. Nhưng nàng không cần a hoàn nghe ngóng, bởi vì tiếng ẩm ỉ quá mức lớn, đứng xa xa giả vờ bận rộn là có thể nghe thấy bảy tám phần.

"Là chuyện cửa hàng." A hoàn quay về nói với An Nhược Thần, An Nhược Thần gật đầu rồi cho các nàng lui ra, còn mình ngồi xuống suy nghĩ kỹ, liệu chuyện này có lợi cho việc nàng chạy trốn không?

Một lát sau, nghe thấy ngoài cửa sổ có người gõ nhẹ lên khung cửa. An Nhược Thần ngẩng đầu lên nhìn, rồi giật nảy người.

Long đại tướng quân!

Long Đại đặt tay lên miệng, ra hiệu đừng lên tiếng.

An Nhược Thần gật đầu, tim đập như trống bỏi, đến sát bên cửa sổ nhìn trái nhìn phải. Long Đại nghiêm mặt thấp giọng nói: "Không có người. Bà vú già đang nghỉ ngơi trong sương phòng, hai nha hoàn thì ngủ gật sau hậu viện rồi, còn có hai người ở trong phòng may vá, một tên người hầu đang trêu ghẹo nha hoàn ngoài viện, hai gã người làm khác thì đã bị Nhị di nương của cô sai đi làm việc nặng rồi. Còn đám người khác thì đều ở tiền viện nghe ngóng cả rồi."

"..." Liệu có nên khen tướng quân đại nhân một cái không? Tai mắt nhanh nhạy, quả thật còn lợi hại hơn cả Nhị di nương nàng.

"Tướng quân leo tường vào sao?" Nàng quyết định hỏi chuyện mình tò mò nhất trước.

"Cô nên hỏi ta đến làm gì mới phải."

"..." Vậy thật sự là leo tường vào đấy sao?

"Tướng quân có gì sai bảo ạ?" An Nhược Thần vừa hỏi vừa cẩn thận nhìn xung quanh, rất sợ đột nhiên có người nhảy ra bắt quả tang Long đại tướng quân. Trèo tường lén gặp dân nữ, chuyện này mà truyền ra ngoài, chắc tướng quân sẽ gặp phiền phức nhỉ?

"Cô muốn rời khỏi nhà ư?"

"Dĩ nhiên rồi." An Nhược Thần rất không yên tâm, "Tướng quân có muốn vào ngồi nói chuyện không?"

Long Đại nhướn mày: "Vì sao?"

An Nhược Thần nhìn lông mày hăn, không nhịn được cũng nhướn theo, đáng tiếc lông mày không chịu nghe theo điều khiển, chỉ có thể hơi hơi nhúc nhích. "Vì để trốn." Nàng thân là một cô nương chốn khuê phòng, dĩ nhiên phải thay tướng quân để tâm đến chuyện hăn sẽ bị người ta phát hiện lén lút gặp mặt, chuyện này mà còn cần phải hỏi sao.

Lông mày của Long Đại lại nhướn lên. An Nhược Thần thấy đây là tán thành đồng ý. Nàng ra dấu tay mời vào, nhưng Long Đại lại hất đầu chỉ về phía cửa lớn. An Nhược Thần chạy ra mở cửa, trong tích tắc Long Đại đã lắt mình đi vào.

Đúng thật là, đã vội vào nhà thì không phải nhảy cửa sổ nhanh hơn sao? An Nhược Thần lẩm nhẩm trong bụng, khóa chặt cửa nẻo, cung kính đứng trước mặt Long Đại.

"Ta là muốn hỏi vì sao cô vẫn quyết định muốn đi. Rời khỏi nhà sẽ có rất nhiều chuyện khó khăn, không phải trước đó đã nói rõ với cô rồi sao? Liệu cô đã có chủ ý kiếm sống gì đó bằng vào một mình thân gái rồi ư?"

"Không có." Nàng còn chưa từng ra ngoài, còn chưa nếm trải những chuyện mà Long Đại đã nói, lúc này chỉ nghĩ vớ vẩn ở chốn khuê các, chứ thật sự không nghĩ ra chủ ý nào khác trừ những ý trước.

Nàng thấy được vẻ không tán thành trong mắt Long đại tướng quân. Vội vàng cẩn thận hỏi: "Tùy cơ ứng biến, xe đến trước núi ắt có đường, thế có được không?"

Được rồi, không được. Nàng đã nhìn thấy từ nét mặt của tướng quân rồi.

"Chỉ e cô còn không biết xe đã đi đến trước núi chưa, đi đến ngã ba ngõ cụt thì càng hỏng việc hơn nữa."

"Không phải hôm nay đã đến trước mặt tướng quân rồi đấy sao." An Nhược Thần thử thăm dò. Tướng quân chịu đến đây, là muốn giúp nàng hay lợi dụng nàng?

Long Đại nhướn mày, cô nương này, nói chuyện cũng thú vị đấy. Hắn nhìn nàng, trong đôi mắt trong trẻo của nàng có phòng bị, không không hề sợ hãi.

Long Đại nói: "Hung thủ tập kích trường ngựa đến giờ vẫn chưa bắt được, thế cục giữa Đại Tiêu ta và Nam Tần càng thêm căng thẳng. Chủ nhà ở hẻm Bình Hồ Đông bị giết, nhìn ngoài thì giống do đạo tặc gây ra, đến nay vẫn chưa bắt được kẻ đó. Lục đại nương bình an vô sự, người ta phải đi theo dõi đến nay không phát hiện có kẻ khả nghi nào đến gần nhà nàng ta hoặc đả thương nàng ta, ngày ngày nàng ta ra vào có quy luật, cũng không có bất thường gì. Từ bà mối trốn trong nhà mấy ngày, cuối cùng lại tự tử..."

An Nhượng Thần sốt ruột, nói xen vào: "Tướng quân, tôi chưa từng nói dối lần nào. Mỗi chuyện tôi nói đều là thật. Tà tiên sinh thật sự tồn tại, hẳn ta bí mật bàn bạc chuyện đốt kho lương với Từ bà mối, tôi thật sự đã nghe thấy mà..."

Long Đại khoát tay, An Nhượng Thần ghen hòng, cắn môi ngậm miệng lại.

"Cô gấp gáp như thế, còn có thể làm nên chuyện lớn sao?"

"Hả?" An Nhượng Thần ngây ra, nàng còn làm chuyện lớn ư?

"Trốn khỏi gia tộc, mai danh ẩn tích, một mình đến xứ lạ kiếm sống. Đây đều là việc khó với một người đàn ông, huống gì cô phận gái yếu đuối, còn không phải là chuyện lớn thì là gì.

An Nhượng Thần mím chặt môi, sống lưng đứng thẳng. Đúng là chuyện lớn thật. Lòng nàng bỗng nhiên bình tĩnh lại, không phải tướng quân không tin nàng, hơn nữa hẳn cũng không hề xem thường, hẳn nhìn thẳng vào suy nghĩ của nàng, đang tính toán chỉ điểm cho nàng.

"Tướng quân dạy rất phải." Nàng mở miệng đáp, cung kính nghiêm túc lắng nghe.

Long Đại nhìn vào nét mặt của nàng, rồi nói tiếp: "Những chuyện đó không phát triển theo chiều hướng cô đã dự đoán, chưa chuẩn bị kịp, điều này chứng tỏ đối phương là một người đa mưu túc trí, bình tĩnh đầy mưu lược. Hẳn ta vừa có thể khống chế Từ bà mối, lại giữ nàng ta không dám phản bội, nhất định phải có chút thủ đoạn. Người như thế, tất trong thành này có sắp đặt mạng lưới của mình, lại biết ẩn núp thời gian dài. Nên hẳn mới có thể mời chào được những nhân thủ thích hợp, lại khống chế bọn họ rất chặt. Việc ăn ở đi lại của hẳn ở trong thành cần phải được thu xếp kỹ, nên nhất định có người biết hẳn ta, đã gặp hẳn ta. Một ngày nay, ta đã phái

người đi dò hỏi trong thành, nhưng không hề có bất kỳ tung tích nào về người này."

"Tướng quân cũng không biết tướng mạo của hã, vậy dò hỏi như thế nào?" An Nhược Thần không nhịn được nói xen vào, nói xong rồi mới phát hiện ra mình thất lễ, vội cúi đầu nhận sai.

Long Đại không đáp mà chỉ hỏi: "Cô đoán chút đi."

"..."

"Nếu cô có thể có chút cơ trí mưu lược, thì ta sẽ cho cô vài lợi ích."

Không phải đang giỡn nàng đấy chứ? An Nhược Thần không xác định được rõ, nàng cẩn thận quan sát nét mặt của Long Đại. Trong đầu xoay chuyển một hồi, dù sao cũng không bắt lợi gì cho nàng, vậy là nói: "Hễ đã muốn khống chế được người khác làm việc cho mình, thì phải uy hiếp, dụ dỗ, lợi dụng điểm yếu của kẻ đó... Ừm, hoặc là ban ân kết tình hữu nghị, hay hoặc là chụp lấy đồng cảm. Con người Từ bà mỗi thấy tiền là sáng mắt, không thể nào là đồng cảm được. Hơn nữa bọn họ làm chuyện như thế, nhất định Tạ tiên sinh sẽ không dùng chiêu giả vờ đáng thương để được thông cảm được. Ừm..." An Nhược Thần nghĩ rồi nói, "Chất vải của y phục hã ta mang không tệ, người cao gầy, nhìn bóng lưng rất có phong thái, giọng nghe trầm ổn, nên tôi đoán đây là một người rất thể diện có thân phận."

Nàng vừa nói vừa nhìn Long Đại. Hai mắt Long Đại sáng lên, lộ vẻ tán thưởng. An Nhược Thần mừng thầm, nhất thời tự tin hơn, nói cũng nhanh hơn, "Người như thế, nhất định sẽ chú trọng trong việc ăn mặc, hơn nữa ăn diện cũng không lơ là, cử chỉ dáng vẻ cũng có phong thái riêng, nhất định sẽ khiến người khác cảm thấy uy nghiêm, không dễ chọc vào, hơn nữa lúc nói sẽ cố ý làm ra vẻ cao sâu khó lường, không cho người ta nắm bắt được

chủ ý trong lòng hẩn, không đoán được hẩn là vui hay buồn. Như vậy mới có thể dọa được người khác. Giống như..."

Long Đại nhướn một bên lông mày lên.

"..." An Nhược Thần kịp thời nuốt lại câu "giống như tướng quân vậy" vào lại bụng, sửa thành: "Giống như xuất thân từ thế gia vọng tộc vậy. Nên tướng quân đã đến tửu lâu quán rượu điều tra xem, nhìn xem có người nào đã gặp một người đàn ông họ Tạ, có đặc trưng như trên, đúng không?"

Long Đại gật đầu. Chỉ có điều hẩn không bổ sung một việc, người thuộc đại hộ họ Tạ trong thành, chú trọng ăn mặc khí độ xuất chúng không nhiều, phạm vi điều tra không hề lớn. Nhưng nếu là gián điệp của địch quốc mai phục tại thành Trung Lan, đổi tên đổi họ tạo thân phận cũng là chuyện thường xảy ra, hoặc có lẽ ở trong thành này hẩn ta không lấy họ Tạ, Tạ tiên sinh chẳng phải là một cái tên, nếu nghiêm túc điều tra thì phạm vi quá rộng, như mò kim đáy biển, có thể không chỉ tra mỗi họ Tạ.

An Nhược Thần thấy cái gật đầu thì bật cười, nụ cười đó khiến gương mặt nàng sáng lên. Long Đại không khỏi nhìn thêm mấy lần, nói: "Cô nói đúng đấy. Vừa nãy đã nói rồi, ta sẽ cho cô vài lợi ích."

An Nhược Thần mừng rỡ, bảo: "Tướng quân có thể giúp tôi hủy bỏ hôn ước được không?"

"Không thể."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 12

An Nhược Thần thôi cười, hớn hở trên mặt cũng nhạt đi nhiều.

"Ta thân là nhị phẩm đại tướng quân, phụng hoàng lệnh đến đây trấn thủ biên ải. Những chuyện không liên quan đến quân vụ đều không nằm trong phạm vi quản lý của ta. Thao luyện binh mã bài binh bố trận giết địch hộ quốc do ta cai quản, binh tướng trong quân do ta cai quản, chuyện mật thám do ta cai quản, những vụ án mật thám gây ra trong thành do ta cai quản, quân nhân phạm án trong thành cũng do ta cai quản, nhưng còn..."

An Nhược Thần tràn đầy thất vọng.

"Bách tính cưới gả liệu có hợp nhau hay không, nhà dạy dỗ có nghiêm hay không, đều không thuộc quyền quản lý của ta. Đừng nói là ta, mà ngay cả thái thú đại nhân dù phụ trách được tất cả mọi chuyện trong quận Bình Nam này, thì cũng không phụ trách được hôn sự của cô đâu."

An Nhược Thần cắn môi.

Long Đại dừng lại, không nói câu nào mà chỉ nhìn nàng.

An Nhược Thần cũng giương mắt nhìn hắn, quan sát cả một lúc nhưng lại chẳng nhìn ra được tâm tư của Long Đại, vậy là bèn hỏi: "Ý đó của tướng quân..."

"Ý của cô thì sao?"

Lại vặn hỏi lại? An Nhược Thần nhíu mày, rốt cuộc tướng quân quanh co như thế là có ý gì? Chẳng lẽ, hắn muốn thuyết phục nàng đừng thoái hôn nữa, trốn nhà rất nguy hiểm, chỉ bằng cứ sống qua ngày như bình thường, làm trinh thám cho hắn sao? Sau đó vì hắn là chỗ dựa của nàng, sẽ khiến Tiền Bùi không dám đả thương đến tính mạng nàng sao?

An Nhược Thần nghĩ ngợi, hơi nghiêng răng nói: "Tướng quân, tôi vẫn muốn bỏ đi." Nàng không sợ gì những chuyện giặc. "Tôi không muốn cam chịu số phận. Có lẽ trốn nhà rồi sẽ rất nguy hiểm, sẽ không sống tốt, nhưng suy cho cùng vẫn là một khả năng sống, nếu tôi chịu từ bỏ, chịu khuất phục trước bất hạnh, thì sẽ chẳng có lấy cơ hội sống sót nào cả."

Long Đại không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe.

An Nhược Thần được khích lệ, tiếp tục nói: "Tướng quân, mẹ tôi ra đi từ khi còn trẻ. Bà không cam lòng, dù khổ sở nhưng lại chẳng có nổi sức để tranh đấu, bà chưa từng nghĩ đến phải phản kháng mà chỉ biết khuất phục. Bà oán hận mình chịu khuất phục, nhưng lại cảm thấy vốn nên làm như vậy. Rồi ngày qua ngày cứ tích tụ, bà lại bị bắt nạt ngay trong nhà mình, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, cuối cùng ôm hận mà ra đi."

An Nhược Thần ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Long Đại: "Tướng quân, tận mắt tôi đã nhìn thấy mẹ tôi qua đời. Tôi từng thề với mình rằng, tuyệt đối không dẫm lên vết xe đổ của bà ấy. Bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được khuất phục, dù chỉ có một lối thoát hy vọng thì cũng phải cố gắng nắm bắt. Tôi sống trên đời này không phải là hàng hóa mặc người mua bán, tôi là một cô gái, nhưng tôi có tay có chân, có mắt có tai có ý nghĩ, chứ không phải là một khối ngọc, lúc thì chơi thì đem ra ngắm, lúc không thích thì tùy ý chà đạp vứt đi."

Long Đại vẫn không lên tiếng, chỉ một mực nhìn nàng. An Nhược Thần căn môi: "Ừm, tóm lại, tôi nói là, đa tạ tướng quân đã tin tôi, lại còn phái người bảo vệ Lục đại nương, cũng phái quân bí mật bảo vệ tôi, dù tôi có

bản lĩnh hơn nữa, vẫn e không thể dốc sức được vì tướng quân, nhưng tôi vẫn nên làm chủ cuộc sống của mình, không phải do người khác mà là do chính tôi. Sống hay chết thế nào, đều do tôi..."

"Ta sẽ giúp cô rời khỏi đây."

Đột nhiên Long Đại nói ra câu này, An Nhược Thần giật mình ngây ra.

"Tướng quân sẽ giúp tôi?"

"Không phải vừa rồi ta đã nói là sẽ cho cô lợi ích sao?"

"Nhưng..." An Nhược Thần do dự, "Nhưng chẳng lẽ tướng quân không muốn dùng tôi làm mồi câu dụ Tà tiên sinh sao..."

"Ta nói với cô như vậy bao giờ?"

"..." Là nàng đoán.

"Cô cũng không nhận ra Tà tiên sinh đó, cho dù hắn có đi trước mặt cô thì cô cũng không biết hắn ta là ai. Hắn rất cẩn thận, nếu không có sách lược chu đáo thì sẽ không ra tay, tránh việc lộ sơ hở. Lúc đối phó với Lục đại nương cũng như thế. Tuy Lục đại nương có liên quan đến chuyện này, nhưng lại không có nhiều uy hiếp với hắn ta, hắn muốn đối phó Lục đại nương chỉ là vì muốn tìm ra chủ nhân của chiếc bông tai kia, chưa ra tay chứng tỏ là hắn ta đã tìm được, không cần phải giết thêm một người gây thêm rắc rối. Nhưng còn cô lại từng dây dưa với Từ bà mối, trước khi Từ bà mối chết cũng không biết đã nói những gì với hắn ta. Đầu tiên hắn giết Từ bà mối, loại trừ người đặc lực nhất giúp hắn đối phó cô, điều này đã chỉ rõ hắn ta chưa nỡ nóng giết cô. Nhưng dù gì thì cô cũng là người từng tiếp xúc trong khoảng cách gần với hắn ta, lại còn báo chuyện này cho ta biết, đối với hắn mà nói, cô còn sống thì chính là hậu họa. Giờ đây nhất định hắn ta sẽ chú ý đến cô, vạch đường lui cho mình, nếu muốn giết cô, chắc hắn sẽ tìm thời cơ và phương pháp thỏa đáng."

Nói tới nói lui, không phải nàng là tấm thẻ dụ địch tốt nhất sao? An Nhược Thần im lặng lắng nghe.

"Ta nói những lời này là muốn dạy cô biết rằng, vị Tà tiên sinh này rất cẩn thận, hẳn ta tính toán mỗi một bước đi đều rất cẩn thận đâu ra đấy, tuyệt đối không dễ dàng mạo hiểm. Nếu trước ngày cưới của cô mà hẳn ta còn không chịu ra tay, vậy thì sau khi cô gả vào Tiền phủ, hẳn sẽ có cơ hội. Đến lúc đó chết không rõ ràng, có lẽ sẽ được bố trí như kiểu không chịu nổi bị làm nhục nên đã tự tử, đại loại là thế. Với ta mà nói, kết quả như vậy không phải diệu kế dụ địch gì hay ho. Nói thế tuy có làm giảm oai phong, nhưng cô phải biết, chính ta cũng không chắc chắn liệu hẳn ta có từ bỏ ý định đối phó với cô hay không, cũng không chắc sẽ bảo vệ cô chu toàn. Lúc chưa xuất giá, cô ở nơi khuê phòng, sau khi xuất giá, cô đã là phu gia ngoài huyện, còn ta lại bận rộn quân vụ, có lẽ đến lúc đó đã khai chiến với Nam Tần rồi. Dù ta có muốn bảo vệ cô cũng rất bất tiện. Đúng như cô đã nói, cô rời đi mới có thể đảm bảo được cơ hội sống."

An Nhược Thần nghe đến đây, lúc này mới chắc chắn rằng Long Đại nghiêm túc tính toán cho nàng. Nàng ngạc nhiên vui mừng hít một hơi, rồi quỳ xuống cái bịch: "Cảm tạ đại ân của tướng quân."

"Nhưng không phải bây giờ. Ta đã mạo hiểm giúp cô, tất phải bảo đảm tuyệt đối không thể sai sót nhằm lẫn, nếu không chẳng may xảy ra chuyện, chẳng những cô không còn cơ hội khác nữa, mà chính ta cũng rước phải phiền toái."

"Tôi nhất định sẽ khóa chặt miệng, tướng quân yên tâm."

"Vậy cô cứ sống như bình thường, đợi tin của ta. Ta sẽ không lên vào nhà tìm cô như thế này nữa, tuy nhiên sẽ sắp đặt cho cô có cơ hội gặp ta, đến lúc đó, cô sẽ biết tìm ta như thế nào."

An Nhược Thần gật đầu không ngừng. Nàng có thể hiểu tướng quân hành sự cẩn thận, nếu nàng dám có lòng làm hại hãn thì chuyện này sẽ là nhược điểm của hãn, mất chức là chuyện nhỏ, phòng ngự biên giới bên này xảy ra vấn đề lớn mới rắc rối.

"Chuyện này tôi chỉ nghe tướng quân dặn dò, những người khác có nói gì thì tôi sẽ không thừa nhận, cũng không biết ai đang muốn rời đi, tướng quân chưa từng nói với tôi gì cả. Hôm nay nhà tôi có khách đến, tôi luôn ở trong phòng, chưa từng gặp tướng quân."

Long Đại gật đầu, "Vậy cô nương hãy cẩn thận, chờ tin của ta sau."

An Nhược Thần ra sức gật đầu. nàng giao tính mạng vào trong tay hãn, nàng đồng ý tin tưởng hãn.

Long Đại rời đi đã được một lúc rồi, mà An Nhược Thần cứ cảm thấy như mình còn đang ở trong mơ, nàng gặp dữ hóa lành, đã gặp được quý nhân.

Còn bên An Chi Phủ lại là tình cảnh trái ngược hãn, ông ta thấy hình như mình gặp phải người gian xảo rồi.

Mấy khách nhân ở quận ngoài đó lúc đầu thì vung tiền như rác, hôm nay lại cầm khế ước, khí thế hung hăng, tuyên bố nếu An Chi Phủ không thể giao hàng, vậy cứ theo khế ước mà làm, bồi thường gấp đôi.

Đó cũng là một khoản tiền cực lớn. An Chi Phủ cuống đến mức không có lấy một ngày nghỉ ngơi. Ông ta nghe nói, mấy người ngoài quận này còn có chút lai lịch, có tiền có thế. Huống gì khế ước đã ký, giấy trắng mực đen rành rành, An Chi Phủ ông ta cũng không chiếm được lý lẽ nào. Nếu đối phương mà báo quan thật thì ông ta không đòi được chỗ tốt gì, nếu đối phương không báo quan, nhưng nhân lúc không người lại đối phó với ông ta, vậy thì cũng gặp đủ phiền toái.

An Chi Phủ muốn nhờ cậy Tiền Bù giúp đỡ, nhưng lão ta đã ra ngoài quận du ngoạn rồi. An Chi Phủ chờ trái chờ phải, đến trung tuần tháng chín, cuối cùng cũng chờ được Tiền Bù về, muốn đến thăm nhưng Tiền phủ lại nói lão gia bị bệnh, đang nghỉ ngơi dưỡng sức, tạm thời không thể gặp khách.

An Chi Phủ ảo não ra về, đưa hai phần quà tẩm bổ đã chuẩn bị sẵn lên, rồi cũng nói qua hai ngày nữa lại đến thăm.

An Chi Phủ cũng không biết, thật ra Tiền Bù có thể gặp khách. Lúc bấy giờ lão ta đang gặp ti thừa Lưu Đức Lợi của thương bạc ti.

"Tiền lão gia, chuyện ông nói ta đã làm rồi. Sổ hàng kia của An Chi Phủ đã làm xong giấy tờ thông quan, giờ đang được lưu trữ trong kho, sẽ không bị ảnh hưởng bởi lệnh của thái thú đại nhân. Lúc nào Tiền lão gia muốn chuyển ra thì chỉ cần gọi một tiếng là được. Hôm nay An Chi Phủ không lấy được hàng, cuống đến độ như ngồi trên đồng lửa. Nghe nói mấy khách nhân ở quận ngoài cũng liên tục thúc giục hàng, e là ông ta đã sút đầu bể trán rồi."

Tiền Bù bật cười ha hả, mấy vị khách ở quận ngoài lòng dạ ra sao lão ta hiểu tất. Lão đẩy một túi tiền đựng thỏi vàng qua cho Lưu Đức Lợi. Lưu Đức Lợi mở ra nhìn, nhận lấy không khách khí, "Tiền lão gia còn dặn dò gì nữa không?"

"Không có. An Chi Phủ kia sẽ lại tìm ta nữa, đến lúc đó người cứ chờ tin của ta, rồi lại gọi ông ta tới mà nói." Tiền Bù dặn dò thế này thế kia, Lưu Đức Lợi đồng ý.

Quả nhiên hai ngày sau, An Chi Phủ lại tới. Lần này ông ta thuận lợi gặp được Tiền Bù.

Hai bên khách sáo với nhau một hồi, sau đó An Chi Phủ bắt đầu kể lể tố khổ. Hy vọng Tiền Bù có thể giúp ông ta qua trót lọt mầu chốt này, để có

thể nhập về được số hàng kia. Tiền Bùi nghiêm túc lắng nghe, trầm tư rất lâu, ra vẻ khó khăn, "Đã là lệnh của thái thú đại nhân ban ra, hàng do thương bạc ti niêm phong, ta cũng không nghĩ ra được diệu kế gì trong chuyện này. Nếu phía Nam Tần không chịu giao hàng thì may ra ta còn có thể tìm người đút lót đem về, chứ nay lệnh quả quan gia đã hạ, ta cũng hết cách."

An Chi Phủ sốt ruột, vội nói: "Tiền lão gia, người có thể tìm để giải quyết tôi đã tìm rồi, những cách có thể thử cũng đã thử rồi, chỉ có ông là hy vọng cuối cùng của tôi. Tôi đã ném cả nửa tài sản vào cửa hàng ngọc thạch này rồi đấy, trong ngoài đều tổn rất nhiều tiền, tất cả đều lấy từ các mối buôn khác của tôi. Nếu không giao được hàng, tôi còn phải bồi thường cho những vị khách kia gấp đôi số tiền, bọn họ cãi cọ không xong, việc làm ăn khác của tôi cũng không êm đềm được. Đây không phải là ép cả nhà tôi đi chết hay sao."

Tiền Bùi nghe vậy thì hơi nhú mào, suy đi nghĩ lại, rồi vẫn lắc đầu, "Không phải là ta không giúp ông, mà thật sự chuyện này quá khó để giải quyết. Chuyện vận chuyển số hàng này tôi đã báo cho ông lâu rồi, sao ông không chịu thúc giục bên Nam Tần chứ, còn nữa, giấy tờ thủ tục qua cửa của thương bạc ti đó, đáng lý ông nên xem kỹ lo liệu mới đúng."

An Chi Phủ ghen lời, suýt nữa đã không thở nổi. Ông ta đã ra sức với bên Nam Tần rồi, chăm sóc mấy tay chủ quặng lái buôn của số ngọc kia vui đến mức quên trời quên đất, vậy còn muốn như thế nào nữa? Coi chừng phía thương bạc ti, vậy cũng đợi ông ta có bản lĩnh này mới được chứ. Hơn nữa, ai lại ngờ đột nhiên lại có chuyện như hôm nay chứ.

"Lúc này thái thú đại nhân tự mình hạ lệnh, lại có hoàng lệnh gánh trên lưng. Ai dám di chuyển số hàng đó chứ, không phải là tạo phản ư." Tiền Bùi nói rồi cau mày. Lão lại lắc đầu, nghĩ ngợi rồi bảo: "Ta cũng không nghĩ ra được kế hay nào, chỉ có thể ước lượng giúp ông chút. Nhưng tôi nói

trước, quả thật chuyện này rất khó mà làm. Ông cứ đem đồ về đi, tôi nhận lễ của ông rồi, nếu không làm được thì cũng là áy náy."

Tiền Bùi phát tay, người hầu ở bên cạnh xoay người đi ra ngoài, chỉ một lát sau đã đưa đến hộp đồ tẩm bổ quý giá được mang tới hai ngày trước. Rồi Tiền Bùi lại đẩy số quà mà hôm nay An Chi Phủ đưa đến ra. Người hầu đặt hai phần lễ vào trong tay An Chi Phủ.

"Tiền lão gia." An Chi Phủ nôn nóng đỏ bừng mặt.

Tiền Bùi khoát tay, chặn lại lời tiếp đó của ông ta, nói: "Ông về trước đi, cứ chờ tin của tôi." Nói rồi làm động tác tiễn khách với An Chi Phủ.

Người hầu Tiền gia vội vàng đến, cầm chắc hộp quà thay An Chi Phủ, quản sự của Tiền Bùi cũng đến, trưng ra dáng điệu tiễn khách.

Tình hình như thế, An Chi Phủ không nói được gì nữa, ông ta ngượng ngùng đứng dậy, nhưng đi được hai bước vẫn không cam lòng, quay đầu lại nói với Tiền Bùi: "Tiền lão gia, không lâu sau ông và tôi chính là..." Cái từ bố vợ con rể này mà nói với Tiền Bùi thì cứ nghe quái dị quá, An Chi Phủ liền sửa lại: "Chính là thông gia..."

"Đúng thế đúng thế." Tiền Bùi mỉm cười với An Chi Phủ: "Ông và ta là người một nhà, xin An lão gia cứ yên tâm."

Lại một lần nữa An Chi Phủ á khẩu, mở to miệng, chắp tay làm lễ rồi quay về.

Về đến nhà, An Chi Phủ mặt mày ủ ê. Chưởng quỹ của tửu lâu nhà mình đến phủ báo, mấy vị khách vùng khác kia dùng bữa trong tửu lâu nhưng lại không trả tiền, lại còn lớn tiếng rêu rao An Chi Phủ nợ hàng lại muốn nuốt lời bo bo giữ tiền, mà bọn họ không tiện báo quan, còn hỏi An Chi Phủ phải làm như thế nào. Nhất thời An Chi Phủ bốc lửa giận cao ba thước, phải làm thế nào? Ông ta còn có thể làm thế nào đây? Ông ta chửi rủa đám

chường quỹ thậm tệ, dừng một lát rồi lại chửi tiếp. Càng nghĩ mà càng tức, cơm tối cũng không nuốt trôi, đến đêm lại chẳng ngủ được. An Chi Phủ cẩn thận ngẫm nghĩ ý của Tiền Bùì, chuyện trả lễ này, Tiền Bùì chưa bao giờ làm, cho dù chuyện này không thành đi chẳng nữa, nưng vì sao lão ta lại trả lễ chứ? Ý là lão ta không có bản lĩnh để làm chuyện, hay là lão không muốn phí thời gian xử lý?

Rồi thời gian vụt trôi, lại mấy ngày đã trôi qua. An Chi Phủ khổ sở chờ tin của Tiền Bùì, nhưng không có kết quả. Tìm bằng hữu thăm dò ý của Tiền Bùì, bằng hữu nói: "Tiền lão gia nói đang qua lại vì chuyện này của ông, bảo ông đừng gấp gáp. Tôi nhìn ý của ông ta, đúng là hết cách vì ông rồi đấy. Ông cứ chờ đi."

An Chi Phủ đành hết cách, không dám lại nhà thúc giục nữa. Ông ta đợi rồi lại chờ, nhưng không chờ được Tiền Bùì mà lại chờ được lời gọi của Lưu Đức Lợi. Ti thừa Lưu Đức Lợi của thương bạc ti gọi An Chi Phủ đi, vừa mở miệng đã khiến trách ông ta một trận, trách ông ta đang có ý gì? Không phải đã nói với ông ta là không phải thương bạc ti của hãn cố ý gây khó dễ với số hàng đó rồi hay sao, thật sự là thái thú đại nhân có lệnh, bọn quan bên dưới như họ chỉ đành nghe lệnh mà làm thôi.

"Tự ông đi hỏi thăm đi, ý chỉ hoàng thượng đã ban xuống, không thể nhượng bộ trước khiêu khích của Nam Tần được, phải ăn miếng trả miếng dạy dỗ một trận. Vào lúc then chốt thế này mà ông còn băn khoăn mấy món hàng kia nữa à. Chưa đi đánh giặc là đã tốt lắm rồi."

An Chi Phủ sợ hết hồn: "Ý của Lưu đại nhân, chẳng lẽ Đại Tiêu ta muốn khai chiến với Nam Tần?"

"Cũng chưa chắc dễ khai chiến như vậy. Nam Tần bọn chúng dám sao! Có Long Đại tướng quân ở ngay đây!" Lưu Đức Lợi đổi đề tài, "Đúng là chuyện này không dễ lo, cho dù ông có tìm Tiền lão gia, ta cũng không tiện nói lỏng ra được. Nếu như bị thái thú đại nhân biết được thì mũ cánh chuồn

này của ta cũng không đảm bảo được đâu. Còn ông đấy, đừng có gây chuyện ồn ào nữa, Tiền lão gia chỉ còn nước phải đi tìm thái thú đại nhân thôi. Ông cứ nghĩ đi, chuyện này của ông quan trọng được bao nhiêu phần? Quan trọng hơn cả chuyện Nam Tần xâm phạm biên giới Đại Tiêu ta ư? Tuy nói Tiền lão gia là ân sư của thái thú đại nhân, nhưng thái thú đại nhân cũng không thể nào cho ông ấy chút mặt mũi được. Đến khi xảy ra chuyện, thái thú không biết tìm Tiền lão gia gây chuyện, chẳng lẽ sẽ không tìm đến ông để gây chuyện sao? Chính ông cần nhắc lại đi. Hôm nay phía Nma Tần đã phái sứ tiết đến đàm phán rồi, trong lúc đầu sôi lửa bỏng này, ông đừng có làm liều nữa, cứ đợi đi."

An Chi Phủ nghe mà lòng vừa sợ lại vừa xót, sợ đắc tội quan phủ lại xót tiền bạc của mình. Ông ta cảm ơn Lưu Đức Lợi, rồi quay về nghe ngóng tin tức.

Đúng là Nam Tần đã phái sứ tiết đến, tuy chuyện bế quan tỏa cảng không ảnh hưởng lớn với bọn họ cho lắm, nhưng nếu không giải quyết, e là sau này đến cả sắt đá hoa quả hạt giống trao đổi hàng hóa với phía quan phương cũng sẽ bị cấm chỉ, đến lúc đó không chỉ là đơn giản thiếu thốn vật tư, mà có lẽ là muốn khai chiến. Nam Tần sai sứ tiết đến dâng lên văn thư, bày tỏ muốn ra mắt hoàng đế Đại Tiêu, giải thích xin được giải lệnh cấm.

Thái thú Diêu Côn triệu tập chúng quan viên bàn bạc chuyện này. Bản tấu lúc trước dâng lên hoàng thượng đã được một tháng, nghĩ đến dịch soa cưỡi khoái mã đi đường, hãn số con đã đến trong tay hoàng thượng rồi, nhưng ý chỉ của hoàng thượng ra sao lại chưa biết được, nếu sứ tiết Nam Tần không xử lý thích đáng, e là sẽ làm trái thánh ý.

Chúng quan viên bàn luận sôi nổi, chủ tịch Giang Hồng Thanh hiểu rõ tâm tư của Diêu Côn nhất, hãn đề nghị đầu tiên cừ tuyệt yêu cầu của sứ tiết Nam Tần, đợi đến khi có thánh chỉ của hoàng thượng rồi hãn định đoạt tiếp. Huyện lệnh huyện Phúc An Tiền Thế Tân cũng nói, hoàng thượng phái Long Đại tướng quân đến đây, ý cũng đã khá rõ ràng rồi. Hoàng

thượng có lòng phòng bị trước chuyện Nam Tần làm loạn, đã chuẩn bị chống quân xâm lược. Nay Nam Tần đốt trường ngựa của ta, giết bách tính ta, lại còn mặc cho sứ tiết của mình đòi vào kinh diện kiến thánh nhan, vậy mặt mũi thái thú đại nhân để đâu, mặt mũi hoàng thượng để đi đâu? Nếu vì thế mà khiến hoàng thượng trách tội xuống, có ai đảm đương nổi không?

Những quan viên khác cảm thấy rất có lý, nhưng cũng có người lại lo lắng, tuy cũng nghi ngờ những chuyện trước đó là do Nam Tần gây nên, nhưng tất cả đều không có bằng chứng xác thực, nếu như vì thế mà từ chối sứ tiết Nam Tần, chọc giận đối phương, khiến hai nước giao chiến, liệu vậy có phải không thích hợp cho lắm hay không? Nếu đến lúc đó hoàng thượng trách tội chiến sự là do quận Bình Nam không xử trí thỏa đáng mà gây nên, vậy chẳng phải thái thú đại nhân rất oan sao.

Diêu Côn nhúu mày, đằng nào cũng là sợ hoàng thượng trách tội. Quận thừa Hạ Chu nói: "Hay là mời Long tướng quân đến đi, nghe ý kiến của hãn xem sao?" Đại tướng quân lớn hơn thái thú đại nhân một cấp, nếu cuối cùng thật sự xảy ra điều gì không may, thì âu cũng là trách nhiệm của tướng quân.

Chủ bạc Giang Hồng Thanh tán thành: "Đúng đấy, chuyện này liên quan đến việc binh, hay cứ mời tướng quân đến bàn bạc chung đi."

Trong lòng Diêu Côn không muốn lắm. Trong tình hình hôm nay, chuyện nào là quân vụ chuyện nào là việc địa phương, khó mà nói rõ được, sứ tiết đến thăm, nên là thái thú hãn xử lý, nhưng hậu quả lại liên quan đến nguy cơ giao chiến... Long Đại hành sự có giấu diếm hãn, hãn biết tởng trong lòng. Hãn từng ám chỉ muốn hỏi, nhưng Long Đại lại không nể mặt chút nào, rõ ràng là muốn tránh xa chuyện, tưởng ông ta dễ bị lừa lắm sao? Diêu Côn không tiện hỏi nữa, nhưng hãn cũng không muốn mọi chuyện đều bị Long Đại nhúng tay vào, điều này chỉ chứng minh hãn đứng đầu một quận lại chẳng có chút quan uy nào.

Diêu Côn nghĩ ngợi, rốt cuộc vẫn cảm thấy nếu chuyện này gây ra họa, vậy thì cứ do Long Đại gánh vác đi.

Thật ra từ sớm Long Đại đã biết sứ tiết Nam tần đến thăm, hắn cũng đang đợi tin. Diêu Côn vừa mới, hắn lập tức đi ngay. Đến đó cũng không so đo chuyện lúc trước Diêu Côn qua loa với hắn, trái lại ngồi xuống một cách bình tĩnh, cho gọi sứ tiết Nam Tần lên.

Long Đại nói: "Ý của các người đến đây, ta và thái thú đại nhân đều biết. Chẳng qua là gần đây hai nước chúng ta khá bất hòa nhau, nếu không giải quyết rõ ràng, e là dù người lên kinh thì cũng không được hoàng thượng triệu kiến. Như thế này đi, người giao danh sách gián điệp của Nam tần các người nắm vùng trong quận Bình Nam ra đây, thái thú đại nhân sẽ lập tức giải trừ cấm lệnh quan mậu, cũng sẽ bẩm lên hoàng thượng, phái người hộ tống các người vào kinh gặp vua, như thế nào?"

Mọi người trong phòng ngậy ra. Giao nộp danh sách? Lại còn có thể sử dụng chiêu này ư?!

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Mặt sứ tiết Nam Tần xanh lét, cứng họng cả buổi mới miễn cưỡng đáp lại: "Long đại tướng quân minh xét, Nam Tần chúng ta chưa bao giờ phải mật thám đến quý quốc cả."

Long Đại nói: "Vậy thì khó xử rồi. Như thế thì ta và thái thú đại nhân để cho người gặp hoàng thượng thế nào được đây? Hoàng thượng hỏi vì sao chưa chấm dứt tranh chấp mà lại để người đến diện kiến, người nói xem, chúng ta nên đáp thế nào đây?"

Sứ tiết Nam Tần há to miệng, hăn muốn đi gặp hoàng đế Đại Tiêu không phải là vì để giải thích giải trừ hiểu lầm giữa hai nước sao, không phải đáp như thế là rất ổn sao? Sứ tiết Nam Tần cắn răng, nói ra những lời này.

Long Đại nhìn thái thú Diêu Côn, rồi nghiêm túc hỏi: "Người không giải thích rõ với chúng ta, vậy định đi giải thích với hoàng thượng như thế nào đây?"

Sứ tiết Nam Tần nghẹn lời.

"Thế này đi, người cứ quay về trước, bàn bạc với hoàng đế Nam Tần của các người cho tốt, ta cũng không cần tên của tất cả mật thám của các người, cho ta hai cái tên là được. Ta có thứ để giao nộp, đương nhiên mới để cho các người vào kinh diện kiến hoàng thượng."

Mặt sứ tiết Nam Tần đen như than, đại tướng quân nước Đại Tiêu vô lại như thế sao?! Giao ra hai cái thì có khác gì với giao ra toàn bộ không?

Sứ tiết phát tay áo bỏ đi. Diêu Côn và đám người Giang Hồng Thanh, Tiền Thế Tân đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ trong bụng Long đại tướng quân này thật đúng là giáo hoạt. Vừa mới đến đã dò xét xem đối phương liệu có mật thám hay không, lại phải sạch liên quan, cũng không phải từ chối không cho đối phương vào kinh, chẳng qua là do đối phương không muốn phối hợp mà thôi.

Diêu Côn cân nhắc trong lòng, nhỏ giọng hỏi Long Đại: "Long tướng quân có xác nhận Nam Tần thả mật thám vào quận Bình Nam ta không?"

Long Đại lại đảo mắt một vòng, nhìn quan viên trong phòng rồi cũng nhỏ giọng đáp: "Bọn chúng không có mật thám nằm vùng mới là chuyện lạ."

"Nhưng liệu có manh mối nào không?"

"Gần đây trong thành có kẻ xấu nhân lúc loạn đạo tặc mà nhiều lần gây án, chuyện biên mậu liên quan ảnh hưởng đến rất nhiều phương diện, thái thú đại nhân bận nhiều việc, hay là cứ chuyên tâm xử lý những chuyện kia đi, còn chuyện mật thám và quân vụ thì cứ để ta lo."

Diêu Côn bị Long Đại chặn họng không nhẹ không nặng, lại không cách nào phản bác được.

Sau khi Long Đại rời đi, Tiền Thế Tân lại gần Diêu Côn, thấp giọng hỏi: "Đại nhân, đại nhân phong tỏa biên mậu là cùng triển khai kế dụ địch với Long tướng quân à?"

Diêu Côn không đáp, hắn còn chưa tính toán xem có nên nhúng tay vào chuyện này hay không.

Tiền Thế Tân nhìn sắc mặt hắn, lại nói tiếp: "Long tướng quân này không coi đại nhân ra gì, vẫn không tín nhiệm đại nhân?"

Diêu Côn khẽ nhú mày.

Hai ngày nay An Chi Phủ luôn ngóng mong đợi chờ tin tức, nhưng thứ đợi được lại là sứ tiết Nam Tần bị đuổi về, kết quả đàm phán thất bại. Tim An Chi Phủ chìm xuống đáy vực, vô cùng thất vọng. Chỉ sợ trong thời gian ngắn không lấy về số hàng ngọc thạch kia được, thậm chí sau này cũng sẽ không biết ra sao. Ông ta đứng ngồi không yên, rầu rĩ không biết nên đối phó với mấy vị khách cố chấp ở quận ngoài kia như thế nào, lại nghĩ đến phải chi ra những thỏi ngân lượng trắng lóa kia thì thật sự đau thấu tâm can.

Đang lúc đau xót lật giở sổ sách thì có tên hầu đến báo, nói là Tiền lão gia Tiền Bùi cầu kiến. An Chi Phủ thầm giật mình, lật đặt tự mình ra cửa chính đón tiếp, Tiền Bùi đột nhiên đến thăm, chẳng lẽ là mang tin tốt đến?

Nhưng vừa nhìn một cái, lòng An Chi Phủ lại lạnh đi. Tiền Bùi nghiêm mặt theo An Chi Phủ vào thư phòng, không ngồi xuống cũng không uống trà, chỉ đi tới đi lui. An Chi Phủ sợ hãi run lên, không phải là xảy ra chuyện xấu gì đấy chứ?

Đang định mở miệng hỏi thì Tiền Bùi lại nói: "Chuyện kia của ông, ta đã tìm ra cách rồi."

An Chi Phủ sửng người, quá đổi vui mừng, "Là cách gì thế?"

Tiền Bùi lắc đầu: "Cái này không thể nói với ông được. Ta chỉ có thể nói cho ông biết là mức độ nguy hiểm của chuyện này vô cùng cao, nếu xuất hiện một chút bất trắc thì không đơn giản là mất tiền bạc như thế đâu, e là sẽ bị xử tội tư thông với địch bán nước, khó giữ được tính mạng."

An Chi Phủ há miệng, ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời. Qua một hồi lâu mới nặn ra một câu: "Vậy, rốt cuộc là cách gì? Tiền lão gia không nói rõ với tôi, làm sao tôi biết có nên mạo hiểm hay không?"

Tiền Bùi trợn mắt quát: "Ông tưởng ông gánh nguy hiểm này ư? Là ta đây! Nếu xảy ra sai sót thì toàn bộ chuyện này trút lên đầu ta hết! Ta thì thôi không sao, nhưng đến nhi tử ta cũng bị liên lụy đấy, xưa nay hãn làm huyện lệnh huyện Phúc An tốt lắm, được trăm họ kính yêu, tiền đồ như gấm, nếu hãn ta biết được ta có chủ ý này..." Nói đến đây thì lão dừng lại, mím chặt môi, sắc mặt càng khó coi hơn.

Lòng An Chi Phủ bất định không biết thế nào. Nghe nói thế hình như có thể giải quyết được chuyện thật, chỉ là có nguy hiểm. Đầu óc An Chi Phủ xoay chuyển một vòng, con người Tiền Bùi ra sao ông ta biết rõ, nhân mạch rộng, nhiều thủ đoạn, năm đó thái thú đại nhân cũng dựa vào sự dìu dắt của lão ta, nên có lẽ bây giờ lão thật sự có cách thật.

Có nguy hiểm, sẽ là nguy hiểm gì đây?

An Chi Phủ cẩn thận hỏi: "Tiền lão gia ông xem, chúng ta cũng sắp thành người một nhà đến nơi rồi, ở đây cũng không có người ngoài, nếu đã là người một nhà thì phải cùng nhau gánh vác nguy hiểm chứ. Ông đừng khách khí với tôi, thật sự chuyện này chỉ có thể nhờ cậy Tiền lão gia thôi, ông cứ nói cho tôi biết đi, rốt cuộc chuyện này là có thể lo liệu thế nào? Là nguy hiểm ra sao? Chúng ta cùng bàn bạc chút đi."

Tiền Bùi không lên tiếng, ra chiều nghĩ ngợi. Rồi sau đó lão nhìn An Chi Phủ, nói: "Thật sự không thể nói cho ông biết nên lo liệu như thế nào được. càng ít người biết thì cơ hội được việc càng lớn, khả năng rước phải phiền phức càng nhỏ."

"Vâng vâng." An Chi Phủ nở nụ cười. Chỉ cần lão nguyện ý làm giúp hãn thì lão nói gì cũng đúng, "Không thể nói cho tôi biết thì không cần nói đâu. Nhưng Tiền lão gia yên tâm, chuyện dù nguy hiểm đến mấy vẫn làm được. Chúng ta là người một nhà, đương nhiên cùng chung gánh vác, ông xem cần tôi làm gì thì cứ trực tiếp dặn dò là được."

Tiền Bùi nhìn An Chi Phủ, bỗng lắc đầu nói: "Thôi đi, hay là đừng bàn chuyện này nữa, ta cũng không chắc chắn lắm." Vừa dứt lời liền nghiêng đầu cất bước đi.

An Chi Phủ cả kinh thất sắc, chạy đuổi ra cửa phủ, dùng mọi cách giữ lại: "Tiền lão gia, mọi chuyện đều có thể bàn bạc tốt mà."

Tiền Bùi cũng không dừng lại, nhưng sau khi lên kiệu thì lại như suy tư, rồi nói với An Chi Phủ, "Để ta suy nghĩ thêm đã." Nói xong liền buông màn kiệu xuống, khởi kiệu ra về.

An Chi Phủ đứng ngẩn một hồi, sau đó chợt sực tỉnh, gọi một gã người hầu đuổi sát theo sau, "Nhìn xem Tiền lão gia là về huyện Phúc An hay ở lại trong phủ thành Trung Lan." Tên hầu nhanh chóng đi theo.

An Chi Phủ quay về thư phòng, suy đi nghĩ lại, cảm thấy nhất định Tiền Bùi có cách. Ông ta nhất định phải nắm chặt cơ hội này.

Người hầu quay về, nói là Tiền lão gia đã đến phủ trạch trong thành Trung Lan của lão chứ không về huyện Phúc An. An Chi Phủ lấy lại tinh thần, chuẩn bị lễ vật, chỉnh đốn một phen rồi nhanh chóng đi đến Tiền phủ.

Trái lại lần này gặp Tiền Bùi khá thuận lợi, chỉ là nhìn Tiền Bùi có vẻ không biết làm sao: "An lão gia à, ông đến đây làm gì, không phải vừa nãy đã nói là đợi ta suy nghĩ thêm sao."

An Chi Phủ vội nói: "Tiền lão gia cứ việc suy nghĩ, chỉ là chuyện này can hệ đến tài sản tính mạng An gia tôi, tôi không thể không đến được. Vừa rồi nhất thời tôi không phản ứng kịp, nhưng giờ lòng dạ đã rõ rồi, Tiền lão gia khó xử, tôi biết. Tiền lão gia không thể nói rõ với tôi cũng không sao, nhưng rốt cuộc có gì băn khoăn, tôi có thể làm được gì, mong Tiền lão gia có thể chỉ điểm một hai cái. Nếu chuyện này giải quyết được, tôi sẽ nhượng sáu phần lợi tức của số hàng kia cho Tiền lão gia, thế nào?"

Tiền Bùi không đáp, nhúu mày trầm tư.

An Chi Phủ lại bảo: "Tiền lão gia, là tôi thật lòng thật dạ, đúng là chuyện này rất gấp, nếu không tôi cũng không đuổi sát bước mà đến đây. Chúng ta cũng là người một nhà rồi, đừng nói là sáu phần lợi, dù tám phần mười phần đều có thể đưa cho Tiền lão gia hết, tôi không thua thiệt gì cả, là người một nhà mà. Ngày sau làm ăn còn dài lâu, chẳng lẽ còn sợ không kiếm được tiền sao? Cửa hàng này của tôi còn không phải là nhờ Tiền lão gia móc nối cho sao, âu cũng xem là cửa hàng của Tiền lão gia đúng không? Hôm nay gặp khó xử, xin Tiền lão gia giúp đỡ, đừng để mỗi làm ăn vất vả gây nên như thế bị hủy đi. Tiền lão gia muốn tôi làm gì thì cứ nói thẳng, có nguy hiểm ra sao, nếu tôi có thể san sẻ thì nhất định sẽ không từ chối. Người nhà không nói hai lời, thật đấy."

Tiền Bùi nhìn An Chi Phủ rồi mở miệng nói: "Ta biết An lão gia sốt ruột, nhưng chuyện ta muốn làm đúng là không dễ, khá nguy hiểm, ta đã nói rồi, An lão gia không có cách nào san sẻ được đâu, phải do chính ta đảm nhiệm, ồn ào không tốt lại còn liên lụy đến con trai ta nữa. Sáu tám mười phần lợi tức đó không có ý nghĩa gì với ta cả, nếu ta hám cái lợi này thì từ lâu đã tự mình buôn bán rồi, cần gì phải móc nối cho người khác?"

An Chi Phủ cúi người gật đầu, mỉm cười.

Tiền Bùi nói: "Nói là người nhà, nhưng ta biết cũng không dễ làm người nhà với An lão gia."

"Sao có thể chứ!"

"Một tháng sau đại cô nương sẽ vào cửa nhà ta, theo lý mà nói, đúng là coi như người một nhà thật, nhưng địa vị của đại cô nương ở An gia thế nào, tự ta biết rõ. Đến lúc đó ngộ nhỡ xảy ra chuyện thật, nhất định An lão gia sẽ chẳng băn khoăn gì đến đại cô nương sống chết, thông gia thế thì nào

tính là người một nhà chứ. Đến lúc đó An lão gia phát tay, thì ta phải làm thế nào?"

An Chi Phủ kêu lên: "Tiền lão gia nói gì thế, tôi làm sao có thể làm những chuyện ấy chứ? Đó là nữ nhi ruột thịt của tôi mà." Nói đến đây, mặt mũi An Chi Phủ trở nên khó coi, ông ta không để ý lắm đến đám con gái, nhưng Tiền Búi nói những lời ấy là có ý gì? Trong lòng mọi người đều biết rõ, chẳng lẽ Tiền Búi sẽ để ý đến sự sống chết của cô nương lấy về nhà ư? Đúng là nực cười!

Khoan đã, bỗng An Chi Phủ nhận ra điều gì đó, ông ta hỏi: "Vậy tôi phải làm thế nào mới có thể để Tiền lão gia yên tâm đây?"

Tiền Búi cầm ly trà lên, thông thả nhấp một hớp trà, thông thả nói: "Thế này đi, nhà An lão gia có bốn thiên kim, vậy gả một người cho ta nữa, cùng qua cửa với đại cô nương, tỷ muội kết đôi, quan hệ giữa hai nhà chúng ta mới càng bền vững. Ý của An lão gia thế nào?"

An Chi Phủ ngẩn người ra, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện như thế. Cưới hai người?

Tâm tư An Chi Phủ xoay chuyển, nếu mỗi làm ăn ngọc thạch bị hủy thì hơn nửa tiền tài của ông ta đi tong, cho dù có gả thêm một đứa con gái nữa, cũng chỉ e không đổi lại được những mối tốt này. Hai người thì cứ hai người đi! "Nếu Tiền lão gia có thể giúp tôi thuận lợi lấy lại hàng, giải quyết khó khăn lần này, tôi sẽ gả con gái thứ hai của mình cho ông. Hai nữ cùng hầu một chồng, ấy cũng là chuyện tốt."

Nhưng Tiền Búi lại lắc đầu: "Nhị cô nương xấp xỉ tuổi tác với đại cô nương, mặt mũi cũng hơi giống nhau, ta cưới hai người không khác nhau như vậy thì có ý nghĩa gì?" Lão dừng lại, nhìn An Chi Phủ, "Hay là tứ cô nương đi."

ap sững sờ, miệng há to, bao lời đều nghẹn lại nơi cổ, tin đồn Tiền Bùi thích ấu nữ thoáng hiện lên trong đầu, con gái thứ tư của ông ta mới mười hai tuổi. Ông ta do dự, suy nghĩ một chút rồi đề nghị: "Tuổi Phương Nhi quá nhỏ, nếu không cứ đính hôn trước, đợi con bé cập kê..."

Tiền Bùi khoát tay, chặn lại lời tiếp theo của An Chi Phủ. Lão nói: "An lão gia quay về nghĩ thêm đi, chỉ là đừng có nghĩ lâu quá, ông cũng tình hình bây giờ đây, sứ tiết Nam Tần đã bị thái thú đại nhân đuổi về, chuyện sau đó thế nào thì thật khó mà nói được. Đợi qua hai ngày, coi như ta đồng ý mạo hiểm, chỉ e số hàng kia cũng không lấy ra được."

An Chi Phủ cuống đến độ cả nóng đầu, vội vàng nói: "Tiền lão gia đừng hiểu lầm, chuyện này là chuyện tốt mà, không cần tôi phải suy nghĩ gì nhiều, đương nhiên là tốt rồi. Sẽ để hai tỷ muội chúng nó cùng xuất giá. Tiền lão gia thấy sao?"

Tiền Bùi bật cười: "An lão gia đã nói thế, vậy chuyện kia cũng dễ làm rồi."

"Vậy thì tốt vậy thì tốt, chúng ta là người nhà mà, mọi chuyện đều có thể bàn bạc." An Chi Phủ thở phào nhẹ nhõm, "Vậy Tiền lão gia xem, bao giờ thì có thể lấy được số hàng kia? Còn cần tôi làm gì không?"

"Đợi An lão gia chuẩn bị xong lễ nghi giấy tờ định hôn của tứ cô nương, dĩ nhiên có thể lấy được hàng."

An Chi Phủ nghi ngờ, nhưng đã nói đến nước này rồi thì cũng chỉ có thể tin thôi.

An Chi Phủ quay về phủ, gọi Đàm Thị phòng nhì đến, cẩn thận nói rõ chuyện này với nàng ta. Dặn nàng ta phía bên Tiền Bùi sẽ sắp xếp bà mối đến cửa hành lễ, mấy thứ giá y đồ cưới cũng phải chuẩn bị đầy đủ, nhưng chuyện này tạm thời không nên khoe khoang, bảo Đàm Thị cẩn thận xử lý, cứ nói với người ngoài là lo liệu cho hôn sự của An Nhược Thần là được

rồi. Bên phòng bốn cũng khoan thông báo đã, tránh ồn ào gây thêm rắc rối, đợi ông ta lấy đượ hàng về rồi, mọi thứ yên ổn thì hẵng nói.

Đàm Thị nghe An Chi Phủ nói vốn định gả An Nhược Hi mà sợ hết hồn, rồi lại nghe Tiền Bùi nhìn trúng An Nhược Phương thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta nói với An Chi Phủ: "Có lẽ Tiền Bùi đã sớm nhìn trúng tứ cô nương rồi, nhưng lão biết nói thẳng muốn cưới tứ cô nương thì lão gia sẽ không đồng ý, lúc ấy mới quyết định là đại cô nương, nhất định là nghỉ ngày sau sẽ có cơ hội cưới tứ cô nương vào cửa, có đại cô nương ở đây, tứ cô nương sẽ không quá hoảng loạn, cơ hội lão gia đồng ý cũng sẽ lớn hơn. Lần này e là đúng lúc cho Tiền lão gia tìm được cơ hội."

An Chi Phủ phiền lòng, tóm lại bây giờ lại phải tiễn đi một cô con gái, ông ta không cam lòng cho lắm. Trong bốn cô con gái, An Nhược Phương nhỏ tuổi nhất nhưng lại đẹp nhất, tuổi còn nhỏ đã xinh đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, còn hơn mẹ con bé mấy phần. Ông ta còn định sau này sẽ dùng dung mạo của cô con gái này mưu cầu mỗi hôn sự tốt, đổi lấy lợi ích, nhưng bây giờ phải lãng phí ở chỗ Tiền Bùi rồi.

An Chi Phủ phát tay, không muốn nghe Đàm Thị nói nhảm nữa, chuyện đã định như vậy, nàng ta cứ lo liệu cho tốt là được.

Đàm Thị quay về viện, cẩn thận suy tính chuyện này, càng nghĩ càng cảm thấy sảng khoái. Nàng ta vẫn luôn ghét Đoàn Thị phòng bốn rồi, thôn phụ ngu dốt, chữ đại cũng không biết, ý có mấy phân sắc đẹp được lão gia yêu thích mà ngông cuồng trong phủ, sinh có một đứa con gái mà đặc ý quá mức, nhưng lại thường lấy chuyện con gái xinh xắn ra nói chuyện. Năm đó Đàm Thị đối phó với chính thất Phạm Thị ấy là muốn gì được nấy, nhưng Đàm Thị lại không dễ gây khó dễ, bị thất thế sẽ muốn đòi lại cho bằng được, vừa hắt nước bẩn vừa âm thầm giở trò đã khiến Đàm Thị tức điên không ít lần. An Nhược Phương xinh xắn được nhiều người thương yêu kia cũng vậy, làm người ta lo ngại không thôi. Lần này thì tốt rồi, đẹp mã đúng không, hừ, giờ bị Tiền lão gia nhìn trúng, có quả ngon để ăn rồi đây*.

(*Nguyên gốc là 好果子吃: ý chỉ tính toán người khác, không cho người khác tốt hơn mình, muốn gây phiền phức.)

Đàm Thị càng nghĩ càng đặc ý, gọi con gái An Nhượng Hi đến nói chuyện. Nói cho nàng biết Tiền Búi có thể giải quyết được chuyện món hàng bên Nam Tần cho lão gia, lão gia đã đồng ý gả An Nhượng Phương qua, sẽ cùng An Nhượng Thần vào cửa Tiền gia cùng ngày.

"Con đừng có khoe khoang chuyện này, tự biết là đủ rồi. Mẹ nói những việc này với con là muốn cho con biết, lúc đầu cha con định gả con đi đấy, mẹ liều sống liều chết làm loạn với lão gia một hồi mới ngăn lại được. Trong cái phủ này, lòng người chỉ cách mỗi cái bụng, mấy người ở những phòng kia đều có tâm tư xấu cả, cũng chẳng biết đã thổi gió gì với cha con mà suýt nữa đã đẩy con vào miệng cọp rồi. Chỉ có mẹ và đệ đệ con mới thật lòng. Con nhớ những điều này cho tốt, bất kể có chuyện gì, cũng chỉ có thể dựa vào mẹ và đệ đệ con thôi."

An Nhượng Hi gật đầu liên tục, đúng là bị dọa sợ, suýt nữa đã phải gả cho lão già hám sắc kia rồi. May quá may quá, may không phải là nàng.

"Chuyện này đã làm mẹ hiểu ra, việc gì cũng phải đề phòng. Con thường ngày qua lại với mấy tỷ muội phòng khác thì để ý nhiều vào, nếu cảm thấy có gì khác thường thì lập tức nói cho mẹ biết. Mẹ sẽ che chở con."

An Nhượng Hi riu rít thưa vâng, ôm lấy mẹ làm nũng. Nghĩ đến tứ muội lại cảm thấy con bé thật đáng thương. Nó mới mười hai tuổi thôi mà.

Ngày hôm sau, có bà mối đến cửa, Đàm Thị chào hỏi đối phương, đích thân dẫn vào vào viện để bàn chuyện. An Nhượng Hi lén lút nghe trộm, quả nhiên là đang bàn về hôn sự của tứ muội, ngày cưới được định vào hôm hai mươi tư tháng mười, cùng một ngày với đại tỷ, đến lúc đó sẽ có hai kiệu hoa cùng vào cửa Tiền gia. An Nhượng Hi nghe mẹ và bà mối hớn hờ bàn

chuyện lo liệu chi tiết, nhớ đến người đợi gả suýt nữa là mình thì đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Bên kia, An Chi Phủ lo lắng chờ tin tức, lại nghe thấy quân sự An Bình báo lại, bên biên giới xảy ra chuyện rồi.

Thì ra sau khi sứ tiết Nam Tần về nước, cảm thấy đã chịu nhục quá đáng, cảm phần nói lại chuyện với chúng thủ tướng và thái thú ở quận Vũ An nơi biên quận Nam Tần, cũng nhanh chóng dọn dẹp, đi suốt đêm về nước bẩm báo lên hoàng thượng Nam Tần. Thời gian này từ trên xuống dưới quận Vũ An không trao đổi thuận lợi được với quận Bình Nam Đại Tiêu, oán hận chất chứa đã lâu, nay chuyện sứ tiết Nam Tần chịu nhục đã làm họ nổi giận không thôi, binh tướng cách con sông mênh to, tiếng mánh chửi rung tận trời xanh, ba ngày liền không hề dứt.

An Chi Phủ nghe được chuyện này mà tim như vỡ vụn, vậy số hàng ngọc thạch của ông ta có thể lấy lại được không? Không phải gả con gái đi rồi nhưng hai tay vẫn trống đấy chứ? An Chi Phủ vội đi tìm Đàm Thị, bảo Đàm Thị cứ từ từ mấy chuyện canh thiệp, kéo dài mấy hôm, đợi có tin tức về số hàng rồi hãy lo chuyện văn thư định hôn sau. Đàm Thị bảo ông ta yên tâm, hôm qua đã nói rõ rồi, trong lòng nàng ta tự khắc biết.

Lại một ngày trôi qua, An Chi Phủ bị Tiền Bùi gọi đi, bày rượu và đồ ngon cả một bàn, đúng lúc Lưu Đức Lợi cũng có mặt. Tiền Bùi cho toàn bộ kẻ hầu lui xuống, chỉ còn lại mỗi ba người bọn họ, nói chuyện của An Chi Phủ đã lo xong hết rồi, giờ chỉ cần đợi tin tốt thôi. Bảo ông ta đừng có khoe khoang, đến lúc đó sẽ báo cho ông ta âm thầm đi lấy hàng. An Chi Phủ mừng rỡ khôn xiết, nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn sắc mặt của Tiền Bùi và Lưu Đức Lợi, cũng không dám hỏi gì nhiều. Lúc Đức Lợi không nói nhiều về chuyện này, chỉ uống rượu dùng bữa nói vài câu mắng Nam Tần, thái độ với An Chi Phủ cũng mềm đi nhiều.

Sau một bữa cơm, An Chi Phủ nhìn sắc mặt, cảm thấy hẳn chuyện này rất đáng tin.

Quay về phủ liền gọi Đàm Thị đến nói rõ chuyện với nàng ta, bảo nàng lúc bàn với bà mối thì nói khéo chút. Đàm Thị nghe thấy chuyện có chuyển biến, cũng lấy làm vui mừng. Đến gần giờ cơm tối, có người hầu vào báo, nói là Tông tướng quân Tông Trạch Thanh đến thăm. An Chi Phủ vô cùng chấn động, đích thân đi đón.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Hơn một tháng không gặp, Tông Trạch Thanh có vẻ đen hơn, nhưng vẫn cứ dáng dấp như trước, mỗi khi cười là khuôn mặt trẻ con ấy trông rất hiền từ. An Chi Phủ khách sáo một hồi, giữ hân ta lại dùng bữa tối. Tông Trạch Thanh cũng không khách khí liền nhận lời. Còn nói hân đúng lúc đến đưa thiệp cho An gia, cùng dùng bữa cùng hàn huyên cũng rất tốt.

Bữa tối được dọn ở đại sảnh.

An Chi Phủ nhiều lòng dạ, nghĩ bụng Tông Trạch Thanh dễ lôi kéo, nếu có thể chọn trúng con gái nhà ông ta thì tốt. Thế là mang theo hy vọng, gọi cả nhà đến cùng ăn cơm. An Nhược Hi và An Nhược Lan được sắp ngồi cạnh Tông Trạch Thanh. Tông Trạch Thanh vờ như không thấy gì, chỉ hờ hững bảo mấy ngày qua hân vô cùng bận rộn, vừa tuần tra đóng quân nơi biên ải lại vừa phải thao luyện binh mã. An Chi Phủ nhân cơ hội hỏi tình hình phòng ngự biên ải thế nào rồi, có phải muốn khai chiến thật không?

"An lão gia cứ yên tâm đi, trước mắt chuyện này không sao, nhưng có đánh thật hay không thì cũng khó nói lắm. Nếu tiền tuyến khai chiến thì nhất định quận phủ nha môn sẽ dán cáo thị. Huống hồ tiền tuyến cách thành Trung Lan cũng xa, không đánh vào thành đâu. Nếu như đánh thật, nha môn cũng sẽ có cáo thị."

Mặt An Chi Phủ giật giật, nói thế thì có khác gì không nói đâu?

Tông Trạch Thanh lại bảo: "Có phải An lão gia có nghe được gì về chuyện Nam Tần cách sông chử mắng khiêu khích Đại Tiêu ta rồi không? An lão gia yên tâm, chẳng qua là chút thủ đoạn miệng lưỡi thôi, chúng ta

không sợ. Long tướng quân nói rồi, phải đáp lại mới phải lễ. Thế nên lần này ta đến, chính là muốn đưa thiệp cho An lão gia đây. Ba ngày nữa, vào mừng một tháng mười, đội quân Long gia chúng ta sẽ có cuộc luyện binh so tài và lễ thề chúng ở ngoại thành phía Đông. Thái thú đại nhân đã cho người dựng giáo trường ở đó rồi, mời các quan viên và bách tính đến xem. Tướng quân nói, chúng ta không mải làm gì, như vậy mất thân phận quá, chúng ta chỉ là bày binh luyện trận so chút đao pháp, nhân tiện làm lễ thề chúng trước khi khai trận. Đây cũng là thái độ của chúng ta, để cho Nam Tần nhìn xem, và cũng để dân chúng quận Bình Nam xem sao. Chúng ta không sợ Nam Tần, muốn đánh thì cứ việc."

Tông Trạch Thanh nói xong liền ngẩng đầu uống hết ly rượu, trông thật hào hùng.

An Chi Phủ vội nói vài câu nịnh nọt. An Nhược Hi không nhịn được hỏi: "Ngày hôm đó, Long tướng quân cũng sẽ đến sao?"

Tông Trạch Thanh cười nói: "Đương nhiên rồi. Chuyện như thế, dĩ nhiên Long tướng quân phải có mặt. Đó là cho Nam Tần nhìn xem quân uy oai phong của Đại Tiêu ta, có lẽ các vị cũng chưa bao giờ xem lễ thề chúng, nên không thể bỏ qua cơ hội như thế này được. Cầm thiệp là có thể có được vị trí gần giáo trường nhất để xem. Ta đây ăn vài bữa cơm của An lão gia, đưa thiệp coi như là báo đáp, ông phải biết rằng, dân chúng bình thường chỉ có thể đứng xa xa ở ngoài mà xem thôi. An lão gia có thể dẫn theo một nhà đến trên khán đài, như thế cũng kiếm được ít thể diện. An lão gia chớ phụ tâm ý của ta, phải đưa cả nhà đến đấy nhé. Nhất định phải nhanh chân đến xem đấy."

Vừa nói vừa quét mắt nhìn mọi người ở An gia, khi nói xong câu cuối, đúng lúc ánh mắt rơi xuống người An Nhược Thần.

An Nhược Thần lắng nghe lời của Tông Trạch Thanh, trực giác mách bảo rằng Tông Trạch Thanh đến đây có liên quan về chuyện Long tướng

quân dặn dò lúc trước. Long tướng quân nói sẽ tìm cơ hội gặp mặt với nàng, báo kế hoạch rời nhà cho nàng, nàng đợi gần một tháng rồi, tuy có nóng lòng nhưng cũng tin tướng quân sẽ không nuốt lời. Bây giờ nghe thấy cơ hội đã đến, trong lòng khắp khởi mừng thầm, mừng một tháng mười, nàng sẽ không bỏ qua.

Thi đấu luyện binh và lễ thề chúng sẽ là chuyện lớn của quân Bình Nam, không chỉ có trên dưới quân đội phát động, mà thái thú Diêu Côn cũng giao trách nhiệm cho các nha môn lo liệu phối hợp. Chuyện này ngoài thị uy ra, Diêu Côn cũng cho là miếng mồi béo bở để lòng bắt gian tế, nếu trong thành thật sự có trình thám của Nam Tần ẩn núp, vậy chắc chắn bọn chúng sẽ lẫn vào trong bách tính đến dò hỏi quân tình. Nên phải sắp xếp người đề phòng nghiêm ngặt, chẳng những rào lại dân chúng bình thường mà còn phải kiểm tra cẩn thận, người cầm thiếp lên khán đài cũng phải được ghi chép lại rõ ràng.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, khắp thành đều bận bịu chuyện này. Đến lúc chập tối, một người đàn ông cao gầy mặc trang phục nha môn đi đến con hẻm phía sau phủ nha, lúc lướt qua bên cạnh một người đàn ông khác, trong tay đã có thêm một tờ giấy. Hắn ta tỉnh bơ đi về nhà, lấy giấy ra xem kỹ, xem xong rồi liền đưa nó đến trước nến đốt đi.

Đến Kim Tửu quán ở thành tây, đó là một quán nhỏ hạng phổ thông, có hai tiểu nhị, ông chủ họ Tạ, tên Tạ Kim.

Người Tạ Kim to lớn, từng tập võ hai năm, ỷ vào chút hiểu biết này mà không ít lần ức hiếp hàng xóm. Bắt nạt kẻ yếu, thấy lợi háms tiền, danh tiếng không tốt.

Ngày hôm ấy, Tạ Kim đi ra sau viện quán rượu nhà mình, chợt thấy trên đất rơi mấy đồng tiền, gã cúi người nhặt lấy, khi ngẩng đầu lên thì thấy cửa sân sau mở toang, bên cửa lại có mấy mẫu bạc vụn. Gã nhìn trái nhìn phải, không có ai, cũng không biết là túi tiền của ai bị nứt mà rơi ra những thứ

này. Tạ Kim mừng thầm trong lòng, chạy ra cạnh cửa nhặt lấy. Khi ngẩng đầu lên lần nữa, bên ngoài cửa sau lại có một thỏi bạc.

Tạ Kim quá đổi vui sướng, sải bước dài đi ra, đến khi cúi người định nhặt lấy thì lại nghi ngờ, đương lúc do dự thì chợt nghe thấy giọng đàn ông vang lên ở sau lưng gã: "Đừng quay đầu lại, nếu không khó mà giữ được mạng."

Tạ Kim hoảng hốt, người cứng đờ ra, đáp: "Được, được." Nhưng rồi lại bất ngờ xoay người lại định ra tay. Nhưng người còn chưa kịp xoay lại, không thấy gì mà chỉ thấy hoa mắt, một luồng sức mạnh đập xuống mắt gã, một tiếng "bốp" nặng nề vang lên, mặt vừa đau vừa rát. Tạ Kim bị vỗ phải quay lưng lại, lưng còng xuống, cánh tay đau nhói, gã hét một tiếng "" thảm thiết, cánh tay bị tóm lấy giẫm trên mặt đất. Mặt bị đè, suýt nữa gãy sống mũi, đau đến mức gã muốn khóc thét lên. Chỉ có điều còn chưa kịp khóc thì một thanh đoản kiếm đã cắm ngay xuống bên cạnh mặt gã.

Tạ Kim sợ hãi không dám kêu lên. Trong lòng gã biết, mình không phải là đối thủ của người sau lưng, "Đại hiệp, xin đại hiệp tha mạng." Giọng Tạ Kim run run, thiếu chút nữa là tè ra quần.

"Lời ta nói, người có nghe rõ không?"

"Nghe rõ rồi nghe rõ rồi." Tạ Kim không gật đầu được, chỉ đành đáp liên thanh.

"Ta nói cái gì?"

"Đừng quay đầu lại, nếu không khó mà giữ được mạng."

"Được lắm, xem ra tai còn chưa điếc. Vậy lời tiếp theo đây của ta, người cũng phải cẩn thận nghe cho kỹ."

"Vâng, vâng."

Nhưng người đằng sau lại chẳng vội nói chuyện, hắn đặt túi tiền xuống, để bên cạnh thanh đoản kiếm, rồi mở ra cho Tạ Kim nhìn thấy số bạc bên trong, "Cái này mười hai lượng bạc, cho người."

Tạ Kim nuốt nước bọt cái ực, không dám nói muốn mà cũng chẳng dám nói không muốn.

Bàn chân trên lưng lại dùng thêm lực, Tạ Kim kêu đau á ối, vội nói: "Đa tạ đại hiệp."

"Ngày mồng một tháng mười tại đại hội thề chúng ở ngoại ô thành đông, người đến tham gia rồi tìm một người truyền lời lại, như vậy là được. Rất đơn giản đúng không?"

"Đúng thế." Tạ Kim nuốt nước bọt cái nữa, không dám không đáp.

"Sau khi chuyện thành, người đến khu rừng nhỏ ngoài giáo trường lấy thêm hai mươi lượng bạc nữa, đó là phần thưởng cho người làm được việc."

Truyền câu gì mà lại trị giá nhiều lượng bạc như thế? Tạ Kim khẽ cắn răng, "VẬY, ngài muốn tìm người nào? Truyền lời gì?"

"Đến lúc đó sẽ nói cho người biết."

Tạ Kim đảo mắt: "Thực sự chỉ là, chỉ là truyền lời thôi sao?"

"Đúng thế."

"Truyền lời xong, là coi như hoàn thành? Có thể có hai mươi lượng bạc nữa?"

"Đúng thế."

Tạ Kim thầm do dự, nghe qua thật đơn giản, dễ dàng có ba mươi hai lượng bạc, quá sức động lòng, nhưng chuyện kỳ lạ quá, gã không phải là kẻ ngu. Đúng lúc do dự thì dưới chân người đàn ông sau lưng lại dùng thêm sức, nghiêng người cầm lấy chuôi thanh đoản kiếm, nói: "Chuyện này người đã biết, nếu không làm thì chỉ có thể chết. Nếu có nửa tin tức bị lộ thì cũng phải chết."

Tạ Kim đau đến mức mặt mũi vặn xoắn lại, cảm giác như xương sống sắp bị đập gãy, mà lưỡi kiếm kề ngay bên mặt, ánh sáng trên kiếm đập vào mắt đau nhức nhối, làm sao gã có thể không đồng ý đây?

Tạ Kim đáp vâng vâng liên tiếp, nhất thời áp lực trên lưng nhẹ đi, đoản kiếm cạnh mặt cũng bị rút lên, một bọc quần áo được ném xuống ngay trước mắt gã. Người phía sau nói: "Đến hôm đại hội thề chúng đó, người mặc bộ xiêm áo này lên vào hội trường ngoại ô thành đông, rồi ta sẽ liên lạc với người."

Tạ Kim nơm nớp lo sợ thừa một tiếng, đợi một lúc lâu, sau lưng không còn ai dặn dò nữa, cũng không nghe thấy tiếng vọng, Tạ Kim lưỡng lự cả buổi rồi âm thầm ngoái đầu lại, nhưng sau lưng đã trống trơn không một bóng người. Tạ Kim mềm oặt ngã ra đất. Nếu không phải lượng bạc và đồng ần áo đang nằm ngay trước mắt, e là gã sẽ cho rằng đây chỉ là một giấc mơ.

Chỉ trong chớp mắt, đầu tháng mười đã đến.

An Chi Phủ dẫn theo đám thiếp và nhi nữ đến hội trường ngoại ô thành đông. Cờ xí dọc đường mọc lên như rừng, vệ binh oai phong, đây là lần đầu tiên người An gia thấy tình cảnh này, bất giác có chút hưng phấn. Nhất là An Nhược Thần, cứ nghĩ đến hôm nay có thể biết được kế hoạch sắp xếp rồi nhà là tìm lại đập như trống châu, kích động đến mức mặt nóng lên. Đến chỗ giáo trường, khắp nơi toàn là đầu người, An Nhược Thần đi theo

sát di nương và cha qua cửa, đi vào bên trong. Ai ngờ trên đường đi lại bất ngờ gặp được Tiên Bùi.

An Nhược Thần thấy Tiên Bùi thì vô cùng chán ghét, nàng đưa mắt sang chỗ khác, lại thấy cha và nhị di nương từ xa chạy đến cạnh Tiên Bùi cười híp mắt nịnh nọt. Theo bản năng An Nhược Thần nhìn sang Tiên Bùi, thấy trên mặt lão ta cũng có ý cười vô cùng sâu xa. Dường như có gì đó khác với lúc trước, nhưng lại không nói rõ là khác chỗ nào. An Nhược Thần nghi ngờ, nhưng rồi lại nghĩ, dù sao nàng cũng phải đi, những kẻ này có cấu kết thủ đoạn xấu xa gì thì cũng không liên quan đến nàng.

Cách sau lưng An Nhược Thần không xa, Tạ Kim nơm nớp lo sợ cầm thiệp đi vào hội trường. Dân chúng bình thường đều bị ngăn cách bên ngoài giáo trường, có thể đi vào bên trong đều là những kẻ không giàu thì sang hoặc có quan hệ. Tạ Kim tự nhận mình chỉ là một bách tính tầm thường, cầm tấm thiệp này mà phỏng cả tay, xiêm áo trên người rất vừa, thế là gã cũng vô cùng kinh hãi, lúc đối phương làm xiêm y thì đã biết được số đo của gã rồi ư? Mang theo tâm tư này, trên mặt Tạ Kim đầy nét chột dạ căng thẳng, khiến binh sĩ kiểm tra thiệp thật giả phải nhìn gã thêm mấy lần.

Tạ Kim đổ mồ hôi lạnh đầy người, nhưng chỉ kinh chứ chẳng nguy hiểm, cứ thế đi vào bên trong hội trường.

Lúc người thần bí kia giao thiệp cho gã, dặn dò gã để ý đến một vị cô nương ở trong lều dự lễ số ba phía khu đông. Cô nương đó tên là An Nhược Thần, chính là người không có mẹ bên cạnh mà chỉ có một bà vú già đi theo hầu hạ ấy. Nhiệm vụ của gã chính là phải nói với An Nhược Thần một câu: "Gần đây cô nương có nhiều tai vạ bất ngờ, cẩn thận tính mạng."

Nói xong lời này là coi như gã đã làm xong việc, đến phía tây trong rừng tìm một người đàn ông, giao thiệp lại cho hắn ta rồi lặp lại lời truyền lần nữa, người đàn ông kia sẽ cho gã hai mươi lượng bạc.

Tạ Kim đi vào khu đông bên trong hội trường, tìm một vị trí ở khán đài nơi khu đông, gã quan sát bốn phía, nhanh chóng thấy được lều dự lễ số ba. Trên lều dự lễ chỉ có nóc trướng, bốn bề mở rộng, đảm bảo tầm mắt của người bên trong không bị ngăn trở. Điều này cũng khiến Tạ Kim dễ dàng xem xét. Gã lại gần trướng cẩn thận nhìn, thấy được cô nương mà người thần bí kia nói. Quả thật bên cạnh nàng ta không có mẹ, phía sau là một bà tử già theo hầu.

An Nhược Thần luôn để ý đến động tĩnh bốn phía, nghĩ xem tướng quân đang ở đâu, nàng phải làm sao để gặp mặt hắn mà không bị người ngoài phát hiện. Đột nhiên đuôi mắt phát hiện ra hình như có người đang nhìn nàng chăm chăm, nàng bèn quay đầu lại, thấy đối phương là một hán tử cường tráng cao lớn. Khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, gã hán tử kia nhanh chóng quay đầu đi, giả vờ nhìn sang nơi khác.

An Nhược Thần thầm cau mày, nàng cúi đầu rũ mắt, thối chén trà để uống, đuôi mắt lại rình xem phương hướng của hán tử kia. Chỉ thấy gã nọ lại quay đầu len lén quan sát nàng. An Nhược Thần thần nhiên đặt chén trà xuống, mỉm cười nghe tứ muội An Nhược Phương nói chuyện. Lơ đãng lại trông thấy nhị muội An Nhược Hi nhìn tứ muội, hình như trong mắt có chút gì đó mềm mại. Đồng tình? Thương hại? An Nhược Thần không rõ. Khi An Nhược Hi chạm phải ánh mắt của An Nhược Thần thì vội vàng quay đầu sang chỗ khác, làm như không có chuyện gì xảy ra, cùng mẹ mình Đàm Thị ca ngợi cuộc tranh tài luyện binh này.

Hôm nay đúng là gặp quý, một người hai người ai cũng kỳ lạ.

An Nhược Thần lại nhìn gã hán tử ở ngoài lều, gã đã tìm được chỗ ngồi xuống rồi, vị trí đó cách lều của nàng không xa cũng không gần, chính là có thể thấy rõ hướng của nàng. Hán tử ngồi trong đám người, tỏ ra căng thẳng gò bó.

Chắc chắn đây không phải là thủ hạ của Long tướng quân rồi, An Nhược Thần nghĩ như vậy, Nhưng hắn ta là ai? Sao lại theo dõi nàng?

An Nhược Thần lặng lẽ nhìn người kia thêm mấy lần, thấy mình không hề quen gã ta.

Không lâu sau, đại hội liền bắt đầu. Chúng binh sĩ phân tổ xếp hàng, ngay ngắn chỉnh tề lần lượt đi vào trong hội trường. Kỳ binh đi đầu, kỵ binh theo sau, xa binh đi giữa, bộ binh xếp cuối. Từng tổ người cầm cờ xếp hàng, thật là oai phong. Tất cả mọi người đều bị trận thức trước mắt thu hút, khi binh đội phát ra khẩu hiệu đầy uy vũ, đám người vây xem liền nhiệt liệt vỗ tay và hoan hô đáp lại.

Ánh mắt An Nhược Thần dán vào trong sân, nhưng khóe mắt vẫn để ý đến gã nọ. Tên đàn ông kia luôn nhìn nàng một cái, điều này làm nàng căng thẳng hơn. Nàng bèn lục lợi trí nhớ trong đầu, chợt nghĩ đến hôm đó thấy bóng lưng quần áo của Tạ tiên sinh, hình như chính là mặc bộ xiêm y màu xanh đen này. Nhất thời An Nhược Thần cứng người lại.

Lúc này trong sân đã đứng đầy binh tướng. Đột nhiên kỳ binh quát to một tiếng, cờ lớn vẫy động. Cờ vừa vẫy, binh tướng toàn sân đều bắt đầu nhúc nhích, từng động tác đều nhịp phát ra tiếng vang to lớn, đám người vây xem lại hoan hô một tràng, ngay sau đó mấy tướng sĩ mặc khôi giáp cưỡi ngựa chiến chạy vào hội trường, phong thái hiên ngang, uy phong凛冽. Vị tướng quân tuần lang cao lớn cưỡi tuần mã màu đen dẫn đầu là dễ nhận ra nhất, chính là Long Đại.

Đám người xung quanh vỗ tay hoan hô, binh tướng trong sân kính cẩn ngay ngắn đứng nghiêm, không hề bị ảnh hưởng chút nào. Sau khi mấy đại tướng kia vào sân liền phân loại các doanh đội tiền trận. Long Đại thả chậm tốc độ, cưỡi ngựa đi từ đầu hàng đến cuối hàng, chạy qua chỗ nào thì kỳ binh vẫy cờ chỗ ấy, binh sĩ sau lưng giơ kiếm bước lên cùng hét lớn, huấn

luyện nghiêm chỉnh khí thể hùng tráng. Bách tính xung quanh tự động im lặng, nín thở chờ xem.

Rất nhiều cô nương đỏ mặt choáng váng hai mắt sáng lên dõi theo Long đại tướng quân, An Nhược Thần không để ý rằng, vì ngay lúc này mọi người đều dồn sự chú ý vào dưới sân, có một người âm thầm đi đến cạnh nàng, ném một cục giấy lên đầu gối nàng. Cục giấy đập xuống tay, dọa nàng giật mình.

Nàng nhanh chóng nắm chặt cục giấy trong tay, quay đầu tìm kiếm bóng người đã ném nó, nhưng chỉ thấy một bóng lưng mặc quân phục đi vào trong đám người. An Nhược Thần ngó nhìn xung quanh, không quá khả nghi, nàng làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhìn kỹ không thấy ai ở quanh mình để ý đến nàng, gã đàn ông xiêm áo xanh đen cũng nhìn chăm chằm trong sân, nàng vội vàng mở cục giấy ra, cúi đầu đọc.

"Sau lễ thề chúng, đợi ở rừng cây phía tây, tướng quân có chuyện dặn dò."

An Nhược Thần đọc xong liền ngẩng đầu lên, điềm nhiên như không âm thầm vo tờ giấy lại, bỏ nó vào trong túi. Tim nàng đập rất nhanh, theo bản năng lại nhìn tên đàn ông mặc xiêm áo xanh đen kia lần nữa, gã vẫn còn đang dán mắt tập trung nhìn giáo trường, hình như khá kích động.

Trên giáo trường, Long Đại đã lên điểm tướng đài, lính đánh trống đánh dài cổ vũ, binh tướng trong sân biến đổi trận hình. Tất cả mọi người đều không xê dịch mắt xem, An Nhược Thần lại đưa mắt nhìn về phía tây, đúng là bên kia có một khu rừng khá lớn, lúc trước ngồi xe ngựa từng vòng qua bên đó. Nhìn từ phía này, hình như ở rừng cây không xa phía trước cũng có cờ xí tung bay, không biết là sẽ có vệ binh canh phòng ở đó hay không. An Nhược Thần lại nghĩ theo chiều hướng khác, nếu tướng quân đã hẹn gặp mặt nàng ở chỗ đó thì nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng, không cần phải lo lắng.

Lúc này một tiếng ra hiệu kéo dài vang khắp chân trời, binh tướng trong sân nghiêm túc đứng thẳng, tất cả mọi người bất giác im lặng đứng yên. An Nhược Thần nhìn lướt qua sân, Long Đại oai phong đứng trên đài, hai mắt sáng quét nhìn chúng binh tướng, dường như không hề biết bên ngoài sân đã xảy ra chuyện gì. Lại nhìn gã mặc xiêm áo xanh đen kia lần nữa, gã cũng theo mọi người nhìn xuống sân, không rảnh để ý. An Nhược Thần nhú mày, cẩn thận quan sát xung quanh.

Một tướng quân trong sân hét lớn, dường như lễ thề chúng bắt đầu. An Nhược Thần nhận thấy có đôi mắt ở trong đám người đang rình rập, nhưng khi quay mặt lại thì không thấy gì khác thường. An Nhược Phương trong lều đứng lên, vóc dáng cô bé nhỏ, bị An Vinh Quý che tầm mắt, không thấy được phía trước. An Chi Phủ thấp giọng mắng cô bé một câu, An Nhược Hi liền kéo An Nhược Phương về phía bên mình. An Nhược Phương thấy rõ trong sân rồi thì ngoan ngoãn ngồi yên.

Tim An Nhược Thần đập như trống bỏi, cứ luôn thấy có gì đó sai sai, nhưng có lẽ cũng do nàng quá đa nghi.

"Kẻ tiết lộ chuyện quân..." Đây là giọng của Long Đại, cũng không biết hẳn làm thế nào, câu chữ cuối cùng kéo dài, vang động toàn sân.

"Chém!" Binh tướng toàn sân lớn tiếng tiếp đáp lại, khiến chấn thương đao chân đạp xuống đất, uy danh rung tận trời.

An Nhược Thần lại nhìn ra sân, cảnh tượng sôi trào này cũng khiến máu nàng nóng lên.

"Kẻ không đánh mà hàng địch..."

"Chém!"

"Kẻ tư thông với kẻ địch..."

"Chém!"

"Kẻ phản bội chủ tướng..."

"Chém!"

"Người làm trái cờ lệnh..."

"Đại đội chém!"

Một câu nói ra từng câu đáp lại, vang khắp chân trời. An Nhượng Thần nhìn một hồi lâu, chợt giật mình phát hiện mình lại nhìn chăm chăm vào Long Đại. Đây không phải là lúc để thất thần. Sau lễ thề chúng, gặp nhau trong rừng. Có lẽ nàng sẽ có cách rời khỏi nơi này, ấy mà nàng lại xem náo nhiệt đến mức ngẩn người.

An Nhượng Thần bình ổn lại tâm trạng, lại nhìn xung quanh lần nữa, xác nhận người nhà chỉ đang mãi nhìn trong sân, thế là lặng lẽ đứng dậy. Đợi khi ra ngoài lều lại ngoái đầu nhìn, mọi người ai ai cũng đang dồn lực xuống sân, thế là nàng thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh hơn rời đi.

An Nhượng Thần đi đến rừng cây phía tây, vừa đi vừa suy nghĩ xem nếu bị người chặn lại thì nên đáp giải thích thế nào. Nhưng đã đi được một đoạn nhưng không có ai cản nàng, binh sĩ đứng thẳng ở đằng xa cũng đang ngó chừng trong sân, không để ý đến An Nhượng Thần. An Nhượng Thần càng đi vào rừng cây, cách hội trường càng xa, dần dần rời khỏi phạm vi canh phòng.

Biết đâu chuyện này dễ dàng hơn so với nàng tưởng tượng. An Nhượng Thần nghĩ vậy. Bên tai nghe thấy tiếng vang ở giáo trường đã thay đổi, lễ thề chúng đã kết thúc rồi. Tiếp theo là tiếng binh khí chạm vào nhau, tiếng hò hét hô hào, có lẽ cuộc so tài luyện binh đã bắt đầu rồi. Nói thế là, tướng quân cũng sắp rời sân đến gặp nàng rồi. Bước chân An Nhượng Thần bất giác nhẹ đi.

Cách rừng cây càng lúc càng gần, lúc đến ngã rẽ, An Nhược Thần ngoái đầu lại nhìn ra sau, vừa nhìn một cái lại giật mình. Gã đàn ông mặc xiêm áo xanh đen lại đi theo nàng, thấy nàng quay đầu lại thì dường như muốn tránh đi, dừng bước nhìn sang chỗ khác, nhưng chỉ dừng một lúc, rồi sau đó như hạ quyết tâm, bước nhanh đi về phía nàng.

An Nhược Thần kinh hãi, xoay người vội vã bước đi. Trong đầu có ý nghĩ gì đó tuôn ra, nhưng cũng không rõ ràng.

Là hản? Phải không?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 15

An Nhược Thần vừa đi, Tạ Kim liền đuổi theo.

Trước đó Tạ Kim một mực theo dõi An Nhược Thần, âm thầm đau khổ phải làm thế nào mới có thể nói chuyện được với nàng ta giữa một rừng người thế này. Ở đây đâu đâu cũng toàn binh sĩ nha sai, gã lại không muốn gây ra phiền phức gì. Còn chưa kịp nghĩ ra cách truyền lời thì chúng binh tướng đã xếp hàng xông ra, cảnh tượng này quá mức hùng vĩ, sự chú ý của gã bị chuyển dời, đến khi sức tình thì phát hiện đã không còn bóng dáng An Nhược Thần ở trong lều. Điều này khiến gã sợ hết hồn, gã vội chạy ra ngoài, từ đằng xa thấy An Nhược Thần đang đi về phía tây. Trực giác mách bảo gã đây chính là cơ hội để nói chuyện riêng với nàng ta, thế là đành bám theo. Trong đầu nghĩ xem liệu có đi lên chặn nàng ta nói xong câu kia rồi nhanh chóng đi lấy bạc không, nhưng lại sợ An Nhược Thần gào thét khiến quan binh ập đến.

Ngay khi còn do dự thì thấy An Nhược Thần quay đầu nhìn lại, gã sợ hãi co rúm người lại, rồi sau đó gã hạ quyết tâm, chỉ là một câu nói thôi mà, lại chẳng làm gì hết, cho dù quan binh nha sai thì cũng không thể làm gì được hẳn.

Nhưng An Nhược Thần lại muốn chạy trốn, Tạ Kim như thấy bạc của gã cũng chạy mất, thế là vội vã gấp rút đuổi theo.

An Nhược Thần càng đi càng nhanh, sau đó biến thành chạy.

"An cô nương!" Tạ Kim hô lên.

Hắn biết họ của nàng, trong lòng An Nhược Thần càng hoảng hốt. Nàng một thân một mình, không dám dây dưa với gã. Cẩn rằng chạy gấp, chạy càng lúc càng nhanh.

"Cẩn thận tính mạng của cô." Tạ Kim chạy đuổi theo, vừa chạy vừa hét, có mấy phần đe dọa.

An Nhược Thần hoảng hốt chạy trong rừng, chui vào một bụi cây thấp bé.

"Đứng lại!" Tạ Kim hét lớn đuổi theo chạy vào, chợt thấy một cành cây bất ngờ đâm vào mặt gã. Gã bất ngờ không kịp đề phòng, hét một tiếng á ối rồi che mắt nôi thụp xuống.

An Nhược Thần nhân cơ hội đề một nhánh cây bụi xuống thấp, nhánh cây bật ra, nàng nghe thấy gã nọ kêu rên thảm thiết, hình như là đập trúng vào mắt gã rồi. An Nhược Thần cũng không dừng tay, cúi thấp người chui vào bụi cây bên cạnh, sau khi chạy ra rẽ ngoặt thì tiếp tục chạy, đổi phương hướng mượn địa thế để núp, nhìn quanh một lượt rồi nhanh chóng lẩn vào một khóm cây, đứng sau đại thụ che đi bóng mình.

Tạ Kim chửi thề, đứng dậy, dùng sức chớp mắt, đang định đuổi theo thì đột nhiên có một bàn tay bịt lấy miệng gã từ phía sau, một lưỡi kiếm sắc bén để sau hông gã, giọng nói xa lạ vang lên: "Cấm lên tiếng, nếu không sẽ giết người."

An Nhược Thần nín thở trốn, không dám thở mạnh. Nàng không nghe thấy tiếng bước chân đuổi đến, cũng không nghe thấy tiếng hét của người kia, xung quanh quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm người ta sợ.

Rắc rắc.

Một nhánh cây ở cách chỗ nàng ẩn thân không xa bị người giẫm gãy.

Tiếng động kia như giẫm vào lòng An Nhược Thần, nàng sợ hãi run lên.

Xào xạc...

Đó là tiếng đạp lá rụng. Có người đang lại gần nàng.

An Nhược Thần che miệng, rất sợ mình phát ra động tĩnh dẫn người đến.

Chỉ một lát sau, có người đi đến trước bụi cây nàng đang núp, hình như đang lăm lét nhìn trái nhìn phải, đi ra ngoài rồi lại quay vào, đi vòng vòng tìm kiếm. An Nhược Thần thấy được quần và giày của người kia, nhưng lại không thấy rõ vạt áo xiêm y, chắc hẳn ta mặc trang phục ngắn, không phải là gã đàn ông vừa nãy đuổi theo nàng.

"Cô nương, đã không sao rồi, đi ra đi."

Chất giọng hiền hòa, nhưng âm thanh lại đầy xa lạ.

An Nhược Thần không dám chắc chắn, nàng không cử động.

Người kia lại đi mấy bước nữa, cách xa bụi cây nàng đang núp một khoảng, lại nói: "Ở đây nguy hiểm, đi ra đi, ta dẫn cô đi gặp tướng quân."

An Nhược Thần do dự.

Người kia lại tiến lên phía trước, cách nàng càng lúc càng xa. An Nhược Thần vẫn không dám nhúc nhích, nhưng lại cảm thấy cứ trốn như vậy thì không phải cách hay. Nàng đưa tay định gạt cành lá bụi cây ra lén quan sát, thì chợt nghe thấy tiếng hét truy kích từ đằng xa. An Nhược Thần rút tay về lại.

Rồi dần dần không nghe thấy tiếng hét nữa, nhưng hình như có càng nhiều người chạy vào rừng hơn. Có người quát lớn: "Lục soát cẩn thận, đề phòng hẳn ta có đồng bọn đang trốn."

Cái từ "hắn" này nghe có vẻ như đang nói gã đàn ông mặc xiêm y màu xanh đen đuổi theo nàng kia. An Nhược Thần không rõ chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết mình có nên ra ngoài hay không. Trong lúc do dự thì dưới chân mất thăng bằng, đá phải hòn đá làm nó lăn ra khỏi bụi cây, còn nàng suýt nữa ngã nhào ra đất, theo bản năng khuỵu khoảng hai tay để người dừng vững, nhưng lại đụng vào bụi cây, tiếng xào xạc vang lên. Nhủ thầm thôi hỏng rồi, có mấy người đã chạy vội đến, cầm thanh kiếm gạt bụi cây ra, hai binh lính bất ngờ xuất hiện trước mắt An Nhược Thần.

An Nhược Thần kêu to: "Quân gia cứu mạng, có đạo tặc muốn hại tôi."

An Nhược Thần bị áp giải đến trước lầu trưởng bên ngoài hội trường.

Nàng nói An phủ bọn họ cầm theo thiệp do Tông Trạch Thanh tướng quân tặng đến dự lễ, cơ thể nàng khó chịu, trên khán đài nhiều người khiến nàng khó thở, thế nên muốn về xe ngựa gửi ít muối*, cũng đến nơi ít người đi dạo loanh quanh chút, không ngờ lại đi lạc, đang định tìm người hỏi đường thì lại gặp phải đạo tặc muốn giết nàng. Mấy vị binh lính nghe thế bèn đi báo lại với Tông Trạch Thanh tướng quân, đợi đến khi quay về thì nói Tông tướng quân muốn gặp nàng. An Nhược Thần thở nhẹ một hơi, gặp được Tông Trạch Thanh là tốt rồi.

(*Người muối có thể giúp người tỉnh táo lại trong thời gian rất ngắn.)

Đến trước trưởng, vệ binh ở cửa vén màn lên, An Nhược Thần cất bước đi vào, lại thấy Long Đại ngồi trong trưởng.

"Xin ra mắt Long tướng quân." An Nhược Thần lật đật hành lễ.

"Lá gan cô lớn quá nhỉ, càng lúc càng gây động tĩnh ồn ào hơn." Giọng Long Đại khá bình thản, không nghe rõ là vui hay giận.

An Nhược Thần sợ Long Đại trách tội, bèn vội vã cẩn thận nói rõ đầu đuôi câu chuyện ra.

Long Đại nhú mày, cầm lấy tờ giấy hẹn gặp mặt kia nhìn xem, rồi bảo vệ binh cho gọi Tạ Cường đến.

Tạ Cường nhanh chóng có mặt, đá văng Tông Trạch Thanh đang tò mò nhìn dáo dác trước trưởng rồi đi vào trong. Chỉ một lát sau liền đi ra.

Tông Trạch Thanh ôm lấy vai Tạ Cường hỏi: "Này người huynh đệ, tướng quân và An cô nương có chuyện gì thế?"

"Nếu liên quan đến người thì tướng quân sẽ nói cho người biết."

"Dĩ nhiên là liên quan đến ta rồi." Tông Trạch Thanh giận dữ nói: "Tướng quân dặn ta làm thế này thế nọ, có thể không nói cho ta biết vì sao à."

"Ừ." Tạ Cường nghiêm túc gật đầu.

Tông Trạch Thanh đợi hẵn nói tiếp, cùng đi ra ngoài một đoạn, nhưng Tạ Cường không nói thêm câu nào nữa, chỉ mang cái vẻ mặt đầy đứng đắn rồi đi. Tông Trạch Thanh bị chọc tức vỗ mặt vài lần mới nhịn không đập Tạ Cường mấy cú. Nghĩ một chút rồi đành quay về trước trưởng chờ hầu, đợi Long Đại căn dặn.

Ở trong trưởng, Long Đại hỏi An Nhược Thần: "Cô thấy thế nào?"

Mỗi lần An Nhược Thần bị Long Đại hỏi như thế đều khá căng thẳng, có cảm giác như tướng quân đang cố ý kiểm tra nàng, "Nếu không phải là tướng quân hẹn tôi gặp mặt, vậy thì nhất định có người biết tôi từng báo tin với tướng quân, nên mới dùng mảnh giấy giả kia để dụ xem tôi có bị mắc câu không. Người biết chuyện này, tôi chỉ biết được mỗi Tạ tiên sinh kia. Nếu như tôi mắc câu, một mình đi vào rừng thì có thể nhân lúc tôi đi lạc mà giết người diệt khẩu. Gã đàn ông đuổi giết tôi mặc xiêm áo xanh đen, nếu tôi nhớ không nhầm thì cái ngày Tạ tiên sinh bí mật gặp bà mỗi Từ đó, hình như cũng mặc đồ màu này."

Nàng dừng lại, nhìn sắc mặt Long Đại lại nói tiếp: "Nhưng làm thế thì thật quá mạo hiểm, dù sao cũng là đại hội thề chúng, có trọng binh canh giữ, khắp nơi đều là binh tướng và nha sai, nếu có chút sơ sẩy thì chính là đi vào đường chết."

"Đúng là đi vào đường chết thật, tên kia đã chết rồi." Long Đại nói.

An Nhược Thần giật mình. Nàng nghe có tiếng rượt đuổi, biết là binh tướng vào rừng lục soát, nhưng không biết người kia đã chết."

"Ta nhận được tin trước khi cô được đưa đến, vệ binh tuần tra ở cánh tây thấy có người khả nghi, liền vào rừng lục soát, không ngờ gặp phải phục kích. Bọn họ rượt theo hung thủ, đâm tên đó bị thương, hung thủ ôm vết thương chạy trốn, vệ binh lần theo vết máu bắt được, cuối cùng tìm thấy thi thể, tên kia đã uống thuốc độc tự vẫn rồi."

"Tự vẫn?"

"Có lẽ biết sau khi bị bắt sẽ bị thẩm vấn nghiêm, mà hắn lại tuyệt đối không thể khai ra bí mật, biết không trốn được, bèn dứt khoát uống thuốc độc tự vẫn."

An Nhược Thần ngẩn ra: "Tướng quân nghĩ vậy sao?"

"Đây đã từng là thủ đoạn của mật thám. Lúc nào bọn chúng cũng mang thuốc độc bên ngoài, vào khoảnh khắc cấp bách, để tránh lộ thân phận và tình báo thì sẽ tự vẫn." Long Đại ngừng lại, nhìn sang An Nhược Thần, "An cô nương có vẻ khá nghi ngờ, An cô nương nghĩ thế nào?"

Lại đến nữa rồi. An Nhược Thần nuốt nước bọt cái ực, "Nếu hắn ta không thể bị thẩm tra khai ra bí mật, như vậy chắc hắn thân phận phải quan trọng, nhưng lại dùng thủ đoạn vô cùng nguy hiểm dễ xảy ra sai sót ở một nơi như thế này để làm hại tôi, thật sự là quá ấu rồi."

Long Đại không tiếp lời ngay, An Nhược Thần không biết hẳn có thấy nàng nói đúng hay không."

Một lát sau, Long Đại hỏi: "Cô nương cảm thấy hẳn ta có lựa chọn tốt hơn sao?"

An Nhược Thần nhắm mắt đáp: "Cho dù có lên vào nhà tôi hạ thủ thì cũng tốt hơn là ra tay ở nơi này, không đúng ư?"

"Lần trước đạo tặc làm loạn nhà cô đã khiến cha cô tăng cường phòng vệ, mà ta cũng phải thêm người âm thầm bảo vệ. Vào nhà cô ra tay, chưa chắc hẳn đã thực hiện được."

"Nhưng dễ chạy trốn hơn mà. Dù nhà tôi có nhiều hộ vệ hay tướng quân phái nhiều người đến đi chẳng nữa, cũng tốt hơn nơi thiên binh vạn mã này. Hẳn ta như thế không phải là tự mình nhận lấy hậu quả, ép mình không thể không tự vẫn sao?"

Long Đại không trả lời. An Nhược Thần hơi thấp thỏm, không biết hẳn nghĩ như thế nào. Rồi lại nhớ hẳn đã giúp nàng sắp xếp kế hoạch trốn nhà, nhưng giờ xảy ra chuyện này nên không tiện hỏi lắm.

Im lặng một lúc như thế, bỗng Long Đại nói: "Vốn định sau cuộc so tài luyện binh sẽ để Tông tướng quân đến nhà cô uống ly trà để cô có thể tránh mọi người rời khỏi nơi hỗn loạn, đến lúc đó cô sẽ có cơ hội gặp riêng ta. Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này. Chúng ta nói ngắn gọn thôi, vào giờ thân* mười lăm tháng mười, sẽ có đoàn xe đưa lương thực xuất phát đến thành Thiệu bên cạnh từ cửa nam, quân sự đoàn xe là thuộc hạ cũ của ta, họ Tưởng tên Tưởng Trung. Ta sẽ dặn dò hẳn sau. Với sự thông minh của cô, ắt hẳn hôm đó có thể chạy đến cửa thành nam. Lão Tưởng sẽ bố thu xếp cho cô chỗ trên xe ngựa, ra vào các thành sẽ không bị kiểm tra. Huyện Tân thành Thiệu là quê của lão Tưởng, nương tử và hài nhi của hẳn đều ở bên kia, cũng có mạng lưới ở đó, nói là bà con xa đến nhờ cậy, làm một bộ

vấn thư hộ tịch cũng không thành vấn đề, có sự sắp xếp của hẳn, muốn một cuộc sống cũng không quá khó khăn. Nếu cô cần cù chịu khó thì có thể sống được."

(*Khoảng từ 15 giờ đến 17 giờ.)

An Nhược Thần vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ, đứng sững ra một lúc, hít sâu một hơi, hốc mắt đỏ lên, rồi quỳ xuống dập đầu kêu bạch bạch: "Dân nữ tạ ơn tướng quân, đại ân đại đức của tướng quân, nhất định dân nữ sẽ báo đáp."

"Nếu cô thuận lợi ra đi, ta cũng không quá mong cơ hội gặp lại cô, cũng không cần báo đáp. Sau này cô sống qua ngày khỏe mạnh, sống như những gì cô đã hy vọng là đủ rồi. Như thế cũng không uổng công ta bố trí mọi thứ cho cô."

Sống như những gì mình đã hy vọng...

An Nhược Thần quỳ trên đất, suýt nữa nước mắt đã chảy ra. Cho đến bây giờ chưa từng có ai nói với nàng như thế, cuối cùng cũng có người chạm đến nỗi lòng của nàng. Chưa hề có ai từng quan tâm xem nàng muốn cuộc sống thế nào, ngay cả bà vú hiệu nàng rõ nhất cũng chỉ lau nước mắt bảo nàng ráng nhẫn nhịn. Không phải là nàng không thể nhịn, chỉ là không biết phải nhịn đến khi nào, xuyên suốt cả đời, khoét hết ý chí của nàng, để nàng như cái xác biết đi, thậm chí có thể bỏ mạng vô ích. Giống như một con rối, cuối cùng bị rút võ tan tành, không còn chút giá trị nào.

Nàng không muốn sống như vậy.

Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng An Nhược Thần chỉ có thể nặn ra một câu: "Cảm tạ tướng quân!"

"Khoan cảm tạ ta đã. Nay gặp chuyện này, phải xem đã xảy ra chuyện gì trước đã, trước mười lăm tháng mười, nếu không có chuyện gì phát sinh thì

cô mới có thể rời đi được, nếu không ta phải hạ lệnh giam giữ cô."

"Vâng." An Nhược Thần đáp lại, lòng hơi thấp thỏm. Tà tiên sinh chết rồi, như vậy nàng sẽ không gặp nguy hiểm nữa. Nhưng chuyện ngày hôm nay khá là kỳ lạ, chuyện liên quan đến nàng, nhưng nàng không thấy được chút đầu mối nào. Nàng có cảm giác hình như tướng quân có tính toán gì đó, nhưng lại không dám hỏi.

An Nhược Thần khẽ căn nhắc, nếu nàng có thể thuận lợi rời khỏi nơi này, thì những người khác có can hệ gì đến nàng. Không việc gì phải hỏi, đừng gây phiền toái cho mình.

"Cô hét cứu mạng, quân lính lục soát rừng, nhất định thái thú đại nhân sẽ nhận được tin, chắc hẳn sẽ vội cô đến hỏi chuyện." Long Đại nói.

An Nhược Thần vội bảo: "Hôm nay tôi không được thoải mái, trên khán đài nhiều người ồn ào nên tôi khó thở, muốn về xe ngựa nghỉ ngơi, nhân tiện hít thở không khí, rồi thế nào mà đi lạc đường, không may gặp phải kẻ xấu. May mà có quân gia đến cứu."

Long Đại gật đầu, cô nương này đúng là lanh lợi. Hẳn chưa nói chuyện mặt thám với Diêu Côn, quan hệ trong thành này khá phức tạp, hẳn còn chưa tra ra được lai lịch của Tà tiên sinh, nhưng từ các dấu vết manh mối, hẳn hẳn người này có mạng lưới rất rộng và thế lực mạnh, càng nhiều người biết thì khả năng bắt dây động rừng càng cao. Tạm thời hẳn chưa công khai.

Sau một phen dẫn dò An Nhược Thần, Long Đại liền để Tông Trạch Thanh sai người đưa nàng về lều, cũng báo lại chuyện này với thái thú Diêu Côn.

Một lúc sau, Tà Cương đến báo lại. Diêu Côn đã triệu vệ binh và An Nhược Thần đến hỏi chuyện, Tướng Tòng đi theo. Bên Tà Cương đã sắp xếp trình thám thăm điều tra chuyện hôm nay.

"Cũng không biết gã đàn ông kêu An cô nương ra ngoài trước khi vệ binh phát hiện đó là người nơi nào. Vệ binh không lục soát được người khả nghi nào khác, nhưng An cô nương lại nói người đó không phải là gã mặc xiêm áo xanh đen kia. Theo như tình hình lúc ấy, hơn mười vệ binh và mấy nha sai đã vào trong rừng, nhưng không một ai thấy tung tích người kia. Vệ binh canh chừng vòng ngoài cũng không thấy kẻ khả nghi nào ra vào." Tạ Cương nói: "Âm thanh xa gần nghe sẽ khác nhau, kêu gào từ xa thì phải dùng sức vận khí, còn lúc ở gần chỉ cần thấp giọng nói là được, An Nhược Thần không nhận ra cũng hợp lý, nếu nói là trang phục khác nhau, đối phương biết An cô nương đang trốn, đoán được tầm mắt nàng ta bị chặn, cũng có khả năng vì để dụ nàng ra nên mới vén xiêm áo lên, để lộ quần trong như đang ăn mặc theo lối trang phục ngẩn."

Long Đại nhú mày suy nghĩ.

Tạ Cương nói: "Lúc đó vệ binh đã bao vây cánh rừng, nếu thật sự có tông phạm, như vậy chắc chắn sẽ không để lọt dấu vết được, nhưng ngoài An cô nương ra, những người khác lại không phát hiện được gì, cho nên khả năng này rất thấp. Trừ khi người đó mọc cánh mà bay. Có lẽ từ đầu chí cuối chỉ có một người, hẳn vốn muốn dụ An cô nương đi ra, sau đó nghe thấy có người vào rừng, muốn giết người xông ra, nhưng khi bị thương thì cảm thấy tuyệt vọng, thế nên mới tự vẫn. Bất kể là gì, ta đều đã căn dặn bên dưới rồi, hôm nay tất cả mọi người nghe thấy chuyện ở rừng cây đều sẽ được tra xét cẩn thận, nếu thật sự có đồng bọn, nhất định sẽ để lại dấu vết."

Không bao lâu sau, Tưởng Tùng cũng đến báo lại chuyện này với Long Đại.

Tưởng Tùng là trấn vệ tướng quân, chủ quản chuyện hộ quân phòng vệ thủ trại, làm việc cẩn thận. Hắn bẩm báo chuyện này một cách rõ ràng có trước có sau, đã cẩn thận xem xét trong rừng rồi, thi thể cũng được kiểm nghiệm. Lúc thái thú Diêu Côn thẩm án thì hẳn có mặt bên cạnh, cũng hỏi kỹ An Nhược Thần, nhưng tạm thời không tra ra được gì. Không ai biết

thân phận của gã kia. An Nhược Thần cũng không biết mục đích của hắn, tưởng là trộm nhân lúc lộn xộn muốn cướp tiền. Tuy nàng nói như vậy, nhưng trong lòng mọi người đều cảm thấy có khi nào là tặc tử nổi sắc tâm muốn giở trò đồi bại hay không. Lúc thái thú tra hỏi, An Chi Phủ ở bên cạnh nghe thăm vấn đã nổi đóa rồi, luôn miệng quát mắng con gái không hiểu chuyện lại dám tự ý rời lều, xấu hổ mất mặt, làm nhục gia môn. Mắng đến mức An Nhược Thần trào nước mắt, khóc nức không thành tiếng.

Long Đại có thể hình dung ra cảnh tượng lúc đó, không hỏi nhiều về chuyện An Nhược Thần nữa, trái lại hỏi thăm ý định của Diêu Côn. Tưởng Tùng nói thái thú đại nhân đã an bài kiểm tra lai lịch của người chết, vì không lục soát được thiếp trên người hắn, nên không biết hắn đã lén vào hội trường bằng cách nào. Diêu Côn còn nghiêm lệnh sai chúng nha môn tuần tra khắp nơi trong hội trường một lượt, nhưng không phát hiện được gì khác lạ. Những người khác trong An gia cũng chưa gặp người kia bao giờ, đoán là đối phương thấy An đại tiểu thư đi lạc, nhất thời muốn ra tay. Người kia biết chút võ công, khi vệ binh xông vào rừng lùng bắt, hắn đã mượn địa thế âm thầm phóng phi tiêu, vệ binh đánh bọc đuổi theo giờ giáo đâm vào bụi cây và đâm trúng hắn, dọc đường người nọ chạy trốn, vệ binh men theo vết máu đuổi theo, phát hiện vết thương của người kia rất nặng, máu chảy đầy đất, có lẽ do biết chạy không bao xa nên mới uống thuốc tự vẫn.

"Diêu Côn còn có sắp xếp gì khác không?" Long Đại hỏi.

"Thái thú đại nhân sai người đem thi thể về phủ nha, để ngũ tác khám nghiệm tử thi, sai người điều tra thân phận. Còn những chuyện khác thì không nói nhiều." Tưởng Tùng nói đến đây lại không phục: "Tướng quân, tên khả nghi này, đáng lý nên là quân đội chúng ta điều tra mới phải."

Long Đại thờ ơ đáp: "Cũng không có bằng chứng cho thấy người này là mật thám, cứ để Diêu Côn thăm dò đi. Để xem đến cuối hắn ta quyết định chuyện này thế nào."

An Nhược Thần về nhà, lại bị An Chi Phủ trách mắng một phen. Tiền Bùi nghe được tin ở hội trường, bèn theo một nhà An thị quay về An phủ, hỏi thăm An Nhược Thần rất ân cần từ tốn, hỏi rõ nguyên do, lại khuyên An Chi Phủ chớ tức giận, nói đại cô nương đã bị dọa sợ rồi, cứ để nàng nghỉ ngơi.

Thái độ Tiền Bùi như vậy, người An gia vừa được trấn an mà cũng có ngạc nhiên nghi ngờ. Đợi sau khi lão về, An Chi Phủ liền quát ra lệnh An Nhược Thần về phòng đóng cửa suy ngẫm. Đàm Thị phòng nhĩ lo lắng, vội hỏi An Chi Phủ đã xảy ra chuyện gì, sợ An Nhược Thần vì thế mà bị mất danh tiết, Tiền Bùi chê rồi hửy cười. An Chi Phủ cũng sợ điều này, ông ta còn chưa lấy được hàng về, Tiền Bùi nói là không sao, nhưng một ngày còn chưa thấy được đồ thì ngày đó sẽ không cách nào yên tâm nổi.

An Chi Phủ trái lo phải nghĩ, bàn bạc với Đàm Thị, quyết định vẫn nên nhanh chóng định hôn sự của An Nhược Phương với Tiền Bùi, ván đã đóng thuyền mới có thể khiến Tiền Bùi vui vẻ được.

An Nhược Thần quay về phòng, không để ý đến chuyện phiền não kỳ quặc ngày hôm nay nữa, chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mười lăm tháng mười, nàng sẽ rời khỏi nhà, sống một cuộc sống hoàn toàn mới. Chỉ cần cố gắng nửa tháng, không gây rắc rối gì, cứ im im là được.

Nhưng trong đêm ấy, An Nhược Hi bỗng nhiên đi đến, nổi giận đùng đùng, tức điên mắng An Nhược Thần một hồi. Nói nàng không biết thận trọng, vì sao giữa chừng lại rời khỏi chỗ? Người muối cho tỉnh? Đúng là nực cười. Có phải là muốn đi gặp tướng quân, hay do không trèo cao nổi chỗ Long tướng quân nên muốn đi bám víu vào Tông tướng quân không? Không ngờ lại rước phải kẻ háo sắc? Đồ không biết xấu hổ như thế, tự hủy hoại mình là đủ rồi, lại còn làm liên lụy đến người nhà, rước tai họa đến, nàng ta muốn gánh thế nào cho nổi đây hả!

An Nhược Thần chẳng hiểu gì, nàng cứ nhìn An Nhược Hi. Bình thường nếu nàng bị phạt, An Nhược Hi có mừng có cười nhạo, nhưng tức giận như thế này thì là lần đầu tiên, nàng gây ra họa thì liên quan gì đến nàng ta?

"Nhìn cái gì?" An Nhược Hi bị An Nhược Thần nhìn đến mức mặt đỏ bừng, giẫm chân hét to, "Lần này Tiên lão gia không chê tỷ là may lắm rồi, nếu xảy ra điều gì không may... thì ta..." Nàng ta khẽ cắn răng: "Ta sẽ không bỏ qua cho tỷ."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 16

An Nhược Thần cup mắt, bất động thanh sắc, nàng không muốn gây chuyện với nhị muội, thứ nàng cần là yên ổn sống qua nửa tháng này. Nhưng phản ứng của nhị muội trông lạ quá, nếu xảy ra chuyện gì cơ? An Nhược Thần có dự cảm bất an.

An Nhược Hi thấy An Nhược Thần ra vẻ khó hiểu thì càng giận hơn, nhưng có mấy lời lại không thể nói được, nàng ta giận đến mức đi qua đi lại, mắng qua loa vài câu rồi mới rời đi.

An Nhược Hi đi rồi, bà vú và a hoàn bị An Nhược Thần chặn ngoài cửa vội vã đi vào. Bà vú có lòng che chở An Nhược Thần, nhưng cũng biết An Nhược Thần không muốn gây sự, chẳng qua là thấy cô nương nhà mình tự đứng bị mắng nên lấy làm đau lòng.

Nhưng đi vào phòng rồi, câu đầu tiên An Nhược Thần nói với bà lại là: "Ma ma, từ sau khi Từ bà mồi chết, Tiền lão gia đổi Lý bà mồi đến bàn chuyện hôn sự, liệu có chuyện gì đây?"

Bà vú ngẩn người: "Không phải quá rõ ràng rồi sao, mỗi lần bà Lý đến đều ở trong viện của Đàm Thị bàn chuyện."

An Nhược Thần suy nghĩ rồi lại hỏi: "Gần đây trong viện của các di nương, có xảy ra chuyện gì không?"

"Không có gì to tát cả, vẫn giống bình thường."

An Nhược Thần không nói nữa. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rồi, nhưng nàng không biết.

Mấy ngày sau đó, An Nhược Thần không bước chân ra khỏi nhà, nghiêm túc đóng cửa suy nghĩ, nhưng nàng lại để a hoàn và bà vú để ý đến động tĩnh trong viện Đàm Thị. A hoàn về báo lại, nói hôm nay nhị cô nương dẫn tứ cô nương đi ra ngoài du ngoạn, đêm đó An Nhược Phương cũng lén chạy đến thăm An Nhược Thần, mang ít bánh ngọt đến cho An Nhược Thần, nói là lúc nhị tỷ dẫn cô bé đi chơi đã mua cho mình.

An Nhược Thần hỏi An Nhược Hi có nói gì không, có từng dẫn cô bé đi gặp ai không.

Nhưng An Nhược Phương lắc đầu: "Chỉ là đi chơi rồi mua đồ ăn như bình thường thôi ạ, không đi gặp người nào hết."

An Nhược Phương an ủi An Nhược Thần: "Nghe nói nhị tỷ đã đến chỗ tỷ gây rối, đại tỷ cứ mặc kệ tỷ ấy đi. Cứ một hồi là tỷ ấy lại thích làm ầm ĩ, đừng để tỷ ấy thấy đại tỷ chiếm được lợi của tỷ ấy thì tỷ ấy sẽ đổi tốt thôi."

An Nhược Thần cười một tiếng, xoa đầu tứ muội. Ngay đến một tiểu cô nương mười hai tuổi cũng có thể nhìn ra tâm tư của nhị muội, đừng động đến lợi ích của nàng ta thì nàng ta sẽ không bạc đãi người, nên nếu tự dưng nàng ta chạy đến đây mắng chửi nàng, vậy nhất định là do thấy nàng suýt nữa gây ra chuyện xấu gì rồi. Chẳng lẽ, nếu nàng thoát hôn, nhị muội sẽ thay nàng gả đi? Cha và nhị di nương đã bàn qua chuyện này rồi sao?

An Nhược Thần cảnh giác.

Vậy còn tứ muội, vì sao đột nhiên nhị muội lại đối tốt với tứ muội vậy? Nhị muội ỷ vào việc Đàm Thị chấp chưởng việc nhà, từ trước đến nay vô cùng cao ngạo, thường hay chèn ép chúng tỷ muội, sao nay bỗng thân thiết với tứ muội vậy, vì sao?

"Đại tỷ à." Đột nhiên An Nhược Phương nhỏ giọng nói: "Đại tỷ phải gả cho Tiền lão gia sao? Không thể không lấy chồng sao?"

An Nhược Thần mỉm cười: "Nói gì ngốc thế, đã định hôn rồi, làm sao có thể không lấy chồng được?"

An Nhược Phương cắn môi, cúi đầu vắn ngón tay, rồi sau đó thấp giọng nói: "Muội cảm thấy, đại tỷ à..." Cô bé dừng một lúc, "Từ nhỏ đại tỷ đã không có mẹ, bọn muội còn có mẹ thương, nhưng đại tỷ không có, đại tỷ gả đi sẽ không ai thương, Tiền, Tiền lão gia đó lại rất đáng sợ."

An Nhược Thần không đáp. Nàng biết cái từ tứ muội nuốt về trong miệng đó là gì.

Đáng thương.

Cô bé muốn nói đại tỷ đáng thương.

Nhưng An Nhược Thần không nghĩ vậy, nàng không đáng thương, cam tâm sống tạm mới gọi là đáng thương. Nàng ôm lấy bờ vai nhỏ của tứ muội, không biết phải giải thích với cô bé thế nào, mà cũng không dám giải thích. Nói nhiều lại dễ sinh nghi.

"Đại tỷ, muội, muội có dành dụm được ít tiền." An Nhược Phương cúi thấp đầu nói nhỏ, "Tuy không nhiều lắm, nhưng mà, dầu gì cũng có thể chống đỡ được ít hôm. Nếu không, nếu không thì đại tỷ, tỷ trốn đi."

An Nhược Phương nói xong mấy chữ cuối cùng, giọng run run không nghe rõ nữa. Cô bé ngẩng đầu lên, nhìn An Nhược Thần.

An Nhược Thần khiếp sợ, không ngờ rằng tứ muội sẽ nói ra lời như thế. Ý nghĩ đầu tiên trong lòng chính là có phải tính toán của nàng bị người ta biết rồi không?

Nàng nhanh chóng định thần lại, ôm lấy An Nhược Phương mà nói: "Muội muội ngốc, đừng nghĩ như vậy chứ, không thể có suy nghĩ như vậy được. Trời đất bao la, ở nhà mới tốt, bên ngoài rất nguy hiểm, một nữ nhi khuê phòng thì có thể trốn đi đâu được? Đó không phải là tự tìm đường chết sao?"

An Nhược Phương nhướn mày, mở miệng ra muốn nói gì đó, nhưng bị An Nhược Thần cản lại: "Đừng nói những câu ngốc nghếch nữa. Phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn*, chúng ta sao có thể chống lại lệnh?"

(*Việc hôn nhân do cha mẹ định đoạt hay do lời nói của người mối lái, Con cái không có quyền định đoạt mối lương duyên.)

An Nhược Phương cắn môi nhìn đại tỷ, hốc mắt từ từ ẩm ướt, nước mắt vòng quanh nhưng lại không dám rơi xuống, "Nếu muội có bản lĩnh thì hay rồi, muội có bản lĩnh, có thể kiếm tiền lo việc, nếu tỷ tỷ bị bắt nạt, muội cũng có thể bảo vệ tỷ tỷ, tiếc là muội lại chẳng làm gì được. Muội chỉ tiết kiệm được một ít tiền..."

An Nhược Thần kéo tứ muội vào lòng, không dám nhìn vào mắt cô bé, trong lòng rối bời.

An Nhược Thần không dám quên, năm ấy khi An Nhược Phương mới năm tuổi, nàng mười một, mẹ vừa qua đời một năm, các phòng khác coi nàng là con nít, lấy hết toàn bộ trang sức của mẹ nàng đi. Có một thứ mà lúc mẹ gần đi cố ý nói bà muốn để lại cho nàng, đó là vật của bà ngoại. Thế là An Nhược Thần liền đến chỗ phòng ba Tiết Thị trộm món đồ trang sức đó về, giấu kỹ không cho ai biết. Dù các phòng có hỏi thế nào thì nàng đều trả lời không biết. Nhưng sau đó có lần nàng và An Nhược Phương trò chuyện, nói một lúc liền nhắc đến mẹ nàng, nàng vốn không đề phòng với muội muội, bèn rỉ tai nói chuyện này biết, nói dù sao nàng vẫn còn giữ lại một vật của mẹ. Không ngờ An Nhược Phương lại bị mẹ muội ấy bắt nói ra hết.

Chuyện bị bại lộ, An Nhược Thần bị An Chi Phủ đánh một trận nhừ tử, đồ trang sức cũng bị Tiết Thị phòng ba cướp đi lại. Điều đáng hận là thật ra Tiết Thị cũng chẳng ưa quý gì vậy kia, chẳng qua vì để trả thù nàng nên mới cố ý lấy món đồ đi.

Sau chuyện này An Nhược Phương khóc lóc một hồi, cô bé thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tỷ tỷ bị đánh, cô bé đã khóc. An Nhược Thần không có cách nào trách An Nhược Phương nổi, nhưng từ đó nàng học được một chuyện, có vài người vốn không hề muốn hại người, nhưng sẽ có người khác lợi dụng nàng để làm hại người.

An Nhược Thần ôm chặt An Nhược Phương, nói: "Đừng bao giờ nghĩ như vậy nữa, không thể có suy nghĩ đó được." Nàng dùng giọng điệu dịu dàng, nói dối muội muội.

Ngày hôm sau, An Nhược Thần bị nha môn triệu đến. An Bình phụng lệnh đi cùng đại tiểu thư.

Đến nha môn bị hỏi chuyện, mới biết thì ra đã điều tra ra thân phận của gã đàn ông mặc xiêm áo xanh đen kia rồi. Người kia họ Tạ, tên Tạ Kim, là ông chủ của Kim Tửu quán ở thành tây, có chút võ nghệ, thường bắt nạt già trẻ hàng xóm, nhưng cũng không phạm phải lỗi lớn gì. Trong tiệm của gã có hai tiểu nhị, tiểu nhị cũng không biết Tạ Kim có bộ xiêm áo này, nói là chất liệu vải không tệ, xưa nay Tạ Kim không mặc nổi. Mà nha sai cũng đã lục soát nhà của Tạ Kim, tìm thấy được một rương bạc ở dưới gầm giường gã, cũ mới không đều nhau, có lẽ đã tích trữ được một thời gian rồi. Còn có mấy bộ xiêm y lộng lẫy, tất cả đều là cỡ của Tạ Kim. Hai tiểu nhị kia hoảng hồn, ra vẻ cũng không biết Tạ Kim giấu những thứ này. Rồi lại cẩn thận suy nghĩ, nhắc đến có lúc thật sự không biết Tạ Kim đi đâu, khá là thần bí. Nhưng cũng không lục thấy thiệp mời đến đại hội thề chúng ở trên người Tạ Kim đâu, tiểu nhị cũng không có nghe nói là Tạ Kim muốn đi tham dự đại hội thề chúng, cho nên cuối cùng Tạ Kim vào hội trường ra sao thì không ai biết được.

Diêu Côn gọi An Nhược Thần đến chính là muốn hỏi cô một câu, có nhớ ra gì không. Trước nay đã từng tiếp xúc với Kim tửu quán chưa, hoặc có nghe người khác nói gì không? Vào ngày đại hội thề chúng đó Tạ Kim đã làm gì, nàng có phát hiện ra chỗ nào khả nghi không? Có từng thấy Tạ Kim trò chuyện tiếp xúc với người khác không? Liệu có đồng bọn không?

An Nhược Thần vừa nghe thấy người họ là họ Tạ thì thầm giật mình. nàng vẫn khai theo lời của ngày đó, cơ thể khó chịu, lạc đường lạc đàn, vô tình gặp phải đạo tặc. Không quen Tạ Kim, chưa từng nghe nhắc đến gã. Diêu Côn hỏi nhiều lần rồi mới để nàng về.

An Nhược Thần ngồi trong kiệu, cẩn thận nghĩ về dụng ý trong câu hỏi của Diêu Côn, chẳng lẽ, Diêu Côn cho rằng Tạ Kim là mật thám? Theo như lời Long Đại nói trước đó, bình thường mật thám có giấu độc trong người, nếu xảy ra chuyện không thể trốn được, thường sẽ uống thuốc độc tự vẫn. Tạ Kim kia là chết như vậy. Nhưng nếu nói gã chính là tên mật thám Tạ tiên sinh đó thì...

Đột nhiên có một ý nghĩ nảy ra trong đầu An Nhược Thần, đúng lúc này lại nghe có người lên tiếng: "An quản gia."

Giọng khá quen. Hình như là Tông Trạch Thanh.

An Nhược Thần khẽ vén màn kiệu lên, phát hiện đã đi đến một tửu lâu, Tông Trạch Thanh đứng bên cửa sổ một căn nhà gian ở trên lầu vẫy tay với bọn họ, thấy nàng lộ đầu ra thì chỉ gật một cái cho có, nhưng rồi lại nói với An Bình: "Sao lại đúng lúc thế cơ chứ, An quản gia làm gì mà muốn đến nha môn vậy? Gần đây An lão gia có khỏe không? Đi lên ngồi nói chuyện một lúc được chứ?"

An Bình nịnh nọt Tông Trạch Thanh còn không kịp, đương nhiên đáp lại một tiếng. Hẳn bảo phu kiệu đợi một lúc, cũng không gọi gì An Nhược Thần, bỏ lại nàng mà đi lên lầu.

Tông tướng quân này xuất hiện cũng thật trùng hợp. An Nhược Thần giật mình, nhìn trái ngó phải rồi xuống kiệu. Phu kiệu đứng núp dưới mái hiên tửu lầu tránh nắng nói chuyện nên không để ý đến bên này, An Nhược Thần làm như không có chuyện gì mà ung dung đi vào tửu lầu. Đi vào rồi lại có chút đắn đo, cũng không phải là giờ dùng cơm, ở lầu một gần như không có ai. Bên phải có hành lang, trong đó có một căn nhà gian. An Nhược Thần nghĩ ngợi rồi đi qua hành lang, cửa nhà gian khép nửa, An Nhược Thần đưa tay gõ.

Trong phòng có người đáp lại: "Vào đi."

Giọng rất quen thuộc, An Nhược Thần đẩy cửa ra.

Long Đại ngồi một mình trong nhà gian, đang từ tốn uống canh. Thấy An Nhược Thần đi vào thì đặt chén xuống, khước miệng khẽ cong lên. An Nhược Thần thấy chắc hẳn đang cười. Không biết là do canh ngon hay vì do gặp được nàng.

"Cô đã tới rồi." Long Đại nói, giọng điệu cứ như đã hẹn trước với nàng vậy.

"Tướng quân." An Nhược Thần làm lễ, thầm vui vì mình đoán không sai.

"Không truyền tin với cô mà cô vẫn có thể tìm đến, đúng là thông minh đấy."

"Cám ơn tướng quân đã khen." An Nhược Thần lại cho rằng, Tông Trạch Thanh tướng quân chính là một "tin" sống to đùng.

"Người kia họ Tạ, cô có gì muốn nói không?" Long Đại không nói nhảm nhiều, trực tiếp hỏi thẳng.

An Nhược Thần chần chừ.

Long Đại không giục, mà chỉ lắng lặng nhìn nàng.

An Nhược Thần ngẫm nghĩ, thở dài trong lòng, đáp: "Tôi đoán, hẳn không phải là vị Tạ tiên sinh nọ."

"Không phải cô chưa từng thấy Tạ tiên sinh trông như thế nào ư? Hẳn theo dõi cô, chọn thời điểm cô đi lạc để ra tay, vì sao hẳn không phải là Tạ tiên sinh đó?"

An Nhược Thần hỏi ngược lại: " Binh lính lòng bắt trong rừng, lại đánh nhau với Tạ Kim, lại lần theo vết máu rượt theo một đoạn, cuối cùng phát hiện ra thi thể của hẳn. Nhưng trước lúc phát hiện thi thể, chúng binh lính có thấy mặt của người đã đánh nhau không?"

"Chưa từng trông thấy."

An Nhược Thần nhếch môi, biết Long Đại đã điều tra rõ chi tiết, nên trong lòng hẳn chắc chắn đã có nhận định, vậy giờ hỏi nàng, chẳng qua là đang thử nàng thôi. Nàng lại nói tiếp: "Từ bà mối khéo mồm khéo miệng, người nào mà chưa từng gặp, sao lại một mực cung kính với Tạ Kim như thế? Mà trong hội trường, đối phương vừa dụ tôi đến rừng cây, tại sao không kiên nhẫn chờ tôi đi vào rừng rồi hẵng ra tay? Điều này quá khác biệt với sự cẩn thận của Tạ tiên sinh. Sau khi tôi trốn trong rừng, có người tìm tôi khắp nơi, muốn dụ tôi đi ra. Còn Tạ Kim lại không thấy đâu. Tôi đoán chắc lúc ấy Tạ Kim đã bị khống chế rồi. Đối phương muốn một mũi tên trúng hai đích, giết tôi, rồi đợi quân lính vào rừng lục soát thì giả vờ như Tạ Kim không địch lại nổi, sợ bị bắt cóc nên mới uống thuốc độc tự vẫn. Vậy nên tôi bị Tạ Kim giết, còn Tạ Kim lại giết mình."

Long Đại nghiêm túc gật đầu: "Cô nói rất rõ ràng đâu ra đấy, vô cùng hợp lý. Sao trước đó lại do dự?"

"Sợ tướng quân cảm thấy nếu đã như vậy, hay là giữ tôi lại làm mối như mới được."

"Vậy vì sao lại nói thật?"

"Tướng quân thông minh tuyệt đỉnh, quyết đoán sáng suốt, vừa hỏi câu như vậy, chắc chắn cũng biết chỗ ngả nghiêng trong chuyện này, nếu tôi nói dối lừa tướng quân, sợ tướng quân giận, thì ngay đến cả làm mỗi câu dụ địch cũng không có cơ hội."

Long Đại thản nhiên nói: "Nịnh hót không tệ, làm người ta cũng hưởng thụ lắm."

"..." An Nhược Thần cố gắng giữ vẻ mặt đoan trang.

"Nhưng giờ lại nảy sinh ra một vấn đề, nếu suy đoán của cô đúng, vậy thì người dụ cô đi ra ngoài rồi dẫn vệ binh nha sai đuổi bắt Tạ Kim, muốn bọn họ tìm thấy thi thể của Tạ Kim, vậy hãn thoát thân như thế nào?"

An Nhược Thần há miệng, đứng ngẩn ra.

"Trong rừng càng lúc càng có nhiều quân lính, mọi người tản ra khắp nơi lục soát rừng, chính cô cũng được lục soát mới tìm thấy còn gì. Vậy còn người kia? Trốn đi đâu rồi?"

An Nhược Thần bị Long Đại nhìn chăm chăm như vậy thì lòng lại càng căng thẳng hơn. "Ấy..." Nàng cố suy nghĩ, "Có lẽ, có lẽ hãn không trốn đi đâu cả. Tạm thời núp đi, đợi mọi người đi hết rồi hãn mới rời đi."

Long Đại nhú mày.

An Nhược Thần nhìn mà rất muốn xoa lông mày mình, "Nếu, nếu tôi có võ nghệ, thì sẽ nhảy lên cây. Không biết quân gia đã lục soát trên cây chưa?"

Lông mày Long Đại càng nhướn cao hơn.

An Nhược Thần nuốt nước bọt, không phải hả? Trong khu rừng đó cây to lá rậm rạp, nhất định là một nơi giấu người rất tốt, thậm chí còn tốt hơn so với việc nằng trốn trong bụi cây.

Long Đại không bình luận, chỉ đột nhiên hỏi: "Cô nhớ thời gian đấy, mười lăm tháng mười, giờ thân, cổng thành nam. Nếu bỏ lỡ là không còn lần sau nữa." Long Đại nói rồi phất tay, ý bảo An Nhược Thần có thể đi được rồi.

An Nhược Thần bước ra khỏi tửu lâu mà mơ hồ, để nằng đi như thế, lần này Long đại tướng quân gặp mặt nằng là có ý gì?

Và cả Tông Trạch Thanh cũng không hiểu chuyện gì nữa, sau khi mấy người chủ tớ An Nhược Thần và An Bình rời đi, Tông Trạch Thanh vào nhà gian hỏi: "Tướng quân, huynh bí mật gặp An cô nương nhiều lần như thế là vì chuyện gì thế?"

"Cảm thấy khá là đáng tiếc." Long Đại uống canh, một hồi lâu sau mới đáp.

"Đáng tiếc cái gì?" Hai mắt Tông Trạch Thanh sáng lên, ngữi thấy được mùi tin nóng hổi rồi đây.

"Đáng tiếc nằng ta không phải là nam nhi."

Mặt Tông Trạch Thanh xanh như tàu lá chuối, nói câu này là có nghĩa gì? Tướng quân thích An cô nương, nhưng lại hy vọng nằng ta là nam nhi? Ấy, từng có tin đồn nói tướng quân thích đoạn tú, nếu không tại sao chừng ấy tuổi rồi mà còn chưa cưới phu nhân. Không lấy phu nhân cũng không sao, đến thiếp thất cũng không dẫn theo mà để ở nhà. Không thiếp thất thì thôi, bình thường có mấy cô nương có dung mạo đến lấy lòng, nhưng tướng quân cũng không hề nhìn lấy người ta một lần. Không gần nữ sắc, bảo thủ nghiêm túc.

Chẳng lẽ lời đồn là thật?

"Nếu nàng là nam nhi, được bồi dưỡng tốt thì nhất định sẽ thành tài có ích."

"..." Mặt Tông Trạch Thanh sụp xuống. Đại tướng quân không hiểu phong tình chút nào, đừng nói là cưới phu nhân, e đến đoạn tụ cũng chẳng có hứng thú. Nhìn thấy một cô nương vui vẻ đáng yêu, lại chỉ chăm chăm muốn bồi dưỡng người ta thành nhân tài.

"Đã lâu rồi không gặp người nào hữu dũng hữu mưu lại bình tĩnh như thế."

Tông Trạch Thanh thật muốn chỉ tay vào mũi mình cho tướng quân nhìn, không phải ở đây còn một người sao! Đáng tiếc tướng quân không thèm để ý mà chỉ lo uống canh.

Mấy hôm sau, An Nhược Thần nghe nói thái thú đại nhân đã kết án vụ án này, phán xử Tạ Kim bình thường mặc quần áo lụa là giả dạng thành công tử có tiền ra ngoài lừa gạt, vợ vét tài sản. Có lẽ định giở trò cũ trong hội thề chúng, chọn tiểu thư khuê các đi lạc chuẩn bị ra tay, không ngờ bị lính tuần tra phát hiện được, Tạ Kim hốt hoảng ra tay đánh trả, ai ngờ lại bị đánh chết.

An Nhược Thần im lặng nghe không đáp. Cho dù quan phủ nghi ngờ đó là mật thám thì cũng không có bằng chứng, đành phải kết án như thế. Nhưng nhất định Long tướng quân biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng nàng lo chuyện không xảy ra, tướng quân sẽ không nói ra yêu cầu như địch với cô. Hẳn ta nhất ngôn cửu đỉnh, nàng thật sự có thể rời khỏi đây.

An Nhược Thần khắp khởi mừng thầm. Hôm đó, nàng thấy An Chi Phủ vô cùng vui vẻ, bèn xin ông ta cho mình đi thăm mộ mẫu thân. Hôm đó An Chi Phủ đã lấy được hai rương hàng ngọc thạch về nên tâm tình rất sáng

khoái, lập tức đồng ý. Thế là An Nhược Thần dẫn nha hoàn và bà vú ra mộ mẫu thân tế bái.

Còn bảy ngày nữa là đến mười lăm tháng mười, An Nhược Thần âm thầm đếm ngày, hôm nay đến thăm mẹ, thăm cầu trong lòng hy vọng đây không phải là lần cuối cùng ở kiếp này. An Nhược Thần đứng trước mộ phần của mẫu thân cả buổi, nói rất nhiều lời với bà. Nàng nói với mẫu thân rằng, nàng muốn đi, đi khỏi nơi này.

"Sống cuộc sống như mình đã hy vọng."

An Nhược Thần nhớ đến những lời của Long Đại mà không khỏi mỉm cười. Nàng nói với mẫu thân, nàng cũng là một người có phúc, tuy sinh ra trong một gia đình như vậy, có người cha như vậy, bị hứa hôn như vậy, nhưng nàng lại gặp được quý nhân.

Vào thời điểm như thế, đã gặp được người như thế.

An Nhược Thần nhớ lại lúc mẫu thân còn trẻ đã gặp phụ thân, từ đó tích tụ cả đời, rồi vội vã kết thúc. Còn nàng sẽ rời xa khỏi hẳn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nàng quỳ xuống trước mộ mẫu thân, dập đầu ba cái.

An Nhược Thần về đến nhà thì bắt gặp An Nhược Hi dẫn An Nhược Phương vào vườn hái hoa về, trên tay hai người cầm một bó to, vẻ mặt tươi cười. An Nhược Phương trông thấy đại tỷ, liền vội chạy đến chia cho An Nhược Thần mấy bông. Sắc mặt An Nhược Hi thì khó coi hơn. Lúc ba người cùng nhau ra về, An Nhược Phương không cầm nổi hết hoa trên tay, có mấy bông bị rớt nên cô bé ngồi xuống nhặt, bị tụt lại phía sau.

An Nhược Hi quay đầu lại nhìn, thấp giọng giễu cợt: "Cũng lại một kẻ nuôi không quen, ăn chơi gì đều do ta dẫn đi, nhưng nó chỉ nhớ đến mỗi đại tỷ."

An Nhược Thần không đáp, nhưng trong bụng lại thầm khen nhị muội dùng cái chữ "cũng" này hay lắm, mọi người đều là tỷ muội ruột thịt, ăn uống nô đùa không ai thiếu ai, sao muội ta không nhìn mình xem có phải cũng nuôi không quen không mà nói người khác. Huống gì, muội ấy mới lấy lòng tứ muội mấy ngày nay mà nói cứ như là nuôi lớn tứ muội vậy.

Dù An Nhược Thần không nói gì, nhưng An Nhược Hi cứ cảm thấy đại tỷ như đang châm chọc mình, không khỏi trợn trừng mắt nhìn đại tỷ. An Nhược Thần vẫn không để ý đến nàng ta, nhưng trong lòng lại nghĩ, đột nhiên nhị muội lấy lòng tứ muội là vì có gì? Có phải cha đã chọn một mối tốt cho tứ muội rồi không, nhị muội biết được điều đó, nên nịnh nọt tứ muội mấy năm, đợi sau khi tứ muội xuất giá thì có thể giúp đỡ muội ấy?

An Nhược Thần hơi bất an, mắt thấy An Nhược Phương đã nhạt xong, cười tươi đi về phía các nàng, biết lúc này không phải là dịp tốt để dò xét. Nàng do dự có nên dò hỏi rõ trước khi mình đi hay không. Nhưng dò hỏi rồi thì sao, nàng không thay đổi được gì mà càng tăng thêm trói buộc.

An Nhược Thần quyết định không ỏi. Nàng cười với hai người muội muội, đang định nói "đi thôi, quay về tìm bình hoa", thì chợt nghe thấy cách đó không xa ở trong sân có tiếng nữ tử kêu khóc cầu cứu vô cùng thê lương.

--

An Nhược Thần nàng không phải là nam nhi, nhưng lại tài giỏi hơn cả nam nhi. Đọc xong chương này chợt nhớ đến lý Thị Trường Ca trong Trường Ca Hành.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 17

An Nhược Thần kinh hãi chấn động, theo bản năng ném hoa xuống chạy về phía viện tử kia. Lao nhanh đến gần mới kịp nhận ra, đây là viện của đại đệ An Vinh Quý. Ở cửa viện có mấy tên nhóc sai vật đứng canh, làm như không hề nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong viện, chỉ nhìn An Nhược Thần đầy cảnh giác.

Đột nhiên An Nhược Thần hiểu ra, liền lùi lại ba bước, vừa tức vừa đau.

"Đại tỷ." An Nhược Phương cũng đến, thấy chuyện như thế thì sợ hãi ôm lấy eo An Nhược Thần. An Nhược Hi đứng sau lưng các nàng, sắc mặt ảm đạm.

Tiếng khóc lóc kêu la xin dừng tay của tiểu cô nương trong viện và tiếng mắng chửi hủ dạ của An Vinh Quý hòa vào nhau làm một. Sống lưng An Nhược Thần lạnh run, cứng ngay tại chỗ. An Nhược Hi đi lên kéo An Nhược Phương, nhưng An Nhược Phương chỉ ôm chặt lấy eo An Nhược Thần. An Nhược Hi dứt khoát gọi a hoàn bà tử đến lôi hai người đi.

Rồi sau đó, An Nhược Thần nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, bọn hạ nhân đang bàn tán chuyện một tiểu nha đầu trong viện của An Vinh Quý vừa nhảy giếng tự tử. Còn nói hôm nay tâm tình đại thiếu gia rất tốt, cùng lão gia uống đến mấy ly, vừa đảo mắt một cái đã nhìn thấy tiểu nha đầu kia, mà nàng ta xinh đẹp đậm đà, nhìn cũng là người cơ trí, nào biết tính tình lại mạnh mẽ như thế, không phục liền nhảy giếng.

An Nhược Thần chỉ cảm thấy vô cùng căm ghét, đến giờ cơm tối cũng viện cớ bị bệnh không đi ăn. Sau lại nghe bà vú tức giận nói, An Bình đã

sai người gọi người nhà tiểu nha đầu kia đến, để bọn họ đưa thi thể về, còn cho họ rất ít phí làm khâm liệm mai táng. Nói là nha đầu vụng tay, làm rớt bể chiếc bình hoa cổ đất tiền, định theo quy tắc phạt nàng ta, nàng ta tưởng phải đèn bực bèn nhảy xuống giếng. Người nhà nha đầu kia giờ đang kêu trời oán đất ở hậu viện.

An Nhược Thần cũng không biết mình bị làm sao, lại âm thầm chạy ra hậu viện xem. Vừa nhìn đôi vợ chồng kia liền biết là nhà rất nghèo. Bên cạnh người đàn ông còn có cây gậy chống, hình như bị tàn tật. Hai người khóc lóc ngã xuống đất, không thể tin nổi con gái nhà mình lại ra đi như vậy. Ký khế ước bán thân ba năm, nhưng không ngờ chỉ vừa qua một tháng đã cách biệt sống chết. An Bình vừa dỗ vừa dọa, nói chủ nhân không truy cứu chuyện bình hoa nữa, bảo người nhà nha đầu chôn cất người cho tốt, đừng có đến nỗi chút tiền cuối cùng cũng không lấy được.

Cuối cùng đôi vợ chồng kia rưng rưng nước mắt đưa thi thể con gái đi. An Nhược Thần nhìn lén từ xa, tim dần trở nên lạnh buốt. Nếu nàng vào cửa Tiền gia, có lẽ cũng là kết quả như thế, chỉ có điều cha nàng sẽ không rơi lệ.

An Nhược Thần lại lặng lẽ quay về viện, vừa ngồi xuống chưa bao lâu thì An Nhược Phương đến, mắt tiểu cô nương sưng đỏ vì khóc. Cũng không nói câu gì, lúc chạy vào nhìn ngó xem có ai không, rồi nhét một chiếc túi vào vạt trong tay An Nhược Thần, sau đó xoay người chạy đi.

An Nhược Thần mở túi vải ra xem, bên trong là chút bạc vụn, tiền đồng, còn có vài món trang sức nho nhỏ. Mũi An Nhược Thần cay cay, suýt nữa đã ứa nước mắt.

Ngày hôm sau, không khí trong phủ khá ảm đạm, chúng tiểu nhân đều nơm nớp lo sợ. Mà An Vinh Quý lại như không hề có chuyện gì xảy ra, vẫn không chịu tình ngộ. An Chi Phủ và Đàm Thị phòng nhì nói là nha đầu kia không biết phải trái, lại còn nhảy xuống giếng, định cho ai xem.

An Nhược Thần không nuốt nổi cơm, cứ trốn trong phòng miết. Bụng nghĩ, nếu nàng là nha đầu kia, gặp phải số xấu đó, nhất định sẽ không chết, nhất định phải lấy mạng tên ác nhân kia để đền mạng, như thế mới sáng khoái. Nhưng rồi nghĩ đến cảnh giết người mà nàng lại cảm thấy kinh khủng. Có lẽ nếu đổi lại là nàng, e cũng không dám ra tay. Nghĩ vậy nghĩ vậy, càng nghĩ càng quyết tâm muốn chạy trốn, rời khỏi nơi này, rời khỏi những con người lòng dạ tối tăm này.

Chỉ là ngàn vạn lần An Nhược Thần cũng không nghĩ đến, chuyện này vẫn còn có bất trắc.

Vào tối muộn một hôm, Tiền Bùi đến. Lão tâm tình thoải mái, vẻ mặt tươi cười. An Chi Phủ nhướn mày vui mừng, mở đại yến, mời ca kỹ, với trong nhà mở tiệc chiêu đãi Tiền Bùi. An Nhược Thần nghe mấy người rỉ tai, biết là Tiền Bùi đã lấy được số hàng ngọc thạch kia về giúp cha, cha mới mở yến cảm tạ. Yến tiệc lần này âm ỉ đến tận đêm khuya, lúc này Tiền Bùi mới thỏa thích rời đi. Còn An Nhược Thần lại bị gọi đến thư phòng, An Chi Phủ nói có chuyện muốn dặn dò nàng.

An Nhược Thần đến nơi thì thấy An Vinh Quý cũng ở đó, cả Đàm Thị phòng nhì và Đoàn Thị phòng bốn cũng có mặt. Đàm Thị sầm mặt, mắt Đoàn Thị lại đỏ lên. An Nhược Thần thấy như vậy thì thấp thỏm trong lòng, không dám nghĩ xem đã có chuyện gì xảy ra. Nàng hành lễ vấn an rồi đứng một bên đợi.

Mới đầu An Chi Phủ không để ý nàng, chỉ lo quát mắng Đoàn Thị phòng bốn, nói nàng ta cả ngày chỉ biết khóc lóc xui xẻo. Rồi lại mắng An Vinh Quý vô dụng, vừa này ngồi ăn lại không nghe hiểu Tiền lão gia châm biếm. Đàm Thị phòng nhì thấy con trai nàng ta bị mắng thì vội vàng bao che, nói Vinh Quý mới mười lăm nhưng cũng làm mua bán được ra trò, cửa hàng làm ăn tốt như thế cũng có một phần công lao của Vinh Quý.

An Nhược Thần đứng bên cạnh im lặng cúi đầu lắng nghe, nhủ thầm trong bụng heo chó dê bò gà vịt, lúc đọc đến lần thứ hai mươi sáu thì cuối cùng cũng nghe thấy An Chi Phủ gọi tên nàng. Ông ta nói: "Gọi người đến là muốn dạy người biết rằng, Tiền lão gia đã nhìn trúng Nhược Phương, đã định hôn xong rồi, chính là ngày hai mươi bốn đó, tỷ muội các người cùng lên chung kiệu hoa. Nhược Phương còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, người phải dạy dỗ nàng."

Quả thật là sấm sét giữa trời quang! An Nhược Thần ngây người, đầu nàng ong cả lên, quỳ xuống cái bịch: "Cha, tứ muội mới mười hai tuổi."

Đoàn Thị phòng bốn lại thút thít.

An Chi Phủ mất kiên nhẫn trợn mắt nhìn Đoàn Thị, rồi lại nói với An Nhược Thần: "Nên không phải là dặn dò người đầy sao, người dẫn Nhược Phương đi, ở Tiền gia phải phối hợp với nó cho tốt, hai tỷ muội đừng có giành giật ghen tuông. Nhược Phương còn nhỏ, nên người giúp nó gánh vác mọi chuyện chút."

An Nhược Thần thật sự không dám tin. Thì ra là thế, thì ra là như thế! Mọi chuyện đều đã rõ rồi. Vì sao bàn chuyện hôn sự lại cứ thần bí trốn trong viện Đàm Thị mà bàn, vì sao An Nhược Hi lại đột nhiên thân thiết với An Nhược Phương như thế, không phải nàng ta nịnh nọt mà là chột dạ, là thương xót đồng cảm. An Nhược Hi biết đã xảy ra chuyện gì, có lẽ vốn định gả nàng ta đi chứ không phải là tứ muội, nàng ta sợ lỡ có chuyện không may thì hôn sự này sẽ rơi xuống đầu nàng ta, cho nên lần trước khi danh tiết nàng bị tổn hại, nàng ta mới có phản ứng kịch liệt đến thế.

An Nhược Thần quỳ gối xuống đất dập đầu, hoàn toàn không dám nhìn An Chi Phủ. Nàng sợ mình không che giấu được cơn giận, nàng sợ mình mất khống chế sẽ nói ra những câu làm mình hối hận. Còn năm ngày nữa, cách ngày nàng rời đi chỉ có năm ngày! Nàng chỉ cần phải nhẫn nhịn qua năm ngày này!

An Nhược Thần tức run lên, nàng cảm thấy cực kỳ tức giận, nhưng lại phát hiện ra trong lòng nàng rất sợ. Cha quyết định mâm hôn sự như thế, lại không tiếp đem con gái mười hai tuổi của mình đến cho lão khốn kiếp kia làm nhục! Sao nàng có thể rời đi được?! Nàng rời đi thế nào đây?!

"Cha, ở thành Trung Lan này An gia chúng ta cũng coi như có đầu có mặt, nữ nhi cha không phải lẫn tẩn chuyện cưới gả, hai nữ cùng gả chung chồng, như thế không phải để người ta chê cười sao?" An Nhược Thần biết mình nên phải giả vờ ngoan ngoãn nhận lời, nhưng vừa mở miệng lại nghe thấy mình nói những câu này.

Quả nhiên An Chi Phủ nhíu mày mắng: "Người thì biết cái gì! Nếu không phải Tiền lão gia giúp lấy hàng về thì An gia chúng ta coi như tiêu rồi! Ông ấy coi trọng Nhược Phương, ấy là phúc của An gia ta!"

An Nhược Thần biết, cha đã bị Tiền Bùi lôi kéo. Nhất định hồi đầu Tiền Bùi đã nhìn trúng tứ muội rồi. Cẩn thận ngẫm nghĩ lại, quả đúng là vậy. Mỗi lần tứ muội đứng cạnh nàng, ánh mắt Tiền Bùi quét đến đều vô cùng thâm tà, lúc ấy nàng lại không nghĩ khác, chỉ nghĩ là lão ta nhìn mình. Nhưng thì ra lại là tứ muội! Lần này đã có thể đối mặt với những chuyện trong lời đồn đãi được rồi. Lão già họ Tiền khốn kiếp này thích ấu nữ, đồ súc sinh khốn kiếp, lão dám có tà niệm với muội muội nàng! Nhưng lúc đầu định hôn nếu lão mở miệng ra đòi tứ muội, mà tứ muội còn bé, sợ cha nàng không đồng ý nên mới chỉ định nàng, đợi sau khi định hôn, cha vào tròng, mới rồi lại bố trí ván cờ mới để đưa tứ muội cùng vào cửa.

Đồ xảo quyết, đồ thâm độc! Ghê tởm đến độ làm người ta muốn nôn mửa!

An Nhược Thần chỉ thấy một cơn lửa giận đốt cháy sạch tim gan phèo phổi nàng đến độ đau đớn, nàng cúi thấp người, tư thế hèn mọn, nhưng lại lớn tiếng nói: "Cha, nhưng chuyện này để làm người ta chỉ trỏ cười nói quá. Không chỉ khiến người ta cười nhạo, mà chúng ta cũng thua thiệt nặng. Cha

nghe lại đi, sau này tứ muội gả đến nhà quyền quý, thì cửa hàng ngọc thạch há có thể so sánh với mỗi tốt đó được sao?"

Đoàn Thị phòng bốn vôi nói: "Đại cô nương nói đúng lắm." Nàng cũng không muốn gả con gái mình cho tên già hám sắc.

An Nhược Thần lại nói: "Hơn nữa, số hàng trong cửa hàng này, không chỉ có lần này sốt ruột mà ngày sau cũng sốt ruột. Hôm nay lấy chuyện này nắm chắc cha, vậy còn sau này thì sao?"

An Vinh Quý quát lên: "Phụ nhân người thì biết cái gì, hôn sự đã quyết định, số hàng cũng đã lấy được. Đợi người xuất giá qua cửa thì hai nhà Tiền An chúng ta sẽ thành thông gia, còn không phải là mọi chuyện đều có thể thương lượng sao. Hơn nữa hôn sự đã định rồi, sao có thể nuốt lời được."

Đầu An Nhược Thần kêu ong ong, nàng nhắm mắt nói tiếp: "Cha, chuyện mua bán này, hai bên đều có mỗi tốt. Tiền lão gia giúp cha, đương nhiên bản thân cũng không chịu lỗ, lão ta cũng đã thu nhập được rất nhiều trong chuyện này rồi. Nếu hôm nay cha để lão ta cảm thấy dễ bắt bớ, vậy làm sao sau này có thể tranh lợi? Lão ta cứ đề đầu cha như thế thì làm sao có thể duy trì cửa hàng này lâu dài được?"

An Chi Phủ cau mày không nói, bị An Nhược Thần thuyết phục hơi động lòng, nhất thời quên mất đứa con gái lớn như phế vật này sao lại lập tức khôn khéo như thế.

An Nhược Thần lại bảo tiếp: "Nữ nhi ngu dốt, chỉ có điều nữ nhi thấy, phạm nếu đưa hết chỗ tốt ra ngoài thì trong tay sẽ không còn vốn nữa. Nếu sau này bàn chuyện làm ăn, chẳng phải sẽ bị người ta dặt mũi ư? Tuy đã định chuyện hôn sự, nhưng cha vẫn còn đường hòa giải. Không bằng như thế này, nữ nhi gả qua trước, rồi đợi hai ba năm, khi nữ nhi đã đứng vững ở Tiền phủ, tứ muội cũng đã trưởng thành, đến lúc đó tứ muội mới xuất giá,

như thế mới phải lẽ. Con gả qua thì hai nhà cũng chính là thông gia, đương nhiên Tiền lão gia không nói được gì. Đợi trong mấy năm đó mua bán ổn định, như vậy cha cũng có chỗ đứng. Còn bên tứ muội, nói không chừng trong mấy năm đó có thể sẽ có vương tôn quý tộc chọn trúng, đến lúc đó cha chọn mỗi tốt, nếu mạnh hơn Tiền lão gia, đương nhiên Tiền lão gia không dám hai lời, còn nếu thua Tiền lão gia, thì tứ muội trưởng thành rồi xuất giá, cũng là hợp tình hợp lý." Dù sao cũng phải kéo dài thời gian một lúc mới có được cơ hội.

"Đúng thế đúng thế." Đoàn Thị phòng bốn lau nước mắt phụ họa, "Đại cô nương nói rất đúng."

An Chi Phủ không lên tiếng, có điều suy nghĩ. Đàm Thị phòng nhì và An Vinh Quý không chỉ ra được lỗ hổng trong lời của An Nhược Thần, cũng không nói sai cái gì. Cuối cùng An Chi Phủ chỉ nói ông ta sẽ bàn bạc với Tiền Búi một lát.

An Chi Phủ về đến phòng, đóng kín cửa, nhũn người ngồi bệt xuống đất, lúc này mới phát hiện ra mình đã căng thẳng đến mức y phục ướt đầm.

Nàng làm sao có thể trốn chứ? Một khi nàng trốn, nhất định tứ muội sẽ phải gả cho Tiền Búi. Nếu nàng không trốn, liệu Tiền Búi kia có thể vì để tứ muội nhanh chóng xuất giá mà gấp rút giết nàng không?

Cả đêm An Nhược Thần thức trắng, trong đầu rối bời. Nàng nhớ đến mẹ nàng, nhớ lại tình cảnh để nàng lần đầu tiên nảy ra ý nghĩ rời khỏi cái nhà này, nhớ lại nàng vì tích trữ bạc mà cố ý cướp phần thưởng của cha, thật ra nàng cũng không ham gì mấy thứ trang sức kia, nàng cũng không muốn phải cười với cha, nhưng nàng đã cười, nàng nịnh nọt lấy lòng vì một cây ngân trâm. Năm ấy nàng mười hai tuổi, cũng bằng tuổi tứ muội bây giờ.

Nàng nhớ đến lúc mình mười lăm tuổi, tham gia hội ngắm hoa trên núi Bình Tú, ở đó gặp được vị công tử khiến nàng đem lòng ngưỡng mộ, phong

độ nhẹ nhàng, nói năng không tầm thường. Nàng nhớ y họ Tôn. Hồi đầu Tôn công tử cũng có cảm tình với nàng, còn cùng nàng bắt chuyện, đưa nàng đi ăn bánh ngọt. Sau khi nghe nói nàng là đại tiểu thư An phủ, y hỏi: "Chính là An phủ của An Chi Phủ lão gia ở thành đông ư?" Nàng đáp: "Vâng." Sau đó y chỉ lễ phép cười cười, không thân thiết với nàng nữa.

Nàng nhớ đến lúc mình mười sáu tuổi, phụ thân muốn gả nàng vào Vương gia, công tử Vương gia háo sắc phá của, có không ít thiếp thất thông phòng, lại còn lúc nào cũng đến kỹ viện. Tất nhiên An Nhược Thần không muốn gả đến, nhưng nàng không thể nói rõ với cha được. Nàng nhân cơ hội đến Vương gia làm khách chơi đùa cùng tiểu thư Vương gia, dò la được hình như Vương gia làm ăn thua lỗ khá nhiều, nguyệt ngân* mỗi tháng của tiểu thư trong viện đều ít đi, quần áo vải vóc được phát cũng không bằng như trước. An Nhược Thần tìm cơ hội nhân lúc không có ai lên vào phòng đọc sổ sách, xác nhận không hề sai, sau đó cố ý buột miệng nói chuyện của Vương gia với y nương hay đến An phủ các nàng may y phục. Y nương kia cũng có nghe đồn về chuyện này, dù sao phần nhiều các đại hộ trong thành may y phục đều đến cửa tiệm của nàng, ăn mặc gì tốn bao nhiêu bạc, nàng tự có cách biết, sau khi nghe An Nhược Thần nhắc đến, liền thêm mắm dặm muối rêu rao khắp nơi.

(*Số tiền chi tiêu trong một tháng.)

Thế là bà mối của An phủ biết chuyện, gia nô biết chuyện, An Bình cũng biết chuyện. Dĩ nhiên chuyện cũng truyền đến tai An Chi Phủ. Sau khi An Chi Phủ cẩn thận nghe ngóng, quả nhiên Vương gia ngoài mặt thì giàu có chứ thực ra không màu mỡ gì. An Chi Phủ cũng không muốn chịu thiệt, lúc này mới tìm cách thoái hôn.

An Nhược Thần vẫn còn nhớ tâm trạng vui sướng sau khi thoát khỏi một kiếp đó, cứ như chỉ là ngày hôm qua, nhưng có vẻ lại thật xa vời, như đã cách một đời.

Nàng tự cho là có chút thông minh, tự cho là có chút may mắn, tự cho là có quý nhân tướng quân giúp đỡ sẽ thoát khỏi ổ chuột này. Nhưng cuối cùng, cuối cùng thế này...

An Nhược Thần không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nàng nghe thấy mẫu thân khóc thút thít, nàng nói mới mẹ rằng, đừng khóc mà, nữ nhi rất khỏe. Nhưng chưa còn nói xong thì lại nghe thấy tiếng hét thảm thiết của a hoàn nhảy giếng tự tử kia, nàng ghi nhớ tiếng hét ấy mà chạy đến, thấy miệng giếng kia rồi nhưng lại không tài nào nhớ nổi dáng dấp a hoàn kia ra sao, nàng biết mình không nên đi, có điều nàng vẫn đứng cạnh giếng nhìn xuống, trong giếng đen tuyền một mảnh, nhưng nàng lại thấy rất rõ, có một người nổi lên khỏi mặt nước, bỗng người nọ đột ngột lao đến, ấy mà lại chính là nàng, là khuôn mặt của An Nhược Thần nàng.

Chỉ trong nháy mắt, hình như nàng không còn ngồi bên cạnh giếng nữa mà ở ngay trong giếng, chìm trong nước. Nàng không thở được, nàng sắp chết rồi. Rồi sau đó nàng lại nghe thấy tiếng hét chói tai của tứ muội, thật là thê lương.

"Đừng động đến muội muội của ta!" Nàng tức giận hét lên, cũng không biết tại sao lại không nổi trong nước nữa. Trong tay nàng xuất hiện con dao găm, nàng không nghĩ gì cả, chỉ kéo tứ muội ra sau lưng, rồi xía mạnh dao găm vào ngực tên già ở trước mặt. Thậm chí nàng không biết đó là ai, không thấy rõ có phải là Tiền Bùi hay không, nàng đâm nhát dao này đến nhát dao khác, máu tươi phun ra, bắn lên mắt nàng. Nàng rít lên một tiếng, lớn tiếng kêu to, nàng phát hiện ra đó là máu nàng, trong mắt trong mũi trong miệng nàng, từ trên xuống dưới đều đang chảy máu, nàng thét lên, không hề dừng lại được...

"Tiểu thư! Tiểu thư!"

An Nhược Thần chợt bật tỉnh, dùng sức hít hà từng ngụm, qua một hồi lâu mới phát hiện mình đang nằm mơ. A hoàn lo lắng nhìn nàng: "Tiểu thư,

tiểu thư gặp ác mộng sao?"

An Nhược Thần mông lung gật đầu, từ từ khôi phục thần trí. Là mơ! Nhưng cũng giống như thật!

Cả ngày nay An Nhược Thần bị bệnh, lúc tỉnh dậy thì thấy mồ hôi lạnh thấm ướt xiêm áo, đầu óc nặng trĩu, hai mắt đau nhức, giọng cũng khàn khàn. Bà tử báo bệnh giúp nàng, mời đại phu đến khám, rồi sắc thuốc cho nàng uống. Nàng không hề ra khỏi phòng, An Nhược Phương còn chạy đến thăm nàng.

Nhìn An Nhược Phương không có gì khác thường, nghĩ bụng chắc còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì. An Nhược Thần im lặng cầu khẩn ông trời, mong cha có thể nói được với lão Tiền Bùi kia, để An Nhược Phương xuất giá chậm mấy năm.

"Sao tỷ tỷ lại bị bệnh ạ?" An Nhược Phương lấy khăn tay cô bé vừa khâu xong lau mặt cho An Nhược Thần, "Đây là khăn muội mới khâu xong, cho tỷ đó, tỷ phải nhanh chóng khỏe lại nhé."

"Được rồi, tỷ sẽ nhanh chóng khỏe lại." An Nhược Thần mỉm cười sờ đầu An Nhược Phương. Rồi nàng trả lại túi tiền mà trước đó An Nhược Phương đã đưa cho nàng, tiểu cô nương hơi mất hứng, nhưng nghe thấy nàng bị bệnh thì vẫn lo lắng cho nàng. Trong số người thân của nàng, chỉ có mỗi muội muội này là đối xử thật lòng với nàng. Cô bé nhỏ như vậy, mới mười hai tuổi.

Cách ngày mười lăm tháng mười còn năm ngày, trong lòng An Nhược Thần rất khó chịu, nàng không thể trốn được.

Nàng phải gả cho Tiền Bùi, kéo dài mấy năm vì muội muội. Trong mấy năm đó nàng còn phải nghĩ cách, chuẩn bị một mối hôn sự tốt cho tứ muội. Nàng không tin trong thành Trung Lan này không có ai vừa có thể lấy tứ muội lại vừa chèn ép được Tiền Bùi. Đúng rồi, Long tướng quân. Cha chăm

chỉ nịnh nọt không phải là vì muốn trèo lên Long tướng quân sao? Lời của Long tướng quân ông không thể không nghe. Nàng không trốn được nữa rồi, nàng muốn tìm cơ hội mặt dày đi cầu xin Long tướng quân, có Long tướng quân ra mặt, chắc hẳn tứ muội sẽ có cổ tốt. Dưới tay hẳn có nhiều thuộc hạ như thế, hoặc chắc hẳn sẽ quen vài công tử tử tế khác, nhất định hẳn sẽ có cách. Nàng dập đầu rồi lại lần nữa cầu xin hẳn, để hẳn cứu muội muội nàng. Còn mấy năm nữa, dù sao cũng phải mười lăm tuổi cập kê mới xuất giá được. Ba năm, ba năm là đủ rồi. Dù có liều mạng thì trong ba năm đó nàng cũng phải hoàn thành chuyện.

Nàng không thể trốn, cũng không thể chết. Nếu như đến cuối vẫn không được, vậy thì... bỗng nàng nghĩ đến cảnh tượng trong mơ, sợ hãi làm người nàng lạnh run.

Cả ngày hôm đó An Chi Phủ không hề về nhà. Trong An phủ cũng không xảy ra chuyện gì. An Nhược Phương ở bên An Nhược Thần nguyên ngày.

Ngày hôm sau, An Nhược Thần đã khá hơn nhiều, nàng nghe nói An Chi Phủ cả đêm không về, có chút mong đợi lại có chút sợ hãi. Đến trưa, nàng dùng cơm ở trong phòng mình, hôm nay An Nhược Phương chưa đến, An Nhược Thần cũng không để ý lắm. Nàng đang tính trong đầu xem nên làm thế nào, ngoài Long tướng quân ra, trong thành còn có người nào có thể nói chuyện được đây?

Bỗng lúc này a hoàn đi vào bẩm báo, nói không thấy tứ tiểu thư đâu. An Nhược Thần sợ hết hồn. Hỏi rõ một hồi, cuối cùng trưa nay An Chi Phủ đã quay về, nhưng không chỉ về một mình mà còn dẫn theo Tiền Búi. Hai người chuyện trò rất vui vẻ, dạt dào hớt hờ. An Chi Phủ cho gọi các phòng đến tuyên bố, An Nhược Phương và An Nhược Thần sẽ xuất giá cùng ngày, cùng vào cửa Tiền gia. Vì An Nhược Thần bị bệnh nên không gọi nàng đến.

Lúc tuyên bố tin đó An Nhược Phương cũng có mặt tại chỗ. Tình hình lúc đó ra sao thì a hoàn lại không nói, nàng cũng chỉ nghe người khác nói. Tóm lại là An Nhược Phương bị hù dọa, không biết vì lợm giọng hay là gì, mà lại nôn lên cả người Tiền Bồi. Lập tức An Chi Phủ tát cô bé một tát, quát ra lệnh bảo cô bé lui ra. An Nhược Phương lui xuống, rồi sau đó, mất tăm mất tích.

"Bây giờ tất cả mọi người đang tìm tiểu thư khắp nơi." A hoàn nói, "Người gác cổng nói, không hề thấy tứ tiểu thư ra ngoài. Vậy nhất định là đang trốn đâu đó ở trong phủ rồi."

Sau khi An Nhược Thần nghe thấy thế, nàng cấp tốc thay xiêm y, ra khỏi viện tử đi tìm người. Xưa nay An Nhược Phương khá gần gũi nàng, nên nàng có thể đoán được mấy chỗ tứ muội thường thích đến, nhưng tìm quanh một vòng lại chẳng hề tìm được. Rồi sau đó nàng chợt nghĩ ra, gấp gáp chạy đến hậu viện phòng bốn.

Ở đó vốn là một tạp viện nhỏ, An Nhược Phương nuôi một chú chó vàng trong đó. Đó là chú chó cô bé nhặt được lúc ra ngoài chơi, cô bé rất thích liền mang về nuôi, đặt tên là Tiểu Hoàng. Dưới sự chỉ đạo của thợ mộc, các hàng tự tay dựng nên căn nhà gỗ nhỏ cho Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng rất thân với An Nhược Phương, có lần vì một việc nhỏ mà An Vinh Quý quát mắng An Nhược Phương, Tiểu Hoàng liền sủa An Vinh Quý ầm cả lên. Sau đó An Vinh Quý sai người đánh chết Tiểu Hoàng. An Nhược Thần lén đem chôn Tiểu Hoàng, gạt An Nhược Phương nói là Tiểu Hoàng muốn lấy vợ nên đã âm thầm ra đi rồi. An Nhược Phương rất đau lòng, từ đó bỏ hoang căn tạp viện kia.

An Nhược Thần chạy đến tạp viện, xung quanh căn nhà gỗ của Tiểu Hoàng đã mọc đầy cỏ dại, cao gần đến eo. An Nhược Thần gạt cỏ cả buổi mới tìm được. Cúi người xuống nhìn, thấy An Nhược Phương nước mắt dàn dụa trên gương mặt đầy kinh hoàng đang co người trốn bên trong.

An Nhược Thần vô cùng đau lòng, suýt nữa đã rơi lệ, nhưng nàng vẫn cố mỉm cười, đưa tay ra với tứ muội: "Phương Nhi, là tỷ đây. Tỷ tỷ đã đến rồi."

An Nhược Phương trông thấy đại tỷ thì lập tức khóc "òà" một tiếng, bò ra từ căn nhà gỗ, cả người bắn thủ nhào vào lòng An Nhược Thần: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ ơi! Cha muốn gả muội cho Tiền lão gia kia, ông ta đáng sợ lắm, đáng sợ lắm..." Cô bé khóc oa oa, nói câu đứt quãng, cũng không thốt nên lời được, chỉ lặp đi lặp lại câu thật là đáng sợ.

"Không sao đâu, không có chuyện gì đâu." An Nhược Thần không biết phải an ủi thế nào, chỉ biết ôm tứ muội thật chặt, xoa lên lưng cô bé.

"Ông ta, ông ta..." An Nhược Phương khóc thút thít, cả người run lên, "Lúc ăn cơm, cha để muội ngồi gần ông ta, ông, ông, ông ta sờ chân muội, muội không nhịn được, muội rất sợ, muội đã nôn ra..."

"Không sao, không sao đâu." An Nhược Thần vùi khuôn mặt nhỏ bé của muội muội vào trên vai, cuối cùng nước mắt vẫn lăn dài, "Không sao đâu, sẽ không sao đâu." Không biết lời này là đang nói với muội muội hay nói với chính mình.

Hai tỷ muội ôm nhau khóc cả buổi. An Nhược Phương tựa vào ngực An Nhược Thần, bỗng nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, cầu xin tỷ, chúng ta trốn đi."

An Nhược Thần cứng người. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt muội muội.

An Nhược Phương rơm rớm cầu khẩn: "Tỷ tỷ, muội có tiền đây. Chúng ta trốn đi."

Tim An Nhược Thần đập thành thịch, bắt đầu xem xét khả năng này. Bản thân tự trốn không giống việc dẫn tứ muội cùng trốn. Nàng một thân một mình, mẫu thân đã qua đời, nàng không còn gì ràng buộc. Nhưng mẫu thân

tứ muội vẫn còn đó, cô bé lại nhỏ tuổi, nàng dẫn muội ấy rời đi, liệu có thỏa đáng không?

Hơn nữa hai người cùng đi trốn dễ gây chú ý, cước bộ của tứ muội lại còn chậm hơn nàng, chỉ sợ cùng nhau bỏ trốn còn chưa ra khỏi đường cái đã bị đuổi về, và liệu có thể đuổi kịp đoàn xe của Tưởng Trung hay không cũng là một vấn đề. Hơn nữa lúc tướng quân dặn dò Tưởng Trung nhất định là chỉ nói có một mình nàng, giờ nàng dẫn theo một người đến, ngộ nhờ Tưởng Trung không muốn thì làm sao đây? Còn nữa, nếu sau này bị quan phủ truy nã, nàng dẫn theo một tiểu cô nương... Hai người cùng trốn, gần như không có cơ hội thành công.

An Nhược Thần nhìn muội muội. An Nhược Phương mím môi dùng sức lau nước mắt, mở to đôi mắt nhìn tỷ tỷ, ở đó có tin tưởng, có khẩn cầu, còn có hy vọng.

An Nhược Thần nhìn cô bé, cắn răng thật lâu rồi mới nói: "Muội đừng sợ. Mọi chuyện đã có tỷ đây. Tỷ tỷ đưa muội đi."

An Nhược Phương chấn động, ngạc nhiên vui mừng nhìn đại tỷ.

An Nhược Thần lấy khăn tay ra, cẩn thận lau mặt cô bé, rồi hỏi: "Muội đã nghĩ kỹ chưa, nếu rời xa nhà, có nghĩa là rời xa mẫu thân muội. Sau này sẽ không gặp lại được nữa, muội có bằng lòng không?"

An Nhược Phương cắn môi: "Gả đến Tiên gia, e là sau này cũng không được gặp mẫu thân nữa." Nói xong, nước mắt lại tuôn trào, "Tỷ tỷ, muội không muốn giống như Tiểu Thúy đâu."

"Tiểu Thúy là ai?"

"Chính là nha đầu nhảy xuống giếng đó." An Nhược Phương khóc nức nở, "Muội nghe nói, nàng ấy tên Tiểu Thúy, nàng mới mười bốn, chỉ lớn hơn muội hai tuổi."

An Nhược Thần ôm chặt muối muối. Nàng không biết nha đầu kia tên Tiểu Thúy, nàng không dám hỏi thăm. Một nha đầu mới đến không lâu, cũng không ở trong viện nàng, thậm chí nàng cũng không rõ liệu đã từng gặp nàng ấy chưa.

"Tỷ tỷ cũng không muốn giống Tiểu Thúy." An Nhược Thần nâng mặt An Nhược Phương lên, để cô bé nhìn vào mắt mình, "Tỷ cũng sẽ không để muối giống Tiểu Thúy. Tỷ tỷ dẫn muối đi, đưa muối rời khỏi nơi này. Chính chúng ta sẽ sống cuộc sống của mình. Tỷ tỷ sẽ không để người khác bắt nạt muối."

Nước mắt An Nhược Phương lại lăn xuống, ra sức gạt đầu.

"Chỉ là cuộc sống sẽ khá khổ. Nhưng không sao, chúng ta sẽ chịu đựng được, chúng ta đến một nơi không ai hay, sống cuộc sống mới..."

An Nhược Thần còn chưa nói hết câu, chợt nghe thấy trong bụi cỏ sau lưng vang lên tiếng sột soạt, An Vinh Côn - con trai nhỏ của An Chi Phủ mới lên năm chui ra, la to lên với các nàng: "Ha, ta đã nghe được rồi! Các người muốn trốn nhà! Ta phải nói cho cha biết mới được!" Vừa dứt lời, lập tức xoay người chạy đi.

Cả An Nhược Thần và An Nhược Phương thất kinh hoảng hồn.

Động tác của An Vinh Côn rất nhanh, biến mất như một làn khói. Đợi đến khi An Nhược Thần kịp phản ứng thì đã không ngăn cản được nữa rồi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hai tỷ muội trừng nhìn theo hướng An Vinh Côn biến mất, trố mắt nhìn nhau, cùng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương. An Nhược Phương bắt đầu run lên, sợ tới mức không biết phải làm gì. An Nhược Thần hít sâu một hơi, bình ổn tinh thần. Nàng không thể sợ, không thể rối loạn vị trí được, nếu nàng không chống đỡ nổi thì tứ muội phải làm sao chứ?

Bất kể có là gì thì vẫn sẽ không ngăn được An Vinh Côn tiết lộ bí mật. An Nhược Thần rõ mười mười điều này. An Vinh Côn là tiểu bá vương trong nhà, cho dù có giữ nó lại, cũng không thể thuyết phục được nó im miệng. Mà trái lại, nó sẽ càng hưng phấn, càng vội vã muốn đến trước mặt cha tổ cáo.

An Nhược Thần nhanh chóng xốc lấy tinh thần, nàng bình tĩnh lại, nắm hai vai tứ muội: "Phương Nhi, muội nghe tỷ nói đây."

An Nhược Phương hoảng loạn: "Đại tỷ, làm sao đây, phải làm sao đây?"

"Vinh Côn vẫn còn nhỏ." An Nhược Thần nói rất chậm, nhưng khẩu khí lại vô cùng kiên định.

An Nhược Phương gật đầu, hoảng hốt chụp lấy tay An Nhược Thần: "Nhất định thằng bé sẽ mách lại với cha."

An Nhược Thần cũng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An Nhược Phương, dùng sức nhéo lấy rồi nói với cô bé: "Trước mắt không được hoảng sợ, muội nghe tỷ tỷ nào, nhắm mắt lại, thở sâu ba lần, rồi đếm từ một đến mười."

An Nhược Phương mở to mắt nhìn An Nhược Thần, không hiểu nàng muốn làm gì.

"Nghe tỷ tỷ nào, tỷ cần muội bình tĩnh lại, những lời tiếp theo sau đây rất quan trọng."

An Nhược Phương cắn môi, nghe lời làm theo. Cô bé nhắm hai mắt lại, hít thở sâu, rồi đếm từ một đến mười. Đến khi cô bé mở mắt ra, cho dù vẫn sợ nhưng không còn hoảng hốt nhiều nữa.

"Tốt lắm, bây giờ, muội nghe cẩn thận lời tỷ tỷ nói đây. Nhất định phải nhớ, nhất định phải làm theo."

An Nhược Phương ra sức gật đầu.

An Nhược Thần nắm tay cô bé, nhìn vào mắt cô bé, nghiêm túc nói: "Vinh Côn là con nít, tính tình nôn nóng, cho nên chắc chắn nó không chịu nghe hết chuyện của chúng ta. Nó chỉ nghe được mấy câu sau, chính là câu tỷ nói muốn dẫn muội đi. Rồi sau đó nó nhảy ra ngoài bảo muốn đi mách cha."

An Nhược Thần nuốt nước bọt, lại gật đầu.

"Lúc này cha đang ở trong phủ, trên dưới toàn phủ đều đang tìm muội, nên nếu Vinh Côn chạy đi nói như thế, sẽ nhanh chóng có người đến tìm chúng ta thôi. Chúng ta không có nhiều thời gian. Muội hãy ghi nhớ lời tỷ tỷ đây, nhất định phải nhớ rõ."

An Nhược Phương nhìn vào mắt tỷ tỷ, nghe nàng gằn từng chữ một: "Chuyện này không liên quan đến muội, chỉ là muội bị dọa nên đâm ra sợ hãi, là tỷ tìm được muội, giật dây dụ muội trốn nhà với tỷ. Muội không đồng ý, muội không dám. Làm sao muội có thể rời khỏi mẹ mình được."

An Nhược Phương mở to hai mắt, không ngờ tỷ tỷ lại nói như thế. An Nhược Thần dùng sức bóp tay nàng, nói: "Lặp lại lần nữa, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

An Nhược Phương há miệng, nhưng không nói nên lời.

An Nhược Thần quát lên: "Lặp lại lần nữa!"

An Nhược Phương run môi, khẽ nói: "Muội tìm chỗ trốn, rồi tỷ tỷ tìm được muội, dỗ muội rời nhà với tỷ. Nhưng muội không đồng ý, muội sợ, muội không thể rời xa mẹ được."

"Không sai! Chính là như thế!"

"Tỷ!" Nước mắt An Nhược Phương lại rơi xuống.

"Phải nhớ cho kỹ! Chuyện chính là như thế! Là tỷ dụ muội rời nhà, nhưng muội không muốn. Sau đó Vinh Côn nghe lỏm được, liền nói lại cho cha. Thằng bé là trẻ nhỏ, nó không nhớ rõ chúng ta nói gì, là tỷ muốn dẫn muội đi, muốn lợi dụng muội uy hiếp cha."

An Nhược Phương rơi lệ.

"Đừng khóc." An Nhược Thần vội nói, "Chắc hẳn cha sẽ nổi trận lôi đình, sẽ đánh chửi tỷ, nhưng không sao, tỷ tỷ đã quen bị đánh mắng rồi, tỷ tỷ không sợ. Nhưng nhất định tỷ sẽ bị cha nhốt lại. Muội nhớ kỹ đi, muội phải ôm mẹ khóc, mẹ muội sẽ che chở cho muội. Muội không cần biết đã xảy ra chuyện gì, phải một mực thừa nhận muội không hề muốn rời nhà, muội không thể rời khỏi mẹ được. Sau đó muội khó chịu, muội nhức đầu, xin mẹ muội dẫn muội về phòng."

An Nhược Phương gật đầu, dùng sức lau nước mắt.

An Nhược Thần nói tiếp: "Muội trốn trong phòng hai ngày, sau đó hãy đến tìm tỷ. Chắc hẳn tỷ sẽ bị nhốt trong phòng. Muội phải cẩn thận, phải tránh những người khác, đừng để bọn họ biết muội đến tìm tỷ."

An Nhược Phương lại gật đầu. An Nhược Thần hỏi cô bé: "Đã nhớ chưa? Muội nói lại đi, lát nữa cha đánh mắng, hỏi đã có chuyện gì, thì muội sẽ trả lời thế nào?"

An Nhược Phương thút thít lặp lại những lời trước đó lần nữa.

"Sau đó thì sao?"

An Nhược Phương lại thuật lại lời dặn dò của An Nhược Thần.

"Tốt lắm, tốt lắm." An Nhược Thần ôm An Nhược Phương vào lòng. Thì thầm bên tai cô bé: "Bất kể có chuyện gì, cũng đừng để cha và mẹ muội giam muội lại, đừng để bị nhốt. Muội hãy nhớ, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củ đun. Không có khó khăn nào là không vượt qua được, muội hãy nhớ kỹ! Ngàn vạn lần nhớ cho kỹ! Còn ý bỏ trốn khỏi nhà đó, đừng để cho bất cứ ai biết được, ngay cả mẹ muội cũng không được. Nếu hai ngày sau muội vẫn không đổi ý thì hãy đến tìm tỷ."

An Nhược Thần nói những lời này xong, liền nhớ đến Long đại tướng quân. Hắn nói sẽ không cho nàng cơ hội thứ hai, mà đúng là nàng không dùng được cơ hội ấy.

An Nhược Phương khóc hu hu, muốn nói gì đó nhưng chợt nghe thấy tiếng hét của chúng người hầu: "Bọn họ ở đây, tìm được rồi! Ở đây ở đây!"

"Đừng sợ." An Nhược Thần nói với muội muội, rồi kéo cô bé đứng dậy, phúi bụi và cò dỉnh trên người cô bé xuống, rồi nắm tay muội muội ngoan, "Chúng ta đi gặp cha thôi."

Trong sảnh bên, An Chi Phủ và các phòng đã sớm có mặt chờ, An Vinh Côn dương dương đắc ý ngồi trên ghế. Còn ngồi phía bên kia là Tiền Bùi. Lão ta thích thú nhìn hai tử muội An Nhược Thần đi vào, cười cười.

"Phương Nhi." Đoàn Thị phòng bốn vừa thấy con gái thì lập tức khóc lên, giang rộng hai tay.

An Nhược Thần len lén đẩy muội muội một cái, An Nhược Phương thuận thế nhào vào trong ngực mẹ khóc thút thít. Hoàn toàn không dám nhìn Tiền Bùi và cha.

An Nhược Thần không đợi An Chi Phủ lên tiếng đã quỳ xuống cái bịch.

An Chi Phủ giận dữ trợn mắt nhìn nàng, không nói gì mà chỉ đi lên tát một tát. An Nhược Thần theo lực ngã xuống đất khóc lóc, "Cha, nữ nhi nhất thời hồ đồ."

"Nhất thời hồ đồ?!" An Nhược Thần lại đi lên đá một phát, "Người đứng là to gan! Nói! Đã xảy ra chuyện gì!"

An Vinh Côn ở bên cạnh lắc chân kêu lên: "Con cũng nghe thấy, đại tỷ nói muốn dẫn tứ tỷ rời nhà."

An Nhược Thần hoảng sợ biến sắc gào to khóc lóc, nói mình hồ đồ. Bởi vì không tìm ra muội muội nên sốt ruột, lại bị dọa sợ, nên lúc thấy được muội muội thì đầu nóng lên, dỗ muội ấy muốn dẫn muội ấy rời đi. Nhưng chỉ là dỗ thôi, hơn nữa muội muội cũng không đồng ý, mà nàng cũng không muốn trốn nhà đi thật, chỉ là dỗ dành thôi.

Đáng tiếc hôm nay An Chi Phủ không dễ bị nàng lừa, huống gì còn có Tiền Bùi ở bên cạnh ngồi xem, hai cô con gái đợi gả qua lại còn nói muốn đào hôn, đúng là giỏi quá nhỉ!

"Cầm roi đến cho ta!" An Chi Phủ lớn tiếng quát, người hầu vội vàng đi lấy roi đến.

An Chi Phủ chỉ vào An Nhược Phương, hỏi cô bé: "Người nói đi, đã xảy ra chuyện gì!"

An Nhược Phương run như cây sậy, qua một lúc lâu mới lắp ba lắp bắp lặp lại lời An Nhược Thần dạy mình. An Nhược Thần quỳ trên đất, nghe cô bé nói hết câu, trái tim treo lên giờ mới buông xuống.

Đoàn Thị phòng bốn nghe con gái nói vậy, lập tức nói: "Lão gia mình xét, chuyện này không liên quan gì đến Phương Nhi. Tất cả đều do một mình đại cô nương muốn làm. Từ nhỏ Phương Nhi đã khôn khéo, chưa bao giờ rời khỏi thiếp, hơn nữa tuổi còn nhỏ như vậy, làm sao có thể muốn rời nhà được chứ. Vừa rồi hai đứa chúng nó cũng đã nói, là một mình chủ ý của đại cô nương, Phương Nhi của thiếp lại còn khuyên nàng ta. Chuyện này không liên quan đến Phương Nhi!"

An Nhược Thần quỳ trên đất khóc, nước mắt nước mũi tùm lum, nói nàng cũng không phải có ý chạy trốn thật, chỉ là buột miệng nói thôi, nàng làm gì có gan trốn. Thật sự nàng chỉ vì muốn đỡ muội muội nên mới nói lung tung.

"Còn dám cãi à!" An Chi Phủ không chút nghi ngờ về An Nhược Phương, chỉ căm tức An Nhược Thần đến cực điểm.

Roi được đưa đến. An Chi Phủ cũng không hỏi gì, chỉ quật mạnh roi xuống người An Nhược Thần. An Nhược Phương vẫn còn ở bên cạnh, An Nhược Thần cắn chặt răng không dám kêu đau, nàng sợ nàng vừa hét lên, An Nhược Phương sẽ sợ hãi, vì xin tha cho nàng mà nói thật ra.

Quả nhiên roi vừa vụt xuống, An Nhược Phương liền khóc lóc xin cha dừng tay. Lúc này Đoàn Thị phòng bốn mới sức tỉnh, ôm lấy con gái rời đi.

An Nhược Phương vừa đi, An Nhược Thần liền bắt đầu khóc, xin cha tha cho nàng lần này, nói nàng không dám nói năng lung tung nữa. Đầu tiên An Chi Phủ bị con gái nhỏ nôn lên người Tiền Bùi làm mất mặt mũi, sau đó là con gái lớn xúi giục tỷ muội cùng chạy trốn, cục tức này sao có thể nuốt trôi nổi.

Hết một roi lại một roi, ông ta đánh An Nhược Thần đến trầy da sứt thịt, đánh đến lúc không kêu được nữa.

Cuối cùng người khuyên ông ta dừng tay lại chính là Tiền Bùi, lão ta như đã xem kịch đủ rồi, nói: "Được rồi, An lão gia bớt giận. Nếu đánh chết thì ta sẽ đau lòng đấy. Đại cô nương có phần gan dạ sáng suốt thế này, ta đây cũng hài lòng vô cùng. Dạy dỗ thì dạy dỗ thôi, đừng đánh chết."

An Nhược Thần nghe thấy lời này, cố chống đỡ ngẩng đầu lên nhìn Tiền Bùi. Tiền Bùi cười tủm tỉm, trong mắt tràn ngập máu huyết hưng phấn. An Nhược Thần nhanh chóng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

An Chi Phủ dừng tay, thở hồng hộc, trợn mắt nhìn An Nhược Thần rồi lại đá nàng một phát, quăng roi xuống đất, "Tiểu nữ không hiểu chuyện, đã để Tiền lão gia chê cười rồi."

Tiền Bùi đứng dậy, cười nói: "Sao chê cười được chứ, ta đây vui mừng còn chẳng kịp. Ta về chuẩn bị trước đã, đợi ngày đến, sẽ để kiệu hoa đến đón người."

An Chi Phủ và Tiền Bùi khách sáo đôi ba câu, tiễn lão ra ra cửa. Đợi đến lúc xoay người đi vào sảnh bên, liền quay sang mắng An Nhược Thần: "Đồ khốn!"

An Nhược Thần nín thở, hai mắt nhắm chặt máu nhuộm cả người, ngã lăn ra đất không nhúc nhích, không cần giả vờ thì cũng đã trông như sắp chết đến nơi rồi. An Chi Phủ phất tay gọi người hầu đến: "Đưa nó về phòng lại đi, rồi mau chóng tìm đại phu đến trị thương cho nó, đừng để nó chết."

An Nhược Thần bị đưa trở về, a hoàn bà vú khóc lóc thảm thiết. An Nhược Thần không mở mắt, toàn thân nàng đều là máu, thật sự rất mệt, đau thấu tâm can, hít thở thôi cũng đau như mất nửa cái mạng. Nhưng nàng còn sống, mà muội muội của nàng cũng không sao, tạm thời, may mà không sao.

Đại phu đến, khám vết thương cho An Nhược Thần rồi kê đơn. Tối hôm đó An Nhược Thần lên cơn sốt, nhưng nàng vẫn cố chịu đựng. Ngày hôm sau An Chi Phủ chạy đến phòng nàng xem nàng đã chết hay chưa, thấy nàng vẫn còn sống tốt, không nặng đến mức ông ta tưởng, liền quát hỏi nàng còn muốn trốn nữa không. An Nhược Thần vẫn khóc nói là nàng nhất thời hồ đồ đầu óc nóng lùn, chứ chưa từng nghĩ đến chuyện trốn nhà ra đi, chỉ là nói thể thôi. An Chi Phủ không hỏi gì nữa, cũng cảm thấy đúng là nàng không có bản lĩnh đó, mắng nàng một hồi rồi rời đi. Sau đó lại sai người khóa phòng nàng lại, khóa cửa trước đóng đinh cửa sổ, ngoài đưa thức ăn thuốc men đến, thì không cho phép bất kỳ ai ra vào.

An Nhược Thần nhắm mắt nghe An Chi Phủ quát tháo, mọi việc đúng như nàng dự đoán.

An Nhược Thần đếm ngày, lại một ngày nữa trôi qua, mười ba tháng mười, cách ngày mười lăm còn hai ngày.

Trong đêm đó, An Nhược Thần chạy đến. Cô bé lén la lén lút, không đi vào phòng mà chỉ ở ngoài cửa sổ thấp giọng gọi nàng. An Nhược Thần cắn răng chịu đựng cơn đau, lê người đến bên cửa sổ.

"Tỷ tỷ, tỷ có khỏe không?"

"Tỷ không sao, muội có bị đánh không?"

"Không ạ."

An Nhược Thần thở phào, không có là tốt rồi, hơn nữa cô bé có thể đến thăm nàng, xem ra cũng không bị nhốt.

"Tỷ tỷ, trong phòng tỷ có ai không?" An Nhược Thần cẩn thận hỏi.

"Không có."

An Nhược Thần lại cẩn thận nói: "Muội lén đến đây, đã nhìn xem rồi, không có người. Tỷ tỷ, tỷ nghe muội nói này, muội đã lén đào một cái lỗ ở góc sân của Tiểu Hoàng. Trước đó là Tiểu Hoàng tự đào, không phải nó chuồn đi từ chỗ đó sao, hơn nữa cũng không quay về. Muội đi tìm nó thì phát hiện ra cái lỗ kia. Vài ngày trước đó, muội nghĩ nếu tỷ tỷ muốn chạy trốn thì cũng có nơi để trốn, nên đã lén đào cho nó to hơn chút."

An Nhược Thần nhắm hai mắt, lòng cảm động vô cùng. Muội muội này chẳng những muốn cho nàng tiền, mà lại còn âm thầm đào hố giúp nàng.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ. Hôm trước là do muội không tốt, chỉ vì muội sợ mà làm liên lụy tỷ bị đánh. Muội không nên như thế. Muội đã nghĩ kỹ rồi, muội sẽ nghe lời tỷ, tỷ đừng sợ, muội sẽ không sợ nữa. Hôm nay muội lại lén đi xem cái lỗ kia rồi, hình như vẫn hơi nhỏ, chỉ đủ mình muội chui thôi, còn phải đào thêm nữa. Tỷ tỷ cứ yên tâm dưỡng thương, đợi muội đào lỗ xong, muội sẽ dẫn tỷ đi." An Nhược Phương nói mà giọng ghen ngào, "Đêm qua mẹ có nói với muội, hôn sự đó đã là ván đóng thuyền rồi, không đổi được nữa. Muội thấy cha đánh tỷ như thế, Tiên lão gia kia lại rất vui vẻ. Nếu sau này chúng ta cùng xuất giá thì làm thế nào đây?"

"Phương Nhi." An Nhược Thần chịu đựng cơn đau trên người, thở hổn hển nói với cô bé: "Nhất định hai ngày này bọn họ sẽ canh chừng rất kỹ, muội đừng đi đào lỗ nữa, ngộ nhờ bị bọn họ bắt gặp thì không hay."

"Muội biết rồi."

"Tối mai muội hãy đến chỗ tỷ, cẩn thận đừng để người ta phát hiện gì. Tự mình đến đây."

"Vâng." Tuy An Nhược Phương không biết là chuyện gì, nhưng tỷ tỷ đã dặn, cô bé đành nghe theo.

"Nếu tối mai không được thì sáng sớm hôm sau muội hãy đến. Nhớ đấy, trước buổi trưa ngày hôm sau, nhất định phải tìm dịp đến gặp tỷ."

"Vâng ạ."

Ngày hôm sau đó, chính là mười lăm tháng mười.

Qua một ngày, An Nhược Thần ngoan ngoãn dưỡng bệnh, uống thuốc đưa đến, ăn cơm đưa tới.

Cứ sáng sớm là Đàm Thị phòng nhì và Tiết Thị phòng ba lại đến xem nàng, nhưng lại không nói gì. Đàm Thị thấy nàng còn sức lực thì yên tâm. Nàng ta là người coi trọng hôn sự với Tiền gia trong các phòng nhất. Một là huyện Phúc An là nhà mẹ của nàng ta, ở bên đó nàng ta cũng có chút quan hệ, hai là bây giờ An Vinh Quý con trai nàng ta cũng có phần trong cửa hàng ngọc thạch, sau này nếu An Chi Phủ có gì thì cửa hàng này ở chắc trong tay phòng nhì bọn họ.

Thế nhưng An Nhược Thần lại muốn chạy trốn, nàng ta căm hận vô cùng.

Nàng ta sợ vì chuyện này mà đắc tội với Tiền Bội, nhờ người bên nhà mẹ lần nữa nghe ngóng ý của Tiền Bội, cũng đưa quà đến. Kết quả nhà mẹ đẻ truyền lời đến nói, Tiền Bội không cáu, ngược lại còn vui mừng. Nói vốn lão ta còn chê đại cô nương ngờ nghệch hèn yếu vô vị, nhưng hôm nay mới thấy, đại cô nương cũng có chút khí phách, lão ta rất vui, không hề thấy bức bối. Đàm Thị cuống quýt đi nói lại với An Chi Phủ, An Chi Phủ cũng dần yên lòng.

Tiết Thị phòng ba là người cẩn thận nhất trong An phủ. Nàng vốn là thiếp của một thương nhân khác ở thành Trung Lan, người thương nhân kia vì để nịnh nọt An Chi Phủ mà đẩy nàng ta đến. Tiết Thị sinh được một cô con gái cho An Chi Phủ, tên là Nhượng Lan, mười lăm tuổi.

Tiết Thị không có chỗ dựa, xuất thân cũng không có gì đặc sắc, thế nên xưa nay đều làm việc cẩn thận, giống như ngọn cỏ đầu tường, bên này mạnh thì dựa bên này, bên kia được lợi thì dựa vào bên kia, cũng không đắc tội với ai. Nàng ta theo phòng nhì đến thăm An Nhượng Thần, nhưng cũng chỉ là muốn xem thế nào thôi, chứ không để ý lắm.

Đến chiều, Liêu Thị phòng năm cũng đến xem An Nhượng Thần, An Nhượng Thần bị đánh là vì con trai nàng ta đi tố cáo. Nàng một là cảm thấy con trai làm không sai, trừ họa giúp An phủ, hai là tương lai còn dài, cũng không chừng An Nhượng Thần gả đến Tiền phủ sẽ có chỗ đứng, nàng ta sợ An Nhượng Thần sẽ ghi thù trận đánh lần này, thế là sai người chuẩn bị đồ cỗ đưa đến, rồi nói Vinh Côn còn nhỏ, cũng không biết lão gia lại ra tay mạnh như thế, rồi lại nói An Nhượng Thần là đại tử, ắt cũng biết bỏ nhà ra đi sẽ gây ra họa đến nào, nàng ta tin An Nhượng Thần chẳng qua là đồ muội muội nên mới nói thế. Tóm lại là nói lằng nhằng một lúc lâu mới đi.

Những người này cứ đến cứ đi, cửa phòng lại bị khóa chặt.

Vết thương trên người An Nhượng Thần vẫn đau nhức như ngày hôm qua, nhưng lòng đã trấn tĩnh lại nhiều. Ban ngày nàng cố ngủ một lúc, định để tối được tỉnh táo, đợi tứ muội đến.

Kết quả đợi cả đêm, nhưng An Nhượng Phương không đến. An Nhượng Thần không chịu được nữa, cứ ngủ lại giật mình tỉnh giấc, đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, không ngờ trời đã tờ mờ sáng. Nàng lo lắng trong bụng, không biết tứ muội có gặp phải rắc rối gì không, hoặc là không tìm được cơ hội đến để gặp nàng, nếu bỏ lỡ thì nguy to rồi.

Đúng lúc này, chợt ngoài cửa sổ truyền đến tiếng An Nhược Phương thấp giọng gọi nàng: "Tỷ tỷ, đại tỷ ơi."

An Nhược Thần chấn động, vội vã bò đến dưới cửa sổ: "Phương Nhi, tỷ tỷ đây."

"Tỷ ơi, muội đến rồi." An Nhược Phương dè dặt nhìn bốn phía, không hề có ai. Lúc này mọi người chưa dậy, bọn a hoàn thì bận bịu, không ai để ý đến chỗ cửa sổ hoang vắng sau viện này.

"Phương Nhi, muội còn muốn đi nữa không?"

An Nhược Thần gật đầu, lại nhớ ra tỷ tỷ không thấy được, bèn nói: "Muốn ạ. Tỷ tỷ, chúng ta cùng trốn đi. Muội phải cứu tỷ thế nào đây?"

An Nhược Thần nhắm chặt hai mắt, không cứu được đâu, nàng hết cơ hội rồi. "Phương Nhi, muội nghe kỹ lời tỷ đây. Nhất định phải nghe thật kỹ."

"Vâng ạ."

"Vào giờ Thân chiều hôm nay, ở cổng thành phía nam sẽ có đoàn xe đưa lương thực đến, quân sự họ Tưởng, tên Tưởng Trung, muội gọi ông ấy là ông Tưởng là được rồi. Ông ấy sẽ đến huyện Tân thành Thiệu, ở đó có người nhà ông ấy, ông ấy đã nhận lệnh của Long tướng quân, đồng ý hộ tống chúng ta đi đến đó, cũng bố trí ổn thỏa cuộc sống sau này cho chúng ta. Văn thư tịch bạc, công việc kiếm sống, ông ấy cũng sẽ giúp thu xếp."

An Nhược Thần ngạc nhiên vui mừng: "Vậy thì tốt quá." Tuy không biết vì sao Long tướng quân lại giúp các nàng, nhưng có người phối hợp, dĩ nhiên là chuyện tốt rồi.

"Phương Nhi, muội giỏi nữ công, cũng làm điểm tâm rất ngon, dù chưa biết những ngón nghề này có thể dùng được ở nơi đó hay không, nhưng

tóm lại muội phải biết rằng, tuy mình là phận gái, nhưng cũng không phải là hạng vô dụng, muội có bản lĩnh tự kiếm tiền nuôi mình. Chẳng qua là do muội còn bé, cần phải có người chăm sóc. Long tướng quân đã dặn với ông Tường rồi, cứ tin tướng quân đi, bên ông Tường sẽ phối hợp tốt với muội. Muội đến nhà người khác, sẽ phải chịu khổ đấy, nhưng cũng học được chút bản lĩnh. Sau này có tốt hay không đều hoàn toàn dựa vào bản thân, muội nhất định phải hiểu đạo lý này."

"Muội biết rồi." Đương nhiên rời khỏi nhà sẽ không so được với lúc ở nhà, cô bé biết rõ điều này. Nếu đến điều này mà không nghĩ đến thì sao dám muốn trốn nhà chứ. Chỉ sợ khi cô bé nhìn lại, thì sẽ cho rằng ra ngoài chịu khổ còn khiếp đảm hơn việc bị lão Tiền kia làm nhục.

"Tỷ tỷ, muội phải làm sao để cứu tỷ đây? Giờ Thân buổi chiều, cũng không còn nhiều thời gian."

An Nhược Thần hít sâu một hơi, chịu đựng cơn đau trên người mà bình tĩnh nói: "Phương Nhi, muội có biết, ra khỏi phủ chúng ta đi về cổng thành phía nam, phải đi thế nào mới trốn được an toàn, không dễ bị bắt về không?"

"Ồ..." An Nhược Phương không biết. Từ trước đến nay cô bé ra ngoài đều là đi theo người khác, đúng là biết đường, nhưng lại chưa từng nghĩ xem có lối đi nào để dễ trốn không.

An Nhược Thần tỉ mỉ nói với cô bé một lần, lại hỏi cô bé có biết những con đường nàng vừa nói không. An Nhược Phương biết hết, nàng hay theo tỷ tỷ mẫu thân đi dạo mấy phố phường ở gần cổng thành phía nam, cũng thường ra khỏi thành lên chùa trên núi thắp hương, nàng biết được cổng thành phía nam.

An Nhược Thần lại dặn nàng nếu bị người ta phát hiện thì nói thế nào, gặp ông Tường thì nên nói ra sao, phải làm sao để dứt lốt quan hệ, gặp

người xấu trên đường thì né tránh thế nào, vân vân đủ thứ. Cứ nói thế, bỗng nàng thấy sợ, muội muội quá nhỏ, ra khỏi nhà như thế, nếu gặp chuyện bất trắc thì sao?

Nàng hơi do dự, nhưng rồi nghĩ đến Tiền Búi, nghĩ đến An Nhược Phương bị lão ta sờ chân đến sợ mà nôn mửa. Nàng lấy lại bình tĩnh, cắn chặt răng, rồi cầm tất cả số bạc vụn trong bọc nhỏ giấu sau bàn ra, chọc thủng giấy trên cửa sổ, nhét từng món đồ một ra ngoài cho An Nhược Phương.

"Số tiền này, là tỷ tỷ dành giùm được, không nhiều lắm, muội giữ lấy mà sống qua ngày."

Những lời này nghe thật quen tai, An Nhược Phương lại muốn khóc. Cô bé không mang theo số tiền để dành vì tỷ tỷ, nhưng hôm nay lại phải dùng đến tiền của tỷ tỷ? Hơn nữa ý trong lời này, là tỷ tỷ sẽ không đi sao? "Tỷ ời, vậy còn tỷ thì sao ạ?"

An Nhược Thần cười nói: "Tỷ không thể đi được. Muội muội ngoan, tỷ bị nhốt rồi, muội muốn cứu tỷ ra ngoài, chỉ e sẽ bị phát hiện thôi. Lúc này cũng không còn nhiều thì giờ, không kịp rồi. Hơn nữa tỷ còn đang bị thương, đi không nhanh, sẽ liên lụy đến tốc độ của muội. Bà tử nha hoàn sẽ đến đưa thuốc, rồi sẽ nhanh chóng phát hiện tỷ không có ở đây, cũng đoán được chúng ta đã bỏ trốn, sẽ bị đuổi kịp đấy. Muội đi một mình thì bọn họ sẽ không dễ phát hiện ra đâu, cũng sẽ không đoán ra được, như thế cơ hội thành công mới lớn được. Nếu phát hiện muội không có ở đây, bọn họ sẽ đi tìm trong phủ, cho là muội chỉ núp đâu đó trong phủ, như thế muội cũng có thời gian chạy đến cổng thành phía nam."

An Nhược Phương cắn môi, nước mắt vờn quanh. Cô bé biết, tỷ tỷ lên kế hoạch chạy trốn thỏa đáng như thế, bây giờ nhường lại cho mình.

An Nhược Thần nhìn ra bên ngoài từ chỗ thủng, nhìn muội muội mà hỏi: "Chỉ một mình muội đi, có dám không?"

An Nhược Phương ra sức gật đầu. Trong lòng vốn còn tí xú do dự sợ hãi khi rời xa khỏi mẹ, nhưng bây giờ đã bị ép xuống rồi. Cơ hội chạy trốn duy nhất của tỷ tỷ, nay nhường lại cho cô bé. An Nhược Phương lau nước mắt, nói: "Tỷ tỷ, nhất định tỷ phải sống thật tốt đấy. Đợi muội lớn lên, có bản lĩnh rồi, muội sẽ quay về tìm tỷ, không để gã ác nhân họ Tiền kia bắt nạt tỷ."

An Nhược Thần cũng rơi lệ, muốn xoa đầu muội muội nhưng đáng tiếc lại không thể. Nàng nói: "Dù ở bên ngoài chịu khổ thì cũng đừng sợ. Muội phải nhớ cho kỹ, hãy nhớ nhất định tỷ tỷ sẽ đi tìm muội, tỷ tỷ sẽ sống, và sẽ sống thật tốt. Sẽ đi tìm muội, sẽ chăm sóc muội, sẽ tìm cho muội một cửa hôn tốt. Nếu phải chịu khổ thì muội hãy nghĩ đến lời này của tỷ, tỷ tỷ bảo đảm đấy, tỷ nhất định sẽ đi tìm muội."

An Nhược Phương gật đầu.

"Muội phải nhớ những câu chuyện mà tỷ tỷ đã kể với muội, những người trong đó đều dũng cảm cơ trí, cuối cùng có được cuộc sống hạnh phúc. Rồi muội cũng sẽ như thế. Đừng sợ."

An Nhược Phương lại gật đầu.

Thông qua lỗ thủng nho nhỏ trên cửa sổ, hai tỷ muội cùng nhìn đối phương.

"Đi nhanh đi, đừng để người khác có nghi ngờ." An Nhược Thần thấp giọng bảo.

An Nhược Thần lại gật đầu lần nữa. Lau nước mắt đi, giấu kỹ bậc rồi nói: "Tỷ tỷ, tỷ cũng phải nhớ đấy. Nếu tỷ phải chịu khổ không đến được,

cũng đừng sốt ruột sợ hãi, muội sẽ trưởng thành, sẽ làm nên chuyện, đến lúc ấy đổi thành muội đến đón tỷ."

"Được." Giọng An Nhược Thần chất chứa ghen ngào.

An Nhược Phương loáng thoáng nghe thấy có tiếng người đi đến bên này. Cô bé cắn răng, "Tỷ tỷ, chúng ta sẽ gặp lại." Rồi tiều cô nương quay đầu chạy mất.

An Nhược Thần dán tai vào bên cửa sổ, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, không ai phát hiện ra muội muội, bên ngoài cũng không có gì kỳ lạ. Nàng thở phào một hơi, cuối cùng lại chẳng chịu được, che mắt khóc nức nở.

Nếu còn sống, nhất định sẽ gặp lại.

An Nhược Thần lại bò về giường, giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Một hồi sau, bà tử đi đến, dứt thang đổi thuốc cho nàng. An Nhược Thần chịu đau không nói tiếng nào. Nàng nhớ tứ muội có nhắc đến lỗ chó, nhất định tứ muội sẽ nghĩ cách lên ra ngoài.

Đến trưa, An Nhược Thần dùng cơm xong thì nằm trên giường, cơ thể không cử động, nhưng tim lại sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Tứ muội đã ra ngoài chưa? Có đến kịp không?

Không có tin tức gì, trong phòng chỉ có mỗi mình nàng, vô cùng yên tĩnh.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Đợi đến chiều khi bà tử mở khóa vào thay thuốc cho nàng, nàng vờ như lơ đãng hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Đã giờ Thân rồi." Bà tử đáp.

Đúng lúc này có một tiểu a hoàn thở hồng hộc lao vào, hét lớn tiếng: "Đại tiểu thư, tứ tiểu thư có từng đến tìm tiểu thư không?"

Tim An Nhược Thần đập mạnh, nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Không có, ta ngủ suốt buổi, cửa sổ cũng khóa, sao con bé đến tìm ta được. Đã có chuyện gì thế?"

"Người trong viện của tứ tiểu thư nói lại, chưa tới giữa trưa thì tứ tiểu thư có bảo là muốn đi ngủ sớm nên vào phòng ngủ. Bà tử a hoàn đều làm việc ở ngoài phòng, sau đó đi nghỉ ngơi. Cũng không ai để ý tứ tiểu thư rời nhà lúc nào cả. Bây giờ người không thấy đâu, tất cả mọi người đang đi tìm khắp nơi. Sợ là tứ tiểu thư lo cho thương thế của tiểu thư, nên mới sai a hoàn đến hỏi xem tứ tiểu thư có từng tới đây không."

An Nhược Thần thầm vui mừng, tứ muội đã trốn đi rồi, quả thật đã trốn đi rồi.

"Chưa từng đến." Nàng đáp.

A hoàn nghe xong lại cuống cuống chạy đi.

Không lâu sau, trong gian phòng của An Nhược Thần ồn ào hẳn. Đàm Thị phòng nhì đến, Đoàn Thị phòng bốn đến, bà tử đến, a hoàn đến, An Bình cũng đến.

Từng người từng người đều đến tra hỏi nàng về tung tích của An Nhược Phương. Nhưng An Nhược Thần trước sau đều khẳng định không biết.

"Trên người ta bị thương chỉ có thể nằm, cửa sổ lại khóa, ta lại chưa từng đi ra ngoài, làm sao biết được tung tích của Phương Nhi? Có lẽ muội ấy cũng giống lần trước núp đầu đó trong phủ thôi, đi tìm kỹ lại đi, nhất định có thể tìm được."

Nhưng đã lật tung toàn bộ trên dưới phủ rồi mà vẫn không tìm được. Thế là mọi người lại lần nữa quay về phòng An Nhược Thần vặn hỏi.

An Chi Phủ và An Vinh Quý nhận được tin thì gấp gáp chạy về nhà. An Chi Phủ nghe An Bình bẩm báo lại chuyện, lập tức nổi cơn thịnh nộ, đi thẳng vào viện của An Nhược Thần, lật tung sân nhà nàng lên.

An Nhược Thần bị thương phải quỳ xuống nền nhà, nhưng vẫn chỉ có câu nói kia: nàng không biết! Sao nàng có thể biết được chứ?!

An Chi Phủ sai người xuất phủ, tìm kiếm khắp thành. Lúc này Đàm Thị phòng nhì phát hiện ra cửa sổ phòng An Nhược Thần bị phá thủng, bèn gọi bà tử đến hỏi. Bà tử run rẩy nói, cửa sổ trong khuê phòng của đại tiểu thư vẫn tốt, trước đó cũng không phát hiện bị thủng.

Đàm Thị phòng nhì cười nhạt, nói vẻ mỉa mai: "Nhìn cái khung cửa giấy này là biết ngay có người phá, đại tiểu thư bị thương nặng, không thể nào bò xuống đi chọc thủng cửa sổ đấy chứ?"

An Nhược Thần phụ họa: "Đúng là không thể nào."

An Chi Phủ ở bên cạnh đã hiểu được lời của Đàm Thị, ông ta gầm lên: "Có phải Phương Nhi đã đến tìm người không? Nó đã nói gì với người, người cũng đã nói gì với nó? Giờ nó đang ở đâu?"

An Nhược Thần bình tĩnh nhìn cha nàng, lại trả lời lần nữa, tứ muội không đến, nàng cũng không biết gì.

An Chi Phủ hung dữ trợn lớn mắt nhìn nàng.

Màn đêm buông xuống, bọn gia nô hộ vệ đi ra ngoài tìm người quay về báo, không tìm được tứ tiểu thư. An Chi Phủ lại tức giận quát tháo bảo bọn họ tiếp tục đi tìm. Sau đó ông ta lại cầm lấy roi, lại tàn nhẫn đánh đập An Nhược Thần.

Lần này An Nhược Thần bị đánh còn thảm hơn trước, nàng gần như thoi thóp chút hơi tàn, chỉ nói một câu: "Không biết."

An Chi Phủ không có bằng chứng, nhưng trong bụng đã nghi ngờ con gái lớn. Chỉ có thể là nó, chỉ có thể là nó. An Nhược Phương còn nhỏ tuổi, sao có thể tự mình chạy trốn được. Chắc chắn tất cả chủ ý đều từ An Nhược Thần mà ra, chuyện này là do nó làm, chỉ có thể là nó.

An Chi Phủ sai người ném An Nhược Thần vào phòng chứa củi, không cho phép nàng được ăn uống, cho đến lúc nàng chịu nói thật mới thôi.

Đêm hôm đó, An Nhược Thần nằm trên vũng bùn bẩn thỉu, xuyên qua ô cửa cao cao nhìn bầu trời đầy sao, nghĩ đến muội muội bé bỏng lạnh lợi của nàng đã chạy trốn thành công, có người phối hợp, ắt hôm nay đã ngồi trên xe ngựa chạy đến một cuộc sống mới, Tiền Bùi không đụng được cô bé, cha cũng không bán được muội ấy. An Nhược Thần mỉm cười. Vết thương nhức nhối vô cùng, nàng vừa khát vừa đói lại khó chịu, nhưng nàng vẫn không nhịn được mà cười.

Sáng sớm hôm sau, An Chi Phủ đến phòng chứa củi, lạnh lùng nhìn con gái lớn, lại hỏi nàng An Nhược Phương đi đâu.

An Nhược Thần đổ bệnh đến mức không mở mắt ra nổi, đầu ngón tay cũng không cử động được, nàng biết mình lại lên cơn sốt rồi. Nàng lấy hết sức cũng chỉ nặn ra được mỗi một câu nói: "Cha, nữ nhi không muốn chết, nữ nhi không biết gì hết thật."

An Chi Phủ phất tay áo rời đi.

Đến trưa, có bà tử đến đưa An Nhược Thần về phòng, mời đại phu nhanh đến khám bệnh cho nàng. Bà nói lão gia đã hạ lệnh, không để đại tiểu thư chết được.

Sau đó Đoàn Thị phòng bốn đến, hai mắt nàng ta sưng vù lên vì khóc, khẩn cầu An Nhược Thần cho nàng ta biết tung tích của con gái.

An Nhược Thần vẫn khẳng khái nói nàng không biết, còn hỏi Đoàn Thị: "Tứ di nương, nếu muội muội về, có phải di nương sẽ liều chết ngăn cha gả muội ấy vào Tiền gia không? Muội ấy còn nhỏ như thế, xứng đáng gả cho tấm chồng tốt hơn."

Đoàn Thị trợn mắt nhìn nàng như nhìn quái vật, trợn mắt nhìn một hồi rồi nghiêng đầu rời đi.

Buổi tối, Đoàn Thị phòng nhì đến, nàng ta dùng sức tát An Nhược Thần đang nằm trên giường cái chát: "Người đúng là đồ độc ác, muốn phá hủy cửa hôn sự này. Người nói Tiền lão gia nhìn trúng Phương Nhi, dọa Phương Nhi trốn cửa hôn này thì thôi đi, nhưng người tưởng người có thể làm đại tiểu thư ăn uống chùa trong phủ tiếp nữa sao? Người mơ tưởng quá rồi đấy. Lão gia đã bàn bạc xong với Tiền lão gia rồi, mua hai đứa tiểu a hoàn đến cho Tiền lão gia, còn người, vẫn sẽ gả đến Tiền phủ. Vì phát sinh biến cố nên ngày cưới sẽ được đẩy lên, người cứ chờ đi."

An Nhược Thần nhắm chặt hai mắt, đến nhìn nàng ta cũng không muốn. Lại muốn mua hai tiểu a hoàn đưa qua sao? Lại muốn hại chết hai tiểu a hoàn!

Nàng cảm phần, nhưng không giúp được.

Vào ngày thứ ba sau lần Long Đại gặp An Nhược Thần ở tửu lâu, hắn đã rời khỏi thành Trung Lan. Diêu Côn cho rằng có lẽ Tạ Kim là mật thám Nam Tần, nhưng khổ là không có bằng chứng, đành phải lấy tội đạo tặc lừa gạt mà kết án. Hắn đã bàn bạc với Long Đại, cần phải tố vụ án lần này sang Nam Tần, cảnh cáo rằng mật thám của đối phương đã bị Đại Tiêu tiêu diệt, để Nam Tần yên phận, triệu hồi mật thám về nước, đừng có ý nghĩ khiêu khích xâm chiếm, nếu không thì kết quả của Tạ Kim chính là kết quả của Nam Tần bọn họ.

Long Đại đồng ý với ý kiến Diêu Côn, thế nên sau khi Diêu Côn đưa văn thư đến Nam Tần, Long Đại đã tự mình lãnh binh ra biên giới, theo như tình báo của trinh thám dò la, đánh thẳng vào sào huyệt của bọn du phi, tiêu diệt hai đội phi tặc, tất cả đều là người của nước Nam Tần. Long Đại sai người đưa thi thể đến Nam Tần, cũng cách sông giao tranh với lính phòng ngự biên giới của Nam Tần mấy ngày.

Dù hai nước chưa khai chiến, nhưng Long Đại vẫn triển khai dàn quân, đã hoàn tất dò la khảo sát địa thế đường núi đường sông đầy hiểm trở ở biên ải, mỗi một nơi đều được vẽ ra bản đồ. Đồng thời cũng đã điều tra tình hình binh tướng với tướng lĩnh của Nam Tần, tin tức của trinh thám lần lượt gửi về.

Long Đại xử lý xong những chuyện này thì đã là mười bảy tháng mười. Hắn trở lại lều trại ở doanh binh, đầu tiên là nghe báo cáo quân tình, sau đó cho người lui, nhưng Tạ Cương không đi mà còn báo cáo với hắn: "Sau khi Tướng thúc ra khỏi thành có gửi tin báo về, nói chuyện mà huynh sắp xếp, cũng không có người đến."

Long Đại sửng sốt. Không có người đến?

"Sao thế? Người nào muốn đến à?" Tông Trạch Thanh mặt đầy tò mò, bị Long Đại đá ra khỏi lều.

Không đuổi kịp sao? Long Đại không tin. Cô nương kia thông minh giỏi giang, làm sao mà không làm được?!

"Đã gặp chuyện gì rồi?"

"Vào ngày mười lăm hôm đó, gia nô hộ vệ ở An phủ ra ra vào vào, dáng vẻ hoảng hốt, có vẻ như đang tìm người, nhưng lại không báo quan. Hôm đó có đại phu ra vào An phủ, nói là chữa phong hàn cho nhị di nãi nãi. Trinh thám không vào An phủ, sợ quấy rối An gia không hành sự được. Hai ngày qua, ngay đến đám đầy tớ hay làm mớm ở các phòng giờ im thin thít, không dám nhiều lời. Không hề thấy nhân vật khả nghi xa lạ nào lên vào. Cũng không thấy An đại cô nương rời đi."

Long Đại cau mày, hốt hoảng tìm người nhưng không báo quan, có phải ý nói An Nhược Thần đã tránh tai mắt xuất phủ rồi không? Nhưng nàng ta không đuổi kịp đoàn xe của lão Trương? Hay là, nửa đường nàng ta đã bị cướp đi rồi?

Tạ Cương lại nói: "Trong thành không có gì khác thường. Chỗ thái thú đại nhân vẫn như thường." Tạ Cương biết Long Đại nghi ngờ, lại nói tiếp: "Đại phu kia chỉ dẫn đệ tử theo, không phải người lạ mặt. Gần đây An phủ cũng không mua người hầu mới nào. Vào ngày tướng quân rời khỏi Trung Lan, ở An phủ có một tiểu a hoàn ngã chết, nói với người ngoài là làm bể vật quý, sợ quá nên tự tử. Trinh thám nghe ngóng được, a hoàn kia còn chưa vào phủ chưa lâu, là a hoàn trong viện của An Vinh Quý, không liên quan gì đến An đại cô nương."

Long Đại hỏi: "Bên Tiền phủ thì sao? Hôn sự hai nhà An Tiền có thay đổi gì không?" Nếu tân nương mất tích, nhất định An Chi Phủ không dám

lừa Tiền Bùi.

"Chuyện này thì không nghe nói được gì." Tạ Cường suy nghĩ rồi nói, "Để ta sai người đi dò hỏi kỹ lại." Chuyện này liên quan đến bày bố của Long Đại, không phải là chuyện nhỏ.

Một ngày này, Long Đại ở lại doanh trại xử lý quân vụ, ngày hôm sau quay về lầu Tử Vân trong thành. Tạ Cường đã dò hỏi xong, quay về bẩm báo. Hôn sự hai nhà An Tiền có chút biến cố, nhưng không phải là ở phía An Nhược Thần, trước đó không lâu An Chi Phủ đã đồng ý để An tứ cô nương An Nhược Phương và An Nhược Thần xuất giá cùng ngày, cùng gả cho Tiền Bùi. Nhưng hai ngày trước An gia đã đưa hai a hoàn đến cho Tiền Bùi, An tứ cô nương không vào cửa, còn ngày cưới của An đại cô nương được định sớm hơn, là vào ngày mai.

Long Đại sững sốt. Ngày mai? Chỉ có năm ngày thôi, định sớm hơn là có ý gì? Trừ khi đối phương sợ sẽ gặp chuyện nữa. Nhất định An phủ đã mất người, nhưng không phải là An Nhược Thần, mà là tứ muội An Nhược Phương của nàng. Vậy là tăng thêm một mối hôn sự, nhiều hơn một tân nương...

Long Đại nhíu mày, nhớ lại trước đây khi vừa vào thành, Tông Trạch Thanh đã điều tra được lời đồn ở khắp các phủ, Tiền Bùi có ý gì, hôm nay gây ra chuyện này, trong lòng hẳn hiểu rõ.

"Chỉ sợ đại phu kia là khám bệnh cho An Nhược Thần." Hắc nói.

Tạ Cường không đáp, không thể bứt dây động rừng, nên trinh thám mới không dám tìm hiểu sâu, mọi người ở An phủ và đại phu kín miệng như bưng, trinh thám không truy hỏi đến cùng, tránh bị người khác nghi ngờ. Chuyện này chỉ có chút thời gian để thăm dò mà thôi. Hôm nay đại tiểu thư An gia ra nông nổi đó, hẳn không dám tự tiện kết luận, "Tướng quân, chỉ sợ kế hoạch trước đó phát sinh biến cố rồi."

"Chắc chắn phải có biến cố. An Nhược Thần mà không mất tích thì vở chèo này cũng không hát nổi nữa."

"Vậy có cần đợi nàng ta gả vào Tiền gia..."

"Không." Long Đại kiên quyết nói, "Nàng vào cửa Tiền gia là coi như chuyện không nằm trong tay ta được nữa."

"Đúng là Tiền Bùi khó đối phó hơn so với An Chi Phủ." Tạ Cương nói. Phải chu toàn với Tiền Bùi nên sẽ rất khó khăn, nếu muốn để An Nhược Thần làm việc cho họ, sợ Tiền Bùi sẽ không đồng ý và phối hợp. Hơn nữa lão ta là cha của huyện lệnh huyện Phúc An, thân phận thôi cũng đã khó lo liệu rồi.

Long Đại lắc đầu.

Tạ Cương không rõ Long Đại lắc đầu là có ý gì. Là cảm thấy hần nói không đúng, Tiền Bùi không khó dây dưa, hay là cảm thấy chuyện khó giải quyết, không nghĩ được ý gì hay? Hần cứ thế chờ, nhưng Long Đại mãi vẫn không lên tiếng. Tạ Cương không nhịn được hỏi: "Tướng quân, giờ phải làm thế nào bây giờ?" Ngày mai An Nhược Thần sẽ phải lên kiệu hoa, nên nếu có quyết định gì thì phải đưa ra sớm.

"Tạm thời không nghĩ ra có cách gì có thể không bắt dây động rừng mà lại có thể cướp được tân nương cả." Long Đại đáp.

Gương mặt nghiêm túc của Tạ Cương xụ xuống, tướng quân đại nhân huynh nói những câu này mà có thể bình tĩnh thản nhiên đến thế hả? Không phải ngăn chặn quân địch, mà là uy hiếp tân nương nhà thường dân, là ý này sao?

"Gọi Trạch Thanh đến đây."

Tạ Cường sờ mũi, để Tông Trạch Thanh cướp hôn cũng không hợp đấy chứ? Nhưng hắn vẫn nghe lệnh ra ngoài bảo vệ binh đi gọi người đến. Một lát sau, Tông Trạch Thanh đã có mặt.

Nhìn tình hình bên trong phòng, Long Đại vẫn như cũ, nhưng vẻ mặt của Tạ Cường thì không đúng cho lắm. Bỗng Tông Trạch Thanh cảm thấy vui vẻ, Tạ Cường mất tự nhiên à, nhất định là có tin lớn để hóng rồi.

"Tướng quân tìm ta có chuyện gì?" Tông Trạch Thanh hưng phấn.

Long Đại không đáp, trông như đang suy tư.

Tạ Cường cố ý nói: "Tìm người cướp hôn."

"Hả?!" Tông Trạch Thanh há to miệng, "Cướp về rồi có thể gả dâu cho ta được không?"

"..." Tạ Cường không nói, quả nhiên da mặt người này không phải bình thường.

"Cướp về cho làm dâu của Tạ Cường." Long Đại nói một cách đứng đắn.

Tông Trạch Thanh bật cười ha hả, chỉ vào Tạ Cường cười đến gập người.

"..." Tạ Cường cứng mặt. "Mau đi đi." Hắn nghiêm túc nói, "Xin kính nhờ huynh đệ."

Nụ cười của Tông Trạch Thanh cứng lại, ngón tay lơ lửng giữa không trung, qua một lúc lâu mới dè dặt hỏi: "Thật hay giả thế?"

"Giả." Cả Long Đại và Tạ Cường đồng thời nghiêm túc đáp.

Tối muộn hôm đó, Tông Trạch Thanh đến An phủ một chuyến. Trình thám không tiện vào phủ hỏi thăm một cách đường hoàng, nhưng hắn lại có. Có điều đi một chuyến quay về, cũng không có được tin tốt nào. "An

lão gia vẫn khá nhiệt tình, nhưng rõ ràng là trong lòng có chuyện. Nhận lễ vật của ta, còn nói ngày khác sẽ mời ta đến lầu xanh chơi, nhưng không nói sẽ mời ta uống rượu mừng, cũng không giữ ta lại dùng cơm. Mấy lần trước đều ước gì gọi cả nhà đến trước mặt cho ta để ý, lần này lại khiêm tốn trầm tĩnh, cả mấy cô nương cũng không xuất hiện. An lão gia trò chuyện cũng cẩn thận nên ta không tiện hỏi nhiều. Trong phủ im lặng, không có ai rảnh rỗi đi qua đi lại. Khắp nơi trong phủ đều dán chữ hỷ treo lụa đỏ, nom có vẻ muốn vờ như có chuyện vui."

Long Đại rũ mắt nghĩ suy, sau đó nói: "Trạch Thanh, người dẫn theo hai đội vệ binh, sau đêm khuya hãy lặng lẽ bao vây An phủ. Giờ Tý vừa đến là lập tức vào trong lục soát. Đừng làm lớn chuyện, nói với An lão gia là có mật thám len vào, người chỉ cần lục soát phủ là được."

Tông Trạch Thanh gật đầu, lần trước Long Đại đã nói rõ bố trí sắp xếp với hẳn, đương nhiên hẳn tự biết nặng nhẹ, "Chắc chắn An lão gia kia không dám ngăn ta, nhưng ta lục soát tìm được An đại cô nương rồi thì sao nữa? Ngày mai nàng ta phải lên kiệu hoa, nhất định có cả a hoàn ba tử, lúc lục soát phòng, tất An lão gia cũng sẽ đi theo, ta cũng không thể cướp người đi được thật."

"Nàng gặp người rồi, nếu cần người giúp ắt sẽ nói gì đó. Người cứ tùy cơ ứng biến theo lời nàng ta là được." Long Đại nói.

"Nếu nàng thấy ta rồi khóc nước nỡ, hét ầm lên nói Tông tướng quân ơi tôi không muốn gả đi, cha tôi đánh tôi. Vậy ta phải làm gì đây?" Tông Trạch Thanh nghiêm túc hỏi.

Tạ Cương đứng bên không nhin được: "Lúc hoàng thượng ban cho người cái tên Hồ Uy tướng quân, có biết người ngu như thế không?"

Tông Trạch Thanh xoay người tung quyền: "Mụ nội nhà người, là dí dỏm đấy, người có dí dỏm không mà nói ta? Không phải ta đây đang chọc cười

điều chỉnh bầu không khí sao?"

Tạ Cương đưa tay đẩy quyền ra, "Đúng là rất buồn cười, ha ha."

Tông Trạch Thanh lại đập một phát, "Đồ trình thám thối tha, cười như thế không thật chút nào."

"Đừng làm ồn nữa." Giọng Long Đại không lớn, nhưng hữu hiệu ngăn cản trò đùa bỡn của Tông Trạch Thanh và Tạ Cương. Long Đại nói: "Nàng thông minh lanh trí, ắt sẽ ám chỉ cho người biết đã xảy ra chuyện gì. Nếu có cơ hội, nàng sẽ yêu cầu gặp ta. Người không tìm được mật thám lên vào An phủ, tất phải báo cáo lại với ta."

Tông Trạch Thanh gãi đầu, nói đến cuối chính là mượn cớ để đại tướng quân gặp mặt cô nương nhà người ta? "Nhưng bất kể thế nào, sáng sớm ngày mai nàng vẫn phải lên kiệu hoa. Huống hồ mật thám lên vào An phủ thế nào, vì sao lại vào đó, chúng ta làm sao mà biết được, làm sao chắc chắn đó là mật thám. Những chuyện này tất thái thú đại nhân sẽ vặn hỏi tỉ mỉ. Rồi nếu sau đó không dàn xếp được thì tướng quân cũng sẽ gặp phiền phức."

Nhất định phải có tình báo chính xác, nhất định phải truy nã được mật thám, chứ nếu là bọn trộm cắp bình thường thì đã thuộc về quản lý của thái thú đại nhân rồi, quân đội bọn họ giấu thái thú tự ý làm việc, như thế rất không ổn. Nhưng nếu thông báo trước cho thái thú, sợ ngay đến cơ hội hành sự cũng mất.

Long Đại thông thả nói: "Đợi ta gặp được An Nhược Thần thì những vấn đề người nói sẽ được giải quyết?"

Thế sao? Chỉ cần gặp là được?

Tông Trạch Thanh cũng không chắc chắn, nhưng tướng quân nói cái gì thì chính là cái đó.

Tông Trạch Thanh dẫn người đi bố trí sắp xếp, trong bóng đêm, hai đội ngũ âm thầm vây kín An phủ. Tông Trạch Thanh vừa chờ thời điểm vừa suy đoán, cũng không biết khi gặp An đại cô nương thì nàng sẽ nói thế nào, chẳng lẽ thật sự lau nước mắt nước mũi hô cứu mạng?

Trong lầu Tử Vân, Long Đại đợi đến mức phiền não, rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ, cho dù kế hoạch có sinh biến cố thì cũng sẽ có cách ứng biến. Nhưng hắn lại vô cùng bất an. Giống như khi đại địch đã tràn đến nơi, mà hắn lại không nghĩ ra con đường giành chiến thắng nào. Thật ra cho dù An Nhược Thần không trốn được, thật sự gả vào Tiền phủ thì cũng có sao. Hắn tiếc nuôi thay nàng, nhưng hắn đã cho nàng cơ hội rồi, không có gì để áy náy cả. Có điều rõ ràng nàng thông minh đầy nghị lực, cả gan làm loạn sẽ không phải là thiếu nữ như thế. Tất cả đã được sắp xếp thỏa đáng, nàng chỉ cần đến đúng giờ là có thể được như ý rồi, nhưng nay chuyện lại không thành, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Long Đại nghĩ ngợi, rồi sai người chuẩn bị ngựa, không kịp đợi Tông Trạch Thanh phát người về mời hắn đến. Hắn dẫn theo hai vệ binh, chạy thẳng vào màn đêm, hướng đến An phủ.

Trên con phố tối đen tĩnh lặng, chỉ có ánh sao cùng đèn lồng treo ngoài hàng quán là chiếu rọi con đường. Từ xa xa, Long Đại nhìn thấy An phủ, cách một bức tường vẫn có thể thấy ánh sáng chói lóa từ đèn lồng. Long Đại cau mày, còn chưa đến giờ Tý, vì sao Tông Trạch Thanh lại hành động trước thời gian?

Còn đang nghi ngờ thì có một người giục ngựa đi ra từ chỗ tối trên đường, chính là Tông Trạch Thanh.

"Tướng quân." Tông Trạch Thanh chạy nhanh đến gần, thấp giọng nói: "Đột nhiên trong An phủ đốt đèn bốn phía, có tiếng người gào thét, hình như đã gặp chuyện rồi. Ta đang định lấy lý do tuần đêm đi ngang qua để vào phủ lục soát. Lần này cũng đỡ được lý do có người mật báo mật thám."

"Đợi đã." Long Đại cản lại. Dù trong bụng biết Tông Trạch Thanh nói đúng, chuyện này bất ngờ xuất hiện rất đúng dịp, kịp thời tháo gỡ chỗ khó xử cho bọn họ. Nhưng trực giác của hắn lại phát hiện điều không ổn, "Đợi đã."

"Đợi cái gì? Đợi đến lúc nào?" Đối với tiền tuyến, thời cơ là quan trọng nhất, nên Tông Trạch Thanh muốn hỏi cho rõ.

Long Đại lại nhìn An phủ, ánh sáng bên trong càng lúc càng nhiều, hình như động tĩnh càng lúc càng lớn.

"Đợi ta quay lại." Long Đại kéo dây cương, thúc ngựa chạy đến An phủ.

Long Đại không vào An phủ mà đi vòng vòng quanh tường. Hắn cho ngựa đi chậm lại, lặng lẽ quan sát tình hình bên ngoài An phủ, lắng nghe động tĩnh bên trong tường. Đến khi đi vòng qua tường sau An phủ, hắn dừng lại.

Trước mắt là cảnh khiến người ta giật mình.

Một thân ảnh nhỏ nhắn vất vả bò ra từ lỗ chó.

Mình nguyệt nhô ra khỏi tầng mây, soi sáng một vùng ở tường sau. Long Đại thấy rõ mồn một: cô nương ấy, tóc tai rối bù, trên người như có vết máu, khổ sở không chịu nổi. Nàng bò ra khỏi lỗ chó, không đứng thẳng được, hình như trên đùi cũng bị thương. Ngực nàng nhấp nhô phập phồng, đang kinh hoàng thở dốc, quay phải quay trái nhìn khắp nơi, thấy cách đó không xa có bóng đen ngồi trên lưng ngựa, nhất thời cứng đờ.

Long Đại không nhúc nhích, cô nương kia cũng không động dậy, cứ thế đối mặt với nhau. Sau đó hắn thấy cô nương kia kinh ngạc tròn to mắt, hình như nhận ra hắn rồi. Nàng mở miệng, im lặng gọi một tiếng "tướng quân".

Sau hậu viện có người lớn tiếng hò hét. "Ở đây cũng không có, nhất định là tiểu thư đã chạy đi rồi." "Trốn thế nào chứ, tiểu thư có thể mọc cánh được sao?" "Ra ngoài nhìn xem sao, chắc chắn tiểu thư chưa chạy xa đâu."

Long Đại thúc vào bụng ngựa, vội vàng phóng nhanh đến bên người An Nhược Thần, cúi người đưa tay ra, nắm chặt bên eo nàng, ôm nàng lên lưng ngựa.

"Tướng quân." Lúc này hắn nghe được giọng của nàng, yếu ớt vô lực, nhưng có ngạc nhiên mừng rỡ.

Tất cả mọi vấn đề, đợi đến lúc gặp nàng là liền biết nên làm thế nào.

Long Đại giữ áo choàng, che chắn kín kẽ cho cô nương đang ôm trước ngực, rồi hai người cùng cưỡi một ngựa nhanh chóng chạy vào con phố đêm đen.

Tông Trạch Thanh kiên nhẫn chờ Long Đại quay về hạ lệnh, không ngờ lại thấy Long Đại giục ngựa lao đến, trước ngực còn che một người. Lúc đi ngang qua bên người hắn cũng không dừng lại, chỉ khẽ quát một tiếng: "Rút lui!"

Sau đó liền phóng mấy trăm ngay trong chớp mắt.

Tông Trạch Thanh ngẩn người!

Mụ nội nó chứ! Tướng quân tự mình cướp người?! Cướp hay trộm thế?! Lại làm ra loại chuyện này!! Cũng không nói trước một tiếng!!!

Rút lui rút lui rút lui, nhanh! Chuyện này còn kích thích hơn so với vào phủ lục soát, à không, là phiền toái hơn.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Long Đại đưa An Nhược Thần vào lầu Tử Vân.

Lúc ôm nàng đến trên giường mới nhận ra nàng đã hôn mê bất tỉnh. Sai người gọi đại phu Ngụy Hàng Châu trong quân đến khám cho nàng. Trong khoảng thời gian im ắng đợi đại phu, Tông Trạch Thanh và cả Tạ Cường đứng trong phòng cùng cau mày trợn mắt nhìn An Nhược Thần thêm thiếp đến phát sầu.

"Phải giải thích vì sao cướp tân nương đi còn khó hơn cả việc giải thích chuyện nhận được mật báo lục soát mật thám đấy." Tạ Cường nói.

"Hay là nói nhặt được lúc đi tuần đêm?" Tông Trạch Thanh suy nghĩ lý do.

"Nhặt rồi vì sao không trả lại?"

"Đợi hỏi rõ xem nàng vì sao lại bị thương nặng ngã ở trên đường rồi mới đưa về thôi."

"Vì sao không lập tức thông báo cho An phủ, rồi vì sao không đưa đến nha môn?"

"..." Nhất thời Tông Trạch Thanh không biết phải đối đáp ra sao, lông tóc dựng lên giậm chân đáp: "Nàng ta không tỉnh, đưa cái gì mà đưa, đương nhiên ai nhặt được trước thì hỏi trước, hỏi rõ rồi nói sau."

"Lúc hoàng thượng ban cho người cái tên Hồ Uy tướng quân, liệu có biết người âm ỉ thế không?" Tạ Cường lạnh nhạt nói.

"..." Tông Trạch Thanh ghen hòng, tung một đấm ra, lại thấy An Nhược Thần ở trên giường mở mắt.

"Tướng quân." Giọng nàng yếu đến độ không nghe ra nổi.

Tông Trạch Thanh vội nghiêm mặt chững chạc bước lên: "An cô nương, cô tỉnh rồi đấy à."

Có một bàn tay đưa đến từ phía sau, đẩy hẳn sang một bên: "Không phải gọi người đâu."

Tông Trạch Thanh bị gạt ra ngoài thì khá tủi thân, cô nương người ta gọi tướng quân nhưng lại không nói được câu nào. Được rồi, thấy Long Đại và An Nhược Thần đối mắt nhìn nhau thì đích xác tiếng kêu "tướng quân" kia không phải gọi hẳn rồi.

Tông Trạch Thanh rướn cổ lên nhìn, sợ sẽ bỏ lỡ chuyện hay ho.

Long Đại mở miệng trước, "Cô không đến đúng hẹn, lão Tưởng không nhận được người. Ta đã điều tra chuyện nhà cô rồi, có phải tứ muội của cô đã mất tích rồi không? Ngày cưới của cô đổi thành ngày mai rồi? Tối nay cô trốn đi như thế nào, có tính toán gì không?"

Mặt An Nhược Thần đầy vẻ khiếp sợ. Tông Trạch Thanh thầm trách đại tướng quân, tại sao lại không thương hoa tiếc ngọc như vậy chứ, dẫu gì cũng phải nên trấn an mấy câu như "hôm nay cô đã an toàn rồi" trước đi chứ, làm gì có chuyện vừa mở miệng đã nói chuyện chính như vậy đâu, lại còn mang theo khẩu khí thăm vấn nữa chứ.

"Ông Tưởng không nhận được người?" An Nhược Thần giật mình, bắt đầu hốt hoảng, "Vậy muội muội tôi đâu? Mất tích là có ý gì?"

"Cô để muội muội cô đến cậy nhờ lão Tướng sao?" Long Đại nghe nàng nói thế thì lập tức đoán được.

"Ông ấy không thấy muội muội ta, hay là chưa hề thu nhận con bé?"

"Không thấy."

An Nhược Thần nhắm hai mắt.

Long Đại nói: "Ta vốn có ý định như thế này. Sau khi cô đi rồi, chuyện mất tích sẽ lan truyền trong thành, ta bố trí manh mối giả, Tạ tiên sinh sẽ cho là cô núp đầu đó ở ngoại ô. Chuyện trước đó chúng ta công khai nhận định hắn ta đã tự tử, hắn lại cho là mình có kế sách thỏa đáng, hắn sẽ lơ là. Mà nếu hắn đoán cô đã bị quân đội che giấu, với cái tính đa nghi của hắn, sẽ cho rằng cô đã nắm được điểm yếu gì đó của hắn, nếu không quân đội cũng không tội gì phải giúp cô ẩn náu. Dù gì Từ bà mỗi cũng đã chết, nàng ta đã nói gì với cô, đã cho cô cái gì, Tạ tiên sinh cũng không có cách gì kiểm chứng được. Cho nên hắn sẽ lại tìm cô để ra tay. Một khi như vậy, bọn ta có thể lập tức bắt được hắn ngay trong một lần hành động. Mà vì có sát thủ muốn mưu hại cô, sống chết của cô còn chưa rõ, qua thời gian dài, quan phủ không tìm được cô, cũng không thấy thi thể, mười thì có đến tám chín phần sẽ phán cô đã chết. Như vậy cô ở nơi đất khách cũng có thể sống quay ngày yên bình Nhưng hôm nay cô lại không trốn đi, kế hoạch trước đó không thể không thay đổi."

Quả thật Tông Trạch Thanh rất muốn thở dài, Long đại tướng quân đúng là người gỗ thô lỗ. Dụ bắt cô nương người ta cũng không thể dùng chiêu này được. Hắn phải nên giữ hình tượng anh hùng cứu mỹ nhân, để cô nương cảm kích trong lòng chứ. Lúc này lại là hai lần cứu giúp, nhỏ giọng nhẹ nói, nói ân đức ân huệ gì đó đi, hãy nói là nhất định sẽ tìm muội muội giúp cô hay gì đó đi, còn sợ An cô nương không vào nơi dầu sôi lửa bỏng, lấy thân báo đáp... À, thôi thì không cần lấy thân báo đáp đâu, vào nơi dầu sôi lửa bỏng bắt mật thám giúp là được rồi. Bây giờ mà vạch trần nội tình,

giúp nàng chạy trốn cũng là muốn lợi dụng chuyện này để bắt giặc, không phải đã khiến lòng cô nương nhà người ta nguội lạnh rồi sao?

Quả nhiên An Nhược Thần mở to mắt, rưng rưng nói: "Thì ra là thế. Tôi còn tưởng... tôi còn tưởng là, muội muội ta đã đuổi kịp đoàn xe ông Tướng, còn tướng quân biết tôi không đi được..."

Cho nên tưởng rằng tướng quân cố ý đến giải cứu nàng? Tông Trạch Thanh lại lần nữa thầm than Long Đại không lợi dụng cơ hội tốt này để diễn vai ân nhân tốt bụng. Tông Trạch Thanh liền xen lời vào: "Đúng là biết được cô bị vây hãm, nên mới nghĩ cách đi cứu cô đấy."

Kết quả là cả hai đương sự không ai để ý đến hăn, đến một ánh mắt cũng không buồn ném cho hăn. Trái lại Tạ Cường lại trừng mắt nhìn hăn, như đang trách hăn nói nhiều.

An Nhược Thần hỏi: "Bây giờ tướng quân có kế hoạch gì?"

"Đây cũng là câu ta nên hỏi cô, cô đang bị trọng thương như thế này, làm sao trốn ra được?" Nếu có người khác can thiệp vào chuyện này, vậy hăn cũng phải xử trí cho khéo.

An Nhược Thần chớp mắt, nhớ lại thời gian qua, bản thân có thể hồi phục tinh thần chống đỡ cho đến tận lúc này toàn là vì đã nghĩ tứ muội chạy trốn thành công, nhưng thì ra tứ muội không đi được, bây giờ còn không biết đang lưu lạc phương nào. Nước mắt An Nhược Thần chực trào ra, nàng giơ tay gạt lệ, lúc này mới phát hiện ra mười ngón tay của mình đều đã bị thương vì đào đất. Nàng mở to mắt nhìn đầu ngón tay, nhớ đến tứ muội từng đào hốc vì muốn giúp nàng chạy trốn, mà hôm nay nàng nhờ cái hốc đó mà thoát ra được, còn tứ muội lại không biết tung tích đâu.

Nước mắt lại lần nữa chảy ra, nhưng An Nhược Thần biết bây giờ không phải lúc để khóc, nàng ra sức lau sạch nước mắt, nói: "Cha tôi từng nhốt tôi vào phòng chứa củi. Trong phòng có không ít đồ linh tinh vật vãnh, cũng

có vài thanh dao bổ củi bỏ hoang hay lưỡi dao bị gãy cán. Tôi tìm hai cái cán nhỏ, giấu ở trong người."

Long Đại lẳng lẳng nhìn nàng.

"Tôi bị thương nặng, ngày nào cũng ngủ say, có rất nhiều người làm đều bị phái ra ngoài đi tìm tứ muội, số người canh chừng tôi không nhiều, hơn nữa mai chính là ngày cưới, nên bọn họ cũng sơ suất không đề phòng, đi ngủ từ sớm. Tôi dùng dao bổ củi cạy cửa sổ bò ra ngoài. Tứ muội của tôi..." An Nhược Thần hít mũi, "Tứ muội tôi có nói là con bé từng đào hốc ở chân tường hậu viện, chỉ là không đủ to. Tôi đến chỗ kia, tìm được lỗ hốc, lại dùng dao lấy tay tiếp tục khoét, khoét đủ để tôi có thể chui ra..."

Mạng treo một đường, rồi gặp được tướng quân. An Nhược Thần quay đầu sang, đối mắt với cái nhìn của Long Đại.

"Nên không có ai giúp cô? Chuyện này không có người khác biết?"

"Vâng."

"Đã không có người tiếp ứng, vậy cô định bò ra rồi thì làm gì tiếp?"

An Nhược Thần nói: "Bọn họ phát hiện ra còn sớm hơn tôi dự liệu, hoặc có thể do tôi chậm chạp quá. Tôi vốn nghĩ là, bọn họ sẽ lục soát bên viện của tôi trước, chỗ tứ di nương chắc phải muộn lắm mới lục soát. Với cả người gác cổng sẽ chứng minh tôi không đi ra ngoài, tôi đang bị thương, không trèo tường được, tất bọn họ sẽ cho là tôi không ra ngoài được, chẳng qua đang trốn ở trong viện nào đó thôi. Như thế tôi sẽ có thời gian."

"Có thời gian làm gì?" Tông Trạch Thanh không nhin được hỏi.

"Có thời gian cho tôi chống đỡ đến nha môn, tôi muốn đánh trống báo án..." Không có cáo trạng, không xin được thư kiện, muốn gặp quan báo án, chỉ đành phải đánh trống.

Long Đại nhướn mày, nàng thật đúng là cái gì cũng dám làm.

Tông Trạch Thanh giật mình há to miệng: "Đánh trống báo rằng phụ thân cô không thu xếp một mối hôn sự hợp ý cô, cũng vì thế mà đánh đập cô?"

Tạ Cường liếc xéo hẳn, Tông Trạch Thanh phất tay, "Được rồi được rồi, cái gì hoàng thượng cũng biết hết. Đừng ngắt lời nữa, để nghe An cô nương nói thế nào."

Rõ ràng chính người ngắt lời còn gì? Tạ Cường cũng lười để ý đến hẳn.

An Nhược Thần cắn môi: "Tôi muốn báo lên với thái thú đại nhân, tôi từng lên thấy được hành tung của mật thám trong thành Trung Lan, là nhân chứng quan trọng. Hy vọng có thể gặp mặt tướng quân."

Khóe môi Long Đại nhếch lên.

"Vốn định tốt nhất đến lầu Tử Vân phủ nha của tướng quân báo chuyện này, nhưng mà xa quá, tôi đang bị thương nặng, không đi đến nổi. Nha môn thì gần đây hơn, tôi gắng sức chống đỡ thì có thể đến được." An Nhược Thần rất căng thẳng, không biết liệu ý định này có làm Long Đại mất hứng không. Nhưng nàng không thể giấu diếm gạt hẳn được, vậy là bèn cúi đầu nói tiếp, "Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn, tôi không nghe lời, còn can hệ đến chuyện lừa mọi người rồi nhà, tuy tôi thương tích đầy mình, nhưng nha môn không quản được chuyện này. Đúng như tướng quân nói, chuyện trong nhà, không một ai quản lý được. Cha tôi có thể nói đủ lý do ông ấy dạy dỗ ra đứa con gái mất dạy vô lễ trong vòng nửa canh giờ, tôi còn chưa chết, chẳng qua là bị thương, có vị đại nhân nào chịu quản đây? Tôi sẽ bị đuổi về nhà, trời vừa sáng là bị ném lên kiệu hoa, đổi nơi chốn, đổi người dạy dỗ tôi. Nhưng nếu tôi là nhân chứng quan trọng, liên quan đến bí mật quân sự, dựa theo luật nha môn thì không thể không giữ tôi lại, để chuyển cho tướng quân xử lý. Không chỉ có tướng quân, vì tôi đánh trống báo quan ở quận phủ nha môn, nên thái thú đại nhân cũng phải giám

thị tôi chặt chẽ. Tình hình như thế, nhất định tạm thời hôn sự không thể tiến hành. Kéo dài thêm một chốc thì sẽ có thêm cơ hội sống."

Tông Trạch Thanh lén nhìn biểu cảm của Long Đại, rồi lại nhìn An Nhược Thần. Bà nội nó chứ, đúng là xem thường cô nương này rồi. Chợt nghĩ đến lời Long Đại nói trước đó, chỉ cần gặp An Nhược Thần thì những vấn đề kia của hắn nên tìm lý do gì, tất cả có thể giải quyết được. Mà quả thật đúng như vậy.

"Ta đoán hắn cô cũng đã nghĩ xong một cuốn "Mật Thám Truyện", có thể ti mi bàn bạc với các vị đại nhân hơn nửa canh giờ, để đảm bảo họ không hề không thận trọng, lập tức thúc ngựa chiến báo tin mời ta đến." Long Đại nói.

Là thật hay giả vậy, là nói bậy đấy à? Tông Trạch Thanh chỉ thiếu nước trợn trắng mắt. Đợi đã, tướng quân huynh đang đùa bỡn cô nương đấy sao? Nhưng giọng điệu đứng đắn như thế, dễ khiến người khác hiểu lầm lắm.

Mặt An Nhược Thần đỏ bừng: "Chuyện này, tuy tôi ngu dốt, nhưng cũng biết đạo lý nói nhiều sai nhiều. Tướng quân vừa biết được Tà tiên sinh kia giả chết, nhất định là có kế hoạch rồi. Dĩ nhiên tôi sẽ không nhiều lời, sẽ chờ đến lúc tướng quân đến, nghe xem tướng quân nói thế nào mới có thể tùy cơ ứng biến."

"Nếu cô không nói được gì thì làm sao thái thú đại nhân có thể tin cô? Nếu không tin cô thì làm thế nào có thể gọi ta đến? Cô nói thử xem, cô định sẽ nói gì với thái thú đại nhân?"

An Nhược Thần cắn môi, quả nhiên tướng quân sợ nàng làm hỏng chuyện. Nàng thấp giọng nói: "Thì nói, Từ bà mối là mật thám."

"Nhất định thái thú đại nhân sẽ hỏi cô có bằng chứng gì." Long Đại bảo.

"Tôi chính là bằng chứng." An Nhược Thần ngẩng đầu lên, nói như đang báo án thật: "Từ bà mỗi lo liệu chuyện hôn sự của tôi với Tiền phủ của huyện lệnh huyện Phúc An. Tôi gả qua đó chính là làm mẹ kế của huyện lệnh đại nhân. Từ bà mỗi từng nhiều lần ám chỉ với tôi, nói đợi tôi qua cửa thì đừng quên nàng ta. Còn nói sau khi gả đến Tiền phủ nhất định sẽ gặp đủ chuyện nhức đầu do các phòng tranh sủng với hỉ nộ ái ố của Tiền lão gia, nàng biết tôi ở nhà không được sủng ái, dần đến lúc đó sợ là nhà mẹ cũng sẽ không phối hợp với tôi. Nhưng nàng sẽ để tôi được sống tốt, chỉ cần tôi ngoan ngoãn nghe theo lời nàng ta chỉ điểm."

"Sau đó thì sao?"

"Mới đầu tôi không hiểu ý nàng ta lắm, nhưng cũng e sợ cuộc sống làm vợ người ta sau này sẽ không được êm đềm. Mẹ tôi ở nhà chính là vì không đầu lại được các phòng mà cuối cùng đổ bệnh ra đi, nên tôi cũng muốn thỏa hiệp với Từ bà mỗi, xem kết quả nàng có thể phối hợp với tôi thế nào. Nhưng nàng ta cũng rất cẩn thận, chỉ hàn huyên với tôi về chuyện thường ngày, giải bày tâm sự, tôi hỏi nàng rốt cuộc có thể để tôi sống tốt thế nào, nàng mới nói nữ tử ngoài dung mạo mỹ miều ra thì còn phải dựa vào chút tâm cơ, có thể vì phu gia mà mưu lợi, để phu gia cảm thấy người có ích, người sẽ có được nhiều sủng ái hơn. Hơn nữa còn có thể nhờ vào điều đó để nắm chút quyền thế trong nhà. Nàng ta nói tôi còn nhỏ tuổi, đến lúc đó nàng sẽ từ từ dạy tôi. Nàng còn bảo tôi nghĩ kỹ đi, vì sao nhị di nương trong nhà tôi lại được sủng ái nhất, có thể chấp chương việc nhà như vậy, còn không phải vì nhà mẹ nàng ta dâng lên cho cha tôi không ít chỗ tốt nên mới như thế sao. Tôi cảm thấy nàng ta nói rất đúng, nhưng cũng có điều hoài nghi, nàng ta chỉ là một bà mỗi, tôi lại không cho được nàng ta ích lợi gì, vì sao nàng ta lại muốn giúp tôi. Nàng ta không nói rõ, chỉ nói đến lúc đó tôi nhớ nàng ta là được rồi, cũng có thể giúp nàng ta làm ít chuyện là được."

Tông Trạch Thanh lén lút quan sát tướng quân, nói chẳng khác gì thật, là thật đấy à?

An Nhược Thần nói tiếp: "Sau đó có một lần, tôi thấy Từ bà mỗi đang nói chuyện với một hán tử trên đường, không thấy rõ mặt hán tử nọ, chỉ nghe bọn họ nói gì mà cô nương không nghe lời thì diết khẩu đi, lại nói kho lương trường ngựa gì đấy, nghe vậy tôi liền hoảng hốt. Sau đó liền dò xét hỏi Từ bà mỗi, khi đó tôi đã nghĩ, nếu nàng ta có thể giúp được tôi trong cuộc sống sau này, thì tôi cũng phải bày tỏ ý với nàng ta, lấy lòng nàng ta, nhưng nếu thật sự có nguy hiểm thì tôi cũng phải nhanh chóng phủ sạch, phòng chọc vào mầm tai họa. Tôi hỏi thử xem Từ bà mỗi liền nói với tôi, đúng là nàng ta có ít mối quan hệ, đang làm ít đại sự, cho nên cần người giúp một tay. Sau khi tôi gả vào Tiền phủ là có thể trở thành người đắc lực giúp nàng ta, đến lúc đó chỗ tốt sẽ không thiếu phần tôi. Tôi hỏi kỹ rồi cuộc phải làm những gì, tôi hơi ngốc nên sợ không làm được chuyện nàng ta đã dặn, muốn biết rõ trước để có thời gian mà chuẩn bị. Trước đó nàng trò chuyện với tôi cũng khá hợp ý, lại cảm thấy tôi nghe lời, cũng không rêu rao khắp nơi bí mật lén lút gặp nàng ta, nên cũng không chỉ trích gì mà còn khen tôi chín chắn hiểu chuyện. Nàng ta nói nàng làm mai cho không ít nhà, cũng giúp rất nhiều cô nương vô tích sự tìm được chốn về, có không ít a hoàn thê thiếp trong nhà giàu vẫn luôn giữ liên lạc trao đổi tin tức với nàng ta, điều nàng ta cần tôi làm chỉ đơn giản thế thôi, bảo tôi không cần phải hoảng hốt gì cả, rất dễ."

An Nhược Thần nói đến đây thì dừng lại, Tạ Cường đang định hỏi "sau đó thì sao" thì thấy tướng quân tự mình đi rót một ly nước, đưa cho An Nhược Thần. An Nhược Thần cảm ơn, nhận lấy ly nước uống một ngụm lớn. Tay nàng run run, trên mười ngón tay dính toàn bùn và máu. Tông Trạch Thanh mềm lòng, bước lên trước hai bước nâng ly giúp nàng, dứt chút nước còn lại cho nàng.

Long Đại tỉnh rụi thu bàn chân đang định bước lên về, lùi ra sau một bước. Chắp tay sau lưng, nghiêm túc nhìn An Nhược Thần đang "ngốn nga ngốn ngiến" cốc nước.

Lúc này vệ binh ở ngoài cửa báo Ngụy đại phu đã đến. Long Đại cho gọi ông ta vào, đại phu già bước vào hành lễ, sau đó theo dẫn dò đi lên khám cho An Nhược Thần, rồi đương nhiên đẩy Tông Trạch Thanh qua một bên, rồi lại đương nhiên mời hấn và Tạ Cường cùng ra ngoài.

Tông Trạch Thanh đi ra ngoài phòng mà vẫn còn nghĩ lời An Nhược Thần đã nói, hấn cảm thấy những câu giải thích kia rất có sức thuyết phục. Lúc ấy Từ bà mỗi chết rất kỳ quái, tuy là tự tử nhưng quan phủ lại không tìm được lý do, chỉ đành vội vã kết án. Mà trong buổi hội thề chúng, An Nhược Thần và Tạ Kim không quen không biết, lại bị quấy rối truy kích, Tạ Kim đã chết, thân phận cũng có rất nhiều khả nghi, chỉ là không có bằng chứng mạnh ối, cuối cùng thái thú đại nhân cũng chỉ lấy lý do Tạ Kim dụ dỗ lừa gạt để kết án. Bây giờ An Nhược Thần báo như thế, tất nhiên thái thú đại nhân sẽ coi trọng, và dĩ nhiên cũng sẽ báo lại bên quân đội bọn họ.

Chỉ là An Nhược Thần nói những chuyện kia rồi thì sẽ thế nào? Thái thú đại nhân cũng sẽ không vì nàng có công báo tin mà hủy bỏ hôn sự, có lẽ cũng chỉ biết đa tạ một tiếng, rồi sau đó lại đưa nàng về nhà tiếp tục thành thân. Dĩ nhiên đến tướng quân cũng đành chịu...

Nghĩ đến đây, bỗng Tông Trạch Thanh kịp phản ứng lại: "Tạ Cường, nam nữ thụ thụ bất thân quả đúng là đạo lý, ta chịu thua rồi, nhưng vì sao chỉ có ta với người bị đuổi ra ngoài, mà tướng quân vẫn còn ở lại trong phòng?"

"Tướng quân mà thích nhìn sao? Tự huynh ấy sẽ biết lấy lễ đối đãi, xoay người không nhìn tránh hiềm nghi." Tạ Cường nói giọng đứng đắn.

"Ha!" Tông Trạch Thanh chợt thấy như mình bắt được thóp của Tạ Cường, "Ý là nói người thích nhìn, vô lễ vô sỉ, nên mới bị đuổi ra ngoài?"

"Không, ta là ra đây giám sát người, đề phòng người nhìn lén."

"..." Lại bêu xấu chê bai nhân phẩm của hắn nữa rồi, không thể nhịn được nữa!

Sau khi Ngụy đại phu đi ra, lúc đi ngang qua hai vị tướng quân đang ồn ào gây hấn với nhau thì nói: "Lão phu đã để lại thuốc trị thương cho hai vị đại nhân ở trong phòng rồi." Dứt lời liền rời đi.

Tông Trạch Thanh và Tạ Cường tạm dừng, ý là bảo bọn họ yên tâm đánh nhau đi sao? Bỗng bất ngờ tung quyền về phía đối phương, rồi sau đó cả hai đồng thời vọt đến cửa phòng, đứng ngoài cửa trở mắt nhìn nhau.

"Có thể vào được không?"

"Tướng quân có gọi đâu. Người đẩy cửa đi."

Tông Trạch Thanh lại muốn xù lông: "Vì sao tướng quân không gọi mà lại để ta đẩy cửa hả."

"Người da dày, chỉ người mới làm được chuyện này."

Tông Trạch Thanh liếc Tạ Cường một cái, làm được cái rắm á. Từ trước đến giờ hắn toàn tuân theo quy củ, chỉ dựa vào lệnh mà hành sự.

Đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy Long Đại gọi. Tông Trạch Thanh không nhịn được nữa, mặt đầy tò mò hưng phấn dán tai lên vách cửa. Nhưng còn chưa kịp dán chắc thì bị một người xô ra. Tạ Cường nghiêm túc đứng chắn dán tai lên cánh cửa.

Tông Trạch Thanh ra sức trợn mắt nhìn hắn. Nhưng phải nhịn thôi, làm loại chuyện này không thể quấy rầy tướng quân được, tạm tha cho hắn vậy. Thế là liền chen người đến cùng nghe lén.

Mơ hồ nghe thấy An Nhược Thần trong phòng đang nói gì đó, chỉ là giọng nàng yếu quá, không nghe rõ nội dung là gì. Nhưng Tông Trạch

Thanh cũng đại khái đoán được là đang nói chuyện gì. Hắn nháy mắt với Tạ Cường: Cô nương này đúng là hao tổn tâm trí muốn thuyết phục tướng quân thu nhận nàng ta quá mà, tướng quân đầu gối như thế sẽ xử lý chuyện này thế nào đây?

Tạ Cường cũng ném lại cho Tông Trạch Thanh một ánh mắt, chứa đầy ý chê bai. Tông Trạch Thanh nhướn mày, nhất định tên này không hiểu ánh mắt ban nãy của hắn rồi. Hắn cau mày, lại cho thêm một cái nhìn: Đừng có nghĩ lệch lạc, rõ ràng là đang thảo luận chuyện quân cơ quan trọng đứng đắn, cướp lấy tân nương trước thềm kiệu hoa của người ta, chuyện này mà rơi vào tay người có ý xấu thì tướng quân gặp phải chuyện phiền phức rồi, không phải đùa giỡn đâu. Vậy mà người còn chê trách, rốt cuộc là chê cái gì?

Tạ Cường không thêm để ý đến hắn.

Tông Trạch Thanh không nhịn được nữa, cảm thấy dùng mắt thôi là chưa đủ, đang định mở miệng hỏi thì bỗng trong phòng im bật không ai nói chuyện.

Trong nháy mắt, cả Tạ Cường và Tông Trạch Thanh đều đứng nghiêm, sắc mặt nghiêm chỉnh điềm nhiên như không một bộ bình tĩnh.

Cửa mở ra, Long Đại nhìn hai người họ một cái rồi nói: "Đi vào."

Tạ Cường và Tông Trạch Thanh cùng đi vào.

Nhìn một cái, xiêm áo trên người An Nhược Thần vẫn như cũ, lại không bằng bó xử lý vết thương. Tông Trạch Thanh thầm than trong lòng, Long đại tướng quân ơi, quả nhiên huynh đúng là khúc gỗ, tại sao không có lấy chút thương hoa tiếc ngọc vậy chứ.

Long Đại nói: "An cô nương đã nghĩ rõ, cũng đã đồng ý với ta sẽ giúp một tay dụ bắt mật thám."

Tông Trạch Thanh vội hỏi: "Vậy chúng ta sẽ giữ nàng ấy lại?" Hắn cảm thấy An cô nương này là một cô nương tốt, nếu có thể giúp được nàng tránh xa miệng cọp thì hắn cam tâm tình nguyện.

"Đưa nàng đến phố quận phủ nha môn, đi đường nhớ cẩn thận, đừng để người khác phát hiện ra hành tung của các người."

Tông Trạch Thanh ngạc nhiên. Định vất An cô nương lại nha môn ư?

Long Đại nhìn An Nhược Thần: "Nàng ấy muốn đánh trống báo quan, cứ để nàng ấy đi đi."

Hai người Tông Trạch Thanh và Tạ Cường cùng đưa An Nhược Thần đi.

Tông Trạch Thanh dẫn mấy người tuần đêm đi trước mở đường, bảo đảm trên đường không có ai. Tạ Cường và An Nhược Thần ngồi một xe ngựa đi theo sau từ đằng xa. Dọc đường đi An Nhược Thần cứ khẽ nhíu chân mày, môi mím chặt như đau ở đâu đó. Tạ Cường bèn nhẹ giọng nói: "Tướng quân làm việc thì tự có đạo lý, không chữa thương cho cô và không để cô nghỉ ngơi quá lâu là để tránh người ta nghi ngờ, dù gì thì cô cũng vừa thoát ra khỏi phủ là chạy thẳng đến nha môn."

An Nhược Thần vội vã gật đầu, đương nhiên nàng hiểu điều này. "Đại phu đã nói không ảnh hưởng gì đến tính mạng, lại còn cho tôi một viên thuốc giảm đau để uống. Tôi có thể chịu đựng được."

Tạ Cường lại nói: "Ắt thái thú đại nhân sẽ hỏi rất cẩn thận, lúc cô đáp lời đừng cuống cũng đừng sợ, cứ từ từ mà nói, nghĩ trong đầu cho kỹ đã. Tuy có thể thái thú đại nhân tin chuyện cô báo quan mà đến làm to chỗ tướng quân, nhưng cô phải hiểu rằng, cho dù là nhân chứng, báo quan xong rồi thì cũng phải quay về nhà, huống gì ngày mai cô sẽ xuất giá, lại gả cho phụ thân của huyện lệnh. Nhất định thái thú đại nhân sẽ báo cho nhà cô, cũng sẽ thông báo với Tiền huyện lệnh và Tiền lão gia, lý do cô có lại không đủ, cho dù là thái thú hay là tướng quân, thì không ai có cách nào thu nhận cô

cả. Cho dù có vì thẩm án mà giam cô thêm mấy ngày thì sau đó cô vẫn phải về nhà."

An Nhược Thần lại gật đầu: "Xin đại nhân cứ yên tâm, tôi hiểu rõ ý của đại nhân rồi. Dù cuối cùng tôi không thể thoát hôn như ý muốn thì cũng chỉ trách mình tôi thôi, không liên quan gì đến tướng quân. Tướng quân và các đại nhân đã cứu tôi, để tôi còn có thể ngồi yên ổn được vào giờ phút này là tôi đã vô cùng cảm kích rồi. Bất luận kết quả ra sao, tôi cũng rất biết ơn chúng đại nhân. Chỉ là một ngày tôi còn chưa chết thì ngày đó tôi sẽ không từ bỏ." Nói đến đây, An Nhược Thần nhin đau mà quỳ xuống ngay trong xe, không gian quá nhỏ nên nàng không dập đầu được, chỉ nói: "Đại nhân, vừa rồi thời gian quá gấp rút nên tôi không thể cầu xin tướng quân được, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi có cơ hội nói riêng với đại nhân, tôi cầu xin đại nhân thay tôi chuyển lời đến tướng quân, tôi mặt dày, lại muốn cầu tướng quân một chuyện. Nếu cuối cùng tôi xảy ra chuyện gì bất trắc thì xin tướng quân hãy giúp tôi tìm muội muội. Tứ muội của tôi, tên là An Nhược Phương, chỉ mới mười hai tuổi. Là tôi đã bỏ cô bé. Chính tôi bảo muội ấy đi cạy nhờ đoàn xe của ông Tưởng, rõ ràng muội ấy còn nhỏ như thế, không quen đường đi lối về, nhưng tôi lại để một mình muội ấy bỏ nhà mà đi. Tôi không thể chăm sóc kỹ cho muội ấy, nay lại không biết muội ấy sống chết ra sao, lòng tôi rất khó chịu. Cầu xin đại nhân, cầu xin tướng quân, giúp tôi tìm muội ấy."

Tạ Cương nhìn nàng một hồi lâu: "Cô không xin tướng quân cho cô thêm cơ hội rời đi mà lại đồng ý tương trợ dụ bắt mật thám, chỉ là vì muốn tìm muội muội?"

An Nhược Thần cắn môi, gật đầu: "Đúng là tôi không có mặt mũi nào thỉnh cầu chuyện đó, nhưng quả thật cũng không có biện pháp nào khác. Cầu xin đại nhân giúp tôi một tay."

"Được rồi, ta đồng ý với cô. Nếu cô thật sự không thể thoát thân, sau khi gả vào Tiền phủ, chắc hẳn cô cũng không có cách nào thường xuyên ra

ngoài được, cũng khó nhờ cậy phụ gia tìm người được. Chuyện tìm muối muối, cô đúng là hữu tâm vô lực. Ta sẽ chuyển lời lại với tướng quân, ta đồng ý sẽ đi tìm tứ muối của cô. Chỉ cần một ngày không nhận được tin cô bé chết là sẽ đi tìm đến cuối, cô cứ yên tâm đi."

Hốc mắt An Nhược Thần nóng lên, nước nở nói: "Ở đây bất tiện, trong lòng tôi xin dập đầu vì đại nhân."

Tạ Cường nhìn ra ngoài xe ngựa: "Cũng sắp đến chỗ rồi, ta phải thả cô xuống ở con đường này, cô hãy tự mình rẽ vào đường chính, đi đến chỗ nha môn. Nha sai canh cửa có thể thấy cô từ đằng xa, cô sẽ không sao đâu."

An Nhược Thần căng thẳng nhéo ngón tay, gật đầu.

"Ta sẽ dõi theo cô trong bóng tối, cô thuận lợi vào cửa nha phủ rồi thì lúc đó ta mới đi. Cô nhớ cho kỹ, thái thú đại nhân làm việc cẩn thận, không phải là người thích đao to búa lớn, đối với ông ta mà nói, không gây ra họa, không rước phiền toái quan trọng hơn nhiều. Tuy ông ta có nghĩa sư đồ với Tiền Bùi, năm đó cũng nhờ Tiền Bùi tiến cử mà vào quận phủ làm chủ bạc, sau lại có quan hệ với Tiền Bùi mới giải quyết được nhiều tranh chấp với Nam Tần, lập được công lớn, sau khi Mông thái thú qua đời mới lên làm thái thú của quận Bình Nam này. Nhưng đó đã là chuyện của 20 năm trước rồi. Thời gian dài như thế, tình thế đã sớm có thay đổi. Huống hồ lúc Diêu Côn ba mươi tư tuổi mới sinh được một mụn con trai, nhưng lòng ông ta cũng chỉ hướng đến mỗi mình phụ nhân trong nhà, không nạp thiếp tìm vui, không đến nơi trăng hoa, như vậy nhất định không ưa gì mấy chuyện dâm tà của Tiền Bùi."

An Nhược Thần lắng nghe, biết Tạ Cường đang chỉ điểm cho mình.

"Cô phải biết thái thú đại nhân là người thế nào thì mới có thể thuyết phục ông ấy được. Từ bà mỗi chết kỳ quặc, vụ án của Tạ Kim đứt đoạn không rõ ràng. Chắc chắn thái thú đại nhân rất không vững tâm. Đã nhiều

lần ông ta thương nghị với tướng quân, muốn đẩy chuyện này đến chỗ tướng quân, nhưng tướng quân truy vấn quá chi tiết, thái thú đại nhân lại không lấy được bằng chứng, là vụ án dân gian hay quân sự quan trọng, rất khó mà nói được."

An Nhược Thần đã nghe rõ. Thái độ của Long tướng quân nửa giả nửa thật, cũng muốn mượn thái thú đại nhân để che chở, thái thú đại nhân điều tra ngoài sáng, còn tướng quân lại tra xét trong tối.

"Hôm nay cô đi báo án chuyện mật thám, hẳn là đúng mong muốn của thái thú đại nhân. Ông ta chỉ mong đẩy chuyện này qua cho quân đội, tránh sau này để lại cái thóp không làm tròn bốn phận với người dưới. Cô cứ nửa thật nửa giả mà nói, cũng có thể tiếp được những chuyện kia, nhưng cô đừng làm quá, cứ nói như đã nói với tướng quân là được."

An Nhược Thần vội vã gật đầu.

"Còn về phần hôn sự, Tiền Bùi là người thế nào trong lòng thái thú đại nhân đều hiểu rõ, tại sao lại quyết định mỗi hôn như thế trong lòng thái thú đại nhân cũng hiểu rõ, đừng khóc sụt mướt để người khác đồng cảm, làm thế trái lại lại còn khiến ông ta thêm chán ghét. Điều ông ta muốn là làm sao để bản thân bớt phiền toái, như không phải là một dân nữ đến báo án lập công đòi giải trừ hôn sự để chuốc hậu họa."

An Nhược Thần lại vội gật đầu.

Lúc này xe ngựa đã dừng lại. Tạ Cường nhìn ra bên ngoài, bọn họ đã dừng lại ở chỗ khuất trong con hẻm nhỏ yên tĩnh. Đã đến nơi rồi. Tạ Cường xuống xe ngựa, rồi lại đỡ An Nhược Thần đi xuống.

An Nhược Thần vừa chạm đất liền quỳ xuống, liên tục dập đầu kêu vang với Tạ Cường.

"Đại ân đại đức của đại nhân, nhất định tiểu nữ không dám quên. Đại nhân cứ yên tâm, bất luận là như thế nào, tôi nhất định sẽ không để liên lụy đến tướng quân cùng các đại nhân."

"Đi đi." Tạ Cường thấp giọng nói.

An Nhược Thần lại dập đầu mạnh một lần nữa, rồi sau đó chống người dậy, lê đôi chân bị thương đi đến đầu hẻm. Vết thương của nàng rất nặng, tuy đã uống thuốc nhưng đi lại vẫn khá là vất vả. Nàng không ngoái đầu lại, làm như sau lưng không có xe cũng không có người, một mình bước vào ánh trăng.

Nàng đi ra đầu hẻm, rẽ vào đại lộ thông đến quận phủ nha môn.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tạ Cường đứng trong đêm tối mắt dõi theo bóng lưng An Nhược Thần. Tông Trạch Thanh không biết nhảy từ đâu ra, bất thành linh sập đến cạnh người hắn: "Lúc ở trên xe ngựa người đã làm gì với nàng ta thế? Ta thấy nàng ta dập đầu, như hận không được lấy thân báo đáp chẳng bằng."

Tạ Cường liếc nhìn hắn: "Lúc hoàng thượng phong người làm Hồ Uy tướng quân, liệu có biết người không có học thức như thế không? Hình dung cảm tạ cũng chỉ có mỗi cái từ lấy thân báo đáp đó thôi à?"

Lại là câu này? Không có chút mới mẻ nào cả! Tông Trạch Thanh nhướn mày ra sức chê bai. Tạ Cường thấy An Nhược Thần đã rẽ đi mới nói tiếp: "Tướng quân có dặn ta chỉ điểm cho nàng vài chút, dầu gì nàng ta cũng ở chốn thâm khuê, không trải qua bao nhiêu chuyện, sợ đến lúc đó nàng ta căng thẳng lại nói sai."

Tông Trạch Thanh nói: "Khuôn mặt kia của thái thú đại nhân còn hiền từ phúc hậu hơn tướng quân nhiều." Ngữ khí như đang nói mấy người đứng là lo vớ vẩn.

Tạ Cường lườm hắn một cái.

"Thế người đã chỉ điểm cho nàng ta biết làm thế nào mới có thể từ hôn à?"

"Không hề. Tướng quân không bảo ta làm thế." Mà nếu có để cho hắn chỉ điểm thì hắn cũng không nghĩ ra được cách gì vẹn toàn.

Tông Trạch Thanh gật gù đặc ý: "Ta đoán chừng tướng quân cũng chưa nghĩ ra đâu. Thời gian vừa rồi quá ngắn, không kịp suy nghĩ cẩn thận, cũng không thể dặn dò nhiều với An cô nương được. Nếu kéo dài quá lâu thì dù báo quan cũng không cướp được tiên cơ. Mà có lẽ cuối cùng tướng quân vẫn phải cướp, cứ nói cần phải mượn An cô nương làm mỗi câu dụ thủ lĩnh mật thám, triệu nàng vào quân."

"Nếu ta là Tiên lão gia thì nhất định sẽ phối hợp toàn lực, sẽ sắp xếp hộ vệ đề phòng nghiêm ngặt, sẽ để tướng quân phái người cải trang vào phủ. Cũng sẽ để tân phu nhân thường xuyên ra cửa đi lại để tên thủ lĩnh mật thám kia tranh thủ được cơ hội. Tân phu nhân cứ việc báo án, để mật thám thêm cảnh giác, sau đó cuộc sống cưới gả cứ bình thường, mật thám dám ra tay, như thế kế hoạch mới có thể thành công."

Tông Trạch Thanh thở dài: "Người nói có lý. Theo lẽ thường mà nói thì đó mới là kế dụ địch hợp tình hợp lý. Nếu nàng ta thoát hôn trốn vào nha môn hoặc đất quản của quân đội, thì sẽ không dụ được."

Tạ Cường không lên tiếng, hẩn nhảy vọt qua con hẻm, ẩn thân trên nóc nhà, nhìn An Nhược Thần ở xa xa tập tễnh bước đi.

Tông Trạch Thanh cũng đi theo, cũng cùng nhìn, một lúc sau lại than thở: "Đúng là đáng thương mà, đúng không? Liều chết trốn thoát, cuối cùng vẫn phải trở về."

"Ít nhất náo loạn như thế cũng để thái thú và tướng quân canh nom chặt, lão Tiên Bù kia không dám làm chuyện gì quá giới hạn với nàng ta. An Chi Phủ cũng không thể đánh đập nàng ta nữa."

"Được rồi, nói như vậy chuyện cũng có chuyển biến tốt."

Hai người không nói gì thêm, lẳng lặng nhìn An Nhược Thần khó khăn đi đến ngoài cửa lớn phủ nha, hai nha sai canh cửa trông thấy nàng, đang định quát hỏi thì nàng lại như không chịu nổi nữa, lập tức ngã sõng soài ra

đất. Hai vị nha sai vội vã chạy đến xem xét. Cách quá xa nên bọn Tạ Cương không nghe rõ hai bên nói gì, chỉ thấy một nha sai gấp gáp chạy vào trong nha môn, gã còn lại thì đỡ An Nhược Thần đến trước "trống minh oan", An Nhược Thần đỡ trống đứng thẳng người, cầm dùi gõ mấy phát lên trống, rồi lại ngã xuống đất. Một lát sau, có mấy nha sai mang tấm ván đi ra, đưa An Nhược Thần vào.

Bước đầu tiên đã hoàn thành.

Tạ Cương và Tông Trạch Thanh nhìn nhau, rồi đồng loạt nhảy về lại con hẻm, giục ngựa quay lại phủ, báo lại với Long Đại.

Long Đại nghe thế liền gật đầu, vẫn bộ dạng trầm ổn tinh táo. Có thể do đợi đã lâu, không chờ thái thú Diêu Côn phái người đến mời, mà ngược lại là trinh thám dưới trướng Tạ Cương quay về bẩm báo, nói trong nha môn xuất ra hai đội, một đội đến An phủ, một đội ra khỏi thành, đi về hướng huyện Phúc An.

Tông Trạch Thanh cau mày: "Thái thú đại nhân liên lạc với hai bên đó trước, có phải là không tin lời An cô nương không, thái thú muốn đuổi nàng về nhà, thế nên mới gọi người nhà đến đón nàng ư?"

Tạ Cương nói: "Ta thấy thái độ của thái thú đại nhân đối với nàng ấy đã nói rõ..."

Tông Trạch Thanh ngắt lời hẳn: "Ta đâu có nói người chỉ điểm không được đâu. Bây giờ nói là thái thú đại nhân có tin An cô nương hay không."

"Hẳn là tin." Long Đại không hoảng cũng không vội, "Ông ta khá coi trọng chuyện này, nên mới tức tốc phái người đến trấn an hai nhà trước, không để bọn họ sinh sự làm ầm lên. Để ông ta có thể yên tâm xử lý chuyện An Nhược Thần bẩm báo. Ông ta còn chưa mời ta, nhất định là muốn hỏi mấy câu, đợi nắm chắc đã mới báo lại ta."

"Đúng thế." Tạ Cương liếc nhìn Tông Trạch Thanh, hẳn chỉ muốn nói đã biết người biết ta, với trí thông minh của An cô nương, chẳng lẽ lấy được tín nhiệm của thái thú đại nhân lại quá khó khăn sao.

Lại đợi qua một lúc nữa. Cuối cùng cũng có vệ binh báo lại, nói thái thú đại nhân phái người mới, có chuyện quân quan trọng muốn thương nghị với Long đại tướng quân, chuyện rất khẩn cấp, mong tướng quân lập tức lên đường.

Long Đại đồng ý, để người đưa tin quay về bẩm báo lại trước, rồi hẳn dẫn người đến ngay.

Trên đường đi, Tông Trạch Thanh nhỏ giọng nói với Long Đại: "Thái thú đại nhân nói chuyện rất khẩn cấp, chẳng lẽ là muốn tướng quân nhanh chóng thăm vấn xong, để An cô nương được lên kiệu hoa đúng giờ?"

Long Đại gật đầu. Với phong cách này của Diêu Côn thì ắt sẽ nói rõ đầu đuôi, sau đó phải sạch trách nhiệm, không rước phiền toái.

"Tướng quân có đối sách gì không?" Tông Trạch Thanh khá lấy làm tiếc cho An Nhược Thần.

"Hỏi nhiều một chút thì thấy sao?" Long Đại hờ hững hỏi ngược lại.

Tông Trạch Thanh xụ mặt, thật hay giả thế? Sau đó khóe mắt liếc thấy vẻ mặt đang nén cười của Tạ Cương, được rồi, hẳn hiểu rồi, tướng quân huynh trêu người khác như thế có thích hợp không đấy? Hơn nữa lại còn trêu cái danh Hồ Uy tướng quân do hoàng thượng thân phong!

Tông Trạch Thanh kéo cương ngựa cười đi gần vào, một người lẳng lặng. Các người không vội, vậy để ta cố suy nghĩ xem, ngộ nhỡ trước khi chuyện kết thúc có xảy ra gì đó thì nên có biện pháp giúp An cô nương một tay.

Đến quận phủ nha môn, Tông Trạch Thanh vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì hay. Nhưng bọn họ thấy An Chi Phủ dẫn An Bình cùng mấy kẻ hầu đứng đợi nơi cửa chính nha môn. Sắc mặt An Chi Phủ tái xanh, vừa hoảng vừa tức. Tông Trạch Thanh nhận được ánh mắt Long Đại đưa đến, lập tức hiểu ý. Hắn cố ý kéo chậm bước chân, đợi nhóm Long Đại đi vào nha môn liền xoay sang An Chi Phủ.

Nhất thời mặt An Chi Phủ tràn đầy cầu khẩn và cảm kích, ông ta vội rảo bước đến nghênh đón.

"An lão gia, tại sao ông lại ở đây?" Tông Trạch Thanh giành hỏi trước.

An Chi Phủ chỉ thiếu nước lau nước mắt, giải thích lộn xộn, nói sáng mai con gái sẽ lên kiệu hoa, nhưng bỗng nhiên vào nửa đêm lại không thấy đâu, trên dưới toàn phủ còn đang đi tìm thì được thái thú đại nhân truyền lời, nói lúc này con gái đang ở nha môn, đến báo án trọng đại, để bọn họ yên tâm chớ nóng lòng, cứ kiên nhẫn mà chờ, đợi hỏi xong, chuyện được xử trí thỏa đáng thì sẽ gặp để bọn họ lãnh nữ nhi về.

"Thì ra thái thú đại nhân cho mời tướng quân tới nghị sự, ấy mà lại liên quan đến An đại cô nương." Tông Trạch Thanh an ủi: "Thái thú đại nhân đã nói vậy thì An lão gia cứ yên tâm mà chờ, không việc gì phải cuống cuồng cả, Nhưng An cô nương thì có đại án gì chứ, trong phủ An lão gia có chuyện phiền toái gì sao?"

An Chi Phủ chỉ chờ có mỗi câu này, vội vàng nói: "Đây là Tông tướng quân không biết rồi. Trước giờ cô con gái lớn này của tôi luôn lanh lợi ngoan ngoãn, nhưng gần đây cũng không biết vì sao mà không còn nghe lời nữa. Hôn sự của nó đã được quyết định từ lâu, mọi thứ đều thuận lợi, nhưng nói đến lại xấu hổ, quả thật là việc xấu trong nhà. Mấy hôm trước, con gái thứ tư nhà tôi bị lạc, tôi đoán là do con gái lớn gây chuyện nên đánh nó một trận rồi nhốt lại. Không ngờ tối nay nó lại lén chạy ra ngoài, âm ỉ đến tận chỗ thái thú đại nhân. Quả đúng là mất nết mà. Gần đây con bé

hơi bị điên, tôi sợ nó nói bậy nói bạ, chọc giận thái thú đại nhân, cũng bồi xấu nhà mình, chuốc tai họa phiền phức. Nhưng đại nhân không để chúng tôi vào trong, chỉ có thể đợi như thế này, nói thật, tôi cũng không đoán được nó sẽ nói bậy bạ gì nữa. Tướng quân ngài cũng biết đấy, có thể nào đi chẳng nữa thì những chuyện này đều là chuyện nhà chúng tôi, cũng không phạm luật gì."

"Đúng thế, đánh đập con gái dĩ nhiên là chuyện nhà rồi, thái thú đại nhân sẽ không trách tội ông vì chuyện này đâu. Ông cẩn thận suy nghĩ đi, gần đây có chuyện gì kỳ quái nữa không. Thái thú đại nhân đã gọi Long tướng quân đến rồi, nhất định không chỉ vì mỗi chuyện nhỏ là đánh con gái thế đâu."

An Chi Phủ há miệng, như đến lúc này mới phản ứng được, "Chuyện này, thái thú đại nhân gọi Long tướng quân đến là vì Thần Nhi?" Ông ta quỳnh cả dít, đúng đúng, hình như ban này Tông tướng quân có nói thế, chỉ do ông ta mãi phải sạch liên quan nên không nghe vào. "Xin tướng quân minh xét, tôi làm ăn luôn giữ phép tắc, mua bán đứng đắn, chưa bao giờ làm chuyện phạm pháp. Xin tướng quân nói tốt giúp tôi vài câu trước mặt Long tướng quân, tôi thật sự làm ăn chân chính mà. Thần Nhi bị tôi đánh, ghi hận trong lòng, nhất định vì thế nên mới nói lung tung cho hả giận. À đúng rồi, mẫu thân của con bé mất sớm, còn nhỏ không hiểu chuyện, vẫn cảm thấy tôi với di nương con bé có lỗi với mẫu thân nó, lúc nhỏ còn làm ầm mấy bận, sau đó lớn lên dần hiểu chuyện, tôi cũng không để bụng con bé nữa, nhưng lại không ngờ con bé vẫn cứ canh cánh ghi hận. Lần này tôi lại đánh nó, nhất định nó rất hận tôi, nên mới khai man lung tung trả thù tôi." An Chi Phủ vừa nói mà mồ hôi lạnh vừa chảy.

Tông Trạch Thanh vội an ủi: "Không sao không sao, ta hiểu mà. Ta phải vào rồi, nếu không Long tướng quân sẽ trách tội. Ông đừng lo, đợi tôi nghe ngóng xem chuyện ra sao, nếu có thể giúp được ông thì nhất định sẽ giúp."

Ông nghĩ xem rốt cuộc là có chuyện gì mà An đại cô nương có thể cầm chắc sắp xếp, lát nữa nói với ta, ta sẽ nghĩ cách."

An Chi Phủ vội cảm ơn.

Tông Trạch Thanh đi vào, Long Đại và Tạ Cường thông thả vừa vào đến hậu viện nha môn, còn đang chờ người đến dẫn. Tông Trạch Thanh vội đi đến, khẽ báo lại với Long Đại: "Nhất định buôn bán của An gia có chỗ không sạch sẽ, An Chi Phủ bị dọa sợ rồi, cho là có thóp nào đó đã rơi vào tay An đại cô nương."

Long Đại lẳng lẳng gật đầu. Lúc này chủ bạc Giang Hồng Thanh đi ra chào đón, nói với Long Đại: "Xin tướng quân chớ trách. Quả thực chuyện này xảy ra quá đột ngột, lại liên quan đến quân tình quan trọng, không tiện công khai thăm vấn nơi công đường, thái thú đại nhân ra lệnh chuyển qua nhà thất ở hậu viện. Mời tướng quân đi theo tôi."

Giang Hồng Thanh vừa dẫn đường vừa thấp giọng thuật lại tình hình. Đều là những chuyện Long Đại đã nghe An Nhược Thần nói qua. Long Đại nghiêm mặt, khẽ cau mày, làm như mới lần đầu nghe chuyện vậy. Đợi đến khi đi đến trước cửa nhà thất thì Giang Hồng Thanh đã báo cáo tóm tắt xong, hẩn dừng bước nói: "Thái thú đại nhân thấy mình mấy nàng ta toàn vết thương, tuy trong nhà đã có đại phu chữa trị qua, nhưng nàng ta trốn nhà khá chật vật, lại đi quãng đường dài như thế, rất nhiều vết thương đã bị bật máu, nên mới mời đại phu đến trị thương cho nàng. Đại nhân muốn gặp tướng quân trước, sau khi thảo luận rõ ràng thì sẽ gọi An cô nương đến hỏi."

Long Đại gật đầu, nhắc chân bước vào phòng.

Bên trong phòng không có người, chỉ mình Diêu Côn nhú mày ngồi dưới đèn. Thấy Long Đại tới thì vội vã đứng dậy thi lễ chào đón. Long Đại đáp

lại lễ, Tạ Cường và Tông Trạch Thanh lần lượt chào hỏi, đám người làm lễ xong xuôi mới ngồi xuống.

Giang Hồng Thanh gọi nha sai dâng trà, đợi bố trí thỏa đáng thì đóng cửa phòng lại, một phòng năm người, cùng nhìn về phía đèn.

Long Đại mở miệng trước: "Điều đại nhân, vừa nãy Giang chủ bạc đã nói chuyện với ta rồi. Có thể tin được An cô nương kia không?"

Diêu Côn gật đầu: "Khá đáng tin. Từ bà mối bỏ mạng khó hiểu, hơn nữa trong buổi lễ thề chúng, An cô nương còn bị Tạ Kim đuổi giết. Vụ án của Tạ Kim đó vốn có rất nhiều điểm khả nghi, chỉ là điều tra tiếp nữa thì lại không lần ra đầu mối nào. An cô nương không quen Tạ Kim, nhưng hết lần này đến lần khác Tạ Kim lại ra tay với nàng ta, điều này cũng quá trùng hợp rồi. Có lẽ, Tạ Kim biết nàng ta. Từ bà mối lợi dụng quan hệ làm mai mà dụ dỗ khống chế vài cô nương, để các nàng thu thập tin tức cho mình. Tạ Kim mở tửu quán, đủ hạng người qua lại, kẻ đến người đi, âu cũng là nơi nguy trang tốt để hành động. Mà hai người bọn chúng đều đã chết. Rất có thể bọn họ sẽ bị An cô nương tố giác thân phận, vì thế nên phía Nam Tần mới ra tay diệt khẩu, cũng là điều hợp lý."

"Người nào diệt khẩu, An cô nương có biết không?" Long Đại hỏi.

"Ngày hôm đó nàng ta thoát được màn đuổi giết của Tạ Kim, trốn vào bụi cây, từng có một gã muốn dụ nàng đi ra, nhưng đúng lúc ấy binh lính vào rừng lùng bắt nên gã nọ đã vội vã bỏ đi. Nàng ta không thấy mặt mũi người đó, lúc ấy cũng không nghĩ quá nhiều, tưởng là quân lính nên không báo lại chuyện này."

"Quân lính vào rừng truy nã, nhưng không tìm được người nào khả nghi ngoài Tạ Kim và An cô nương."

Diêu Côn nói: "Điều Long tướng quân nói ta cũng có hỏi rồi. An cô nương bảo, nếu người kia thật sự là mật thám thì nhất định là rất xảo quyệt,

có lẽ núp ở trên cây." Diêu Côn dừng lại, "Lúc đó ta có hỏi nha sai lục soát trong rừng, đúng là bọn họ với người của tướng quân không tìm chỗ ẩn thân trên cây."

Tạ Cường nhíu mày, quả nhiên thái thú đại nhân vẫn giữ tác phong như thường, muốn nhấn mạnh người của ông ta cũng giống người của tướng quân cùng phạm sơ sót.

Long Đại không có biểu cảm gì, tựa như không nghe hiểu lời nói bóng gió của Diêu Côn, chỉ nói: "Chưa từng lục soát trên cây thì không thể nói trên cây không có người, mà cũng không thể nói là có người trên cây được. Người mà An cô nương nói, ngoài một mình An cô nương ra thì làm gì có ai biết nữa?"

Diêu Côn bị chặn họng, nhíu mày: "Nếu là báo án giả thì An cô nương được cái gì?"

"Ta cũng không hề kết luận là An cô nương báo án giả." Long Đại nói, "Ta chỉ nói ra điểm khả nghi mà thôi."

Diêu Côn lại bị chặn họng lần nữa, thầm tính toán trong lòng một lúc rồi bảo: "Lời An cô nương khá hợp lý, cũng khớp với những chuyện xảy ra gần đây. Nhưng nàng là một cô nương, đột nhiên báo án vào lúc nửa đêm thế này thì đúng là kỳ quái. Chuyện liên quan đến quân cơ, xin tướng quân cùng thẩm án với ta."

Long Đại đồng ý.

Diêu Côn nháy mắt với Giang Hồng Thanh, Giang Hồng Thanh đi ra ngoài, gọi người đưa An Nhược Thần đến.

Vết thương trên người An Nhược Thần đã được băng bó kỹ, tóc chải gọn gàng, nhìn cả người sạch sẽ có sức sống hơn nhiều. Nàng khép khềnh đi vào, khó khăn quỳ xuống đất, làm lễ với các vị đại nhân.

Long Đại bình tĩnh nhìn nàng, không mở miệng nói gì. Ngược lại Diêu Côn khá là khách khí, bảo nàng miễn lễ, cho phép nàng ngồi nói.

Long Đại không khách sáo mà hỏi ngay: "An Nhược Thần, cô nói Từ bà mỗi nói rất nhiều chuyện với cô, bảo cô sau này vào cửa Tiền gia thì giúp nàng ta thăm dò tin tức?"

"Vâng." An Nhược Thần cúi đầu, cung kính đáp.

"Chuyện xảy ra đã lâu, vì sao bây giờ cô mới nói?"

Hỏi đến mấu chốt vấn đề, trước đó Diêu Côn cũng có hỏi qua, để tránh Long Đại cho là ông ta làm việc hồ đồ, thế là Diêu Côn vội bảo: "An Nhược Thần, những vấn đề này bốn quan cũng từng hỏi người, giờ người tử mĩ nói lại một lần với Long tướng quân những lời đã nói với bốn quan đi."

An Nhược Thần cung thuận đáp, nói: "Dân nữ chỉ là nữ nhi con nhà bình thường, không có nhiều kiến thức, cũng không có chí lớn, chỉ một lòng muốn mình được bình an. Đối với chuyện gả vào Tiền phủ, dân nữ không dám lừa các vị đại nhân, dân nữ vô cùng thấp thỏm, không biết cuộc sống ngày sau sẽ thế nào. Mới đầu Từ bà mỗi có chỉ điểm cho dân nữ, có thể để dân nữ sống tốt qua ngày, thế nên mới nguyện ý nghe thử xem. Nhưng sau phát hiện tình hình có vẻ không đúng, chuyện nàng ta muốn dân nữ làm lại là đại tội phản quốc, dù dân nữ có không hiểu chuyện thì cũng không dám làm thế. Nhưng dân nữ cũng không dám đối nghịch với Từ bà mỗi, sợ rước họa vào thân, nên mới tìm dịp trò chuyện với nàng ta, muốn trấn an nàng ta trước, sau đó xem tình hình thế nào rồi lo liệu, tránh gây phiền toái. Còn về phần báo quan, trên tay dân nữ không có bằng chứng, hơn nữa Từ bà mỗi khôn khéo nhanh nhẹn, miệng lưỡi linh hoạt, biết ăn nói nhiều hơn dân nữ gấp nhiều lần, hơn nữa nàng ta có nhiều quan hệ, sau lưng lại có chỗ dựa, dân nữ tự biết không đấu lại nàng ta nên mới không dám báo quan."

An Nhược Thần dừng một lúc rồi nói tiếp: "Nhưng dân nữ cũng không muốn bị Từ bà mỗi bắt chẹt để ngày sau làm việc cho nàng ta, thế nên lúc dân nữ trò chuyện, cố ý nói tội phản quốc sẽ bị xử cực hình, dân nữ rất sợ, lại khuyên Từ bà mỗi tính toán lại, hỏi nàng ta liệu có chắc chắn nhân vật sau lưng nàng ta sẽ không khử chúng ta không. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì những người dò hỏi tin tức như nàng ta sẽ phải chịu tội thay. Dân nữ cũng có nói với nàng ta, ngày thường nhớ cẩn thận vào, để ý đến vật chứng bảo vệ tính mạng. Vốn ý của dân nữ là để nàng ta thấy được lòng của mình, để ngày sau nể tình phần tình nghĩa này mà thôi làm khó dân nữ. Nhưng hình như những lời đó đã nói trúng tâm sự của Từ bà mỗi, nàng ta nói dân nữ nói đúng, phải để tâm không chế đối phương chút mới phải, không thể cứ bị hô tới quát lui thế được."

"Nàng ta đã làm gì?" Long Đại hỏi.

"Dân nữ không biết nàng ta đã làm chuyện gì nữa. Đó là lần cuối dân nữ trò chuyện với nàng ta. Một thời gian sau thì nghe nói nàng ta tự tử ngay trong nhà. Lúc ấy dân nữ vừa mừng vừa sợ. Sợ là không biết nàng ta đã xảy ra chuyện gì mà đến mức phải bỏ mạng, cũng e mình bị liên lụy. Vui là sau khi nàng ta chết, sẽ không còn ai lợi dụng điểm yếu để uy hiếp dân nữ làm chuyện phản quốc nữa. Rồi sau đó, hôn sự của dân nữ đối bà mỗi khác, mọi thứ lại như bình thường, cũng không có bất ngờ gì, dân nữ cũng dần yên lòng. Sau đó thì Tạ Kim gặp chuyện, dân nữ không quen hẳn, cuối cùng quan phủ cũng kết án rồi, hẳn là tên côn đồ chuyên lừa gạt, dân nữ cho là hẳn không liên quan đến Từ bà mỗi nên không nghĩ nhiều."

"Nếu đã không xảy ra chuyện gì, mọi thứ đều bình thường, thế thì vì sao hôm nay cô lại mạo hiểm báo quan làm gì. Sáng sớm hôm nay chính là lúc cô lên kiệu hoa, nhưng cô lại cứ chọn vào lúc này, lấy dáng vẻ như chạy thoát thân đến để báo quan là có ý gì?" Long Đại lạnh lùng hỏi.

Tông Trạch Thanh thầm lau mồ hôi thay An Nhược Thần, tuy biết tướng quân làm việc như thế ắt có lý riêng, nhưng hẳn cứ liên tục hủy đi bộ đài

của An cô nương, như không hỏi hết sẽ không bỏ qua, bên cạnh lại có thái thú đại nhân cứ nhìn chòng chọc, ngộ nhờ nói sai nửa câu thì mọi sự hồng bát.

Quả nhiên biểu hiện của An Nhược Thần đã hoảng loạn, nàng quỳ xuống đất cái bịch, hai mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói: "Tướng quân, đại nhân, dân nữ bị ép không có cách nào, dân nữ rất sợ. Thời gian này, không chỉ có mỗi những chuyện xảy ra trong thành, mà nhà dân nữ cũng gặp rắc rối. Dân nữ với tứ muội rất thân nhau, cha nghị hôn với Tiền lão gia, đồng ý sẽ gả tứ muội theo, tứ muội sợ hãi khóc lóc, nên dân nữ đã dỗ tứ muội, nói rằng sẽ dẫn muội ấy trốn nhà..."

Tạ Cương nhíu mày, không phải dặn nàng ta đừng lôi thôi mấy chuyện này cũng đừng giả vờ khóc lóc đáng thương, sẽ khiến thái thú đại nhân sinh chán ghét sao, tại sao nàng ta lại không kiên nhẫn.

"Rồi cha biết được chuyện này, liền dạy dỗ chúng dân nữ một phen, vết thương trên người dân nữ cũng chính là do vậy mà ra."

Tạ Cương lén nhìn Diêu Côn, quả nhiên sắc mặt ông ta khá khó coi. Tạ Cương còn đang định quát An Nhược Thần một câu, tướng quân với đại nhân ở đây cũng không phải là để nghe người nói những chuyện này, mau vào chuyện chính đi, muốn mượn đó để nhắc nhở nàng, nhưng lại nghe An Nhược Thần chuyển lời: "Vốn không nên nói những chuyện này với các vị đại nhân, chúng dân nữ thân là con, che mẹ trưởng bối dạy dỗ là phải. Chỉ trách dân nữ không hiểu chuyện, tại sao lại nói những lời đó để dỗ muội muội chứ, rõ là không nên làm như thế. Dân nữ biết sai rồi, cũng đã bị phạt rồi. Nhưng ngay sau đó bỗng tứ muội mất tích, cả phủ tìm muội ấy mấy hôm rồi nhưng vẫn không tìm thấy. Lúc đó dân nữ vẫn còn đang bị phạt, bị khóa trong phòng, nhưng nghe chuyện kỳ lạ này, dân nữ càng nghĩ càng thấy sợ. Chẳng lẽ người khổng chế Từ bà mỗi vẫn muốn để dân nữ thăm dò tin tức giúp sao, nhưng Từ bà mỗi đã mất, những lời dụ dỗ dân nữ lúc trước không dùng được, đối một người khác cũng không tiện từ từ trái lòng với

dân nữ, không cách nào dụ dân nữ giúp được, vì thế, mới bắt muội muội mà dân nữ thương nhất đi, sau đó đợi dân nữ gả vào Tiền phủ, liền lợi dụng muội muội để uy hiếp dân nữ."

Những chuyện này nàng chưa từng nói qua, Diêu Côn khiếp sợ: "Có loại chuyện đó sao?"

An Nhược Thần liền quỳ phục xuống đất, khóc thút thít: "Đại nhân, dân nữ ngu dốt, dân nữ không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác, một tiểu cô nương đang yên đang lành như vậy, sao vừa nói không thấy là không thấy đâu, a hoàn trong phòng muội ấy nói, lúc đó muội ấy còn đang ngủ trưa trong phòng. Canh cửa cũng bảo không hề thấy muội ấy ra ngoài. Vậy nhất định là đã bị người lẻn vào phủ bắt đi rồi. Dân nữ bị nhốt, có người trông chừng nên người đến không tiếp cận dân nữ được, thế nên mới quay sang ra tay với muội muội của dân nữ. Dân nữ trái lo phải nghĩ, trừ lý do trên thì còn có thể là gì nữa?"

An Nhược Thần ngẩng đầu lên, nước mắt theo đó lăn dài trên gò má, đầm đìa đáng thương: "Đại nhân, tướng quân, cầu xin chúng đại nhân mình xét, bởi vì trước đó dễ gạt muội muội mà cha dân nữ cho rằng là dân nữ xúi giục muội muội chạy trốn, nếu dân nữ nói những suy đoán này với ông ấy, ông ấy không biết chuyện trước đó thì làm sao có thể tin dân nữ được, chỉ e là lại cho là dân nữ bịa chuyện. Trời sáng là dân nữ phải lên kiệu hoa, gả vào Tiền phủ rồi, có lẽ lập tức sẽ có người đến muốn uy hiếp dân nữ, ép dân nữ làm những chuyện phạm lương tâm đạo nghĩa, như là tư thông với địch bán nước chẳng hạn. Dân nữ đến huyện Phúc An, cuộc sống không quen, lại ở nhà chồng, đến ngay cả một người thân thiết cũng không có lấy thì làm sao báo quan nhờ giúp đỡ được. Đến lúc đó nếu dân nữ nói những chuyện này với Tiền lão gia và Tiền huyện lệnh đại nhân, liệu bọn họ có thể cũng nghĩ dân nữ nói dối không thành thật không, hoặc là nghĩ dân nữ bị điên rồi? Đến lúc đó chuyện bị đối phương biết được, dân nữ nào còn mạng sống nữa. Vừa lên kiệu hoa là dân nữ chỉ có một thân một mình,

là đường cùng ngõ cụt. Đúng thế, dân nữ là bất đắc dĩ, vào thời khắc cuối cùng này mới cạy cửa sổ, bò ra khỏi kho chứa củi ở hậu viện, đến tìm đại nhân báo án. Cũng may ông trời có mắt, lại để dân nữ thật sự gặp được đại nhân, gặp được tướng quân."

Tạ Cương và Tông Trạch Thanh lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu được ánh mắt của đối phương, cô nương này thật đúng là một nhân tài.

Lúc này An Nhược Thần dùng sức đập đầu: "Đại nhân, tướng quân, mỗi câu mỗi chữ dân nữ nói đều là thật, muội muội dân nữ mất tích, không biết có phải đã bị mật thám bắt đi hay không, xin đại nhân và tướng quân điều tra kỹ chuyện mật thám, giúp dân nữ tìm em gái."

Tạ Cương thầm giơ ngón cái lên với An Nhược Thần, lúc này lại danh ngôn chính thuận đẩy chuyện tìm muội muội đến chỗ tướng quân. Nếu tướng quân thật sự tìm được người theo ý nàng ta thì cũng là quang minh chính đại mà tìm, không cần phải giấu giếm che đậy, làm việc cũng thuận lợi hơn.

Diêu Côn gật đầu, quay sang nói với Long Đại: "Long tướng quân, An cô nương khó khăn lắm mới đến được đây, bất kể là gì, thà tin chuyện nàng nói là có thật, có thể nào cũng nên điều tra tốt, không để sơ suất lần nữa. Những cô nương mà Từ bà mối không chế lợi dụng đó cũng là manh mối tốt. Ta cảm thấy không bằng như vậy, chuyện này là do mật thám nhúng tay vào, lẽ ra phải do tướng quân làm chủ xử lý, quân phủ nha môn này của ta sẽ trợ giúp tướng quân. An cô nương có công báo án, có thể ghi lại một khoản trước. Để nàng ta gả vào Tiền phủ đúng giờ, đợi mật thám liên lạc với nàng. Ta sẽ báo với Tiền huyện lệnh biết chuyện, bàn bạc rõ ràng, cũng sẽ sắp xếp người vào Tiền phủ bảo vệ An cô nương, đợi mật thám xuất hiện là lập tức bắt hãm lại. Kế này có được không?"

Chuyện không điều tra được thì để tướng quân làm, chuyện đơn giản như bắt người há miệng chờ sung đó thì tự ông ta làm, Tông Trạch Thanh cảm

thấy cái kế này chẳng đâu vào đâu cả. Quan trọng nhất là, An cô nương vẫn phải gả vào Tiền phủ. Sau vụ án gian tế này thì còn ai có thể che chở cho nàng nữa chứ.

Tông Trạch Thanh nhìn Long Đại, đối sách của tướng quân đâu rồi, mau lấy ra đi.

Long Đại lên tiếng: "Đại nhân nói rất có lý, nhưng chuyện gian tế này khá phức tạp, há chỉ vài ba lời của An cô nương là có thể nói rõ được. Ngày tháng dài như thế, nàng ta và Từ bà mỗi nhiều lần trò chuyện, ắt cũng lấy được nhiều tin tức, Từ bà mỗi tử tự cũng được mà bị diệt khẩu cũng được, trước đây đều liên lạc với An cô nương. Hay nói cách khác, trong chuỗi những cô nương được Từ bà mỗi bày thám thính, An cô nương là người cuối cùng. Trong chuyện này, nhất định còn có rất nhiều lỗ hổng cần điều tra. Lời của An cô nương rốt cuộc là thật hay giả, cũng cần phải thẩm tra kỹ. Ta cần phải giam An cô nương lại..."

A, lại đúng thật là hỏi nhiều một chút. Tông Trạch Thanh còn chưa kịp vui mừng vì hiểu được ý của tướng quân đại nhân, thì đã nghe thấy thái thú đại nhân ngắt lời của tướng quân.

"Tướng quân." Diêu Côn nói, "An cô nương có công báo an, hôm nay lại là ngày mừng của nàng ta, nay người nhà nàng ta đang chờ bên ngoài nha môn, muốn đón An cô nương về. Tướng quân giữ người lại như thế, quả thực không ổn. Hơn nữa, nếu An cô nương không thể xuất giá đúng giờ thì nhất định tên mật thám kia sẽ sinh nghi, kế dụ kẻ gian sẽ không dùng được nữa. Tướng quân muốn hỏi muốn nói gì, đợi An cô nương gả vào Tiền phủ rồi tướng quân sai người đến huyện Phúc An một chuyến, thẩm tra kỹ lần nữa là được."

Tim Tông Trạch Thanh đập mạnh, quả nhiên, quả nhiên là vậy. Hắn lại nhìn sang Long Đại. Tướng quân đại nhân đang bình tĩnh nhìn chăm chăm thái thú đại nhân, gươm nỏ sẵn sàng rồi!

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 22

"Đại nhân." Long Đại nói bằng giọng bình thản, "Có thể đại nhân đã từng nghĩ đến, nếu suy đoán của An cô nương là thật, thật sự có mật thám lợi dụng uy hiếp nàng mà bắt cóc muội muội nàng ta, tất những kẻ đó phải nắm rõ tình hình An phủ. Bọn chúng biết trong An phủ ai là người quan trọng với An đại cô nương, tình hình ra vào ở cửa phủ, lúc đó mới có thể đưa một cô nương đang ngủ say trong phòng rời khỏi phủ mà không bị ai phát hiện. Có bản lĩnh như thế, sao bọn chúng lại không biết tối nay An cô nương trốn nhà, chạy đến nha môn báo quan đây. Sau khi báo quan liền có thể làm như không có chuyện gì xảy ra mà lên kiệu hoa ư? Nhưng đằng đó là mật thám, được huấn luyện bài bản, tâm tư kín đáo, như vậy nếu còn không nghi ngờ trong chuyện này có quỷ thì đúng thật là có quỷ rồi." Nói đến đây, hắc nhìn An Nhược Thần một cái.

An Nhược Thần đang quỳ cúi đầu, không thấy rõ nét mặt.

"Đại nhân." Long Đại lại nói: "Giả sử An cô nương nói là thật, chuyện nàng đến nha môn báo quan đã làm bọn mật thám cảnh giác rồi. Sau khi nàng ta gả vào Tiên phủ, cho dù có người đến liên lạc với nàng ta, uy hiếp ép nàng ta làm việc, vậy nhất định đã có đối sách đối phó với quan phủ. Không làm được, bọn chúng sẽ bày kế bày cạm bẫy, trái lại đưa chúng ta vào tròng. Đến lúc đó, không một câu nói không một chuyện nào là thật, liệu đại nhân phân biệt thế nào đây?"

Diêu Côn á khẩu không trả lời được. Ông ta mắc nghẹn cả nửa buổi, không khỏi thừa nhận lời Long Đại nói rất có lý. Trong lòng ông ta khá không cam lòng, lãng phí nhiều người và tinh lực như thế, cuối cùng lại bị

đối phương dạy dỗ, chuyện này vẫn là mình biết trước, ông ta không muốn làm cái loại việc tiêu tiền lăm này.

Long Đại lạnh lùng nói lại: "Còn nữa, đối phương có thể giết Từ bà mối, thì giết tử muội An Thị cũng không có gì khó khăn. An cô nương âm thầm báo quan, không ai biết cũng không sao, hôm nay nửa đêm canh ba đánh trống, ồn ào làm mọi người đều biết, cha nàng còn dẫn người đứng đợi bên ngoài cửa nha môn, vậy nhất định An phủ cũng âm ỉ. Bất kể thế nào tin tức này cũng không che giấu được, nếu mật thám thật sự bắt người định uy hiếp An cô nương, gặp phải điều không ngờ này, vì để mình được bảo toàn, rất có thể sẽ sát hại hai vị cô nương An gia. An tứ cô nương thì lại càng không nói, giờ còn không biết đang ở đâu. Còn phía An đại cô nương, đại nhân để nàng ta hồi phủ, sợ là kiêu hoa chỉ có thể nhận được thi thể."

Hắn còn chưa dứt lời, An Nhược Thần đã nằm sấp xuống kêu la: "Tướng quân, đại nhân, cầu xin chúng đại nhân mau cứu tử muội dân nữ."

Long Đại không để ý đến nàng, chỉ nói tiếp với Diêu Côn: "Lời ta vừa suy đoán đó là trong trường hợp nếu nàng ta nói thật, còn nếu nói dối, thì lại là tình huống khác. Ta cần phải giữ nàng ta lại, cẩn thận kiểm tra thẩm vấn. Dù có gả vào Tiền gia để dụ địch thì cũng vô dụng, không bằng thẩm án cho tốt để nghĩ kỹ đối sách. Vô cùng bất ngờ, đối phương không đoán được kết quả chúng ta làm gì, trái lại lại là chuyện tốt."

Diêu Côn nhíu mày, cảm thấy làm khó quá: "Tướng quân, An cô nương là nhân chứng quan trọng, điều này ta biết. Cũng chính vì vậy, để tránh rút dây động rừng làm lộ tin tức ra ngoài phá hỏng đại sự, ta mới không tiện xét xử công khai. Chuyện tối nay An cô nương thuật lại, trừ người trong phòng này ra, không còn ai có thể biết được. Có lẽ sự tình không bết bát đến mức đó, chúng ta có thể xử một vụ án khác không liên quan, tuy phía mật thám sẽ nghi ngờ, nhưng cũng không thể xác định được. Chúng ta làm việc cẩn thận hơn, không để bọn họ phát hiện là được. An cô nương cứ gả vào Tiền phủ như đã định, tất mọi chuyện cũng không khác thường, qua

thời gian lâu, đám mật thám cũng sẽ xem thường. Có lẽ kế dụ địch vẫn có thể dùng được. Mà cho dù không thế, chúng ta vẫn còn đầu mối là Từ bà mối kia, trong tay mật thám còn có An tứ cô nương, bọn chúng tất phải có hành động..."

Nói đến đây, Diêu Côn dừng lại, tự biết đối sách này cũng không vững chắc, vậy là thở dài, "Ta biết điều tướng quân bản khoản cũng có đạo lý của nó, nhưng An cô nương là người đã có hôn ước, cưới hỏi đang hoàng, lễ nghi thỏa đáng. Ngai và ta đều là mệnh quan triều đình, nên giải sầu vì bách tính, chứ không phải hủy nhân duyên của họ. Chuyện này mà không xử lý thỏa đáng, hai nhà An, Tiền làm ầm lên, chỉ sợ không khắc phục hậu họa được."

Long Đại cứng nhắc nói: "Với ta mà nói, an nguy quốc gia, chiến sự biên giới mới là điều cấp bách nhất. Nếu lần này ta sơ sót, để mật thám tùy ý làm bậy dưới mí mắt chúng ta, tiêu diệt oai phong nước ta, phía Nam Tần cười trộm, đừng nói gần đây bọn chúng có gây chiến hay không, chỉ là dò la rõ trong ngoài cái quận Bình Nam này, lại dụ dỗ chúng bách tính như Từ bà mối An cô nương đây thăm dò tình báo cho chúng là cũng ghê gớm lắm rồi. Không chỉ mỗi quận Bình Nam, mà còn cưới xin, mua bán đến các quận ngoài, đến lúc đó, một đường dọc đến kinh thành..." Long Đại kéo dài âm cuối, rồi chợt nhấn mạnh: "Diêu đại nhân, ta không rảnh để ý đến người của hai nhà này ầm ĩ thế nào, ta lo sắc mặt của hoàng thượng và bá quan văn võ triều đình cũng đủ lắm rồi. Đại nhân không nghĩ đến nơi xa như kinh thành, chỉ nghĩ đến điều trước mắt, vụ án gì mà nửa đêm phải gọi một tân nương sắp lên kiệu hoa đến hỏi đây? Đại nhân cứ tự mình nghĩ kỹ đi. Rốt cuộc mật thám là ai ẩn thân ở đâu, chúng ta còn chưa biết được, liệu sau khi về nhà An cô nương sẽ không nguy hiểm tính mạng ư? Nếu nàng ta gặp điều bất trắc, người nhà nàng ta với Tiền phủ sẽ không làm ầm lên? Ta không quen bọn họ, cũng không biết nhau. Đại nhân cứ nghĩ đối sách trước đi. Còn sau này ta hồi kinh báo lại công việc, hoàng thượng hỏi đến chuyện này, ta cũng chỉ có thể y theo sự thật mà đáp."

Những lời này đã đánh trúng chỗ yếu của Diêu Côn, dân chúng chỉ trích và hoàng thượng trách tội, ông ta kham nổi bên nào không kham nổi bên nào, dĩ nhiên trong lòng hiểu rõ. Diêu Côn cố tình ra vẻ khó nghĩ một lúc, rồi nói: "Tướng quân nói có lý. Trong chuyện này có vô vàn khả nghi, An cô nương cứ thế mà về chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Như vậy đi, tướng quân muốn giữ lại An cô nương vẫn hỏi thì cứ giữ, ngày cưới kéo dài cũng được."

"Đại nhân." An Nhược Thần lẳng lặng nghe hết lời Long Đại và Diêu Côn nói, lúc này nằm sắp xuống sàn thưa: "Dân nữ không có quá nhiều bản lĩnh, thế nhưng tặc tử đã bắt đi muội muội thân nhất của dân nữ, dân nữ không thể bàng quan được, dân nữ nguyện ý vì chúng đại nhân dụ địch."

Diêu Côn nhìn Long Đại, rồi làm bộ khó xử: "Long tướng quân, ngài nhìn chuyện này xem, giờ cô nương người ta lại xin được xuất giá như thường..."

"Đại nhân." An Nhược Thần vẫn quỳ sắp trên sàn, cố ngắt lời Diêu Côn: "Đại nhân, cũng không phải dân nữ xin gả đi. Những câu tướng quân nói ban nãy rất có lý, một khi dân nữ gả đi, sống hay chết cũng không biết được. Dân nữ nửa đêm đánh trống báo quan, sợ là đã khiến bọn chúng nghi ngờ rồi."

Diêu Côn tức giận: "Vậy người dụ địch cái gì?"

"Đại nhân, dân nữ cả gan, cầu xin đại nhân ân chuẩn, giải trừ hôn ước của dân nữ với Tiền lão gia, dân nữ nguyện ý vào quân dụ địch."

"..." Không chỉ có Diêu Côn, mà tất cả người trong phòng đều ngạc nhiên ra mặt.

An Nhược Thần quỳ phục trên nền, mọi người không nhìn rõ vẻ mặt của nàng, chỉ nghe thấy nàng nói tiếp: "Lời đại nhân vừa nói có lý, nửa đêm dân nữ đánh trống báo quan, sau đó lại làm như không có gì mà lên kiệu

hoa như thường, ắt hẳn đối phương sẽ biết đây là cạm bẫy. Hoặc là bọn chúng giết muội muội dân nữ, không tìm dân nữ nữa, giả như chưa từng gây ra chuyện này, hoặc là để tránh hậu họa về sau mà giết luôn dân nữ. Nếu không, bọn chúng vờ trúng kế liên lạc với dân nữ, nhất định là mưu mô khác. Mà mưu mô này, sợ sẽ là huyện Phúc An."

Diêu Côn cau mày. Huyện Phúc An là huyện lớn nhất ở quận Bình Nam, gần kề quận phủ thành Trung Lan. Về giao thông, là con đường chủ yếu thông từ ngoài quận đến kinh thành, về dân sinh, huyện Phúc An là huyện sản xuất lương thực lớn của quận Bình Nam, cũng là hậu phương tiếp tế quan trọng nhất chuẩn bị cho lúc có chiến tranh. Rút quân lui dân, vận chuyển vật liệu các thứ, huyện Phúc An là đường đi nhanh gọn gần thành Trung Lan nhất. Người An Nhượng Thần phải gả chính là phụ thân huyện lệnh huyện Phúc An, nàng sẽ trở thành mẹ kế của huyện lệnh Tiền Thế Tân...

"Đại nhân, dân nữ đã lạc mất muội muội rồi, lại sợ mạng sống của bản thân, vạn bất đắc dĩ mới có thể nghĩ ra hạ sách này để trốn nhà báo quan. Hành động này đã khiến kế bắt giặc của đại nhân và tướng quân không được thực hiện trót lọt, dân nữ quả thực rất sợ. Nhưng bất kể thế nào, dân nữ vẫn muốn tìm muội muội. Dân nữ muốn trở thành mối nhử, phải trở thành miếng mồi có sức hấp dẫn hơn có được tình báo huyện Phúc An mới thành."

"Vậy thì là cái gì?!" Diêu Côn kinh hãi hỏi. Có sức hút hơn tình báo huyện Phúc An hẳn phải là tình báo quận phủ Bình Nam hẳn mới phải, đây cũng không phải là chuyện đem ra chơi được.

"Đại nhân." An Nhượng Thần ngẩng đầu, mắt đỏ ngầu, tiêu tụy suy nhược: "Đại nhân vừa nói đấy thôi, Từ bà mối là manh mối. Dân nữ đoán chúng đại nhân sẽ nghiêm ngặt điều tra những cô nương mà nàng ta mai mối rồi buôn bán a hoàn. Đại nhân, dân nữ chính là cô nương như thế, suýt nữa dân nữ đã bị Từ bà mối khống chế, sau khi nàng ta chết, dân nữ cảm

giác như được giải thoát, lại không có ai uy hiếp mình, nếu lúc này có quan sai tới cửa hỏi chuyện, đương nhiên dân nữ sẽ không thừa nhận. Những cô nương kia, có lẽ cũng có suy nghĩ ấy. Đại nhân không bằng không chứng, dĩ nhiên không thể bắt các nàng ấy đến dụng hình tra tấn ép cung được. Cho nên dân nữ nghĩ, tướng quân và đại nhân cần một người, có thể chân chính nói chuyện với những cô nương đó, như vậy mới có thể thăm dò tin tức được."

An Nhược Thần nhìn Diêu Côn, lại nói tiếp: "Đại nhân, nếu dân nữ giả đến huyện Phúc An, thành phụ nhân có chồng, coi như là không tiện đi lại khắp nơi, cũng không thể đến thành Trung Lan sẵn tin được, như vậy cũng rất dễ làm người ta nghi ngờ. Chỉ khi dân nữ bị từ hôn, bị bắt vào trong quân, có thân phận mới làm được."

Diêu Côn trợn mắt há mồm: "Chớ có nói bừa, nào có đạo lý nữ tử nhập quân chứ. Lại nói, người bị Long tướng quân đưa về trong quân, nếu người đi hỏi chuyện, những cô nương kia có thể tin người ư?"

"Hôn sự của dân nữ là là mâm hôn sự lớn cuối cùng Từ bà mỗi lo, người trong thành Trung Lan, quận Bình Nam có ai không biết? Những cô nương kia là người từng trải, ắt sẽ tin quan hệ của dân nữ với Từ bà mỗi. Còn về phần vì sao dân nữ đang ở trong quân nhưng lại dám liên lạc với các nàng, đây dĩ nhiên là do tướng quân bảo dân nữ đi hỏi để tra án rồi. Nhưng dân nữ sẽ nói với các nàng biết, đây là dân nữ đã thành công hoàn thành bước đầu tiên mà bề trên giao phó cho."

Chân mày Long Đại càng nhướn cao lên.

Diêu Côn vẫn còn khiếp sợ: "Bề trên giao phó cho người cái gì?"

"Mượn cái chết của Từ bà mỗi, báo lên quan phủ, sau khi lấy được tin tưởng liền dò hỏi tin tức trong quan phủ, thay thế vị trí nàng ta, tiếp tục nắm những cô nương kia trong tay để thám thính tin tức."

Diêu Côn ngân người.

Tạ Cương phản ứng rất nhanh: "Như vậy không những cô có thể nghe ngóng từ các nàng ai làm việc cho Từ bà mối, đã làm chuyện gì, sau đó cô còn có thể dụ các nàng ta thám thính chuyện mật thám cho chúng ta."

An Nhược Thần cắn môi, làm ra vẻ chần chừ sợ sệt: "Chuyện này có vẻ hơi khó làm, nhưng dân nữ nguyện ý liều chết thử một lần. Dân nữ nói cho các nàng ấy biết, nếu dân nữ muốn tiếp tục lấy được tin tưởng của tướng quân đại nhân, thì cần phải có tin tức báo về mới được. Chắc các nàng ấy cũng sẽ tin dân nữ, sẽ nói cho dân nữ biết chuyện."

Diêu Côn nói: "Sau khi Từ bà mối chết, chẳng lẽ không còn ai khác liên lạc với những cô nương này ư? Có phần của người?"

Lúc này Long Đại lên tiếng: "Dưới tình hình bình thường, mật thám ẩn nấp trong thành ở nông thôn đều là tuyến liên lạc đơn lẻ, để tránh một người gặp nạn dẫn đến tiêu hủy toàn ố. Nếu không có tình hình khẩn cấp thì sẽ không phạm án liên hoàn, cũng không thường xuyên liên lạc, tránh bị người khác truy xét. Quả thật nguy hiểm mà đại nhân nói cũng có, có lẽ khi An cô nương tiết lộ những lời đó, đối phương liền biết An cô nương nói dối. Nhưng cơ hội vẫn phải có. Nếu đối phương không biết gì, chúng ta cứ việc tiếp tục. Nếu đối phương đã phát hiện ra, ắt sẽ báo lại cho thủ lĩnh mật thám thật sự, chúng ta tìm hiểu ngọn nguồn, cũng có thể truy ra đầu mối. Mà An cô nương ở trong lầu Tử Vân, có cơ hội tiếp xúc với các cấp tướng quân trong quân, cũng có thể lại gần văn thư quân sự. Đối với mật thám mà nói thì đây là một cảm dỗ vô cùng lớn, nếu quả thực trên tay chúng có An tứ cô nương, vậy đó hẳn là lúc để lợi dụng rồi."

"Nhất định chúng sẽ đoán ra An cô nương dốc sức làm việc cho tướng quân." Diêu Côn nói.

"Nên ắt hẳn bọn chúng sẽ rất cẩn thận, nhưng cũng muốn đánh cược một lần. Đây là cơ hội để chúng gần với đội quân Long gia nhất." Long Đại nhân nhậm đáp, "Còn về phần liệu có người thật sự nhân cái chết của Từ bà mỗi trà trộn vào làm mật thám không, nhất định ta cũng sẽ điều tra nghiêm ngặt." Vừa nói, hắn vừa nhìn An Nhược Thần chăm chăm, hiển nhiên là vẫn nghi ngờ lời khai của nàng.

An Nhược Thần nằm sấp xuống đất dập đầu: "Xin đại nhân minh xét, tướng quân minh xét, mỗi câu dân nữ nói đều là thật. Dân nữ chỉ muốn cứu muội muội về, dân nữ nguyện cả đời không lấy chồng, chỉ mong bắt được thủ phạm thật sự đứng sau những chuyện này. Cầu xin đại nhân, cầu xin tướng quân thành toàn."

"Lại nói lung tung gì đấy." Long Đại hờ hững nói, "Vào lầu Từ Vân cũng không phải là ra khỏi nhà, có ai bắt cô cả đời không lấy chồng đâu."

"..." An Nhược Thần không biết phải tiếp câu này thế nào.

Mặt Tông Trạch Thanh như nứt ra, tướng quân huynh lại bất ngờ cợt nhả như thế nữa rồi, tất xấu này không thích hợp vào lúc này đâu.

Diêu Côn không cảm thấy Long Đại có gì không đứng đắn cả, ông ta thấy lời này không sai, không ai quy định cả đời này An cô nương không được lấy chồng cả, chỉ là lần này xóa bỏ hôn sự, nàng lại dốc sức vì triều đình, nhất định về sau hôn sự sẽ khó thành. Mà đồng thời ông ta cũng khó xử. Phải nói sao với An Chi Phủ và Tiền Bùi đây?

Diêu Côn sai người dẫn An Nhược Thần đi, lại rí tai với chủ bạc Giang Hồng Thanh một hồi, rồi một mình bàn bạc bí mật với Long Đại.

"Có thể tướng quân nên nghĩ lại. Xưa nay trong quân không có nữ tử. Liệu triệu nữ tử vào quân có vi phạm quân pháp không?"

Long Đại khẽ cười đáp: "Đại nhân nói lời này, vậy La tướng quân của tiền triều đánh lui Bắc Sở là nam hay nữ?"

Diêu Côn nổi giận. Đây không phải là chuyện tiền triều ư, cũng chỉ có một vị nữ tướng quân chứ có nhiều gì đâu. Có điều người ta là tướng quân, có thể lĩnh binh đánh giặc, An Nhược Thần có thể so được với người ta ư? Dù sao ông ta cũng cảnh cáo trước rồi, đến lúc đó phải gánh trách nhiệm thì đừng có tìm ông ta. Diêu Côn nói: "Tướng quân có chủ ý là được rồi. Phải biết rằng, chuyện trong quân này, đến lúc đó ngộ nhỡ xảy ra chuyện không may, dù ta có muốn chia sẻ với tướng quân thì cũng hữu tâm vô lực."

Long Đại lại cười lần nữa, nụ cười kia ấm áp, tôn lên gương mặt anh tuấn thêm mấy phần, giọng điệu cũng khá dịu dàng: "Thái thú đại nhân lo lắng thay ta, Long mỗ thật sự cảm động."

Lúc này Diêu Côn mới phát giác thái độ Long Đại có thay đổi, như lớp ngụy trang giá băng đó đã hòa tan trong khoảnh khắc chỉ có hai người họ.

Diêu Côn ngẩn cười, thần chí hoảng hốt, suýt nữa cho là mình bị đùa bỡn. Vội lấy lại bình tĩnh, ông ta lại nghe Long Đại thấp giọng nói: "Đại nhân, dưới tình hình hiện nay, ông và ta đang cười chung một thuyền. Chưa gỡ được mối nguy Nam Tần, quận Bình Nam cũng khó yên ổn. Tuy ta là võ tướng, nhưng cũng không muốn thấy chiến sự xảy ra. Một khi có chiến sự, binh tướng thủ hạ ta sẽ đổ máu liều mình, con dân trong quận đại nhân không được bình an, liệu đại nhân và ta có thể sống tốt được ư? Nếu có thể bắt được mật thám, ngăn cản chiến sự, vậy là ta không cần ra chiến trường lấy mạng nhau nữa, đại nhân cũng yên ổn trông coi quận Bình Nam, há chẳng phải tốt sao? Sau này lên triều, ta cũng sẽ báo lại công của đại nhân. Chỉ là sự tình bây giờ, cần đại nhân đồng tâm với ta, mới có thể làm được việc."

Giọng Long Đại như rượu nồng độ thấp, nói câu nào câu nấy đều rót cả vào lòng Diêu Côn, Diêu Côn càng nghe càng cảm thấy êm tai có lý. Hai

người cứ như thế như thế như thế, nhanh chóng bàn bạc được thỏa đáng.

Diêu Côn để chủ bạc Giang Hồng Thanh thu xếp đám người An Chi Phủ trước cho tốt, rồi lại phái người cưỡi ngựa đến huyện Phúc An, mời Tiền Bùi đến đây, Giang Hồng Thanh hỏi kỹ kết quả, Diêu Côn nói ông ta phải ra mặt chuyện cưới gả, cũng bảo An Nhược Thần thoát tịch An gia, tiện nhập quân đốc sức.

Giang Hồng Thanh vội nhỏ giọng nhắc nhở: "Đại nhân, lúc trước không phải chúng ta đã bàn xong rồi ư, để chuyện này cho Long tướng quân làm. Hẳn ta muốn triệu người làm việc, đương nhiên phải do hãn xử lý vấn đề thân phận chứ. Điều này hợp tình hợp lý, đương nhiên hãn không đùn đẩy được. Đại nhân chớ quên, An Chi Phủ thì không sao, chứ bên Tiền Bùi không dễ xử lý đâu."

Diêu Côn cau mày, khá là mất hứng: "Không lẽ ta không biết chuyện nặng chuyện nhẹ ư? Người cứ nhanh đi làm là được."

Giang Hồng Thanh đi rồi. Diêu Côn ngồi im trong phòng chờ đợi, chờ rồi lại đợi, lại cảm thấy hơi hồi hận. Lúc trước đã nghĩ đâu vào đấy, nhưng nói chuyện với Long Đại một hồi xong lại thay đổi chủ ý, có cảm giác hồ đồ bị đẩy vào vũng bùn. Nhưng chuyện đã đến nước này, khhoong còn cách nào lật lọng được nữa.

Long Đại với Tạ Cương, Tông Trạch Thanh ở trong một gian phòng khác, cũng dọn dồ sắp xếp một phen, rồi hai người theo lệnh mà hành sự.

An Chi Phủ bị dẫn vào trong nha môn, hoang mang bất an, lén nhét ngân lượng cho Giang Hồng Thanh, hỏi hãn ta rốt cuộc là có chuyện gì. Giang Hồng Thanh mặt không đổi sắc thu bạc vào trong tay áo, mời An Chi Phủ ngồi rồi nghiêm mặt nói: "An lão gia, chuyện này ấy, cũng coi như là chuyện tốt, nhưng cũng có đôi chỗ phiền toái. Tùy ông nhìn thế nào thì nhìn."

An Chi Phủ vội bảo: "Mời đại nhân nói rõ."

"Đại cô nương nhà người thông minh lanh lợi, được Long tướng quân nhìn trúng, muốn thu nhập nàng ta làm bộ hạ ra sức vì tổ quốc. Đây là chuyện tốt đúng không? Nhưng mà, muốn đi theo tướng quân làm việc, thì hôn sự hôm nay không thể diễn ra."

An Chi Phủ sững sốt, mỗi một câu chữ đều nghe hiểu, nhưng lại không hiểu mô tê gì. Cô con gái kia của hãn, hám của ngu dốt si mê có gan mà không dám làm, cả ngày chỉ biết khóc lóc khiến người ta chán ghét, liệu còn có thể vào quân ra sức vì tổ quốc? An Chi Phủ nghĩ ngợi hồi lâu, nhìn quanh một vòng, dè dặt thấp giọng hỏi: "Đại nhân, ngài và tôi quen biết nhau nhiều năm, cũng thường xuyên qua lại, ở đây cũng không có người ngoài, có lời gì thì cứ nói thẳng đừng ngại, có phải là, tướng quân coi trọng tiểu nữ..."

"Nghĩ bậy bạ gì đấy!" Giang Hồng Thanh tức giận, "Người nói xem, đại cô nương nhà người là hoa nhường nguyệt thẹn hay nghiêng nước nghiêng thành? Tướng quân là người ở đâu, là từ kinh thành đến đấy! Tuổi còn trẻ lại là quan nhị phẩm, trong Đại Tiêu ta có người thứ hai hả? Bao nhiêu quan to muốn với cửa hôn nhà hãn, bao nhiêu nhà muốn đẩy cô nương vào trong ngực hãn, có kiểu mỹ nhân gì là hãn chưa từng thấy? Chuyện của hãn lan truyền trên phố không ít, người có từng nghe lời ong tiếng ve nói hãn tham sắc háo dâm chưa? Hãn đến đây làm gì, là chống địch đánh giặc! Có thì giờ rảnh bị cô nương nhà người quyến rũ sao? Hơn nữa lại nói, nếu có thể trêu chọc được Long tướng quân, liệu đến lượt cô nương nhà người ư?"

An Chi Phủ á khẩu không trả lời mà cũng không phản bác được.

"Người đừng nghĩ nhiều, chuyện này là quân sự khẩn cấp, liên quan đến Nam Tân, liên quan đến chuyện phản quốc, ta không thể nói nhiều với người được, người chỉ cần biết, thái độ đại nhân khá coi trọng là được rồi. Đại cô nương nhà người hữu dụng là chuyện tốt. Còn về hôn sự này, đại

nhân cũng sẽ không làm khó người, đã mời Tiền lão gia đến rồi, mọi người cứ ba mặt một lời mà nói rõ. Người đợi tiếp đi."

Nói rồi, Giang Hồng Thanh để lại An Chi Phủ mà đi. An Chi Phủ vô cùng hoảng loạn, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy chuyện này có liên quan đến số ngọc thạch bên Nam Tần của ông ta, vô cùng hối hận vì sao ban đầu không hỏi rõ Tiền Búi đã dùng thủ đoạn gì mà lấy được số hàng kia. Nếu thật sự là tội lớn phản quốc, thì ông ta làm sao gánh nổi?

An Chi Phủ gọi An Bình vả, hỏi gã chuyện đã làm được đến đâu rồi. ab đáp đã phái người cười khoái mã đến báo tin cho Tiền lão gia, ắt có thể đuổi trước đội ngũ quan phủ. Lúc Tiền lão gia làm chuyện kia chắc trong lòng đã rõ, ắt có cách đối phó. Tóm lại lão gia cứ khẳng khẳng bảo không biết đã xảy ra chuyện gì là được rồi.

An Chi Phủ phùng mang trợn mắt, thì đúng ông ta có biết cái gì đâu!

Hai người chủ tứ bàn bạc trong phòng một phen, không hề để ý có người đang nghe lén ngoài cửa sổ.

Chỉ chốc lát sau, Tạ Cường đã có được tin tức, Long Đại cũng nhận được tin - mỗi buôn bán ngọc thạch của An Chi Phủ có mờ ám, hình như chuyện này do Tiền Búi làm.

Một đêm này nhanh chóng trôi qua, nơi chân trời nhô lên màu xanh thẫm, trời sắp sáng rồi.

Diêu Côn đi tới đi lui trong phòng, càng đợi càng nôn nóng. Giang Hồng Thanh quay về báo: "Tiền lão gia sắp đến rồi, khoái mã đi trước báo tin đã về, nói xe ngựa của Tiền lão gia đang đi cuối."

Diêu Côn gật đầu, hỏi: "Bên Long tướng quân thế nào rồi?"

"Có đến phòng An cô nương hỏi chuyện một lần, cũng đi ra rất nhanh. Không có gì khác lạ. Sau đó ở miết trong phòng đàm luận với Tả đại nhân và Tông tướng quân. Hạ quan có sai người lấy danh nghĩa dâng trà để vào nghe ngóng mấy lần, đều là đang bàn đối sách bắt mật thám."

"Ừ ừ." Diêu Côn yên lòng. Cố ý để nhóm Long Đại nghỉ ngơi ở trạch phòng khác, chính là muốn xem bọn họ có tâm tư gì khác không, lúc không có người mới có thể nói ra. Giờ xem ra, ắt cũng không có vấn đề gì.

Lại chờ một lúc, Tiền Bùi đến.

Tiền Bùi nghênh ngang đi vào phòng, tuy đây là trọng địa của nha môn quận phủ, đối mặt với thái thú đại nhân, nhưng lão không hề che giấu chút tức giận trên mặt mình.

"Diêu Côn." Lão không ngừng gọi tên Diêu Côn, hỏi: "Àm ỉ chuyện gì thế? Hôm nay là ngày tốt của ta đấy."

Diêu Côn nhú mày, kiểm chế nổi bất mãn trong lòng, thuật chuyện lại một lần cho lão ta nghe. Nói Từ bà mỗi làm mai cho lão là mật thám, ngoài nàng ta ra, trong thành còn ẩn nấp những kẻ khác đang thăm dò tình hình thành Trung Lan cho Nam Tần, không may An Nhược Thần bị kéo vào chuyện này, bây giờ quan phủ cần nàng ta trợ giúp quân đội dụ bắt mật thám, phải hủy bỏ hôn sự. Hy vọng Tiền Bùi có thể lấy đại cụ làm trọng, từ hôn với An gia. Như vậy mọi người cũng đơn giản được chút.

Tiền Bùi sầm mặt nghe Diêu Côn nói hết, rồi hừ lạnh một tiếng: "Không cần biết là lý do gì, An Nhược Thần là thê tử ta đưa qua cửa, tam môi lục sính* tất cả đều chu toàn, người đường đường là thái thú, Long Đại đường đường là hộ quốc đại tướng quân, lại dám cướp người đi trước khi nàng ta lên kiệu hoa, còn ép ta từ hôn, cái này còn vương pháp không? Trên cái đời này, là Diêu Côn người hay Long Đại hần nói là có thể định đoạt ư?"

(*Đây là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc.)

Giọng Tiền Bùi ngang ngược, chộc hỏa khí Diêu Côn bốc lên.

"Tiền Bùi, những chuyện này vốn là quân cơ quan trọng, không được nói với người ngoài, nhưng thấy là ông nên ta mới đích thân giải thích. Ta cũng từng nghĩ đến biện pháp, nàg cứ gả bình thường cho ông, sau đó đợi thực thi kế dụ địch, nhưng cẩn thận bàn bạc, lại thật bất tiện. Những tên mật thám kia đều là người khôn khéo, sau khi nàg gả vào huyện Phúc An thì sẽ thi triển thế nào, làm việc hễ không hợp lý một chút là lại khiến mật thám nghi ngờ, còn nguy hiểm đến tính mạng nàg ta, chẳng lẽ cuộc sống của ông có thể tốt hơn ư? Đây cũng là vì tốt cho ông thôi. Để cho ông tìm lý do chủ động từ hôn, một là bảo đảm ông không bị mất mặt, hai là cũng thuận lợi an bài việc sau này, ba là bảo vệ trị an Tiền gia của ông. Đạo lầy này rất rõ, ông chỉ có chỗ tốt, nào có chỗ xấu?"

"Ha!" Tiền Bùi cười nhạt, "Ta chỉ có chỗ tốt? Ta kiếm đâu ra chỗ tốt hả! Diêu Côn, người càng ngày càng biết nói chuyện đấy. Đen cũng có thể xóa thành trắng được." Lão ta trợn mắt nhìn Diêu Côn, nghĩ ngợi một lúc, bỗng nói: "Hay thế này đi, với giao tình của ta và người, ta đương nhiên sẽ không làm khó người, ta giúp người đã nhiều lần, cũng sẽ không thiếu lần này. Nhưng ta lấy vợ là đại sự, hôm nay vô duyên vô cớ, ta lấy lý do gì để từ hôn đây? Cứ để hôm nay An Nhược Thần thành thân với ta như thường, ba ngày sau, ta đuổi nàg về lại An gia là được. Lúc đó bỏ vợ, cũng dễ tìm nhiều lý do hơn."

Diêu Côn trầm mặt, cơn giận đã lên đến cùng cực. Những năm qua, Tiền Bùi tham sắc háms lợi, nhất là trong những chuyện như thế gây ra không ít tội lỗi, nhưng lần nào lão ta cũng ép chuyện xuống, bản thân Diêu Côn cũng nhắm mắt một mắt mở một mắt, nhưng thật ra trong lòng vô cùng chán ghét. Bây giờ, Tiền Bùi lại nói ra yêu cầu này ngay trước mặt ông ta. Nói trắng ra là, chính lão muốn đem cô nương người ta cưới về làm nhục ba

ngày, sau đó vất đi như tấm giẻ rách, sau đó quan phủ các người muốn dùng người cũng được, không cần người cũng được, tất cả đều không liên quan đến lão.

Diêu Côn nhớ lại An Nhược Thần bị đánh thương tích đầy mình, trong lòng cũng biết cô nương người ta rất không muốn gả cho Tiền Bù, thà lấy thân mạo hiểm sung quân dốc sức chứ cũng không muốn gả đi. Hơn nữa An Nhược Thần trải qua bao khó khăn mới tới nha môn này của ông ta để báo án, nhưng không hề hé lời oan ức nói mình ở nhà bị đánh tàn nhẫn, không hề nói những lời bôi xấu Tiền Bù. Còn Tiền Bù lại không thèm để ý đến mặt mũi thái thú ông ta, cũng không để ý đến đại cục, chỉ nói ra những lời bực mình chán ghét.

Diêu Côn không nhịn được nữa, quát lên: "Tiền Bù, ông đừng có quá đáng. Hôn sự này của ông, có người nào xem vui vẻ không hả, ông cho đó là chuyện về vang lăm sao? Tuổi tác của ông, lớn hơn An Chi Phủ kia bao nhiêu, ông cưới nữ nhi của người ta liệu có hợp không? Ông không nghĩ cho mình, không nghĩ cho cô nương người ta, thì ông cũng phải nghĩ cho Tiền huyện lệnh một chút chứ, nhất cử nhất động của ông, mọi người đều đổ hết lên đầu Tiền huyện lệnh, ông đừng có gây phiền toái cho con trai ông nữa."

Tiền Bù cười nhạt: "Đại nhân muốn hù dọa ta đấy à? Đừng có đem con trai ta ra nói chuyện. Cứ nói chuyện đại nhân đi. Diêu Côn, không có Tiền Bù ta, người có thể làm được thái thú quận Bình Nam này sao? Người leo lên vị trí này thế nào, người biết ta biết. Hôm nay cũng sắp hai mươi năm, người làm thái thú oai phong quá nhỉ, quên hết việc rồi ư? Hôn sự này của ta không có thể diện, vậy của người thì về vang ư. Người bỏ rơi vợ cả, đuổi người ta về quê, sau đó lừa gạt con gái thái thú lấy làm vợ. Người tưởng những năm qua giả vờ tình sâu nghĩa nặng, đạo mạo nghiêm trang, là có thể xóa bỏ chuyện trước đó sao? Những chuyện xấu kia của người..."

"Tiền Bùi!" Diêu Côn vỗ bàn, lửa giận ngút trời hét ngăn lão ta nói tiếp. Nín nhịn, qua một lúc lâu mới cắn răng nói: "Cái đồ hồ đồ nhà ông!"

Tiền Bùi híp mắt nhìn ông ta chăm chú, không có chút dáng vẻ khuất phục nghe theo.

Diêu Côn trợn mắt nhìn lão ta, rồi nói: "Ta đã nói rõ với ông rồi, xử lý thế nào, tự ông nghĩ cho kỹ vào." Dứt lời, liền phất tay áo rời đi.

Cửa phòng đóng cái "sầm", mặt Tiền Bùi xanh mét, tay siết chặt thành đấm.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Chủ bạc Giang Hồng Thanh vẫn đứng ngoài cửa sau, mơ hồ nghe thấy trong phòng có tiếng tranh chấp, mặt đầy vẻ lo lắng. Thấy Diêu Côn đi ra liền vội đi lên đón.

Diêu Côn vẫn chưa nguôi giận, không hề dừng bước, Giang Hồng Thanh đi theo sau lưng ông ta.

Trong ngoài phòng không hề có ai để ý, có một người đang nằm sấp trên nóc nhà. Đợi bên dưới không còn động tĩnh, người kia lặng lẽ đứng dậy, nhảy vọt rời đi.

Không lâu sau, cửa sổ phòng Long Đại có người gõ nhẹ hai tiếng. Tạ Cương bình thân đi đến bên cửa sổ, nhìn trời nói, "Tướng quân, trời sắp sáng rồi."

"Ừ." Long Đại ở trong phòng đáp lại.

Tông Trạch Thanh cũng nói: "Lại đợi một đêm thế này, rốt cuộc thái thú đại nhân xử lý thế nào rồi?"

Ngoài cửa có hai tên lính giữ cửa, cách đó không xa cũng có hai gã nha sai lúc thì đứng thẳng, lúc thì đi tới đi lui trong nhà. Thấy Tông Trạch Thanh mở cửa vẫy tay, nha sai vội chạy đến hỏi có gì dặn dò.

Tông Trạch Thanh nói: "Trời đã sáng rồi, các người đi hỏi thái thú đại nhân xem sẽ xử lý chuyện này ra sao, tướng quân của chúng ta còn có chuyện phải làm."

Nha sai vội đáp lời, thuận tiện hỏi các vị đại nhân còn cần gì không, có muốn ăn ít đồ ăn sáng không. Vừa nói vừa liếc nhìn vào trong phòng.

Bên trong, Long Đại ngồi cạnh bàn, còn Tạ Cường đưa lưng về phía cửa sổ, đang trò chuyện câu được câu không với Long Đại. Nhìn qua không có gì khác lạ.

Tông Trạch Thanh đúng là không khách khí, gọi khá nhiều món ăn. Hai gã nha sai đáp lại rồi lui xuống.

Tạ Cường ngồi xuống bên bàn, nhỏ giọng bẩm báo lại tin tức trình thám vừa mang về với Long Đại. Cuối cùng nói: "Tiền Bùi còn phách lối hơn chúng ta dự đoán nhiều. Chẳng lẽ giữa thái thú đại nhân với lão ta có ân tình gì ư?"

Đương lúc nói, hần nhìn sang Tông Trạch Thanh. Lúc trước là do chính Tông Trạch Thanh đi dò la quan hệ giữa quan thương trong lời đồn.

Lúc Diêu Côn hai mươi tư tuổi được sư phó Tiền Bùi tiến cử, nhận được khen ngợi của thái thú quận Bình Nam lúc bấy giờ là Mông Vân Sơn, làm chủ bạc cho Mông thái thú. Hai mươi năm trước Nam Tần và Đại Tiêu xảy ra chiến sự, Diêu Côn nhờ vào quan hệ của Tiền Bùi với Nam Tần mà lấy được không ít tin tức, hiến không ít kế hay cho Mông thái thú, lại lập được hai lần công lớn, quả thực mấy năm đó khá là nổi trội. Sau đó Mông thái thú bị đâm mất mạng, Diêu Côn bắt được thích khách, phá hủy bước cờ cuối cùng của Nam Tần, đưa quan hệ hai nước lên bàn hòa giải, cũng nhận lệnh thành thái thú trong lúc cấp bách, rồi làm quan cho đến ngày hôm nay.

Thành tích, thái độ, tác phong làm việc của Diêu Côn, trước khi Long Đại đến thành Trung Lan đã được biết rồi, còn những chuyện của Diêu Côn ở bản xứ, lúc bọn họ mới đến cũng đã điều tra rõ. Biết quan hệ giữa Diêu Côn và Tiền Bùi khá sâu, nhưng không ngờ lại "sâu" đến mức đó.

Tông Trạch Thanh nhướn mày, "Còn ẩn tình nữa, đó cũng là thái thú đại nhân, đại quan tam phẩm. Con trái ông ta còn đang làm huyện lệnh quận Bình Nam này mà, tại sao lại dám làm bậy như thế? Nhưng nghe nói Tiền Thế Tân cũng rất bất mãn với phụ thân hắn, trong nhà xây tường chia viện, có cả cửa ra vào. Có lẽ lão Tiền Bùi kia cũng già rồi nên mới không kiêng kỵ gì, chỉ toàn làm theo ý mình, chẳng ngó ngàng gì. Ta còn nghe nói, lúc lão ta còn trẻ không phải như thế đâu. Lão học đủ thi thư, một bụng kinh luân, đáng tiếc vẫn luôn không thi đậu công danh.

Người này cao ngạo, cảm thấy có tài nhưng không gặp thời, lúc hai mươi tuổi liền dứt khoát không thi nữa, đi du hí khắp nơi, còn đến Nam Tần nữa. Dọc đường đi làm quen không ít bạn bè. Có tin đồn lão dựa vào tài học mà được mấy vị đại quan quý nhân ở Nam Tần lấy tán thưởng, trọng dụng lão ta, tặng quà tặng vật còn tặng cả giai nhân. Lão ta ở đó dạy học mấy năm nên cũng có chút tiếng tăm. Rồi có lẽ sau đó muốn lấy lại mặt mũi, liền áo gấm về quê. Khi về huyện Phúc An thì mở học quán, lại lợi dụng nhân mạch ở Nam Tần trong tay, giật dây nhiều lần mua bán thành công ở quận Bình Nam, trở thành đối tượng được người người nịnh bợ. Trường của lão cũng chăm chỉ, trong số chúng học trò có không ít người thi đậu.

Lão ta lại có thủ đoạn, ở Đại Tiêu Nam Tần hay thậm chí những nơi khác đều kết giao với quý nhân, toàn là những nhân vật đình đám trong quận Bình Nam năm đó. Cũng chính vì vậy mới không e dè hống hách như thế, dần dần cũng chẳng thèm che giấu vẻ mặt háo sắc ham lợi của mình, càng già càng hoang đường. Bây giờ người xem trọng danh tiết danh dự đều không lui tới với lão. Nhưng chuyện Tiền Bùi nở mày nở mặt cũng chỉ là chuyện năm đó, giờ đây đã mười mấy hai mươi mấy năm trôi qua, thái thú đại nhân chấp chương quận Bình Nam này, mà lão ta lại cả gan không nể nang mặt mũi chút nào, quá hồ đồ rồi."

Long Đại không đáp, mặt không biểu cảm, không nhìn ra được tâm tư. Mà cả Tông Trạch Thanh và Tạ Cường cũng đã quen với Long Đại như vậy

rồi, điều đó chứng tỏ hẳn đã nghe rõ, nhưng cảm thấy trong chuyện này có vẻ kỳ lạ.

Chỉ một lát sau, đồ ăn sáng được đưa đến. Mà đến cùng đồ ăn lại còn có Diêu Côn.

Diêu Côn tới dùng bữa cùng Long Đại, kể qua về tình hình hiện nay. Ông ta nói Tiền Bùi không muốn chủ động từ hôn, tránh làm lớn chuyện thì không nên nói nhiều vô ích với Tiền Bùi nữa, đã bảo Giang Hồng Thanh đi nói chuyện với An Chi Phủ rồi, do An gia ra mặt từ hôn là được.

Đúng là bên An Chi Phủ đang nghe Giang Hồng Thanh nói chuyện. Vừa nghe phải để ông ta từ hôn, trong lòng lập tức ủa đến tính toán tổn thất tiền mừng rồi chi tiêu hôn sự, lại nghĩ về đủ hậu họa sẽ chọc giận Tiền Bùi sau khi từ hôn, ông ta lập tức do dự, thận trọng nói: "Cái này, không bằng, để Tiền lão gia từ hôn đi, bên tôi đồng ý là được." Nếu Tiền Bùi từ hôn, coi như không phải lỗi của ông ta đúng không?

Giang Hồng Thanh trừng mắt với ông ta: "Ông tưởng ta đang thương lượng với ông đấy à? Nếu chuyện này không lo liệu ổn thỏa, một nhà An gia ông cũng rước phiền toái vào, ông không hiểu hả? Ông cứ nghĩ đi, đại cô nương nhà ông là nhân chứng trong vụ án mật thám, nàng ta muốn báo quan nhưng lại bị nhốt ở nhà, ông nói với người ngoài là dạy dỗ không để con gái đào hôn, nhưng ai biết có phải thật hay không. Là để phòng nàng ta đào hôn hay là để phòng nàng ta bẩm báo chuyện mật thám lên quan phủ? Nhà ông có quan hệ gì với mật thám? Còn nữa, trong thành có nhiều bà mối như vậy, nhưng ông không mượn ai mà lại đi mượn Từ bà mối? Từ bà mối lui tới nhà ông nhiều lần như thế, không lẽ ông thật sự không biết chút gì về chuyện của nàng ta? Đại cô nương nhà ông có thể xác nhận Từ bà mối là mật thám, lại bị cầm tù đánh đập, gả đi trước kỳ hạn một cách khó hiểu, còn Từ bà mối cũng tự vẫn rồi, ông cứ nghĩ đi, nghĩ cho kỹ vào, ông biện giải được sao?"

An Chi Phủ sợ hãi há to miệng.

Giang Hồng Thanh thấp giọng nói: "Trong thời gian này An lão gia vẫn nên cẩn thận vào. Số hàng ngọc thạch kia của ông vốn là nhờ vào bên Nam Tần, trong lớp lớp quan hệ đó, nếu làm không tốt thì không rửa sạch được đâu. Ông nghĩ xem có đúng không?"

Lời này đâm trúng tử huyệt của An Chi Phủ. An Chi Phủ nuốt nước bọt, không dám nói ra tiếng.

"Đừng so đo chút lợi nhỏ nhặt nữa, từ hôn rồi, An đại cô nương rời khỏi An gia các ông đi theo Long đại tướng quân làm việc, ngày sau ngộ nhờ có phiến toái thì cũng không liên quan gì đến An phủ ông, nhưng nếu có công lao, đó cũng là đại cô nương xuất thân từ An gia ông mà phải không? Vừa phải sạch quan hệ lại vừa có thể được thơm lây, chẳng lẽ đây không phải là chuyện tốt ư? Ta đây là nhớ đến giao tình với An lão gia nên mới nói những lời này." Giang Hồng Thanh nhìn sắc mặt An Chi Phủ, nói: "Ông cứ việc nghĩ ngợi, quan hàm phẩm cấp của Long đại tướng quân còn nhiều hơn thái thú đại nhân một cấp, lại lĩnh hoàng mệnh mà đến đây, thái thú đại nhân cũng sẽ không chống đối với hãn, hãn đã nói muốn triệu cô nương nhà người làm việc, ông không đồng ý, há chẳng phải là không muốn cái đầu này nữa à?"

An Chi Phủ hoảng hốt thưa: "Tôi cũng chưa nói là không đồng ý mà. Tướng quân nhìn trúng tiểu nữ, chuyện này vui còn chẳng kịp nữa là. Nhưng hôn sự này, tôi biết phải nói sao với Tiên lão gia đây?"

"Thái thú đại nhân đã nói rõ với Tiên lão gia rồi. Ông ấy biết chuyện gì đang xảy ra, cũng hiểu không thể tiến hành hôn lễ được. Nhưng ta nói thật với ông, bằng vào giao tình của thái thú đại nhân và ông ấy, thái thú đại nhân hy vọng do ông ấy ra mặt từ hôn chấm dứt chuyện này. Nhưng Tiên lão gia chỉ muốn sĩ diện, nói là phải suy nghĩ thêm. Nên ta mới nhanh chóng lại đây nói cho ông, thân phận Tiên lão gia không giống ông, bây giờ

ông ấy đây đưa không muốn từ hôn, cho thấy ông có lợi đấy. Ông nghĩ xem, quận Bình Nam này có nhiều người nhìn sắc mặt Tiền lão gia mà sống, ông ấy lại có hôn ước với hai vị cô nương nhà ông, rốt cuộc bất kể là lý do gì, đột nhiên nói từ là từ, bên ngoài sẽ nghĩ thế nào đây? Người không biết lại còn đặt điều nói cô nương nhà ông có khuyết điểm. Sau này, cô nương An gia ông muốn bàn hôn lại thì cũng không dễ đâu."

Tim An Chi Phủ đập thành thịch, nói cũng đúng.

"Bây giờ Tiền lão gia làm bộ làm tịch, ông phải nắm lấy cơ hội. Cứ nói tứ cô nương nhà ông mất tích, đại cô nương lại trở thành nhân chứng trong trọng án, nếu cứ như vậy, sợ làm lỡ Tiền lão gia, nên hay là cứ lùi hôn trước. Đợi sau này thời cơ thích hợp, Tiền lão gia còn có ý định làm thông gia với ông thì lại bàn lại. Làm thế cũng giữ lại đường sống, ông thấy sao?"

An Chi Phủ nghe mà gật đầu liên tục. Giang Hồng Thanh nắm bắt thời cơ, gọi một tiên sinh văn thư đến, lúc này đã chuẩn bị xong giấy và bút mực, thay An Chi Phủ viết thư từ hôn. An Chi Phủ nghiêm túc nhìn nhiều lần, cảm thấy không có vấn đề gì lắm, vậy là ký tên, nhấn dấu tay.

Giang Hồng Thanh lại lấy văn thư tịch bạc của An Chi Phủ, xóa tên An Nhược Thần ra khỏi thư tịch An gia, An Chi Phủ còn chút do dự, Giang Hồng Thanh lại giục mấy câu, An Chi Phủ hoảng hốt, cũng hấp tấp ký tên nhấn dấu tay. Giang Hồng Thanh hài lòng, bảo An Chi Phủ đợi một chút, hẩn cầm văn thư đi, sau đó mới tới sắp xếp.

An Chi Phủ đợi trong phòng, càng nghĩ càng cảm thấy mình thua thiệt, nhưng lại thấy Giang Hồng Thanh nói rất có lý, tóm lại tâm trạng hiện giờ vô cùng bết bát, làm gì cũng bức bối. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ thấy hận An Nhược Thần, đúng là đánh nó nhẹ quá rồi, tự dưng gây thêm phiền toái cho ông ta. Đắc tội quan phủ, đắc tội Tiền Búi, mất tiền bạc, lại còn không có con gái.

An Nhược Thần được sắp xếp nghỉ ngơi trong một sương phòng, nàng vốn ngồi chờ, nhưng cơn đau trên người cộng thêm mệt mỏi, cuối cùng không chịu đựng nổi, bèn ngủ thiếp đi. Đợi Long Đại đến muốn dẫn người đi, thì trông thấy cảnh chân mày nàng nhú chặt, mặc nguyên quần áo nằm trên giường.

Không đợi Long Đại nói, nha sai canh chừng An Nhược Thần liền bước lên trước, vỗ An Nhược Thần: "Dậy đi, Long đại tướng quân tới rồi."

An Nhược Thần mơ màng, một lúc lâu sau vẫn không tỉnh dậy. Nha sai lại đẩy nàng mấy cái.

Long Đại chấp tay sau lưng, mặt mũi nghiêm túc. Tông Trạch Thanh sợ hãi không kiên nhẫn nổi, vội đi lên kéo An Nhược Thần, đỡ nàng dậy, "An cô nương, dậy thôi, phải đi rồi."

Lúc này An Nhược Thần mới choàng tỉnh khỏi cơn mộng, đầu óc mê man, hỏi một câu theo bản năng: "Đi đâu cơ?"

Tông Trạch Thanh dịu dàng bảo: "Lầu Tử Vân. Sẽ không để cô quay về bị bắt nạt nữa đâu. Đã tỉnh chưa? Cẩn thận thôi, từ từ nào."

Tông Trạch Thanh đỡ An Nhược Thần đứng vững, quay đầu lại định nói với Long Đại là đã xong rồi, đừng nôn nóng, người ta không thể đi được mà. Còn chưa mở miệng thì đã thấy Long Đại im lặng xoay đầu đi ra ngoài.

Tông Trạch Thanh vội đỡ An Nhược Thần đi cuối, trong lòng còn rất bất mãn vì Long Đại không chút thương hoa tiếc ngọc.

Đi được một đoạn, An Nhược Thần đã hoàn toàn tỉnh táo. Nàng thấp giọng hỏi Tông Trạch Thanh: "Tông tướng quân, đã lo liệu chuyện xong rồi ư?"

"Đương nhiên rồi. Đã hủy hôn xong, tịch bạc văn thư cũng đã hoàn thành. Bên thái thú đại nhân cũng đã nói với nhà cô hết rồi. Tiền Bùi sẽ không có cách gì đến tìm cô gây rắc rối đâu. Từ nay về sau, cô cứ làm việc cho tướng quân. Cô chớ lo lắng, dù Long tướng quân nghiêm khắc, nhưng đối xử với người ta rất tốt..."

Còn chưa dứt lời thì đã nghe thấy An Nhược Thần ngạc nhiên vui mừng kêu to: "Đa tạ tướng quân!" Vừa nói vừa quỳ xuống cách bạch, "Đại ân đại đức của tướng quân, cho dù dân nữ cược cả tính mạng cũng sẽ báo đáp. Dân nữ dập đầu với tướng quân."

Tông Trạch Thanh giật nảy mình, vô cùng xấu hổ, đưa tịnh toan đỡ nàng đứng lên: "Làm gì nghiêm trọng đến thế..."

Đội đã, hướng dập đầu này hình như sai sai. Tông Trạch Thanh nhìn theo phương hướng, đối diện với An Nhược Thần đang hành lễ, là Long Đại với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Hắn chấp tay sau lưng đứng trước mặt An Nhược Thần, nhận lễ của nàng.

Tông Trạch Thanh rút tay về. Cũng học Long Đại chấp tay. Không phải là dập đầu với tướng quân hử, vậy hử cũng không khách khí giúp tướng quân khác nữa.

"Đứng lên đi." Vị "tướng quân khác" kia nói.

"Vâng." An Nhược Thần đáp, nhưng quỳ trên đất cả buổi vẫn không nhúc nhích.

"Sao thế?" Vị "tướng quân khác" kia hỏi.

An Nhược Thần không thể không đáp, lúng túng ngẩng đầu lên, mặt nhú lại, ngượng ngùng nhỏ giọng nói: "Xin cho dân nữ chậm chút ạ."

Tông Trạch Thanh ngây ra, rồi sau đó bật cười ha hả. Cười gập cả eo.

Quỳ vội quá dập cả đầu gối, nên giờ không đứng dậy được sao?

Buồn cười quá, buồn cười quá ha ha... Ấy...

An Nhược Thần ai oán nhìn hắc. Long Đại nghiêm túc trợn mắt nhìn hắc. Tạ Cương khinh bỉ nhìn hắc chăm chăm.

Nụ cười Tông Trạch Thanh cứng trên mặt, nghẹn họng nuốt về lại. Hắc sờ mũi, cẩn thận đỡ An Nhược Thần đứng dậy, "Được rồi được rồi, cô nói cô xem sao lại ngốc thế chứ. Mừng thì mừng nhưng cũng nên dè dặt chút, đừng kích động quá, cô quên trên người mình còn đang bị thương sao?"

Long Đại xụ mặt nghiêng đầu bước đi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tông Trạch Thanh vẫn còn lải nhải: "Cô chẳng nghĩ cho vết thương ở chân mình gì cả, lúc trước cô quý cảm tạ Tạ Cường cũng nhanh như thế đấy..."

"Kéo ta vào làm gì!" Tạ Cường ngắt lời hăn.

"Đã nói chuyện của người đâu." Tông Trạch Thanh bắt bẻ lại, "Đang nói chân của An cô nương mà."

"Im mồm." Tạ Cường lại ngắt lời hăn lần nữa.

"Con người người, chẳng thân thiện gì cả." Tông Trạch Thanh phê bình hăn, rồi quay đầu sang nói với An Nhược Thần: "Đừng nhìn hăn ta như thế, thật ra hăn ta tốt lắm."

Tạ Cường không muốn nghe gì cả, cũng nghiêng đầu bước đi.

"Sau này cô sẽ biết. Bọn họ chỉ hơi nghiêm túc, chứ thật ra không ai xấu đâu. Mặt dữ tim tốt, miệng treo đao lòng đậu phụ, mấy câu này là dùng để nói họ đấy." Tông Trạch Thanh đỡ An Nhược Thần chậm chậm bước đi, lải nhải rất vui vẻ.

Đi một lúc, đột nhiên An Nhược Thần hỏi: "Tông tướng quân, cha tôi còn ở đây không? Tôi có thể gặp ông ấy chút được không?"

"Gặp ông ta làm gì?" Tông Trạch Thanh vừa nói xong, liền thấy Long Đại đi đằng trước ngoảnh lại nói với An Nhược Thần: "Cô đến chờ trước

chỗ xe ngựa đi." Sau đó quay đầu gọi vệ binh đến, bảo hăn đi tìm An Chi Phủ tới.

Tông Trạch Thanh rĩ tai An Nhược Thần: "Tai Long tướng quân nhon quá nhỉ?"

An Nhược Thần lúng túng không biết phải đáp thế nào.

"Sao thế, đừng sợ. Tai thính mắt sáng không phải nói xấu đâu, mà là đang khen tướng quân đấy." Tông Trạch Thanh đắc chí, mong mỏi An Nhược Thần tiếp lời.

Long Đại nghiêm túc đáp thay An Nhược Thần: "Nàng ấy không sợ, chẳng qua là nàng nghe lời người khuyên nhủ, đang thận trọng."

"..." Mặt An Nhược Thần đỏ bừng.

"..." Tông Trạch Thanh đang nghĩ thái độ thiếu đứng đắn từ đâu phát tác này của tướng quân là đùa bỡn hăn hay đùa bỡn An cô nương? Nghĩ chắc là đùa hăn rồi, An cô nương là nữ, tướng quân không biết đùa giỡn.

"Vậy rốt cuộc cô muốn gặp cha cô làm gì?" Tông Trạch Thanh quyết định lờ đi sự không đứng đắn của Long tướng quân, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình trước đã.

An Nhược Thần đứng thẳng lưng, thành thật đáp: "Dù sao cũng là phụ thân ruột thịt, dù gì cũng phải gặp mặt cáo biệt."

Chỉ chốc lát sau, An Chi Phủ đã đến. Gặp con gái ngay trước mắt Long Đại, cũng không biết nên nói gì nữa. Muốn hỏi lại không thể hỏi, muốn mắng mà mắng không được, muốn đánh lại không dám đánh. Trái lại An Nhược Thần khập khiễng đi đến, đứng trước mặt An Chi Phủ, dụi dụi thưa: "Cha, nữ nhi bất hiếu, nữ nhi đi đây."

Tông Trạch Thanh thở dài, cảm thấy An Nhược Thần mềm yếu quá rồi. An Chi Phủ đối xử với nàng như thế, nàng lại còn bận tâm mình bất hiếu.

"Sau này cha muốn đánh nữ nhi cũng không được rồi." An Nhược Thần tiếp tục đâm thăm nói, "Cha có giận không? Nếu giận thì giận đi, giận rồi mau mau chết đi. Cha đừng quên cha đối đãi với mẹ thế nào, con cũng chỉ mong cha có thể trải qua những khổ sở như bà đã từng. Nhưng cha đâu có lương tâm, nhưng người vô lương tâm thì làm sao biết cảm nhận những đau khổ kia chứ. Nhưng không sao, nữ nhi bất hiếu, tất nữ nhi sẽ tìm cách để cha khổ cực."

Suýt nữa Tông Trạch Thanh đã sặc nước bọt. Mà mặt An Chi Phủ đen như than, tức đến mức thở ra khí. Tuy cơn giận đã đến cực điểm, nhưng ông ta vẫn chưa mất lý trí, còn nhớ mà lên nhìn trộm Long đại tướng quân.

Long Đại đứng cách không xa sau lưng An Nhược Thần, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhã bình tĩnh nhìn ông ta, tỏ ý là chỗ dựa cho An Nhược Thần.

An Nhược Thần vừa tức mà vừa sợ, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ông ta thật sự không cam lòng, thấp giọng buông lời độc ác: "Người đừng có đắc ý, nói gì thì nói, người cũng là con gái ta, tóm lại phải trở về. Người cứ chờ đấy."

An Nhược Thần vẫn nhỏ giọng nhỏ nhẹ: "Đợi con quay về để An lão gia chinh con sao? An lão gia cũng cứ chờ đó đi. Chúng ta nói rồi đấy."

An Nhược Thần nhìn thẳng vào mắt An Chi Phủ, nhìn thấy thịnh nộ, không cam lòng cùng nghi ngờ của ông ta. Nàng mỉm cười, bước lùi về sau một bước, cất giọng nói: "Tướng quân, tôi đã tạm biệt cha xong rồi."

"Đi thôi." Long Đại lời ít ý nhiều.

Có vệ binh đi đến đỡ An Nhược Thần lên xe ngựa. Đám người Long Đại lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

An Chi Phủ đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng bọn họ, suýt nữa tức phun cả máu.

Đứng một hồi, cũng không biết nên đi hay ở. Trời đã sáng rồi, ông ta vừa mệt lại vừa đói. ght nói tạm thời ông ta sẽ không có chuyện gì, nhưng trong phòng An Chi Phủ lại không nở.

An Chi Phủ đi loanh quanh bên ngoài nha môn, An Bình dẫn đầy tớ đến đón ông ta, "Lão gia, Tiền lão gia đã về phủ trách của ông ấy ở Trung Lan rồi. Nghe nói nổi giận đùng đùng, đập vỡ không ít đồ tốt."

An Chi Phủ sợ hãi run lên, thế là nhà cũng không dám về, chạy đến Tiền phủ ở thành Trung lan trước.

Đến bên ngoài phủ Tiền Bùi, An Chi Phủ bị từ chối không cho vào nhà.

Gác cổng đi vào bẩm báo rồi nhanh chóng đi ra, nói lão gia ngủ rồi, không tiếp khách.

Tức đến mức đó thì sao có thể ngủ nhanh như vậy được, trong lòng An Chi Phủ biết nhất định Tiền Bùi giận ông ta chuyện từ hôn. Nhưng ông ta không từ không được. Không phải cấp tập đến nhận lỗi đây sao. An Chi Phủ lại xin gặp quản sự, nói bao lời ngon ngọt với quản sự, nhờ gã chuyển lời đến Tiền Bùi, cũng nói chiều sẽ quay lại viếng thăm.

Dây dưa một hồi, An Chi Phủ về đến nhà. Các phòng đều không ngủ được, nghe báo An Chi Phủ về thì tất cả đều muốn đến hỏi thăm, nhưng lại bị Đàm Thị đuổi về viện. Một mình Đàm Thị đã chuẩn bị quần áo hầu hạ An Chi Phủ dùng cơm đi ngủ, rồi nhân cơ hội hỏi thăm một phen Nghe được nguyên do sự việc thì cả kinh thất sắc.

An Chi Phủ cũng không nói kỹ được chi tiết ngọn nguồn, chỉ biết phía nhà môn có dặn, chuyện của An Nhược Thần không thể rêu rao lung tung, tránh trở ngại tướng quân bắt giặc. Ông ta bảo Đàm Thị chuẩn bị lễ, còn cả lễ sính từ hôn kia nữa, để Đàm Thị gọi bà mỗi tới lo liệu kỹ, nhất định phải làm cho chu toàn.

Đàm Thị vội về trong viện cho mời bà mỗi a hoàn đến, bận rộn một phen. Cầm tờ khai nhà kho chọn lễ, sai người đi mời bà mỗi, lại sai người lập tức thúc ngựa đến báo tin cho nhà mẹ nàng ta ở huyện Phúc An, nhờ nhà mẹ để ý giùm động tĩnh của Tiền phủ.

Chiều nay An Nhược Hi cũng không ngủ nổi, nghe cha quay lại thì vội vã ngồi dậy, thấy mẫu thân bận rộn liền ở bên cạnh coi ngó, cẩn thận nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cho đến lúc Đàm Thị lo liệu gần xong, lúc này mới rảnh rỗi nói rõ với con gái.

An Nhược Hi nghe xong mà đổ mồ hôi lạnh cả người: "Hôn sự của đại tỷ đã từ rồi? Vậy tứ muội thì sao?"

"Cũng không biết giờ Phương Nhi đang ở chỗ nào nữa. Cha con nói, lấy lý do là trong nhà xảy ra chuyện nên không thể làm chậm trễ Tiền lão gia mà viết trên đơn từ hôn. Dĩ nhiên là cùng nhau từ rồi. Nhưng sợ đắc tội với Tiền lão gia, nên sau này sẽ lại bàn bạc chuyện hôn sự, cũng coi như là giữ lại đường sống."

Sắc mặt An Nhược Hi âm đạm, giữ lại đường sống, đường sống của ai?

"Mẹ, sẽ không phải kết hôn lần nữa, để con gả qua đó chứ?"

Đàm Thị dừng lại, không trả lời ngay.

An Nhược Hi cuống quýt chụp lấy hai tay Đàm Thị: "Mẹ, không phải vì để Tiền lão gia bớt giận mà gả con đi thật chứ? Tiền lão gia kia bị đại tỷ giở trò, tứ muội lại không thấy đâu, nhất định là tức lắm, nếu con gả qua đó,

chắc hẳn lão ta sẽ trút giận lên người con, lúc đó con làm gì có mạng mà sống nữa!"

Cho dù có mạng sống, cũng chỉ e sống không bằng chết. Nàng không muốn gả cho lão già họ Tiền kia, có chết cũng không cần!"

"Nói hồ đồ gì thế." Đàm Thị vỗ lên tay con gái, "Cha con còn chưa gặp mặt Tiền lão gia mà, chưa có nói gì cả, cũng chưa nói để con gả qua. Hơn nữa, cha con không ngốc. Chuyện thành ra thế này, làm gì có đạo lý đối nữ nhi để kết thân, không phải muốn để người ta chê cười cho à."

Tim An Nhược Hi đập nhanh hơn, hơi không tin lắm. Đúng là sẽ bị người ta cười nhạo, nhưng cha đâu có sợ bị người ta cười, cha chỉ sợ đắc tội quý nhân, sau này sẽ không xin được mối tốt.

An Nhược Hi còn định nói thêm gì đó, lại bị Đàm Thị nghiêm mặt đuổi đi. An Nhược Hi quay về phòng, càng nghĩ càng hoảng, càng nghĩ càng sợ, nhào lên giường gào khóc.

An Nhược Thần ngồi trên xe ngựa, lắc lư theo xe, nàng nghĩ đến tứ muội, nếu ban đầu nàng không để tứ muội trốn, vậy bây giờ sẽ ra sao? Nàng phải tìm được muội ấy, nàng đã đồng ý với tứ muội rồi, chỉ cần nàng còn sống thì nhất định sẽ gặp nhau.

An Nhược Thần nhắm mắt, nghĩ đến nhớ đến mà ngẩn ngơ, tự như mơ lại chẳng phải mơ, dường như đã quay trở lại ngày chia tay tứ muội, nàng chọc lỗ nhỏ trên cửa sổ, thấy ánh mắt tứ muội rừng rừng...

Đang nói chuyện với em gái, chợt thấy núi rung đất chuyển... "Bộp", trán An Nhược Thần đau nhức, hoàn hồn lại.

Nàng ngã xuống rồi.

An Nhược Thần chớp mắt, đau đến mức muốn xỉu, không muốn nhúc nhích, nhưng rồi chợt phản ứng lại, ngẩng đầu lên, thấy cửa xe ngựa đang mở, Long Đại đứng bên ngoài nhìn nàng.

Còn nàng, đang nằm quỳ trong xe ngựa.

"Tôi, tôi vừa vô tình, ngủ quên." Hai chữ cuối nhỏ như tiếng muỗi kêu, An Nhược Thần lúng túng đỏ mặt. Giải thích xong mặt càng đỏ hơn.

"Tư thế ngủ của cô nương khá là cực nhọc đấy." Long Đại nghiêm túc nói.

"Rõ ràng là té ngã còn gì." Cũng không biết Tông Trạch Thanh từ đâu bay đến, "Nào, xuống xe đi." Vừa nói vừa đưa tay ra đỡ An Nhược Thần. Hắn tự cảm thấy trong tất cả mọi người, hắn và An Nhược Thần là quen thân nhất, hắn mà không phối hợp thì còn ai phối hợp đây.

Quả nhiên, Long Đại lại khoanh tay xoay người rời đi. Tông Trạch Thanh cười an ủi An Nhược Thần, đỡ nàng xuống xe ngựa.

Quản sự Phương Nguyên đã sớm nhận được bẩm báo của vệ binh, đã sắp xếp phòng cho An Nhược Thần xong. Lúc này đang đứng đợi để dẫn nàng qua. Tông Trạch Thanh đi sau cùng, dặn dò rằng An Nhược Thần đã chữa vết thương ở nha môn, nhưng vẫn để đại phu đến xem có cần đổi thuốc gì không, toa thuốc của đại phu bên nha môn đưa cũng phải nhìn xem, không vấn đề gì thì đi lấy thuốc. Nàng vẫn chưa ăn sáng, ăn sáng rồi thì có thể ngủ một lúc, vừa này còn mệt đến mức ngủ quỳ trên xe ngựa...

An Nhược Thần lén nhìn trái nhìn phải, Long Đại đi đầu ở đằng xa, còn Tạ Cương thì không thấy bóng dáng đâu. Làm sao không có ai để miêng của Tông tướng quân nghỉ ngơi vậy chứ, cái gì gọi là nàng ngủ quỳ hả. An Nhược Thần không nhìn được mà thở dài.

Tông Trạch Thanh nghe nàng than thở, vội an ủi: "Đừng buồn, tuy xa nhà, nhưng ở chỗ này không ai đánh cô mắng cô đâu, có thể làm việc cho tướng quân sẽ khổ chút, nhưng dù gì cũng hơn là gả cho Tiền Bùi. À, có phải cô chân đau đi không được không?" Rồi lại hấp tấp đỡ nàng lên, "Cô xem, nam nữ thụ thụ bất thân, ta cũng không tiện công cô, tướng quân cũng đi bộ ở đây, đương nhiên không thể sai người nâng cô được rồi. Chỗ này của chúng ta lại không có kiệu mềm..."

Lời còn chưa nói xong, cả Phương Nguyên lẫn Long Đại đồng thời dừng bước.

Xoay người lại, Phương Nguyên lặng im đưa một cây gậy cho An Nhược Thần.

Tông Trạch Thanh sững sờ, lợi hại lắm, không hổ là Phương quân sự, có thể biến từ đâu ra không biết. Chẳng lẽ người hầu vừa chạy đến là đưa cái này? Còn cả tướng quân đại nhân nữa, huynh chấp tay sau lưng nghiêm túc như thế là ý gì? An cô nương đi không nhanh, thật sự không thể trách nàng ấy được.

Long Đại xụ mặt hỏi: "Đau chân không?"

Tông Trạch Thanh vội ném ánh mắt đổ dành sang An Nhược Thần, không cần phải sợ, xưa nay khi hỏi tướng quân đều dùng giọng điệu này.

An Nhược Thần bất giác đứng thẳng lưng, cũng nghiêm túc đáp: "Bẩm tướng quân, không đau."

"Đau tai không?"

An Nhược Thần ngậy ra, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng đáp: "Không đau."

Long Đại nhướn mày, dường như không hài lòng với câu trả lời của nàng.

Tông Trạch Thanh ở bên cạnh bệnh vực chỉ dạy cho An Nhược Thần: "Phải nói thật với tướng quân, chân bị thương thành ra như thế, làm gì có lý không đau. Tại có đau không..." Đợi đã, hắn cũng kịp phản ứng lại, là nói hắn ồn ào sao?

Long Đại bất động thanh sắc nhìn hắn, sau đó xoay người đi tiếp.

Mặt Tông Trạch Thanh nứt ra. Tướng quân! Huynh nhạo báng đại tướng thủ hạ đắc lực như thế có hay ho gì không? Lại còn ở ngay trước mặt An cô nương! Như vậy về sau hắn còn lập uy thế nào được nữa, dạy bảo An cô nương thế nào được nữa?

Tông Trạch Thanh hắng giọng, làm như không có chuyện gì xảy ra mà giải thích: "Long đại tướng quân pha trò đấy. Thật ra tính tình huynh ấy khá là hoạt bát, chỉ là che giấu hơi sâu mà thôi."

Phương Nguyên đi trước chợt ho khan mấy tiếng, giống như bị sặc. An Nhược Thần bật cười. Tông tướng quân mới là hoạt bát đấy.

Chỗ ở của An Nhược Thần là một tiểu viện độc lập, chỉ có ba gian. Phương Nguyên gọi hai a hoàn đến chăm sóc cho nàng. An Nhược Thần đi vào trong phòng, thấy trên bàn xếp ba chồng hồ sơ cao ngất.

Long Đại dặn dò: "Mấy ngày nay, cô ăn cơm ngủ nghỉ dưỡng thương, thuận tiện xem hết đồng hồ sơ này đi."

Nhiệm vụ rất nặng.

"Đây là tất cả tài liệu của Từ bà mối và những người được nàng ta lo liệu cưới gả mua bán mà chúng ta điều tra được." Tạ Cương nói: "Sau khi đọc hết, cô hãy chọn người cô cảm thấy khả nghi trong sổ này ra."

An Nhược Thần vội gật đầu đáp vâng.

"Tạ Cường sẽ dạy cô đối đáp các kiểu tình hình thế nào, phân biệt tình thế ra sao, nhìn sắc mặt người thế nào, làm sao để thăm dò tin tức. Sau đó ta sẽ khảo sát cô, nếu cảm thấy cô có thể gánh vác được, lúc đó sẽ cho cô ra ngoài phá án."

Nếu cảm thấy nàng không được thì sẽ như thế nào? An Nhược Thần không dám hỏi.

Long Đại dặn dò khá đơn giản, cũng dứt khoát rời đi. Tạ Cường ở lại giao chuyện, sau khi nói rõ cũng không nán lại lâu. Tông Trạch Thanh thì lè mề chưa đi, đợi an ủi mấy câu. Chợt An Nhược Thần nhớ đến bà vú già, phải phiền hân truyền lời giúp rồi.

"Bà vú của tôi họ Tống, vốn là vú của mẹ tôi, theo từ nhà mẹ tôi đến đây. Bà ấy cũng không ký khế ước bán thân với An phủ, không lấy nguyệt ngân của An phủ, nếu theo luật thì có thể rời đi bất cứ lúc nào. Bà ấy từng nói đợi tôi gả đi thì sẽ về quê dưỡng lão. Nếu hai ngày nay Tông tướng quân có cơ hội đến An phủ, làm phiền tướng quân nói với bà vú, tôi không sao, bà ấy cứ yên tâm mà về. Lúc này chắc cha tôi đang lo lắng nghĩ làm thế nào để Tiền Bùi bớt giận, sẽ không để ý đến chuyện trong nhà, bảo bà vú đi mau lên, đừng để bị giận lây."

Tông Trạch Thanh nhận lời ngay.

Đúng là An Chi Phủ một lòng chỉ nghĩ để Tiền Bùi bớt giận, ngay đến về nhà ngủ bù cũng không ổn định. Sau khi dậy lại gấp rút gọi An Bình, Đàm Thị và An Vinh Quý đến, hỏi chuyện làm được đến đâu rồi.

An Bình, Đàm Thị mở lời. Chuyện từ hôn đã sắp xếp thỏa đáng, danh mục sính kim với các kiểu lễ nghi cùng bà mối đã xong xuôi đâu vào đâu. Hôm nay sẽ sắp xếp cho người đưa đến An phủ. Quà xin lỗi Tiền Bùi cũng đã được chuẩn bị xong, chỉ là không biết phía Tiền Bùi sẽ phản ứng thế nào.

An Vinh Quý cũng đến, hẳn cũng đã biết chuyện, hiện tại buôn bán của cửa hàng ngọc thạch đã ổn định, hai rương hàng kia có thể chống đỡ một lúc. Dù sao quan mậu giữa Nam Tần và Đại Tiêu cũng bị phong bế, không cần phải cầu thân bên phía Tiền Bùi. Nên vẫn còn thời gian từ từ kéo quan hệ về lại.

An Chi Phủ nghĩ về chuyện này, lại hận An Nhược Thần. "Chỉ không biết rốt cuộc con nha đầu kia đã nói gì trong nha môn. Lại có thể để thái thú đại nhân và tướng quân giúp nó. Nó chết thì chết quách đi, đừng có làm chúng ta liên lụy mới phải. Chuyện lấy lại hàng, không biết Tiền lão gia dùng thủ đoạn gì, chỉ sợ nha đầu kia nói lung tung, lại kéo chuyện này vào."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Mọi người bàn bạc một hồi, An Chi Phủ gọi các phòng đến, chỉ nói An Nhược Thần được tướng quân gọi vào quân làm việc, tạm thời hủy hôn với Tiền phủ. Sau đó quát ra lệnh trên dưới toàn phủ phải quản cái miệng cho tốt, nếu nghe được một chữ nửa câu suy đoán thảo luận về chuyện này, nhất định sẽ không tha thứ.

An Nhược Hi cúi đầu, sắc mặt ảm đạm, muốn hỏi xem cha có bàn hôn sự lại với Tiền gia nữa không, nhưng không dám mở miệng.

Trái lại Đoàn Thị phòng bốn nghe nói An Nhược Thần đi theo tướng quân, nhất thời thét âm lên: "Thế con gái thiếp đâu, Phương Nhi đâu, con bé đang ở đâu, ở đâu? Tiện nhân An Nhược Thần còn chưa nói rõ, tại sao lại để cho nó đi? Vậy mà lại từ hôn, từ hôn! Phương Nhi của thiếp cũng vì chuyện này mà bị An Nhược Thần dỗ ngon dỗ ngọt, không phải nó làm thì còn ai vào đây nữa? Dựa vào gì mà từ hôn! Nó phải gả đến Tiền phủ, ngày ngày bị Tiền lão gia quát roi ngược đãi mới phải. Nó muốn sống không được mà chết cũng không xong, như thế mới không phụ lòng thiếp."

An Chi Phủ nghe nàng ta nói điên, lửa giận bốc cao ba trượng, mắng An Nhược Thần cũng không sao, nhưng sao cũng kéo Tiền Bùi vào chứ. Nếu để Tiền Bùi biết người trong phủ ông ta nói như thế, há chẳng phải là càng phát cáu với ông ta sao. "Nói bậy bạ gì đấy! Người im miệng vào cho ta!"

Nhưng Đoàn Thị không chịu, nàng ta tiếp tục làm âm lên, nhào về phía An Chi Phủ lắc tay ông ta: "Nhất định An Nhược Thần không thể tự do như thế được! Lão gia, lão gia! Thiếp không thể bỏ qua cho nó được! Mau bắt

nó về lại đi, để nó khai ra Phương Nhi đang ở đâu, để cho nó gả đến chỗ Tiền lão gia đi. Để Tiền lão gia ngày nào cũng phải đánh nó dữ dội, không cho nó ăn cơm, không cho nó mặc áo quần, thưởng nó cho gia đình đầy tớ..."

"Đồ mất dạy!" An Chi Phủ tát một phát, khiến Đoàn Thị ngã ra đất. "Kéo nàng ta về viện đi, nếu nàng ta còn dám nói năng lung tung nữa thì cứ vả miệng đi."

Đoàn Thị như bị thức tỉnh, "oa" một tiếng khóc toáng lên. Nàng ta nằm trên đất, khóc đến mức không thở được, bị hai bà tử đến đưa đi cũng không chút giãy dụa, chỉ than vãn gào khóc: "Phương Nhi, Phương Nhi của mẹ..."

An Nhược Hi run lên, trong đầu toàn là những lời Đoàn Thị mới nói, chỉ cảm thấy cực kỳ kinh khủng.

An Chi Phủ dẫn con trai là An Vinh Quý lần nữa đi đến Tiền phủ muốn tạ tội. Kết quả lần này vẫn bị chặn ngoài cửa. Lý do là Tiền Búi không có ở đây, sáng sớm nay đã về huyện Phúc An rồi.

An Chi Phủ vội vã bỏ kiệu đôi xe ngựa, lại chạy đến huyện Phúc An.

Đến Tiền phủ ở huyện Phúc An, canh cửa lại nói lão giá khó chịu trong người, không tiếp khách. An Chi Phủ vừa cuống vừa tức, nhưng lại không phát tác được. Hạ quyết tâm, ông ta dứt khoát nói sẽ ở lại một khách điểm trong huyện, đợi Tiền lão gia khá hơn thì mình lại đến thăm sau.

Ông ta không tin, ông ta canh ở đây, bày tỏ thành ý, Tiền Búi có thể mãi không gặp ông ta được?

An Chi Phủ sai đầy tớ đi đặt phòng, ông ta khá thông thuộc huyện Phúc An, ở con phố bên ngoài có khách điểm khá ổn.

Vì cách khách điểm không xa, An Chi Phủ dứt khoát không ngồi xe ngựa mà dẫn con trai cùng đi, cố ý để người Tiền phủ nhìn xem, bọn họ không về thành Trung Lan mà thật sự ở lại đây, lát nữa sẽ đến.

Mới đi được một đoạn, lại thấy một chiếc xe ngựa lái đến, bên trên trang trí lùa gấm chằng ngang, nhìn như là quan gia dùng. An Chi Phủ và An Vinh Quý vội lùi ra nhường đường cho xe ngựa. Nào ngờ chiếc xe chạy đến gần bọn họ thì dừng lại, rèm xe được vén lên, để lộ ra gương mặt quen thuộc - huyện lệnh huyện Phúc An Tiền Thế Tân.

"An lão gia." Tiền Thế Tân mới ba mươi bảy tuổi, tri thư đạt lễ, lịch sự tao nhã. Làm huyện lệnh huyện Phúc An này đã hơn mười năm, cần mẫn yêu dân, danh tiếng rất cao. Hoàn toàn khác hẳn với phụ thân y.

Từng có bách tính bị Tiền Bùi bắt nạt liền đến chỗ Tiền Thế Tân đòi công bằng, Tiền Thế Tân thật sự đưa Tiền Bùi lên công đường. Cuối cùng bách tính đó được bồi thường, mà Tiền Thế Tân vì nổi giận trước hành vi của Tiền Bùi, chia nhà với lão. Cả một tòa nhà lớn là thế, nhưng lại xây tường chia đôi, một nam một bắc mỗi bên một cửa. Cha con hai người gặp nhau, cũng phải gõ cửa đi xuyên nhà.

An Chi Phủ đã gặp Tiền Thế Tân mấy lần, nhưng mỗi lần đều không nói mấy câu.

Người đến là quan, vị quan chính trực. Lúc trò chuyện tự có vẻ quan uy, tuy giọng điệu ôn hòa, nhưng An Chi Phủ vẫn thấy áp lực. Ông ta vẫn thích qua lại với những người có thể cùng uống rượu có kỹ nữ hầu bên, cùng nói chuyện bằng tiền nong hơn.

Hai là Tiền Thế Tân với Tiền Bùi bất hòa, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết. Có rất nhiều người bị thua thiệt ở chỗ Tiền Bùi cũng không dám đến trước mặt Tiền Thế Tân nói, bởi vì chỉ được sung sướng chốc lát, chứ đợi sau đó sẽ bị Tiền Bùi dùng mọi cách chinh đồn. Tuy An Chi Phủ có

lòng nịnh nọt Tiền Thế Tân, nhưng rất sợ nói sai nửa câu một chữ, đặc tội với Tiền Búi, nên có vẻ khá hời hợt.

Hôm nay thấy Tiền Thế Tân chủ động dừng xe gọi, An Chi Phủ vội vã tiến lên thi lễ: "Ra mắt Tiền đại nhân."

Tiền Thế Tân nói: "Ta mới từ thành Trung Lan về, thái thú đại nhân đã nói chuyện với ta rồi."

An Chi Phủ lúng túng, đành gật đầu thưa: "Vâng, vâng."

An Chi Phủ biết, Tiền Thế Tân luôn phản đối chuyện hôn sự giữa con gái nhà mình và Tiền Búi. Vì thế Tiền Thế Tân mới còn tranh chấp với Tiền Búi. Nhưng Tiền Thế Tân không quản được chuyện của Tiền Búi, nên buộc lòng buông lời, y sẽ không tham gia hôn lễ, sau này cũng sẽ không quản phụ thân ra sao. Tiền Thế Tân chưa bao giờ đề cập nửa chữ liên quan đến hôn sự với An Chi Phủ, cũng không coi ông ta là thông gia tương lai. Hôm nay nhắc lại, nhất thời An Chi Phủ cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Đây không phải là chuyện xấu." Tiền Thế Tân nói, "Như thế cũng tốt."

An Chi Phủ không cách nào tiếp lời được.

Tiền Thế Tân lại hỏi: "An lão gia đây là đến tìm phụ thân ta?"

An Chi Phủ gật đầu đáp "vâng".

"Thế đã gặp chưa?"

An Chi Phủ lúng túng, nét mặt già nua không biết đặt đâu, nhắm mắt đáp: "Tôi không đúng dịp, Tiền lão gia đang nghỉ ngơi."

Tiền Thế Tân nhìn An Chi Phủ, lại nhìn sang An Vinh Quý, trầm ngâm chốc lát, nói: "Phụ thân ta có hơi hồ đồ, nếu làm ra chuyện gì không ổn thỏa thì An lão gia cứ nói với ta. Có thể chuyện này không đơn giản là cưới

gả bình thường, mà còn liên quan đến chuyện quan trọng trong quân, cũng không do phụ thân ta tự ý làm bậy được. Nếu làm chậm trễ quân cơ, hậu quả không lường được, An lão gia có biết điều ấy không?"

An Chi Phủ vội vàng thưa: "Vâng vâng. Thảo dân không dám chậm trễ chính sự của các vị đại nhân."

"Như thế là tốt." Tiền Thế Tân nói: "Nếu ta đi khuyên phụ thân, chỉ sợ khiến ông ấy cố tình thêm loạn. An lão gia có giao tình tốt với phụ thân ta, vậy phiền An lão gia nói chuyện với ông ấy vậy. Nếu có gì không ổn thì cứ nói cho ta."

Ngoài cung kính đáp "vâng" ra, An Chi Phủ không biết nói gì được nữa.

Tiền Thế Tân liếc mắt nhìn An Vinh Quý: "An công tử đã biết chưa?"

An Vinh Quý cũng gấp gáp dạ thưa.

Tiền Thế Tân gật đầu với bọn họ, thả rèm xe xuống, lệnh cho phue xe lái xe về nha môn.

Đợi xe đi xa, hai cha con An Chi Phủ đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Đúng là đã kinh động đến mấy vị đại nhân quan trọng nhất trong quận Bình Nam này rồi, Tiền Bùi đã từng này tuổi nên hẳn sẽ thức thời, sẽ không làm loạn đâu.

Nhưng An Chi Phủ lại không ngờ, Tiền Bùi nổi giận đến mấy ngày liền. Đợi khi lão ta bằng lòng gặp cha con họ thì đã là chuyện của bốn ngày sau.

Bốn ngày nay An Chi Phủ quá khốn khổ, ngày ngày đến cửa, ngày ngày lại bị cản ở ngoài. Muốn về thành Trung Lan, nhưng đã lỡ nói sẽ đợi, nên không dám đi. Hôm nay nhắm mắt lại đến viếng thăm, sau khi canh cửa vào báo, cuối cùng cũng có người dẫn họ vào trong phủ.

Lòng An Chi Phủ ấy à, đúng là muốn niệm a di đà phật một trăm lần.

Tiền Bùi cười cười ngoài mặt, nhìn bọn họ đầy hiền từ, còn hỏi họ đã ăn cơm chưa? An Chi Phủ chợt cảm thấy yên lòng. Xem ra đã bớt giận rồi, có thể thông cảm cho sự khó xử của ông ta, sẽ không trách tội nặng. An Chi Phủ vội khách sáo một phen, giải thích nói là do mình dạy dỗ không nghiêm, không ngờ lại xảy ra chuyện này, hôm đó thái thú đại nhân với chủ bạc đại nhân lên tiếng, đằng sau còn có tướng quân áp chế, một tiểu dân nho nhỏ như ông ta quả thật không dám nói không. Vốn muốn thương lượng trước với Tiền lão gia, nhưng ông ta bị kẹt trong nha môn, cũng không gặp mặt được Tiền lão gia...

Còn chưa nói xong đã bị Tiền Bùi ngắt lời. Tiền Bùi nói: "Đừng nhắc đến những chuyện phiền lòng này nữa. Qua rồi thì thôi. Chúng ta ăn uống thôi, tâm sự chuyện nhà là được rồi."

An Chi Phủ luôn miệng đáp được.

Tiền Bùi sai người đưa rượu ngon và thức ăn đến thú uyển.

An Chi Phủ đã đến Tiền phủ nhiều lần, biết Tiền phủ lớn hơn An phủ của ông ta nhiều, đã từng thăm mấy viện tử cũng từng nghe mấy hí kịch ở Tiền phủ, lại chưa từng nghe nói cái tên "thú uyển" này. Ông ta và An Vinh Quý đi theo Tiền Bùi đến thú uyển, chỉ thấy cây xanh xanh mướt, hoa tươi nở rộ khắp vườn, là một vùng cảnh đẹp. Nhưng đi sâu vào trong, lại thấy giữa sân có hai hàng rào sắt chia khoảng sân thành hai bên, rất là kỳ quái.

Rượu và thức ăn được đặt cạnh hàng rào sắt. An Chi Phủ dẫn An Vinh Quý ngồi xuống theo Tiền Bùi. Người hầu rót rượu cho họ. Tiền Bùi bảo An Chi Phủ chớ khách khí, rồi tự mình động đũa trước, uống rượu dùng bữa, nhưng không nói thêm lời nào nữa.

Bầu không khí rất lạnh, cha con An Chi Phủ đều không dám nhiều lời, chỉ cứng người ngồi đó nhìn Tiền Bùi, đợi lão lên tiếng.

Tiền Bùi lại uống một ly rượu, bỗng dặn người hầu ở bên: "Đi đưa mấy con thỏ đến đây."

Người hầu đáp một tiếng rồi lui ra, sau đó nhanh chóng đưa một chiếc lồng đến, trong lồng có mấy con thỏ.

Tiền Bùi nhìn lồng thỏ một lúc, rồi sau đó đứng dậy mở cánh cửa của hàng rào sắt đầu tiên ra, sau đó bắt đầu gõ vào hàng rào. Chỉ một lúc sau, trong bụi rậm vang lên tiếng sột soạt, có một con hổ chạy ra.

An Chi Phủ giật mình, theo bản năng co người về sau.

Nhưng Tiền Bùi chỉ cười. Lão cầm một con thỏ, dùng một tay bẻ cổ gãy cái "rắc", sau đó lại từ tốn bước tới trước hàng rào thứ hai, ném con thỏ vào.

Con hổ kia rất hưng phấn, nhào lên cắn lấy con thỏ, ăn ngấu nghiến.

Tiền Bùi đợi con hổ ăn xong thì lại ném vào một con thỏ khác. Lần này là thỏ sống. Con thỏ ngốc nghếch kia còn chưa kịp phản ứng, đã bị móng hổ đè xuống. Tuy thỏ giãy dụa muốn chạy, nhưng vẫn bị hổ cắn xé nuốt vào bụng.

Tiền Bùi xoay người lại nhìn cha con An gia, khẽ mỉm cười hỏi: "Hiền điệt* có muốn thử không?"

(*Cách gọi cháu theo ý tôn xưng ngày xưa.)

An Vinh Quý nhìn An Chi Phủ, đáp vâng.

Tiền Bùi chỉ vào lồng thỏ, một người hầu lấy thỏ ra đưa cho An Vinh Quý. An Vinh Quý nhận lấy, học Tiền Bùi ném thỏ vào trong hàng rào, nhưng con thỏ kia lại rất nhanh trí, vừa rơi xuống đất liền xoay người chạy, nhảy ra ngoài.

An Vinh Quý vội chụp nó lại. Hắn cũng muốn học Tiền Bùi vận cổ con thỏ nhưng mãi mà vận không xong, dưới tình hình cấp bách, hắn liền dùng sức ném con thỏ xuống đất. Thỏ bị thương, chạy không được nữa. An Vinh Quý mừng rỡ, lại lần nữa ném nó vào chuồng hổ.

Tiền Bùi đứng cạnh cười to ha hả: "Thỏ cũng chỉ là thỏ, dẫu có chút thông minh thì sao chứ. Bẻ gãy cổ chân, cuối cùng chỉ có thể làm no bụng hổ. Hiền diệt cơ trí quả quyết, sau này rất có triển vọng đấy."

An Chi Phủ cười theo, nhưng trong lòng vô cùng sốt ruột.

Tiền Bùi ngồi về lại bàn, rửa sạch tay trong chậu nước người hầu bưng đến, nhìn con hổ đang ăn ngốn nghiêng trong hàng rào, đột nhiên hỏi: "Vẫn chưa có tin tức gì của tứ cô nương à?"

"Vâng, vâng." An Chi Phủ vội đáp, "Đã phái người đi tìm rồi."

Tiền Bùi cười nói: "Nói đến mới nhớ, đại cô nương thật là có máu mặt. Trước nay đúng là không nhìn ra."

"Là tiểu nữ không hiểu chuyện, tôi cũng hết cách dạy dỗ." An Chi Phủ luôn miệng nhận lỗi: "Là chúng tôi có lỗi với Tiền lão gia..."

Tiền Bùi khoát tay cười, không có dáng vẻ trách cứ nào, lại còn nói: "Có đôi lời tế này, thông minh quá sẽ bị thông minh hại."

Chủ đề xoay chuyển quá nhanh, An Chi Phủ không rõ lắm.

"Lại có mấy câu thể này, phép vua thua lệ làng." Tiền Bùi giơ tay lên uống hết ly rượu, cười lạnh nói: "Dù quan chức của tướng quân có lớn bao nhiêu, cũng chỉ là tạm thời thủ thành mà thôi, sớm muộn gì cũng phải đi. Nói khó nghe thì là, ngộ nhỡ chiến tranh xảy ra, lúc đó còn chưa biết được sinh tử đâu. Chúng ta cứ nhịn chút, không sao. Từ hôn rồi còn có thể định lại, người đi còn có thể quay về."

"Vâng vâng." An Chi Phủ ngạc nhiên khó hiểu, nghe ý này, chẳng lẽ Tiền Bùi còn chưa từ bỏ ý định với chuyện này? Vẫn chờ hai cô con gái của ông ta về?"

Tiền Bùi lại nói tiếp: "Đừng tưởng bọn họ làm quan thì giỏi. Ta đây chẳng lạ gì mấy kẻ làm quan, chỉ sợ liên lụy mệt mỏi, nếu không cái chức thái thú làm sao đến lượt Diêu Côn hẳn."

An Chi Phủ không dám lên tiếng đáp lại. Lời này cũng quá khác người, nếu truyền đến tai thái thú đại nhân thì chết.

"Nếu An lão gia đúng về phía ta, dĩ nhiên ta sẽ phối hợp với An lão gia, giống như lúc lấy lại sổ hàng kia vậy, đối với ta mà nói thì không phải là việc khó gì. Nhưng nếu An lão gia theo Diêu Côn, Long Đại mà lừa ta, không để ta trong mắt..."

"Không không không..." An Chi Phủ hoảng hốt xoa tay, "Tôi và Tiền lão gia là người một nhà, giao tình này đâu ai khác sánh được."

Tiền Bùi mỉm cười: "An lão gia có thể nghĩ vậy là được rồi. Mà đã là người nhà thì An lão gia cứ yên tâm mà mua bán kiếm tiền, về chuyện làm ăn có ta để ý đây, nhất định An lão gia sẽ không lỗ gì. Con người ta đây, xưa nay không chịu nổi lừa gạt, cũng không cho phép người khác bắt nạt người nhà ta."

An Chi Phủ gật đầu dạ thưa, âm thầm kinh hãi, vốn còn muốn hỏi chuyện lấy hàng kia có thể để lại hậu họa gì không, nhưng hôm nay đến nửa câu cũng không thốt ra được. Trong lòng lấy làm vui vì đã xử trí tốt, uổng phí thời gian qua cuối cùng cũng thấy Tiền Bùi tháo gỡ ân oán, nếu không lỡ bị lão ta ghi hận thật, chỉ sợ sau này không khá nổi.

Tiền Bùi khá là hài lòng trước thái độ của An Chi Phủ, cười nói: "Nói đi nói lại thì, kế hoạch kia của bọn họ rất tốt."

An Chi Phủ cười khan không mở lời, không biết là kể sách gì.

"Mật thám." Tiền Bùi cười lạnh, đổi đề tài, nói: "Nhất định đại cô nương biết được tung tích của tứ cô nương, chúng ta cứ theo dõi đại cô nương, tất sẽ tìm được tứ cô nương ngay. Không phải họ nói muốn nhờ đại cô nương dụ địch ư, nếu là đại cô nương, tứ cô nương không còn nữa, đó nhất định cũng là do mật thám làm, liên quan gì đến chúng ta đâu."

An Chi Phủ đang định gật đầu phụ họa, nhưng bỗng kịp phản ứng, nhất thời cứng đờ.

Còn về An Nhược Thần bên này, vào lầu Tử Vân mấy ngày, nghiêm túc ăn cơm ngủ nghỉ dưỡng thương xem hồ sơ, triệt để tuân theo lời dặn của Long tướng quân.

Lúc Tạ Cường đến thăm nàng thì hơi giật mình. Chỉ ba ngày ngắn ngủi, nàng đã xem xong hết tập hồ sơ cuối cùng, lại còn phân loại nữa.

An Nhược Thần chia những người nàng cảm thấy không có giá trị lợi dụng không khả nghi ra một bên, xếp những người có giá trị lợi dụng nhưng cho rằng Từ bà mối không khống chế được thành một chồng, còn chồng còn lại là những người nàng cảm thấy có giá trị lợi dụng lại còn bị khống chế.

Tạ Cường lật ra xem, hỏi nàng rốt cuộc làm sao phân ra được thế này.

"Các nàng ấy đều có nhược điểm." An Nhược Thần nói: "Ví dụ như vị Lý Tú này, nàng là tiểu thiếp phòng nhì của ông chủ cửa hàng y phục Khương Thị. Nhà nàng ta chỉ có một mẫu thân quả phụ, cơ thể không tốt. Sau khi nàng ta vào Khương gia không được bao lâu, mẫu thân nàng liền thuê a hoàn về chăm sóc mình. Tôi đã gặp Khương lão bản rồi, cũng không phải là người hào phóng vất tiền qua cửa sổ, chỉ là nạp một thiếp thất thôi, sẽ cho Lý gia bao nhiêu tiền chứ? Ở đây viết lúc Lý Tú tám tuổi thì phụ thân nàng qua đời, trong nhà không có đàn ông nào khác, cô nhi quả mẫu

sống qua ngày, có thể tích cóp được bao nhiêu bạc? Nhưng nhà của Lý gia lại là nhà ngói mới, lại có thể mượn được a hoàn về phục vụ qua ngày, lai lịch số tiền này, rất dễ làm người khác hiểu lầm. Lý Tú chỉ là thiếp, bên trên còn có chính thất coi chừng, muốn chăm sóc nhà mẹ, chỉ e cũng hữu tâm vô lực. Nếu tôi là Từ bà mối, sẽ vì lo mối hôn này mà nói chuyện với nàng ta, không để nàng ta nghèo khó nữa, lại còn chăm sóc kỹ mẫu thân nàng ta, tất nhiên nàng ta sẽ cảm tạ đội ân đội đức. Nếu nàng ta không nghe lời, mẫu thân nàng ta gặp chuyện bất trắc, nàng ta có thể làm gì được?"

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tạ Cường lại hỏi: "Vậy Lý Tú Nhi này thì có thể có lợi ích gì?"

"Tay nghề của Khương lão bản rất tốt, sinh ý của cửa hàng quần áo luôn phát đạt. Rất nhiều quan phu nhân, nữ quyến nhà giàu đều đến đó may y phục. Trong cửa hàng có nhả gian để thử đồ, có bánh có trà, thỉnh thoảng có người tự tập cũng sẽ tán gẫu đủ chuyện. Con người Khương lão bản keo kiệt, không muốn mời tiểu nhị, chế y phục thì có phu nhân hãnh làm rồi, còn Lý Tú Nhi phối hợp giúp trông nom cửa tiệm, tiếp đãi các vị phu nhân. Muốn hỏi thăm điều gì, muốn kết giao với ai, cũng không phải là không thể."

Tạ Cường cười một tiếng, trong bụng khẽ tán thưởng An Nhược Thần, "Những người cô chọn ra đó chẳng qua là cô thấy có thể, vậy cô có xác định được ai không?"

"Có." An Nhược Thần rút ra một tập, đẩy đến trước mặt Tạ Cường, "Lão bản nương của tửu lâu Chiêu Phúc, Triệu Giai Hoa."

Tạ Cường cúi đầu nhìn tập hồ sơ kia, ánh mắt lóe lên, cười hỏi: "Vì sao?"

"Cũng không có suy đoán đặc biệt gì. Chỉ là tướng quân đã nhắc qua trước đó rồi."

"Long tướng quân? Từng nhắc với cô ư?" Tạ Cường cảm thấy cần phải nói chuyện lại với tướng quân đại nhân mới được, một bên dặn hãnh phải chỉ

bảo khảo nghiệm An Nhượng Thần cho tốt, một bên lại tự mình lên chỉ điểm trước, thế là không được.

An Nhượng Thần gật đầu: "Sau đại hội thề chúng, vì án của Tạ Kim mà thái thú đại nhân đã từng triệu tôi đến nha môn tra án. Lúc tôi đi ra có đi ngang qua tửu lâu Chiêu Phúc, Long tướng quân và Tông tướng quân đang ở đó. Tông tướng quân tách quản sự An Bình nhà tôi ra, để tôi gặp Long tướng quân, tôi vốn chỉ cho rằng Long tướng quân chọn đại chỗ đó để gặp mặt, nhưng sau khi xem xong hồ sơ này, tôi phát hiện lão bản nương của tửu lâu đó cũng từng được Từ bà mối làm mai cho. Long tướng quân từng nói, nếu tôi rời khỏi thành Trung Lan, tướng quân sẽ sắp xếp tin tức cho mật thám, để mật thám tưởng tôi bị tướng quân giấu ở chỗ nào đó ngoài thành, lấy đó để dụ mật thám cắn câu. Tôi đoán, tướng quân cần truyền tin, lại còn muốn để mật thám cảm thấy có thể tin tưởng, vậy ắt hẳn phải cố tình ẩn nấp nhưng lại vô tình tiết lộ phải. Trước khi tôi mất tích đã từng lên gặp tướng quân, nếu chuyện này bị người có lòng phát hiện ra, chắc chắn tin tức sẽ thành thật."

"..." Tạ Cương cảm thấy mình không còn gì để nói, cũng không cần phải nói chuyện với tướng quân nữa.

"Tửu lâu Chiêu Phúc nằm cách quận phủ nha môn không xa, bài trí tao nhã đầy phong thái, thức ăn hạng nhất, lại có rất nhiều nhã thất, là nơi tốt để đàm luận. Nhất định sẽ có không ít quan viên ra vào. Con đường sau tửu lâu Chiêu Phúc chính là sông bạc Tụ Bảo. Trong hồ sơ của Từ bà mối có viết, nàng ta vốn là khách quen của sông bạc Tụ Bảo. Nói như thế, nếu nàng ta muốn che giấu tai mắt âm thầm ra vào tửu lâu Chiêu Phúc thì cũng không phải việc khó khăn gì. Hơn nữa tướng quân còn cố ý gặp tôi ở đó, tôi dám suy đoán, tửu lâu Chiêu Phúc này đáng ngờ hơn những nơi khác rất nhiều."

An Nhượng Thần vừa nói vừa nhìn Tạ Cương: "Tôi muốn thỉnh giáo đại nhân, chỉ từ tài liệu và địa điểm làm việc mà xem, Triệu Giai Hoa không có

khác biệt gì lớn với những cô nương khác, nhưng vì sao chúng đại nhân lại ấn định là nàng ta? Vì sao tướng quân lại chọn tửu lâu Chiêu Phúc?"

Tạ Cương gãi mũi, hắng giọng. Vì thân phận của Triệu Giai Hoa từng được sửa đổi che giấu, lúc Từ bà mối làm mai cho nàng ta đã nói dối với Lưu lão bản của tửu lâu Chiêu Phúc, thuê dệt thân phận mới cho Triệu Giai Hoa.

Phần tư liệu này là Long Đại dặn hẳn rút bỏ đi. Nên dưới cái nhìn của An Nhược Thần, Triệu Giai Hoa mới không có quá nhiều khác biệt với những cô nương khác. Nhưng lúc này mà thừa nhận thì hơi có chút lúng túng bị vạch trần.

Long Đại vừa tuần tra về từ sông Tứ Hạ, nghe thấy Tạ Cương thuật lại thì chỉ cười một tiếng, hỏi: "Vết thương của nàng đã đỡ hơn chưa?"

"Ngụy đại phu nói đã khôi phục kha khá rồi, uống thuốc thay thuốc cũng rất phối hợp, chưa bao giờ kêu đau. Là một cô nương kiên cường. Đoán có lẽ chỉ cần nghỉ ngơi hơn nửa tháng là có thể hết bệnh. Chỉ là sẹo trên người nàng ấy nặng quá, e sau này cũng không có cách nào xóa bỏ hoàn toàn được. Ông ấy nói có vẻ An cô nương không để ý lắm, chưa từng hỏi ông ấy về chuyện này, ông ấy cũng không dám nói, sợ làm nàng ấy đau lòng."

Long Đại lại hỏi: "Mấy ngày nay ngoài xem hồ sơ ra, còn có chuyện gì nữa không?"

"An cô nương lo cho tứ muội của mình. Nàng nói tứ muội nàng khá nhanh trí, mặc dù ít gặp chuyện nhưng có chính kiến riêng, nếu dọc đường đến cửa thành phía nam có gì bất ngờ, cũng biết nên để lại manh mối. Nhưng cả An phủ lẫn nha môn, cộng thêm quân đội chúng ta đã kiểm tra, nhưng không tìm được bất kỳ manh mối nào. Hôm đó trên đường không ai thấy cướp giết, cũng không thấy tiểu cô nương nào đi lạc giã gạo gào thét. Bây giờ đã bảy ngày trôi qua, cũng không có ai phát hiện thi thể mà báo

quan. An cô nương nghi ngờ tứ muội nàng ấy thật sự đã bị mật thám bắt đi rồi. Dù gì sau khi Từ bà mối chết, Tạ tiên sinh đúng là có ý đồ ra tay với nàng ấy. Có lẽ đối phương luôn canh chừng giám thị An phủ, thấy tứ muội nàng trốn nhà liền cướp đi, trói lại làm con tin để còn có đường xoay sở."

Long Đại lắc đầu: "Điều này không giống tác phong của Tạ tiên sinh kia. Trói người sống nghĩa là vẫn phải nuôi, biến số rất lớn. Hẳn ta sẽ không mạo hiểm như thế. Quan trọng hơn, lúc An Nhược Phương trốn nhà, tỷ muội các nàng đều sắp gả vào Tiền phủ, Tạ tiên sinh cũng sẽ không biết trước rằng An Nhược Thần có thể vào đến lầu Tử Vân, trừ khi..." Nói đến đây thì hẳn dừng lại.

"Trừ khi bọn chúng thật sự muốn để An Nhược Thần thăm dò tin tức huyện Phúc An thay chúng?"

"Trừ khi bọn chúng trói An Nhược Phương, tương kế tựu kế, dùng An Nhược Phương uy hiếp An Nhược Thần, cũng giúp nàng ta trốn nhà, để nàng nửa đêm đến nha môn đánh trống báo quan, lẻn vào quận phủ hoặc lầu Tử Vân, thăm dò những tin tức có giá trị hơn huyện Phúc An."

"..." Tạ Cương ngậy ra, có vẻ kinh hãi, "Chẳng lẽ tướng quân cũng không tin An cô nương?"

"Người cảm thấy nàng ta có thể tin được?" Long Đại hỏi ngược lại.

Tạ Cương ghen lời. Mắt An Nhược Thần trong suốt, thái độ khấn khoản, dáng hoàng đúng mực, có lý có chứng, lại nặng nghĩa với muội muội. Nhưng bị Long Đại hỏi như thế, hẳn lại có chút do dự.

Biểu hiện của An Nhược Thần quá mức thông minh, những lời nói ở nha môn đó cũng đã hù dọa thái thú đại nhân một phen. Mà nàng lại bị thương thành ra như thế, cơ hội thành công chạy trốn ra ngoài quả thật rất mong manh, nhưng nàng lại làm được.

Tạ Cương nhíu mày. Nếu An Nhược Phương bị bắt cóc, An Nhược Thần đã bị mật thám khống chế, vậy nàng ta đi bước cờ này cho đến bây giờ, chính là có người chỉ điểm giúp. Nàng ta diễn kịch trước mặt thái thú đài nhân, đương nhiên cũng có thể diễn được trước mặt bọn họ.

Bất kể là gì, bây giờ nàng ta đã thành công vào được lầu Tử Vân một cách vô cùng tự nhiên, tiến vào đội ngũ cốt lõi nhất đuổi bắt mật thám của bọn họ. Thậm chí nàng ta cũng chọn ra người khả nghi, cố ý nhắc đến bọn họ đã chuẩn bị sẵn để đối phó với Triệu Giai Hoa, nếu bọn họ nói cặn kẽ kế hoạch cho nàng ta thì...

Long Đại nhìn vẻ mặt của Tạ Cương, nói: "Nên người đã dạy nàng ấy chưa, đừng có khoe khoang quá, lúc nên cất giữ thông minh thì cứ cất đi, nếu không rất dễ bị phản đòn, làm người ta hiểu lầm."

Lúc này Tạ Cương mới vỡ lẽ, hóa ra vừa rồi đại tướng quân dùng kế ly gián, suýt nữa hãn đã trúng chiêu rồi. Tạ Cương tỉnh táo lại, nói: "Chưa dạy nàng ấy điều này, trước nay An cô nương đều ở chốn thâm khuê, không quá hiểu chuyện. Hôm nay ta chỉ mới những thủ đoạn mà mật thám quen dùng và vỏ bọc ngục trang để chuyển giao tin tức."

Long Đại gật đầu: "Như vậy, ta chỉ điểm nàng một hai điểm cũng được. Cũng không thể để người mệt mỏi."

Tạ Cương cố gắng lắm mới khống chế được biểu cảm trên mặt, câu này nghe sao mà giống như đang mượn cớ để đi gặp cô nương vậy. Tướng quân à, ở đây huynh là lớn nhất, muốn gặp ai thì cứ gặp, mượn cớ làm gì?!

Tạ Cương hắng giọng, nghiêm túc nói: "Không bằng ngày mai tướng quân hãy đến. Hôm nay An cô nương rất bận."

Long Đại sững sốt, nheo mắt lại nhìn hãn. Hãn đi gặp An Nhược Thần mà còn phải xếp hàng? Là ý này ư?

Tạ Cường sung sướng nói: "Ngày nào Tổng tướng quân cũng đến thăm An cô nương, chắc hẳn lúc này còn đang ở chỗ nàng ấy."

Long Đại nhướn mày.

À chu! Tông Trạch Thanh hắt xì một cái rõ to. Thời tiết hôm nay cũng không tệ lắm, hẳn cũng không thấy lạnh, vậy mà lại hắt xì. Hẳn xoa xoa cánh mũi, dẫn An Nhược Thần tiếp tục đi về phòng khách tiếp khách ở tiền viện.

Mấy ngày qua An Chi Phủ không có nhà, hẳn không tìm được lý do vào An phủ viếng thăm, An phủ lại đóng chặt cửa, nghiêm cấm người hầu ra ngoài, sắc mặt của mấy gã canh cửa rất nặng, toàn bộ phủ đều sợ bóng sợ gió, người người nói năng cẩn trọng, lúc nói cũng nhỏ giọng đi.

Tông Trạch Thanh quay về nói với An Nhược Thần, An Nhược Thần nghĩ ngợi, lại xin Tông Trạch Thanh thay nàng mời Lục đại nương. Lục đại nương đều đưa rau mỗi ngày, ắt hẳn có cơ hội vào An phủ nói mấy câu với bà vú già.

Chuyện này đối với Tông Trạch Thanh mà nói thì rất dễ.

Bây giờ Lục đại nương đang chờ trong phòng khách nhỏ.

Tông Trạch Thanh cùng An Nhược Thần đi qua, thấy An Nhược Thần chống gậy đi bộ đã vững vàng hơn, sắc mặt cũng đã khá hơn, bèn không khỏi hỏi nhiều mấy câu về vết thương của nàng, trong lúc đang nói chuyện thì chợt nghe có người ho nhẹ, Tông Trạch Thanh nhìn xem, là Tạ Cường và Long Đại.

"Tướng quân về rồi ư?" Tông Trạch Thanh vội hô.

An Nhược Thần khom người thi lễ: "Xin ra mắt tướng quân."

Long Đại nhíu mày: "An cô nương bận rộn nhỉ."

"Tạm tạm thôi, ta đang dẫn An cô nương đi gặp Lục đại nương." Tông Trạch Thanh nhiệt tình đáp lời hộ An Nhược Thần, lại còn kể nguyên nhân mời Lục đại nương đến, sau đó hỏi: "Tướng quân có gì sai bảo sao?"

"Không có gì." Long Đại đáp.

"Vậy bọn ta đi trước." Nói rồi Tông Trạch Thanh nhìn sang Tạ Cường: "Huynh đệ, ánh mắt người sao thế?"

"Không có gì." Tạ Cường mỉm cười với hắn.

Ừ, không có gì là được rồi. Tông Trạch Thanh dẫn An Nhược Thần rời đi.

Long Đại làm như không có chuyện gì cũng đi về hướng tiền viện, lại còn có thể bàn bạc tình hình ý đồ bài binh của Nam Tần và kế sách của mật thám nữa chứ.

Vào đến phòng khách tiếp khách ở tiền viện, An Nhược Thần và Lục đại nương nói chuyện riêng, Tông Trạch Thanh không tiện đứng bên nghe lén, bèn ra ngoài nhà đi dạo. Nhưng mới đi được một lúc thì lại thấy mơ hồ, tại sao tướng quân và Tạ Cường cũng đi dạo ở đây.

Tông Trạch Thanh lững thững đi đến, "Tướng quân."

"Ừ."

"Rảnh thế à?" Tông Trạch Thanh nở nụ cười chói lóa.

Tạ Cường lại ho khan một trận.

Trong phòng, An Nhược Thần và Lục đại nương hàn huyên hỏi thăm mấy câu, sau đó nói mình cần ở lại lâu Tử Vân một thời gian, đã hủy bỏ

hôn ước với Tiên phủ rồi. Bây giờ nàng không sao, đã không còn ràng buộc gì với An phủ, chỉ có mỗi bà vú già là khiến nàng không yên lòng nổi.

Nàng muốn Lục đại nương giúp nàng âm thầm chuyển lời cho bà vú. Nói nàng rất tốt, bảo bà vú không cần quan tâm nàng nữa, cứ làm như kế hoạch từ trước, cầm tiền dưỡng lão mà mẫu thân cho nàng về quê đi.

An Nhược Thần nói xong, móc ra một miếng bạc nhỏ từ trong tay áo, đặt lên bàn đẩy về phía Lục đại nương, "Nay cha đã hận ta, ta không thể tự mình về đó nói những lời này với vú được, nếu không sẽ khiến bà ấy gặp phải phiền phức. Quả thật ta không thể giao phó chuyện này cho người khác được, chỉ có thể kính nhờ đại nương."

Lục đại nương không nhận bạc, nhưng nhìn một chút ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhẹ giọng hỏi: "Trừ chuyện này ra, cô nương còn cần ta giúp gì khác nữa không?"

An Nhược Thần vội nói: "Đại nương yên tâm, chỉ có mỗi chuyện này thôi. Chỉ cần nói với vú là đại nương đã tận mắt gặp ta, ta đang sống rất tốt, bảo vú yên tâm, khuyên vú ấy tìm cơ hội rời khỏi An phủ."

Lục đại nương không để ý đến lời An Nhược Thần nói, tự ý nói tiếp: "Ta nghe nói lúc cô nương trốn nhà rất khổ sở, trước khi trốn luôn bị nhốt trong phòng, vì chuyện mất tích của tứ cô nương mà phòng của cô nương bị lục soát triệt để, đồ trang sức này nọ đều đã bị lấy đi, chứ đừng nhắc đến có tài vật gì để lại. Giờ nghe cô nương nói như thế, đến ngay cả bà vú thân cận với cô nương nhất cũng không biết kế hoạch chạy trốn của cô nương, vậy số tiền kia của cô nương..."

"Là tiền công ta trả trước." An Nhược Thần quan sát sắc mặt Lục đại nương, hình như nàng cũng không có ác ý gì, nhưng trong lòng An Nhược Thần có chút bất an.

Nàng tin Lục đại nương, ban đầu chọn nàng ta thuê phòng giúp nàng, cũng là quan sát kỹ càng mới quyết định mạo hiểm. Sau đó Lục đại nương làm việc thỏa đáng, kín miệng không nói nhiều, có tình huống gì cũng chủ động báo tin, để nàng cảm thấy mình không chọn nhầm người. Chuyện lần trước nàng nhờ cậy Lục đại nương còn phiền phức hơn nhiều, đã đưa bạc rồi, nàng ta cũng cần trọng làm việc. Nay chỉ là một chuyện chuyển lời nhỏ, vậy mà Lục đại nương lại bận khoản.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Trong lòng An Nhược Thần nhanh chóng tính toán. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, Long Đại, Tạ Cường và cả Tông Trạch Thanh đứng đằng xa hình như muốn nói gì đó, tuy không nhìn vào trong nhà, nhưng chỉ cần khẽ quay đầu lại là có thể thấy rõ nàng và Lục đại nương.

"Đại nương." An Nhược Thần nghiêng người về phía trước, cách Lục đại nương khá gần. Nàng đoán có lẽ Lục đại nương kiêng dè đây là địa bàn trong quân.

Nàng thấp giọng nói: "Số bạc này không có gì không ổn cả, ta bằng lòng làm việc cho tướng quân, là tiền công đấy. Tông tướng quân biết ta không có một cắc nào, nên mượn trước cho ta dùng. Sau này ta sẽ trả lại cho ngài ấy. Các tướng quân biết ta thấp thỏm đại nương, nên đồng ý cho ta tìm đại nương giúp sức. Đại nương cứ cầm số bạc này đi, tuyệt đối không có vấn đề gì hết. Ngoài mấy vị tướng quân ra, không có ai biết chuyện này đâu. Tông tướng quân mời đại nương đến, nên cũng tránh tai mắt người khác. Chuyện đại nương đã gặp ta, cũng sẽ không truyền ra ngoài."

Lục đại nương nghe nàng nói thế, bèn cầm lấy số bạc trên bàn vào trong lòng bàn tay. Năm đấm rơi xuống đầu gối, An Nhược Thần không thấy được nữa.

An Nhược Thần thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đa tạ đại nương."

"Cô nương." Lục đại nương không nhận khách sáo của An Nhược Thần, cũng không có vẻ cáo từ, nàng ta lại nhìn ra ngoài cửa sổ cái nữa, rồi quay đầu nhìn chăm chăm An Nhược Thần, giọng giảm xuống thấp: "Cô nương

nên biết, nhà ta là hộ quân binh. Ta gả cho hán tử nhà ta, bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng chàng đối với ta rất tốt. Sinh một đứa con trai, chàng rất mừng, chàng nói sinh con trai là tốt rồi, là nhân tài hộ quốc. Chàng còn từng nói đùa với ta, nói chàng chỉ là ngũ trường*, nhưng không chừng con trai chúng ta có thể làm tướng quân."

(*Ngũ trường là quân chế cổ đại, năm người thành một ngũ, đứng đầu là ngũ trường, ngũ cũng là hàm sĩ quan thấp nhất trong quân đội cổ đại.)

Nói đến đây, Lục đại nương mỉm cười, "Dĩ nhiên chỉ là đùa thôi. Chỉ là ta muốn nói, ta không biết nhà người khác thế nào, hộ quân là khổ, nhưng hán tử nhà ta tình nguyện, chàng lấy việc mình có thể dốc sức vì nước làm điều vinh quang, cho dù chỉ là một tiểu tốt, chàng cũng tự hào. Con trai ta cũng thế. Tuy tuổi nó còn nhỏ nhưng đã theo cha nó rồi, dấp dấp giống nhau, tính cách cũng giống. Một năm đó, hai người họ không quay về nữa. Người khác cũng khuyên ta, nhân lúc còn có chút tiền chút bạc, có thể lấy làm đồ cưới mà tìm một người khác, nếu không nửa đời sau sẽ bơ vơ. Chúng ta vốn nghèo khó, không so được với quý phu nhân thủ tiết nổi danh, vẫn phải cân nhắc đến sinh kế. Nhưng ta không thể, một mình ta vẫn có thể sống tốt, ta không thể có lỗi với hán tử nhà ta được. Ta cũng không sợ chuyện, chỉ cần là đúng chuyện, nên giúp sẽ giúp, nên làm sẽ làm."

An Nhược Thần im lặng lắng nghe, suy đoán ý trong lời của Lục đại nương, trong lòng có chút cảm động.

"Cô nương, căn phòng lần trước cho thuê, ta đoán là chính cô nương muốn thuê, ta nghĩ cô nương sợ sau khi gả sẽ bị đánh đập, muốn để lại đường lui, sau này còn có thể có một chỗ dung thân. Ta lấy bạc của cô nương là muốn để cô nương được yên tâm, sợ cô nương không tin ta làm tốt, lại phó thác cho người khác. Ngộ nhờ người kia đi nói lung tung, lại gây phiền toái cho cô nương."

"Đại nương." Hốc mắt An Nhược Thần nóng lên.

"Ta không phải làm vì tiền, số bạc kia ta cũng không động đến nửa cắc." Lục đại nương đưa tay qua từ dưới bàn, đặt bàn tay lên đầu gối An Nhược Thần, đưa một túi vải sang, "Cô nương, cô có phiền toái gì không? Có gặp phải bức bách gì không? Ngoài chuyện cô để đại nương chuyển lời, ta có thể làm gì cho cô nữa không? Ta vào lầu Tử Vân một chuyến cũng không dễ dàng gì, cô nương đừng ngại mà cứ nói thẳng."

Mũi An Nhược Thần chua xót, nàng nào có tài đức gì, mà lại gặp được người tốt lương thiện như thế.

"Đại nương, ta không thể cầm số bạc này được." Nàng đẩy túi vải về chỗ Lục đại nương, nhưng Lục đại nương nhanh chóng rút tay về.

"Cầm đi. Dù sao chẳng nữa, không có tiền bên mình thì không được. Hơn nữa số bạc này vốn là của cô nương. Ngộ nhớ..." Lục đại nương lại lặng lẽ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nếu cô nương còn định rời đi hay là tìm chỗ ẩn thân, vẫn phải cần chút bạc dứt lốt. Đợi bà vú rời khỏi thành rồi, cô nương còn có thể dùng lý do gì để mời ta vào đây? Tóm lại phải nghĩ cách để mình sống tốt."

An Nhược Thần mở to mắt, gắng nén nước mắt, "Đại nương, Long tướng quân là người tốt." Rồi nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, ba người kia vẫn ở đó nói chuyện, "Bọn họ chỉ ngẫu nhiên đứng trò chuyện ở đó thôi, chứ không phải là muốn giám thị ta. Nếu thật sự đề phòng ta thì tìm người theo dõi trong bóng tối mới phải."

Lục đại nương suy nghĩ, cảm thấy cũng có lý, "Làm sao cô nương lại đến đây, sau này định thế nào, có thể nói với ta được không?"

An Nhược Thần lắc đầu: "Chuyện dài dòng lắm đại nương, nhưng đại nương không cần lo cho ta đâu. Ta ở đây rất tốt, Long tướng quân đã cứu ta, ta sẽ dốc sức vì tướng quân. Ta sẽ không trốn nữa, không thấy muội muội ta đâu nữa rồi, ta phải tìm muội ấy cho bằng được."

"Tứ cô nương ư?"

An Nhược Thần gật đầu.

Lục đại nương nói: "Được rồi, ta cũng sẽ để ý giúp, nếu nghe ngóng được tin tức gì của Tứ cô nương, ta sẽ báo cho cô nương ngay."

An Nhược Thần cảm kích: "Đa tạ đại nương."

"Được rồi." Lục đại nương bình tĩnh trả lời: "Lúc đầu cô nương cứu ta một mạng, ta vốn không hiểu gì, sau đó có nhiều chuyện xảy ra, ta nghĩ một chút là biết ngay. Đại ân của cô nương, ta luôn ghi tạc trong lòng."

Cuối cùng nước mắt của An Nhược Thần cũng rơi xuống: "Đại nương."

Nàng ấy vừa nghĩ là đã rõ tất cả mọi chuyện, cũng biết chủ nhà họ Trần và nàng ấy là bị An Nhược Thần nàng làm liên lụy. Nhưng Lục đại nương lại chẳng trách tội chút nào, còn cảm tạ nàng ơn cứu mạng.

An Nhược Thần nói: "Là ta có lỗi với đại nương."

"Không trách cô được." Lục đại nương nói: "Oan có đầu nợ có chủ, là do những kẻ ác kia gây ra chuyện ác, liên quan gì đến cô nương?" Rồi nàng ấy dừng lại, hỏi: "Những người đó, là mật thám sao?"

An Nhược Thần gật đầu.

"Cô nương nghe được bí mật của họ, phải không?"

An Nhược Thần gật đầu.

Lục đại nương im lặng chốc lát: "Vậy ta không nói thêm gì nữa. Ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với bà vú của cô, cô cứ yên tâm. Còn chuyện tứ muội của cô, ta cũng sẽ để ý giúp. Cô nương cứ giữ số bạc này đi, cô một thân một mình ở đây, bên cạnh không có ai giúp, ai biết được sau này sẽ xảy ra

chuyện gì, dù sao cũng phải có vật bên mình mới được. Nếu có nhu cầu nhờ ta gì thì cô cứ đến tìm ta. Ta chẳng bận lòng gì nhiều với cõi đời này, cũng không sợ phiền phức." An Nhược Thần nghen ngào gật đầu.

Lục đại nương lại liếc mắt ra ngoài cửa sổ lần nữa, rồi đứng dậy, thì lễ với An Nhược Thần: "Cô nương, hán tử nhà ta là là người cục mịch, nhưng chàng có nói, phàm là trọng tình trọng nghĩa, dù chỉ là chuyện nhỏ thì cũng phải đội trời đạp đất. Ta luôn khắc ghi điều ấy. Mà ta cảm thấy, lời này còn có thể nói lại rằng, phàm là trọng tình trọng nghĩa, dù chỉ là nữ tử, cũng phải đội trời đạp đất. Cô không cam lòng chuyện hôn sự, cô dám bỏ trốn, ta rất bội phục cô nương. Cô nửa đêm đánh trống kêu oan chỉ vì muốn tìm muối muối, ta rất bội phục cô nương. Cô biết Trần lão đầu đã bỏ mạng, nhớ đến an nguy của ta mà tìm người cứu ta, ta rất cảm kích cô nương. Ta chúc cô nương được bình yên, xin hãy bảo trọng."

An Nhược Thần thấy nàng đứng dậy, cũng vội đứng lên theo. Nghe nàng ấy nói thế, nước mắt thấm ướt vạt áo, gập người thật thấp: "Đại nương, ta không bằng được như đại nương."

Lục đại nương cười một tiếng, cáo từ rồi đi.

Tông Trạch Thanh đi vào trong phòng, thấy An Nhược Thần đứng đó, cầm số bạc vụn hăn cho nàng mượn trong tay.

Nàng trả bạc lại cho hăn, tuy mắt ngấn lệ nhưng lại mỉm cười: "Tông tướng quân, tôi thật là may mắn, tôi luôn gặp được người tốt."

Tông Trạch Thanh ngấn người, vốn muốn bảo An Nhược Thần giữ bạc lại đi, nhưng Long Đại cứ đứng bên cạnh nhìn miết, hăn cũng không được tự nhiên. âm thầm mượn tiền cho một cô nương là một chuyện, cho cô nương tiền ngay trước mặt người khác lại là một chuyện khác, thật sự không ổn, bèn phải nhận lấy.

An Nhược Thần cảm ơn hẳn, rồi hành lễ cáo từ với Long Đại, Tạ Cường, sau đó cầm gậy bước đi.

Tông Trạch Thanh sờ mũi, cầm sổ bạc vụn kia, dưới cái nhìn của Long Đại thì có chút lúng túng. Đành phải nói nhảm lấp liếm: "Tướng quân à, huynh nhìn An cô nương xem, đúng là không có tiền đồ chút nào, người khác giúp nàng không muốn bạc của nàng, nàng lại thấy người ta tốt, không có tâm cơ như thế, làm sao đối phó với mật thám được."

Long Đại không đáp.

Tạ Cường nói: "Người như thế mà cũng lên làm tướng quân à, đừng lo lắng thay An cô nương nữa."

Tông Trạch Thanh trợn mắt: "Ta thế nào, ta đây hữu dũng hữu cả mưu."

Tạ Cường cười: "Đúng thế đúng thế."

Tông Trạch Thanh không phục: "Hừ, người đang cười chê ai đấy? Cứ chờ đấy, nhất định ta sẽ dạy An cô nương thành cao thủ, dạy nàng ta có thể bắt được mật thám ngay trong một lần."

Tạ Cường lại cười: "Xem ra phải kính nhờ Tông tướng quân rồi."

Long Đại gật đầu, sau đó chấp tay sau lưng xoay người rời đi.

Tạ Cường đợi Long Đại đi xa, lúc này mới ngạc nhiên hỏi: "Này, tướng quân đại nhân nói là phải dạy An cô nương đối phó với mật thám thế nào, tại sao giờ không đi nữa?"

Nhất thời Tông Trạch Thanh nứt mắt: "Đợi đã, ta bị người hãm hại rồi ư?"

"Làm sao biết được." Tạ Cường vô cùng chân thành, "Người là huynh đệ tốt với ta mà."

Tông Trạch Thanh: "... " Nhất định, nhất định là hẳn bị hại rồi.

Ngày hôm sau, Long Đại lại rời khỏi lầu Tử Vân, đến trại lính ở ngoài thành. An Nhược Thần không gặp được Long Đại, chỉ phải tiếp tục dưỡng thương, nghiêm túc học hành.

Vào ngày An Chi Phủ và An Vinh Quý về nhà, Lục đại nương đã gặp được bà vú già. Hai người tìm một chỗ yên tĩnh tỉ mỉ nói chuyện. Bà vú nghe Lục đại nương nói, nước mắt dâng trào. Luôn miệng trách mình vô dụng, không bảo vệ được cô nương nhà mình, trước giờ không biết được tâm tư của nàng ấy, bây giờ lại còn làm phiền nàng quan tâm.

Lục đại nương nhân cơ hội khuyên bà nhanh chóng tìm cơ hội rời đi, bảo vệ mình cho tốt.

Nhưng bà vú cúi đầu, một lúc lâu sau chợt nói: "Tôi ấy à, cho tới giờ tôi chưa từng nghĩ có thể có lối thoát kháng mệnh không nghe lời. Tiểu thư nhà tôi gả cho An Chi Phủ, sống cũng chẳng tốt gì, tôi khuyên nàng một là phải nhẫn nhịn, hai là phải phô ra uy nghiêm của chủ mẫu, lúc đó mới có thể chấp chưởng đại cục, an nhàn hơn được. Nhưng nàng không chịu nổi, cũng không quản xuyên được. Tôi âm thầm mời phù thủy đóng bù nhìn, muốn giúp nàng đối phó với đám thiếp thất mê hoặc lão gia, nhưng rồi ững vô dụng, Cuối cùng tiểu thư nhà tôi chịu uất ức mà ra đi. Tôi buồn bã tự trách mắng mình, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Xưa nay tôi không hề nghĩ đến con đường khác. Hôn sự của đại cô nương với Tiền phủ, tôi còn chẳng dám nói với tiểu thư, sợ nàng ở dưới cửu tuyền đau buồn. Tôi vào miếu thắp hương, nguyện rửa Tiền Búi kia chết sớm, lại dạy cho đại cô nương mấy kế lấy lòng đám di nương kia, ít nhất khi ở Tiền phủ phải sống, nhẫn nại mấy năm, đừng cản lão đầu kia cưới thiếp thất nạp a hoàn gì cả, cứ theo ý lão đi, thậm chí còn có thể lấy mấy phòng thiếp cho lão ta, rồi năm nay sang năm khác, càng hoang dâm càng dễ chết sớm. Tôi chỉ muốn những điều đó thôi..." Nói đến đây, bà ta

lại lau nước mắt: "Tôi chỉ dạy gắp những chuyện đó thì chỉ có thể làm thế, nhưng chưa từng nghĩ đại cô nương lại có chủ ý khác. Thì ra trước giờ cô ấy vẫn không chịu khuất phục, kể lấy lòng hay nhịn nhục gì chứ, hôm nay tôi mới hay, cô ấy bằng lòng làm thế là vì muốn đi một con đường khác. Tôi chưa từng nghĩ tới, cũng không dám nghĩ đến con đường khác."

Lục đại nương than thở: "Ma ma à, bây giờ nói những chuyện này thì có ích gì. Đại cô nương đã ra ngoài rồi thì cứ để nàng ấy đi đi. Cô ấy chỉ bận lòng mỗi ma ma, ma ma cứ để cô ấy được yên tâm đi."

Bà vú lắc đầu: "Tôi ấy, tôi luôn nói là muốn về quê dưỡng lão, nhưng lại đi đâu được chứ, trong lòng chỉ mong có thể chăm sóc đại cô nương đến già rồi chết đi, khi ấy mới không phụ lòng tiểu thư nhà ta. Đại cô nương cứ giục tôi đi, tôi nghĩ là cô ấy không muốn tôi phải thấy cảnh cô ấy gả đến Tiền phủ mà đau lòng khổ sở. Cuối cùng hôm nay cũng biết được tâm tư mưu trí bạo dạn của cô ấy, ta lại càng không thể đi."

Lục đại nương cau mày: "Sao lại nói vậy?"

"Cô em à, đại cô nương đã nhờ cô đến thì hẳn sẽ tin cô. Trước giờ cô ấy tìm cô nói chuyện, nay tôi cũng biết là đã xảy ra chuyện gì rồi. Tôi là một người vô dụng, nên đại cô nương có ý gì cũng không nói với tôi, cô ấy biết nhất định tôi sẽ ngăn cản, sẽ khuyên cô ấy đừng lỗ mãng đừng nghĩ nhiều, giống như đã từng khuyên mẹ cô ấy vậy. Cô ấy không nghĩ như vậy, cô ấy cảm thấy không nhờ vả tôi được gì."

Lục đại nương vội la lên: "Ma ma, nhất định đại cô nương không nghĩ như thế đâu, vì nàng không muốn làm liên lụy đến ma ma, tránh bà dây vào nguy hiểm."

Bà vú lắc đầu: "Không cần phải an ủi tôi nữa, trong lòng tôi biết mà. Trước đây tôi đã nghĩ sai rồi. Bây giờ đại cô nương đi ra ngoài, trong lòng tôi rất vui. Tôi ấy, chỉ là một bộ xương già, chết cũng không có gì đáng

tiếc, còn dưỡng lão cái gì nữa chứ. Tôi mà đi cũng không yên tâm. Tôi nói cho cô biết, tên khốn An Chi Phủ kia lòng dạ độc ác, đại cô nương chạy đi như thế, còn ở trong thành này, nhất định hãm hại cô ấy. Hãm đến huyện Phúc An để gặp Tiền Bù, còn nán lại mấy ngày. Trong mấy ngày qua, bọn họ đã bàn bạc điều gì? Nghĩ cách đối phó đại cô nương ư? Tôi phải ở lại An phủ để nghe ngóng tin tức, nếu họ có ý đồ bất lợi với đại cô nương, tôi phải báo tin ngay."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Đúng là An Chi Phủ ở huyện Phúc An đã được Tiên Bùi dặn dò chút chuyện, ở trước mặt Tiên Bùi ông ta đáp rất sảng khoái, nhưng sau khi về phủ lại càng nghĩ càng không nổi, bèn cho gọi An Bình và Đàm Thị phòng nhì đến bàn bạc.

Thì ra lúc ở huyện Phúc An, Tiên Bùi đã bảo An Chi Phủ chép một bản tố trạng theo ý lão, nói là trước mắt không phải thời cơ, nhưng muốn giữ lại để sau này để lên kinh cáo trạng còn có cái mà dùng. Hai nhà An, Tiên bọn họ bị Diêu Côn và Long Đại hại thành thế này, tuyệt đối không thể để vậy được.

Lúc ấy bên cạnh có mãnh hổ có hầu dữ, trước mặt là nụ cười của Tiên Bùi, An Chi Phủ nào dám nói "không", vội vã nghiêm túc dựa theo đó mà chép, lại còn ấn dấu tay nữa. Nhưng lúc chép xong toan nhận lấy, Tiên Bùi lại nói hay là để ở chỗ lão đi, dù gì lão cũng biết nhiều người, đợi lúc thời cơ thích hợp, lão nhờ người đi cáo quan cũng dễ hơn.

An Chi Phủ về nhà mới cẩn thận suy nghĩ, chợt ngộ ra đây là mầm tai họa.

Cũng như số hàng ngọc thạch kia của ông ta vậy, Tiên Bùi nhờ người nào, làm chuyện gì, ông ta không biết chút nào. Nhưng bản tố trạng là ông ta viết, dấu tay là ông ta in, lại còn kiện thái thú và hộ quốc đại tướng quân. Tiên Bùi cầm nó dùng thế nào, kiện cáo ra sao, qua tay ai, ông ta cũng không biết.

Ông ta chỉ là một bách tính nhỏ bé, vẫn muốn sống yên ổn. Đúng là ông ta hận con gái lớn, nhưng lúc không có người chinh nó thế nào thì là một

chuyện, đưa đến trước mặt mệnh quan triều đình lại là chuyện khác, ông ta cũng chưa chán sống.

An Bình và Đàm Thị nghe được chuyện này, cũng kinh hãi hít khí lạnh.

An Vinh Quý đứng bên cạnh nói: "Cũng không thể không làm chuyện này được, tình hình lúc đó bắt ép cha phải viết. Con muốn nói là, cha không cần để tâm quá đâu. Chẳng qua Tiền lão gia giữ lại đường lui thôi, có lẽ chỉ nói ra vẻ thế thôi, muốn dùng chuyện này để chèn ép thái thú đại nhân, dẫu gì giao tình của ông ta với thái thú đại nhân cũng không bình thường. Lúc này bị thái thú đại nhân ép phải từ hôn, nên trong lòng ông ta mới không thoải mái. Nhưng ông ta sẽ không lên kinh cáo trạng thật đâu. Những chuyện Tiền lão gia đã trải qua còn nhiều hơn chúng ta nhiều, tất biết chuyện nặng nhẹ."

Đàm Thị ngắt lời con trai, nói: "Ông ta dùng yếu điểm để uy hiếp thái thú đại nhân ư? Ta thấy là dùng để uy hiếp lão gia thì có. Dẫu sao lần này người từ hôn cũng là lão gia, trong lòng Tiền lão gia không thoải mái, lại muốn đề phòng sau này lỡ lão gia không bàn bạc gì lại với ông ta, thế nên mới nắm điểm yếu này. Nếu lại chọc ông ta không hài lòng lần nữa, chỉ e ông ta dùng nó gây phiền toái cho An phủ chúng ta thôi."

An Chi Phủ chấn động, cuối cùng cũng nhận ra bất an trong lòng là gì.

Đúng thế, tạm thời cửa hàng ngọc thạch không còn gì đáng lo, nhưng mẫu cáo trạng này nằm trong tay Tiền Bùi, vậy là coi như ông ta đã bị nắm thóp. Không cần đệ đơn cáo trạng lên kinh thành, chỉ cần xòe ra trước mặt thái thú đại nhân, An gia ông ta đủ tiêu rồi.

Đến lúc đo Tiền Bùi thả tay vứt bỏ mình, nói là An Chi Phủ ông ta không yên phận, lại còn muốn kiện cáo đại nhân, còn lão ta đóng vai người tốt đã giữ lại cáo trạng. Đến lúc đó chẳng cần đoán cũng biết thái thú đại nhân sẽ đứng ở phía nào.

An Chi Phủ cuống quýt đến nỗi ngồi cũng không yên. Tạm thời một phòng người không nghĩ ra đối sách gì.

An Vinh Quý an ủi: "Chúng ta không đối nghịch với Tiền lão gia, ông ta sẽ không gây khó dễ cho chúng ta đâu. Vả lại, nếu thật sự tố cáo, ông ta cũng không thoát được liên quan. Tiền lão gia cũng không phải người trong sạch gì, nếu cẩn thận điều tra, chẳng phải phiền toái của ông ta còn lớn hơn sao? Có lẽ ông ta chỉ nghi ngờ, muốn nắm trong tay chút lợi thôi."

Đàm Thị hỏi: "Ngoài viết cáo trạng ra, Tiền lão gia còn nói gì không?"

"Đa số toàn là mấy câu giận dỗi." An Chi Phủ nhớ Tiền Bù có nói nếu An Nhược Thần xảy ra chuyện gì, thì đó là do mật thám gây ra, không liên quan đến họ, nghĩ mà lạnh cả người.

Không phải lão ta thật sự có ý đó chứ? Những chuyện này vẫn nên đừng khoe ra thì hơn, ngộ nhỡ thật sự có chuyện gì, An gia bọn họ phải phải sạch quan hệ. Người biết càng ít phiền toái càng nhỏ đi.

An Chi Phủ nhìn An Vinh Quý, An Vinh Quý mím môi không nói. Trên đường đi An Chi Phủ đã dặn hẩn mấy lần, đừng rêu rao gì mấy câu độc ác kia của Tiền Bù với bên ngoài, mà cũng đừng nói nhiều ở trong nhà. An Vinh Quý thấy An Chi Phủ trợn hẩn, liền biết là lại đang cảnh cáo mình.

An Chi Phủ hỏi: "Mấy hôm nay có động tĩnh ở bên nha môn với tướng quân không? Con tiện nhân An Nhược Thần kia có từng về đây gây náo loạn không?"

An Bình đáp: "Tông Trạch Thanh có đến thăm, nhưng lão gia không có ở đây nên người ta về luôn mà không nói gì. Ta có đến nha môn nghe ngóng, thái thú đại nhân đang bận xử vụ án khác, không nhắc lại chuyện của đại cô nương. Ta có đến lầu Tử Vân hai chuyến rồi, ở đó có vệ binh canh giữ, ra vào đều là quân gia. Không thấy người làm nên cũng chẳng tiện hỏi thăm."

"Ừ." An Chi Phủ nói: "Tuy tiện nhân kia rất đáng ghét, nhưng chúng ta vẫn không thể làm căng với nó được. Ý của Tiền lão gia cũng là vậy..."

Đàm Thị không nhịn được cướp lời: "Tiền lão gia không dám làm dữ với nó cũng là do kiêng dè Long đại tướng quân. Vậy mà còn để lão gia viết cáo trạng kia, rõ ràng chính là muốn ép buộc An gia chúng ta."

An Vinh Quý cuống cuồng: "Mẹ, ý của Tiền lão gia không phải là thế..."

"Nói lung tung gì thế hả!" An Chi Phủ trừng mắt nhìn An Vinh Quý, rồi quay sang nói với Đàm Thị: "Trước kia con tiện nhân kia cứ làm bộ run sợ không dám không nghe lời, ai mà biết đằng sau cất giấu thủ đoạn gì, lừa cả Long tướng quân với thái thú đại nhân. Nay chúng ta không rõ nó nghĩ gì, ai biết nó sẽ còn làm ra trò nào nữa, không đáng vì nó mà đắc tội với tướng quân và thái thú đại nhân. Chuyện bây giờ thành ra thế này, làm gì cũng phải cho nó chu toàn. Nàng tìm cơ hội đi đến lầu Tử Vân của tướng quân kia, gặp con tiện nhân kia một lần. Nói là dẫu sao cũng là người một nhà, nó có vất vả không, chúng ta cũng lo lắng. Chuyện cho tới bây giờ, cũng sẽ không trách nó nữa. Nó làm việc cho tướng quân, cả nhà chúng ta cũng được thơm lây. Nếu nó cần nhà ta giúp gì thì cứ việc nói. Hôn sự đã hủy bỏ, cứ vậy mà cho qua đi. Cứ nói là ta khuyên can mãi, đã thuyết phục phía Tiền lão gia rồi, sẽ không còn ai để bụng chuyện này nữa, bảo nó cứ yên tâm."

Đàm Thị càng nghe chân mày càng nhíu chặt, đó không phải là bảo nàng ta đến nịnh bợ con tiện nhân An Nhược Thần kia ư?

An Chi Phủ lại nói: "Nhưng nàng như vậy mà đi chỉ sợ là không gặp được nó. Qua hai ngày nữa ta sẽ mời Tông tướng quân đến, nhờ ngài ấy giúp dàn xếp từ trong, sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Đàm Thị mím chặt môi, trong lòng rất không thoải mái. Chuyện này ngay đến xin người sắp xếp gặp mặt thế nài cũng đã nghĩ rồi, ý là ép buộc

nàng ta phải đi ư?

"Lão gia." Đàm Thị nói: "Thiếp tình nguyện giải sầu vì lão gia. Nhưng chuyện này thiếp làm cũng không thích hợp. Lúc đại cô nương ở trong phủ đều không nhìn thiếp thuận mắt. Mẹ nó ra đi sớm, thiếp lại chấp chưởng nhà cửa nên cũng quản nó nhiều điều. Trong phủ này, e người nó hận nhất chính là thiếp. Thiếp đi cũng vô ích."

An Chi Phủ trợn mắt: "Chẳng lẽ là ta đi!" Nhớ lại lúc ở trong nha môn bị con gái lớn giễu cợt một phen mà hấn tức điên lên.

Đàm Thị cụp mắt, biết chuyện này Đoàn Thị phòng bốn không đi được, mà nàng đi thì chỉ có thể gây gổ với An Nhược Thần. Định nói hay là để phòng ba hoặc phòng năm đi, nhưng nghĩ một lúc lại thấy như thế thì sẽ khiến các nàng nhạo báng. Ở trong nhà bị những ả tiện nhân đó ngấm ngấm cười nhạo cũng chán ghét như đi đến lầu Tử Vân bị An Nhược Thần châm chọc vậy.

Đàm Thị cắn răng, không nói lời nào.

An Chi Phủ phất tay, nói: "Cứ quyết định vậy đi. Nàng nhờ bên nhà mẹ nàng đến Tiền phủ thăm viếng, thăm dò xem lão có ý định lên kinh cáo trạng không. An Bình, người cũng phải lưu ý động tĩnh bên nha môn, dứt lút nhiều nhiều vào, có gì phiền toái thì chúng ta phải biết trước."

Mọi người lên tiếng đáp, rồi An Chi Phủ cho bọn họ ra ngoài cả, chỉ giữ An Vinh Quý lại nói chuyện riêng.

Đàm Thị quay về viện, càng nghĩ càng cảm thấy tức giận. Chợt nhớ đến vừa nãy con trai chỉ mới nói được nửa thì bị ngắt lời, cảm thấy nhất định trong này còn có chuyện gì đấy. An Nhược Hi nghe nói mẫu thân quay về, mau chóng đi thỉnh an, hỏi thăm xem cha đã nói gì với Tiền Bùi.

Đàm Thị đang nổi giận, không thể nào nhịn được: "Tiền lão gia không để cho cha con gả con gái qua nữa, rốt cuộc con muốn hỏi mấy lần nữa? Chẳng lẽ có chuyện mẹ sẽ không nói với con ư? Mẹ là mẹ của con, còn có thể hại con sao?"

An Nhược Hi sợ hãi không dám đáp. Lại nghe Đàm Thị chửi đổng: "Để ta đi để bị con tiện nhân kia chọc tức ầy à, hừ!"

An Nhược Thần vội bưng trà lấy lòng Đàm Thị, lại xoa vai cho nàng ta. "Mẹ đừng tức giận mà, là nữ nhi không tốt. Mẹ bị ầm ức sao? Bị ai chọc giận vậy ạ?"

Đàm Thị uống mấy ngụm trà, nghĩ ngợi thông thuận, bỗng nảy ra một ý, quay đầu lại nhìn An Nhược Hi, đang định mở miệng thì nghe thấy a hoàn ở bên ngoài kêu lên: "Đại công tử tới."

An Vinh Quý bước vào. Đàm Thị kéo hăn lại hỏi: "Vừa nãy con ở thư phòng muốn nói gì thế? Tiền lão gia không có ý đó, vậy là ý gì?"

An Vinh Quý ngồi xuống, uống trà An Nhược Hi rót, vẫy lui a hoàn phục vụ theo vào phòng, lúc này mới nói: "Vừa bị cha dạy dỗ một trận này, nhưng chuyện này không phải chuyện gì lớn, con vẫn phải bàn bạc với mẹ một chút." Nói xong liền liếc nhìn An Nhược Hi, ám chỉ bảo Đàm Thị có thể để tỷ tỷ cũng lui ra không.

An Nhược Hi đương nhiên biết ý hăn, nhưng nghe nói chuyện này có liên quan đến Tiền phủ, dĩ nhiên là liên quan đến Tiền Bùi, làm sao nàng ta chịu đi được. An Nhược Hi vội ôm lắt cánh tay Đàm Thị, ngồi xuống cạnh nàng ta: "Mẹ, nữ nhi cũng muốn nghe, có lẽ còn có thể giúp được không chừng."

Đàm Thị cũng đang có ý để nàng giúp, vậy là nói với An Vinh Quý: "Con cứ nói đi."

An Vinh Quý liếc nhìn An Nhược Hi, rồi nói hết sự tình trong mấy ngày bọn họ đến Tiền phủ, bao gồm sau mấy ngày Tiền Bùi phốt lờ họ, cố ý dẫn đến thú uyển, ăn cơm bên cạnh hồ dữ, nói những lời ý vị sâu xa, vân vân.

Đàm Thị nghe mà thất kinh: "Nói như thế, Tiền lão gia thật sự không sợ Long tướng quân và thái thú đại nhân?"

An Vinh Quý nói: "Không thể nói là sợ hay không, cũng không biết là cố ý giả vờ cho cha con con xem hay là thế nào. Nhưng ông ta không nuốt trôi cục tức này, muốn nắm lấy tứ muội và đại tỷ là thật. Không phải ông ta đã nói, muốn canh chừng đại tỷ tìm được tứ muội, rồi nếu hai người họ xảy ra chuyện gì thì do mật thám làm, không liên quan đến ông ta với chúng ta."

Đàm Thị cau mày: "Vậy là không phải để chúng ta trở mặt với tiện nhân An Nhược Thần kia, lấy lòng nịnh hót, chẳng lẽ Tiền lão gia muốn mượn chúng ta để nghe ngóng tin tức của con tiện nhân kia mà tìm ra tứ cô nương, để sau này tiện ra tay với chúng nó?"

"Tuy không nói rõ, nhưng con cảm thấy đúng là vậy." An Vinh Quý nói: "Mà cha cũng cho là vậy, nên mới lo sau này gây ra tai họa, nghĩ hoài nghĩ mãi, cuối cùng nói với con, không được phép nói chuyện này với bất cứ ai. Con có khuyên cha, không thể nào đắc tội với Tiền lão gia được. Từ hôn cũng đã quá đủ nhục nhã với Tiền lão gia rồi, theo tính khí của ông ta, không trả thù chúng ta mà trái lại còn vui vẻ tiếp đón, nhất định là vì bây giờ chúng ta vẫn còn hữu dụng. Chúng ta phải theo ý ông ta trước. Dù sao tiếp xúc liên lạc ân cần với con gái nhà mình cũng hợp tình hợp lý, không phải chuyện vi phạm kỷ cương gì, nói đến đâu cũng không sợ. Nếu sau này Tiền lão gia thật sự muốn chúng ta làm ra chuyện gì bất thường, đến lúc đó hẵng bàn lại."

Hơn nữa mà nói, hồi đầu chúng ta làm ăn, tửu lâu với tiệm đối tiền cũng như vậy, thử nghĩ xấu xem, nếu chiến tranh thật sự bùng nổ thì thành Trung Lan này không được yên ổn, tửu lâu và tiệm đối tiền làm gì còn làm ăn tốt

được? Nếu chúng ta phải dời đi nơi khác tránh loạn, cũng không thể mang theo những thứ đó được. Chỉ có cửa hàng ngọc thạch là chắc ăn nhất, có thể chở đi, đi đến quận nào cũng đều là hàng bán chạy. Tiền lão gia muốn yên ổn chúng ta, đương nhiên chúng ta cũng phải yên ổn hẳn. Ông ta làm chuyện mình muốn làm, chúng ta cứ nắm chỗ tốt của chúng ta. Còn đại tỷ lòng dạ đen tối không để ý an uy người nhà, cần gì chúng ta phải chú ý đến tỷ ta chứ. Tỷ ta vốn nên gả cho Tiền lão gia, Tiền lão gia sẽ làm gì tỷ ta, chúng ta cũng không cần phải lo."

"Là cái lý này." Đàm Thị khẽ gật đầu.

An Vinh Quý lại nói: "Chỉ là cha bán khoản cái này bán khoản cái đó, lại còn muốn làm thế nào để phui sạch quan hệ, đừng lún sâu vào chuyện này. Nhưng cha lại không nghĩ, đại tỷ trốn nhà, cha lại hủy hôn, trong lòng Tiền lão gia đã ghi hận, sao chúng ta có thể phui sạch được chứ. Ý của cha là không thể hạ mình đến gặp đại tỷ được, mà cũng không muốn gặp. Sợ gây gổ gì, sau này lỡ có chuyện thì tướng quân và thái thú đại nhân sẽ tính sổ trên người cha. Thế nên mới muốn để mẹ đi gặp một lần, đại tỷ sẽ khiến mẹ nhục nhã, làm mẹ bị chọc tức, cũng không cần đi gặp lần hai nữa. Cha sẽ nói lại với Tiền lão gia là tiện nhân kia không hề niệm tình thân, quyết liệt cắt đứt với nhà chúng ta. Suy nghĩ đủ cách cũng không có cách nào giả vờ thân thiết với tỷ ta được. Chuyện này không làm được."

Đàm Thị cau mày, cơn tức trong lòng lại nổi lên, lão gia không muốn nhìn sắc mặt tiện nhân kia, vậy mà lại sáng khoáy đẩy nàng ra để chịu nhục.

An Vinh Quý nói tiếp: "Con nghĩ là, nhất định mẹ sẽ không vui khi đi gặp tiện nhân kia, cho dù có bị cha ép đi, cũng chỉ sợ là cãi vã, e đó chính là điều cha mong muốn. Nhưng chuyện này như thế lại có hại mà không có lợi cho chúng ta, nên con mới nói rõ chuyện này với mẹ. Cha muốn làm thế nào để từ chối yêu cầu của Tiền lão gia, nhưng mẹ thử nghĩ xem, nếu ngay cả chuyện này cũng không làm được, vậy Tiền lão gia muốn chúng ta thì có

ích lợi gì? Cáo trạng là nằm trong tay ông ta, chúng ta không còn gì để ông ta lợi dụng nữa, liệu lúc đó ông ta sẽ phối hợp với chúng ta ư?"

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Đàm Thị hô lên: "Con nói có lý. Hiện tại chúng ta không thể nào đắc tội với Tiền lão gia được nữa. Cha con chính là thế đấy, nhát gan lại sợ gặp chuyện, cố kỵ cái này băn khoăn cái kia, nếu ông ấy dám làm vài chuyện thì hôm nay chúng ta đâu đến mức ra nông nổi này. Nhưng đã nói rồi đấy, cha con nói cũng có chỗ đúng, giờ con tiện nhân An Nhược Thần kia có tướng quân làm chỗ dựa, nhất định sẽ chẳng nể nang gì chúng ta. Bất kể là cha con hay là mẹ đi, e cũng chẳng thành."

An Vinh Quý nói: "Cũng không phải gặp mặt một lần là có thể gỡ bỏ hiềm khích lúc trước, dĩ nhiên cũng chẳng thể nào đột nhiên thân mật được. Chẳng qua là tỏ thái độ mềm chút, để tỷ ta buông lỏng cảnh giác, còn có thể qua lại với nhà. Cho dù tỷ ta có nói khó nghe đến đâu thì mẹ cứ nhẫn nhịn đi, chỉ cần có thể gặp mặt nói chuyện thì sau này dễ dàng hơn rồi."

Đàm Thị nói: "Mẹ đi e là không được. Nhưng Hi Nhi thì có thể."

An Nhược Hi sững sờ.

Đàm Thị và An Vinh Quý đồng loạt quay sang nhìn nàng ta.

"Con?"

Đàm Thị nói: "Các con là tỷ muội cùng trang lứa. Thường ngày cũng có qua lại, không phải con hay nói chuyện chơi bời với nó sao. Lần trước con đến lầu Tử Vân viếng thăm tướng quân, cũng không phải là nó đi với con ư?"

Nói đến đây, đột nhiên Đàm Thị dừng lại: "Giờ nghĩ đến, có lẽ con bị nó lợi dụng rồi. Có phải nó đến lầu Tử Vân là nhân cơ hội cấu kết với tướng quân không? Con ở bên cạnh, có thấy điều gì khác thường không?"

An Nhược Hi lắc đầu theo bản năng, nhưng trong đầu lại lướt nhanh qua lúc nàng ta vội kéo a hoàn đi ở lầu Tử Vân, có một thoáng không thấy bóng đại tỷ đâu.

An Nhược Hi nghĩ thêm một chút, lại lắc đầu: "Hôm đó tướng quân không ở đấy."

Đàm Thị cũng không để ý nhiều, nói: "Thôi đừng lo những chuyện trước kia nữa. Con đi gặp nó đi, nhất định nó sẽ không đề phòng con lắm đâu. Cũng không cần phải lấy lòng nó, nhìn xem giờ nó thế nào, giống như trước kia bọn con hay nói chuyện là được. Như thế nó sẽ không nghi ngờ. Tóm lại là, có thể gặp mặt nói chuyện, không lấp kín đường lui tới về sau là được."

Trong lòng An Nhược Hi hơi hoảng, bảo nàng ta đi gặp đại tỷ, có thể nói gì đây? Xưa nay nàng ta chẳng coi đại tỷ ra gì, nói cũng chẳng xuôi tai bao giờ.

An Vinh Quý suy nghĩ rồi nói: "Thế cũng tốt. Cha mẹ đi tìm tiện nhân kia thì đúng là làm khó. Trái lại tỷ tỷ đi là một ý kiến hay. Vậy cứ quyết định thế đi."

Đàm Thị nói: "Vậy để mẹ đi tìm lão gia nói chuyện. Để ông tấy tìm cơ hội mời Tông tướng quân đến, rồi hỏi thăm tình hình từ chỗ Tông tướng quân, xem xem ra sao mà sắp đặt, để Hi Nhi gặp mặt tiện nhân kia một lần."

"Mẹ à..."

An Nhược Hi vừa mở miệng thì đã bị Đàm Thị ngắt lời.

"Con không cần vội vàng, cha con hẹn Tông tướng quân cần phải có ngày giờ, mấy ngày này đợi mẹ suy nghĩ kỹ, xem sẽ dạy con đối phó với con tiện nhân kia như thế nào." Đàm Thị vừa nói vừa nháy mắt với cậu con trai đứng sau, Đàm Thị liền nói: "Được rồi, chuyện bên Tiên lão gia cứ vậy đi, con cứ yên tâm. Về phòng trước đi, mẹ còn nói mấy chuyện trong cửa hàng với Vinh Quý nữa."

An Nhược Hi không thể làm gì hơn là nuốt lời về, đứng dậy thi lễ cáo từ.

An Nhược Hi chậm chậm đi ra ngoài nhà, càng nghĩ tim càng đập mạnh. Nàng gặp đại tỷ thì có thể nói gì đây. cha mẹ cũng biết kết quả của việc phải đi nhìn sắc mặt đại tỷ, đổi thành nàng ta thì liệu sẽ khá hơn ư? Nàng đảo nhanh trong đầu xem bình thường có ân oán gì với đại tỷ không. Nghĩ tới nghĩ lui, ấn tượng sâu nhất xảy ra gần đây chính là nàng châm chọc hôn nhân của đại tỷ, còn không dưới một lần ở ngay trước mặt đại tỷ nói rằng may mà là đại tỷ gả đi, còn cười nhạo đại tỷ mơ mộng hão huyền nhớ nhung nam tử khác.

Kết quả thì sao, bây giờ chẳng những người ta đã hủy hôn, mà còn nịnh nọt được Long tướng quân.

An Nhược Hi chỉ cảm thấy mặt nóng rát, như bị An Nhược Thần ở cách xa muôn trùng tát mấy chục bạt tai.

An Nhược Hi cắn răng, xoay người đi vào phòng Đàm Thị, muốn nói với mẹ mình không đi được, bản thân cũng đã đắc tội với đại tỷ rồi, chứ không có hòa thuận như bọn họ nghĩ. Nhưng đến khi tới trước cửa, lại nghe thấy giọng Đàm Thị nói: "Lại dùng chiêu kết hôn này, chỉ sợ không dễ."

An Nhược Hi cứng đờ, nhất thời dừng bước chân.

An Vinh Quý ở trong phòng nói: "Cũng chưa chắc kết hôn thật, chỉ là tỏ thái độ thôi. Dù sao tứ muội cũng đã chạy rồi, đại tỷ cũng đi luôn, chuyện này mà lan truyền trong thành Trung Lan này, nói không chừng qua mấy

ngày nữa có khi cả quận Bình Nam đều biết cả rồi. Con người Tiền lão gia còn sĩ diện hơn cả cha, nếu ông ta mà không chinh An gia chúng ta một trận thì sau này lập uy ở bên ngoài thế nào nữa? Bây giờ Tiền lão gia còn chưa ra tay, chúng ta mau bày tỏ thể hiện trước đi. Cáo trạng đã viết rồi, cũng nghe hiểu ý ông ta mà giả vờ đi lôi kéo đại tử, nhưng những chuyện này đều không thể đem lên đặt trên bàn quan mà nói chuyện được, với ông ta mà nói thì chẳng có vẻ gì hãnh diện cả. Chúng ta chịu thiệt một chút, bàn chuyện hôn nhân với ông ta, cho thấy chúng ta rất có thành ý muốn làm người nhà với ông ta. Ông ta đồng ý cũng được mà từ chối cũng được, cũng kiếm chút mặt mũi với bên ngoài, thế là có thể vui rồi."

"Nhưng làm gì có nhà nào gả hết cô nương trong nhà cho một hộ chứ? Cái này mà truyền đi thì chẳng dễ nghe chút nào."

"Nếu nói khó nghe thì chuyện đại tử làm mới là khó nghe, khiến An gia chúng ta nhục nhã vô cùng. Chúng ta đặt hai cửa hôn với Tiền lão gia, nhưng rồi đều đi tong cả, đại tử lại còn ung dung trong thành Trung Lan này, chẳng lẽ cái này thì có thể dễ nghe sao? Chình vì đại tử như thế, nên chúng ta mới phải giải quyết, hợp tình hợp lý, không ai có thể khơi ra sai sót gì được. Trái lại An gia chúng ta có vẻ "hứa đáng giá nghìn vàng". Mẹ nghĩ thử xem, có đúng thế không? Chưa chắc Tiền lão gia sẽ nhận lời hôn sự, nhưng chúng ta nói ra ấy chính là chúng ta chu đáo. Tiền lão gia được nở mày nở mặt, sau này có chuyện gì cũng tiện bàn bạc đúng không? Cầu hôn rồi, bất luận Tiền lão gia nhận lời hay không, nếu tử tử gặp mặt đại tử không lấy được gì mà còn bị làm nhục mà về, thế thì Tiền lão gia cũng không thể trách tội chúng ta được."

Trong lòng An Nhược Hi lạnh căm, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, im lặng lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Sau một thoáng yên ắng, nàng nghe thấy Đàm Thị nói: "Ừ, đây cũng là một cách, giữ lại mặt mũi cho Tiền lão gia, sau này mới tiện bàn bạc được."

Không nói phía phu gia bên này, mà nhà mẹ nàng ta ở huyện Phúc An kia, cũng phải dựa vào Tiền Bùi.

An Nhược Hi nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy đầu kêu ong ong, sau đó trong phòng thảo luận gì nữa nàng cũng không nghe rõ, nghiêng đầu xoay người rồi đi. An Nhược Hi quay về cửa viện mà vẫn còn hoảng hốt, a hoàn mai Hương chờ nàng ở viện vội chạy ra phục vụ nàng ta về nhưng nàng ta cũng chẳng để ý, chỉ cầm đầu chăm chăm đi về phía trước.

Đi mấy bước, chợt An Nhược Hi quay đầu lại, trợn mắt nhìn bà lão rúc trong góc tường. Đó chính là bà vú già của An Nhược Thần. Nàng ta cảm thấy khóe mắt hình như có ai đó, thì ra là thật sự có người.

Bà vú không tránh kịp, thấy bị người ta phát hiện thì vội vã đi lên, hành lễ hỏi: "Nhị cô nương, nghe nói lão gia đã về rồi. Lão nô muốn hỏi thăm, đại cô nương nhà lão nô thế nào rồi? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Một bụng tức giận của An Nhược Hi đang không có chỗ bộc phát, thấy người bên cạnh An Nhược Thần là lửa giận lại bốc cao ba trượng, lớn tiếng quát: "Tỷ ta thế nào ấy hả? Tỷ ta rất khỏe! Cả thiên hạ này chỉ mỗi tiện nhân kia sống tốt, còn người khác thì bị tỷ ta rắc họa lên đầu!"

An Nhược Hi càng nhắc đến càng tức, thật sự muốn cho lão nô này mấy cái tát tai.

Bà vú thấy nàng ta hung hăng như thế thì bước giật lùi ra sau theo bản năng.

An Nhược Hi nắm chặt tay, nhẫn nhịn. Không để ý đến bà vú nữa, phát tay áo rồi đi.

An Nhược Hi đóng cửa hai ngày không ra ngoài, nằm trên giường nói mình không thoải mái. Đàm Thị đến thăm nàng ta, nàng liền ôm lấy Đàm Thị làm nũng. Đàm Thị vừa cười nhạo nàng ta yếu ớt vừa cho người mời

đại phu đến. Đại phu chẩn mạch không nhìn ra được bệnh gì, chỉ khói khí huyết hư ớn, kê chút thuốc bổ khí huyết.

Đàm Thị ôm con gái cười nói: "Con hồi còn bé ấy, không học nữ công tốt, bắt đầu cuống lên, lại nghe sư phụ nữ công khen tay tam muội con khéo léo, thế là không thoải mái, cũng nằm trên giường như thế này mà kêu nhức đầu. Mẹ biết, hễ con gặp chuyện là lại kêu đau ớn. Con bé ngốc này, có mẹ ở đây, không cần sợ. Là lo đi gặp đại tỷ con bị nó khinh thường hả? Con là đại cô nương, con có nhà có người thân còn có mẹ đây, còn nó thì sao, thoát tịch, ăn nhờ ở đậu, sao nó có thể so với con được. Con phải nghĩ như thế. Tạm thời nhẫn nhịn cơn giận, sau này mới sống tốt được. Không việc gì phải sợ, chỉ là gặp mặt một lần thôi mà, xem hiện giờ nó ra sao, nếu nó nói chuyện khó nghe thì con cứ mặc kệ nó. Sau này nhất định mẹ sẽ dạy dỗ nó một trận, không để con chịu oan ức."

An Nhược Hi dựa vào lòng mẹ, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, mẹ nhất định sẽ che chở cho con, không để người khác bắt nạt con, đúng không?"

"Đó là điều đương nhiên rồi, con là con gái của mẹ cơ mà." Đàm Thị vuốt tóc nàng ta, "Con cứ nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, lấy lại tinh thần đi nào. Cha con đã mời Tông tướng quân rồi, hôm sau hẳn ta sẽ đến. Đến lúc đó con phải hỏi nhiều chuyện về An Nhược Thần chút đấy, nói con rất quan tâm nó, muốn gặp một lần. Rồi cha con thuận nước đẩy thuyền, lại mời Tông tướng quân giúp đỡ. Con hiểu chưa?"

"Hiểu rồi ạ." An Nhược Hi nhắm hai mắt, nhẹ giọng đáp.

Sau đó Tông Trạch Thanh đến thật. An Chi Phủ chiêu đãi một phen ra trò, bày rượu ngon thịt ngon, lại mời nhạc công đào kép đến tấu nhạc xướng khúc. Đàm Thị, An Vinh Quý, An Nhược Hi lần lượt ngồi xuống theo chỗ.

An Chi Phủ nghe ngóng tình hình của An Nhược Thần ở lầu Tử Vân từ chỗ Tông Trạch Thanh, hỏi tướng quân vui giận ra sao, nói bản thân xưa nay luôn quản cô con gái lớn này rầy nghiêm, sau này gây ra chuyện con gái thứ tư mất tích, nên mới trách nặng con gái lớn, chỉ sợ con bé ghi hận trong lòng, lại nói mấy lời không phải ở trước mặt tướng quân hay thái thú đại nhân.

Tông Trạch Thanh khuyên giải an ủi nói không cần lo ngại, thật ra cũng không phải chuyện gì lớn lắm, chỉ là lúc đó thái thú đại nhân với tướng quân cần phải hỏi thăm tình tiết vụ án với An đại cô nương. Hơn nữa An đại cô nương là nhân chứng quan trọng, sợ bị giết người diệt khẩu, nếu không chuyển nàng vào lầu Tử Vân thì e sẽ liên lụy đến toàn An phủ mất. Giờ nàng đang dưỡng thương ở lầu Tử Vân, ngày ngày bị vặn hỏi, còn không bố trí để trong nhà tới được.

Nghe nói An Nhược Thần không được tốt lành gì, trong lòng Đàm Thị được an ủi phần ào. Nàng ta ra dấu mắt với con gái, An Nhược Hi vội hỏi mấy chuyện vụn vặt của An Nhược Thần ở lầu Tử Vân như ăn mặc chi tiêu, nói tỷ tỷ đi vội quá, y phục này nọ cũng không mang đi, chỉ sợ ở bên ngoài không quen, nàng ta rất lo lắng, muốn đến thăm hỏi chút, đưa y phục cho tỷ tỷ.

Đàm Thị ở bên cạnh vội bệnh vực, nói xưa nay mấy tỷ muội tình cảm không tệ, giờ đây tứ cô nương mất tích, đại cô nương rời khỏi nhà, An Nhược Hi cứ lo lắng suốt, còn bị bệnh một trận. Có lòng đi thăm, nhưng không biết với An Nhược Thần dính vào vụ án như thế thì có gặp được hay không? Hơn nữa lầu Tử Vân cũng không phải là nơi người bình thường muốn vào là vào được. Hy vọng được Tông Trạch Thanh sắp xếp giúp.

Tông Trạch Thanh rất dễ nói chuyện, một tiếng đáp được.

Trong lầu Tử Vân, An Nhược Thần nghe Tông Trạch Thanh thuật lại xong, bèn nói: "Nhị muội nhớ mong tôi nhất định không phải thật lòng gì,

có lẽ là có ý đồ không chừng."

Tông Trạch Thanh đương nhiên biết điều này, "Vậy cô định làm thế nào?"

Định thế nào ư? An Nhược Thần cảm thấy thuận nước đẩy thuyền gặp nhị muội cũng là chuyện tốt. Lục đại nương nói bà vú không muốn đi, muốn ở lại dò la tin tức cho nàng, phải là tự tay vú thám thính thì lúc đó bà ấy mới yên tâm rời đi được. Tuy sau lưng nhị muội có cha và nhị di nương quyết định hộ, nhưng tâm tư con người nhị muội rất dễ đoạn, chiếu theo hiểu biết của nàng về nhị muội, An Nhược Thần tự nhận thấy vẫn có thể gây khó dễ nàng ta được.

An Nhược Thần đáp: "Phải hỏi ý tướng quân thế nào mới phải..."

Tông Trạch Thanh đáp ứng rất nhanh: "Tùy cô, muốn gặp thì cứ gặp."

"Nàng nói là phải hỏi ý ta đã." Bỗng ngoài cửa sổ có âm thanh vang lên.

Tông Trạch Thanh quay đầu lại nhìn, đứng ngoài cửa sổ, chính là "tướng quân" đại nhân.

Tông Trạch Thanh sụp đổ nhìn sang An Nhược Thần, có thật thế không? Là hỏi "tướng quân đó" chứ không phải là "bốn tướng quân" sao?

An Nhược Thần nở nụ cười ngây ngô với hắn. Thật ra nàng còn nửa câu sau là "lúc nào tướng quân mới về", nhưng vào tình hình lúc này, nàng không thể làm Tông tướng quân mất mặt được. Hỏi tướng quân nào cũng được, không sao.

Nàng vừa cười như thế, Tông Trạch Thanh cũng quay qua cười với Long Đại. An cô nương là hỏi hắn, hắn không nghĩ nhầm.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Nhưng Long Đại vẫn cứ hỏi: "Muốn hỏi ta cái gì?"

Xem ra tướng quân đại nhân thật cố chấp với chuyện nhận định này, nhưng dù gì huynh ấy cũng là quan lớn hơn mấy cấp, Tông Trạch Thanh cảm thấy cứ nhường tướng quân đại nhân cho rồi.

Không đợi An Nhược Thần mở miệng, Tông Trạch Thanh đã nhiệt tình thuật lại tình hình.

Long Đại cũng không nói chen vào, chỉ im lặng nhìn hắn. Tông Trạch Thanh nói một tràng rồi lại cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, thế là nhanh chóng vội vã tiến vào hồi cuối, "Được rồi được rồi, tình hình là thế đấy."

Long Đại vẫn cứ nhìn hắn, nhìn một lúc lâu rồi quay đầu sang nhìn An Nhược Thần.

An Nhược Thần hỏi: "Tướng quân muốn nói chuyện gì?"

Chợt Tông Trạch Thanh kịp nhận ra chỗ nào không đúng. Hắn lại có thể cứ để tướng quân đại nhân phơi nắng ngoài cửa sổ.

Đây quả thật là điều không nên mà.

"Mau vào, mau vào đi nào." Tông Trạch Thanh nhiệt tình mời chào. Mời xong rồi lại thấy sai sai, đây là phòng của An cô nương mà, hắn ra về chủ nhân như thế làm gì?

Tông Trạch Thanh gãi đầu, cười trừ với An Nhược Thần. An Nhược Thần cũng cười lại hần.

Long Đại nhìn hai người bọn họ, tỉnh rụi đi đến, nhàn nhạt hỏi: "Đã mấy ngày không gặp Tông tướng quân, càng lúc càng phấn chấn nhỉ."

Tông Trạch Thanh lại cười tiếp, không hiểu ý đại tướng quân lắm, cười vậy là đúng rồi.

"Nhìn thần sắc An cô nương không tệ, chắc được chăm sóc tốt lắm." Long Đại nói tiếp.

Tông Trạch Thanh vội nín nọt: "Chuyện tướng quân đã dặn, đương nhiên mặt tướng phải dốc hết sức." Vừa nói vừa cố gắng nhớ lại, tướng quân đại nhân có từng dặn hần chăm sóc cho An cô nương ư?

An Nhược Thần chớp mắt, Long tướng quân lại phối hợp với nàng thế sao? Vậy là vội thi lễ với Long Đại: "Đa tạ tướng quân."

Tông Trạch Thanh lục tìm trong đầu, không xong rồi, hình như không có dặn. Hần quay đầu lại nhìn An Nhược Thần, An Nhược Thần cũng ngoái đầu nhìn hần, hai mắt chạm nhau, cũng hành lễ với hần: "Đa tạ Tông tướng quân."

Tông Trạch Thanh khoát tay, ra vẻ khiêm tốn, thuận tiện lén nhìn Long Đại, đúng là không nên thuê dệt chỉ thị của tướng quân, hôm nay không có cách nào trò chuyện tiếp rồi, vẫn nên chạy đi trước thôi.

"Đột nhiên ta nhớ có chuyện chưa làm, ta phải đi trước đã."

Tông Trạch Thanh lao đi, để lại An Nhược Thần đầu óc mơ hồ.

Long Đại ngồi xuống ghế mà Tông Trạch Thanh vừa ngồi, An Nhược Thần lại không dám ngồi, cung kính đứng một bên. Long Đại cũng không

gọi gì nàng, chỉ đưa tay ra với lấy bình trà trên bàn.

An Nhược Thần vội giành rót trà cho Long Đại, Long Đại từ từ uống, đặt ly xuống rồi lại nhìn An Nhược Thần, không lên tiếng.

An Nhược Thần đợi một hồi, không biết Long đại tướng quân có ý gì. Mấy ngày nay ngoài dưỡng thương ra thì nàng chỉ học thuộc các tài liệu Tạ Cương đưa cho, cũng học những thủ đoạn về mật thám do hãn chỉ bảo. Nàng tự thấy mình học rất tốt, Tạ Cương cũng khen nàng. Nàng cũng chẳng phạm lỗi gì, ở trong lầu Tử Vân theo quy củ, cũng không ra khỏi phòng mấy lần. Long đại tướng quân không có ở đây, nàng thấy bản thân cũng đâu có chọc gì làm hãn không vui đâu.

Ừ, nàng thấy Long Đại có vẻ không quá vui. Mặc dù lúc này hãn không thể hiện rõ lắm, vẫn giống như trước, nhưng nàng vẫn nhận ra - tâm tình hãn không tốt lắm.

Một lát sau, cuối cùng Long Đại cũng mở miệng nói: "Vết thương thế nào rồi?"

"Đã khá lên rồi ạ." An Nhược Thần cung kính đáp.

"Chuyện nhị muội cô muốn đến thăm, cô định thế nào?"

"Nếu muội ấy đã có lòng thì gặp mặt cũng chẳng sao."

"Nếu đã có chủ ý rồi, vậy vì sao còn muốn hỏi qua ý ta nữa?"

"Tôi là làm việc cho tướng quân, đương nhiên phải nghe theo tướng quân dặn dò."

"Chuyện gặp muội muội cô thì lớn đến đâu mà còn phải nghe ta dặn dò? Vậy lúc cô muốn gặp Lục đại nương, tại sao không đến hỏi ý ta?"

An Nhược Thần ngệt thở.

Long Đại nhìn nàng, lại nói tiếp: "Tạ Cương đã nói với ta rồi, cô cảm thấy mình đã chuẩn bị đầy đủ, có thể làm nhiệm vụ được rồi."

"Vâng."

"Nên một chuyện còn con như gặp muội muội mà cô cũng muốn nghe ý kiến của tướng quân, đó là muốn thúc giục ta phân phó để cô ra ngoài, đúng không?"

An Nhược Thần đỏ mặt, đúng là như thế.

"An cô nương, cô giờ cái ý nghĩ giao hoạt đó ra với bốn tướng quân, liệu có thỏa đáng không?"

An Nhược Thần vội nói: "Là tôi không nên, sau này không dám nữa."

"Ta đúng là không nghĩ ra, có chuyện nào cô không dám làm."

"..." An Nhược Thần cảm thấy hôm nay tướng quân nóng nảy nhiều quá. Thật không phải là ngày tốt nói chuyện cùng tướng quân.

"Vội vã ra ngoài, là muốn đi tìm muội muội ư?"

"Vâng." An Nhược Thần không dám bịa chuyện, trinh thám ở chỗ Tạ Cương mãi chưa tìm được manh mối hành tung của An Nhược Phương, lòng nàng bất an, tuy biết hy vọng xuất, mong manh, tự mình đi cũng chẳng khác hơn trinh thám là bao, nhưng vẫn hy vọng có thể tự thân hành động.

"Cô cảm thấy khả năng cô bé bị mật thám bắt đi là lớn bao nhiêu?"

An Nhược Thần nhếch miệng, không nói.

"Cô biết rõ là không có khả năng."

"Tóm lại vẫn cứ hy vọng." Bị mật thám bắt đi để uy hiếp nàng, dù gì cũng khá hơn là đã bỏ mạng. Nàng không thấy thi thể, nàng còn chưa biết chân tướng, thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Long Đại nhìn nàng, rồi như là thở dài, nói: "Cô ngồi xuống đi."

An Nhược Thần ngồi xuống, "Tướng quân, Ngụy đại phu nói thân thể tôi đã không còn gì đáng ngại, Tà đại nhân cũng cảm thấy tôi học tập rất tiến bộ." Ý nói là, nàng đã có thể ra ngoài làm việc cho tướng quân được rồi.

"Là tiến bộ như thế nào?"

An Nhược Thần sững sờ, tình trạng nàng thế nào, nhất định Tà Cương đã bẩm báo lại rõ với Long Đại, Long Đại hỏi như thế, chẳng lẽ còn muốn để tự nàng khen ngợi mình một phen sao?

Khen thì khen thôi.

An Nhược Thần hắng giọng, nói mình chăm chỉ thế nào, đã học thuộc lòng các hồ sơ tài liệu, lại còn nhắm mắt khoa trương dùng từ "đã đọc qua là không quên được". Còn nói mình thiên về quan sát, từ nhỏ ở trong nhà đã biết nhìn sắc mặt của phụ thân và các di nương, lại còn thông qua vẻ mặt thái độ của họ để đoán xem các phòng có xảy ra chuyện không, nên đã luyện được bản lĩnh biết nhìn sắc mặt người ta. Lại trải qua một hồi chỉ điểm của Tà đại nhân, càng lúc càng tiến bộ.

Ngoài ra nàng còn biết phân tích người ta, trong nhà có nhiều người ra vào, nàng lại chỉ chọn mỗi Lục đại nương để giúp đỡ, chuyện đó cũng chứng minh nàng phán đoán không sai, đúng là Lục đại nương có thể nhờ cậy được. Lại nói Tà đại nhân đã bố trí rất nhiều tình huống, cũng từng sắp xếp một vài người trong viện thể hiện ra tình hình nào đó để nàng âm thầm quan sát, mười thì đến tám chín phần nàng đoán chính xác cả.

Lại còn ám hiệu, từ lòng mà đám mật thám thường dùng nữa, rồi các kiểu cầu cứu, chọn đường lui trong những hoàn cảnh khác nhau thế nào, vân vân và mây mây, nàng cũng đã tinh thông hết. Thật ra thì cũng mới học mấy ngày, nhưng nàng đã dùng cái từ "tinh thông" này rồi. Nếu đã khen thì khen cho triệt để luôn.

An Nhược Thần vừa mặt dày khen mình vừa cẩn thận quan sát Long Đại. Đợi nàng khen xong, Long Đại nói: "Đúng là An cô nương không keo kiệt khen ngợi mình nhỉ."

Nghe có vẻ tâm tình Long tướng quân đã tốt hơn rồi? An Nhược Thần đứng đắn nói: "Từng câu từng chữ là thật, đương nhiên không then với lương tâm."

Long Đại cười.

Nụ cười này, đã làm tan chảy toàn bộ nghiêm túc trên khuôn mặt cứng rắn, như có cơn gió ấm áp nhẹ phất vào phòng. An Nhược Thần nhìn mắt Long Đại, lúc hắn cười, mắt hơi cong, nơi đuôi mắt có nếp nhăn nho nhỏ. Còn giọng hắn trầm thấp, tựa như lộ ý cười, lại có sự êm ái: "Cô nương gia mặt dày như thế, liệu có thỏa đáng không?"

Tim An Nhược Thần đập thành thạch, trong phút chốc vội cup mắt xuống không dám nhìn hắn nữa, mặt nóng lên. Nàng mím chặt môi, duy trì tư thế ngồi thẳng đàng hoàng, cố làm ra vẻ "không then với lương tâm".

Long Đại nhìn cô, lại cười nói: "Nếu không đỏ mặt, không né tránh ánh mắt, thì lời giải thích trước đó của cô mới còn có sức thuyết phục. An cô nương, rõ ràng cô công lực cô đối phó với các tình huống còn chưa đủ độ."

An Nhược Thần: "..."

Đợi khi nàng ngẩng đầu lên, trên mặt Long Đại lại là dáng vẻ đứng đắn.

Thiếu chút nữa An Nhượng Thần đã muốn đếm từ một đến mười để lòng bình tĩnh lại. Tướng quân à, ngài thâm cao khó lường như thế liệu có thỏa đáng không?

An Nhượng Thần lấy lại bình tĩnh, mặt không đổi sắc bình tĩnh nói: "Dân nữ hiểu rồi. Tướng quân anh minh cơ trí, có tướng quân chỉ điểm lần này, nhất định dân nữ sẽ càng tiến bộ hơn."

"Ừ." Long Đại đứng đắt gật đầu, "Cũng không thể xem thường bản lĩnh nịnh nọt."

"..." An Nhượng Thần đếm đến năm, tiếp tục mặt không đổi sắc nghiêm túc nói: "Nhất định dân nữ sẽ cố gắng."

"Rất tốt. Vậy thì cô thấy Tông tướng quân thế nào?"

An Nhượng Thần ngây ra, đề tài chuyển sang hướng này, nàng có thể thấy Tông Trạch Thanh thế nào đây. Hỏi như thế là có ý gì?

"Tông tướng quân tuổi trẻ tài cao, là trụ cột tài năng của quốc gia."

"Hắn qua lại với cô thân thiết nhỉ."

"Tông tướng quân nhiệt tình, hiền lành ngay thẳng, tôi rất cảm kích Tông tướng quân."

"Ừ." Long Đại gật đầu.

An Nhượng Thần đợi hắn nói tiếp, kết quả hắn lại chẳng nói gì.

An Nhượng Thần cứ thế chờ, không đoán được tâm tư của Long Đại, khó tránh khỏi hơi nhướn mày.

"An cố nương khá không kiên nhẫn nhỉ." Long Đại nói.

An Nhược Thần vội đứng ra vẻ mặt nghiêm chỉnh: "Tướng quân phê bình rất đúng."

"Ta thấy Tông tướng quân khá là thích cô. Cô thấy thế nào?"

An Nhược Thần ngây ra, độ khó của đề thi này càng lúc càng lớn rồi, "Tôi vô cùng cảm kích Tông tướng quân."

"Tông tướng quân còn chưa lấy vợ."

"..." Lúc này An Nhược Thần đã hoàn toàn sửng sốt. Hắn chưa lấy vợ thì liên quan gì đến nàng?

À, đúng rồi, không thể đỏ mặt, không thể né tránh ánh mắt, vừa nãy mất kiên nhẫn mà đã bị tướng quân moi ra khuyết điểm rồi.

An Nhược Thần thận trọng nhìn thẳng vào mắt Long Đại, trả lời: "Long tướng quân quan tâm Tông tướng quân, tin rằng Tông tướng quân nhất định sẽ hiểu, cảm tạ trong lòng."

Long Đại nhìn nàng, An Nhược Thần cũng nhìn lại hắn. Hình như vẻ mặt tướng quân đại nhân đã hơi thả lỏng, ánh mắt dịu đi, không nghiêm nghị như lúc mới vào phòng.

An Nhược Thần hơi yên tâm, tâm tình Long tướng quân đã khá lên rồi, nhất định là cảm thấy vui vẻ yên tâm trước tiến bộ của nàng.

Lúc này Long Đại lại nói: "Cô cần một thân phận. Nếu không sẽ rất khó nói chu toàn với bên ngoài, không cách nào làm việc được."

An Nhược Thần chấn động, nói như thế là đồng ý cho nàng ra ngoài rồi?

"Tự cô cảm thấy thân phận nào thì thích hợp?"

Vấn đề này An Nhược Thần đã cân nhắc qua, thế là vội đáp: "Tướng quân, dân nữ nguyện dốc sức vì tướng quân. Ở trong lầu Tử Vân, tướng quân còn thiếu ma ma quản sự hậu viện. Tuy tôi trẻ tuổi, nhưng cũng đã được dạy dỗ về chuyện trong nhà, biết các thứ chuyện quản trạch quản viện, tôi lại còn biết chữ, biết tính sổ sách, biết điều phối dạy bảo người hầu ra sao, chuyện quản sự và bà tử có thể làm, tôi cũng làm được."

"Ma ma? Bà tử?"

An Nhược Thần không để ý đến vẻ mặt Long Đại, tiếp tục cất cao giọng: "Nếu tôi có thể làm ma ma quản sự thì có thể lấy cớ xử lý những chuyện vụn vặt như mua đồ này nọ để ra ngoài, có thể tiếp xúc với a hoàn người ở nơi chợ, như vậy là có thể cho mật thám cơ hội đến gần tôi. Mà tôi là ma ma quản sự, mật thám sẽ cho rằng tôi có quyền lực ở hậu viện, có thể thu xếp xử lý những chuyện trong ngày thường của các vị đại nhân, có thể tiếp xúc đến tình báo, có giá trị lợi dụng."

An Nhược Thần mạch lạc giải thích kỹ ý định của mình. Nàng đã dùng hết phương pháp, giải trừ hôn ước, trở thành nhân chứng trong vụ án mật thám, nhưng nếu làm theo ý mình thì không tiện lắm, manh mối nàng có thể cung cấp quá ít, ngộ nhỡ khiến tướng quân không vui, ngược lại còn rước họa vào thân. Nàng không thể rời khỏi quản lý giam giữ của quân đội, tạm thời không có chỗ dùng quá lớn, để tránh bị trách tội, nàng liền chủ động chờ lệnh giúp Phương quản sự làm chút việc vặt.

Nàng thông minh cơ trí, lại ở vào đại trạch, biết tiến biết lùi chấp chưởng những chuyện vặt vãnh, lại lôi kéo lấy lòng, cuối cùng thành nơi tin tưởng của các vị đại nhân. Long tướng quân cho phép nàng có a hoàn bà tử phục vụ, giao những chuyện ngày thường của các vị đại nhân cho nàng lo liệu. Tuy thành thân phận người hầu, nhưng an toàn không lo nghĩ, nàng cũng khá hài lòng. Có điều đây không phải là kế hoạch lâu dài, nàng cũng cần phải làm tiếp xúc sắp xếp thỏa đáng mới phải.

An Nhược Thần nói một hơi, cẩn thận nhìn Long Đại, lại bổ sung tiếp: "Dĩ nhiên, đây chẳng qua là ý của tôi, tất cả vẫn phải do tướng quân sắp đặt."

Kết quả Long Đại sáng khoái nói, "Vậy được. Kể từ hôm nay, cô chính là quản sự của lầu Tử Vân."

Tự động bỏ qua ma ma bà tử.

"Ta sẽ để Phương quản sự dạy dỗ cô xử lý chuyện lật vật trong lầu, quản lý a hoàn người ở. Những chuyện liên quan đến quân vụ như sắp xếp vệ binh, tuần tra biên cương, đưa đón quân báo, vụ án nơi công đường sẽ do Lý trưởng xử lý. Nếu cần quản sự hậu viện phối hợp, cô cứ nghe theo hăn dặn dò."

An Nhược Thần mừng rỡ, lòng vô cùng thỏa mãn vì đạt được thừa nhận. Đáp một tiếng "vâng" rất vang lại dứt khoát.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Long Đại lại nói: "Đợi khi cô quen thuộc tình hình rồi, ta sẽ trả lại Phương quản sự về phủ thái thú."

An Nhược Thần thoáng sửng sờ, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại. Lên tiếng thưa "vâng".

Hành động này là vì để thân phận quản sự của nàng thêm phần đáng tin, dẫu sao thì chuyện vật ngày thường trong nha phủ, không cần đến hai quản sự. Hơn nữa dưới góc nhìn của An Nhược Thần, nàng cảm thấy Long Đại không hề toàn tâm tín nhiệm người ở phủ thái thú đến.

Lúc này Long Đại vẫn còn nói: "Cô ra bên ngoài du địch cũng cần phải có người âm thầm bảo vệ. Nhưng việc này ta đã giao cho Tướng tướng quân làm, hẳn sẽ chọn ra hai người, ngày thường sẽ theo cô ra vào, bảo vệ cô khỏi nguy hiểm. Cô còn cần có vũ khí phòng thân, vào lúc hộ vệ không kịp thời ứng cứu thì cô phải tự cứu mình trước. Ngoài ra, cô cũng phải luyện chút quyền cước, học chút bản lĩnh trốn chạy. Nếu không không có đối sách đường lui, cũng không thể thi triển, coi như uổng công."

Mặt An Nhược Thần nóng lên, biết Long Đại chỉ chuyện nàng ba lần trốn nhà không thành công.

"Tướng quân chỉ dạy rất đúng. Đa tạ tướng quân, nhất định dân nữ... à không, nô tỳ sẽ cố gắng." Làm quản sự, có phải nên sửa đổi lại xưng hô không?

"Nô tỳ?" Long Đại nhướn mày. Nàng đúng thật là buông bỏ được, không có chút tâm lý của tiểu thư khuê phòng tí gì cả.

"A, tiểu nhân?" An Nhược Thần nhớ lại An Bình tự xưng trước mặt cha như thế nào, hay là ở trong quân phải xưng thuộc hạ?

Long Đại càng nhướn cao mày nhìn nàng.

An Nhược Thần đỏ bừng mặt. Được rồi được rồi, nàng cũng cảm thấy mình tự xưng mấy thứ đó cũng mất tự nhiên, xem ra còn phải luyện tập thêm. An Nhược Thần cắn môi mất tự nhiên xê dịch thân người.

Long Đại không tra cứu thêm trong chuyện xưng hô nữa, chuyển sang đề tài khác: "Ngoài cái đó ra, cô còn cần có mục đích nhiệm vụ rõ ràng."

An Nhược Thần vội thưa: "Điều này tôi hiểu. Chính là phải điều tra ra manh mối của mật thám, bắt Tạ tiên sinh, một lưới bắt hết bọn chúng."

Long Đại gật đầu, nhưng lại hỏi: "Vậy cô có biết, vì sao phải điều tra mật thám không?"

Điều này chẳng phải quá đơn giản sao?

An Nhược Thần đáp: "Mật thám theo dõi việc quân cơ, làm nhiều loạn trật tự trong thành, làm hại đến an nguy bách tính, bắt bọn chúng đi thì có thể đảm bảo an toàn cho tình hình quân sự bên ta, điều tra biết được sách lược của địch quốc, như vậy lúc giao chiến mới nắm chắc phần thắng."

"Còn gì nữa không?"

"Còn liên quan đến danh tiếng nước nhà nữa, không thể để ngoại tộc làm mưa làm gió ở Đại Tiêu ta được." Giống như cha nàng làm việc vậy, có lúc không phải là vấn đề kiếm chác mà là ở mặt mũi. An Nhược Thần cảm thấy mình hiểu rõ.

Nhưng Long Đại lại lắc đầu: "Không chỉ có những điều ấy. Quan trọng nhất, là để ngăn cản chiến sự."

An Nhược Thần ngậy ra.

"Tác dụng của mật thám có hàng nghìn hàng vạn dạng, không cần ta phải nói nhiều. Không chỉ là chuyện hai nước, ngay đến hai nhà làm ăn mua bán thôi cũng đã dò la tin tức, cướp đoạt lợi ích rồi. Nhưng giao chiến giữa hai nước lại khác hẳn. Một khi khai chiến, hao binh tổn tướng, máu chảy thành sông. Bất kể thắng thua, đều lấy sinh mạng ra làm cái giá. Vó sắt giẫm đến đâu thì quấy rối bách tính đến đấy, lại chẳng yên vui. An cô nương, cô nhất định phải nhớ, bắt mật thám, uy hiếp địch quốc, là sẽ có cơ hội ngăn cản chiến sự. Tiêu diệt toàn bộ tai mắt của Nam Tần, lại có điểm yếu nằm trên tay Đại Tiêu ta, bất kể bọn họ có tâm tư gì, cũng phải cẩn thận xử lý, có lẽ, bọn họ cũng không dám đánh cuộc chiến này."

An Nhược Thần ngạc nhiên, nàng chưa hề nghĩ đến điều này.

"An cô nương, thân là võ tướng, không phải chỉ để ý mỗi đánh giặc, đánh thắng trận, mà còn phải đề ép địch quốc, không để chúng xâm phạm. Lúc này mới có thể bảo đảm an ninh trăm họ. Chuyện mật thám này quan trọng đến đâu, cô biết rồi chứ?"

"Biết rồi ạ." An Nhược Thần vội đáp.

"Cho nên bất kể là an nguy của cô hay là của muội muội cô, từ lúc cô lựa chọn giúp ta dụ bắt mật thám để đổi lấy cơ hội được ta cứu giúp đó, mọi thứ đều phải xếp sau chuyện mật thám, cô biết rồi chứ?"

Lúc này An Nhược Thần mới hiểu rõ ý đồ những lời Long Đại nói với nàng, "Tôi biết rồi."

"Bây giờ tuy cô không cần phải lo đến an nguy, nhưng con đường phía trước không ai biết được, một cô nương trẻ tuổi, dốc hết sức vì tướng quân,

sau khi bắt mật thám rồi thì thế nào, thuộc về nơi nào, ta nghĩ hẳn cô cũng đã lo lắng."

An Nhược Thần cắn môi, đúng là nàng không biết tương lai của mình ra sao, sau khi đánh giặc, tất Long đại tướng quân sẽ lãnh binh hồi kinh, cho dù nàng có ý định làm nô tỳ để trả ân, chưa chắc người ta đã chịu đưa nàng đi cùng. Huống hồ, lúc đó cũng không biết có tin về tứ muội không, nếu vẫn là sống chết chưa rõ, làm sao nàng có thể rời đi được.

"Xe đến trước núi ắt có đường, trước mắt tôi chỉ muốn hoàn thành xong những việc tướng quân dặn dò, nhân tiện tìm muội muội của mình." An Nhược Thần đã nói thế.

Long Đại nói: "Điều ta muốn nói với cô chính là điều này. Xe đến trước núi ắt có đường, nhưng không phải ai cho cô đường cô cũng có thể đi. Lúc cô dụ địch, tất cũng sẽ bị bên phe địch dụ lại, cứ nghĩ đến mấy cô nương bị Từ bà mối không chế đi, ai không phải như thế. Nếu đối phương hứa hẹn tương lai tiền đồ với cô, hoặc tìm công tử tuần tự dụ dỗ ước hẹn chung thân cùng cô, cam kết với cô yên ổn một đời, hoặc giả là lấy tính mạng cô ra để ép buộc, khiến cô phản bội nhìn trộm lại tình báo của Đại Tiêu ta, ta hy vọng đầu óc cô không bị làm mờ, biết tiến biết lùi mới đúng."

An Nhược Thần sợ hết hồn, quỳ xuống cái bịch: "Tướng quân! Ân của tướng quân đối với tôi nặng như núi, tất nhiên tôi sẽ luôn một mực trung thành với tướng quân, chắc chắn sẽ không bị địch dụ, tôi xin lấy tín mạng ra thề."

Long Đại lại nói tiếp: "Hoặc giả bọn chúng tìm thấy muội muội của cô thật, lấy tính mạng của muội muội cô ra ép buộc..."

An Nhược Thần ngẩn ngơ, rồi rất nhanh đáp: "Bất kể bọn họ làm gì, tôi cũng sẽ bảo đảm sự thật với tướng quân, tôi giao tính mạng mình vào tay tướng quân, lúc trước đã thế, sau này cũng là vậy. Tôi đã có lỗi với tứ muội,

không thể lại có lỗi với đại ân của tướng quân được. Huống hồ tôi thân là một cô gái yếu ớt, nếu không có tướng quân giúp đỡ, dẫu có tin tức của tứ muội cũng không thể cứu muội ấy về được. Tuy tôi ngu dốt, nhưng tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn."

Long Đại nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: "Tốt lắm, cô biết đạo lý này rồi đấy, biết nặng nhẹ, vậy chuyện cô dụ bắt mật thám, cứ bắt đầu vào mai đi."

An Nhược Thần lộ mặt ở nơi phố phường.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp thành Trung Lan, đầu phố cuối hẻm ai ai cũng sôi nổi bàn tán.

Từ cái ngày An Nhược Thần nửa đêm trốn nhà đánh trống báo án đã hơn mười hôm. Trong khoảng mười ngày ấy, người trong thành đã thảo luận chuyện này một trăm tám mươi lần, suy đoán đủ loại khả năng.

Nghe nói An đại tiểu thư không chịu nổi ngược đãi nên trốn khỏi nhà, báo lên quan phủ là thủ đoạn buôn bán không sạch sẽ xưa nay của phụ thân, đáng tiếc không có bằng chứng, thái thú đại nhân đành phải tha cho An Chi Phủ.

Lại có người nói An Nhược Thần biết được bí mật án lớn đến kinh thiên động địa, nên thái thú đại nhân mới phó thác nàng để Long tướng quân bảo vệ trong lầu Tử Vân.

Còn có kẻ nói An đại cô nương lòng dạ ác độc thâm hiểm, vì tranh chấp với muội muội mà sát hại người ta, cũng thiêu hủy thi thể, vì để thoát khỏi tội mà cố ý vu oan cho quân sự An gia, chuyện bị bại lộ, bị giam vào đại lao.

Thậm chí lại còn bảo thật ra vốn An gia có cấu kết với Nam Tần, lão gia An Chi Phủ lợi dụng con gái An Nhược Thần làm mật thám của Nam Tần,

kết quả âm mưu bại lộ, An Nhược Thần sợ bị diệt khẩu nên mới lập tức chạy đến nha môn quận phủ báo án để được bảo vệ, cuối cùng bị Long tướng quân nhốt vào lao ngục trong lầu Tử Vân...

Các kiểu đồn đại cộng lại cũng đủ cho thuyết thư tiên sinh kể cả một năm nửa năm.

Chỉ là bên ngoài suy đoán lung tung đến náo nhiệt, nhưng không ai dám đến nha môn hỏi thăm. Mà vào lúc này An phủ luôn đóng kín cửa, bên cửa hàng thì vẫn làm ăn, nhưng bọn tiểu nhị nói năng thận trọng, vừa nghe chuyện liên quan đến đông gia đại tiểu thư là lập tức thành người diếc kẻ câm, dứt khoát xoay người đi.

Dưới tình cảnh như thế, An Nhược Thần chợt xuất hiện trên phố phường, còn mang theo a hoàn người hầu, lo liệu công việc chọn mua thường ngày trong lầu Tử Vân, rất có phong thái của quản sự nửa chủ tử chấp chưởng việc nhà. Các chủ quán đều ghé tai nhau đồn thổi, bọn họ nghe rõ ràng a hoàn gọi nàng là: An quản sự.

Không ai dám đến trước mặt An Nhược Thần mà hỏi: Cô nương à, rốt cuộc cô đã gặp chuyện gì thế? Nhưng trong lòng từng người đều mừng tượng đến vô số khả năng, An cô nương này có kỳ ngộ, nhất định là một phát bay thẳng lên cao.

Tin tức nhanh chóng truyền đến trong An phủ, An Chi Phủ tức giận đập nát mấy bình qua, "Đồ con tiện nhân! Xấu hổ mất mặt!"

An quản sự ư?! Pi!!

Nói xằng nói bậy thoát khỏi hôn ước, nói gì mà muốn giúp quân đội phá án, kết quả giờ mới qua có vài ngày, chỉ chớp mắt đã biến thành quản sự lầu Tử Vân, còn khoe khoang dẫn nô bộc đi khắp phố, còn sợ người ta không biết ư?

An Chi Phủ đập bay ghế mà vẫn chưa hết giận. Quản sự lầu Tử Vân! Thoạt nghe chỉ là thân phận kẻ hầu, nhưng đó là lầu Tử Vân, là phủ nha của tướng quân, là nơi của Long đại tướng quân! Thái thú đại nhân đến cửa còn phải chào hỏi trước!

Ban đầu thái thú Diêu Côn cho gọi nhị quản sự Phương Nguyên đến, mọi người đều rối rít nhét quà tặng cho Phương Nguyên, An Chi Phủ cũng không thua kém, chuẩn bị lễ đưa qua. Đó đâu phải là người hầu thông thường, là nhân vật lo liệu chuyện vật vãnh ở hậu iện của Long đại tướng quân và các vị quan gia trong quân, quản một đám nô bộc, có thể nói chuyện làm việc ở trong lầu Tử Vân.

Phương Nguyên ở trong phủ thái thú hơn mười năm, làm việc chu đáo, làm người hiền hòa, tuy chỉ là nhị quản sự nhưng lời nói cũng có sức nặng, làm việc cũng có đường dây nhân mạch. Y ra mặt làm việc, người người nể mặt Diêu Côn, nể mặt Phương Nguyên y, cũng có mấy phần thuận lợi. Lần này điều đến lầu Tử Vân, ai ai cũng nói y được đại vận, không chừng sau này được Long đại tướng quân vừa ý, cất nhắc y lên, thậm chí còn đưa y về kinh thành.

Kết quả thì sao, chỉ mới chớp mắt, y đã bị một đứa con gái lớn nhìn không dùng được một chân đá văng ra, đoạt lấy vị trí?

Thật đúng là thủ đoạn. An Chi Phủ lại giận lại hoảng hốt. Ông ta không hiểu, An Nhược Thần chỉ là phận gái hèn, rốt cuộc có thể làm được gì? Tại sao lại có khả năng ấy? Ông ta không tin, bèn phái An Bình đi nghe ngóng.

An Bình quay về, nói là người trong phủ thái thú để lộ tin tức, quả thật An Nhược Thần đã lên làm quản sự lầu Tử Vân, còn không ít lâu sau Phương quản sự sẽ quay về phủ thái thú. Chuyện ở lầu Tử Vân, hoàn toàn giao cho An cô nương lo liệu cả rồi.

Lúc này An Chi Phủ mới nhớ lại lời An Nhược Thần nói với ông ta vào hôm ở quận phủ nha môn —— "Chúng ta cứ chờ xem, An lão gia, cứ chờ đấy."

An Chi Phủ siết chặt nắm đấm, ông ta cho rằng tiện nhân kia chỉ nói thế mà thôi, không ngờ nó lại thật sự dám công khai làm ông ta bẽ mặt như thế.

Khuê nữ nhà ông ta, chống lại hôn sự ông ta đã an bài, không chịu yên ổn làm đại tiểu thư, không chịu yên ổn làm Tiền phu nhân, mà lại cứ khẳng khái đi làm người hầu. Làm người hầu cũng không sao, nhưng đã là người hầu rồi mà còn muốn chèn ép ông ta

An Chi Phủ cảm giác khẩu khí này cứ giấu trong bụng, làm ông ta vừa buồn nôn lại khó chịu.

Mà đúng lúc này Tiền Bội lại đến. Lão ta cười hỏi An Chi Phủ: "Nghe nói đại cô nương ra ngoài đi lại, còn dẫn theo người hầu ở phủ tướng quân. Không làm đại tiểu thư An phủ, nhưng giờ còn oai phong hơn đấy. Chỉ không biết nàng ta có quay về thỉnh an An lão gia không?"

Thỉnh an? An Chi Phủ bị đả kích giận mắg: "Con tiện nhân kia mà dám vào lại cửa phủ An gia tôi, tôi lập tức cắt đứt chân nó."

Tiền Bội sầm mặt: "An lão gia lại quên nữa rồi. Tại sao lại quên mất "dĩ hòa vi quý" chúng ta đã thảo luận chứ."

Giọng Tiền Bội không nặng, nhưng ánh mắt sắc bén, cũng đủ để An Chi Phủ nhớ lại con hổ trong thú uyển ở Tiền phủ.

"Nếu An lão gia đã chóng quên như thế, sợ là ta không dám hợp tác cùng An lão gia."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 32

"Làm gì có làm gì có cơ chứ, Tiền lão gia đừng lo lắng. Tôi biết chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ mà. Không phải Tiền lão gia là người trong nhà sao, là tôi không nhìn được tức mới giã bày ra thôi." An Chi Phủ hoảng hốt vội nói.

Tiền Bùi lại cười: "Cũng phải, trong lòng có oán khó tránh khỏi mà. Chỉ là giã bày rồi thì thôi, đừng có quên chuyện nên làm. Đại cô nương không đến thỉnh an, An lão gia cũng phải đến chỗ nàng ta liên lạc, đừng xa cách quá mới phải. Bên chỗ ta, vẫn đang chờ tin của An lão gia đấy."

"Vâng, vâng." An Chi Phủ vội nói mọi thứ đã sắp xếp xong rồi. Dễ do con gái hai An Nhược Hi đi liên hệ tình nghĩa tỷ muội, bất kể thế nào, nhất định chuyện này sẽ làm thỏa đáng. Sau một hồi giải thích, chỉ thiếu nước vỗ ngực viết đảm bảo, lúc này Tiền Bùi mới hài lòng rời đi.

Trong một tiểu lâu hai tầng, An Nhược Thần cẩn thận quan sát bốn phía, nhân lúc không có ai thì lên vào một gian trên tầng hai. Trong phòng được bày biện đơn giản, chỉ có một chiếc giường nhỏ cùng bàn đọc sách, trên bàn có đặt mấy cuốn sách. An Nhược Thần lật xem, rồi đặt sách lại về chỗ cũ, lúc đang định kéo ngăn bàn ra thì nghe thấy có tiếng bước chân bên ngoài hành lang. An Nhược Thần hồi hộp, động tác tăng nhanh.

Trong ngăn bàn có mấy thứ đồ vật vãn, bên dưới là một cuốn sách nhỏ.

Tiếng bước chân dừng ở ngoài phòng.

An Nhược Thần lật sách xem, bên trong có rất nhiều tên người địa chỉ và chữ số, chính là thứ đồ nàng muốn tìm. Nàng nhét sách vào trong ngực, rồi sau đó đẩy cửa sổ ra.

Người bên ngoài phòng bắt đầu đẩy cửa.

An Nhược Thần đập lên cửa sổ trèo ra ngoài. Lúc bám lấy ngoài cửa sổ thì nhìn xuống, trên đỉnh lầu có góc mái cong cong có thể dùng được. Một tay nàng vịn khung cửa, một tay giữ móc trong tay áo ra, móc bay về phía góc mái. Đầu móc buộc quanh mái mấy vòng, siết chặt lại.

Người ở ngoài phòng phát hiện cửa phòng bị chèn từ bên trong, bắt đầu dùng sức đẩy cửa.

An Nhược Thần cắn chặt răng, nắm chặt dây móc kéo một cái, tung người ra từ trước cửa sổ.

Đúng lúc này cửa phòng được đẩy ra, trong phòng ngoài cửa sổ đang mở ra thì không hề có gì khác thường. Người đến đã tẩu thoát bằng đường cửa sổ rồi.

An Nhược Thần bị treo ở góc lầu, nắm dây móc cố gắng leo lên, nhưng leo chưa được bao nhiêu thì hai cánh tay đã mất sức. Khi người từ bên trong căn phòng khác ló đầu ra, nàng hét lên một tiếng, sẩy tay té xuống.

"Bịch" một tiếng, An Nhược Thần rơi xuống một tấm lưới lớn.

Nàng thở hổn hển, thật sự không muốn bò dậy nữa.

Chợt có một người bước ra, kéo lấy tấm lưới: "Vì sao không đi xuống dưới?"

"Tướng quân." An Nhược Thần nghiêm túc báo cáo, "Những lần trước đó đi xuống để trốn đều chết cả." Không phải ngã chết thì là gặp binh lính

mai phục, "Tôi tính núp trên nóc nhà, có lẽ có thể tìm được đường lui an toàn hơn."

Người kéo lưới chính là Long Đại. Vào lúc này trên mặt hắn đầy nghiêm túc: "Ta nói thế nào rồi?"

"Không có đối sách, không được ra tay." Đây là một câu nàng bị mắng nhiều nhất.

"Đừng làm những chuyện mình không làm được." Long Đại uốn nắn, "Với sức của cô, căn bản không bò lên nổi. Chỉ có thể ngã chết lần nữa thôi."

An Nhược Thần rất muốn nói mình cũng đã thử bò rồi mới chắc chắn. Nhưng nàng không dám phản bác, ngoan ngoãn bay xuống khỏi lưới.

Hôm đó sau khi Long Đại đồng ý cho nàng làm nhiệm vụ, lại giảng giải một đồng đạo lý với nàng, sau đó dặn nàng phải học cái này học cái kia luyện cái này tập cái nọ. An Nhược Thần rất kích động đáp ứng từng thứ một. Đang nói lưu loát thì chợt Long Đại nói: "Để Tông tướng quân dạy cô có được không?"

Kế dự định đây mà, An Nhược Thần chợt phản ứng kịp, gắng gượng nuốt chữ "được" về lại.

"Tướng quân, tôi dốc sức vì tướng quân, vào nơi dầu sôi lửa bỏng không hề từ chối. Chuyện nặng nhẹ, tôi hiểu được. Tính mạng của tôi, tính mạng của muội muội tôi, tất cả đều xếp sau an nguy của Đại Tiêu, xếp sau trật tự yên ổn của dân chúng toàn quận Bình Nam. Tướng quân có đại ân với tôi, dù tôi có dốc hết đời này cũng khso trả nổi. Tuy mật thám có thể dùng công tử tuấn tú dụ dỗ, hứa tương lai suốt đời với tôi, nhưng chắc chắn tôi sẽ không loạn tâm. Cho nên tướng quân không cần dùng Tông tướng quân để nhử tôi. Hy sinh Tông tướng quân như thế, tướng quân tổn thất một viên đại tướng, thế cũng không ổn đâu."

"Hy sinh?" Lúc ấy vẻ mặt Long Đại khá vi diệu, An Nhược Thần còn chưa kịp nghĩ ngợi thì Long Đại lại nói: "Cô nương đã không muốn Tông tướng quân dạy dỗ, vậy thì để bốn tướng quân ta đích thân dạy vậy."

"..." An Nhược Thần sững sờ, đợi đã, vừa nãy bọn họ nói chuyện gì thế?"

"Xưa nay ta rất nghiêm túc, xin cô nương cố gắng nhiều."

"..."

Tóm lại là từ hôm đó, ngày ngày Long Đại đều bớt thời gian ra dạy dỗ nàng. Cho nàng chút binh khí công cụ nhỏ, ví dụ như trâm cài tóc có thể làm đoản kiếm, móc có thể leo trèo, rồi trang bị thuốc mê móc eo vân vân. Từng chiêu từng thức, mỗi bước mỗi câu đều dạy cả cho nàng. Nàng chưa đủ lực, liền yêu cầu nàng ngày ngày luyện tập. Rồi sẽ có những lần khảo hạch kiểm tra đối sách ứng phó của nàng.

Ngày hôm ấy là để cho nàng vào trong lầu đã bố trí xong trước đó lấy sách. Kết quả An Nhược Thần lấy lần nào chết lần ấy. Chết một lần là làm lại một lần.

An Nhược Thần leo xuống lưới, lôi trong áo ra một cuốn sách: "Tướng quân, dù sao lần này sau khi các huynh tìm được xác tôi là có thể tìm được danh sách."

Long Đại nhìn lướt qua: "Cái này là giả."

An Nhược Thần giật mình.

Long Đại nói: "Tự cô nói xem, vì sao là giả."

An Nhược Thần cẩn thận mở xem lần nữa, ừ rừ căn môi, đúng là giả thật. "Quá mới. Vết mực cũng rất mới, toàn bộ đều thế." Danh sách được ghi chép lần lượt, vết mực nên có cũ có mới, nhưng quyển này lại như nhau từ

đầu đến cuối, là kiểu chép một mạch một lần. Lúc nàng lục soát trong phòng, do quá căng thẳng gấp gáp nên không để ý đến điểm này.

"Cho nên bọn ta sẽ tìm được cuốn danh sách giả trên thi thể cô."

An Nhược Thần thở hắt ra, vừa mệt vừa nản chí.

Trong tửu lâu Chiêu Phúc, Giải tiên sinh đang ngồi trong nhả thất ăn cơm, vừa ăn vừa nghe người báo tin đứng cạnh bàn nói. Hắn thông thả nuốt hết thức ăn trong miệng, lau sạch, lúc này mới nói: "Những cô nương kia không liên quan gì, cho dù Long Đại có bắt hết tất cả dụng hình ép cung cũng không hỏi được gì. Ngoài Từ bà mỗi thường tìm các nàng trò chuyện hỏi tin, các nàng ta cũng không biết gì. Trước mắt cứ như vậy đi."

Người đứng cạnh bàn đáp "vâng".

Giải tiên sinh lại nói: "Long Đại đối với An Nhược Thần rất đặc biệt, để nàng ta làm quân sự, điều người trong quân đội đến bảo vệ nàng ta, lại còn đích thân dạy dỗ. Tạm thời chưa biết hắn có dụng ý gì. Nhất định An Nhược Thần sẽ đến đây thăm dò, người phải hiểu rõ, đừng đánh giá thấp nàng ta. Nàng ta nói gì làm gì người nhất định phải cẩn thận để ý, nhất cử nhất động của nàng ta, tất cả đều y theo Long Đại dặn dò đấy."

Người kia vội thưa vâng. Sau khi hết chuyện, người kia lui xuống, để lại một mình Giải tiên sinh dùng cơm trong nhả thất.

Giải tiên sinh ăn xong, trả tiền, từ chính đường của tửu lâu Chiêu Phúc đi ra ngoài, phường quỹ lên tiếng chào hỏi, hỏi hắn có hài lòng với bữa điểm tâm này không. Hắn cười đáp cáo từ. Ra khỏi tửu lâu lại đến tiệm trà đối diện chọn chút là trá, trò chuyện uống nước cùng lão bản tiệm trà, hình như mấy vị khách quen cũng biết hắn, mọi người cùng nhau nói đùa, lại còn thảo luận vì mấy món đồ ngọc cổ quý. Cuối cùng Giải tiên sinh cầm lá trà ra về, gọi một cỗ kiệu quay về phủ. Ung dung tự tại như bất kỳ một người bình thường nào trong thành Trung Lan này.

An Nhược Hi rất không tình nguyện trước chuyện đi tìm An Nhược Thần làm thân, cuối cùng hôm đó hạ quyết tâm tìm Đàm Thị nói chuyện, muốn từ chối chuyện này.

"Mẹ à, những ngày qua nữ nhi đã khổ tâm nghĩ nên nói thế nào với tỷ tỷ khi gặp mặt, nhưng nghĩ mãi nghĩ hoài vẫn không nghĩ ra được đối sách gì tốt. Mẹ nghĩ thử xem, từ trước đến nay nữ nhi đâu quá gần gũi với tỷ ta. Mà thật ra thì tỷ ta cũng chẳng qua lại thân cận với bất kỳ ai trong nhà cả, chỉ có tứ muội là đỡ chút. Tỷ ta đi như thế, vốn vì từ hôn mà đoạn tuyệt với người nhà. Con đi thì có thể được gì chứ? Tỷ ta mắng con một trận rồi đuổi đi, coi như xả tức xong, vậy tới làm gì? Con cũng không thể mắng lại tỷ ta được. Đã vậy còn đến làm gì? Chẳng lẽ là nói lúc này con muốn nghe tỷ mắng mình? Hèn mọn như thế, nhất định tỷ ta sẽ nghi ngờ, cho dù muốn lấy tin từ chỗ tỷ ta cũng vô ích thôi. Mẹ à, con đã nghĩ rồi, giờ có thể để đại tỷ quan tâm, có thể để tỷ ta đồng ý gặp con, ắt phải là chuyện tỷ ta quan tâm, ví dụ như hành tung của tứ muội. Không bằng thế này, chúng ta cứ chờ đi, chờ khi có tin của tứ muội, con sẽ nhanh chóng đến báo tin cho đại tỷ, nhất định tỷ ta sẽ gặp con, lại còn cầu mong xin con tìm lại con bé."

Đàm Thị mắng: "Đầu óc con nghĩ nửa ngày mà chỉ nghĩ được thế thôi ư? Tứ muội con sống hay chết còn chưa biết được, lấy đâu ra tin tức? Phía quan phủ không tìm được, chúng ta còn có thể làm được gì? Phải đợi đến lúc có tin của Phương Nhi mới chịu đi gặp, chỉ e cả đời này cũng không cần gặp nữa. Chuyện này phải tức tốc làm ngay. Hôm nay Tiền lão gia đến chính là vì chuyện này, ông ta hỏi cha con tiện nhân kia ra ngoài đi đi lại lại, liệu có liên lạc với chúng ta không, hỏi cha con định làm gì. Ý này quá rõ rồi, Tiền lão gia hy vọng chúng ta áp chế được An Nhược Thần, bây giờ chỉ có con mới có thể làm được chuyện này thôi. Nó muốn đắc ý thì cứ để mặc nó, nó mắng con cứ nghe, giả vờ đáng thương khóc lóc đi, cứ nói sau khi nó đi nhà lộn xộn hết cả lên, con cũng không thể kể được với ai, chỉ đành phải tìm nó. Dù sao cũng là tỷ muội, chỉ có nó mới có thể hiểu được chỗ khó xử của con. Cũng không cần sợ không có lý do nói chuyện, con cứ

nói hôn sự giữa nhà ta với Tiền phủ không vẻ vang gì, Tiền lão gia vẫn cố ý kết thân, cha con đang thương lượng với ông ta, con sợ hôn sự thành thật là con phải gả đi, nên xin nó nghĩ cách giúp con."

Lòng An Nhược Hi chìm xuống, tóm lại chuyện vẫn vòng quanh đến đây sao?

"Đại tỷ con chính là và kháng hôn nên mới chạy, con nói như thế, nhất định nó sẽ không thờ ơ, còn có giúp con hay không, thì nó cũng sẽ ghi nhớ chuyện này trong đầu. Cười trên nỗi đau của người khác cũng được, đồng cảm cũng tốt, thế nào nó cũng sẽ tò mò kết quả cuối cùng. Như thế con có thể gặp mặt nó nhiều hơn..."

"Cha thật sự sẽ bàn chuyện hôn sự với Tiền lão gia sao?" An Nhược Hi ngắt lời mẫu thân, hỏi.

Đàm Thị sờ đầu con gái, mỉm cười nói: "Sao có thể kết hôn thật chứ, ầm ỹ trước đó còn chưa đủ sao? Cho dù có thương lượng, thì cũng phải làm dáng chút, cho con tiện nhân kia nhìn. Đúng như con nói, nếu không thì lấy lý do gì để nói chuyện với nó chứ. Dĩ nhiên cũng có chuyện hục hặc rồi, nó một lòng muốn trả thù chúng ta, chuyện này nên hợp ý nó, con nói với nó như thế, xem xem nó phản ứng ra sao, sau đó tùy cơ ứng biến, quay về bàn bạc đối sách với nhà. Nó càng không yên lòng muốn cười nhạo con thì chuyện này càng dễ làm. Muốn để nó cắn câu, dễ lắm."

"Nhưng..." An Nhược Hi còn cố từ chối thì lại nghe thấy đại a hoàn của Đàm Thị ở ngoài nhà hô lên: "Tổng ma ma! Bà làm gì ở đây thế?!"

Đàm Thị nghe thế thì nhú mày, đứng dậy đi ra ngoài. An Nhược Hi hấp tấp đi theo.

Đợi đến khi ra ngoài thì thấy đại a hoàn của Đàm Thị dẫn theo một a hoàn khác, chặn bà vú của An Nhược Thần ở góc tường ngoài nhà. Đại a hoàn trông thấy Đàm Thị thì kêu lên: "Phu nhân, tiểu nhân đang định sai

người đi bầm báo đây, tiểu nhân đem trái cây đến cho phu nhân thì bắt gặp lão nô này núp dưới cửa sổ phu nhân nghe lén, rón rón rén rén, chẳng khác gì kẻ gian."

Xưa nay bà vú không bao giờ làm chuyện trái lương tâm, hôm nay bị bắt gặp thẳng mặt, thế là hốt hoảng, nhưng vẫn mạnh miệng cãi: "Ta làm gì có nghe lén chứ, ta chỉ muốn đến hỏi xem nhị phu nhân có tin tức gì của đại cô nương nhà ta không, đúng lúc đi ngang qua đây, liền trông thấy người."

Đại a hoàn đã đi theo Đàm Thị nhiều năm, sớm học được cái vẻ phô uy của chủ tử, lập tức quát lên: "Bà lão nhà bà còn nói bừa hả, toàn phủ trên dưới có ai mà không biết, lão gia đã mấy bận dặn dò không cho phép hỏi thăm thảo luận suy đoán chuyện của đại cô nương ở trong phủ, bà có gan đấy nhỉ, núp trong viện khóc lóc cũng chẳng sao, còn dám đến tìm phu nhân hỏi thăm tin tức? Định dọa ai đấy hả? Rõ ràng chính bà trốn dưới cửa sổ nghe lén, ta nhìn rõ rành rành ra. Dám đến viện phu nhân bọn ta làm chuyện xấu xa như vậy, bà thật là to gan!"

An Nhược Hi nhìn bà vú hoảng hốt lo sợ, chợt nảy ra một ý, vội nói: "Mẹ à, lần trước con cũng thấy Tống ma ma lén lút ở ngoài viện mẹ, lúc ấy không nghĩ gì nhiều, hôm nay xem ra, chắc bà ta không chỉ nghe lén lần đầu. Chắc chắn những chuyện chúng ta bàn bạc vừa nãy đã bị bà ta nghe hết cả rồi, chúng ta định làm sao bà ta cũng đã biết. Nhất định bà ta sẽ báo lại với tỷ tỷ. Những lý do đó không thể dùng được nữa rồi, con mà đi nói với tỷ, chắc chắn tỷ sẽ không tin. Cha với Tiền lão gia không cần giả vờ bàn bạc hôn sự nữa, nếu không đến lúc đó làm hai bên khó coi, lại đắc tội với Tiền lão gia. Như thế này đi, chúng ta thảo luận lại lần nữa cho kỹ, còn nghĩ biện pháp mới."

Đàm Thị nhìn bà vú chăm chú, lời của con gái nói nàng ta càng nghe càng tức. Lão tiện nô này dám! Mi được lắm An Nhược Thần, ở bên ngoài bày ra oai phong làm An gia mất hết mặt mũi, lại còn dám cãi nội ứng

trong phủ. Được lắm! Nếu không dạy dỗ, tiện nhân kia còn tưởng An gia họ dễ ăn hiếp!

"Người đâu!" Đàm Thị quát lên, chỉ thẳng vào bà vú mà mắng: "Kéo tiện nô này ra, đánh bà ta hai mươi trượng. Sau này còn ai dám nghe lén chủ tử nói chuyện, kể lể khắp nơi, hay thông đồng với người ngoài mưu hại chủ tử, thì cứ chờ cái kết cục của bà ta đi!"

Hai người hầu xông lên trên đê bà vú xuống đất, bà vú vùng vẫy mắng to: "Người mới là tiện nhân. Ta cũng không phải là nô tài của cái An phủ bản thủ này của các người, ta chỉ nhận mỗi tiểu thư và cô nương nhà ta là chủ tử, An phủ các người không có kế ước bán thân của ta, ta không phải là nô tài của các người, ta đứng chỗ này của các người cũng chê bản..."

"Vả miệng bà ta!" Đàm Thị gào lên.

Người hầu dùng sức kéo bà vú, hung hăng giơ tay tát bà vú mấy cái, lập tức mặt bà vú sưng húp, khóe miệng rỉ máu, nơi khóe mắt cũng có vết máu. Người hầu ra tay rất nặng, bà vú chỉ cảm thấy gò má đau rát, đầu kêu ông ông, đang định há miệng mắng tiếp thì một cái bạt tai khác lao đến.

"Mang bà ta xuống, đánh mạnh vào cho ta." Đàm Thị vô cùng tức giận.

An Nhược Hi trợn mắt trước cảnh tượng này, sợ đến mức mặt trắng bệch. Từ hỏ nàng ta đã gặp rất nhiều cảnh tượng dạy dỗ đánh chửi người hầu, chính bản thân cũng từng ra tay tát a hoàn, nhưng vừa rồi nàng ta chỉ nghĩ làm thế nào để thoát khỏi hôn sự với Tiền Bùi, làm sao để không cuốn vào bất hòa với đại tỷ, nhưng không ngờ lại khiến bà vú bị trận đòn nặng nề thế. Phản ứng đầu tiên của An Nhược Hi chính là hồng бет, nếu chuyện này truyền đến tai An Nhược Thần, tưởng chuyện này là do mình làm, quay lại đối phó mình, như thế chẳng phải lại thêm phiền phức sao?

An Nhược Hi cứng người đứng nơi đó, nhìn bà vú bị kéo xuống, không thấy bóng dáng, chỉ là tiếng mắng chửi và rên la truyền từ xa đến, khiến An

Nhược Hi chột dạ. Nàng ta vội nói với Đàm Thị: "Mẹ à, đừng đánh Tống ma ma dữ quá, dạy dỗ một hồi là được rồi. Bà ta lớn tuổi, sợ là không chịu nổi. Ngộ nhỡ có chuyện không may, con biết phải nói thế nào với tỷ?"

Đàm Thị tức giận nói: "Không chinh bà ta, lỡ có chút chuyện gì truyền đến tai An Nhược Thần, khiến nó đề phòng, chỉ sợ đến cả cơ hội cho con nói chuyện với nó cũng mất." Nghĩ đến đây, nàng ta vội dặn đại a hoàn bên cạnh: "Người đi xem chuyện này thế nào, giải bà già kia đến phòng chứa củi đi, không cho phép người của mấy phòng lớn lại gần, không có ta dặn dò, cấm bất cứ ai nói chuyện với bà ta, đánh xong rồi thì bịt miệng bà ta lại. Ai dám bép xép nhiều chuyện một câu, nếu bị ta biết được thì cũng sẽ có kết quả như bà ta."

Đại a hoàn nhanh chóng đi làm. Đàm Thị để An Nhược Hi về phòng, suy nghĩ thật kỹ nên nói chuyện với An Nhược Thần thế nào, còn bản thân nàng ta phải đi tìm An Chi Phủ, bẩm báo chuyện lại, để An Chi Phủ quyết định xử lý.

An Nhược Hi không dám nhiều lời, quay trở lại phòng, tâm trạng bất ổn, càng nghĩ càng thấy sợ. Trước nay vốn xem thường đại tỷ, không ngờ tỷ ta có thể có thủ đoạn như thế, người người đều cho rằng con gái muốn leo cao chỉ có thể dựa vào sắc đẹp, làm thê làm thiếp thỉnh vui vẻ, nhưng đại tỷ biết rõ những điều này đều vô ích, nên đã đi một con đường khác. Hôm nay tỷ ta ngênh ngang, hung hăng quất thẳng vào mặt An gia bọn họ. Tỷ ta lợi hại như thế, nếu biết hôm nay bà vụ bị các nàng đánh chửi, liệu có ghi hận hay không. Mà hết lần này đến lần khác là nàng ta bị đem ra chỉ dạy, bị đại tỷ nhục mạ, quay về còn phải bị cha mẹ mắng là làm không được việc, cuối cùng còn bị đưa đến chỗ Tiền Bù để thay thế.

An Nhược Hi càng nghĩ mà lòng càng lạnh. Không được, nàng không thể được, nàng không cam lòng. Rõ ràng là trong số những cô con gái An gia, nàng là người được nuông chiều nhất, nàng luôn cho rằng sau này mình sẽ là người nở mày nở mặt nhất, có thể đè những tỷ muội khác xuống,

bọn họ hâm mộ nàng, nịnh nọt nàng, lấy lòng nàng. Nhưng vì sao cuối cùng người khổ nhất thảm nhất lại là nàng ta? Nàng không cam lòng, nàng không thể chấp nhận sắp xếp thế được.

Lúc ăn cơm tối, An Chi Phủ cho gọi các phòng đến sảnh đường cùng nhau dùng cơm, bầu không khí trên bàn cơm không ổn lắm. Lạnh lùng ăn xong, lạnh lùng rời khỏi bàn. Cuối cùng là An Chi Phủ giáo huấn. Nội dung giáo huấn đơn chỉ là là những thứ kia, các phòng nhất định phải quản chặt người làm vào, quản tốt cái miệng, quy củ trước nay không hề nói chơi, hôm nay có người phạm tội đã trừng trị nghiêm khắc rồi, nếu có người hầu phòng nào vi phạm quy củ, thì cả viện phải cùng chịu phạt.

Đàm Thị phòng nhì chờ An Chi Phủ nói xong, liền phụ họa nói vài câu, dáng vẻ chủ mẫu đầy trang nghiêm. Tiết Thị phòng ba vội lên tiếp đáp rằng lão gia nhị tỷ nói phải, người hầu trong viện nàng ta đều rất quy củ, nàng ta sẽ nghiêm khắc dạy dỗ hơn, tuyệt đối sẽ không làm sai chuyện gì. Ngược lại bên phòng lớn không có chủ tử quản, còn phải phiền nhị tỷ bận tâm thêm.

Đàm Thị nghe mà tức anh ách, nhưng lại không phát tiết được. Sắp xếp như thế là nếu bên phòng lớn làm sai chuyện gì cũng sẽ đẩy lên đầu nàng ta, theo lời lão gia vừa nói cả viện cùng bị phạt, nên đó là ám chỉ cả viện phòng nhì nàng ta phải cùng chịu phạt vì chuyện ban nãy của tiện nô kia ư? Nhưng lúc này nàng ta đang phô ra vẻ chủ mẫu, đúng là phòng lớn không có chủ tử quản, nếu nàng ta không gánh trách nhiệm thì dáng vẻ vừa phô ra đó liền trở thành trò cười.

Đàm Thị siết chặt tay, âm thầm nuốt xuống cục tức này. Rồi nói với An Chi Phủ: "Lão gia, tam muội nói có lý, bên phòng lớn không có người quản xuyên đúng là không được, không bằng sau này giao cho thiếp xử lý đi." Nhấn mạnh vào hai chữ "sau này", cố ý giữ sạch sai lầm của bà vú với mình.

An Chi Phủ cũng nghe ra lục đục giấu giếm trong lời nói của mấy phu nhân, cơn giận trong bụng vẫn chưa tan, Đàm Thị nói cái gì thì chính là thế.

Tiết Thị vội nói cực nhị tỷ vất vả rồi, vân vân và mây mây, nhưng thực ra trong lòng khá đắc ý. Viện phòng lớn vốn là nơi không được hoan nghênh nhất An phủ, nơi của chính thất, thiếp thất nào dám lo. Lo nhiều rơi vào miệng lưỡi thiên hạ, tốt nhất bớt để ý đi, tránh làm lão gia không vui.

Trước kia hễ có chút gì không may thì cũng là cái sai của đại cô nương An Nhược Thần, nhưng giờ An Nhược Thần đã đi, chỗ phòng lớn càng lúng túng hơn. Lão gia không phù chính* thiếp thất, cũng không nghe nói có ý định lấy vợ khác, nơi viện phòng lớn kia vẫn có giữ lại danh phận. Trước kia chính thất luôn thanh cao cũng chính là do để ý danh phận, một ngày lão gia còn chưa lên tiếng thì ngày đấy thiếp thất các nàng không được ra mặt.

(*Đưa thiếp lên làm vợ cả.)

Xưa nay Đàm Thị mạnh mẽ, từ trong ra ngoài đều muốn chiếm chỗ tốt, thường xuyên trưng ra dáng vẻ dạy dỗ các phòng, làm như thật sự coi mình là chủ mẫu, Tiết Thị oán hận chất chứa đã lâu, nhân lúc hôm nay nhét củ khoai nóng này vào tay Đàm Thị. Đàm Thị xử lý việc phòng lớn, nhất định An Nhược Thần sẽ ghi thù. Ai biết sau này sẽ ra sao chứ? Dù sao hôm nay mấy phòng các nàng chẳng ai quật ngã được Đàm Thị, thế thì cứ giúp nàng ta gây thù chuốc oán vậy.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Trong lòng Đàm Thị rất không thoải mái, đúng là chuyện của phòng lớn rất phiền toái, nhất là hôm nay đã dạy dỗ bà vú của An Nhược Thần, tuy đã tạm thời phong tỏa tin tức, nhưng mãi lâu mà bà vú không về, sợ đám người hầu trong viện cũng sẽ đoán được nguyên nhân, ở viện kia toàn là người của An Nhược Thần. Nếu một lời nửa câu truyền ra ngoài, đến tai An Nhược Thần thì không biết sẽ có phản ứng gì.

Nếu không phải có thể giúp Tiên lão gia trấn áp An Nhược Thần để tiện sau này làm việc, nhất định Tiên lão gia sẽ trách tội, cuộc sống của nhà mẹ nàng ta ở huyện Phúc An e cũng bị liên lụy.

Mà An Chi Phủ cũng rất bực, hễ không vừa ý là lại quát mắng, nếu thời gian này mà nàng ta không xử lý khéo, bị mấy phòng khác chụp được thóp chính một hồi, rồi lại quạt gió thổi lửa trước mặt An Chi Phủ, coi như nàng ta cách vị trí chủ mẫu càng thêm xa.

Bất kể là bên nào, Đàm Thị đều không muốn xảy ra.

Nàng ta nghĩ ngợi, rồi dứt khoát nói với An Chi Phủ ở trước mặt các phòng: "Lão gia, nói đến bên phòng lớn kia, đại cô nương rời nhà thoát tịch, đám người hầu ở viện đó không ai dạy dỗ cũng không có chuyện gì để làm, đều là ăn không ngồi rồi. Mấy ngày trước đó bận rộn nên thiếp không ngẫm nghĩ đến chuyện này, nay đúng lúc tam muội nhắc đến, không bằng như thế này, hôm nay đuổi hết đám người hầu phòng lớn đi đi. Từ nay An gia chúng ta sạch sẽ, không cần người thân cận của đại cô nương, cũng sẽ không gây ra những loại chuyện kiểu như bọn hạ nhân vi phạm quy củ

thăm dò tin tức, mắt không thấy tâm không phiền, miễn cho hậu họa về sau."

Đàm Thị vừa nói vừa đánh mắt với An Chi Phủ.

Hôm nay An Chi Phủ nghe chuyện bà vú nghe lén, tức không kiềm chế được mà tự mình ra tay lấy roi đánh một hồi, vốn định trói lên cây trước viện phòng lớn để thị chúng, sau được Đàm Thị nhắc nhở phải tiếp xúc với An Nhược Thần, mới dẫn cơn giận lại, nhốt bà vú trong phòng củi, dự định bao giờ nghĩ xong sẽ lại trừng trị.

Giờ bắt gặp ánh mắt của Đàm Thị, lại nghe nàng ta nói như vậy, trong lòng cũng đã tỏ, bèn nói: "Thế cũng tốt, vậy nàng mau đi làm đi. Đuổi hết chúng đi đi, đỡ phiền toái." Rồi ông ta lại quay sang nói với thiếp thất các phòng: "Các nàng cũng nghe rõ rồi đấy, quay về dạy bảo cho tốt, trong viện ai mà còn xảy ra chuyện thế nữa thì cả viện sẽ bị xử lý."

Tiết Thị phòng ba và Liêu Thị phòng năm vội thừa vâng, chỉ có Đoàn Thị phòng bốn hơi hé mắt, rồi lại cúi đầu tiếp tục uống trà, giả như chuyện trong phòng này không liên quan đến nàng. An Chi Phủ nhìn sắc mặt nàng ta thì lại nổi giận, nhưng Đoàn Thị không có con gái, đến nay vẫn chưa tìm ra tung tích của An Nhược Phương, chỉ cần Đoàn Thị không ồn ào không làm khó không gây chuyện, An Chi Phủ cũng chiều nàng ta.

Sau khi Đàm Thị quay về viện thì cho gọi quản sự ma ma đến, để nàng ta đưa tôi tớ a hoàn đến viện phòng lớn, quy tập toàn bộ người hầu lại, không cho phép ai rời khỏi viện, dọn đồ đạc xong thì chờ sắp xếp. Rồi lại gọi quản sự An Bình và tiên sinh phòng thu chi đến, đưa kế ước bán thân của bên phòng lớn đến cho xem từng cái, tính từng bạc. Mấy người bán mình theo năm thì cho ít bạc đuổi ra cửa, còn những người bán thân cả đời thì giao lại cho bà tử môi giới. Tóm lại hôm nay tất cả mọi người phải bị đuổi ra khỏi phủ, không chừa lại ai.

Chuyện này nhanh chóng được bàn bạc thỏa đáng. An Chi Phủ cũng đến hỏi, Đàm Thị thuật lại tình hình như tranh công, nói mình đã chuẩn bị chu đáo hết cả rồi. Người ở viện phòng lớn bị sa thải, nào ai biết bà già kia như thế nào. Bây giờ lão gia ngồi trên ghế nói với tất cả mọi người rằng người ở phòng lớn đã đuổi đi hết, cả phủ sẽ nhanh chóng biết được. Lúc đuổi người tất sẽ hỗn loạn, bà tử môi giới cũng sẽ đến dẫn người đi, đến lúc đó ra ra vào vào, sẽ không có ai để ý bọn họ đưa bà lão trọng thương kia đi.

"Bà ta lớn tuổi, làm gì chịu được mấy cú đánh kia. Tìm đại phu đến chữa, chữa không khỏi cũng sẽ bị nói ra nói vào, lãng phí tiền bạc, lại còn gây tai họa nữa. Không bằng trực tiếp cuốn chiếu đưa đến bãi tha ma trong núi đi, đỡ phiền toái. Chúng ta cứ nói với bên ngoài là đuổi hết người làm ở đại viện đi, còn bà vú cũng về quê rồi."

An Chi Phủ nghe xong thì gật đầu liên tục, khen Đàm Thị thông minh, xử lý rất tốt. Đàm Thị đắc ý trong lòng, ôm An Chi Phủ dịu dàng nói: "Chuyện của lão gia chính là chuyện của thiệp, thiệp mà không lo liệu chuyện lão gia bận tâm thì còn ai nữa."

An Nhược Hi cầm đĩa trái cây đứng ngoài cửa một hồi, nghe rõ mồn một đối thoại của bọn họ, nghe thấy kết quả của bà vú thì cắn môi, rồi cuối cùng lúc này mới dần dần tỉnh táo lại, bưng đĩa trái cây đi vào.

Đứng thêm lúc nữa, đợi An Chi Phủ đi, An Nhược Hi mới nói với Đàm Thị: "Mẹ à, con có ý này, không bằng thế này đi, tìm một chỗ bên ngoài cho bà vú ở, rồi con tìm đại phu chữa thương cho bà ta, sau đó lại thông báo để đại tỷ đón bà ta về. Như thế con cũng tiện ăn nói với đại tỷ, bà vú vi phạm gia quy nên bị cha phạt, con tốt bụng cứu bà ta. Nhất định đại tỷ sẽ cảm kích con, như thế cũng dễ nói chuyện với con hơn."

Đàm Thị trợn mắt: "Cái đầu óc này của con, đúng là cả ngày toàn nghĩ bậy nghĩ bạ. Lòng dạ đại tỷ con thâm độc như thế, liệu còn cảm kích con ư? Con còn không xảo quyệt bằng nửa nó thì có thể làm được chuyện gì? Con

cứ nghĩ đi, bà lão kia đã nghe được lời chúng ta nói rồi, lần này là như thế, còn không biết mấy lần trước thế nào. Đại tỷ con bỏ trốn liệu cũng phải do bà ta xúi giục không? Có lẽ do chính bà ta kiếm chuyện. Nếu không có ai giúp, làm sao đại tỷ con có thể chạy trốn ra ngoài được? Lúc trước đã không đánh một trận thăm vắn nghiêm ngặt đám tiện nô kia thì thôi, giờ trái lại cũng không cần nữa. Con mà giả vờ người tốt đơn giản như thế, con đưa bà lão kia đến chỗ An Nhược Thần, còn không phải để bà ta thêm mắm dặm muối nói với An Nhược Thần à. Có bà lão đó ở bên cạnh đưa ra ác ý, không chừng An Nhược Thần sẽ làm ra chuyện gì có lỗi với An gia chúng ta nữa. Không thể giữ bà lão này lại được. Con đừng nghĩ nhiều nữa. Đợi chuyện này xử lý sạch sẽ, qua hai ngày nữa, con hãy đi gặp An Nhược Thần, thăm dò ý nó xem sao, cũng tìm cách trấn áp nó, sau đó nghe theo lời dẫn của Tiên lão gia."

An Nhược Hi bị mắng một trận nên không dám nhiều lời nữa. Quay lại trong phòng, đứng ngồi không yên, cứ luôn cảm thấy chột dạ.

Lúc này An Nhược Thần đang bưng canh nấm tuyết đến viện Long Đại ở. Dọc đường đi cứ mãi nghĩ ngợi.

Một ngày hôm nay của nàng khá bận, buổi sáng thì đi theo Phương quản sự học cách xử lý những chuyện vặt ở hậu viện, rồi lại đi gặp Lục đại nương một chuyến. Sau khi tự nàng có thể giải quyết tạp vụ thường ngày ở lầu Tử Vân, liền thương lượng với Phương quản sự dùng thức ăn mà Lục đại nương đưa. Nàng có ý đáp trả ơn giúp đỡ từ trước đến nay của Lục đại nương, mà Phương quản sự cũng đồng ý. An Nhược Thần hẹn Lục đại nương đến, một là nói chuyện này với nàng, hai là muốn xin Lục đại nương giúp chuyển lời đến chỗ bà vú, nói bên An phủ muốn để An Nhược Hi gặp mặt nàng, nàng có thể dò la được tin tức An phủ từ chỗ muội muội, không cần bà vú phải dò hỏi ở đó nữa. Bảo bà ấy chú ý an nguy bản thân hơn, đừng cuốn vào trong chuyện này nữa, mau mau rời đi, trở về quê dưỡng lão.

Lục đại nương đồng ý, bày tỏ đến An phủ đưa rau sẽ tìm cơ hội nói chuyện với bà vú, khuyên bà ấy lần nữa.

Sau đó đến chiều An Nhược Thần lại ra cửa một chuyến, đến cửa hàng may mặc của Khương gia, lấy lý do sắp đến năm mới nên phải may y phục cho tướng quân và các vị đại nhân, mục đích để quan sát Lý Tú Nhi.

Mấy ngày nay nàng đã đến Ngũ gia trong danh sách, nhưng không phát hiện được gì khác lạ. Trước đó thái thú Diêu Côn lấy lý do điều tra lại vụ án Từ bà mỗi tử tự, phái nha sai hỏi thăm một lượt tất cả những nhà có a hoàn từng được Từ bà mỗi bán đi, nhưng không điều tra được gì không ổn. Long Đại lại cử trình thám âm thầm quan sát, cũng không có tình báo gì khả quan.

Cửa hàng y phục Khương gia là căn nhà thứ sáu An Nhược Thần dò tìm. Vừa bước vào cửa, Lý Tú Nhi liền nhiệt tình mời chào. An Nhược Thần có thể nhìn ra, Lý Tú Nhi không nhận ra nàng. Sau khi nàng nói rõ thân phận ý đồ, nhất thời sắc mặt Lý Tú Nhi cứng lại. Sau đó nàng ta mượn cớ lui vào nội viện, để tướng công nàng ta là Khương lão bản tự mình tiếp An Nhược Thần.

An Nhược Thần tựa như đến để may y phục vậy, nghiêm túc chọn vải, hỏi mẫu, đưa ra yêu cầu may mặc cùng kích thước y phục to nhỏ. Khương lão bản dè dặt đối đáp, cuối cùng không nhịn được nói: "An cô nương, ngoài may y phục ra, cô nương còn chuyện gì khác không?"

An Nhược Thần nháy mắt: "Chỗ này của Khương lão bản ngoại trừ may vá ra, chẳng lẽ còn làm chuyện gì khác?"

Khương lão bản vội xua tay: "Không không. Xin cô nương chớ có hiểu lầm. Chỉ là ta nghe chút lời đồn, nha môn cũng đến hỏi qua mấy lần, nhưng Từ bà tử đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ không phải tự tử sao? Nàng ta mai

mỗi cho nhà ta, nhưng bọn ta không quen thân nàng ta, nàng ta làm gì cũng không liên quan đến bọn ta."

"Chuyện Từ bà mỗi làm cũng không liên quan đến ta. Nàng làm mai cho ta, nhưng cuối cùng hôn sự lại không thành." An Nhược Thần ra vẻ vô tội, "Chẳng lẽ bởi vì điều đó, nên Khương lão bản chê, không muốn làm ăn tiếp với ta?"

"Không không." Khương lão bản liên tục khoát tay, "Ta cũng không thù dật đồn đãi gì về cô nương, cô nương thay tướng quân đến nơi này của ta may y phục, tiệm nhỏ được dịp rục rỡ, nào có dám chê."

An Nhược Thần còn đợi nói gì đó thì nghe thấy có người bên cạnh cười "phì" một tiếng. An Nhược Thần quay đầu nhìn lại, nhất thời cảnh giác.

Triệu Giai Hoa. Lão bản nương của tửu lầu Chiêu Phúc.

Triệu Giai Hoa ôm một đứa bé khoảng hai tuổi, đang một mình dựa vào ngực Triệu Giai Hoa dụi mắt. An Nhược Thần đã xem qua trong hồ sơ, Triệu Giai Hoa và lão bản tửu lầu Chiêu Phúc là Lưu Tắc có một cô con gái Lưu Nhân hơn hai tuổi, nghĩ có lẽ chính là đứa bé này.

Lúc này Triệu Giai Hoa cười thẳng với Khương lão bản: "Khương lão bản, nghe ông giải thích một hồi như thế, chẳng khác gì là chột dạ nhỉ."

Khương lão bản lại càng hoảng hốt mà xoa tay: "Không, không, bọn ta không phải thế..."

Triệu Giai Hoa cười: "Ta chỉ đùa thôi, Khương lão bản chớ để bụng. Ta tới để lấy xiêm y." Nàng ta đưa mắt ra hiệu, a hoàn bên cạnh vội đưa một tờ giấy ra, Khương lão bản cầm lấy xem, nói y phục đã may xong, hỏi Triệu Giai Hoa có muốn ra nhã thất đằng sau thử không.

An Nhược Thần âm thầm quan sát phản ứng của Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa thong thả cười, nói mình đang ôm con, cũng không cần thử. Để a hoàn lấy xiêm y rồi sẽ đi. Thế là Khương lão bản liền sai người dẫn a hoàn đi lấy xiêm y. Đúng lúc lại có khách đến, Khương lão bản nhìn An Nhược Thần, An Nhược Thần cười bảo: "Khương lão bản cứ đi tiếp khách đi, ta muốn xem thêm một lúc nữa."

Khương lão bản vội thi lễ rồi xoay người gọi người khác đi.

Lý Tú Nhi không ra lại nữa, Khương lão bản cũng như không để ý động tĩnh của Triệu Giai Hoa lắm. An Nhược Thần bắt chuyện với Triệu Giai Hoa: "Đứa bé này dễ thương quá, tên là gì vậy?"

Triệu Giai Hoa đáp: "Lưu Nhân."

An Nhược Thần mỉm cười: "Nhân trong nhân quả sao?"

Triệu Giai Hoa ngẩn ra, rồi cũng nhanh chóng cười đáp: "Nhân trong ‘bích thảo như nhân’, cũng là chữ nhân trong ‘phiêu nhân đọa hồn’."

Lần này đến lượt An Nhược Thần ngẩn người.

Triệu Giai Hoa vốn là ca kỹ của lầu Phẩm Hương ở huyện Phong An, tên là Điền Nhân. An Nhược Thần hỏi có phải chữ "nhân" trong nhân quả không, là có ý muốn thăm dò nàng ta, nhưng không ngờ nàng ta lại đáp bằng "Phiêu nhân đọa hồn".*

(*Chữ Nhân trong nhân quả và trong tên thật của Triệu Giai Hoa là 因, còn chữ Nhân trong tên con gái nàng ta là 茵, có nghĩa là lớp đệm.)

Bởi vì cơ duyên tình cờ mà có số mệnh giàu sang nghèo hèn khác nhau, cũng ám chỉ những cô gái sa đọa phong trần.*

(*Trích trong Lương Thư, quyển 48 phần Nho Lâm Truyện.)

Đây là Triệu Giai Hoa biết thân phận cũ của mình đã bị bại lộ, nên mới dứt khoát thừa nhận?

Không đợi An Nhược Thần đáp, Triệu Giai Hoa lại nói tiếp: "Nghe nói muội muội cô nương mất tích? Thế giờ đã có tin gì chưa?"

Lúc này An Nhược Thần cũng rất căng thẳng, nàng hỏi ngược lại: "Vị phu nhân này quen ta sao?"

Triệu Giai Hoa cười nói: "An cô nương danh tiếng lẫy lừng ở thành Trung Lan, có ai không biết? Tuy ta chưa từng thấy qua dung mạo của cô nương, nhưng vừa nãy Khương lão bản cứ luôn miệng gọi An cô nương, lại nói tướng quân này nọ, nên ta đoán được."

Lời giải thích này nghe rất quả quyết, không chút khả nghi nào.

Triệu Giai Hoa lại hỏi lần nữa: "Đã tìm thấy muội muội của cô nương chưa?"

An Nhược Thần lắc đầu, lại hỏi ngược lại: "Mỗi ngày từ lâu của phu nhân đều có khách đến khách đi, tin tức linh thông, liệu có từng nghe thấy tin của muội muội ta?"

Triệu Giai Hoa lắc đầu, cũng hỏi ngược lại: "An cô nương biết ta sao?"

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 34

An Nhược Thần nói: "Danh tiếng của tửu lâu Chiêu Phúc vang dội khắp thành Trung Lan, làm phát đạt, ba căn tửu lâu của cha ta cộng lại cũng chẳng bằng, ông ấy còn tức đỏ mắt ra đấy. Dĩ nhiên ta biết phu nhân rồi."

Triệu Giai Hoa cười một tiếng, cũng không so đo thật giả, lại nhắc đến An Nhược Phương, "Ta không biết tung tích của An tứ cô nương, cũng không nghe được tin tức gì của nàng, nhưng ta có thể hiểu được tâm trạng mất muội muội của cô nương. Nếu Nhân Nhi nhà ta thất lạc, sợ là ta cũng sẽ đau lòng đến mức không muốn sống nữa. Đối là ta, cũng sẽ như cô nương, chuyện gì cũng dám làm."

Lời này nghe thật đầy thâm ý. An Nhược Thần nhìn Triệu Giai Hoa, muốn từ nét mặt nàng ta phát hiện ra vấn đề.

Nhưng Triệu Giai Hoa rất bình tĩnh, nàng ta cũng nhìn An Nhược Thần lại, không hề có dáng vẻ chột dạ.

Lúc này a hoàn của Triệu Giai Hoa cầm xiêm y đi ra, đưa cho Triệu Giai Hoa ngó nhìn cẩn thận, xiêm y không có vấn đề gì. Triệu Giai Hoa liền cười một tiếng với An Nhược Thần, lại chào hỏi Khương lão bản một tiếng, sau đó cáo từ rời đi.

Sau khi An Nhược Thần quay về lầu Tử Vân vẫn luôn nghĩ đến dụng ý của Triệu Giai Hoa. Nàng ta chủ động va chạm với nàng, nói những lời đó với nàng, rõ ràng là muốn dụ nàng cắn câu.

An Nhược Thần khá hưng phấn, hy vọng tràn đầy cõi lòng. Nói không chừng tứ muội thật sự ở trong tay chúng, tứ muội vẫn chưa chết.

An Nhược Thần lo lắng đợi Long Đại về. Hôm nay tướng quân đến quận phủ nha môn bàn chuyện với thái thú đại nhân. An Nhược Thần muốn báo cáo lại chuyện hôm nay cho tướng quân, muốn để Long Đại đồng ý cho mình đến tửu lâu Chiêu Phúc đối mặt giao chiến với Triệu Giai Hoa. Nàng không sợ Triệu Giai Hoa, không sợ đám mật thám kia, nàng phải cứu muội cho bằng được. Nàng cần sự ủng hộ của tướng quân.

Long Đại dùng qua cơm tối ở chỗ Diêu Côn rồi mới về. qnt nghe tin tướng quân đã quay về cư viện, liền tranh thủ thời gian để phòng bếp làm ít canh nấm tuyết. Không thể để lộ dáng vẻ cuống cuồng được, tướng quân không thích những người không có kiên nhẫn. Nếu nàng cứ cố chấp với chuyện này, dựa vào thành tích huấn luyện mấy ngày qua của nàng, ắt tướng quân sẽ có băn khoăn, không muốn đồng ý để nàng hành động nhanh như thế. Nàng phải thuyết phục tướng quân một lần, phải nhanh chóng đi. Nếu thật sự tứ muội còn sống, nhất định là đang chịu khổ, nàng phải đi cứu muội ấy, nàng đã đồng ý sẽ gặp lại tứ muội rồi.

An Nhược Thần đợi canh ngọt nấu xong, đích thân bưng đến cư viện của Long Đại. Dọc đường đi mãi nghĩ ngợi, mỗi một câu nói, mỗi một nét mặt của Triệu Giai Hoa, nàng phải nghiêm túc nghĩ kỹ lại một lần.

Đến viện của Long Đại, Long Đại đang đánh quyền trong sân. Từng quyền rạch gió, oai hùng bộc phát, rất uy phong phóng khoáng. An Nhược Thần nhìn lướt qua rồi lại cúi đầu nghĩ tiếp chuyện của mình, cầm khay đợi tướng quân đánh xong.

Ở bên kia tường viện là cư viện của Tông Trạch Thanh và Tạ Cường. Tướng Tùng mau chóng chạy vào, cũng bê nồi canh ngọt, "Nhanh lên, nhanh lên."

"Ăn no lắm rồi, không còn hứng." Tông Trạch Thanh lườm biếng vắt người nơi ghế đá trong sân, chỉ thiếu mức xoa bụng làm biếng.

"An quân sự đưa canh cho tướng quân đấy." Tường Tùng đặt nồi xuống rồi lập tức chạy về phía tường viện. Canh ngọt giữ lại để vừa ăn vừa tám chuyện.

Cũng không biết Tạ Cường nhảy từ đâu ra, "Tại sao ngươi biết?"

"Lư Chính với Điền Khánh nói, nói với ta là trong bếp có canh ngọt, An quân sự múc cho tướng quân xong, vẫn còn dư lại rất nhiều." Tường Tùng đã nằm bên tường, lắng nghe động tĩnh bên cạnh. Lư Chính và Điền Khánh là hai kiện tướng đặc lực trong danh vệ binh của hắn, phụ trách bảo vệ an toàn của An Nhược Thần.

"Ngươi chọn người miệng rách như thế liệu có thỏa đáng?" Lỗ tai Tông Trạch Thanh cũng dán vào lưng, đáng vẻ lưỡi biếng đã tan biến không còn vết tích, tinh thần phấn chấn đến độ tỏa sáng.

"Đến cả nồi ngươi còn bưng đến, liệu có khoa trương không hả?" Tạ Cường nói, "Như thế rất dễ bị phát hiện con khỉ ngươi muốn xem chuyện vui đấy."

"Vì sao bưng nồi lại dễ bị phát hiện..." Tông Trạch Thanh còn chưa nói xong thì bị hai người kia "suyt" một tiếng, tức thì nhanh chóng im miệng nghiêm túc lắng nghe.

"Tướng quân đang luyện quyền." Tạ Cường nói.

"Ăn no rồi nên tập thể dục?" Tông Trạch Thanh vừa dứt lời thì bị trợn mắt nhìn.

"An quân sự đâu?" Tường Tùng quan tâm đến điều này.

"Không nhanh bằng bước chân của người." Tạ Cường nói.

"Có lý." Tông Trạch Thanh phụ họa, sau đó lại hỏi: "Vậy chúng ta phải chú ý chuyện gì?"

"Không phải An quản sự với người nói tướng quân dùng người để làm kế dụ địch hòng thăm dò nàng ta sao, nàng ta hiểu chuyện, sẽ không quấy nhiễu người, để người yên tâm." Tưởng Tùng nói.

"Đúng thế." Tông Trạch Thanh gật đầu, "Nàng cũng tưởng tướng quân dặn dò ta, nếu nàng không nói ta cũng không nghĩ tướng quân lại dùng chiêu này để đối phó cô nương nhà ta, đúng là quá gian xảo. Nhưng nàng nói rồi ta lại không yên lòng lắm. Vốn không nghĩ gì nhiều, nhưng nghe xong lại cảm thấy khá đáng thương."

Tưởng Tùng phát tay, hẳn ta có đáng yêu hay không không quan trọng.

"Tướng quân còn đích thân dạy võ cho nàng, chỉ vẽ đối sách cho nàng." Tạ Cường nói. Tuy nói là võ nghệ, nhưng theo Tưởng Tùng thấy, với tư chất của An cô nương, nếu tập luyện tiếp để cơ thể khỏe mạnh cũng không tệ.

"Dạy dỗ quá nghiêm khắc rồi." Tông Trạch Thanh lại cảm thấy mình đáng thương. Hôm đó tướng quân dạy An cô nương thoát thân khỏi cuộc truy lùng trên phố thế nào, vốn hẳn chỉ tới xem vui, đứng một bên căn hạt dưa, kết quả khi An cô nương gần như bị tìm thấy, bỗng chạy về phía hẳn, kéo cánh tay hẳn nói: "Vị tráng sĩ này, tiểu nữ gặp cướp đổi bắt, xin tráng sĩ cứu mạng."

Tông Trạch Thanh không kịp ứng phó, còn chưa nhổ hạt dưa ra thì đã bị Long Đại xuất hiện trách mắng.

Tông Trạch Thanh rất oan ức, hẳn có cố ý giả trang làm tráng sĩ đi đường đâu, không có ý định muốn quấy rối. Rõ ràng là An cô nương xảo quyết thì

có. Lại nói dưới tình hình đó nàng cầu cứu như thế thì khá là nhanh trí, đáng tiếc tướng quân đại nhân lại không hài lòng.

Tướng Tùng không để ý đến Tông Trạch Thanh nữa, điều Tạ Cường nói mới là mấu chốt. Tướng quân bận rộn quân vụ, chúng binh tướng ở dưới quyền ấy, xếp một hàng từ cửa thành phía Nam cho đến phía Bắc cũng không đủ, làm sao lại đến lượt tự thân tướng quân đại nhân dạy dỗ chứ. Theo lý mà nói chỉ là một nữ trinh thám nho nhỏ, dù là Tạ Cường đến dạy cũng đã không đúng rồi.

"Sao An quản sự lại đi chậm vậy?" Tướng Tùng sốt ruột. Không phải tướng quân luyện quyền xong về phòng là không còn kịch hay để xem sao?

Ba người đưa mắt nhìn nhau, dứt khoát một không làm hai không nghĩ, điểm mũi chân, leo lên đầu tường.

Vừa đi lên thì thấy An Nhược Thần bưng khay đến.

Nhìn một lúc, Tông Trạch Thanh nhỏ giọng nói: "Có phải tướng quân luyện quá nhiều rồi không?"

Tướng Tùng trừng mắt nhìn hăn, nói nhiều gì đấy, sợ không biết bọn họ nhìn lên nghe trộm à?

Lại qua một lúc, Tông Trạch Thanh lại không nhịn được: "An cô nương không nhìn thẳng vào tướng quân kìa." Vì sao lại muốn vỗ tay vì An cô nương thế này? Trong lòng cảm thấy rất được an ủi là phản ứng bình thường đúng không?

Lần này Tướng Tùng không chỉ muốn trừng mắt nhìn hăn mà còn muốn đập hăn xuống tường nữa.

Đột nhiên Long Đại trong sân dừng động tác, Tướng Tùng và Tông Trạch Thanh ăn ý rụt đầu xuống, bấy giờ mới phát hiện ra Tạ Cường không

có ở đây.

Long Đại đi về phía An Nhược Thần. Lúc đứng bên cạnh nàng thì An Nhược Thần mới hoàn hồn lại, thế là nàng vội đứng thẳng sống lưng ngay ngắn.

"Có chuyện gì?" Long Đại hỏi.

Tướng Tùng và Tông Trạch Thanh tiếp tục thò đầu lên nhìn, nghe hỏi vậy mà ngửa cả lòng, đưa canh ngọt cho tướng quân đấy, quá rõ ràng rồi còn gì!

"Tướng quân, tôi có chuyện quan trọng muốn bẩm báo." An Nhược Thần đáp, nhìn tô canh ngọt trong tay, vội nói thêm: "Cả cũng đưa canh đến cho tướng quân."

"Đưa đến cố ý để nó nguội à?" Long Đại hỏi.

Tướng Tùng kê trán vào đầu tường, đúng là không tận mắt chứng kiến. Tông Trạch Thanh cảm thấy nhất định tướng quân lấy hân ra thăm dò An cô nương làm mọi người lúng túng không phải là cố ý, trong đầu hân ngoại trừ đánh giặc chắc chắn thiếu đi thứ gì đó.

"Tướng quân đang bận nên mới đứng đợi." An Nhược Thần nghiêm túc, đáp rất vô tội, "Nếu không tướng quân nếm thử trước, nếu cảm thấy không ngon miệng thì để tôi đi múc bát khác. Trong phòng bếp vẫn còn nồi nóng."

Lúc này đổi sang Tông Trạch Thanh trừng mắt nhìn Tướng Tùng, để người bưng cả nồi đi, quả nhiên là dễ bại lộ mà.

Long Đại một tay nhận lấy khay, dẫn An Nhược Thần đi vào phòng. Thời tiết tháng mười một thế này, tuy hân cảm thấy không có gì, nhưng đầu tối khá lạnh, một cô nương ngồi trong gió cũng không dễ chịu. Hân biết An

Nhược Thần đã đến, đợi nàng gọi hắn, kết quả cô nương này cứ thờ người ra đó, còn cúi đầu mất thần.

"Ra giáo trường chạy hai mươi vòng, ta không phạt các người nữa." Long Đại vừa đi vừa nói.

An Nhược Thần ngây ra, nàng ư? Làm canh nguội nên muốn phạt chạy hai mươi vòng? Nhưng vì sao lại còn có một chữ "các" nữa, chẳng lẽ phải dẫn theo các đầu bếp cùng chạy?

Hai tên trên tường vi một cái rụt người về. Long Đại lại liếc sang đầu tường, đến khi quay đầu lại chờ An Nhược Thần vào nhà, lúc này mới phát hiện mặt nàng giật mình ngây ngốc. Long Đại bật cười, phiền muộn lúc trước đều quét sạch. Giáng về nàng ngơ cáng có chút giật mình sợ hãi, trông thật thú vị.

Tướng quân lại cười nữa. An Nhược Thần càng ngây ngốc.

Long Đại thôi cười, hắng giọng nói: "Không phải nói người, mà nói hai tên ở đầu tường."

Tường Tùng và Tông Trạch Thanh dựa vào chân tường đưa mắt nhìn nhau, tên Tạ Cường kia chết ở đâu rồi? Tướng quân chỉ phạt mỗi hai người họ.

An Nhược Thần liếc sang đầu tường, nhưng chẳng thấy người nào. Nhưng không sao, ai chịu phạt cũng không phải vấn đề, "Tướng quân, tôi có chuyện quan trọng muốn bẩm báo."

"Ừ." Long Đại lên tiếng đáp, dẫn nàng đi vào nhà.

Đột nhiên Tạ Cường nhảy ra, cả Tường Tùng và Tông Trạch Thanh đều trợn trừng với hắn: "Người vừa đi đâu thế?"

"Trên cây." Tạ Cường chỉ lên cây đại thụ xanh um tốt tươi bên tường. Đầu tường rất nổi bật, hơn nữa hai kẻ này còn thu hút sự chú ý của tướng quân, hần núp trên kia càng ổn định hơn, "Các người mau đến giáo trường đi, nếu không lát nữa tướng quân biết hai người không chạy mà phật thật đấy. Ta uống canh trước, sẽ chữa lại ít cho các người."

"Đồ trình thám chết tiệt!" Cả Tưởng Tùng và Tông Trạch Thanh hai miệng đồng thanh, nhào đến đánh Tạ Cường một trận.

Trong phòng Long Đại, bầu không khí không sôi nổi như bên tường. An Nhược Thần căng thẳng hít mấy hơi, tỉ mỉ kể lại chuyện xảy ra hôm nay ở cửa hàng y phục với Long Đại. Trong lúc nói, tâm tình lại có chút kích động, cuối cùng bảo: "Tướng quân, Triệu Giai Hoa chủ động đến tiếp cận, nhất định là bọn chúng có kế hoạch. Tôi phải thuận thế giáp mặt một phen, để bọn họ cảm thấy tôi đã cắn câu."

Long Đại không hoảng hốt cũng không gấp gáp, hỏi: "Cô cảm thấy kế hoạch của chúng là gì?"

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 35

An Nhược Thần đáp: "Đối với bọn chúng mà nói, tôi chỉ có hai kiểu kết quả: hoặc giết tôi hoặc lợi dụng tôi. Mấy ngày nay tôi ra ngoài đi đi lại lại, đến không ít chỗ, trong mắt người ngoài nhìn vào, chỉ dẫn theo a hoàn bên cạnh, bọn chúng có thể có cơ hội ra tay, nhưng lại không thấy làm gì, nay lại còn để Triệu Giai Hoa đến, còn nhắc đến tứ muội của tôi, nhất định là bọn chúng định lợi dụng tôi."

Long Đại hỏi lại: "Từ lúc tứ muội cô mất tích cho đến khi cô thành công trốn khỏi nhà là mấy ngày?"

"Ba ngày."

"Nếu bọn chúng giữ tứ muội cô trong tay, có kế hoạch lợi dụng cô, vì sao trong ba ngày đó không hành động? Lúc ấy cô đã rơi vào đường cùng, cầu cứu không được, khi đó cô lại càng thêm biết ơn với người uy hiếp mình, còn dễ đối phó cô hơn là so với bây giờ."

An Nhược Thần im lặng, cứ nhai đi nhai lại những lời lẽ này, liên tục nghĩ đến các khả năng có thể xảy ra, Long Đại cũng đã phân tích qua với nàng rồi. Giờ đây hần lặp lại lần nữa, nhưng là muốn gõ nàng một cái - không nên để hy vọng che phủ, lúc đó lại không để nàng thấy rõ chân tướng. Nếu như nàng cứ một mực thuyết phục bản thân rằng tứ muội nằm trong tay chúng, thế thì Long Đại sẽ không yên tâm mà cho nàng ra mặt trực tiếp với những người đó.

An Nhược Thần hít sâu một hơi rồi gật đầu. Nội tâm vẫn đang vùng vẫy, có lẽ lúc đó trong tay bọn chúng không có tứ muội, nhưng giờ đây nàng đã

vào lầu Tử Vân, nàng có giá trị, mà nhược điểm của nàng lại chính là tứ muội, nói không chừng bọn chúng đã tìm được rồi, vậy nên lúc này mới quyết định hai chọn một, không giết nàng, lợi dụng nàng.

Khả năng này lớn thế nào? Dĩ nhiên không lớn.

An Nhược Thần căn môi: "Coi như bọn chúng dùng chuyện tứ muội gạt tôi, thì đó cũng là vì muốn để tôi cắn câu, cũng chắc chắn là có kế hoạch rồi. Tôi hẳn phải đi tìm Triệu Giai Hoa, nhìn xem rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì. Như thế mới có thể gặp chiêu phá chiêu, dụ rắn ra khỏi hang."

"Gặp chiêu phá chiêu?" Long Đại nói: "Vậy cô có biết, có một chiêu gọi là gây ông đập lưng ông không, đợi lúc cô thấy rõ chiêu thì đã bị trúng gây rồi, thoát thân không được, định phá chiêu thế nào đây?"

An Nhược Thần căng thẳng siết chặt nắm đấm, cũng biết không phải dùng vài ba câu là có thể thuyết phục được tướng quân. Nàng nói: "Xin tướng quân chỉ điểm."

"Lúc hai quân giao chiến, thường sẽ cần đến kế dụ địch. Quân địch giả thua mà chạy, cô đặc ý vây váo, lãnh binh đuổi theo, nhưng lại trúng mai phục của đối phương. Biết không phá được kế, không có gì để nói, nhưng nếu cô có thể nhìn thấu kế hoạch, vậy thì có hai con đường có thể đi: một là không đuổi theo, đừng để trúng kế. Hai là nhìn lại toàn cục, bày trận sớm hơn quân địch, thăm dò địa thế, vòng qua khu có quân mai phục, đến trước quân địch chặn đường."

"Toàn cục?"

"Những điều cô vừa nói với ta, ngay đến giọng nói nét mặt của Triệu Giai Hoa cũng không bỏ qua. Nhưng cô lại không nhắc đến Lý Tú Nhi. Không phải hôm nay cô đến cửa hàng y phục Khương Thị sao?"

"Đúng thế, nhưng đó là vì Lý Tú Nhi không có gì khác thường, thậm chí nàng ta còn không nhận ra tôi, sau khi tôi giới thiệu nàng ta mới biến sắc, gấp gáp trốn trong hậu viện, không ra lại lần nữa."

"Cho nên cô đã dời toàn bộ sự chú ý lên người Triệu Giai Hoa."

An Nhược Thần nhăn mày, lúc này mới phản ứng lại được chỗ không đúng.

"Chuyện cô đến cửa hàng y phục trước đó không ai biết, làm sao Triệu Giai Hoa có thể đứng dịp vô tình gặp cô như thế được? Sau khi Lý Tú Nhi tránh cô, cô đã nán lại trong cửa hàng bao lâu?"

Rất lâu. An Nhược Thần suy nghĩ. Vì đợi Lý Tú Nhi xuất hiện, vì phải quan sát nhiều, nên nàng cà rà cà rề với Khương lão bản, cố ý hỏi rất nhiều vấn đề may y phục, lúc chọn vải cũng rất lâu.

"Cửa hàng y phục cách tửu lâu Chiêu Phúc bao xa? Chạy đi chạy lại một chuyến cần bao nhiêu thời gian?"

An Nhược Thần chưa từng đi thử, nhưng nàng nhủ tính nếu bước chân nhanh, hẳn sẽ đến kịp. Nàng bắt đầu nghi ngờ nếu nàng không kéo dài thời gian ở cửa hàng y phục, thì liệu Lý Tú Nhi có đi ra để giữ nàng lại không. Tướng quân nói đúng, Triệu Giai Hoa muốn vô tình gặp phải nàng cũng sẽ không dễ dàng như vậy. Huống hồ nếu nàng ta biết mình đã bị nghi ngờ, vì sao không há miệng chờ sung đợi nàng đến tửu lâu Chiêu Phúc, mà lại chạy ra ngoài giả vờ "vô tình gặp phải" với nàng làm gì? Là điều gì khiến nàng ta không kịp đợi như thế?

"Nàng ta còn ôm một đứa trẻ nữa." An Nhược Thần chỉ rõ mấu chốt, "Đứa bé kia đang ngủ. Nếu nàng ta thật sự thương yêu con gái, đáng lẽ phải để con bé nghỉ ngơi cho khỏe, chứ không phải đưa nó đi dạo phố này nọ, lại còn tán gẫu với người lạ, thì triển kế dự định gì đó."

Long Đại gật đầu: "Lúc võ tướng bọn ta giao đấu, cho dù có bị thương thì cũng sẽ núp dưới khôi giáp, không để kẻ địch biết được."

"Nàng ta cố ý nói con gái mình cũng quan trọng như tứ muội tôi. Nàng ta nói với tôi là mình biết nhược điểm của tôi chính là tứ muội, nhưng cũng để lộ nhược điểm của nàng ta là con gái." Quả thật điều này khá kỳ quái.

"Còn gì nữa không?"

"Quy tắc của mật thám, vì bảo đảm an toàn của tổ chức, chỉ liên lạc một tuyến, không quen biết lẫn nhau, cũng không qua lại với nhau. Nhưng vì lúc tôi trốn nhà báo quan, cũng có thể là cô nương có liên quan đến Từ bà mỗi... Nếu thật sự là Lý Tú Nhi báo tin cho Triệu Giai Hoa, vậy vì sao nàng ta phải làm thế? Triệu Giai Hoa là một Từ bà tử thứ hai sao? Không đúng, như thế quá mạo hiểm, Tà tiên sinh sẽ không để người liên lạc trực tiếp với hắn đến tiếp xúc với tôi, như thế nguy hiểm rất lớn... Tại sao nàng ta lại muốn để tôi thấy con của nàng..."

"Cô có rất nhiều nghi vấn, điều này rất tốt. Có suy nghĩ như vậy, ta mới có thể yên tâm." Long Đại nói: "Quân vây bốn mặt, bất kể là nắm chắc đánh một trận cuối cùng hay không, nhưng không thể hữu dũng vô mưu, không thể bị địch trận mê muội. Cô muốn ra mặt với Triệu Giai Hoa, được thôi, nhưng ý tưởng ban đầu thì không được. Không thể chỉ mãi quan sát Triệu Giai Hoa được, cô đã biết chưa?"

An Nhược Thần ra sức gật đầu.

"Cô có còn nhớ ta đã từng nói với cô vì sao trong số những cô nương này phải xếp Triệu Giai Hoa ở sau không?"

"Bởi vì còn chưa điều tra ra vì sao Triệu Giai Hoa lại quan trọng đến thế. Từ bà mỗi làm mai đa số là mấy việc cưới xin trong vùng, còn Triệu Giai Hoa là do nàng ta khổ cực đưa về từ bên ngoài quận, đổi tên đổi thân phận, ngụy trang thành bà con xa để làm mối cho Lưu lão bản. Tướng quân cảm

thấy hoang phí như vậy rất khả nghi. Thân phận ca kỹ lâu Phàm Hương có lẽ cũng chỉ là lớp vỏ nguy trang. Trước khi không biết rõ thì đừng có đụng đến nàng ta."

"Nhưng nay nàng ta gấp gáp như thế, cô nên nắm cho chắc."

Tim An Nhược Thần đập thành thịch: "Ngày mai tôi sẽ đến tửu lâu Chiêu Phúc gặp nàng ta."

"Không, cô chờ đến tìm nàng ta. Nàng ta đã nôn nóng như thế, cô không cần phải vội."

Long Đại lại dặn dò cô thế này thế nọ một phen, trong lòng An Nhược Thần có tính toán. Cô quay về phòng mà vẫn còn nghĩ đến lời Long Đại, tỉ mỉ tính toán kế hoạch

Trong đêm nay, người ở bên An phủ cũng đang lên kế hoạch.

Đầu tiên là Đàm Thị, kế hoạch của nàng ta tiến hành rất thuận lợi. Bởi vì bất chợt phải đuổi hết người hầu ở viện phòng lớn đi, tất cả mọi người đều không có trù bị sẵn nên vô cùng rối loạn. Gia đình họ viện bao vây viện phòng lớn, nhốt toàn bộ mọi người khóc lóc trong sân. Dưới màn đêm, a hoàn người ở theo thứ tự quân sự gọi, từng bước từng bước rời khỏi An phủ. Còn những người có khế ước chung thân thì bị giam trong phòng, đợi bà tử môi giới đến dẫn đi.

Đàm Thị rất hài lòng, cứ như vậy bẻ gãy cây gai phiền phức, trừ hậu hoạn, nàng ta tỉnh tâm hơn nhiều. Nhưng An Nhược Hi lại lo âu, trái lo phải nghĩ, cuối cùng nàng ta dẫn lòng không đi, lặng lẽ đi đến hậu viện. Nhìn thấy ở đó không ai canh gác, nghĩ có lẽ đều đã tập trung xử lý phía viện phòng lớn cả nên không ai để ý nơi này. Ổ khóa cửa phòng cùi treo, không bấm nút. An Nhược Hi nhìn trái nhìn phải, mở cửa ra.

Trong phòng không đốt nến, một luồng bụi đất mịn gõ lẫn mùi máu xộc thẳng vào mũi, làm người ta buồn nôn. An Nhược Hi dần lại cảm giác mắc ói, nhờ ánh trăng xuyên qua cửa sổ, trông thấy bà vú nằm trên đất. Cả người bà ta dính đầy máu và bùn đất, nhếch nhác vô cùng, ngậm vải trong miệng, sắc mặt xám xanh, hai mắt nhắm nghiền.

An Nhược Hi nuốt nước bọt, dè nén căng thẳng, dè dặt đi lên, khẽ gọi hai tiếng "Tổng ma ma". Bà vú không đáp mà cũng không cử động. Đầu An Nhược Hi rồi bời, không phải là chết thật đấy chứ?

Nàng ta đi lên phía trước, đưa tay ra kiểm tra hơi thở của bà ta, ngón tay vô tình đụng phải mũi bà ta, bà vú đột nhiên động một cái, An Nhược Hi sợ hãi hét lên, té ngã ra đất. Dường như động tĩnh này đã đánh thức bà vú, bà ta ngọ nguậy mở mắt ra, đôi mắt hơi sưng, miễn cưỡng tạo thành một kẽ hở. Dáng vẻ kia như híp mắt lạnh lùng dữ dằn, tim An Nhược Hi đập như trống chầu, dịch lùi ra sau theo bản năng.

Nhưng bà vú chỉ nhìn nàng ta mãi, không nhúc nhích cũng chẳng nói gì. An Nhược Hi thêm can đảm, nhỏ giọng nói: "Tổng ma ma, ta đến đưa nước cho ma ma đây, còn cả thuốc trị thương nữa."

Bà vú vẫn không nói câu nào. An Nhược Hi dè dặt đi qua, lấy khăn vải trong miệng bà vú ra, rồi đưa lọ nước nhỏ đến bên môi bà ta, bà vú do dự một lúc, cuối cùng há miệng ra. An Nhược Hi thấy thế thì rất mừng, vội nhẹ nhàng đỡ lấy đầu bà vú, đút nước cho bà. Cổ họng bà vú không nhúc nhích, nước hòa lẫn máu trào ra khỏi miệng bà ta, dính cả tay An Nhược Hi.

Suýt nữa An Nhược Hi lại hét thất thanh, dẫn cơn xúc động muốn hất tay đi, đút nước cho bà vú.

Cuối cùng bà vú uống được một ít, tựa hồ lấy lại chút tinh thần.

Lúc này An Nhượng Hi đã không còn sợ nữa, nàng ta lôi khăn tay ra lau tay, rồi lại lấy thuốc trị thương ở trong ngực ra: "Ta còn mang thuốc cho ma ma đây." Nhưng nhìn trái nhìn phải, khắp người bà vú toàn là máu, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu mới phải.

Lúc này bà vú lên tiếng: "Giả mù sa mưa, người có ý gì?"

Giọng bà ta khản đặc, yếu đến mức khó mà nghe nói. Tuy là vậy, An Nhượng Hi vẫn nghe ra âm chọc trong lời của bà ta. Nàng ta khẽ cắn răng, nhắm mắt nói: "Ma ma bị thương quá nặng, ta chỉ là muốn cứu ma ma mà thôi."

Bà vú như muốn nói chuyện nhưng lại nói không ra hơi. An Nhượng Hi lo lắng đề phòng nhìn, không biết nên làm gì. Qua một hồi lâu, bà vú tỉnh lại, xốc lên tinh thần mà nói: "Cứu ta thì người được lợi gì?"

An Nhượng Hi cắn môi, không trả lời được.

Mà thật ra bà vú không cần nàng ta trả lời, bà ta tiếp tục yếu ớt nói: "Tất cả các người đều thâm độc như nhau, cứu ta là giả, muốn dùng ta để đổi phỏ với đại cô nương nhà ta mới là thật. Người khinh ta già hồ đồ quá rồi. Trước đây ta đúng là hồ đồ, nhưng hôm nay không thế..." Nói đến đây thì dừng lại, bà ta trợn to hai mắt, dùng sức hít thở. Thần sắc ấy đáng vẻ ấy, phối hợp cùng một thân máu, hết như ác quỷ.

An Nhượng Hi sợ hãi không ngồi nổi nữa, té ngã ra đất.

Thấy nàng ta như thế, bỗng bà vú bật cười, vừa cười một tiếng là lộ một miệng đầy máu, lại thảm thiết kinh khủng, "Người muốn hại cô nương nhà ta, ta dù thành quỷ cũng sẽ không tha cho người..." Âm thanh hơi thở mỏng manh, nhưng lại như sợi tầm lọt vào tai, vù vù xẹt qua, sắc lạnh như dao.

An Nhượng Hi thất kinh chống đất ngã người lui sau, vừa xe dịch vừa cố đứng lên. Nàng ta hối hận rồi, nàng ta không nên đến đây.

Bà vú dùng sức mở to đôi mắt sừng húp nhìn nàng ta, rồi bỗng nói: "Dù thành quỷ cũng sẽ không tha cho các người..." Lần này đã không còn nghe rõ giọng, nhưng An Nhược Hi nhìn môi bà ta mà nghe rõ lời bà ta nói, tim nàng đập như trống chầu, mồ hôi lạnh thấm ướt sống lưng, không thể cử động như đã bị định thân. Nàng ta trợn mắt nhìn bà vú, bà vú cũng trợn mắt nhìn nàng.

Mãi một lúc lâu, không ai nhúc nhích.

An Nhược Hi nhìn bà vú, chợt thấy có gì đó không đúng. Nàng ta chợt quay đầu lại, thấy tam muội An Nhược Lan núp ngoài cửa, lộ nửa gương mặt sau cánh cửa, biểu cảm kinh hãi. An Nhược Hi lại xoay phắt đầu lại nhìn bà vú, bà ta vẫn không nhúc nhích, bộ dạng cứng ngắt đáng sợ. An Nhược Hi dùng sức nuốt nước bọt, nghe thấy An Nhược Lan ở sau lưng nhỏ giọng nói: "Bà ấy chết rồi ạ?"

An Nhược Hi giật giật, vươn tay ra. An Nhược Hi lấy can đảm đi đến, nhưng không dám đứng quá gần.

An Nhược Hi đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt bà vú, bà ta vẫn mở mắt, nhưng ánh mắt đông cứng. An Nhược Hi cắn chặt răng, cẩn thận duỗi tay ra kiểm tra hơi thở bà vú, nhưng vừa đến gần thì đã nghe thấy An Nhược Lan hét thất thanh. An Nhược Hi như bị dao đâm một phát, cũng nhảy cẫng hét ầm lên. Hai tỷ muội không hẹn mà cùng xoay người cầm đầu bỏ chạy, chân nam đá chân chiêu lao ra khỏi hậu viện, chạy vào vườn hoa gần đấy, trốn trong bụi rậm há miệng thở dốc.

Hai người như trộm nhìn lối đi, cũng không có ai đuổi theo. Nhưng An Nhược Hi vẫn sợ, nàng ta cảm thấy bà vú đang đi theo mình, chỉ là bà ta không phải là người nữa, bà ta chết rồi, đã thành quỷ rồi.

"Tỷ giết bà ấy rồi?" An Nhược Lan hoảng sợ hỏi.

An Nhược Hi sợ hết hồn, bật nhảy hét to lên: "Tỷ không có."

"Nhưng tử cho bà ấy uống cái gì đó, xong rồi bà ấy chết."

"Đó là nước, đó là nước!" An Nhược Hi nắm lấy vai An Nhược Lan, lớn tiếng nói: "Tử không có, tử không có, đó là nước."

An Nhược Lan sợ hãi giẫy giụa, An Nhược Hi muốn túm lấy nàng ta để giải thích, nhưng An Nhược Lan lại vùng vẫy đấm đá, thoát khỏi nàng ta chạy trốn như điên. Mua bàn tay An Nhược Hi đau xót, bị phản ứng kịch liệt của An Nhược Lan làm cho sợ hãi, nàng ta ngăn người nhìn bóng lưng muội muội biến mất, lẩm bẩm: "Tử không giết bà ta, tử không có làm. Tử không muốn bà ta chết, bà ta không thể chết được."

An Nhược Hi trượt xuống gốc cây ngồi dưới đất, nhớ lại bà vú nhất định đã nghe hết những lời Đàm Thị nói với mình, bà ta sẽ mách lại đại tử. Lại nghĩ đến Đàm Thị nói không giữ bà lão này lại được. Nghĩ đến cảnh bà vú mở to đôi mắt lăm lăm nhìn mình, dùng âm thanh hung tợn mỏng manh thốt lên rằng dù ta có thành quỷ cũng sẽ không tha cho người. An Nhược Hi run lấy bầy, vòng hai tay ôm lấy mình.

Khắp nơi im ắng không tiếng động, An Nhược Hi cũng không biết mình đã ngồi bao lâu rồi, càng ngồi càng sợ, chợt nàng ta nghĩ đến gì đó, nhanh chóng bật nhảy lên, bất chấp bùn đất trên người, chạy thẳng vào trong phòng Đàm Thị.

Đàm Thị thấy dáng vẻ này của nàng ta thì giật mình. An Nhược Hi kéo tay mẫu thân, hét lên: "Mẹ, bà ta chết rồi bà ta chết rồi, không phải con, nhưng tam muội nhìn thấy rồi, nó nói là do con, bọn con cãi nhau. Mẹ, không thể để nó nói bậy bạ được, không phải con."

Đàm Thị nghe mà đầu óc mơ hồ, nhưng lại lơ mơ đoán được có liên quan đến chuyện gì. Nàng ta quát lớn một tiếng để An Nhược Hi tỉnh táo lại, rồi rót cho con ly nước uống, xong lạnh lùng hỏi: "Bình tĩnh nào, từ từ rồi nói, đã xảy ra chuyện gì?"

An Nhược Hi thở gấp mấy hơi, lấy lại bình tĩnh. Nàng nói vì mình hỏi thăm bà vú rồi cuộc nghe được bao nhiêu rồi, có phải trước nay cũng từng dò la tin tức không, rồi lại có người nào giúp bà ta không, lúc ấy mới giả vờ đi đưa thuốc đưa nước cho bà vú, nhưng bà vú bị thương quá nặng, uống nước xong, mắng đôi ba câu liền đứt hơi. Nàng ta không để ý có An Nhược Lan đi theo sau mình, lại còn thấy được tất cả. An Nhược Lan cho là bà vú bị nàng ta giết chết. Nàng ta muốn giải thích, nhưng An Nhược Lan đã chạy đi mất.

"Nhất định nó sẽ nói cho tam di nương biết. Nói không chừng sẽ còn nói cho cả a hoàn nó." An Nhược Hi càng nói càng hoảng, kéo tay Đàm Thị nói: "Mẹ, mẹ phải giúp con, tuyệt đối không thể để bọn họ nói bậy được. Chuyện này cũng không được truyền đến tai đại tỷ, đến lúc đó chúng ta có nghĩ đối sách gì cũng hỏng hết."

Đàm Thị nghe xong, trái lại không gấp gáp. Chuyện hôm nay, lão gia đã dạy dỗ răn đe ngay trước mặt mọi người, Tiết Thị phòng ba là cọng cỏ đầu tường, khích bác xúi giục là muốn cầm cho chắc tay, bên nào được lợi thì đứng bên ấy, nhưng tuyệt đối không dám vi phạm ý của An Chi Phủ. Căn bản Tiết Thị chẳng hề xem sống chết của bà vú ra gì, huống hồ có trận răn đe trước đó của An Chi Phủ, dĩ nhiên tiết Thị biết đã xảy ra chuyện gì. Cho dù An Nhược Hi có làm gì thì cũng không dám đi nói khắp nơi. Nàng ta là người thông minh, sẽ bảo con gái im miệng. Nhưng ngược lại An Nhược Hi lại nhắc nhở nàng ta một chuyện, nàng ta không thể không đề phòng.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 36

"Con nói đúng." Đàm Thị nói với con gái, "Chuyện này mẹ sẽ xử lý. Không ai được phép bép xép miệng mồm cả. Bà già kia đã không thể ra ngoài được nữa rồi, gần đây lão gia lại cấm tất cả mọi người, cho dù bà ta có nghe được gì thì cũng làm thế nào đưa đến tai con tiện nhân An Nhược Thần kia được? Có lẽ là tìm người giúp thật."

Đàm Thị nói xong, bảo a hoàn gọi quản sự An Bình đến, dặn hẩn dẫn người đến phòng chứa củi xem xem bà già kia đã tắt thở chưa, trước xử lý bà ta cho sạch sẽ, kiểm một cỗ xe ngựa âm thầm đưa người đến bãi tha ma ở ngoại ô, đừng để người khác biết được. Rồi lại để An Bình để ý những thứ trong viện phòng lớn, người hầu các viện khác có gần gũi với bà vú hay không, nếu là có thì đuổi đi luôn. Hơn nữa hôm nay lão gia đã dặn không ai được phép bàn tán về chuyện này, ai mà dám nhiều lời một câu, cứ đánh cho chết. Dạy dỗ rõ rồi, tất những người khác sẽ nghe lời.

An Bình thưa vâng, lui xuống đi làm.

Đàm Thị lại cho gọi canh cổng đến, hỏi bọn họ bình thường có ai ra vào gì không, ai nói nhiều nhất với người hầu nội viện, nhất là thường tiếp xúc với bà vú. Đợi đến khi nghe người canh cổng nói xong, trong lòng đã có trù tính. Sau đó bảo người canh cổng canh cho tốt, sau này bất kể ai hỏi đến thì cứ nói tất cả bọn hạ nhân trong viện phòng lớn đã bị đuổi đi rồi, nếu có ai cố ý hỏi thăm bà vú, cứ nói bà ta hồi hương dưỡng lão. Ai hỏi thì ghi nhớ cho kỹ, báo lại cho bà ta biết.

Sáng sớm hôm nay canh cổng đã nghe được bóng gió lão gia giáo huấn, lại thấy đám người hầu ở phòng lớn bị đuổi đi cả, vốn đã hoảng sợ lắm rồi. Nghe Đàm Thị dặn dò thì lật đật tỏ vẻ trung thành, tất nhiên sẽ làm tốt việc, tuyệt đối không nói sai nửa câu.

Sau đó canh cổng lui ra. An Nhược Hi vẫn còn căng thẳng: "Mẹ, chỗ tam di nương ấy, mẹ nhất định cũng phải làm một trận mới được. Không thể để tam muội đi nói bậy khắp nơi được."

Đàm Thị đang suy nghĩ chuyện, nghe An Nhược Hi lải nhải mãi không xong, vô cùng không vui, "Sợ cái gì chứ?! Cả ngày chỉ biết cuống cuống, không làm được tí việc nào cả. Chuyện này mẹ hiểu rõ rồi, bên phòng ba mà dám nói nhiều một câu, mẹ sẽ dạy dỗ bọn họ như dạy dỗ bà già kia. Còn nữa, không có việc gì con đến phòng chứa củi làm gì, thấy gặp bà già kia làm gì, muốn dò cái gì, tự mình lén la lén lút, lại không có kiên nhẫn, chỉ giỏi gây họa. Con về lại phòng cho mẹ đi. Sau này mà còn dám tự ý nữa, để xem mẹ có chinh con không."

An Nhược Hi giật mình hoảng hốt, không dám nhiều lời, chạy về phòng mình.

Ngày hôm sau, An Nhược Hi nghe a hoàn nói toàn bộ người hầu ở phòng lớn đã được đuổi đi sạch sẽ, cũng có hai a hoàn ở phòng ba và phòng bốn bị đuổi ra khỏi phủ, nói là xưa nay miệng rộng nói nhiều, sau khi đánh mấy gậy thì đuổi đi luôn. Bây giờ trong phủ người người đều tự lo cho thân mình, tuyệt đối không dám nói nhiều nữa.

An Nhược Hi không biết a hoàn ở phòng ba bị đuổi đi là bởi vì nàng giết gà dọa khỉ cảnh cáo mẹ con An Nhược Lan hay là a hoàn kia nhiều chuyện thật, tóm lại hôm đó lúc mấy phòng cùng nhau dùng bữa, mọi người hòa thuận, nói chuyện thời tiết y phục mới trang sức mới, cứ như chuyện ngày hôm qua không hề xảy ra. Nhưng An Nhược Hi luôn cảm thấy ánh mắt An Nhược Lan nhìn mình có vẻ kỳ lạ. Nàng ta lặng lẽ hỏi đại a hoàn bên

người, a hoàn lại bảo không cảm thấy tam tiểu thư có gì bất ổn cả, vẫn cứ giống như trước.

An Nhược Hi cảm thấy không bình thường, nàng ta cứ thấy như có cây gai luôn đâm vào đầu mình. Đến buổi chiều, nàng ta cố ý đi tìm An Nhược Lan, mượn cớ muốn thắt kết chơi với con bé, An Nhược Lan không từ chối, quả nhiên cầm dây thắt cùng nàng ta. An Nhược Hi thắt một hồi, rồi như lơ đãng nói: "Hôm qua tỷ thấy Tống ma ma bị thương đáng thương quá, lúc ấy mới đem nước với thuốc đến xem sao. Đút cho bà ta chút nước mà thôi..."

Không đợi nàng ta nói xong, An Nhược Lan đã nói: "Không phải Tống ma ma về quê dưỡng lão rồi sao? Tỷ tỷ, tỷ hồ đồ đấy à? Ày da, muội thắt kết nàt nhìn đẹp quá, tỷ tỷ nói xem có đúng không?"

An Nhược Hi ghen hòng, đành phải cười đáp "ừ". Đào mắt nhìn An Nhược Lan, con bé cười hớn hơ, nhưng trong mắt lại toát lên vẻ khinh bỉ. Trong lòng An Nhược Hi lạnh đi, rất không thoải mái, cảm thấy mình rất oan ức, nhưng lại không phát tiết được. Nàng chịu không nổi nữa, ngồi không được lâu thì tìm cớ bỏ đi.

Ngày hôm đó Lục đại nương theo lệ dẫn người đến đưa rau cho An phủ, nàng ta cảm thấy không khí trong An phủ rất khác lạ. Người hầu kiểm nhận thức ăn ở phòng bếp không nói một lời, cầm đầu chọn xong rồi nhanh chóng rời đi. Canh cống cũng không giúp như trước nữa, đứng cách rất xa, cứ như sợ người hầu phòng bếp nhích lại gần gây phiền toái vậy. Nhân lúc chờ trả tiền, Lục đại nương hỏi canh cống đây là thế nào, cãi nhau với người hầu sao? Canh cống nói không phải, chỉ là hôm qua chủ tử đã đuổi hết tất cả a hoàn trong viện đại tiểu thư đi hết rồi, còn cả mấy a hoàn viện khác nữa, bây giờ toàn phủ trên dưới đều rất cẩn thận, sợ chủ tử để ý, không thoải mái cũng bị đuổi đi.

Lục đại nương thất kinh, vội hỏi: "Trong viện đại tiểu thư đều bị đuổi đi ư? Vậy Tống ma ma đâu?"

Canh phòng ngẩn ra, giương mắt nhìn kỹ Lục đại nương, sau đó nghiêm túc đáp: "Tống ma ma về quê rồi. Nói là lúc trước đã có ý định này. Cho dù chủ tử không đuổi cả viện đi hết thì bà ấy cũng sẽ không ở lại, hôm qua đi cả rồi."

Lục đại nương rất ngạc nhiên, lại hỏi hôm qua bà vú đi khi nào, ngồi xe ngựa rời đi rồi hay là vẫn còn tìm một chỗ trong thành?

Canh cống nói: "Làm sao ta biết được. Hôm qua có rất nhiều người đi, ra vào vào, lại còn có cả bà tử môi giới đến dẫn người đi nữa. Xe ngựa xe lừa gì cũng có hết, mọi người đều không nói gì, cũng không biết là đã đi đâu."

Lục đại nương lại hỏi thêm mấy câu, nhưng không hỏi được gì. Lấy được tiền thức ăn rồi liền đi.

Canh cống đợi đám Lục đại nương đi xa, vội vã đóng chặt cửa lại, chạy vụt đi như khói vào báo tin cho Đàm Thị.

Suốt cả ngày nay, có không ít người hỏi thăm động tĩnh của An phủ, hỏi cái này hỏi cái kia hỏi ai cũng có cả, nhưng hỏi kỹ càng về bà vú nhất, cũng chỉ có mỗi Lục đại nương. Đàm Thị đợi một ngày, cuối cùng cũng xác nhận suy đoán trong lòng, bà ta gọi An Bình đến, để hắc phái người đi hỏi thăm động tĩnh của Lục đại nương, phụ nhân này có từng ra vào lầu Tử Vân không, liệu có từng liên lạc với An Nhược Thần hay không.

Ngày hôm sau, An Bình đã nghe ngóng được ở chỗ buôn rau. Đúng là Lục đại nương vừa có chân ở lầu Tử Vân, cứ hai ngày một lần là lại chón ít rau tươi đưa đến lầu Tử Vân. An Bình báo việc này lại cho An Chi Phủ, lửa giận An Chi Phủ bốc lên, muốn đổi Lục đại nương, không cần nàng ta nữa, cũng để cho An Bình thông báo đến những nhà trong thành có quan hệ thân

thiết với ông ta, đều không mua bán vật phẩm cho Lục đại nương nữa. Đàm Thị nghe thế, bèn nói ra ý kiến khác, "Lão gia chớ làm vậy, Lục đại nương là một con cò tốt, chúng ta dùng nàng ta, để nàng ta truyền tin cho tiện nhân An Nhượng Thần, với chúng ta mà nói, không phải chuyện xấu gì."

An Chi Phủ ngẩn ra, biết ý định của Đàm Thị, ông ta nhú mày tính toán.

Đàm Thị lại nói: "Chuyện Lục đại nương tự mình làm có liên quan gì đến chúng ta đâu? Quan phủ không thể trách tội chúng ta được. Hơn nữa, cũng chẳng mưu hại gì nàng ta, có cắt đứt cũng sẽ không gây ra phiền phức gì. Chỉ là để lại đường lui, phòng thật sự có lúc cần dùng đến. Nay đã đuổi toàn bộ người hầu ở phòng lớn đi cả rồi, con tiện nhân An Nhượng Thần kia cũng phô oai ra rồi, nghĩ có lẽ đã đến lúc gặp mặt. Cứ để Hi Nhi viết bài thiệp, xem tiện nhân kia có phản ứng gì, thế nào?"

An Chi Phủ suy nghĩ chút nữa, cuối cùng gật đầu. Lúc trước Tông tướng quân đã giúp bọn họ thuyết phục, nói là An Nhượng Thần không từ chối, lúc muốn gặp cứ đưa thiệp đến, tiến hành theo quy củ thông thường. Có hồi thiệp thì có thể vào lầu Tử Vân. Nếu có phiền toái gì thì cứ tìm hân.

Đàm Thị âm thầm đắc ý, quay về gọi An Nhượng Hi, nói chuyện này với nàng ta. "Nhất định Lục đại nương kia là người giúp An Nhượng Thần, có nàng ta tương trợ, con đối phó với An Nhượng Thần sẽ dễ hơn. Chuyện con nói với An Nhượng Thần, chắc chắn An Nhượng Thần cần tìm người chứng thực, chúng ta cứ đưa tin cho Lục đại nương, để nàng ta báo lại với An Nhượng Thần, chắc hẳn tiện nhân kia sẽ tin là thật. Con xem, đây không phải là ông trời cũng giúp chúng ta hay sao. Con đừng sợ tiện nhân kia mắng con, cứ dùng cách mẹ dạy con ấy, lấy hôn sự với Tiền lão gia ra kể khổ với nó, nhất định nó sẽ cắn câu. Con tạm nhịn tức giận đi, sau này xử lý con tiện nhân kia, coi như đòi lại gấp bội lần bao uất ức."

An Nhượng Hi cắn môi, ngậm ngừng đồng ý.

Ngày hôm sau, An Nhược Hi ra cửa một chuyến, nàng ta tách khỏi a hoàn, tính ở trên đường Lục đại nương đi mua hàng xong sẽ chặn nàng ta lại.

Lục đại nương thấy nàng ta thì vẫn hỏi thăm sức khỏe như thường, không nhìn ra khác lạ nào. An Nhược Hi do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm. Nàng ta nói có chuyện muốn nhờ Lục đại nương giúp, cần một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

Lục đại nương vô cùng kinh ngạc, đang định từ chối thì lại bị An Nhược Hi kéo vào trong một con hẻm.

"Ngoài đại nương ra, giờ ta cũng không biết ai có thể giúp được mình, xin đại nương cẩn thận nghe ta nói. Ta tạm thời tách khỏi a hoàn, thời gian không có nhiều. Chuyện này liên quan đến Tống ma ma, xin đại nương giúp ta một tay."

Lục đại nương sững sờ, lại có liên quan đến bà vú của An Nhược Thần ư? Hôm qua nàng nghe nói bà vú hồi hương dưỡng lão là đã thấy kỳ lạ rồi, trước đó không phải bà vú luôn miệng nói nhất định phải ở lại An phủ thăm dò tin tức cho An Nhược Thần sao, chính bà ta đổi ý, cũng nên đến báo cho nàng một tiếng. Cho dù không để lại lời gì với nàng, nhưng chẳng lẽ ngay đến lần cuối gặp An Nhược Thần cũng không muốn sao?

Lục đại nương đi hỏi thăm khắp nơi, cũng không nghe ngóng được tung tích gì của bà vú. Không ai từng gặp bà ấy, mà cũng không thấy bà vú đến tìm nàng. Lục đại nương cảm thấy chuyện này khá kỳ lạ, giờ nghe An Nhược Hi nói như thế, bèn hỏi: "Nhị cô nương có chuyện gì?"

An Nhược Hi căng thẳng nhìn ra ngoài hẻm, như sợ bị người khác thấy, rồi lại kéo Lục đại nương đi vào sâu trong hẻm, lúc này mới hạ giọng nhỏ tiếng nói: "Đại nương, Tống ma ma đi rồi. Bà ấy nghe lén cha mẹ ta nói

chuyện, bị người ta phát hiện được, cha ta nổi giận đã phạt bà ấy. Tổng ma ma lớn tuổi, không chịu nổi trận đòn, cứ vậy mà đi."

Lục đại nương hoảng hốt thất sắc.

An Nhược Hi che giấu chuyện mình trong đó, chỉ nói bà vú đã trải qua chuyện này, cha sợ trong phủ có người dò tin báo lại cho đại tỷ, thế là dứt khoát đuổi hết người hầu ở viện phòng lớn đi, lại sợ đại tỷ biết bà vú ra đi như vậy sẽ trả thù, thế là nhân lúc hỗn loạn chờ thi thể bà vú ra ngoài, âm thầm vất ở bãi tha ma bên ngoài thành.

Lục đại nương trợn tròn mắt, sợ hãi trước độ ác độc của An Chi Phủ.

An Nhược Hi lại nhìn ra đầu hẻm lần nữa, nhanh chóng rút ra một túi tiền trong ngực, nhét vào tay Lục đại nương.

"Đại nương, dù Tổng ma ma không có tình nghĩa gì với ta, nhưng dù sao cũng từng là một nhà ra vào, bà ấy gần như là người thân duy nhất trên đời này của đại tỷ, ta thật sự không đành lòng, vừa nghĩ đến bà ấy chết không có chỗ chôn, ta..."

An Nhược Hi ghen ngào rơi lệ, nàng ta nhìn Lục đại nương một cái, lau khô nước mắt rồi nói tiếp: "Hôm nay tất cả a hoàn người ở trong nhà đều không dám bàn đến chuyện này, chứ đừng nói gì đến chuyện nhận thi thể của Tổng ma ma. Cha mẹ ta sợ lọt tin tức, đã trừng trị nặng mấy người hầu rồi, bây giờ ai lo thân người nấy, quả thật ta không biết có thể tìm ai nữa. Lúc trước ta nghe nói đại nương có chút giao tình với Tổng ma ma, nên mới lấy hết can đảm đi cầu xin đại nương. Nhắc đến chuyện này đúng là khó mở miệng, nhưng chỗ này là tất cả tiền bạc ta có thể gom được. Xin đại nương nể mặt đại tỷ và Tổng ma ma, cầm số tiền này thuê người ra bãi tha ma tìm xem, nhận thi thể Tổng ma ma về, mua một ngôi mộ an táng cho bà ấy."

Chân mày Lục đại nương nhíu chặt, trợn mắt nhìn túi tiền trong tay, vẫn còn chưa thoát khỏi khiếp sợ và tức giận.

An Nhược Hi nhìn nét mặt nàng ta, dùng sức nắm tay nàng ta lắc lắc: "Đại nương, cầu xin đại nương tốt bụng. Thật sự ta hết cách rồi. Không thể nhờ cậy được ai trong phủ, nếu mà cha mẹ biết được ta làm chuyện này, nhất định sẽ trách phạt ta. Xin đại nương giúp ta một tay, giúp Tống ma ma một tay, đây là chuyện cuối cùng chúng ta có thể làm cho bà ấy."

Lục đại nương hít một hơi thật sâu, nói: "Ta sẽ đi hỏi thăm chuyện này."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 37

"Chuyện này thật không thể thật hơn được. Xin đại nương tìm người đến bãi tha ma ngoài thành, cụ thể ở chỗ nào thì ta không biết, nhưng nghe cha dặn rõ là như vậy. Đi muộn, ta sợ ngay đến thi thể cũng không tìm được." An Nhược Hi vừa dứt lời, nước mắt lại rơi xuống. Nàng thò đầu ra ngoài hẻm nhìn, thấy a hoàn của nàng đi sang phía bên này, cuống cuống nói: "Lục đại nương, ta phải đi rồi. Số tiền này là tạ ơn đại nương, cũng dùng nhờ người đi tìm, mua đất, mua quan tài với xây mộ phần. Đa tạ đại nương."

An Nhược Hi vừa nói vừa lau nước mắt, vuốt tóc sửa áo, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài hẻm. Lục đại nương âm thầm nhìn theo, thấy An Nhược Hi đón đầu a hoàn, a hoàn đưa đồ chọn mua cho nàng ta, nàng ta cười một tiếng rồi kéo a hoàn đi sang nơi khác. Cho đến lúc đã đi xa, vẫn không ngoái đầu lại nhìn vào hẻm.

Lục đại nương nhìn túi tiền trong tay, nhét vào ngực, cũng không đi về nhà mà chuyển hướng sang chợ phường, tìm khâm lượm hỏi dò công việc.

Sau đó liệu Lục đại nương có tìm người giúp nhặt xác thật hay không, có tìm được thi thể của bà vú hay không, có thuận lợi an táng hay không, An Nhược Hi không biết. Nàng không dám mạo hiểm tìm cơ hội nói chuyện với Lục đại nương nữa, vẫn cứ giống như lúc trước, không hề có bất cứ dây dưa nào với Lục đại nương.

Trái lại nàng ta nghe được không ít tin tức về An Nhược Thần. Đàm Thị rất để ý đến An Nhược Thần, luôn nói cho nàng biết hôm nay tiện nhân kia

đi đâu, làm gì. Còn cho biết đã nói gì ở chợ nữa, bất kể thật giả nặng nhẹ, tóm lại đều rót cho nàng ta nghe. Để trong lòng nàng ta hiểu rõ, đến lúc gặp mặt mới đối đáp được.

An Nhược Hi không nói nhiều, chỉ nghe theo Đàm Thị dặn dò viết bài thiếp. Đàm Thị xem kỹ rồi để người hầu đưa đến lầu Tử Vân.

Lại nói về Lục đại nương, nàng ta thật sự đã tìm người đến bãi tha ma nhật xác. Một phen này khá là mất sức. Bởi vì không phải chỉ có một bãi tha ma, lại còn cây dày cỏ cao, địa hình hỗn loạn, tìm thi thể lại xui xẻo gọi tà khí vận xui đến, hiếm ai đồng ý đi, nhưng cuối cùng Lục đại nương vẫn đã làm được. Nàng đã tìm được thi thể của bà vú rồi. An gia vứt xác mà còn không thém chôn, hơn nữa đã qua ba ngày, lúc còn sống bà vú bị đánh đập dữ dội, lúc tìm thi thể đã không còn ra hình ra thù gì nữa, cũng không thể nhận ra.

Trong lòng Lục đại nương vừa tức vừa đau, rưng rưng nước mắt chôn cất cho bà vú. Sau đó lại hỏi thăm môi giới trong thành. Bà tử môi giới dẫn a hoàn có kế ước chung thân từ An phủ đi, cũng nghe được ít chuyện xảy ra hôm đó ở An gia, những lời nói với Lục đại nương hoàn toàn khớp với An Nhược Hi.

Lục đại nương trái lo phải nghĩ, đi đến lầu Tử Vân, báo chuyện lại cho An Nhược Thần biết.

Hôm đó Long Đại làm xong chuyện, quay về lầu Tử Vân, nghe nói An Nhược Thần không ăn cơm tối mà cứ ở giáo trường miết thì khá kinh ngạc, còn tưởng hôm nay nàng đến nhà mẹ Lý Tú Nhi gặp thất bại gì, nhưng Lữ Chính nói chuyện đi lúc sáng không gặp gì bất trắc, vẻ mặt của An quân sự bình thường, sau khi về nhà viết viết vẽ vẽ gì đó cũng rất có tinh thần. Đến chiều nhận được bài thiếp của An gia đưa tới cũng không có gì khác lạ, chỉ là sau đó Lục bà tử đưa rau cầu kiến, hai người trò chuyện một lúc lâu, từ

lúc ấy An quán sự mới khác thường. Ngồi yên trong phòng rất lâu, sau đó đột nhiên cầm lấy đoản kiếm đến giáo trường luyện công.

Long Đại nhướn mày, đến giáo trường tìm An Nhược Thần.

Đến nơi thì thấy Điền Khánh canh giữ xa xa ở bên giáo trường, còn An Nhược Thần cúi đầu ngồi trước mặt bia tập hình nộm, không nhúc nhích.

Long Đại khoát tay với Điền Khánh, ý bảo không cần hành lễ, sau đó đi đến trước mặt An Nhược Thần. An Nhược Thần không hề có phản ứng nào, giống như không biết có người đến.

"Trên đất lạnh, ngồi ở đây cẩn thận bị cảm đấy."

An Nhược Thần giật mình, ngẩng phắt đầu lên, lúc này mới phát hiện ra tướng quân đang đứng đây. An Nhược Thần vội vã đứng lên, làm lễ với Long Đại.

Hốc mắt hoen đỏ, giọng hơi khàn, dáng vẻ kiềm chế cơn khóc.

Long Đại nhìn hình nộm rơm, vải băng ngực đã bị đâm thành lỗ. Lúc này đoản kiếm nhét vào bên chân An Nhược Thần. Trên đất còn khắc mấy chữ xiêu vẹo - "chó heo dê bò gà vịt". An Nhược Thần nhìn theo tầm mắt của Long Đại, vội đưa chân xóa mấy chữ kia đi, sau đó nhặt đoản kiếm lên, đút vào vỏ kiếm.

"Có ý gì?" Long Đại hỏi những chữ kia.

An Nhược Thần cúi đầu thấp giọng: "Chửi người."

Long Đại nhướn cao chân mày, câu chửi này cũng khá là mới mẻ đấy chứ.

"Chửi ai?"

An Nhược Thần không đáp.

Long Đại cũng không hỏi tiếp, chỉ nói: "Chửi như vậy là có thể hết giận?"

An Nhược Thần lắc đầu.

"Ta cũng nghĩ vậy." Long Đại nói.

"Nhưng có chửi thô tục cũng không hả giận được." An Nhược Thần di mũi chân lướt qua vết chữ trên đất, nhỏ giọng thăm thì.

"Cô còn có thể thô tục ư?" Long Đại bật cười, "Là gì?"

An Nhược Thần lại im lặng không đáp.

"Được rồi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Hôm nay nghe theo tướng quân dặn dò tìm đến thôn nhà mẹ của Lý Tú Nhi, gặp mẹ nàng ta. Mẹ mẹ nàng ta không tốt, có tiểu nha đầu hầu hạ, cũng gọi bà ta là mẹ, gọi Lý Tú Nhi là tỷ, nói là người thân quen biết. Nha đầu đó vốn là nữ cô nhi, Lý Tú Nhi cho nàng ta tiền, để nàng ta ở nhà chăm sóc mẫu thân mình, Lý Tú Nhi cũng đã đồng ý sau này sẽ cho nàng ta nữ trang xuất giá, nhưng chỉ có một yêu cầu, đấng trai phải ở rể, cùng cung phụng mẫu thân nàng ta mới được. Tiểu nha đầu kia rất trung thành, dọn dẹp nhà sạch sẽ, ruộng rau ở sân sau cũng chăm tốt. Mẫu thân Lý Tú Nhi được nuôi trắng mập, lúc nói chuyện cứ cười cười, nghĩ có lẽ không phải lo âu gì nhiều trong cuộc sống, không quá phiền não. Nhắc đến Lý Tú Nhi thì luôn mồm khen ngợi, không chút phòng bị. Tôi thấy đồ đạc trong phòng có vẻ mới, như là vừa mới được mua. Từ bà mối đã qua đời hơn hai tháng, xem ra bây giờ Lý Tú Nhi cũng không buồn vì tiền." An Nhược Thần biết Long Đại không phải hỏi điều này, nhưng nàng cảm thấy vẫn nên nói chuyện chính thì tốt hơn.

"Ừ." Long Đại đáp, rồi lại lượn vòng về đề tài cũ: "Vì sao cô lại buồn?"

An Nhược Thần cụp mắt, nhìn chăm chăm mũi chân mình, mím chặt khóe môi.

Long Đại không thúc giục nàng mà kiên nhẫn chờ.

Qua một lúc lâu, An Nhược Thần thấy Long Đại không có ý buông tha, đành phải đáp: "Tướng quân, tôi gieo họa rồi, hại rất nhiều người."

"Thế sao? Nói ta nghe xem."

An Nhược Thần ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt bình thản của Long Đại, không có tò mò hay sốt ruột, giống như dù sao hắn cũng đã ở đây rồi, chỉ là nghe nàng nói chuyện mà thôi. Điều này để An Nhược Thần cảm nhận được thực tế. Chẳng biết vì sao, chính trong lòng nàng bỗng cảm thấy bình tĩnh đi.

"Mẹ tôi không sinh được con trai nên bà vẫn luôn tiếc nuối. Bà ấy thương tôi, nhưng bà vẫn tiếc nuối, tôi biết chứ. Bà ấy ở nhà bị ăn hiếp, nhưng bà ấy không làm gì cả, ngoài cá tính của bà ra, còn một nguyên nhân khác, ấy là bà luôn thương tôi. Bà ấy luôn không yên lòng về tôi, bà rất lo lắng, trong ấn tượng, rất ít thời điểm bà ấy tùy ý."

Nói đến đây, An Nhược Thần dừng lại. Long Đại không lên tiếng, chỉ kiên nhẫn chờ.

Thế là An Nhược Thần nói tiếp: "Từ nhỏ tôi đã tùy hứng, cố ý làm chút chuyện chọc cha đau đầu, cố ý làm chút chuyện khiêu khích di nương, tuổi tôi còn nhỏ, bọn họ vẫn không thể chỉ trích tôi, nhưng lại phạt hết trên người mẹ tôi. Mẹ tôi vì tôi mà chịu khổ rất nhiều. Còn có cả a hoàn, bà vú, chỉ bởi vì tôi mà phải chịu khổ. Cuối cùng mẹ tôi uất ức ra đi, bị bệnh mà mất. Sau đó tôi muốn trốn nhà, nhờ Lục đại nương thuê phòng, kết quả là hại chết Trần lão bá. Đến bây giờ tuy Lục đại nương không sao, nhưng mật

thăm biết nàng ấy, thì nàng ấy vẫn ở thế hiểm. Tứ muội tôi mất tích, lành ít dữ nhiều, tôi không ngừng nói với bản thân là nhất định sẽ tìm được con bé, nhưng thực ra trong lòng tôi biết, sợ là con bé đã bị giết hại từ lâu rồi, nếu không vì sao đã lâu như thế mà không có tin tức gì." Giọng An Nhược Thần nức nở, nước mắt lượn quanh hốc mắt, nhưng ương bướng không rơi xuống.

An Nhược Thần hít sâu mấy cái, tiếp tục nói: "Từ bà mối vì tôi mà chết, Tạ Kim vì tôi mà chết, hôm nay bà vú của tôi, cũng đã chết rồi." Nước mắt lại lần nữa dâng trào, nàng ra sức lau sạch.

"A hoàn người hầu trong viện tôi đều bị trừng trị cả. Những người có khế ước chung thân, đều bị bà tử môi giới bán đi rồi, có thể đi đến nơi tốt thì không sao, chỉ sợ là ra tay quá nhanh, ngay đến kỹ quán xướng viện đều có thể..." An Nhược Thần siết chặt nắm đấm, "Tôi biết rõ tôi mà đi như vậy, nhất định sẽ liên lụy đến tất cả mọi người trong viện, nhưng tôi vẫn làm, tôi không hề quan tâm đến họ. Tôi đã hại chết bà vú rồi, tôi đã hại chết tất cả các nàng rồi. Thậm chí tôi còn không có cách gì lấy lại công bằng cho các nàng. Tôi nghĩ mãi nghĩ mãi, nhưng ngay đến báo quan tố cáo cũng không nghĩ ra được. Tất cả mọi người đều không còn, những khế ước bán thân kia cũng đã mất. Tôi không có cách nào chứng minh bà vú không phải là người hầu bị bán ở An phủ, tôi không có cách nào minh oan cho bà ấy được. Tôi ngồi ở đó, cứ cảm thấy nhất định sẽ có cách, nhưng mà không có, trong não tôi trống rỗng, ngoài làm liên lụy đến người khác, hại chết người khác ra, tôi chẳng làm gì được cả..."

An Nhược Thần không nhịn được nữa, lớn tiếng hét lên, nước mắt chảy qua gò má, nàng hít mấy hơi, dùng sức lau đi.

Long Đại nhìn nàng chăm chú, nói: "Ta không nói chuyện với người khóc suốt mười ăn nói không rõ ràng."

An Nhược Thần vội hít mũi, muốn khống chế nước mắt, nhưng nước mắt vẫn chẳng tuân lời mà rơi xuống.

"Muốn chửi thử không?"

"Bà mợ nó..." Âm thanh nghẹn ngào thút thít, câu cửa miệng này của Tông Trạch Thanh bị An Nhược Thần nói mà có vẻ đáng thương, không hề có chút khí thế thô tục mắng chửi.

Long Đại thở dài: "Hay là cứ khóc đi."

An Nhược Thần lắc đầu.

Long Đại nói: "Không cần nhịn."

An Nhược Thần ra sức cắn môi.

"Khóc!" Long Đại quát nàng.

Một tiếng quát này, An Nhược Thần không nhịn được, nữa oan ức và bi thương dâng trào, nàng lập tức cúi đầu khóc, càng khóc càng lớn tiếng, khóc đến mức không thở nổi, khóc đến mức toàn thân như nhũn ra, khóc đến mức cần một bờ vai dựa vào. Nàng lao về phía trước, không đợi Long Đại do dự có muốn đưa tay hay không, An Nhược Thần đã sượt qua bên người hắn, ôm lấy hình nhân bằng rơm, chôn mặt lên vai hình nhân, cuối cùng chẳng cố kỵ điều gì, khóc gào lên như muốn trút hết ra.

Long Đại ngẩn người, đưa tay ra chấp sau lưng. Im lặng nhìn bà vai gầy yếu của An Nhược Thần run lên vì khóc. Nhìn một hồi, cuối cùng không nhịn được vươn tay ra tính xoa đầu nàng. Nhưng đến lúc gần đặt lên tóc thì lại do dự, đổi thành rơi xuống vai nàng, vỗ nhẹ một cái, còn chưa kịp nói gì thì nghe "soạt rầm" một cái, hình nhân đổ xuống.

An Nhượng Thần đang đứng dựa khóc, hoàn toàn không phòng bị gì, sức nặng cả người đều đè lên hình nhân. Lần này bất ngờ không kịp đề phòng, cứ thế ngã xuống theo hình nhân.

Ầm.

Không còn tiếng khóc lóc. Âm thanh ngã xuống đất nghe rất đau đớn.

An Nhượng Thần đè lên hình nhân, tứ chi bám đất không nhúc nhích. Cứ ngã làm cả người sững sờ.

Long Đại cũng sững ra, tay hãn còn giơ trên không trung, hãn không dùng lực, hãn thề.

Đến tối, Tưởng Tùng chạy như bay vào viện Tông Trạch Thanh và Tạ Cường.

Tông Trạch Thanh đang lau khô giáp của mình ở viện, thấy hãn đến thì nói: "Lại có canh ngọt à?"

"Không." Tưởng Tùng đáp rất nhanh: "Tướng quân chương một phát làm An quân sự ngã xuống đất."

Tông Trạch Thanh biếng nhác: "Ờ, cho nên không có canh ngọt... Khoan đã, ai đánh An quân sự cơ?"

"Tướng quân."

"Lư Chính với Điền Khánh nói?" Tông Trạch Thanh xoay người lại, lập tức co giò chạy về phòng Tạ Cường, vừa chạy vừa nói: "Người chọn người nhiều chuyện như vậy có thích hợp không hả?" Chạy đến cửa thì dùng sức đập cửa.

Tạ Cường mở cửa, mặt mày nghiêm túc.

"An quân sự làm sai chuyện, bị tướng quân đánh ngã xuống đất, người nói chuyện này chúng ta giả vờ như không biết hay nên hỏi thăm mới phải đạo đây?" Tông Trạch Thanh nói một hơi.

Tạ Cường nhìn Tông Trạch Thanh, rồi nhìn sang Tưởng Tùng.

Tưởng Tùng thuật lại chuyện một lần. Tông Trạch Thanh nghe xong liền vung quyền, "Vậy sao dám gạt ta là tướng quân đánh người?"

"Ta gạt lúc nào?" Tưởng Tùng dễ dàng đỡ lấy quyền, "Người không để người khác nói xong đã nghĩ lung tung, còn bêu xấu tướng quân."

Tông Trạch Thanh càng nghe càng giận, rõ ràng là hấn bị dụ rồi. Hai người lại lao vào đánh nhau, Tạ Cường hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó đợi ta đánh chết hấn." Tông Trạch Thanh đáp.

"Sau đó tướng quân đi mất, còn đuổi cả Lư Chính Điền Khánh đi, để lại một mình An quân sự nằm đó."

Tông Trạch Thanh sững sờ, dừng tay lại, "Thật hay giả thế."

"Thật." Tưởng Tùng liếc mắt nhìn hấn.

Tông Trạch Thanh rất không tin: "Tướng quân nhẫn tâm thế ư?" Nhưng nhìn nét mặt Tưởng Tùng không giống đùa giỡn, hấn liền nhíu mày: "Làm sao có thể như vậy chứ, An quân sự là một cô nương yếu điệu, phải đỡ dậy an ủi chứ. Ấy da, ta đi xem sao đã, đáng thương quá. Để ta đi đỡ nàng ấy, an ủi một phen."

Tạ Cường lạnh giọng nói: "Nếu thật là khóc nước mắt nước mũi chảy ra, lại còn ngã trên bùn đất, thì liệu có cô nương nhà ai chịu để người khác thấy đáng vẻ như vậy. Người là đi an ủi người ta hay làm người ta thêm ấm ức đấy."

"..." Tông Trạch Thanh dừng bước, "Có lý."

"Hơn nữa cũng đã qua lâu rồi, có lẽ người ta cũng về phòng rồi." Tường Tùng cũng hắt cho hắt bát nước lạnh.

Tông Trạch Thanh gãi đầu, có chút không yên lòng, "Vậy có cần lát nữa đến phòng nàng ấy an ủi không. Nhưng phải giải thích thế nào chuyện chúng ta lăm mồm biết nàng ấy bị ngã ra đất chứ?"

Tạ Cường nghiêm túc nói: "Ta không biết An quân sự ngã xuống đất."

Tường Tùng cũng lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Tông Trạch Thanh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn bọn họ.

Tường Tùng vỗ vai hấn, nói: "Ta nói này huynh đệ, nếu thật sự người có ý kiến, vậy cứ đi tìm tướng quân nói trước đã, phải nhanh lên, nếu không sợ sẽ không kịp."

Tông Trạch Thanh mờ mịt: "Nói gì? Có ý gì?" Sau đó chợt nói: "À, đúng rồi, trận tấn công của quân tiên phong ở sông Tứ Hạ, ta đã nghĩ ra một ý rất hay, phải bàn bạc với tướng quân mới được."

Tạ Cường và Tường Tùng đưa mắt nhìn nhau.

"Được rồi, đoán có lẽ yên tâm rồi."

"Ừ, tên tiểu tử này ngoài đánh giặc, e là trong đầu không có gì khác."

Tông Trạch Thanh không phục, rõ ràng người trong đầu ngoài đánh giặc ra không còn gì khác là tướng quân mới đúng! "Ta tìm tướng quân bàn bạc đây."

"Tướng quân ở chỗ An quân sự."

"Vây chờ huynh ấy về ta lại đến tìm." Tông Trạch Thanh ngồi xuống trong sân, tiếp tục vui vẻ lau khô giáp. Kế kia của hắn rất hay, nhất định tướng quân có thể đồng ý.

Đúng là Long Đại đang ở trong phòng An Nhược Thần. An Nhược Thần khóc một trận thì thoải mái hơn, sự thảm hại khi ngã đã nhất thời xua tan cảm giác buồn đau.

Lúng túng, quá lúng túng.

May mà tướng quân không nói gì quay người rời đi, cũng may bóng tối không để người khác thấy, tự nàng lén chạy về phòng kỳ cọ dỗi xiêm y, lúc ấy mới lấy lại sức lực.

Lúc này tướng quân đến cửa, khiển trách nàng một hồi.

"Nếu thật sự cảm thấy mình gieo họa gây phiền toái thì nhân lúc còn sớm mà rời đi đi, có thể chỗ này của ta không hợp với cô."

"Tôi sai rồi, cũng không dám nữa."

"Sai ở đâu?"

"Để tướng quân chê cười rồi."

"Ta thấy chê cười không có gì, nếu có thể để người ác nhìn mà chê cười, để những người ức hiếp cô kia chê cười, ấy mới là sai." Giọng Long Đại đầy nghiêm nghị, "Nếu không phân rõ đúng sai, chút đau đớn bi thương đó còn không chịu nổi, thì liệu dùng cô thì có ích gì?"

An Nhược Thần cúi thấp đầu, bị mắng rất khó chịu. Long Đại hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng cẩn thận nói rõ đầu đuôi.

Long Đại nghe xong bèn hỏi nàng: "Ta đã nói gì với cô rồi?"

An Nhược Thần nhỏ giọng đáp: "Tướng quân có nói, tướng quân khá nghiêm khắc, tôi phải nỗ lực nhiều."

Khóe miệng Long Đại co rút, cố nhịn cười. Có lẽ chưa từng bị giáo huấn như vậy, mắng mấy câu mà chỉ nhớ hằn nghiêm khắc, "Ta từng nói là đừng có chỉ nhìn chăm chăm vào một chuyện mà phải nhìn toàn cục, bà vú của cô bị chết oan, cô không có cách nào chứng minh được bà ấy không phải là người hầu chung thân của An gia, không cách nào minh oan thay bà ấy được, nhưng cô chỉ có thể làm chuyện này thôi sao? Cả đời cha cô trong sạch như thế, chỉ làm mỗi một chuyện xấu này?"

An Nhược Thần chột ngắc đầu lên, hai mắt lóe sáng, tướng quân dạy rất đúng, nàng hiểu rồi.

"Còn cả tứ muội của cô nữa, không phải cô nói sống không gặp người chết không thấy xác thì sẽ không từ bỏ ư? Cô nói trong lòng cô tự biết, vậy thì càng phải biết rõ chứ. Là ai đã hại nàng ta?! Cô tự oán tự trách, đẩy lỗi lên mình, cô có thể báo thù được cho tứ muội ư? Những người kia sống tốt hơn các cô, cô có thể cam lòng sao?"

Nàng không cam lòng!

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 38

"Vì sao phải bắt mật thám cho bằng được?" Long Đại hỏi nàng.

Ba chữ "muốn thủ thắng" ở ngay bên môi, nhưng An Nhược Thần kịp phản ứng lại. "Ngăn cản chiến tranh." Nàng nói: "Tính mạng của tôi và muội muội đều phải xếp sau chuyện này, xếp sau họa chiến Đại Tiêu, an ninh của bách tính quận Bình An."

"Vậy nên là ta mưu hại cô, mưu hại tứ muội của cô?"

"Đương nhiên không phải." An Nhược Thần trợn mắt.

"Vậy nên cái chết của Từ bà mối và Trần lão bá, là do cô hại?"

An Nhược Thần phồng mắt đỏ bừng, "Tôi biết sai rồi, vốn không phải nghĩ như vậy đâu, chỉ là trong lòng buồn quá, nhất thời nói lung tung..."

"Còn cãi à? Sai thì sai rồi, giải thích lý do làm gì, thái độ như thế là nhận sai đấy ư?"

An Nhược Thần vô cùng xấu hổ, cúi đầu: "Quả thật là biết sai rồi, xin tướng quân trách phạt." Tướng quân tự nói nghiêm khắc, quả nhiên không phải nói suông.

"Được. Vậy phạt cô chép hai lần "Long tướng quân tân truyện" đi." Long Đại không đổi sắc, nghiêm túc nói.

"Vâng." An Nhược Thần bị vẻ mặt giọng nói của Long Đại làm cho mê mẩn, chưa gì đã đáp nhận lời. Đến khi đáp xong mới sững ra, vội nhìn kỹ

nét mặt Long Đại, tướng quân huynh đang đùa đẩy ư? Nhưng nhìn lại có vẻ rất nghiêm túc. An Nhược Thần nhếch môi, chép thì chép, hơi có tí dỗi hờn ra sức gật đầu, lại đáp một tiếng "vâng".

Long Đại mỉm cười, nụ cười này xua phai đi sương giá, ấm áp làm An Nhược Thần rung động, cảm thấy giọng Long Đại dường như cũng mềm đi nhiều, hắn nói: "Có tinh thần như thế không phải tốt sao."

Tướng quân đại nhân nói xong liền rời đi, để lại An Nhược Thần tự mình nhớ lại. Nhớ lại đi nhớ lại đi nào, đợi đã, vừa rồi nói truyện gì cơ, tân truyện? Không phải liệt truyện ư? "Long tướng quân tân truyện" từ đâu ra?

Tướng quân lại đùa nữa rồi, như thế thật là không ổn. An Nhược Thần cắn môi. Hít vào một hơi, sau khi đầy bụng thì bắt đầu mài mực, viết thì viết, nàng sẽ viết một cuốn "Long tướng quân tân truyện" còn có ý nghĩa hơn "Long tướng quân liệt truyện" nữa.

Một đêm này bận rộn, đợi đến khi mệt mỏi hết sức đặt lưng xuống giường ngủ, An Nhược Thần mới nhận ra cả đêm trong đầu nàng đều chỉ nghĩ về tân truyện, không rảnh rỗi để đau lòng khổ sở. Thật ra tướng quân cũng là người quan tâm chu đáo đấy chứ, mặc dù có hơi nghiêm khắc. Nàng sẽ không để hắn thất vọng, cần phải làm một người tướng quân hài lòng.

Ngày hôm sau, An Nhược Thần không còn vẻ ủ ê nữa. Nàng đến trước mộ phần của bà vú, dập đầu dâng hương cho bà ấy. Gạt đi nước mắt, lấy lại tinh thần, hóa đau buồn thành sức mạnh. Nàng thế, phải lấy lại công bằng cho bà vú.

Quay về lầu Tử Vân, An Nhược Thần gửi thiệp lại cho An Nhược Hi, đồng ý để nàng ta đến thăm, thời gian là sáng ngày mai. Mà lúc này trình thám báo tin về, phía Lý Tú Nhi có động tĩnh, nàng ta đến từ lâu Chiêu Phúc.

Trong tửu lâu Chiêu Phúc, Triệu Giai Hoa rất là không vui, ở trong một gian hậu viện thấp giọng nói với Lý Tú Nhi: "Không phải đã nói người chớ có đến tìm ta nữa sao, có chuyện thì để Đôn Nhi truyền tin, ta sẽ đến gặp người. Người chạy đến như vậy, sẽ lộ tẩy mất."

Lý Tú Nhi hốt hoảng: "Hôm qua An Nhược Thần kia đến nhà mẹ ta, hỏi rất nhiều chuyện."

Triệu Giai Hoa cau mày: "Hỏi điều gì?"

Lý Tú Nhi thuật lại những lời sáng sớm hôm qua nghĩa muội Chu Nhi nói lại cho Triệu Giai Hoa biết.

Sau khi nghe xong, Triệu Giai Hoa trách mắng: "Những thứ này thì có gì đâu chứ, chuyện Chu Nhi đáp không phải người cũng dặn dò xong cả rồi sao. Người khác hỏi thế nào thì cứ thành thật đáp là được. Chúng ta cũng đã bàn xong nguồn gốc tiền của người rồi, đều là thu nhập lúc rảnh rồi người thuê thùa âm thầm ra ngoài bán bù vào. Không phải cũng lo chỗ Mặc bà tử ở phường thuê xong rồi à? Không có sơ hở gì, cho dù có là quan gia, cũng không thể bắt người trị tội mà không có bằng chứng được. Hơn nữa, trừ số tiền người bù vào cho trong nhà thì còn có gì có thể bị bọn họ nắm thóp mà nói chuyện chứ? Từ bà tử đã chết, chỉ cần người cứ nhất nhất nói không có gì, sẽ không ai biết đã có chuyện gì xảy ra cả. Cho dù trước đó người có báo chuyện với Từ bà tử, chẳng lẽ không cho phép người ta nói chuyện nhà tám thị phi ư, đâu phải người chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, chột dạ cái gì?"

"Nhưng nàng ta lại đến tìm mẹ ta." Điều Lý Tú Nhi để ý nhất chính là mẫu thân, tình cảnh hôm nay của nàng ta hoàn toàn là vì muốn để mẫu thân được sống cuộc sống tốt.

Triệu Giai Hoa nắm lấy tay Lý Tú Nhi, nhìn vào mắt nàng ta nói: "Chính là tìm đến mẹ người, nên người phải càng tỉnh táo hơn. Người nghĩ đi, bên

nha môn cũng hỏi đến rồi, nhưng người không để lại điểm yếu nào, thì An Nhược Thần nàng ta có thể làm gì được, chính là vì không còn cách nên mới đến chỗ mẹ người thăm dò. Người không làm gì cả, cứ sống qua ngày bình thường, tất nàng ta sẽ không bắt thóp được. Người hấp tấp, trái lại càng để người ta nghi ngờ. Nếu người gặp chuyện thì mẹ người ra sao đây?"

Lý Tú Nhi cắn môi, đúng thế, cuộc sống của mẹ nàng còn trông cậy vào nàng.

"Người nhớ đấy, Từ bà tử đã chết rồi. Bây giờ chỉ có ta có thể đảm bảo cho người đủ tiền bạc trang trải cho mẹ người, để Chu Nhi dứt khoát một lòng chăm sóc bà ta. Người và ta là trên cùng một con thuyền. Người có thể giúp ta, ta mới có thể giúp người."

Lý Tú Nhi ra sức gật đầu, "Đương nhiên chuyện ta đồng ý với người sẽ làm được."

Hai người lại nói thêm mấy câu nữa, sau đó Triệu Giai Hoa để Lý Tú Nhi đi nhanh lên, sau này đứng đến tìm mình nữa. Nghĩ một lúc lại kêu nàng ta lại, lôi ra chút bạc vụn ở trong ngực, để nàng ta đi vòng ra trước tửu lâu tìm chưởng quỹ đặt con vịt bát bảo, như thế để việc tìm đến đây cũng có nguyên nhân.

Lý Tú Nhi đáp được, không chút khách khí nhận tiền bỏ vào trong túi, lúc này mới rời đi.

Triệu Giai Hoa đi theo sau nàng ta ra ngoài, cẩn thận nhìn xung quanh. Thấy Lý Tú Nhi thuận lợi ra cửa sau, hình như không có ai phát hiện, lúc này Triệu Giai Hoa mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ta xoay người về phòng lại, nhưng lúc này thấy tướng công Lưu Tắc ở đối diện đi đến, nhất thời nàng ta cứng đờ.

Lưu Tắc đến gần bên nàng ta, nhìn ra sau lưng hỏi: "Là ai đấy? Tìm nàng có chuyện gì?"

Triệu Giai Hoa cười: "Là nhị phu nhân của cửa hàng may mặc Khương Thị, muốn đến mua vạt bát bảo, bởi vì thiệp từng đến đó may y phục nên mới đến hỏi thiệp xem liệu có thể cân nhắc cho nàng ta được không, đánh tiếng với Lý chương quý một tiếng cho nàng ta chút hơi. Đâu ra thói đấy thế, thiệp mới nói với nàng ta là có một con vạt không tiện, đợi bao giờ nhà nàng ta mở tiệc rượu, lúc đó thiệp sẽ nói hộ."

Lưu Tắc bật cười: "Nàng cũng thật là, người ta đã đến hỏi nàng, báo đáp lại thì ngại gì, sau này nàng đi may đồ thì bảo nàng ta làm cẩn thận chút, có vải tốt thì giữ lại cho nàng, không phải tốt rồi sao."

Triệu Giai Hoa bĩu môi nũng nịu: "Thiệp thì có thể may được mấy bộ chứ, nhưng cơm thì ngày nào cũng phải ăn. Thiệp sợ nếu có tiền lệ này, sau này nhà nào cũng đến ăn bớt mất."

Lưu Tắc nào nàng ta đi về tiền viện, vừa đi vừa nói: "Sao có thể nhà nào cũng đến chứ. Nhân Nhi đâu?"

"Trong phòng chứ còn đâu nữa, có bà tử đấy."

"Hôm nay không ra ngoài đi dạo à?"

"Không đi, hôm nay ở nhà thêu nốt đôi giày cho chàng." Triệu Giai Hoa cười.

Hai người vừa nói vừa đến tiền viện. Lưu Tắc kéo Triệu Giai Hoa đi qua cửa hông, từ bếp sau của tửu lâu Chiêu Phúc đi đến đại sảnh chính. Lý Tú Nhi cũng vừa đến nơi, đang đặt vạt bát bảo với chương quý. Lưu Tắc thấy thế thì vội qua hỏi, chủ động nói không lấy chút bạc lẻ này. Lý Tú Nhi ngạc nhiên, nhìn Triệu Giai Hoa một cái rồi lên tiếng đa tạ. Lưu Tắc bật cười, chỉ

nói sau này phu nhân nhà hắc đến may y phục, cũng xin phu nhân để ý nhiều cho.

Hai bên đôi lời khách khí, Lý Tú Nhi đặt vệt xong liền đi. Triệu Giai Hoa dịu dàng nói với Lưu Tắc: "Được rồi, là thiệp hẹp hòi, không hào phóng bằng Lưu lão bản." Lưu Tắc cười xoa đầu nàng ta, để nàng ta đi lên trước, hắc phải bận một lúc ở tửu lâu nữa.

Triệu Giai Hoa xoay người đi về phía phủ trạch, đi xa rồi mới dám thả nắm đấm trong tay áo, trong lòng bàn tay siết chặt ấy đều là mồ hôi.

Lúc này bên An phủ đang chuẩn bị cho lần gặp mặt ngày mai của An Nhược Hi và An Nhược Thần. Trước đó An Chi Phủ đã đánh đập đồ trong phòng An Nhược Thần, rất nhiều thứ đã mất, y phục cũng bị hủy. An Nhược Hi lấy tiếng là đưa y phục đến cho tử, nên trong tay không thể không có đồ được. Thế là a hoàn bà tử dừng lại việc của mình, tạm thời cấp tốc may y phục. Đàm Thị và An Vinh Quý kéo An Nhược Hi dặn dò một phen.

Đến tối, tại một phủ trạch trong thành Trung Lan, Giải tiên sinh uống trà, hồ hững nói với người ngồi đối diện hắc: "Không thể động vào An Nhược Thần, nàng ta rất quan trọng trong kế hoạch của ta. Ta chưa bao giờ lại gần bí mật quân tình như thế cả."

Người đối diện nói: "Nếu người cảm thấy có thể khống chế nàng ta thì sai rồi..."

Giải tiên sinh khoát tay: "Đừng nói nhiều nữa, chuyện này ta đã nói rồi, An Nhược Thần rất quan trọng, không được ai gây tổn thương cho nàng ta cả. Nàng ta phải yên ổn ở lại lầu Tử Vân, nàng ta càng thân mật với Long Đại, chúng ta càng có lợi. Ta biết người có ý gì, nhưng ta khuyên người đừng có hành động thiếu suy nghĩ, nếu làm hỏng đại sự, người gánh không nổi đâu!"

Người đối diện im lặng.

Giải tiên sinh lại nói: "Vì là người nên ta mới nói mấy câu đó, đổi thành người khác, ta cũng chẳng cần kiên nhẫn phiền lòng thế đâu. Người biết đấy, có khả năng trở thành vật cản, ta đều sẽ diệt trừ hết. Người đừng làm khó cho ta nữa."

Giọng bình thường, nhưng câu chữ lại vô cùng độc địa. Nhất thời sắc mặt của người ngồi đối diện hắc khá khó coi, trả lời: "Người đừng quên, ta đây cũng rất quan trọng, nếu không có ta, kế hoạch của các người đã vất đi rồi. Người lễ độ với ta đi, nếu không làm hỏng đại sự, người không gánh nổi!" Nói xong liền đứng dậy phất áo rời đi.

Giải tiên sinh nhìn chăm chăm bóng lưng hắc, đặt mạnh cốc trà trong tay xuống bàn cái cạch.

An Nhược Thần gặp mặt An Nhược Hi.

Hai tỷ mỗi đối mặt không nói gì, im lặng ngồi rất lâu. An Nhược Hi căng thẳng, lúc mới gặp nàng ta còn cười nói: "Đại tỷ, đã lâu không gặp."

Nhưng An Nhược Thần không hề nói gì, chỉ khoát tay bảo nàng ta ngồi.

Dùng mặt lạnh đối đãi, dù An Nhược Hi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn không dễ chịu.

Sau khi ngồi xuống thì đợi An Nhược Thần nói chuyện, kết quả là tỷ ta cứ ngồi ỳ ra đó không nói gì. An Nhược Hi càng ngồi càng lúng túng, dần dần phần uất. Đã đồng ý gặp nàng ta rồi, cần gì phải trưng sắc mặt ra cho nàng ta nhìn nữa. À, đúng rồi, tỷ ta đồng ý gặp nàng, cũng là vì có cơ hội để nàng nhìn sắc mặt tỷ ta.

An Nhược Hi nổi giận muốn bỏ về, nhưng nghĩ đến hậu quả sau khi không làm được trò trống gì mà bỏ đi như vậy, nàng ta lại không dám. Sau

khi nghĩ trong đầu một vòng phải về báo cáo lại thế nào, nàng ta quyết định mở miệng trước.

"Tỷ ở đây có khỏe không?"

"Khỏe hơn ở An phủ nhiều." Lúc này An Nhược Thần trả lời. Âm thanh nhã nhặn, đáng tiếc lời lại như đinh.

An Nhược Hi giả vờ nghe không hiểu, lại nói: "Muội đã mang theo ý xiêm y thức ăn và vật dụng thường ngày của tỷ đến đây."

"Khách khí quá rồi." Lạnh nhạt như người mới quen.

An Nhược Hi cười một tiếng, nhưng An Nhược Thần không cười. Nàng cứ nhìn nàng ta như thế, thấy An Nhược Hi vừa chột dạ vừa nổi đóa. Lại đợi một lúc nữa, An Nhược Thần im lặng như cũ không nói chuyện, An Nhược Hi khẽ cắn răng, quyết định không vòng vo nữa.

"Lần này đến, thật ra là muốn mang tin đến cho tỷ. Vài ngày trước đó, Tống ma ma nghe lén cha mẹ nói chuyện, nên bị cha trách phạt. Tống ma ma lớn tuổi, không chịu nổi đòn nặng nên đã qua đời rồi. Cha bèn dứt khoát tống cổ hết a hoàn người ở trong viện của tỷ đi cả."

An Nhược Hi vừa nói vừa len lén quan sát An Nhược Thần. Thấy nét mặt tỷ ta cứng ngắc, không nổi giận, thế là tiếp tục nói: "Người trong viện tỷ đi cả rồi, cha liền che giấu chuyện Tống ma ma qua đời, nói với bên ngoài là bà ấy về quê dưỡng lão. Nhưng trong lòng muội chẳng đành, bất chấp nguy hiểm lén tìm người đến bãi tha ma tìm xác của Tống ma ma, rồi an táng cho bà ấy. Nhưng cha mẹ quản chặt quá, sau đó thế nào thì muội không có cơ hội để hỏi, đợi muội hỏi được chỗ an táng thì sẽ lại đến nói với tỷ."

An Nhược Thần lạnh lùng hỏi: "Chuyện này có liên quan đến muội sao?"

An Nhược Hi giật mình: "Cái gì?"

"Bà vú của ta chết, có liên quan đến muội không?"

Suýt nữa An Nhược Hi đã nhảy cẫng lên: "Làm gì liên quan đến muội? Chẳng lẽ muội có thể đánh chết bà ấy, sau đó chạy đến báo tin tử cho tỷ ư."

"Nếu đã không liên quan đến muội, vậy muội chột dạ cái gì, lòng chẳng đành cái gì?"

An Nhược Hi trợn mắt, cất cao giọng nói: "Lòng người cũng là thịt, làm sao muội có thể không đành lòng được chứ. Chúng ta là tỷ muội với nhau, tuy không thể nói tình sâu nghĩa nặng, nhưng dù sao cũng là lớn lên cùng nhau, tuy muội cũng có trách mắng đánh phạt người hầu, nhưng tỷ có từng thấy muội hạ độc thủ bao giờ chưa, muội đã giết ai bao giờ chưa. Hơn nữa mà nói, bà ấy là bà vú của tỷ, cũng không phải tội tở của muội, muội đánh bà ấy làm gì. Hại bà ấy chết, muội được lợi gì?"

"Được lợi đấy là, lúc muội đến gặp ta, có thể giành công được với ta. Lòng dạ cha thâm độc, điều này không cần phải nói, nhưng ở trong nhà muội cũng ích kỷ như thế. Cha đánh chết người, ra lệnh vất xác, muội lại dám lên tìm người đi chôn. Vì ta ư, vì tỷ tỷ tình không sâu nặng như ta ư."

An Nhược Hi ghen lời, cố biện giải: "Dù sao cũng là tỷ muội với nhau."

"Muội nói cho ta biết bà vú chết, nhưng ta không chút kinh ngạc, muội không sợ ư?"

An Nhược Hi ngẩn ra.

"Các người biết Lục đại nương có qua lại với ta, biết Lục đại nương có qua lại với bà vú. Bà vú nghe lén các người nói chuyện, như vậy liệu có người ở giữa giúp chuyển lời không? Cho nên muội mới cố ý tìm Lục đại nương nhờ nàng ta nhặt xác giùm, muội đoán nàng ấy sẽ báo tin lại cho ta."

Trước khi muội đến đây, ta cũng đã biết muội làm việc tốt, giúp bà vú giúp ta. Sau đó ta nên cảm kích với muội, nên nói lời ngon ý đẹp với muội, cũng nên nghĩ thật kỹ trước những yêu cầu của muội, có phải thế không?"

An Nhược Hi mím chặt môi, không nói thành lời.

"Muội dám can đảm giả vờ không biết gì ở chỗ ta, chẳng lẽ ta nên nói ra ta đã biết tất cả, may mà còn có muội muội, trong lòng ta thật sự cảm kích ư?!" An Nhược Thần trợn mắt nhìn An Nhược Hi, gằn từng chữ một: "Muội vừa lợi dụng Lục đại nương, lại cố ý giết bà vú của ta, lợi dụng chuyện này để giở trò với ta, đương nhiên rất có khả năng. An Nhược Hi, muội nghe đây cho ta, chuyện này sẽ không cứ thế mà qua đâu, ta sẽ điều tra rõ ràng, ai hại bà vú, ta sẽ không bỏ qua cho người ấy. Cha, mẹ muội, còn cả muội nữa..."

"Muội không có!" Không đợi An Nhược Thần nói hết những câu ác ý, An Nhược Hi đã nhảy cẫng lên: "Muội không đụng đến một ngón tay bà ấy nữa. Tiền lão gia muốn đối phó với tỷ, lão ta tìm cha và Vinh Quý nói chuyện, muốn để trong nhà liên lạc với tỷ, thăm dò tin tức của tỷ, sau này có cơ hội đưa tỷ ra ngoài thì bắt đi. Cha không muốn đến để bị tỷ chọc tức, nên mẹ muội bảo muội đến. Chẳng lẽ muội chịu đến nhìn sắc mặt của tỷ sao? Tổng ma ma nghe lén thấy chúng ta nói chuyện, mẹ muội với cha mới sai người đánh bà ấy. Muội cũng chẳng đụng đến ngón tay của bà ấy! Muội liều mạng tìm cách lấy lòng tỷ đấy, vậy thì sao chứ! Hôm nay muội còn có thể xin ai đây? Cha mẹ lại muốn bàn hôn tiếp với Tiền lão gia, tỷ không ở đây, tứ muội chẳng có, người tiếp theo chính là đến lượt muội. Muội còn có thể làm gì đây? Mẹ muội cũng gạt muội, cha cũng sẽ không thương muội, không có ai giúp muội, sẽ không ai giúp muội cả. Muội có thể làm gì chứ!"

An Nhược Hi càng nói càng kích động, gào lên, "Tỷ thì có gì tài giỏi chứ, muội cũng không muốn đến gặp tỷ. Nhưng muội hết cách rồi. Muội đem nước và thuốc đến, muốn giúp Tổng ma ma, nhưng bà ấy bị thương nặng quá nên chết. Thật sự là bị thương nặng nên chết đấy. Muội chỉ dứt

cho bà ấy chút nước, bà ấy vẫn còn mắng muội mà, mắng xong liền ra đi. Muội cũng sợ lắm, nhưng muội có thể làm gì đây? Lan Nhi lén đi theo muội, thấy Tống ma ma tắt thở, cứ đinh ninh nói muội làm hại. Nhưng muội không có! Sau này nếu tử nghe được nửa chữ nào nói muội làm hại, thì đó đều không phải là sự thật. Nhất định là Lan Nhi với mẹ nó tung tin bậy bạ. Muội chỉ dứt ít nước thôi mà. Muội muốn giúp bà ấy! Muội giúp bà ấy rồi, như thế có thể xin tử chút ân huệ. Không sai, muội chính là có ý vậy đây, nhưng bà ấy chết rồi, muội có cách gì đây. Muội cố ý tìm Lục đại nương, muội biết nàng ấy sẽ nói cho tử biết chuyện này, nhưng muội không làm chuyện xấu. Nếu không phải đường cùng, có đánh chết muội cũng sẽ không chạy đến chỗ này để bị tử giáo huấn! Tử tưởng muội chịu gặp tử sao? Đồ tiện nhân!" An Nhược Hi nói rồi rơi lệ, vừa hét to vừa vỗ bàn.

An Nhược Thần nhìn nàng ta chăm chăm, An Nhược Hi cũng trợn mắt lại nhìn nàng.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 39

An Nhược Thần nói: "Muội đã chịu khổ mang nặng đến, chắc là có lời muốn nghiêm túc nói với ta. Nhưng muội ngu ngốc như thế, động một tí là lại kêu la chửi rủa, muội tưởng đây là An phủ sao? Nếu muội mắng ta một câu, vỗ bàn một cái nữa thì lập tức cắt cho ta. Ta cũng kệ muội có cách hay không, có phải là đường cùng hay không."

An Nhược Hi đông cứng, nhất thời ỉu xìu đi. Nàng ta ngồi xuống, cúi đầu.

An Nhược Thần cũng không để ý đến nàng ta, tự mình cầm ly trà lên uống.

Một lúc lâu sau, An Nhược Hi thấp giọng nói: "Chính vì muội không chịu nổi oan ức nên mới không thể kiểm soát được tính khí. Tam muội cố ý, nó biết rõ muội không làm chuyện ấy, muội chỉ dứt nước thôi, nhưng nó lại cố ý nói muội như vậy."

An Nhược Hi không tiếp lời, không đếm xỉa đến nàng ta.

An Nhược Hi lại nói: "Tỷ, muội không muốn gả cho Tiền lão gia."

"Tiếp theo là đến phiên muội ư?"

"Có thể lắm."

"Đây cũng là kế sách tiếp lời với ta sao?"

"Muội hy vọng là thế, nhưng đáng tiếc không phải. Muội nghe lén mẹ muội với Vinh Quý nói chuyện. Tiền Bùi hận tử đến thấu xương. Tứ muội không có nhà, tử cũng chạy mất, lão ta bị mất mặt, rất không cam lòng. Lão ta cố ý khiến cha và Vinh Quý khó xử. Còn ép cha phải viết giấy trạng, cáo trạng tướng quân đại nhân và thái thú đại nhân làm quan vô tâm cướp dân nữ. Tờ giấy đó do Tiền lão gia giữ, không biết lúc nào sẽ dùng. Cha có chút bận lòng, cảm thấy bị Tiền lão gia nắm được thóp, dân cáo quan, lại còn là cáo tướng quân đại nhân và thái thú đại nhân, thế thì làm gì có lợi. Tiền lão gia vẫn chưa từ bỏ ý định với tử, muốn tìm cơ hội bắt tử đi. Mẹ muội nói với muội, bàn hôn sự chỉ là làm kiểu thế thôi, để tử có thể đồng tình với muội, nhưng mà muội nghe được bà ấy thương lượng với Vinh Quý, đây là một bước lấy lòng Tiền lão gia, tỏ ý trung thành với lão. Nếu Tiền lão gia đồng ý thì gả muội qua thật." Nói đến đây, An Nhược Hi ngẩng đầu lên, "Tử à, muội thật sự đã rơi vào đường cùng rồi, tử giúp muội một tay đi."

An Nhược Thần nhàn nhạt đáp: "Bảo ta giúp muội, vậy muội lấy gì để đổi?"

An Nhược Hi ngẩn ra, nàng ta nói chân thành dài như thế, nói hết mọi chuyện cho tử ta, nhưng chỉ đổi lại được một câu lạnh nhạt thế ư? An Nhược Hi không nhìn được, buột miệng hỏi lại: "Thế tứ muội dùng cái gì để đổi? Dùng tính mạng của nó?"

An Nhược Thần sầm mặt, tứ muội là nỗi đau trong lòng nàng, An Nhược Hi lại còn ngu xuẩn đâm thêm một dao.

An Nhược Hi nhìn sắc mặt nàng, cắn môi, áy náy đáp, "Muội không phải có ý đó."

An Nhược Thần không nói gì.

An Nhược Hi nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: "Vẫn không có tin tức của tứ muội sao?"

An Nhược Thần hỏi ngược lại: "Nếu ta tìm được tứ muội rồi, có phải muội chờ không kịp muốn tranh công với cha và Tiên Bùi không, muốn dẫn tứ muội về nhà, rồi đưa đến chỗ Tiên Bùi."

An Nhược Hi suýt thì nhảy căng lên: "Muội xấu xa như thế ư? Chỉ mình tỷ thương tứ muội, còn muội muốn hại nó ư? Chúng ta là tỷ muội ruột đấy! Tuy xưa nay không thân mật lắm, nhưng cũng không thù không oán gì, lúc rảnh rỗi cũng có thể trò chuyện đôi câu, muội giúp tỷ chọn xiêm y, đưa son phấn đến cho tỷ. Tỷ thân thiết với tứ muội? Chẳng lẽ muội sẽ hại con bé sao! Cũng đâu phải do muội định hôn cho nó. Muội biết muội ấy bị gả đến chỗ Tiên lão gia, cũng đau lòng lắm, nên muội mới dẫn muội ấy đi chơi đi mua đồ ăn, tính để ít nhất con bé có thời gian vui vẻ trước khi xuất giá. Muội còn đã có suy nghĩ là, nếu muội ấy không sống tốt, muội sẽ thường xuyên đến thăm muội ấy, lén âm thầm giúp đỡ. Muội không bằng được tỷ, tỷ giết dây để muội ấy trốn, muội ấy mới mười hai tuổi, liệu sẽ biết gì chứ? Muội ấy còn không phân biệt rõ đông tây nam bắc, chính tỷ đã hại muội ấy, là tỷ hại muội ấy giờ không rõ sống chết. Đến tối tỷ có thể ngủ yên ư? Dựa vào đâu mà bôi bẩn lên muội?"

"Vậy bây giờ muội đến tìm ta làm âm lên? Đến tìm ta hại muội? Như thế thì ta càng không thể hại muội, nếu không ban đêm sẽ không được ngủ yên. Muội yên tâm gả cho Tiên Bùi đi, ta sẽ thường xuyên đến thăm muội, nếu muội không sống tốt, ta sẽ lén âm thầm giúp đỡ, thế nào?"

"Muội... tỷ..." An Nhược Hi cứng họng, nàng ta tự biết mình lỡ lời, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

"Muội không xấu, muội lương thiện mềm lòng, nhưng ta thì không thế. Ta dám trốn nhà dám trở mặt với An Chi Phủ và Tiên Bùi, thì ta cũng sẽ đối phó với muội."

"Muội... muội không phải có ý đó." An Nhược Hi miễn cưỡng nặn ra câu này.

Chợt An Nhược Thần đứng lên, từ trên cao trợn mắt nhìn xuống nàng ta: "Giả bộ làm người tốt ở trước mặt ta, muội là đồ ngu đấy sao? Muội quên chúng ta cùng một cha sinh ra sao? Muội quên ở nhà đã xảy ra bao nhiêu chuyện xấu rồi sao? Muội quên là từ nhỏ đến lớn ta đã nhìn qua bao nhiêu gương mặt kinh tởm rồi sao? An gia không có người tốt, người tốt đều chết cả rồi."

An Nhược Hi trợn mắt há mồm.

An Nhược Thần nhìn muội muội, ánh mắt cay nghiệt, "Cha thường xuyên mắng mẹ ta là tiện nhân, không sinh được con trai, suốt ngày trưng cái vẻ mặt đưa đám ra, chỉ tổ làm liên lụy đến ông ta. Nhưng mẹ ta đã làm gì sai? Mẹ và ông ngoại tin nhầm ông ta, nhân khi ông ngoại là sư gia nhà môn huyện Đức Xương mà bám vào huyện lệnh, cùng giảng bầy đám thương nhân ở đó, đoạt mỗi làm ăn. Ông ta vì thế mà lấy lòng mẹ ta, giả vờ làm người trung thực trước mặt ông ngoại. Cưới mẹ ta về, hoàn thành vụ làm ăn ở huyện Đức Xương. Ông ngoại ta đổ bệnh qua đời, mỗi làm ăn ở phía huyện Đức Xương không còn nhiều màu mỡ nữa, ông ta lập tức trở mặt, lại cưới mẹ muội. Sau đó là tam di nương, tứ di nương, ngũ di nương. Tự muội nói xem, những di nương đó đều là ngọn đèn cạn dầu, có thể sống được ở An gia, hiền lành ư? Nói đùa đấy à?"

An Nhược Hi cứng người, hoàn toàn không thốt nên lời.

"Muội để ta giúp muội, vậy ta muốn lợi thì muội lại giật mình? Tức giận ư? Ta cũng từng rất giật mình rất tức giận vậy đấy, thế thì sao nào? Muội có nhớ cha từng mắng ta là tiện nhân bao nhiêu lần hay không? Ông ta chửi rửa ta là đồ tiểu tiện nhân tâm địa ác độc." An Nhược Thần nhìn thẳng vào An Nhược Hi, "Hôm nay để chính miệng ta nói cho muội biết, muội muội ruột của ta, thật ra ta rất thành thật, không ngại sắm vai 'tiện nhân' như ông ta nói đâu."

An Nhược Hi trợn mắt nhìn tỷ tỷ, cứ mở lớn như thế, nước mắt liền chảy xuống. Nàng ta bắt đầu khóc lóc: "Chúng ta phận làm con, trong mắt ông ấy, đều là vật cước đối lợi. Muội không muốn gả cho Tiền Búi, tỷ tỷ, muội thật sự không muốn, muội rất sợ. Mẹ muội lừa muội, bà ấy lừa muội, bà ấy chỉ nghĩ có cha, trong lòng bà ấy, có khi muội cũng chỉ là vật cước đối lợi. Muội rất sợ."

An Nhược Thần nhìn nàng ta chăm chăm, từ từ ngồi xuống vị trí, im lặng không lên tiếng, mặc nàng ta khóc lóc.

An Nhược Hi vừa gạt lệ vừa nói: "Muội biết, muội mà đến thì nhất định sẽ bị tỷ nghi ngờ, nhưng muội thật sự không biết còn có thể tìm ai nhờ giúp đỡ nữa. Tỷ có bản lĩnh, tỷ trốn đi được, còn sống tốt ở lầu Tử Vân này. Tỷ nhất định có cách có thể giúp muội, tỷ giúp muội một tay đi. Cầu xin tỷ đấy, tỷ tỷ."

"Muội muốn ta giúp muội cái gì?" Qua một lúc lâu, cuối cùng An Nhược Thần mở miệng.

"Muội..." An Nhược Hi thút thít, "Muội muốn gả cho một người tốt, gả ra ngoài quận. Trong nhà xảy ra những chuyện như thế, ở thành Trung Lan, à không, cả cái quận Bình Nam này làm gì có người chính trực nào dám cưới con gái của An Chi Phủ chứ."

An Nhược Thần không đáp, không nói là thật ra từ lâu lắm rồi, cũng sẽ chẳng có người đứng đắn tốt lành nào chịu làm thông gia với An gia.

"Hơn nữa muội đã nghĩ rồi, cha chọn thông gia thì cũng chỉ nghĩ xem có lợi lộc hay không, cho dù lần này muội tránh được Tiền lão gia, thì lần sau sẽ lại có lão gia khác nữa. Huống hồ tỷ vẫn còn ở trong thành, Tiền lão gia còn chưa từ bỏ ý định với tỷ, cha mẹ sẽ lại ép muội tiếp tục dây dưa với tỷ, vì điều này, Tiền lão gia cũng sẽ không bỏ qua cho muội. Ở thành Trung Lan này, muội không thấy được hy vọng về cuộc sống tương lai. Đại tỷ, tỷ

có tướng quân làm chỗ dựa, bây giờ có tiếng nói trong thành, tỷ giúp muội tìm một mối hôn sự tốt ở bên ngoài quận đi, giúp muội cầu xin tướng quân, có tướng quân ở đấy, cha không dám không đồng ý. Muội gả đi xa, rời khỏi nơi quý quái này, rời khỏi những ân oán sai lầm này, tỷ cũng không cần phải lo lắng muội hại tỷ, có đúng hay không?"

An Nhược Thần không nói gì, không đáp cũng không từ chối.

An Nhược Hi căn môi, cảm thấy chuyện đã có hy vọng, vội nói tiếp: "Tỷ giúp muội, tất nhiên muội sẽ báo đáp lại tỷ. Tin tức ở chỗ cha mẹ, tính toán của Tiền lão gia, nhất định muội sẽ hỏi thăm hộ tỷ. Bọn họ để muội đến gặp mặt liên lạc với tỷ, để mê hoặc tỷ, cũng đúng lúc cho muội cơ hội báo tin danh ngôn chính thuận. Muội có tác dụng hơn Lục đại nương nhiều." Nàng ta dừng một lúc, rồi nói: "Đúng rồi, muội vẫn còn chưa nói hết, Tiền lão gia để cha viết tờ giấy cáo trạng kia, nói sau này sẽ tìm cơ hội lên kinh cáo trạng. Tố cáo thái thú đại nhân và Long tướng quân. Tỷ nhắc tướng quân một tiếng, chờ giữ lại hậu họa. Còn nữa, tử di nương đã gần như bị điên rồi, hễ một chút là lại mắng tỷ, nói tỷ hại chết tử muội, di ấy muốn tìm tỷ đền mạng, tuy là nói điên nhưng tỷ cũng phải cảnh giác, ra vào để ý chút, nếu thấy di ấy thì tránh đi vẫn hơn."

Nàng ta nói một mạch, nhìn An Nhược Thần đầy mong đợi.

An Nhược Thần hỏi: "Còn gì nữa không?"

An Nhược Hi vội nói: "Sau này còn có gì nữa thì muội sẽ nghe ngóng, nhất định sẽ nói cho tỷ biết."

An Nhược Thần tiếp: "Cửa hàng ngọc thạch của cha không sạch sẽ chỗ nào?"

"Cái gì?"

"Lúc thái thú đại nhân hạ lệnh đóng chặt cửa biên giới, số hàng của cha còn chưa lấy về. Còn cả mấy vị khách thương ở quận ngoài đến nhà làm ăn nữa, có nhớ không?"

An Nhượng Hi vẫn nhớ, sau đó lấy được số hàng, rồi hôn sự của tứ muội được quyết định, "Là Tiên lão gia giúp một tay."

"Cái này ta biết. Nhưng phải là có vài thủ đoạn không sạch sẽ. Ta muốn biết bọn họ đã làm gì."

An Nhượng Hi cuống quýt: "Chuyện mua bán, cha sẽ không nói với muội đâu."

"Nhưng sẽ nói với Vinh Quý. Không phải Vinh Quý đang phụ cha ở cửa hàng ngọc thạch sao? Muội nghe ngóng giúp ta, rồi ta sẽ giúp muội tìm mối hôn tốt ở ngoài quận."

An Nhượng Hi khế căn rằng: "Tỷ muốn báo thù cha, hủy hoại An gia?"

An Nhượng Thần cười nói: "À, đúng thế, ta quên muội là người lương thiện mềm lòng. Nếu muội không làm được chuyện này thì dễ rồi. Muội về báo lại, cứ nói đã đưa đồ đến, tâm ý ta nhận, sau đó ta đánh muội, sau này sẽ không gặp lại nhau nữa."

An Nhượng Thần nói, đoạn đứng lên, chuẩn bị tiễn khách. An Nhượng Hi hoảng hốt lật đật đứng dậy theo, kéo tay áo An Nhượng Thần lại nói: "Được, muội đồng ý với tỷ. Muội có được tin thì sẽ đến nói cho tỷ biết."

An Nhượng Thần nhìn bàn tay của muội muội kéo tay áo mình, rồi lại ngược mắt nhìn mặt muội muội, nói: "Nếu là nhà hay bên Tiên Bùi có tin của tứ muội, bất luận là sống chết, muội cũng phải mau chóng đến báo cho ta."

"Được." An Nhượng Hi đáp một tiếng.

An Nhược Hi ra khỏi lầu Tử vân mà đầu óc rối loạn, không rõ chuyện đi này của mình đã thành công hay thất bại. Khi cỗ kiệu đi được nửa đường, bỗng đại a hoàn Mai Hương theo hầu lên tiếng: "Tiểu thư, có người cản kiệu."

An Nhược Hi nghe thấy ngoài kiệu có người nói: "An nhị cô nương, lão gia nhà ta xin mời."

Mai Hương hỏi: "Lão gia nhà người là ai?"

"Tiền lão gia Tiền Bùi."

Tim An Nhược Hi rơi xuống.

Xe ngựa của Tiền Bùi dừng ở trong con hẻm ven đường, An Nhược Hi một mình đi đến.

Vừa lên xe, liền thấy Tiền Bùi mỉm cười, "Chào nhị cô nương." Lão ta nói.

"Chào Tiền lão gia." An Nhược Hi cố gắng bình tĩnh chào hỏi.

"Nhị cô nương từ đâu đến đây?"

Biết rồi còn hỏi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 40

An Nhược Hi cũng giả như vô tình gặp phải, nói: "Vừa đến lầu Tử Vân gặp đại tỷ, không ngờ lại đúng lúc gặp Tiền lão gia như thế."

"Đúng là đúng lúc thật." Tiền Bùi cười, "An đại cô nương có khỏe không."

"Đại tỷ rất khỏe. Bây giờ làm quản sự lầu Tử Vân, ra vào đều có a hoàn người hầu phục vụ, không thể kém hơn ở nhà được."

"Đã trò chuyện những gì với đại cô nương?"

"Chỉ là tâm sự trò chuyện thôi, chẳng lẽ còn có gì nữa sao." An Nhược Hi trả lời cẩn thận, cân nhắc từng chữ.

"Xem ra đại cô nương và nhị cô nương hòa thuận đấy nhỉ."

An Nhược Hi nghĩ một chút rồi mới đáp: "Đã để Tiền lão gia chê cười rồi. Đại tỷ nhân dịp ấy châm biếm khiển trách tôi một phen, chỉ là nghe cha mẹ dặn dò, nói bao nhiêu cẩn thận bấy nhiêu, lấy lòng không ít, cuối cùng cũng coi như là giữ được tình nghĩa chị em."

Tiền Bùi cười: "Vậ thì đúng là đã để nhị cô nương oan ức rồi."

"Không oan gì cả, là điều tôi nên làm."

Tiền Bùi lại nói: "Nhị cô nương có thể nghĩ như vậy là tốt. Sau này tỷ muội với nhau thường xuyên qua lại, âu cũng là chuyện tốt."

An Nhược Hi gật đầu, sau đó làm ra vẻ khổ sở, thở dài nói: "Chỉ là tỷ tỷ tôi giận dai quá, muốn để tỷ ấy vui vẻ cũng không dễ gì."

Tiền Bội cười: "Nếu nhị cô nương có gì khó xử thì có thể nói thẳng với ta. Ta và đại cô nương có duyên phận, suýt nữa đã kết làm phu thê rồi. Đại cô nương không thích ta, nhưng ta luôn nhớ đến nàng. Sau này e là còn phải phiền nhị cô nương nói tốt nhiều hơn, giúp ta một tay."

An Nhược Hi nói: "Đương nhiên là được rồi, Tiền lão gia có dặn dò gì thì cứ nói với tôi, nhất định tôi sẽ làm hết sức mình. Chỉ là..." An Nhược Hi dừng lại, cẩn thận nhìn Tiền Bội, "Chỉ là tôi nghe có người đồn, cha sợ Tiền lão gia ghi hận chuyện đại tỷ đào hôn, nên muốn kết thân lần nữa với Tiền lão gia, để bồi thường lại Tiền lão gia. Lệnh của cha mẹ, đương nhiên tôi phải nghe theo, chỉ là nếu tôi lại có hứa hôn gì với Tiền lão gia, sợ là khó mà nói với đại tỷ được. Đến lúc đó tỷ ấy cũng sẽ không gặp tôi, muốn tôi giúp Tiền lão gia, sợ cũng hữu tâm vô lực."

Tiền Bội bật cười ha hả. Cười đến mức làm An Nhược Hi kinh hãi run sợ.

Tiền Bội cười xong thì nói: "Đúng thật là nữ nhi An gia người này thú vị hơn người kia, trước đó ta không nhìn ra đấy. Nhị cô nương thanh khiết thông minh, đúng là làm người khác yêu thích."

An Nhược Hi căng thẳng nuốt nước bọt.

Tiền Bội nói: "Nhị cô nương cứ yên tâm, An lão gia chỉ nói đùa thôi, ta không để trong lòng. Nhị cô nương yên tâm làm việc cho ta, tất nhiên ta sẽ không bạc đãi nhị cô nương."

An Nhược Hi mỉm cười: "Tiền lão gia khách khí rồi. Trước nay đại tỷ không thức thời, khiến An gia phải mất mặt, Tiền lão gia không ghi hận, thật là rộng lòng."

"Vậy hôm nay đại cô nương có nhắc đến tin về tứ cô nương với nhị cô nương không?"

An Nhược Hi vội đáp: "Đại tỷ không biết tung tích của tứ muội, tỷ ấy vẫn chưa từ bỏ, sẽ còn tìm tiếp. Nếu sau này có tin tức, nhất định ta sẽ nói với Tiền lão gia."

"Được." Tiền Bội hài lòng gật đầu, rồi lại hỏi: "Nghe nói An lão gia đã đuổi hết người trong viện đại cô nương đi cả rồi, vậy không phải trong phủ không còn ai để đại cô nương lưu ý sao. Hôm nay đại cô nương đã hỏi đến ai?"

An Nhược Hi nghĩ một lúc rồi đáp: "Lục đại nương đưa rau đến An phủ chúng ta, là người giúp đại tỷ."

An Nhược Thần lặng lẽ đặt cuốn "Long tướng quân tân truyện" lên bàn trong phòng Long Đại. Long Đại không ở đây, nàng cố ý chọn lúc này để đến. Đặt xuống liền đi ngay, không hiểu sao mặt lại nóng.

Quay về trong viện mình, xử lý chút việc vặt, dò sổ sách Phương quản sự giao phó rõ ràng, sau đó không còn bận rộn gì nữa. Hễ rảnh rồi là lại nghĩ lung tung, càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ, sinh ra kích động muốn lấy cuốn "Long tướng quân tân truyện" về.

Lúc viết "Long tướng quân liệt truyện", chỉ vì nàng bày ra dáng vẻ say đắm trước mặt An Chi Phủ, nên mới biên soạn lung tung, hoàn toàn không tắc nghẽn. Nhưng lần này lúc viết tân truyện lại nghiêm túc tốn tâm tư, cẩn thận nhớ lại những sự tích về Long tướng quân mà thuyết thư tiên sinh từng kể, còn cả mấy chiến tích của tướng quân nghe từ chỗ Tông Trạch Thanh, Lữ Chính, Điền Khánh nữa, đổi chữ đặt câu, lại thêm vào những từ ca ngợi khoa trường. Nếu đã nịnh nọt thì nịnh cho trót, chính tướng quân muốn xem, vậy để hẳn xem đủ luôn.

Viết xong thì rất là vui, cứ như đã hoàn thành đại sự vậy. Nhưng giờ nghĩ lại, có phải nàng đã khen quá đà rồi không? Anh mình thần dũng không tính đi, lại còn cơ trí thông minh, dí dỏm đáng yêu.

An Nhượng Thần nhớ đến từ cuối cùng, suýt nữa đã đập đầu xuống bàn. Tại sao lại mất trí mà viết tướng quân đáng yêu chứ, lúc nàng viết ra đã nghĩ thế nào vậy? Nhưng nói thật, câu chuyện đầu tiên đó, tướng quân đang đi trên đường thì gặp được mấy đứa trẻ thất lạc người nhà vì chiến loạn, hẳn nghiêm túc dỗ dành, lại luôn miệng quan tâm, trong bụng muốn dỗ đám trẻ không sợ không buồn nữa. Gặp phải quân địch, hẳn dẫn thuộc hạ che chở bọn nhỏ phá vòng vây chạy đến thôn làng an toàn, cuối cùng giúp chúng tìm được người nhà. Lúc An Nhượng Thần viết nó, trong đầu đều là dáng vẻ tướng quân khiến trách nàng, mặt lạnh nhưng đầy quan tâm, trong nghiêm túc có ấm áp. Giống như cổ ý lén cất chứa trái tim mềm mại dưới lớp khôi giáp lạnh như băng.

Tướng quân thật là đáng yêu!

An Nhượng Thần viết vô cùng sung sướng, cảm thấy viết tốt đến mức không thể tốt hơn được.

Kết quả bây giờ đặt sách lên bàn tướng quân, nàng lại cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Không được, lát nữa tướng quân mà về, hẳn sẽ thấy cuốn sách kia.

An Nhượng Thần thở dài. Muốn lấy lại cũng không kịp rồi, vệ binh đã thấy nàng cầm sách đi vào phòng tướng quân, nếu tướng quân biết nàng nhân lúc hắn chưa về mà đến lấy lại, vậy thì quá mất mặt.

An Nhượng Thần che mắt, điều này còn mất mặt hơn là viết tướng quân đáng yêu nữa.

An Nhược Thần quyết định đi ra ngoài một lát, đến cửa hàng y phục Khương gia thăm dò Lý Tú Nhi, để xem xem nàng ta có phản ứng gì? Triệu Giai Hoa sẽ xuất hiện lần nữa sao?

Đúng thế, vào thời điểm này lấy chuyện chính nghiêm túc để trấn an mình là hữu hiệu nhất.

Cửa hàng y phục Khương gia khách khứa tấp nập, An Nhược Thần đợi một lúc mới đến lượt Lý Tú Nhi để ý đến mình.

Lý Tú Nhi đến chào, nói là đã hẹn An Nhược Thần ngày khác tới lấy xiêm y rồi, chứ hiện tại xiêm y vẫn chưa may xong, cuối năm khách lại đông đúc, quả thật không giúp được, vẫn phải để ngày khác đến lấy.

An Nhược Thần cười nói chẳng qua là thuận đường đi dạo mà thôi, không nhớ nhầm ngày lấy đồ. Nàng hỏi có loại vải mới nhập không, rồi tán gẫu đôi câu cuối năm mua bán thế nào ra sao. Lý Tú Nhi đáp nhất nhất từng lời. Sau đó có khách nhân gọi, Lý Tú Nhi vội vàng đi.

An Nhược Thần nhân cơ hội xem vải mà nán lại rất lâu. Nàng để ý thấy Lý Tú Nhi cứ lén lút nhìn nàng, lui tới giữa đại sảnh với hậu viện. An Nhược Thần nghĩ thầm, không biết An Nhược Thần có đi báo tin cho Triệu Giai Hoa hay không. Quả nhiên Lý Tú Nhi đến hỏi nàng bận gì không, mời nàng đến nhả gian uống trà nghỉ chân.

An Nhược Thần vui vẻ đồng ý.

Trong nhả gian có vài vị khách đang uống trà chờ thử y phục, An Nhược Thần đều không quen một ai. Nghe các nàng bàn luận chuyện nhà này nhà nọ, An Nhược Thần càng khẳng định đây đúng là nơi tốt để thu thập tin tức. Nàng đã uống mấy ly trà đợi rất lâu rồi nhưng vẫn không thấy Triệu Giai Hoa đến, trong bụng có chút thất vọng. Chỉ là Lý Tú Nhi cứ nhân lúc rảnh rỗi là lại đến mời điếm tâm uống trà, để nàng phải ngồi nữa, nói không chừng sẽ có thu hoạch.

Kết quả lại chẳng có gì.

Cuối cùng An Nhược Thần quyết định rời đi. Nàng không biết Lý Tú Nhi cố làm ra vẻ huyền bí hay Triệu Giai Hoa trêu người nàng, nhưng nàng cảm thấy đã chờ đủ rồi, hôm nay đến được đây là khá lắm rồi, cũng không thể quá bị động được.

Trên đường đi, An Nhược Thần suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào.

Quả thật Lý Tú Nhi và Triệu Giai Hoa ở cùng một phe, giữa các nàng có liên lạc.

Triệu Giai Hoa thì mạnh hơn, có cảm giác Lý Tú Nhi bị nàng ta sai khiến, giống như ban đầu bị Từ bà mối sai khiến vậy.

Không biết Triệu Giai Hoa ở vị trí nào trong tổ chức của Giải tiên sinh, có phải nàng ta vốn còn cao hơn cả Từ bà mối không, cho nên Giải tiên sinh mới yên tâm để nàng ta đến khiêu khích?

Thậm chí An Nhược Thần còn to gan suy đoán, có khả năng nào cấp bậc của Triệu Giai Hoa còn cao hơn cả Giải tiên sinh không, tất cả mọi thứ đều chỉ là che chở. Cái gì mà bị Từ bà mối không chế, cái gì mà đưa về từ lâu xanh ở quận ngoài...

An Nhược Thần đứng lại.

Nàng thấy ven đường có một cô nhóc khoảng hai tuổi, mi thanh mục tú thật đáng yêu, không biết cầm trong tay thứ gì, đứng một mình lơ lửng.

An Nhược Thần nhận ra đứa bé này.

Lưu Nhân - con gái Triệu Giai Hoa.

Lúc này trên gương mặt nhỏ nhắn của Lưu Nhân có vẻ hốt hoảng, nhìn như khóc mà không dám khóc, lăm lét nhìn trái phải.

An Nhược Thần cũng nhìn xung quanh, không thấy Triệu Giai Hoa đâu, cũng không thấy ai có vẻ là nô tỳ người hầu bà tử.

Chỉ có mỗi Tiểu Lưu Nhân, giống như bị bỏ rơi, oan ức đáng thương đứng ở bên đường.

Đây là miếng mồi câu.

Trong lòng An Nhược Thần biết.

Nàng nhìn Lưu Nhân, nhớ lại tứ muội An Nhược Phương.

Lúc tứ muội năm tuổi bị di nương lừa nói thật, làm hại di vật của mẫu thân nàng bị cướp đi, nàng bị đánh dữ dội. Sau khi An Nhược Phương biết chân tướng thì vô cùng kinh hãi, áy náy khóc lóc, đến nay An Nhược Thần vẫn còn nhớ.

Nàng đã từng một lần rất ghét tứ muội, nàng đề phòng muội ấy, nhưng tứ muội rất thích quấy lấy nàng, dùng tất cả mọi biện pháp gây thơ cô bé có thể nghĩ ra để lấy lòng đền bù cho nàng.

Nàng cố ý làm khó chế giễu tứ muội, lúc đó trên gương mặt nhỏ của tứ muội cũng là vẻ mặt như Lưu Nhân, hốt hoảng, như khóc mà không dám khóc.

An Nhược Thần đi về phía Lưu Nhân.

Đây là một mồi câu, nàng tự nhủ.

Nàng quyết định chiếm lấy miếng mồi này.

Trước đó còn cảm thấy kỳ lạ vì sao Lý Tú Nhi cố ý giữ nàng lại mà Triệu Giai Hoa không xuất hiện.

Thì ra là thế.

Nàng ta xuất hiện rồi.

Chỉ là đổi thành phương thức khác.

An Nhược Thần không rõ dụng ý lắm. Nhưng nàng sẽ biết rõ.

An Nhược Thần bước đi chậm chậm, vừa đi vừa nhìn vào một góc ở đầu đường. Lữ Chính đang đứng ở đó, gật đầu với nàng. Điều này bày tỏ cạnh Lữ Nhân không có nguy hiểm, nàng có thể đến.

"Nhân Nhi." An Nhược Thần ngồi xuống trước mặt Lữ Nhân.

Lữ Nhân chớp mắt nhìn nàng, hiển nhiên không nhận ra nàng là ai. Tính mở miệng nói chuyện, nhưng vật trong tay trái đã rơi xuống đất.

An Nhược Thần cúi đầu nhìn, đó là kẹo táo ngọt.

Lữ Nhân cũng nhìn theo. Nhìn viên trên đất, lại nhìn viên bên tay phải. Trên tay đã gặm một nửa, còn viên rơi xuống đất chưa kịp ăn.

Lúc ngẩng đầu lên thì trong mắt Lữ Nhân ầng ậc nước, dấu môi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể òa khóc.

An Nhược Thần bị dáng vẻ đáng yêu của cô bé chọc cười, nàng để Xuân Hiểu đến cửa hàng phía trước mua thêm một túi kẹo táo ngọt nữa, sau đó nói với Lữ Nhân: "Nhân Nhi, mẹ con đâu?"

Lữ Nhân lắc đầu, rồi lại cúi đầu nhìn kẹo táo rơi trên đất, do dự một lúc, cúi người xuống tính nhặt lên.

An Nhược Thần ngăn cô bé lại. Lôi khăn tay ra lau tay cho cô bé, hỏi lại: "Ai đưa con ra ngoài? Vì sao con lại ở đây?"

Lưu Nhân nghe thế thì nhìn quanh bốn phía như tìm người, hồi lâu sau mới nói: "Không thấy."

"Không thấy mẹ con sao?"

Lưu Nhân lắc đầu: "Bình Nhi."

An Nhược Thần đoán đó là tên a hoàn.

"Là Bình Nhi đưa con ra ngoài sao?"

Lưu Nhân gật đầu: "Còn cả Trần bà bà nữa."

"Bình Nhi và Trần bà bà đi đâu rồi?"

"Không biết." Lưu Nhân lắc đầu, "Đi đâu không thấy."

"Mẹ con đâu?"

"Không đến ạ."

Lại có thể yên tâm để hai người hầu đưa con ra ngoài ư? An Nhược Thần mỉm cười với Lưu Nhân: "Nhân Nhi nhớ a di không? A di là bạn của mẹ con, lần trước chúng ta đã gặp nhau ở cửa hàng y phục rồi."

Lưu Nhân nghiêng đầu, nghiêm túc đánh giá An Nhược Thần.

Xuân Hiếu đem kẹo đã mua quay về. An Nhược Thần mở túi giấy ra.

Lưu Nhân giương mắt nhìn, trả lời một câu: "Nhớ."

An Nhược Thần bật cười, đứa bé này, muốn ăn kẹo nên mới nói nhớ. Nàng lấy một viên đưa cho Lưu Nhân: "Không nhớ cũng không sao. Nào,

ăn đi. Viên kia bán rồi chúng ta không cần nữa. Một túi này cho Nhân Nhi cả đấy."

Lưu Nhân nhận được đồ ăn ngon, mắt nhìn thấy cả một túi kẹo ngọt, thế là mỉm cười.

An Nhược Thần dứt cho cô bé ăn hai viên, rồi đưa túi giấy cho Xuân Hiếu cầm, còn mình bế Lưu Nhân lên: "Để a di đưa con về nhà tìm mẹ, được không?"

Lưu Nhân thèm thườn nhìn túi giấy, Xuân Hiếu vội đưa cho cô bé một viên kẹo táo nữa, lúc này Lưu Nhân mới gật đầu, bập bẹ nói: "Được."

Đúng là mèo nhỏ thèm ăn, An Nhược Thần cọ lên mặt cô bé, ôm cô bé đi về phía tửu lâu Chiêu Phúc.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Dọc đường rất thuận lợi, không xảy ra bất ngờ gì, không có ai nửa đường chạy đến đòi cướp Lưu Nhân, An Nhược Thần nói lỏng cảnh giác. Trái lại Lưu Nhân ăn kẹo nên rất hài lòng, cuối cùng còn ôm lấy cổ An Nhược Thần nằm ngủ trên vai nàng.

An Nhược Thần cứ thế ôm cô bé đi vào tửu lâu Chiêu Phúc.

Cửa sau của tửu lâu Chiêu Phúc nối thẳng với cửa hông Lưu phủ, điều này An Nhược Thần biết. Nàng không đưa đứa bé đến Lưu phủ tìm Triệu Giai Hoa, mà là chọn đến tửu lâu để thông báo với chưởng quỹ, nàng muốn nhìn xem phản ứng của Lưu Tắc.

Lưu Tắc không ở tửu lâu. Nhưng y đến cũng rất nhanh, bước chân gấp gáp, nét mặt căng thẳng, theo sát sau lưng là Triệu Giai Hoa cũng có vẻ như vậy.

Triệu Giai Hoa vừa thấy Lưu Nhân thì liền nhào đến, cũng chẳng màng đứa bé đang ngủ, ôm chặt con vào lòng gọi tên.

Lưu Nhân bị động tác thô lỗ của Triệu Giai Hoa đánh thức, dụi mắt một cái, ngọt ngào gọi: "Mẹ."

Triệu Giai Hoa chảy nước mắt, dán mặt vào mặt con.

Lưu Tắc thấy thế thì vội nói: "Được rồi được rồi, lần này yên tâm rồi. Không phải đã tìm được con đấy sao, nàng đừng có cuống." Rồi y quay đầu dặn dò quản sự, để người ra ngoài gọi người hầu về.

Sau một hồi nháo nhào, vợ chồng Lưu Thị mới nhớ phải mời An Nhược Thần đến trong phủ ngồi, cảm ơn nàng đã đưa đứa bé về.

An Nhược Thần cũng chẳng khách khí, đi theo bọn họ.

Đến phòng khiếp khách ở Lưu phủ, Lưu Tắc sai người dâng trà, khách khí gọi An Nhược Thần.

Nhưng Triệu Giai Hoa lại có thái độ ngược lại, nàng ta ôm con không chịu buông, vẻ mặt hiền lành dịu dàng cũng không còn, chất vấn An Nhược Thần tìm được Lưu Nhân ở đâu, tình cảnh lúc đó ra sao, xung quanh như thế nào.

An Nhược Thần thản nhiên đáp từng câu.

Lúc này Lưu Nhân đã tỉnh ngủ, chỉ vào An Nhược Thần đòi kẹo ăn. An Nhược Thần để Xuân Hiếu giao lại túi kẹo cho Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa hít sâu một hơi, như đang cố kiềm chế, cầm lấy túi kẹo nhìn, lạnh lùng hỏi: "Bình Nhi và Trần bà tử nói chỉ là đi mua đồ, mới đảo mắt cái đã không thấy Nhân Nhi đâu. Tìm xung quanh mấy bận, chỉ nghe chủ tiệm nói vừa có một người dùng kẹo dụ dỗ con bé."

An Nhược Thần bất giác nhướn mày như Long Đại, ý là đang ám chỉ có thể là nàng sai người dụ bắt Lưu Nhân?

An Nhược Thần cũng lạnh lùng đáp: "Lúc ta thấy lệnh thiên kim, đúng là trong tay con bé cầm kẹo táo đứng bên đường. Nhưng bên cạnh chẳng có ai khác ả."

Triệu Giai Hoa trợn mắt nhìn An Nhược Thần, ôm chặt Lưu Nhân không nói lời nào.

Lưu Tắc ở bên cả giận nói: "Ta phải đuổi Binh Nhi với Trần bà tử đi mới được. Tự tiện đưa Nhân Nhi ra ngoài, lại không trông nom cho tốt, cũng không biết kịp thời tìm về, chỉ biết có khóc, giữ các nàng lại thì có ích gì."

Triệu Giai Hoa lại nói: "Thì bọn họ đâu có ngờ sẽ có người ra tay với con bé chứ?"

Bên xướng bên họa? An Nhược Thần dứt khoát phụ họa theo: "Hay là báo quan đi. Dụ dỗ trẻ con đúng là đáng hận, không thể bỏ qua kẻ kia được. Lão bản cửa hiệu đó có thể làm chứng."

Lưu Tắc lắc đầu: "Ta đã hỏi chủ tiệm rồi, người ra vào tiệm hẳn nường nượng, hẳn cũng không nhớ rõ tướng mạo thế nào, thậm chí còn không rõ cuộc mình có thấy được tướng mạo hay không, chỉ nhớ là một cô gái. Huống chi hẳn cũng không thể xác định được Nhân Nhi là bị dụ dỗ. Ta đã phái người tìm kiếm khắp nơi, cũng không tìm được. May mà có An cô nương đưa về, nếu không chúng ta cũng không biết nên làm thế nào mới phải."

"Nếu Nhân Nhi mà có chuyện không may gì, ta cũng không muốn sống nữa." Triệu Giai Hoa vừa nói vừa đỏ mắt, rưng rưng ướt át, thật động lòng người, dáng vẻ yếu điệu làm ai cũng rủ lòng thương xót.

Diễn kịch thật chẳng tệ tí nào. An Nhược Thần thầm nghĩ, nếu Triệu Giai Hoa thật sự xuất thân từ chốn phấn son, vậy cũng coi như là học được chút nước cờ. Nàng đang định phối hợp an ủi đôi câu, bỗng Triệu Giai Hoa trợn mắt nhìn nàng, ôm đứa trẻ nghiêng đầu rời đi.

Không giải thích nổi.

An Nhược Thần hoàn toàn không rõ tâm tư của Triệu Giai Hoa, thả đứa bé đến dụ nàng, sau đó liền đi? Có ý gì đây?

Đối với sự thất lễ của nương tử nhà mình, Lưu Tắc tỏ ra rất xấu hổ. Y xin lỗi cười khổ với An Nhược Thần, nói nội tử* sốt ruột con gái, đã thất lễ rồi, xin An Nhược Thần thứ lỗi.

(*Tù cữu, tiếng xưng hô chồng gọi vợ.)

An Nhược Thần khách khí một lúc.

Theo như lễ, nàng và Lưu Tắc ở chung một mình trong một phòng như thế cũng không hợp, nhưng nàng không muốn cứ thế mà thôi, dù sao phải dò hỏi được gì đó mới phải. Thế là nói chuyện đôi ba câu, hỏi tại sao Lưu Tắc lại để người làm đưa con ra ngoài? Thật sự không có ý định báo quan ư?

Lưu Tắc nói: "Nhân Nhi ngủ trưa dậy thì ồn ào đòi ra ngoài chơi, phu nhân ta khó chịu trong người, chỉ muốn nằm nhiều, nhất thời nổi tính lười, liền để a hoàn bà tử dẫn ra ngoài. Không ngờ lại gặp chuyện như vậy. Nàng ấy biết con gái lạc thì rất tự trách. Chúng ta cũng không có chứng cứ xác thực Nhân Nhi bị độ bắt, âm ỉ đến công đường, chẳng khác gì chuyện cười. Đến lúc đó phu nhân nhà ta lại còn bị trách mắng nữa, cũng không tốt cho đứa bé. Đã tìm về rồi, chúng ta nhất định sẽ cẩn thận chú ý hơn nhiều."

"Lưu lão bản nói có lý. Lưu lão bản săn sóc tôn phu nhân tỉ mỉ như thế, thật sự khiến người khác hâm mộ. Tôn phu nhân là người nơi nào thế? Nhà mẹ không ở thành Trung Lan sao?" An Nhược Thần cố ý hỏi dò.

Lưu Tắc đáp: "Nội tử ở quận Đường huyện Phong An, mấy năm trước ở quê có nạn lụt, người nhà qua đời cả, nàng ấy không nơi nương tựa, đành phải đến nhờ cậy biểu thúc bà con xa ở trong thành, nhà biểu thúc đó cũng không giàu có gì, biểu thẩm lại gay gắt, rất không vui khi phải nuôi thêm một người trong nhà, nội tử ở đó cũng chịu oan ức không ít lần. Sau đó đúng lúc Từ bà mỗi đến thăm người thân, chính là vị Từ bà mỗi trong thành Trung Lan chúng ta đây, An cô nương cũng biết nàng ta, là bà mỗi làm mai

cho nhà An cô nương ấy. Nàng ta cũng là bà con của nội tử biểu thúc, cũng coi là quan hệ bà con xa với nội tử. Từ bà mỗi chỉ có một thân một mình trong thành Trung Lan, rất cô đơn, đang muốn tìm người bầu bạn, thấy nội tử khôn khéo hiểu chuyện, thế là đưa nàng ấy theo. Hồi đó ta đang nhờ Từ bà mỗi tìm hộ ta cửa hôn thích hợp, vừa gặp nội tử..." Y cười một tiếng, có chút ngại ngùng, "Ừ, chính là thế đây, sau đó liền đính hôn."

An Nhược Thần gật đầu, vừa nói lời dễ nghe: "Đây đúng là nhân duyên ngàn dặm cũng do một dây tơ nối lại."

Lưu Tắc hé môi cười, lại tỏ ra xấu hổ.

An Nhược Thần hỏi: "Lần này đứa bé bị bắt cóc vất ở ven đường, liệu có phải do kẻ thù gây ra không?"

Lưu Tắc nghĩ ngợi, sau lại lắc đầu: "Tuy ta mở tửu lâu, đủ hạng người lui tới, nhưng ta luôn chú trọng hòa khí sinh tài, rất ít đắc tội với người ta, không nghĩ ra có ai ghi thù mà làm ác như vậy. May mà lần này có cô nương, Lưu mỗ vô cùng cảm kích."

Chỉ truy cứu nguyên nhân về mình, không hề nghĩ xấu Triệu Giai Hoa nửa điểm.

Nhất thời An Nhược Thần cũng không nghĩ ra phải hỏi tiếp thế nào nữa, thế là khách sáo mấy câu rồi cáo từ.

Lưu Tắc tự mình đưa nàng đến cửa phủ, lại tỏ vẻ cảm kích lần nữa.

An Nhược Thần đi một đoạn rồi quay đầu lại, Lưu Tắc gật đầu mỉm cười với nàng, lúc này mới xoay người lại lui về trong cửa phủ.

Xuân Hiếu thấy thế, liền nói bên tai An Nhược Thần: "Vị Lưu lão bản này ăn nói còn có trái phải hơn phu nhân nhà hân. Cô nương, chúng ta làm chuyện tốt nhưng suýt nữa đã bị vu oan là lừa đảo trẻ nít rồi, cô nương

không thấy ánh mắt của Lưu phu nhân lúc này đâu, nhìn chúng ta mà cứ như nhìn người xấu vậy. Hừ."

An Nhược Thần không đáp. Nàng không nghĩ ra, nên nàng nghĩ đến tướng quân.

An Nhược Thần quay về lầu Tử Vân thì lập tức đi tìm Long Đại.

Nghe vệ binh nói tướng quân đã về, đang ở trong phòng, nếu là An quản sự đến thăm thì cứ để nàng vào.

An Nhược Thần vui mừng, hấp tấp chạy vào trong, nghe tiếng mở cửa chẳng khác gì va đập xông thẳng vào phòng, kết quả vừa đi vào thì thấy Long Đại cầm trong tay một cuốn sách mỏng.

Nhất thời An Nhược Thần chờ người ra, suýt nữa đã quên chuyện này.

Đến thật không đúng lúc, giờ phút này chính là thời gian đọc "Long tướng quân tân truyện".

Long Đại ngẩng đầu nhìn nàng, lộ ra đôi mắt từ bên trên cuốn sách, mắt ngậm ý cười, ánh mắt ấm áp làm người ta nổi da gà, có lẽ đang đọc rất say sưa. Chỉ là không biết đang hưởng thụ mấy từ ngữ khoa trương nịnh bợ, hay thật lòng tán thưởng tài văn chương của nàng.

An Nhược Thần cố nén xúc động chạy trốn, "Ấy..." Định thần lại nào, trấn tĩnh nào.

Hoàn thành tốt nhiệm vụ viết sách cũng không phải là lỗi gì.

Hắng giọng, đứng thẳng lưng, An Nhược Thần ra vẻ nghiêm túc: "Tướng quân."

Long Đại đặt sách xuống, để lộ cả gương mặt.

Sắc mặt nghiêm trang, không ai dám xem thường.

"Tướng quân." An Nhược Thần càng nghiêm túc, "Nô tỳ có chuyện bẩm báo."

Khổ luyện hai chữ nô tỳ nhiều ngày, bây giờ nói đến cũng rất lưu loát, An Nhược Thần cảm thấy rất có tác dụng bảo vệ bầu không khí ổn định.

"Ừ, nói đi." Long Đại dù bận vẫn nhàn rãi chờ.

An Nhược Thần vội vào đề tài chính, thuật lại rõ cuộc gặp gỡ hôm nay một lần.

"Tướng quân, có phải Triệu Giai Hoa kia muốn thử thăm dò tôi không? Lúc trước nàng có từng nói với tôi, đứa bé là nhược điểm của mình, sau đó nàng đưa nhược điểm đến trước mặt tôi, để xem tôi sẽ thế nào."

"Xem cô sẽ thế nào là thế nào?" Long Đại hỏi.

An Nhược Thần cũng mơ hồ: "Vẫn chưa nghĩ ra. Hoàn toàn không đoán được ý đồ của nàng ta. Chẳng lẽ muốn vu cho tôi tội bắt con nàng ta? Cho dù vu oan không thành thì cũng đủ hất nước bẩn lên tôi, để người xung quanh nghi ngờ tôi, làm trở ngại tôi tra án?"

Long Đại trầm ngâm, nói: "Phản ứng của người xung quanh như thế nào?"

An Nhược Thần nói lại tình hình của Lưu Tắc và chương quỹ tửu lâu, quản sự Lưu phủ, đám a hoàn, cũng cẩn thận nói kỹ cuộc hội thoại giữa nàng và Lưu Tắc.

Long Đại nhướn mày: "Cô cảm thấy có vấn đề ở đâu?"

"Không thấy có vấn đề ở đâu cả, Lưu Tắc rất tin tưởng phu nhân mình, quan tâm săn sóc. Chúng hạ nhân cũng phản ứng bình thường."

"Vậy vì sao Triệu Giai Hoa cố ý để cô để ý đến Lý Tú Nhi?"

"Chứng tỏ bọn họ một phe, nên mới làm tôi để ý?"

"Nàng ta còn khả nghi hơn Lý Tú Nhi nhiều, cần gì phải uổng công vô ích."

An Nhược Thần ngẩn ra, đúng thế, nếu cả hai không qua lại, căn chết không nhận, nàng cũng không có cách tra xét. Nhưng Triệu Giai Hoa lại cố ý phối hợp với Lý Tú Nhi...

"Còn nữa, có phải Lưu Tắc đã giải thích quá cặn kẽ với cô không?"

An Nhược Thần lại ngẩn ra lần nữa. Quá cặn kẽ?

"Quan hệ phức tạp như vậy, ra đời ở đâu, gặp tai biến, đến nhờ cậy ai, lại làm sao mà gặp được Từ bà mỗi, vì sao lại theo Từ bà mỗi đến thành Trung Lan. Đối với một người ngoài không quen biết, cần gì phải nói những chuyện này. Nếu là ta, sẽ chỉ nói nàng là người nơi nào là đủ rồi, còn nhiều hơn nữa thì cũng chỉ nói là ba con xa của Từ bà mỗi, bởi vì cô cũng quen Từ bà mỗi. Nhưng cô không hỏi kỹ mà y đã chủ động giải thích lai lịch xuất xứ, không khỏi ân cần quá rồi."

"..." An Nhược Thần cảm thấy như trong sương mù có ánh sáng thoáng qua, nhưng nàng vẫn không thể nhìn rõ ràng được, "Tướng quân cảm thấy, có lẽ cũng không phải Lưu lão bản không biết gì về chuyện của Triệu Giai Hoa cả?"

"Cô hỏi như thế, đột nhiên làm ta nhớ đến, Triệu Giai Hoa và Lý Tú Nhi có gì khác nhau?"

An Nhược Thần nhanh chóng đáp: "Triệu Giai Hoa là từ quận ngoài đến, Lý Tú Nhi vốn là người trong quận. Triệu Giai Hoa sinh được một cô con gái, còn Lý Tú Nhi thì chưa. Triệu Giai Hoa không có người thân ở cạnh,

còn Lý Tú Nhi thì có mầu thân bị mù và một nghĩa muội." Nghĩ một lúc lại bổ sung thêm: "Triệu Giai Hoa lớn hơn Lý Tú Nhi hai tuổi."

Long Đại nói: "Lý Tú Nhi là quản sự, còn Triệu Giai Hoa thì không."

An Nhược Thần: "... " Vậy Triệu Giai Hoa thu thập tình báo như thế nào?

Long Đại nói: "Tạ Cường đã nói với ta, nguyên nhân cô phong tỏa Triệu Giai Hoa là bởi vì ta từng cố ý hẹn gặp cô ở tửu lầu Chiêu Phúc. Ta gặp cô ở đó, chính xác là bởi vì Triệu Giai Hoa là cô nương Từ bà mỗi đưa về từ ngoài quận, điểm này khác những người khác. Còn một chuyện nữa, ở đó gần nha môn, lại là nơi ăn uống, người đến người đi, dễ dàng trà trộn, nếu muốn có tin tức âm thầm truyền đi, tình hình như thế lại không thích hợp."

"Mà tôi chỉ theo dõi Triệu Giai Hoa."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Long Đại nói: "Theo dõi Triệu Giai Hoa không sai. Không phải là có tiền triển sao?"

Có ư? An Nhược Thần chỉ cảm thấy càng ngày càng hoang mang. "Thậm chí hôm nay tôi còn đoán, có lẽ ở trong tổ chức của Tà tiên sinh Triệu Giai Hoa còn có cấp bậc cao hơn cả Từ bà mỗi, thậm chí, còn cao hơn cả Tà tiên sinh. Nếu không, làm sao Từ bà mỗi chọn được người kế tiếp mình ở quận ngoài chứ? Có lẽ nàng ta là được dặn dò nên mới đi đón Triệu Giai Hoa."

Long Đại nghe thế thì bật cười. Nụ cười này, gió ấm khê thổi, mùa đông nở hoa, "Càng ngày cô càng khiến tôi ngạc nhiên vui mừng đấy, An quân sự à."

An Nhược Thần: "..."

Ngạc nhiên vui mừng là ý gì? Tuy An Nhược Thần không hiểu, nhưng tự giác thấy được khen, trong lòng vẫn rất hưởng thụ.

"Nếu nàng ta muốn vu oan cho cô thì cô cứ việc chờ. Nhất định chuyện hôm nay chỉ mới bước làm nền thôi."

An Nhược Thần gật đầu. Có tướng quân làm chủ, nàng cũng không hoảng hốt nữa.

Chỉ là bước làm nền sau đó đến khá nhanh. Hai hôm sau, không ngờ con gái Triệu Giai Hoa xảy ra chuyện, quả nhiên lần này ầm ĩ đến tận nha môn.

Vì ngại thân phận của An Nhược Thần và tính đặc thù của lầu Tử Vân, thái thú Diêu Côn liền phái chủ bạc Giang Hồng Thanh đến mời An Nhược Thần.

"Lưu phu nhân nói, giữa trưa đứa bé ở nhà ngủ trưa, nàng ta thấy con đã ngủ say nên mới đến phòng bếp tự làm điểm tâm, tính để khi đứa bé dậy thì có thể ăn, hai a hoàn không muốn theo hầu đứa bé đang ngủ, nên một người thì đi giặt đồ bẩn, một người đến phòng bên cạnh vá lại y phục. Hai người chỉ rời đi có một lúc, nhưng đứa bé đã im hơi lặng tiếng mà biến mất rồi. Lưu phu nhân nghe được tin thì vô cùng hoảng hốt, trong ngoài phủ đều không tìm được con, thế là chạy đến nha môn đánh trống báo quan. Nói là hôm trước lúc đứa bé được người hầu dẫn ra ngoài thì có bị bắt một lần, may mà được An cô nương tìm về. Lúc này còn chưa đến hai ngày, đứa bé lại mất tích, nàng ta nghi ngờ có người để mắt đến con mình, lần trước ra tay không thành, nhưng lần này lại thành. Nàng ta nói An cô nương có thể làm chứng, lần trước chính là An cô nương giúp đưa đứa bé về." Giang Hồng Thanh đã nói như vậy.

Thật sự đứa bé bị bắt cóc rồi ư? Nhưng không phải là đổ tội cho nàng, mà là để nàng làm chứng?

An Nhược Thần lại không rõ.

Chẳng lẽ định dùng chiêu này lừa nàng đến nha môn trước, sau đó mới gây khó cho nàng?

Lúc này Long Đại đang ở trong lầu Tử Vân, thế là An Nhược Thần nhanh chóng đi bẩm báo. Giang Hồng Thanh cũng không dám xem thường, đi theo nói rõ trước mặt, nói là thái thú đại nhân mời An quản sự đến hỏi để ghi chép án sự, chứ cũng không phải tra hỏi gì.

Long Đại không từ chối, để Giang Hồng Thanh về trước, rồi An quản sự sẽ đến sau.

An Nhược Thần biết tướng quân có chuyện dặn dò nàng, vội gom hết lấy tinh thần lại.

Sau khi Giang Hồng Thanh cáo lui, trong phòng chỉ còn lại Long Đại và An Nhược Thần, lúc này Long Đại mới nói: "Cô có cảm thấy, chuyện này nghe quen không."

An Nhược Thần không hiểu.

"Tứ muội của cô."

An Nhược Thần ngạc nhiên mở to miệng, như chột ngộ ra.

Nhưng không phải nghe quen, mà tứ muội An Nhược Phương của nàng cũng mất tích vào buổi trưa một cách khó hiểu, còn nàng cũng từng đến quận phủ nha môn đánh trống báo quan.

"Để Tạ Cường đi với cô, dẫn theo một đội vệ binh." Long Đại nói, "Thứ nhất là đề phòng nàng ta sinh sự làm chuyện xấu, thứ hai nếu là thời cơ thích hợp, cứ bắt nàng ta về."

"Tình hình thế nào là thời cơ thích hợp?" An Nhược Thần hỏi.

"Nếu lúc phán đoán ra được rốt cuộc nhất nàng ta vào thù thâm tra nghiêm ngặt hay cứ để nàng ta ở ngoài dự định, bên nào có giá trị hơn, thì đó chính là thời cơ thích hợp để bắt giữ."

An Nhược Thần đi. Nàng dẫn Xuân Hiếu theo ngõ xe ngựa, giống như thật sự muốn đến nha môn làm chứng vậy. Xuân Hiếu cứ càu nhàu tức tối bất bình không ưa gì Triệu Giai Hoa. An Nhược Thần lúc đáp lúc không, nàng hơi căng thẳng, nàng biết Tạ Cường sẽ dẫn binh đến ngay sau đó.

Nàng chỉ là một bách tính nho nhỏ, hôm nay phải trải qua tham gia vào đại sự bắt giữ phạm nhân sao?

Lúc An Nhược Thần xuống xe ngựa ở trước cửa nha môn, nhìn thấy Lưu Tắc theo sau một nha sai bước vào nha môn. Mặt hăn bạnh ra, nổi giận đùng đùng.

An Nhược Thần không kiềm chế được nghĩ, nếu lát nữa thật sự ở nha môn bắt giữ nương tử Lưu Tắc ở trước mặt hăn, lại còn là lấy tội danh nghi phạm mật thám, không biết Lưu Tắc sẽ có phản ứng gì.

Đợi An Nhược Thần đi vào trong công đường, Lưu Tắc đã đứng ở bên cạnh Triệu Giai Hoa, sắc mặt vẫn khó coi, nhưng đã đỡ hơn ban nãy nhiều. An Nhược Thần bước đến, nghe thấy Lưu Tắc hạ thấp giọng mắng Triệu Giai Hoa: "Tại sao nàng không trao đổi trước với ta..."

Triệu Giai Hoa cụp mắt không đáp, dáng người như liễu, yếu đuối đáng thương.

An Nhược Thần đi đến, Lưu Tắc trông thấy, lật đặt thi lễ, áy náy nói: "An cô nương, nội tử có lỗi mẫn, lại làm phiền đến đại giá cô đây, chuốc rắc rối cho cô rồi."

An Nhược Thần vội khách khí một hồi, hỏi kỹ đã xảy ra chuyện gì. Lưu Tắc cũng là mới đến, chỉ đành nhìn sang Triệu Giai Hoa.

Lúc này Tạ Cường cũng vừa đến nơi, hăn lĩnh vệ binh rầm rầm xếp hàng đứng bên ngoài, khí thế còn oai phong hơn cả nha sai nhiều.

Giang Hồng Thanh đang định gọi An Nhược Thần vào công đường để ghi chép án sự, thấy vậy thì vội đứng dậy chào đón Tạ Cường. Sau một hồi hàn huyên, Tạ Cường tỏ ý lấy làm kỳ lạ trước vụ án đưa trẻ mất tích, tuy tướng quân không quấy nhiễu thái thú đại nhân xử án, nhưng cũng biết được tình tiết vụ án, để phòng ngừa chuyện này liên quan đến mật thám. Cho nên mới phải hăn đến nghe lời khai của người bị hại.

Lưu Tắc nghe thế thì vội vàng đưa Triệu Giai Hoa đến thi lễ với Tạ Cường. Triệu Giai Hoa giới thiệu xưng hô quan chức với đôi vợ chồng, bảo bọn họ trả lời rõ ràng câu hỏi của Tạ đại nhân.

Triệu Giai Hoa nép vào bên cười tướng công, rưng rưng lặp lại một lần sự việc mất con. Chuyện đều khớp với lời của chủ bạc Triệu Giai Hoa. Tạ Cường hỏi thêm vài chi tiết, Triệu Giai Hoa đáp từng cái một. An Nhược Thần đứng ở bên cạnh nghe, cảm thấy quả đúng vụ án mất tích của tứ muội, nghe mà cứ có cảm giác nói dối, nhưng lại không chỉ ra được sai ở đâu.

Tạ Cường hỏi xong, cũng đúng lúc nha sai mà Triệu Giai Hoa phái đi bẩm báo với thái thú đã quay về, nói thái thú đại nhân mời Tạ đại nhân đến công đường cùng thẩm án. Tạ Cường cảm ơn, lúc đi còn nhìn An Nhược Thần một cái, An Nhược Thần hiểu ý, chuyện âm thầm ra tay moi tin tức với Triệu Giai Hoa là chuyện nàng phải làm.

An Nhược Thần đứng bên cạnh đã lâu, cũng không tìm được cơ hội nói chuyện riêng lẻ với Triệu Giai Hoa. Thái thú đang thẩm án từng nhân chứng ở trên công đường, trong trắc đường* cứ liên tục có người ra người vào. Nàng cũng bị gọi đến công đường hỏi chuyện, trả lời xong hết thì quay ra trắc đường chờ.

(*Trắc đường là nhà phụ nằm bên hông.)

Nàng lén lút quan sát Triệu Giai Hoa, vào lúc Lưu Tắc không để ý, Triệu Giai Hoa thản nhiên liếc nhìn nàng bằng ánh mắt khiêu khích. Điều này khiến An Nhược Thần cảm thấy, Triệu Giai Hoa cũng đang chờ cơ hội.

Rốt cuộc cơ hội cũng đến.

Đã sắp hỏi gần hết nhân chứng, người ở trắc đường ra về cũng nhiều, chỉ còn lại An Nhược Thần và phu phụ Lưu Tắc. Không lâu sau, Lưu Tắc cũng được gọi lên công đường hỏi.

Sau khi Lưu Tắc đi, Triệu Giai Hoa nhẹ giọng dặn dò a hoàn bên cạnh mấy câu, a hoàn nghe lời nàng ta đi ra ngoài. Sau đó Triệu Giai Hoa nhìn sang An Nhược Thần.

"Xuân Hiểu, người ra bên ngoài nhìn xem a hoàn của Lưu phu nhân làm gì, cũng hỏi thăm chuyện tiểu thư nhà nàng ta mất tích đi." An Nhược Thần dặn dò.

Xuân Hiểu cảm thấy oan ức khi bị thái thú đại nhân tra hỏi như thẩm vấn phạm nhân chẳng bằng, nên khi nghe điều này lập tức vô cùng hăng hái, nhanh chóng đi ra ngoài.

Triệu Giai Hoa cũng chẳng màng nhìn đến Xuân Hiểu, cứ thế lại gần An Nhược Thần.

"An cô nương."

"Lưu phu nhân." An Nhược Thần siết chặt năm đấm trong âm thầm, có hơi căng thẳng.

Triệu Giai Hoa ngồi xuống cạnh An Nhược Thần, phất vạt áo, thờ ơ nói khẽ: "Không ngờ con ta thất lạc, còn kinh động đến tướng quân đại nhân."

"Mật thám trong thành công cuồng, tướng quân lo lắng cho an nguy của bách tính, sợ chúng uy hiếp em bé làm điều ác, nên mới đến hỏi về vụ án, phu nhân không cần lo ngại."

"Làm sao có thể không lo ngại chứ? Ta nhớ muội muội của An cô nương mất tích đến nay cũng chưa có tin tức, có vết xe đổ trước đó của An cô nương, ta khó mà tin vào mấy vị đại nhân này được."

An Nhược Thần giật mình. Chẳng lẽ chuyện này thật sự liên quan đến tứ muội ư? Nàng hỏi dò: "Ở tửu lâu Chiêu Phúc khách đến khách đi, tin tức

linh thông, không biết phu nhâ có từng nghe được chút nào về tung tích của tứ muội không?"

Triệu Giai Hoa lắc đầu: "Nếu ta biết được, nhất định sẽ nói lại với An cô nương."

Một câu nói rất thông thường, giọng nói cũng vô cùng bình thường. Nhưng An Nhược Thần không khỏi đa nghi đoán xem liệu lời này của Triệu Giai Hoa có thâm ý gì không.

Hành tung của tứ muội, rốt cuộc nàng ta biết hay là không biết? Nàng ta sắp xếp chuyện mất con gái giống như chuyện của tứ muội, chẳng lẽ không phải vì ám chỉ điều ấy sao?

An Nhược Thần phiền não. Nàng nhìn Triệu Giai Hoa chăm chú.

Nhốt vào tù thâm tra kỹ lưỡng tốt hơn? Hay thả bên ngoài dụ địch tốt hơn?

Triệu Giai Hoa không để ý đến nét mặt của nàng, tự mình nói: "Nữ tử chúng ta nói chuyện, từ trước đến giờ toàn bị xem nhẹ. Ta e chỉ mình ta đau xót khi mất con gái, còn các đại nhân thì không để trong lòng. An cô nương là quân sự của Long tướng quân, nghĩ có lẽ có thể nói chuyện trước mặt tướng quân. Nỗi đau của ta, nhất định An cô nương cũng hiểu. Những người khác không quan tâm không để ý, mong rằng cô nương có thể xót lòng cho."

Đang nhử nàng sao? An Nhược Thần đáp: "Ta chỉ để ý chuyện ta quan tâm."

"Cô nương tổn tâm tư vì ta, sẽ không hối hận."

"Nếu ta tổn tâm tư, vậy tứ muội của ta có thể quay về sao?"

Triệu Giai Hoa lắc đầu: "Chuyện tứ muội của cô nương, đúng là ta không biết thật."

"Vậy phu nhân cứ chờ thái thú đại nhân tìm con gái của mình về đi."

"Chỉ sợ bọn họ cảm thấy lời nói của nữ tử không quan trọng, bỏ sót gì đó thì coi như xong. Ta không biết nhiều chữ, mấy thứ văn thư án lục đó ta có xem cũng không hiểu, đợi tướng công hẳn xem qua ta mới yên tâm đồng ý. Nói đến cũng kỳ quái, tuy ta không tin vào quan phủ, nhưng với cô nương thì có."

An Nhược Thần nghiêm túc nhìn Triệu Giai Hoa, Triệu Giai Hoa thản nhiên nhìn lại nàng.

"Phu nhân cứ luôn miệng nói không tin quan phủ, nhưng lại đến báo quan đầu tiên."

"Nhanh chóng báo quan, không phải còn có hy vọng ư."

"Hai ngày trước a hoàn ba tử quay về phủ báo không thấy tiểu thư đâu, nhưng lại không thấy phu nhân báo quan."

"Hôm đó tướng công ta phái không ít người đi tìm, may mà được cô nương đưa con gái về, có hoảng hốt nhưng cũng không nguy hiểm gì."

"Vì sao hôm nay không báo với Lưu lão bản trước?"

Triệu Giai Hoa chớp mắt: "Tướng công không có ở nhà, ta nhất thời cuống cuống hoảng hốt, chỉ muốn đến báo quan mà thôi."

"Hình như phu nhân có không ít chuyện giấu Lưu lão bản."

Triệu Giai Hoa nghiêm túc nói: "Nếu không giấu chàng, có một số việc thật đúng là không làm được. Hơn nữa, chàng cũng có nhiều chuyện giấu ta."

Ngờ vực trong lòng An Nhược Thần càng ngày càng lớn, bây giờ Triệu Giai Hoa muốn chuyển hướng khả nghi sang Lưu Tắc phu quân nàng ta ư?

Nhốt vào tù thẩm tra kỹ lưỡng tốt hơn? Hay thả bên ngoài dự định tốt hơn?

"Lưu phu nhân cao thâm khó lường, làm ta thật bất an."

"Giờ đây cô đã có tướng quân làm chỗ dựa, có gì mà bất an. Không giống ta, chỉ có thể bất chấp mọi thứ." Triệu Giai Hoa nói.

Nhất định câu này có ý tứ, nhưng An Nhược Thần không đoán ra được. Bất chấp mọi thứ?

Tim An Nhược Thần đập mạnh. Chẳng lẽ phía bên Giải tiên sinh có hành động lớn sao?

"Lưu phu nhân có lời thì cứ nói thẳng." An Nhược Thần dứt khoát vạch rõ.

"Tuy ta tán thưởng cô nương, nhưng vẫn không thể tin tưởng hoàn toàn được." Triệu Giai Hoa nhìn An Nhược Thần mà nói: "Cô nương không biết về ta, đương nhiên cũng sẽ không tin ta. Tình hình như thế, nếu nói sai một lời nửa câu, chỉ sợ sẽ gây ra phiền toái."

"Nếu Lưu phu nhân không muốn thẳng thắn với nhau, sợ là đó mới là phiền toái. Ta đây không phải dọa gì phu nhân, chỉ là phu nhân chủ động tiếp cận ta, ngoài sáng khách sáo trong tối khiêu khích, ta không nắm rõ được ý của phu nhân, dĩ nhiên cảm thấy sợ hãi. Hôm nay mật thám ẩn nấp trong thành, nguy hiểm còn đó, nếu ta không thể tin phu nhân vô tội, vậy chỉ đành phải bắt phu nhân đến phủ nha của tướng quân, để các vị đại nhân nói chuyện cùng phu nhân."

Triệu Giai Hoa bật cười, lắc đầu nói: "Nếu cô nương bắt ta, thì ta không thể trợ giúp cho cô nương được nữa. Những tin tức ta không biết mà cô nương cũng không biết kia, sẽ bị che giấu hoàn toàn. Chẳng lẽ cô nương hy vọng thế sao? Cô nương cứ thử nghĩ đi, nếu ta không đứng về phía cô nương, vậy chủ động đến gần cô nương làm gì?"

"Ta cũng chẳng đứng về phía phu nhân, nhưng cũng muốn lại gần phu nhân." An Nhược Thần chỉ rõ điều này, nói: "Giờ có vệ binh đứng ngoài cửa, ta ra lệnh một tiếng, lập tức bọn họ sẽ xông vào bắt giữ phu nhân. Chớ tưởng người ta hèn mọn mà không làm được, bây giờ đại thủ đại nhân muốn thế nào, cũng phải nhìn mặt mũi của Tà đại nhân, đằng sau bọn ta còn có Long đại tướng quân."

"Cô nương có thể có được quyền lực và uy danh này, ta thật lòng vui thay cô nương." Triệu Giai Hoa không để lộ thái độ hoang mang, nàng ta nói: "Nhưng nếu cô nương bắt ta đi, đó mới là thất sách."

"Không thể dẫn người về, cũng phải đưa vài manh mối có ích về, nếu không thì làm sao ta ăn nói được với tướng quân đây?" An Nhược Thần cố ý nhường một bước.

"Ta chính là manh mối." Triệu Giai Hoa thu lại nét mặt vui vẻ, vô cùng nghiêm túc, "An cô nương, ta chính là manh mối. Ghi nhớ mỗi một câu ta nói. Điều tra tướng công của ta, điều tra lai lịch của ta, tướng công say mê ta, vì ta, điều gì chàng cũng làm được."

Nói đến đây, An Nhược Thần thấy Lưu Tắc đi vào trắc đường. Rõ ràng Triệu Giai Hoa cũng nhìn thấy, nàng ta nhỏ giọng nói nhanh: "Còn cả chuông nữa. Chú ý đến chuông, nói không chừng có thể tìm được nhân vật then chốt..."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Khi Lưu Tắc lại gần thì câu nói tắt ngúm đi, Triệu Giai Hoa đứng dậy đón phu quân, ân cần hỏi tình hình thái thú đại nhân thăm án, liệu có manh mối hành tung gì của đứa bé không.

An Nhược Thần nhìn Triệu Giai Hoa hoá đổi giữa vẻ mặt thám xảo nguyệt và hiền thê từ mẫu một cách tự nhiên như thế, thật sự là phục sát đất.

Đôi vợ chồng Lưu Tắc đứng đó thấp giọng thảo luận về vụ án, Tạ Cường cũng đi vào. Hắn nhìn hai vợ chồng này, sau đó đưa mắt hỏi An Nhược Thần.

An Nhược Thần đứng lên, hít sâu một hơi.

"Nếu lúc phán đoán ra được rốt cuộc nhất nòng ta vào thù thăm tra nghiêm ngặt hay cứ để nòng ta ở ngoài dự địch, bên nào có giá trị hơn, thì đó chính là thời cơ thích hợp để bắt giữ."

Lời của Long Đại quanh quẩn bên tai. An Nhược Thần đi về phía Tạ Cường, cảm thấy lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, khá căng thẳng.

Nàng đưa ra quyết định, khẽ lắc đầu với Tạ Cường.

Tạ Cường làm như không có chuyện gì xảy ra mà nói: "Thái thú đại nhân cũng đã tra hỏi xong rồi, tạm thời còn chưa có manh mối rõ ràng."

An Nhược Thần khẽ hỏi: "Không biết Tạ đại nhân còn có gì dặn dò?"

Tạ Cường im lặng một hồi. An Nhược Thần đoán có lẽ hẳn đang nghĩ có nên tiếp nhận phán đoán của nàng hay không.

"Đi về trước đi." Tạ Cường nói như vậy.

An Nhược Thần không biết lòng mình thấy nhẹ nhõm hay càng căng thẳng nữa. Nàng đi theo Tạ Cường ra ngoài, lúc bước ra ngưỡng cửa thì ngoái đầu lại nhìn, Triệu Giai Hoa mãi nhìn Lưu Tắc, còn Lưu Tắc thì như cảm nhận được ánh mắt quina sát, cũng quay đầu nhìn An Nhược Thần.

An Nhược Thần làm lễ với y, Lưu Tắc liền đáp lễ.

Xoay người, rời đi.

Để lại vợ chồng Lưu Thị ở sau lưng.

Trong lầu Tử Vân, An Nhược Thần bầm báo tỉ mỉ quá trình nói chuyện với Triệu Giai Hoa.

Tạ Cường và Long Đại cùng trầm tư.

"Nàng ta bảo chúng ta điều tra Lưu Tắc, điều tra lai lịch của nàng?" Tạ Cường cau mày.

"Đúng là đã nói như vậy." An Nhược Thần bất an, nói như thể chỉ trích tướng quân và chúng đại nhân không điều tra cẩn thận. Lúc trước nàng đã hỏi thăm thử rồi, quá trình điều tra ấy khá tốn công trắc trở. Từ bà mỗi không thường đi xa, khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến đưa cô nương về, chuyện này cũng rất nhiều người biết. Nói là thân phận ba con xa, không ai nghi ngờ. Nhưng đám Tạ Cường thật sự truy xét quan hệ bà con của Từ bà mỗi cho đến cùng, chứng nhận thân phận này không có thật. Lại truy hỏi lần tìm đến phu xe kiếm sống ở quận ngoài, tra ra được lầu Phẩm Hương ở huyện Phong An. Mỗi một khâu đều kiểm nghiệm rõ ràng.

Tạ Cường lập tức đi ra ngoài, gọi trình thám trước đó phụ trách điều tra Triệu Giai Hoa vào.

Mật thám cẩn thận báo lại một lần quá trình điều tra lúc trước, cùng với những người có liên quan từng tiếp xúc. "Triệu Giai Hoa đúng là Điền Nhân của lầu Phẩm Hương, nàng ta là hồng bài của lầu Phẩm Hương, không ít quý công tử vì nàng ta mà vung tay bỏ ra nghìn vàng. Nên mặc dù nàng ta đã rời khỏi đó ba năm, nhưng các ma ma vẫn còn nhớ. Đặc trưng giọng nói đáng về khí chất, tất cả đều khớp cả. Còn nữa, đúng là Từ bà mỗi từ xa đến chuộc thân nàng ta, đám ma ma có ấn tượng rất sâu, ngay đến dáng vẻ của phu xe kia các nàng vẫn còn nhớ. Ma ma trong lầu nói, mới đầu Từ bà mỗi cứ vòng vo, chỉ nói là từ quận Bình Nam đến, chứ không nói cụ thể ở đâu, nhưng đám ma ma nghe phu xe nói thành Trung Lan thế nào ra sao thì mới biết được."

Tạ Cường còn bổ sung thêm với trình thám: "Lúc ấy cũng cho rằng Điền Nhân là đầu bảng, dễ có ngàn vàng, nhất định sẽ có không ít công tử ái mộ rủ lòng thương xót, nhưng vì sao lúc đó lại đồng ý để cho Từ bà mỗi chuộc thân, đồng ý thay tên đổi họ, gả cho một người đàn ông xa lạ nàng ta không quen biết. Điều này khá khả nghi."

Trình thám gật đầu: "Ma ma nói Điền Nhân là cô nhi, mười tuổi đã bị bán vào lầu Phẩm Hương. Sau đó thì cũng giống những cô nương khác, tập đàn luyện khúc, mãi nghệ bán thân, không có chuyện gì đặc biệt. Đặc biệt nhất chính là bà tử đã đến, nói là muốn chuộc thân nàng ta. Thuộc hạ xác nhận tin tức là đúng, liền tức tốc quay về báo."

Long Đại nói: "Đi thêm lần nữa. Mang theo bức họa của Lưu Tắc, hỏi xem Lưu Tắc có phải là một trong những vị khách kia không. Còn nữa, thân phận của những người khách khác như thế nào, Điền Nhân có quan hệ với họ ra sao, có rất thích hay rất ghét không. Sau khi Điền Nhân rời đi với Từ bà tử, đã có chuyện gì xảy ra nữa? Còn cả bối cảnh của lầu Phẩm Hương và lai lịch của các ma ma nữa."

Trình thám cung kính nhận lệnh.

Tạ Cường nói thêm: "Nhớ để ý đến trang sức đặc biệt, ví dụ như chuông..."

Nhất thời trình thám ngẩng ra: "Trong lầu Phẩm Hương, có một căn phòng thích dùng chuông để trang trí, âm thanh lạnh lạnh tinh tang, rất dễ nghe."

Tạ Cường và Long Đại cùng nhìn nhau.

An Nhược Thần không nhịn được cướp lời hỏi: "Căn phòng kia có gì đặc biệt? Là phòng của người nào?"

Trình thám nói: "Là của một cô nương trong lầu Phẩm Hương, thuộc hạ không thấy nàng ta có liên quan gì đến vụ án nên cũng không để ý lắm."

"Phải cẩn thận điều tra kỹ cái này." Tạ Cường dặn.

Trình thám nhận lệnh lui xuống. An Chi Phủ phấn khởi, chẳng lẽ chuyện này có bước tiến rồi?

Long Đại nhìn vẻ mặt nàng, nói: "Đừng có vui mừng quá sớm."

"Biết rồi biết rồi, nhưng dù sao cũng bắt đầu hành động rồi, so với đoán tới đoán lui không biết làm gì thì còn tốt hơn."

Long Đại nghe thế thì nhú mày, sau đó lại giãn ra, nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường.

An Nhược Thần nhìn thấy cả trong mắt, thầm nghĩ lời nàng có gì sai sao?

"Cô đã thấy chữ viết của nàng ta chưa?" Long Đại hỏi.

An Nhược Thần vội gật đầu, nàng biết ý Long Đại nói chính là tờ giấy "trong thành có mật thám" mà Long Đại nhận được khi mới dẫn quân vào thành, nàng vẫn còn nhớ bút tích kia, lúc đi thăm dò các cô nương cũng tìm cơ hội nhìn xem, nhưng không tìm được người có bút tích giống nhau.

"Là nàng ta sao?"

An Nhược Thần lắc đầu. Nàng đã thấy chữ của Triệu Giai Hoa lúc ký tên in dấu ở nha môn, chữ viết không giống nhau. Triệu Giai Hoa cũng không có nghiêm túc tập viết, nên chữ không đẹp lắm. Đúng rồi, nàng ta còn nói mình không biết nhiều chữ lắm, cho nên không phải là nàng ta.

"Tướng quân, nàng ta nói nàng ta chỉ có thể bất chấp mọi thứ, có phải đã xảy ra chuyện lớn rồi không?" An Nhược Thần vẫn không nắm được ý cho lắm, "Có cần bắt nàng ta về thẩm vấn không?"

"Không phải cô đã quyết định rồi sao?"

An Nhược Thần chợt dạ nhìn Tạ Cường, có Long tướng quân và Tạ đại nhân ở đây, nàng tự quyết như thế thì có đáng tin không?

"Nàng ta đang bắt chước cô." Long Đại nói.

An Nhược Thần sững sốt, không sai, mật tích rồi bất chấp gì chứ, nàng còn vì đạt được mục đích mà tranh thủ thăm dò tướng quân, nghĩ như vậy, thật đúng là giống như diễn kịch.

"Vì sao nàng ta lại làm như vậy?"

Long Đại nói: "Có một khả năng là nàng ta đang ám chỉ mình cũng giống như cô. An quân sự, cô thấy thế nào?"

"Thông minh đáng tin." An Nhược Thần mau chóng đáp.

Tạ Cường đặt năm tay lên mép ho khẽ, rõ ràng là cố nhịn cười. Còn lông mày của Long Đại cũng nhướn cao.

An Nhược Thần trưng ra bộ mặt đoan chính mà vô tội, nàng nghiêm túc đấy, chẳng lẽ nàng sai sao?

"An quản sự." Long Đại mở miệng tính nói, nhưng vẻ mặt nghiêm túc của nàng quá sức dễ thương, Long Đại đành phải ngả người ra sau, cách xa nàng một chút, lúc này mới nói: "Là người bị hại. Thân bất do kỷ, không có đủ sức."

"Cô có tướng quân làm chỗ dựa. Còn ta chỉ có thể bất chấp tất cả."

An Nhược Thần nhớ lại bản thân lúc trước, khi ấy khắp người đầy vết thương, nhưng vẫn liều mạng cố bò ra từ lỗ chó, hạ quyết tâm, cho dù có lết đến tàn chân cũng phải đi đến nha môn, gõ lên trống đại minh oan.

Bằng tất cả mọi giá - sự quyết tâm trong vô vọng nhưng lại không chịu từ bỏ, nàng hiểu rất rõ.

"Ngày mai tôi sẽ lại đi tìm nàng ta."

Long Đại gật đầu, "Cứ lôi kéo nàng ta, vì cô mà làm việc."

"Lôi kéo?" Là giống như Từ bà mỗi, lấy nhược điểm khống chế nàng ta, để nàng ta làm người chỉ điểm cho mình?

"Trên chiến trường, hai quân giao tranh, sẽ xem người xuất chiến bên đối phương mà cử ra người ứng chiến. Lựa chọn ai làm đối thủ, đều có mưu lược suy xét cả. Theo đó mà xem trường hợp của Triệu Giai Hoa và cô, nàng ta mưu đồ đã lâu, khá là hiểu cô. Cô ta chọn cô là có nguyên nhân cả. Không phải nàng ta nói với cô là mình đứng ở phía cô sao? Cô cứ kiên định, thử thăm dò xem điều nàng ta muốn là gì, rồi lôi kéo nàng ta. Những

thứ này chắc cô hiểu, cô ứng phó với ta, Từ bà mỗi ứng phó với những cô nương kia, đều như vậy cả."

An Nhược Thần đỏ mặt không phục: "Tôi nào có ứng phó tướng quân chứ?" Rồi theo bản năng vội vàng lén liếc nhìn Tạ Cường, tại sao có thể chê bai nàng với người ngoài, à không, ở trước mặt người bên cạnh thế chứ.

"Ừ, vậy thì là ta ứng phó với cô."

An Nhược Thần: "..."

Bị ghen lời, hoàn toàn không phản bác được. Quả thật tướng quân là ứng phó với nàng, bây giờ có thể cảm nhận được rồi!

An Nhược Thần được Long Đại chỉ rõ và đích thân làm mẫu cho biết cái gì gọi là ứng phó, ngày hôm sau vô cùng hăng hái phấn chấn đi tìm Triệu Giai Hoa.

Ngày hôm nay, cần phải có chặt chém thu hoạch.

Chỉ là An Nhược Thần không ngờ rằng, đi đến đó, đừng nói là thu hoạch gì, đến mặt cũng không thấy đâu.

Nàng bị từ chối không đón tiếp.

Người canh cổng của Lưu phủ nói hôm qua tiểu thư mất tích, phu nhân kinh hãi đau buồn, sau khi từ nha môn về liền ngã bệnh, không có cách nào gặp khách được.

Câu nói dối này cũng y hệt như An Chi Phủ tuyên bố mình là người tốt.

Vẻ mặt thất kinh của An Nhược Thần không phải là giả, thật sự ngạc nhiên hôm qua Triệu Giai Hoa còn ung dung bình tĩnh, thế mà hôm nay đã biến thành con rùa đen rúc đầu.

Nàng ta cố ý tránh mặt nàng, hay là bị mất tự do?

Điểm khác biệt này cũng vượt ra khỏi dự tính của nàng, hoàn toàn không phải là kết quả nàng có thể nghĩ đến.

Tình hình này rất không ổn, khá là không ổn. Tim An Nhược Thần bắt đầu đập mạnh. Không phải lúc này nàng sẽ mất đi manh mối Triệu Giai Hoa chứ? Nàng đã sai rồi, đáng lẽ hôm qua phải bắt Triệu Giai Hoa về mới phải.

An Nhược Thần cố gắng bình tĩnh, dáng vẻ ân cần hỏi thăm bệnh tình của Triệu Giai Hoa, liệu có mời đại phu không, vân vân. Canh công cũng đáp là có mời đại phu sắc thuốc, nhưng phu nhân nằm liệt giường dưỡng bệnh, không tiện tiếp khách.

Làm sao đây? Quay về xin tướng quân điều binh xông vào ư? Nhưng đối phương đã dám đáp trả nàng như thế, thì tất sẽ có chuẩn bị kỹ.

An Nhược Thần đứng ở trước cửa Lưu phủ mà đầu óc trống rỗng, sau đó nàng hỏi: "Thế Lưu lão bản đâu? Liệu có thể gặp y được không?"

"Lão gia đang ở tửu lâu, nếu cô nương muốn gặp lão gia thì phải đến tửu lâu tìm rồi." Canh công chỉ về phủ trạch ở phía Nam, tửu lâu Chiêu Phúc chính là nằm ở hướng ấy.

An Nhược Thần rời đi.

Quả nhiên Lưu Tắc đang bận rộn trong tửu lâu, thấy An Nhược Thần thì vẫn khách khí lễ độ, nói hôm nay có nhiều khách quý đặt bàn quá, một mình chưởng quỹ không quản xuýt nổi, y đành phải đích thân ra chào. Phu nhân bị bệnh, con gái thì vẫn còn đang tìm, y cảm ơn An Nhược Thần đã quan tâm.

Quả thật trong tửu lâu rất đông khách, chúng tiểu nhị chạy trước chạy sau, cảnh tượng rất bận bịu. An Nhược Thần cẩn thận quan sát Lưu Tắc, mắt y đoan chính, mặt mũi có vẻ hơi mệt, giống như một nam nhân bình thường dù trong nhà có bận rộn thì vẫn phải xốc lên tinh thần mà xử lý buôn bán.

Nhưng bởi vì lời của Triệu Giai Hoa và chỉ điểm trước đó của Long Đại, An Nhược Thần nghi ngờ nam nhân này.

An Nhược Thần nghĩ một lúc, cảm thấy bây giờ cũng không phải lúc để lộ nghi ngờ kinh động đến Lưu Tắc. Triệu Giai Hoa diễn kịch trước mặt Lưu Tắc, nhất định là có nguyên do. Nếu nàng ta thật sự đứng về phía nàng, trên tay có bằng chứng thật, thì hôm qua phải nên nhân dịp nói bắt giữ Lưu Tắc chứ không phải là điều tra Lưu Tắc. Hơn nữa nàng ta còn nói nếu bắt mình thì nàng ta sẽ không giúp được gì, những tin tức mà nàng không biết ấy cũng sẽ không có.

"Ta chính là manh mối. Nhớ mỗi câu ta nói."

An Nhược Thần quyết định tin tưởng Triệu Giai Hoa. Tối thiểu dựa theo lời Triệu Giai Hoa nói, nàng càng nghiêng về tin tưởng nàng ta hơn.

"Ta vừa đến phủ viếng thăm, nhưng canh cổng nói tôn phu nhân bị bệnh, không thể gặp khách. Lưu lão bản cũng biết tôn phu nhân có duyên với ta đây, tứ muội ta cũng mất tích, đến nay vẫn chưa tìm về được. Lần trước ta vô tình gặp được Nhân Nhi, trong lòng rất xúc động, không ngờ hô qua Nhân Nhi lại gặp phải tai vạ bất ngờ này, nỗi đau trong lòng ta trước đó cũng giống tôn phu nhân bây giờ. Ta nghĩ ta có thể khuyên giải bầu bạn cùng tôn phu nhân, để nàng chóng vơi đi nỗi buồn, điều này cũng có lợi với bệnh tình. Cho nên xin Lưu lão bản cho ta cơ hội gặp tôn phu nhân một lần."

Lúc An Nhược Thần nói lời này, nàng nghiêm túc nhìn Lưu Tắc, không bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên mặt y.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Lưu Tắc tỏ vẻ khó khăn, y do dự khá lâu, sau đó mới nói: "Không dám giấu giếm gì, ta cảm thấy An cô nương nói rất đúng, chính là đạo lý này. Nếu ta có thể quyết định được, ta hy vọng cô nương có thể hóa giải nỗi đau trong lòng nội tử. Nhưng nội tử luôn coi trọng danh vẻ dung mạo. Hôm qua nàng ấy đổ bệnh, có lúc nói lung tung, có khi thì kéo tóc xé xiêm y, đáng về xộc xệch, tiều tụy thất thố. Nếu tự ta đồng ý để cô nương đi gặp nàng, đến lúc đó nàng không khách khí với cô nương, hoặc là trách ta không biết quan tâm tôn trọng, lòng ta cũng thấy khó. Để lát nữa ta hết bận, ta sẽ về phủ bầu bạn với nàng ấy. Nếu tình hình của nàng ấy có chuyển biến tốt, có tâm trạng thoải mái, thì ta sẽ phái người đi mời cô nương, thế nào?"

Lời nói này nghe rất xuôi, lại lễ độ khách khí, đương nhiên An Nhược Thần không thể nói "không" được, chỉ đành cáo từ rời đi.

An Nhược Thần đi ra cửa tửu lâu Chiêu Phúc, chậm rãi đi vòng quanh tửu lâu hai vòng, rất không cam lòng. Chỉ là nghiêm túc nhìn đi nhìn lại về phía tửu lâu, suy nghĩ mãi, nhưng không thu hoạch được gì, cũng không nghĩ ra được cách hay, chỉ đành phải về lầu Tử Vân tìm Long Đại trao đổi xin chỉ bảo.

Khách khứa cứ lui tới tửu lâu Chiêu Phúc, lúc ra về, An Nhược Thần đi lướt qua một gã nam tử áo lam. Nét mặt của hắn vẻ ngoài của hắn không có gì đặc biệt, An Nhược Thần không để tâm lắm, cũng không biết mình đã từng nghe qua giọng hắn, còn nhìn thấy bóng lưng của hắn.

An Nhược Thần không có lấy một phản ứng nào làm gã nam tử áo lam mỉm cười, hắn đi vào tửu lâu, lễ độ nói với Lưu Tắc đang chào đón: "Lưu lão bản, ta đặt nhĩ gian Phúc Như Hải."

"Mẫn công tử." Lưu Tắc ân cần đưa tay mời, cũng gọi một tiểu nhị đến: "Đẫn Mẫn công tử đến Phúc Như Hải."

Tiểu nhị đáp: "Vâng ạ, Phúc Như Hải, mời công tử đi bên này."

Vị khách nam mặc ngoại sam màu xanh đen bước vào nhĩ gian Phúc Như Hải, cũng không chờ tiểu nhị báo thực đơn mà đã thuận thực gọi ba món, còn tiểu nhị thì pha trà, nhận thức đơn xong thì lui ra. Chỉ chốc lát, Lưu Tắc đẩy cửa đi vào, dẫn theo tiểu nhị đem thức ăn lên. Tiểu nhị bày đồ xong thì đi xuống, nhưng Lưu Tắc thì nán lại, hỏi: "Mẫn công tử xem thức ăn có hợp khẩu vị không?"

Mẫn công tử kia dùng đũa khêu thức ăn, hạ giọng nói: "Tại sao lại chọn vào An Nhược Thần?"

Lưu Tắc cũng nhỏ tiếng đáp: "Nàng ta cố ý gây chuyện, ta sẽ đối phó tốt."

Mẫn công tử lờm hăn: "Đối phó thế nào?"

"Tất cả đều nghe theo tiên sinh dặn bảo, chỉ xem như không có chuyện gì, nàng ta bị mấ mặt, không tìm được manh mối điểm yếu gì, dần dà cũng vơi đi sự chú ý."

"Thế ư?" Mẫn công tử kẹp thức ăn cho vào miệng ăn, rồi lại hỏi: "Khuê nữ nhà người bị mất tích?"

Lưu Tắc chờ người, rồi đáp như không có chuyện gì xảy ra: "Đúng thế. Vẫn đang tìm."

"Mất tích cũng quá khác thường nhỉ."

Lưu Tắc mím môi, y biết Mẫn công tử thạo tin tức, cũng có người ở chỗ nha môn, đương nhiên không dám nói bậy giấu giếm, đành nói: "Công tử đến là vì chuyện này? Công tử yên tâm, ta sẽ xử lý tốt. Hôm qua ta đã ra ngoài xã giao rồi, nội tử nhất thời hoảng loạn nên mới báo quan, ta đã sắp xếp xong xuôi cả, sẽ không làm lớn chuyện."

"Cũng đã âm ỉ đến tận chỗ thái thú, An Nhược Thần cũng gọi đến, còn chê không đủ lớn ư?" Mẫn công tử nói: "Ngày nào còn chưa tìm được con gái người về thì ngày đó không thể kết án được, rất nguy hiểm." Hắn đặt đũa xuống cái cạch, trợn mắt nhìn Lưu Tắc: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Đúng là con gái mất tích thật, đã phái người đi tìm rồi. Sẽ xử lý thỏa đáng."

"Người đã giấu ta chuyện gì?"

Lưu Tắc cung kính đáp: "Công tử minh xét, trong lòng ta hiểu rõ chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ. Chuyện công tử giao phó, không phải ta đã làm ổn thỏa rồi sao?"

"Còn nương tử của người thì sao, cũng biết điều an phận, không gây rắc rối?"

"Dĩ nhiên nàng cũng vậy."

Lưu Tắc đáp rất chắc chắn, nhưng Mẫn công tử không hài lòng, "An Nhược Thần đã theo dõi các người rồi, bên Long Đại đã cho người đến huyện Phong An điều tra nội tử của người với lầu Phàm Hương rồi, dĩ nhiên còn có người nữa. Cái gì gọi là không gây rắc rối? Bỗng dưng vô cớ con gái người mất tích khó hiểu? Đang ngủ yên trong nhà, lại có thể bỗng

dừng mất tích như An Nhượng Phương kia sao? Nội tử người lợi hại lắm, lại chạy đi báo quan, muốn làm An Nhượng Thần thứ hai hả?"

Lưu Tắc dần mặt, thật không ngờ Long Đại sẽ muốn đi điều tra nợ cũ. "Công tử bớt giận. Trong này nhất định là thủ đoạn của An Nhượng Thần. Hôm đó ở trên đường đi, nàng ta dụ bắt Nhân Nhi, rồi giả vờ làm người tốt đưa về nhằm làm quen. Kết quả chuyện thế nào, ta sẽ tra rõ. Hơn nữa, lâu Phẩm Hương kia không liên quan đến chuyện của chúng ta, bọn họ có đi mười chuyến cũng vô dụng."

"Thủ đoạn của An Nhượng Thần? Người định tra như thế nào?" Mẫn công tử hừ lạnh.

"Ta chỉ là một bách tính bình dân thông thường, dân chúng bình thường mất con đi tra thế nào thì ta tra thế ấy. Nếu đã báo quan, đương nhiên do quan gia làm chủ vì dân. Còn về An Nhượng Thần, không hề liên quan gì đến Lưu gia ta. Nội tử ta thích yên tĩnh, sau khi con gái mất tích thù ừ bệnh, không tiếp khách được. Nếu thật sự có kẻ bắt cóc lấy con gái ta ra đổi điều kiện yêu cầu, ta cũng sẽ không nhượng bộ."

Nói cách khác, bọn họ sẽ sống như dân chúng bình thường, người khác không nắm được thóp. Bọn họ cũng không động vào An Nhượng Thần nữa, không để nàng ta điều tra ra manh mối. Con gái sẽ không trở thành quân cờ uy hiếp y, y thà hy sinh đứa bé cũng sẽ để đại cục được vẹn toàn.

Mẫn công tử không nói lời nào.

Lưu Tắc cũng không nói gì thêm, im lặng đứng bên chờ.

Một lát sau, Mẫn công tử hỏi: "Có tin tức của An Nhượng Phương không?"

"Không có, trong thành hay ngoài thành đều không nghe được tin tức tương tự về tiểu cô nương. Sợ có khi gặp nạn chết thối rồi, chỉ là chưa tìm

được thi thể mà thôi."

Lúc này ngoài cửa có tiểu nhị lên tiếng: "Đồ ăn lên rồi đây." Theo lời nói, một tiểu nhị đẩy cửa đi vào, bưng khay thức ăn vào.

Lưu Tắc nói với Mẫn công tử: "Được rồi, vậy để lấy thêm cho công tử rượu hoa điều* nóng." Dứt lời quay sang bảo với tiểu nhị: "Công tử muốn một bình hoa điều, nhanh lên."

(*Rượu hoa điều là loại rượu đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.)

"Vâng ạ." Tiểu nhị bưng khay thức ăn xuống.

Mẫn công tử nói: "Được rồi, chỉ mấy thứ này là đủ rồi."

Lưu Tắc đáp lại, rồi cùng lui ra với tiểu nhị.

An Nhược Thần quay về lầu Tử Vân thì liền đem hết hồ sơ án lục Lưu Nhân mất tích ra xem, nhưng không tìm được gì mới. Nàng ảo não như đưa đám, rất tự trách mình đã quyết định sai. Muốn tìm Long Đại nhận sai, nhưng tướng quân không có ở đây. Muốn đến thỉnh giáo Tạ Cường, Tạ Cường cũng đã ra ngoài rồi.

An Nhược Thần đợi đến tối, quả thật đứng ngồi không yên, liền cầm đoản kiếm đến giáo trường luyện tập.

Bản thân múa kiếm bậy bạ một lúc, nhưng tâm trạng vẫn không khá lên được. Nàng ngồi cạnh giáo trường, nhìn hình nhân cách đó không xa, bóng hình dưới trăng lẻ loi cô độc, trông có chút trống vắng, nhớ đến lúc trước mất thể diện trước mặt tướng quân, không nhận được thở dài: "Chó heo dê bò gà vịt." Thật hy vọng tướng quân đại nhân mất trí, quên sạch chi tiết kia đi.

"Đói bụng rồi?" Đột nhiên có một âm thanh xuất hiện từ phía sau.

An Nhược Thần kinh ngạc hơn hờ quay đầu lại, nhưng phát hiện thì ra không phải là Long Đại.

Tông Trạch Thanh đi đến, ngồi xuống cạnh nàng: "Không phải mới ăn cơm đó sao?"

An Nhược Thần nức mặt, tại sao lại đứng lên cho nàng hình tượng thùng cơm chứ? "Sao Tông tướng quân lại ở đây?"

"Chỉnh lý kiểm tra đội ngựa, ngày mai ta phải ra tiền tuyến làm việc, đúng lúc thấy cô ở đây nên đến trò chuyện."

"Phải đánh giặc à?"

"Không nói chắc được. Nhưng dù sao cũng phải phòng ngự cho tốt, không thể đợi đến lúc quân địch tấn công mới luống cuống chân tay được." Tông Trạch Thanh nói chuyện khá là vang, rất có tinh thần, "Cô đừng lo, Long gia quân bọn ta ai ai cũng lấy một địch trăm, nếu đánh thật, chắc chắn sẽ không để binh lính Nam Tần được xớ múi, nhất định sẽ làm cho chúng khóc kêu cha kêu mẹ. Nhưng cách thành Trung Lan xa quá, sợ là cô không có cơ hội nghe thấy."

"Tông tướng quân có dừng có mưu, tôi tin nhất định Tông tướng quân sẽ bảo vệ quận Bình Nam chúng ta được bình an."

Tông Trạch Thanh bật cười ha hả, luôn miệng nói "tất nhiên tất nhiên". Hắn ngẩng đầu nhìn trăng sáng, "Trăng tối nay không tệ, cô chờ ta một lúc."

Không đợi An Nhược Thần lấy lại tinh thần thì Tông Trạch Thanh đã chạy vút đi như một làn khói. Không lâu sau, hắn ôm một vò rượu hai cái

chén còn cả một túi giấy dầu đi đến, vui vẻ ngồi xuống bên cạnh An Nhược Thần, mở đồ ra. Một vò rượu, hai con gà quay.

"Nào nào, chúng ta ăn đi. Không đủ thì lát nữa ta lấy thêm."

An Nhược Thần ngơ ngác trợn mắt nhìn thức ăn, không phải chứ, tưởng nàng đói thật nên đi trộm đồ đấy sao? Hai con gà quay to như vậy, còn không ăn đủ hả?

Tông Trạch Thanh thấy vẻ mặt của nàng thế thì bật cười: "Không phải nói cô tham ăn đâu, con người mà, đói thì phải ăn, đau lòng khổ sở cũng phải ăn, gặp phiền não tâm sự gì đó thì cũng phải ăn."

Tóm lại là phải ăn vào. An Nhược Thần bị nhiễm hấn, cũng cười theo. Tông tướng quân đúng là người tốt, nhìn thấy nàng phiền não nên mới quan tâm vậy.

Thế là An Nhược Thần cũng không dè dặt khách khí gì nữa, Tông Trạch Thanh xé đùi gà to cho nàng, nàng liền cầm lấy mà gặm, đưa chén rượu cho nàng, nàng cầm lấy mà uống. Trên con dốc nhỏ ở cạnh giáo trường, hai người cùng nhau cạn chén uống chung ngoác miệng ăn thịt.

An Nhược Thần uống hai chén rượu, mặt đã phỉm đỏ, cảm giác cả người phiêu bồng, nhưng cũng không tệ, "Tôi chưa bao giờ thử ăn một cách thất thổ thế này bao giờ."

"Ăn như thế này ngon hơn đúng không?" Mắt Tông Trạch Thanh lấp lánh, rất có sức thuyết phục.

An Nhược Thần bật cười ha ha, gật đầu một cái.

"Tâm tình đã khá hơn chút nào chưa?"

An Nhược Thần lại gật đầu thêm cái nữa.

"Gặp chuyện gì phiền lòng hế?"

"Một lời khó mà nói hết được." An Nhược Thần lắc đầu, "Xử lý vụ án không thuận lợi lắm, còn tưởng thu hoạch được gì lớn, nhưng rốt cuộc đột nhiên lại chẳng có gì." An Nhược Thần nói sơ qua chuyện một lần, chủ yếu là nói về do dự và hối hận của mình trong chuyện có bắt người hay không.

"Điều này thì có gì to tát chứ." Tông Trạch Thanh cũng gật đầu theo nàng, "Có một lần ta theo Long tướng quân ra trận ứng chiến, trong trận chiến ấy cả hai quân đều cử toàn bộ tinh binh tướng mạnh ra, bên ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ, bày trận liệt tên đá, khiến giết giáo chắn..." Hắn lại nhìn biểu cảm của An Nhược Thần, vung cánh gà nói: "Cô chỉ cần biết là một trận đánh khá lợi hại là đủ."

An Nhược Thần ra sức gật đầu. Tông Trạch Thanh giơ cánh gà lên gặm lấy, An Nhược Thần cũng gặm đùi gà theo.

Tông Trạch Thanh thấy An Nhược Thần cổ vũ như huynh đệ tốt thì vô cùng khoái chí. Thế là uống một hớp rượu rồi nói tiếp: "Là thế này, trong quân đối phương có một danh tướng, có thể so ba trăm chiêu với Long tướng quân, ta dẫn binh bọc hộ cánh trái Long tướng quân, cũng chịu trách nhiệm xung phong liều chết ngăn chặn bố trận của chúng. Sau đó tướng quân chém thương tướng lĩnh kia, người đó thấy tình thế không ổn bèn rút lui. Điều này nói sao nhỉ? Nhiều binh mã như thế nhìn vào, hẳn lại lùi về sau, hai danh phó tướng của hắn xông lên đòi giết Long tướng quân, ta thấy thế, vội vung đao chặn giặc tử lại."

"Ý huynh giặc tử chính là danh tướng bị chém thương mà huynh nói, đúng không?" An Nhược Thần nghe say sưa, nhưng vẫn xác nhận ai là ai trước.

"Đúng thế." Tông Trạch Thanh nói, mặt mày hớn hở, "Ta phải nói với cô là, gây ra chiến sự không chỉ có đâm ba kẻ chửi nhau ở đầu đường, mà là

mấy chục ngàn người lẫn lộn cùng cọt sát, nếu cục diện rối loạn cả lên, òa, khi ấy thê thảm không nỡ nhìn đâu. Một biển người mênh mông, tất cả toàn là máu, thi thể chỉ còn đầu hay cánh tay gì đó, có đứng bên cũng không thấy rõ ai là ai."

An Nhược Thần suýt nữa đã nhổ cả ra, cũng muốn vất luôn đùi gà, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, vội hỏi: "Không thấy rõ thì phải làm gì?"

"Có cờ lệnh đấy! Còn cả trống lệnh nữa!" Tông Trạch Thanh gấp dịp trò chuyện, lại còn là "trước hoa dưới trăng*", phối với thịt gà rượu ngon, nói rất say sưa, "Nhưng trong đó phải chú ý rất lớn, tiếng trống gì, gõ mấy cái, trận đội nào vào, trận đội nào lui, lá cờ khác màu nhau thì là màu gì, vẫy mấy cái, vẫy ở đâu, tất cả đều có hàm nghĩa cả. Trên chiến trường, mọi người đều nhìn cờ lệnh nghe trống lệnh mà hành sự. Những kỳ binh cổ hiệu binh** này không phải chọn đại một người là có thể đảm nhận được. Phải là người cường tráng mạnh khỏe cao to bắt mắt, còn chân ngắn như cô, có giơ cờ trận thì binh tướng bên dưới cũng không nhìn thấy."

(*Chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu, xuất xứ từ thơ của Bạch Cư Dị.)

(**Kỳ binh là người vẫy cờ, cổ hiệu binh là người đánh trống ra hiệu.)

An Nhược Thần khó xử, có ai nói muốn nàng đi giơ cờ à?

"Không chỉ cao to, mà còn phải tai thính mắt sáng, võ nghệ cao cường. Phải biết là, cờ còn quân còn, cờ đổ hồn mất. Cờ quân lệnh là ám chỉ mệnh hồn của quân đội, tất cả mọi người đều nhìn hướng nó chỉ mà lấy mạng binh tướng, cho dù binh sĩ cuối cùng ngã xuống, cờ cũng không thể đổ." Tông Trạch Thanh nghiêm túc, tựa như nhớ lại chuyện xưa, sau đó hần kíp phản ứng lại, kêu lên: "Ấy da, đi lạc đề rồi. Điều ta muốn nói chính là, lúc ấy Long tướng quân bị bao vây, huynh ấy liền quát ra lệnh, để ta bắt giữ thủ tướng của quân địch."

"Chính là người bị thương đó."

"Ừ." Tông Trạch Thanh nói: "Lúc ấy ta áp sát gã kia, kết quả người đó lại để quân binh che chở cho hắn chạy trốn, chạy cũng lẹ lắm, ta gấp rút dẫn binh truy kích, kết quả đuổi được nửa đường thì con bà nó, lại có mai phục!"

An Nhược Thần căng thẳng đến ngừng thở.

"Lúc ấy ta thấy đột nhiên trong rừng có cờ chột hiện, cũng biết không ổn. Bại tướng kia dẫn binh vào rừng, bỗng ở dưới sườn núi bên cạnh có phục binh xông lên, bọc đánh bọn ta từ sau ra trước. Lúc ấy ta mới phát hiện ta đã quá nóng lòng muốn thắng, đuổi theo hơi xa, vừa đuổi vừa giết, cũng tổn thất không ít các huynh đệ. Khi ấy ta cũng do dự trong chốc lát, nếu tập trung tất cả binh lực lại rồi rút lui thì vẫn còn kịp, thế nhưng bại tướng bị thương, bên người cũng có mãnh tướng, mà phục binh cũng không phải tinh binh mãnh tướng, nhìn giống như mắt thấy chủ tướng gặp rủi ro, nên binh lính ở hậu phương mới vội vã tập trung chạy đến tiếp viện. Tóm lại là, bất kể rút hay giết, cảm giác vẫn còn có cơ hội."

An Nhược Thần nuốt nước bọt, hồi hộp chờ kể tiếp. Kết quả Tông Trạch Thanh lại không nói gì, ném xương cánh đi rồi lại xé ức gà gặm lấy.

An Nhược Thần không nhịn được, giục hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tông Trạch Thanh cười, chính là chờ nàng hỏi đấy, kể chuyện là muốn có hiệu quả như vậy. Đang định mở miệng thì sau lưng có một âm thanh lạnh lùng vang lên: "Sau đó Tông tướng quân đánh thắng, câu chuyện kết thúc."

Cả Tông Trạch Thanh và An Nhược Thần đồng thời chưng hửng, quay đầu nhìn lại, Long Đại nghiêm túc đứng ở đó.

Tông Trạch Thanh còn phản ứng dữ hơn cả An Nhược Thần, hấn nhảy cẫng lên giậm chân kháng nghị: "Tướng quân, làm sao có thể phá hư bầu không khí thế chứ?"

"Vậy muốn bầu không khí gì?"

Tông Trạch Thanh ghen lời, nói: "Thì là bầu không khí kể chuyện ấy."

"Muốn nó thì có ích gì?"

Tông Trạch Thanh lại ghen nữa, nói tiếp: "Thì dùng để kể chuyện."

Thế là Long Đại kể tiếp giúc hấn: "Lúc ấy Tông tướng quân quyết định lấy một địch mười, không lấy được thủ cấp của đối phương thì tuyệt đối không rút lui. Hấn sử dụng binh lực trong tay đánh tan trận bọc của đối phương, những người khác giả vờ trốn nấp để dụ đối phương đuổi theo, còn Tông tướng quân dẫn theo một mãnh tướng khác xông vào rừng, trước hết là giết kỳ binh, rồi dùng cờ lệnh giả để dụ chủ tướng đối phương đi lệch khỏi hướng đại đội binh mã. Sau đó hấn và những binh lính giả vờ trốn còn dư tụ lại với nhau, cùng chủ tướng đối phương quyết tử chiến một trận. Hai đội người mất tích ba ngày, ngày thứ ba Tông tướng quân dẫn hai binh sĩ xách thủ cấp của tướng địch trở về."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Tông Trạch Thanh ở bên cạnh gạt đầu cái rụp, đúng thế, lúc đó hẳn chính là trí dũng song tồn giết chủ tướng quân địch như vậy đấy! Có điều tướng quân nói nhanh quá, không hề dừng lại, không biết An cô nương có nghe rõ không.

Quả thật An Nhược Thần nghe mà lơ mơ, chỉ nghe rõ mất tích ba ngày sau đó xách thủ cấp của tướng địch quay về.

"Sau đó!" Long Đại nói tiếp, rồi chợt chuyển giọng, trầm bổng đều đều tròn chữ: "Ngay khi tướng sĩ toàn doanh trại đều ngạc nhiên ngây người, đang định đi lên ăn mừng khen ngợi Tông tướng quân thần dũng, thì Tông tướng quân lại bổ nhào ôm chặt lấy chân ta, khóc lớn than vãn, lau nước mắt nước mũi lên ống quần ta."

Ức gà trên tay Tông Trạch Thanh rớt xuống, hắn trợn mắt há mồm, cũng kinh hãi mà ngây ra. Tướng quân! Huynh đang kể chuyện giúp hay đang nhạo báng đại tướng anh dũng thông tuệ nhất trong tay huynh thế? Chẳng lẽ trọng điểm sau đó không phải là hắn vì trận chiến ấy mà tên tuổi nổi danh trong thiên hạ, kinh động đến hoàng thượng, được phong tước hiệu "Hổ Uy tướng quân" sao? Ủm, nhưng bầu không khí không đúng lắm, nếu hắn tự bổ sung điều này vào thì không thích hợp. Nhưng dù sao cũng phải nói chút gì chứ, tuyệt đối không thể dùng "nước mắt nước mũi lem nhem" mà kết thúc sự tích anh dũng của hắn vậy được.

"À đúng rồi." Tông Trạch Thanh nghiêm túc nói: "Sự tích của cái người hữu dũng hữu mưu cuối cùng nhận được khen thưởng của hoàng thượng ấy,

là muốn nói cho An quân sự biết, đừng lo lắng cô lựa chọn đúng hay sai, ai mà biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, mất bò mới lo làm chuồng ấy mới là hèn nhất. Bà nó chứ, nếu lúc ấy ta chết trận thì không sao, chứ nếu lui binh quay về, còn không biết sẽ bị ai có ý đồ xấu biến thành chuyện gì đâu. Cô đã cảm thấy đúng thì cứ làm. Sau đó nếu kết quả tốt thì cứ khuyến khích bản thân, còn nếu kết quả không tốt, thì làm tổng kết cải thiện, dẫu sao vẫn còn lần sau mà. Người thì phải sống mới có cơ hội thứ hai được. Chuyện cõi đời này, làm sao có thể được như ý được?"

Tông Trạch Thanh dứt lời, thấy thần thái trên mặt An Nhược Thần, điều này làm hắn khá đặc ý. Bà nó chứ, hôm nay mới phát hiện ra, mình đúng là quá biết nói chuyện, rất có tài ăn nói. Không đúng, là vẫn luôn có tài ăn nói mà, nếu không thì sao có thể được tướng quân đại nhân trọng dụng chứ. Nhưng tướng quân đại nhân trọng dụng hắn nghiêm túc quá, xem ra hôm nay không hài lòng công vụ, bận đến giờ này mới có thể về.

Bên này đúng là An Nhược Thần cảm thấy được khích lệ, nàng nói: "Đa tạ Tông tướng quân. Nhưng tôi còn một câu hỏi nữa."

"Cô nói đi." Tông Trạch Thanh ngẩng đầu ưỡn ngực.

An Nhược Thần nhìn Long Đại, rồi lại nhìn Tông Trạch Thanh. Long Đại nhướn mày, trực giác mách bảo câu hỏi này hắn sẽ thú vị.

"Lúc ôm chân tướng quân khóc ấy, là còn xách thủ cấp của quân địch hay là đã ném đi đâu rồi?"

Tông Trạch Thanh: "...". Tướng quân ta thấy huynh cười trộm rồi đấy, đều là do huynh phá hỏng chuyện cả. Hắn làm gì còn nhớ xách hay không chứ, hắn đã sớm quên bống đi cái loại chuyện ôm chân tướng quân khóc lóc mất thể diện đó rồi biết chưa? Hơn nữa cũng không phải là sợ khóc, mà là kích động khi được về đội ngũ cùng với đau buồn khi mất đi không ít huynh đệ tốt trong trận chiến ấy.

An Nhược Thần nhìn cái này nhìn cái kia, câu hỏi này có vấn đề sao? Thật sự tò mò mà. Nếu là thuyết thư tiên sinh, nhất định đã miêu tả thành ba trang giấy rồi.

"Tướng quân." Tông Trạch Thanh quyết định nói sang chuyện khác, hồi ấy phải dời sự chú ý của quân địch đi, bây giờ cũng nên để An quân sự mất tập trung, "Hôm nay An quân sự làm việc không suôn sẻ, đang chờ huynh về để báo cáo đây. Huynh nhìn xem, huynh lại về muộn như thế, nhanh lên, nhân lúc trăng sáng còn chưa xuống núi, mau nghe xem An quân sự nói thế nào."

"Thế ư? Làm sao mà không suôn sẻ?" Long Đại cho qua chuyện một cách sòng yên biển lặng.

"A?" An Nhược Thần kịp phản ứng lại, vội vàng đặt chén rượu và đũa gà trong tay xuống.

Long Đại xoay người đi, An Nhược Thần vô thức đuổi theo. Tông Trạch Thanh thở phào, theo bản năng cố gắng nhớ lại, lúc ấy có xách hay không xách nhỉ?

Đợi đi được mấy bước, Long Đại lôi khăn tay ra cho An Nhược Thần. An Nhược Thần nhận lấy, lúc cầm rồi mới nhớ ra tay dính dầu mỡ, mặt đỏ bừng hấp tấp lau đi. Vừa lau vừa len lén nhìn tướng quân, hẩn cúi đầu, như không thấy nàng.

An Nhược Thần than thở trong lòng, vì sao mỗi lần chỉ cần chạm mặt ở giáo trường, nàng cũng sẽ mất mặt thế nhỉ.

Đi được một đoạn, Long Đại không nói gì, An Nhược Thần cũng đâu dám mở lời. Long Đại không đi về phía viện tử, mà trái lại lại đi dạo ở trong lầu Tử Vân, thế là An Nhược Thần cũng đi dạo theo hẩn. Nhìn tướng quân cúi đầu suy nghĩ, nàng nghĩ bụng liệu có khi nào tướng quân cũng không hài lòng công vụ hay không. Nơi khác không được tốt, chỗ nàng lại

còn thêm phiền toái. Nhưng dù tướng quân cúi đầu đi thì cũng thật oai hùng mạnh mẽ.

"Tại sao không nói?" Bổng Long Đại mở miệng. Hắn nhìn chiếc bóng của hai người mà cảm thấy khá vui, chẳng qua là không hiểu vì sao cô nương này không nói gì.

An Nhược Thần đang đếm số bước, phát hiện chân của tướng quân đại nhân dài hơn nàng rất nhiều, nhưng nàng không tốn mấy sức là đã có thể đuổi kịp, thì ra là do hắn đi chậm. Đang đến nàng đi được năm bước hắn đi được ba bước, nghe thấy câu hỏi của tướng quân, lúc này mới nhận ra còn chính sự chưa làm. Thế là gấp rút kể chi tiết lại chuyện ngày hôm nay.

"Bị bệnh?" Long Đại khá ngạc nhiên, nhưng phản ứng cũng không mãnh liệt lắm. Hắn bình tĩnh như thế, nhất thời An Nhược Thần như được uống thuốc an thần. Quả nhiên có tướng quân ở đây, không lo việc khó, "Tướng quân, tôi nên làm gì đây?"

Long Đại trầm ngâm một hồi, rồi nói: "Hôm nay Tạ Cường đi thăm dò một chuyện, hắn đến mai là có thể về. Đợi hắn về, ta biết được kết quả bên hắn thì mới quyết định được."

An Nhược Thần có dự cảm chẳng lành: "Tướng quân, có phải tôi làm sai gì không?"

"Không phải vừa nãy Tông tướng quân đã an ủi khuyên giải cô xong sao?"

Giọng điệu này, sao lại lạ thế nhỉ. An Nhược Thần nhếch miệng, nếu không trách tội nàng thì coi như nàng không làm gì sai, "Vậy rốt cuộc là xách thủ cấp ôm hay vất đi rồi mới ôm?"

Long Đại dừng bước, quay đầu nhìn nàng, "An quân sự, lúc cô say sẽ cố chấp đi vào ngõ cụt thế ư?"

"Chưa từng đâu." An Nhược Thần ngược mặt vô tội, "Chưa từng say chưa từng cố chấp đi vào ngõ cụt."

Dưới ánh trăng, mặt nàng phiếm hồng, tỏa ra mùi rượu nè nhẹ, ánh mắt sáng lạ thường, khiến tinh tú trên trời cao cũng mất sắc. Long Đại lùi về sau một bước, lúc này mới nói: "Cô nhìn dáng vẻ của mình đi, rõ ràng là say rồi."

"Chưa từng mà." An Nhược Thần cau mày.

"Về ngủ." Bất chợt Long Đại có chút mất hứng, lại quay đầu bước đi.

An Nhược Thần nghĩ mãi không ra, làm sao lại chọc hấn rồi. Chẳng qua là không thừa nhận mình say thôi mà, đến điều này cũng làm hấn mất hứng sao? Vậy nàng thừa nhận say có được không?" "Tướng quân." An Nhược Thần đuổi theo mấy bước, lúc rẽ ngoặt thì không còn thấy bóng dáng Long Đại đâu.

Là chyaaj rồi ư? Nhanh như thế đã biến mất tăm hơi. An Nhược Thần lắc đầu, quyết định nghe lời về ngủ, thật sự nàng không say mà, nhưng bây giờ tâm tình lại rất tốt. A, khăn của tướng quân vẫn còn ở chỗ nàng, đi về giặt khăn giúp tướng quân vật. Trong lòng thật không tệ, nói không chừng ngày mai sẽ có tin tốt nữa, có lẽ chuyện sẽ không nát bét như vậy

Nhưng An Nhược Thần nghĩ sai rồi, ngày hôm sau, Tông Trạch Thanh lãnh binh đi, Tạ Cường quay về.

Tạ Cường về mang theo tin xấu vô cùng tệ hại. Trình thám tên là Giang Tử mà hôm trước bọn họ phái đến huyện Phong An điều tra lầu Phẩm Hương vừa ra khỏi thành hai mươi dặm đã bị người chặn đường giết hại.

"Có người thấy được thi thể, liền báo quan huyện địa phương, Quan huyện lại tốc báo đến thái thú. Sau khi tướng quân vào thành Trung Lan đã bàn xong với thái thú, tất cả các án mạng trong quận đều phải báo lại với

quân đội. Ta xem hồ sơ, bên trên miêu tả đặc điểm trên thi thể chính là người ta đã phái đi. Trên người hắn có dấu vết đánh nhau với kẻ khác, nhất trí mạng chính là một kiếm xuyên tim." Tạ Cương rất nghiêm túc, vẻ mặt cứng lại: "Hôm qua ta đã đi nhận thi thể, chính là hắn."

An Nhược Thần không nói nên lời, rất buồn vì người đã chết.

"Hắn là một trinh thám dày dạn kinh nghiệm, tuyệt đối không thể trên đường đi làm nhiệm vụ mà gây chuyện thị phi ra tay với người khác được. Hoặc là hắn đột nhiên phát hiện được gì đó, hoặc chính hắn bị người ta chặn giết. Về sau có khả năng cao hơn."

An Nhược Thần hít khí lạnh, đang tính hỏi "người giết hắn lấy được tin tức thế nào" thì lại nghe Long Đại hỏi nàng: "Cô đã từng nhắc đến chuyện này với ai chưa?"

An Nhược Thần sợ hết hồn, lắc đầu một cái. Nàng nghiêm túc nghĩ lại, rồi cũng lắc đầu.

Quả thật không hề nói chuyện này với bất kỳ ai, ngay cả đêm qua nhắc đến phiền não trong nhiệm vụ mật thám với Tông Trạch Thanh, nàng cũng chỉ nói ra hiềm nghi của Triệu Giai Hoa, mà nàng quyết định không bắt giữ nàng ta, cuối cùng lại không được gặp nàng ta. Nàng lo mình làm sai chuyện. Chỉ nói những thứ đó thôi, ngay đến chi tiết vụ án cũng không nói.

Tướng quân đang nghi ngờ nàng sao? An Nhược Thần căng thẳng nhìn Long Đại.

Nhưng Long Đại chỉ thì thầm với Tạ Cương, Tưởng Tùng, An Nhược Thần loáng thoáng nghe thấy gì mà mật thám rồi mật lệnh đấy, nàng căng thẳng vặn ngón tay. Một lát sau khi Long Đại bọn họ đã nói xong, quay đầu lại, Long Đại nói: "Không phải nghi ngờ cô, chẳng qua là cần biết rõ vấn đề ở từng khâu. Hôm trước hạ quân lệnh trinh thám ngoài mấy người bọn ta ra, cũng chỉ có ghi chép trên văn thư quân trình lệnh được dán kín. Văn thư

kia dùng mật hiệu để viết, lại được phong ấn chặt, không có ai lén mở ra cả."

"Vì sao lại có ghi chép văn thư?" An Nhược Thần run run hỏi.

"Hoạt động của trình thám phức tạp, nhiều quân lệnh, các quân thám và đội ngũ nếu không nhận được lệnh thì không được phép rời đội tự ý hành động, không phải là chuyện cơ mật quan trọng thì đều được ghi chép văn thư lại cả, để bảo đảm kỷ luật trong quân, đến lúc cần thiết có thể truy xét trách nhiệm." Tạ Cường giải thích.

"Cũng giống như đội vệ binh tuần tra luân phiên thám thính vậy, đều phải có quy củ cả. Không được để người ngoài biết được, nhưng nội bộ cần có ghi chép rõ ràng, người của đội nào làm sai thì phải chịu trách phạt." Tưởng Tùng bổ sung.

"Vậy chuyện này không tính là cơ mật đúng không?"

"Cần phải giữ bí mật, nhưng cũng không phải là chuyện cơ mật không thể ghi chép văn thư."

An Nhược Thần cắn môi, chuyện đã quá rõ ràng, trong lầu Tử Vân có nội gián. Nội gián kia không mở văn thư, nhưng lại biết được hành tung mục đích của Giang Tử, thậm chí còn biết thời gian hắn lên đường và lối đi của hắn.

"Vậy chỉ còn lại một mình Giang Tử hắn. Nhưng chết không có đối chứng, cũng không biết trước khi hắn lên đường có tiết lộ với người nào không."

Long Đại nói với Tưởng Tùng: "Điều tra xem gần đây Giang Tử đi lại với người nào, cứ giống trống khua chiêng mà điều tra. Nội gián kia đã được như ý, nếu chúng ta không có phản ứng thì đối phương sẽ nghi ngờ mất. Không chôn giấu thi thể, là cố ý muốn để người ta phát hiện."

Tạ Cương nói: "Ta muốn tự mình đến huyện Phong An một chuyến, mật thám ẩn náu trong quân đội đâu có dễ, nhưng bọn chúng thà làm lộ chuyện này cũng muốn ngăn cản Giang Tử tái điều tra lầu Phẩm hương, chắc hẳn ở đó có giấu đầu mối quan trọng. Nếu trì hoãn hai ngày như vậy, hẳn bọn chúng đã kịp đến đó tiêu hủy bằng chứng rồi. Ta phải nhanh chóng lên đường, nếu không sẽ không kịp ất. Tưởng Tùng ra sức điều tra mật thám trong quân, vừa hay có thể che giấu hộ ta, nếu đối phương nghĩ chúng ta xem nặng chuyện điều tra nội gián, coi nhẹ bên lầu Phẩm Hương, vậy cũng tốt."

"Người nói có lý." Long Đại gật đầu, "Nhất định là chuyện rất quan trọng mới đáng để chúng không tiếc để lộ nội gián ẩn náu trong quân. Người đi nhanh đi, chọn ra hai người, hành trang gọn nhẹ cưỡi ngựa chiến. Đối phương đã có phòng bị, các người nên coi chừng."

Mọi người nhanh chóng bàn bạc xong, Tạ Cương và Tưởng Tùng lui xuống.

An Nhược Thần ở bên cạnh nghe vô cùng căng thẳng, đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại Long Đại và nàng, nàng mới vội nói: "Tướng quân, ta tự biết chuyện nặng nhẹ, thật sự không hề nói với ai chuyện có ttrinh thám đến huyện Phong An."

"Đương nhiên ta tin cô." Long Đại rất nghiêm túc, "Còn một việc nữa, ta phải dặn dò cô."

An Nhược Thần đứng ngay ngắn nghe lệnh.

"Dù cô vào lầu Tử Vân này là làm việc cho ta, người người đều biết trên danh nghĩa cô giúp quân đội điều tra mật thám, nhưng không ai quan tâm cô, không ai coi trọng cô."

An Nhược Thần nghi hoặc, đây là muốn chê bai đả kích nàng sao?

"Nên đây là ưu thế của cô."

An Nhược Thần ngẩng đầu nhìn Long Đại, tim lại nhảy lên từ dưới đáy vực.

"Cô chỉ hoạt động trong thành Trung Lan, việc cô ra ngoài đi lại hành động bây giờ hoàn toàn không phải cơ mật, không có trình tự, cho nên không hề được ghi chép vào sách." Nói cách khác, nếu như nội gián nhìn xem tình báo từ sổ sách, như vậy đối phương sẽ không biết được nội dung nàng lấy được.

"Chỉ cần cô tránh được mật thám đề phòng cô, giấu không cho nội gián trong lâu dò la cô, khi ấy vụ án của Triệu Giai Hoa, cô mới có cơ hội." Long Đại dặn, "Cô cần thận cân nhắc lời nàng ta nói với mình đi. Nàng ta sắp đặt đã lâu mới tìm đến cô, nàng ta nói mình chính là manh mối, vậy tất nhiên nàng ta sẽ để lại đầu mối. Ngoài lâu Phẩm Hương ra, còn có gì không?"

An Nhược Thần cố gắng nghĩ ngợi, còn cả Lý Tú Nhi, Lưu Tắc, Lưu Nhân... Còn gì nữa nhỉ?

"Tướng Tùng sẽ nghiêm ngặt điều tra chuyện nội gián, cho nên gần đây nội gián sẽ không dám ra tay mạnh. Là cơ hội tốt để cô hành động."

An Nhược Thần gật đầu.

"Hai ngày trước ta nhận được quân báo, cũng phải rời đi mấy ngày, ở tiền tuyến có việc cần ta tự mình xử lý. Vốn tính nói với cô từ hôm qua, nhưng hôm qua xử lý công vụ chậm trễ, nhất thời quên mất. Chiều nay ta sẽ đi ngay. Sau khi ta đi, mật thám sẽ tưởng không có ai quyết định cho cô, âu cũng là cơ hội tốt để cô hành sự."

An Nhược Thần sững sờ, không gật đầu nữa, tướng quân không có ở đây ư? Tướng quân không có ở đây, đúng là không có ai quyết định thay nàng.

An Nhược Thần hoảng hốt.

Long Đại nhìn nàng, rồi mỉm cười bảo, "Không việc gì phải hoảng." Hắn nói, "Không phải trước khi biết ta, cô là một cô nương rất có chính kiến sao. Cô biết mình nên làm gì?"

Thật sao? Nhưng bây giờ nàng đều nghe tướng quân dặn dò, tướng quân nói gì nàng mới làm.

"Ta không lo lắng điều gì khác về cô cả, chỉ là lo có lúc cô quá quá quyết, to gan quá."

An Nhược Thần nhướn mày không phục, nàng làm gì có chứ, nàng luôn tuân theo quy củ mà.

"Tóm lại khi ta không có ở đây, cô làm việc nhớ cẩn thận, nhớ là trog lâu có nội gián, đừng hành sự lỗ mãng. Nếu phát hiện ra điều gì, đợi Tạ Cường đem đầu mối từ huyện Phong An về rồi hãy cùng nhau xử lý. Có chuyện gì thì có thể tìm Tưởng tùng thương lượng."

An Nhược Thần gật đầu.

"Còn nữa, đừng tin bất kỳ ai." Long Đại nghiêm mặt nói.

An Nhược Thần ngạc nhiên.

"Ta nói chính là, nếu có chuyện cô cảm thấy vô cùng cơ mật, thì người biết càng ít càng tốt. Không phải không tin được họ, mà là mỗi người đều là mục tiêu, bí mật đặt ở nhiều chỗ, nguy hiểm bị thăm dò liên tăng cao. Không tin không phải chỉ mỗi con người đối phương, mà còn bao gồm hoàn cảnh của hắn nữa." Long Đại dừng lại, nói: "Ví dụ như Giang Tử, hắn là một trinh thám rất đáng tin, nhưng khi Tạ Cường hạ quân lệnh điều tra thì lại bị tiết lộ từ chỗ hắn, mà có lẽ chính hắn đến chết cũng không biết."

Mặc dù chỉ là khả năng, nhưng cũng là hồi trống cảnh báo. Cô cần phải nhớ kỹ trong lòng."

Đúng là Giang Tử là trinh thám đáng tin, là thủ hạ Tạ Cường rất coi trọng, như huynh đệ vậy. Lúc này Tạ Cường rất phần nộ và đau buồn, lên đường từ cửa thành Nam, vội vã đến huyện Phong An. Chuyện Giang Tử không thể hoàn thành, hẳn sẽ làm nốt.

Cách năm dặm về phía Tây ở cửa thành Nam thành Trung Lan, có một ngọn núi nhỏ tên là Tú Sơn. Tạ Cường chạy qua ngọn núi kia, hẳn cũng không biết trên núi có một am tĩnh tâm, am ni cô nho nhỏ, sạch sẽ ngăn nắp, trong am chỉ có một ni cô, tên là Tịnh Duyên.

Mẫn công tử đi vòng qua an tĩnh tâm, rẽ vào vườn rau sau am. Bên cạnh vườn rau là đường mòn lát đá, có cành cây tùng chìa ra bên bờ, rất dễ vấp chân. Mẫn công tử đi đến chỗ kia, cũng không thèm nhìn mà sai bước dài đi qua, hiển nhiên rất quen thuộc chỗ này.

Tịnh Duyên sư thái đang bận rộn trong vườn rau, bà vừa tưới nước xong, giờ đang nhổ cỏ. Nghe tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên nhìn. Thấy người đến cũng không nói gì, cúi đầu tiếp tục công việc trong tay.

"Năm nay táo không ra nhiều trái lắm." Mẫn công tử không thèm để ý đến thái độ của Tịnh Duyên, lăm bằm lăm bằm. Hắn đứng dưới tàng cây táo to cạnh vườn rau, ngẩng đầu nhìn cành cây, cầm lấy cành trúc ở cạnh cây, khều lồng đèn màu đỏ treo trên cành xuống. Đèn này treo rất cao, ban đêm thắp đèn cây, đứng dưới núi cũng có thể thấy ánh sáng đỏ. Mẫn công tử đặt đèn lồng dưới đất, nhìn những trái táo chín rực thối rữa nằm trên đất cạnh chân, yên lặng nhắc chân đạp táo thối vào bùn.

"Ta làm xong rồi." Tịnh Duyên đứng lên, nói với Mẫn công tử mà chẳng ăn nhập gì. Bà ta khoảng chừng ba mươi bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, không đẹp không xấu, là kiểu người có đặt trong đám đông thì

cũng không có ai chú ý. Lúc này mặt không biểu cảm, lạnh lạnh, hờ hững, nghiêm túc.

Mẫn công tử gật đầu: "Ừ, nha môn nhận được thông báo rồi, trong lầu Tử Vân cũng có phản ứng rồi." Ý là hắn đã chứng nhận nàng ta hoàn thành nhiệm vụ.

Tịnh Duyên sư thái đưa tay, xòe bàn tay ra với Mẫn công tử. Tay nàng ta thon dài có lực, ở ngón tay có vết chai, là tay của người tập võ.

Mẫn công tử lôi túi tiền từ trong ngực ra ném cho nàng ta. Tịnh Duyên sư thái nhận lấy, cân nhắc sức nặng, rồi thu túi tiền vào ngực.

"Còn muốn giết ai nữa?" Nàng ta hỏi.

Mẫn công tử bật cười, nói: "Sư thái, bà đúng là người thích giết người nhất mà ta gặp đây."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 46

"Là do người gặp ít người rồi." Tịnh Duyên lạnh lùng, "Nếu không giết nữa thì người đi đi. Lúc muốn giết ai, cứ theo như luật cũ, viết tên thời gian địa điểm, dè dưới giá cắm nển trong đèn lồng, rồi treo lên là được."

"Lão bản Lưu Tắc của tửu lâu Chiêu Phúc ở phố lớn Tây Bình cùng phu nhân hẳn là Triệu Giai Hoa." Mẫn công tử đưa một tờ giấy, bên trên vẽ bản đồ của Lưu phủ và tửu lâu Chiêu Phúc, còn viết cả tên Lưu Tắc, Triệu Giai Hoa và đặc điểm hình dạng của họ.

Tịnh Duyên nhận lấy tờ giấy, mở ra nhìn, hỏi: "Lúc nào?"

"Ba ngày sau. Động thủ vào đêm mười tám. Ta sẽ bảo đảm bọn họ có ở trong phủ."

"Được." Tịnh Duyên rất sáng khoái, không hỏi hai người này có quan hệ thế nào với Mẫn công tử, không hỏi lý do giết bọn họ, thậm chí cũng không hỏi giá tiền. bà ta gấp giấy lại rồi cho vào trong tay áo, hỏi: "Còn nữa không?"

"Không có." Mẫn công tử nhếch mép, hai kẻ rồi mà còn chê không đã tay.

"Vậy người đi đi. Xong chuyện thì ta sẽ móc đèn lồng lên." Tịnh Duyên nói xong liền xách thùng nước xoay người định đi.

"Đợi đã, ta còn có lời muốn nói với bà."

"Ta chỉ để ý chuyện giết người, không nói chuyện với người khác." Tịnh Duyên sư thái đã đi đến cửa.

Mẫn công tử hét lên ở sau lưng bà ta: "Chỉ một câu hỏi."

Tịnh Duyên dừng lại, xoay người nhìn hẳn.

"Lần trước nói với bà, lúc ra ngoài đi khất thực bói quẻ thì nhân tiện hỏi thăm một người. Là tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, tướng mạo đẹp, họ An, người thành Trung Lan, bà đã từng thấy chưa?"

"Không có."

"Cũng không nghe ai nói? Con bé rời nhà vào hôm mười lăm tháng mười, sau ngày đó, có ai nhắc đến hay tiếp xúc không?"

"Không có."

Mẫn công tử cau mày đang định nói gì nữa, nhưng Tịnh Duyên sư thái đã lạnh nhạt nói: "Đã ba câu hỏi rồi. Không tiễn." Dứt lời liền quay người đi vào trong am.

Mẫn công tử nhìn bà ta biến mất sau cửa am, nghe thấy tiếng gài then sau cửa. Đợi một lúc, ngoái đầu nhìn cây táo lần nữa, sắc mặt lạnh đi. Nghĩ ngợi một hồi, nhắc chân đi xuống núi.

Tịnh Duyên đi vào am rồi, gài cửa sau lại cho kỹ, cất thùng nước đi, rửa sạch tay bên cạnh giếng ở hậu viện, sau đó im hơi lặng tiếng đi ra cửa sau, lắng tai nghe một hồi, lại mở then cửa sau, đi ra nhìn một cái.

Bên ngoài đã chẳng còn ai.

Tịnh Duyên sư thái không nhanh không chậm bước về hậu viện, cài cửa lại, sau đó đi đến cạnh cửa trắc viện nằm giữa hậu viện và tiền viện.

Trắc viện nhỏ này vốn để đặt đồ lung tung, lúc này trên cửa treo ổ khóa. Tịnh Duyên sư thái mở khóa ra, bước vào.

Trong sân có một chiếc bàn nhỏ, đặt trên bàn là một khay nhỏ, trong khay đựng đầy táo mùa đông đã được rửa sạch, một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi dung mạo xinh đẹp đang gặm táo ăn, nghe thấy động tĩnh thì quay đầu lại nhìn, sau đó nở nụ cười vui mừng, ngọt ngào kêu lên: "Sư thái."

An Nhược Thần ngồi trong phòng, chợt nhớ đến tứ muội. Nàng nhớ lại những lời An Nhược Phương nói với nàng trong lần gặp mặt cuối cùng, cô bé sẽ lớn, cô bé sẽ đón nàng về.

An Nhược Thần che đi đôi mắt, không để cho nước mắt tuôn rơi.

Thật ra nàng đang suy xét Triệu Giai Hoa, làm sao lại nghĩ đến tứ muội chứ. Có lẽ là nhớ lại dáng vẻ cô độc đáng thương của Lưu Nhân khi đứng ven đường, có lẽ là nhớ lại Triệu Giai Hoa nói mặc dù tán thưởng nàng nhưng vẫn không thể hoàn toàn tin được nàng.

Nhưng nàng ta lại nhấn mạnh bảo nàng phải nhớ mỗi câu nói của mình.

An Nhược Thần cầm ghi chép vụ án ra xem lần nữa. Triệu Giai Hoa cũng không chỉ nói chuyện với một mình nàng.

Nhìn một lúc, bỗng trong đầu nàng lóe lên suy nghĩ.

Trên sổ sách viết sau khi Triệu Giai Hoa nghe thấy a hoàn báo là con gái mất tích, liền dẫn a hoàn bà tử tìm khắp một vòng trong ngoài nhà, cũng tìm một lần ở tửu lâu Chiêu Phúc và sòng bạc Tụ Bảo, nhưng đều không tìm được, thế nên mới quyết định báo quan. Sòng bạc Tụ Bảo?

Cái từ này chỉ xuất hiện một lần trong bản án dài rất dài này, bởi vì thật sự không quan trọng, đi đến đâu chỗ nào không tìm thấy đứa bé, những lời như vậy nghe rồi liền cho qua. Thậm chí nha môn còn không có tìm người ở sông bạc đến để hỏi. Sau lại Triệu Giai Hoa cũng không nhắc đến địa điểm này nữa. Nhưng tại sao trong này nàng ta lại nói? Tại sao phải nói cho thái thú biết nàng ta đến sông bạc tìm con. Mặc dù cùng ở trên một con phố, nhưng khả năng một đứa bé hai tuổi tự mình chạy đến đó là gần như không có, nếu nghi ngờ trong sông bạc có người đánh cắp đứa bé, vậy thì cứ nói thẳng với thái thú đại nhân là được rồi.

Nhưng Triệu Giai Hoa không làm thế. Cảm giác như nàng ta chỉ thuận miệng nhắc đến, giống như "ta đến nhà Triệu đại nương gia bên cạnh nhìn xem, không có liền rời đi" vậy, như chỉ đi ra ngoài lê la tán dóc mà thôi. Mà những chuyện này vốn không cần thiết phải nói đông dài với thái thú đại nhân ở công đường.

Sông bạc Tự Bảo, Từ bà mỗi rất thích đánh cược ở sông bạc này, lại nợ không ít.

An Nhược Thần nhìn kỹ cái tên này hồi lâu, sau đó nàng ra ngoài, lại đến Triệu phủ.

Lưu Tắc nói nếu Triệu Giai Hoa đồng ý gặp khách thì y sẽ phái người đến thông báo, nhưng đã một ngày rồi mà không có tin tức gì, nàng có đi hỏi thì cũng không xem là thất lễ.

Lúc này canh cổng của Triệu phủ không lập tức từ chối nàng nữa, chỉ bảo nàng chờ một lát. An Nhược Thần thở phào, xem ra Triệu Giai Hoa chưa mất đi tự do, nàng ta đồng ý gặp nàng, có lẽ tình hình không đến nỗi như nàng tưởng tượng.

Chỉ một lát sau, canh cổng đi ra dẫn nàng vào một viện tử, lại có a hoàn đi đến, dẫn nàng vào một gian phòng chính. Trong phòng có người đang

chờ nàng, không phải Triệu Giai Hoa, mà là Lưu Tắc.

An Nhược Thần lập tức cảnh giác, nhưng vẫn hàn huyên như mọi khi. Nàng hỏi Lưu Tắc xem Triệu Giai Hoa đã khá hơn chưa, liệu có thể gặp được một lúc không.

Lưu Tắc áy náy nói: "Bệnh của nội tử còn nặng hơn hôm qua. Choáng váng nặng đầu, không còn tỉnh táo, chỉ biết gọi tên Nhân Nhi. Lúc này mới ngày thứ hai thôi, nhưng đã tiêu tụy thấy rõ, xưa nay nàng ấy trọng thể diện, nhất định sẽ không muốn để người ngoài thấy được dáng vẻ nhếch nhác như vậy. Mong An cô nương thứ cho. Đợi nội tử khỏi bệnh, ta sẽ để nàng ấy tự đến phủ của cô nương..." Nói đến đây thì dừng lại, như sợ nhớ ra chỗ An Nhược Thần ở cũng không phải là nhà dân bình thường, thế là vội sửa lời: "Đợi nàng ấy khỏi bệnh rồi, nhất định sẽ mời cô nương đến tề xá ăn bữa cơm đạm, đáp ơn cô nương đã quan tâm."

Lại một phen khéo léo khách sáo như thường, An Nhược Thần không tìm ra chỗ sơ hở.

Lưu Tắc nhìn sắc mặt nàng, nói: "Nội tử và cô nương có duyên. Tính nàng ấy khá kiêu ngạo, nên cũng ít lui tới với người ta, còn giống cô nương vừa gặp đã ăn ý, mới quen đã có lời nói với nhau, quả thật chưa từng thấy bao giờ. Cũng không biết nàng và cô nương đã trò chuyện những gì mà lại hợp ý như thế, cô nương nói với ta đi, đợi ta học được một hai điều, cũng có thể làm nàng ấy vui vẻ."

Là muốn nghe xem rốt cuộc Triệu Giai Hoa có tiết lộ điều gì với nàng không đúng không?

An Nhược Thần cười nói: "Lưu lão bản làm ăn bận rộn, lại còn quan tâm phụ nhân như thế, cũng thật hiếm thấy. Nhưng những chuyện bọn ta nói đều chỉ là chuyện phiếm của phụ nhân người ta, sợ Lưu lão bản không dùng những thứ đó để làm vui vẻ được. Nhưng trái lại nàng có nhắc đến,

tình cảm của Lưu lão bản và nàng rất đậm sâu, phu thê tương kính như tân, ta nghe mà lấy làm hâm mộ."

Lưu Tắc nghe thế thì bật cười, tỏ vẻ vui mừng.

An Nhược Thần nhân cơ hội hỏi: "Nói đến đây, bằng hữu nàng có ai, xưa nay lui tới với ai, thích đi đâu, Lưu lão bản đều biết hết sao? Chuyện của lệnh thiên kim, liệu có tìm các nàng hỏi thử chưa?"

Lưu Tắc cười khố: "Nội tử thích yên tĩnh, rất ít ra khỏi cửa, cũng ít có khách đến thăm, đúng là nàng chẳng có mấy bằng hữu ở trong thành."

"Vậy bên sông bạc Tụ Bảo có người quen không?"

Lưu Tắc bất ngờ, lộ nét ngạc nhiên: "Vì sao cô nương lại hỏi như thế?"

An Nhược Thần quan sát vẻ mặt Lưu Tắc, nói: "Ta nghe nói lúc Từ bà mỗi còn sống thì khá thích đánh cược, nàng ta lại là thân nhân duy nhất của tôn phu nhân trong thành Trung Lan này, sông bạc đó cũng không xa, có lẽ do Từ bà mỗi hay lui tới, nói không chừng tôn phu nhân cũng quen người trong đó. Nàng đã nói nàng ấy đến đó tìm con gái mà."

Lưu Tắc không nhin được nhú mày, lúc này mới nhớ ra hôm qua trong hồ sơ vụ án ở nha môn, quả thật trên đó có viết Triệu Giai Hoa đến sông bạc tìm con gái, nhưng lúc đó cũng chẳng lưu ý điều này. Y nghĩ một lúc rồi nói: "Chuyện này, ta thật sự không rõ lắm. Nhưng chưa từng thấy nàng lui tới sông bạc bên kia bao giờ. Tuy nói Từ bà mỗi thích đánh cược, nhưng nội tử lại không thích. Hơn nữa sau khi nội tử gả cho ta, hiền lành giữ lễ, sẽ không đi đến những nơi kia. Với cả tuy nói Từ bà mỗi là bà con xa lứa cô dì, nhưng quan hệ không hề xem là thân cận, không có được thân thiết như cô nương nghĩ. So ra thì ta quen người ở chỗ sông bạc mới đúng. Dù sao cũng cách không xa, tầu lâu của ta lại là nơi ăn uống, Lưu lão bản của sông bạc là khách quen chỗ ta. Tự mình đến cũng không nói là gì, ta thường mời vài bằng hữu tụ tập với nhau. Cô nương cũng biết đấy, cái lại nghề qua lại

với đủ hạng người này cũng phải được ưa chuộng, không thể thiếu giao thiệp xã giao được. Nên ta cũng thường lui tới ở đó, mở miệng đóng miệng còn gọi nhau một tiếng huynh đệ. Còn nữa, sông bạc cũng cách tửu lâu của ta không xa, nhưng chỗ ta đối diện đường chính, còn bọn họ là quay lưng về mặt đường, muốn đi đến đó phải vòng một vòng lớn, từ hậu viện tửu lâu ta xuyên qua sảnh đường đến đường chính là đường tắt rồi, tiểu nhị sông bạc hay ai đó cũng thường đi như vậy, ta nhìn mặt mũi lão bản bọn họ nên cũng không so đo, cho nên bọn họ thường ra vào nơi đó ở chỗ ta. Có lẽ vì nội tử thấy thế mà tưởng ta đưa con đến sông bạc, hoặc cảm thấy sông bạc có nhiều người, nói không chừng ai thấy con nhỏ cũng sẽ lưu ý giùm."

An Nhược Thần gật đầu: "Thì ra là vậy." Quả nhiên giống như tướng quân nói, giải thích quá chi tiết. Đây là thói quen nói chuyện của Lưu Tắc, hay là vì y chột dạ?

An Nhược Thần nói: "Vậy liệu có khi nào có khách đánh bạc nợ nhiều quá, lại quen biết Lưu lão bản, cảm thấy nhà Lưu lão bản có tiền, lại có quan hệ không tệ với sông bạc, cho nên mới cướp đứa bé, muốn đòi tiền. Liệu khách của sông bạc có thể là đầu mối không?"

Lưu Tắc lắc đầu: "Ta chưa từng nghĩ đến chuyện này. Nếu nói muốn đòi tiền, thì ta cũng không nhận được thư bắt gom tài sản." Y dừng lại, làm bộ suy tư, "Nhưng An cô nương nhắc nhở rất đúng, có lẽ thật sự là cướp con để đòi tiền, nhưng không ngờ vợ ta lại đi báo quan nhanh như thế, thấy quan phủ kiểm tra nghiêm ngặt nên mới không dám. Nói như vậy, chuyện này cũng đáng để điều tra. Ta phải đến chỗ sông bạc tìm Lưu lão bản hỏi chuyện đã, liệu có vị khách đánh bạc nào khả nghi như vậy không."

An Nhược Thần còn tính nói gì đó nữa, nhưng Lưu Tắc đã thi lễ với nàng: "Mong cô nương đừng để lộ chuyện này, đợi ta âm thầm hỏi trước đã, nếu thật sự có người khả nghi, ta sẽ mời quan phủ lặng lẽ điều tra. Huống hồ đây là chuyện riêng trong nhà chúng ta, cô nương và nhà chúng ta cũng không quen thân, ân cần như vậy, thật khiến người ta sợ hãi. Lần

trước cô nương đưa Nhân Nhi về đã làm nội tử sinh nghi, thái thú đại nhân cũng hỏi ta rất nhiều câu. Nếu cô nương lại tham gia vào nữa, thì e sẽ dễ đưa đến phiền thoái."

An Nhược Thần ghen lời, theo lý mà nói thì quả là như vậy, nếu không phải nàng tự dưng xen vào như thế, thì đúng là khả nghi.

Lưu Tắc nói: "Ta còn chuyện phải xử lý, không thể tiếp cô nương được, không tiễn nữa."

An Nhược Thần bị "đuổi ra khỏi cửa" một cách khách khí.

Trong tửu lâu Chiêu Phúc cách Lưu phủ một con đường, Mẫn công tử, cũng chính là Giải tiên sinh đang ngồi trong nhĩ gian uống trà, người ngồi đối diện đang cùng hắn trò chuyện.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 47

"Quả nhiên Tạ Cường đã đi rồi, nhưng ta không tìm được trình thám nằm vùng của bọn chúng ở Nam Tần. Chỉ biết là có người thật, cứ cách một thời gian sẽ có tình báo trở lại. Binh lực bố trí của Nam Tần với biên giới, danh sách dũng tướng, bọn chúng đều có cả. Những thứ này cũng có thể tìm được ở chỗ Tạ Cường."

Giải tiên sinh hừ lạnh: "Đúng là nực cười, tìm được tình báo chỗ chúng ta ở phía quân địch, còn tình báo của quân địch thì chẳng có, đây là chọc cười ta đấy à."

"Ta đã cố hết sức rồi, nhưng cũng không thể bắt dây động rừng được, ta cũng không phải là bộ hạ của Tạ Cường, có một số việc không dám hỏi thăm quá mức, sẽ gây ra hiểu lầm. Ra vào cũng phải cẩn thận. Huống chi lần này trình thám đã chết, nhất định bọn chúng đã xách định có kẻ gian bên trong."

"Không phải đã tìm kẻ chết thay xong rồi sao? Tự người cẩn thận vào, đừng có để lại manh mối điểm yếu nào là được."

"Điều này ta biết. Hôm nay Tưởng Tùng đã cho người kiểm tra nghiêm ngặt trong lâu rồi. Thời gian này ta không thể làm gì được nữa. Nhưng bây giờ Tông Trạch Thanh đi rồi, Tạ Cường thì vừa đi đấy, đến chiều tối Long Đăng cũng phải đi. Hắn nhận được quân báo của Sở Thanh, hình như phải ra tiền tuyến xử lý việc. Những người này không có ở đây, An Nhược Thần sẽ chẳng còn ai để dựa dẫm. Tuy Tưởng Tùng và nàng ta có quen thân, nhưng cũng không dễ nói chuyện như Tông Trạch Thanh, cũng sẽ không

nghe theo nàng ta sai bảo, lại đang lúc kiểm tra nội gián, nàng ta cũng không dám quấy nhiễu làm loạn thêm đâu. Chỉ là một cô nương tứ cố vô thân, có điều tra cũng không được gì. Huống hồ bây giờ tình hình nh thế, người vừa mới chết, có thông minh cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Ta đoán nàng ta sẽ chờ Tạ Cường hay Long đại tướng quân quay về quyết định sau. Trước khi chúng về đến nơi, chúng ta hãy xử lý sạch sẽ Lưu Tắc, ngừa hậu họa."

Giải tiên sinh cau mày, một lúc lâu sau mới thở dài: "Thật đáng tiếc, Lưu Tắc này dễ dùng hơn Từ bà tử nhiều. Giết y thì đúng là không bỏ được."

"Chuyện này phải kết thúc thôi. Ta sẽ bẩm báo lên trên rõ ràng. Là chúng ta cùng bàn bạc, cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Tìm được người thay thế chưa?"

"Có một người."

"Ai?"

"Tạm thời không liên quan đến bên người, khoan nói trước đã."

"Được rồi. Người đó có đáng tin không?"

"Phải quan sát đã. Nếu dùng được hẳn ta, thì tổn thất của cái chết của Lưu Tắc có thể giảm xuống thấp nhất."

"Được rồi." Người nọ gật đầu.

Giải tiên sinh hỏi: "Tông Trạch Thanh đi đâu?"

"Lãnh binh đến sông Tứ Hạ rồi. Hẳn giỏi thủy chiến, nghe nói ở trận trước còn hiến kế hay cho Long Đăng. Có lẽ là đi trước để sắp đặt bố binh."

"Thế Long Đăng thì sao?"

"Cái này thì không rõ. Trước khi ta ra ngoài vẫn không nghe thấy bố trí cụ thể."

Giải tiên sinh đoán: "Còn ta thì nhận được tin của Nam Tần, bọn họ phải binh thăm dò quân tình ở dốc Thạch Linh, có binh sĩ bị bắt rồi. Có lẽ Sở Thanh không chịu được tức giận."

"Nếu đúng là không kiên nhẫn thì tốt rồi. Trước khi khai chiến, Long Đằng rất ít khi nhiều chuyện với bọn ta. Người này lần nào tâm tư cũng kín đáo, làm việc luôn khiến người ta đoán không ra. Ngoài biên giới đã âm ỉ đến vậy rồi, nhưng hãn vẫn không ra tay."

"Lần này nhìn xem thế nào. Ta sẽ nắm chắc lại rõ ràng, thử biện pháp khác lần nữa." Giải tiên sinh dừng một lúc rồi hỏi: "Hãn vẫn xem trọng An Nhược Thần à?"

"Đúng thế. Hễ rảnh rồi là lại tự mình dạy nàng ta chiêu thức võ nghệ, hai người thường xuyên một mình ở trong phòng trò chuyện với nhau."

"Cố tình làm mê trận sao?"

"Chắc không phải đâu. Ta thấy hãn để tâm đến An Nhược Thần thật."

"Ừ, vậy thì tốt. Người coi chừng cho tốt động tĩnh trong lầu Tử Vân, cả An Nhược Thần nữa."

Người đối diện đáp một tiếng. Sau đó rời đi trước.

Giải tiên sinh thông thả tiếp tục uống trà ăn bánh, một lát sau hãn đứng dậy, lấy từ trong án kỷ kê cạnh tường ra hai chiếc chuông màu đỏ, bước ra khỏi nhà gian, đi đến cạnh cửa sổ hành lang, nhân lúc bốn bề yên ắng, liền treo chuông lên lụa trang trí ở song cửa sổ. Sau đó hãn làm như không có chuyện gì mà xoay người đi xuống lầu, vén màn trướng lên, rồi rời khỏi lầu Chiêu Phúc.

Tuy tửu lâu Chiêu Phúc là địa điểm liên lạc, nhưng Mẫn công tử cũng thường nhân khi Lưu Tắc không có mặt mà đến ăn cơm uống trà, giống như một vị khách quen thông thường, như thế sẽ không làm người ta hiểu lầm. Mà lúc cần hẹn gặp mặt, thì chuông chính là ám hiệu.

Số lượng là ngày, màu sắc là thời gian.

Hai chiếc chuông đỏ ý nói rằng giữa trưa hai ngày sau hắc sẽ đến, còn nếu là màu xanh da trời thì ám chỉ thời điểm bữa tối. Lúc đó trong tửu lâu người đến người đi, lão bản chào hỏi khách nhân cũng sẽ không làm ai chú ý nhiều.

Lưu Tắc thấy tin tức, nếu không có vấn đề gì thì sẽ tháo chuông xuống. Còn ngược lại, chính là có chuyện không thể gặp mặt. Nếu chuyện khẩn cấp thì sẽ lấy chuông giống như thế làm ám hiệu. Căn cứ vào màu sắc và số lượng, bọn họ biết nên gặp mặt thế nào và xử lý ra sao.

Ngày mười tám tháng mười à, Giải tiên sinh chậm rãi cất bước. Gặp mặt buổi trưa, nếu kế hoạch có biến, hắc vẫn còn kịp thì giờ bảo Tịnh Duyên sư thái hủy bỏ hành động, hoặc là kế hoạch như cũ, hắc vẫn có thể sắp xếp thêm chút chuyện, bảo đảm đêm đó Lưu Tắc không ra ngoài. Thật đáng tiếc, quả thật hắc không muốn mất đi Lưu Tắc, nhưng gây ra tai vạ, hắc không chắc Lưu Tắc có còn nghe lời mình như trước không, phu nhân của y đang giờ trò, mà rõ là Lưu Tắc đang nói dối mình.

Bất luận là vợ chồng Lưu Tắc cố ý gây phiền toái để năm thóp An Nhược Thần, hay Lưu Tắc bị ép phải tiêu diệt mỗi phiền toái An Nhược Thần, Giải tiên sinh đều cảm thấy, những điều này lớn hơn so với hy sinh Lưu Tắc.

Sẽ để cho Lưu Tắc và Triệu Giai Hoa sống lâu hơn hai ngày, hắc cần chút thời gian lo liệu, bảo đảm bọn họ chết sẽ được quan phủ xử là vì tiền nên mới phải bỏ mạng, tốt nhất là cột chung với vụ án con gái bọn họ, làm

đứt manh mối có thể tiếp tục điều tra. Giải tiên sinh nghĩ như vậy, chợt hần nhìn thấy An Nhượng Thần ở phía trước. Hần không dừng bước, cứ tiếp tục đi như không có chuyện gì.

Sau khi An Nhượng Thần ra khỏi Lưu phủ, đi hết một vòng, biết mình nếu đến nữa thì chỉ e không tiện thăm dò. Nhưng nàng không cam lòng, nàng quyết định đi một chuyến đến sông bạc Tự Bảo.

Nhìn bên ngoài sông bạc Tự Bảo khá là sạch sẽ, giống như những lầu việ bình thường.

Cửa mở ra, khi đi vào rồi mới phát hiện bên trong khá sâu. Ngoài tiền việ có mấy gã đại hán ngồi đó, dáng vẻ côn đồ bảo vệ việ tử, mấy gian phòng đều đóng kín cửa, lúc đang khép nửa thì có thể thấy bên trong là tiên sinh phòng kế toán đang viết sổ sách thu chi, gảy bàn tính vang lên tiếng cạch cạch. Đi vào trong nữa, liền nghe thấy tiếng người ồn ào, cho dù cửa có dày đến mấy cũng không cản hết được tiếng người hét to.

An Nhượng Thần mới đi đến cửa đại sảnh thì đã bị người ta cản lại. Một đại hán mặt mũi hung tợn hỏi nàng: "Cô nương, đến tìm người hay đến chơi?"

An Nhượng Thần bình tĩnh đáp: "Cả hai. Lão bản nương của tửu lâu Chiêu Phúc nói muốn dẫn ta đến chơi, chắc hẳn nàng đang ở trong đấy chờ ta."

Đại hán kia nói: "Nàng ta không có ở đây."

Vậy là người trong sông bạc biết Triệu Giai Hoa?

An Nhượng Thần trừng mắt: "Tại sao lại không có ở đây? Rõ ràng đã hẹn rồi mà. Người biết nàng ta trông thế nào hay sao mà nói không có ở đây."

"Đúng là không có ở đây."

"Thế còn Lưu lão bản, rõ ràng bọn họ đã nói đưa ta đến chơi, Lưu lão bản có ở đó không?"

"Không có ở đây." Đại hán đáp rất nhanh, quan sát An Nhược Thần từ trên xuống dưới một phen, hỏi: "Người là người nào?"

An Nhược Thần lại nói: "Đã nói là huynh đệ của Lưu lão bản rồi, có thể thuê một căn nhà gian để cho ta chơi thỏa thích. Nếu chơi được tốt, ta sẽ giới thiệu thêm bằng hữu đến."

Đại hán nhíu mày: "Không nghe nói hôm nay có sắp xếp. Rốt cuộc người là ai?"

An Nhược Thần cũng nhíu mày, cậy mạnh nói: "Việc gì phải nói cho người! Bọn họ khắc biết ta là ai! Nếu bọn họ đến, người nói với họ một tiếng, cho leo cây như thế chẳng hay ho gì đâu."

Đại hán bị quát ngậy ra, không chờ hăn mở miệng, An Nhược Thần đã quay phắt người đi, rời đi đầy khí thế dưới cái nhìn đầy soi mói của bọn đại hán côn đồ.

Ra khỏi cửa mới thở phào, nhớ lại sau khi mình làm quản sự của lầu Tử Vân, luôn cố ý chọn xiêm y màu tối, vấn kiểu tóc già dặn, tóm lại là cố đạt đến độ chừng chạc già dặn của một quản sự. Hôm nay mặc áo kép xám tro phối với áo và váy màu xanh đậm, trên đầu chỉ cài một cây trâm gỗ, không dẫn a hoàn theo người, là đại tiểu thư phải cải trang thành quản sự bà tử già.

An Nhược Thần tưởng tượng chút, gượng gạo đến mức suýt nữa run lên nổi cả da gà, nhưng mặc kệ, đi chuyển này cũng coi như có thu hoạch, ghét thì cứ ghét đi.

An Nhược Thần nhìn sắc trời, định vội về lại lầu Tử Vân, trò chuyện với Long Đại một lúc trước khi hăn đi. Phải nói chuyện của sông bạc cho hăn

biết, có thể tướng quân sẽ có biện pháp. Nàng vừa tính toán vừa thuận đường vòng qua tửu lâu Chiêu Phúc quan sát thêm. Đang đi thì bỗng dừng bước, nàng dừng lại. Xoay người bước về sau mấy bước, nhìn thấy hai chiếc chuông treo ở lụa vắt ngang nơi cửa sổ lầu hai.

Hôm trước nàng nhìn vẫn không thấy có chuông này, nàng chắc chắn. Dựa theo tình hình hình ảnh chiếc chuông cứ chiếm cứ đầu nàng, nếu có, nàng tuyệt đối sẽ không quên.

Hơn nữa chỉ có ở mỗi ô cửa sổ này. Nói cách khác, cũng không phải là trang trí của tửu lâu.

" Còn cả chuông nữa. Chú ý đến chuông, nói không chừng có thể tìm được nhân vật then chốt."

Lời của Triệu Giai Hoa vang lên bên tai, tim An Nhược Thần đập cái thịch.

Chuông, chuông.

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy.

Đợi đã, nếu chuông làm ám hiệu, như vậy "Tạ tiên sinh", liệu có khả năng thật ra là "Giải"* không?

(*Giải có nghĩa là tháo gỡ.)

Giải!

Đầu óc An Nhược Thần bị tiếng vù vù kích thích.

Giải!

Là như thế đúng không?

Không phải là Tạ tiên sinh, không phải là "Tạ"?! Là "Giải" sao?!

"Nhân vật then chốt" mà Triệu Giai Hoa ám chỉ, chẳng lẽ chính là "Giải" tiên sinh?

Cho nên tìm những người họ Tạ khắp thành cũng không hề khó.

Tướng quân đã đúng, hắn cũng đã nói nếu là như thế, vậy thì chính là tên giả hoặc là danh hiệu. Từ bà mỗi chạy khắp thành, vô cùng quen thuộc nhà này hộ kia, lại ở trong phòng chỉ có hai người bí mật bàn bạc, lại còn gọi đối phương như vậy, nói rõ Từ bà mỗi không hề biết hắn chính xác.

Từ vùng khác đến, không có giọng địa phương, lại ở trong thành mai phục bố trí những người tuyến dưới như thế này, chắc hẳn phải ẩn nấp đã lâu, ít nhất cũng đã mấy năm rồi.

Trong thành Trung Lan có nhiều người như thế. Mò kim đáy biển, không chút tiến triển.

Nhưng bây giờ, manh mối đã đặt ở ngay trước mắt nàng.

An Nhược Thần vô cùng hoảng hốt, nàng cố gắng giữ bình tĩnh, đi vào tửu lâu Chiêu Phúc.

Giải tiên sinh đi được một đoạn thì ngoái đầu nhìn lại, đúng lúc thấy An Nhược Thần đi vào tửu lâu, hắn cau mày, nghĩ một lúc rồi xoay người đi vòng về lại.

An Nhược Thần chạy thẳng lên lầu hai. Cửa sổ kia nằm cuối hành lang bên trái cầu thang, hai bên hành lang là nhã gian. An Nhược Thần nhìn lướt qua nhanh chóng đếm, có sáu gian. Nàng đi đến, có ba gian nhã gian mở cửa, không người. Ba gian còn lại đóng cửa, bên trong truyền đến tiếng người cười nói. An Nhược Thần gõ cửa, sau khi đi vào nhìn thì lại nói xin lỗi đi nhầm, sau đó lui ra ngoài.

Không có người có tuổi tác vóc dáng tương đương.

Một tiểu nhị đi đến chào hỏi nàng: "Cô nương tìm người hay là đang ăn cơm?"

An Nhược Thần nói: "Hình như bằng hữu của ta không có ở đây."

Nàng vừa nói vừa đi ra đến cửa cầu thang, đi khắp nơi nhìn ngó, không thấy có nhân vật khả nghi nào. Không có ai để ý đến nàng, cũng không có ai tránh né ánh mắt nàng.

Tiểu nhị thấy nàng không giống muốn đến ăn cơm, thế là đi ra ngoài.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 48

An Nhược Thần chậm rãi đi xuống lầu, vừa đi vừa quan sát xung quanh. Quả thật không thấy người nào để ý đến hành động của nàng. Vừa đi xuống lầu, nghe thấy tiểu nhị đứng ở sảnh chính tiếp khách: "Mẫn công tử, tại sao công tử lại quay lại? Là làm rơi đồ ạ?"

"Chợt nhớ phải đến đem vệt bát bảo về, kết quả lại quên mua mất." Mẫn công tử kia nói.

Tiểu nhị cười ha ha, ân cần bảo Mẫn công tử đợi một lát, hãy đi gọi nhà bếp nhanh chóng làm một con.

An Nhược Thần nhìn Mẫn công tử một cái, sau đó rời khỏi lầu Chiêu Phúc.

Mẫn công tử không hề nhìn nàng, đợi sau khi nàng rời đi, khóe miệng khẽ nhếch lên. Không biết An Nhược Thần chạy vào một vòng rồi đi ra là có ý gì, nàng ta đang tìm ai?

Mẫn công tử rất không thích cái cảm giác không nắm rõ tình hình, điều này làm hắn không yên lòng. Nếu An Nhược Thần ở trong tay hắn thì tốt rồi, dầu sao cũng là tiền đánh cược. Đáng tiếc ngàn vàng khó mua được đoán trước.

An Nhược Thần mượn xe ngựa phi nước đại về lầu Tử Vân. Nàng cần gặp tướng quân, cần phải bẩm báo ngay.

Chuông, nàng đã phát hiện ra chuông rồi.

Điều Triệu Giai Hoa nói với nàng chính là đây.

Không phải huyện Phong An, không phải lầu Phẩm Hương, mà là chuồng ở tửu lâu Chiêu Phúc.

An Nhược Thần chạy vào viện tử của Long Đại. Vừa đi vào thì gặp ra, một sân đầy người. Hai đội vệ binh xếp hàng, hình như vừa chuẩn bị xong xuôi. An Nhược Thần nhìn vào trong phòng, có hai vệ binh đang dọn dẹp túi hành lý cho Long Đại, còn trưởng sử Lý Minh Vũ đang báo cáo với Long Đại.

Thấy An Nhược Thần thò đầu vào, Lý Minh Vũ hỏi: "An quản sự có chuyện gì sao?"

An Nhược Thần ổn định lại hơi thở, che giấu gấp gáp, rồi điềm đậm bước vào hành lễ nói: "Tướng quân phải lên đường rồi à? Tôi đến xem còn có thiếu sót gì không."

Lý Minh Vũ cau mày, nói: "Không bằng An quản sự đợi ta báo chuyện xong với tướng quân rồi hãy đến."

An Nhược Thần vội hành lễ đi ra.

Lý Minh Vũ trông coi công vụ văn thư của quân đội và quận thủ, bố trí tuần cường cùng những chuyện vặt trong quân vụ này nọ, bình thường trong công việc cũng ít liên quan đến mấy chuyện An Nhược Thần quản lý. Hắn chú trọng quy củ, nên rất không thích trước việc An Nhược Thần bất ngờ vào ở lầu Tử Vân, thường ngày chỉ muốn xã giao với An quản sự. Những hồ sơ ghi chép vụ án đưa đến cũng đều do Lý Minh Vũ nhận, quân báo lệnh sách cũng do hắn chuẩn bị sắp xếp. Nghĩ đến hôm nay Tướng Tùng truy cứu chuyện nội gián có dính dáng đến Lý Minh Vũ, hắn cũng tranh thủ thời gian bàn bạc với Long Đại.

Nét mặt Lý Minh Vũ cực nghiêm túc, cứ cầm đầu nói liên tục. Long Đại nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn An Nhược Thần.

Cái nhìn kia đã làm nàng yên lòng.

An Nhược Thần nhìn rồi lại chờ, bỗng không còn cuống cuống hoảng hốt nữa.

Trong lầu Tử Vân có nội gián, trong quân có kẻ phản bội. Tên nội gián này dám cả gan mạo hiểm nguy cơ bại lộ thân phận để đến huyện Phong An giết trinh thám, dẫn đến kết quả là Tạ Cường tự mình lên đường. Không phải mật thám muốn ngăn cản bọn họ đi thăm dò lầu Phẩm Hương, mà trái lại, bọn chúng hy vọng Tạ Cường đích thân đi.

Điều hổ ly sơn!

Vì chúng biết tướng quân cũng phải đi.

Điều chúng thật sự muốn ngăn cản, chính là bí mật trong thành Trung Lan bị phát hiện. Quả thật bọn chúng muốn kéo dài thời gian, nhưng không phải kéo dài thời gian đi huyện Phong An, mà là thời gian quay về thành Trung Lan.

Manh mỗi sẽ bị hủy bỏ.

Tim An Nhược Thần đập thành thạch.

Khó trách nàng không thấy Triệu Giai Hoa đâu.

"Ta chính là manh mối. Nhớ mỗi câu ta nói."

Bỗng Long Đại ngẩng đầu lên nhìn nàng. An Nhược Thần mỉm cười với hắn như chưa hề có chuyện gì. Chợt Lý Minh Vũ cũng nhìn về phía nàng, An Nhược Thần cũng cười với hắn.

Phải có hành động, nếu không chờ Tà đại nhân hay Long Tướng quân quay về, thì mọi thứ đều đã chậm trễ cả rồi.

Tướng quân từng nói, nàng là một cô nương có chính kiến. Tướng quân khen nàng đấy thôi. Nàng có chính kiến.

Cuối cùng Long Đại và Lý Minh Vũ cũng đã nói chuyện xong, vẫy tay với cô. An Nhược Thần bước vào. Lý Minh Vũ cầm văn thư hồ sơ nhưng không rời đi, hai vệ binh trong phòng Long Đại vẫn đứng đấy.

"Có chuyện gì?" Long Đại hỏi nàng.

"Không có gì, chỉ muốn hỏi tướng quân trước khi đi có thiếu gì không."

Long Đại nhìn nàng, nàng nở nụ cười ân cần.

"Không thiếu." Long Đại nói. Hắn không nói tiếp, cứ như đang cho nàng cơ hội nói chuyện.

"Vậy chúc tướng quân lên đường xuôi gió." An Nhược Thần nói, "Tôi sẽ nghe theo lời tướng quân dặn, vụ án của Triệu Giai Hoa, đợi Tà đại nhân về rồi kiểm tra lại, tuyệt đối sẽ không tự ý hành động."

Long Đại nhìn nàng lần nữa, gật đầu: "Vậy thì tốt."

An Nhược Thần nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Không biết tướng quân định đến đâu, liệu có muốn đem theo ít sách tiêu khiển giải sầu không?"

Lời vừa thốt lên, các hán tử trong phòng đều ném ánh mắt khác thường về phía nàng. Trong quân buồn khổ, tất cả đều là nam nhi, lúc trú đóng hạ trại, có không ít người sẽ lén đem theo ít sách xuân cung đồ để giải phiền, chúng binh sĩ âm thầm truyền tay nhau, tướng quân cũng thường xuyên nhắm một mắt mở một mắt, thậm chí, còn có binh sĩ sẽ mang vài cuốn xuân đồ mới mẻ đến để lấy lòng tướng quân.

Những chuyện này, mọi người trong quân đều biết. Nhưng An Nhược Thần làm gì biết. Nàng nhận ra tự dưng mình bị mọi người nhìn chăm chăm, còn đang cảm thấy kỳ lạ thì Long Đại thân nhiên nói: "Trong trại đều có sách binh pháp cả."

Vệ binh mau chóng nghiêng đầu đi, vô cùng bận rộn, tựa như không nghe thấy người nói chuyện.

Lý Minh Vũ nhú chặt chân mày, liếc An Nhược Thần khiển trách.

An Nhược Thần không giải thích được, nhưng thôi mặc kệ, nói chuyện chính trước đã: "Những sự tích tướng quân khách cũng có thể đọc để tìm hiểu thêm."

Long Đại nhướn mày: "À. Biết rồi."

Hắn thấy Lý Minh Vũ lại sắp trừng mắt với An Nhược Thần, quả thật không nhịn được nữa, biện giải cho nàng: "Sách An quân sự nói đều đúng đắn cả."

An Nhược Thần gật đầu cái rụp, đúng thế, mặc dù có nịnh nọt ngờ vực, nhưng đúng là sách đúng đắn cả... Đợi đã, phản ứng vừa rồi của mọi người, chẳng lẽ các huynh nhìn như vậy là do không đứng đắn? An Nhược Thần nghi ngờ nhìn lại, đột nhiên lúc này Lý Minh Vũ chịu đi ra ngoài, các vệ binh thì lại càng bận hơn.

An Nhược Thần nhú mày, quá khả nghi. Rốt cuộc trong quân tướng quân các huynh đều lên xem sách gì thế?

Long Đại chọc vào ấn đường của nàng: "Nghĩ bậy bạ."

An Nhược Thần bị đau hít một hơi, xoa xoa ấn đường, rõ ràng là các huynh bậy bạ thì có, nàng là một thiếu nữ đoan trang đấy.

Mà lúc này đây Triệu Giai Hoa cũng bị đau hít một hơi, cổ tay nàng ta bị người ta nắm chặt. Nàng hít sâu, nhìn Lưu Tắc ở trước mặt.

Lưu Tắc nhìn nàng ta chăm chăm, ánh mắt hung tàn, hoàn toàn không giống người tao nhã lịch sự, nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng: "Rốt cuộc nàng đã làm gì vậy, nương tử."

Mặt Triệu Giai Hoa đứng đầy ngờ vực, nhưng vẫn điềm đạm hỏi ngược lại: "Thiếp bị nhốt ở đây thì còn có thể làm gì được nữa? Tướng công, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao phải nhốt thiếp lại? Đã tìm ra Nhân Nhi chưa?"

"Nhốt ư?" Lưu Tắc nói, "Nàng nhìn xem có chỗ nào nhốt mà thoải mái vậy không. Nếu nàng không làm điều gì điên rồ, ta cũng không bị ép phải làm thế."

Thoải mái sao? Triệu Giai Hoa cười nhạt trong lòng.

Đây không phải là nơi nàng ở, mà là một mật thất. Nhưng phòng rất lớn, bàn ghế giường bình phong các thứ mà một nơi ở cần đều có đủ, đồ đạc cũng rất sang trọng. Nhưng phòng này không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa thông ra ngoài. Trên cửa xây một cửa sổ nhỏ có hàng rào. Triệu Giai Hoa từng kéo ghế leo lên nhìn xem, bên ngoài là một hành lang được châm đuốc, mờ tối âm u, cộng thêm không khí khá oi khó chịu, nàng đoán nơi này hẳn là dưới đất.

Sau khi trở về từ nha môn, Lưu Tắc chất vấn nàng một phen, nhưng nàng cứ luôn miệng khẳng định là An Nhược Thần đã làm gì đó, nàng xin Lưu Tắc đối phó với An Nhược Thần, tìm con gái về.

Nhưng Lưu Tắc không tin nàng, nàng ta khóc lóc âm ỉ một hồi, ôm lấy Lưu Tắc cầu xin y nhất định phải tìm con gái về. Nhưng chiêu này không có tác dụng với Lưu Tắc, y nghi ngờ nàng, dù y không hiểu nàng đã làm gì, mục đích là gì.

"Trước khi ta biết rõ, ta cần phải bảo đảm nàng sẽ không gây chuyện gì nữa." Lưu Tắc vừa dứt lời, Triệu Giai Hoa chỉ cảm thấy trên cổ đau xót, sau đó không còn biết gì. Đến khi tỉnh lại lần nữa, nàng phát hiện mình đã ở trong căn phòng xa lạ này một mình.

Triệu Giai Hoa không hoảng hốt, nàng ta cẩn thận kiểm tra một vòng rồi ngồi xuống. Đây là tình huống tệ nhất nàng ta nghĩ đến, nếu may mắn, hẳn nàng còn có thể làm nhiều chuyện hơn, đáng tiếc Lưu Tắc không cho nàng ta cơ hội. Báo quan là bước cờ hiểm, nàng biết, nhưng vẫn phải đi bước này.

Lúc này biểu cảm của Lưu Tắc khiến lòng nàng sung sướng, nhưng nàng ta vẫn phải giả vờ như không biết gì, "Thiếp báo quan là do kích động quá, nhưng mà thiếp sợ lắm, không thấy con gái đâu, mà chàng lại không có ở đây, không báo quan thì thiếp phải làm gì chứ? Thái thú đại nhân là vị quan anh minh, ngài ấy sẽ làm chủ cho chúng ta. Còn An Nhược Thần kia dù sao cũng là người của Long đại tướng quân, người bình thường làm gì được nàng ta chứ."

"Vì sao vô duyên vô cớ, nàng ta phải bắt Nhân Nhi đi?" Lưu Tắc gào lên: "Chuyện đến nước này rồi mà nàng còn giả vờ hả."

"Không thì chàng kiểm tra đi, làm sao biết được không phải nàng ta, làm sao biết được là nàng ta vô duyên vô cớ?"

Lưu Tắc giận tím cả mặt, siết chặt cổ nàng, đè nàng lên tường.

"Bịch" một tiếng, gáy Triệu Giai Hoa đập vào tường đau nhức, cổ căng ra, theo bản năng nàng ta chụp lấy cổ tay Lưu Tắc, dùng sức hít hà.

"Đừng có nói dối nữa, đừng có chọc giận ta." Lưu Tắc hạ giọng nói từng câu từng chữ.

Triệu Giai Hoa nhìn vào mắt y, nhìn nét mặt y: "Tướng công cái gì cũng không chịu tin, thiếp thật sự không biết còn có thể nói gì được nữa."

"Lúc nàng báo quan, vì sao lại nhắc đến sông bạc?"

"Hai nhà thường xuyên qua lại, đương nhiên phải đến hỏi tung tích của con rồi. Nếu đã đi rồi thì dĩ nhiên phải nói ra."

"Nàng cố ý, có đúng thế không? Cố ý làm An Nhược Thần hiểu lầm, muốn để nàng ta canh chừng chúng ta phải không. Nàng ta chạy đến hỏi ta, lại còn đến sông bạc làm bộ làm tịch."

"Thiếp cố ý thế nào chứ? Đó là do nàng ta đa nghi, có liên quan gì đến thiếp đâu."

"Nàng sẽ hại chết chúng ta đấy." Mặc Lưu Tắc đầy đau đớn trợn mắt nhìn nàng.

Triệu Giai Hoa chớp mắt, ra vẻ vô tội lại luống cuống: "Sao lại hại chết ạ? Con gái bảo bối của chúng ta bị mất tích, chúng ta tìm con gái, như vậy thì tự hại chết chúng ta sao?"

"Nó không phải là con gái ta!" Lưu Tắc mất khống chế quát lên.

Y thở hồng hộc, trợn mắt nhìn Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa nhìn ánh mắt y dần trở nên lạnh băng. Là cái buốt giá của đã tỏ lẩn khinh bỉ.

"Vậy con nó là con gái ai?" Triệu Giai Hoa nhẹ nhàng hỏi.

Lưu Tắc trợn mắt nhìn nàng, không nói câu gì.

"Chàng muốn giết con bé, có phải hay không?" Triệu Giai Hoa lại hỏi.

Lưu Tắc cắn răng, bàn tay nắm cổ nàng cứng đờ.

"Có lẽ, giết chết nó mới là kết quả tốt nhất. Có lẽ chàng sẽ đem bán con đi, để bà tử môi giới bán nó đi càng xa càng tốt, bán đến chỗ nghèo mạt xa xăm, bán vào lầu xanh kỹ viện, bán đến đâu cũng không thành vấn đề, chỉ cần con bé phải chịu khổ bị hành hạ là tốt rồi, đúng thế không?"

"Nàng là đồ nghiệt chủng! Nàng lừa ta! Ta thích nàng như thế, nhưng nàng lại lừa ta!" Không thể che giấu được nữa, cũng không muốn ngụy trang nữa, Lưu Tắc cắn răng, lạnh lùng hét to: "Nàng lừa ta!"

Triệu Giai Hoa cũng không có cách nào áp chế được cơn giận, nàng gào lên: "Ta lừa chàng ư?! Chàng mới là đồ cầm thú mạt người dạ thú! Trước kia vào lúc chàng lấy lòng ta, ta đã nói với chàng là ta đang chờ Triệu công tử, ta vừa ý chàng ấy, chàng ấy cũng thích ta, chàng ấy sẽ chuộc thân cho ta. Ta đã nói với chàng thế rồi! Kết quả chàng đã làm gì hả? Chàng phái người nửa đường chặn đánh chàng ấy, giả làm cường đạo cướp bóc, rồi lại tìm Từ bà mối đến dỗ ngon dỗ ngọt lừa gạt ta. Ta đợi mãi chờ mãi, nhưng không đợi được chàng ấy, ta đau lòng tuyệt vọng, ma ma trong lầu lại luôn bắt nạt ta, ta không ở trong lầu nổi nữa, nên lúc ấy mới đi theo Từ bà mối. Ta từng tự nhủ rằng, nếu đã chọn chàng thì sẽ một lòng một ý đối xử với chàng. Là chàng tình sâu ý nặng, luôn nhớ ta không quên, tâm tư rộng rãi, không so đo qua lại với ta, không so đo ta đã từng chung tình với người khác, là chàng đã cứu ta vào lúc nước sôi lửa bỏng. Ta cảm kích chàng. Nhưng thì ra tất cả đều là âm mưu."

Lưu Tắc sững sờ, bất giác nói lỏng tay ra, lùi bước về sau.

Triệu Giai Hoa nói đến mức kích động, mắt đã ứa lệ, "Ta không lừa chàng, ta nói thật với chàng đấy. Ta không ngờ đã mang thai, nhưng khi ấy ta đã đến thành Trung Lan rồi, chúng ta cũng đã bái đường thành thân. Ta không biết nên nói với chàng thế nào. Nhiều lần muốn mở miệng, muốn chàng bỏ ta, ta sẽ sự nuôi con, nhưng lại chưa nghĩ ra nên nói thế nào. Ta

coi trọng cuộc sống yên ổn, ta cũng không muốn chàng phải khổ sở. Nhưng cuối cùng ta vẫn quyết tâm sẽ nói. Ta đã nghĩ xong nên chọn lời thế nào rồi, ta còn luyện tập qua nữa. Chỉ là còn chưa kịp mở miệng thì đã tình cờ phát hiện Từ bà mối rất sợ chàng, ta phát hiện thì ra chàng vốn không hiền như vẻ bề ngoài, chàng lén lút liên thủ với sòng bạc giết người. Cho nên ta sợ, ta sợ nói ra sẽ chọc giận nàng, ta sợ mình không giữ được tính mạng, sợ chàng hạ độc thủ làm tổn thương con ta. Nên ta đã giấu con bé đi rồi."

"Nhân Nhi ở đâu?"

"Chết rồi."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Lưu Tắc trở tay tát lên mặt Triệu Giai Hoa, quát lên: "Nói thật đi!"

Lại một tiếng "bốp" nặng nề vang lên, mặt Triệu Giai Hoa bị đánh lệch sang một bên, khóe môi nàng nứt toác, một tia máu chảy ra.

Triệu Giai Hoa đau đớn nhú chặt chân mày, nhưng khi quay mặt lại thì đã trở nên bình tĩnh. Nàng nói đều đều: "Con bé chết rồi. Bị chàng tàn nhẫn sát hại hay hà hiếp bán đi, còn không bằng để tự tay ta tiễn nó ra đi bình thản không đau đớn."

"Nói dối! Làm sao nàng có thể làm con bé bị thương được!" Lưu Tắc hét to.

"Sau khi biết chàng đã làm những chuyện đó, không có gì là ta không nỡ cả." Triệu Giai Hoa lạnh lùng nhìn y, "Triệu công tử từng tới tìm ta, đúng thế phải không? Chàng ấy thoát chết rồi, mà vẫn chưa chết, có phải chàng rất ngạc nhiên đúng không?"

Quả thật Lưu Tắc rất kinh ngạc, y ngây ra như phỗng.

Triệu Giai Hoa tiếp tục nói: "Triệu công tử không biết nội tình, chỉ nghe nói ta đã gả đến thành trung Lan, chàng ấy vẫn chưa từ bỏ ý định, định chất vấn vì sao ta không đợi chàng ấy, thế nên mới tìm đến ta. Chàng ấy đã tìm được Từ bà mối rồi, nghe nói ta sinh được một cô con gái, tính toán ngày tháng, chàng ấy cảm thấy có thể là của mình, cho nên chàng ấy mới để Từ bà mối đưa chàng ấy đến tửu lâu, muốn xem phu quân ta giả là hạng người thế nào, chàng ấy hy vọng có thể đưa ta đi. Rồi chàng giả bộ lương thiện để

gần không biết chuyện gì, đồng ý dẫn chàng ấy đi gặp ta, sẽ ở trước mặt hỏi xem ta đồng ý không, kết quả chàng lại đưa chàng ấy đến sòng bạc, ngay trước mặt Từ bà mối, để bọn côn đồ giết chết chàng ấy."

Lưu Tắc giật nảy, "Làm sao nàng biết những điều này."

"Từ bà mối hám của, lột lấy vàng bạc trang sức trên người chàng ấy đi bán. Lúc ta đi dạo tiệm thì thấy được nhẫn và ngọc trụy đeo hông của chàng ấy, sau khinghe ngóng, cuối cùng biết được là Từ bà mối làm. Nên ta mới đi hỏi nàng ta."

Lưu Tắc cười nhạt: "Bà tử kia đúng là đồ ngu."

"Ta dọa nàng ta, nàng ta liền khai sạch ra với ta hết. Nàng ta nợ sòng bạc rất nhiều tiền, suýt bị chặt tay rồi, là chàng ra mặt cứu nàng ta, đồng ý trả nợ giúp cho, nhưng có yêu cầu là nàng ta phải làm việc cho chàng. Chính chàng lừa ta từ huyện Phong An về đây, thuyết phục ta gả cho chàng. Quả thật nàng ta đúng là đồ ngu xuẩn, nàng ta không ngờ đây là ván bài do chàng sắp sẵn."

"Nực cười, tìm một bà mai thì cần gì phải bày cục chứ. Chi tiền mời một người, hai người, hay là ba người đi chằng nữa, thì vẫn còn hơn là trả nợ cho nàng ta."

"Đây không phải là để nàng ta giúp giết người phóng hỏa miệng kình như bưng sao. Không chỉ nợ bạc một lần, mà hết lần này đến lần khác, dụ nàng ta đi đánh bạc, để nàng ta không thoát thân được."

Lưu Tắc khẽ híp mắt, suy tư tình hình trước mắt: "Nàng còn biết gì nữa?"

"Không nhiều lắm. Dù Từ bà mối ngu xuẩn, nhưng nàng ta lại nhát gan. Cho dù nàng ta không nói, thì ta cũng có mắt có tai, ta sẽ quan sát, biết suy

tính. Lúc này ta mới phát hiện ra, thì ra người ta giả cũng không phải là lão bản tửu lâu bình thường."

Thật sự chỉ có những thứ ấy? Lưu Tắc hỏi lại: "Đây là chuyện đã bao lâu rồi?"

"Trước khi Từ bà mồi chết. Ta đang định kéo nàng ta cùng tự cứu, nhất là sau khi ta biết chàng đã biết Nhân Nhi không phải xương máu ruột thịt của chàng, ta cảm thấy nhất định phải làm chút gì đó mới được. Ánh mắt mà chàng nhìn Nhân Nhi, hận ý đó, căn bản không cách nào che giấu nổi. Ta nghe lén được sau khi chàng say rượu đã bàn bạc với Lâu Chí nên đối phó với Nhân Nhi thế nào." Triệu Giai Hoa rũ mắt, bí ai nói: "Nhưng ta còn chưa nghĩ được nên thuyết phục Từ bà mồi thế nào, ta không hiểu về nàng ta lắm. Nàng ta có nhiều điểm yếu ở trong tay chàng như thế, ta cũng phải tìm được điểm yếu của nàng ta. Nhưng còn chưa kịp bắt đầu thì nàng ta đã chết mất rồi. Nàng ta chết rồi, lúc này ta mới ý thức được, tuy ta đã ở trong thành Trung Lan này ba năm, nhưng lại như chú chim bị giam cầm trong lồng. Ta không thoát ra được, không có bằng hữu, ngoài áo cơm không thiếu không sót, thì ta chẳng có gì cả."

"Có đầy đủ cơm áo, nàng còn muốn gì nữa?" Lưu Tắc đập mạnh vào mảng tường bên tai nàng ta, hét lên đầy tức giận: "Nàng đừng có quên bản thân chỉ là một ca kỹ đê tiện, trên đời này trừ ta ra, sẽ không có ai đối tốt với nàng như thế nữa. Ta để ý đến danh tiếng mặt mũi của nàng, vì thế mới cố ý ngụy tạo thân phận giả cho nàng, ta cho nàng ở nơi lộng lẫy, ăn sơn hào hải vị, cho nàng nô bộc để sai bảo. Ta đối tốt với nàng như thế, mà nàng lại cảm sùng ta. Điều này thì dễ thôi, chuyện đã qua ta cũng không định so đo nữa, chúng ta có thể sinh con tiếp, chỉ cần Nhân Nhi không có ở đây, thì những chuyện trước đó sẽ xem như chưa từng xảy ra."

"Làm sao có thể chưa từng xảy ra cơ chứ." Triệu Giai Hoa cười lạnh: "Người đang làm trời đang nhìn, chàng tưởng giết người là không cần đền mạng, làm chuyện ác thì sẽ không có ai trừng trị? Dù ta có đê tiện đi chăng

nữa, cũng sẽ không cưỡng ép lừa chàng cưới ta, dù ta có đề tiện đi chẳng nữa, cũng biết phân biệt thiện ác xấu đẹp, chàng tưởng cho ta chén ăn là ta nên quỳ gồi cảm tạ đội ơn đội đức của chàng? Chàng sai rồi!"

Chợt Lưu Tắc đuổi tay ra, lấy sức bóp chặt cổ nàng ta.

Triệu Giai Hoa nhìn vào mắt y, hỏi y: "Chàng muốn giết ta sao? Giết thì giết đi. Giết ta rồi, ta sẽ xuống hoàng tuyền đoàn tụ với Triệu công tử và con gái. Ta biết sớm muộn gì chàng cũng sẽ ra tay. Sau khi Từ bà mối chết, ta ngày ngày vắt óc suy nghĩ nên làm sao đây? Ta không có bằng chứng, cho dù có báo quan cũng chỉ sợ chàng xảo quyệt thoát được, đến lúc đó chàng sẽ còn đối phó ngược lại ta. Ta muốn tìm người giúp, đáng tiếc không tìm được. Cho tới khi ta nghe nhắc đến An Nhượng Thần."

Lưu Tắc cả giận siết chặt tay, cắn răng hỏi: "Nàng đã nói gì với nàng ta rồi?"

Triệu Giai Hoa vùng vẫy bắt lấy cổ tay Lưu Tắc: "Không có gì nhiều cả, chuyện ta biết được quá ít. Ta cảm thấy Từ bà mối là do chàng giết, nhưng ta sợ không phải, đến khi đó lại nói sai với nàng ấy. Ta sợ ta nói nàng ta sẽ không tin, dù sao thoát nhìn chàng có vẻ giống người tốt, lại có đông đảo người giúp. Nhưng những gì nên nói ta đều nói cho nàng ấy cả rồi, nàng ấy cũng sẽ đi điều tra. Chàng có thấy ánh mắt nàng nhìn Nhân Nhi không? Nàng ấy thích Nhân Nhi. Nhân Nhi mất tích cũng giống muội muội nàng mất tích, nàng ấy không vì gì khác, cho dù vì hai đứa bé thì cũng sẽ tra xét đến cùng. Nàng ấy sẽ cắn chặt chàng không buông. Chàng có người ở quan phủ ư? Sau lưng An Nhượng Thần có Long đại tướng quân! Chàng giết ta thì sao? Trên đời này vẫn còn có người đang sống canh chừng chàng. Lướt trời lồng lộng nhưng khó lọt, chàng đã làm chuyện xấu, nhất định sẽ bị vạch trần. Sẽ có người trả thù thay Triệu công tử, thay Nhân Nhi, thay cho ta nữa."

Lưu Tắc không nghe lọt được nữa, y nắm lấy quai hàm của Triệu Giai Hoa, nhét vào miệng nàng ta một viên thuốc. Triệu Giai Hoa không muốn nuốt, liều mạng giãy dụa, chân tay đá lung tung, nhưng không địch lại nổi sức lực của Lưu Tắc.

Sau khi Lưu Tắc xác nhận nàng đã nuốt thuốc xuống, liền dùng sức bóp cổ nàng ấy: "Nàng sẽ hại chết chúng ta mất. Ta cũng không muốn kết quả giống Từ bà mối. Cho nên nàng phải chết."

An Nhược Thần buồn bã ngồi ngây trong phòng. Thời gian ngây người khá lâu, Xuân Hiếu thấy thế không nhịn được bèn hỏi nàng sao rồi, An Nhược Thần thở dài nói: "Xuân Hiếu này, ta cảm thấy mình thật vô dụng."

Xuân Hiếu ngây ra, rõ ràng không biết nàng nói lời này là ý gì.

"Bây giờ trong lầu Tử Vân đang điều tra nội gián, ta lại không giúp được chút nào. Ta lại không có manh mối gì trong vụ án của Triệu Giai Hoa, giờ tướng quân và Tà đại nhân không ở đây, chuyện gì cũng chẳng làm được."

Xuân Hiếu đồng tình nhìn nàng. Rõ ràng An quân sự là một cô nương, làm sao phải quản những chuyện vốn nên do các hán tử quan gia quản chứ.

An Nhược Thần miễn cưỡng lấy lại tinh thần: "Nếu không thì thế này đi, Xuân Hiếu, người giúp ta tìm người chuyển lời đến nhị muội, nói là ta muốn gặp muội ấy."

"Không phải cô nương xích mích với nhà sao."

"Giờ không có chuyện gì làm, dù sao cũng phải tìm ít chuyện mà làm. Bọn họ muốn chiếm hời coi thường ta, ta cũng không thể ngồi chờ chết được."

"Đúng thế." Xuân Hiếu thấy nàng nói vậy thì nhất thời hăng hái lên, "Em sẽ đi tìm người chuyển lời. Cô nương cứ giáo huấn bọn họ vào, không thể lại bị xem thường được." Chuyện An Nhược Thần bị phụ thân đánh đập ép gả cho ông già sáu mươi ở huyện lân cận, Xuân Hiếu đều biết cả, "Cô nương muốn gặp muội muội vào lúc nào?"

An Nhược Thần chớp mắt: "Em nói xem, ta truyền lời cho gọi muội muội đến đây, liệu có quá đáng không?"

Xuân Hiếu không cảm thấy quá đáng tẹo nào. Nàng đích thân đến An phủ một chuyến, truyền lời lại. Nói là tâm trạng An quản sự không được tốt, muốn tìm nhị cô nương trò chuyện. Muốn gặp ngay bây giờ, dĩ nhiên, cũng không phải ép nhị cô nương đi ngay, chỉ là không biết có thích đi hay không, chứ chưa chắc lần sau cô nương quản sự nhà ta còn có tâm tình để chuyện trò.

Xuân Hiếu có lòng muốn xả giận cho An Nhược Thần. Nói một thôi một hồi không hề có chữ tục nào, giọng lại vô cùng uyển chuyển, nhưng chính là tâm cao khí ngạo, trong miệt thị thêm phần nhục nhã.

Người của An gia nghe thế thì mặt xanh mét. Cô nương quản sự là cái thá gì chứ! Cũng chỉ là một tôi tớ! Mà tôi tớ này lại có mặt si người làm đến cửa vênh mặt hất hàm sai khiến cô nương "nhà người khác"!!!

Nhưng bọn họ lại không phản bác được. Bởi vì đó là quản sự bên cạnh tướng quân.

Hoàng thượng người có thấy không, làm quan lại bắt nạt dân chúng.

Suýt nữa An Chi Phủ đã bị sặc chết bởi hớp máu của mình.

Xuân Hiếu khá là hài lòng, cao ngạo rồi đi. Trên đường trở về còn chịu khó luyện tập nét mặt biểu cảm, định để An Nhược Thần biết sắc mặt của người An gia thế nào.

An Nhược Hi sầm mặt đến lầu Tử Vân. Đại tỷ phái a hoàn phách lối như thế đến khiêu khích, làm lửa giận của nàng ta không thể ít hơn mẫu thân Đàm Thị được, thậm chí nàng ta cảm thấy mình còn oan ức hơn cả mẫu thân phụ thân.

Bởi vì người bị kẹp giữa hai bên bị hô tới quát lui chính là nàng ta.

Từ trước đến nay chỉ là bị người ta nói xấu sau lưng, bây giờ An Nhược Thần lại công khai nhục mạ nàng, nàng trở thành trò cười cho An gia.

Có trời mới biết lũ hạ nhân rách miệng sẽ nhả ra những lời khó nghe gì, truyền đến trên phố phường, nàng còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

Nhưng cho dù là vậy, nàng ta vẫn phải đến lầu Tử Vân. nàng ta mà không đi, bao nhiêu oan ức trở nên vô dụng, rồi sẽ quay lại cái cục diện nàng ta không có chút giá trị nào, chỉ có thể mặc cho người ta định đoạt. An Nhược Hi cảm thấy mình không thể bị ăn hiếp uống công vậy được. Chỉ có thể nhẫn nhịn, nàng ta cứ nhịn, nhịn cho đến ngày xuất đầu, nhất định nàng ta sẽ cho biết tay.

An Nhược Hi an ủi cha mẹ, cho thấy vì cái nhà này, mình chịu chút nhục cũng chẳng là gì. Nàng ta cẩn thận ăn mặc, trang phục lộng lẫy trang điểm tinh tế, ăn mặc sang trọng xinh xắn, dẫn theo mấy a hoàn và người ở, ngồi kiệu mềm đến lầu Tử Vân.

Xuân Hiếu đang hăng hái bắt chước tình hình của An gia cho An Nhược Thần xem thì nghe thấy vệ binh báo lại, vội khẽ khàng đi xem. Khi quay về thì che miệng đầy vui mừng: "Cô nương, cô nương, mọii mọii của cô đến rồi, lần này phô trương thật đấy, dẫn theo bốn a hoàn bốn người ở nam, nhưng cũng chỉ đến cửa mà thôi, tính muốn so nhiều người với chúng ta chắc. Có lẽ do nghĩ vậy nên mới ra oai mà đến, có điều còn chưa lại gần thì đã bị vệ binh cản lại rồi."

An Nhược Thần gật đầu, màn phô trương này thật là tốt, như vậy ai cũng biết nàng gặp muội muội, "Đã để muội ấy vào chưa?"

"A hoàn người ở đều đang chờ ở cửa trắc viện, không cho họ vào. Em đã dẫn nhị muội của cô nương đến phòng khách nhỏ rồi. Cô nương cứ từ từ mà đi, để cho nàng ta chờ."

An Nhược Thần cười một tiếng, còn thật sự chậm rãi nhắm nháp ly trà. Đến phòng khách nhỏ, y như nàng đoán, An Nhược Hi sầm mặt, gom góp không ít thịnh nộ rồi.

"Xem ra không tình nguyện đến đây nhỉ." An Nhược Thần cố ý nói.

An Nhược Hi còn định đè nén lửa giận, kết quả cơn giận lập tức bị những lời của An Nhược Thần châm đốt. Nàng ta cười lạnh nói: "Hôm nay tỷ tỷ thật có bản lĩnh quá đấy, làm quản sự này rồi càng muốn gì được nấy, làm người hầu trong quan nha, tuy cũng là người ở, nhưng tự ta thấy còn oai hơn cả dân chúng đấy."

An Nhược Thần cũng lạnh lùng trả lời: "Dân chúng khác ta không biết, nhưng An gia ấy à, dĩ nhiên ta phải tốt hơn bọn họ thì mới phải với bản thân."

An Nhược Hi cảnh giác hỏi: "Tỷ muốn thế nào?"

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 50

"Ngược lại ta muốn hỏi muội muội, muội muốn thế nào?" An Nhược Thần nói, "Muội đến cầu xin ta tìm hôn sự cho muội, nhưng chớp mắt đã sắp mười ngày trôi qua, muội lại không có chút tăm hơi nào. Nếu ta xin tướng quân làm thật, nhưng té ra vốn dĩ muội không có tâm tư đó, ta uống phí một trận, còn không có cách nào ăn nói với tướng quân, mặt mũi ta biết đặt đâu vào đâu, sau này còn làm sao ở cạnh tướng quân được."

An Nhược Hi hơi chột dạ mím môi.

"Nên ta mới muốn tìm muội muội hỏi rõ, rốt cuộc muội định thế nào. Nếu muội không có quyết tâm làm việc cho ta để đổi lấy cơ hội gả ra ngoài quận, vậy chúng ta hãy nói rõ với nhau từ sớm, kể từ đây không qua lại gì nữa, coi như kết thúc sạch sẽ, đôi bên đều không chậm trễ."

"Đương nhiên là ta thật lòng rồi, nếu không có ai lại chịu để tỷ hiếp đáp như thế." An Nhược Hi cứng miệng đáp, nói xong lại cảm thấy lời này khá khó nghe, nhưng không kịp nuốt về được nữa. Thế là lại mềm giọng, lặp lại: "Không phải tỷ để ta thăm dò tin tức sao, ta tính thăm dò mấy tin có ích đã, như vậy tỷ cũng có thể vui mừng, tỷ muội chúng ta mới có lời chuyện trò được. Nếu không tỷ để ta nhìn sắc mặt, lại không muốn giúp ta, há chẳng phải ta đã đi một chuyến uống công rồi sao."

"Thế ư?" An Nhược Thần lạnh lùng nói: "Vậy thì tốc độ thăm dò tin tức của muội đúng là chậm."

An Nhược Hi cãi lại: "Trong chuyện hàng hóa ngọc thạch này, làm thế nào để lấy ra từ thương bạc ti, chỉ có Tiền lão gia biết. Hôm đó muội nhân

lúc Vinh Quý vui vẻ mà hỏi mấy câu. Vinh Quý cũng không biết chuyện. Đệ ấy nói chính cha cũng lo lắng, nhưng Tiên lão gia miệng kín như bình, cha cũng không tiện hỏi nhiều. Tình hình như thế, làm sao muội thăm dò được? Nhưng mà tử thì có thể, tại sao tử không đi mà hỏi? Lại còn trách ta."

"Làm sao muội biết ta không thăm dò? Cha không biết, không phải còn có người biết sao?"

An Nhược Hi sững sờ, bật thốt lên: "Tiên lão gia?"

An Nhược Thần nhìn nàng ta chăm chú: "Có phải muội đã nói gì với Tiên lão gia không?"

An Nhược Hi không dám nhìn vào mắt nàng, trong miệng vẫn cãi bướng: "Ta tránh lão ta còn không kịp, làm sao nói chuyện với lão chứ."

An Nhược Thần cười nhạt: "Muội nói với Lục đại nương, có người biết nàng ấy là người giúp ta, bảo nàng ấy chú ý ra vào."

"Vì muội tốt bụng."

"Cha mẹ biết Lục đại nương giúp ta, cùng lắm chỉ là dựng mấy chuyện vớ vẩn, ví dụ như tạo tin giả để nàng ấy đưa đến chỗ ta. Cho dù có ý định gì thì cũng sẽ nói với muội. Chỉ có một người khác, làm chuyện xấu sẽ không nói với muội, tâm địa lại ác độc, hận ta thấu xương."

An Nhược Hi vội kêu lên: "Cho dù ta không nói, cha mẹ hoặc Vinh Quý cũng sẽ nói với lão. Dù sao ta cũng phải nói gì đấy để thoát thân, mà tất nhiên lão ta rồi cũng sẽ biết chuyện đó, có do ta nói hay không thì có gì quan trọng chứ, ta suy đi nghĩ lại..."

Nói đến đây chợt nàng ta ngậm miệng lại. Nàng ta gốc thật, cuống quýt quá nên quên hết đi. Rõ ràng nàng ta có thể bảo là do cha nói, còn nàng tình

cờ biết được, có lòng tốt đi báo lại với Lục đại nương. Nàng nhìn An Nhược Thần, cảm thấy trong mắt tỷ ta như toát lên vẻ "quả nhiên người xấu xa hệt như ta đoán".

An Nhược Hi khẽ cắn răng, ưỡn thẳng sống lưng. Nàng ta không xấu, dù sao nàng ta cũng phải tính toán cho mình. Huống hồ dù nàng ta không nói tin tức này thì Tiền Bùi cũng sẽ biết.

"Muội muốn thuận lợi mọi bề thì ta cũng không cản muội, nhưng bất kể là muội muốn bảo hồ lột da*, hay là tiếp tay cho giặc, thì cũng nên cân nhắc lại đi. Tiền Bùi không phải kẻ dễ trêu đùa. Muội lấy lòng lão ta, nhưng đã để lộ nỗi sợ hãi của bản thân trước lão. Lão sẽ để mắt đến muội, tóm lấy nhược điểm của muội. Muội đừng có quên, đến cha còn sợ lão ta, ngay cả thái thú đại nhân cũng kiêng dè lão, làm sao muội có thể là đối thủ của lão được chứ."

(*Bảo hồ lột da: Thành ngữ chỉ việc bàn bạc với kẻ ác mà muốn hy sinh lợi ích riêng của họ thì nhất định không thành công. Ở đây ý nói An Nhược Thần phải hy sinh cho An Nhược Hi.)

Tim An Nhược Hi đập thành thịch, nhớ lại ánh mắt nhìn nàng ta chăm chú của Tiền Bùi khi ở trong xe ngựa mà sợ hãi. Nàng ta nuốt nước bọt, nói: "Tỷ nói tới nói lui, chính là muốn nói cho ta biết là không nhờ vả cha mẹ được, còn Tiền Bùi lòng dạ ác độc, chỉ có tỷ là người tốt, ta phải dựa vào tỷ, có đúng hay không?"

"Không đúng. Muội sai rồi. Ta không phải người tốt, nên ta đã nói rõ, muội làm việc cho ta, ta mới có thể làm việc cho muội. Ta không thấy được thành ý của muội, không lấy được gì từ muội, thì muội cũng chẳng có chút công dụng gì với ta, dĩ nhiên ta cũng sẽ không giúp muội việc gì cả. Rốt cuộc muội vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời cha sắp xếp, để ông ta bán muội với giá cao."

An Nhược Hi cắn môi nói: "Ta không hỏi được, quả thật đến Vinh Quý cũng không biết bằng cách nào lấy được sổ hàng ngọc thạch đó về. Ta cũng không thể hỏi nhiều quá, sợ có hiểu nhầm."

"Vậy thì đợi ta nghĩ xem muội còn có thể làm gì nữa đã, nghĩ xong rồi sẽ nói cho muội sau." An Nhược Thần lạnh lùng nói: "Muội về đi."

An Nhược Hi mở to đôi mắt: "Chỉ có thể thôi sao? Nghĩ xong điều gì thì sẽ nói cho ta sau?" Lửa giận của nàng ta bốc cao ba trượng, lại bị thái độ của An Nhược Thần chọc giận lần nữa, "Tỷ hay quá nhỉ, tưởng ta là nô tỳ gọi đến là đến hả!"

"Đương nhiên không xem muội là nô tỳ. Ta đâu có để muội châm trà rót nước."

Nói đến đây, An Nhược Hi lại nổi đóa, nàng ta đến đợi cả nửa buổi, bị An Nhược Thần khiển trách nửa ngày, ngay đến một cốc nước cũng không cho nàng ta. Nàng ta thở phì phò đứng bật dậy, toan mắng người nhưng lại do dự.

An Nhược Thần không thèm nhìn thẳng vào nàng ta, đứng lên đi thẳng ra ngoài: "Lần sau gặp lại nhé, muội muội. Không tiễn."

An Nhược Thần đi rồi, An Nhược Hi bực tức giậm chân.

Quay về AN phủ, Đàm Thị kéo An Nhược Hi đến hỏi xem An Nhược Thần đã nói những gì. Bao oan ức phải nín nhịn suốt dọc đường cuối cùng cũng được xả ra, An Nhược Hi ôm mẹ khóc lớn.

Đàm Thị sợ hết hồn, vội hỏi đã xảy ra chuyện gì.

An Nhược Hi nào dám nói điều kiện trao đổi giữa mình với An Nhược Thần, chỉ đành lau nước mắt kêu gào: "Tâm tình tỷ ta không tốt nên mới

tìm con đến để trút giận. Không nói chính sự gì hết, chỉ là bởi mấy khuyết điểm mà chàm chọc con."

Đàm Thị nổi cơn tam bành: "Con tiện nhân kia, ức hiếp người quá đáng!"

An Nhược Hi khóc toáng lên.

Đàm Thị vội ôm con gái vào ngực an ủi: "Đừng khóc nữa, cứ để tiện nhân kia tỏ vẻ mấy hôm, sau này nhất định chúng ta sẽ chinh chết nó. Oan ức của con, nhất định mẹ sẽ đòi lại cho con."

An Nhược Hi vùi đầu vào ngực mẹ, càng khóc thảm thiết.

Rất nhanh, trên dưới An phủ đều biết, nhị cô nương và đại cô nương có tranh chấp, đại cô nương không tốt lại dám trút giận lên An gia. Mỗi thù này kết lớn quá, e là sẽ phải làm khổ nhau đây.

Nói về bên Long Đại, đúng là hãn nhận được quân báo từ Sở Thanh, Nam Tần có một tiểu đội binh sĩ tính đánh lén vào đồn binh bọn họ, nhưng thật ra là giương đông kích tây, trọng điểm là phái ba binh sĩ Nam Tần vượt biên theo dõi quân tình trong doanh trại của họ. Hiện đã đánh lui đội quân tập kích kia, tiêu diệt được một trinh thám, bắt sống hai tên. Khẩn cầu Long Đại đến doanh trại ở dốc Thạch Linh xử lý chuyện này.

Chuyện nghe thì rất đơn giản, nhưng Long Đại biết, những chi tiết trong chuyện này đang đi theo đúng hướng hãn nghĩ. Không thể bỏ qua thời cơ được, vậy là Long Đại chuẩn bị sắp xếp, dẫn binh đi.

Trước khi đi thì bất ngờ nổ ra chuyện Tạ Cường phải lên đường đến huyện Phong An, gian tế trong quân để lộ đuôi hồ ly không phải là chuyện xấu, bắt được càng sớm thì càng tốt. Trước giờ cũng đã gặp nhiều tình huống đột nhiên phát sinh còn phức tạp hơn thế, chẳng qua là lần này có thêm một An Nhược Thần.

Rõ ràng cô nương đó đã phát hiện được gì rồi, lại còn tự mình nghĩ cách. Rõ ràng hấn cho nàng cơ hội nhưng nàng lại không nói, điều này làm hấn cảm thấy khá phức tạp. Vừa vui cho nàng tự tin biết cảnh giác, lại lo trước an nguy của nàng. Nàng cũng không phải là lão tướng già dặn đầy kinh nghiệm, nhưng hấn lại không hỏi... tin tưởng nàng.

Nếu nàng cảm thấy nắm chắc được, vậy thì hấn cũng sẽ nghĩ thế. Dù chính nàng không đến thỉnh giáo hấn, nhưng hấn cũng rất vui vì nàng có chủ ý riêng.

Nghĩ về tâm tình này còn khó hơn cả quân tình. Có chút khó chịu, lại cũng thoải mái.

Cứ thế Long Đại lòng tràn đầy nghi ngờ lo lắng đến doanh trại ở dốc Thạch Linh.

Đến nơi, xem tra khảo thăm vấn ở giữa sân, lại tỏ oai phong, khiển trách toàn bộ binh lính trong doanh trại, yêu cầu chấn chỉnh kỷ cương quân đội, quân uy nghiêm minh. Rồi sau đó lại chê hai tên trinh thám bị bắt này chỉ là tiểu tốt, không có ích gì.

"Giết đi. Chém đầu ném về lại Nam Tần. Để bọn chúng biết kết quả của việc xâm lăng." Sở Thanh đề nghị, rồi lại nhìn dáng vẻ hoảng sợ của hai tên tù binh kia.

"Tưởng như vậy chính là lập uy sao?" Long Đại lạnh giọng nói.

Sở Thanh không dám nói gì thêm, hai tên tù binh bị che mắt, cũng chẳng dám thở mạnh. Chúng không thấy được dáng vẻ của Long Đại, nhưng nghe thôi cũng biết người này là ai. Sống hay chết, chẳng qua là một câu nói của người này."Thả chúng về, tha sống."

Nhất thời hai tên tù binh thở phào.

"Thế mới để Nam Tần biết, căn bản chúng ta không hề sợ."

"Tướng quân!" Sở Thanh cuống quýt muốn khuyên ngăn, nhưng Long Đại đã phất tay áo rời đi.

Tim hai tên tù binh nảy lên đến tận cổ họng, sợ chuyện sẽ thay đổi. Lại nghe vị Sở tướng quân kia hùng hổ chửi kháy một hồi, cuối cùng rống lên với vệ binh: "Bắn tên thư cho Nam Tần, hẹn bọn chúng trưa ba ngày sau gặp ở tiền tuyến!!!"

Sau đó là tiếng thở hỗn hển kèm bước chân giẫm mạnh đi ra ngoài rồi lại quay vào, hai tên tù binh nghe Sở Thanh hét lên: "Tiếp tục thẩm tra cho ta, moi sạch hết tất cả những chuyện chúng biết."

Sở Thanh xả tức xong, nổi giận đùng đùng chạy đến trong trường ở phía khác của doanh khu. Long Đại đang ngồi bên trong. Sở Thanh đi vào, thở hắt ra, xoa mặt, không còn thấy lửa giận đâu nữa.

Long Đại ngẩng đầu nhìn hắn, rồi sau đó tiếp tục chăm chú đọc cuốn sách trong tay. Sở Thanh nhìn mặt bìa, nhất thời kích động, chính là "Long tướng quân liệt truyện" trong truyền thuyết đấy. Hắn vội vã bước lên hai bước: "Tướng quân, không bằng huynh xem quân báo đứng đắn đi, còn mấy sách tiêu khiển thế này thì cứ để mặt tướng đọc hộ."

"Cái tốt không học, chỉ học được thói mồm mép láu lỉnh của Trạch Thanh." Long Đại liếc xéo hắn, rồi nhanh chóng đọc lướt, thật ra hắn nhớ hết nội dung, nhưng An Nhược Thần mới nhắc nhở hắn, nên hắn nghĩ nàng muốn nói gì đó, "Tên kia đã đến chưa?"

"Đến rồi, tướng quân có lệnh, đó không phải là ngựa chiến thúc roi đến. Đang ở trong huyện."

"Ừ." Long Đại đáp. Đã nhanh chóng lật xong hết cuốn liệt truyện, tiếp tục mở "Long tướng quân tân truyện" ra lật, vừa nói: "Trong lầu Tử Vân có

mật thám trà trộn, trình thám thực thi nhiệm vụ của Tạ Cường đã bị đánh chặn đường. Tưởng Tùng đang điều tra xem ai tiết lộ bí mật."

Sở Thanh nhú mày: "Trà trộn vào được lâu Tử Vân biết bao khó khăn, lại còn có thể tiếp xúc với quân lệnh, xem ra mật thám kia cũng có chút bản lĩnh. Là nhiệm vụ gì mà để hăn không tiếc bại lộ bản thân?"

"Liên quan đến thế lực mật thám trong thành, nên Tạ Cường đã tự đi rồi."

Sở Thanh liền hiểu ra: "Tạ Cường làm việc ôn hòa, xử lý quả quyết, nhất định có thể đuổi kịp chúng."

Long Đại vẫn nhanh chóng lật sách.

"Trong sách có gì vậy?"

"Không có gì."

Sở Thanh: "... " Vậy sao hăn lại nghe nói là sách truyện nịnh nọt nhỉ?

Sở Thanh nhìn Long Đại lật soàn soạt, thật là ngứa tay mà. Bèn dứt khoát đi đến bên bàn, sờ mép sách cũng được.

Bỗng Long Đại khép sách lại, vỗ lên bàn. Sở Thanh bị dọa cho giật mình, đến sờ mép sách cũng không được?

Lúc này Long Đại đã biết ý của An Nhược Thần rồi - điệu hồ ly sơn. Trong hai cuốn sách đều là những câu chuyện dùng đến kể "điệu hồ ly sơn".

Long Đại cau mày suy nghĩ, không biết nàng phán đoán điều ấy từ đâu ra? Nhưng dù sao kinh nghiệm của nàng vẫn chưa đủ, nên cũng có thể phán đoán sai.

Sở Thanh nhìn về mặt Long Đại: "Sao thế?"

"Không sao. Đã phái người truyền tên thư cho Nam Tần chưa?" Long Đại đổi chủ đề, là hấn dặn An Nhược Thần, càng ít người biết càng tốt, lúc hấn sắp đi, nàng sẽ dùng chiêu này.

"Đã thu xếp rồi, ba ngày sau."

"Ừ." Long Đại gật đầu. Điều tra huyện Phong Huyền đã có Tạ Cường, trong thành Trung Lan có Tưởng Tùng. Hai nơi sẽ không có sai sót gì =. Nếu thật sự có tình huống gì, hấn cô nương kia sẽ biết làm gì.

Sáng sớm, An Nhược Thần đã đợi Lục đại nương.

Lục đại nương đưa rau xong, cất sổ sách đi, đến phòng khách nhỏ để gặp An Nhược Thần, câu đầu tiên chính là hỏi: "Hôm qua cô nương lại gây ầm ĩ với An gia nữa sao?"

"Đại nương nghe nói rồi?"

"Đúng thế. Chuyện kiểu đó luôn lan truyền nhan mà." Lục đại nương có hơi lo lắng cho nàng, "Thế nhưng cô nương có phiền toái gì vậy?"

An Nhược Thần gật đầu. "Muốn nhờ đại nương giúp đây. Nhưng không phải chuyện của An gia, lại rất nguy hiểm."

Nhất thời Lục đại nương trở nên nghiêm túc: "Chuyện gì?"

"Từ trước đến nay ta toàn liên lụy đến đại nương, nhưng đại nương không so đo, nay đại nương lại bị Tiền Bùi và cha ta theo dõi, ta rất hổ thẹn với đại nương. Chỉ là chuyện trước mắt không cách nào so được với những điều đó, ta cần phải nói rõ với đại nương, nếu nhúng tay vào, sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Lại phải quản kín miệng, che giấu bí mật."

Hai mắt Lục đại nương sáng ngời, hạ thấp giọng hỏi: "Cô nương muốn mời ta cùng đối phó mật thám sao?"

An Nhược Thần gật đầu.

Lục đại nương tiến lên một bước, dùng sức siết tay An Nhược Thần, nói bằng giọng vô cùng khẳng định: "Ta đồng ý."

"Đại nương." Tuy cũng nằm trong dự đoán, nhưng An Nhược Thần vẫn bị chấn động. Nàng đúng là quá may mắn, lại gặp được người như thế.

"Nếu ta là đàn ông, ta cũng muốn ra chiến trường bảo vệ tổ quốc. Nay không phải là trên chiến trường, ở trong nhà mình, cống hiến một phần sức lực cho tổ quốc, ta đồng ý."

"Đại nương, vì để bảo đảm thuận lợi, chuyện này chỉ có thể có hai người chúng ta biết mà thôi."

Lục đại nương gật đầu, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Trong quân có gian tế, ta phát hiện được manh mối mới, không dám nói toạc ra. Nhưng thời gian cấp bách, phải điều tra tiếp. Nếu không, manh mối sẽ bị đối phương tiêu hủy. Nhưng ta vốn ở lầu Tử Vân, nhất định sẽ có người canh chừng nhất cử nhất động của ta, ngay đến quân lệnh bí mật mà gian tế kia cũng có thể biết được thì dù ta muốn làm gì, nhất định cũng không thoát khỏi tai mắt hăn. Cho nên, hôm qua ta mới cố ý gây gổ với nhị muội."

Lục đại nương hiểu ra: "Hôm nay lại tìm đến ta, cũng định là vì chuyện của An gia, không liên quan đến bên này."

"Đúng thế."

"Vậy cô nương nói cho ta biết xem An gia đã tạo nghiệt thế nào."

An Nhược Thần bị giọng điệu nghiêm túc nhưng nói càn của Lục đại nương chọc cười.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 51

An Nhược Thần nghiêm mặt, hỏi: "Đại nương có biết từ lâu Chiêu Phúc không?"

"Đương nhiên tôi biết. Tôi có quen Lữ lão hán chuyên cung cấp nguyên liệu cho từ lâu đó, nếu xét về nguyên liệu thượng đẳng trong cả thành này thì hẳn là nhất đấy, thậm chí ngoài quận cũng có mỗi, có thể lấy được ít đặc sản hiếm hoi. Có lúc tôi muốn hàng gì còn phải đến tìm hẳn nữa. Hẳn luôn luôn cúi dựa dẫm, lại hơi tham lợi. Còn cả Thiết Trụ chạy phòng nữa, là con của họ hàng hàng xóm tôi, xưa nay thường đưa ít đồ ăn ngon đến chỗ hàng xóm tôi, còn hay gật đầu chào tôi nữa." Lục đại nương dừng lại, nói: "Cô nương, nếu cần trèo lên nhân vật lớn thì tôi không có cách gì. Nhưng tôi sống ở Trung Lan khéo chuyện Trung Lan, là người Trung Lan chính hiệu, phận đàn bà muốn lo toan cả đời, đương nhiên phải giao tiếp với đủ loại người ở chợ phường. Tiểu thương sai dịch, thôn cô điền phụ, tôi đều quen không ít."

"Vậy đại nương có biết sòng bạc Tụ Bảo không?"

"Biết chứ. Huynh đệ ở cùng quân của hán tử nhà tôi bị gãy chân què tay trên chiến trường, sau khi quay về không có chuyện gì làm, vì kế sinh nhai mà từng làm canh cổng cho sòng bạc kia, tôi thường đến đưa thức ăn cho chàng. Cũng coi như là quen người ở đó. Đáng tiếc năm trước hẳn đã bệnh nặng qua đời. Hẳn có nhận nuôi một cô nhi, tên là Tề Chinh, đến nay thẳng bé vẫn được giữ làm chân chạy vặt ở chỗ đó, gần mười bốn rồi, tôi thường xuyên đến thăm, định tìm giúp nó chỗ khác để kiếm sống, dù sao sòng bạc cũng là nơi lộn xộn, không thể cố định lâu dài được."

An Nhược Thần đắn đo, như vậy xem ra có chút hy vọng thăm dò rồi.

"Đại nương, ta bị cuốn vào trong chuyện này, là có liên quan đến Từ bà mỗi." An Nhược Thần thuật lại đầu đuôi sự tình một lần, lược bỏ đi những chuyện giữa mình và Long đại tướng quân trong quá trình, chỉ nói là vì liên quan đến mật thám, kinh động đến quân đoàn, lúc nàng báo quan đã cầu xin được vào quân đốc sức, vì vậy tướng quân đã thu nhận nàng. Bây giờ chuyện thành ra thế nào, manh mối là gì, nàng cũng nhất nhất báo lại.

Lục đại nương nghe xong, cảm khái nói: "Mật thám lợi dụng Từ bà mỗi khống chế những cô nương kia, có lẽ cũng rất mất thời gian, từ chọn người cho đến sắp xếp, cũng không phải là chuyện dễ dàng."

"Bọn chúng cũng có người trong quân đội, nhất định ở những nơi khác cũng bố trí người." An Nhược Thần nhấn mạnh lần nữa, nhắc nhở Lục đại nương rằng thế lực mật thám Nam Tần có thể không bình thường.

Đầu óc Lục đại nương xoay chuyển rất nhanh: "Nay vì để tránh mật thám trong quân theo dõi, tìm ra manh mối của mật thám trong thành trung Lan, cô nương cũng định làm như Từ bà mỗi vậy."

"Ta từng được tướng quân và các vị đại nhân khác chỉ dạy, nên có biết một hai về cách mật thám làm việc. Nay mật thám chăm chú theo dõi động tĩnh quân đội, theo dõi động tĩnh của ta, nhưng nhất định sẽ không ngờ chúng ta dùng cách giống chúng, đang điều tra ngược lại chúng."

Lục đại nương gật đầu, hăng hái bảo: "Ai lại để ý đến một bà tử sai sử, nông dân trong ruộng và ăn mày trên đường? Cô nương, không phải tôi khoác lác đâu, nhưng tai mắt lảng giềng không thể kém hơn so với trong phủ trạch được. Tướng quân đại nhân từ vùng khác đến, muốn bố trí trong thành cũng phải dựa vào thái thú nha môn sắp đặt, nhưng như cô nương nói, thế lực mật thám chôn quá sâu, có lẽ quân đội cũng có điều kiêng kỵ. Mật thám có thể như vậy, thì chắc chắn không phải mấy tháng mấy ngày là

làm được. Bọn chúng đã là rắn bản địa trong thành, muốn so chiêu với chúng, thì cũng phải có rắn bản địa tương trợ mới được."

"Đại nương nói rất đúng." An Nhược Thần hạ giọng: "Chuyện này chúng ta không thể để quân đội biết, chỉ có thể âm thầm làm việc. Đợi tìm được bằng chứng xác thực, đến lúc đó mới có thể khiến mật thám không kịp ứng phó."

Lục đại nương gật đầu.

"Chắc chắn chuyện Triệu Giai Hoa nàng ta bị bệnh là giả, ta sợ nàng ta đã bị cầm tù, không có tự do."

"Tôi không qua lại nhiều với Lưu phủ lắm, tạm thời chuyện của Lưu phu nhân tôi không nghĩ ra được cách nào để điều tra." Lục đại nương nói, "Nhưng tôi có thể hỏi thăm hành động của Lưu lão bản được, Lưu lão hán qua lại với y nhiều năm, nên cũng hiểu y. Quan hệ giữa sông bạc và tửu lâu Chiêu Phúc là như thế nào, tôi cũng có thể nghe ngóng được một hai."

"Xin đại nương cẩn thận. Vị Lưu lão hán này cũng ra vào các phủ như đại nương, lại còn có mỗi buôn bán làm ăn với bên ngoài quận huyện, có rời khỏi thành cũng không khiến người ta nghi ngờ, rất thuận lợi để truyền tin và vật, đối với mật thám mà nói, đây là một nhân vật đáng để chiêu gọi."

Lục đại nương hiểu ra: "Cô nương nói đúng."

"Còn có hai manh mối nữa, cần đại nương phải phí tâm." An Nhược Thần nói: "Một là Trần bà tử và a hoàn Bình Nhi của Lưu phủ. Nếu không phải thật lòng tin tưởng, Triệu Giai Hoa sẽ không giao con gái cho hai nàng đưa ra khỏi cổng. Kết quả sau khi xảy ra chuyện, Lưu Tắc nói muốn đuổi bọn họ đi. Chưa đến hai ngày sau, Lưu Nhân đã mất tích. Còn nữa, cũng là điều ta cảm thấy quan trọng, chính là Lý Tú Nhi."

An Nhược Thần nói lại mối liên quan giữa Lý Tú Nhi và Triệu Giai Hoa cho Lục đại nương nghe, sau đó nói: "Triệu Giai Hoa hoàn toàn không ngại để lộ quan hệ của nàng ta và Lý Tú Nhi cho ta biết. Nên Lý Tú Nhi cũng là một ám thị, nhất định nàng ta biết một vài chuyện."

An Nhược Thần đã sớm nghĩ xong nên đối phó với Lý Tú Nhi như thế nào, rồi nói với Lục đại nương thế này thế nọ, Lục đại nương cảm thấy rất được.

Sau khi hai người tỉ mỉ bàn bạc, An Nhược Thần lại bảo: "Lúc đại nương với hàng xóm hành động, có thể gieo rắc ít lời được không, bảo là trước mắt tình hình giữa Nam Tần và Đại Tiêu ta rất căng thẳng, nghe nói quan phủ đề phòng mật thám vận chuyển tiền hàng người vật, nên gần đây tốt nhất mọi người yên phận chút, trước đây có gì mờ ám thì nhanh chóng dứt lốt lo liệu cho tốt, tránh bị nắm thóp. Hôm nay quan phủ muốn tìm những người này ra để trị tội, giết gà dọa khỉ."

"Vì sao lại thế?"

"Những phú thương quan thân kia, có chuyện mua bán nhà ai là không có ít dơ bẩn? Nói không chừng còn chính họ giúp Giải tiên sinh lén vận chuyển đồ. Trong lòng nếu có quỷ, ắt hẳn sẽ đề phòng. Nếu chuyện này đồn ra giữa phố, mọi người sẽ nhanh chân nói cho nhau biết, các nhà vội vã chuẩn bị dứt lốt, sự chú ý trên phố sẽ chuyển đến nơi phố phường. Chắc hẳn cha ta cũng ở trong số đó. Không chừng Lư lão hán mà đại nương nói cũng sẽ để ý chuyện này."

Lục đại nương hiểu ra: "Vậy lúc tôi đi tìm hiểu sẽ nói chuyện. Hơn nữa mọi người để ý đến chuyện này nhiều, sẽ coi nhẹ hành động của chúng tôi. Chỉ cảm thấy cô sẽ lợi dụng cơ hội đối phó với An gia, coi thường Triệu Giai Hoa."

An Nhược Thần gật đầu: "Chưa hẳn đã có hiệu quả, nhưng đảo lộn mọi thứ lên cũng không sai. Đại nương, lúc đại nương truyền lời nhớ ẩn nấp đấy, đừng để người ta phát hiện ra căn nguyên là bắt đầu từ đại nương."

Lục đại nương đáp: "Chuyện này không thành vấn đề, yên tâm."

"Còn nữa, đại nương và ta không thể gặp mặt quá thường xuyên được, cần phải giữ giống như trước, nếu không sẽ làm người khác nghi ngờ. Ta nhớ đại nương biết chứ?"

"Có biết một ít."

"Vậy lúc đại nương đến đưa rau là đưa thẳng đến hậu tạp viện, kiểm nhận ngay trước mặt vệ binh, sau đó đại nương cầm hóa đơn đến phòng kế toán ở Tây viện để ký sổ phải không?"

"Đúng thế."

"Lúc đến phòng kế toán của Tây viện, có vệ binh đi theo không?"

"Không có ai đi theo cả. Tôi luôn đi nhanh về nhanh, không bao giờ đi dạo đi lạc, những huynh đệ vệ binh kia cũng biết phu gia tôi là quân hộ, nên khá khách khí quan tâm đến tôi. Có lúc tôi xách đồ nặng quá, cũng sẽ giúp khuân vác xách hộ."

"Vậy thì tốt. Từ hậu tạp viện đến phòng kế toán cần đi qua hành lang, ở chỗ ngoặt thứ hai, bên cạnh có cây tùng bách, ở hòn đá thứ ba dưới mái hiên, có thể cất giấy dưới đó. Hôm qua ta có đặt ở đó một lá bùa, chính là loại giấy hoa tiên* cầu an bình thường khi đến chùa cầu phúc. Hằng ngày chúng ta cứ như thế mà liên lạc. Như lần này, chuyện chia thành một hai ba, sông bạc là một, Lưu Tắc là hai, Lý Tú Nhi là ba, chuyện nào có tiến triển thì có thể viết số tương ứng lên giấy. Nếu cần hẹn gặp mặt, dùng giấy hoa tiên của chùa nào đó viết giờ lên, chúng ta sẽ giả như vô tình gặp được ở chùa vào giờ đấy. Nếu có chuyện khẩn cấp cần bàn bạc ngay thì trực tiếp

đến tìm ta, sau đó cứ đá vào hai chân nhị muội ta**, để muội ấy chạy đến làm ồn, chúng ta gặp mặt nói chuyện, đương nhiên là liên quan đến An phủ."

(*Giấy hoa tiên: một thứ giấy khổ nhỏ mà vẽ màu đẹp dùng để viết thơ từ cho lịch sự, vì thế mới gọi thư từ là tiên.)

(**Âm chỉ hành động gây sự.)

Lục đại nương ghi nhớ trong lòng, gật đầu.

"Ngoài ra, chuyện chúng ta điều tra án, nhất thiết không thể truyền ra ngoài. Đại nương nhờ người làm việc cũng phải chia rõ, liên lạc một tuyến, đừng để nhiều người liên quan đến nhau lắm. Chúng ta không biết người nào mới đáng tin. Nếu có người nói, không thể nói tên thật ra được, cứ bảo là..." An Nhược Thần nghĩ ngợi, "Cứ bảo là Linh tiên sinh*."

(*Linh có nghĩa là chuông.)

"Linh tiên sinh?"

"Đúng thế. Còn người cung cấp tin tức mạnh mẽ cho ta, không phải Lục đại nương, mà là Điền lão gia."

Lục đại nương ghi nhớ từng chuyện. Lại kiểm tra rõ ràng lại với An Nhược Thần những chi tiết cần điều tra. Đến lúc này mới cáo từ.

Lúc nàng rời đi có đi ngang qua hành lang đó, để ý hòn đá ở chỗ ngoặt thứ hai. Nàng ta giả vờ đi đến nhìn kỹ từng bậc, quan sát bốn bề vắng lặng, rồi ngồi xuống xoa giày, nhắc hòn đá thứ ba lên, quả nhiên bên dưới có giấy hoa tiên. Lục đại nương nhanh chóng rút giấy ra nhét vào trong tay áo, để viên đá nằm ngang, sau đó rời đi như không có chuyện gì.

Long Đại lúc này, đang ngồi ở trong thôn dưới chân núi huyện Thạch Linh, ngồi đối diện là Vi huyện lệnh của huyện Thạch Linh và Trần huyện lệnh của huyện Cao Đài. Đây cũng là một trong chuyện quan trọng hẳn đến đốc Thạch Linh.

Hai huyện lệnh đưa mắt nhìn nhau, có chút khó xử: "Điều Long tướng quân nói bọn ta biết, nhưng sự việc quan trọng, quân đội muốn bố trí phòng ngự vào trong thôn, quấy nhiễu bách tính, bọn ta biết trấn an thế nào đây? động tĩnh lớn như vậy, làm sao dám không báo thái thú đại nhân được? Theo như luật thì phải vào lúc thời chiến mới có thể bao vây thôn."

Long Đại lạnh lùng nói: "Ta cũng đã ở đây rồi, còn chưa phải là thời chiến sao? Có phải cần binh tướng Nam Tần đánh đến cầm đại đao gác lên cổ của hai vị thì mới là thời chiến? Bốn tướng quân không phải đang thương lượng với các người. Mà đang hạ quân lệnh. Huyện Thạch Linh nằm sau chiến trường ở đốc Thạch Linh, huyện Cao Đài kế tiếp theo đó, nếu khai chiến, hai nơi này chính là yếu địa, quân đội cần phải bố trí sắp xếp trước thời hạn."

Trần huyện lệnh định nói gì đó, nhưng Long Đại đảo mắt liếc qua, Trần huyện lệnh vội ngậm miệng.

Long Đại nói tiếp: "Vị trí hai huyện cũng rất quan trọng, chuyện liên quan đến quân cơ thì dù có làm lớn hơn đi nữa cũng phải hoàn thành cho được. An nguy của bách tính, bốn tướng quân luôn đặt trong lòng, cho nên mới báo trước, để các người sớm khơi thông. Từ hôm nay, binh tướng trong quân vào huyện nhà trợ giúp hai vị đại nhân, nhất định trong kỳ hạn phải thu xếp ổn thỏa theo lời ta. Hai vị đã nhân biết chưa?"

Long Đại phát tay, lập tức một hàng binh sĩ đứng bên cạnh hai vị quan huyện. Một người trong đó ngược gương mặt trẻ con lên cười một tiếng, chính là Tông Trạch Thanh.

Hai vị quan huyện vội vã gật đầu.

Long Đại lại nói: "Chúng đại nhân còn có vấn đề gì không?"

Trần huyện Lệnh nhìn Vi huyện lệnh, lấy hết dũng khí, hỏi: "Nhưng giấu thái thú đại nhân không báo, hạ quan không đảm đương nổi trách nhiệm này."

"Nếu sau này thái thú có trách cứ các người, các người cứ đưa công hàm lệnh thư của ta ra cho ông ta xem, tất cả có ta đây, không đến lượt các người đảm đương. Nhưng nếu các người không tuân theo quân lệnh, tự ý làm bậy, ta e chúng vị đại nhân đây cũng không có số để gánh vác đâu."

Mặt hai vị huyện lệnh trắng bệch ra.

Long Đại nghiêm túc nói: "Sau này luận công ban thưởng, đương nhiên hai vị đại nhân cũng có phần."

Hai vị huyện lệnh đưa mắt nhìn nhau, có phải nửa câu sau là nếu không làm theo quân lệnh, e là không có số để lĩnh thưởng?

Kết quả Long Đại không nói gì. Hắn chỉ nhìn bọn họ, thấy hai vị huyện lệnh gật đầu liên tục, không dám nói một chữ không. Không những không dám từ chối, ngay đến ý đồ của Long đại tướng quân cũng không dám hỏi nhiều.

Sau khi Lục đại nương đi, An Nhược Thần vẫn không rời khỏi lầu Tử Vân. Sau khi nàng xin Phương Nguyên chỉ giáo chuyện quản sự thì đến giáo trường luyện tập quyền cước. Đến Khánh ở bên chỉ điểm cho nàng. Vừa giúp nàng ra dấu chiêu thức vừa tán gẫu: "Lục đại nương tìm cô nương có chuyện sao?"

An Nhược Thần miễn cưỡng quét chân một cái, lại nhìn Điền Khánh nhắc chân dễ dàng. An Nhược Thần đứng trên đất thở hổn hển: "Không

phải nàng tìm ta, mà là ta tìm nàng. Trong nhà ta biết chuyện nàng ấy từng giúp ta trốn nhà, ta sợ liên lụy đến nàng."

Điền Khánh rất đồng tình, rồi đề tài chuyển sang chuyện động tác của An Nhược Thần chưa đủ, không hỏi thêm về Lục đại nương nữa.

Đến chiều muộn, An Nhược Thần nhận được tin của Long Đại. Tin là do trưởng sứ Lý Minh Vũ sai người đưa đến. An Nhược Thần mở ra đọc, tin viết rất đơn giản, chỉ nói là hắc đã đến nơi, mọi chuyện thuận lợi. Dặn nàng nghiên cứu luyện tập những chuyện mà hắc dạy nhiều hơn.

An Nhược Thần suy nghĩ rất lâu, cuối cùng viết một phong thư hồi đáp, chỉ có hai chữ: "Tuân lệnh."

Đến trưa Lục đại nương đưa thức ăn đến cho Tề Chính ở sông bạc Tự Bảo. Tề Chính rất vui, mỗi lần Lục đại nương đến là cậu có thể được ăn ngon. Tề Chính kéo Lục đại nương ngồi xuống ghế đá ở hậu viện trong sông bạc, trò chuyện đôi chút chuyện sinh hoạt với nàng. Lục đại nương nhìn bốn bề yên ắng, nhỏ giọng hỏi cậu: "Ở đây có an toàn không? Ta có nghe nói chút chuyện."

Tề Chính sửng sốt, hơi hoảng hốt: "Đại nương đã nghe được gì?"

Lục đại nương cũng ngây ra, vốn chỉ tính hỏi thăm quan hệ của Lưu Tắc với lão bản sông bạc là Lâu Chí mà thôi, nhưng nhìn phản ứng của Tề Chính, chẳng lẽ thằng bé có phát hiện được đại sự gì khác sao?

Thế là Lục đại nương nói: "Lần này con phải nghe ta, không thể nán lại đây được nữa, đi với ta thôi." Nàng khuyên thằng bé đã hai năm, nhưng thằng bé không chịu, chẳng lẽ còn có nội tình?

Quả nhiên Tề Chính vẫn nói lời kia: "Không được, con không đi."

"Vì sao?" Lục đại nương xụ mặt, "Con tính giấu ta đến khi nào?"

Tề Chinh cúi đầu, sau một hồi do dự mới nhỏ giọng nói: "Cha Dương đã ra đi hai năm rồi, chỉ có đại nương là người thân của con. Con biết đại nương đối tốt với con. Không phải con cố ý muốn giấu đại nương, nhưng chuyện này rất nguy hiểm, con biết đại nương là người tốt, cha Dương cũng thường xuyên nhắc đến tình nghĩa với Lục đại thúc với con, nếu đại nương biết chuyện này, ắt hẳn đại nương sẽ nhúng tay vào. Con không muốn đại nương nguy hiểm."

Lục đại nương sững sốt, không ngờ lại là lý do này. Nàng bắt lấy tay Tề Chinh: "Con nói rõ ra đi, là chuyện gì, có liên quan gì đến hán tử nhà ta không?"

"Không, không." Tề Chinh vội nói: "Không liên quan đến Lục đại thúc. Chỉ là..." Cậu nhìn hai phía, chắc chắn không có người thì lại nhìn Lục đại nương, thấy vẻ mặt nàng là biết lần này không thể lừa được, bèn cắn răng, thấp giọng nói: "Trong sông bạc này có bí mật."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 52

*Từ chương này trở đi tớ sẽ điều chỉnh lại nhân xưng của Lục đại nương là “bà”, những chương trước tớ không sửa vì lười quá T_T (các bạn thông cảm...) Bản ebook sẽ được sửa từ đầu đến cuối.

Lục đại nương cau mày lắng nghe.

Tề Chinh nói: "Cha Dương phát hiện có gì đó không đúng. Hôm đó cha nói với con, bảo con hôm sau đi tìm đại nương, sau này sẽ theo đại nương kiếm sống, ông phải ra khỏi thành, e là không có cách nào chăm sóc con được. Con hỏi ông ấy vì sao, ông mới nói là con còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Con quần lấy ông hỏi, ông chỉ bảo, trong thành xảy ra chuyện lớn, ông phải đi tìm Mục tướng quân ở thành Liêu báo án."

"Mục tướng quân?" Lục đại nương ngắt ra. Hồi trước chồng và con bà cùng Dương đại ca đều phục vụ trong đoàn quân Mục gia. Là chuyện gì mà dù bị gãy tay què chân, vẫn phải đến nơi xa xôi như thế tìm quân đội?

Tề Chinh nói tiếp: "Con không hiểu, nếu có chuyện báo quan, vì sao không tìm thái thú đại nhân. Cha Dương nói trong thành có mật thám, ai biết thái thú đại nhân có tin hay không, trực tiếp báo cho quân đội còn đáng tin hơn."

Lục đại nương chết lặng: "Đây là chuyện lúc nào?"

"Hai năm trước ạ. Chính là trước khi cha Dương qua đời."

Lục đại nương quá đổi kinh ngạc, không ngờ từ lâu như thế, đã có người phát hiện ra chuyện mật thám. Bà lập tức có liên tưởng không tốt, "Dương đại ca bị bệnh thế nào?" Hồi trước chính do bà lo liệu hậu sự, bà mua một ngôi mộ an táng ở ngoại thành, ở đó còn chôn cất chồng và con bà, cũng giữ lại một chỗ cho mình.

Tề Chinh đỏ mắt: "Con thấy không phải là bị bệnh. Cha Dương dặn dò con xong thì đi gác đêm ngay. Ông ấy định chờ hôm sau sau khi con đi thì sẽ lên đường. Lúc ấy con không nghĩ nhiều, vâng lời đi ngủ. Nhưng sáng hôm sau, bọn họ đến nói với con là cha Dương bị nhiễm phong hàn, ngã bệnh, bọn họ bố trí ở một căn phòng khác. Con liền đến xem, mặt cha Dương tái xanh, đang còn ngủ say. Bên cạnh có một đại phu, nói là vội đến khám bệnh cho cha."

Lục đại nương gật đầu, những điều này bà cũng biết, lúc ấy Tề Chinh khóc tìm đến bà, bà lật đặt đến thăm, đúng là bệnh rất nặng. Đại phu nói bệnh cũ tái phát, cộng thêm nhiễm lạnh ban đêm lại còn uống rượu, nên không khả quan. Kê toa cho uống mỗi ngày, nhưng cũng không thấy biến chuyển tốt, kéo dài ba ngày rồi ra đi.

Tề Chinh nói: "Khi ấy bọn họ không để con chăm sóc cho cha, nói con còn nhỏ, dễ lây bệnh. Nhưng nhân lúc không có ai con lén đi vào, đúng lúc cha đang tỉnh, ông dùng hết sức nói với con, bảo con rời khỏi chỗ này, còn nói giữ lại thi thể của ông. Lúc ấy ông nói không rõ lời lắm, vất vả lắm con mới nghe được chút."

"Giữ lại thi thể của ông ấy?" Lục đại nương hỏi: "Vậy nên sau khi ông ấy qua đời, con mới xin ta đi nhặt xác an táng thay ông ấy đúng không?"

Tề Chinh gật đầu, "Con không có bạc, nếu không phải hạ táng thì cũng chỉ có thể đốt. Nhưng cha Dương nói muốn giữ lại."

Long Đại hiểu rồi, "Con cảm thấy cái chết của Dương đại ca kỳ lạ nên mới không muốn đi, muốn ở lại điều tra chân tướng."

Tề Chính gật đầu.

"Thằng bé này." Lục đại nương ôm Tề Chính vào lòng, "Con nên nói sớm cho ta mới phải." Lục đại nương nghĩ đến Dương đại ca bị giết hại, lệ nóng tuôn tràn thấm ướt vạt áo.

"Nói cho đại nương biết, nhất định đại nương sẽ không ngồi nhìn. Trên đời này, chỉ có đại nương là đối tốt thật lòng với con. Con sợ đại nương cũng bị hại."

"Đương nhiên ta sẽ không ngồi nhìn rồi. Nếu Dương đại ca bị người ta giết hại, nhất định ta sẽ đòi lại công bằng cho ông ấy."

Tề Chính dùng sức gật đầu, "Hai năm này, con cứ giả vờ không biết gì, cuối cùng đi theo đám Ngưu ca lẫn lộn. Cũng điều tra được ít chuyện."

"Chuyện gì?"

"Đại nương chớ để ý. Những chuyện này nguy hiểm, đại nương biết cũng không tốt đẹp gì."

"Con chỉ là một đứa bé, không ai giúp con, làm sao con trả thù thay Dương đại ca được. Đại nương không sợ nguy hiểm." Lục đại nương sờ đầu Tề Chính, "Đại nương phải bảo vệ con, nếu không xuống đến cửu tuyền, gặp Dương đại ca, đại nương biết ăn nói sao với ông ấy. Tuổi con còn nhỏ, lại ở sông bạc này, quen biết không nhiều người, nhưng đại nương thì không như thế. Đại nương có thể tìm được người giúp. Tề Chính, con phải nói cho đại nương biết đã xảy ra chuyện gì."

Tề Chính căn môi: "Đại nương phải bảo đảm sẽ không ép con rời đi, sẽ không ngăn con điều tra."

"Vậy con phải bảo đảm với đại nương là phải thật cẩn thận, không được mạo hiểm."

"Sẽ không đâu ạ." Tề Chinh khá tự hào: "Con giả vờ giỏi lắm. Hai năm qua, không ai nghi ngờ, bọn họ không biết chuyện con đang điều tra." Tề Chinh lại nhìn xung quanh, ở đây yên tĩnh, ít người qua lại, thế nên cậu lại hạ giọng nói tiếp: "Tạm thời chưa tìm ra manh mối của mật thám, nhưng con thấy bọn họ giết người. Chuyện này còn có liên quan đến Từ bà mối."

Lục đại nương hoảng hốt. Lại còn cả Từ bà mối nữa. "Giết ai cơ?"

Tề Chinh nói: "Con không quen. Là một vị công tử. Công tử ấy đi theo Lưu lão bản và Từ bà mối đến. Lúc đó con mới đưa trà cho khách ở đại sảnh xong, thấy Lưu lão bản kéo người đi vào, đi đằng sau là Từ bà mối sắc mặt khác thường, bọn họ đi thẳng vào mật thất. Mật thất này cũng là một bí mật. Bên ngoài nhìn thì không khác gì nhà gian bình thường, nhưng có lần con thấy rõ có người đi vào, bèn đi đến tính nghe trộm bọn họ nói chuyện, kết quả trong phòng lại không có ai, như có phép thuật vậy. Sau đó con lại thấy những người đó đi ra từ căn phòng kia. Vậy là con biết trong phòng đó có điều kỳ lạ. Con thấy Lưu lão bản bọn họ đi vào, bèn bám gót bọn Ngưu ca đi ngang qua, con muốn xem rốt cuộc đã có chuyện gì, kết quả đứng ở cạnh cửa lén nhìn, thì ra trong tủ có có quan, xoay một cái, tủ liền mở ra. Công tử bị bọn Ngưu ca túm tay che miệng, kéo vào trong đó."

Lục đại nương vội hỏi: "Có biết được tên họ của công tử kia không, mặt mũi đáng dấp ra sao?"

Tề Chinh lắc đầu: "Không nghe thấy bọn họ gọi tên y. Chỉ thấy đáng vẻ thư sinh trắng nõn văn nhã, mi thanh mục tú."

"Sau lại thì sao?"

"Sau lại con đã rời khỏi đó. Một lúc sau thì con làm vài chuyện vặt, thời cảm thấy gian trôi qua rất lâu, chắc hẳn bọn họ đã đi ra rồi. Con bèn tính

đi đến thăm dò xem trong mật thất kia có gì." Tề Chính vừa nói đến đó, liền bị Lục đại nương trợn mắt nhìn.

Tề Chính vội xua tay: "Đừng giận đừng giận, con rất cẩn thận mà. Đây không phải là muốn tìm được bằng chứng mật thám, tìm được bằng chứng bọn họ mưu hại cha Dương sao, con cũng phải đi tìm Mục tướng quân báo án." Cậu nói tiếp: "Con vặn mở cơ quan, phát hiện đằng sau tủ quần áo là một hành lang dẫn đi xuống. Cũng không biết vì sao mà bên trong không cảm thấy ngột ngạt, nhìn hành lang thì thấy rất sâu. Con liền đi xuống. Kết quả đi được một chặng thì thấy có bố trí mấy gian phòng. Con sợ hãi tính quay về, chợt nghe thấy tiếng của bọn họ. Bọn họ đã giết vị công tử kia rồi, còn bảo là định chặt chém rồi vất ra ngoài thành. Ném vào trong núi, cho dã thú ăn sạch sẽ, sẽ không có người phát hiện. Lưu lão bản nói ngày nào thùng nước cam ở lầu lầu cũng ra khỏi thành, sẽ không có ai biết."

Lục đại nương vừa nghe thế, sợ đến mức tim ngừng đập. Một hồi lâu mới hồi thần hỏi: "Chuyện này xảy ra từ khi nào?"

"Mười lăm tháng tư."

Cũng chính là trước khi An Nhược Thần nghe thấy Từ bà mối và Tạ tiên sinh bàn bạc, chắc chắn công tử này không phải là Tạ tiên sinh. Lục đại nương thầm tính trong lòng.

Tề Chính lại nói: "Lúc đó con nghe bọn họ nói như vậy, sợ đến mức nhũn cả chân, nên không dám nghe tiếp nữa. Liền vội vã lặng lẽ đi ra. Sau khi ra ngoài thì bị sai đến đại sảnh dâng trà đưa điểm tâm. Con chạy trước chạy sau ra vào vào, lại thấy Lưu lão đi đi về phía mật thất. Không lâu sau thì bọn họ cùng ra ngoài. Lưu lão đại với Lưu lão bản đi lên lầu, còn Từ bà mối thì ra đại sảnh đánh bài, chưa chơi xong hai ván đã âm thầm đi vào mật thất. Con theo dõi động tĩnh của nàng. Sau khi nàng ra khỏi mật thất, cũng không biết vì sao mà tỏ ra vô cùng mừng rỡ, như nhặt được bảo bối

vậy. Sau đó nàng ta chết, con liền đoán, liệu có liên quan đến chuyện này hay không."

"Sau khi Từ bà mỗi chết, liệu có chuyện đặc biệt nào xảy ra không?"

Tề Chính nghĩ ngợi rồi lắc đầu: "Không ạ."

"Trong sông bạc, con có từng gặp vị công tử nào gọi là Tạ tiên sinh không?"

"Có một lão họ Tạ đến, nhưng đã già rồi mà. Ở nơi phố tây đó. Con nghe bọn họ nói đến mấy lần. Thiếu nợ không trả được, phải bán cháu gái đi."

Lục đại nương cau mày. Vậy chắc chắn không phải người này.

"Trong sông bạc có công tử tiên sinh nào tiếp xúc nhiều với Từ bà mỗi không?"

Tề Chính lắc đầu, hỏi: "Đại nương hỏi thăm chuyện này làm gì?"

"Đại nương nghe nói Từ bà mỗi có liên quan đến mật thám, cho nên người mà nàng ta tiếp xúc, cũng sợ có dính líu. Nàng ta chết rồi, có lẽ cũng chết giống Dương đại ca, đều bị diệt khẩu."

Tề Chính cắn răng: "Đáng tiếc con không điều tra được manh mối gì."

Lục đại nương vội dặn: "Con đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa. Những người này không phải hiền lành gì, Dương đại ca đã chinh chiến sa trường, kinh nghiệm giày dạn, vẫn còn bị chúng hại chết trắng trợn. Nếu không phải con, đại nương cũng không biết cái chết của ông ấy lại kỳ lạ như vậy. Con đừng ý mình nhỏ tuổi người khác không để ý, nếu làm chúng nghi ngờ, con sẽ nguy hiểm ngay."

"Con không sợ."

"Nhưng đại nương sợ. Con không thể gặp nạn được." Lục đại nương sờ đầu Tề Chính, "Chuyện này mình con đảm đương không nổi, đại nương sẽ xử lý chung với con. Nhưng con phải đồng ý với đại nương, sau khi chuyện này kết thúc, con nghe ta, rời khỏi nơi này, đại nương sẽ tìm việc cho con."

Tề Chính gật đầu: "Chỉ cần có thể trả thù cho cha, cái gì con cũng làm."

Lục đại nương dặn dò Tề Chính tỉ mỉ một hồi, Tề Chính nghiêm túc lắng nghe.

Sau khi từ giả Tề Chính, Lục đại nương đi vòng qua tửu lâu Chiêu Phúc, một chuyến này làm bà sợ mất hồn vía, toàn bộ vải lụa ở tửu lâu Chiêu Phúc đã đổi thành màu xanh nhạt, tuy không âm đạm lạnh lẽo như màu trắng, nhưng một tửu lâu yên ổn lại đổi thành như vậy thì đúng là khá dọa người. Đi một vòng, không thấy chuông đỏ mà An Nhược Thần nói đâu, ngược lại trên nếp lụa ở mỗi cửa sổ đều treo một chiếc chuông trắng.

Lục đại nương nhanh chóng đi tìm Thiết Trụ chạy bàn hỏi thăm. Thiết Trụ lo lắng nghiêm mặt nói: "Nhà đông gia có tang, từ hôm nay bọn ta không tiếp khách nữa rồi. Đợi nửa tháng sau mới khai trương lại."

Lục đại nương hết hồn: "Tang sự? Là ai qua đời vậy?"

"Phu nhân của đông gia. Mấy ngày trước con gái đi lạc, phu nhân không chịu nổi đã kích mà đổ bệnh, đến mức không dậy nổi, còn điên điên khùng khùng, nghe nói đêm qua nhân lúc đông gia ngủ say không để ý, đã để lại di thư treo cổ tự vẫn. Tìm đại phu đến cứu, nhưng không cứu nổi, cứ vậy mà ra đi."

Lục đại nương kinh hãi không thốt nên lời.

Thiết Trụ oán trách, "Đột nhiên hôm nay nói không đón khách nữa, phải giải thích với từng khách đã đặt bàn trước, trả lại ngân lượng, ngày mai bọn

ta sẽ được nghỉ. Cũng không biết có trả tiền công nửa tháng này hay không."

Lục đại nương vội vã cáo từ, không biết nên làm sao. Quá đột ngột, chuyện này không thăm dò cũng được, nhưng nghe ngóng rồi mới biết có việc như thế, bà phải cấp tốc nói cho An Nhược Thần.

Nhưng mới gặp vào sáng hôm nay. Nếu xảy ra chuyện, phía mật thám chắc chắn sẽ giám sát chặt chẽ. Giờ bà đi lại như thế, liệu có khiến người ta nghi ngờ không?

Đúng rồi, có cách rồi.

Lục đại nương đi về phía An phủ.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Mẫn công tử bình tĩnh nhìn thi thể Triệu giai Hoa ở trước mặt. Lưu Tắc âm u đứng bên cạnh.

"Ta đã tra hỏi những gì nàng ấy nói rồi. Nàng vốn có một tình lang, nàng muốn đi tìm hã, nhưng biết ta sẽ không bỏ qua cho nàng. Chuyện của chúng ta, trước đó Từ bà mối đã để lộ một hai câu với nàng ấy, nhưng không rõ rốt cuộc nàng ấy đã biết những gì, chỉ nói ta có thủ đoạn làm xương làm bậy. Sau khi Từ bà mối chết, nàng cảm thấy đây là một cơ hội. An Nhược Thần báo quan trốn nhà đã làm nàng ấy để ý, nàng muốn lợi dụng nàng ta. Thế nên mới cố ý lừa gạt, đưa đến sự chú ý của An Nhược Thần, muốn để An Nhược Thần đối phó ta. Như thế, nàng sẽ nhân lúc rối ren mà thoát thân."

"Chính người tự ra tay?" Mẫn công tử nhìn vết siết trên cổ Triệu Giai Hoa.

"Chỉ đành vậy." Giọng của Lưu Tắc nghe có vẻ đau lòng, nhưng vẫn coi như là tỉnh táo, "Cũng không thể bị một tiện nhân làm liên lụy được."

"Nàng ta đã nói gì với An Nhược Thần?"

"Không có gì, chỉ nói nàng bị ta và Từ bà mối ép gả đến đây, ám chỉ ta không lương thiện như bề ngoài. Nàng không có bằng chứng, nói không ai tin, nên cũng chỉ nói mấy lời đúng sai lẫn lộn, khơi mào sự chú ý của An Nhược Thần."

"Vậy con gái đâu?"

"Nhắc tới mới nhớ, chính là ở chỗ nữ nhân độc ác này. Nàng nói nàng đã giết con gái, chỉ vì để giá họa cho ta. Vốn nàng không nói được ta đã làm chuyện ác gì, dù sao cũng phải nằm trong tay một hai chuyện. Thế là tự mình ra tay, nguy tạo thành tai nạn. Nếu ta xảy ra chuyện, chẳng những nàng có thể thoát thân mà còn có thể lấy được gia sản của ta, đến lúc đó lại đi tìm tình lang." Lưu Tắc quay đầu nhìn Giải tiên sinh, đầy cảm phẫn nói: "Công tử nói xem, có phải nàng quá ác độc không. Chỉ hận trước đây ta không nhìn ra."

"Thích một cô gái chốn lầu xanh, người còn trông chờ nàng ta đơn thuần ngây thơ ư?"

Lời của Giải tiên sinh đập mạnh vào lòng Lưu Tắc, cho đến nay y chưa bao giờ nhắc đến với vị Mẫn công tử này Triệu Giai Hoa là gái lầu xanh ở ngoài quận.

"Công tử nói phải." Lưu Tắc cúi đầu cung kính.

Lai lịch của Triệu Giai Hoa, chỉ có Từ bà mỗi biết. Từ bà mỗi có quá nhiều điểm yếu trong tay y, nên y đoán nàng ta sẽ không dám đi nói lung tung. Chỉ là hôm nay xem ra, nàng ta đã nói cho Mẫn công tử này rồi.

Lúc trước Mẫn công tử nói cần một bà tử đi khắp nơi trong thành biết bầu vú quan hệ với các hộ, y liền giới thiệu Từ bà mỗi. Nhưng cụ thể Từ bà mỗi làm gì, y không biết. Từ bà mỗi tham tiền thích đánh bạc, điểm này đã bị giữ chặt. Mẫn công tử không để y ra mặt, mà đích thân đi chiêu mộ Từ bà mỗi. Tuy xưa nay Lưu Tắc và Từ bà mỗi có qua lại, ép nàng ta làm chuyện giúp mình, nhưng chưa từng nghe Từ bà mỗi chắc đến Mẫn công tử nửa lời. Y cũng không tiện hỏi, bởi vì Mẫn công tử không cho phép.

Y đoán có lẽ Từ bà mỗi cũng không biết, hai người bọn họ đang làm việc cho cùng một người.

Giờ nghĩ lại có phần hối hận, y không nên vì sợ Từ bà mỗi tố cáo công tử y hỏi thăm mà không chịu nghe ngóng, vốn Từ bà mỗi đã tiết lộ tuốt tuốt tất cả mọi chuyện của y cho Mẫn công tử rồi, mà y thì chẳng hay biết gì. Điều này làm cho y rất không thoải mái. Y không phải do Mẫn công tử chiêu mộ. Y đồng ý hợp tác với người có quyền cao hơn kia, kết quả sau khi nghe theo dặn dò làm việc cho Mẫn công tử, y cảm thấy càng ngày mình càng không được coi trọng. Hở một tí là Mẫn công tử lại vênh mặt, gạt y rất nhiều chuyện. Đi đến ngày hôm nay, y cảm thấy khó mà nhẫn nhịn được nữa.

Nhưng Lưu Tắc vẫn giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục nói: "Sẽ dứt lốt phía quan phủ cho tốt. Nội tử ngủ trưa cùng con, không cần thận làm con chết ngạt, sợ ta trách cứ, nên mới ngụy tạo thành con bị bắt cóc, rồi làm ầm lên quan phủ. Sau khi từ nha môn về, nàng luôn áy náy tự trách, uất ức sinh bệnh, nói năng cũng bắt đầu điên điên. Cuối cùng đêm qua đã không chống lại nổi áy náy đau khổ mà tự vẫn chết. Trong di thư có nói rõ tất cả, có điều nàng cứ điên điên như thế, nhưng không hề nói giấu thi thể của con ở đâu."

Mẫn công tử không nói gì, hẩn nhìn thi thể của Triệu Giai Hoa.

Lưu Tắc lại nói: "Từ lâu đóng cửa nửa tháng, ta phải làm tang sự cho nội tử. An Nhược Thần sẽ không nghe ngóng được gì. Dần dà thời gian qua đi, nàng sẽ đi điều tra nơi khác."

Rốt cuộc lần này Mẫn công tử đã có phản ứng - hẩn gạt đầu.

"Công tử yên tâm, chuyện công tử dặn dò, tuyệt đối ta sẽ làm cho thỏa đáng. Ta cũng không phải là Từ bà tử. Chuyện công tử không để ta hỏi, cho đến nay ta không bao giờ nhiều lời. Đến lúc chết Từ bà mỗi cũng không biết chuyện ta và công tử có quen biết." Thậm chí y cũng không hỏi Mẫn công tử rằng có phải cái chết của Từ bà mỗi có liên quan đến hẩn không. Thật ra không cần hỏi cũng biết, y không ngốc.

"Ta yên tâm." Mẫn công tử nói: "Vậy thì người cứ xử lý hậu sự cho tốt. Tạm thời chúng ta không liên lạc."

Lưu Tắc cung kính đáp. Ra ngoài cửa kiểm tra thấy không có ai, mới để Mẫn công tử lặng lẽ rời đi.

Lưu Tắc quay lại vào nhà, nhìn di dung ảm đạm của Triệu Giai Hoa, khẽ vuốt mặt nàng, "Nếu nàng an phận nghe lời, thì đâu đến nỗi này."

Về phần Lục đại nương chạy đến An phủ, cầu kiến nhị cô nương An Nhược Hi. Nhận được câu trả lời là nhị tiểu thư đang ngủ trưa, không tiếp khách. Lục đại nương không gấp gáp, chỉ nói canh cửa thông báo lại lần nữa, bà là được An quản sự lâu Tử Vân nhờ chuyển lời đến An gia nhị cô nương, nếu nhị cô nương xác nhận không gặp, vậy thì để bà đi về báo lại.

Canh phòng cầu nhàu, nhưng cũng không dám mạnh mẽ, đành vào nhà thông báo lại.

Đúng là An Nhược Hi đang ngủ trưa, bị nha hoàn gọi dậy nghe chuyện này thì tức đến mức muốn hất cả giường. Tốt lắm, rất tốt! Tưởng An Nhược Hi nàng là trái hồng mềm muốn bóp lúc nào thì bóp sao. An Nhược Hi cấp tốc chải đầu thay y phục, lạnh lùng lại đoan trang ngồi trong phòng tiếp khách gặp Lục đại nương.

"Đại nương hôm nay được lắm, bám lấy đại tỷ rồi, làm chân chạy vặt."

Lục đại nương cười một tiếng: "Cũng là nhờ phúc của nhị cô nương. Sáng nay đại cô nương kêu tôi đến, nhắc đến chuyện hôm qua gặp nhị cô nương. Biết nhị cô nương chú ý săn sóc tôi, nên bảo tôi có cơ hội thì cảm ơn nhị cô nương."

An Nhược Hi sầm mặt, bà ta tới để châm chọc nàng sao?

Lục đại nương nói tiếp: "Tôi mới bảo vậy để hôm nay tôi đến. Đúng lúc đại cô nương nói nhớ món điểm tâm phòng bếp trong nhà làm, vô cùng thơm ăn, nên giờ muốn được ăn. Nàng nói những món mà nàng thích ăn, cũng không biết nhị cô nương có biết không, muốn mời nhị cô nương chọn mấy món đưa qua cho nàng ấy. Nàng nói nha hoàn của nàng không biết ăn nói, hôm qua chuyển lời đã chọc giận nhị cô nương, vừa đúng lúc hôm nay tôi đến, nên nhắn lại lời giúp nàng ấy."

An Nhược Hi siết chặt nắm đấm, đúng thế, hôm qua nha đầu kia không biết nói năng gì cả, cứ mở miệng là thật sự muốn tát nó mấy cái. Nhưng trái lại Lục đại nương thì biết, nhưng là trong bông có kim, cho dù có tát cũng không thể hạ giận.

Hôm qua mới nói là không để nàng ta bưng trà rót nước, không sai khiến nàng ta như nha hoàn, vậy hôm nay chính là muốn bù vào sao?

An Nhược Hi cắn răng, nhẫn nhục không chửi ầm lên.

Lục đại nương lại nói vô cùng nhẹ nhàng: "Theo tôi thấy, chuyện ném điểm tâm không phải là gì to tát, nếu nhị cô nương bận, không đưa được thì thôi. Chắc đại cô nương cũng sẽ không nói gì với cô nương đâu. Dầu sao bây giờ không còn ở với nhau, có lẽ nàng ấy chỉ nhớ lại thỏu nhỏ, nên buột miệng nói thế mà thôi. Tôi sẽ đi trả lời lại với nàng ấy, nói là nhị cô nương bị bệnh, không tiện đi lại, vậy có được không?"

Lại còn nguyên rửa nàng bị bệnh cơ đấy!

An Nhược Hi cắn răng nghiến lợi: "Ta đưa! Không phải chỉ là mấy miếng điểm tâm thôi sao. Thứ đại tỷ thích ăn, ta biết! Phiền đại nương báo lại với đại tỷ, bảo tỷ ta chờ!"

Bốn chữ cuối cùng rất vang rất có lực, giống như thứ nàng ta muốn đưa không phải là điểm tâm, mà là dao.

Lục đại nương cũng chẳng để ý, lên tiếng đáp rồi rời đi.

Cũng không đợi Lục đại nương đi xa có nghe thấy hay không, An Nhược Hi ở trong phòng nổi đóa mắng to đồ tiện nhân, tiện phụ này nọ, lại còn vỗ bàn đập ghế. Lục đại nương chẳng màng đến nàng ta, rào vội bước chân đi về lầu Tử Vân. An Nhược Thần nghe nói Lục đại nương cầu kiến, nói là chuyển lời của An gia nhị cô nương, liền biết có chuyện gấp phát sinh. Chỉ là nàng không ngờ đó lại là tin tử của Triệu Giai Hoa.

An Nhược Thần bàng hoàng một hồi lâu mới tỉnh lại.

"Con gái nàng đâu?"

"Tôi cũng không biết."

"Vậy còn Lưu lão bản?"

"Đang sắp xếp hậu sự. Thiết Trụ chỉ nói đông gia phu nhân qua đời, nếu Lưu lão bản cũng xảy ra chuyện, nhất định hẳn sẽ nói. Hơn nữa công việc ở tửu lâu được sắp xếp trật tự đâu ra đấy, ta thấy chương quỹ không có vẻ gì là hoảng hốt, hẳn đông gia lão bản không sao."

An Nhược Thần hoàn toàn không có manh mối gì. Bị điên nên tự vẫn? Chuyện này sao có thể chứ!

"Lục đại nương, đại nương đến chỗ Lý Tú Nhi xem, cẩn thận an toàn, đừng để người khác phát hiện đến đại nương. Cái chết của Triệu Giai Hoa không bình thường, nếu bị người ta diệt khẩu, vậy ắt Lý Tú Nhi cũng sẽ gặp nguy hiểm. Cứ dùng cách ta đã nói với đại nương, cộng thêm tin tử của Triệu Giai Hoa dọa nàng ta, nhất định phải moi bằng được mọi lời khai ra." An Nhược Thần lấy ít ngân lượng từ trong ngực ra, đây là số tiền trước đây nàng để Lục đại nương thuê phòng, bây giờ lại cho thêm Lục đại nương, "Dọa xong rồi thì cho ít tiền, nàng ta cần tiền, chắc chắn sẽ nói ra."

Lục đại nương nhận lấy, hỏi: "Cô nương dự định thế nào?"

"Ta không thể động được, cứ làm như không biết gì. Nhất định mật thám sẽ theo dõi ta, ta sẽ vờ như không có chuyện gì xảy ra, ổn định chúng trước. Đại nương nghe xem Lý Tú Nhi nói như thế nào, nếu thật sự nàng ta biết được vài chuyện, thì nghĩ cách giấu nàng ta đến nơi an toàn trước đã." Nàng nghĩ ngợi, rồi nói một địa điểm với Lục đại nương.

Lục đại nương nói: "Vậy cô nương cẩn thận. Tôi nghe nói, sông bạc Tụ Bảo với Lưu lão bản là cùng một phe, còn có cả Từ bà mối nữa. Bọn họ từng cùng nhau giết một vị công tử. Không biết là thân phận gì. Vào hồi tháng tư, địa điểm là trong mật thất ở sông bạc Tụ Bảo."

"Mật thất?" Trong gian phòng thứ ba bên tay trái ở hậu viện sông bạc. Đồ trang trí trong tủ là chốt mở. Tề Chính từng lén đi xuống, nói bên trong có hành lang rất dài, còn có mấy căn phòng nữa."

"Thì thế được xử lý thế nào?" Nếu có thể tìm được thi thể, là có thể có vật chứng.

"Nói là chặt thành khúc đặt trong thùng nước cam của tửu lâu Chiêu Phúc rồi vận chuyển ra ngoài thành. Tính vất vào núi để dã thú ăn sạch, không lưu lại dấu vết."

An Nhược Thần nghe mà buồn nôn. Những kẻ này, lại độc ác đến thế.

"Còn nữa, tôi có nhắc đến với cô nương vị Dương đại ca bị thương trên chiến trường, bắt buộc dĩ phải giữ cổng cho sông bạc Tụ Bảo vì kế sinh nhai ấy..."

"Là vị bị bệnh chết kia ư? Sao thế?"

Lục đại nương từ từ, cố kiềm nén cảm xúc: "Thì ra ban đầu Dương đại ca đã phát hiện ra chuyện mật thám." Rồi bà thuật lại chuyện Tề Chính đã nói

không sót câu nào.

An Nhược Thần phản ứng rất nhanh: "Ông ấy nghi ngờ mình trúng độc."

Lục đại nương gật đầu: "Ông ấy không nói chuyện được, chỉ đành giữ lại thi thể của mình để làm chứng."

An Nhược Thần khẽ cắn răng: "Nhưng cho dù chúng ta tìm được ngỗ tác để nghiệm thi, chứng minh ông ấy trúng độc chết, thì cũng không có bằng chứng chỉ ra ai đã hạ độc."

Điều này đúng là hiện thực bất đắc dĩ. Lục đại nương cũng không biết làm sao cho phải, chỉ biết nên nhanh chóng xử lý chuyện trước mắt: "Tôi sẽ đi tìm hiểu trước sau rõ ràng, sáng sớm ngày mai sẽ đi tìm Lý Tú Nhi. Có kết quả thì lại đến báo cho cô nương hay."

Chân trước Lục đại nương vừa rời đi, chân sau An Nhược Hi đã đến. Nàng ta vẫn như hôm qua, dẫn theo mấy nha hoàn người hầu, hùng hùng hổ hổ đi đến. Gặp Lục đại nương ở cửa lầu Tử Vân, còn hung hăng trợn mắt nhìn bà.

Lục đại nương cao giọng nói: "Nhi cô nương yên tâm, cô nương bảo tôi chuyển lời gì, tôi đều đã nói hết với An quản sự rồi."

An Nhược Hi tính quay sang nói đôi câu với bà ta, nhưng Lục đại nương dứt lời thì xoay đầu bước đi, hoàn toàn không cho nàng cơ hội.

An Nhược Hi lại đợi rất lâu mới gặp được An Nhược Thần.

An Nhược Hi không hòa nhã với An Nhược Thần mấy, đẩy mạnh hộp thức ăn đến trước mặt nàng, suýt nữa đã rơi xuống đất, "Đây, đồ tỷ muốn ăn."

An Nhược Thần mở ra nhìn, nhớ đến thi thể bị chặt khúc mà Lục đại nương nói, liền vội đẩy lại.

An Nhược Hi giận dữ: "Tỷ đừng có hà hiếp người quá đáng. Trưng ra cái vẻ buồn nôn đấy cho ai xem hả!"

"Đây không phải là thứ ta thích ăn."

"Dù sao tỷ tỷ cũng đâu muốn ăn thật." An Nhược Hi không nhịn được tròn tròn mắt. Ai thèm để tâm tỷ ta thích ăn gì, nàng chỉ chọn đại mấy món trong phòng bếp mà thôi. Mà quan trọng là không biết tỷ ta muốn điểm tâm gì. Nàng ta hỏi: "Rốt cuộc tỷ muốn gì, muốn làm nhục ta đến lúc nào nữa hả? Là muốn đợi ta không chịu nổi, tỷ lại cố ý moi móc lỗi của ta sao? Rồi lấy cớ không phải là không giúp ta, mà là ta không kiên nhẫn?"

"Đúng là." An Nhược Thần thờ ơ đáp: "Có thể này mà muội đã không chịu nổi. Nếu thật sự đến thời điểm phải chống lại An gia tranh thủ hôn sự, thì muội lấy đâu ra kiên nhẫn với nghị lực đây? Đến lúc đó không chỉ ta uổng phí một trận mà còn bị muội làm liên lụy, ta là đồ ngốc sao?"

An Nhược Hi sững sốt: "Chẳng lẽ có manh mối về hôn sự rồi?"

"Dĩ nhiên không có." An Nhược Thần lạnh lùng tạt chậu nước lạnh, "Không phải đã nói rồi sao, bây giờ muội không có kiên nhẫn không có nghị lực, làm sao dám giúp muội đây."

An Nhược Hi cắn răng: "Hôm qua tỷ còn nói ta vô dụng."

"Đúng quá còn gì. Ta nói lại lần nữa cũng vậy. Muội vừa vô dụng lại không có kiên nhẫn nghị lực, làm sao giúp muội?"

"Tỷ..."

An Nhược Thần lạnh lùng trợn mắt, lườm đáp lại câu mắng chửi phía sau của An Nhược Hi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 54

An Nhược Thần lạnh nhạt nói: "Muội nhớ đấy, muội chỉ là con gái của một thương nhân, ăn mặc khá hơn bách tính chút thôi, nhưng kiến thức thì quá nông cạn. Đừng tự đánh giá cao bản thân, muội chỉ thế mà thôi. Ta gọi muội đến thì muội đến, đến rồi mới có cơ hội."

An Nhược Hi hất cằm, cũng lạnh lùng nói: "Được thôi, ta đến rồi đây. Cơ hội đâu?"

"Lần này, ta sẽ nói cho muội một bí mật."

An Nhược Hi nghi hoặc: "Bí mật gì?"

"Muội có muốn biết, ta trốn khỏi nhà như thế nào không?"

Nhất thời An Nhược Hi chấn động: "Trốn thế nào?" Nàng ta không thể nào đoán ra nổi, đến cha mẹ và Vinh Quý ba bốn lượt đề cập đến cũng không nghĩ ra.

"Muội có còn nhớ, hồi nhỏ tứ muội từng nuôi một con chó vàng đi lạc không?"

"Là con chó bị Vinh Quý sai người đánh chết ấy sao?"

"Đúng thế. Tứ muội rất thích chú chó kia. Đại đệ lại sai người đánh chết chó. Ta lén đem chôn con chó, nói với tứ muội là con chó đó đã ra ngoài tìm vợ rồi, nên mới không thấy đâu. Nhưng không ngờ, khi con chó còn sống, nó từng đào một cái lỗ chó ở góc tường hậu viện của tứ muội. Tứ

muội thương ta phải bị gả cho Tiền Bùi, nên nói lại việc này cho ta biết. Muội ấy còn lên đào cho lỗ to hơn hộ ta nữa."

An Nhược Hi ngậy người: "Tỷ chui ra từ lỗ chó đó?"

"Ừ."

"Thế tứ muội thì sao?"

An Nhược Thần không trả lời, chỉ nói: "Tứ muội còn nhỏ tuổi, nhưng lại có chính kiến hơn cả ta với muội. Ở tuổi của muội ấy, ta còn chẳng dám nghĩ đến chuyện trốn nhà hay không. Nhưng tứ muội lại dám. Vì để cho ta có thể rời đi, mà muội ấy còn lên để dành tiền, lại âm thầm đào lỗ chó vì ta..."

Nhắc đến An Nhược Phương hiền lành đáng yêu nay sống không thấy người chết không thấy xác, cổ họng An Nhược Thần như bị lấp đi. Nàng hơi dừng lại, nhìn An Nhược Hi mà nói: "Nhị muội, bây giờ muội cũng rơi vào tình cảnh như ta với tứ muội, ắt biết tâm tình lúc đó của bọn ta. Nếu muội có tin gì của tứ muội, dù chỉ là một tia khả năng, cũng nhất định phải nói cho ta biết. Nếu có cơ hội, xin hãy bảo vệ con bé."

"Đã lâu thế rồi mà." An Nhược Hi cảm thấy hy vọng thật mong manh.

"Ngày nào chưa thấy thi thể thì ngày đó ắt có hy vọng. Nhị muội, nhị nói đúng, chúng ta là tỷ muội ruột thịt, tuy xưa nay không quá gần gũi, nhưng cũng chẳng thù chẳng oán. Nếu muội thật lòng với ta, ta cũng sẽ thật lòng với muội. Điều tiếc nuối duy nhất trong lòng ta, ấy là không thể bảo vệ tốt tứ muội. Ở An gia có rất nhiều chuyện không thể làm theo ý muội, điều này ta biết. Chuyện gì Tiền Bùi cũng làm được, ta cũng biết. Nhưng chúng ta cũng không thể để dòng đời đưa đẩy, cam chịu số phận được."

An Nhược Hi nghe mà xúc động, nhưng trong lòng vẫn cảnh giác đây là hỏa mù tỷ ta tung ra, gây to thêm táo ngạo, mưu mô khó lường.

"Muội về đi, có thể nói cho cha biết ta tìm muội là hỏi thăm chuyện hàng hóa ngọc thạch phía Nam Tần, nhưng muội không tiết lộ bất cứ điều gì. Cũng có thể nói cho bọn họ biết muội moi được thông tin ở ta, biết ta trốn nhà từ lỗ chó. Muốn nói gì thì tùy muội. Tóm lại là cứ để bọn họ cảm thấy muội gặp ta khá có hiệu quả. Như vậy đến lượt muội gặp ta, không cần phải kiểm cố nữa. Lần sau vào lúc chúng ta gặp mặt, ta sẽ nói cho muội biết vài điều khác. Nếu thật sự muội có bản lĩnh không vâng lời bọn họ, thì sẽ chuẩn bị kế hoạch hôn sự sau."

Lúc An Nhược Hi về nhà, Đàm Thị đã chờ sẵn ở trong phòng con gái. Sau khi An Nhược Hi đi khỏi bà mới biết chuyện này, lòng nóng như lửa đốt, thấy con gái thì vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì thế? Tiện nhân kia lại giở trò gì sao?"

An Nhược Hi há miệng, nhưng lại nuốt chuyện lỗ chó vào, nàng nói: "Cũng không nói gì cả, chỉ tìm con cái vãn phơ uy mà thôi. À đúng rồi, tỷ ta muốn hỏi thăm số hàng ngọc thạch Nam Tần kia của cha là dùng thủ đoạn gì để đem về, nhưng con chỉ châm chọc tỷ ta chứ không nói gì."

Đàm Thị nhíu mày: "Tiện nhân kia muốn nắm thóp An gia chúng ta đây mà."

An Nhược Hi cúi đầu, hơi chột dạ, nói: "Nhất định không phải tỷ ta mới nghĩ ra bây giờ, hôm nay lỡ miệng hỏi, nhất định là do không tìm được những điểm yếu nào khác của cha."

Đàm Thị trái lo phải nghĩ, rất không yên tâm, "Tiện nhân kia đã có tính toán, chúng ta vẫn phải coi chừng. May mà trước đây lúc nó ở nhà đều ở phòng nó. Nó còn nói gì nữa không?"

"Không ạ. Quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy câu oán hận đó thôi." An Nhược Hi vừa đáp vừa nghĩ đến lỗ chó. Không biết lỗ kia trông như thế nào, không biết bây giờ tứ muội còn sống hay đã chết.

"Mẹ biết con đã phải chịu oan ức rồi." Đàm Thị không biết suy tính của An Nhược Hi, chỉ coi nàng ta bị chọc tức làm mất hứng, an ủi bảo: "Nhưng con làm tốt lắm. Còn phải chịu oan thêm một hồi nữa. Hôm nay nó nói chuyện với con rồi, con đi thêm mấy chuyến nữa, xem xem rốt cuộc nó có ý định gì. Nó muốn tìm sơ hở của chúng ta à, chúng ta còn tìm của nó đấy."

An Nhược Hi gật đầu: "Nữ nhi biết rồi." Nàng còn biết lúc tứ muội cười vô cùng diễm đạm đáng yêu, còn biết đại tỷ mà nổi giận thì đáng sợ đến thế nào. Các nàng oán hận nhau, không tin nhau, hễ gặp mặt là lại cãi vã, chàm chọc, chơi xấu nhau. Ngẫm lại thì vận mệnh tỷ muội các nàng đúng là buồn cười, rõ ràng nhà ở đại trạch, có nô tỳ người hầu phục vụ suốt ngày, nhưng cuối cùng lại muốn chui qua lỗ chó ấy...

Giải tiên sinh đứng đợi trong con hẻm vắng vẻ, đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng gặp được người hẳn đợi.

Hắn không vẫy tay, chỉ bước lên trước mấy bước, để người nọ trông thấy hẳn. Người nọ cảnh giác xác nhận không có ai theo dõi, lúc này mới đi vào đầu hẻm, đưa lưng về phía Giải tiên sinh, nói: "Sao đột nhiên lại gặp mặt gấp gáp thế, ở đây quá gần lầu Tử Vân."

"Cần phải làm một chuyện, có vài việc cần xác nhận lại."

"Người nói đi."

"Chuyện của Triệu Giai Hoa, An Nhược Thần biết được bao nhiêu rồi?"

"Đều là những chuyện trong quân mới biết. Còn những chuyện khác thì hình như nàng ta không có nhiều manh mối lắm. Tướng quân dặn dò nàng ta chớ tự tiện hành động, đợi Tạ Cương về đã. Nên nàng ta không có động tĩnh gì, hình như chán nản thật, còn gây gổ với An gia nữa."

Giải tiên sinh cau mày: "Gây gì với An gia?"

"Thì ồn ào gây sự với nhị muội đấy."

"Có chuyện gì của Tiền Bù không?"

"Chưa từng nghe nói."

Giải tiên sinh im lặng.

"Sao?"

Giải tiên sinh thấp giọng nói: "Triệu Giai Hoa chết rồi."

"Chết rồi?" Người nọ lấy làm kinh hãi.

"Người không biết ư? Xem ra An Nhược Thần cũng không nhận được tin tức."

"Đúng thế, lúc ta ra ngoài, nàng ta đang tiếp nhị muội. Nhị cô nương kia trông khá hung hăng, xem ra tức không ít."

"Người chắc chắn An Nhược Thần không có manh mối?"

"Nếu có thì nàng ta đã đi điều tra rồi. Nàng ta không ra ngoài, tâm tình khá ủ ê, chỉ luyện quyền cước làm vài việc vặt, sau đó gặp người bên An gia, không có động thái thì đặc biệt."

"Bên Lý Tú Nhi thì sao?"

"Tạm thời không thấy An Nhược Thần liên lạc với nàng ta. Nhưng nếu biết tin Triệu Giai Hoa chết, hẳn sẽ điều tra."

Giải tiên sinh nghĩ ngợi rồi bảo: "Được rồi. Người cứ tiếp tục giám sát nàng ta đi."

"Người có kế hoạch gì?" Người nọ hỏi.

"Có lẽ không cần phải chịu tổn thất Lưu Tắc. Ta cần xem thêm chút nữa."

"Biết rồi."

Người nọ đứng dựa vào tường như không có chuyện gì xảy ra, sau lưng không có âm thanh tiếng động nào, Giải tiên sinh đã đi rồi.

Ngày hôm nay trong thành Trung Lan không có quá nhiều chuyện. Triệu Giai Hoa tự tử cũng không đưa đến con sóng lớn, trừ việc từ đầu đường đến cuối hẻm bắt đầu thảo luận chuyện đông gia Lưu lão bản của tửu lâu Chiêu Phúc thật đáng thương, con gái không còn, nương tử cũng mất. Vốn là náo nhiệt đặc ý, đảo mắt đã thành kẻ góa vợ. Nha môn phái người đến Lưu phủ xem tình hình, ghi chép lại án, rồi điều tra khắp nơi, nhưng không tìm được thi thể của cô con gái Lưu Nhân bị Triệu Giai Hoa giết lầm, lục soát đến tận khuya cuối cùng cũng thôi, mọi người trở về, để hai hôm nữa Lưu Tắc đến nha môn kết án.

Trời vừa hừng sáng là Lưu Tắc đã đi, sau khi ra khỏi nha môn, y cẩn thận nhìn xung quanh. Không thấy ai đặc biệt, cũng không có người theo dõi y.

Lưu Tắc không ngồi xe ngựa, không đưa người ở theo, đi một mình về tửu lâu Chiêu Phúc. Dọc đường gặp phải láng giềng người quen, khách khí đáp lời chào hỏi, nhận được rất nhiều nỗi niềm thông cảm xót thương.

Đi đến tửu lâu, Lưu Tắc thấy ở ô cửa sổ treo lụa ấy đã có thêm một chiếc chuông, y giật mình, bước vào tửu lâu, hỏi thăm chương quỹ xem tình hình đã giải quyết đến đâu rồi, sau đó lên lầu hai, như là đang kiểm tra tình trạng trong lầu vậy. Trong tửu lâu hoàn toàn vắng khách, y yên tâm bước vào một nhà gian, lấy ra một tấm giấy từ phía sau tủ tường. Trên tờ giấy viết, "Lý

Tú Nhi cửa hàng y phục Khương gia", trong đó hai chữ "Tú Nhi" bị gạch bỏ.

Là bố trí nhiệm vụ cho y.

Đây là Mẫn công tử đang thăm dò y, hay tỏ thái độ hằn tin y lần nữa?

Lưu Tắc bình tĩnh tra xét khắp nơi trong tửu lâu một lần, tính lại sổ sách với chương quỹ và phòng thu chi, để bọn họ chính thức đóng cửa đẹp tiệp.

Lưu Tắc đi xuyên qua con phố từ sau bếp, vào nhà mình, cố ý dừng lại dận dò với gác cổng mấy câu đối đáp khi khách đến tắm. Nhà có tang lễ, nhất định những việc vụn vặt sau khi khách đến thăm sẽ rất rối ren. Mấy người gác cổng cẩn thận nghe, nhất nhất đáp lại.

Lưu Tắc vào nhà, trở lại cư viện của mình, cho toàn bộ nha hoàn người hầu lui cả, bảo là muốn nghỉ ngơi.

Trong sông bạc Tự Bảo, Tề Chinh ngứa ngáy không nhịn được đi đến bên ngoài mật thất. Tuy đã đồng ý với Lục đại nương sẽ không dễ mạo hiểm, nhưng thật sự mật thất này là một nơi hay ho để cất giấu bí mật. Cậu luôn cảm thấy chắc chắn bên trong có manh mối. Chỉ là mãi chưa tìm được cơ hội để đi vào, lúc này bốn bề yên ắng, liệu có phải là cơ hội tốt không?

Đang do dự không biết có nên đi vào vận công tắc chốt mở không, thì chợt nghe kết một cái, trong phòng có động tĩnh.

Tề Chinh sợ hãi trốn vào sau bức tường trong phòng. Chỉ một lát sau, thấy Lưu Tắc đi ra từ trong căn phòng đó.

Tề Chinh trợn to hai mắt, vô cùng kinh ngạc. Cậu rất chắc chắn, hôm nay Lưu lão bản chưa từng đến sông bạc. Vậy y đi vào mật thất từ đâu thế?

Lưu Tắc đi ra thì cảnh giác ngó nhìn xung quanh, sau đó đi về phía Tề Chinh ẩn thân.

Tề Chinh dính chặt vào tường, không dám thở mạnh.

Lưu Tắc đi ngang qua lối đi bên người Tề Chinh, chỉ cách cậu có bốn năm bước. Cơ thể Tề Chinh run bắn lên. May mà Lưu Tắc không quay đầu nhìn lại, y đi thẳng, xuyên qua cửa viện, bóng lưng biến mất.

Tề Chinh đứng nguyên một lúc lâu, chắc chắn xung quanh không còn động tĩnh nữa, lúc ấy mới thở phào. Chân mềm nhũn đến mức không đứng vững nữa, cậu liếc nhìn cửa nhà gian, quả thật không cam lòng, nhưng lại sợ. Đấu tranh một hồi, cuối cùng vội vã rời đi trước. Ngộ nhờ Lưu lão bản quay trở lại thì mọi việc hỏng hết.

Lúc này Lưu Tắc đã lặng lẽ đi lên lầu, ngồi đối diện Lâu Chí.

"Sao rồi, điều tra được chưa?" Lưu Tắc hỏi.

Lâu Chí lắc đầu, "Hắn quá cảnh giác. Chỉ đi quanh co mỗi trong thành, lần nào cũng mất dấu. Các huynh đệ cũng không dám bám chặt, sợ bị hắn phát hiện, không hay lắm."

"Nên đối với hắn, ngoài ba chữ Mẫn công tử ra, chúng ta không biết được điều gì khác." Lưu Tắc căn nhắc.

"Ra tay như thế quá nguy hiểm." Lâu Chí nói: "Hắn không phải người làm cho chúng ta, ngộ nhờ xảy ra điều bất trắc gì..."

"Thế nên hắn phải bị An Nhược Thần và quân lính giết chết. Như thế sẽ không có ai đào bới được gì. Người bên trên cũng sẽ không biết là chúng ta làm." Lưu Tắc nói: "Đi đến nước này, không phải hắt chết thì là ta mất mạng. Nếu ta mất, huynh cũng không cách nào bình yên được. Giờ chúng ta ở chung một thuyền, hắn sẽ không tha cho một ai cả."

Lâu Chí trầm ngâm: "Nhưng nếu không điều tra rõ lai lịch của hã, chỉ e để lại hậu họa."

"Hã chỉ là một kẻ giao liên, hã chết rồi, đương nhiên cần có người giành lấy. Ít nhiều gì ta cũng biết tình thế trong thành, ngoài ta ra, không có người nào thích hợp hơn."

"Nếu hã chết, không phải là đệ làm chủ sự, mà là một người mới tiếp nhận sao? Đến lúc đó liệu có điều tra đến trên người chúng ta không?"

"Vậy thì chờ đến lúc đó hã nói sau, chí ít còn tốt hơn là bị hã giết bây giờ." Lưu Tắc liền nói: "Huynh thử nghĩ kết quả của Từ bà mỗi đi. Lần trước họ Mẫn này đã phát cáu rồi, nói An Nhược Thần đã để mắt đến ta. Một khi hã thấy không ổn thỏa thì chuyện ra tay giết người chỉ là sớm muộn mà thôi. Nói không chừng lúc này hã đang liên lạc với sát thủ đấy."

"Nhưng đệ đã giết đệ muội còn gì."

"Đó chỉ là kế hoãn binh, kéo dài chừng nào hay chừng ấy. Huynh đừng quên, An Nhược Thần cũng theo dõi sông bạc đấy, nàng ta chính là loại cao da chó*, là phiền toái không vất đi được. Nên nàng ta phải chết. Nhưng An Nhược Thần mà chết thì họ Mẫn sẽ tìm chúng ta tính sổ, đến lúc đó không phải chúng ta vẫn gặp tình cảnh như hôm nay sao!"

(*Một loại cao dính rất chặt, ý chỉ bám chặt không rời.)

Lâu Chí bực dọc mím môi, không lên tiếng.

Lưu Tắc biết gã có oán hận chưa nói ra, bèn bảo: "Chuyện này cứ trách ta đi. Nhưng qua cửa ải này rồi thì đằng sau sẽ suôn sẻ cả. Trước đây huynh có bao nhiêu phiền toái còn lớn hơn thế này, không phải chúng ta vẫn cùng nhau vượt qua sao."

Lâu Chí ghen lời không nói được gì, im lặng một lúc lâu, rồi gật đầu: "Được rồi. Vậy đệ bố trí thỏa đáng đi."

Lưu Tắc thở ra một hơi, cầm tờ giấy kia đưa cho Lâu Chí, nói: "Họ Mẫn kia để chúng ta giết người, hạn là hai ngày."

Lâu Chí nhận lấy nhìn xem: "Lý Tú Nhi này là người nào?"

"Là ở cửa hàng y phục mà A Hoa đã đến, An Nhược Thần cũng từng đến đó rồi."

Lâu Chí nhíu chặt chân mày, trợn mắt nhìn tờ giấy kia.

Lưu Tắc nói: "Nên huynh xem, chỉ cần có một tia khả nghi, họ Mẫn kia đều muốn tiêu diệt hết. Không giết hẳn, chúng ta khó tránh tai vạ được."

Lục đại nương đến cửa hàng y phục Khương gia. Mới đầu Lý Tú Nhi không thèm để ý đến bà. Khách quá đông, mà nhìn cách ăn mặc của Lục đại nương thì không có vẻ giống có thể may đồ ở đây, nàng ta chỉ nghĩ Lục đại nương đến đây góp vui, nhìn các kiểu vải gấm vóc, hâm mộ ước ao. Nhưng không ngờ nhân lúc bên cạnh nàng không có ai, bà tử đó đột nhiên đi đến thấp giọng nói: "Tôi thay mặc Từ bà mỗi đến hỏi chuyện chất vải, phu nhân tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện được không."

Lý Tú Nhi như nghe thấy sấm, mặt cứng lại, hồi lâu sau mới gượng cười nói: "Ma ma nói đùa rồi."

Lục đại nương lắc đầu: "Muốn loại vải đặc biệt, vẫn nên tìm một nơi để nói kỹ hơn."

Lý Tú Nhi lùi bước về sau, cố nặn ra nụ cười mà nói: "Hay ma ma đến nhà khác xem sao, e rằng tiệm nhỏ này không có loại vải thích hợp với ma ma."

Trước khi đến Lục đại nương đã âm thầm tập diễn mấy lượt, tình hình đều như dự liệu, thế là nói: "Vậy để tôi về về trả lời lại. Chỉ là lần sau người đến chọn vải sẽ không phải là ta nữa. Xin phu nhân hãy bảo trọng, cũng xin nhà mẹ phu nhân bảo trọng." Nói xong liền quay người tính rời đi.

Lý Tú Nhi kéo tay bà lại theo bản năng.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Lục đại nương xoay người lại nhìn nàng ta. Lý Tú Nhi thôi cười, sắc mặt trắng bệch. Do dự một lúc lâu mới nói: "Mắt của ma ma khá kén chọn, không bằng đến nhĩ gian ở phía sau ngồi uống chút trà, đợi ta lấy vài loại vải tốt hơn đến cho ma ma chọn kỹ."

"Cũng được." Lục đại nương biết điều, không hề khách khí mà khoát tay, tỏ ý Lý Tú Nhi dẫn đường đi.

Đương nhiên Lý Tú Nhi không dẫn Lục đại nương đến nhĩ gian, hai người tới một góc ở hậu viện, còn chưa đứng yên thì Lục đại nương đã nhỏ giọng nói: "Triệu Giai Hoa chết rồi. Người tiếp theo chính là cô. Trong lòng ta không đành lòng, nên đến đây cứu cô."

Từ cửa hàng đến hậu viện chỉ chừng một trăm bước ngắn ngủi, trong đầu Lý Tú Nhi đảo qua mấy ý nghĩ, tưởng tượng đủ khả năng mà người này đem đến, nhưng lại không ngờ là tin này.

Sét đánh giữa trời quang.

Lục đại nương nhìn vẻ mặt nàng ta, nói: "Bình tĩnh lại đi, ở đây còn có người qua lại, đừng làm người khác nghi ngờ."

Lý Tú Nhi vội cúi đầu, từ từ lấy lại sức, lúc ấy mới lên tiếng: "Bà là người phương nào?"

Lục đại nương nói: "Sau khi Từ bà mồi chết, bọn họ muốn tìm người thay thế, có điều ta không ngu ngốc như Từ bà mồi."

Lời nói mơ hồ, nhưng Lý Tú Nhi đã nhanh chóng cản câu, "Các người yên tâm, ta luôn kín miệng như bưng, điều này Từ bà mỗi biết."

"Từ bà mỗi chết rồi."

Lý Tú Nhi vội nói: "Ta không có gì để tiết lộ với người ngoài cả, ta cũng không biết gì."

"Vô tội như Triệu Giai Hoa? Triệu Giai Hoa cũng đã chết rồi."

Lý Tú Nhi đứng bất động tại chỗ, nuốt nước bọt đánh ực, đấu tranh nói: "Ta cũng không quen nàng ta. Chẳng qua Lưu phu nhân thường đến đây may y phục mà thôi, cũng như các vị khách khác."

"Vậy nếu không quen, tại sao lại biết khuê danh của Lưu phu nhân? Cô lén lút lấy tiền của nàng ta, sao có thể giống các vị khách khác được?"

Lý Tú Nhi hoảng sợ, ngón tay run lên, vội vàng nắm hai tay lại, cắn môi.

Lúc này Lục đại nương nói: "Không phải ta đến để đối phó với cô. Mà ta đến để cứu cô. Chuyện này chưa xong đâu, chết một người thì sẽ còn người khác, chẳng lẽ cả cuộc đời này chúng ta cứ bị bọn họ khống chế như thế? Xảy ra chút bất trắc, không còn giá trị lợi dụng là chết oan ngay?"

Lý Tú Nhi mất hồn mất vía, vẫn đang đấu tranh: "Ta không biết bà nói gì cả. Ta không quen bà."

"Triệu Giai Hoa chết rồi. Khi còn sống nàng ta chỉ qua lại với cô, cô nghĩ xem mình còn có thể sống được bao lâu nữa?"

"Nàng ta chưa hề qua lại với ta, mà là An Nhược Thần, hai người các nàng mới là có liên quan đến nhau. Ta tận mắt trông thấy, các nàng hẹn gặp ở chỗ ta để liên lạc. Nhưng những chuyện khác thì ta không biết."

"Cô đừng lãng phí thời gian nữa." Lục đại nương trầm giọng nói: "An Nhược Thần ở lâu Tử Vân, vệ binh canh giữ nghiêm ngặt, còn cô thì sao? Có ai bảo vệ? Mẹ cô và nghĩa muội của, có ai bảo vệ không? Cô chết rồi, ai đến phụng dưỡng mẹ cô đây? Nghĩa muội kia của cô cũng không phải nơi chốn tốt đẹp gì, liệu có bỏ bà ta lại, cuỗm tiền tài chạy mất không. Mắt mẹ cô không thấy đường, cho dù là đi ăn xin cũng chịu được mấy ngày chứ."

Những điều này liên tục đâm vào chỗ yếu của Lý Tú Nhi. Nàng ta bịt miệng, đè nén sợ hãi ghen ngào của bản thân.

Lúc này Lục đại nương mới ngó nghiêng xung quanh, rồi bước lại gần nàng ta, nhỏ giọng đọc một địa chỉ, sau đó nói: "Trước khi đến đây ta đã đi xem rồi, có thể tạm lánh mấy ngày. Cô không tin ta, ta vẫn cứ muốn cứu mạng cô, không thể để hết người này đến người khác chết được."

Lý Tú Nhi nhìn bà đầy ngờ vực, Lục đại nương lại hỏi: "Trên người cô có tiền ngân không?"

Lý Tú Nhi cắn môi: "Đã đưa cho mẹ ta hết cả rồi."

Lục đại nương đưa một đỉnh bạc đến, "Cô cầm trước cái này đi."

Lý Tú Nhi nhìn đỉnh bạc kia mà động lòng. Nàng ta đưa tay nhận.

Lục đại nương hỏi lại: "Nơi ta nói cô đã nhớ chưa?"

Lý Tú Nhi gật đầu.

"Đừng để người khác nghi ngờ, lát nữa cứ ra ngoài như bình thường, đến tối tìm lý do nói với Khương lão bản là phải rời đi mấy ngày. Cứ nói mẫu thân bị bệnh hoặc là ở chỗ khác. Nếu phát hiện có kẻ khả nghi lại gần thì mau trốn đi. Đừng đến chỗ mẹ cô, sẽ dẫn nguy hiểm đến đấy. Đến chỗ ta nói, đặt một giỏ trúc ở ngoài cửa, tự khắc ta biết cô đang ở đó. Sẽ đưa đồ ăn

đến cho cô. Đợi sau khi xử lý chuyện xong, an toàn rồi, ta sẽ thông báo cho cô về nhà."

Lục đại nương nói cứ như thật, lúc này Lý Tú Nhi đã tin lời bà. Nàng ta hỏi: "Phải mất bao lâu? Đến khi nào mới tính là an toàn đây?"

Lục đại nương nghĩ ngợi rồi nói: "Đợi khi chân tướng cái chết của Triệu Giai Hoa được rõ ràng."

"Rốt cuộc là ai đã giết Lưu phu nhân?"

Lục đại nương hỏi ngược lại: "Cô có biết là ai giết Từ bà mối không?"

Lý Tú Nhi mới nói: "Từ bà mối là tự sát."

"Thật khéo quá, Triệu Giai Hoa cũng là tự sát."

Lý Tú Nhi ngây người ra.

"Các nàng đã nói gì với cô rồi? Những chuyện này sẽ hại đến tính mạng của cô đấy."

"Không có gì cả. Từ bà mối chỉ bảo tôi thăm dò tin tức, ngoài ra không làm gì khác."

"Từ bà mối đã sớm qua đời, trọng điểm là Lưu phu nhân kia. Cô tự tiện mang chuyện trong tổ chức truyền ra ngoài, cô đúng là to gan."

Lý Tú Nhi sợ hãi kêu lên: "Ta không hề làm!"

Lục đại nương nhìn xung quanh, Lý Tú Nhi cảnh giác, vội hạ giọng giải bày: "Ta không làm. Là nàng đến tìm ta. Nàng nói nàng biết ta là người của Từ bà mối, Từ bà mối chết rồi, sẽ không còn ai phối hợp với ta nữa, nhưng nàng có thể giúp ta. Ta cần tiền cho mẫu thân chữa bệnh, thế nên mới giúp báo tin với nàng ta, mua xe ngựa gì đó."

"Báo tin gì? Mua xe ngựa làm gì?"

Lý Tú Nhi do dự.

Lục đại nương la nàng ta: "Đã đến bước này rồi cô, có muốn mạng nữa hay không hả! Cô nói cho ta rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn thì ta mới có thể xử lý sạch sẽ hậu hoạn giúp cô được. Ta cũng không muốn bị cô làm liên lụy."

Lý Tú Nhi run bắn lên vì sợ, vội nói: "Nàng ta muốn tiếp xúc với An Nhược Thần, cũng muốn biết sau Từ bà mối sẽ là ai liên lạc với ta. Nhưng chưa có ai đến cả, còn bà rề rà mãi không đến, sau đó An Nhược Thần đến, ta liền nói cho nàng ta biết. Nàng bảo ta tìm người mua xe ngựa, bố trí mấy rương hàng bên trong, vận chuyển xiêm y vải vóc. Những thứ kia đều là nàng mua cả, bảo ta nói là khách thương ở ngoài quận đưa hàng đến. Nhưng lúc nào chuyển đến ai sẽ vận chuyển thì ta không biết, cũng không quản. Chỉ cần tìm thợ mộc làm xe xong, thuê phu xe tốt là được."

"Chuyện này xảy ra từ lúc nào? Xe ngựa kia ở đâu?"

"Khoảng một tháng sau khi Từ bà mối chết, nàng liền đến tìm ta. Sau đó bọn ta luôn giữ liên lạc, nhưng số lần không nhiều lắm. Nàng cho ta tiền, ta làm việc cho nàng. Xe ngựa đặt ở cửa hàng xe Diêu Ký, đợi khi làm xong thì ta sẽ đưa hàng đến cho nàng ta, rồi sau đó sẽ không xen vào nữa."

"Còn gì nữa không?" Lục đại nương hỏi.

"Không có."

"Thật không?" Lục đại nương sầm mặt.

"Quả thật không có. Nàng ta rất cẩn thận, số lần bọn ta gặp mặt cũng không nhiều. Nàng cũng không cho ta đi tìm nàng ta, sợ người khác thấy ta với nàng gặp nhau." Lý Tú Nhi cẩn thận ngó nhìn xung quanh, "Ta phải đi làm việc đây, rời đi quá lâu sẽ khiến tướng công nghi ngờ."

Lục đại nương kéo nàng ta lại: "Nhớ lời ta nói, mấy ngày nay phải tránh đi. Nếu không có chỗ nào đi thì hãy đến chỗ ta đã nói mà nấp."

Lý Tú Nhi gật đầu, rồi nhanh chóng quay vào lại trong cửa hàng. Đợi khi nàng ta bận rộn xong quay lại tìm người, thì đã không thấy bóng dáng Lục đại nương đâu.

Giải tiên sinh đứng cạnh cây táo ở vườn rau sau am Tịnh Tâm, nhét một tờ giấy vào bên dưới cây nấn trong lồng đèn đỏ. Trên giấy không viết chữ gì, chỉ có nét gạch chéo. Ý bảo hủy bỏ hành động tối nay. Hẳn biết Tịnh Duyên sư thái có thể đọc hiểu. Dựa theo cách đã hẹn, Giải tiên sinh treo đèn lồng lên cây táo.

Vừa ngẩng đầu lên, liền thấy táo trên cây không còn nhiều lắm, Giải tiên sinh không nhịn được nhìn thêm hai lần. Hắn đi quanh cây táo một vòng, lại cúi đầu nhìn xuống tàng cây. Luôn cảm thấy có điều không đúng, nhưng hắn không chỉ ra được.

Chỉ là hắn một lòng tin rằng phải suy xét kỹ lưỡng trong mọi chuyện thì mới thành được, nếu trực giác không đúng, nhất định phải kiểm tra lại.

Giải tiên sinh lại nhìn am Tịnh Tâm, bước đến toan leo tường vào, bỗng cửa sau két một tiếng mở ra.

Tịnh Duyên sư thái đang đứng ở sau cửa.

"Sư thái." Giải tiên sinh mỉm cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Mặt Tịnh Duyên sư thái không biểu cảm. Khi mở cửa đột nhiên thấy một người to lớn đứng ở đó thì cũng không có vẻ kinh hãi lắm. Bà ta ngược mắt nhìn đèn lồng trên cây, hỏi: "Sao thế?"

"Tạm thời kế hoạch có thay đổi."

"Không giết nữa?" Giọng bình thường hết như "hôm nay không cần mua rau nữa?".

"Đúng thế."

"Đổi tới đổi lui, các người tưởng giết người là trò đùa à?"

Cơ mặt Giải tiên sinh giật giật, rốt cuộc là ai xem giết người là trò đùa chứ.

Tịnh Duyên sư thái không màng đến phản ứng của hắn, nói: "Được rồi, ta biết rồi. Người lấy đèn lồng xuống đi, không cần treo nữa. Không tiền." Tịnh Duyên sư thái dứt lời, cũng chẳng xoay người bước đi. Chỉ đứng đấy nhìn.

Giải tiên sinh có chút phẫn nộ, nhưng lại không thể nói gì. đành lấy đèn lồng xuống thả dưới tàng cây, vỗ hai tay như phúi đi tro bụi không tồn tại, rồi như lơ đãng hỏi: "Hai hôm nay sư thái không ra ngoài."

"Không hề."

"Trong am có người ngoài đến không?"

"Có hương khách?"

"Có nhân vật nào khả nghi không?"

"Trừ người ra thì không có ai." td bình tĩnh đáp.

Giải tiên sinh không vui, không nhịn được hỏi: "Đúng là sư thái không dễ nói chuyện chút nào."

Tịnh Duyên sư thái đáp: "Muốn tìm kẻ dễ nói chuyện thì đi lầu xanh đi, nơi đây là am miếu."

Giải tiên sinh bị chặn họng rất không thoải mái, am miếu?! Hừ, còn dám tự mình nói đây là am miếu đứng đắn sao? Có am miếu nào giết người không chớp mắt thế không?!

"Nếu thấy người nào khả nghi thì thông báo lại cho ta." Giải tiên sinh lười dông dài với bà ta, phất tay áo rời đi.

Tịnh Duyên sư thái bình tĩnh nhìn bóng lưng hắt biến mất trên đường núi, rồi xoay người quay vào viện tử.

Trong khe cửa ở trắc tiện trong am Tịnh Tâm, có một con mắt lộ ra, đang quan sát tình hình ngoài trắc viện. Tịnh Duyên sư thái bước đến, người sau cửa lúi ra sau, Tịnh Duyên sư thái mở cửa ra, sau cánh cửa là một cô nương tuổi chừng mười hai mười ba, mặt mày vui vẻ, ngọt ngào cất tiếng: "Sư thái."

Tịnh Duyên sư thái gật đầu như lời đáp rồi đi vào. Tiểu cô nương đi theo bà vào gian phòng nhỏ duy nhất bên trong. Vốn là nơi chứa đồ lặt vặt, nay sửa sang chuẩn bị lại nên có phần sạch sẽ, một giường một tủ một bàn một ghế, nhìn cũng đơn giản thoải mái.

Tịnh Duyên sư thái ngồi xuống chiếc ghế duy nhất ở trong phòng. Bà ta gọi: "Tịnh Nhi, con ngồi xuống, ta có lời muốn nói."

Tiểu cô nương được gọi là Tịnh Nhi ấy ngồi xuống giường. Gương mặt trắng nõn đôi mắt mở to, toát lên vẻ đáng yêu xinh xắn.

Tịnh Duyên sư thái nhìn cô bé, rồi nói: "Con có nhớ đã xảy ra chuyện gì không?"

Vào hôm mười lăm tháng mười, bà đang ở cửa thành nam ở thành Trung Lan thì gặp phải tiểu cô nương này, khi đó bà đang chuẩn bị rời khỏi thành thì tiểu cô nương đi đến âm thầm kéo ống tay áo của bà, khẽ nói: "Sư thái, xin hãy cứu con."

Thế là Tịnh Duyên đưa cô bé ra khỏi thành. Trên đường hỏi chuyện, cô bé nói mình không nhớ chuyện gì. Chỉ biết khi tỉnh lại thì mình đang ở trong căn phòng đồ vỡ, đầu rất đau, ở ngoài có hai người cô bé không biết đang nói chuyện với nhau, bảo là muốn bán cô bé vào lầu xanh. Cô bé sợ quá liền trốn đi. Thấy trong phòng có bọc gói đồ, dường như là y phục của cô bé, thế là lấy đeo vào sau lưng rồi chạy thoát từ cửa sổ. Cô bé không nhớ mình là ai, đến từ nơi nào, quá hốt hoảng nên đi lạc đường, bất ngờ chạy đến cửa thành, không nơi nương tựa, gặp được Tịnh Duyên sư thái bèn xin bà cứu mạng.

Tịnh Duyên bèn chữa chắp cô bé, để cô bé nấu mình nơi phòng nhỏ bên trong trạch viện này, bình thường không được ra ngoài - đỡ cho những kẻ ấy tìm được cô bé, rồi lại gọi cô bé là Tịnh Nhi.

Tịnh Nhi lắc đầu: "Vẫn không nhớ ra được chút gì cả, đã làm phiền sư thái rồi ạ."

"Không phải ta muốn đuổi con, chỉ là con mất liên lạc với người nhà, vẫn nên mau chóng gặp lại mới phải, nếu không bọn họ sẽ lo lắng lắm."

Tịnh Nhi cắn môi, trong mắt lộ nét hoảng hốt.

Tịnh Duyên sư thái nhìn cô bé nói: "Đừng sợ, ở chỗ này của ta cũng không hề gì, không thiếu con miếng cơm nào đâu."

Tịnh Nhi vội gật đầu cảm ơn.

Tịnh Duyên sư thái lại nói: "Có điều gần đây có nhiều cô nương nhà người ta thất lạc quá, nghe nói trong thành Trung Lan cũng có tiểu cô nương nhà họ An mất tích."

Tịnh Nhi cúi đầu, khẽ đáp: "Thật đáng thương, hy vọng nàng ấy cũng gặp được người tốt như ta gặp sư thái."

"Nghe nói tuổi tác cũng khoảng chừng con, là một tiểu cô nương mười hai tuổi."

Tịnh Nhi dè dặt hỏi: "Vậy, giờ An gia thế nào rồi?"

"Ta không rõ lắm. Chỉ nghe trên phố nói thế thôi, không có hỏi kỹ."

"À." Tịnh Nhi gật đầu.

Tịnh Duyên sư thái nhìn cô bé, lại nói: "Nếu con đã không nhớ ra chuyện gì, thế có muốn vào trong thành nhìn xem An gia thế nào không, ngộ nhờ con chính là người bị giặc phỉ bắt cóc từ An gia..."

Tịnh Nhi vội xua tay: "Không không. Con nhớ ra rồi, hình như con từ ngoài quận đến. Lúc đó ở trong phòng nghe bọn họ nói chuyện, nhắc đến đường xa như thế thật là vất vả, con đoán chắc chắn là ở ngoài quận rồi."

Tịnh Duyên sư thái không lên tiếng.

Tịnh Nhi nghĩ ngợi rồi nói: "Không phải con không muốn tìm người thân, chỉ là con từ ngoài quận đến đây, ắt không phải là tiểu thư của An gia rồi, nếu cứ đi như vậy có khi khiến người ta tưởng con là đồ lừa gạt, hoặc hoặc giả nói rằng những tên tặc kia đã từng thấy con, vậy thì phiền lắm."

Tịnh Duyên sư thái nói: "Có lý. Vậy con yên tâm ở lại đây đi. Đợi sau này nhớ ra người nhà là ai thì sẽ tìm bnj họ sau."

"Đa tạ sư thái." Tịnh Nhi nghĩ ngợi rồi lại hỏi, "À đúng rồi, sư thái, hôm đó lúc ra khỏi thành, hình như có thấy ngọn cờ lớn có viết chữ "Long", không lẽ trong thành này, Long đại tướng quân Long Đăng đang trú đóng ạ?"

"Đúng thế."

"Ôi, con đã nghe về uy danh của Long đại tướng quân đã lâu, thật sự ngưỡng mộ. Nếu sư thái có cơ hội gặp tướng quân, liệu có thể dẫn con đi theo được không?"

Tịnh Duyên sư thái cười: "Ta là người xuất gia, làm gì có cơ hội gặp tướng quân."

"Ồ." Tịnh Nhi không che giấu được thất vọng.

Tịnh Duyên sư thái nói: "Đừng suy nghĩ nhiều quá. Nếu thấy bức bộ thì đọc kinh thư đi. Đúng rồi, kinh văn hôm qua ta cho con, đã chép chưa?"

Tịnh Nhi đỏ mặt: "Cái đó, cái đó, không nhớ được chuyện gì nữa rồi, đến cả chữ cũng không viết được."

Tịnh Duyên sư thái cười: "Không sao. Đó cũng chẳng phải chuyện gì to tát." Tịnh Duyên sư thái trấn an mấy câu, để cô bé tự chơi một lúc rồi đợi đến lúc dùng cơm thì sẽ gọi sau.

Tịnh Nhi đợi Tịnh Duyên sư thái rời đi bèn nhốt mình ngồi trong phòng trầm tư, bỗng dùng sức gõ vào đầu mình, đúng là đồ ngốc, rõ ràng không biết chữ, tại sao lại nói liều là thấy chữ "Long" ở cờ lớn chứ. May mà sư thái không để ý đến sơ hở này.

Tịnh Duyên sư thái quay về phòng mình, đóng kính cửa, cầm thanh kiếm đang lau một nửa ở trên bàn lên tiếp tục lau, lưỡi kiếm sáng bóng, soi được cả gương mặt lạnh như băng của bà. au kiếm xong, bà ta nhắc một viên gạch lên, để lộ một rương gỗ lớn. Bà mở nắp rương ra, đặt thanh kiếm lên bộ y phục dạ hành nằm trong đó. Nếu tối nay không cần giết người thì cất đi.

Nhắc đến không biết chữ, An Nhược Thần cũng trầm tư.

Sau khi Triệu Giai Hoa giết con gái liền đau buồn tự vẫn đã trở thành đề tài nóng hổi ở đầu đường cuối hẻm, nha môn đã kết án rồi, đương nhiên An Nhược Thần không thể giả vờ như không biết. Trước đó nàng đã niềm nở trước động tĩnh của Triệu Giai Hoa, dĩ nhiên phải có phản ứng mãnh liệt đối với cái chết của nàng ta thì mới hợp lý.

Thế là nàng đến nha môn tính xem hồ sơ vụ án, nhưng lại bị chủ bạ Giang Hồng Thanh từ chối. Giang Hồng Thanh nói vụ án này đã quá rõ rồi, không liên quan đến mật thám và quân vụ, hơn nữa An Nhược Thần chẳng qua chỉ là quản sự lâu Tử Vân, không có quyền kiểm tra hồ sơ ghi chép. Nếu muốn xem thì phải đưa công hàm văn thư của quân đội đến.

Thế là An Nhược Thần về lâu Tử Vân tìm trưởng sử Lý Minh Vũ để lấy văn thư đến nha môn xem hồ sơ, Lý trưởng sử cau mày, đầu tiên là nói bận việc nên đuổi nàng đi, sau đó nàng lại đến, hăn hỏi là vị đại nhân nào bảo nàng đến lấy văn thư? Sau một hồi qua lại thì nói đây chỉ là một vụ án nhỏ, đợi tướng quân hoặc Tả đại nhân quay về rồi xử lý sau. Hăn nghiêm túc nói: "An quản sự đừng quên, lúc tướng quân đi đã dặn như thế nào rồi? An quản sự cứ làm xong bốn phận của mình là đủ rồi, đừng tự tiện hành động."

An Nhược Thần rất ảo não, nàng tính đi tìm Tướng Tùng, nhưng Tướng Tùng lại không có ở đây. Thế là nàng đành phải đến Lưu phủ một chuyến, quả nhiên bị người canh cổng cản lại. Lý do của canh cổng cũng hợp tình hợp lý, có quá nhiều nhà đến thăm viếng, nhất thời rối ren, lão gia bận rộn tang sự, không có cách nào tiếp đãi tốt được, e rằng có sai sót sơ suất, nên ngoài người thân ra, tạm thời không tiếp đãi những vị khách quý khác. Đợi khi mọi chuyện đã xong thì lần nữa kính mời các vị cảm ơn.

Lúc này An Nhược Thần bày tỏ là mình đến thăm hỏi, nói tuy mình mới quen biết Lưu phu nhân không lâu, nhưng quả thật có duyên, nghe tin dữ mà lòng đau như cắt, hy vọng có thể có cơ hội chia buồn. Canh cổng cam kết nhất định sẽ chuyển lời lại cho lão gia. An Nhược Thần sốt ruột chẳng biết làm thế nào, đành phải quay về lâu Tử Vân.

Rất tốt, biểu hiện của nàng rất bình thường, động tĩnh cũng rất lớn, lần này có lẽ mật thám khắp thành đều biết nàng tắc nghẽn đầu mối, không làm được gì.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Đang cúi đầu quay về phòng thì trên đường đi gặp phải Phương Nguyên. Phương quản sự vẫn sạch sẽ gọn gàng như vậy, nở nụ cười diễm đạm, khẽ hỏi nàng: "Nghe nói An quản sự muốn xem thứ này?" Bao vải gã cầm trong tay để lộ một góc.

An Nhược Thần cúi đầu nhìn, là hồ sơ vụ án của Triệu Giai Hoa.

An Nhược Thần mừng rỡ ngẩng đầu lên, Phương Nguyên bình tĩnh nói: "Nếu nói ai quen thuộc nhất với nhân mạch của thái thú đại nhân, thì trong lầu Tử Vân này không ai có thể hơn ta cả. Chỉ là nếu trường sử đại nhân không muốn, An quản sự đừng để lộ ra là được."

An Nhược Thần gật đầu liên tục.

Phương Nguyên đưa bao vải cho nàng, rồi khom người quay đầu bước đi.

An Nhược Thần nhanh chóng mở hồ sơ ra. Trên hồ sơ viết, Triệu Giai Hoa để lại di thư, chữ trong di thư đúng là bút tích của nàng, câu văn lung tung, hối hận vì mình đã lỡ giết con gái, lúc thì nói con gái báo thù, lúc lại nói con gái lạnh, mình phải đi theo con, vân vân mây mây.

Chợt An Nhược Thần hiểu ra một câu mà Triệu Giai Hoa đã nói với nàng. Triệu Giai Hoa nói mình không biết chữ nhiều lắm. Thật ra nàng ta biết chữ, nàng ta ký tên trên hồ sơ vụ án ở nha môn, chắc chắn ở nhà có bản sao của nàng, cho nên mới có thể so sánh bút tích. Nhưng nàng ta lại cố ý nói mình không biết chữ.

An Nhược Thần trợn mắt nhìn hồ sơ, di thư là giả. Nếu có phong thư hay mảnh giấy viết mà Triệu Giai Hoa để lại cho nàng thì cũng sẽ là giả. Đây là lời nhắc của Triệu Giai Hoa. Nàng ta đề phòng có người giả danh mình làm ra kiểu chuyện như thế này.

An Nhược Thần lại lần nữa đánh giá Triệu Giai Hoa, nữ nhân này quá thông minh. Mỗi một câu nàng ta nói, đúng là thật sự phải coi trọng.

Trong doanh trại ở sườn dốc Thạch Linh, Long Đại cũng đang đọc thư. Trong thư chỉ có hai chữ "tuân lệnh".

Chỉ hai chữ, nhưng hẩn nhìn rất rất lâu. Tựa như viết trong thư không phải là "tuân lệnh", mà là tràng giang đại hải khác.

Sở Thanh lại gần, bình luận: "Chữ của An cô nương cũng không tệ nhỉ, trong tú lệ lại có nét phóng khoáng sức lực, ắt hẳn là một cô nương thông minh."

Long Đại liếc hẩn, không lên tiếng.

Sở Thanh nói tiếp: "Thư trả lời này đơn giản mà có lực, khôn khéo hiểu chuyện, ắt hẳn là một cô nương biết nghe lời."

Long Đại gấp thư lại, bỏ vào trong ngực. Không đáp lời Sở Thanh. Có thể nghĩ được nhiều như vậy, không đánh giặc thì đúng là rảnh rỗi quá rồi.

"Ta không có rảnh đâu tướng quân, ta nói thật đấy." Sở Thanh lại còn nhấn mạnh câu cuối, lập tức bị Long Đại đá ra ngoài lều.

"Sắp xếp cho xong chuyện chuyển giao tù binh ngày mai đi, đừng có làm sai đấy."

Sở Thanh chấp tay sau lưng nhàn tản rời đi, tướng quân thật là, đã đâu vào đó hết cả rồi, còn cần gì phải dặn dò nữa chứ. Không phải hai chữ

"tuân lệnh" này rất tốt sao, tướng quân có gì không hài lòng chứ, nghiên ngẫm lâu như vậy, liệu còn có thể nhìn ra thủ đoạn bịp bợm à.

Lại nhắc đến Lý Tú Nhi bên này, kế hoạch tiến hành không hề thuận lợi. Nàng ta trái lo phải nghĩ những lời của Lục đại nương, cũng không dám tin tưởng hoàn toàn. Nhưng thà tin là có, vẫn nên ra ngoài tránh nạn thì hơn, nàng định đưa cả mẫu thân và nghĩa muội đi, cứ nói đưa mẫu thân ra ngoài quận khám bệnh là được. Ở đó một thời gian rồi quay về sau. Nhưng lúc này đã gần đến cuối năm, không phải là thời cơ tốt. Bận rộn một ngày mới được nghỉ ngơi, nàng thấy tâm trạng tướng công có vẻ không tệ, thế là đưa ra thỉnh cầu đưa mẫu thân ra ngoài khám bệnh, nhưng lại bị từ chối ngay. Chính thất Tường Thị còn không cho nàng mặt mũi, quát nàng cố ý chọn thời điểm bận rộn mà thêm loạn, muốn Khương gia xấu hổ, cố ý khoe khoang mình quan trọng lắm. Chỉ là một tiểu thiếp chứ có gì đâu, nghĩ mình là ai vậy chứ, nàng ta như vậy, tiện tay là có thể tóm lấy. Đừng xem mình quan trọng lắm. Có bản lĩnh đi thì đừng về nữa.

Khương Vĩ mặc cho thê tử mắng mà không bênh vực Lý Tú Nhi. Lý Tú Nhi bị mắng mà dàn dụa nước mắt, nhưng vừa khóc thì lại bị mắng nữa.

Lý Tú Nhi im lặng về phòng, trong lòng bết muốn danh ngôn chính thuận rồi đi thì không được. Nàng không ngủ được, càng nghĩ càng ảm ức, nghĩ đến cuộc hôn nhân không vừa ý của mình, nghĩ đến mẫu thân đang bệnh, nghĩ đến bản thân bị người ta nắm nhược điểm mà lợi dụng, ngày ngày sống trong sợ hãi, không thấy được bến bờ. Nước mắt không ngừng tuôn trào, nhưng lại không dám khóc ra tiếng, sợ quấy nhiễu đến phòng bên cạnh thì lại bị ăn mắng.

Khóc một hồi ngủ một hồi, nhất thời cũng chẳng biết đã canh mấy rồi. Trong lúc mơ màng, chợt nghe thấy âm thanh quái lạ, sau đó nàng ngủ thấy mùi khét do đốt vải.

Lý Tú Nhi bàng hoàng, lời của bà tử nói lúc sáng chạy quanh đầu. Triệu Giai Hoa chết rồi, người tiếp theo chính là cô.

Nàng gấp gáp nhảy cẫng lên, nhanh chóng mặc xiêm áo vào, lấy bọc y phục mà ban ngày nàng đã lén chuẩn bị nhét vào dưới gầm giường ra. Sau đó nàng nhìn qua nơi khe cửa, dường như khói đen bốc lên từ cửa hàng phía trước, có hai bóng người lén lút đi về phía nhà kho, ở đó đặt rất nhiều vải, xem chừng chính chúng đã đốt cửa hàng, giờ muốn đốt kho tiếp. Mà có hai người khác đang đi về phía phòng nàng.

Lý Tú Nhi sợ hãi bùm miệng lại, nhanh chóng lẩn mình ra sau tường, sợ bị chúng nhìn thấy.

Trong phòng bốc cháy, chắc chắn mọi người phải đi dập lửa. Còn nàng như chết ngộp trong phòng, biến mất trong cơn hoảng loạn, cuối cùng nói là trong lúc dập lửa vô tình bị thiêu chết. Lý Tú Nhi nhắm hai mắt, tìm dập thành thịch, đoán chừng dựa theo tình hình hôm nay nàng bị chửi, nếu tướng công và Tưởng Thị đi báo án, sẽ nói là do nàng bị mắng nên mới ghi hận đốt cháy cửa hàng, kết quả bản thân lại vô tình bị thiêu chết.

Lý Tú Nhi nghĩ đến đây, đeo bọc y phục vào, lặng lẽ đi đến nơi cửa sổ, đang định chạy trốn ra ngoài thì tính toán lại vẫn không đành lòng, đưa tay cầm một bình hoa, ôm bình hoa leo ra ngoài cửa sổ. Sau đó nàng gắng sức ném bình hoa lên nóc nhà, rồi cũng mặc kệ sau đó ra sao, lập tức xoay người chạy ra sau tạ viện, xuyên qua cửa viện, chạy ra góc phố, trốn vào bóng tối gắng sức chạy thật nhanh.

Một tiếng xoảng vang lên, không biết bình hoa đập vào nóc nhà hay bị rơi xuống đất rồi, trong đêm khuya yên tĩnh, tiếng vang dội vô cùng lớn.

Lý Tú Nhi nghe thấy, nàng cảm thấy mình đã cố hết sức rồi, cầu nguyện mọi người bình an, chính nàng cũng rất muốn sống.

Lý Tú Nhi biến mất trong đêm. Mà cửa hàng y phục Khương gia nhanh chóng chìm ngập trong tạp âm "đi lấy nước" "mau cứu hỏa" "người đâu, cứu mạng" đầy kinh hãi rồi ren. Ánh lực rừng rực, chiếu sáng cả một vùng trời đêm.

Trời còn chưa sáng, nhưng nửa thành Trung Lan đều đã thức giấc.

Ngọn lửa ở cửa hàng y phục Khương gia quá lớn, lan rộng trái phải, những căn hộ bên cạnh của bên cạnh cũng bị ảnh hưởng, rất nhanh cả con phố đều đã tỉnh giấc, mọi người dồn sức dập lửa. Nhưng lại có kẻ nhân lúc cháy nhà mà hôi cửa, nhân lúc các nhà ra ngoài cứu hỏa thì vào phòng trộm cắp. Nhất thời tiếng kêu la khóc thét xen lẫn tiếng mắng chửi cứ quanh quẩn bên tai chẳng dứt.

Thái thú Diêu Côn cũng bị dựng dậy, nghe được chuyện này thì tức tốc phát người đi dập lửa trị an. Nghe nói thể lửa vừa lớn vừa lan nhanh, trộm cướp ngang ngược, Diêu Côn nhanh chóng mặc qua phục vào, tự mình đến hiện trường chỉ huy.

Đến lúc trời hửng sáng, cuối cùng con lửa cũng đã được dập tắt, có nhà cửa phòng ốc bị sụp đổ, có người bị thương, cả con đường toàn là nước đen sì lan tràn một vùng.

Diêu Côn tổ chức viện trừ, phát người đến từng nhà hỏi han kiểm soát tình hình. Các y quán trong thành cũng được gọi đến chữa trị, thi thể được kiểm kê, viết lên địa chỉ phát hiện, rồi tìm người nhà đến nhận. Còn rốt cuộc vì sao mà ngọn lửa bốc cháy, là bất ngờ hay vì điều gì khác thì các bộ khoái đã nhận lệnh điều tra trực học.

Lục đại nương đứng lẫn trong đám đông, cùng hỏi thăm láng giềng quen thân. Nghe được chuyện thì hít một hơi lạnh.

Nghe nói lửa bắt đầu từ cửa hàng y phục Khương gia, trong nhà hẳn toàn là vải vóc vật liệu dễ bắt cháy, đúng là có tiểu nhị gác đêm, dù vậy cũng

không biết vì sao lại có lửa. Nhưng đã không còn thấy tiểu nhị đâu nữa. Đến thiếp thất Lý Tú Nhi cũng vậy. Không biết liệu có trong số thi thể bị đốt cháy không.

Vừa rồi thái thú đại nhân đã hỏi Khương Vĩ và Tưởng Thị. Tưởng Thị nói đêm qua Lý Tú Nhi ồn ào muốn về nhà mẹ đưa mẹ đi khám bệnh, bọn họ không đồng ý. Lý Tú Nhi khóc ầm ỹ. Tưởng Thị nghi ngờ Lý Tú Nhi muốn đốt xiêm y trút giận, có lẽ vì vậy mà bắt lửa. Cuối cùng không ngờ không khống chế được thể lửa, tạo thành bi kịch.

"Nhất định đại nhân phải bắt con tiện nhân kia lại, tuyệt đối phải róc xương nó." Tưởng Thị kêu khóc.

Khương Vĩ lại nói Lý Tú Nhi là người hiền lành nhất gan, xưa nay luôn chuyên cần chăm làm, nghĩ chắc không biết làm chuyện này. Có lẽ lửa thiêu cháy, nàng không kịp chạy thoát, đã gặp nạn rồi. Vừa nói vừa rơi lệ.

Đôi vợ chồng vì chuyện này mà tranh cãi ồn ào ở trên phố. Tưởng Thị không buông tha, nhận định là do Lý Tú Nhi độc gác gây ra, còn Khương Vĩ một lòng tìm thi thể, muốn tìm lại di thể của Lý Tú Nhi.

Thái thú Diêu Côn nghe mà nhức đầu, phát người gấp rút đến nhà mẹ Lý Tú Nhi xem sao, nếu do nàng ta gây nên thì chắc chắn sẽ trốn về nhà mẹ. Hàng xóm láng giềng ba mồm bảy miệng đều nói hộ Lý Tú Nhi, nói nàng ta là một cô nương lương thiện hiếu thuận. Nên ắt là có kẻ cướp muốn vào cửa hàng cướp tiền, bất cẩn đụng phải vật dễ cháy. Rất nhiều nhà bên cạnh rồi rít báo án, nói nhà mình bị trộm, cũng có người cung cấp manh mối, nói là thấy kẻ trộm mặc y phục đen che mặt.

Lục đại nương nghe quanh một hồi, trong lòng nặng trĩu. Tuy đã đoán được đối phương sẽ ra tay với Lý Tú Nhi, nhưng không ngờ lại dùng đến thủ đoạn tàn bạo như vậy, đốt nhà cướp tiền giết người, làm người ta vô

cùng cầm phần. Như thế, mục đích muốn giết Lý Tú Nhi sẽ bị chôn vùi, không ai phát hiện được.

Lục đại nương hỏi thăm rồi nhìn xung quanh, thầm nghĩ không biết có ai theo dõi hành tung của mình không. Bà không dám để lộ sơ hở, trưng ra nét mặt nhiều chuyện hỏi thăm lại rảnh rồi hiểu kỳ đôi ba câu, sau đó đến đưa rau cho các nhà như thường lệ. Trên đường giao hàng cố ý đi đường vòng ngang qua nơi mà nàng đã nói với Lý Tú Nhi, thấy cửa nhà đóng kín, ngoài cửa đặt một chiếc giỏ trúc đầy nắp. Lục đại nương nhận ra chiếc giỏ ấy, chính là nàng đã đặt trong căn nhà đó. Lục đại nương bình tĩnh lại. An Nhược Thần cũng đã nghe nói đến vụ án này. Có quá nhiều hộ gia đình dính vào, người bị hại rất đông, ầm ỉ đến mức phía quân đội cũng phải hái người ra khám xét tuần vệ, canh phòng nghiêm ngặt đề phòng mật thám nhân lúc loạn mà vào thành làm điều ác. Trong lầu Tử Vân cũng tăng cường cảnh vệ, tăng vệ binh nhân thủ. Những hồ sơ vụ án có liên quan cũng nhanh chóng được đưa đến lầu Tử Vân.

Vậy là An Nhược Thần lại đi tìm trưởng sử Lý Minh Vũ. Và nàng lại bị cự tuyệt. Giống như lần trước, vẻ mặt từ chối giống nhau, lý do từ chối giống nhau, ngay đến tư thế đứng cũng giống nhau. An Nhược Thần cũng làm đủ trò, vừa sốt ruột vừa giậm chân. Nhưng vừa xoay người, nàng lại lặng lẽ đi tìm Phương Nguyên.

Phương Nguyên cũng rất chắc chắn, không nói nhiều một câu, âm thầm mà giúp nàng lấy được hồ sơ vụ án.

An Nhược Thần nghiêm túc nhìn hồ sơ. Mười ba thi thể, có bốn thi thể tìm thấy từ cửa hàng y phục Khương gia, trong đó có một thi thể nữ, đã cháy khét không còn nhận ra. Tim An Nhược Thần đập như trống chầu, không biết thi thể nữ này có phải là Lý Tú Nhi hay không.

Trên hồ sơ lại viết, có năm người cung cấp lời khai nhìn thấy có gã mặc đồ đen bịt mặt hành hung, nhưng không nói có bao nhiêu người, cũng

không rõ là cao thấp mập ốm thế nào, vì lúc ấy quá hoảng hốt ồn ào. Một người trong đó được xác nhận là do ham hóng hớt mà nói dối, không thấy hắc y nhân nào.

Cửa hàng y phục Khương Thị là nơi bắt đầu bốc cháy, nhưng không phải tất cả ngôi lửa đều từ cửa hàng Khương Thị lan ra. Có người khai rằng khi nhà mình bốc cháy, vẫn còn cách cửa hàng Khương Thị rất xa.

Không có ghi chép khám nghiệm tử thi của ngỗ tác, còn chưa tiến hành được bước kia.

An Nhược Thần vừa nhìn vừa nghĩ ngợi, định tìm manh mối hữu dụng từ trong này. Chợt đúng lúc Xuân Hiếu ở ngoài nhà vào báo, nói là trưởng sử Lý Minh Vũ đến thăm.

An Nhược Thần sợ hết hồn, tưởng chuyện Phương quản sự giúp nàng trộm hồ sơ vụ án đến đã bị lộ, nàng vội thu cất mọi thứ, đã chuẩn bị xong tâm tư muốn giải bày, kết quả ra ngoài nhà thì lại thấy Lý Minh Vũ nghiêm túc nói: "Nghe nói gần đây cô nương lui tới khá thường xuyên với muội muội trong nhà."

An Nhược Thần sững sờ.

Lý Minh Vũ lại nói: "Lầu Tử Vân là nha môn quan đội, cũng là phủ của tướng quân, là trọng địa trong quân, không phải nơi tùy tiện ai muốn vào thì cũng vào được. Cô nương cũng dốc sức vì quân đội, nên chuyên tâm chăm chỉ, đây dựa vào trong nhà như thế, không ổn thỏa lắm."

An Nhược Thần vội vã đáp: "Lý đại nhân dạy phải."

Nhưng Lý Minh Vũ lại hỏi: "An quản sự nhiều lần muốn lấy hồ sơ ghi chép vụ án, vậy có tính toán gì không?"

An Nhược Thần không rõ ý của Lý Minh Vũ lắm, không dám tùy tiện trả lời.

Lý Minh Vũ nói: "Hỏi như thế là vì dù sao An quản sự cũng theo Tà đại nhân làm việc, theo ý tướng quân đại nhân đã dặn, không có Tà đại nhân ở đây, nhưng nếu An quản sự có chuyện cấp bách, ta cũng biết cả rồi, sẽ xử lý giúp."

Giọng điệu này làm An Nhược Thần ghen lời, "Không có chuyện gì cấp bách lắm, đợi các đại nhân quay về đã."

Lý Minh Vũ nhìn xoáy vào nàng: "Vậy thì tốt. Ta hỏi rõ rồi, đợi các vị đại nhân quay về, An quản sự cũng đừng nói là ta làm khó An quản sự."

An Nhược Thần tự biết thấp cổ bé họng, đành nở nụ cười thừa vâng.

Sau khi Lý Minh Vũ rời đi, Xuân Hiếu an ủi An Nhược Thần: "Cô nương chớ để bụng. Trưởng sử đại nhân chính là như thế, lúc nào cũng xu mặt, nhìn đâu cũng chăm chăm, giống như nhìn ai cũng lười biếng vậy."

An Nhược Thần đáp mấy câu, tâm tư vẫn còn xoay quanh vụ án. Nàng nghĩ, không biết Lục đại nương có chuyển tin được không. Thế là nói muốn đi giải sầu. Nàng làm như đi dạo, tránh vệ binh tuần tra, nhân lúc bốn bề vắng lặng thì đi đến hành lang nàng đã hẹn với Lục đại nương, nhắc viên đá thứ ba lên, quả nhiên thấy bên dưới có tờ giấy bình an.

An Nhược Thần nhanh chóng thu giấy hoa tiên vào trong tay áo, viên đá đặt năm ngang, rồi như không có chuyện gì đi về phòng.

Vào phòng rồi mới lấy giấy hoa tiên ra xem. Bên trên viết một chữ "ba", sau đó đánh dấu lên từ "An trạch" ở tờ giấy.

An Nhược Thần hưng phấn, "ba" là chỉ Lý Tú Nhi, "An trạch" ám chỉ nàng đã thành công trốn vào căn nhà các nàng sắp xếp, nàng ta còn sống!

An Nhược Thần đốt giấy hoa tiên, đi qua đi lại trong phòng, tính toán xem nên làm thế nào. Lý Tú Nhi ẩn nấp như vậy không phải là kế hoạch lâu dài, nàng ta nhớ mong mẫu thân, không chừng đến mình cũng không sống nổi. Chắc chắn nàng phải đi gặp nàng ta một lần, phải mau chóng gặp được nàng ta.

An Nhược Thần đi ra ngoài, không dẫn Xuân Hiếu theo, nhưng phải báo cho Điền Khánh và Lữ Chính. Đây là quy định của Long Đại, bất kể nàng ở đâu, tất phải có người bảo vệ. Nếu ngay đến cả Điền Khánh, Lữ Chính cũng không thông báo mà lén lút chuồn đi thì rất khả nghi. Nếu bị nội gián biết được, ắt chuyện sẽ bị tiết lộ.

Hôm nay Điền Khánh ra ngoài cùng nàng, trên đường nghe mọi người rôm rả vụ án cửa hàng y phục Khương Thị, Điền Khánh hỏi An Nhược Thần không đi xem chút sao?

An Nhược Thần nói chắc chắn bây giờ ở cửa hàng y phục toàn là nha sai quan binh, cửa hàng bị cháy e cũng có rất nhiều chuyện phải xử lý, có đến thì cũng chỉ thêm loạn. Nay Lý trưởng sử đã nhắc phải đợi Tả đại nhân và tướng quân về rồi tính sau, nàng không muốn gây phiền toái.

Điền Khánh nghe vậy thì làm mặt quỷ, "Lý trưởng sử." Đường như cũng có phê bình kín đáo với người này. An Nhược Thần chỉ cười không đáp.

Sau đó An Nhược Thần đến gần An phủ, tìm một thiếu niên chuyển lời cho An phủ. Chỉ chốc lát sau An Nhược Hi đã dẫn nha hoàn đi đến phố gặp An Nhược Thần, nói: "sao thế? Hôm nay đích thân tới đây, không ra oai sai bảo ta nữa à? Chẳng lẽ tỷ muốn về xem sao?"

An Nhược Thần làm vẻ mặt chán ghét: "Giờ ta không muốn đến cái nơi quỷ quái ấy. Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện riêng đi. Không được mang theo nha hoàn, muội có đến không?"

Tất nhiên An Nhược Hi đi rồi.

Hai tỷ muội đi loanh quanh trên đường, cuối cùng dừng lại tại một thủy các - đó là một quán trà, là nơi phẩm trà nghe khúc. An Nhược Thần nói đi một rồi, ngồi nghỉ ở đây đi.

An Nhược Hi không có ý kiến, nàng ta ôm một bụng nghi vấn, không biết An Nhược Thần tính làm trò gì.

Điền Khánh thấy các nàng dừng lại thì đứng ở đối diện chờ. An Nhược Thần đưa mắt ra hiệu, Điền Khánh gật đầu đã rõ.

An Nhược Thần đưa muội muội vào nhả gian trong thanh thủy các, gọi bình trà xanh, không muốn nghe khúc, rất nhanh trong nhả gian chỉ còn lại hai người các nàng. An Nhược Hi không ngại trang nữa, sầm mặt hỏi: "Lần này lại muốn như thế nào nữa?"

An Nhược Thần ung dung thông thả đáp: "Ta đã nói rồi, lần tới gặp mặt ta sẽ nói cho muội biết ít chuyện."

An Nhược Hi ngồi thẳng: "Nói đi."

"Muội có nghe nói chuyện cửa hàng y phục Khương Thị bị cháy, liên lụy đến cả con phố, hơn mười người chết thảm, thiêu hủy hơn nửa phố không?"

"Nghe rồi." Nói đến vụ thảm án này, An Nhược Hi rất nghiêm túc.

"Một số thứ vải của cửa hàng y phục Khương Thị là từ Nam Tần đến, muội có biết không?"

An Nhược Hi ngây ra: "Chẳng lẽ cửa hàng bị đốt và vận chuyển hàng hóa Nam Tần có liên quan nhau sao?"

An Nhược Thần lắc đầu: "Cụ thể thì ta cũng không biết. Ít nhất là trên hồ sơ ghi chép vụ án của nha môn không hề viết như vậy. Nhưng gần đây có

tin đồn kiểm tra chặt chẽ hàng thông quan từ thương bạc ti, vậy thì chuyện này khá kỳ lạ."

An Nhược Hi nhúu mày.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 57

An Nhược Thần nói: "Ta thấy khá là lạ, nếu chỉ cướp tiền thì lấy tiền đi là được rồi, vì sao còn phải đốt cửa hàng, liệu có phải vì muốn che giấu chứng cứ gì không?"

Lập tức An Nhược Hi liên tưởng đến số hàng ngọc thạch của An Chi Phủ, đó cũng là dựa vào thủ đoạn bất chính mới lấy ra được.

An Nhược Thần lại nói: "Đương nhiên, những điều đó cũng chỉ là suy nghĩ vớ vẩn của ta. Nhìn bề ngoài chắc chắn quan phủ sẽ không nói như thế, dầu sao vẫn còn phải ngầm kiểm tra thương bạc ti. Ta hy vọng muội sẽ điều tra chuyện này giúp ta, gặp phải loại chuyện như thế đương nhiên ta cũng sẵn lòng nhắc nhở muội. Nhưng chuyện này một mình muội biết là đủ, dù sao cũng chỉ là đoán chừng."

An Nhược Hi không nói câu nào, nàng ta cũng không nghĩ ra chuyện này thì có lợi ích gì.

An Nhược Thần lại hỏi tình hình An phủ, liệu có đang tìm tứ muội không. An Nhược Hi đáp từng câu một.

Một lát sau, An Nhược Thần nói nàng muốn đi nhà xí, bảo An Nhược Hi ngồi chờ nàng.

An Nhược Thần ra khỏi nhã gian thì nhanh chóng đi về phía hậu viện của thanh thủy các. Lúc đi nàng nhìn lướt qua con phố ở đối diện, Điền Khánh đang ngồi nói chuyện với chủ hàng rong. An Nhược Thần nhanh cơ hội bước đi nhanh, băng qua hậu viện, từ cửa sau đi ra ngoài.

Sau lại chạy như điên, lúc trước nàng cũng từng điên cuồng lao đi như thế, nàng vẫn còn nhớ rõ tình hình và cảm nhận trong ngày hôm ấy, đó là thời điểm thay đổi vận mệnh cả đời nàng.

Hẻm Bình Hồ Đông.

Chính nơi đây nàng đã thấy Từ bà mối và Giải tiên sinh bí mật bàn bạc, từ đó mọi thứ đều đổi thay.

Nhưng lần này nàng không phải muốn đến căn nhà đó, mà là căn bên cạnh - chính là nơi trước kia Từ bà mối và Giải tiên sinh gặp mặt.

Đây là nơi ở cũ của Từ bà mối, nếu không phải khi ấy đúng lúc nàng bắt gặp thì sẽ chẳng ai ngờ căn phế trạch này lại còn dùng được. Sau khi Từ bà mối chết, căn nhà này bị quan phủ lục soát, sau đó trở thành nơi hoang phế. An Nhược Thần cần một gian nhà an toàn cho Lý Tú Nhi, Long Đại đã từng dạy nàng, nếu một người ở trong thành thăm dò dài lâu, cần phải có địa điểm kín đáo để chạy trốn hoặc tạm thời lánh nạn. Điều ấy hoàn toàn khớp với đối sách nàng đã để Lục đại nương thuê nhà giúp nàng trước kia. Nhưng lần này nàng không thể chuẩn bị trước được, đành phải thử vận may.

May mắn là có thể dùng được. Lục đại nương đã sắp xếp xong xuôi, cứu được Lý Tú Nhi.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Ai mà ngờ lại có người dùng căn nhà trước đây Từ bà mối bí mật bàn bạc với mật thám để trốn tránh màn đuổi giết của mật thám cơ chứ.

An Nhược Thần nhìn giỏ trúc trước cửa, gõ một cái. "Là ta, An Nhược Thần."

Sau cửa có tiếng bước chân, nhưng then cửa không mở.

"Nhanh lên đi, ta không có thời gian."

Lý Tú Nhi ở đằng sau nhìn xuyên qua khe cửa, do dự đấu tranh chốc lát, cuối cùng mở cửa ra.

An Nhược Thần lách người đi vào, nhanh chóng đóng cửa lại.

"Là cô tìm bà tử đó đến nói chuyện với tôi sao?"

"Mẫu chốt là bây giờ cô vẫn còn sống." An Nhược Thần không có thời gian hàn huyên khách sáo với nàng ta, nhanh chóng thuật lại tình hình của cửa hàng y phục Khương Thị và hàng xóm. Lý Tú Nhi nghe thấy kết quả thảm thiết của vụ án phóng hỏa, sợ hãi bịt miệng lại.

"Nha môn đã tìm đến mẹ cô để hỏi chuyện rồi, cô có nói cho bà ấy biết gì không?"

Lý Tú Nhi lắc đầu nguầy nguậy: "Đêm qua ta chạy thẳng đến đây, không dám về mà tới đây luôn."

"Tốt lắm, bây giờ ngoài hung thủ ra thì không ai biết cô sống chết thế nào, nếu cô còn muốn gặp mẹ mình thì nhất định phải nghe lời ta. Nếu không ta sẽ đá cô ra ngoài, như thế cô chỉ có hai kết quả, một là chưa kịp đến nha môn báo quan thì đã bị hung thủ giết chết, hai là đến nha môn, thái thú đại nhân sẽ xem cô là ác nhân sát hại hơn mười bách tính, phóng hỏa cho hả giận, bị nhốt vào ngục vĩnh viễn."

Lý Tú Nhi hoảng hốt đến mức mắt hồn mất vía, òa lên khóc.

An Nhược Thần đỡ lấy vai nàng ta, nhìn thẳng vào mắt nàng ta: "Không có thời gian để cô khóc đâu. Cô hãy trả lời mấy câu hỏi của ta đi. Bây giờ chỉ có ta mới có thể cứu được cô."

Lý Tú Nhi dùng sức gật đầu, lệ vẫn còn đọng ở hốc mắt.

"Cô có biết Giải tiên sinh không? Từ bà mỗi có từng nhắc đến hân không?"

Lý Tú Nhi lắc đầu.

"Nói!"

"Chưa từng nghe qua. Từ bà mỗi chưa bao giờ nói còn có người nào khác cả, mà ta cũng không dám hỏi."

"Cô đã nói cho nàng ta biết những tin tức gì?"

"Không, không có gì quan trọng cả, ta không hại chết ai cả, ta thề đấy."

"Có quan trọng hay không không phải do cô nói là được. Cô nghĩ cho kỹ đi, có tin tức nào nàng ta cảm thấy hứng thú, từng khen cô làm rất khá chưa, hoặc có dặn dò cô phải đặc biệt để ý đến ai không?"

Lý Tú Nhi cố suy nghĩ, nói ra mấy cái tên. Trong đó bao gồm cả phu nhân thái thú Mông Giai Nguyệt. Nói là nàng đem vài vóc may y phục đến cho phu nhân thái thú, Từ bà mỗi bảo nàng tán gẫu chuyện thường ngày, thăm dò hỏi xem phu nhân thái thú và thái thú đại nhân có hòa thuận với nhau hay không, lại hỏi phu nhân thái thú gần gũi với những phu nhân nào, mượn lý do mời chào buôn bán để thăm dò quan hệ của nữ quyến nhà các ông quan lớn. Còn nói Từ bà mỗi dặn nàng lúc đưa y phục đến phủ thì phải quan sát bố cục, canh phòng an ninh trong phủ đối phương, vân vân. Cả lúc mấy cô nương muốn đến may y phục xem vài vóc nữa, sẽ kín đáo cho nàng biết vài tin, nàng sẽ chuyển tin lại cho Từ bà mỗi.

"Có từng nhắc đến Lưu lão bản của tửu lâu Chiêu Phúc không?"

Lý Tú Nhi lắc đầu, "Ta chỉ biết mỗi Lưu phu nhân, nàng thường đến đây may y phục. Nhưng trước kia nàng cũng chỉ là may đồ mua vài vóc, sau khi

Từ bà mỗi chết nàng mới bảo ta làm việc." Lý Tú Nhi thuật lại một lần những gì Triệu Giai Hoa đã giao phó.

An Nhược Thần cẩn thận hỏi rõ, nói với nàng ta: "Được rồi, cô yên tâm trốn ở đây đi. Ngoài ta và bà tử hôm qua đến tìm cô ra, cô không được tin ai cả. Nếu có người tìm được cô thì cô cứ nói Từ bà mỗi đã từng cho cô bằng chứng, nhưng cô giấu đi rồi. Như thế mới có thể bảo vệ được tính mạng."

Lý Tú Nhi lại sợ hãi òa khóc.

"Ta sẽ mau chóng giải quyết, để cô có thể về nhà được." An Nhược Thần lại dặn dò mấy câu nữa. Sau đó tức tốc chạy về thanh thủy các.

An Nhược Hi ngồi trong nhĩ gian đã sớm không chờ nổi nữa, thấy An Nhược Thần về thì nghi ngờ nhìn nàng: "Đi nhà xí thôi mà lâu thế sao?"

An Nhược Thần nhấp một hớp trà, nói: "Còn gặp người trò chuyện dăm ba câu."

An Nhược Hi cau mày: "Trò chuyện cũng tốn sức quá nhỉ, thở hển hển kia kìa."

An Nhược Thần cười không đáp.

An Nhược Hi càng nghĩ càng thấy khả nghi: "Không phải tỷ lợi dụng ta để làm gì đây chứ?"

An Nhược Thần cười nhạt hỏi ngược lại: "Muội cảm thấy mình có gì để lợi dụng?"

An Nhược Hi lại cúi kinh nổi giận, lập tức sầm mặt.

"Được rồi được rồi, trưng sắc mặt ra cho ai nhìn thế chứ!" An Nhược Thần cũng giả vờ mất hứng. Ngoảnh đầu tính tiền rồi rời đi.

An Nhược Hi cũng đi ra theo nàng, trợn mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp dần xa kia, trong lòng dấy lên nghi hoặc.

Quay về lầu Tử Vân, Điền Khánh hỏi An Nhược Thần: "Lúc rời đi sắc mặt An nhị cô nương khá khó coi, hình như có vẻ khả nghi, cô nương có cần ta tìm người theo dõi nàng ta không?"

"Khả nghi là ám chỉ căm giận oán hận ta sao? Nếu nàng ta thân thiết dễ gần mới là khả nghi. Hôm nay xảy ra những chuyện này, trong thành đã đủ loạn rồi, người còn không đủ dùng, bên nhị muội ta không cần để ý."

Điền Khánh không nói gì nữa, lui xuống.

An Nhược Hi về đến nhà cũng hoảng sợ, Tiền Bùi lại tới nữa.

Lập tức An Nhược Hi có liên tưởng không tốt. Cửa hàng y phục Khương Thị bị đốt, liên lụy toàn con phố, nếu quả thật do thương bạc ti thua mua trái với luật vận chuyển hàng hóa, vậy nay Tiền Bùi đến, có phải là vì chuyện hàng hóa ngọc thạch mà đến thăm dò không?

An Nhược Hi không nhìn ra manh mối gì. Bởi vì Tiền Bùi không hề nhắc gì đến số hàng kia, chí ít là ở trước mặt nàng không nói gì. Trái lại chỉ tán gẫu chuyện trong nhà, lại khen An Nhược Hi càng lớn càng xinh đẹp đoan trang, hỏi An Chi Phủ đã hứa hôn với người ta chưa.

Tóc gáy An Nhược Hi dựng đứng, sợ đến mức cơ thể cứng đờ.

Cũng may An Chi Phủ chỉ cười ha hả đáp đôi ba câu khách sáo, không treo lên người nàng tấm bảng "hàng đợi bán".

Sau đó Tiền Bùi đổi đề tài, nói: "Gần đây dường như nhị cô nương khá gần gũi với đại cô nương, qua lại thân thiết nhỉ?"

Tóc gáy An Nhược Hi lại lần nữa dựng lên, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Đàm Thị vội nói: "Nhắc đến đây, thật đúng là phải khen Hi Nhi rồi. Không phải là Tiền lão gia có dặn dò, muốn ổn định con tiện nhân An Nhược Thần kia, rồi thăm dò tin tức từ chỗ nó sao. Hi Nhi đã thật sự nhẫn nhục mang trọng trách rồi. Nay tiện nhân kia có uy phong, nói chuyện toàn đâm thọc nhau, nhưng Hi Nhi nhẫn nhịn cả, không ghi thù con tiện nhân kia, có thể thường xuyên qua lại."

Tiền Bùi bật cười: "Vậy thì đã để nhị cô nương chịu oan ức rồi. Nhưng lời này của phu nhân sai rồi, sao lại vì ta chứ. An Nhược Thần muốn đổi phí An gia, các người thăm dò tin tức nàng ta, có đề phòng, đó là điều tốt với An gia."

Một câu nói đã giữ bỏ sạch sẽ liên quan đến mình, An Chi Phủ và Đàm Thị lại không thể không luôn miệng gật đầu đáp đúng thế.

"Vậy, thời gian này nhị cô nương đã trò chuyện những gì với đại cô nương?"

Đầu óc An Nhược Hi rối bời, mở miệng mà không biết đáp sao. Đàm Thị trợn mắt nhìn nàng: "Không phải thăm dò nó xem tìm được điểm yếu gì của chúng ta để đối phó sao?" An Nhược Hi cắn răng, nói: "đúng là như thế, nghe nói phía quan phủ sẽ thẩm tra chuyện thương bạc ti nhận hối lộ, vi phạm kỷ cương. Đại tỷ khá đặc ý, cho rằng đã nắm được thóp của chúng ta, có hỏi con trước kia cha đã lấy lại số hàng ngọc thạch kia như thế nào. Con vờ đồng ý sẽ nghe ngóng giúp tỷ ta, sau đó nói với tỷ là chuyện này không phải yếu điểm gì để nắm thóp. Tỷ ta nổi giận với con, nhưng lại cảm thấy con vẫn còn khả dụng."

Tiền Bùi gật đầu, lại hỏi: "Nhắc đến đây, đại cô nương làm việc bên cạnh tướng quân, nghe nói uy phong lắm liệt, nhưng thực tế lại tứ cố vô thân."

Long tướng quân coi như nhất thời bị nàng ta làm cho mê muội, nhưng mục đích cuối chính là đánh giặc hộ quốc, đâu để ý đến nàng ta được nhiều như thế. Dưới cái nhìn của người ngoài, nàng ta là đồ yêu hồ lẳng lơ dựa vào tướng quân mà trèo lên, đương nhiên nhìn nàng ta không thuận mắt rồi."

"Không sai, đúng là như vậy." Đàm Thị vội phụ họa.

Tiền Bùi hỏi: "Theo nhị cô nương nhìn xem, đại cô nương gấp gáp tìm nhị cô nương trò chuyện như thế, liệu có chỗ nào khác thường không?"

Tim An Nhược Hi đập mạnh vô cùng, nàng do dự lần nữa, rồi lắc đầu nói: "Không thấy tỷ ta có gì khác thường cả, vẫn là đáng vẻ trèo cao, vênh váo hống hếch."

Lúc nói lời này, Tiền Bùi vẫn nhìn nàng. An Nhược Hi chợt dạ cúi đầu.

Ngày hôm đó Tiền Bùi ở lại dùng bữa. Khi trời tối, Lục đại nương đến đưa đồ thay An Nhược Thần, là một hộp điểm tâm. Bà ta bảo An đại cô nương có nói hôm đó nhị cô nương tốt bụng đưa đồ nàng thích ăn đến, nay nàng cũng trả lễ lại, tặng mấy món mà đầu bếp của lầu Tử Vân làm cho nhị cô nương, để nhị cô nương đếm thử. Đại cô nương nói, nhị cô nương đối tốt với nàng, tất nhiên nàng cũng sẽ đối tốt với nhị cô nương.

An Nhược Hi nghe canh cổng chuyển lời, lại nhìn hộp điểm tâm trong tay canh cổng, thật sự hy vọng An Nhược Thần đứng ở trước mặt nàng, để nàng ném hộp điểm tâm này vào mặt tỷ ta.

Tỷ ta cố ý hại nàng hả!

Nhưng Đàm Thị không nghĩ như vậy, Đàm Thị nhân cơ hội lới kể công với Tiền Bùi nói con gái chịu tội thân cũng coi như có hồi đáp. Nay hai tỷ muội thân thiết với nhau, sau này sẽ có cơ hội gây khó dễ cho An Nhược Thần. Tiền Bùi cười không nói, Đoàn Thị thì chăm chăm nhìn An Nhược Hi.

An Nhược Hi chỉ cảm thấy lòng rối bởi hỗn loạn.

Lúc này ở trong lầu Phẩm Hương ở huyện Phong An, tìm Tạ Cường chìm xuống vực thăm.

Quả thật ở đây có một căn phòng treo chuông trang trí, chủ nhân căn phòng là Tích Âm. Tích Âm này hoàn toàn không có quan hệ với Điền Nhân, cũng chính là Triệu Giai Hoa. Tích Âm mới đến lầu Phẩm Hương chưa đến nửa năm, còn Điền Nhân đã rời khỏi đây ba năm rồi. Cho đến bây giờ hai người chưa từng gặp mặt, cũng không quen nhau.

Mà bản thân Điền Nhân cũng không có gì đáng nghi, nàng ta không phải đột nhiên đến lầu Phẩm hương, mà chính là một nữ cô nhi mới mười một tuổi đã bị bán vào đây, qua một tay ma ma chỉ dạy, học đàn tập khúc, giống như những ca kỹ khác, bước lên con đường từ bán nghệ thành bán thân. Nên nàng ta không thể nào mật thám đến từ Nam Tần mọi nơi đây để che giấu thân phận được.

Nhưng Tạ Cường vẫn tra ra được ít manh mối. Trước kia Triệu Giai Hoa đi cùng Từ bà mối là bị ép buộc. Ma ma trong lầu Phẩm Hương có khai, Điền Nhân xinh đẹp hát hay, rất được hoan nghênh. Nhưng nàng chỉ chung tình duy nhất với một vị công tử họ Triệu, lại còn tự định chung thân với người kia, Triệu công tử ấy đã cho ma ma bạc, để Điền Nhân không cần phải tiếp thêm khách, còn hẳn quay về xoay sở tiền, chuộc thân cho Điền Nhân. Điền Nhân rất vui, mong ngóng đợi chờ. Nhưng Triệu công tử còn chưa quay lại thì có một bà tử lạ mặt đến. Bà tử kia tự xưng là họ Từ, ra tay hào phóng, nói là đến thay Lưu lão bản. Nàng ta cho ma ma một số tiền lớn, chuộc thân Điền Nhân. Bởi vì trước đó ma ma đã đồng ý với Điền Nhân và Triệu công tử rồi, thế nên nói là để xem ý của Điền Nhân đã.

Điền Nhân trò chuyện với bà tử kia rất lâu, nhưng không hề đồng ý. Ngoài mặt thì bà tử nói với Điền Nhân sẽ kiên nhẫn, nhưng sau lưng lại cho ma ma thêm bạc, để ma ma đánh mắng Điền Nhân bắt nàng ta tiếp khách,

rồi lại tìm những tỷ muội khác ngày ngày chằm chọc cười nhạo bên tai Điền Nhân. Triệu công tử mãi không đến, Từ bà tử kia thuyết phục mấy bận, rốt cuộc Điền Nhân liền đi theo nàng ta.

Lưu lão bản? Tạ Cường đã đoán ra được đây là ai.

Ma ma cũng nói Lưu lão bản kia kinh doanh tửu lâu. Đi ngang qua đây, lúc đến lầu Phẩm Hương thì nhìn trúng Điền Nhân, bỏ ra nghìn vàng để đổi lấy một tiếng cười, say đắm Điền Nhân vô cùng, tới lui mấy bận. Nghe nói có mấy lần không phải vì làm ăn đi ngang qua, mà là cố ý đến. Nhưng, vì Lưu lão bản muốn chuộc thân Điền Nhân cũng bị từ chối. Không ngờ y không hề từ bỏ ý định, lại tìm bà tử đến thuyết phục.

Ma ma nói Từ bà tử chỉ bảo là quận Bình Nam, chứ không nói rõ tình hình. Nhưng nàng ta có âm thầm hỏi qua phu xe của bà tử, biết nàng ta ở thành Trung Lan. Rồi một thời gian sau, đột nhiên Triệu công tử xuất hiện, nói năm đó đi nửa đường gặp tai nạn, suýt nữa bỏ mạng, dưỡng thương đến hai năm, lo lắng Điền Nhân không biết như thế nào nên tìm đến đây.

Từ phu xe tra được hành tung, cũng giống bọn họ. Nhưng điều làm Tạ Cường cảnh giác không phải sự dè dặt của Từ bà mối, mà là Triệu Giai Hoa bị ép gả cho Lưu Tắc, nếu như vậy thì đảo lộn quá rồi.

Chết tiệt, trúng phải kế điệu hổ ly sơn của y rồi!

Long Đại cười tuần mã của mình lao đi như gió, đứng trên chỗ đài cao ở dốc Thạch Linh, nhìn hai danh phó tướng dưới quyền Sở Thanh dẫn theo hai đội binh sĩ, áp giải hai tên lính Nam Tần kia đến gần biên giới.

Đối diện bọn họ là binh đoàn Nam Tần, đại tướng Nam Tần là Đaoan Mộc Kiệt đứng phía trước đội quân. Thấy binh lính Nam Tần được giải về thì vung tay cho người đến đón.

Sở Thanh đứng tại tiền tuyến, hét ra lệnh thủ hạ thả người.

Lúc này hai danh phó tướng mới thả người ra, trình văn thư lên. Sở Thanh lớn tiếng quát: "Phụng mệnh hộ quốc đại tướng quân Long Đăng, hiện phóng thích binh sĩ Nam Tần đã xâm phạm Đại Tiêu ta, cắt tóc lột bào, lấy làm cảnh cáo. Nếu các người còn dám xâm phạm, ắt sẽ không tha."

Đoan Mộc Kiệt thấy binh lính đã đưa hai binh sĩ bị bắt về thì cứng mồm nói: "Các người đừng ngông cuồng, bọn tướng quân phụng mệnh hoàng đế Nam Tần, bảo vệ biên giới ta, tuần thủ biên phòng, là các người vượt biên giết người, bắt giữ binh sĩ ta. Đại Tiêu người vô sỉ vô đức, nhất định sau này sẽ đòi lại trên chiến trường."

Sở Thanh nghe hẳn nói câu này thì quay đầu nhìn Long Đại đứng trên vách núi cao. Long Đại giơ tay lên, Sở Thanh ngoái đầu lại hét lớn với Đoan Mộc Kiệt: "Muốn đánh thì đến đây, nói nhảm làm gì!"

"Cứ đợi mà xem." Đoan Mộc Kiệt cũng quay đầu nhìn lên đài cao, vỗ ngựa xoa người dẫn quân rời đi.

Dưới ánh mặt trời sáng chói mắt, Long Đại một thân khôi giáp chói lóa, cười trên con tuấn mã màu đen cao to đầy uy vũ, ngọn cờ lớn chữ "Long" ở sau lưng tung bay trong gió. Đoan Mộc Kiệt đi được một đoạn thì ngoái đầu lại, cách khoảng cách này mà vẫn cảm nhận được cái oai phong đến nhức mắt của Long Đại.

Long Đăng! Long Đăng! Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy!

Trong lòng Đoan Mộc Kiệt có suy tính, sau khi quay về doanh trại liền thẩm tra hai tên binh sĩ kia trước, hai người đều nói giống nhau. Đại tướng quân Long Đăng kiêu căng ngạo mạn, còn tướng quân Sở Thanh nôn nóng không có chủ ý nhiều. Bọn họ đã làm theo kế hoạch, nếu như bị bắt thì sẽ khai báo tình báo giả.

Đoan Mộc Kiệt rất hài lòng, gấp rút viết quân báo. Bấm báo chính mắt mình đã thấy Long Đăng xuất trận thi lệnh. Tù binh vào doanh, giết hay

thả, Sở Thanh không dám làm chủ. Ứng chiến ở tiền tuyến, Sở Thanh cũng phải nhìn Long Đăng ra hiệu. Do dự chần chừ trước quyết sách, nhưng dễ kích động nổi giận. Nếu không nhờ vào thân thủ của Long Đăng thì phòng ngự ở dốc Thạch Linh còn lâu mới bằng sông Tứ Hạ.

Đoan Mộc Kiệt viết quân báo xong, dán kín lại rồi đưa một bức đến Kiều đại tướng quân đang hạ trại ở sông Tứ Hạ, một phong thư khác thì đưa đô thành Nam Tần mời Huy vương thân khảo.

An Nhược Thần ở trong phòng Long Đại, đối diện là vị trí chỗ ngồi quen thuộc của Long Đại. Nàng đang suy tư. Hôm nay mượn chuyện đưa điếu tâm cho nhị muội để nhờ Lục đại nương truyền tin và đi thăm dò. Còn nàng cũng có đấu tranh khổ não, cần Long Đại chỉ điểm. Thật đáng tiếc, tướng quân không có ở đây.

An Nhược Thần ngồi ở đó trầm tư khá lâu, còn nói với vị trí của Long Đại: "Vậy cứ quyết định như thế đi, tướng quân."

An Nhược Thần đi đến cửa hàng y phục Khương Thị. Cả con đường vẫn hỗn loạn bừa bãi, rất nhiều người đang di chuyển đá gỗ, thu thập phế tích. An Nhược Thần từng tưởng tượng đến tình cảnh bi thảm, nhưng khi tận mắt thấy không khí trầm lặng bao trùm con phố lớn, nàng vẫn khó tránh khỏi đau lòng.

Nàng đi thẳng, tìm được người mình muốn tìm - phu nhân thái thú Mông Giai Nguyệt.

Từ sáng Mông Giai Nguyệt đã ở đây rồi, bà ta dẫn người vôi vãi đến đưa thức ăn cho bách tính trong phố, sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, phân phát những thứ thiết yếu trong cuộc sống, thăm hỏi phụ nhân con thơ và người già đã mất người thân. Người nào gặp khó khăn, tổn thất ra sao, bà ta đều ghi nhớ từng việc.

Bận rộn cả một ngày, nha hoàn khuyển bà nên về phủ nghỉ ngơi, bà ta đang định cự tuyệt thì trông thấy An Nhược Thần.

"Phu nhân." An Nhược Thần bước đến thi lễ. Lại nhìn nha hoàn bên người bà ta.

Mông Giai Nguyệt nhận ra An Nhược Thần, từng gặp An Nhược Thần trước khi nàng rời khỏi An gia. Sau đó bà ta chỉ nghe nhắc đến tên và chuyện của nàng. Bây giờ thấy nàng đến chào như thế, Mông Giai Nguyệt liền gạt nha hoàn sang một bên.

An Nhược Thần nói nhỏ với bà mấy câu, Mông Giai Nguyệt liền đưa nàng về phủ thái thú.

Thái thú bận rộn vụ án này, Mông Giai Nguyệt ba lần bốn bận phái người mời ông về nhưng ông đều không chịu. Cuối cùng quả thật bị giục nhiều quá đến mức hết cách thì mới sầm mặt đi về, tính dạy dỗ thê tử một phen, trước nay luôn là người chăm sóc cho dân, tại sao hôm nay lại không hiểu chuyện như thế.

Kết quả sau khi về phủ, ông bất ngờ trông thấy An Nhược Thần. Còn phu nhân nhà ông lại rất nghiêm túc, có vẻ như đã bí mật thương thảo với An Nhược Thần được một lúc lâu rồi.

Lúc An Nhược Thần đi ra từ phủ thái thú thì sắc trời đã tối, nàng ngẩng đầu lên nhìn tinh tú trên trời cao, chấp tay sau lưng giãi lên ánh trăng từ từ bước đi.

Điền Khánh và Lữ Chính theo sau lưng nàng. Điền Khánh đung vai Lữ Chính, nhỏ giọng nói: "Huynh có cảm thấy không, An quân sự rất có phong thái của Long tướng quân."

Lữ Chính nhìn, rồi không khỏi bật cười. Nếu nhìn kỹ thì thật sự có chỗ giống, "Nàng ấy ở lâu trong chỗ thái thú đại nhân làm gì thế?"

"Có lẽ nàng đang nghĩ xem nên bắt hung thủ phóng hỏa thế nào."

"Không phải là Lý Tú Nhi sao?"

Điền Khánh lắc đầu: "Không biết. Không biết thái thú đại nhân tra xét một ngày có tiến triển gì không. Có lẽ An quân sự đến để hỏi thăm mà thôi."

Lư Chính than thở: "Thấy mặt nàng có vẻ nghiêm trọng, hình như không có thu hoạch gì."

Nhưng An Nhược Thần như không có thu hoạch gì lại đi đến Lưu phủ, trong màn đêm đen cầu kiến Lưu Tắc. Trước khi đập cửa, nàng bảo Điền Khánh ẩn thân đi, chỉ dẫn theo Lư Chính.

Cửa bật mở, canh cổng nhìn thấy là nàng thì không cho vào.

An Nhược Thần chẳng gấp gáp gì, từ tốn nói: "Đi nói với lão gia các người, hoặc là bây giờ gặp ta ngay, hoặc chờ thái thú đại nhân phái quan sai đến tịch thu tài sản, cứ để y chọn."

Canh cổng bị dọa sợ sững sốt, nhưng đoán chắc An Nhược Thần đang dọa mình, dù quan sai có cậy mạnh đến đâu thì cũng không thể vô duyên vô cớ bắt người đi được. Canh cổng trưng ra dáng điệu nghiêm chỉnh, đang định lý luận với nàng thì An Nhược Thần quay đầu sang bên, nói với Lư Chính ở sau lưng: "Không chịu thông báo, chém đầu hăc."

Lư Chính không nói hai lời lập tức rút kiếm ra.

Nhất thời canh cổng hoảng sợ trắng bệch cả mặt, không dám bật ra chữ nào, ngoảnh đầu đi chạy thẳng vào nhà.

An Nhược Thần bình tĩnh nhìn bóng lưng hăc biến mất, sau đó nói với Lư Chính: "Lát nữa ta vào trong ấy, chính huynh phải cẩn thận, đề phòng

có người đánh lén. Bọn họ không biết Điền đại ca có đến, sẽ tránh huynh lén ra ngoài, bảo Điền đại ca đi theo, nhìn xem là đi đâu. Nếu tối nay ta không thể bình an ra ngoài, các huynh hãy quay về lãnh binh đến bắt giữ Lưu Tắc."

Lư Chính cau mày: "Không bằng ta vào cùng với cô nương."

"Không." An Nhược Thần lắc đầu, "Nếu y thấy ta dẫn người đến, sẽ có mấy lời khó nói ra được."

An Nhược Thần đi vào.

Canh công nơm nớp lo sợ dẫn nàng đến trước mặt Lưu Tắc, sau đó vội vã lui ra.

Lưu Tắc khá nghiêm túc, bình tĩnh nói: "Ta quả thật không biết, không gặp An cô nương là vi phạm điều lệ cơ đấy, còn bị tịch thu cả tài sản. Ta muốn tìm thái thú đại nhân phê bình mới được."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 58

"Ta mời từ chỗ thái thú đại nhân về, nếu Lưu lão bản đồng ý, ta không ngại đi cùng Lưu lão bản một chuyến nữa." Không ai mời nàng ngồi, nhưng An Nhược Thần vẫn tự mình tìm ghế ngồi xuống.

Lưu Tắc trợn mắt nhìn nàng, không nói câu nào.

An Nhược Thần nhìn thẳng vào y, nói: "Ta không vòng vo với Lưu lão bản nữa. Chuyện là thế này, Long tướng quân sắp về rồi, ta vốn nên đợi tướng quân về rồi báo lại chuyện cho ngài ấy, để ngài ấy sắp đặt xử lý. Nhưng ta sợ Lưu lão bản không có số đợi được tướng quân về." Dĩ nhiên câu này chỉ là dọa y, nàng vốn chẳng biết bao giờ Long Đại mới về, nên nàng mới sốt ruột như thế. Có điều sốt ruột thì sốt ruột, nàng không thể để người khác biết được.

Lưu Tắc cũng ngồi xuống: "Ta không hiểu An cô nương đang nói gì."

"Trước đây khi ta ngả bài với Từ bà mối, nàng ta cũng vờ như không hiểu ta nói gì giống Lưu lão bản vậy đấy. Sau lại, nàng ta chết rồi."

Mặt Lưu Tắc không cảm xúc.

An Nhược Thần nhìn y, nói: "Lời trước đây ta nói với Từ bà mối, bây giờ nói lại một lần với Lưu lão bản. Ta biết người có liên quan đến mật thám, người đang làm việc cho chúng. Nếu người đồng ý tương trợ tướng quân bắt mật thám về quy án, tướng quân có thể bảo vệ được một mạng của Lưu lão bản."

Lưu Tắc lắc đầu: "Nhất định là cô nương có hiểu lầm rồi."

"Ta có hiểu lầm cũng không sao, ta không giết lão bản. Nhưng nếu Giải tiên sinh có hiểu lầm thì không tốt, hắn sẽ giết người."

Lưu Tắc cười nói: "Ta đã nói cô nương có hiểu lầm mà, ta không quen biết ai là Giải tiên sinh cả."

"Vậy lão bản có biết Lý Tú Nhi không? Nàng ta vẫn chưa chết."

"Ta cũng không quen Lý Tú Nhi nào cả." Lưu Tắc xoa trán, "Mấy ngày qua ta bận giải quyết tang sự của phu nhân, thật tình không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Có phải đã có chuyện gì làm An cô nương hiểu lầm hay không?"

"Quả thật ta hiểu lầm quá nhiều." An Nhược Thần nói, "Ví dụ như, ta hiểu lầm rằng tôn phu nhân chưa chết."

Bàn tay xoa trán của Lưu Tắc khựng lại.

"Ví dụ như, ta hiểu lầm rằng tôn phu nhân muốn lộ trần tội ác các người làm, người không thể không tạo dựng màn chết giả của nàng ta, tránh Giải tiên sinh ra tay giết thật."

Lưu Tắc buông tay, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: "An cô nương đừng đùa quá mức."

An Nhược Thần lắc đầu, bình tĩnh mỉm cười: "Ta biết những điều này là bởi vì, di thư là giả, nguyên nhân cái chết là giả, tôn phu nhân coi con gái như tính mạng của mình, làm sao có thể giết con bé được. Nhưng người không tìm được con bé đúng không? Đã báo án rồi, nếu bên quan phủ không kết án thì người không cách nào chấm dứt được. Tôn phu nhân không chết, người cũng không có cách nào ăn nói với Giải tiên sinh được. Vậy là người dứt khoát cho hai người chung một số phận, ngụy tạo di thư,

chỉ một câu bị điên liền muốn che giấu hết thảy. Thật đáng tiếc, người không thể che giấu được."

"Ta nghĩ An cô nương cũng bị điên rồi."

"Con gái người ở trong tay ta."

Rốt cuộc sắc mặt của Lưu Tắc cũng thay đổi.

"Lý Tú Nhi cũng ở trong tay ta."

Lưu Tắc không nói lời nào.

"Ta đoán riêng hai chuyện này cũng đủ để Giải tiên sinh vô cùng mất hứng rồi." An Nhược Thần nói: "Nhưng có lẽ lại là ta hiểu lầm. Ta hiểu lầm Giải tiên sinh bảo người giết Lý Tú Nhi, một là để trừ hậu họa, hai là biểu thị lòng trung thành. Ta hiểu lầm như thế là bởi vì, muốn bịt miệng thì chỉ cần giết một người là đủ, dù có dựng thành vụ án giặc cướp thì cũng không nên làm liên lụy đến bách tính cả con phố như vậy. Chuyện này Giải tiên sinh đã làm, giống như trước đây hắn đã giết Trần lão bá ở hẻm Bình Hồ Đông vậy. Mà các người đốt sạch cả dãy phố, sát hại nhiều người như thế, cướp của nhiều nhà như vậy, chính là vì để che giấu rằng vốn các người không muốn giết người. Là làm cho Giải tiên sinh xem. Đốt cháy thì thể thành ra như thế, ai mà biết được có phải là Lý Tú Nhi hay không."

Lưu Tắc âm thầm siết chặt quả đấm.

"Nếu Giải tiên sinh biết người không làm được việc, lại còn lừa hắn, người nói xem, hắn sẽ bỏ qua cho người sao? Hoặc là thế này, ta đi báo quan, nói Triệu Giai Hoa vẫn chưa chết, để quan phủ đến lục soát nhà người. Bất luận người có chủ ý gì, ta đều có thể phá hỏng được hết. Nếu người còn muốn sống yên ổn, làm Lưu lão bản tửu lâu của người, thì người nhất định phải làm theo những gì ta nói."

Lưu Tắc cười nhạt: "Khẩu khí của An cô nương lớn thật."

An Nhược Thần mỉm cười: "Ta dám đến đây, dĩ nhiên là có chuẩn bị chu toàn rồi. Trước đó vòng vo với người cả buổi là vì ta không có bằng chứng. Nhưng hôm nay ta đã nắm được thóp của người rồi, trong tay ta còn có nhân chứng, ta chiếm thế thượng phong. Người nghe cho rõ đây, nếu ta không thể ra khỏi cánh cửa này, thì lập tức quân binh sẽ ập vào bắt cả nhà người đi vấn trảm. Nếu ta đi ra khỏi cánh cửa này, Giải tiên sinh sẽ biết người phản bội hắn. Hắn cũng sẽ tìm đến đích thân ra tay xử người ngay. Người nhìn xem, đúng là chuyện lớn khó khăn. Hình như làm gì thì cũng phải chết cả."

Lưu Tắc mím chặt môi, không khỏi ngẫm thừa nhận, An Nhược Thần nói đúng.

An Nhược Thần nhìn y, lại nói: "Nhưng người còn một lựa chọn nữa. Ta ra khỏi cánh cửa này, chán nản uể oải, tức tối bất bình, không điều tra được gì, thấy thi thể của tôn phu nhân nhưng đành bó tay, ta đúng là hổ thẹn với tướng quân. Còn người, treo chuông lên, hẹn Giải tiên sinh đến. Giao hắn cho ta, người liền an toàn."

Lưu Tắc đảo mắt, nhanh chóng suy nghĩ.

"Trước đây Từ bà mỗi nghe ta đề nghị, nói sẽ về cân nhắc lại. Nhưng cân nhắc quá lâu, kết quả ta cũng không kịp biết rốt cuộc nàng ta lại muốn đi con đường kia."

Đương nhiên Lưu Tắc biết con đường mà Từ bà mỗi đã đi, là đường chết. Còn y thì không muốn.

"Giải tiên sinh là một kẻ đa nghi." An Nhược Thần lạnh nhạt nhắc nhở y.

Lưu Tắc biết. Nên y rất rõ những điều An Nhược Thần bày ra đó toàn là chiêu độc. Nàng ta còn khó dây dưa hơn cả y nghĩ. Y đã đánh giá thấp nàng

rồi, rõ ràng y đã mưu đồ hết toàn bộ, nhưng nàng ta lại giành trước một bước.

Lưu Tắc im lặng rất lâu, rồi mở miệng nói: "Ta không quen Giải tiên sinh."

"Vậy người biết ai?"

"Ở chỗ ta, hắc hộc Mẫn, ta gọi hắc là Mẫn công tử."

Đầu An Nhược Thần kêu "ong ong", nhớ lại hôm đó trong tửu lâu Chiêu Phúc, nàng đã đi lướt qua vai "Mẫn công tử" đi rồi nhưng quay lại để mua vệt bát bảo. Là hắc sao?!

"Khoảng hai ba mươi tuổi, ôn hòa nhã nhặn, ngũ quan cân đối, nhìn không có gì đặc biệt, thân người rất cao."

"Đúng thế."

An Nhược Thần hít một hơi, đúng là hắc. Nàng đã đi lướt qua vai hắc, hắc cứ đường hoàng như thế mà đảo qua đảo lại trước mắt nàng.

"Tên đầy đủ của hắc là gì?"

"Không biết."

"Ở đâu?"

"Không biết."

Lưu Tắc đọc được nét nghi ngờ trong mắt An Nhược Thần, bèn nói: "Đúng là không biết. Cho đến giờ toàn là hắc tìm ta, ta từng cho người theo dõi hắc, nhưng cũng bị hắc cắt đuôi được."

"Người đã giúp hắc làm gì?"

"Thăm dò tin tức, xem xét chọn người, quay vòng tiền bạc."

"Dùng tửu lâu và sòng bạc?"

"Đúng thế."

"Các người bắt đầu từ khi nào?"

"Cỡ bốn năm trước."

"Bắt đầu thế nào?"

"Nếu ta còn có thể sống mà gặp Long tướng quân thì chính miệng ta sẽ nói với hã. Nếu cô nương muốn biết nhiều chuyện hơn thì phải để ta gặp Long tướng quân đã."

An Nhược Thần nhìn chăm chăm Lưu Tắc. Nàng biết đây là điều kiện trao đổi của Lưu Tắc. Muốn tình báo thì bảo đảm y được bình an, nếu y còn có thể sống để gặp Long tướng quân, thì chứng tỏ Giải tiên sinh hay Mẫn công tử, đều không thể giết y.

"Người hẹn hã ra đi, chúng ta có thể bắt hã lại."

Lưu Tắc cười nhạt: "Có phải cô nương vốn không biết nên đối phó với hã như thế nào không? Trong lầu Tử Vân có người của hã."

"Là ai?" Nói đến đây, An Nhược Thần rất nghiêm túc.

"Ta không biết." Lưu Tắc lắc đầu: "Cô nương có tin không, Từ bà mỗi làm việc cho ta, nhưng đến chết nàng cũng không biết ta cũng làm việc cho Mẫn công tử. Chính là thế đấy. Ta biết hã có người trong quân, có người ở nha môn, có người tại phố phường, nhưng ta cũng không biết đó là ai."

"Tại sao?"

"Nếu dò xét thì kết quả là cái chết, vậy vì sao còn phải mạo hiểm nghe ngóng chứ?"

"Làm việc cho hãn, người được lợi gì?"

Lưu Tắc cười: "Cô nương tưởng tửu lâu của ta có thể lớn nhất thành Trung Lan, nổi danh nhất quận Bình Nam, là dựa vào một mình ta ư? Có tiền có bằng hữu thì mới làm việc được. Cô nương không làm thì sẽ có người khác làm. Người khác đã làm, dĩ nhiên phải tiêu diệt kẻ cản đường là cô nương rồi."

"Nếu đã nhờ vào bằng hữu, vậy chắc hẳn người không thể nào không biết chút gì về Mẫn công tử được. Không phải một trong công việc của người là xem xét chọn người sao? Từ bà mối không biết người làm gì, nhưng người biết nàng."

"Chuyện ta biết, ta sẽ nói cho Long tướng quân."

"Dù sao người cũng phải cho ta biết một hai cái tên, nếu không sao tướng quân thấy người đáng giá chứ."

"Nếu ta không đáng giá thì cô nương cũng sẽ không ngồi đây. Vậy trái lại cô nương nói cho ta biết đi, cô nương đáng giá chỗ nào. Cô nương chỉ là một tiểu tốt, ta không quan tâm cô nương dùng thủ đoạn gì để tiếp cận Long tướng quân, nhưng cô nương chỉ là một nữ tử, cho dù cô nương có thể làm Long tướng quân mê muội, nhưng vị trí của cô nương ở lầu Tử Vân cũng thế mà thôi. Chỉ là một hạ nhân, cô nương có thể có ích lợi gì?"

"Ta cho là tác dụng của mình đã rất rõ ràng rồi." An Nhược Thần nhìn y chăm chú, "Không phải ta chết thì là người chết. Hoặc chúng ta có thể chọn con đường tốt hơn, để mọi người có thể bình an."

Lưu Tắc từng bước ép lại gần nàng, mặt đầy hung dữ: "Làm sao ta có thể xác định được cô nương đứng bên nào? Mọi người đều bình an ư? Cô

nường đang kể chuyện cười đấy à. Năm lần bảy lượt Mẫn công tử giao phó bảo không thể động đến cô, tại vì sao? Có lẽ vì cô vốn là người của hắn, cô ở bên cạnh tướng quân, dùng những con cờ là bọn ta đây để lấy sự tin tưởng của tướng quân, lấy được những tình báo quan trọng hơn."

An Nhược Thần ngăn người: "Hắn nói thế sao? Còn tứ muội của ta, các người có tin tức của con bé sao?"

Lưu Tắc nhìn phản ứng của nàng, lùi bước về sau, lắc đầu nói: "Bởi mới nói cô vốn không biết gì cả. Cô không hiểu con người hắn, không biết kế hoạch của hắn, không biết thân phận hắn, không biết nhược điểm của hắn, không biết bản lĩnh của hắn... Vậy mà lại muốn bắt hắn! Cô dựa vào đâu?!"

An Nhược Thần khẽ cắn răng, "Người hện hắn đi ra là được. Tuy có nguy hiểm, nhưng bây giờ là thời cơ tốt nhất. Tướng quân không có ở đây, hắn sẽ lơ là, còn người có chuyện cần bàn bạc với hắn, hắn sẽ đến. Các người đốt nửa con phố, giết nhiều người như vậy, làm lớn chuyện đến thế, nhất định hắn không hài lòng. Đợi thêm nữa thì hoặc là hắn đã giết người diệt khẩu, hoặc là hắn đã phát hiện nguy hiểm mà nấp đi, người có hện hắn cũng không đến. Tất cả mọi người sẽ không tìm được hắn."

"Hắn sẽ biết là cạm bẫy, sẽ có người thông báo ngay cho hắn." Lưu Tắc đứng lên, không có nửa chút bình tĩnh, "Cô cũng xuân ngọc như A Hoa, nữ nhân các người chỉ biết chuyện xấu."

"Trong quân không có người hành động, nha môn muốn vây bắt thủ phạm phóng hỏa, không ai muốn bắt mật thám. Không có ai biết kế hoạch của chúng ta, ai sẽ thông báo cho hắn đây?"

Nhất thời Lưu Tắc ngây ra như phỗng.

"Trừ khi người bí mật báo tin." An Nhược Thần nói: "Trừ khi người tự tìm đường chết."

Lưu Tắc nhìn thẳng vào An Nhược Thần, nghĩ ngợi, rồi lại ngồi xuống: "Cô giải quyết phía nha môn thế nào, lại có thể để bọn họ nghe lệnh của cô?"

"Đợi người nói rõ chuyện mật thám với Long tướng quân, ta sẽ nói cho người biết ta đã làm thế nào."

Lưu Tắc đang nghĩ tính khả thi trong chuyện này.

An Nhược Thần nói: "Ta nghĩ ta không cần nhắc nhở người, đừng có dẫm vào vết xe đổ của Từ bà mối."

Lưu Tắc giương mắt nhìn nàng.

An Nhược Thần chớp thời cơ: "Người liên lạc với Mẫn công tử này như thế nào?"

"Chuông." Lưu Tắc khẽ cắn răng, "Dùng chuông."

An Nhược Thần nán lại trong Lưu phủ khá lâu, lâu đến mức Điền Khánh không nhìn được mà đi tìm Lữ Chính bàn bạc xem có nên lên vào Lưu phủ nhìn xem không. Dẫu sao An cô nương đã trải qua vài chuyện, nếu Lưu Tắc thật sự là mật thám, sợ là một mình nàng không đối phó nổi. Lữ Chính đồng ý. Đang định bảo Điền Khánh ở bên ngoài tiếp ứng, còn hăm vào trong xem thế nào thì cửa Lưu phủ bật mở.

An Nhược Thần sầm mặt đi ra.

Điền Khánh, Lữ Chính vội bước lên hỏi tình hình.

An Nhược Thần nói: "Chỉ có thể chờ tướng quân về mới cạy được miệng y."

Điền Khánh cau mày: "Vậy thì cũng nên bắt hăm trước."

"Không được." An Nhược Thần xụ mặt rất nghiêm túc, "Nếu bắt nhầm người, tướng quân sẽ bị người ta nắm thóp. Nếu không bắt nhầm người, những mật thám khác thấy Lưu Tắc bị bắt, nhất định cũng sẽ thoát thân ẩn nấp. Vẫn nên chờ tướng quân về định đoạt đã. Chúng ta không có bằng chứng, y không khai cung, không thể làm được gì cả. Nay y tưởng ta đến để hù dọa y, chúng ta vẫn còn có thể kéo dài chút thời gian. Đợi tướng quân về, chuyện sẽ dễ hành sự hơn."

Ba người cùng trở về, chợt nửa đường gặp một bà tử, An Nhược Thần dừng bước: "Đó là người bên cạnh phu nhân thái thú."

Bà tử kia thấy An Nhược Thần thì vội vã đi đến: "Ây da, An cô nương, thật là đúng lúc quá. Hôm nay phu nhân nói thấy cô nương ăn mặc giản dị, muốn tặng cô nương áo khoác dày mới làm, đây là một phần tâm ý của phu nhân nhà ta. Kết quả ta vừa đến lâu Tử Vân thì cô nương không có ở đó, ta đành phải về. Đang định để mai ghé qua lại, nhưng giờ lại đúng lúc gặp mặt thế này. Vậy đành giao cho cô nương ở đây vậy."

"Đa tạ ma ma." An Nhược Thần vội đón lấy. Vào lúc tiếp nhận áo khoác, có một tờ giấy lạng lẽ nhét vào trong tay bà tử. Bà tử mượn áo khoác che đi vội vã cầm giấy trong lòng bàn tay, sau đó tự nhiên nhét vào trong tay áo. Bà ta cười nói với An Nhược Thần: "Đã nhận được rồi. Ta phải đi đáp lời với phu nhân mới được."

Không lâu sau, Mông Giai Nguyệt đã nhận được tin tức của An Nhược Thần - đã thuyết phục được Lưu Tắc, đối phương treo chuông hẹn người, buổi trưa ngày mai hẹn gặp mặt ở cách cửa thành đông một dặm.

Mông Giai Nguyệt đưa giấy cho Diêu Côn xem, đọc xong thì châm đèn đốt giấy đi.

Diêu Côn vẫn chưa nguôi giận: "Chúng lại dám để mắt đến nàng."

Mông Giai Nguyệt cầm tay ông ta: "Phu quân thiếp là thái thú quận Bình Nam, đương nhiên đám mật thám kia sẽ coi thiếp là mục tiêu rồi. Ngày mai là cơ hội tốt, đại nhân cần phải bắt tên cầm đầu lại, Long tướng quân không có ở đây, công lớn này chính là đại nhân, bảo vệ quận Bình Nam bình an, bách tính sẽ cảm kích đại nhân."

Diêu Côn kéo bà vào lòng: "Trong ngày thường nàng phải cẩn thận nhiều hơn đấy, lúc ra vào phải dẫn thêm mấy hộ vệ nữa."

Lòng Mông Giai Nguyệt ngọt ngào vô cùng, mỉm cười với Diêu Côn, có phu quân như thế, còn gì hài lòng hơn.

Sáng sớm hôm sau An Nhược Thần đã ra khỏi cửa, nản đi ngang qua tửu lâu Chiêu Phúc nhìn xem, trên mỗi dải lụa ở mỗi ô cửa sổ đều treo hai chiếc chuông, một trắng một đỏ. Đây cũng là tín hiệu đưa ra, đã hẹn xong rồi.

An Nhược Thần sẵn lòng đánh cược ván bài này.

An Nhược Thần ngồi trong một quán trà hai lầu ở con phố sau lưng Lưu phủ, ở đây có thể thấy cây đại thụ ở hậu viện Lưu phủ và từng khu vực nhỏ, cũng có thể thấy cửa tiền viện của sông bạc Tụ Bảo.

Ở đây cũng khá gần nha môn, nếu đến trưa thái thú đại nhân bắt người thành công thì nàng cũng có thể biết trước.

An Nhược Thần ung dung uống trà chờ đợi.

Tề Chính cảm thấy trưa nay không khí trong sông bạc có gì đó không đúng lắm. Mặc dù thời gian này không phải là lúc sông bạc làm ăn nên ra, nhưng chưa bao giờ vắng vẻ như hôm nay. Hơn nữa lúc sáng sớm còn có một vị công tử đến tìm Lô lão bản, hai người gặp nhau mà không nói gì, chỉ nhìn nhau rồi đi lên lầu.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Nếu là lúc trước thì Tề Chính chẳng thèm để ý, nhưng từ khi Lục đại nương hỏi cậu gì mà Tạ tiên sinh rồi công tử nào đó, cậu luôn đặc biệt chú ý. Vị công tử này, hẳn cũng là người khả nghi.

Có lẽ vị công tử này chính là nguyên nhân khiến sông bạc quanh quẽ, bọn họ ngăn khách không cho vào, có lẽ là vì không muốn để nhiều người thấy vị công tử này. Dĩ nhiên, những điều này đều là Tề Chính đoán mò.

Nhưng Tề Chính cảm thấy đây cũng là thời điểm tốt, mọi người đều dồn chú ý lên vị khác này, thế nếu cậu len vào mật thất kiểm tra, chắc sẽ không bị phát hiện.

Thế là Tề Chính đi. Lần này không xảy ra chút bất trắc nào, cậu thuận lợi vặn mở cơ quan, đi vào mật đạo.

Trong mật đạo khá tối, chỉ có ngọn đuốc trên vách tường hắt lên ánh sáng. Tề Chính vừa đi vừa lo lắng đến mức nghe rõ tiếng tim đập.

Trong mật đạo không có ai, lúc đi qua mấy căn mật thất kia cũng nhìn vào, nhưng không có người nào. Một gian mật thất lớn trong số đó còn được bài trí rất sa hoa, giường tủ bàn ghế đều có đủ, người ở bên trong cũng không thành vấn đề. Còn một gian khác trông giống được phòng, tủ ô vuông được kê sát tường, mỗi một ô là một ngăn kéo, khá giống tiệm thuốc bên ngoài. Có mấy gian khác hình như dùng để nhốt người, trên vách tường có còng khóa xích sắt thô to. Tề Chính nhớ đến vị công tử bị giết, da gà nổi lên.

Cậu đi xuống tiếp, bắt tri bắt giác lại đi đến cuối cùng, cũng là mặt sau của một chiếc tủ, hơi giống cửa sau của mật thất sòng bạc.

Không phải là đi vòng trở lại đấy chứ?

Tề Chinh dè dặt sờ lên sau cửa, không giống gỗ thường. Bất cần thế nào sờ phải chốt mở, cửa "soạt" mở ra. Tề Chinh sợ hãi giật mình, vội trốn sang một bên. Cửa mở ra, ngoài cửa không có âm thanh gì. Tề Chinh đợi lại đợi, quả thật không có động tĩnh. Cậu ló đầu ra ngoài, phát hiện đây là một căn phòng giống thư phòng.

Chưa từng thấy, không biết là ở đâu.

Tề Chinh cẩn thận lục lọi ngăn kéo bàn sách, lại nhìn tủ sách, chỉ hận mình không chịu học chữ nhiều, phần lớn không nhận ra được mặt chữ, nếu không thì có thể tìm ra danh sách hoặc bằng chứng gì đó thì tốt quá rồi. Nhưng không chừng ở mật thất phòng thuốc đó có cất giấu, có điều làm sao mới có thể dẫn quan phủ đến lục soát được đây.

Tề Chinh đang nghĩ thế thì chợt nghe có tiếng bước chân ở bên ngoài thư phòng. Tề Chinh sợ hãi ngồi sụp xuống. Sau đó cậu nghe thấy tiếng người nói chuyện, là giọng của Lưu Tắc, y đang dặn hạ nhân cảnh giác, phải xốc lên hơn mười hai phần tinh thần.

Tề Chinh thấy kỳ lạ, vì sao phải cảnh giác? Cậu âm thầm thò đầu ra nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện đây là một tòa nhà lớn, cậu chưa từng thấy bao giờ, có lẽ là phủ trạch của Lưu lão bản. Tề Chinh cau mày, chẳng lẽ là nhà của Lưu lão bản thật sao? Phủ trạch của y được sửa lại thông với sòng bạc?!

Tề Chinh thấy Lưu Tắc đi ra ngoài thì vội vã quay về lại bên bàn sách, hay là cứ tìm mấy cuốn giống danh sách hay sổ sách mang đi trước, để Lục đại nương nhìn xem sao, nói không chừng có thể là bằng chứng.

Đang lật giở thì nghe một tiếng "két" vang lên, nhất thời tóc gáy toàn thân Tề Chinh dựng đứng cả. Theo bản năng cậu khom người nằm sấp xuống, lại nghe thấy "soạt" một tiếng, là tiếng cửa mật thất mở ra.

Máu toàn thân người Tề Chinh đông lại.

cậu nghe thấy tiếng bước chân của rất nhiều người, lại nghe thấy giọng của Lô Chí: "Chớ hành động thiếu suy nghĩ, nghe ta ra hiệu làm việc. Năm người các người đi cùng ta, những người khác đợi ở đây trước. Đợi bọn ta gọi thì các người hãy đến."

Tề Chinh sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy dọc gò má.

Tiếp theo là âm thanh cửa thư phòng mở ra. Có mấy tiếng bước chân đi ra ngoài, còn có mấy người ở lại. Tề Chinh núp dưới bàn sách cố gắng không phát ra động tĩnh. Vừa mới đến đáy bàn thì chiếc ghế đang ở cạnh cậu bị người ta dịch chuyển.

Tề Chinh trơ mắt nhìn khoảng trống dưới bàn không có vật gì che đậy, chỉ sợ những người đó cúi người xuống là có thể thấy.

Lưu Tắc một thân một mình ở trong hậu thất linh đường, y đang mớm thuốc cho Triệu Giai Hoa nằm trong quan tài.

Viên thuốc tan ra trong nước, Triệu Giai Hoa mới nuốt được. Lúc này nàng ta hơi mở mắt, hô hấp yếu ớt.

Lưu Tắc dứt hết thuốc, tiện tay đặt chén thuốc lên bàn bên cạnh, dịu dàng nói với Triệu Giai Hoa: "Ta biết nàng không thoải mái, nhưng chuyện này chẳng còn cách nào khác nữa cả. Uống thuốc đi nào, lát nữa nàng sẽ lấy lại tí sức. Hôm nay ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây. Nàng đừng trách ta, ta cũng không trách nàng nữa. Trước đó là ta không tốt, quá tức giận, nhưng ta sẽ

không như vậy nữa, bây giờ cả ta và nàng đều đã chết. Hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nàng nói đúng, có lẽ có thể lợi dụng được An Nhược Thần, nàng ta diệt trừ Mẫn công tử, ta đưa nàng cao chạy xa bay, đi đến chỗ khác sống qua ngày. Trải qua lần này, chúng ta cũng coi như là cùng chung hoạn nạn, nàng cũng đừng giận ta nữa."

"Ai làm hiền đệ giận?" Một giọng nói tục tũn đột nhiên vang lên, dọa Lưu Tắc giật nảy mình.

Lưu Tắc xoay người lại, là Lâu Chí. Nãy giờ y chỉ mãi lo Triệu Giai Hoa, không để ý có người vào.

Tim Lưu Tắc dừng đập, nhưng rất nhanh khôi phục, cười nói: "Sao đại ca lại đến đây?"

Lâu Chí nhìn y rồi lại nhìn quan tài, nói: "Có chuyện muốn hỏi đệ."

Lưu Tắc đáp: "Được, chúng ta đến thư phòng đi."

"Nói ở đây đi."

Lâu Chí vừa nói vừa muốn lại gần quan tài, nhưng Lưu Tắc đã ngăn hẳn lại, "Nội tử đã qua đời, chớ quấy rầy nàng nữa. Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

"Chết đã chết rồi, có gì mà quấy rối chứ." Lâu Chí thô lỗ nói.

Lưu Tắc nhú mày, trong lòng dâng lên dự cảm bất an.

An Nhược Thần vẫn dán mắt theo dõi sông bạc và Lưu phủ, bụng thấy lạ vì sao sông bạc lại chặn khách không cho vào. Không thể nào có tiền mà không kiếm được, trừ khi có sắp đặt gì đó. An Nhược Thần cau mày, đáng tiếc không nhìn thấy được rộng hơn, không rõ động tĩnh bên trong.

Đang nghĩ xem có nên làm gì đó không thì chợt có một người ngồi xuống trước mặt.

An Nhược Hi.

An Nhược Thần giật mình nhướn mày. An Nhược Hi nhìn theo ánh mắt của An Nhược Thần, nhưng không thấy được phong cảnh gì đặc biệt, bèn hỏi: "Tỷ tỷ đang làm gì thế?"

"Sao muội lại ở đây?"

"Ra ngoài đi dạo, thấy tỷ tỷ lại đi loanh quanh, chuyện này không giống như chuyện tỷ tỷ có thể làm." Nom mặt An Nhược Hi cứ như kiểu "đã tóm được thóp của tỷ rồi", "Nhưng ta đợi mãi mà không thấy tỷ tỷ đi ra, nên mới đến xem thế nào."

"Nay không rảnh hàn huyên với muội muội, muội đi nhanh cho."

"Thế à?" An Nhược Hi vô cùng mất hứng, "Vậy phải đợi đến lúc tỷ tỷ gọi ta bảo đến thì mới là thời điểm thuận lợi hàn huyên với ta sao?" Nàng ta hơi dựa ra sau, bày ra dáng điệu ta không đi đấy để xem tỷ làm được gì, "Hôm qua Tiền lão gia tới nhà, còn nhắc đến tỷ tỷ đấy. Nếu ta nói với lão ta thấy tỷ tỷ có vẻ kỳ lạ, dường như đang làm vài chuyện không để người khác nhận ra, lén la lén lút, tỷ nói xem sẽ như thế nào?"

"Sẽ ném muội vào đại lao, đợi đến lúc muội học cách quản tốt cái miệng của mình thì thả ra." An Nhược Thần lạnh lùng nói.

An Nhược Hi sầm mặt: "Tỷ coi trọng mình quá rồi, nha môn là của tỷ chắc, tỷ muốn nhốt ai thì nhốt người đó?"

"Đừng có nói ta có thể nhốt muội hay không, chỉ xét mỗi việc muội khiêu khích ta thế thôi thì có gì hay?" An Nhược Thần nhìn thẳng nàng ta,

lắc đầu: "Tại sao muội không học chút thông minh đi chứ, muội còn tưởng mình ở nhà, để cha định đoạt, để mẫu thân muội định đoạt?"

An Nhược Hi ghen hòng, lạnh nhạt đáp trả: "Chẳng lẽ ngoan với tỷ thì là thông minh lên sao?"

"Đúng thế." An Nhược Thần không nhìn nàng ta nữa, tiếp tục theo dõi Lưu phủ và sóng bạc, "Chí ít là không có gì xấu đối với muội."

An Nhược Hi lại nhìn theo tầm mắt nàng, nhưng vẫn không thấy manh mối gì. Nàng ta quay đầu lại trừng mắt với An Nhược Thần, nói: "Tỷ muốn lợi dụng ta thì cũng phải nói cho rõ chứ."

"Ta bảo muội rời đi nhanh nhanh rồi đấy thôi, không phải đã nói rất rõ rồi sao?" An Nhược Thần không tức giận. Đang định đuổi nàng ta đi thì thấy cửa sau Lưu phủ đột nhiên bật mở, có một người dường như muốn lao ra, nhưng lại bị kéo trở về.

An Nhược Thần thất kinh, đứng lên chạy nhanh xuống dưới lầu. An Nhược Hi không nhìn thấy cảnh ban nãy nên cũng không rõ gì, cũng chạy theo, kêu lên: "Tỷ làm gì thế?"

Lưu Tắc đối mặt với Lâu Chí ở linh đường một hồi lâu, cuối cùng kéo ghế đến cho hần ngồi, rồi ngồi xuống đối diện hần.

"Không biết đại ca có chuyện gì muốn hỏi ta?"

"Vốn muốn hỏi vì sao lại treo chuông lên. Không phải chúng ta đã hẹn đến ngày đầu thất* sẽ ra tay sao? Đưa An Nhược Thần và Mẫn công tử tới, chuyện tang lễ hỗn loạn, lẫn vào tân khách không ai nói được, tóm lại là mật thám muốn đối phó với An Nhược Thần, kết quả hai người đều chết hết, còn làm liên lụy đến những người khác. Không phải đã quyết định xong rồi sao?"

(*Là ngày thứ bảy sau khi người qua đời, vào ngày này người thân thường cúng tuần hay còn gọi là cúng thất.)

"Chuyện âm ỉ của Lý Tú Nhi quá lớn, có chút mất khống chế tình hình, ta lo Mẫn công tử trách tội thì chuyện sau này không dễ làm. Nên dù sao cũng phải ổn định hẳn trước."

"Vậy vì sao phải giấu ta, không thương lượng với ta."

"Đâu có ý định giấu huynh. Đang định tìm huynh bàn bạc thì huynh đã đến rồi đấy thôi. Đêm qua An Nhược Thần đến tìm ta, nàng ta nói Long đại tướng quân sắp về rồi, nàng ta phát hiện được manh mối của Mẫn công tử, bảo ta khai ra. Ta không nói gì, nàng ta cũng hết cách. nhưng Mẫn công tử là một hậu họa, chúng ta phải mau chóng giải quyết hẳn."

"Nàng ta phát hiện được manh mối gì?"

"Nàng ta nhận ra dáng của Mẫn công tử, biết hẳn là khách quen trong tửu lâu ta. Nên tối qua đến tra hỏi, muốn lợi dụng vụ án của Lý Tú Nhi ép ta mở miệng. Nàng còn nói Lý Tú Nhi ở trong tay mình."

"Cái gì?" Lâu Chí bàng hoàng.

"Nàng ta nói Lý Tú Nhi biết rất nhiều chuyện. Nên nàng ta đã tìm được manh mối của Mẫn công tử rồi."

Lâu Chí nhíu chặt mày: "Mồm miệng Từ bà mỗi không chặt chút nào."

"Nhưng Từ bà mỗi không biết chúng ta." Lưu Tắc nói.

Lâu Chí nghĩ ngợi.

"Nên chỉ có diệt trừ Mẫn công tử và An Nhược Thần, chúng ta mới có thể tự vệ." Lời của Lưu Tắc rất khẩn thiết, "Ta đang định đi tìm huynh bàn bạc, nếu không nhân dịp này, ta bắt tên họ Mẫn ở liễu đình trước, sau đó

dẫn An Nhược Thần đến một nơi. Đợi Long tướng quân quay lại, mọi thứ đã kết thúc rồi."

"Nhưng ta còn có một câu hỏi." Lâu Chí nói: "Nếu đã chết, vì sao còn cần uống thuốc?"

Lưu Tắc sững sờ, theo ánh mắt Lâu Chí nhìn sang, kịp nhận ra thứ hắn nói là gì.

Chén thuốc y mớm cho Triệu Giai Hoa, đặt trên bàn nhỏ cạnh quan tài.

"Đệ nói hiện tại ta đã đến rồi, vậy người trong quan tài là sống hay chết?"

Lưu Tắc chờ người.

"Đệ bố trí nhiều hoa ở linh đường như thế này, theo lý mà nói là để giấu mùi hôi của tử thi. Nhưng giờ ta thấy, có vẻ như là để che giấu vốn không có thi thể thôi vậy."

Lưu Tắc cắn chặt răng. Bình thường y khá khôn khéo miễn tiện, nhưng lúc này lại không biết nên nói thế nào mới phải.

Lâu Chí nói: "Nói thật với đệ, những thứ đệ đoán đều không sai. Quả thật Mẫn công tử cảm thấy tình cảnh của đệ quá nguy hiểm, sẽ mang đến cái gai phiền phức cho cả kế hoạch. Đệ rất quan trọng, nên đệ nhất định không thể rơi vào tay Long Đăng. Nhất là sau khi đệ muội bắt đầu lại gần An Nhược Thần, quá nguy hiểm. Nên hắn muốn giết bọn đệ. Đệ, và cả nương tử của đệ."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Nếu là lúc trước thì Tề Chính chẳng thèm để ý, nhưng từ khi Lục đại nương hỏi cậu gì mà Tạ tiên sinh rồi công tử nào đó, cậu luôn đặc biệt chú ý. Vị công tử này, hẳn cũng là người khả nghi.

Có lẽ vị công tử này chính là nguyên nhân khiến sông bạc quanh quẽ, bọn họ ngăn khách không cho vào, có lẽ là vì không muốn để nhiều người thấy vị công tử này. Dĩ nhiên, những điều này đều là Tề Chính đoán mò.

Nhưng Tề Chính cảm thấy đây cũng là thời điểm tốt, mọi người đều dồn chú ý lên vị khác này, thế nếu cậu len vào mật thất kiểm tra, chắc sẽ không bị phát hiện.

Thế là Tề Chính đi. Lần này không xảy ra chút bất trắc nào, cậu thuận lợi vặn mở cơ quan, đi vào mật đạo.

Trong mật đạo khá tối, chỉ có ngọn đuốc trên vách tường hắt lên ánh sáng. Tề Chính vừa đi vừa lo lắng đến mức nghe rõ tiếng tim đập.

Trong mật đạo không có ai, lúc đi qua mấy căn mật thất kia cũng nhìn vào, nhưng không có người nào. Một gian mật thất lớn trong số đó còn được bài trí rất sa hoa, giường tủ bàn ghế đều có đủ, người ở bên trong cũng không thành vấn đề. Còn một gian khác trông giống được phòng, tủ ô vuông được kê sát tường, mỗi một ô là một ngăn kéo, khá giống tiệm thuốc bên ngoài. Có mấy gian khác hình như dùng để nhốt người, trên vách tường có còng khóa xích sắt thô to. Tề Chính nhớ đến vị công tử bị giết, da gà nổi lên.

Cậu đi xuống tiếp, bắt tri bắt giác lại đi đến cuối cùng, cũng là mặt sau của một chiếc tủ, hơi giống cửa sau của mật thất sòng bạc.

Không phải là đi vòng trở lại đấy chứ?

Tề Chinh dè dặt sờ lên sau cửa, không giống gỗ thường. Bất cần thế nào sờ phải chốt mở, cửa "soạt" mở ra. Tề Chinh sợ hãi giật mình, vội trốn sang một bên. Cửa mở ra, ngoài cửa không có âm thanh gì. Tề Chinh đợi lại đợi, quả thật không có động tĩnh. Cậu ló đầu ra ngoài, phát hiện đây là một căn phòng giống thư phòng.

Chưa từng thấy, không biết là ở đâu.

Tề Chinh cẩn thận lục lọi ngăn kéo bàn sách, lại nhìn tủ sách, chỉ hận mình không chịu học chữ nhiều, phần lớn không nhận ra được mặt chữ, nếu không thì có thể tìm ra danh sách hoặc bằng chứng gì đó thì tốt quá rồi. Nhưng không chừng ở mật thất phòng thuốc đó có cất giấu, có điều làm sao mới có thể dẫn quan phủ đến lục soát được đây.

Tề Chinh đang nghĩ thế thì chợt nghe có tiếng bước chân ở bên ngoài thư phòng. Tề Chinh sợ hãi ngồi sụp xuống. Sau đó cậu nghe thấy tiếng người nói chuyện, là giọng của Lưu Tắc, y đang dặn hạ nhân cảnh giác, phải xốc lên hơn mười hai phần tinh thần.

Tề Chinh thấy kỳ lạ, vì sao phải cảnh giác? Cậu âm thầm thò đầu ra nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện đây là một tòa nhà lớn, cậu chưa từng thấy bao giờ, có lẽ là phủ trạch của Lưu lão bản. Tề Chinh cau mày, chẳng lẽ là nhà của Lưu lão bản thật sao? Phủ trạch của y được sửa lại thông với sòng bạc?!

Tề Chinh thấy Lưu Tắc đi ra ngoài thì vội vã quay về lại bên bàn sách, hay là cứ tìm mấy cuốn giống danh sách hay sổ sách mang đi trước, để Lục đại nương nhìn xem sao, nói không chừng có thể là bằng chứng.

Đang lật giở thì nghe một tiếng "két" vang lên, nhất thời tóc gáy toàn thân Tề Chinh dựng đứng cả. Theo bản năng cậu khom người nằm sấp xuống, lại nghe thấy "soạt" một tiếng, là tiếng cửa mật thất mở ra.

Máu toàn thân người Tề Chinh đông lại.

cậu nghe thấy tiếng bước chân của rất nhiều người, lại nghe thấy giọng của Lô Chí: "Chớ hành động thiếu suy nghĩ, nghe ta ra hiệu làm việc. Năm người các người đi cùng ta, những người khác đợi ở đây trước. Đợi bọn ta gọi thì các người hãy đến."

Tề Chinh sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy dọc gò má.

Tiếp theo là âm thanh cửa thư phòng mở ra. Có mấy tiếng bước chân đi ra ngoài, còn có mấy người ở lại. Tề Chinh núp dưới bàn sách cố gắng không phát ra động tĩnh. Vừa mới đến đáy bàn thì chiếc ghế đang ở cạnh cậu bị người ta dịch chuyển.

Tề Chinh trơ mắt nhìn khoảng trống dưới bàn không có vật gì che đậy, chỉ sợ những người đó cúi người xuống là có thể thấy.

Lưu Tắc một thân một mình ở trong hậu thất linh đường, y đang mớm thuốc cho Triệu Giai Hoa nằm trong quan tài.

Viên thuốc tan ra trong nước, Triệu Giai Hoa mới nuốt được. Lúc này nàng ta hơi mở mắt, hô hấp yếu ớt.

Lưu Tắc dứt hết thuốc, tiện tay đặt chén thuốc lên bàn bên cạnh, dịu dàng nói với Triệu Giai Hoa: "Ta biết nàng không thoải mái, nhưng chuyện này chẳng còn cách nào khác nữa cả. Uống thuốc đi nào, lát nữa nàng sẽ lấy lại tí sức. Hôm nay ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây. Nàng đừng trách ta, ta cũng không trách nàng nữa. Trước đó là ta không tốt, quá tức giận, nhưng ta sẽ

không như vậy nữa, bây giờ cả ta và nàng đều đã chết. Hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nàng nói đúng, có lẽ có thể lợi dụng được An Nhược Thần, nàng ta diệt trừ Mẫn công tử, ta đưa nàng cao chạy xa bay, đi đến chỗ khác sống qua ngày. Trải qua lần này, chúng ta cũng coi như là cùng chung hoạn nạn, nàng cũng đừng giận ta nữa."

"Ai làm hiền đệ giận?" Một giọng nói tục tũn đột nhiên vang lên, dọa Lưu Tắc giật nảy mình.

Lưu Tắc xoay người lại, là Lâu Chí. Nãy giờ y chỉ mãi lo Triệu Giai Hoa, không để ý có người vào.

Tim Lưu Tắc dừng đập, nhưng rất nhanh khôi phục, cười nói: "Sao đại ca lại đến đây?"

Lâu Chí nhìn y rồi lại nhìn quan tài, nói: "Có chuyện muốn hỏi đệ."

Lưu Tắc đáp: "Được, chúng ta đến thư phòng đi."

"Nói ở đây đi."

Lâu Chí vừa nói vừa muốn lại gần quan tài, nhưng Lưu Tắc đã ngăn hẳn lại, "Nội tử đã qua đời, chớ quấy rầy nàng nữa. Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

"Chết đã chết rồi, có gì mà quấy rối chứ." Lâu Chí thô lỗ nói.

Lưu Tắc nhú mày, trong lòng dâng lên dự cảm bất an.

An Nhược Thần vẫn dán mắt theo dõi sông bạc và Lưu phủ, bụng thấy lạ vì sao sông bạc lại chặn khách không cho vào. Không thể nào có tiền mà không kiếm được, trừ khi có sắp đặt gì đó. An Nhược Thần cau mày, đáng tiếc không nhìn thấy được rộng hơn, không rõ động tĩnh bên trong.

Đang nghĩ xem có nên làm gì đó không thì chợt có một người ngồi xuống trước mặt.

An Nhược Hi.

An Nhược Thần giật mình nhướn mày.

An Nhược Hi nhìn theo ánh mắt của An Nhược Thần, nhưng không thấy được phong cảnh gì đặc biệt, bèn hỏi: "Tỷ tỷ đang làm gì thế?"

"Sao muội lại ở đây?"

"Ra ngoài đi dạo, thấy tỷ tỷ lại đi loanh quanh, chuyện này không giống như chuyện tỷ tỷ có thể làm." Nom mặt An Nhược Hi cứ như kiểu "đã tóm được thóp của tỷ rồi", "Nhưng ta đợi mãi mà không thấy tỷ tỷ đi ra, nên mới đến xem thế nào."

"Nay không rảnh hàn huyên với muội muội, muội đi nhanh cho."

"Thế à?" An Nhược Hi vô cùng mất hứng, "Vậy phải đợi đến lúc tỷ tỷ gọi ta bảo đến thì mới là thời điểm thuận lợi hàn huyên với ta sao?" Nàng ta hơi dựa ra sau, bày ra dáng điệu ta không đi đấy để xem tỷ làm được gì, "Hôm qua Tiền lão gia tới nhà, còn nhắc đến tỷ tỷ đấy. Nếu ta nói với lão ta thấy tỷ tỷ có vẻ kỳ lạ, dường như đang làm vài chuyện không để người khác nhận ra, lén la lén lút, tỷ nói xem sẽ như thế nào?"

"Sẽ ném muội vào đại lao, đợi đến lúc muội học cách quản tốt cái miệng của mình thì thả ra." An Nhược Thần lạnh lùng nói.

An Nhược Hi sầm mặt: "Tỷ coi trọng mình quá rồi, nha môn là của tỷ chắc, tỷ muốn nhốt ai thì nhốt người đó?"

"Đừng có nói ta có thể nhốt muội hay không, chỉ xét mỗi việc muội khiêu khích ta thế thôi thì có gì hay?" An Nhược Thần nhìn thẳng nàng ta,

lắc đầu: "Tại sao muội không học chút thông minh đi chứ, muội còn tưởng mình ở nhà, để cha định đoạt, để mẫu thân muội định đoạt?"

An Nhược Hi ghen hòng, lạnh nhạt đáp trả: "Chẳng lẽ ngoan với tỷ thì là thông minh lên sao?"

"Đúng thế." An Nhược Thần không nhìn nàng ta nữa, tiếp tục theo dõi Lưu phủ và sóng bạc, "Chí ít là không có gì xấu đối với muội."

An Nhược Hi lại nhìn theo tầm mắt nàng, nhưng vẫn không thấy manh mối gì. Nàng ta quay đầu lại trừng mắt với An Nhược Thần, nói: "Tỷ muốn lợi dụng ta thì cũng phải nói cho rõ chứ."

"Ta bảo muội rời đi nhanh nhanh rồi đấy thôi, không phải đã nói rất rõ rồi sao?" An Nhược Thần không tức giận. Đang định đuổi nàng ta đi thì thấy cửa sau Lưu phủ đột nhiên bật mở, có một người dường như muốn lao ra, nhưng lại bị kéo trở về.

An Nhược Thần thất kinh, đứng lên chạy nhanh xuống dưới lầu. An Nhược Hi không nhìn thấy cảnh ban nãy nên cũng không rõ gì, cũng chạy theo, kêu lên: "Tỷ làm gì thế?"

Lưu Tắc đối mặt với Lâu Chí ở linh đường một hồi lâu, cuối cùng kéo ghế đến cho gã ngồi, rồi ngồi xuống đối diện gã.

"Không biết đại ca có chuyện gì muốn hỏi ta?"

"Vốn muốn hỏi vì sao lại treo chuông lên. Không phải chúng ta đã hẹn đến ngày đầu thất* sẽ ra tay sao? Đưa An Nhược Thần và Mẫn công tử tới, chuyện tang lễ hỗn loạn, lẫn vào tân khách không ai nói được, tóm lại là mật thám muốn đối phó với An Nhược Thần, kết quả hai người đều chết hết, còn làm liên lụy đến những người khác. Không phải đã quyết định xong rồi sao?"

(*Là ngày thứ bảy sau khi người qua đời, vào ngày này người thân thường cúng tuần hay còn gọi là cúng thất.)

"Chuyện âm ỉ của Lý Tú Nhi quá lớn, có chút mất khống chế tình hình, ta lo Mẫn công tử trách tội thì chuyện sau này không dễ làm. Nên dù sao cũng phải ổn định hẳn trước."

"Vậy vì sao phải giấu ta, không thương lượng với ta."

"Đâu có ý định giấu huynh. Đang định tìm huynh bàn bạc thì huynh đã đến rồi đấy thôi. Đêm qua An Nhược Thần đến tìm ta, nàng ta nói Long đại tướng quân sắp về rồi, nàng ta phát hiện được manh mối của Mẫn công tử, bảo ta khai ra. Ta không nói gì, nàng ta cũng hết cách. nhưng Mẫn công tử là một hậu họa, chúng ta phải mau chóng giải quyết hẳn."

"Nàng ta phát hiện được manh mối gì?"

"Nàng ta nhận ra dáng của Mẫn công tử, biết hẳn là khách quen trong tửu lâu ta. Nên tối qua đến tra hỏi, muốn lợi dụng vụ án của Lý Tú Nhi ép ta mở miệng. Nàng còn nói Lý Tú Nhi ở trong tay mình."

"Cái gì?" Lâu Chí bàng hoàng.

"Nàng ta nói Lý Tú Nhi biết rất nhiều chuyện. Nên nàng ta đã tìm được manh mối của Mẫn công tử rồi."

Lâu Chí nhíu chặt mày: "Mồm miệng Từ bà mỗi không chặt chút nào."

"Nhưng Từ bà mỗi không biết chúng ta." Lưu Tắc nói.

Lâu Chí nghĩ ngợi.

"Nên chỉ có diệt trừ Mẫn công tử và An Nhược Thần, chúng ta mới có thể tự vệ." Lời của Lưu Tắc rất khẩn thiết, "Ta đang định đi tìm huynh bàn bạc, nếu không nhân dịp này, ta bắt tên họ Mẫn ở liễu đình trước, sau đó

dẫn An Nhược Thần đến một nơi. Đợi Long tướng quân quay lại, mọi thứ đã kết thúc rồi."

"Nhưng ta còn có một câu hỏi." Lâu Chí nói: "Nếu đã chết, vì sao còn cần uống thuốc?"

Lưu Tắc sững sờ, theo ánh mắt Lâu Chí nhìn sang, kịp nhận ra thứ gã nói là gì.

Chén thuốc y mớm cho Triệu Giai Hoa, đặt trên bàn nhỏ cạnh quan tài.

"Đệ nói hiện tại ta đã đến rồi, vậy người trong quan tài là sống hay chết?"

Lưu Tắc chờ người.

"Đệ bố trí nhiều hoa ở linh đường như thế này, theo lý mà nói là để giấu mùi hôi của tử thi. Nhưng giờ ta thấy, có vẻ như là để che giấu vốn không có thi thể thôi vậy."

Lưu Tắc cắn chặt răng. Bình thường y khá khôn khéo mẫn tiệp, nhưng lúc này lại không biết nên nói thế nào mới phải.

Lâu Chí nói: "Nói thật với đệ, những thứ đệ đoán đều không sai. Quả thật Mẫn công tử cảm thấy tình cảnh của đệ quá nguy hiểm, sẽ mang đến cái gai phiền phức cho cả kế hoạch. Đệ rất quan trọng, nên đệ nhất định không thể rơi vào tay Long Đăng. Nhất là sau khi đệ muội bắt đầu lại gần An Nhược Thần, quá nguy hiểm. Nên hẳn muốn giết bọn đệ. Đệ, và cả nương tử của đệ."

Trả lời

Dùng đạo cụ Báo cáo

meiipan

Chương 60

Lòng Lưu Tắc nặng trĩu. Lâu Chí khẳng định như vậy, chứng tỏ Mẫn công tử đã đến tìm gã. Mà Mẫn công tử bỏ qua mình để tìm Lâu Chí thì chỉ có một khả năng.

"Đệ nói đệ hiểu rõ thành Trung Lan này nhất, hiểu rõ cách xử lý của Mẫn công tử, đệ thấy không ai có thể thay thế đệ. Nhưng đệ làm rồi, còn có người có thể thay đệ." Lâu Chí dừng lại, trầm giọng nói: "Chính là ta."

Quả nhiên. Lưu Tắc không nói gì, chỉ nhìn Lâu Chí.

"Đệ đếm tìm ta, để ta cùng đối phó với họ Mẫn. Họ Mẫn ấy lại đến tìm ta, bảo ta theo dõi đệ, phòng đệ làm chuyện gì điên rồ. Thậm chí hãn còn ngầm gợi ý cho ta nói những câu kia trước. Không phải chuyện rất thú vị sao? Hai người các người, đều tìm cùng một người giúp việc."

Lưu Tắc nhắm hai mắt, đau khổ cúi gằm đầu xuống: "Ở trong lòng ta, huynh không phải là người giúp việc, mà là huynh đệ."

Lâu Chí cười nói: "Ta cũng nghĩ thế, cho nên dù ta hơi đồng ý với lời của họ Mẫn, nhưng ta vẫn sẵn lòng đứng về phía đệ. Ta làm như đệ nói, đã sắp xếp tìm cách làm sao để họ Mẫn kia và An Nhược Thần chết đi, không để lại dấu vết gì. Ta nghiêm túc cân nhắc, nếu thất thủ, vậy đường lui của hai huynh đệ chúng ta sẽ ra sao."

Lưu Tắc vẫn cúi đầu.

"Nhưng hôm nay đột nhiên họ Mẫn đến tìm ta, hỏi đệ vì sao lại muốn hện hãn ra liễu đình. Hãn nói đêm qua đệ nói chuyện với An Nhược Thần

rất lâu, e là trong chuyện này có gì kỳ lạ. Hẳn bảo ta tới chứng thật xem sao, nếu có chuyện khẩn cấp thì nhắn tin cho hẳn, hẳn sẽ đến xem sao."

Lưu Tắc cười nhạt trong bụng, y đã nói với An Nhược Thần là Mẫn công tử này không phải là người bình thường, tai mắt của hẳn thật đáng sợ.

"Vì để phòng ngừa vạn nhất, ta đã đưa người đến." Lâu Chí nói, "Nếu có người của quân đội mai phục ở đây ép buộc đệ, ta sẽ giúp đệ giải quyết hết."

Lưu Tắc ngẩng đầu lên, nhìn Lâu Chí nói: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó xem xem kế hoạch của đệ thế nào, rồi chúng ta lại bàn bạc lại." Lâu Chí cũng nhìn lại y, nhấn mạnh: "Nhưng, bây giờ ta đã đổi ý rồi."

Lưu Tắc chờ hẳn nói tiếp.

"Nếu đệ giết vợ mình thật, ta sẽ đứng về phía đệ. Còn nếu không, ta đứng về phía họ Mẫn."

Tim Lưu Tắc rơi xuống vực sâu. Y nhìn thẳng vào mắt Lâu Chí, biết gã nghiêm túc.

"Huynh đệ, hai ta quen biết nhau gần mười năm, chung hoạn nạn cùng giàu sau, cùng dốc sức đến ngày hôm nay. Có nữ nhân nào mà chưa từng gặp qua, đệ muốn kiểu gì thì ca ca đây đều có thể tìm đến cho đệ, tội gì để cố chấp với một con kỹ nữ như vậy? Đệ bị nàng ta bỏ bùa mê thuốc lú rồi sao?"

Lưu Tắc không nói lời nào.

Mặt Lâu Chí đầy vẻ đau lòng: "Tất cả đều bị hủy hoại trong tay nàng ta. Chính đệ cũng biết rõ còn gì. Nên đệ mới để nàng ta giả chết! Để tên họ Mẫn không phải ra tay với hai người, có đúng thế không? Ngay đến ta mà

đệ cũng giấu! Đệ có thể gạt được bao lâu chứ! Nói thật, ta vốn không quan tâm nàng ta sống hay chết, nhưng nếu đệ đã chọn con đường giả chết này, thì đệ phải biết nàng ta nguy hiểm đến mức nào. Nàng ta đưa An Nhược Thần đến là có mục đích gì? Tính đưa hai ta và chỗ chết sao?! Như thế mà đệ vẫn bỏ qua cho nàng ta sao? Đệ điên rồi!"

"Chẳng qua nàng ấy chỉ nhất thời hồ đồ mà thôi, đợi chuyện qua đi, cả họ Mẫn lẫn An Nhược Thần đều chết, nàng sẽ tỉnh ngộ."

"Không cần nàng ta tỉnh ngộ." Lâu Chí lạnh lùng nói: "Đệ cần mới đúng."

Lưu Tắc nhìn Lâu Chí, hốc mắt ửng đỏ.

"Giết nàng ta đi." Lâu Chí lấy một thanh chủy thủ ra, đưa đến trước mặt Lưu Tắc, "Giết nàng ta. Sau đó ta và đệ cùng giết họ Mẫn kia, rồi giết An Nhược Thần. Ai chống lại đường của chúng ta, giết không ta."

Lưu Tắc trợn mắt nhìn thanh chủy thủ kia, tay khẽ run lên.

Lâu Chí kéo lấy tay y, đập chủy thủ vào lòng bàn tay y, quát lên: "Chẳng lẽ đệ cam tâm bị con nữ nhân này hại chết sao? Nàng ta không chết, chúng ta mãi mãi không có ngày yên ổn. Kỳ nữ vô tình, vốn đệ không nên cưới nàng ta. Nàng ta đem lại phiền toái cho đệ còn chưa đủ sao? Nàng ta căm sùng đệ, bóp nát tim đệ, muốn mạng của đệ, còn gì do dự để giết nàng ta chứ?! Nàng ta phải chết!"

Lưu Tắc siết chặt chủy thủ.

Lâu Chí quát lớn: "Giết đi!"

Lưu Tắc gào lên một tiếng đầy tức giận, chọt vọt đến trước, đâm chủy thủ vào người Lâu Chí.

Nhưng y chẳng ngờ, Lâu Chí đã có phòng bị từ sớm.

Lưu Tắc hét lớn thì Lâu Chí cũng rống to, gã lảo người né ngã xuống ghế, lộn nhào trên mặt đất, thoát khỏi công kích của Lưu Tắc.

Lưu Tắc dồn toàn lực vào cú đâm này, nhưng cuối cùng lại bị hụt, đụng phải ghế liền té lảo quay.

Lâu Chí nhanh chóng xoay mình nhảy lên, chân quét một cái, đá bay ghế về phía cửa, rầm, cửa bật mở, Lâu Chí quát to: "Giết!"

Thủ hạ của Lưu Tắc đang giữ ngoài cửa giờ đao toan xông vào, lại bị hộ viện của Lưu gia luôn ầm thên trong tối để phòng ngăn lại. Hai bên không nói nhiều, chém giết qua lại.

Xưa nay hộ viện còn đồ hai bên Lưu - Lâu đều được tập võ chung với nhau, công phu võ nghệ chẳng kém cạnh gì, dây dưa đâm đá nhau thế này, khó phân cao thấp. Nhưng ở trong phòng, Lâu Chí và Lưu Tắc lại rất nhanh phân được cao thấp.

Lâu Chí làm buôn bán hắc đạo, đánh giết là chuyện cơm bữa. Còn Lưu Tắc lại chuyên lôi kéo quan trường quyền quý, đi con đường lễ độ văn nhã, bàn về thân thủ, đương nhiên y kém hơn hẳn Lâu Chí hằng năm kiếm sống bằng lưỡi đao. Sau mấy hiệp, dấu hiệu thua đã lộ rõ rệt.

Lâu Chí nện ghế lên người Lưu Tắc, Lưu Tắc kêu thảm thiết, bị đánh ngã trên đất, chủ thủ văng ra khỏi tay rơi xuống một bên.

Hai người cũng không để ý có tiếng vang do chén vỡ.

Lưu Tắc muốn nhật chủ thủ lên nhưng đã bị Lâu Chí vỗ một chưởng, y vội lẫn mình tránh thoát. Lâu Chí đoạt lấy chủ thủ, nhào về phía Lưu Tắc. Lưu Tắc không kịp đứng dậy, bị Lâu Chí đá vào đầu gối cản lại. Cổ Lưu

Tắc bị siết chặt, theo bản năng tóm lấy tay Lâu Chí, nhưng một tay khác của gã đã giơ chủy thủ lên.

Lưu Tắc trơ mắt nhìn thanh chủy thủ đâm về phía mình, lại chợt nghe tiếng hét "" vang lên đầy thất thanh, một dòng máu tươi phun ra, bắn tung tóe lên mặt y.

Áp lực trên cổ buông lơi, Lưu Tắc bắt chắp vết máu trên mặt, dùng sức đá văng Lâu Chí, lăn một vòng tránh ra, rồi nhảy cẫng lên.

Đưa tay lên lau mắt, Lưu Tắc thấy rõ. Mặt mày Triệu Giai Hoa tái nhợt, nàng yếu ớt nắm một mảnh chén vỡ, trên mảnh vỡ có dính máu. Mà tay Lâu Chí bịt lấy cổ loạng choạng lùi lại mấy bước, máu trào ra từ kẽ tay gã.

"Người là đồ kỹ nữ khốn nạn!" Mặt Lâu Chí đầy hung ác, chợt lao tới Triệu Giai Hoa.

"Không!" Lưu Tắc không kịp suy nghĩ gì nữa, y nhào đến, chặn trước mặt Triệu Giai Hoa.

Đau đớn truyền đến từ dưới ngực.

Lưu Tắc chợt hít một hơi, dốc hết sức đập mạnh vào Lâu Chí.

Cả hai đều ngã ra sau. Lưu Tắc đè lên người Triệu Giai Hoa, thấy nàng đang ôm lấy mình từ đằng sau, "Tướng công."

Lưu Tắc không nói được gì, y thấy Lâu Chí đã bò dậy, cầm chủy thủ lại lần nữa xông đến. Đúng lúc này từ ngoài nhà có hai hộ vệ Lưu phủ xông vào, chặn Lâu Chí lại.

"Đi mau." Lưu Tắc nặn ra hai chữ.

Triệu Giai Hoa yếu ớt không có sức, vốn chẳng kéo nổi y. Lưu Tắc quay đầu nhìn đôi mắt rưng rưng của nàng, nhất thời lòng hoảng hốt.

An Nhược Thần gắng sức chạy thật nhanh đến Lưu phủ. Trong đầu nàng chỉ có duy nhất một ý nghĩ —— Xảy ra chuyện rồi! Lưu Tắc, Triệu Giai Hoa, chứng cứ, phải giữ được!

An Nhược Hi không rõ gì nên chạy theo sau nàng, lớn tiếng hỏi.

Đảo mắt một cái đã chạy đến cửa sau Lưu phủ, đột nhiên có một người mình mẩy đầy máu ngã cái rầm ra ngoài cửa, An Nhược Hi thét lên đầy chói tai. Một hán tử cầm đao thấy hai tỷ muội An Nhược Thần thấy gã hành hung, bèn chạy nhanh lên trước tính diệt khẩu.

Lư Chính, Điền Khánh đã phi thân đến, giương kiếm lên ngăn gã lại. An Nhược Thần nhìn một đám người đánh nhau trong sân, vội nói với Lư Chính, Điền Khánh: "Phải tìm bằng được Lưu Tắc, không để y chết."

An Nhược Hi vẫn còn đang hét ầm lên sau lưng nàng, An Nhược Thần quay đầu lại gào lên với nàng ta: "Đi báo quan, mau lên!"

Báo quan? Báo quan!

"Ừ, ừ." An Nhược Hi quay đầu cầm cổ chạy. Chạy đi mấy bước thì kịp phản ứng quay đầu lại nhìn, lại thấy An Nhược Thần chạy vào trong sân Lưu phủ.

"Tỷ!!!" An Nhược Thần thét lên.

An Nhược Thần ngoái đầu lại hét: "Đi nhanh lên!"

"Ngăn nàng ta lại!" Một tên côn đồ quát lớn, cầm đầu xông về phái tỷ muội An thị.

Nhất thời An Nhược Hi sợ hãi đứng đực ra.

An Nhược Thần ngồi sụp xuống, quét chân một cái, chân rơi xuống đất rồi xoay người lại, giơ chân lên đá ra sau.

"Bịch" một tiếng, tên côn đồ kia bị đá bay ra ngoài.

An Nhược Hi trợn mắt há mồm.

Và An Nhược Thần cũng thế.

Oa oa oa! Thật là muốn để tướng quân đại nhân trông thấy quá! Nàng lại làm được rồi! Ất hẳn tướng quân sẽ khen ngợi...

Đợi đã, tên côn đồ bò dậy, hùng hổ lao tới, ngoài ra còn có thêm hai kẻ khác nữa.

An Nhược Thần lại ngoái đầu hét to lần nữa với An Nhược Hi: "Đi nhanh đi, đi báo quan đi!"

An Nhược Hi không ngừng chạy biến đi, vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, An Nhược Thần vẫn không đi, trưng ra dáng vẻ nghênh chiến, nhưng dáng vẻ lần này quả thật đúng là khó coi! Đúng là làm trò cười cho thiên hạ mà! Tưởng mình là cao thủ võ lâm sao? An Nhược Hi rất muốn tát tỷ hai phát để tỷ ta tỉnh táo lại. May mà một trong hai hộ vệ bên cạnh tỷ ta đã xoay người chạy đến bảo vệ. Một cước một quyền một kiếm, nhanh chóng đánh ngã mấy kẻ kia.

An Nhược Hi chạy mấy bước lại ngoảnh lại, thấy An Nhược Thần đã chạy vào sân, An Nhược Hi tức giận, đồ ngốc kia, thật muốn đạp vào hai chân tỷ ta! Rốt cuộc tỷ ta đang nghĩ gì vậy!!!

An Nhược Thần vào sân thì chạy thẳng đến linh đường. Nàng đã quá quen thuộc với bố trí ở Lưu phủ rồi, thuộc nằm lòng bản vẽ. Trước kia cũng từng nghe qua, tây viện được bày biện lại thành linh đường. Nàng phải nhanh chóng tìm được Lưu Tắc hoặc Triệu Giai Hoa, bọn họ là nhân chứng quan trọng!

Lư Chính và Điền Khánh che chở nàng suốt dọc đường, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì trong Lưu phủ này, đột nhiên lại có nhiều côn đồ hộ viện như thế, cũng chẳng biết đứng về phía nào, dù sao thấy bên cạnh có người là chém tất. An Nhược Thần mạo hiểm chạy đến, đúng lúc thấy vợ chồng Lưu Tắc ngã xuống đất. Lâu Chí vung chủy thủ lao đến, hai gã hộ viện ngăn hãm lại.

Nhưng hai gã hộ viện kia chẳng phải là đối thủ, đảo mắt một cái đã bị đoạt lấy kiếm. Lâu Chí đánh ngã hai người kia, lại lao đến giết vợ chồng Lưu Tắc.

"Xem kiếm đây!" An Nhược Thần mở miệng kêu to. Lâu Chí nghe tiếng theo bản năng né người đi, định thần nhìn lại, kiếm cái cục cút! Là con tiện nhân giáo hoạt An Nhược Thần gây chuyện.

Nhưng trong thời gian dừng lại đó đã đủ để Lư Chính, Điền Khánh chạy đến. Bọn họ một người tấn công Lâu Chí, một người ngăn lại hai tên côn đồ đến giết.

"Giữ người sống!" An Nhược Thần vừa hét vừa chạy về phía Lưu Tắc.

Cả người Lưu Tắc toàn máu là máu. Triệu Giai Hoa vùng vẫy muốn bò dậy đỡ y.

An Nhược Thần nhìn tình cảnh bi thảm của y, tim lạnh đi một nửa, "Người không thể chết được."

Có Lư Chính, Điền Khánh gia nhập, rốt cuộc hộ viện của Lưu phủ đã có thể rảnh tay, có hai người chạy vội đến muốn cứu đông gia.

"Mau đưa hắn đi đi." An Nhược Thần kêu lên, còn mình đỡ Triệu Giai Hoa dậy.

Hai gã hộ viện một trước một sau nâng Lưu Tắc lên, mọi người muốn chạy ra cửa chính. Nhưng đi được nửa thì gặp phải thủ hạ của Lâu Chí và hộ viện của Lưu phủ đang đánh nhau, một người thấy bọn họ chạy trốn thì lập tức vung đao chém đến. Hai hộ viện không thể không đặt Lưu Tắc xuống, đỡ lấy.

An Nhược Thần và Triệu Giai Hoa đang còn yếu ớt một người kéo một bên, kéo Lưu Tắc vào trong căn phòng bên cạnh, cuống cuồng vội vã đi vào mới nhìn xem đây là đâu, thì ra là thư phòng.

An Nhược Thần đặt Lưu Tắc xuống, vội đi đóng cửa lại. Kéo dài được chừng nào hay chừng ấy, bây giờ khắp nơi trong thành đều là nha sai binh sĩ tuần vệ, nơi này chém giết thành ra như thế, chắc hẳn sẽ nhanh chóng có người đến thôi. Nhị muội đã đi báo quan rồi, ắt sẽ có người đến cứu bọn họ.

Triệu Giai Hoa nằm bên cạnh Lưu Tắc, đã sớm mệt rũ rời chẳng còn tí sức lực. Lúc này thấy Lưu Tắc thoi thóp, lệ khóc thành dòng.

An Nhược Thần không để ý đến hai người họ, nàng đẩy bàn ra, tính chặn cửa lại. Không ngờ bên dưới bàn lại có một tiểu thiếu niên chừng mười tuổi nhảy ra, mặt kinh hoàng lo sợ, mắt lớn trừng mắt nhỏ với nàng.

An Nhược Thần rất quả quyết, cầm ghế lên tính đánh xuống, thiếu niên kia ôm đầu hét to: "Ta không phải là người xấu."

Lúc này Lưu Tắc thở hỗn hển, yếu ớt nói: "Tề... Tề Chính..."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Tề Chinh vội đến gần: "Lưu lão bản. Tôi, tôi không phải là người xấu, tôi không đến để đánh nhau. Tôi sợ bọn họ phát hiện ra mình nên cứ trốn dưới gầm bàn, sau đó đánh nhau, bọn họ ra ngoài..." Tề Chinh muốn giải thích, nhưng đột nhiên nhớ ra không có cách nào giải thích được vì sao mình lại đến Lưu phủ.

Nhưng chẳng ai màng cậu đến đây thế nào.

Triệu Giai Hoa thấy Lưu Tắc có thể mở miệng thì hô lên: "Tướng công." Nàng nắm chặt tay Lưu Tắc, khóc không thở được.

An Nhược Thần ở bên cạnh gọi: "Tề Chinh? Đệ là Tề Chinh con nuôi của cha Dương?"

Tề Chinh sững sốt, quay đầu nhìn nàng: "Tỷ biết cha sao?"

An Nhược Thần nói: "Không biết, nhưng ta biết chuyện của ông ấy. Ông ấy muốn báo chuyện mật thám, cũng là điều bọn ta muốn điều tra."

Tức khắc Tề Chinh chấn động.

Tiếng đánh nhau hò hét bên ngoài càng kịch liệt, An Nhược Thần nhìn ra cửa, gọi Tề Chinh cùng đến chặn cửa lại.

Hai người hợp sức đẩy bàn đến sau cửa, rồi Tề Chinh chạy đến cửa sổ xem xét tình hình. An Nhược Thần nhanh chóng đi xem vết thương của Lưu Tắc. Mặt Lưu Tắc xám trắng, rõ ràng không thể nhanh được. An

Nhược Thần la lên: "Người đừng có chết, nói cho ta biết tên, còn có ai là mật thám nữa!"

Lưu Tắc chẳng màng đến nàng, y chỉ nhìn Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa cũng không nói rõ được trong lòng mình là hận hay là oán, nàng chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Mau nói cho ta biết." An Nhược Thần nắm lấy vai Lưu Tắc: "Người không thể chết như thế được, người là nhân chứng quan trọng!"

Lưu Tắc nhìn Triệu Giai Hoa, khổ cực nói: "Ta..."

An Nhược Thần không dám động đến y, chỉ im lặng chờ y nói chuyện.

"Không... trách nàng, nàng cũng... đừng... trách ta... nữa."

An Nhược Thần trợn mắt nhìn hắn, cái gì?

"Được." Nàng nghe thấy Triệu Giai Hoa đáp như vậy.

Rồi sau đó Lưu Tắc như được giải thoát, bỗng bật tiếng, nhắm nghiền hai mắt.

Triệu Giai Hoa nằm bên người Lưu Tắc khóc lớn.

An Nhược Thần ngậy người, lòng vô cùng nặng nề.

Chết rồi? Y chết rồi sao?

Nàng thật sự không dám tin. Đưa tay dò thử hơi thở của Lưu Tắc, đúng là không còn nữa.

An Nhược Thần trợn mắt nhìn y, nghe Triệu Giai Hoa khóc lóc mà cũng muốn khóc theo. Nàng thất bại rồi, nàng đã sai rồi, rõ ràng là truyện quan trọng đến thế, nhưng lại bị nàng phá hỏng. Nàng không nên tham lam muốn

bắt Giải tiên sinh, nếu như bắt chấp tất cả, bắt giữ Lưu Tắc trước thì liệu có phải chuyện sẽ khác rồi không. Mấy mật thám kia chạy thì cứ chạy đi, chỉ ít nàng còn Lưu Tắc.

Nhưng bây giờ...

An Nhược Thần phát hiện mình thật sự muốn khóc. Nàng bật mạng muốn làm xong chuyện này, nhưng rồi kết quả lại thành ra như thế. Nàng đúng là đồ bỏ đi, nàng không biết phải ăn nói với tướng quân như thế nào.

Tề Chinh cũng muốn khóc, các người khóc cái gì chứ, có định chạy thoát thân không vậy.

Côn đồ bên ngoài đã đập cửa, Tề Chinh vội vã tìm kiếm chốt ở tủ sách, vừa tìm vừa kêu: "Chúng ta đừng khóc nữa được không? Giờ bảo vệ tính mạng trước đi!"

An Nhược Thần nhìn hành động của cậu, phản ứng lại, mặt thất sao?

Trong Lưu phủ cũng có mật thất?

Tề Chinh đã tìm được chốt, tủ sách chậm chậm tự di động, để lộ mật đạo. Tề Chinh ngoảnh đầu lại la lên: "Đi mau!"

An Nhược Thần cắn răng, cấp tốc lục soát trong hộc bàn, cũng không thèm nhìn mà nhét đại mấy sổ ghi chép danh sách ký sự vào ngực, lại kéo Triệu Giai Hoa còn đang thút tha thút thít, gác tay nàng ta lên vai mình: "Giữ lại tính mạng, cô còn phải gặp con gái mình nữa đấy."

Triệu Giai Hoa hoàn hồn, gắng sức bước lê đôi chân, "Cô tìm được con bé rồi ư?"

"Vẫn chưa. Nhưng ta đoán là, Bình Nhi với Trần bà tử đưa con bé đi rồi đúng không? Cô để bọn họ giấu con trong xe ngựa, đưa ra khỏi thành."

"Lưu Tắc..."

"Y chưa biết. Tối qua ta nói con gái ở trong tay cô, y rất ngạc nhiên. Con gái cô bình an."

Triệu Giai Hoa vừa khóc vừa cười, nhờ có An Nhược Thần mà cố chạy về phía trước. Trong mật đạo u ám, nàng lại thấy được hy vọng của tương lai. Nàng đặt hy vọng lên người An Nhược Thần, nàng đã làm đúng rồi.

Tề Chính dẫn các nàng chạy, nói cho các nàng biết mật đạo này thông với sông bạc, vừa này Ngư ca ở sông bạc đã cho người chạy về dẫn nhiều người hơn đến Lưu phủ, đoán chắc bên kia không có ai. Trốn ở bên đó, có lẽ cơ hội sẽ lớn hơn chút.

Nói xong thì đã chạy đến sông bạc, Tề Chính ló đầu ra ngoài nhìn trước, trong nháy mắt không có ai, cậu bước ra rồi vẫy tay với An Nhược Thần. An Nhược Thần đỡ Triệu Giai Hoa ra ngoài cùng cậu. Kết quả đi chưa được bao xa thì bị một tên đại hán phát hiện.

"Đứng lại!"

An Nhược Thần đỡ Triệu Giai Hoa đi xa như thế, từ sớm đã mất sức rồi, đành đẩy Tề Chính đi hô hoán: "Chạy nhanh đi."

"không được." Tuy Tề Chính còn nhỏ, nhưng nói có nghĩa khí. Cậu nhìn xung quanh rồi nhặt một cây gậy trúc ở bên tường, đặt ngang trước mặt hai vị cô nương, rất có khí khái của tiểu nam tử hán.

Đại hán kia nhìn chiêu thức của Tề Chính, hét một tiếng giơ đao bổ về phía cậu. Tề Chính cắn răng chuẩn bị giơ gậy lên liều mạng. Kết quả đại hán kia còn chưa giết thì một chiếc phi tiêu bay ra từ sau lưng Tề Chính, đánh úp vào mặt đại hán, ghim giữa con mắt trái của hắn. Đại hán la thảm một tiếng, đại đao rơi xuống đất, người quỳ trên nền, tay bịt mắt, máu chảy như suối.

Tề Chinh sững sờ, quay đầu nhìn lại, An Nhược Thần run tay rút phi tiêu về.

"Thật là lợi hại." Tề Chinh không khỏi khen ngợi.

Lợi hại sao? An Nhược Thần nuốt nước bọt, rõ ràng là nàng đã ngấm chuẩn ngực mà.

Còn chưa biết nên nói gì thì nghe thấy bốn phía rất ồn ào. Đại hán bị thương kêu la thảm thiết đã dẫn dụ sự chú ý của người khác, cũng không biết từ đâu ra ào ạt có nhiều côn đồ thế. Cầm đao cầm côn cầm kiếm, thấy Tề Chinh và An Nhược Thần đã thương người mình, tất cả đều chạy về phía này, còn có người la to: "Giết chúng."

An Nhược Thần sợ hãi ngây ra: "Không phải đệ nói bên này ít người sao?"

Tề Chinh cũng sững sờ: "Rõ ràng đệ nghe thấy Ngưu ca bảo gọi hết người đến rồi mà, chẳng lẽ bọn họ còn chưa kịp chạy đến sao?"

Nên tình hình bây giờ là đám bọn chúng vừa mới tập kết thì ba người họ đến để người ta luyện tay sao?

An Nhược Thần quát to: "Ai là quản sự, ra đây nói chuyện!"

Đàm phán ư? Bọn côn đồ lâu la không có hứng thú. Có người kêu lên: "Trối trước rồi nói sau." Tức thì xông lên trước.

Chỉ là kẻ nọ vừa dứt lời, lập tức bị một mũi tên từ trên trời giáng xuống bắn trúng.

Bịch, ngã xuống đất.

Nhất thời chúng côn đồ loạn um lên, có người kêu gào có kẻ chạy trốn, lại còn có tên xông về phía bọn An Nhược Thần, tính bắt con tin cho có

đường lui.

Có mấy binh sĩ mặc quân phục nhảy xuống từ nóc nhà, tiến vào vòng chiến. Có người tay cầm cung tên đứng trên nóc nhà bảo vệ. An Nhược Thần vui mừng quá đỗi: "Quan binh đến rồi, chúng ta được cứu rồi."

Tề Chính khua khoảng gậy trúc, đánh lui được một người. Lúc này tiếng vó ngựa vang lên, An Nhược Thần ngoái đầu nhìn lại, suýt nữa mừng đến mức phát khóc.

"Tướng quân!"

Người đến chính là Long Đại.

Tuần mã màu đen vút đi như gió, đám lâu la rồi rít né tránh. Long Đại bước ra từ trong biển người, chạy nhanh đến trước mặt An Nhược Thần.

Ngựa dừng lại, Long Đại cúi đầu nhìn An Nhược Thần.

Trong đám người có côn đồ và binh sĩ chém giết mù quáng, lớn tiếng hô to: "Chúng ít người, giết sạch đi."

Long Đại không mặc quân phục, không ai biết thân phận của hắn. Côn đồ thấy hắn thì dừng lại, rồi giơ đao lên chém về phía ngựa và chân hắn.

Long Đại hét một tiếng, ngựa đến chông vó đá phăng người đi. Long Đại ở trên lưng ngựa nhảy vọt lên, vung ngược tay chém đại đao, hai đầu người rơi xuống đất.

Người xung quanh hô lên, rồi rít lùi về phía sau. Lần đầu tiên An Nhược Thần thấy giết người như vậy, nàng ngây ra như phỗng. Suýt nữa Tề Chính đã nôn ra.

Long Đại hạ xuống đứng vững, nhìn vẻ mặt của An Nhược Thần, kéo nàng lại, ném nàng lên lưng ngựa: "Cô đi trước đi."

An Nhược Thần còn chưa phản ứng kịp. Người xung quanh vẫn vây bên cạnh, nhưng tướng quân ở đây, nàng không sợ. Nhưng quan trọng là, nàng không biết cưỡi ngựa mà.

Long Đại nhìn nàng ngơ ngác, dường như có chút tức giận, quát nàng: "Đi mau!"

Đi như thế nào bây giờ? An Nhược Thần mù mờ nhìn Long Đại.

Long Đại tức giận, vung đao ngăn lại, quét ngã hai tên côn đồ đang chém binh sĩ của hắn, sau đó huýt sáo một tiếng. Tuấn mã màu đen nghe theo chỉ thị, tung vó chạy ngay, An Nhược Thần hoàn toàn không chuẩn bị kịp, có chuẩn bị cũng không ngồi vững, nhất thời hét lên một tiếng đầy chói tai, nảy xóc hai lần ở trên lưng ngựa, rồi ngã xuống.

Thành công, ngã hôn mê luôn.

Lúc An Nhược Thần tỉnh lại, phát hiện ra mình đang ở trong phòng ngủ của mình.

Lâu Tử Vân, nàng về lại rồi?

Phút chốc hồi ức tràn vào đầu.

Lưu Tắc, Triệu Giai Hoa, Lâu Chí, Tề Chinh... còn cả tướng quân nữa!

Chợt An Nhược Thần ngồi dậy, sau đó đau đớn kêu lên, phát hiện xương toàn thân rời rạc, hết như bị ngã.

Đúng rồi, nàng ngã còn gì, ngay trước mặt tướng quân, từ trên ngựa ngã xuống đất.

An Nhược Thần rên một tiếng rồi nằm xuống lại, kéo chăn lên chôn mình.

Lúc nàng xoay thân đá móc xinh đẹp thì tướng quân không thấy, lúc nàng ném phi tiêu đầy phóng khoáng tướng quân cũng không thấy, tướng quân chỉ thấy nàng té ngã từ lưng ngựa đầy thảm hại.

An Nhượng Thần nhớ lại nhiều chuyện hơn. Dây phốt bị đốt, Lưu Tắc chết, còn có nhiều người chết nữa, nàng vô dụng, nàng không bắt được Giải tiên sinh, không bắt được gian tế trong quan. Nàng xúi giục thái thú đại nhân, làm lớn nha môn, nhưng nhìn tình hình ở Lưu phủ, hẳn là ở phía liễu đình đã uống công rồi. Nàng chẳng làm được nên cơm cháo gì cả, nàng đúng là vô dụng.

An Nhượng Thần càng nghĩ càng đau lòng, không nhịn được òa khóc.

Khóc mệt rồi lại thiếp ngủ, đến khi mơ màng có ý thức thì lại cảm thấy mình sắp chết ngạt, nhấc chân lên há mồm thở dốc, bỗng tỉnh lại. Mở mắt ra, trong phòng đốt nến, đã tối rồi sao?

Mắc nhiếc nén đau bò dậy, ngủ tiếp thì thành tàn phế mất.

Xuân Hiếu nghe thấy động tĩnh thì đi vào nhà, vui mừng hô lên: "Cô nương tỉnh rồi sao? Đã đói chưa? Đồ ăn và canh đã hâm nóng cho cô nương rồi."

Nhắc đến thế thì đúng là đói thật, An Nhượng Thần biết điều không khách khí ăn một bát cơm ba đĩa thức ăn một chén canh, lúc này mới cảm thấy mình như sống lại.

Ăn no rồi mới có tinh thần, lúc này nàng mới hỏi Xuân Hiếu mình về như thế nào.

"Tướng quân ôm về."

An Nhượng Thần xấu hổ đến độ muốn đập mặt vào tường, lại còn để tướng quân đại giá đưa nàng về.

"Đại phu đến thăm cô nương, nói không có gì đáng lo ngại lắm, nếu đứng lên thoải mái thì không sao." Xuân Hiếu thu dọn bát đĩa, từ sức ăn mà nhìn thì An quân sự khỏe thật đó, không cần phải lo lắng nữa.

"Tướng quân còn đến thăm cô nương." Xuân Hiếu còn nói tiếp.

"Lúc nào?"

"Chính là lúc cô nương che chăn khóc."

An Nhược Thần thật muốn đào cho mình một cái hố.

"Tướng quân nói, cứ để nàng ấy khóc." Xuân Hiếu học theo giọng Long Đại.

An Nhược Thần không còn lời gì để nói.

"Sau đó lúc cô nương ngủ thì tướng quân có đến một lần nữa. Ngài ấy không cho em vén chăn, ngài ấy nói ngạt thở thì dĩ nhiên sẽ tỉnh, không cần phải để ý đến nàng ấy."

An Nhược Thần: "... " Tướng quân đúng là vị hảo hán biết chăm sóc người.

An Nhược Thần ngồi rất lâu, chỉnh đốn lại suy nghĩ, do dự lúc này có nên đi theo Long Đại báo cáo những chuyện đã xảy ra trong thời gian vừa rồi hay không, cũng muốn hỏi kết quả chuyện ngày hôm nay. Thời gian có hơi trễ, tướng quân ngủ chưa nhỉ? Nhưng hôm nay gặp mặt cũng không kịp nhìn rõ, chưa nói được mấy câu, nàng thật sự muốn gặp hẳn quá.

An Nhược Thần do dự, rốt cuộc vẫn quyết định đến viện tướng quân nhìn trộm xem sao.

Lúc đến nơi, vệ binh ở cửa viện khoát tay cho nàng vào, điều này chứng tỏ tướng quân chưa ngủ. An Nhược Thần có chút phấn chấn. Vừa vào thì

gặp phải trưởng sử Lý Minh Vũ ở trong phòng Long Đại, chắc cũng suốt đêm báo chuyện. An Nhược Thần nghe thấy Lý Minh Vũ đứng ở cửa vẫn còn nói: "An quân sự làm việc lỗ mạng, không có quy củ, lại hay đem chuyện nhà đến trong phủ nha, đây cũng không phải hậu viện của phủ nhà nàng ta, bị binh sĩ nhìn thấy thì sẽ có suy nghĩ gì. Tiết lộ quân lệnh, kéo theo quân kỷ không nghiêm, sẽ bị người nhân sơ hờ mà tính kế."

Ý nói là nàng bôi xấu quân kỷ sao? An Nhược Thần vội nấp vào góc tường, người ta đang cáo trạng nàng, nếu bắt gặp thì lúng túng lắm.

Chỉ là nấp đi thì không còn nghe được gì nữa. Cũng không biết tướng quân đáp thế nào.

An Nhược Thần muốn bỏ cuộc giữa chừng, cảm thấy bây giờ không phải là thời cơ tốt để đến bàn chuyện với tướng quân. Đợi một lúc, trưởng sử Lý Minh Vũ đi ra, An Nhược Thần nhìn bóng lưng hắt biến mất, trong lòng thở dài mấy hơi, rồi vẫn nhắm mắt đi gõ cửa Long Đại.

Long Đại đáp, An Nhược Thần đẩy cửa đi vào, còn chưa mở miệng thì Long Đại đã nói: "Ta còn đang nghĩ không biết cô tính về ngủ tiếp rồi mới đến hay thế nào."

Thì ra tướng quân đã biết nàng đến rồi. An Nhược Thần đỏ mặt: "Không phải là vì thấy tướng quân bận sao, không biết có nên quấy rầy không."

"Vậy vì sao cuối cùng lại quyết định quấy rầy?"

An Nhược Thần nhếch môi: "Vệ binh đều thấy tôi đến cả rồi, nếu ngay cả cửa tôi cũng không vào mà chạy, bị tướng quân biết thì còn tưởng tôi đúng là kẻ xấu đến theo dõi quân cơ, vậy thì biết làm sao."

"Ừ." Long Đại dùng mũi phát âm, nhướn mày nhìn nàng, "Nổi tính đùa bỡn đấy à? Nghe lén người ta nói chuyện còn lý sự."

An Nhược Thần căn môi, không dám bắt bẻ, nhưng bụng nghĩ mình đâu nghe lén, quang minh chính đại đến mà.

Long Đại lại nói: "Nhìn cô nhảy lui nhảy tới khỏe nhỉ, chắc không ngã bị thương gì."

"Tôi đâu có nhảy lui nhảy tới, tôi đi đứng đoan trang mà." An Nhược Thần cảm thấy nên cãi lại điều này chút.

Long Đại cười. Hắn vừa cười, An Nhược Thần lại cảm thấy trong phòng như có hoa nở, gió ấm thổi vào mặt. Vội đoan trang hẽ kho, nói chuyện chính sự: "Tướng quân, những người hôm nay thế nào rồi? Có bắt được Lâu Chí không? Triệu Giai Hoa có sao không? Tề Chính bị thương ư? Lưu Tắc đã chết rồi à? Mẫn công tử đâu, đã bắt được chưa."

Long Đại chỉ vào ghế, đợi nàng ngồi xuống mới bắt đầu nói.

Giống An Nhược Thần đoán, Mẫn công tử không xuất hiện. Thái thú Diêu Côn sắp xếp người mai phục đã uống công một trận rồi. Lưu Tắc chết, Lâu Chí cũng bỏ mạng trong trận chiến. Triệu Giai Hoa trúng độc, đã mời đại phu đến khám, nàng nói có lời muốn nói với An Nhược Thần, hy vọng có thể gặp được An Nhược Thần.

Tề Chính không sao, chỉ là nghe bọn binh sĩ gọi Long tướng quân thì cứ ôm chặt đùi Long Đại hô to có chuyện quan trọng muốn bẩm báo. Long Đại hỏi cậu có chuyện gì, cậu ngây người, rồi mới kịp phản ứng hình như không cần báo nữa, nhưng đã mở miệng rồi, còn nói trong thành có mật thám. Long Đại trả lời lại cậu: "Biết rồi."

An Nhược Thần nghe thế thì cười phì. Chân tướng quân ôm hay thật đó, ai ai cũng thích ôm.

"Cậu ta còn nói cha nuôi của mình vì chuyện này mà bị giết bằng thuốc độc. Nhưng cậu ta không tìm được bằng chứng." Long Đại nói: "Ta đã

đồng ý, sẽ nghiệm thi tra án."

An Nhược Thần dùng sức gật đầu.

Long Đại lại nói tiếp, Tề Chinh bẩm báo chuyện bí đạo với những thủ đoạn thường ngày của sông bạc với hãn. Triệu Giai Hoa nói rằng ta phát hiện Lưu Tắc có hành động kỳ lạ, nên mới gây mâu thuẫn với y mà dẫn đến những chuyện trước đó, rằng ta còn nói mình từng bị Lưu Tắc giết. Người hầu a hoàn của Lưu phủ báo cáo những việc hôm nay đông gia dặn dò sắp xếp, còn đồ hộ viện của sông bạc khai kế hoạch và phân phó của Lâu Chí. Thái thú Diêu còn cẩn thận nói An Nhược Thần có thỉnh cầu ông ấy phải quan sai bắt giữ nghi phạm.

An Nhược Thần càng nghe càng không chịu thấu, oan ức muốn giầu cũng không được.

"Sao thế?" Long Đại nhướn mày nhìn nàng.

An Nhược Thần vòng vo nửa ngày, "Nếu, nếu tôi không ngã thì tốt quá." Như thế nàng còn có thể bẩm báo, rõ ràng nàng cũng suy đoán được bảy tám phần, đâu phải muốn giành công gì, chỉ là có nhiều lời có thể nói với tướng quân, cuối cùng lại biến thành mình muốn biết tin tức từ chỗ tướng quân. Tướng quân nói cũng thật đơn giản, vài ba câu đã nói xong.

Long Đại nghiêm mặt

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 62

An Nhược Thần không để ý đến biểu cảm của Long Đại, ngón tay gãi mặt bàn đầy ảo não: "Đám côn đồ hộ viện kia không có quá nhiều bản lĩnh, tướng quân lấy một địch trăm cũng không thành vấn đề. Thật ra cũng chẳng cần tôi đi trước."

Sắc mặt Long Đại càng khó coi hơn. Đang trách ta đấy ư?

An Nhược Thần cúi đầu, vẫn chưa phát hiện ra, vẫn đang thấp giọng lải nhải: "Tề Chính và Triệu Giai Hoa cũng chưa từng trốn, không phải vẫn bình an vô sự sao? Thật ra ta cũng có thể giúp tướng quân bận bịu." Lần tới nếu muốn nhắm bắn vào ngực đẩy lùi kẻ địch, nàng nhắm vào chân là được đúng không? Đâm vào mắt thì có vẻ tàn nhẫn demais quá. An Nhược Thần nghĩ đến hình ảnh đó mà còn thấy chán ghét, không khỏi nhăn nhu mặt mày.

"An quản sự." Rốt cuộc Long Đại cũng không nhịn được.

"Hả?" An Nhược Thần ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn đọng lại tí oán trách.

"Thân là quản sự của nha phủ tướng quân, sao lại không biết cười ngửa! Có hợp lý chút nào không hả?!"

An Nhược Thần há to miệng, đờ đẫn. Bây giờ nói đến chỗ nào thế? Cười ngửa?!

Trách tôi sao?

Lúc này An Nhược Thần mới chậm chậm phát hiện ra tướng quân khá mất hứng. Nét mặt nhàm chán có vẻ vi diệu. Ừm, hình như còn mất tự nhiên nữa?

Tướng quân mất tự nhiên cái gì? An Nhược Thần nghiêm túc nhìn thẳng vào mặt Long Đại.

"Từ ngày mai, cô học cười ngựa đàn hoàng cho ta!" Long Đại rất nghiêm túc.

"Hả?" Nói giọng là giọng ngay.

"Bây giờ tối rồi, về ngủ đi."

"Hả?" Không phải đang trò chuyện rất tốt sao? Nàng còn có nhiều lời chưa nói mà!

An Nhược Thần ngạc nhiên bị đuổi ra ngoài. Long Đại không cần đá, nhưng cái kiểu vẫy tay chê bai "cô đi nhanh lên đi" đó làm An Nhược Thần bị thương còn nhiều hơn so với đạp một phát.

Trời đêm sang sáng, ánh sao lấp lánh, cảm xúc lại có chút tệ hại.

An Nhược Thần thở dài, nhất định là do ngủ nhiều quá.

An Nhược Thần vỗ tay sau lưng đi bộ trong sân Long Đại, thấy có tướng quân tới, nhanh chóng đi vào. Xem ra tướng quân khá bận rộn, có lẽ mọi người đang thăm vấn người của Lưu phủ và sông bạc cả đêm, An Nhược Thần nghĩ ngợi rồi đi về sương phòng ở tây viện.

Triệu Giai Hoa được thu xếp ở trong sương phòng, ngoài cửa có vệ binh canh giữ. An Nhược Thần hỏi thăm tình hình với vệ binh, Triệu Giai Hoa ở trong phòng đã tỉnh, nghe thấy giọng nàng thì vội kêu lên. An Nhược Thần đi vào.

Triệu Giai Hoa vẫn là dáng vẻ yếu ớt ấy, nằm trên giường khép hờ mắt, cố gắng gượng tỉnh táo.

"Ta vẫn đang đợi cô tới." Triệu Giai Hoa nói, "Không biết tình hình của cô thế nào, sợ lúc cô tới thì ta ngủ, bỏ lỡ mất."

"Có chuyện gì?"

Triệu Giai Hoa quay đầu nhìn ra cửa, cửa vẫn đóng, trong phòng chỉ có nàng ta và An Nhược Thần. Nàng ta quay đầu lại, nhỏ giọng nói: "Con gái ta, đừng nói cho bất kỳ ai biết."

"Ta chưa nói." An Nhược Thần dịch chân thay nàng ta, "Ta cũng chẳng thần thông quảng đại đến thế, không biết con bé đang ở đâu."

Triệu Giai Hoa cười: "Ta muốn nói cho cô biết chỗ của con bé. Dù gì ta e trong thời gian ngắn không thể đi xa được. Lưu Tắc đã chết, ta muốn con bé có thể về bên người ta."

"Cô muốn ta đi đón nó?"

Triệu Giai Hoa hỏi: "Được không? Bây giờ ta chỉ tin tưởng một mình cô."

An Nhược Thần cười: "Nhưng sao ta nhớ trước đây cô nói không tin ta nhỉ."

"Đúng thế. Ban đầu cô cũng sẽ không tin ta." Triệu Giai Hoa nói: "Ta với Bình Nhi và Trần bà tử đã bàn nhau xong rồi, nếu trong vòng một tháng ta không đến thì các nàng sẽ đổi chỗ khác. Nếu có người tìm các nàng, ngoại trừ cô ra thì không được tin ai. Vốn ta định báo quan, để bọn họ vào trong thành tìm, kéo dài hai ngày cho các nàng có thời gian chạy xa. Đợi các nàng an toàn thì ta sẽ nói toàn bộ chuyện cho cô biết, bất kể cô có tin hay không, bất kể cô sẽ tìm Lưu Tắc nói gì, thì lúc đó ta cũng đã đi rồi."

"Đáng tiếc trong ngày hôm đó cô đã bị nhốt?"

"Đúng thế. Tình hình còn tệ hơn tôi nghĩ nhiều."

"Con gái cô gặp nguy hiểm, có liên quan đến mật thám không? Mẫn công tử muốn lợi dụng yếu điểm của vợ chồng cô uy hiếp, và Lưu lão bản định nhượng bộ?" Vừa rồi Long Đại không nhắc đến chuyện này, nghĩ có lẽ Triệu Giai Hoa chưa tiết lộ.

"Không phải." Triệu Giai Hoa mím môi, chỉ nói: "Không liên quan đến mật thám. Thứ cho ta không thể nói nhiều hơn, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhà Lưu Tắc đã chết, tạm thời ta không có ý định rời thành Trung Lan. Trước khi ta đổi ý, con gái ta phải sống ở đây." Nàng ta dừng lại, bùi ngùi nói: "Nhắc đến đây, ngoài Trung Lan ra, ta cũng chẳng còn nơi nào khác có thể gọi là nhà."

An Nhược Thần biết, nàng gật đầu, không truy hỏi thêm nữa.

"Xin lỗi, nếu ta có manh mối hữu dụng, nhất định sẽ nói cho cô biết." Triệu Giai Hoa thấy nàng im lặng thì vội giải thích, "Đáng tiếc ta không biết nhiều lắm, không giúp được gì nhiều. Trước đây ta thật sự không biết tướng công làm những việc kia. Sau lại cũng nhờ Từ bà mối mà biết được vị cố nhân của ta chết trong tay bọn họ. Từ bà mối đã thừa nhận chuyện này với ta, nhưng nàng ta cũng không nhắc đến mật thám. Nàng chết rồi ta mới đặc biệt để ý, mới phát hiện ra khác lạ. Ta thấy trong thư phòng của Lưu Tắc có khá nhiều chuông, nhưng chàng lại chẳng treo trong nhà. Rồi sau đó ta tình cờ thấy chuông ở cửa sổ tửu lâu, mỗi lần chuông xuất hiện là chàng lại bắt đầu bận rộn. Ta cũng từng muốn tìm ra người treo chuông, nhưng không thấy gì. Tiếp đó ta phát hiện con gái mình gặp nguy hiểm, nên mới có những kế hoạch sau đó."

Triệu Giai Hoa nói hết một lượt vì sao mình lại chọn An Nhược Thần, bố trí kế hoạch như thế nào. "Ta nghĩ dù ta chết, trên đời này vẫn còn có một

người sẽ không bỏ qua cho chàng. Nhất định cô sẽ truy xét đến cùng, có phải thế không?"

"Ừ." An Nhược Thần gật đầu, nhấn mạnh, "Ừ."

"Thật ra đi đến mức này, ta lại không biết có nên hận chàng không. Ban đầu ta cảm thấy, dựa vào sự yêu mến của chàng, nhất định ta có thể báo thù." Triệu Giai Hoa chớp mắt, không để lệ rơi xuống, "Hôm nay hẳn coi như là báo thù đi, nhưng ta lại chưa từng thấy vui."

An Nhược Thần không biết nên nói gì cho phải, báo thù gì đây cũng không tiện hỏi. Lưu Tắc rất yêu Triệu Giai Hoa, điểm này không nghi ngờ gì, nhưng tình cảm của Triệu Giai Hoa dành cho Lưu Tắc ra sao, An Nhược Thần không biết, nàng đoán có lẽ chính Triệu Giai Hoa cũng không biết.

Đi ra khỏi phòng Triệu Giai Hoa, An Nhược Thần lững thững bước dạo, đang đi thì ngẩng đầu lên, tại sao lại đèn bên ngoài viện của tướng quân rồi?

Nàng đi dọc theo sân Long Đại hết một vòng, đang định về thì thấy trước mặt có người chặn lại.

Long đại tướng quân nhướn mày đang nhìn nàng: "Tối khuya rồi còn không ngủ mà quanh quẩn ở chỗ ta, có người thấy thì chắc chắn sẽ cho là cô có mưu đồ đấy."

An Nhược Thần: "...". Tướng quân mới vừa về thành đánh một trận thảm vắn nửa ngày, mệt mỏi như vậy mà còn chưa ngủ lại đi dạo thì mới đáng nghi ấy!

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ. Long Đại không để cho nàng đi, mà mình cũng chẳng định đi.

An Nhược Thần cảm thấy, tình hình này mà đặt ở vùng hoang dã thì nhất định là gặp phải cướp bóc rồi. Nếu đã bị chặn thì nói chuyện chính sự đi vậy. "Tướng quân, tôi cần ra ngoài một chuyến, có thể sắp xếp xe ngựa cho tôi được không, phái thêm đội vệ binh đáng tin đưa tôi đi. Tôi đi khoảng ba bốn ngày sẽ về."

Long Đại ngạc nhiên: "Muốn đi đâu?" Lúc ra khỏi phòng trông nàng đầy oan ức, không phải là vì thế mà đòi rời đi đấy chứ.

An Nhược Thần đem chuyện nói ra. Long Đại gật đầu: "Nếu đã thế thì đi đi. Ta cũng phải đi mấy ngày, đang định đến chỗ cô nói một tiếng."

Lòng An Nhược Thần đầy ấm áp, tâm tình tốt lên đầy khó hiểu, "Tướng quân định đi đâu?"

"Doanh trại ở tiền tuyến còn có quân vụ phải làm." Hắn gấp rút chạy về đây ngay trước mặt binh tướng Nam Tần khi giao trả tù binh xong, thật ra vẫn còn chuyện chưa làm xong.

"Ồ." Lúc này An Nhược Thần mới nhớ ra mình không nên hỏi.

"Ta đã giao phó xong việc điều tra vụ án bên này, bọn họ sẽ cẩn thận thẩm vấn quản sự và những côn đồ kia ở Lưu phủ với sòng bạc."

Nói đến đây, An Nhược Thần nhớ đến cái sai của mình. Nàng cắn môi, cảm thấy xấu hổ khó mà mở miệng được.

Long Đại nhướn mày: "Sao thế?"

"Tôi, tôi lỡ mồm kích động, phạm phải sai lầm lớn. Xin tướng quân trách phạt."

Long Đại nhìn dáng vẻ của nàng, lông mày giật giật, ngẩng đầu lên nhìn trời sao, lúc này mới nói: "Đã muộn thế này rồi, trời cũng lạnh. Hay về

phòng trách phạt đi." Nói xong chấp tay sau lưng xoay người dẫn đầu đi về trong viện.

An Nhược Thần 安, nếu không phải ở lầu Tử Vân, nếu không phải là tướng quân đại nhân, thì thật sự chẳng khác gì gặp phải kẻ xấu háo sắc. Nhưng việc lớn bậc này, quả thật phải vào trong nhà nói rõ mới thích hợp. An Nhược Thần thở dài, đây là lần thứ hai trong đêm này nàng bước vào phòng Long Đại.

Long Đại ngồi xuống, An Nhược Thần vội tỉnh táo lại: "Tướng quân tha tội. Là tôi quá lỗ mãng rồi. Tôi không biết lúc nào tướng quân về, cũng không biết phía Tạ đại nhân thế nào rồi. Nhưng sau khi Tạ đại nhân đi, tôi đoán chúng ta đã đứng phải kế điệu hồ ly sơn, sợ mấy ngày nay bên mật thám sẽ thanh toán diệt khẩu hủy diệt chứng cứ, nên trong lòng sốt ruột, đúng là quá lỗ mãng. Nếu tôi có thể thận trọng bình tĩnh chút, đợi tướng quân về xử lý sau thì Lưu Tắc sẽ không chết, lúc này y đã khai ra hết, và cũng có thể bắt được Giải tiên sinh."

Long Đại hỏi: "Cô nói xem, là quyết định như thế nào?"

"..." An Nhược Thần căng thẳng, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Long Đại bèn hỏi kỹ hơn: "Vì sao lại hện Lưu Tắc hôm nay, vì sao lại nhờ thái thú đại nhân giúp đỡ?"

An Nhược Thần vội nói: "Trong lầu Tử Vân có nội gián. Nội gián kia biết cả chuyện Tạ đại nhân giao quân lệnh cho trinh thám, đương nhiên cũng biết tôi đang điều tra Lý Tú nhi và Triệu Giai Hoa. Biết được Triệu Giai Hoa để lại đầu mối cho tôi, biết Triệu Giai Hoa và Lý Tú Nhi ở cùng một phe. Sau khi Triệu Giai Hoa chết, Lưu Tắc chính là uy hiếp. Cũng giống Từ bà mối trước kia. Án phóng hỏa cửa hàng y phục Khương Thị đã chứng minh điểm này. Bọn chúng muốn giết Lý Tú Nhi diệt khẩu. Nhưng chuyện này quá âm ỉ, vốn không nên ồn ào đến vậy. Tướng quân đã dạy tôi,

mật thám làm việc, quan trọng nhất là điều tra tình báo, lấy khiêm tốn ổn thỏa làm chủ, có thể không sinh sự, không để lại đầu mối thì sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Ban đầu vị Trần lão bá cho tôi thuê phòng, còn cả Từ bà mỗi nữa, đều chết lặng lẽ không tiếng động, không thể nào điều tra ra được. Nhưng chuyện ám sát Lý Tú Nhi lại không giống. Vậy nên tôi to gan suy đoán, chuyện này là Lưu Tắc phụng mệnh làm việc, nhưng người y cử đi không thể hoàn thành nhiệm vụ, đành phải giết nhiều đốt nhiều nhà, nhiều loạn tầm nhìn, che giấu tai mắt.

"Sao cô biết hẳn làm nhiệm vụ thất bại?" Long Đại hỏi: "Thái thú đại nhân tự mình kiểm tra nghiêm ngặt một ngày, cũng không kết luận được Lý Tú Nhi sống hay chết, mọi người Khương gia cũng không thể chỉ rõ trong sổ thi thể có Lý Tú Nhi hay không. Khi kiểm tra so sánh thi thể người mất tích ở các nhà, cảm thấy có một thi thể nữ hẳn là của Lý Tú Nhi, chỉ có điều ngũ tác còn không dám chắc chắn, thái thú đại nhân còn đang chờ tin đây."

"Lý Tú Nhi ở trong tay tôi, tôi đã giấu nàng ta đến một nơi an toàn rồi."

Long Đại ngạc nhiên nhướn mày.

An Nhược Thần bậm môi, nói tiếp. Nàng nói mình đã lấy chuyện này để uy hiếp Lưu Tắc. Vì nàng đoán sau khi Lưu Tắc hành động thất bại lại làm như vậy, nhất định là do muốn kéo dài thời gian. Chuyện Lý Tú Nhi chưa chết sẽ không giấu được bao lâu, còn y muốn nhân dịp trì hoãn này để làm chút chuyện. Hay nói cách khác, giữa Lưu Tắc và đầu sỏ Giải tiên sinh hay Mẫn công tử ở bên mật thám có bất đồng, đây là điểm có thể lợi dụng, cũng là sự kiện khẩn cấp cần nắm chắc thời gian để sử dụng ngay, nên nàng mới vội vã hoảng loạn tự ý giải quyết.

"Lưu Tắc nói y không biết Giải tiên sinh, người tiếp xúc với y là Mẫn công tử. Tuổi tác thân hình hai người này tương tự nhau, nhưng tôi không thể xác định được liệu có phải là cùng một người hay không. Trước kia tôi

từng gặp Mẫn công tử ở tửu lâu rồi. Lần này nếu tôi gặp lại hân, nhất định sẽ nhận ra." An Nhược Thần dừng lại rồi nói tiếp: "Lưu Tắc biết rất nhiều nội tình, y nói y giúp Mẫn công tử dò hỏi tin tức, xem xét người thích hợp, lại còn quay vòng tiền ngân. Nhưng y nói chỉ đồng ý bầm báo chi tiết với tướng quân. Nhưng tôi lại lỡ mồm kích động quá mức, không đợi tướng quân trở lại, y đã chết rồi, không lấy được manh mối của y. Còn Lâu Chí nữa, gã cũng đã chết. Manh mối quan trọng đều đã bị mất."

An Nhược Thần dứt lời, xấu hổ không chịu nổi, cúi gằm đầu. Nàng đã phụ ủy thác của tướng quân, đúng là thẹn với tướng quân quá.

Mãi lâu mà trong phòng không có tiếng động, Long Đại không nói gì. An Nhược Thần lại chẳng dám ngẩng đầu lên, nàng quyết định bất kể tướng quân muốn trách nàng xử phạt nàng thế nào, nàng cũng sẽ dễ chịu hơn. Sau này quyết không thể tái phạm cái sai giống nhau được.

Đợi rồi lại đợi, cuối cùng Long Đại mở miệng, hân nói: "Không phải còn có cô sao?"

An Nhược Thần sửng sốt, không dám tin thật, cho là mình nghe nhầm, nàng ngẩng đầu lên nhìn Long Đại.

"Ai nói manh mối quan trọng nhất đã mất, không phải còn có cô sao? Lưu Tắc chết, Lâu Chí chết, nhưng Triệu Giai Hoa còn sống, Lý Tú Nhi còn sống, trong Lưu phủ, tửu lâu, sòng bạc, có rất nhiều tiểu nhị, văn thư, sách lục, phòng thu chi vẫn còn đấy. Chúng ta biết bí đạo, tìm được ngân khố trong bí đạo, ở đó có rất nhiều tiền ngân, có danh sách, mặc dù đều dùng tên giả và biệt hiệu, bọn chúng lại không đựng được vào số tiền kia rồi. Còn có đủ loại vũ khí nữa, cũng đã thu hồi toàn bộ. Những thứ này đều là manh mối. Nếu cô không kịp thời xử lý, đợi ta về, e là những thứ này đã bay đi mất." Long Đại nói: "Một tên đầu sỏ côn đồ họ Ngưu là trợ thủ đắc lực của Lâu Chí, hân khai nói, Lâu Chí và Lưu Tắc từng có kế hoạch muốn giết Mẫn công tử với cô, lập bí đạo đi, chuyển những vật chứng kia đi chỗ

khác, quét sạch sẽ dấu vết những chuyện chúng từng làm cho mật thám. Sau đó mới xử lý quan hệ trong thành, định để Lưu Tắc thay thế vị trí của Mẫn công tử. Chỉ là sau đó Lưu Tắc phản bội Lâu Chí, nên Lâu Chí mới đổi kế hoạch, nhưng gã không ngờ Lưu Tắc lên kế hoạch chạy trốn vào ngày hôm đó, triệu tập tay chân hộ viện phòng bị. Nên mới xảy ra hỗn chiến ấy."

An Nhược Thần giật mình, chuyện còn phức tạp hơn nàng tưởng nhiều.

Long Đại nói: "Tuy kết quả không được như ý, nhưng xét trong phạm vi cô có thể xử lý thì cô đã làm khá tốt rồi."

An Nhược Thần vẫn ảo não: "Nhưng tôi chờ lâu cả buổi, tướng quân đã về rồi. Nếu tướng quân ở..."

"Theo kế hoạch của ta, đáng lẽ hôm nay ta không nên về. Huống hồ nếu ta ở đây, Mẫn công tử sẽ không có gan dây dưa với bọn Lưu Tắc, có rất nhiều chuyện sẽ không đi theo kế hoạch đã định. Nhưng vì ta không có ở đây, lại để Tạ Cương rời đi, nên mới có kết quả như ngày hôm nay."

Long Đại nhìn An Nhược Thần: "Cô sắp xếp bố trí như thế là không sai. Thiếu sót duy nhất trong chuyện này là, cô không có quyền lực. Cô không điều được nhân thủ, không có thể lực của riêng mình, không nắm được tài nguyên trong tay."

An Nhược Thần cắn môi, nàng thân là con gái thương nhân trốn nhà ra đi, còn nói gì mà quyền lực chứ, tướng quân không trách nàng, còn khẳng định nàng làm được việc, điều này đã đủ để nàng thỏa mãn rồi. Nàng tự cảm thấy mình đã dốc toàn sức lực, chỉ là tự trách bản thân không làm xong chuyện.

"Cô tứ cố vô thân, không biết gian tế trong lầu tử Vân là ai, nên cô đã đi cầu thái thú phái người đi. Điều Côn nói với ta, cô dò la mật thám lại tra ra

được phu nhân ông ta, lúc cần thiết sẽ hạ thủ phu nhân ông ta để uy hiếp. Chưa trừ khử được mật thám, phu nhân ông ta sẽ chưa an toàn được."

An Nhược Thần xấu hổ: "Đúng là có chuyện này thật, nhưng tôi chỉ hơi phóng đại tí thôi. Thái thú đại nhân yêu phu nhân sâu đậm như thế, tôi nghĩ nói như thế ông ấy sẽ để ý nhiều hơn."

"Đúng là ông ta để ý thật. Hôm nay lúc nghị sự với ta, không đùn đẩy nhiều chuyện mật thám." Long Đại nói, "Cô nhìn thấu thái thú đại nhân rồi đấy, biết lợi dụng điểm yếu của ông ta mà gây khó dễ."

An Nhược Thần tính nói thật ra mình cũng không chắc, nhưng bị ép đến giây phút cấp bách, chỉ đành mạo hiểm thử một lần. Nhưng nàng còn chưa mở miệng thì Long Đại lại nói: "Thật ra lúc này ta về, cũng là vì cô."

Đề tài xoay chuyển hơi nhanh. An Nhược Thần ngờ ngàng, rồi sau đó bình tĩnh hiểu ra, cướp lời nói: "Tướng quân đã xem hiểu kế điệu hổ ly sơn sao? Tôi cảm thấy thư của tướng quân chính là ý này. Lúc tôi viết thư hồi âm có nghĩ, tướng quân dặn dò tôi chớ hành động thiếu suy nghĩ, tôi bèn ngoan ngoãn nghe lời, để tên nội gián kia tưởng là thật, sẽ làm hấn xao nhãng."

Long Đại bị ngắt lời, tức giận ra mặt: "Lần sau có thể viết nhiều thêm mấy chữ nữa. Bình thường nói nhiều như vậy, đến lượt thư hồi âm chỉ vồn vện mỗi hai chữ, nếu ta là nội gián kia thì có thể nhìn ra cô cố ý rồi."

"Tướng quân không phải nội gián mà cũng nhìn ra đấy thôi."

Long Đại bị cô chặn họng, mấu chốt là cái này sao? Là cái này sao?!

An Nhược Thần phát giác mình bàn cãi thì không ổn, vội trưng ra dáng điệu đoan chính ngoan ngoãn.

"Có lúc cô thông minh hơn cả ta dự liệu, nhưng đôi khi lại thấy cô đúng là ngớ ngẩn." Long Đại nói như thế.

An Nhược Thần không biết là đang khen nàng hay đang chê nàng nữa, thế là tự nói lý cho mình: "Có ai có thể hoàn mỹ đâu, tướng quân, tôi sẽ cố gắng."

"Cố gắng làm gì?"

Đúng thế, cố gắng làm gì? An Nhược Thần nghĩ rồi lại nghĩ, sau đó cất tiếng biểu lộ lòng trung thành: "Cố gắng làm xong chức quân sự, hóa giải ưu sầu vì tướng quân."

Long Đại trợn mắt nhìn hàng hồi lâu, chột thờ dài: "Ngay đến cái sai của mình mà cô cũng không biết, làm sao ta có thể trông cậy cô hóa giải ưu sầu chứ."

An Nhược Thần nghe không hiểu, nhưng lần này nàng thông minh nói: "Xin tướng quân chỉ điểm."

"Cô kịp thời xử lý quả quyết thi triển là đúng. Chỉ là cô ở trong lầu Tử Vân không có địa vị lắm. Nhưng cũng vì thế mà kẻ địch coi khinh cô, cô mới có cơ hội lợi dụng. Nên nếu muốn tổng kết kinh nghiệm thất bại lần này, cô nên lãnh giáo ta phải thành lập thế lực như thế nào, xin ta nhiều quyền lợi hơn nữa."

Da mặt An Nhược Thần giật giật, tuy da mặt nàng dày, bị ép thì sẽ to gan, nhưng nào dám làm cái chuyện xin tướng quân cho mình thế lực chứ?!

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Lúc này Long Đại lấy trong ngực ra một khối lệnh bài làm từ ngọc, bên trên khắc chữ "Long". Hắn đặt lệnh bài lên bàn, đẩy đến trước mặt An Nhược Thần, nói: "Đi tìm cô là chủ yếu là muốn đưa cô cái này. Lúc ta không có ở đây, nếu gặp phải tình hình nguy cấp, nhớ lấy, là tình hình nguy cấp, không ai có thể làm chủ thay cô, cô có thể dùng lệnh bài này để điều động binh tướng."

An Nhược Thần khiếp hãi nhìn, thứ này nóng bỏng tay, nào dám muốn.

"Tôi hy vọng không có ngày cô phải dùng đến nó, dù sao với thân phận địa vị của cô, dùng thứ này cũng khá tốn sức. Dùng không xong sẽ khiến người nói ra nói vào, cũng dễ rước họa."

Đúng thế đúng thế. An Nhược Thần gật đầu cái rụp, nào dám muốn chứ.

"Chi bằng tướng quân cho tôi thứ gì thực dụng hơn đi." An Nhược Thần mặt dày nói.

Vừa nói xong đã bị Long Đại trợn mắt nhìn: "Thứ này còn không thực dụng sao?"

An Nhược Thần bị chặn họng, vội nịnh nọt: "Thực dụng, thực dụng chứ. Giống tướng quân dạy tôi dùng chủy thủ vậy, nếu tôi có bản lĩnh luyện tập tốt thì sẽ giết được địch, nhưng nếu không tập đànghoàng thì sẽ làm mình bị thương."

"Vậy thì luyện cho tốt vào!" Long Đại sầm mặt.

"Ờ." Cầm thì cầm, ai còn sợ thứ tốt chứ. An Nhược Thần nhét lệnh bài vào ngực. Nghĩ đi nghĩ lại thì có hơi sợ, "Tướng quân, nếu lệnh bài này rơi vào tay người khác, liệu có phải bọn họ cũng có thể điều binh không?"

"Đúng thế." Long Đại cố ý trợn nòng.

An Nhược Thần nhăn nhó mặt mày, nên mới bảo mình lỗ mãng kíc động rồi mà, bây giờ rút lui có kịp không?

"Vẻ mặt ấy của cô là sao?"

Là vẻ mặt chê nó đấy, đáng tiếc nàng không dám nói. An Nhược Thần bảo: "Đa tạ tướng quân tín nhiệm."

Thứ Long Đại đưa nàng chê ra mặt, nhưng An Nhược Thần không dám có ý khác thường.

"Cô nói thứ đồ thực dụng là cái gì?"

"Hả?" An Nhược Thần vẫn còn khổ não vì khối lệnh bài, nhất thời không kịp nhận ra.

"Vừa nãy cô nói, cho cô cái này còn không bằng cho cô thứ thực dụng hơn, là chỉ cái gì?"

Còn có thể đổi sao? An Nhược Thần phấn chấn tinh thần, "Tướng quân, tôi thiếu tiền."

Long Đại: "..."

An Nhược Thần nhìn nét mặt Long Đại, nhất thời tinh thần xẹp đi nửa, "Ấy, ý tôi là, tôi nghe ngóng tin tức mua chuộc người ấy, luôn cần chút bạc để dứt lốt. Tôi đến đây cũng đã một thời gian rồi, mà cái đó, hình như chưa nghiêm túc thảo luận chuyện tiền bạc với tướng quân bao giờ. Sau đó thì

sao, không chỉ nguyệt ngân của tôi, nếu có thể thì cho nhiều chút, lúc ấy tôi ra ngoài làm việc cũng thuận lợi hơn."

Lý do này rất hợp lý, mắt An Nhược Thần lấp lánh nhìn Long Đại.

Long Đại cũng đang trợn trừng nhìn nàng, tấm lệnh bài kia có thể truyền lệnh có thể điều binh, còn không đáng tiền sao? Bộ thiếu ăn mặc gì của nàng sao, đúng rồi, đưa nàng bạc bảo nàng trang điểm ăn mặc vào, kết quả xem nàng biến mình thành cái dạng gì đây, hắn cũng chịu đựng chưa hề chê bai, vậy mà nàng lại không biết điều.

"Khuya rồi, nên về ngủ đi đã." Long Đại phất tay, lại bắt đầu đuổi người.

An Nhược Thần ngẩn người, tại sao lại không nói chuyện nữa? Còn có nhiều chuyện muốn nói nữa mà. Rốt cuộc có cho tiền hay không vậy?

Long Đại đóng cửa. An Nhược Thần trợn mắt nhìn cán cửa một hồi rồi thở dài, chấp tay sau lưng đi bộ về phòng.

Lòng tướng quân, đúng là kim dưới đáy biển mà.

Sáng sớm ngày hôm sau, An Nhược Thần vừa dậy thì nghe Xuân Hiểu báo lại không ít chuyện.

Một là tối qua Long tướng quân đã rời đi.

Hai là tối qua Long tướng quân đã hạ lệnh chuẩn bị hai xe ngựa cùng hai đội vệ binh để An Nhược Thần sai phái, đội trưởng vệ binh đã đến viện tử của An Nhược Thần để chào hỏi, nói là bất cứ lúc nào cũng luôn đợi lệnh nghe sai bảo.

Ba là sáng sớm nay thái thú đại nhân đã phái người đến mời, nói là hôm qua Long tướng quân giao phó, vụ án mật thám sẽ do An quân sự điều tra giải quyết, chi tiết công việc đợi An quân sự đến sẽ bẩm báo sao, cũng sẽ

trợ giúp điều tra. Thế nên thái thú đại nhân cử người đến thúc giục, yêu cầu hôm nay An Nhược Thần đến nha môn thái thú.

Bốn là tiên sinh phòng thu chi bảo An Nhược Thần có rảnh thì đến phòng một chuyến để nhận tiền ghi sổ.

Năm là Lý trưởng sử yêu cầu An Nhược Thần đến để hoàn thiện văn thư án lục.

An Nhược Thần vừa ăn sáng vừa nghe báo cáo vừa tính toán xử lý thứ tự trước sau những chuyện này. Chợt Xuân Hiếu thêm vào: "À đúng rồi, Lục đại nương đưa rau đến cũng có lời nhắn, nói hôm qua nhị muội của cô nương té ngã bị thương mắt cá chân. Nhưng nghe nói không đáng ngại lắm, còn đang ở nhà dưỡng thương. Lục đại nương sợ cô nương lo lắng nên để lại lời."

An Nhược Thần che trán, đúng là nàng đã quên khuấy nhị muội mất tiêu, sao lại ngã vậy chứ? Xuân Hiếu hớn hở ra mặt: "Em đã hỏi kỹ rồi. Thì ra hôm qua An nhị cô nương chạy đến nha môn báo quan, vừa chạy vừa hô to cứu mạng, đằng sau có một đám người bám theo, cũng không biết phải cứu ai nên theo nàng xem náo nhiệt. Kết quả người khác thấy được, còn nói người đi theo đó đang bắt nạt An nhị cô nương, liền kêu la lên ngăn lại. Tóm lại là vô cùng hỗn loạn, An nhị cô nương còn chưa chạy đến nha môn đã bị ngã. Treo chân không bò dậy nổi. Người ngoài liền hỏi nàng làm sao, nàng mới bảo là báo quan cứu người. Người ta hỏi cứu ai, nàng nghĩ cả buổi mới nói là cứu tỷ ta. Người ta lại hỏi tỷ tỷ người ở đâu, nàng lại không chỉ ra được căn nhà kia là ở đâu, bèn nói là ở sau tửu lâu Chiêu Phúc."

Xuân Hiếu diễn rất nhập thần, một người chia làm nhiều vai diễn, nhìn An Nhược Thần bật cười.

"Sau đó có người tốt bụng nói sẽ báo quan giúp nàng, rồi lại thuê một cỗ kiệu cho nàng, để nàng về phủ. Bao con mắt nhìn chăm chăm, nghe nói rất

thảm hại mất mặt mũi." Xuân Hiếu còn nói: "Nói như thế thì nhị muội của cô nương cũng không hãnh xấu lắm."

An Nhược Thần cười hỏi Lục đại nương vẫn còn ở đây sao? Xuân Hiếu đi xem rồi quay về báo là chưa đi. Thế là An Nhược Thần đi gặp Lục đại nương, nghe nói chuyện nhị muội với bà ấy, nhờ bà ấy đưa một tấm bùa bình an cho nhị muội, nói cảm ơn nàng ấy. Xuân Hiếu đứng cạnh cười hì hì, bảo cô nương luôn cầu phúc trong miếu, lúc này đã không uống công. An Nhược Thần nhân lúc Xuân Hiếu đi lấy túi thơm đựng bùa, dặn dò Lục đại nương mấy câu về chuyện của Lý Tú Nhi. Lúc đại nương cũng đã nhân cơ hội nói Thôi cô nương luôn quan sát xung quanh tửu lầu Chiêu Phúc, để ý thấy gã bán hàng rong luôn bán ở cạnh tửu lầu, mới sáng sớm trải sạp ra vừa nhìn trên cửa sổ có chuông xuất hiện liền rời đi nhanh. Thôi cô nương bám đuôi theo, cùng theo đến sườn núi Đỉnh Tùng ở thành đông. Thấy kẻ bán hàng treo bốn chiếc chuông lên bốn góc đình bên sườn núi. Sau đó kẻ kia liền về lại cạnh tửu lầu tiếp tục bày sạp, rồi không còn gì khác lạ nữa.

An Nhược Thần biết vị Thôi cô nương này là một kẻ ăn mày hoạt động gần tửu lầu Chiêu Phúc. "Thôi cô nương thấy có ai đến lấy chuông hoặc đến quan sát không?"

"Không có. Sáng nay trước khi tới tôi còn đi xem, trên góc đình vẫn treo bốn chiếc chuông."

An Nhược Thần gật đầu. Nàng nghĩ, Lưu Tắc là lão bản của tửu lầu, treo chuông ở tửu lầu y thì y có thể thấy, nhưng người nắm tình hình với y thì sao? Cũng không thể ngày ngày đứng giờ đến tửu lầu nhìn xem có chuông hay không được.

Vào cái hôm truyền tin Triệu Giai Hoa chết, chuông treo ở tửu lầu thay đổi, đây là tín hiệu truyền ra của Lưu Tắc. Sau lại nàng cũng đã chứng thật từ miệng Lưu Tắc, y cũng không biết Mẫn công tử ở đâu, vẫn luôn là Mẫn công tử đến tìm y.

Mới đầu An Nhược Thần đã thỏa thuận qua với Lục đại nương, muốn tìm người thích hợp quan sát tử lâu, tìm người treo chuông, hoặc tìm ra cách truyền tin. Bây giờ tuy không tìm được tung tích của Mẫn công tử, nhưng đã biết được cách thức rồi - Lưu Tắc treo chuông, kẻ bán hàng rong đưa tin.

Đang nói chuyện thì Xuân Hiếu cầm đồ từ từ chạy về. An Nhược Thần nói một câu hai nghĩa với Lục đại nương: "Vậy làm phiền đại nương vậy."

Lục đại nương hiểu ý gật đầu nhận lời.

Xuân Hiếu vẫn chưa hài lòng lắm, muốn mình đưa đến cho nhị cô nương, chính mắt nhìn dáng vẻ thảm hại của nhị cô nương.

"Không phải vừa nãy em còn khen nhị muội ta không phải là người xấu sao." An Nhược Thần nhướn mày. Gần đây nàng cảm thấy chân mày của mình rất linh hoạt.

Xuân Hiếu cười hì hì: "Không xấu, nhưng cũng không muốn chậm trễ gặp nhị cô nương."

An Nhược Thần cố ý thở dài: "Xem ra vẫn là nhị muội làm người ta vui mừng, em chỉ có nhớ muội ấy ngã mà không nghĩ xem ta cũng ngã. Mau đến phòng bếp nói giúp ta, hầm chút canh cá bồi bổ đi."

"A." Xuân Hiếu như sực nhớ ra An quản sự nhà mình cũng bị ngã thật, "Em đi ngay đây." Rồi chầm chậm chạy về phía phòng bếp, được một quãng thì quay đầu lại: "Cô nương, nói như vậy, hai người đúng là tỷ muội ruột." Cười xong lại chạy đi.

An Nhược Thần thở dài trong bụng, đúng thế, thật đúng là tỷ muội ruột.

An Nhược Thần đã tách ra khỏi Xuân Hiếu, đi về phía sương phòng tây viện, sau khi bàn bạc với Triệu Giai Hoa liền đi đến phủ thái thú. Thái thú

Diêu Côn một đêm không ngủ, liên tục thẩm vấn, trên mặt đã hiện lên nét mỏi mệt, nhưng thấy An Nhược Thần đến thì vẫn nhiệt tình tiếp đãi nàng.

Chỉ mới cách một ngày mà thái độ đã khác một trời một vực. An Nhược Thần được đãi ngộ đằng hoàng đâm hoảng sợ, trái lại khá dè dặt. Rất sợ xảy ra chút gì không may lại rước phiền toái về cho Long Đại.

Diêu Côn tỉ mỉ nói rõ việc thẩm tra với An Nhược Thần, nói đã phong tỏa bốn cửa thành rồi, nghiêm ngặt điều tra người ra vào. Đêm qua Long Đại nói với ông ta mật thám và Mẫn công tử là một, ông đã ra lệnh quan sai thẩm vấn tiểu nhị chưởng quỹ tửu lâu và những thương hộ xung quanh, đúng là có vị khách quen biết Mẫn công tử, đáng tiếc không ai biết lai lịch vài nơi ở của hắn. Ông đã sai người vẽ bức họa, dán khắp nơi trong thành, truy nã người này.

An Nhược Thần nhìn bức họa, đúng là có mấy phần giống thật. Nhưng Mẫn công tử này không quá nổi bật, dựa vào cách ăn mặc cũng chỉ e không dễ nhận ra. Nhưng nếu đã có không ít người biết hắn, như thế nhất định hắn cũng không dám ung dung trên đường như trước nữa.

An Nhược Thần vội báo: "Đại nhân, ta nghe Triệu Giai Hoa nói, nàng đã từng thử truy xét người treo chuông, đáng tiếc không tìm được. Nhưng nàng thấy hành động của kẻ bán hàng rong cạnh tửu lâu có vẻ quái lạ, có thể là người truyền tin cho Mẫn công tử kia." Nàng miêu tả lại đặc điểm của kẻ bán hàng rong, lúc này Diêu Côn phái người đi lùng bắt.

Diêu Côn lại hỏi kỹ An Nhược Thần vài vấn đề, nhắc đến vụ án phóng hỏa cửa hàng y phục Khương Thị, An Nhược Thần nói: "Đúng là Lý Tú Nhi là người chỉ điểm của Từ bà mối, lại có tiếp xúc với Triệu Giai Hoa, tin Triệu Giai Hoa chết vừa truyền ra, nàng ta tất sẽ khủng hoảng nên mới chạy trốn. Hôm nay đại nhân điều tra phá án, nếu Lý Tú Nhi nghe tin, nhất định sẽ về đầu thú, mong đại nhân xét đến nàng có công cung cấp manh mối, trước nay cũng không phạm phải chuyện gì lớn, xin xử nhẹ nàng ấy."

Diêu Côn nhú mảy. An Nhược Thần thấy thế thì vội nói: "Đại nhân xử nhẹ nàng ấy, ta mới thuyết phục được những cô nương khác từng bị Từ bà mỗi lợi dụng, hỏi xem rốt cuộc đã báo tin gì với Từ bà mỗi."

Diêu Côn nghe cũng có lý, bèn gật đầu đồng ý.

Không lâu sau, kẻ bán hàng rong bị trói đưa về. Hôm qua hắn nghe tin thảm án ở Lưu phủ, không dám bày bán, bộ khoái nghe ngóng được nơi ở của hắn liền tróc nã ngay. Hắn sợ tới mức run lấy bầy, đáng tiếc hắn cũng không biết nhiều. Hắn chỉ nói Lưu Tắc cho mình tiên, bảo hắn khi nào thấy trên cửa sổ lầu lầu treo chuông thì lên sườn núi treo bốn chiếc chuông đỏ vào bốn góc đình. Chỉ cần treo lên thôi, những việc khác không cần lo. Hắn cũng không biết mấy thứ chuông này dùng để làm gì, chỉ cần treo lên mà có thể cầm tiền nên hắn làm luôn. Làm thế đã được gần ba năm, ngoài treo chuông ra, hắn chưa bao giờ làm chuyện gì khác.

"Những thứ chuông này có gì chú ý?" An Nhược Thần hỏi.

Kẻ bán hàng rong lắc đầu nói không biết. Hắn chỉ biết nếu trên cửa sổ lầu lầu treo chuông màu xanh lam hoặc màu đỏ thì hắn không cần để ý, còn nếu treo những màu khác thì hắn sẽ treo bốn chuông đỏ lên đình là được.

Diêu Côn cho người áp giải kẻ bán hàng rong đi, lại nói với An Nhược Thần: "Xem ra hắn chỉ là một kẻ truyền tin. Lưu Tắc dùng màu sắc khác nhau với số lượng chuông chứng tỏ tin tức khác nhau, còn tên này chỉ là đi thông báo cho Mẫn công tử hoặc kẻ nào đó biết Lưu Tắc có tin mới mà thôi."

An Nhược Thần bóp cổ tay: "Đáng tiếc chúng ta không biết đối phương là ai, ở đâu."

Diêu Côn nói: "Ở gần sườn núi Đình Tùng. Đó là nơi có địa thế cao, treo chuông lên đình, người ở vùng lân cận chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy. Vị Mẫn công tử kia đã không muốn để người khác biết chỗ ở của mình, lại

muốn lấy được tin tức thì phải tìm một cách để mình có thể nhận được tin. Thấy chuông, chính là Lưu Tắc có chuyện để tìm, như thế hẳn sẽ đến tửu lâu, sẽ không bỏ qua."

Diêu Côn nói xong liền gọi bố đầu và đô úy Hậu Lập Lương đến, để bọn họ chia ra dẫn người bao vây khu vực lân cận sườn núi Đỉnh Tùng, lục soát từng nhà Mãn công tử.

Thái thú đại nhân cơ trí và quả quyết như vậy, làm An Nhược Thần thay đổi ấn tượng về ông ấy từ trước, nhìn với con mắt khác xưa. Quả nhiên có thể ngồi vững ghế quan này ắt phải có chút bản lĩnh, có làm việc hay không thì chẳng qua là để xem ông ấy có muốn làm hay không mà thôi. Quả nhiên Mông Giai Nguyệt là mạch môn của ông ta.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Diêu Côn nhìn An Nhược Thần, cũng thở dài nói: "Ban đầu An cô nương nửa đêm đánh trống, ta đã nói cô nương chỉ vì tranh chấp gia đình mà cảm phần, lại chẳng ngờ cuối cùng phải dựa vào cô nương, nhất cử phá tan tổ chức mật thám mai phục trong thành Trung Lan."

"Nếu có thể bắt được Mẫn công tử kia thì tốt."

"Cho dù chưa bắt được, chúng cũng coi như xong đời ở quận Bình Nam ta."

Xong đời sao? An Nhược Thần không lạc quan. Nàng vẫn chưa quên nội gián trong lầu Tử Vân. Cho dù Mẫn công tử kia không có cách nào hoạt động trong thành, cho dù thế lực trong thành thị đã sụp đổ tan rã, nhưng còn trong quân thì sao, trong quan phủ thì sao?

Trong một căn phủ trạch hoa lệ, Mẫn công tử ngồi trong phòng nhìn bốn góc của đình ngắm cảnh trên núi Đỉnh Tùng xa xa có treo chuông, mặt đầy phiền muộn.

Hắn đang ngồi đối diện một người, nhưng người nọ lại có vẻ tươi cười, "Ta đã nói sớm rồi, An Nhược Thần sẽ là phiền phức lớn, nhưng người cứ khẳng khẳng không chịu ra tay với nàng ta."

Mẫn công tử lạnh lùng quay đầu qua nhìn đối phương: "Nếu ta cần ra tay với kẻ nào thì là do ta cảm thấy cần thiết trước đại cuộc, chứ không phải vì người."

"Vì cái gì cũng được, nhưng nàng ta không nên tự do tự tại như thế. Người nhìn mà xem, nếu bây giờ người muốn ra ngoài, còn phải dịch dung hóa trang, không cách nào thi triển quyền cước ở thành Trung Lan được. Người lấy mặt mũi nào mà về Nam Tần đây? Ta đây cũng bức bội thay người."

Cười trên nỗi đau của người khác rõ ràng đến thế, Mẫn công tử hận đến mức nghiêng răng.

Người nọ lại nói: "Bây giờ chỉ e là Diêu Côn đã bố trí nhân lực bắt đầu lục soát khắp thành rồi. Người ở chỗ này của ta rất an toàn. Chỉ là bước tiếp theo định làm gì, người phải nghĩ kỹ. Không phải ta cứ ở trong thành suốt, có chuyện thì người phải nói trước."

Mẫn công tử không đáp. Hắn biết người này đang nhắc nhở an toàn hôm nay của mình đều là nhờ hắn. Tuy rất bất mãn, nhưng phải công nhận người này nói thật. Bước tiếp theo làm thế nào, hắn cũng không biết. Hắn đã dùng bồ câu truyền tin đi, đợi giao việc.

Cảm giác này, thật là bức bội.

An Nhược Thần ở nha môn một ngày, nhưng cũng không nhận được nhiều tin tốt. Lý Tú Nhi đến đầu thú, nàng ta nói theo lời Lục đại nương căn dặn, không nhắc một chữ đến sự tồn tại của Lục đại nương, chỉ nói An Nhược Thần đã từng bảo mật thám ác độc, hơn nữa cái chết của Từ bà mỗi và Triệu Giai Hoa cũng làm nàng ta khủng hoảng. Nàng ta vốn đưa mẹ đến vùng khác khám bệnh tránh tai họa, nhưng lại không đi được. Thấy có người đốt nhà, nàng liền nhanh chóng trốn đi. Trước khi đi còn ném bình hoa báo hiệu, sau khi rời khỏi đây thì nhớ ra Từ bà mỗi có một tòa nhà cũ đã bỏ hoang nên bèn đến đó đợi, hoàn toàn nói theo những gì Lục đại nương đã dạy.

Lý Tú Nhi nói xong liền nhìn sang An Nhược Thần, An Nhược Thần nháy mắt trấn an nàng ta, Lý Tú Nhi thấy vẻ mặt nàng như vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Lục đại nương nói nếu không đầu thú thì sẽ để lại hậu họa, nếu nàng đến, An cô nương sẽ châm chước cho nàng. Nghĩ chắc bọn họ sẽ tuân thủ lời hứa.

Quả nhiên thái thú đại nhân không quá nghiêm khắc với lời nàng ta nói, chỉ vặn hỏi kỹ hồi đầu Từ bà mối đã để nàng làm chuyện gì, Lý Tú Nhi cẩn thận đáp. Cuối cùng Diêu Côn không ném nàng vào ngục, cho phép nàng về nhà.

Lý Tú Nhi cảm tạ ngút trời. Lúc nàng ta lui ra, An Nhược Thần nhẹ nói một câu: "Nếu vì chuyện này mà phu gia không thể tha cho cô thì cứ đến tìm ta." Lý Tú Nhi nghe thấy lời ấy, nước mắt tuôn trào. Hai ngày nay sống trong lo lắng sợ hãi, lo cho tính mạng của mình, lo cho an nguy của mẫu thân, cũng sợ ngày sau không có nơi nương tựa. Nay An Nhược Thần nói một câu, chỉ cảm thấy thật sự có người quan tâm đến mình. Nàng cúi người thật thấp lui xuống.

Thái thú thấy thế, vội sai người hộ tống Lý Tú Nhi, nói rõ nguyên nhân với phu gia nàng ta, để phu gia không trách cứ nhiều.

Có điều ngay trong đêm ấy, Lý Tú Nhi vẫn đến lầu Tử Vân, chẳng những nàng bị Khương Vĩ viết hưu thư bỏ thiếp, lại còn bị hàng xóm láng giềng chửi rủa. Nàng không có nơi nào để đi, muốn về nhà mẹ nên nay đến từ giả An Nhược Thần. An Nhược Thần cho nàng ta gặp Triệu Giai Hoa. Triệu Giai Hoa nắm tay nàng ta nói: "Chuyện ngày đó ta đã cam kết với cô nhất định sẽ giữ lời." Lý Tú Nhi khóc lóc một hồi, cuối cùng cáo biệt hai người, đi về tìm mẹ nàng.

Hai ngày sau, vẫn không tìm được tung tích của Mẫn công tử. Cũng đã tra hỏi sơ bộ xong mọi người ở tửu lâu Chiêu Phúc và sòng bạc Tụ Bảo. An Nhược Thần hưởng quyền ở tửu lâu Chiêu Phúc hộ Triệu Giai Hoa, tất cả

đã sắp đặt thỏa đáng, thế là theo địa chỉ mà Triệu Giai Hoa đã đưa, nàng ra khỏi thành đi đón Lưu Nhân.

Quá trình đón người rất thuận lợi. Bình Nhi và Trần bà tử kia đã được Triệu Giai Hoa dặn dò nên rất tin tưởng An Nhược Thần, nghe bảo là đưa các nàng về gặp Triệu Giai Hoa thì lập tức thu dọn đồ đạc lên xe ngay. Còn về Lưu Nhân, thấy có táo ngọt kẹo đường là thân thiết với An Nhược Thần ngay.

Về đến nơi, mẹ con Triệu Giai Hoa gặp nhau cũng không nói nhiều lắm, ngược lại An Nhược Thần lại cảm giác rõ mình bị điều tra.

Vốn trước khi nàng đi đã chuẩn bị đội vệ binh cùng xe ngựa rồi, nhưng trưởng sử Lý Minh Vũ có phê bình kín đáo, vặn hỏi nàng và đội trưởng vệ binh một phen. Lúc trước trong vụ án mật thám của Lưu Tắc, Lý Minh Vũ kiểm tra An Nhược Thần còn tỉ mỉ hơn cả thái thú Diêu Côn điều tra. Vô cùng ân cần trước việc An Nhược Thần lấy được thông tin thế nào. Thậm chí hẳn còn nói trong mấy ngày đó rõ ràng An Nhược Thần không ra khỏi cửa, chỉ tiếp xúc nói chuyện với muội muội, làm sao lại có cơ hội báo hiệu cho Lý Tú Nhi được, vì sao có thể nhận được tin từ chỗ Lý Tú Nhi, là biết trước hay sau này mới biết, nếu biết trước thì vì sao không báo cho tướng quân, nếu biết sau thì là vào lúc nào? Triệu Giai Hoa đã từng nói gì, nói lúc nào, vì sao lại nghi ngờ Lưu Tắc, vì sao Tạ Cương vừa rời đi thì nàng mới nói chuông và lầu Phẩm Hương không liên quan đến nhau. Vì sao vào hôm Lưu Tắc và Lâu Chí ác đấu đó nàng lại có mặt ở hiện trường, vì sao muội muội nàng cũng ở đó. Biết được chuyện kẻ hàng rong như thế nào. Còn nói rõ là tướng quân từng dặn nàng dừng hành động thiếu suy nghĩ, nàng lại thừa một đẳng làm một nẻo, là đạo lý gì...

Rất nhiều câu hỏi cặn kẽ làm An Nhược Thần rất khó chịu. Mặc dù nàng biết vì liên quan đến chi tiết ghi chép vụ án, còn nàng tránh đề cập đến chuyện Lục đại nương nên lời khai cũng không hẳn hoàn mỹ lắm, có điều thái độ của Lý Minh Vũ khiến nàng chẳng ưa nổi. Hẳn nghi ngờ nàng nhiều

hơn bất kỳ ai, cũng để ý đến chi tiết hành động của nàng hơn hẳn mọi người. Chỉ cần chụp được một sơ hở nhỏ là sẽ không tha cho, dường như đang đợi nàng không tự bào chữa được, tự lộ thiếu sót. Trên đường đi đón Lưu Nhân, Lư Chính an ủi An Nhược Thần, nói Lý trưởng sử luôn là người nghiêm túc, đối với ai cũng thế, chính vì hắn nghiêm túc cẩn thận nên tướng quân mới giao cho hắn quản lý tạp vụ ghi chép lại án thư trong lầu Tử Vân, bảo An Nhược Thần đừng để trong lòng. Điền Khánh nghe thế liền bĩu môi, bất mãn đối với Lý trưởng sử thể hiện ra thấy rõ.

An Nhược Thần đón tiếp xong liền xoay người đi, Xuân Hiếu nói với An Nhược Thần, Lý Minh Vũ nhân lúc nàng không có ở đây đã đến viện lật giở kiểm tra vật phẩm, còn hỏi một đồng câu hỏi với đám người Xuân Hiếu. Lục đại nương, vệ binh giữ cửa, còn cả quản sự Phương Nguyên nữa, đều bị Lý Minh Vũ tra hỏi. Xuân Hiếu rất không vui, cảm thấy chú quan của Lý Minh Vũ cũng chẳng cao gì mà cứ tỏ ra oai phong như thế.

Những chuyện này làm An Nhược Thần cảnh giác, ngoài bình thường xử lý chuyện vặt trong phủ, ra vào nha môn vì vụ án ra thì nàng không làm gì khác nữa. Cũng không tiếp xúc trực tiếp với Lục đại nương, chỉ âm thầm nhận tin tức của bà ta, nói không thấy có người đến lấy chuông ở đình Đình Tùng. Trong phố trên phường cũng gió yên sóng lặng, không có hành tung manh mối nào của mật thám.

Lúc An Nhược Thần về, Tạ Cường cũng đã quay lại từ huyện Phong An. An Nhược Thần nghe nói Lý trưởng sử đã đi trước một bước tỉ mỉ bẩm báo lại vụ án trong thời gian qua với Tạ Cường, cũng tố cáo luôn hàng vi của An Nhược Thần. Trong lòng An Nhược Thần khá không thoải mái. Nhưng Tạ Cường không nói gì, ngay trước mặt An Nhược Thần chỉ nói nàng xử lý kịp thời, làm được là bỏ qua.

An Nhược Thần cảm thấy hình như Lý trưởng sử không phục lắm, đặc biệt để tâm đến chuyện của nàng.

Sau đó Long Đại cũng trở về. Hần và Tạ Cường thường xuyên bận rộn, cứ lui lui lại lại giữa quận phủ nha môn và doanh trại ở ngoại ô. An Nhược Thần không biết là chuyện gì, cũng không hỏi. Bên nàng cũng đang bận đây. Độc của Triệu Giai Hoa đã giải trừ không ít, nhưng cơ thể vẫn còn yếu ớt. A hoàn hạ nhân của Lưu phủ kẻ bị bắt thì bắt, bị đuổi thì đuổi, số còn lại thì Triệu Giai Hoa không yên lòng, đuổi đi không ít người. Mà Lý Tú Nhi về lại nhà mẹ cũng không tốt, có người cho rằng chính nàng hại chết láng giềng nửa con phố, còn nói nàng ta là gian tế phản quốc, luôn tìm đến cửa nhục mạ, trưởng thôn cũng ra mặt yêu cầu bọn họ rời đi. Triệu Giai Hoa nghe được tin đó, bèn dứt khoát nhận ba miệng một nhà Lý Tú Nhi vào Lưu phủ.

Còn về phía tửu lâu, cũng một phen chinh đồn lại như thế, từ trước đến nay chưởng quỹ một lòng trung thành với Lưu Tắc, khá xem thường Triệu Giai Hoa, Lục đại nương bèn đề cử một chưởng quỹ khác. Sau khi Triệu Giai Hoa nói qua, liền thay nhân công trong tửu lâu hết bảy phần. Số còn lại đều vâng lời có thể dùng được. Lý Tú Nhi quản lý sự vụ ở phủ trách thay nàng, chưởng quỹ mới thu xếp công việc của tửu lâu, Tề Chinh cũng vào tửu lâu, giúp chạy chân làm việc vặt, bắt đầu học tập chạy khách, rất hăng hái.

Tuy Triệu Giai Hoa vẫn còn yếu ớt, nhưng mọi chuyện đã dần dần đầu vào đấy. Nàng mời An Nhược Thần đến tửu lâu Chiêu Phúc mới ăn cơm, nói với nàng: "Nếu sau này có bất cứ chuyện gì cần ta giúp, chỉ cần cô mở miệng, ta tuyệt đối sẽ không từ chối."

An Nhược Thần bật cười: "Chuyện đầu tiên đó, chính là nhất định phải làm nên ăn ra. Cô làm ăn khá khấm, cướp khách của ba căn tửu lâu của An gia là ta vui rồi."

Trải qua những chuyện này, lại là nữ tử làm chủ, nguyên khí ở tửu lâu Chiêu Phúc bị mất nặng, danh tiếng cũng rơi xuống vực sâu, những đại quan quý nhân kia tránh bị hiềm nghi, e là trong thời gian ngắn cũng sẽ

không đến lại đây. Tình hình sau này nhất định sẽ không dễ, nhưng Triệu Giai Hoa vẫn cười ha ha, đón nhận khích lệ của An Nhược Thần, tỏ vẻ nhất định mình sẽ cố gắng.

So với cảnh vui mừng trong khổ sở của bên An Nhược Thần, thì tình hình ở An gia lại có chút vi diệu.

Trên phương diện làm ăn mua bán, sinh ý của An gia đột nhiên khá lên rất nhiều.

Một là phía tửu lâu, vì tửu lâu Chiêu Phúc xảy ra chuyện nên những khách nhân mở tiệc mời cuối năm đã chuyển từ tửu lâu Chiêu Phúc đến nhà khác, ba căn tửu lâu của An gia cũng bỗng chật ních mỗi ngày.

Thêm cả An Nhược Thần lập được công lớn trong án bắt mật thám, khắp thành đều biết con gái lớn của An gia vào quân đốc sức đã trở thành anh hùng, không chỉ đứng vững trong quân đội mà còn làm thái thú đại nhân và phu nhân xem trọng nàng. Chẳng những thái thú đại nhân đưa lễ cho An Nhược Thần, mà còn mời nàng vào phủ làm khách.

Mọi người dường như đã quên khuấy đi chuyện trước đây An gia và cô con gái lớn này vì chuyện ép cưới trốn nhà mà nảy sinh oán thù, chỉ cảm thấy An gia xán lạn, chẳng những muốn chạy đến tửu lâu An gia ăn cơm, mà còn thuận tiện nhân dịp cuối năm mà nịnh nọt đưa lễ, cầu giao tình.

Nhưng An Chi Phủ lại không cảm thấy quá vui sướng. Kiếm được tiền đương nhiên là tốt, ông ta chỉ mừng mỗi việc này. Nhưng người người đến đều phải khen An Nhược Thần mấy câu là sao? Khác gì luân phiên tát lên gương mặt già nua của ông ta chứ. Rồi còn đưa con gái thứ hai ngu dốt của mình nữa, ngu thế nào mà bị tiện nhân An Nhược Thần kia sai khiến chạy loạn cả thành. Té chân ngã người, trở thành trò cười.

An Chi Phủ cảm thấy là An Nhược Thần cố ý, tuyệt đối tạo bất lợi hại An Nhược Hi, khiến An gia bọn họ mất mặt.

Liên quan đến chuyện này, lửa giận của Đàm Thị còn cao ngút hơn cả An Chi Phủ. Ngoài việc mắng chửi đứa con gái xuân ngọc của mình ra, bà ta còn đem bùa bình an mà An Nhược Thần bảo Lục đại nương đưa đến, đem canh mà a hoàn đưa tới đều đập nát phá hỏng hết. Tiện nhân kia được ngày rạng rỡ, nhưng lại làm hại con gái bà ta bị người đời cười nhạo, cục tức này sao nuốt trôi được.

Còn An Nhược Hi, không nói được rốt cuộc là thế nào. Nàng cảm thấy rất mất thể diện, cũng rất tức giận.

Dẫu sao ngày đó đi theo sau môn là một đám người muốn xem náo nhiệt, cuối cùng người bị cười nhạo, khổ sở leo lên kiệu về là nàng.

Nhưng nàng nghe nói An Nhược Thần bình an vô sự thì lại thở phào một hơi, nghe nói tỷ ta cho người đưa đồ đến thì nổi tâm tính muốn hừ lạnh, coi như tỷ còn có lương tâm. Nghe nói tỷ ta trở thành anh hùng thì lại cảm thấy không phải việc gì xấu, nếu đại tỷ trèo cao, như thế cũng có thể giúp đỡ nàng nhiều hơn.

Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là, nếu như tỷ ta sẵn lòng chịu giúp nàng.

An Nhược Hi đã đánh cược, mình oan ức thành ra thế này, nếu đại tỷ còn không giúp nàng thì dù nàng có thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho tỷ ta.

Trong thời gian này An Nhược Hi đóng cửa không ra ngoài, một là dưỡng thương, hai là không có mặt mũi nào. Trong nhà có tân khách lui tới rất nhiều, nhưng chẳng liên quan gì đến nàng cả. Có điều bỗng một ngày Tiền Bùi đến thăm, nói gần cuối năm rồi, có nán lại trong thành Trung Lan một vài hôm, đến thăm bằng hữu các nhà, cũng nhân tiện đến viếng thăm An gia.

Thế là Đàm Thị bảo An Nhược Hi ăn mặc đàng hoàng đến tham dự gia yến. Vết thương ở chân An Nhược Hi đã khá hơn, người khác có thể từ chối, nhưng người này nàng lại chẳng dám.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 65

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 66

An Nhược Thần ngồi yên, cúi đầu, quả nhiên thấy tướng quân trợn mắt nhìn nàng.

"Càng ngã càng phải học." Long Đại nói.

An Nhược Thần đỏ mặt, nàng đâu có cố ý ngã chứ, chỉ là có hơi kích động thôi mà. Hơn nữa bây giờ cúi đầu là thấy tướng quân, chút kích động ấy lại trở nên lớn hơn. Lại còn có thể trông xuống tướng quân nữa chứ.

An Nhược Thần nhìn đến mấy lần, vừa nhìn vừa không nén được cười.

Dáng vẻ tướng quân ngược mặt trông thật là đẹp mắt.

"Ngồi thẳng rồi cười, nếu không ngã thật đấy." Long Đại giáo huấn nàng.

"Không sợ." Nàng vẫn cứ cười, nếu ngã thật thì ắt hẳn tướng quân sẽ đỡ nàng.

"Không biết chắc đâu."

"Cái gì?"

"Không nghe lời mà ngã thì ta sẽ không đỡ cô. Gãy chân rồi cô mới nhớ lời dạy dỗ." Long Đại bình tĩnh nói.

Nụ cười của An Nhược Thần cứng lại, không nhịn được mà bĩu môi, tướng quân lại dọa người ta rồi. Suýt nữa đã quên cái sở thích này của tướng quân.

An Nhược Thần hắng giọng, ngẩng đầu ưỡn ngực, ngồi thẳng.

Long Đại khoát tay, để phu xe lui xuống. Hắn dắt dây cương, kéo con ngựa bước đi chậm rãi. Ngựa vừa cử động, An Nhược Thần ở trên lưng ngựa đã bắt đầu lắc lư, nàng căng thẳng nắm chặt yên ngựa, đi được một lúc, quen với dao động, lúc này mới thả lỏng được.

"Sau này Chiến Cổ thuộc về cô, cô nhớ ngày ngày phải chăm sóc nó, học cách lo liệu." Long Đại dắt ngựa đi, nói cùng nàng.

"Vâng."

"Không những nên học cưỡi ngựa mà quyền cước phòng thân cũng không được lơ là."

"Vâng."

"Đừng có trả lời mau lẹ thế. Lúc ta không có ở đây, cô luyện rất ít." Long Đại vạch trần nàng.

An Nhược Thần đỏ mặt, đao kiếm quyền cước gì chứ, nàng không có thiên phú tẹo nào.

"Ta đã sai người chế một bộ cung tên cho cô rồi, bình thường nếu rảnh thì cô luyện tập thêm."

An Nhược Thần ra sức gật đầu: "Nếu tướng quân cần tôi ra chiến trường, tôi sẵn sàng đi ngay!"

Long Đại quay đầu sang trừng nàng: "Tính làm loạn hả? Để cô ra chiến trường?"

An Nhược Thần không dám phản bác lại, quả thật có chút vui mừng mà lờ lờ. Tướng quân dắt ngựa cho nàng, nàng lại có thể vì chuyện này mà vui đến độ tóc trắng xóa.

"Đầu năm thái thú đại nhân thiết yến, mở tiệc mời quan thân quan trọng trong quận Bình Nam đến, cô đi với tôi đi."

"Vâng ạ." An Nhược Thần đáp rất vui sướng.

Long Đại không nhin được mà quay đầu lại nhìn nàng, đã xảy ra chuyện gì mà lại đáp hăn với giọng điệu của tiểu nhị thế này?

"Hai ngày nay Phương quân sự đã về phủ thái thú rồi, cô sớm bàn bạc sắp xếp người tốt với y đi, người nào nên thêm thì cứ thêm."

An Nhược Thần gật đầu, chuyện này nàng đã biết, Phương quân sự có nói với nàng rồi.

"Vẫn chưa tìm được Mẫn công tử và gian tế trong quân, cô phải để ý nhiều hơn nữa." Long Đại nói: "Mẫn công tử đã bị lộ tướng mạo, tình hình như thế, hăn đã không còn giá trị ở thành Trung Lan nữa rồi. Nếu hăn là trinh thám của ta, ta sẽ phái hăn đến nơi khác, dùng khuôn mặt mới thay thế. Như thế có nghĩa là, hăn cần liên lạc nói rõ ràng chuyện trong thành với mật thám mới. Hăn không có thế lực lớn trên phố phường, phải tổ chức lần nữa, thế chắc chắn hăn có người trong quân và nha môn."

"Trong nha môn cũng có ư?"

"Đã có thể nằm vùng trong quân, vì sao lại bỏ qua nha môn? Điểm này ta và thái thú đại nhân đã bàn bạc qua rồi, tạm thời ông ta không nghĩ ra người thân cận bên mình có gì khả nghi. Chỉ là ghi trong sổ sách có không ít manh mối của quan viên thương bạc ti. Gần đây thái thú đại nhân sẽ xử lý bên thương bạc ti trước. Thời gian trước cứ mãi không động là do đang tra cứu nội bộ. Nay tình thế đã rõ, trong mấy ngày tới sẽ bắt người." Long Đại quay đầu sang nói với An Nhược Thần: "Chuyện sổ hàng kia của cha cô xuất biên giới cũng không phạm luật, Lưu Đức Lợi đã làm xong thủ tục từ sớm rồi, chẳng qua là chưa giao hàng cho ông ta mà thôi."

An Nhược Thần gật đầu: "Vậy nhất định là do Tiền Bùi giở trò quỷ rồi, dùng yếu điểm này để uy hiếp cha tôi gả tứ muội cho lão."

"Mà cha cô vẫn tưởng là đã dùng thủ đoạn gì phạm luật phản quốc mới lấy được hàng về. Nếu bên thương bạc ti bị kiểm tra nghiêm ngặt, Lưu Đức Lợi bị bắt giữ, vậy cha cô thì thế nào?"

"Dọa chết ông ta rồi." Bỗng An Nhược Thần nghĩ sâu xa hơn, nàng đã rõ ý của tướng quân rồi.

"Vu khống là phải trị tội."

Quả nhiên. Trong lòng An Nhược Thần thấy ấm áp. Tướng quân bận rộn quân vụ, nhưng vẫn nhớ đến chuyện của nàng, nàng bèn gật đầu đầy cảm động.

Long Đại nghiêm túc thỏa đáng: "Chuyện nhà cô ta sẽ không quản, cô tự xử lý đi. Chỉ cần đừng gây phiền toái để lại thóp, đến lúc đó, ta cũng sẽ không che chở cho cô đâu."

An Nhược Thần nhìn gương mặt nghiêm túc của Long Đại, không nhịn được mỉm cười, sau đó nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn giọng nói: "Tướng quân yên tâm, tôi, không, nô tỳ nhất định sẽ học thật tốt, bảo vệ tướng quân!" Tướng quân không bảo vệ nàng cũng không sao, nhưng nàng phải bảo vệ hắn!

Long Đại nhìn nàng, dường như mặt không thể nghiêm túc nổi nữa, lẩm bẩm nói: "Lại càn quấy rồi."

An Nhược Thần nghe được, nghiêm mặt nói: "Cũng không phải là càn quấy. Tướng quân à, từ khi tôi vào lầu tử Vân là đã biết rồi. Điều tướng quân cần không phải là mềm mỏng phụ đạo người ta, mà là một hán tử thiết mã có thể dốc sức có thể báo đáp tướng quân. Tuy tôi không có quá nhiều

bản lĩnh, nhưng tôi chăm chỉ này, tôi cố gắng này, nhất định sẽ không phụ công ủy thác tướng quân."

Long Đại tức giận: "Ủy thác cô trở thành hán tử thiết mã rồi sao?"

An Nhược Thần lắc đầu nguầy nguậy: "Tuy tôi không thể trở thành hán tử thiết mã được, nhưng tôi có thể làm bà tử trung thành nha. Tướng quân à, đến lúc tôi già, cũng nguyên dốc sức vì tướng quân." Nhìn Lục đại nương người ta đi, nghĩa hiệp quả cảm mạng lưới rộng lớn, là tấm gương của nàng.

Long Đại im lặng. Nhìn nàng hồi lâu, mặt không cảm xúc đưa dây cương cho nàng: "Được rồi, dắt cô đi hai vòng, đã hiểu chưa?"

O! An Nhược Thần sững sờ, nàng chưa hiểu biết gì đâu, dắt bên dưới với ngồi bên trên là hai chuyện khác hẳn nhau mà.

"Nhẹ nhàng kẹp lấy bụng ngựa, để ngựa đi từ từ, giật dây cương nào."

An Nhược Thần làm theo. Chiến Cổ không có phản ứng.

An Nhược Thần lại thử lần nữa, Chiến Cổ vẫn không có phản ứng.

An Nhược Thần nghĩ lại, có lẽ do chân nàng ngắn nên kẹp không thành lực được.

"Có thể dùng chân đá nhẹ được không?" Nàng hỏi.

"Cô thử xem." Long Đại khoanh tay trước ngực đứng bên nhìn.

Thử xem? Thử xong rồi bị ngựa đạp ngã thì tướng quân có đỡ nữa không? An Nhược Thần không dám hỏi. Hán tử thiết mã bà tử trung thành, nàng có thể chứ!

An Nhược Thần lấy hết dũng khí cắn răng, dùng chân đá vào, lúc này Chiến Cổ đã có cử động, bắt đầu bước đi. Nhưng đi bất thành linh thể lại dọa An Nhược Thần sợ đến mức suýt nữa hét âm lên, nhưng sau kinh hãi lại là niềm hân hoan. Nhìn đi, nàng biết cười ngựa rồi này. Nhưng chưa vui mừng được hai bước thì Chiến Cổ đã dừng lại.

Không phải chứ, Chiến Cổ người lười biếng như thế đấy à, đi có hai bước là coi như xong rồi sao? An Nhược Thần lúng túng nhìn Long Đại.

Long Đại nghiêm túc nói: "Tập đàn hoàng vào." Rồi rời đi.

Đi! Lại đi nữa rồi! An Nhược Thần sững sờ.

Không có ai ở bên cạnh nhìn thì sao nàng dám tập? Tướng quân đang phạt nàng ư? Nàng đã làm gì sai chứ? Rõ ràng vừa thăm thiết biểu đạt ý trung thành đó mà.

Lúc này mình An Nhược Thần tro tro đứng trong giáo trường ở hậu viện, muốn ngoái đầu lại xem Long Đại đi đâu, nhưng lại không dám vặn mình quá đà, sợ kinh động đến ngựa lại làm mình ngã thì chết.

Không dám cử động, dứt khoát sờ cổ ngựa: "Chiến Cổ à, người làm ngựa sắt leng keng, ta là hiệp nữ can đảm, chúng ta cũng có thể tạo được oai phong. Đừng vội, lát nữa có người đến là có thể đỡ ta xuống."

Chiến Cổ phun khí, đập vó tiến lên trước. An Nhược Thần thở dài, thật sự vừa nãy nàng không làm gì sai sao? Nghiêm túc nghĩ lại, nàng thấy không có thật, rõ ràng nàng rất thành khẩn tỏ lòng trung thành mà.

Lúc này Tạ Cường vừa xong chuyện mới về lại phủ, cười ngựa đi vào từ cửa hông, liếc thấy một người một ngựa đang chọc nhau trong giáo trường cách đó không xa.

"An quản sự?" Tạ Cường nhận ra, "Nàng ta đang làm gì vậy?" Tạ Cường không vội đi đến kiểm tra An Nhược Thần mà nhìn xung quanh một vòng trước, thấy cạnh chuồng ngựa có Lư Chính, Điền Khánh, cả trưởng sử Lý Minh Vũ nữa, bèn đi đến hỏi.

"Hình như Long tướng quân đang dạy An quản sự cưỡi ngựa." Lư Chính đáp. Vừa đáp vừa cười trộm.

"Ồ." Tạ Cường lại nhìn xung quanh lần nữa, "Tướng quân đâu rồi?"

Vừa dứt câu hỏi đã thấy Long Đại cưỡi con đại hắc mã nhảy ra từ chuồng ngựa chạy về phía An Nhược Thần.

An Nhược Thần nghe thấy tiếng vó ngựa giẫm đất cà lộc cà lộc, bèn ngoái đầu lại nhìn: "Tướng quân."

"Học được chưa?" Long Đại cưỡi ngựa đến trước mặt nàng. Lần này An Nhược Thần lại được ngựa mặt nhìn hằm. Ngựa hằm cao hơn nàng, người cũng cao hơn nàng nốt.

Học được cái gì chứ? Nếu là phạt cưỡi ngựa thì học được rồi.

An Nhược Thần trưng ra vẻ mặt đau khổ: "Tuy cái tên Chiến Cỗ nghe rất oai, nhưng hơi xấu hổ, còn phải thích ứng đã."

Long Đại cao giọng cười to, hằm thúc vào bụng ngựa, ngựa hằm liền lao ra ngoài, phi nhanh nhảy chồm lên vây quanh An Nhược Thần hai vòng.

Tạ Cường cảm thấy không nên nhìn, Lư Chính và Điền Khánh bên cạnh cũng ngậy người, còn Lý Minh Vũ ngoảnh phắt đầu đi.

Lư Chính hỏi: "Tạ đại nhân, tướng quân mấy tuổi rồi?" Tình hình này gọi là tình quái sao?

Tạ Cường dùng sức ho khan, thật là không có mặt mũi trả lời hộ tướng quân.

Về phía An Nhược Thần, nàng cũng đang ngẩn người. Tướng quân huynh làm mẫu như thế nhanh quá tôi không nhìn kịp, chủ yếu là chỉ để ý đến tư thế oai hùng của tướng quân chứ không để ý quan sát động tác bản lĩnh điều khiển ngựa.

Huống hồ dạy người ta cưỡi ngựa là dạy như vậy sao? An Nhược Thần hơi có cảm giác bị xem thường, tướng quân huynh cười tôi có phải không?

Nhưng thoát nhìn tướng quân rất vui, hăn lại cưỡi ngựa chạy quanh nàng hai vòng, con ngựa nhảy lên đầy phóng khoáng, còn hăn anh vĩ tuấn tú, lúc cười rộ trông thật đẹp mắt. An Nhược Thần hận đầu mình không thể xoay một vòng để nhìn cho đủ. Tướng quân vui vẻ, An Nhược Thần cũng thấy mình vui theo. Cho dù bị phạt thì vẫn vui mừng.

Cuối cùng Mẫn công tử nhìn phong thư lần nữa, sau đó đốt thư dưới nền.

"Sao nào?" Người ngồi đối diện hỏi.

"Vương gia đã nhận được danh sách mật thám của Đại Tiêu và Nam Tần rồi." Về mặt Mẫn công tử không hề cười mở.

Người đối diện hăn mỉm cười: "Nghĩ chắc vương gia sẽ rất bất mãn với người đây. Người ở đây lại chẳng làm nên cơm nên cháo gì. Đến nay Long Đằng cũng không xuất binh khai chiến. Thế lực trên phố của người gần như bị xóa sạch rồi, bản thân rơi vào tình cảnh trốn tránh ẩn náu. Ngay đến danh sách mật thám Đại Tiêu, cũng phải tự bên vương gia lấy được từ chỗ kinh thành. Ta cũng buồn thay người, quay về biết ăn nói thế nào với vương gia đây."

Mẫn công tử không muốn nói lý với hãn, nếu có thể thì hãn chỉ muốn một đao kết liễu kẻ này, đáng tiếc, hoàn thành nghiệp lớn còn phải trông chờ vào hãn. Mẫn công tử nói: "Ta sẽ làm một chuyện cuối cùng rồi chấm dứt tất cả. Sau đó sẽ có người đến thay thế ta, ta sẽ bàn giao lại hết tất cả những chuyện đã xảy ra ở đây với hãn. Hãn sẽ đến tìm người. Hãn sẽ nói với người là hãn họ Giải, đến thành Trung Lan mua bán."

"Được rồi. Ta sẽ tiếp đãi hãn như tiếp đãi người vậy, hỏi hãn có vang hay không."

"Hãn nói hai chiếc chuông mới đủ vang, đó mới là câu trả lời đúng."

Giải tiên sinh là biệt hiệu, hàm ý người tháo chuông. Lúc đầu khi hãn mới tới, nói là một chuông đã đủ vang. Hãn là người đầu tiên đảm nhận vai trò Giải tiên sinh, cứ vậy rồi đi thật sự không phục. Lên kế hoạch đặt cược gần năm năm, tất cả cơ sở trong thành này đều là hãn từng chút từng chút gây dựng nên, vất vả gian khổ trong đó, chỉ có mình hãn thấu. Kết quả bây giờ hãn lại phải khổ sở ra đi, chấp tay nhường thành tích của mình cho người khác, đợi đến lúc nghiệp thành, cũng không phải là hãn chiến thắng sau cùng.

Mẫn công tử khế căn rằng, ngoài chuyện phải nên hoàn thành đó, hãn còn phải làm ra chút thành tích để nở mày nở mặt quay về mới có thể hài lòng nổi.

Mẫn công tử đã dịch dung, dán râu đội tóc hoa râm, mặc xiêm áo vải thô, đi một chuyến đến am Tịnh Tâm.

Đã gần hết năm rồi, ngay đến kiểu am miếu luôn vắng người như am Tịnh Tâm cũng có nhiều hương khách.

Mẫn công tử đi ra vườn rau sau am theo lệ, thấy ở đó có hai đứa bé đang bắt sâu chơi. Hai đứa thấy Mẫn công tử cũng không sợ, hì hì gọi "lão bá".

Mẫn công tử không để ý chúng, đang định đi vòng qua nơi khác thì có người gọi tên hai đứa bé, chúng đáp một tiếng rồi chạy đi mất.

Mẫn công tử lại đợi, không có ai đến vườn rau nữa, hắn bèn đi đến dưới gốc cây táo, cầm đèn lồng lên, nhét một tờ giấy vào dưới giá cắm nến, sau đó treo lồng đèn lên.

Tiếp đó hắn lắng nghe ở cửa sau, không nghe thấy động tĩnh gì, nhưng cửa vẫn gài then. Hắn tung người nhảy lên, xoay mình vào bên trong tường.

Hắn chỉ mới vào hậu viện hay một lần, nhưng cũng có ấn tượng về chường bày sắp xếp. Tất cả mọi thứ vẫn như cũ. Mẫn công tử vừa quan sát vừa đi vào bên trong, lúc đi đến cửa trắc viện thì thấy một quả cầu đá rơi trên đất.

Mẫn công tử dừng bước, đang định cúi người nhặt lên nhìn kỹ thì chợt sau lưng có người nói: "Lão trượng đi nhầm chỗ rồi, tiền sảnh mới là nơi dâng hương cầu phúc. Sau này là chỗ ở của bần ni, không tiếp đãi khách."

Mẫn công tử dừng tay, xoay người lại. Thấy chỉ có một mình Tịnh Duyên sư thái thì nói: "Là ta."

Biểu cảm của Tịnh Duyên sư thái vẫn không đổi, đáp: "Xem ra gần đây lão trượng không thuận lợi lắm, vẫn nên rời đi sớm thì hơn."

Mẫn công tử tức giận trong bụng, biết Tịnh duyên sư thái đang nói mỉa tình cảnh của hắn. Vụ án trong thành ồn ào lớn như vậy, công thêm việc hắn dịch dung đến đây, tự nhiên bà ta biết cả.

Mẫn công tử cảm thấy bị áp chế khắp nơi, nay đến một ni cô mà cũng dám châm biếm hắn như vậy. Hắn nói: "Không so được với sư thái gần đây bận rộn, không chậm trễ chính sự là tốt rồi. Cũng không phải hương khách nào cũng dễ nói chuyện như ta."

Tịnh Duyên sư thái chỉ tiền viện: "Xin lão trượng trở về đi."

Mẫn công tử thấp giọng nói: "Nơi phật môn này của sư thái, sao lại có quả cầu đá đồ chơi này?"

Tịnh Duyên sư thái tỉnh táo đáp: "Có hương khách dẫn trẻ con đến. Người đi vào từ tường sau, hắn vừa rồi có thấy mấy đứa trẻ. Có lẽ là trẻ con nhà ai vô tình để lại, ta lượm giúp họ, tránh phải quay lại tìm." Nói xong liền cúi người nhặt cầu đá lên, thu vào trong tay áo. Mặt vô cùng bình tĩnh, cứ như chưa từng nghe có thứ gì khả nghi.

"Có phải người có chuyện gì giấu diếm không? Nhân lúc này nói với ta thì sẽ không có ai truy cứu, nếu không đổi thành người khác đến, có thể không giống đâu."

"Đợi người khác đến, để chính hắn nói với ta tại sao lại không giống đi."

Mẫn công tử nhìn xoáy vào Tịnh Duyên sư thái một lúc lâu, rồi xoay người rời đi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Tịnh Duyên sư thái nhìn cửa trắc viện, rồi xoay người đi về tiền viện. Tối muộn cùng ngày, sau khi Tịnh Duyên sư thái tiễn hươu khách cuối cùng đi thì đến cây táo cạnh vườn rau lấy thư trong lồng đèn, trong thư viết tên người và thời gian, đây là nhiệm vụ giao cho bà.

Tịnh Duyên ngồi trong phòng nhìn thư rất lâu, cảm nhận rõ từng chút mùi vị trong lòng. Hình như đã lâu lắm rồi chưa giết người, bà cảm thấy không được thoải mái cho lắm, khó chịu khó nói ra. Bà ta đốt thư đi, rồi cầm kiếm ra cẩn thận lau chùi.

Chỉ là sau khi giết người, lại có cảm giác khó chịu khác.

An Nhược Hi chạm mặt An Nhược Thần tại tửu lâu Chiêu Phúc. Đây là lần đầu tiên hay người gặp nhau từ sau sóng gió ở Lưu phủ.

An Nhược Hi nhìn có vẻ căng thẳng, An Nhược Thần nhìn nàng ta, đầy ung dung thản nhiên. Đối với muội muội này, nàng không thể thả lỏng được. Nhưng nàng lại lợi dụng muội muội, sau tất cả những gì đã xảy ra trong quá khứ, nàng vẫn sẵn lòng giúp muội ta. Không thể nói là tỷ muội tình thâm được, nhưng có lẽ do có ít áy náy.

"Muội vẫn muốn gả đến quận ngoài phải không?" An Nhược Thần hỏi.

An Nhược Hi gật đầu, lại còn nói câu giận dỗi, "Nhờ tỷ ban tặng, danh tiếng của ta ở trong thành Trung Lan đã lớn hơn chút rồi."

An Nhược Thần ngấp ngậm trà, thật sự không muốn so đo cùng nàng ta. Nàng nói: "Chuyện lão bản nương tử lâu Chiêu Phúc này, muội có nghe nói gì không?"

"Chuyện tướng công nàng ta là mật thám ư? Dư luận xôn xao khắp cả thành, sao lại không nghe được gì chứ."

"Chính nàng ta là được gả đến quận ngoài, kết quả xảy ra chuyện, gọi trời trời không đáp, kêu đất đất không thừa, đây là mật thám, quan phủ có thể xét xử nghiêm ngặt, nhưng nếu chỉ là chút chuyện nhỏ không phạm luật, ví dụ như thường xuyên đánh mắng làm nhục, không có người nhà mẹ đẻ phối hợp thì liệu phải làm thế nào cho phải?"

An Nhược Hi nhú mày, lửa giận lại bốc lên: "Tỷ tỷ không muốn giúp ta phải không? Thấy ta không có gì đáng để dùng đúng không?"

"Không có gì đáng để dùng là nói thật, gả đến quận ngoài không tốt cũng là nói thật. Muội cứ thử nghĩ đến mẹ ta đi, nhà mẹ ta ở quận ngoài, hễ xảy ra chuyện là không thể dựa dẫm được, còn mẹ muội vốn ở quận huyện lân cận, thường xuyên đi đi lại lại về nhà mẹ, không phải rất tốt sao." An Nhược Thần chẳng nghĩ gì nhiều, trù tính mấy cửa hôn sự mà chính mắt nàng thấy thì đúng thật là như vậy.

Nhưng An Nhược Hi lại sốt ruột: "Cái gì mà mẹ tỷ mẹ ta chứ, ý chỉ mắng chuyện mẹ ta hồi trước ức hiếp tỷ đúng không? Nhắc đến nhà mẹ là chuyện gì chứ? Mẹ tỷ thì hay ho gì, ai cũng không thích bà ta cả. Mẹ ta có thể nào đi nữa thì cũng giúp đỡ cả nhà chúng ta không ít, nên chúng ta mới có thể có ngày hôm nay, mẹ ta bỏ ra không ít sức đâu. Các người chỉ biết nói mát, chỉ biết mang lòng oán hận, liệu có từng nghĩ đến tình cảnh của người khác không? Tại sao ta lại muốn gả ra quận ngoài, không phải tỷ rõ nhất sao? Hai ngày trước Tiên lão gia lại đến, lại lặp lại những lời đó, cái gì mà hôn sự, cái gì mà tỷ của cô nương thế nào, ta gả đi rồi, không phải tỷ bớt lo việc này sao?"

An Nhược Thần cau mày: "Muội nói chuyện nghiêm chỉnh lại đi."

"Ta nói gì mà không nghiêm chỉnh hả. Tỷ chê ta vô dụng còn gì. Ta nói cho tỷ biết, ta không hề vô dụng tí nào. Tứ di nương muốn bảo ta hạ độc tỷ, báo thù huyết hận cho tứ muội, nhưng ta có ra tay không? Nếu không phải có ta thì không chừng Tứ di nương đã tìm người khác ra tay thật rồi, hoặc là muốn tự mình tìm cách đến hại tỷ. Ta còn tốt bụng báo tin cho tỷ, tốt bụng không hại tỷ thật."

"Không hại ta là coi như tốt bụng sao?" An Nhược Thần trợn mắt nhìn nàng ta, "Tiêu chuẩn tốt bụng của nhà muội sao lại thấp thế chứ."

"Chí ít là tốt hơn so với tỷ nịnh bợ thấy ta vô dụng liền đá văng đi."

"Ta có đá muội ư? Không phải do thấy mấy cô nương gả đi phải chịu khổ nên ta mới nhắc nhở muội trước sao. Bản thân muội nghĩ thông là được, đừng có quên, sau khi gả đi sẽ chẳng có ai có thể giúp được muội đâu. Cho dù phu gia có chặt chân muội, hành hạ muội, thì đó cũng chỉ là chuyện nhà."

"Cũng không thể chọn trước điều tốt được." An Nhược Hi lớn giọng.

"Người ta ở quận ngoài thế nào ai mà biết, ai biết liệu có được hay không. Muội nhìn Lưu lão bản của tửu lâu Chiêu Phúc này xem có được không, nhưng kết quả thì sao?"

An Nhược Hi ngẫm nghĩ, nhất thời kiêu ngạo xẹp xuống, "Thế, tóm lại đều phải gả. Mệnh của nữ tử chúng ta chính là như vậy. Ở nhà bị cha mẹ định đoạt, gả cho người ta thì bị phu gia định đoạt. Cha mẹ không thể chọn, chỉ mong chọn được phu gia tốt chút." An Nhược Hi bĩu môi, "Dù sao cũng phải thử chút. Ta đã nói với tỷ rồi, ta thật sự tốt bụng. Tiên lão gia vẫn chưa từ bỏ ý định, lão ta quen thân với mọi nhà trong quận này, ta gả đến đâu lão cũng sẽ đến cửa bảo ta tìm tỷ trò chuyện gì đó, không phải chính tỷ cũng

phiền lòng sao. Cả tứ di nương cũng tìm đến cửa nói, hôm nay đã mua độc mới rồi, cô nương đưa cho tử tử để nàng ta nếm thử chút xem."

An Nhược Thần: "..."

"Tử không chê phiền nhưng ta thì có."

An Nhược Thần thở dài: "Ta chỉ muốn nhắc muội lần nữa. Nếu muội đã quyết xong thì đưa bát tự* cho ta. Ta sẽ nghĩ cách lo liệu giúp muội."

(*Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".)

Mắt An Nhược Thần sáng lên: "Thật không?" Rồi vội vã đọc bát tự.

An Nhược Thần ghi lại rồi nói với nàng ta: "Thái độ của mẹ muội ra sao, xem chừng muội đã chuẩn bị cả rồi. Phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn, dù có là tướng quân cũng chưa chắc đã trôi chảy. Ta có thể tìm ba mai ở quận ngoài để ý đến nhà tốt cho muội, nhưng rốt cuộc hôn sự có được hay không, còn phải nhìn ý cha và mẹ muội. Phía cha cả hai chúng ta đều hiểu, muội cứ lời kéo mẹ muội cho tốt, dù được bà ấy giúp muội thì chuyện này mới nắm được phần thắng."

An Nhược Hi gật đầu: "Điều này ta biết, ta sẽ nói với mẹ." An Nhược Thần vừa đáp vừa nghĩ đến mẫu thân thiên vị đệ đệ, một lòng chỉ muốn nắm chắc An gia, không kiềm chế được mím chặt môi. Đối với mẫu thân mà nói, nhi tử mới có thể trông cậy.

An Nhược Thần lại nói: "Còn nữa, để muội cảnh tỉnh đây, thái thú đại nhân muốn xử lý thương bạc ti. Mấy ngày nay sẽ hành động, nói là cuối năm thiết yến tỏ uy ăn mừng. Lần này vì chuyện của tửu lâu Chiêu Phúc và sòng bạc Tự Bảo mà nắm được chứng cứ bên kia. Không phải số hàng của cha không sạch sẽ sao, ắt hẳn ông ta sẽ vội vã nghĩ cách. Đến lúc đó bị dính líu, ta sợ hôn sự của muội càng không dễ làm."

An Nhược Hi giật mình: "Chuyện này là thật ư?"

"Đương nhiên là thật. Không phải cha đứt lót quan hệ trong nha môn nhiều lắm sao, bảo ông ta đi hỏi thăm là biết." An Nhược Hi nhả mày.

An Nhược Thần lại nói: "Nếu là ta thì ta sẽ ra tay trước, cáo trạng thương bạc ti hà hiếp bách tính, ép bách tính giao tiền bảo vệ hàng. Rõ ràng thái thú đại nhân đã ra lệnh phong tỏa biên giới, nhưng thương bạc ti lại nói chỉ cần trả tiền thì có thể để hàng đi qua. Làm ăn mua bán ấy, phải bỏ ra bao nhiêu tài sản tính mạng mồ hôi nước mắt, tự nhiên bị dắt mũi dẫn đi, đầu óc nóng lên nên làm chuyện hồ đồ, lúc đó đã đứt tiền hối lộ rồi. Ấu cũng là bất đắc dĩ, lại sao sau chuyện này giận mà không dám nói gì, nhưng nay nghe thấy thái thú đại nhân nguyện vì dân làm chủ, nên mới tố cáo, tố giác tội của thương bạc ti, cầu xin đại nhân lấy lại lẽ phải. Như thế, tuy có thể phải bồi thường chút ngân lượng tiền phạt, nhưng sẽ không dính líu vào vụ án này, bị vấy nước bẩn là tư thông với địch phản quốc."

An Nhược Hi nghi ngờ nhìn nàng: "Tỷ mà lại hảo tâm thế ư?"

An Nhược Thần lắc đầu: "Ta không hảo tâm đến thế. Chỉ là ta không thể nào rời khỏi thành Trung Lan được, có người muội muội luôn đến tìm ta khóc lóc nói muốn gả cho người tốt, nàng ta không chê phiền nhưng ta thì có."

An Nhược Hi bị chặn họng, hậm hực rời đi.

An Nhược Thần lại đặt một hộp điểm tâm, lại hàn huyên đôi chút với Triệu Giai Hoa, lúc này mới ôm hộp điểm tâm rời đi. Mới đi ra khỏi cửa chưa được mấy bước thì lại cảm thấy như có ánh mắt theo dõi, Lư Chính, Điền Khánh thường đi theo nàng âm thầm bảo vệ, sẽ không để nàng nảy sinh cảm giác này, vậy là nàng bình tĩnh lặng lẽ nhìn xem, lại thấy trưởng sử Lý Minh Vũ đứng trong một cửa tiệm ngoài tường lầu nhìn chăm chú.

Thấy An Nhược Thần nhìn sang, hắn vờ như không có chuyện gì quay đầu sang cầm hàng hóa lên nói chuyện với chủ hàng quầy.

An Nhược Thần cau mày, ngoái đầu tìm bóng người Lữ Chính, hôm nay hắn theo mình đi ra cửa. Lữ Chính ngồi uống trà trong một sạp trà, thấy nàng đưa mắt đến hỏi thì nhún vai ý bảo không biết. An Nhược Thần thầm lắc đầu, cũng chẳng để trong lòng. Nàng chỉ nhớ điểm tâm, tính lúc về nhất định phải trực tiếp đặt điểm tâm vào phòng tướng quân. Sau lần học cưỡi ngựa bị phạt đứng lần trước, nàng quên bồng mất tiêu chuyện điểm tâm, đợi đến lúc nhớ ra liền đến chuồng ngựa tìm, nhưng phu xe nói chiếc hộp kia cứ để ở đó mãi, không biết là của ai nên bọn họ đã chia nhau ăn rồi.

An Nhược Thần đau lòng, nhất định lần này không được quên, phải cho tướng quân ăn.

Lý Minh Vũ thấy An Nhược Thần đi xa, rồi lại thấy Lữ Chính cũng rời đi, thế là lập tức đặt vật trong tay xuống, tiếp tục bám đuôi từ xa. Hắn đã hỏi Lữ Chính và Điền Khánh rồi, An Nhược Thần không thích đưa a hoàn bà tử theo, nàng lui tới tự do trong lầu Tử Vân, không ai giám sát đi theo, bọn họ chỉ bảo vệ an nguy của nàng lúc nàng ra ngoài. Mà nàng ta ra ngoài tiếp xúc với người khác, trong mắt Lý Minh Vũ là rất khả nghi. Nhưng tướng quân lại tin tưởng nàng ta, Lý Minh Vũ cảm thấy vô cùng không thỏa đáng.

Bỗng An Nhược Thần dừng lại, nàng đang nhìn sạp bán đồ chơi ven đường. Lý Minh Vũ lách người trốn vào trong hẻm. Đang định thò đầu ra nhìn xem động tĩnh của An Nhược Thần, chợt có một âm thanh xa lạ vang lên sau lưng hắn: "An Nhược Thần là mật thám."

Lý Minh Vũ sợ hết hồn, theo bản năng tính quay đầu lại, nhưng giọng kia lại nói: "Đừng ngoái đầu, nếu không ta sẽ rời đi ngay, người không có cơ hội bắt nàng ta nữa đâu."

"Người là ai?"

"Người biết lai lịch nàng ta."

"Mật thám?" Tim Lý Minh Vũ đập mạnh, "Người là Giải tiên sinh sao?"

"Thật sự có Giải tiên sinh ư?" Người nọ hỏi ngược lại.

Nhất thời cả người Lý Minh Vũ lạnh toát.

"Ai đã gặp Giải tiên sinh? Ai nghe qua cái tên này? Chỉ có mỗi An Nhược Thần đúng không?"

Lý Minh Vũ dốc sức lục tìm trong đầu, đúng thế, chỉ có An Nhược Thần. Hắn đã xem qua tất cả hồ sơ ghi chép về vụ án, người nhắc đến cái tên này đều là An Nhược Thần. Là nàng ta nói nghe lén được Từ bà mối và Giải tiên sinh bí mật mưu đồ, là nàng ta nói dùng tên Giải tiên sinh đe dọa Từ bà mối ép tự thú với Long tướng quân, vẫn luôn là An Nhược Thần. Mà bắt giữ những nhân chứng hoặc người có liên quan khác thì tất cả chỉ biết đến Mẫn công tử.

"Người truy nã sau cùng của các người, không phải là Mẫn công tử sao?" Người nọ như có thuật đọc tâm, nói ra nghi ngờ của Lý Minh Vũ.

Lý Minh Vũ cố bình tĩnh, không dám ngoái đầu lại, chỉ hỏi: "Người là ai? Mẫn công tử ư?"

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, An Nhược Thần còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng của các người. Tại sao nàng ta có thể thuận lợi vào lầu Tử Vân? Nàng ta chỉ là con gái của một thương nhân, ở chốn khuê phòng, không có chút hiểu biết nào, dựa vào đâu mà điều tra được mật thám? Từ bà mối chết thế nào, tự tử ư? Hay bị Giải tiên sinh giết? Nhưng không ai trông thấy Giải tiên sinh cả, nhưng An Nhược Thần lại cứ đi lại khắp thành. Tại sao nàng ta biết Long tướng quân? Làm sao để Long tướng

quân có hứng thú với nàng, làm sao cảm thấy nàng có thể giúp một tay trong chuyện bắt mật thám?"

Lý Minh Vũ từng nghe ngóng, lúc trước không để ý, nhưng thỉnh thoảng cũng nghe lời ra lời vào, thế là dứt khoát hỏi thăm rõ ràng. Quen biết thế nào? Là trùng hợp quá đúng mức. Làm sao lại có hứng thú? Vì nàng nghe trộm được Giải tiên sinh và Từ bà mối bí mật lập mưu. Vì sao vào lâu Từ Vân? Vì Từ bà mối chết, muội muội mất tích, nàng ta nói mật thám sẽ đối phó mình.

Lý Minh Vũ nhắm hai mắt, là Giải tiên sinh thật sự đẩy An Nhược Thần đến bên người Long tướng quân. Nhưng ngoài nàng ta, quả thật không thấy ai nhắc đến Giải tiên sinh cả. Nay đã phá giải tổ chức mật thám, cũng chỉ biết kẻ thủ lĩnh liên lạc là Mẫn công tử. Người này nói đúng, ở đâu ra Giải công tử chứ? Mà bất cứ lúc nào An Nhược Thần này cũng nghĩ cách lấy lòng nịnh nọt tướng quân, cả ngày cứ quanh quẩn bên tướng quân.

"Dựa vào một nữ tử yếu đuối như nàng ta, một người một ngựa, làm sao đánh bại được Lưu Tắc?" Người kia vẫn đang kích động nỗi nghi ngờ của Lý Minh Vũ.

"Người muốn thế nào?" Lý Minh Vũ hỏi.

"Nàng ta bất nhân, đương nhiên ta sẽ bất nghĩa. Nàng ta muốn leo lên cao rồi đá văng ta ra, để ta phải chịu oan ức, quả thật rất không được. Nàng ta lập công lớn, che giấu các vị đại nhân, tự cho là bình yên, dù sao nên có người vạch trần nàng ta."

Lý Minh Vũ có chút kích động, cảm giác máu sôi lên: "Vạch trần thế nào?"

"Người đừng vội, ta có điều kiện đây. Trên tay ta có bằng chứng An Nhược Thần và An gia tư thông với địch bán nước..."

"An gia." Lý Minh Vũ chợt cảm thấy rõ ràng, thảo nào, lúc An Nhược Thần phá tan đội ngũ của Lưu Tắc ấy, chính là đang liên lạc với An gia.

"Không sai, không chỉ An gia mà còn những nhà quyền quý khác giúp nàng ta nữa. Trong kế hoạch, nàng ta vào lầu Tử Vân, mê muội Long tướng quân, nắm lấy tình báo. Ta đều có bằng chứng những thứ này trong tay đây. Nhưng ta có một điều kiện."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Dĩ nhiên Lý Minh Vũ sẽ không ngốc đến mức cho rằng người ta sẽ giao không thứ quan trọng như vậy cho hắn. Thế là bèn hỏi: "Điều kiện gì?"

"Vào ngày ta đưa chứng cứ cho người, người phải điều động vệ binh kiểm tra cửa thành đông đi, chỉ cần một lúc đó là được."

Lý Minh Vũ cứng đờ: "Người muốn chạy trốn sao? Không thể nào ta giúp người chạy trốn được."

Người sau lưng cười nhạt: "Vậy thì ta không chạy nữa, người cứ đợi bước tiếp theo An Nhược Thần ra tay với người đi, người cứ đợi nàng ta giao tình báo cho Nam Tần đi, người cứ đợi đầu Long Đăng rơi xuống đất, đợi quận Bình Nam thất thủ..."

Lý Minh Vũ không nói được câu nào.

"Bỏ qua cho ta là thiệt hại lớn, hay cả Đại Tiêu thiệt hại mới là lớn?"

Lý Minh Vũ do dự hồi lâu, cuối cùng đáp: "Được. Lúc nào người đưa chứng cứ cho ta, đưa thế nào, còn ta điều động vệ binh rời khỏi cửa thành đông khi nào đây?"

"Người chắc chắn lúc nào có thể điều động vệ binh trước đã, sau đó trước thời hạn của người một ngày, đi đến đình Đình Tùng, tháo bốn chiếc chuông ở góc đình xuống. Sau khi ta thấy, sáng sớm ngày hôm sau sẽ đặt một nửa chứng cứ ở bên dưới ghế trong đình Đình Tùng, người tự đi mà lấy. Buổi trưa, người đến cửa thành đông điều động vệ binh, sau khi ta

thuận lợi rời khỏi đây thì sẽ đặt một nửa chứng cứ còn lại ở dưới ghế trong liều đình ở ngoài cổng thành, người lấy một nửa kia đi là coi như xong."

Tâm tư Lý Minh Vũ xoay chuyển, tính toán mức khả thi trong chuyện này. Hẳn có thể phái người mai phục ở ngoài liều đình, đợi lấy được chứng cứ thì sẽ bắt kẻ này lại.

"Nếu người nói chuyện này trước với bất kỳ kẻ nào, ta khó mà tránh khỏi việc An Nhược Thần có thể đối phó trước với mình được, hoặc là đối phó người. Tai mắt ngầm của nàng ta rất lợi hại. Nếu ta cảm thấy có một tia một tí không an toàn nào thì ta sẽ không xuất hiện, cũng sẽ không giao chứng cứ ra. Chỉ có khi ta an toàn rời khỏi thành Trung Lan, người mới có thể lấy được toàn bộ chứng cứ, đó mới là đồ hữu dụng."

Lý Minh Vũ giật nảy mình, cảm thấy mình bị nhìn thấu. Hắn giã giũa nói: "Đình Đình Tùng với liều đình, đều là địa điểm được ghi chép trong hồ sơ vụ án."

"Đúng thế, là nơi Lưu Tắc dùng để liên lạc. Vụ án Lưu Tắc đã kết thúc, nên những nơi này mới là nơi an toàn nhất, ai mà ngờ sẽ có người mạo hiểm đến để liên lạc chứ?"

"Sao ta có thể kiểm tra chứng cứ là thật?"

"Vậy phải xem người có sẵn lòng mạo hiểm hay không. Ta không rảnh cho người kiểm tra, điều ta muốn là một cơ hội còn sống rời khỏi đây, còn nữa, ta không muốn An Nhược Thần được đắc ý. Nàng ta dám một đạp đá ta ra, một mình hưởng vinh hoa phú quý, còn ta thành kẻ nơi đây mai đó, nàng ta và những người sau lưng nàng ta đừng hòng sống tốt!" Giọng đầy căm phẫn, cắn răng nghiêng lợi.

Lý Minh Vũ suy nghĩ một lúc, nghiêng răng nói: "Được, ta đồng ý với người."

Người ở sau lưng không trả lời.

Lý Minh Vũ đợi rồi đợi, tưởng đối phương muốn nói thêm yêu cầu gì đó, nhưng kết quả lại chẳng có âm thanh nào. Hắn chột ngoái đầu lại, phát hiện sau lưng đã không còn bóng người nào.

Hai chân Lý Minh Vũ mềm nhũn, dựa vào tường. Nếu không phải đang ở đầu hẻm trên phố kẻ đến người đi, tiếng hô của hàng rong vang bên tai không dứt, thì hẳn thật sự cho rằng vừa rồi chỉ là giấc mộng.

An Nhược Thần quay về lầu tử Vân, thấy Long Đại không có ở đây, vô cùng phấn khởi đặt hộp điểm tâm trên bàn hẳn rồi rời đi.

Đến khi trời tối, nàng để phòng bếp chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, bày một bàn tiệc rượu nho nhỏ ở trong viện tử của mình, mở tiệc mời Phương Nguyên. Phương Nguyên sắp về phủ thái thú, An Nhược Thần muốn trả ơn thời gian qua y đã chăm sóc và hướng dẫn nàng, lại muốn mượn cơ hội này hỏi thăm hẳn có quan hệ giao thiệp bên ngoài không, nhờ hẳn tìm bà mối tìm một cửa hôn sự ở quận ngoài. Tuy xưa nay một già một trẻ không thường tán gẫu với nhau nhưng cũng khá hợp ý, Nhìn Phương Nguyên có vẻ thận trọng bình tĩnh lương thiện, nhưng lại nóng lòng muốn giúp người, An Nhược Thần vừa tán thưởng lại vừa tôn trọng y. Tự nàng vào lầu Tử Vân, Phương Nguyên luôn im lặng giúp nàng, không nịnh nọt lấy lòng, không chê coi thường. An Nhược Thần nghĩ đến không lâu sau này dù muốn gặp mặt cũng chẳng dễ dàng như hôm nay, không khỏi có chút đa cảm. Liên tiếp mời Phương Nguyên ba ly rượu.

Lúc Long Đại đến, An Nhược Thần và Phương Nguyên đang cười lớn vì một câu chuyện lý thú. Ánh trăng, đèn lồng, rượu ngon, thật đúng là bầu không khí thích hợp.

Là An Nhược Thần trông thấy hẳn trước, nàng còn nở nụ cười trên mặt, đôi mắt cong cong, khóe miệng khẽ nhướn, gò má hây hây. "Tướng quân!"

Nàng lớn tiếng gọi, giọng vừa yêu kiều vừa giòn tan.

Phương Nguyên nghe tiếng xoay người lại nhìn, vội đứng dậy thi lễ. Lúc này An Nhược Thần mới lật đặt đứng dậy thi lễ cùng.

Long Đại khoát tay: "Không sao, các người ăn tiếp đi."

Nhưng Phương Nguyên khá thức thời, khách khí lễ độ nói: "Cũng đến lúc kết thúc rồi, tướng quân liền tới." Rồi lại nói với An Nhược Thần: "Được An quân sự chiêu đãi, ta vô cùng cảm kích. Những chuyện An quân sự đã nói ta nhớ rồi, lát nữa ta sẽ liên lạc thử, được thì sẽ nói với An quân sự."

"Đa tạ đa tạ." An Nhược Thần cũng khách khí đáp lại.

Phương Nguyên cáo từ rời đi, An Nhược Thần nhìn theo bóng lưng y, đến khi xoay đầu lại thì phát hiện Long Đại đang nhìn mình chăm chăm.

Nàng vội vẫy tay với Long Đại: "Tướng quân đã dùng bữa chưa? Để tôi bảo người đổi chén đĩa, ăn thêm chút nữa đi."

"Không ăn." Long Đại chấp tay sau lưng bước ra ngoài, "Đi tới đi lui."

Đi đến cửa viện thì quay đầu lại, phát hiện An Nhược Thần vẫn còn đứng ngây tại chỗ, hẩn như mỳ: "Đi thôi."

"Ồ ồ." An Nhược Thần đuổi sát theo, thì ra "đi tới đi lui" là bảo nàng đi cùng, chứ không phải hẩn tới đây là vì "đi tới đi lui" đi ngang qua. An Nhược Thần bất giác học dáng vẻ chấp tay của Long Đại. Nên mới nói tâm tư của tướng quân không dễ đoán, lời ít ý nhiều quả thật không được.

"Mỗi lần về muện đều thấy cô có người cùng uống rượu chuyện trò." Đi được một đoạn, đột nhiên nói.

An Nhược Thần lắc đầu, "Sao có thể chứ, tướng quân về muộn có mấy đâu, số lần không về còn nhiều hơn, chỉ ngẫu nhiên gặp hai lần thôi mà." Vừa nói vừa bật nhảy hai bước.

Hình như hễ nàng uống rượu là tâm tình không tệ chút nào, suýt nữa Long Đại đã đưa tay ra đỡ sợ nàng ngã, nhưng tay khẽ nâng lên rồi lại rút về, vẫn chấp tay sau lưng bước đi.

"Thế nếu tướng quân có thời gian, cũng lại uống rượu tán gẫu đi."

Long Đại mỉm cười: "Cô uống say mới có gan mời ta như thế?"

"Đúng thế." An Nhược Thần gật đầu, lại lắc đầu: "Tôi không say." Nói xong lại muốn bật nhảy, nhưng nhìn qua Long Đại, thấy tướng quân bước đi chững chạc như thế, nàng cũng nên chững chạc theo.

"Tướng quân, sao huynh đi bộ lại thích nhìn mặt đất thế." An Nhược Thần cúi đầu nhìn, dưới đất có gì đẹp đâu, "Mặt đường được tu sửa, sẽ không vấp ngã đâu."

"Ta không thích uống rượu." Long Đại nói sang chuyện khác.

"Tại sao?" An Nhược Thần quay đầu nhìn hẩn hỏi.

Chuyển đề tài thành công, Long Đại mỉm cười đáp: "Uống rượu xong sẽ nhức đầu."

"Hả?" An Nhược Thần dừng lại.

Long Đại cũng dừng theo, "Sao thế?"

"Không phải nói có cái gì mà ba quân ăn mừng mở tiệc rượu sao, còn cả trích máu vào rượu thề trước chiến trận, rồi cả yến tiệc hoàng thượng ban cho, thêm cả xã giao quan trường nữa, không phải cũng phải uống sao? Vậy phải nhức đầu chừng mấy bận chứ."

Dáng vẻ nghiêm túc so bì của nàng thật đáng yêu. Long Đại cười to: "Đau thì nhin, lúc luyện võ khổ cực giết địch bị thương cũng sẽ đau, cái đó thì có thấm gì."

"Ồ." An Nhược Thần chấp tay tiếp tục đi, đi được một đoạn lại không nhin được hỏi: "Vậy rốt cuộc có gì để nhin?"

"Làm sao cô biết đường bằng phẳng?"

"Ngày nào tôi cũng đi mà." Vì nghĩ xem chỗ nào có thể giấu giấy đưa tình báo nên nàng đã đi khắp toàn bộ lầu Tử Vân.

"Tuy ta không thích uống rượu, nhưng lại thích uống canh." Long Đại lại đổi đề tài.

"Ồ." An Nhược Thần vẫn còn đang nghiên cứu gạch.

"Không hỏi vì sao ư?"

"Vì sao?" Nàng đúng là quân sự biết nghe lời.

"Vì lúc hành quân hoặc thời chiến chuẩn bị rất nhiều lương khô, có lúc đến nước cũng không uống được, nên ta mới thích uống canh."

"Được thôi." Vậy sau này nàng sẽ dặn phòng bếp làm nhiều canh cho tướng quân, "Vậy trên đất có gì đẹp để nhin?"

Long Đại bật cười ha hả. Hề nàng uống hơn hai ly là cứ nhai đi nhai lại một chủ đề. "Vậy cô nhin xem, nếu thấy có gì đặc biệt thì nói với ta."

"Được." Nàng đang nhin nè, nhưng đâu thấy gì đâu. Ngoài chiếc bóng, lá rụng, bụi đất ra, còn gì nữa?

Long Đại sóng vai cùng nàng. Hai người im lặng đi một đoạn.

Sau đó đột nhiên An Nhược Thần nghĩ: "Tướng quân đến tìm tôi có chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì thì không thể tìm cô sao?"

"Có thể chứ." Không nhịn được lại bật lên, tướng quân đến tìm nàng, nàng thật sự rất phấn khích.

"Sau khi ta về phòng phát hiện ra một hộp điểm tâm."

"..." An Nhược Thần không bật nhảy nữa.

"Cũng không biết là ai để lại." Long Đại cố tình nói, nhìn gương mặt đỏ bừng đầu mày nhú lại có vẻ lúng túng của An Nhược Thần, hân nghiêm mặt: "Hỏi vệ binh, vệ binh nói chỉ có An quân sự lén lút đi vào."

Lúc này An Nhược Thần nhảy lên: "Nào có lén lút chứ, tôi quang minh chính đại mà." Lúc đi vào còn ngẩng đầu ưỡn ngực đầy nghiêm trang.

"Tốt xấu gì cũng nên để lại chữ chứ."

Mặt An Nhược Thần nóng lên: "Thế không phải là biết rõ sao. Điểm tâm đó là để tướng quân ăn thôi. Vệ binh cũng thấy rồi, là chính tôi để lại đó thôi. Tướng quân ăn cảm thấy mùi vị không tệ thì là ngon thôi."

"An quân sự." Long Đại trừng mắt nhìn nàng, "Điểm tâm này không rõ lai lịch, cô lấy được từ đâu, số lượng nhiều ít thế nào, có phải từng bị người ta động vào túi không, có phải có người ăn trộm hay không, tại sao lại cầm đến, muốn kết quả gì, hạn sử dụng bao lâu, là nhân gì, ngọt hay mặn, chỉ cho một mình ta ăn hay để ta phân chia cho người khác nữa..."

An Nhược Thần xụ mặt, tướng quân đại nhân huynh nghiêm túc quá đấy?

Long Đại nghiêm túc hỏi: "Hắn phải nên để chữ lại."

An Nhược Thần há to miệng, nhất thời ghen hòng không biết nói gì.

Long Đại lại điềm đạm nói: "Cô có thể nói, tuân lệnh."

"Tuân lệnh." An Nhược Thần nghe lời đáp, dừng một chút lại bổ sung hai chữ, "Tướng quân."

"Thế nên khi về bổ sung mảnh giấy đi." Long Đại mỉm cười.

Nụ cười này làm gió xuân lướt qua mặt, cỏ xanh tỏa ngát hương, quả thật An Nhược Thần không có cách nào nói "không" được, thậm chí trong đầu nàng đã bắt đầu nghĩ nên viết mảnh giấy này thế nào cho phải.

Kết quả cuối cùng viết mảnh giấy đó đến bốn lần.

Lần đầu tiên là viết lại theo những gì tướng quân nói, mua gì ở đâu, nhân gì, để hai ngày vẫn không hư gì gì đó, viết viết một lúc lại cảm thấy mình quá qua quýt.

Thế là xé đi viết lại lần nữa, lần này có nhiều cảm tình hơn. Nàng viết câu cảm ơn Long đại tướng quân, cảm ơn hãn đã cứu mình một mạng, còn kiên nhẫn bồi dưỡng chiếu cố đến nàng, lại còn giúp nàng tìm muội muội. Bây giờ nàng rất tốt, có nhiều kiến thức, có thể làm được chính sự, có thể kết giao với bằng hữu tâm đầu ý hợp, có thể phát huy khả năng của mình. Tất cả những thứ này, đều là vì có Long tướng quân. Nàng viết ra hết những lời cảm ơn ân tình, còn khen hãn là hiệp sĩ có tâm địa lương thiện, trợ giúp kẻ yếu, có lòng hiệp nghĩa. Nên nàng mới mua chút điểm tâm bày tỏ cảm tạ...

Khoan đã, trước này viết ân trọng như núi, từ ngữ văn vẻ mỹ miều, nhưng đi theo sau lại chỉ là một hộp điểm tâm nho nhỏ, không được không được, điểm tâm này xuất hiện quá không thành khẩn. Hơn nữa viết quá nhiều, chắc tướng quân không đủ kiên nhẫn để xem đâu. Còn nữa, lá thư

này đọc vào rất tùy tiện, liệu có thể làm tướng quân hiểu lầm gì nàng không nhỉ.

Ừm, tóm lại là cảm giác không đủ tự nhiên.

Suy nghĩ hồi lâu, bắt đầu viết lần thứ ba. Lần này sáng khoái hơn nhiều. Đại ân của tướng quân, không thể không báo đáp, điểm tâm bánh táo phù dung, ba ngày không hư, ăn ngon mua tiếp, vui vẻ thích ý.

Rất tốt, lần này đã hài lòng rồi. Mảnh giấy này không hề có vẽ văn chương bất lực mà lại thể hiện rõ ý muốn nói. Trong nghiêm túc toát lên vẻ gần gũi, tốt lắm. Có điều chữ lại chưa viết xong.

Thế là An Nhược Thần viết lại lần thứ tư.

Sau đó cực hài lòng.

Nàng nhân lúc còn say sải chân chạy nhanh đến viện tử của Long Đại, quả quyết đưa giấy hoa tiên đến trước mặt hắn: "Tướng quân, cho huynh giấy này!"

Cũng không đợi Long Đại phản ứng, nàng đã chạy vụt đi như làn khói.

Chạy ra sân thì thấy vệ binh canh cửa viện, nàng vẫy vẫy tay, tỏ ý mình không hề lén lút. Sau đó vừa quay người lại thì nàng trông thấy Lý Minh Vũ.

Lý Minh Vũ đứng dưới gốc đại thụ ngoài viện của Long Đại, cũng không biết là muốn vào hay mới đi ra nữa. An Nhược Thần bất thành lình thấy hắn mà sợ hết hồn, sức tỉnh lại thì vội thi lễ: "Chào Lý trưởng sử."

Lý Minh Vũ đáp lại lễ, xoay người rời đi.

An Nhược Thần ngây ngẩn, cảm thấy thế này mới gọi là lén lút. Chứ nàng không phải. Nàng mang theo tâm tình tốt đi về.

Lý Minh Vũ đi một đoạn, lúc đi vào bóng râm dưới cây mới xoay người lại nhìn, thấy An Nhược Thần nói năng tùy tiện không đứng đắn vừa nhảy vừa chạy. Hắn nhìn theo bóng lưng nàng biến mất, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn xoay người về lại phòng mình. Vốn định tới nói với tướng quân chuyện mật thám đến tìm hắn, nhưng hắn cũng không rõ có nên hay không, vì tướng quân đã bị yêu nữ này mê hoặc rồi.

Nhưng sau đó vẫn muốn đến thăm dò thử, nếu tướng quân còn có một tia cảnh giác với yêu nữ này thì hắn sẽ nói ngay. Thành cũng được mà bại cũng được, cứ để bản thân tướng quân đưa ra quyết định. Chỉ là vừa đi đến cửa thì đã thấy An Nhược Thần hai mắt sáng lên gò má đỏ bừng chạy ra. Lòng Lý Minh Vũ chợt lạnh đi, không phải hắn coi thường tướng quân, chỉ là hắn không tài nào hiểu nổi vì sao tướng quân lại bị yêu nữ này mê hoặc.

Lý Minh Vũ cảm thấy bất luận thế nào, lúc này đều không phải là thời cơ thích hợp để bàn bạc chuyện này với tướng quân. Ngài ấy mới bước ra từ cấm đồ dịu dàng, giờ hắn dội cho một chậu nước lạnh thế này, sợ sẽ tạo ra hiệu quả ngược.

An Nhược Thần trở về phòng, cảm thấy mình đã hoàn thành xong một chuyện lớn, có thể yên tâm rồi. Gọi a hoàn đến chuẩn bị nước nóng, định rửa mặt đi ngu. A hoàn bưng một thau đồng lớn đến, đặt ở trên giá, pha nước ấm vừa phải, cũng chuẩn bị khăn xong. An Nhược Thần đứng lên đi đến, bỗng lúc này ở ngoài cửa truyền đến giọng của Xuân Hiếu, nói: "Cô nương, Long tướng quân sai người đưa thư đến."

"Thư! An Nhược Thần khiếp hãi nhảy căng lên, chợt xoay mình lại.

Nàng chỉ đưa một mảnh giấy, người ta lại đáp trả bằng một phong thư?! Lại còn nhanh thế sao?!

Động tác xoay người quá lớn, rầm một tiếng, đụng phải thau nước và giá. An Nhược Thần giật mình, vì tránh thau nước kia mà vội vã lùi về sau,

lại một tiếng rầm vang lên, nàng đá ngã phải ghế, vấp phải bàn. Bàn lắc lư nhưng không nghiêng, có điều tiếng xoảng liên tục vang lên, bình nước cốc nước ở trên bàn rơi xuống đất. Bên kia lại tiếp tục kêu cái keng, giá thau nước rớt xuống đụng phải bình phong, bình phong đổ móc vào vải treo ở cuối giường.

Xoẹt một tiếng, vải lụa bị xé rách. Một chuỗi tiếng động ồn ào cuối cùng cũng dừng lại.

An Nhượng Thần và a hoàn trong phòng đều trợn mắt há mồm, mãi vẫn chưa tỉnh lại.

Xuân Hiếu vừa bước vào phòng cũng ngăn người ra, nghĩ một lúc lại giọng thư lên, hỏi: "Cô nương, đặt thư ở đâu đây?"

An Nhượng Thần che mắt lại, thật đúng là chẳng có thể nào nhìn thẳng vào căn phòng này và nàng ấy nữa. Vươn tay ra, Xuân Hiếu đặt thư vào trong tay nàng, An Nhượng Thần làm như không có chuyện gì im lặng nhét thư vào ngực, sau đó bình tĩnh phân phó gọi người vào dọn dẹp.

Bà tử và a hoàn vội vã đi vào, An Nhượng Thần bước ra ngoài cho thoáng khí, để mọi người dọn dẹp. Nhưng vừa mới ra thì lại cứng người. Nàng thà ở trong phòng bị nạn làm thịt còn hơn đi ra đây.

Ngoài cửa có đến mấy người, tiểu viện của nàng thật đông đúc. Lữ Chính, Điền Khánh đều ở đây, sau đó là Tường Tùng và cả Tạ Cường.

Đáng sợ nhất là, Long đại tướng quân cũng ở đây.

Không phải ngã rớt thau đá ghế đổ giá rớt bình phong thôi sao? Động tĩnh lớn đến mức gọi tất cả mọi người đến ư?

An Nhượng Thần chấp tay sau lưng cổ trấn định, "Chào chúng vị đại nhân."

Tưởng Tùng nói nhỏ: "Người không biết còn tưởng có thích khách mất."

Mặt An Nhược Thần đỏ lên, cảm thấy thích khách đến cũng không đáng sợ như lúc này. Nhất là bị tướng quân nhìn xoáy vào như thế, các huynh không cảm thấy sao? Căng thẳng đến mức tim muốn nhảy ra ngoài.

An Nhược Thần nhìn mọi người, mọi người cũng đang nhìn nàng.

"Có con chuột." An Nhược Thần bình tĩnh nói.

Vừa dứt lời thì thấy lông mày của Long đại tướng quân nhướn cao. Lông mày An Nhược Thần bất giác cũng nhướn lên theo, đáng tiếc không đủ linh hoạt. Luyện thành điều đó đâu có dễ, lòng nàng lặng lẽ dời đi tâm tình căng thẳng.

Chỉ chớp mắt, nhìn đến sau lưng mọi người, ở chỗ cửa viện kia còn có mấy người đang đứng, có vệ binh và cả trưởng sử Lý Minh Vũ.

Lý Minh Vũ thấy nàng nhìn qua thì xoay người rời đi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Lần này Lý Minh Vũ cảm thấy, hắn không cần phải nói gì với tướng quân nữa. Mật thám thần bí kia nói đúng, An Nhược Thần còn nguy hiểm hơn bọn họ tưởng tượng nhiều, cố tình gây chuyện, còn đầu mày cuối mắt cùng tướng quân, âm thâm treu đùa, cái kiểu sát chiêu tình bơ này mới thực sự nguy hiểm.

Hắn quyết định mạo hiểm, hắn muốn lấy được chứng cứ. Hắn phải đặt chứng cứ trước mặt Long tướng quân, vạch trần bộ mặt thật của An Nhược Thần.

Dù bị mật thám kia lừa cũng không hề gì, để hắn ta chạy thoát cũng cùng kết quả với việc bây giờ mọi người không bắt hắn ta. Hắn không làm gì sai cả, lần này đáng để mạo hiểm.

Một lúc lâu sau, An Nhược Thần trốn trong vào trong chăn rồi mới dám mở phong thư ra đọc. Nhưng đây cũng không thể gọi là thư được, chỉ vồn vện hai chữ: Ăn ngon.

"Oa..." An Nhược Thần gào khóc, kéo chăn trùm đầu chôn mình lại.

Lý Minh Vũ ở đốt đèn đọc sách trong thư phòng, nghiêm túc nghiên cứu bố trí phòng ngự ở cổng thành đông. Sau khi thế lực của Lưu Tắc bị diệt trừ, cả thành ráo riết truy nã Mẫn công tử. Cũng tăng thêm người ở các cổng thành, ngoại trừ trạm gác cố định ra thì còn có thêm tuần tra nữa.

Trạm gác cổng thành không thuộc sự quản lý của hắn, nhưng hắn lại quen biết người làm ở vị trí này. Mà liễu đình lại cách cổng thành đông một

dậm. Mật thám kia nói nếu hãn cảm thấy có gì sai thì sẽ không để lại chứng cứ, hãn dự định sau khi ra khỏi thành sẽ ở liễu đình xem tình hình công thành sao? Sợ hãn bố trí người lập tức đuổi bắt hãn ta ư?

Nếu hãn làm đúng hện thì nhất định sẽ mang đồ theo người. Vậy lời uy hiếp của hãn ta chỉ là sáo rỗng. Không, hãn ta sẽ không ngu ngốc đến mức đó, chắc chắn hãn ta còn có người giúp. Đợi hãn ta ra khỏi công thành, an toàn rồi đi, trợ thủ của hãn mới có thể để lại chứng cứ ở trong liễu đình.

Là như thế đúng không?

Lý Minh Vũ suy tính hành động ở công thành đông, vừa muốn tạo hỗn loạn chốc lát để mật thám kia ra được khỏi thành, lại phải bắt giữ hãn ở ngoài thành, nếu đồ ở trên người hãn ta thì sau khi bắt là có thể lấy được, còn nếu không có thì đợi hãn đi xa rồi bắt giữ, đồng bọn của hãn ta cũng không biết, sẽ để lại chứng cứ.

Nên quan trọng là, kẻ theo dõi hãn ở công thành đông là ai, cũng đã bố trí xong người ở ngoài thành im lặng không tiếng động cản hãn lại.

Lý Minh Vũ suy nghĩ, nghiêm túc nghĩ suốt một đêm.

An Nhược Hi vừa về phủ thì lập tức tìm Đàm Thị nói chuyện thương bạc ti sẽ bị điều tra. Đàm Thị kinh hãi, đợi đến khi nhá nhem tối An Vinh Quý và An Chi Phủ từ cửa hàng về liền vội vã nói chuyện này ra.

An Vinh Quý nửa tin nửa ngờ, cảm thấy có khi An Nhược Thần nói lung tung cố ý hù dọa bọn họ. Nhưng An Chi Phủ lại khá căng thẳng.

Tuy hàng hóa ngọc thạch để ông ta kiếm được không ít, nhưng chuyện lấy hàng lúc đó đúng là cây kim đâm vào tim ông ta, cho rằng là một mầm đại tai họa. Huống hồ trước đó khi từ lâu Chiêu Phúc bị điều tra, trên phố

phường còn có lời đồn nói rằng thương bạc ti đã bị thái thú đại nhân theo dõi, mọi người có qua lại lui tới cũng nên cẩn thận. Còn khi tửu lâu Chiêu Phúc bị xử lý, các tửu lâu khác cũng lâm vào một phen nguy hiểm, vì có rất nhiều nguồn hàng thực phẩm xuất phát từ một nơi, cũng rất sợ dính vào tình nghi tư thông với địch phản quốc.

Còn An gia ông ta không chỉ có tửu lâu lọt vào tầm ngắm mà có cả tiệm đổi tiền nữa, quan trọng nhất là ngọc thạch của ông ta, những thứ khác nhà nào cũng có, duy ngọc thạch là tài nguyên độc nhất mà ông ta hao tâm tốn sức có được. Ông ta đã sớm nghe thấy lời đồn nói rằng An gia không sạch sẽ, có cái này cái kia với Nam Tần. Công thêm việc hồi trước ông ta là hảo hữu với thương nhân mỏ ngọc thạch kia ở Nam Tần, qua lại liên lạc rất gần gũi, lại còn giống trống khua chiêng hận không thể khiến tất cả mọi người đều biết. Thế nên ông ta rất sợ.

Hai ngày trước khi Tiền Bù đến, An Chi Phủ còn cố ý hỏi Tiền Bù chuyện này, nếu thương bạc ti bị điều tra, vậy chuyện hàng ngọc thạch có gặp phiền toái không.

Nhưng Tiền Bù cứ phớt lờ không trả lời ông ta, chỉ lo trêu đùa ca nữ, uống rượu nghe khúc. Trong mắt An Chi Phủ, phản ứng lần này của Tiền Bù chính là chột dạ.

An Chi Phủ càng cuống quýt, vì bối cảnh quan hệ của Tiền Bù rộng lớn chắc hơn ông ta nhiều. Người ta với thái thú đại nhân là quan hệ có thể gọi thẳng tên nhau, còn An Chi Phủ ông ta chỉ là một thương nhân, chỉ nhiều hơn người thường mấy đồng bạc mà thôi. Nếu thật sự xảy ra chuyện, chắc chắn Tiền Bù sẽ đem ông ta ra chịu tội thay.

An Chi Phủ cũng không có dũng khí đợi đến ngày hôm sau, ông ta để An Bình đến nha môn nghe ngóng ngay trong đêm.

An Bình đi một lúc lâu mới về, nói là đã đưa bạc rồi, cuối cùng cũng hỏi rõ được. Quả thật thương bạc ti bị điều tra rồi. Lúc này cả Lưu Đức Lợi và mấy quan viên quan trọng đều đã bị giam, tin tức không được tiết lộ vì còn có mấy án không rõ, sợ sau khi để lộ tin thì sẽ có người hủy chứng cứ hoặc chạy trốn. Nay ở chỗ thái thú đại nhân, chính tay bố trí người thay thế Lưu Đức Lợi và một lần nữa chinh đốn lại thương bạc ti. Nói là vụ án và người liên quan rất nhiều, hồ sơ ghi chép đầy bàn. Vì giờ đây có quan hệ với bên Nam Tần nên thái thú đại nhân định tạm thời bỏ qua mấy vụ án nhỏ, còn những đại án quan trọng liên quan đến nam Tần thì sẽ được nghiêm ngặt điều tra trước, không tha cho cái nào.

An Chi Phủ đổ đầy mồ hôi lạnh. An Bình còn nói tiếp, thật ra đã có mấy người bị thái thú đại nhân gọi đến hỏi, Tiền lão gia Tiền Bội còn bị gọi đi một lần.

An Chi Phủ trợn mắt há mồm, vì sao không nghe Tiền Bội nhắc đến chút gì cơ chứ, không những không nhắc đến mà còn cười nói với ông ta như không có chuyện gì. An Chi Phủ càng nghĩ càng sợ, thấy nhất định mình đã bị bán đứng bị hãm hại rồi, muốn đi chất vấn Tiền Bội ngay, nhưng nghĩ một lúc lại chẳng dám. Trằn trọc cả đêm, mãi không ngủ được.

Mà tối nay An Nhược Thần cũng không ngủ ngon. Nàng ôm hai chữ "ăn ngon" vào lòng, dường như mơ thấy rất nhiều chuyện. Những giấc mơ vụn vặt, nàng chỉ nhớ được một ít.

Nàng mơ thấy mình cười Chiến Cổ, chạy trên chiến trường. Trên chiến trường ngập tràn hoa tươi cỏ thơm, còn cả làn gió mang theo mùi hương nhẹ nhẹ. Nàng nghe thấy tiếng hét lớn đánh nhau, nhưng nàng không nhìn thấy mà cũng không sợ. Nàng biết nơi đây là chiến trường, nhưng bên cạnh nàng lại có yên lòng mỹ lệ.

Lúc tỉnh dậy An Nhược Thần còn có chút mơ hồ, đúng là giấc mơ kỳ quái. Hình như nàng còn nằm mơ thấy bí đạo tối om, rồi lại như thấy lâu

cao, hình ảnh chợt lóe lên, điều nàng ghi nhớ rõ ràng nhất chính là chiến trường kia.

An Nhược Thần nghĩ ngợi, phát hiện mình đang cười. Rõ ràng nàng không biết cười ngựa, nhưng trong mơ nàng cười Chiến Cỗ rất oai phong. Rõ ràng chiến trường đáng sợ là thế, nhưng nàng lại thấy hoa tươi cỏ xanh. Vì sao chứ?

Vì tướng quân. Nàng nhớ ra rồi, trong giấc mơ, nàng thấy tướng quân mỉm cười.

An Nhược Thần ngồi dậy, cất phong thư "ăn ngon" siết chặt trong tay. Nàng nhìn mình trong gương, ngẩng đầu ưỡn ngực, ngủ không ngon, nhưng tinh thần rất sung mãn. Nàng quyết tâm phải tập cười ngựa cho tốt, cảm giác lao vút đi trong mơ thật đẹp.

Ăn sáng xong, gặp quản sự bà tử ở các viện, xử lý giao phó công việc quản sự, sau đó tự mình đến phòng Long Đại dọn dẹp, thấy hộp điểm tâm đã trống rỗng, nàng vô cùng vui vẻ. Nghe ngóng được hình trình hôm nay của Long đại tướng quân, biết được hăn sẽ về dùng cơm tối, vậy là nàng bèn dặn phòng bếp tối nay nấu canh cá. Sau đó chạy đến trắc viện, đầu tiên là làm thân với Chiến Cỗ đã, chải lông nó cho nó ăn, sau đó nhờ phu xe dạy nàng ngồi lên yên thế nào, cười ngựa ra sao.

Phu xe không dám thờ ơ, nhưng cũng không dám giống tướng quân nâng An Nhược Thần lên lưng ngựa. Thế là An Nhược Thần luyện tập giẫm lên bục phóng người nhảy lên ngựa rất lâu. Sau đó bận chút việc vặt, xong việc thì luyện tập tiếp, lúc này nàng đã lên ngựa thành công, nhưng ngựa vẫn không đi. Phu xe lại giảng giải thêm, An Nhược Thần cố thử. Cuối cùng phải là Lữ Chính và Điền Khánh ra tay, thế là một người cẩn thận cười ngựa làm mẫu, một người chạy theo bên cạnh bảo vệ. Sau đó Tạ Cương về thấy thế, cũng gia nhập vào đội ngũ hướng dẫn, mà An Nhược Thần lại thật sự có thể cười ngựa chạy.

An Nhược Thần khấp khởi mừng thầm, Tạ Cường bảo cô tạm nghỉ đừng tập lâu quá, nếu không nhức eo đau lưng sẽ rất mệt. Nhưng An Nhược Thần lại không ngại, có điều lại làm phiền Lữ Chính, Điền Khánh chạy theo ngựa mệt mỏi, nàng thấy không nỡ. Vậy là tạm thời tập đến đây.

"Đừng nói với tướng quân chuyện này."

"Vì sao?"

"Muốn làm tướng quân ngạc nhiên." An Nhược Thần cười tươi, vỗ tay hành lễ cầu khẩn, thật là đáng yêu.

Mọi người cũng đồng ý.

An Nhược Thần thưởng bạc cho phu xe, buổi tối lại tăng thêm thức ăn cho Lữ Chính và Điền Khánh, vậy là bọn họ cùng chia sẻ rượu thịt với các huynh đệ vệ binh. Lý Minh Vũ thấy thế liền hỏi nguyên nhân, Lữ Chính và Điền Khánh nhìn nhau, nói hôm nay An quả sự tập võ có tiến triển nên thiết đãi bọn họ công cực khổ dạy dỗ.

Lý Minh Vũ không nói gì thêm, chỉ thầm nghĩ trong bụng, quả nhiên là một kẻ biết thu phục lòng người.

Ngày hôm sau Long Đại ra ngoài từ sớm, An Nhược Thần nhân cơ hội lại luyện tập lên ngựa. Trước khi Tạ Cường đi còn chỉ điểm cho nàng. Sau đó là Lữ Chính, Điền Khánh giúp nàng tập trong suốt hành trình. Mà tuy cái tên Chiến Cổ nghe rất dũng mãnh, nhưng lại trung thành dễ bảo, một ngày nay An Nhược Thần có tiến triển khá thần tốc, không cần người đi theo nữa, một mình chạy hai vòng, đại công cáo thành.

Điều này khiến An Nhược Thần sung sướng thưởng cho Chiến Cổ hai củ cà rốt: "Chiến Cổ à mày đúng là quá tuyệt vời, ăn nhiều chút nhé."

Lư Chính đứng bên cạnh ngăn người: "Nó tên Khiêu Vũ hay là Chiến Cỗ thế?" Lúc trước khi hướng dẫn cưỡi ngựa hẳn không nghe rõ, cứ tưởng là Khiêu Vũ chứ*.

(*Khiêu Vũ phát âm là tiàowũ, còn Chiến Cỗ phát âm là zhàn"gũ.)

Điền Khánh nói: "Dĩ nhiên gọi là Khiêu Vũ rồi, nó là một cô nương mà."

Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhưng gọi là Khiêu Vũ cũng kỳ quái quá nhỉ?

An Nhược Thần: "...". Cho Chiến Cỗ thêm hai củ cà rốt, gọi lớn tiếng rõ ràng: "Chiến Cỗ, ăn nhiều một chút."

Lư Chính và Điền Khánh lại lần nữa đưa mắt nhìn nhau, sờ mũi không nói gì.

"Ngựa của Long tướng quân tên là gì?" Đột nhiên An Nhược Thần hỏi.

"Như Phong." Điền Khánh đáp.

An Nhược Thần dựa vào Chiến Cỗ, sớm biết vậy thì Chiến Cỗ nhà nàng nên gọi là "Như Vân" rồi.

Ban đêm, Long Đại đang định luyện quyền thì lư Chính chạy đến, nói An quân sự đang đợi hẳn ở giáo trường trắc viện, có chuyện quan trọng muốn báo.

Long Đại đi sang, Bốn phía giáo trường điểm rất nhiều bó đuốc đèn lồng, sáng rực như ban ngày. Tạ Cương, Tưởng Tùng đều ở đây, An Nhược Thần dắt Chiến Cỗ đứng ở đó, thấy Long Đại thì nhất thời lộ vẻ căng thẳng. Tưởng Tùng nhỏ giọng nói: "Đừng cứng ngắc, lúc lên ngựa nhớ mượn dùng lực eo." Tạ Cương đứng bên chê: "Không từng dạy cưỡi ngựa thì đừng có phát biểu nhận xét được không?"

Điền Khánh nói: "Đừng cứng người, cổ tay phải ổn định, lúc lên ngựa nhớ dùng lực eo."

Tường Tùng kêu trách: "Không phải ta cũng nói giống thế ư. Vào những lúc thế này thì quân hàm thấp không được tranh biểu hiện tốt biết chưa hả? Bằng không phạt người đi quét sân."

Tạ Cương quân hàm cao nói: "Chân dùng sức, giữ thẳng bằng tốt." Nói xong còn nhìn Tường Tùng một cái, "Không lặp lại đấy."

Tường Tùng lờm hăn.

Phương Nguyên đứng bên cạnh chỉ cười, không nói xen vào. Y nghe được tin nên đến góp vui, im lặng lúc xem náo nhiệt là phẩm chất tốt. Mà người có phẩm chất tốt này còn có trưởng sử Lý Minh Vũ, hăn cũng chỉ nhìn chứ không nói câu gì.

Lư Chính vừa chạy đến vừa hô: "Đừng cãi nhau nữa, bắt đầu rồi bắt đầu rồi."

Long Đại nhìn nghi thức này mà bật cười, khoanh tay đứng giữa nhìn An Nhược Thần.

An Nhược Thần cắn môi, giữ bình tĩnh, bắt đầu lên ngựa.

Tường Tùng lại nói: "Ôi chao, chúng ta không nên đứng đây, nên có người đứng bên cạnh ngựa đi, ngộ nhỡ An quân sự lật mình bay qua bên kia té ngã thì cũng sẽ có người đỡ."

"Mở quạ."

"Im mồm."

"Có thể không nói gì được không?"

"Đại nhân nói gì cũng đúng cả." Đây là Điền Khánh quân hàm thấp sợ bị phạt đi quét sân nên nịnh nọt.

Tất cả mọi người trợn mắt với hắn.

Trong tiếng ồn ào huyên náo của mọi người, An Nhược Thần phóng mình lên ngựa, thành công. Nàng thở phào một hơi, kẹp lấy bụng ngựa, hất dây cương, Chiến Cổ bắt đầu chạy. An Nhược Thần khống chế tốc độ và phương hướng, cưỡi ngựa chạy quanh Long Đại, giống như hắn làm lúc trước vậy. Một vòng, hai vòng, ba vòng...

Nàng biết cười rồi! An Nhược Thần đặc ý, nàng thấy Long Đại đang cười, hắn toe toét miệng, đó là cái cười vang đầy cởi mở. Nàng bất giác cười theo, tiếng cười nhẹ tựa chuông, kèm tiếng vó ngựa lộc cộc vây quanh Long Đại.

Nàng đang chạy, nàng thấy tướng quân cười, thấy được hoa tươi cỏ xanh, cảm nhận được mùi hương hoa cỏ nhẹ nhẹ tản ra trong làn gió.

Long Đại không lên tiếng mà chỉ cười nhìn nàng. An Nhược Thần bị hắn nhìn, mặt càng đỏ hơn.

Mấy vị hán tử ở xa xa bỗng lúng túng.

"Vốn kế hoạch là muốn khoe chúng ta có công trong hai ngày dạy An quân sự cưỡi ngựa, đúng không?"

"Bây giờ nhìn lại tình hình có vẻ không ổn."

"Hối hận vì đã dạy An quân sự cưỡi ngựa quá, chắc chắn tướng quân muốn đích thân dạy."

"Ta không dạy, chuyện không liên quan đến ta." Tướng Tùng nói. Tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn hắn.

Phương Nguyên mỉm cười, lặng lẽ rời đi. Lý Minh Vũ không cười, nhưng cũng rời đi.

Mấy hán tử kia nhìn hành động thông minh của hai người này, người nhìn ta ta nhìn người, đồng thời gật đầu rồi cùng chạy biến đi.

"Tướng quân." An Nhược Thần ở đây không để ý đến động tĩnh bên kia.

"Ừ." Long Đại vượt cổ Chiến Cổ, đáp lại.

"Tôi biết cười ngựa rồi." An Nhược Thần nói. Hai mắt sáng lên, không khác gì nói mau khen tôi đi mau khen tôi đi.

Long Đại bật cười: "Cười không tệ."

An Nhược Thần không che giấu được đắc ý trên mặt.

"Viết một bản công hàm báo cáo, nói xem học được thế nào, ngày mai đưa đến trong phòng ta."

An Nhược Thần: "... " Thật hay giả vậy?!

"Nếu viết không tệ, ta sẽ dẫn cô cười ngựa đi chơi tiết Thanh Minh."

An Nhược Thần: "!!!!!!" Thật hay giả thế?!

Hai ngày nay An Chi Phủ ủ ê mặt mày, ông ta đi tìm bằng hữu bàn chuyện thương bạc ti, nhưng không ai có ý kiến gì hay, nghe thấy tin ai ai đều tự lo cho mình. Muốn đến nha môn kiểm tra xem kết quả điều tra có những gì rồi, kết quả lại thất vọng chán nản đi về. Nói thái thú đại nhân rất coi trọng vụ án lần này, đích thân đốc thúc, nghiêm ngặt thẩm tra những chi tiết nhỏ, không ai dám báo tin tiết lộ về vụ án với người ngoài cả. An Chi

Phủ hạ quyết tâm hay là đi tìm Tiền Bùì, kết quả mấy câu nói của Tiền Bùì đã đuổi hẳn đi: "Nếu có chuyện gì, liệu ta có thể không báo với ông sao?"

An Chi Phủ tìm An Vinh Quý và Đàm Thị bàn bạc, bây giờ không có ý hay, Đàm Thị liền bảo hay cứ để An Nhược Hi đến tìm An Nhược Thần cố ý gợi chuyện, nếu nàng ta có lòng muốn hại nhà mình, nhất định sẽ đi hỏi xem liệu có điều tra đến án ngọc thạch không. An Chi Phủ giận dữ: "Nó mà biết thì phải làm thế nào hả, nếu đã rắp tâm muốn hại chúng ta thì dù không tra được, nó cũng sẽ chủ động nhét chuyện này vào. Chẳng lẽ chúng ta còn phải để Hi Nhi đi nhắc nhở nó sao?"

An Nhược Hi cảm thấy cơ hội thích hợp, liền nhỏ giọng thưa: "Nữ nhi, nữ nhi có chủ ý này."

Mọi người quay đầu sang trờng nàng. An Nhược Hi suy tính trong lòng, nếu nàng có thể gỡ khó khăn cho nhà vì chuyện này, về sau ắt mọi người sẽ coi trọng ý kiến của nàng, vậy thì chuyện hôn sự cũng có thể nói.

"Chuyện là thế này, không bằng cha cáo trạng trước đi." Nàng nói lại một lần những lời An Nhược Thần đã nói, cộng thêm phân tích dùng khuyến khích của chính mình.

An Nhược Phương ngẩn người, nghiền ngẫm.

Đàm Thị la lên: "Ý kiến này hay lắm. Thái thú đại nhân điều tra Lưu Đức Lợi, đang rầu không có nhân chứng tố cáo. Những người đó ai ai cũng sợ bị trách tội chuyện mình hối lộ nên toàn rụt đầu rụt cổ. Nhất định là thái thú đại nhân mong đợi có nhân chứng giúp đỡ, lúc ấy mới có danh mục nghiêm trị Lưu Đức Lợi, đưa viên quan mới mình đã bố trí lên."

An Vinh Quý cũng nói, chi bằng cứ đến nha môn hỏi thăm xem có bao nhiêu người chịu ra mặt tố giác, thái thú đại nhân thấy chuyện này thế nào, nếu có lợi thì dù chịu thiệt thòi cũng không sao. Lại nói mình khi ấy là bị

ép, cũng là người bị hại. Mà như thế cũng không dính dáng gì đến Tiền Búi, sau này bất kể thế nào, cũng không đắc tội với hắn.

An Chi Phủ thấy có lý, liền phái An Bình đi một chuyến đến nha môn. Sau khi hỏi thăm thì được biết đúng là như vậy, không một thương nhân nào dám đi làm chứng Lưu Đức Lợi, lúc này thái thú đại nhân không thiếu vật chứng, nhưng nhân chứng chẳng có mấy ai. Chỉ là thái thú đại nhân cũng không sâu lắm, riêng vật chứng đã đủ định tội rồi, không ai trong đám người kia chạy thoát được cả.

An Chi Phủ nghe thấy thế, cuối cùng hạ quyết định. Lần trong đám người không chạy thoát được kia, thà chi bằng mạo hiểm giành chạy trước.

Hôm nay An Nhược Thần nhốt mình trong phòng rất lâu, đang viết công hàm báo cáo cho Long Đại. Tướng quân đại nhân thật đúng là làm quan lâu quá rồi, chuyện gì cũng không muốn trao đổi trực tiếp mà cứ thích xem văn thư. Mới đầu nghe thuyết thư tiên sinh kể chuyện, không phải nói võ tướng đều nôn nóng sao, nghe quan văn do bên trên phái đến nói một đồng lời dài dòng, nhất thời vỗ một chương sập quân trưởng.

Được rồi, đó là chuyện do thuyết thư tiên sinh chế, nàng biết. Sau khi tự mình biên hai cuốn sách, nàng cũng thấy không có gì là khó. Chỉ là phải viết học cưỡi ngựa thế nào thì lại khá nan giải.

Cuối cùng An Nhược Thần viết thẳng ra, nhặt nhèo viết lại quá trình. Thuận tiện cảm tạ chúng vị đại nhân đã hướng dẫn cho nàng. Viết xong lại nghĩ, công hàm báo cáo công vụ đều là hình thức, mặc kệ nó đi, tướng quân chỉ lấy nó để trêu nàng mà thôi. Sau đó nàng cầm công hàm báo cáo chuẩn bị đến phòng tướng quân giao thì dọc nửa đường lại gặp tướng quân, hắn đang nói chuyện với trưởng sử Lý Minh Vũ, dường như đang giao phó chuyện gì đấy. Lý Minh Vũ cung kính lắng nghe.

Theo bản năng, An Nhược Thần lắc mình trốn vào một rừng cây nhỏ lén nhìn, tướng quân thật điển trai, càng nhìn càng thấy đẹp mắt. Dáng vẻ hảnh mịch quan phục thật quá uy nghiêm, không cần làm gì, chỉ đứng ở đằng kia thôi cũng đã đủ đẹp như bức họa rồi. An Nhược Thần thở dài trong lòng, cũng không biết cô nương đứng cạnh tướng quân phải thế nào mới hợp với vẻ oai hùng anh tuấn của hảnh.

Bất tri bất giác An Nhược Thần nhìn lén Long Đại hồi lâu, đợi khi Long Đại và Lý Minh Vũ đi đến nơi đang đứng, nàng mới giật mình nghĩ mình đã bị lộ rồi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Phải giải thích việc nàng đứng sau thân cây cả nửa ngày như thế nào đây? An Nhược Thần thấy mình chẳng có mặt mũi đâu mà giải thích nữa. Tối qua gương mặt Long Đại dắt ngựa ngẩng đầu cười với nàng cứ chớp nhoáng xuất hiện trong giấc mơ nàng rồi đấy.

Long Đại sắp đến gần, An Nhược Thần quyết định rất nhanh, quăng dây móc ra, trèo lên cây cái vèo.

Vừa mới ngồi yên trên cây thì thấy Long Đại và Lý Minh Vũ đi đến dưới tàng cây. Lý Minh Vũ nói: "Hiểu rồi, thuộc hạ sẽ lập tức đi làm."

"VẬY NGƯỜI ĐI ĐI." Long Đại nói.

Nhất thời An Nhược Thần cứng đờ, vì sao hai người các huynh không cùng đi đi?

Lý Minh Vũ hành lễ rồi xoay người rời đi. Còn Long Đại đứng dưới bóng cây không nhúc nhích.

Không phải chứ? Đỉnh đầu An Nhược Thần bốc khói, không dám có cử động nho nhỏ nào. Không phải tướng quân đại nhân huynh rất bận sao? Nếu bận thì mau đi đi chứ. Dưới tàng cây có gió, lạnh lắm đấy.

Kết quả Long Đại ngẩng đầu lên, đối mặt với cặp mắt kinh hoàng của An Nhược Thần, hần mím cười, rồi nụ cười càng lúc càng sâu, cười đến mức An Nhược Thần muốn lắc rung ngã cây, chôn mình đi.

"An quân sự không những tập cưỡi ngựa tốt, mà đến thân thủ cũng tiến bộ rất nhiều. Xem ra cũng học thành đấy."

Mặt An Nhược Thần nóng lên, nhưng vẫn bình tĩnh đáp: "Đều nhờ tướng quân chỉ dạy tốt." Nàng đã nghĩ, nếu tướng quân nói phải viết thêm một bản báo cáo về việc luyện phóng móc phi tiêu thế nào, nàng sẽ lập tức sáng khoái đồng ý không nói nhiều. Chỉ xin tướng quân đi nhanh lên.

Kết quả Long Đại lại hỏi: "An quân sự định xuống thế nào?"

An Nhược Thần: "...". An Nhược Thần ngó nghiêng xung quanh, đúng thế, vừa nảy kích động quá nên trèo hơi cao. Dùng phi tiêu đi xuống cũng được thôi, nhưng tư thế không đẹp cho lắm. Ôm thân cây đi xuống cũng được, chỉ là chắc chắn động tác sẽ rất khó khăn.

Khổ sở nghĩ cách phải làm thế nào Long Đại mới chịu rời đi, chỉ cần tướng quân đi thì dù tư thế không đẹp hay khó khăn thế nào cũng chẳng sao.

Kết quả chỉ trong chớp mắt Long Đại đã nhảy lên, cực kỳ ung dung tự nhiên, ngồi bên cạnh nàng.

"Thì ra ngắm phong cảnh trên này lại đẹp thế."

"Đúng vậy đúng vậy." An Nhược Thần cười khan. Nếu cành cây này bị tướng quân làm gãy thì tốt, đỡ nàng phải cân nhắc vấn đề đi xuống thế nào.

Nhưng cành cây kia lại to cứng vững chắc, không có chút ý định phối hợp nào.

"An quân sự vì ngắm phong cảnh nên mới đi lên sao?" Long Đại lại hỏi.

"Đúng thế đúng thế." Nàng còn có thể nói gì đây, chỉ đành đáp như vậy. An Nhược Thần đoán tướng quân chế nhạo nàng xong sẽ thuận tiện tốt

bụng đưa nàng cùng xuống, sau đó lại tiếp tục nhạo báng đôi ba câu rồi đi làm việc.

Quả nhiên Long Đại lại mở miệng, hần nói: "Vậ An quản sự ngấm tiếp đi, ta không làm phiền nữa. Còn phải xử lý rất nhiều công vụ, cáo từ trước."

An Nhược Thần: "..."

Long Đại nhảy xuống cây, cực kỳ ung dung tự nhiên, sau đó lại còn ngẩng mặt nhìn nàng: "Ta đi đây."

An Nhược Thần phòng mặt đến mức đỏ bừng, đi mau đi đi mau đi. "Tướng quân đi thông thả."

Hừ hừ, tự nàng cũng có thể xuống được. Thật đấy.

Long Đại đi thật, nhưng đi được một đoạn thì ngoái đầu lại nhìn nàng, rồi lại đi mấy bước nữa, vẫn cứ mỉm cười với nàng.

Đúng là đáng ghét, cười oai phong dễ coi như vậy đúng là ghét thật.

An Nhược Thần ngồi trên cây cả buổi, lăm bắm trong lòng đủ rồi, lúc này mới dùng phi tiêu cắm trên cành cây, đập thân cây từng bước một đi xuống. Mặt đầy mất hứng đi vào phòng Long Đại, đặt công hàm báo cáo đã viết xong lên trên bàn hần. Xoay người lại tính đi thì chợt nhớ ra tướng quân có dặn phải để lại chữ, thế là cầm bút mực viết: "Báo cáo ở đây, mời tướng quân duyệt." Lại còn vẽ một mũi tên chỉ về hướng đặt công hàm.

Ra khỏi phòng lại đi dạo xung quanh, trong lòng hạ quyết tâm lần sau nhìn tướng quân quyết không thể vượt quá hai mắt, tuyệt đối không!

Còn chưa đến cửa viện tử của mình thì đã thấy Xuân Hiếu chạy đến. Xuân Hiếu nói là đang tìm nàng, Lục đại nương mang theo ít đặc sản muốn cho cô nương nếm thử, định giao trực tiếp cho cô nương.

An Nhược Thần nghe thế, liền biết nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, lại cấp bách đến mức không kịp để giấy báo tin, thế là hốt hải nhanh chân bước đi.

Lục đại nương đưa nàng đồng trái cây khô không biết lấy từ đâu, sau đó thấp giọng nói với nàng rằng, vào lúc tờ mờ sáng hôm nay, đã có người đi đến đình Đình Tùng tháo bốn chiếc chuông xuống, "Thôi cô nương nói, sắc trời rất tối, lại cách một cự ly xa nên không thấy rõ tướng mạo người kia. Chỉ thấy chiều cao khoảng tầm trung, hơi mập."

An Nhược Thần thất kinh: "Sau khi tháo xuống thì sao?"

"Không làm chuyện gì nữa cả, cứ vậy mà đi."

"Vậy có đuổi theo xem không?"

"Không dám đi theo, lúc đó trời còn chưa sáng, trên đường gần như không có người, người đó lại vô cùng cảnh giác, đi ba bước lại quay đầu nhìn trái phải một lần. Thôi cô nương sợ bị phát hiện gây phiền toái nên chỉ rúc người trong chỗ trốn chứ không nhúc nhích nhiều."

An Nhược Thần suy nghĩ, "Đại nương để bọn Thôi cô nương lại theo dõi kỹ vào, nhìn xem sau đó còn gì không."

"Cô nương yên tâm, ta đã dặn dò rồi."

Sau khi Lục đại nương rời đi, An Nhược Thần suy tư rất lâu, vụ án của Lưu Tắc đã trôi qua gần một tháng, chẳng lẽ mật thám lại bắt đầu hành động? Nhưng vì sao lại phải động vào đồng chuông kia chứ. Việc này quá mạo hiểm, quả thật không phải hành động sáng suốt. Chẳng lẽ, đây là tín hiệu mới ư?

Trong quận phủ nha môn, nha đầu Hầu Vũ đang bẩm báo lại với chủ bạc Giang Hồng Thanh, nói trong nha sai tuần tra thành có người báo với hãn,

ở chỗ đình Đình Tùng thấy có người lấy chuông liên lạc của mật thám xuống.

Giang Hồng Thanh khá là coi trọng, lập tức trình lên Diêu Côn.

Diêu Côn liền gọi nha sai tuần tra thành kia vào hỏi tỉ mỉ, nha sai nói lúc trời vừa sáng bọn họ tuần tra phố phường theo lệ, hẵn đến khu vực đình Đình Tùng kia, muốn nhân tiện xem có quầy hàng nào bán không không để mua chút điểm tâm ăn. Kết quả thấy một người đàn ông trung niên len lén đến tháo chuông trên đình Đình Tùng xuống. Hẵn nhớ lúc vây bắt dư đảng Lưu Tắc có nghe nói bọn chúng lấy chuông làm tín hiệu, hẵn cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ lạ. Nhưng cẩn thận nhìn lại thì gương mặt người kia khá là quen thuộc, chính là người của Long đại tướng quân ở lầu Tử Vân.

Diêu Côn nhướn mày: "Ai?"

"Chính là vị Lý đại nhân Lý trưởng sử thường đến nha môn chúng ta lấy văn thư thông báo." Tiểu nha sai kia nói: "Để râu dê, chiều cao trung bình, hơi mập, mặt mũi luôn âm u, thuộc hạ có gặp ngài ấy ở trong nha môn mấy lần. Vì thấy ngài ấy cứ có vẻ không quá hứng thú nên hỏi thăm, nghe nói ngài ấy là Lý trưởng sử đại nhân. Nên mới ghi nhớ."

Diêu Côn im lặng một lúc rồi lại hỏi: "Sau đó thì sao, hẵn ta làm gì?"

"Không làm gì cả, tháo chuông cất vào ngực rồi rời đi."

"Có biết đi đâu không?"

"Thuộc hạ không đi theo. Lúc ấy thuộc hạ không để ý đến chuyện này. Vì là người của bên doanh quân nên thuộc hạ nghĩ có lẽ cũng giống chúng ta, cũng đang tuần tra làm việc. Nhưng sau đó nghĩ lại, cảm thấy nếu đã biết thì vẫn nên báo cáo lại với các vị đại nhân một tiếng."

Diêu Côn nghĩ một chặp rồi cho tiểu nha sai lui xuống, sau đó sai người mời Long Đại đến. Đợi một hồi lâu, người kia quay về báo cáo bảo Long Đại tướng quân mới ra ngoài không lâu, Lý trưởng sử tiếp vệ binh đi ra đáp lời, nói là tướng quân đã đến quân doanh ngoài thành để xử lý quân vụ rồi, gần tối mới về.

Diêu Côn và Giang Hồng Thanh cùng đưa mắt nhìn nhau, thật là không đúng dịp. Mà xưa nay tạp vụ qua lại giữa nha phủ và quân phủ do Lý trưởng sử tiếp đãi cũng là chuyện thường, nhưng hôm nay vừa đến tìm tướng quân liền bị hãm chặn lại như thế, liệu có phải quá đúng lúc rồi không.

Diêu Côn và Giang Hồng Thanh cùng thương lượng, nha sai bên ngoài lại đi vào bẩm báo với Giang Hồng Thanh, nói Lý trưởng sử ở bên lầu Tử Vân phụng mệnh Long tướng quân đến điều tra hồ sơ ghi chép vụ án. Quả đúng là chân sau theo tới để thăm dò. Diêu Côn khó tránh khỏi nghi thần nghi quỷ, liền dứt khoát mời Lý Minh Vũ vào hỏi.

Lý Minh Vũ đến, vẫn là dáng vẻ như lúc trước, mặt mày nghiêm túc, thái độ không có chút qua loa, hãm nói mình phụng mệnh Long tướng quân đến lấy ít hồ sơ ghi chép vụ án. Giọng nói nét mặt đều như ngày thường không có gì khác lạ. Diêu Côn khách sáo với hãm mấy câu, rồi ông ta hỏi thêm mấy vấn đề liên quan đến án mật thám, điều tra phía quân đội đã có tiến triển mới chưa?

Lý Minh Vũ đáp không có tiến triển gì. Lúc trước khi thẩm án thì Long đại tướng quân không có ở đây, vẫn là do thái thú đại nhân đích thân thẩm vấn, toàn bộ nội dung đều như thế, phía quân đội sẽ không có chuyện có phát hiện mới mà không thông báo.

Diêu Côn cố tình nói: "Không phải vụ án kia còn dính líu đến nội gián trong quân sao, Long tướng quân đã nói là bố trí người nghiêm ngặt điều tra, nay đã gần một tháng rồi, một chút tiến triển cũng không có sao?"

Nét mặt Lý Minh Vũ cứng đờ đi thấy rõ. Diêu Côn thu hết vào mắt, nghi ngờ càng sâu hơn.

Lý Minh Vũ do dự một lúc rồi đáp: "Cũng không có tiến triển." Hắn vẫn chưa quên, Diêu Côn cũng đã bị An Nhược Thần lung lay, trước khi lấy được chứng cứ thì không cần thiết phải tiết lộ chút thông tin nào.

"Tướng quân có từng thu xếp tra xét hay dự định gì không? Phía bên ta cũng có thể hỗ trợ giúp." Diêu Côn thử thăm dò lần nữa.

"Không có." Lần này Lý Minh Vũ đáp nhanh hơn.

Diêu Côn nhìn hắn chòng chọc, không hỏi thêm gì nữa. Ông ta để Giang Hồng Thanh dẫn Lý Minh Vũ đi lấy văn thư hồ sơ, lại dặn Lý Minh Vũ chuyển đạt lại với Long đại tướng quân ông ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc, mời Long đại tướng quân tối nay nếu có rảnh thì đến một chuyến. Lý Minh Vũ nhận lời, rồi cung kính thi lễ lui ra.

Diêu Côn còn gọi nha đầu Hầu Vũ cùng hai bố đầu khác đến, sai bọn họ tìm mấy người cải trang thành người bán hàng rong trong thành, theo dõi chặt đình Đình Tùng. Nếu mật thám cho rằng vụ án Lưu Tắc đã kết thúc, bọn chúng vẫn có thể dùng nơi đó để liên lạc, hoặc chỗ đó giống như ông ta suy đoán trước đó, treo chuông lên thì mọi nhà ở xung quanh đó đều có thể thấy, là địa điểm tốt nhất để truyền tin, như thế Lý Minh Vũ lấy chuông liên chứng tỏ có thể sau này sẽ còn xảy ra gì nữa. Không thể lơ là cảnh giác được.

Chuyện được sắp xếp rất nhanh, mà Lý Minh Vũ cũng lấy được văn thư rồi nên cáo từ rời đi.

Diêu Côn đợi đến đêm khuya nhưng vẫn không đợi được Long Đại đến. Hắn bèn sai người âm thầm đến lầu Tử Vân hỏi thăm, nói Long đại tướng quân đã về lại lầu Tử Vân từ khi trời tối.

Giang Hồng Thanh hỏi Diêu Côn, nếu như thế thì có nên phái người đến mời không.

Diêu Côn lắc đầu, "Nếu hãn không đến thì chỉ có hai khả năng, một là hãn không muốn đến, hai là Lý Minh Vũ không hề chuyển lời. Theo như ta thấy, khả năng thứ hai có vẻ lớn hơn. Nếu lmc cố ý lừa gạt thì nhất định hãn sẽ có kế hoạch. Chúng ta mà lại phái người đến thì ắt hãn hãn sẽ cảnh giác. Cứ để cho hãn cảm thấy không có chuyện gì xảy ra, rồi lại nhìn xem hãn muốn như thế nào. Ngày mai ta sẽ nói với Long tướng quân, xem xem là tình hình gì."

Đúng là Lý Minh Vũ không chuyển lời mời của Diêu Côn đến Long Đại. Hãn cứ cảm thấy hôm nay Diêu Côn có gì đó khác thường, trực giác cho rằng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao ngày mai hãn sẽ kết thúc tất cả những việc này, bất kể là hãn thành công lấy được chứng cứ hoặc xác nhận được mình đã bị lợi dụng.

Hơn nữa Lý Minh Vũ lại nghe phải một tin tức làm hãn rất không thoải mái, Long Đại muốn đưa An Nhược Thần cưỡi ngựa đi dạo. Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ, điều này làm Lý Minh Vũ mắng to trong bụng An Nhược Thần không biết xấu hổ. Vì vậy hãn càng không muốn báo lại chuyện với Long Đại. Đợi đến mai đi! Hãn lấy được chứng cứ rồi, sẽ vạch trần bộ mặt thật của An Nhược Thần.

An Nhược Thần thật sự cưỡi ngựa cùng Long Đại đi ra ngoài. Cưỡi ngựa là do Long Đại nói, tối nay hãn về muộn, nhưng thức ăn vẫn nóng hổi, còn cả canh nấu rất ngon miệng. Bát canh này làm hãn rất thoải mái, nên quyết định tối nay không luyện quyền cước. Hãn đi tìm An Nhược Thần, nói là nàng viết công hàm báo cáo rất tốt, nên hãn quyết định thưởng cho nàng, dẫn nàng cưỡi ngựa dạo chơi tiết Thanh Minh.

"Bây giờ ư?" An Nhược Thần ngẩn người. Viết bản báo cáo không tệ thì thôi cũng được đi, nhưng vào thời điểm này cưỡi ngựa ra ngoài chơi tiết

Thanh Minh, vậy rốt cuộc là đập thanh hay là đập đen vậy chứ.

Khóe miệng An Nhược Thần giật giật: "Tướng quân đi đập thanh, thật đúng là đặc biệt."

Long Đại hùng hồn nói: "Ban ngày không rảnh, giờ đã tối khuya, cổng thành cũng đã đóng, ở đó có cỏ xanh cho cô đập. Hơn nữa, quan trọng là đi đập thanh sao?"

Đúng đúng, tướng quân đại nhân huynh nói gì cũng đúng. An Nhược Thần ngây ngô hỏi: "Vậy quan trọng là gì?"

Long Đại ghen hòng, càng hùng hồn hơn: "Quan trọng chính là người nào đó luyện tập cưỡi ngựa thêm."

Vâng vâng, tướng quân đại nhân huynh nói gì cũng đúng.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 71

An Nhược Thần cười Chiến Cổ chạy chậm cùng Long Đại hai vòng, bỗng nảy ra một ý, nói: "Tướng quân, chi bằng huynh dẫn tôi chạy trong thành một lúc đi, bây giờ đêm khuya vắng người, trên đường không có ai, chạy cũng dễ hơn. Không phải như thế sẽ tập cưỡi ngựa tốt hơn ở giáo trường ư?"

Long Đại quay đầu nhìn nàng, An Nhược Thần vội nỏ nụ cười lấy lòng, chỉ còn thiếu nước vẩy đuôi mà thôi. Đi đi đi mà, chúng ta ra ngoài đi.

"Được." Long Đại dẫn An Nhược Thần cưỡi ngựa ra khỏi lầu Tử Vân, đi quanh trong thành. Dọc đường đi để An Nhược Thần dẫn đường, nàng chọn đại lộ thẳng mà cưỡi ngựa chạy, khá là vui sướng. Tiếng vó ngựa lộc cộc kèm theo tiếng cười của tướng quân, ánh trăng sáng tỏ, đèn lồng hai bên đường chiếu rọi, hết như mộng cảnh.

An Nhược Thần mỉm cười, cưỡi ngựa chậm lại, ngoảnh đầu nhìn Long Đại.

Nàng đi chậm Long Đại cũng đi chậm, hoàn toàn phối hợp với tốc độ của nàng.

"Thích lắm hả?" Long Đại hỏi nàng.

An Nhược Thần gật đầu.

"Nên điều quan trọng không phải là đi đạp thanh đúng không?" Long Đại nói, chờ nàng hỏi "vậy quan trọng là gì". Lúc ấy hẳn sẽ trả lời nàng rằng...

"Tướng quân, huynh nhìn xem, vì sao không có chuông nữa?"

Long Đại sức tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh Đình Tùng ở đằng xa kia, quả thật không còn chuông ở bốn góc nữa rồi.

Long Đại khẽ cau mày, thúc vào bụng ngựa, nói với An Nhược Thần: "Đi xem thế nào."

An Nhược Thần thở phào nhẹ nhõm, thật tốt quá rồi, xoắn xuýt một ngày không biết nên nói chuyện chuông bị người ta lấy đi với tướng quân thế nào, vì nàng không cách gì giải thích được vì sao lại biết được chuyện ấy. Giờ tự tướng quân phát hiện, vậy thì dễ làm rồi.

Long Đại đến đình Đình Tùng, đi một vòng thì phát hiện ra trong góc có người mai phục. Một bộ khoái trong đó thấy là Long Đại liền bước ra hành lễ trả lời. Long Đại nghe nguyên nhân xong liền để bọn họ tiếp tục theo dõi, còn mình đưa An Nhược Thần đến phủ thái thú.

Thái thú dc thấy Long Đại đến thăm như vậy thì giật mình. Sau khi nói rõ nguyên do sự việc với Long Đại thì đến lượt Long Đại giật mình. Là Lý Minh Vũ ư?

"Đúng là ta có dặn hần đến lấy văn thư hồ sơ. Nhưng lúc tối khi hần giao cho ta lại không nhắc gì đến chuyện đại nhân mời ta gặp mặt."

dc nói: "Nha sai dưới quyền ta nhìn thấy rất rõ, nói đúng là Lý Minh Vũ. Lý đại nhân thường xuyên qua lại nhà môn ta, nha sai kia biết hần."

Long Đại trầm ngâm: "Có lẽ hần cũng có cảnh giác. Hần không dám báo chuyện đại nhân dặn dò, ắt sẽ nhanh chóng có hành động, nghĩ chỉ cần qua khoảng thời gian này là được."

"Người của tướng quân, nên do tướng quân tra xét."

Long Đại gật đầu: "Hãng khoan bứt dây động rừng đã, ta sẽ phái người thăm điều tra kế hoạch và mục đích của hãn, phía đại nhân cứ tiếp tục theo dõi đình Đình Tùng đi."

Hai người cẩn thận bàn bạc một hồi, cuối cùng cũng định xong kế hoạch. Sau đó Long Đại dẫn An Nhược Thần về lầu Tử Vân.

Trên đường đi An Nhược Thần có hỏi tình hình, Long Đại chỉ nói đã chọn được tình nghi nội gián, cần phải điều tra thêm. Còn những việc khác không nói nhiều. An Nhược Thần cũng không hỏi nhiều. Sau khi về lầu Tử Vân thì cứ như bình thường, chăm sóc Chiến Cổ rồi về phòng nghỉ ngơi.

Long Đại cũng làm như không có chuyện gì đi về phòng, qua một lúc lâu mới cho gọi Tạ Cường đến. Tạ Cường phái tâm phúc đi theo dõi Lý Minh Vũ, xác nhận hãn đã ngủ trong phòng, thế là Tạ Cường đích thân lặng lẽ vào thư phòng của Lý Minh Vũ kiểm tra, vừa kiểm tra thì thật đúng là sấm sét giữa trời quang, cấp tốc báo lại với Long Đại.

"Hãn vẽ bản đồ bố trí phòng ngự ở cổng thành đông vô cùng cẩn thận, còn cả danh sách các binh tướng trực ca nữa. Bên dưới tủ giấu bình đèn dầu. Địa hình địa thế mấy dặm ngoài thành cũng được vẽ kỹ. Xung quanh liểu đình được đánh dấu cẩn thận. Hãn cũng vẽ lại tuyến canh phòng ở cổng thành buổi trưa nữa. Mấy tờ giấy đó có dấu hiệu lật xem đi xem lại rất nhiều lần, cũng có không ít chỗ gạch xóa sửa đổi, rõ ràng là đã suy nghĩ kỹ lưỡng."

"Vậy là hãn định hành động ở cổng thành đông ư?"

"Cổng thành canh phòng nghiêm ngặt, không xảy ra đại loạn được." Tạ Cường nói.

"Có lẽ đối với hãn mà nói, chỉ cần chút rối ren là đã đủ."

"Hắn định nhân lúc loạn để người nào đó chạy thoát ư?" Tạ Cường cảm thấy đây là khả năng lớn nhất.

Long Đại gật đầu, "Hôm nay chuông đã được tháo xuống, lại còn che giấu lệnh của thái thú... Có lẽ sự việc được định vào ngày mai chăng?"

"Không phải ngày mai thì cũng sẽ rất nhanh thôi." Tạ Cường nói: "Thuộc hạ sẽ lập tức phái người đến cổng thành đông mai phục ngay."

"Cũng phải bố trí người ở bốn cổng thành nữa, phòng ngừa đây chỉ là biện pháp che mắt của hắn, lặng lẽ mà làm, đừng phô trương. Còn nữa, phái hai người đáng tin cậy theo dõi hắn, nhớ căn dặn là trước khi thấy hắn có hành động ở cổng thành, thì bất kể hắn gặp ai, làm gì, cũng không được bại lộ, chúng ta phải bắt lớn."

Tạ Cường nhận lệnh lui xuống.

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, trong con hẻm cách lầu Tử Vân không xa, có hai bóng người gặp nhau. Một người vẫn đưa lưng về phía đầu hẻm, dậm chân một cái rồi vươn rộng tứ chi, giống như thư giãn sáng sớm bình thường vậy.

"Tại sao người lại mạo hiểm như thế."

"Một lần cuối thôi, hôm nay ta sẽ rời đi. Bên người đã sắp xếp thỏa đáng chưa?"

"Rồi. Đêm qua Long Đại tìm Tạ Cường dặn dò rất lâu, thư phòng của Lý Minh Vũ bị tra xét. Bây giờ hắn vẫn còn đang ngủ, mọi người đều theo dõi hắn, không ai để ý đến ta."

"Được. Chuyện của ta cũng đã giao phó xong rồi. Sẽ có người khác đến, hắn sẽ tìm người, nói mình họ Giải, hỏi người chuông có vang hay không, người chỉ cần đáp hai chuông mới đủ vang là được rồi."

"Biết rồi. Người phải đến đâu thế?"

"Ta đến quận Mậu làm chuyện trước đã, sau đó quay về Nam Tân. Hy vọng sẽ có một ngày, chúng ta có thể gặp lại nhau ở Nam Tân."

"Sẽ có. Đến cuối nghiệp lớn sẽ thành, lúc đó chúng ta phải uống ba trăm ly."

Sau lưng truyền đến tiếng cười khẽ, rồi tiếp đó không còn âm thanh gì nữa. Người đứng dựa ở đầu hẻm biết, Giải tiên sinh đã đi rồi. Lần từ biệt này, thật sự chẳng biết đến bao giờ mới có thể gặp lại.

"Ta họ Giải."

"Một chiếc chuông là đủ vang rồi."

Lúc đó hần nghe giọng nói liền biết ngay là ai, cùng được huấn luyện cùng ăn chung ở chung, vì đại nghiệp mà mỗi người một ngả ẩn nấp kẻ sung sướng người cực khổ, cuối cùng gặp lại nhau ở trong thành. Nào ai ngờ, rốt cuộc vì một đứa con gái thương nhân bình thường mà lại biến thành tình carnh hôm nay.

Người nọ lại đứng một lúc lâu rồi mới quay về lầu Tử Vân.

Thật ra Lý Minh Vũ cả đêm ngủ không ngon, vừa mở mắt lại cảm thấy tim đập nhanh hơn. Hần nhanh chóng thức dậy rửa mặt dùng cơm, tảng như mọi thứ đều bình thường. Nghe nói sáng sớm nay Long Đại đã đi doanh trại ngoài thành thì thở phào nhẹ nhõm. Hần xử lý xong mấy chuyện vặt vãnh rồi bàn giao nói là mình phải ra ngoài làm việc, sau đó đi ra ngoài.

Dọc đường đi đa nghi chú ý, không phát hiện có người theo dõi. Hần đến đình Đình Tùng, trong đình có mấy trưởng lão đang ngồi chơi đánh cờ, tốt lắm, hần giả vờ đi đến nhìn cờ một lúc, sau đó ngồi xuống. Vừa làm như không có chuyện gì ngăn phong cảnh, vừa dùng ngón tay sờ mép ghế, bên

này không có gì, lại nhìn cờ tiếp, đổi qua chỗ khác ngồi xuống. Lần này sờ thấy đồ, hắn bèn khom người sửa lại vạt áo cúi đầu nhìn, có một vật giống bọc giấy dầu bọc sách dính vào bên dưới ghế. Lý Minh Vũ nhanh chóng kéo bọc ra nhét vào trong ngực. Sửa lại vạt áo, nhìn bản thân hắn không có gì khác thường, vậy là bèn đứng dậy rời đi. Trong các vị lão đầu đánh cờ đó có một người là bổ khoái cải trang, lúc Lý Minh Vũ lại gần hắn rất căng thẳng. Cũng may Lý Minh Vũ không phát hiện ra điều gì. Muốn nhìn xem động tĩnh của Lý Minh Vũ nhưng lại sợ hắn phát hiện. Có điều khóe mắt liếc thấy hắn lấy được đồ từ phía dưới ghế. Lý Minh Vũ cầm đồ rồi rời đi. Bổ khoái ở sau lưng siết nắm đấm rồi thả ra, cứ liên tục mấy lần như vậy, đây chính là ám hiệu cho những người khác.

Hai bổ khoái khác lập tức đuổi theo, bám đuôi Lý Minh Vũ.

Bọn họ cũng đã nhận được chỉ thị, nếu Lý Minh Vũ gặp mặt ai thì chia nhau theo dõi, hắn gặp ai làm gì cũng không được bắt giữ, chỉ cần nhớ rõ chuyện hắn làm người hắn tiếp xúc là được.

Lý Minh Vũ rời đi một đoạn thì phát hiện có gì đó không đúng. Hắn nghi ngờ mình đang bị theo dõi.

Hắn điềm nhiên như không tiếp tục bước đi, nhưng khóe mắt lại luôn để ý xung quanh, càng lúc càng khẳng định, hắn đã bị người ta theo dõi. Hắn nhớ lại lời mật thám nói, tai mắt của An Nhược Thần rất đáng sợ.

Tim Lý Minh Vũ đập thành thịch, hắn vô cùng căng thẳng. Vốn kế hoạch là hắn về lâu Tử Vân trước, xem kỹ nửa chứng cứ này trước, nếu thật sự hữu dụng thì hắn sẽ xách đèn dầu đến cổng thành đông, tính buổi trưa làm một trận hỏa hoạn nhỏ, dẫn quân lính đi cứu hỏa, sau đó hắn chạy nhanh ra khỏi thành, lấy một nửa còn lại ở liễu đình. Còn nếu là vô dụng, hắn sẽ không đến cổng thành đông.

Nhưng bây giờ, hắn cảm thấy không cần nhìn cũng biết bằng chứng này là thật, bởi vì có người muốn cản hắn lại. Tai mắt của An Nhược Thần thật đáng sợ. Thậm chí hắn còn không xác định được liệu mình có đem được nửa chứng cứ về lầu Tử Vân hay không.

Trước mặt là một khúc quanh, đột nhiên Lý Minh Vũ vắt chân chạy như điên.

Người đang theo dõi hắn sững sờ, có nên đuổi theo hay không? Nếu đuổi thì bại lộ, nhưng không đuổi thì sẽ mất dấu.

Hai bố khoái đưa mắt nhìn nhau, đuổi!

Không chỉ bọn họ, mà cả những bố khoái khác và trinh thám Tạ Cường bố trí cũng bắt đầu chạy đuổi theo.

Lý Minh Vũ dùng hết sức mà chạy, hắn phải về lầu Tử Vân, nhất định phải về được. Cho dù không lấy được tất cả thì có một nửa này cũng được. Phải vạch trần nội gián, phải để tướng quân biết được yêu nữ kia nguy hiểm đến mức nào. Đó là một mối họa, rắc họa lên Long tướng quân, rắc họa lên Đại Tiêu bọn họ.

"Ở đó!"

Một âm thanh hét to.

Lý Minh Vũ liếc thấy ở cuối hẻm có người nhảy đến. Hắn cắn răng, luống cuống chạy bậy bạ, rẽ vào một ngõ rẽ rồi lại đi vào một khúc cua, gió lạnh vù vù tấp vào mặt hắn, trong tai như nghe thấy tiếng tim đập như trống. Dưới chân vấp phải hòn đá làm hắn suýt nữa ngã nhào xuống đất, không biết lùi phải cửa vào gì ở ven đường mà chân đau rát, có điều hắn cũng không màng nhìn. Hắn lao đi như điên, liều mạng xông về phía trước.

Lý Minh Vũ chạy ra đầu hẻm, nhưng thấy ở đầu đường có hai người lăm lét nhìn trái phải, rồi lao về phía hẻm. Hắn vội vã xoay người tiếp tục chạy, chợt lúc này thấy ven đường có con ngựa. Lý Minh Vũ vui mừng khôn xiết, mau chóng tháo dây cương ra rồi nhảy phốc lên.

Ngựa hí một tiếng, tung bốn vó phi đi. Lý Minh Vũ nghe thấy có người hô to: "Nhanh lên, hắt lên ngựa rồi!" "Đừng để hắt chạy mất!" Tiếng hô càng lúc càng xa, đã bỏ rơi được bọn họ!

Lý Minh Vũ không nhịn được mỉm cười, hắt có thể về lâu Tử Vân, hắt có thể an toàn quay về!

Ở đối diện phía trước có chiếc xe ngựa đi đến, Lý Minh Vũ điềm tĩnh kéo dây cương, quay đầu rẽ vào một lối nhỏ. Hắt biết con đường này, đi phía bên này sẽ đến gần lâu Tử Vân hơn.

Mừng rỡ như điên xông lên trước, hắt có cảm giác như mình là anh hùng gan dạ. Bỗng lúc này trước mắt tối sầm, một bóng người từ trên trời hạ xuống, xông đến trước mặt hắt.

Lý Minh Vũ hét lớn theo bản năng!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó liền im bật.

Nhưng đã có người nghe thấy, hắt lớn tiếng hét khiến mọi người đuổi về phía này. Có ba người đồng thời chạy đến, nhảy vào lối nhỏ, bỗng ngậy người như phỗng.

Lý Minh Vũ đổ xuống từ thân ngựa, cổ kê trên một tảng đá lớn ở ven đường, đầu ngẹo một góc rất mất tự nhiên, hai mắt trợn trắng, tứ chi mềm nhũn, không còn nhúc nhích.

Hắt ngã gãy cổ! Đã chết rồi!

Một lần nữa Giải tiên sinh đứng bên ngoài cửa hậu viện ở am Tịnh Tâm. Đèn lồng nơi cây táo được đặt dưới vòm cây, vườn rau vẫn thừa thớt như thế, để mặc đá lờm chớm không chịu lát lại.

Đúng là một sư thái cố chấp.

Giải tiên sinh đi về phía tường viện lại gần chỗ cửa trước, am trước đóng chặt, dán thông báo am chủ ra ngoài hóa duyên không có ở đây. Giải tiên sinh không chút do dự tung người nhảy vào trong am. Hẳn biết, trưa nay Tịnh Tâm sư thái sẽ không về.

Trong am vô cùng yên tĩnh, không có ai cả. Nhưng Giải tiên sinh vẫn bước đi nhẹ nhẹ, đi một vòng quanh hậu viện, hẳn thấy ở hậu viện treo hai phúc đèn, ngẫm nghĩ một hồi.

Vừa quay đầu lại thì thấy trên mặt đất có vẽ ô vuông.

Lần này Giải tiên sinh hừ lạnh trong lòng. Trong những năm hẳn tiếp xúc với Tịnh Duyên sư thái, nhưng cho đến bây giờ bà ta chưa từng vui đùa, chưa từng ăn Tết, cũng không thích đồ chơi, chứ đừng nói là để con của hương khách vẽ vờ lung tung ở nơi hậu viện này.

Ni cô này không phải người đáng tin cậy. Hẳn đã sớm có nghi ngờ trong lòng. Chắc chắn bà ta đã phản bội họ rồi. Hẳn phải tìm được bằng chứng, để khi quay về Nam Tần cũng không phải là hai tay rỗng.

Giải tiên sinh ngó nhìn xung quanh, đi đến trước cửa sương phòng khê đẩy ra, cửa không cài then, vừa đẩy là mở ngay. Hẳn đứng ở cửa nhìn một lúc, rất cẩn thận không bước vào ngay, hẳn biết Tịnh Duyên sư thái rất thích bài trí cơ quan. Chỉ một cái nhìn cũng có thể thấy, trong phòng rất đơn giản, một bàn một giường, không có gì đáng để tìm tòi tra cứu.

Hắn lại đi thẳng một đường đến tiền viện, cẩn thận dò xét khắp nơi, thậm chí ngay đến cả đế Quan Âm ngồi cũng khám thử, nhưng không tìm được gì khác thường. Thế là hắn lại quay về hậu viện. Lần này hắn trông thấy tiểu trác viện ở giữa hậu viện và tiền viện. Hắn lại gần nhìn, trên cửa có khóa xích, hắn kéo một cái, ổ khóa đã bị khóa rồi.

Tịnh Nhi ở trong phòng không có chuyện gì làm, đang mơ màng ngủ. Mỗi lần sư thái đi ra ngoài là cô bé lại bị giam trong phòng như thế này. Sư thái nói làm như vậy vì sự an toàn của nàng, mà trong lòng nàng còn cất chứa một bí mật, đương nhiên cũng cảm thấy như thế là an toàn.

Lúc này chợt nàng nghe thấy tiếng xích khóa bị kéo "lạch cạch", giật mình choàng tỉnh.

Tịnh Nhi chợt ngồi dậy. Động tĩnh này, không giống do sư thái làm.

Một tiếng "cộp" nhỏ vang lên, giống như có người buông lỏng tay, ổ khóa đập vào cửa. Tịnh Nhi hấp tấp bò dậy, kéo y phục đặt ở trên chân khoác lên người, nhanh chóng xuống giường. Phản ứng đầu tiên khi vừa đặt chân chạm đất là chui xuống gầm giường, nhưng vào rồi mới phát hiện gầm giường quá cao, không che không cản lại được, nếu có người mở cửa thì chỉ cần nhìn một cái là thấy ngay.

Cô bé lại cuống quýt bò ra. Nhớ lại cửa vẫn chưa cài then, bèn vội vã đi đến nhẹ nhàng cài then lại.

Lúc này lại nghe thấy hai tiếng "bịch" "bịch", hình như có người leo tường nhảy vào.

Có kẻ gian!

Tịnh Nhi bùm chặt miệng, hoảng sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Nàng nhìn quanh bốn phía, nhưng lại không tìm được chỗ có thể ẩn thân trong căn phòng nho nhỏ này.

Ngoài nhà có tiếng bước chân, Tịnh Nhi nghe không rõ ràng lắm, nàng cũng không dám đến sát cửa nghe ngóng, sợ tạo ra tiếng động dẫn dắt sự chú ý của người ta. Nàng đứng sau cửa lưng dán vào tường, không dám cử động. Lúc này dù có muốn chui xuống gầm giường cũng không kịp nữa rồi.

Có lẽ người ở ngoài phòng đang kiểm tra viện tử, qua một lúc lâu sau mới bắt đầu nhẹ nhàng đẩy cửa phòng này ra. Tịnh Nhi cắn môi, ngăn cản mình hét chói tai. Tim nàng đập nhanh hơn, thành thịch thành thịch, nàng sợ tiếng tim đập lớn sẽ kinh động đến người ngoài nhà, nhưng càng sợ thì tim lại càng đập mạnh.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Ánh sáng ngoài khe cửa bỗng bị chặn lại. Có thể là người ở ngoài dán mình nhìn vào bên trong qua khe cửa. Cả người Tịnh Nhi lạnh như băng, nhắm chặt hai mắt không dám nhìn. Người ở bên ngoài đợi một lúc, dường như đang quan sát động tĩnh. Không nhìn thấy nàng! Trong lòng Tịnh Nhi thầm tung hô.

Nàng mở mắt ra, nhưng lại thấy một thanh chủy thủ chen vào khe cửa, từng chút từng chút gạt then cửa lên.

Chỉ nghe thấy một tiếng "cạch" nhẹ nhàng, then cửa rơi ra khỏi chốt.

Tịnh Nhi trợn mắt nhìn chăm chăm vào cửa, lúc này lại nghe thấy bên ngoài có một âm thanh quen thuộc: "Người làm gì ở đây?"

Sư thái!

Lúc này Tịnh Nhi mới bắt đầu run lên, nước mắt sắp tuôn trào.

Giọng một nam tử cất lên: "Sao bà lại về rồi? Có chuyện rắc rối ư?" Có thể nhận ra hần vô cùng kinh ngạc.

"Có khi nào ta hành sự lại gây ra rắc rối chưa." Tịnh Duyên sư thái tiến lên hai bước, đứng trước mặt Giải tiên sinh.

Giải tiên sinh có vẻ bối rối, dù gì cũng bị người ta bắt gặp, nhưng rồi hần nhanh chóng khôi phục sắc mặt như thường, nói như tính nợ với Tịnh Duyên: "Ta để bà bám theo Lý Minh Vũ, bảo đảm hần phải lấy được đồ,

đưa về lầu Tử Vân, không được để xảy ra bất trắc giữa đường, sau đó buổi trưa ở cổng thành Đông, nhân lúc rối loạn mà giết hắn đi. Bây giờ mới canh mấy mà bà lại xuất hiện ở đây, còn dám nói không gây ra rắc rối sao?"

"Người nói để cho hắn lấy được đồ, hắn đã lấy được rồi. Người nói để hắn chết, hắn cũng chết rồi. Người nói phải để hắn lấy được đồ rồi đưa về lầu Tử Vân, cả thi thể hắn lẫn thứ đồ đó đều đưa về lầu Tử Vân cả rồi, có chỗ nào không đúng?" Tịnh Duyên sư thái lạnh như băng, bình tĩnh đáp lại.

Giải tiên sinh há miệng, nhất thời không phản bác được, rõ ràng chuyện không đúng, nhưng quả thật những chuyện hắn dẫn dò đều đã làm xong. Hắn khựng lại, cuối cùng cũng sức tỉnh: "Bà động thủ trước sao? Trên đường hắn quay về lầu Tử Vân bà liền động thủ?"

"Người có nói là không được sao?"

Giải tiên sinh giận tím mặt: "Ta đã nói rất rõ ràng rồi, mỗi một câu nói đều phải hiểu đi chứ. Bà lại dám làm bậy!" Đem đồ giấu tại lầu Tử Vân, sau khi hắn rời khỏi đây thì hắn ta sẽ bị giết nhằm trong hỗn loạn ở cổng thành, điều đó hoàn toàn không giống với việc mang theo chứng cứ quan trọng nhưng nửa đường lại bị giết hại!

Giải tiên sinh tức đến mức đỉnh đầu bốc khói. Ni cô điên khùng này, đúng là làm rối loạn lên hết cả!

"Nếu người chỉ cần giết người ở cổng thành đông vào buổi trưa thì để ta đến trưa đi tới đó là được rồi. Vì sao lại để ta đi từ sáng sớm. Hắn có lấy được đồ hay không, có về được nhà hay không, có liên quan gì đến ta đâu?" Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói: "Ta chỉ giết người, còn những chuyện khác không làm. Chính người cũng rất rõ ràng còn gì. Người muốn ta rời khỏi đây chính là vì muốn đến nơi này để điều tra."

Giải tiên sinh bị vạch trần ý đồ, sầm mặt đầy khó coi.

Tịnh Duyên sư thái lại nói: "Người xông vào trong am ta, ta rất không vui."

Giải tiên sinh nghe bà ta nói vậy, bèn dứt khoát nói thẳng: "Bà giấu ta chuyện gì đó, ta cũng không vui. Sao nào, bà muốn làm phản ư? Chỉ có người Tiêu quốc mới thích chơi thứ đồ như phúc đăng này, bà có được nó thế nào? Ô vuông vẽ trên mặt đất đó giống lũ con nít chơi đùa, bà có nó thế nào? Bên trong căn phòng này, bà đang cất giấu người nào?"

Hắn liền đẩy cửa phòng ra, cửa đập vào trên tường, Tịnh Nhi đang đứng trong góc tường sát cánh cửa, không dám hít thở tí nào.

Trong phòng không có một ai.

Giải tiên sinh ngẩn người, nhưng nhanh chóng phát hiện trên giường có chăn đệm được vén lên, dường như vừa mới có người ngủ dậy xong, trên bàn còn có đồ chơi nữa, nhìn kỹ thì chính là đồ của con nít.

"Rốt cuộc bà đang giấu ai?" Giải tiên sinh xoay đầu lại, nhìn chăm chăm Tịnh Duyên sư thái hỏi.

Tịnh Nhi nhắm hai mắt, nuốt nước miếng đánh ực. Sau đó cô bé nghe thấy sư thái nói: "Chuyện ta sẵn lòng để cho người biết thì tự ta sẽ nói với người. Nhưng nếu đã không muốn người biết thì dĩ nhiên sẽ không nói cho người. Người để ý quá nhiều rồi."

"Sẵn lòng?!" Giải tiên sinh giận dữ, "Bà đúng là to gan. Có thể do bà sẵn lòng hay không sao? Bảo bà làm gì thì bà phải làm cái đấy!"

"Thế ư?" Giọng của Tịnh Duyên sư thái vô cùng lạnh lùng.

Giải tiên sinh bước lên trước một bước, quát: "Ta cảnh cáo bà..."

Còn chưa dứt lời thì một thanh kiếm đâm thẳng vào ngực hắn.

Giải tiên sinh hít một hơi lạnh, hoàn toàn không dám tin. Hắn trợn mắt nhìn thanh kiếm, đau đớn từ lòng ngực lan khắp toàn thân.

Tịnh Nhi không trông thấy nên không biết chuyện gì đang xảy ra. Chỉ là nghe thấy Tịnh Duyên sư thái nói: "Ta ghét nhất là người khác cảnh cáo ta. Ta cũng ghét nhất người ta bảo ta phải làm cái này không được làm cái kia. Ta nói cho người biết, ta sẵn lòng giết người cho các người là bởi vì ta muốn giết người. Ta muốn giết người, vừa đúng dịp các người cầu ta giết người, chỉ thế mà thôi. Không phải ta sợ các người hay nợ gì các người. Hiếu chưa?"

"Bà..." Giải tiên sinh đau đớn không nói nên lời, máu nhuộm đỏ xiêm y hắn, hắn biết mình sắp chết rồi. Đột ngột như thế, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Nên bây giờ ta muốn giết người thì giết thôi." Mặt Tịnh Duyên sư thái không chút biểu cảm, "Chỉ đơn giản như vậy."

Tịnh Duyên sư thái đập một phát lên người Giải tiên sinh, rút kiếm ra. Giải tiên sinh ngã xuống đất, đau đớn thở dốc. Tịnh Duyên sư thái không chút do dự trở tay đâm một nhát kiếm xuống nữa. Nhất thời Giải tiên sinh không còn tiếng động gì.

Tịnh Nhi nghe thấy âm thanh, cũng đoán được bảy tám phần, toàn thân cứng lại vì sợ hãi.

"Con ở đâu?"

Qua một hồi lâu sau Tịnh Nhi mới phản ứng lại được, là Tịnh Duyên sư thái đang hỏi nàng. Nàng rất sợ, nàng cảm thấy mình nên trả lời ngay, thế nhưng dù có mở to miệng mấy vẫn không thốt nên lời, chỉ nghe thấy tiếng hai hàm răng của mình va vào nhau lập cập.

Tiếng động này làm Tịnh Duyên sư thái biết cô bé đang ở đây.

Bà ta đi đến, khép cửa lại nói: "Hắn ta chết rồi. Tạm thời con cứ ở yên trong phòng đi đã. Đợi ta dọn sạch rồi hẵng ra ngoài."

Giọng đầy bình tĩnh, hết như đang nói đợi ta nấu cơm xong rồi hãy đi ra.

Tịnh Nhi nhìn cửa phòng đóng lại, một lúc rất lâu sau mới từ từ hoàn hồn lại, hai chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất.

Tịnh Duyên sư thái cũng không để ý đến phản ứng của Tịnh Nhi, không đi vào phòng kiểm tra xem tình trạng của cô bé, không an ủi cũng chẳng giải thích. Bà ta gác thi thể của Giải tiên sinh lên vai, khiêng ra khỏi cửa viện, thuận tay cầm lấy cây cuốc cắm ở cạnh vườn rau, rồi tìm đại một nơi ở cách đó không xa để đào hố chôn thi thể.

Sau đó bà ta quay trở lại, xách một thùng nước xối xả vết máu giữa sân, không thể dội xóa sạch hẳn được. Nhưng bà ta cũng chẳng để ý. Dọn dẹp đồ đạc xong, quay về phòng múc nước tắm rửa thay quần áo, tiếp tục làm cơm trưa.

Thi thể của Lý Minh Vũ bị đưa về lầu Tử Vân, Tạ Cương, Tưởng Tùng đi trước xử lý sự vụ, Long Đại nhận được tin cũng nhanh chóng chạy về.

Tìm được hai cuốn sách bọc trong giấy dầu trên thi thể Lý Minh Vũ, còn có cả một tờ giấy hoa tiên. Trên giấy hoa tiên viết: Những thứ này có thể xem là chứng cứ chỉ An Nhược Thần là gian tế, để quân đội và nha môn kiểm tra nghiêm ngặt nàng ta.

Trong hai cuốn sách này, một cuốn là danh sách mỏng, viết tên của một vài mật thám trong thành Trung Lan, nhưng đa số đối với mấy người Long Đại mà nói thì đều là vô dụng. Gì mà Từ bà mối, Lưu Tắc, Lâu Chí vân vân, người thì chết kẻ thì đã được điều tra, không có gì mới mẻ. Chỉ là trong đó có xen lẫn tên của An Nhược Thần.

Một cuốn sách dày khác ghi chép lại quá trình làm sao chiêu mộ được các mật thám. Trong đó An Nhược Thần là do Từ bà mỗi chiêu mộ, nội dung không khác những gì An Nhược Thần đã nói ở nha môn. Bên trên có ghi, sau khi Từ bà mỗi chết, mượn cái chết của nàng ta và mất tích của An Nhược Phương, để An Nhược Thần cầu quan phủ và quân đội giúp đỡ, nhân cơ hội đó trà trộn vào quân, lấy được tình báo quân đội. Nếu tình hình thích hợp thì dụ dỗ Long Đại, mê muội ý chí, từ đó lấy được ý tưởng sách lược. Nếu như có nhu cầu thì có thể tiến hành kế hoạch ám sát.

Long Đại nhanh chóng đọc qua hai cuốn sách này, nhướn lông mày nói: "Không có?"

"Vâng." Tạ Cường đáp, "Sau khi hãn lấy những thứ sách này ở đình Đình Tùng xong, phát hiện có người theo dõi thì lập tức chạy trốn như bay." Rồi hãn thuật lại lời của trinh thám và chúng bồ khoái. Cướp ngựa, lúc chạy trốn không ngồi vững nên ngã gãy cổ.

Tường Tùng hậm hực nói: "Thì ra nội gián chính là hãn, đúng là không ngờ nổi. Cũng khó trách quân lệnh và tuyến phòng ngự lại bị tiết lộ, tất cả văn thư hồ sơ ghi chép đều qua tay hãn, mà hãn cũng biết hết tất cả phòng vệ canh gác ở lầu Tử Vân."

"Có lẽ hãn định để Mẫn công tử kia chạy thoát, sau đó lấy mấy chứng cứ này để chứng minh mật thám trong quân chính là An quân sự. Như thế vừa giữ được đầu sỏ mật thám, mà đồng thời cũng giải quyết được án cũ nội gián trong quân." Tạ Cường nói: "Nếu An quân sự bị xác nhận là nội gián, như vậy vụ án mật thám nàng tra được từ trước cũng sẽ bị nghi ngờ, mà tướng quân cũng sẽ bị đổ thừa."

Long Đại gật đầu, suy nghĩ rồi nói: "Gọi An quân sự đến đây." Một vệ binh lĩnh mệnh đi. Long Đại lại khoát tay: "Đưa thi thể đi đi, không cần để nàng ấy thấy."

Một lát sau, An Nhược Thần đến. Nghe nói đã phá được án gian tể trong quân, mà tội phạm lại chính là Lý Minh Vũ, lòng không khỏi hốt hoảng. "Lý trưởng sử luôn trung thành tận tâm với tướng quân kia mà."

"Đó chỉ là bề ngoài thôi." Tướng Tùng vẫn còn tức giận. Cho dù Lý Minh Vũ hay bộ hạ trực thuộc quyền hãn, lại gây ra tai vạ này, đúng là làm mất mặt hãn.

Tạ Cương nói qua chuyện một lần với An Nhược Thần, đưa tranh vẽ ghi chép, đèn dầu lúc Lý Minh Vũ mưu đồ, còn cả hai cuốn sách kia cho nàng xem.

An Nhược Thần nhìn mấy tờ kế hoạch ở cổng thành: "Đây đúng là bút tích của y sao?" Thật ra nàng cũng nhận ra, nhưng vẫn không dám tin.

"Biết người biết mặt nhưng không biết lòng." Tướng Tùng vô cùng tức giận, vỗ một chưởng làm gãy một góc bàn sách.

An Nhược Thần há miệng rồi lại khép lại. Chứng cứ xác thật, lại bắt ngay tại trận, mà thân hình của Lý trưởng sử cũng rất khớp với miêu tả của Lục đại nương về người lấy chuông kia. nàng không biết nên nói gì cho phải nữa.

"Cô cũng thấy rõ chứ?" Long Đại hỏi An Nhược Thần.

An Nhược Thần gật đầu, đặt hai cuốn sách kia lại trên bàn, đúng là viết rất ra ngô ra khoai. "Mực bút là kiểu mới." Nàng nói. Đây là phương pháp mà tướng quân đã dạy nàng nhận biết, khoan hẵng nói mình là người trong cuộc nên biết nội dung là giả, chỉ cần dựa vào điều này thôi cũng biết sách là giả.

Một phòng im lặng không tiếng động, cũng không có tiếng thở dài.

Một lát sau, Long Đại nói: "Nếu đã như thế thì cứ vậy đi. Chớ để lộ chuyện này ra ngoài, cũng không phải chuyện thể diện gì. Quân uy bị tổn hại, quân kỷ không giữ được, đúng là xấu hổ."

Tướng Tùng căn rằng: "Mặt tướng biết tội."

Long Đại lại nói: "Ta đi thông báo một tiếng với thái thú đại nhân đã, để bên ngài ấy cũng có xử lý ổn thỏa."

An Nhược Thần cười Chiến Cổ, chạy theo sau Long Đại, lúc này tự nàng cảm thấy cười ngựa đã có tiến bộ hơn. Nhưng đi một đoạn lại phát hiện không đúng, này là cười đi đâu đây?

Long Đại đáp rất hiển nhiên: "Chơi tiết thanh minh thôi."

An Nhược Thần: "...". Thật sự là đi chơi lễ sao?

Kết quả Long Đại đưa nàng đến cổng thành đông, chạy một vòng quanh liêu đình. Xuống ngựa ở liêu đình, cẩn thận tra xét xung quanh một lần, mấy người mai phục của nha môn, quân đội đều đã rút lui, chung quanh không một bóng người. Long Đại lại xem kỹ nóc đình ghế đá và cột ở trong đình, nhưng không có bất kỳ ký hiệu hay vật phẩm gì.

An Nhược Thần ngồi trong đình, nhìn động tác của Long Đại mà hỏi: "Tướng quân, huynh thấy có chỗ nào không đúng sao?"

Long Đại cũng ngồi xuống, đáp: "Chứng cứ chỉ rõ mật thám là hãn quá đầy đủ, còn chứng cứ bảo cô là mật thám thì có vẻ qua loa quá."

Đầu An Nhược Thần đầy dấu chấm hỏi.

Long Đại giải thích với nàng: "Hãn mạo hiểm lớn như vậy, thu lấy vật chứng muốn hãm hại cô ở đình Đình Tùng, nếu hãn muốn dùng vật chứng này để cáo trạng cô với ta, hoặc cáo trạng với quan lớn hơn ta rằng cô là

mật thám, còn ta bị cô mê muội, vậy thì chứng cứ này chuẩn bị không chu đáo lắm."

"Cũng không phải là do y chuẩn bị, là Giải tiên sinh giúp y chuẩn bị mà. Y chỉ là đi lấy về thôi." An Nhược Thần đoán, "Nếu y bình an vô sự, có lẽ y cũng có thể nhận ra đồng chứng cứ này là vô dụng, sẽ không định sử dụng. Nói không chừng sẽ còn tranh chấp với Giải tiên sinh một phen cũng nên, các người làm việc không tỉ mỉ thì bảo ta làm việc thế nào đây? Thật ra thì như đã nói, tôi cảm thấy viết rất ra hình ra dạng, nội dung đầy đủ, suy đoán hợp lý. Lại rất khớp với những gì tôi nói. Không chừng sẽ có quan gia kết luận đây là bằng chứng."

Long Đại đuổi người ngồi dựa ra sau, dáng vẻ uể oải lại mẫn nguyện, nói: "Có mấy điểm. Một là hãn cần phải giải thích rõ vì sao lấy được nó. Hai là làm sao hãn phán đoán được nội dung là thật hay giả. Ba là hãn cần phải đối chất với cô. Một khi hãn cầm được cái gọi là chứng cứ cáo trạng cô, hãn sẽ rất dễ để mình rơi vào tình cảnh vu cáo. Người vu cáo người khác là mật thám, có thể chính là mật thám thật. Không phải hãn không hiểu đạo lý này."

"Nên rất có thể y sẽ không đem những thứ này đi để tố cáo. Y không biết bên trong đựng cái gì. Y chưa kịp mở ra thì đã bị ngã chết." An Nhược Thần lặp lại điểm này lần nữa. Nghĩ lại mà vẫn chưa tiếp thu nổi, dù sao cũng là người quen ngày ngày gặp mặt, đột nhiên nói không còn là không còn nữa, "Nếu không phải tối qua chúng ta phát hiện không thấy chuông, có lẽ Lý trưởng sử sẽ không phải chết, có lẽ về sau chúng ta sẽ có cơ hội khác phát hiện sơ hở của hãn."

Long Đại lắc đầu: "Không phải do chúng ta phát hiện không thấy chuông đâu. Mấu chốt là ở phía thái thú đại nhân, có nha sai đã thấy Lý trưởng sử tháo chuông nên báo cho thái thú. Thái thú muốn tìm ta hỏi, cố ý để Lý trưởng sử chuyển lời, kết quả Lý trưởng sử lại che giấu. Trước khi chúng ta

phát hiện không có chuông, thái thú đại nhân đã sắp xếp bồ khoái ẩn nấp ở đó rồi, nhớ không?"

An Nhược Thần nhớ lại quả thật ở đình Đình Tùng có người bước ra hành lễ với tướng quân. Nên tướng quân với thái thú đại nhân vừa chạm mặt, liền phát hiện ra vấn đề của trưởng sử đại nhân. Đợi đã, An Nhược Thần hỏi: "Tướng quân, huynh nói có nha sai thấy Lý trưởng sử đi tháo chuông, là thấy có người lấy đi hay là thấy Lý trưởng sử vậy?"

"Thấy rõ diện mạo, lại nhận ra, chính là Lý Minh Vũ."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 73

An Nhược Thần mở rộng miệng, rõ ràng lúc Lý Minh Vũ đi tháo chuông là khi trời vừa tảng sáng, ánh sáng không đủ, trừ khi lại gần thì không thể nào thấy rõ tướng mạo được, nhưng nếu đến gần, lại còn nhìn đối mặt như thế, ắt hẳn Lý Minh Vũ sẽ phát hiện ra. An Nhược Thần áp ứng: "Tướng quân, nếu như, tôi nói là, nếu như Lý trưởng sử bị người ta hại thì sao?"

Long Đại nhìn nàng với vẻ hứng thú, ngồi thẳng dậy: "Nói thử xem nào."

An Nhược Thần nghĩ một hồi: "Tôi cảm thấy những điều tướng quân nói có lý. Nếu y là mật thám thật, chuẩn bị chứng cứ để vu hại tôi như thế thì quả thật có phần qua loa rồi. Giải tiên sinh hay Mẫn công tử đều làm việc luôn cẩn trọng, huynh nhìn vụ án của Từ bà mối, Trần lão đầu mà xem, hẳn đều không để lại chứng cứ gì để có thể truy ra hẳn cả. Bao gồm cả việc lần này Lý trưởng sử ngã chết, cũng không để lại bất kỳ manh mối nào liên quan đến Giải tiên sinh hay Mẫn công tử cả. Chỉ có mỗi manh mối là Lý trưởng sử phạm án, không phải thế sao?"

Long Đại gật đầu: "Nếu thật sự là như thế thì chúng ta lại quay về điểm xuất phát rồi."

"Không chỉ quay lại điểm xuất phát, mà còn hy sinh một nhân tài luôn trung thành tận tâm với tướng quân."

Long Đại quay đầu sang nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng như làn nước, mở miệng nói chuyện, âm thanh cũng đầy dịu dàng: "Cô biết là hẳn ta không thích cô mà."

"Thế thì có sao chứ." An Nhược Thần càng nghĩ càng khổ sở, "Y trung thành với tướng quân là đủ rồi. Nói không chừng cũng vì không thích tôi nên mới bị mật thám lợi dụng. Có lẽ Lý trưởng sử muốn dốc sức bảo vệ tướng quân, thanh trừng yêu nghiệt bên người tướng quân."

Long Đại cau mày: "Nếu là thế thì ta sai rồi. Hắn từng nói với ta cô không tốt, có nghi ngờ về cô, ta nghe mà tức giận, chỉ nói hắn lo lắng thừa thãi mà không giải thích trấn an kỹ."

"Cũng không cần phải tức giận, rất nhiều người không thích tôi mà." An Nhược Thần vận ngón tay, "Lúc tôi ở nhà, gần như không có ai thích tôi."

"Ta thích cô."

An Nhược Thần sửng sốt. Quay đầu sang nhìn Long Đại.

"Ta thích cô." Long Đại lặp lại gần nữa.

An Nhược Thần càng sửng sốt hơn.

"Dù đây không phải là thời cơ tốt, vào lúc này mà nói thế thì có vẻ không hợp tình với Lý trưởng sử lắm, nhưng ta thấy hình như chưa tìm được thời cơ tốt để nói."

An Nhược Thần ngậy ra như phồng.

Long Đại đợi cả buổi, không nhìn được nhướn mày, có chút thẹn quá hóa giận: "Vẻ mặt này của cô là gì thế, ta nói như thế mà cô chỉ phản ứng vậy thôi à?"

Thật lâu sau An Nhược Thần mới thốt ra câu hỏi thành khẩn: "Bây giờ nói đến đâu rồi?"

"Nói đến chỗ bản tướng quân không muốn nói chuyện với cô nữa." Long Đại giẫm đất đứng lên, xoay người rời đi.

An Nhược Thần sợ hãi nhảy căng lên, vội vã đi theo, "Tướng quân."

Long Đại không đếm xỉa gì đến nàng, tháo dây cương của Như Phong, chuẩn bị trở về.

"Tướng quân." An Nhược Thần cũng không biết nên đỡ tướng quân trước hay tháo dây Chiến Cổ trước, nếu không để tướng quân chưa được đỡ nhảy lên ngựa chạy đi mất thì dù nàng có tháo dây buộc Chiến Cổ cũng sẽ không kịp.

"Tướng quân." Vẫn nên đỡ tướng quân trước đi.

Long Đại chợt xoay người lại, cúi đầu xuống, mũi nhắm vào mũi An Nhược Thần, hỏi nàng: "Vừa rồi ta đã nói gì?"

"Tướng quân không muốn nói chuyện với tôi." An Nhược Thần biết điều thừa.

"Đúng thế, không muốn nói chuyện với cô nữa." Long Đại phóng người lên ngựa, thúc vào bụng ngựa rồi đi.

An Nhược Thần lại tròn tròn mắt, không phải chứ, giận thật đấy à? Vội vã tháo dây buộc Chiến Cổ, giục ngựa đuổi theo. Được rồi, cũng may tướng quân không vui nên không khó để đuổi theo lắm.

Sắc mặt Long Đại rất khó coi, An Nhược Thần len lén nhìn mấy lần, không dám bắt chuyện. Long Đại cũng chẳng nói gì, cho đến khi đi qua cổng thành đông, bỗng Long Đại bảo: "Chuyện của Lý trưởng sử còn phải điều tra thêm. Trước hết cô đừng để lộ điều gì, nếu hãn thật sự bị lợi dụng chịu tiếng oan thì phải để cho mật thám thật yên tâm đã, chúng tưởng rằng đã được như ý thì sẽ lơ là, khi ấy chúng ta mới có cơ hội."

"Vâng vâng." An Nhược Thần vội đáp. Nhắc đến chuyện điều tra án là lại đỡ hơn nhiều, đầu óc của nàng lại khôi phục bình thường.

Tối hôm đó, An Nhược Thần ngủ không ngon. Hễ nhắm mắt là lại nghe thấy Long Đại nói "ta thích cô", nhắm mắt lần nữa lại nghe thấy Long Đại nói "ta không muốn nói chuyện với cô nữa".

An Nhược Thần thở dài, còn không bằng nghĩ thật kỹ chuyện của Lý Minh Vũ, y là mật thám thật hay giả? Nằm nghĩ một hồi, nhắm mắt lại lại nghe thấy Long Đại nói "ta thích cô". An Nhược Thần thầm gào khóc, kéo chăn qua đầu chôn mình lại, kết quả vẫn nghe thấy Long Đại nói "ta không muốn nói chuyện với cô nữa". An Nhược Thần tìm Lục đại nương xác nhận lại một lần, lúc Thôi cô nương thấy có người tháo chuông, với sắc trời ngày hôm ấy thì liệu đứng từ xa có thể thấy rõ ngũ quan diện mạo không? Lục đại nương đáp, sắc trời rất tốt, không thấy rõ được. An Nhược Thần bèn biết trong nha môn đã có người bị mua chuộc. Chí ít bây giờ có thể chắc chắn là nha sai bảo nhìn thấy dáng vẻ của Lý trưởng sử đó.

Sau đó An Nhược Thần lại phát hiện ra, nàng bị Long đại tướng quân ghê lạnh. À, không đúng, giữa nàng với tướng quân không nên dùng từ "ghê lạnh" được, tướng quân bận rộn, bình thường bọn họ cũng không gặp nhau là mấy, đây là chuyện rất bình thường. Lúc ấy tướng quân nói thích, có lẽ là muốn bày tỏ khen ngợi mà thôi. Vì nàng có thể hiểu được những điều tướng quân nghi ngờ với vụ án này.

An Nhược Thần quyết định âm thầm điều tra nha sai đó trước. Thế là nhân cơ hội tiễn Phương quản sự Phương Nguyên về phủ thái thú, nàng đến nha môn một chuyến, trùng hợp là gặp phải An Chi Phủ đang gõ trống báo án.

Hai cha con nàng đã lâu không gặp, nhưng gặp lại thì mắt lớn trừng mắt nhỏ. Trùng cả buổi, An Chi Phủ hừ lạnh một tiếng quay phắt đầu đi. An Nhược Thần có thể đoán được ông ta đánh trống là vì chuyện gì, thật muốn ở lại xem ông ta mất mặt, nhưng thấy An Nhược Hi bên cạnh thì lại thôi. Nếu sau này cho nàng một mối hôn sự thì vẫn nên giữ lại đường sống thì hơn.

An Nhược Thần liếc nhìn An Chi Phủ rồi rời đi.

Đàm Thị trợn mắt nhìn bóng lưng của nàng mà giậm chân, mắng vốn đôi câu rồi lại được An Nhược Hi khuyên can.

Lần này An Chi Phủ đến là để cáo trạng Lưu Đức Lợi của thương bạc ti chèn ép bách tính, vợ vét tài sản tiền bạc. Đây là kế hoạch mà ông ta dày công suy nghĩ, lại trải qua một phen bàn bạc với An Vinh Quý và Lưu Đức Lợi. Dù sao Lưu Đức Lợi đã mất thế mà vào ngục rồi, nếu bị hấn đâm thọc, nói là do bọn họ dụ dỗ hấn phạm luật để thả hàng thì chi bằng tố cáo hấn ức hiếp dân chúng trước.

Kết quả màn cáo trạng này lại "cực kỳ bi thảm", Lưu Đức Lợi được gọi đến đối chất trực diện với An Chi Phủ. Lưu Đức Lợi phủ nhận toàn bộ, nói chưa từng thương lượng móc nối chuyện hàng hóa ngọc thạch của An Chi Phủ bao giờ. Hàng đã đến mà An Chi Phủ không lấy, đặt trong kho của thương bạc ti rất lâu mới chịu đến lấy. Tất cả đều dựa theo quy củ mà làm rõ ràng, nào có phạm luật?

An Chi Phủ lại không thể kéo Tiền Bùi vào, đành phải nói là lúc ấy đã cầu xin Lưu Đức Lợi nhiều lần, rồi cũng ăn mấy bữa cơm, tại sao không thừa nhận chứ. Kết quả thái thú kiểm tra hồ sơ, đúng là sổ hàng kia đã sớm đến từ trước khi ông ta hạ lệnh đóng cửa biên giới, đúng là nằm trong kho của thương bạc ti rất nhiều ngày, sau đó An Chi Phủ mới đến ký tên lấy đi. Trong danh sách Lưu Đức Lợi nhận hối lộ cũng không có khoản nào của An Chi Phủ.

Đây là vu cáo còn gì! Diêu Côn rất mất hứng, thẩm tra nửa ngày, lật xem rất nhiều hồ sơ, nhưng lại lãng phí từng ấy thời gian sức lực, tưởng ông ta rảnh lắm hay sao. Bình thường ắt hấn thương bạc ti là miếng mỡ của thương nhân, nhưng An Chi Phủ lại muốn nhân cơ hội mà đánh một phát để hả giận, đúng là không ra thể thống gì cả. Có oan báo oan, có án thì tố,

còn nếu không có mà đi gây sự, đánh! Nếu không sau này mọi người rảnh rồi không có chuyện gì lại chạy đến tố cáo thì còn ra thể thống gì.

Vậy là An Chi Phủ bị đánh hai mươi gậy, ném ra khỏi nha môn.

Người An gia trợn mắt há mồm, như sấm giữa trời quang. Lấy số hàng này vốn không phải vi phạm luật gì, vậy mà trước đó Tiền Bùi lại nói cứ như sắp bị chém đầu đến nơi rồi. An Chi Phủ bị đưa về nhà thì nổi cơn tam bành, mắng chửi Tiền Bùi đã đào hố hại ông ta cùng An Nhượng Thần cố tình bần tin cho bọn họ suốt ba ngày ba đêm.

An Nhượng Hi tức đến mức ngủ không ngon giấc, không dám xuất hiện trước mặt cha, lại còn bị mẫu thân dạy dỗ. Muốn đi tìm An Nhượng Thần tính sổ, nhưng lại phát hiện chuyện này vốn không phải lỗi của người ta. Không phải chuyện phạm luật là do các người nói sao? Trách được ai đây!

An Nhượng Thần nghe tin An Chi Phủ bị đánh mà lòng sung sướng gì đâu, nhưng sau đó lại bị sầu lo đè nén.

Không biết Giải tiên sinh là ai, chưa bắt được Mẫn công tử, chân tướng vụ án của Lý Minh Vũ không rõ ràng, sau khi Phương quản sự về phủ thái thú thì An quản sự nàng liền bận việc nhiều hơn, bây giờ còn phải cộng thêm vấn đề hóc búa là đồ dành tướng quân.

Theo An Nhượng Thần thấy, trước mắt mà đồ tướng quân là khó nhất. Nếu không làm xong chuyện này thì những chuyện khác cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nàng không nghĩ ra được cách gì hay để đồ tướng quân, lần nào tướng quân cũng đi sớm về trễ, không còn đến tìm nàng đi dạo hay cười ngửa nữa, ngay đến cơ hội để nàng thử mấy biện pháp ngốc nghếch cũng chẳng có.

Nếu vào lúc này mà xảy ra thêm chuyện gì mà bảo nàng đi ôm chân tướng quân khóc kể lẽ thì... An Nhượng Thần nghĩ đến đây thì nổi một lớp da gà.

Nếu không thì phải có manh mối gì đó để nàng có thể nghiêm túc thảo luận "quốc gia đại sự" với tướng quân, ừm, cái này khá hữu hiệu. Trước kia bọn họ toàn như thế. Nhưng nàng cân nhắc và thu thập tin tức, ngoài biết nha sai ngục tạo chứng cứ vu hại Lý Minh Vũ tên là Giang Mẫn ra thì không biết thêm gì. Ít nhất nàng phải tìm được điểm có thể nói chuyện, mới có thể chỉ trích Giang Mẫn, để các vị đại nhân đi kiểm tra.

Vẫn rầu rĩ lắm, thì ra muốn "dụ dỗ" tướng quân không phải là chuyện dễ dàng gì.

Sáng sớm ngày hôm đó, trời còn chưa sáng mà An Nhược Thần đã vội vã dậy, vờ đến chuồng ngựa bận chải lông Chiến Cổ rồi cho nó ăn, sau đó đợi Long Đại. "Dụ dỗ" không thành thì "tình cờ gặp mặt" vậy.

Thật đúng là "tình cờ gặp mặt". Long Đại tới chuẩn bị ngựa để lập tức xuất phát, thấy An Nhược Thần cũng không nói gì, chỉ nhú mày.

Trong lòng An Nhược Thần gào to - thế này là ý gì đây?

"Chào An quân sự buổi sáng." Mấy vệ binh chào hỏi nàng.

Điều này đã nhắc nhở An Nhược Thần, nàng cũng vội nói: "Chào tướng quân buổi sáng."

"Ừ." Long Đại đúng là trầm tĩnh.

Trong chúng vệ binh người lên ngựa thì lên ngựa, người vuốt ve ngựa thì vuốt ve thân thiết. Phu xe đã sớm đưa Như Phong đến, Long Đại không nhìn An Nhược Thần nữa mà phóng người lên ngựa. An Nhược Thần thấy lòng mình rất tổn thương, Long Đại ngoái đầu lại nhìn nàng, nàng lại tràn đầy sức sống.

Kết quả Long Đại hỏi nàng: "Mới sáng sớm An quân sự đã đến đây, liệu có gì muốn nói với ta sao?"

An Nhược Thần há miệng, muốn nói "tướng quân à chúng ta hòa thuận lại đi", nhưng không dám thốt thành lời, vô cùng lúng túng, như thể bọn họ đã "hòa thuận" lại vậy, còn nếu nói "tướng quân à huynh đang phát cái gì thế chứ" thì liệu tướng quân có phát cái hơn nữa không. Haiz, cho nên nếu có thể nói chuyện đằng hoàng thì tốt quá rồi. Bỗng An Nhược Thần nghĩ đến một chuyện, vội thưa: "Vẫn mãi không tìm được cơ hội nói với tướng quân, không phải tôi đang qua lại với muội muội sao, tôi đã đồng ý với muội ấy là sẽ tìm mấy hôn sự tốt ở quận ngoài cho muội ấy, không biết tướng quân có quan hệ mạng lưới gì với quận ngoài có thể giới thiệu cho tôi được hay không, tôi đi tìm mấy bà mai nói chuyện, rồi gặp vài vị công tử xem sao."

Lời càng lúc càng nhỏ đi, bởi vì sắc mặt Long Đại càng ngày càng khó coi. An Nhược Thần lại muốn thở dài, quả nhiên lòng tướng quân như mò kim đáy bể, rõ ràng trước kia đã thông qua chuyện này với hắn rồi mà, chỉ là mãi không nghiêm túc thảo luận mà thôi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Long Đại nghiêm mặt nói: "Nếu vừa ý công tử tốt ở quận ngoài, mà công tử tốt đó cũng vừa ý cô thì làm thế nào?"

An Nhược Thần vội vã nịnh nọt thể hiện trung thành: "Tôi là quân sự của tướng quân, một lòng trung thành với tướng quân, tận tâm tận lực làm việc cho tướng quân, tuyệt đối sẽ không bị công tử nào mê hoặc cả."

Long Đại không hề muốn để ý đến nàng, thúc ngựa rời đi.

An Nhược Thần ngẩn người, thở dài một hơi, thật sự có thể bay đến tận cổng thành Đông.

Tính toán một lúc, vẫn nên tìm cơ hội khác để hòa giải với tướng quân vậy.

Có điều ngày hôm đó vì chuyện nhị muội tìm bà mối mà đắc tội với tướng quân thì nhị muội đến.

Lúc này An Nhược Hi không tức giận kích động cũng chẳng còn lấy lòng nữa, nàng ta đi vào ngồi xuống, uể oải lại lạnh lùng mà nói: "Ta vốn không muốn đến, nhưng hôm qua Tiên lão gia đã đến nhà thăm cha, bảo ta đến nói một chuyện với tỷ."

"Ồ." An Nhược Thần tỉnh bơ như không, dù sao chắc chắn cũng chẳng phải chuyện gì hay ho.

"Dựa theo chủ ý của tỷ, cha đã đến nha môn tố cáo, sau đó lại bị đánh, chắc tỷ biết chuyện này rồi. Có phải cười nhiều lắm không?"

"Cũng tạm." Biểu cảm của An Nhược Thần không có vẻ gì là hứng thú.

"Chuyện này cũng phải trách Tiền lão gia, cha bị lão ta đào bẫy, bị ăn gậy còn phải vờ vui vẻ tiếp đón. Hẳn tỷ cũng sung sướng lắm chứ gì."

"Chắc là thế." An Nhược Thần không có phản ứng gì quá mức.

Kết quả An Nhược Hi lại vô cùng bình tĩnh, không hề nổi giận mà chỉ nói, "Dù sao thì, ta cũng thấy rõ là thật sự hai tỷ muội ta dù có làm gì cũng không cải thiện được quan hệ, chỉ bằng lợi dụng nhau đi. Ta đến tìm tỷ cũng không lấy được tin tức gì có lợi, nhưng chí ít mỗi lần về nhà có thể để ta yên tĩnh một lần thì ta sẽ lại đến."

"Ta đã nhờ người tìm bà mỗi ở quận ngoài rồi." Phương quân sự làm chuyện này còn đáng tin hơn cả tướng quân đại nhân, "Mặt mũi cũng được, đợi qua Tết ta sẽ đích thân đi một chuyến xem xét."

An Nhược Hi ngẩn người, sau đó lạnh nhạt nói: "Đợi tỷ đi gặp thật rồi hãy nói, chứ nói miệng thì ta không dám tin."

"Vậy rốt cuộc Tiền lão gia bảo muội chuyển lời gì?"

"Lão ta nói vào cuối tháng mười đã mua vào hai tiểu nha đầu mười hai tuổi."

"Là có ý gì?"

"Lão bảo, để ta kinh hoàng mà hỏi tỷ, mãi vẫn không tìm thấy tứ muội, liệu có thể đã bị người môi giới lừa bán đi rồi không?"

"Nếu Tiền Búi mua được tứ muội thì sẽ không có phản ứng đó." Tuy An Nhược Thần nói thế, nhưng chuyện dính đến tứ muội thì trong lòng lại

không dám khẳng định. Tâm tính con người Tiền Bùi khó đoán được, có lúc thật sự không rõ lão có thể làm gì.

"Lão bảo ta hỏi tử, nha đầu bị lão ta mua đó có khi nào là tứ muội không?"

An Nhược Thần cười nhạt: "Rồi thì sao, chẳng lẽ ta còn phải đến phủ lão làm khách ư?"

"Chưa biết chắc được." An Nhược Hi cũng cười nhạt, "Lão nói nếu tử có suy nghĩ đó thì ta được đề nghị có thể đi cùng tử, để tử yên tâm. Ta mới bảo với lão, có thể tử tử không thích ta đi theo, người ta có võ tướng hộ vệ."

"Quả đúng là vậy."

An Nhược Hi trợn mắt: "Ta đang châm chọc đấy."

"Còn ta trả lại muội thôi."

Hai tử muội trợn mắt nhìn nhau, An Nhược Hi nghiêng đầu đi, "Dù sao ta cũng chuyển lời rồi đấy. Tùy tử muốn thế nào thì làm."

Nàng có thể làm gì nữa đây, nàng không hề tin Tiền Bùi chút nào. Nhưng càng cảm thấy không thể tin thì trong lòng lại càng không yên.

"Còn nữa, tứ di nương đến hỏi ta chuyện đầu độc thế nào rồi? Ta mới bảo là không có cơ hội. Bà ta mới nói vậy hôm nay người tìm cơ hội đi, ta mới đáp là để xem tình hình đã." Trông An Nhược Hi như thể đang thể hiện mình không phải là đồ vô dụng.

An Nhược Thần thật sự tức giận: "Được rồi được rồi, hôn sự của muội thật sự đang được chuẩn bị đây. Nhưng cũng sắp hết năm rồi, có làm gì thì cũng phải qua Tết mới có thể xin tướng quân cho nghỉ rồi mới đi được. Muội cũng không cần cố ý đến làm phiền ta nữa, biết muội phiền rồi."

"Xin nghỉ thì cứ xin thôi, còn phải nói với tướng quân nữa. Tỷ cũng không cần cố ý giương oai đâu, biết tỷ oai phong rồi."

"Đang trêu chọc ta đấy à?"

"Đúng thế." An Nhược Hi xụ mặt.

"Được rồi được rồi." An Nhược Thần xua tay đuổi người, thật sự không muốn nhìn nàng ta nữa, "Muội về đi. Nói với Tiền Búi là đại tỷ kinh hãi thất thố tức giận đến mức đập bàn, nói với tứ di nương hôm nay tâm tình đại tỷ không tốt nên không rót trà, không hạ độc được."

"Đúng là tỷ còn chưa rót trà cho ta."

"Ta cố ý đấy." An Nhược Thần cũng nghiêm mặt, "Không phải có người muốn hạ độc sao, ta cũng nên đề phòng chút."

An Nhược Hi "hừ" một tiếng rồi phất tay áo rời đi.

An Nhược Thần nhìn theo bóng lưng của nàng ta, thở dài trong lòng, khẽ xoa mi tâm. Thật lòng mà nghĩ thì nhanh chóng gả đi cho rồi, gả xa một chút, gả khá một chút, nàng muội muội này có sống tốt mới thôi không làm người ta ghét.

Tối hôm đó, An Nhược Thần mặt dày một mực đợi Long Đại ở ngoài cửa viện. Vệ binh nói tướng quân từng bảo An quân sự có thể đi vào, nhưng An Nhược Thần không đi.

Vệ binh đại ca à huynh có hiểu chuyện hay không thế, đây gọi là khổ nhục kế. Mặc dù không rõ vì sao quan hệ lại trở nên như thế này, nhưng muốn giảng hòa thì phải xài khổ nhục kế mới được. Trời rất lạnh, nàng cứ thế đứng ở bên ngoài, đông cứng thành băng, cũng coi như là biểu hiện thành ý, "Khỏi phải vào, trong phòng không có lò sưởi, cũng chẳng khác gì

đứng ngoài này." Long Đại không sợ lạnh nên trong phòng không cần lò sưởi, thân là quân sự, An Nhược Thần biết cả điều này.

"Tướng quân nói nếu An quân sự đến thì phải đốt lò sưởi cho nàng." Vệ binh thành thật đáp.

"Không không, không phải ở bên ngoài còn có người trò chuyện cùng sao."

"Nếu An quân sự có việc gấp thì có thể triệu dịch binh đưa tin, như thế sẽ nhanh hơn." Vệ binh tốt bụng đề nghị.

An Nhược Thần bất đắc dĩ nhìn vệ binh, "Không vội, cũng không cần phải gấp như thế, không sao đâu, ta chờ được mà." Sau này vệ binh đại ca huynh nhớ nói lại với tướng quân là ta đứng đợi lâu lắm đấy nhé.

Mà một lần đợi này đúng là lâu thật, phải rất khuya Long Đại mới về, thấy An Nhược Thần đứng ở cửa viện thì sửng sốt.

"Tướng quân tướng quân, huynh đã về rồi." An Nhược Thần bật nhảy đi đến.

"Tìm ta có chuyện sao?" Long Đại hỏi.

"Có có." An Nhược Thần gật đầu cái rụp.

"Tướng quân, An quân sự đã đợi lâu lắm rồi." Vệ binh nói. Lập tức An Nhược Thần nhìn hắn với ánh nhìn đầy cảm kích, vị vệ binh đại ca này, huynh nhanh nhẹn thông minh như thế, nhất định là tiền đồ rộng mở.

"Việc cấp bách sao?" Long Đại vừa hỏi vừa đi vào trong.

An Nhược Thần vội chạy theo nịnh nọt: "Tướng quân, hôm nay nhị muội tôi đến tìm tôi, muội ấy bảo cuối tháng mười nhà Tiền Bùi có mua hai tiểu nha đầu khoảng mười hai tuổi."

"Thế à?" Long Đại đột lò sười lên.

"Tôi đoán hẳn đây là kế dụ địch, nhưng nhất thời cũng không đoán được lão ta có ý gì? Cũng không thể lừa tôi qua đó rồi đánh một trận được, đến lúc đó chắc chắn tướng quân sẽ không bỏ qua cho lão ta, hẳn lão ta sẽ không ngốc đến thế."

"Làm sao cô biết ta sẽ không bỏ qua cho hẳn?" Long Đại ngồi xuống, vô cùng nghiêm túc hỏi.

"Hả?" An Nhược Thần ngẩn người, chẳng lẽ mình bị hại mà tướng quân sẽ bỏ qua cho người làm hại nàng ư? Nàng nghĩ rồi bảo: "Xâm phạm binh sĩ tướng quân, làm hại tài vật trong quân, phá hỏng phòng ngự quân sự đều coi là tội phản quốc. Nếu tôi bị xâm hại thì cũng có thể miễn cưỡng tính là trường hợp đầu tiên chứ?" An Nhược Thần giơ một ngón tay lên.

"Vậy cô định đến Tiền phủ chọc giận lão ta, để lão đánh cô một trận đòn đau, sau đó ta sẽ lấy tội phản quốc để chinh lão?" Long Đại rất nghiêm chỉnh.

An Nhược Thần nghĩ một lúc lâu, mặt dày tự động đi đến ngồi xuống trước mặt Long Đại, thành khẩn hỏi: "Tướng quân à, tôi có chỗ nào chọc giận huynh sao?"

"Không hề." Mặt Long Đại đầy vẻ vô tội, "Ta đã thử đồ của năm mới rồi, rất vừa người. Sau này đến phủ thái thú, ta cũng đã thấy quan phục mới may và trang sức phối hợp rồi, An quân sự lo liệu rất thích đáng. Thức ăn mỗi ngày đều rất ngon miệng, lại còn có canh để uống, rất hợp ý ta. Đệm giường sạch sẽ gọn gàng, trong phòng dọn dẹp không dính một hạt bụi, công văn tín hàm đều được phân loại chỉnh lý, văn thư tứ bảo cũng tiện tay để xài."

An Nhược Thần gật mạnh đầu, đúng thế, nàng rất bỏ công quan tâm đến cuộc sống thường ngày của tướng quân.

"Nếu ta nói có gì không hài lòng thì đúng là có, nhưng chỉ sợ nói ra lại làm An quản sự hiểu lầm ta nói năng lỗ mãng."

An Nhược Thần: "..."

Mặc dù nói là lo có hiểu lầm, nhưng Long Đại vẫn cứ nói: "Năm nay An quản sự vừa tròn mười tám, nhưng hết lần này đến lần khác lại không chú ý lối ăn mặc, suốt ngày ăn mặc âm đạm bẩn thỉu, tóc thì bôi đại lên trên đầu, còn thô kệch hơn cả binh sĩ, dung nhan như thế, quả thực là ngại nhìn ngó."

Suýt nữa cầm An Nhược Thần rơi xuống đất, đợi đã, đây là đang nói chuyện hoang đường gì thế. Xiêm áo của nàng gọi là giản dị, cũng đâu có bẩn, tuy có vẻ hơi già nhưng không hề qua loa tí nào, cái gì gọi là thô kệch hơn binh sĩ chứ. Lại còn ngại nhìn ư?!

"Có đôi lời muốn nói, nữ nhân vì người mình yêu mà ăn vận, cho dù coi như trong lầu Tử Vân này không có người An quản sự yêu, nhưng cũng không cần phải làm người khác sợ yêu đến thế."

An Nhược Thần ngẩn người hóa đá. Vậy là tướng quân đại nhân hiểu rõ binh pháp như thần này cảm thấy nàng sợ người khác "yêu" mình nên mới cố tình ăn mặc xấu xí thế này? Có xấu đến mức đó ư!!!

"Còn nữa, nơi này vệ binh canh giữ muôn trùng, không cần thiết phải lo sợ bỏ mạng, cô cũng cần bó ngực mỗi ngày nữa. Người không biết lại còn nói cô bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị chạy trốn."

An Nhược Thần chỉ thiếu nước nhảy căng lên, còn chê nàng bó ngực sao?! Đúng là không cần phải chạy trốn, nhưng không phải ngày ngày cần luyện võ cưỡi ngựa sao? Có phải tướng quân huynh không có ngực lớn nên không hiểu được nỗi khổ của ngực lớn không!

"Tướng quân!" An Nhược Thần giậm đất đứng lên, "Tướng quân thẳng thắn như thế thật khiến người ta cảm động, như thế tôi cũng nên thẳng thắn

mới phải."

Cũng không đợi Long Đại đáp lại, An Nhược Thần đã nói: "Lông mày tướng quân lúc nào cũng nhướn cao, rất linh hoạt biến đổi, nhưng điều đó cũng rất dễ tiết lộ cảm xúc, tiết lộ quân cơ, tướng quân nên cẩn thận xử lý! Đã nói xong rồi, nô tỳ xin cáo lui!"

Sau đó xoay người chạy đi, đến tiết lộ quân cơ mà cũng nói ra được, đúng là nói khoác rất hay.

An Nhược Thần tuy chạy rất nhanh nhưng thực chất vẫn dừng đứng lố tai lên, không nghe thấy Long Đại gọi nàng lại, trong lòng khó nói được là thất vọng hay vui mừng. Chạy được một quãng mới hồi hận, xong rồi, còn nói phải hòa giải, kết quả không phải càng bế tắc hơn sao. Không được không được, nàng còn chưa nói chính sự mà.

Hơn nữa, chức quan của tướng quân tương đối lớn, hãn nàng phải nên nhường hãn mới đúng.

Nghĩ như thế, trong lòng được trấn an rất nhiều. Đúng thế, nàng nên nhường tướng quân.

An Nhược Thần lại xoay người lại, cửa phòng Long Đại vẫn còn mở, hãn vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, nét mặt có phần phiền muộn. A, có phải tướng quân cũng đang kiểm điểm vì bản thân đã lỡ lời không? An Nhược Thần càng cảm thấy bọn họ nên hòa giải, nhường tướng quân là không sai.

"Tướng quân, tôi vẫn còn chưa nói chính sự."

Long Đại thấy nàng quay lại, nhất thời biểu cảm trên mặt lại quay về dáng hoàng nghiêm túc. Hãn giọng hỏi, "Chuyện gì?"

An Nhược Thần nói: "Chính là vụ án của Lý trưởng sử, nha sai đầu tiên báo nói thấy Lý trưởng sử tháo chuông tên là Giang Mãn."

"Ừ?"

"Giang Mãn nói hắn đến đình Đình Tùng là muốn xem xem có ai rao bán gì không để mà mua bữa sáng. Nha sai có nhiệm vụ tuần tra đường phố, hai người một tổ, hắn tự động rời tổ đến đình Đình Tùng, đây là thứ nhất. Thứ hai, cạnh đình Đình Tùng có quầy bán bánh, cũng là quầy bán thức ăn duy nhất ở cạnh đó, khoảng giờ tỵ là dọn quầy, khách quen đều biết cả. Nếu là ăn sáng cũng sẽ không đến đình Đình Tùng mà tìm. Còn điều thứ ba, con người Giang Mãn đó không hề có thói quen ăn sáng."

Long Đại lắng nghe, lần này là nghiêm túc thật. Hắn hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Không có. Tuy dựa vào những điều này thì không thể kết luận rằng nha sai kia nói dối được, có thể hắn không phải là khách quen, không biết thời gian dọn quầy, hôm đó đột nhiên muốn ăn sáng, những điều này đều không thể nói là bất hợp lý được, nhưng vẫn có nghi ngờ, đúng chứ? Hơn nữa thời gian mà hắn nói điều đó là khi trời đã sáng, nếu thấy rõ mặt người thì hắn cạnh đó cũng nên có người khác đi lại, nhưng chỉ có mỗi một mình hắn thấy được Lý trưởng sử, còn Lý trưởng sử lại không thấy hắn. Rõ ràng đình Đình Tùng là ở nơi cao, rất dễ nhìn thấy xung quanh."

Long Đại không nói gì.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 75

An Nhược Thần lại nói: "Lý trưởng sử khá cẩn thận, đi giữa đám đông vẫn phát hiện có người theo dõi sau lưng, nếu là sáng sớm không có ai mà lại bị người ta thấy rõ mặt mũi, vậy tại sao y lại không phát hiện ra có người đang nhìn mình? Hơn nữa Giang Mẫn có nói, vì nhận ra Lý trưởng sử nên mới không để ý, cứ tưởng là phía quân đội đang điều tra án, nhưng sau đó ngẫm nghĩ vẫn nên báo lên thì hơn. Mới đầu đã là không để ý, nếu không đi lên chào hỏi thì cũng sẽ không bỏ trốn. Vậy làm sao Lý trưởng sử lại không thấy được hãn." An Nhược Thần dừng lại: "Tướng quân, nghi ngờ trước đó của huynh là chính xác, trong vụ án này còn có chỗ kỳ lạ, chúng ta có thể bắt đầu điều tra lại từ chỗ nha sai. Nếu thật sự hãn ta nói dối ngụy tạo chứng cứ, như vậy cho thấy người sai khiến hãn chính là mật thám."

Long Đại nhìn nàng mấy lượt, bất chợt thở dài: "Từ sớm ta đã cảm thấy, nếu cô là thân nam nhi thì tốt biết bao, bồi dưỡng tốt thì ắt hãn sẽ là mưu sĩ giỏi. Rồi sau đó lại nghĩ, cô thân là con gái cũng rất tốt..."

Long Đại còn chưa dứt lời thì An Nhược Thần đã sốt ruột, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Tướng quân, bất kể là một hán tử hay là một cô nương, chỉ cần có lòng son dạ sắt thì cũng có thể đầu đội trời chân đạp đất."

Long Đại bị nàng chặn họng, câu tiếp theo không cách nào nói ra được. Hãn phát tay, tức giận đuổi An quản sự "đầu đội trời chân đạp đất" nhà hãn đi về.

Quay về phòng, An Nhược Thần ngồi trước gương cả buổi, rất không cam lòng: "Có xấu như thế sao?!"

Lục rương tìm y phục, chọn bộ đồ tươi sáng xinh xắn. Lại mở hộc tủ ra, cũng có vài món đồ trang sức. Nằm dài trên giường ngủ, bên tai còn vang vọng lời của tướng quân: "Quả thực là ngại nhìn."

Hử!

Ngày hôm sau, An Nhược Thần thức dậy từ lúc trời còn chưa sáng, ăn mặc gọn gàng chu đáo đến chuồng ngựa đợi "tình cờ gặp" tướng quân.

Lúc mặc y phục trang điểm đã dọa sợ Xuân Hiểu, "Hôm nay cô nương muốn đi đâu thế?"

"Đi cho Chiến Cổ ăn sáng."

Xuân Hiểu: "..."

Đi đến chuồng ngựa lại dọa mã phu, "Hôm nay cô nương muốn đi đâu thế?"

"Đi cho Chiến Cổ ăn sáng."

Mã phu: "..."

Ăn mặc như thế, Chiến Cổ còn có thể nhận ra cô không?

Chải lông ngựa cho ngựa ăn, đợi một lúc lâu cuối cùng Long tướng quân cũng đã đến. Chúng vệ binh nhìn An Nhược Thần mà giật mình, chỉ có Long Đại nhướn mày thản nhiên như thường.

"Chào buổi sáng tướng quân." An Nhược Thần dùng khí thế đầu đội trời chân đạp đất để chào hỏi.

"Chào buổi sáng." Long Đại bình tĩnh lạnh nhạt, như thể không thấy sự thay đổi của An Nhược Thần.

An Nhược Thần bĩu môi, trong lòng âm thầm có chút không vui.

Long Đại lên ngựa, lúc đi ngang qua người An Nhược Thần thì chợt nói: "Ngày mai cứ mặc thể để đi dự tiệc cùng ta, như thế này mới ra dáng ra vẻ chứ."

An Nhược Thần: "..."

Không đợi An Nhược Thần có phản ứng, Long Đại đã thúc ngựa rời đi, đi được một đoạn thì đột nhiên quay lại, đến bên cạnh An Nhược Thần nói: "Sau này cứ như thế đi, như thế trông mới nên hồn."

Lúc này An Nhược Thần sực tỉnh, vội vàng đáp: "Tuân lệnh, tướng quân!"

Long Đại nhíu mày khẽ mỉm cười rồi rời đi. Lần này hẳn không ngoài đầu lại nữa.

Suýt nữa An Nhược Thần đã nhảy dựng lên, nhưng chợt nhớ đến bên cạnh còn một đám mã phu đang đứng nhìn, quân sự như nàng phải giữ dáng vẻ, đành xoay lại ôm lấy Chiến Cổ, vùi mặt vào người nó. Chiến Cổ à, vậy là coi như ta và tướng quân đã làm hòa rồi đúng không?

Dĩ nhiên Chiến Cổ không thể đáp lời được. Có điều An Nhược Thần lại rất vui vẻ. Ngay bản thân nàng cũng cảm thấy là như vậy, đã làm hòa rồi.

An Nhược Thần chấp tay sau lưng quay về viện tử chuẩn bị ăn sáng. Nhớ đến nụ cười của tướng quân trước lúc đi thì lại không nhịn được nhảy cẫng lên, hì hì, đã hòa thuận rồi. Có điều tướng quân vẫn cứ nhướn mày không đổi, nhưng tướng quân nhướn mày vẫn đầy phóng khoáng như thế, không đổi cũng chẳng sao. Không tiết lộ được quân cơ đâu.

Tịnh Nhi và Tịnh Duyên sư thái cũng đang ăn sáng. Mấy ngày qua hai người chẳng ai nói lời nào. Tịnh Duyên sư thái vốn đã không hay nói nhiều, giờ đây thân phận đặc thù đã bị lộ, bà ta càng không muốn nói chuyện hơn. còn Tịnh Nhi lại không biết nên nói gì, cô bé rất sợ, muốn hỏi vài câu nhưng lại không biết nên hỏi như thế nào, cũng không biết có nên hỏi hay không. Tịnh Duyên vẫn đối đãi với nàng như trước, hết như cái chuyện đáng sợ đó chưa từng xảy ra, bà gọi nàng đến ăn cơm, cho nàng đồ chơi để chơi, nhưng không khóa cửa trắc viện nữa.

Tịnh Nhi không biết đây có phải là đang thử thăm dò nàng hay không. Nàng cũng không định chạy trốn, nàng chẳng biết có thể trốn đến đâu cả, quay về thành Trung Lan có an toàn không? Nàng cũng không biết là không phải chỉ có một mình Tịnh Duyên gây khó dễ khi nàng trốn. Thế nên nàng cũng giả vờ như chuyện kia không hề xảy ra, có điều nỗi sợ hãi trong lòng vẫn chẳng cách nào che giấu được, dù vô tình hay cố ý vẫn giữ khoảng cách với Tịnh Duyên, ngoài cùng ăn cơm thì phần lớn thời gian còn lại nàng đều ở trong phòng.

Vào lúc này đã ăn sáng xong, Tịnh Duyên bỗng nói: "Ta sẽ không làm người bị thương, ta biết người là ai."

Tịnh Nhi vừa định nói mình ăn xong sẽ về phòng, nhưng nghe thấy thế thì sững sờ, ngồi thẳng người lên.

Tịnh Duyên sư thái nhìn nàng, ánh mắt không còn lạnh căm nữa, bà ta nói: "Mấy ngày qua người không rời đi, ta nghĩ chắc người không biết có thể đi được đâu. Tạm thời mà nói thì đúng là chỗ của ta an toàn hơn những nơi khác nhiều, nhưng sau này thì không chắc."

"Sư thái biết con là ai ư?" Tịnh Nhi khiếp sợ mở miệng.

"Vốn không hề biết người là cô nương của An gia, nhưng ta nhận ra người. Hai năm trước, lúc ta vào thành Trung Lan khát thực, từng gặp người ở trên đường. Người và tỷ tỷ của mình. Lúc ấy người vừa mới mua bánh bao, thấy ta khát thực bèn đưa bánh bao cho ta ăn. Vì là bánh bao nhân thịt nên ta từ chối. Người xoay người đi chực khóc, tỷ tỷ người nói đồ ngốc, người xuất gia chỉ ăn chay. Sau đó ta đi được một đoạn thì người thở hồng hộc đuổi theo, đưa cho ta một túi táo đường, người nói xin lỗi, vậy đường có thể ăn được không? Ta nhận lấy, người ngẩng đầu cười toét miệng với ta."

Tịnh Nhi không lên tiếng, nàng không nhớ chuyện này. Nàng đúng là An Nhược Phương, nàng nhớ mang máng là mình từng cùng đại tỷ ra ngoài rồi cho người ta nào bánh bao nào táo đường, nhưng nàng không nhớ là người nào chứ nói gì là tướng mạo."Nếu con gái của ta vẫn còn sống trên đời, hẳn nó cũng bằng người rồi. Ta đến đây đã mấy năm, người là đứa trẻ đầu tiên không sợ ta, vẻ mặt của người lúc đó làm ta nhớ đến con bé. Vào ngày mười lăm tháng mười đó, ta vào thành Trung Lan khát thực như thường, ta lại gặp người lần nữa, chỉ có điều lúc này người ngược mặt nói với ta là "sư thái, cứu mạng". Ta vừa nhìn đã nhận ra người ngay, nên mới đưa người về."

An Nhược Phương cắn môi, cúi đầu nhỏ giọng nói như tiếng muỗi kêu: "Xin lỗi, con không có ý nói dối."

"Không sao." Tịnh Duyên lạnh nhạt đáp: "Ta vẫn chưa gặp người nào không nói dối cả. Mỗi một người, trời sinh cũng sẽ nói dối."

Hốc mắt An Nhược Phương đỏ lên: "Quả thật con không biết nên làm gì bây giờ. Tỷ tỷ đã nhường cơ hội chạy trốn cho con, kết quả con đã bỏ lỡ, con không thể về nhà nữa, con sợ lắm."

Tịnh Duyên sư thái nhìn nàng: "Không cần sợ, ai bắt nạt người thì cứ giết hẳn."

An Nhược Phương run lên, sợ hãi ngẩng đầu, sử thái đang đùa phải không?

Nhưng nét mặt của Tịnh Duyên sử thái là nghiêm túc thật, bà ta hỏi tiếp: "Sau khi ta thu nhận người thì từng có vào thành Trung Lan dò xét, phát hiện khắp nơi đang đi tìm tử cô nương của An gia, lúc ấy mới biết thân phận của người."

"Khắp nơi là sao ạ?" An Nhược Thần hỏi.

Tịnh Duyên sử thái hỏi: "Chính là nhà người tìm, tử người tìm, quan phủ tìm, quân đội tìm, Tiền phủ tìm, mật thám cũng đang tìm..."

An Nhược Phương kinh ngạc mở to miệng, hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại có nhiều người tìm nàng đến thế chứ.

"Mới đầu ta nghe nói người bị ép gả cho một lão già tên là Tiền Bùi, ta đã muốn đi giết hẳn rồi. Nhưng sau khi điều tra, phát hiện nếu giết hẳn thì có lẽ còn có nhiều chuyện phiền phức hơn nữa. Nhưng quả thật bây giờ cũng chẳng hơn gì..." Tịnh Duyên sử thái trầm ngâm, tự nhủ: "Hay là đi giết luôn?"

An Chi Phủ thất kinh nổi da gà khắp người.

Cũng may Tịnh Duyên nhanh chóng chuyển đề tài: "Ta cũng đã điều tra tử tử của người, nay nàng ta ở trong lầu Tử Vân, bên cạnh Long tướng quân..."

Nghe được điều này, An Nhược Phương ngạc nhiên mừng rỡ hô to: "Đại tử bình an vô sự sao?! Tử ấy có khỏe không?"

"Ta hỏi thăm được lúc đó nàng ta khá tốt, bây giờ nhìn tình hình mật thám, chắc chắn nàng ta rất tốt. Nhưng nàng ta cũng không an toàn, ta không dám đưa người qua đó."

"Vì sao? Có phải tỷ tỷ chưa chấp con thì cha mẹ sẽ kiện tỷ ấy lên quan không?"

"Tỷ tỷ người có rắc rối, nàng quan tâm đến người, nàng chính là rắc rối của con."

An Nhược Phương nghe giọng điệu đó, phỏng như đang muốn nói – phiền toái như thế thì giết luôn đi. Nàng nuốt nước bọt, muốn nói đừng làm tổn thương tỷ con, nhưng sư thái chưa từng nói có ý đó, ngộ nhỡ nàng nói ra nhắc nhở sư thái thì sao.

An Nhược Phương không dám nói tiếp, Tịnh Duyên trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Tóm lại trước mắt người cứ tạm thời ở đây đi đã. Trước khi có kẻ phiền phức tiếp theo đến, để ta xem nên xử trí người thế nào."

Tịnh Duyên dọn dẹp chén đĩa định rời đi, An Nhược Phương không nhịn được hỏi: "Sư thái, mẹ con có khỏe không?"

Tịnh Duyên sư thái dừng tay, giương mắt nhìn An Nhược Phương: "Người nhớ mẹ sao?"

"Nhớ." Hốc mắt An Nhược Phương đỏ lên.

"Lúc ta dò la nhà người, nghe nói nàng ta đóng cửa không ra ngoài, không biết là có khéo hay không."

An Nhược Phương mím chặt môi, giọt lệ đọng trên lông mi chực lăn xuống. Tịnh Duyên sư thái im lặng, nhìn chăm chăm giọt nước mắt kia, An Nhược Phương chớp chớp rồi lại dụi mắt, xóa bỏ giọt lệ ấy. Tịnh Duyên kinh ngạc, lại thất thần ngẩn người. Qua một lúc lâu mới hỏi: "Nhớ nhà ư?"

Cuối cùng An Nhược Phương khóc nức lên: "Nhớ ạ, nhưng con sợ."

"Vì mẫu thân người không thể nào bảo vệ người được." Tịnh Duyên lầm bầm: "Một mẫu thân không có cách gì bảo vệ con gái của mình, liệu còn là mẫu thân không?"

An Nhược Phương òa lên khóc lớn: "Đừng trách mẹ con, đừng trách mẹ con..."

Trên mặt Tịnh Duyên lộ nét đau buồn, cắn chặt hàm răng, chột xoay người bước đi.

Tạ Cương tuân lệnh của Long Đại tối qua, dẫn theo vệ binh đưa An Nhược Thần đến nha môn, báo với thái thú đại nhân, truyền gấp Giang Mãn.

Chính là nha sai Giang Mãn ngày đó thấy Lý trưởng sử tháo chuông.

Kế hoạch là như thế này, vì không muốn bắt dây động rừng nên chỉ nói là cần hoàn thiện hồ sơ vụ án của Lý Minh Vũ, hỏi kỹ chi tiết Giang Mãn thấy Lý Minh Vũ tháo chuông. Sau đó đưa Giang Mãn đến đình Đình Tùng để xác nhận lại vị trí, hẳn đứng ở đâu, Lý Minh Vũ đứng ở đâu, thấy thẳng mặt ở đâu.

Nếu Giang Mãn không nói cho tròn được thì sẽ dẫn Giang Mãn về lầu Tử Vân. Nếu tại nơi đấy Giang Mãn chỉ rõ hợp tình hợp lý, Tạ Cương kiểm tra không sai thì sẽ cảm ơn Giang Mãn lạnh lợi, kịp thời thông báo, để thái thú đại nhân và Long tướng quân xử lý kịp thời, bắt được sâu bọ trong quân.

Nhưng cả Tạ Cương và An Nhược Thần lại không hề ngờ rằng, lúc đến nha môn, Giang Hồng Thanh nghe mục đích đến thì từ chối, đáng tiếc nói hôm qua đài phúc đang ở bờ sông đổ, rất nhiều thợ mộc và bách tính ở trên

đài ngã xuống nước, chúng nha sai đi cứu viện trước, Giang Mãn bất hạnh anh dũng hy sinh vì nhiệm vụ, đã chết chìm rồi.

An Nhược Thần trợn mắt há mồm, nào có chuyện trùng hợp như thế.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Tạ Cường hỏi kỹ chuyện này, Giang hồng Thanh tường thuật từng việc một. Dựa theo tập tục ngày Tết của thành Trung Lan, những ngày lễ Tết phải treo phước đăng, cầu phước sang năm được mưa thuận gió hòa, thân thể khỏe mạnh, mọi chuyện như ý. Thế là cứ hằng năm thái thú đại nhân sai người dựng đài thả đèn ở bờ sông ngoại ô, cả một vùng ven sông kéo dài mười dặm treo đầy phước đăng, sáng trưng như ban ngày, trên đài có xây lan can bậc thềm, để lúc bách tính thả đèn được an toàn. Sắp đặt này cũng đã bảy năm rồi.

An Nhược Thần gật đầu, thân là cư dân của thành Trung Lan, nàng cũng biết chuyện này. Hằng năm vào đêm mồng một, cả nhà bọn họ sẽ đến đài để ngắm đèn thả đèn.

"Năm nay đã dựng đài xong rồi, hôm qua thợ mộc đã kết thúc công việc kiểm tra củng cố, bách tính cũng đua nhau đi đầu treo đèn. Thời điểm này lúc nào cũng khá rối loạn, thái thú đại nhân mới phái hai đội nha sai đến để duy trì trật tự. Nhưng nào ngờ vẫn có chuyện khó phòng trước được, có người ồn ào chen chúc gây chuyện, đài vẫn chưa được gia công tốt nên đổ xuống, rất nhiều người đều rơi xuống nước. Chúng nha sai xuống sông cứu người, dân chúng không sao, chỉ một vài người là kinh hãi với bị thương nhẹ, có điều có hai nha sai hy sinh vì nhiệm vụ. Thái thú đại nhân đã lệnh chúng tôi an ủi người nhà họ, phải lo liệu cho tốt."

Tạ Cường nhìn An Nhược Thần, hỏi tình hình của một nha sai đã hy sinh khác.

Đây là một thiếu niên vừa tròn mười tám, người bản xứ, vừa mới làm nha sai không lâu. Có điều hẳn ta không quen thân gì với Giang Mãn, cả hai người đều không ở cùng một tổ. Thiếu niên kia bơi lội rất giỏi, đã cứu được mấy người lên rồi, nhưng có lẽ do tiêu hao thể lực quá nhiều mà đến cuối lại không thể cứu bản thân lên được, cứ vậy chìm xuống. Những người khác nhanh chóng đi cứu, có điều đã không kịp. Lúc đưa lên đã tắt thở. Tình hình gần giống với Giang Mãn.

Chủ bạc Giang Hồng Thanh nói đến đây thì khẽ than, cảm thấy tiếc nuối, "Đều là nhi lang khỏe mạnh cả. Mới đây Giang Mãn vừa lập được công lớn, lần này lại anh dũng như thế, bất hạnh bị hại, thái thú đại nhân muốn truy tặng hẳn."

An Nhược Thần đến bờ sông, chỗ đài thả đèn vẫn khá là náo nhiệt, Rất nhiều thợ mộc đang sửa đài, củng cố an toàn. Có người tấp nển, đốt tiền giấy vàng bạc, có người treo phướn đăng trắng, trên đó viết diếu văn và tên của Giang Mãn và một nha sai khác, mọi người tự động cúng diếu tưởng niệm hai vị nha sai.

An Nhược Thần hỏi kỹ tình hình xảy ra bất ngờ trong ngày hôm qua, rồi lại tìm thợ mộc hỏi tình hình đài phướn đăng. Không có gì khả nghi, tất cả đều quá bất ngờ, hợp tình hợp lý, người đến đông đảo. An Nhược Thần khó chịu vì người chết, cũng vì vụ án mà cảm thấy như đưa đám.

Nặng nề bất đắc dĩ đè lên ngực nàng. Không có cách nào chứng minh được Giang Mãn chết vì bị mưu hại, cũng không chứng minh được Giang Mãn làm chứng giả, nhất là sau khi hắn đã trở thành anh hùng hy sinh. Rốt cuộc Lý trưởng sử là gian tế trong quân hay là một người vô cùng trung thành lại bị lợi dụng, tất cả những điều đó cũng không có cách gì chứng minh được.

Hôm nay Long Đại về sớm, sau khi dùng cơm tối rồi nghe Tạ Cường báo cáo lại chuyện hôm nay, hắn bèn đi tìm An Nhược Thần.

An Nhược Thần thần thờ ngấn ngơ, bị Long Đại lôi đi dạo tản mát.

An Nhược Thần đi dạo cũng không có tinh thần gì, Long Đại ngắt cành cây cho nàng. An Nhược Thần cảm thấy tướng quân đúng là quan tâm mình, nàng đang muốn trút bỏ buồn rầu, tiện tay quất vào bụi cây ven đường, nhưng nghĩ một lúc lại thấy dáng vẻ này sai quá sai, vẫn phải nên giữ khí chất ở trước mặt tướng quân, thế là vội vã ném cành cây đi, nàng là một thiếu nữ đoan trang, phải ghi nhớ điều đấy.

Long Đại nhìn mà da mặt giật giật, thế là có ý gì? Cứ vậy mà ném đi sao?! Đi lâu như thế, vất vả lắm mới thấy một cành cây xòe bông nhỏ, chỉ duy nhất một đóa! Ngắt cho nàng là để nàng quất chơi rồi ném đi sao?

Long Đại cũng không nói gì, mà sự thật là không có cách nào nói với nàng.

Hai người cứ cầm đầu cầm cổ mà đi, đi đến giáo trường thì An Nhược Thần hỏi: "Tướng quân, có thể ngồi một lúc được không?" Nàng thấy mệt rồi.

Long Đại gật đầu, An Nhược Thần đưa hân lên sườn dốc ở trong giáo trường mà ngồi xuống, lại đưa mắt nhìn quanh.

"Cô thích nơi này sao?" Long Đại hỏi.

An Nhược Thần gật đầu.

Long Đại do dự rồi hỏi: "Vì sao?"

Nếu nàng nói vì cùng ở đây ăn thịt uống rượu với Tổng tướng quân khá vui, thì hân sẽ không nói thêm lời nào nữa.

"Bởi vì nơi đây, tướng quân đã dạy tôi rất nhiều bản lĩnh."

Long Đại hắng giọng, cổ tỏ ra nghiêm chỉnh.

"Những chuyện mà trước kia tôi không bao giờ biết mình có thể làm được, lại học được ở tại nơi này." An Nhược Thần không để ý đến biểu cảm của Long Đại, tiếp tục nói, "Nhưng có rất nhiều chuyện dù tôi muốn làm thì vẫn không thể làm được."

Long Đại nhìn nàng.

An Nhược Thần cúi đầu, lùa cỏ khô bên dưới, "Tướng quân, Giang Mẫn đã chết rồi."

"Ta biết."

"Manh mối lại đứt đoạn rồi. Hơn nữa không phải hãn bị giết chết, không phải bị diệt khẩu, chỉ ít từ ngoài nhìn vào là như vậy. Hãn chết một cách oanh liệt vinh quang, không thể bới ra được chỗ sai nào."

"Ừm."

"Nhiều người chết như vậy, người này nối tiếp người kia, thế nhưng chúng ta vẫn chưa bắt được hung thủ thực sự." An Nhược Thần vô cùng buồn chán, "Tuy lần trước huynh đã dạy dỗ khuyên giải tôi, thế nhưng tôi vẫn không nhịn được mà nghĩ, nếu như tôi quả quyết hơn có bản lĩnh hơn, thì liệu có phải đã có thể giành giật trước bọn chúng không. Nếu lúc ấy tôi không sợ gian tặc ở trong quân, tìm Tưởng tướng quân trực tiếp đi bắt Lưu Tắc..."

Lần trước rõ ràng là Tông Trạch Thanh khuyên nàng, có điều Long Đại cũng không định sửa điều này. Hãn noi: "Nhất định Tưởng Tùng sẽ thẩm tra cô trước, sau đó mới phái lính cần vụ phi ngựa đi báo tin cho ta, đồng thời bao vây tửu lâu và Lưu phủ. Lúc ấy gian tặc trong quân sẽ báo tình hình lại với Mẫn công tử, Lưu Chí cũng sẽ hành động. Nếu là như thế, có lẽ ngay đến cái tên Mẫn công tử này cô cũng không lấy được."

Long Đại lại nói: "Rồi có lẽ sẽ có tình huống thứ ba. Không xảy ra thì chưa biết được. Cô không thể lấy nếu như để hủy bỏ thành quả đã nhận được được. Có khi còn tệ hơn thế, đến lúc đó cô lại sẽ nói, nếu sớm biết thì tôi nên kiên định hơn, không nên làm như thế" Hắc bắt chước giọng của An Nhược Thần.

Đúng là thế thật. Vậy nên anng mới ảo não. An Nhược Thần thở dài, lại nghĩ đến giọng điệu khi Long Đại nói câu cuối mà buồn cười.

"Có điều cô nói đúng, có một số việc nếu không kịp thời làm thì e sau này phải hối hận."

An Nhược Thần nhìn hắc.

Long Đại hắng giọng, mở miệng tựa như muốn nói gì đó, rồi lại do dự mà khép miệng. Sau đó lại mở miệng, hắc nói: "Ta chưa nói với cô nhĩ, lúc ta còn rất nhỏ đã từng theo phụ thân và tổ phụ ra biên ải trú đóng, không lên chiến trường nhưng ở trong doanh trại, ở trong nhà, đều nghe thấy bọn họ nói chiến trường thế nào rồi ra sao, giết địch hộ quốc, hào khí vạn trượng. Trong lòng ta cảm thấy, tập giỏi võ hay giết người đều là chuyện rất dễ dàng. Đến năm ta mười hai tuổi, cha đưa ta lên tiền tuyến, để ta học được thêm kiến thức. Không phải khai chiến, chỉ là hai quân đối lập nhau, cách nhau còn khá xa. Không khí lúc ấy khá căng thẳng, ta rất sợ, ngựa của ta lại kích động. cô cũng biết đại quân bày trận vốn rất nghiêm khắc khốc liệt, thế mà lại có một thằng nhóc cười ngựa ở bên cạnh nhích tới nhích lui..."

An Nhược Thần cười "phì" một tiếng.

Long Đại xấu hổ cười: "Trận đó không đánh, đối phương đã rút lui trước. Sau khi quay về cha ta hỏi đã xảy ra chuyện gì, ta nói là con ngựa không tốt."

An Nhược Thần không nhịn được cười vang.

Long Đại cười nhìn nàng. Sau đó hắn nghiêm mặt nói: "Thật ra trong kinh thành, có rất nhiều con cháu nhà quan lại quyền quý đã có đính hôn kết thân từ khi nhỏ, lúc ta mười sáu mười bảy, có người muốn đến làm mai, cha ta mới nói, giờ mới có mấy tuổi chứ, chưa lập được công lao cho quốc gia thì làm sao có thể cưới vợ được. Nhưng chuyện người ta đến cửa làm mai vẫn không ít. Hơn nữa ta biết rất nhiều người đều đã kết thân rồi, ta mới cảm thấy, chuyện này không có gì khó. Hôm nào rảnh thì có thể cưới vào."

Vậy rốt cuộc bây giờ hắn đã có mấy thê thiếp rồi? An Nhược Thần chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện này của tướng quân. Lúc này đột nhiên hắn nhắc đến, nàng lại thấy tim mình đập dữ dội. Lát nữa hắn nói đến thê thiếp trong nhà thế nào ra sao, ắt hắn nàng phải ca ngời nhĩ. Thật ra con người nàng ắt biết nịnh hót, từ ngữ ca tụng không hề ít, nhưng sao bây giờ người lại ngẩn ra thế này, đầu óc trống rỗng, không nhớ nổi từ gì cả.

Sau đó An Nhược Thần nghe thấy mình hỏi: "Huynh cưỡi ngựa không tốt, sau đó thì sao?"

Lập tức nàng bị tướng quân trợn mắt nhìn.

An Nhược Thần chột dạ, đây chẳng phải là mình rẽ vào lại đề tài mà tướng quân đã rời đi sao.

Long Đại trợn nàng cả buổi, nhưng rồi lại tiếp lời, "Sau đó cha ta nói cưỡi ngựa không tốt là do tập chưa đủ, bảo ta tập luyện thêm. Ngồi trên ngựa luyện trường đao, nhưng phải khống chế để ngựa không nhúc nhích. Ta bị phạt ba ngày."

Rồi hắn lại tiếp tục trợn An Nhược Thần: "Còn muốn hỏi gì nữa?"

"Vậy tập có tốt không?" An Nhược Thần cũng không biết làm gì nữa, nhắm mắt hỏi tiếp.

"Cô nói gì?" Không phải đang nói nhảm đấy chứ.

An Nhược Thần rụt cổ lại: "Thế sau đó thì sao?" Tướng quân muốn nói lấy vợ dễ dàng thì cứ nói thôi. Nàng cũng cảm thấy lập gia đình không khó, rảnh thì có thể gả đi thôi, chẳng qua là nàng luôn dốc sức vì quốc gia, không có thời gian rảnh mà thôi. Hử. Đúng thế, lát nữa nàng cũng nói như vậy.

"Về sau nữa ư?" Long Đại trợn nàng, "Năm mươi bốn tuổi, ta lên chiến trường giết địch, đối trận với Đông Sở quốc. Ta cho là mình sẽ sợ, nhưng thực chất đầu óc trống trơn, phó tướng đối phương thực ngựa cầm thương xông về phía ta, ta kẹp bụng ngựa phi lên nghênh đón, ta cứ ngỡ mình là người đầu tiên bị chém ngã, ta biết tên hã, ta sẽ nhớ hã. Nhưng trước khi giết hã thì một tiểu binh ở bên cạnh đã chém về phía bụng ngựa ta, ta không nghĩ nhiều, lập tức vung đao lên, một đao chém đứt đầu hã..."

An Nhược Thần sợ hãi co người lại. Nàng đang nghĩ về chuyện hôn sự mà, bên này lại nói chém đầu, quả nhiên không thể nào hiểu rõ được cách tướng quân nói chuyện.

"Sợ sao?" Long Đại hỏi nàng.

An Nhược Thần gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Long Đại nhướn mày, không rõ ý của nàng lắm. Hã nói: "Giết địch trên chiến trường chính là như thế. Mấy trăm mấy ngàn người tham chiến, nếu không vung đao giết người, nhanh chóng tiêu diệt đối thủ thì ấy chính là đưa bản thân vào nguy hiểm. Hôm đó ở sông bạc, ta cũng là bị đặt vào tình thế cấp bách..."

An Nhược Thần nhớ ra rồi, lúc ấy Long Đại vừa tới là chém đầu người ngay. Nghĩ đến hình ảnh đó, nàng lại rụt cổ.

Long Đại thấy nàng như vậy thì hơi phiền não: "Nên lúc đó mới bảo cô đi trước, không muốn cô thấy cảnh máu tanh chết chóc, ta cũng không phải là người tàn nhẫn, không ngờ cô lại nghĩ xấu vậy. Lúc ấy để cô lên ngựa đi đi, không ngờ cô lại phế như thế."

Trách nàng a? An Nhược Thần rất vô tội. Nàng la lên: "Quả thật đến cuối tôi cũng không thấy gì mà, tướng quân cũng coi như đạt được mong muốn rồi."

Lại còn già mồm! Long Đại trợn nàng.

An Nhược Thần bị trợn trừng rất oan ức, cũng không biết nên làm gì cho phải. Đúng là kỳ lạ, sao gần đây nàng cứ nói chuyện đầu đầu với tướng quân thế chứ. Lúc trước nghị sự luôn rất ăn ý vui vẻ mà.

Bỗng Long Đại đứng lên xoay người, dường như muốn đi. An Nhược Thần lật đật đi theo, nhìn bờ vai rộng của Long Đại mà chẳng biết làm gì.

Long Đại đứng im không nhúc nhích, đưa lưng về phía nàng, An Nhược Thần cũng không biết hắn đang nghĩ gì. Hắn không đi, đương nhiên nàng không dám động. Hắn rất cao, nếu nàng đi lên hai bước dựa vào thì cùng lắm chỉ có thể ngang đến vai hắn... Khoan đợi đã, nghĩ lung tung gì vậy, nàng vốn không thể bước lên dựa vào được, nhất định vừa rồi chỉ là liếc mắt đo mà thôi.

Đang nghĩ vớ vẩn thì Long Đại đột ngột quay người lại, An Nhược Thần chột dạ giật mình, lùi về sau một bước, theo bản năng nói: "Tôi không có."

Long Đại cũng chẳng để ý nàng không giải thích được không có cái gì, chỉ nói: "Vừa nãy ta còn chưa nói xong."

"À." An Nhược Thần lấy lại bình tĩnh, vội bảo: "Mời tướng quân nói."

Long Đại nói: "Trước khi ra trận, khi đã định xong đối thủ, ta cho rằng ta sẽ nhớ tên của người đầu tiên mình giết, nhưng thật sự ta không hề biết tên họ của tiểu binh kia. Lúc đó hẳn vốn không phải là mục tiêu của ta, chỉ xông ngang đến mà thôi. Ta cho rằng người đầu tiên mình chém ngã chính là tên phó tướng kia, nhưng nhiều năm sau bọn ta vẫn gặp mặt nhau, khi đó cùng Đông Sở bang giao, hai chúng ta còn cùng nâng cốc nói chuyện. Ta ngỡ rằng có thể cùng cha sống vai tác chiến mấy chục năm, nhưng lúc ta mười tám tuổi ông ấy đã qua đời. Ta nghĩ rằng rất nhiều người đều lấy vợ sinh con sớm, có lẽ ta cũng không phải ngoại lệ. Nhưng có rất nhiều chuyện đều không phải thế. Ta tưởng thành thân là chuyện rất đơn giản, chỉ cần chọn một cô nương xong là có thể thành thân được. Nhưng đến khi ta thật sự gặp được cô nương mà ta muốn lấy, thì lại chẳng biết phải nói gì với nàng ấy cả."

An Nhược Thần cúi đầu, trong lòng buồn đau. Tướng quân à, tôi thật sự không muốn nghe chuyện phu nhân nhà huynh đâu, huynh gặp thế nào, định thân ra sao, nói gì với nàng ấy, tôi thật sự không muốn biết đâu.

"Không đúng." Bỗng Long Đại tức tối nói: "Thật ra ta có lời muốn nói với nàng ấy, chẳng qua là không tìm được cơ hội tốt, nhưng khi ta nói rồi, nàng lại cứ đánh trống lảng ngắt lời mãi."

An Nhược Thần cảm thấy vị phu nhân này sai rồi, tướng quân nói chuyện thì người phải đành hoàng mà nghe chứ, lại còn dám ngắt lời.

"Ta nói chuyện cô có nghe không đấy?"

"Nghe đây nghe đây." An Nhược Thần vội đáp lại. Nàng đã làm rất tốt chức quân sự rồi, mỗi một câu tướng quân nói nàng đều nghiêm túc nghe. Dù nàng khhoong thích nghe thì cũng không ngắt lời.

Nếu nghe thì vì sao không gật đầu lên. Long Đại bất mãn nhìn chằm chằm đỉnh đầu An Nhược Thần. Tóc nàng đen nhánh mượt mà, ở dưới ánh

trắng lại càng bóng loáng mê người, tai nhỏ đầy đáng yêu, dải tai trắng nõn nhìn có vẻ rất dễ bóp, đường viền cổ nhỏ bé duyên dáng, khi cúi đầu thì từ góc độ của hắn còn có thể thấy vết sẹo màu hồng nhạt ở dưới cổ áo. Đó là dấu vết nàng bị phụ thân đánh.

"Nàng ấy từng phải chịu khổ không ít." Long Đại vừa nói vừa bắt chéo tay ra sau lưng, ngón tay ngứa ngáy, nhưng bây giờ không phải là lúc vọng động, "Mới đầu ta cũng không có cảm giác đặc biệt gì với nàng, ta chỉ cảm thấy nàng ấy thông minh dũng cảm, là một nhân tài."

"Ồ." An Nhược Thần nhìn mũi giày, mặc dù không biết tại sao, nhưng tướng quân khen phu nhân nhà mình lại khiến người ta buồn thế này.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Long Đại nói tiếp: "Sau đó có lần thấy nàng ấy gần gũi với Tông Trạch Thanh, ta khá mất hứng, thế nên đến doanh trại ở lại mấy hôm, nhưng càng ở bên ngoài lại càng nhớ nàng, thế nên ta mới chắc chắn, trong lòng ta nàng không giống những cô nương khác. Ta quay về, dạy nàng quyền cước, bàn bạc cùng nàng, để nàng lo liệu cuộc sống thường ngày của ta..."

An Nhược Thần càng nghe càng cảm thấy sai sai, vì sao nghe điều này lại có vẻ quen tai vậy nhỉ.

Nàng ngẩng đầu nhìn Long Đại, tim đập điên cuồng.

Bùm bụp bùm bụp.

Vui như trống trận rền vang, mạch máu giãn căng ra.

"Nàng ấy thông minh đến mức làm người ta kinh ngạc, nhưng cũng ngốc đến độ làm người ta cảm phiền. Có lúc không rõ nàng ấy thật sự không hiểu hay đang giả vờ. Ta nói với nàng ấy ta thích nàng, nhưng nàng chỉ để ý đến cái câu lúc ta bực mình đã bảo mình không muốn nói chuyện với nàng nữa." Long Đại nhìn thẳng vào mắt An Nhược Thần, "Nàng ấy có thể phát hiện được dấu vết của đối phương, phân tích được nhất cử nhất động của mật thám, nhưng lại không hiểu cử chỉ ta dành cho nàng, không biết lời ta thổ lộ."

An Nhược Thần giật mình há miệng. Đừng nghĩ nhiều nữa, tim đừng đập nữa.

Nhưng thành thích, thành thích, tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

"An Nhược Thần cô nương, ta chưa bao giờ thích một cô nương nào như thích nàng cả. Ta thích nàng."

An Nhược Thần cảm thấy bản thân sắp không hít thở nổi nữa rồi.

"Nếu còn nghe không hiểu nữa, đánh trống lảng hay thất thần, ta sẽ phải phạt nàng đọc một trăm lần."

Đợi đã, nói đến đâu vậy? An Nhược Thần hít sâu để gõ trống được nghỉ, "Phạt em đọc một trăm lần cái gì cơ?"

"Long Đăng thích An Nhược Thần."

An Nhược Thần: "..."

"Nếu đọc không hữu hiệu thì chỉ có thể viết."

An Nhược Thần: "..."

"Cho đến lúc nào nàng không đánh trống lảng không thất thần hoàn toàn hiểu được ý thì mới thôi."

"Biết rồi biết rồi." An Nhược Thần vội vã gật đầu. Đọc một trăm lần cái gì cũng được, chép một trăm lần cũng được tuốt, chỉ sợ tướng quân đại nhân nổi tính trẻ con bắt nàng viết xong rồi dán lên cổng thành mà thôi. Dựa theo trình độ buông thả của tướng quân đại nhân, nàng cảm giác hẳn có thể làm được chuyện này.

"Nếu đã biết rồi thì trả lời đi." Long Đại nghiêm túc đứng đắn.

An Nhược Thần: "...". Tướng quân à, vừa rồi huynh nói thích tôi chứ không phải nói tìm tôi quyết đấu đúng chứ? Sao vẻ mặt này lại dọa người đến thế.

"Nàng lại thất thần rồi." Long Đại cau mày.

"Em không có."

"Vậy là nàng đang nghĩ nên tặng lời đi thế nào."

"Em không có."

"Thế thì cho đáp án đi." Long Đại nghiêm mặt.

Nếu có thể tạm thời ngắt xiu đi thì tốt quá.

An Nhược Thần ngẩng mặt nhìn tướng quân đại nhân, hắn rất điển trai, dù xụ mặt cũng rất dễ nhìn, đến cau mày cũng thế nốt, ánh mắt hắc thâm thúy sáng ngời, trong mắt lộ ra nét căng thẳng.

Tướng quân đại nhân căng thẳng kìa!

Cũng giống nàng!

An Nhược Thần lại hít sâu một hơi rồi mở miệng, thấy động tác này của nàng làm tướng quân đại nhân thêm phần căng thẳng thì tim nàng lại đập nhanh hơn.

"Đợi em cân nhắc đã." Nàng nói nhanh.

"Gì cơ?" Long Đại nghe không rõ. Nói nhanh như thế làm gì.

"Để em cân nhắc đã." Mặt An Nhược Thần đỏ bừng, nói chậm hơn rồi, nhưng giọng nhỏ đi rất nhiều.

"Cân nhắc cái gì?" Long Đại cau mày.

An Nhược Thần cắn môi, nhất thời chẳng biết nên nói thế nào.

"Nhất định nàng cũng thích ta." Long Đại nói.

Mặt An Nhượng Thần căng phồng đỏ au, trực tiếp vạch trần như thế có hợp không hả tướng quân?!

Long Đại lờ đi khuôn mặt đỏ bừng của nàng, lại nói tiếp: "Vốn dĩ ta không thiếu nợ gì nàng, nhưng ta có ân với nàng là thật, Ta không lấy quyền quý ra ép nàng, nhưng chức quan nhị phẩm của ta là thật. Ta không dùng tướng mạo để dụ dỗ cô, nhưng ta trông khí thế oai hùng cũng là thật."

An Nhượng Thần sững sờ, tướng quân huynh đang nói nghiêm túc đấy ư? Đây là đang khoe sở trường của mình hay muốn tăng phần đáng yêu mèo khen mèo dài đuôi?

"Ta biết nhất định nàng thích ta. Ta cũng không hồ đồ như nàng, nàng đối với ta thế nào, ta biết cả." Trong giọng nói tràn ngập tự tin và đầy khẳng định.

Cái gì cũng bị hắn nói ra hết sạch rồi, An Nhượng Thần không thể không cẩn thận thỉnh giáo: "Vậy tướng quân bảo em trả lời câu gì?"

"Bao giờ thì thành thân?"

Cầm An Nhượng Thần như muốn rớt xuống.

"Cả ta lẫn nàng đều không còn nhỏ tuổi nữa, tuy thời cơ không tốt lắm, nhưng nàng cũng hiểu đấy, hiện giờ dù có là dịp nào thì cũng không tốt. Không biết lúc nào sẽ xảy ra chiến tranh, cũng chưa chắc bao giờ bắt được mật thám. Nhưng cũng không thể vì những điều ấy mà không làm những chuyện nên làm. Ta đóng quân tại biên ải, cũng từng trấn thủ ba năm. Bọn ta không thể lại kéo dài tiếp mấy năm nữa. Nếu đã tâm đầu ý hợp thì định hôn thôi. Nên đặt mua những gì thì mau chóng đặt đi, đừng trì hoãn." Long Đại phân tích như phân tích tình hình chiến tranh.

An Nhượng Thần chớp mắt, vẫn đang trong tình trạng thích ứng.

"Nàng nói sao?" Long Đại hỏi.

"Để em cân nhắc tí đã."

"Cân nhắc gì nữa?"

An Nhược Thần lại im lặng, nhìn dáng vẻ này của Long Đại, xem ra nếu nàng không nói thì hẳn sẽ không bỏ qua, "Tướng quân, vì sao mặt thám không giết em?"

Long Đại nhìn thẳng vào nàng, trong phút chốc bắt đầu đi lui đi tới, mặt đầy tức giận: "Nàng nhìn đi, ta biết ngay mà, không phải thất thần thì chính là đánh trống lảng!"

"Em không có mà."

"Còn không thừa nhận à!"

"Em đang nghiêm túc suy nghĩ." An Nhược Thần kéo hẳn lại, ngẩng đầu đối diện với hắn, "Em nghiêm túc mà. Vì sao lại không giết em? Tướng quân xem trọng em, tướng quân hậu đãi em, có phải bọn chúng đang chờ ngày tướng quân bày tỏ với em không?"

Long Đại bình tĩnh lại nhìn nàng.

"Tướng quân không có nhược điểm, không thể nắm thóp được."

Nhưng nếu yêu phải một cô nương thì từ không sẽ thành có.

"Không kịp nữa rồi An Nhược Thần à." Long Đại nói, "Nếu quả thực đây là kế của chúng, thì ta đã trúng kế rồi."

Chợt hốc mắt An Nhược Thần nóng lên, cảm giác những lời này còn khiến nàng rung động hơn cả câu "ta thích nàng" kia. Không chỉ là "ta thích nàng", mà "dù biết rõ rất nguy hiểm nhưng ta vẫn thích nàng".

An Nhược Thần lật đặt cúi đầu, nước mắt rơi xuống bãi cỏ. Nàng chớp mắt, xóa đi vết lệ còn vương. Khi ngẩng đầu lên lại thì đã ung dung hơn nhiều. Nàng nói với Long Đại: "Để em cân nhắc đã." Long Đại nhướn mày không hài lòng: "Không phải đã có kết luận rồi sao? Đã trúng kế rồi, không cần suy xét nữa."

An Nhược Thần cũng nhướn mày không hài lòng: "Bộ không thể cân nhắc những thứ khác sao? sau khi trúng kế thì cũng nên nghĩ xem phải làm thế nào chứ!"

Long Đại mở miệng định nói thì lại bị An Nhược Thần ngắt lời: "Hôm nay muộn rồi, về ngủ thôi. Hôm khác lại bàn sau." Nói rồi vỗ tay đầy khí thế rời đi.

Long Đại không ngờ rằng cục diện lại xoay chuyển thế này, cô nương này đột nhiên trở nên lợi hại như thế, còn chưa đợi hấn kịp phản ứng thì bỗng nàng quay ngược lại đi đến cạnh hắn, nhón chân lên nắm lấy vạt áo hắn: "Chàng không được phép nói chuyện này với người khác đâu đấy."

"Nói gì?"

"Nói chàng thích em."

"Chuyện đó mà còn cần phải nói sao?!" Tướng quân nhăn mặt..

"Vậy cũng đừng nói là em thích chàng."

"Chuyện này càng không cần phải nói." Vẻ ghét bỏ của tướng quân đại nhân càng biểu hiện rõ ràng hơn.

"Dù sao cũng phải giữ bí mật." An Nhược Thần cau mày vô cùng nghiêm túc, nhưng vừa dứt lời thì lại thấy cả người bị siết chặt, nàng đã được tướng quân đại nhân ôm vào lòng.

Bên tai là tiếng than thở dịu dàng của hắn: "Thì ra ôm nàng vào lòng là cảm giác này."

Nhất thời An Nhược Thần mềm nhũn, tim mềm ra mà người cũng thế. Nàng do dự, cuối cùng đưa tay vòng qua ôm lấy tướng quân đại nhân.

Thì ra ôm hông tướng quân đại nhân là cảm giác này. Nàng cũng muốn cất tiếng than thở quá.

Long Đại bật cười, nàng cảm nhận được lồng ngực hắn rung lên.

Sau đó tai nàng bị nhào nặn, sau đó là đầu bị xoa nhẹ, hắn đưa tay vuốt tóc nàng, xoa đến mức làm mặt nàng sắp bị thiêu cháy.

Nàng ngẩng đầu muốn nhìn vẻ mặt của hắn, nhưng hắn lại nhân cơ hội này mà cúi đầu xuống, chóp mũi chạm vào chóp mũi nàng, hô hấp của nàng cũng trở nên dồn dập, nhưng không né tránh. Hắn tiến lại gần gò mà, như muốn in dấu lên môi nàng, động tác của hắn rất chậm rãi, như thể cho nàng cơ hội từ chối.

Tim An Nhược Thần đập thành thịch, tuy do dự nhưng không nhúc nhích, đúng lúc này lại nghe thấy tiếng hét chói tai vang lên ở cách đó không xa.

Cả Long Đại lẫn An Nhược Thần đều chấn động, nhanh chóng nhìn về phía kia. Là một mã phu xách đèn lồng đi đến, trông thấy bọn họ. Mã phu hét lên xong mới sực nhận ra mình đã trông thấy cảnh gì. Hắn ta lùi lại mấy bước, khoát tay lia lịa: "Tướng, tướng, tướng..." Còn chưa nói xong câu đã quay đầu bỏ chạy.

An Nhược Thần ngậy người nhìn bóng lưng mã phu kia biến mất, cảm thấy mình không còn mặt mũi nào mà đến chuồng ngựa nữa.

Long Đại xoa mặt nàng, để nàng nhìn về phía mình, trịnh trọng hỏi: "An quân sự, có muốn diệt khẩu người này không?"

An Nhược Thần chột dạ hắt ra, nhanh chân chạy đi, mặt nóng như lửa, tim đập còn hơn xướng khúc. Dĩ nhiên không thể diệt khẩu được rồi, không thể diệt được khẩu, nhưng nàng có thể dùng chôn mình được đúng không!

Lúc vừa ngủ còn lo lắng, rất sợ tướng quân đuổi theo.

Kết quả không có gì.

Sau đó lại cảm thấy có chút thất vọng, tiếp đến nàng trùm chăn qua đầu lén cười, cười rồi lại thấy khổ sở.

Ngày hôm sau An Nhược Thần dậy trễ, vì trước nửa đêm không ngủ được, sau nửa đêm lại ngủ quá ngon, say đến mức không có ai gọi nàng, đợi khi nàng thức giấc thì nghe nói tướng quân đã ra ngoài rồi.

Cũng tốt, như thế nàng có thời gian suy nghĩ thật kỹ.

Đợi đến chiều, vệ binh báo lại, nói tướng quân đã về rồi, mời An quân sự chuẩn bị, lát nữa phải đến phủ thái thú dự tiệc.

An Nhược Thần nhanh chóng ăn mặc chỉnh chu, lại tự mình kiểm tra một lượt lễ vật tướng quân phải đem đi dự tiệc, cũng đầy đủ không thiếu sót gì, sau đó bước đến viện tử của Long Đại. Long Đại đang xem công hàm, thấy nàng đến thì ngẩng đầu lên, nói: "Đợi ta xem xong đã."

An Nhược Thần đáp "vâng", tự ý đi chuẩn bị xiêm y trang sức dự tiệc cho hần, những thứ này đều đã chuẩn bị xong, lấy ra kiểm tra một lần, phân loại rồi đặt trên giường hần. Lại lật ra thiệp chúc mừng năm mới nàng đã chuẩn bị trước đó, theo lễ phải đưa những thứ này cho các quan viên, kết quả trên thiệp không có viết gì, Long Đại cũng không ký tên.

An Nhược Thần đặt thiệp lên bàn, Long Đại đang phê chuẩn phần công hàm kia. An Nhược Thần đợi hẵn viết xong mới đưa thiệp qua, lại đưa một tờ giấy khác đến, "Vừa hay bút mực có ở đây, chàng chép lại những câu này rồi ký tên đi, tổng cộng mười lăm phần."

Long Đại nhướn mày. An Nhược Thần nói: "Đã đưa cho tướng quân từ lâu rồi mà tướng quân không viết. Những thứ này phải dùng hôm nay đây."

Long Đại nhìn nàng, ánh mắt quá đổi nồng nàn, An Nhược Thần vội lùi về sau hai bước, "Tướng quân nhanh viết đi, không là không kịp đâu đấy."

Long Đại nhìn nàng rồi thở dài, nghe lời nghiêm túc cầm bút lên. An Nhược Thần ở cạnh phục vụ, hẵn viết xong một tờ là nàng lại để qua một bên phơi khô mực, Long Đại viết xong rất nhanh, An Nhược Thần giơ tay cầm lấy tờ cuối cùng thì cổ tay bị Long Đại giữ lại, An Nhược Thần hết hồn, trong chớp mắt đã bị hẵn kéo vào lòng.

An Nhược Thần không dám la lên, sợ sẽ khiến vệ binh ở ngoài chú ý. Nàng ngồi trên đùi Long Đại, theo bản năng ngoái đầu nhìn cửa phòng.

Long Đại xoay mặt nàng về lại, An Nhược Thần vội nói: "Cửa đang mở kìa."

Long Đại cau mày: "Sao lúc nàng đi vào không đóng cửa?"

"Trước nay có đóng đâu."

Long Đại nói: "Vậy giờ nàng đi đóng đi."

An Nhược Thần đỏ mặt: "Còn lâu. Người khác sẽ cho là chúng ta muốn làm gì đó đấy."

Long Đại vô cùng nghiêm túc: "Ta định làm vài chuyện, dù sao cũng không tiện diệt khẩu nhiều quá."

Lại trên nàng nữa rồi, An Nhược Thần chun mũi, nhảy xuống khỏi đầu gối hăn, dọn dẹp lễ thiệp trên bàn: "Tướng quân mau thay áo đi."

"Nàng cân nhắc thế nào rồi?" Long Đại cũng không cho người nào phục vụ, tự mình ra sau bình phong bắt đầu thay y phục.

"Ừm, quả thật có suy nghĩ chút." An Nhược Thần chuẩn bị đồ đạc đầy đủ rồi đứng chờ.

Chỉ một lát sau Long Đại đã đi ra, nhướn mày nhìn nàng, "Kết quả thế nào?"

Đúng là tướng quân điển trai thật đấy. Lòng An Nhược Thần ngọt như mía lùi, tiến lên sửa lại cổ áo và trang sức bên hông cho hăn. Sau đó bị Long Đại giữ lấy: "Kết quả cân nhắc."

"Tình hình là thế này." An Nhược Thần nghiêm túc bắt đầu nói, "Mật thám không giết em, hăn thật sự có một phần nguyên nhân này, em thân mật với tướng quân chính là kết quả bọn họ mong muốn. Có lẽ trước đó còn có nguyên do mà khinh thường đánh giá thấp em, nhưng nay thế lực của Lưu Tắc đã bị diệt trừ, Mẫn công tử bị lộ, tướng quân đã từng nói, bọn chúng cần phải phân bố lại lần nữa. Có nhẽ sẽ có người quản lý mới đến, mà người quản lý này, thấy tình hình trong thành Trung Lan như vậy, chắc tình cảnh cũng không giống nhau."

"Đúng là như thế."

"Nên em muốn nhân cơ hội này làm xong mấy chuyện trước đã. Đầu tiên là rắc rối từ phía nhà em. Bọn họ vẫn không chịu dừng lại. Tuy trước đó để cha bị trượng hình hai mươi côn, ắt ông ấy sẽ yên phận một thời gian, nhưng Tiền Bùi lại không hề ngừng dây dưa, nhất định phía cha em cũng sẽ bị xúi giục không bỏ qua. Nên em muốn là, một phải nhanh chóng làm thành hôn sự của nhị muội, muội ấy muốn gả cho một nhà ở quận ngoài, rời khỏi chốn thị phi này. Nói thật, tuy em không thấy muội ấy có lòng dạ gì

xấu xa, nhưng dù sao muội ấy cũng đứng về phía cha và mẹ mình. Em vừa thương muội ấy, đồng thời lại đề phòng. Nếu muội ấy giả đi xa, với em mà nói, có khi lại còn tốt."

Long Đại cau mày. Nhớ đến những lời tìm một công tử tốt gì gì đó.

An Nhược Thần không chú ý đến tâm tư bé nhỏ trong hân, tiếp tục nói: "Còn cả Tiền Bùi nữa, lão cố ý để nhị muội nói lão ta mua nha đầu, không biết ý muốn gì. Nhưng con người lão đã ghi hận em rồi, điều này là chắc chắn. Giờ đây ngay đến vụ án của thương bạc ti cũng không thể lôi lão ra, e rằng trong tay lão không chỉ có thóp Lưu Đức Lợi, mà ngay đến thái thú đại nhân cũng kiêng dè lão mấy phần. Em muốn nhân dịp này, vừa hay gặp mặt Tiền đại nhân một lần, xem xem thái độ của thái thú đại nhân và Tiền đại nhân trong chuyện này là thế nào."

"Ừ, sau đó thì sao?"

"Còn tứ di nương của em hơi điên, bà ấy bảo nhị muội hạ độc em. Nhị muội em lại không dám, nhưng muội ấy cũng không áp chế được bà ấy. Nói đến đây, thực ra bà ấy cũng là một phụ nhân đáng thương, đợi nhị muội em giả xa rồi, em sẽ không để ý đến người bên An gia nữa."

Long Đại nói: "Nàng quá mềm lòng rồi."

An Nhược Thần trả lời: "Những thứ này chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua hơi phiền phức tí mà thôi. Quan trọng nhất làm nếu Mẫn công tử đi thật, vậy người đến thay thế hân có tâm tư thủ đoạn thế nào. Trong nha môn và quân đội còn có người của chúng, trong thành Trung Lan định tổ chức lại lần nữa thế nào, có kế hoạch gì với quân cờ là em đây? Thăm dò rõ đường đi của địch, chúng ta mới tìm được đối sách. Mà Mẫn công tử coi như chiến bại rút lui ở thành Trung Lan, vậy thì có ảnh hưởng thế nào đến chiến sự tiền tuyến? Khoảng thời gian này tướng quân bận rộn, nhất định là đang sắp đặt những việc này."

Long Đại thán: "Ta không biết nên vui hay phiền trước những thứ nàng cân nhắc này nữa."

"Vì sao?" An Nhược Thần nhướn mày, nàng không rõ lắm, mình nghiêm túc như thế thì có gì mà phiền chứ.

"Ta đang nói chuyện tình với nàng, nàng lại lo âu nghị luận chiến sự cùng ta. Có phải nàng không đặt tình cảm của ta trong lòng không?"

"Có đặt mà, không phải đang nói đấy sao. Tướng quân quan tâm em, sắp xếp Lữ đại nhân Điền đại nhân bảo vệ em, dạy em võ nghệ, cho em binh khí, hướng dẫn em đủ mưu lược đối sách, tướng quân muốn bảo vệ em, trong lòng em biết chứ. Em cũng muốn bảo vệ tướng quân. Tất nhiên tôi sẽ không lười biếng, sẽ học tốt luyện giỏi, không làm tướng quân phải lo lắng. Tướng quân có thể yên tâm làm việc, không cần lo lắng gì. Trước mắt chúng ta chưa biết được ý đồ của mật thám, trước khi biết rõ bước tiếp theo trong kế hoạch của chúng, chúng ta cứ giữ nguyên như bây giờ là được. Tướng quân nói xem, người ngoài nhìn vào đương nhiên biết rõ, nhưng suy đoán trong lòng và chính chúng ta giống trống khua chiêng chuyện vui đó lại là hai chuyện khác nhau. Chúng ta không nói thì bên mật thám cũng sẽ không chắc."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Long Đại ngắt lời nàng: "Ý nàng là muốn nói, cả hai ta đều có tình với nhau, nhưng giờ không được nói cho người khác biết."

"Vâng." An Nhược Thần gật đầu, "Hằng khoan nghị hôn đã, còn nhiều chuyện cần phải làm hơn. Em nghĩ, chúng ta phải có mật ngữ riêng mà chỉ mới hai ta hiểu..."

Lời còn chưa dứt thì lại bị Long Đại kéo vào lòng ôm, nàng nghe thấy hắc cười khê: "Ừ, nàng thừa nhận mình có tình với ta là đủ rồi, nàng chấp nhận có thể nghị hôn là tốt rồi."

An Nhược Thần ngẩn người, đợi đã, có phải nàng trúng kế rồi không? Tướng quân đại nhân vốn không hề gấp gáp định hôn gì cả, hắc còn lâu mới mất não như thế, chẳng qua hắc chỉ muốn nhìn dáng vẻ nàng cuống cuống vì hắc một lòng vì hắc mà thôi.

Cái gì gọi là thừa nhận là đủ chứ.

An Nhược Thần đỏ mặt. Nàng cũng đâu định không thừa nhận đâu! Phải dùng đến cách như thế đối phó nàng sao!

An Nhược Thần lén nhéo hông tướng quân trả thù.

An Nhược Thần cùng Long Đại đến phủ thái thú dự tiệc.

Thật vui khi có thể gặp lại Phương Nguyên.

Thái thú Diêu Côn thân mật đón Long đại tướng quân, còn An Nhược Thần giao lễ vật đã chuẩn bị xong cho Phương Nguyên. Tuy chỉ mới xa cách mấy ngày thôi, nhưng hai người vẫn có rất nhiều chuyện để nói. Đã liên lạc với bà mai ở quận ngoài rồi, lần này lại sắp xếp chỗ ngồi, cùng với thái thú phu nhân Mông Giai Nguyệt chuẩn bị lễ cho An Nhược Thần.

Trò chuyện khá lâu, làm Long Đại sau đó âm thầm hỏi An Nhược Thần: "Ta không cần phải đề phòng Phương quân sự đúng không?"

An Nhược Thần nghiêm túc đáp: "Em cảm thấy Phương quân sự khá là đáng tin, hẳn không dính líu gì đến mật thám đâu."

Long Đại cũng nghiêm túc nói: "Ta đang nói chuyện giữ bí mật kia."

An Nhược Thần liếc xéo hẳn.

Lần này yến thái thú khá long trọng, mời quan viên lớn nhỏ trong quân, mọi người khách sáo cùng nhau, nhất thời trở nên rất náo nhiệt.

Long Đại và thái thú ngồi đầu, gần đây chuyện mật thám bị bắt lan truyền khắp thành, mọi người đều rối rít nịnh nọt Long Đại và Diêu Côn. Diêu Côn đưa ra cảnh giác với quan viên khắp nơi phải kiểm tra nghiêm ngặt người địa phương, nghiêm phòng mật thám trà trộn vào. Nam Tân có dụng ý không tốt, các nơi đừng vì cuối năm mà lơ là cảnh giác. Long Đại cũng yêu cầu mọi người phải tăng cường canh phòng về mặt quân sự, lương thực, binh mã cũng không được sơ sót, một khi khai chiến thì cần các phe trợ lực.

Thật ra Long Đại đã sớm thăm dò tình hình kho lương lương thảo quân bị dân binh ở toàn huyện các lệnh, nhưng lúc này lại hỏi lần nữa, chúng quan viên cũng cẩn thận tỉ mỉ bẩm báo. Sau đó thái thú mới nói cuối năm sắp cận kề, về sau các vị phải khổ cực rồi, nên nay thiết yến đãi mọi người trước, tất cả cùng trấn giữ biên ải, dốc sức vì nước, san sẻ vì hoàng thường. Cứ thế này thế nọ một hồi dong dai, mọi người rối rít nâng cốc hưởng ứng.

Theo An Nhược Thần thấy, bề ngoài thì thái thú khéo đưa đẩy rất nhiều, nhưng thực chất Long Đại đối đáp nâng cốc xã giao cùng quan hệ với mọi người rất rõ ràng, nếu không cũng không thể chỉ điểm cho nàng cẩn thận như thế được, chẳng qu lúc hần đối ngoại đều làm mặt lạnh, ra vẻ võ tướng lỗ mãng, nhưng An Nhược Thần nghĩ, đây nhất định là kế sách của tướng quân, tướng quân làm gì cũng có đạo lý của mình cả.

Bình thường trong trường hợp không từ chối được rượu như thế này, thì dù có nhức đầu cũng phải làm như không sao mà uống, nhưng lần này hần không cần phiền lòng nữa, uống thì uống thôi, vừa hay quay về có thể kêu nhức đầu với người nào đó, xem nàng sẽ như thế nào.

Lúc này thái thú Diêu Côn chúc rượu, Long Đại nâng cốc theo, cùng mọi người uống cạn một hơi.

Nhưng rồi lại sừng sốt.

Trong cốc lại là nước lọc.

Nhất thời Long Đại vừa ảo não lại xen lẫn vui mừng.

Đúng là muốn học Tông Trạch Thanh mắng một câu thô tục, dạo này có muốn nhức đầu giả say cũng không được ư? Nhưng người trong lòng lại lo lắng cho hần như thế, vì hần mà lén đổi thành nước lọc, khiến hần thoải mái vô cùng.

Long Đại ngoái đầu lại nhìn, An Nhược Thần đứng hầu ngay sau lưng hần, bưng bầu rượu, mặt mũi đoan chính, thấy hần nhìn đến thì vội đưa mắt sang chỗ khác, làm như không có chuyện gì xảy ra. Có người mời rượu Long Đại, An Nhược Thần lại vội rót đầy cốc cho hần. Long Đại uống một hơi hết sạch, khẽ mỉm cười với người mời rượu ấy.

Cốc nước lọc này lại ngọt vô cùng tận.

Bữa yến tiệc này, mọi người đều truyền nhau tuy Long tướng quân nói tình hình biên ải nghiêm trọng, nhưng xem ra cũng không đến nỗi nào, bởi vì suốt cả bữa tiệc tâm tình của tướng quân rất tốt, cứ nói nói cười cười với người ta, còn uống không ít rượu. Tiệc tan, mọi người đều giải tán. Điều Côn giữ Long Đại lại, dẫn đến một gian tương tự nhĩ thất, chỉ chốc lát sau mấy quan viên quan trọng cũng bị gọi đến. Xem tình hình này, chắc đã có chuyện xảy ra rồi.

Quả nhiên Điều Côn nói, hôm nay trước bữa tiệc ông ta mới nhận được công văn của thái thú quận Mậu Sử Bình Thanh, nói là thời gian trước sứ giả của Đông Lăng quốc đã đưa văn thư muốn vào kinh thành gặp hoàng thượng, dâng hiến lễ năm mới. Sử Bình Thanh bẩm báo lên đã được hoàng thượng ân chuẩn. Nhưng mấy hôm trước Sử Bình Thanh nhận được danh sách gặp mặt của sứ đoàn Đông Lăng, trong đó lại có hai tên đại sứ của Nam Tần. Lý do của sứ đoàn Đông Lăng là trong lễ vật có phần của Nam Tần chuẩn bị, Đông Lăng và Nam Tần cùng dâng lễ.

Điều Côn phần nộ nói Sử Bình Thanh biết rõ quận Bình Nam của ông ta đang phong tỏa biên giới điều tra sứ giả Nam Tần, vậy mà hắn ta lại không từ chối hai tên đại sứ Nam Tần kia.

Long Đại ngạc nhiên, lần này nam Tần ra chiêu đúng là nằm trong dự liệu của hắn, "Cứ giả vờ làm như có oan khúc là được."

"Cũng không phải thế." Điều Côn rất không thoải mái. Không phải là Nam Tần thế nào, mà ông ta thấy, điều ấy chẳng khác gì Sử Bình Thanh cố ý giữ đài của ông ta.

Quận Bình Nam gần quận Mậu, Nam Tần gần Đông Lăng, như thế có nghĩa là, quận Bình Nam kề cận Nam Tần, còn quận Mậu lại liền với Đông Lăng. Cả hai quận đều là quận biên giới, nhưng quận Bình Nam lại rộng rãi dồi dào hơn quận Mậu, mà Nam Tần lại mạnh hơn Đông Lăng, như thế đã nói rõ, quận Bình Nam chính là một miếng mỡ, tốt hơn nhiều so với quận

Mậu. Năm đó lúc tiền thái thú Mông Vân Sơn của quận bình Nam qua đời, Sử Bình Thanh của quận Mậu đã đến thọc gậy bánh xe, cùng tham gia hòa đàm với Nam Tần, người dân quận Mậu khá kỳ vọng vào hắn, thành tích cũng được người người xưng tụng. Nhưng quận Mậu không phải là chốn béo bở, năm đó Diêu Côn cảm thấy, Sử Bình Thanh là muốn vị trí thái thú quận Bình Nam này.

Nhưng cuối cùng vẫn là Diêu Côn tuổi gần ba mươi ngồi lên chức vị thái thú quận Bình Nam, Sử Bình Thanh không phục không cam lòng bộc lộ rõ từ lời ăn tiếng nói. Sau đó quan hệ giữa hai quận trở nên khá vi diệu. Dù vô tình hay cố ý thì Sử Bình Thanh cũng cố đụng độ với Diêu Côn cho được, bất kể là tuần tra hay ở trước mặt hoàng thượng, nếu Diêu Côn có gì không tốt thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lần này Diêu Côn lo chuyện Nam Tần, Sử Bình Thanh liền dâng tấu chương lên hoàng thượng, bày tỏ lo lắng trước tình hình biên cương, cảm thấy Diêu Côn hà khắc như thế chỉ làm cho quan hệ giữa hai nước thêm rạn nứt, lại thấy đột nhiên thái độ Nam Tần như vậy có phải là kết quả của việc quận Bình Nam mãi không xử lý quan hệ hai bên hay không, có phải có người trong quận cố ý lừa trên gạt dưới trong công việc không?

Sau khi Diêu Côn biết chuyện này thì tức điên người, may mà bên này còn có Long Đăng chống đỡ cục diện. Hắt ông ta bát nước dơ "hà khắc", có Long Đăng Long đại tướng quân mặt lạnh ở ngay đây, ông ta hà khắc chuyện gì? Đúng là ông ta đóng cửa biên giới, nhưng đó là do Long tướng quân đồng ý đấy. Là ông ta cản sứ thần Nam Tần sao? Đó là Long tướng quân nói các người giao nộp mật thám mới được phép đi gặp hoàng thượng.

Kết quả thì sao, đúng là người ta sắp xếp rất nhiều mật thám ẩn nấp trong thành, quận Bình Nam của ông ta xử lý những chuyện này, thế là có công lớn.

"Cũng may chúng ta bắt được nhiều mật thám gian tế, cũng đã sớm báo lên hoàng thượng rồi. Nam Tần không chiếm được lý đầu. Tấu chương của ta đã đến kinh thành trước sứ thần Nam Tần rồi." Diêu Côn vừa nói vừa nhìn Long Đại. Trước khi thiết yến ông ta đã biết chuyện này, trong tiệc nhiều người ồn ào ông ta không tiện nói nhiều, nay mời Long Đại cùng mấy trợ thủ đặc lực tâm phúc đến chính là vì muốn cùng bàn bạc chuyện này, nhìn xem có phải là mãm họa hay không.

Long Đại không lên tiếng, trái lại chủ bạc Giang Hồng Thanh lại nói: "Sử thái thú làm việc như vậy đúng là không ổn thỏa. Sứ thần đi cầu hòa, làm gì có chuyện nửa đường cắm vào đoàn sứ thần nước khác."

Tiền Thế Tân mới hỏi: "Có khi nào do Nam Tần cảm thấy khó nói với đại nhân và Long tướng quân, nên muốn trực tiếp cầu hòa với hoàng thượng? Có điều mật thám của bọn họ ở trong thành hành động dồn dập, trông không giống "muốn hòa" chút nào. Chẳng lẽ là muốn mượn tay đại nhân và tướng quân che đậy, để quận Bình Nam chúng ta cho rằng bọn chúng đang nghĩ cách để sứ thần đi cầu hòa thì tiền tuyến sẽ không đánh giặc? Đợi khi chúng ta khinh thường coi nhẹ thì lúc ấy cũng trở tay không kịp."

Diêu Côn nhíu mày, lại nhìn sang Long Đại. Ông ta không cảm thấy Sứ Bình Thanh có bản lĩnh cầu kết với bên ngoài để hại chính mình, nhưng rốt cuộc Nam Tần định làm gì, ông ta không hiểu rõ. Nếu muốn cầu hòa thì vì sao không trực tiếp đến tìm quận Bình Nam mà nói? Lại bỏ gần cầu xa. Nếu đánh thật thì sứ thần còn chưa vào kinh, bên này máu đã chảy thành sông rồi. Đây cũng không phải là biện pháp giải quyết vấn đề tốt.

Còn nữa, chuyện mật thám Mãn công tử và vây cánh của hắn, ông ta đã gửi công hàm yêu cầu Nam Tần giải thích, nhưng Nam Tần lại từ chối không thừa nhận. Sự thật bày ra trước mắt đó mà lại không chịu nhận.

"Thân phận hai sứ thần của Nam Tần là như thế nào?" Đột nhiên Long Đại hỏi.

Diêu Côn ngẩn người, chuyện này thì không biết thật.

"Đại nhân dò la lai lịch thân phận của hai vị sứ thần này đi." Long Đại nói, "Đông Lăng dựng đài cho Nam Tần ca diễn, hát kịch gì, phải xem đào kép là ai đã." Hắn dừng lại một lúc rồi nói, "Lúc nào bọn họ lên kinh?"

Giang Hồng Thanh vội đáp: "Chỉ mấy hôm nữa thôi, ý của Sứ thái thú thì chưa đến bốn ngày đã là giao thừa nên sẽ thiết yến ba ngày ở quận Mậu trước đã. Mong một sứ thần lên kinh, trong tháng giêng sẽ đến kinh thành."

Long Đại gật đầu rồi không nói gì nữa.

Mọi người lại bàn bạc thêm một lại. Diêu Côn dặn dò hồi hàm cả đêm, dùng ngựa chiến đưa đến cho Sứ Bình Thanh, xác nhận thân phận đại sứ Nam Tần, cũng bày tỏ bất mãn của mình với Sứ Bình Thanh trước cách xử lý chuyện này, báo rằng chính ông ta sẽ viết tấu chương dâng lên hoàng thượng bẩm báo khuyết điểm. Giang Hồng Thanh vội ghi chép lại. Diêu Côn lại cùng mọi người bàn xem nên viết tấu chương thế nào để tránh hậu họa, sau đó mới giải tán.

Ra khỏi cửa, lại thấy thái thú phu nhân Mông Giai Nguyệt và An Nhược Thần đang đứng ở ngoài cửa. Diêu Côn vội hỏi chuyện gì.

Thì ra lúc Diêu Côn đang nghị sự với chúng quan, Mông Giai Nguyệt kéo An Nhược Thần đến trò chuyện. An Nhược Thần mượn đề tài cuối năm nói mình với tứ muội tỷ muội tình thâm, còn nghe nhị muội nói rằng Tiền Bùi khoe khoang hẳn ta mua hai tiểu nha đầu tuổi tác xấp xỉ, nàng đau lòng lắm nhưng đành bất lực. Tóm lại là đau buồn đáng thương, bi thảm khổ sở, chỉ rất rõ ám hiệu.

Mông Giai Nguyệt nghe thế thì vừa giận vừa sợ lại vừa đồng tình. Nàng cũng nghe nói chuyện Tiền Bù đã chừng ấy tuổi nhưng hoang dã vô độ, trước đó cũng nghe nhắc đến hôn sự của tỷ muội An gia, nay chuyện đã qua lâu lắm rồi, Tiền Bù lại vẫn dám đem nỗi đau của cô nương nhà người ta đến khoe khoang thị uy, đúng là hết sức vô sỉ. Lúc này Mông Giai Nguyệt tỏ ý sẽ làm chủ cho An Nhược Thần, kéo An Nhược Thần đến ngoài gian phòng chúng đại nhân đang nghị sự.

Mông Giai Nguyệt giữ Tiền Thế Tân lại, đi vào phòng đến trước mặt Diêu Côn nhỏ nhẹ nói chuyện, Tiền đại nhân không a dua nịnh bợ, bách tính kính yêu, nhưng Tiền lão gia lại làm việc hồ đồ, bà thân là phụ nhân không nói được gì người ta, nhưng biết được chuyện xấu cũng không thể không nhắc nhở chúng vị đại nhân. Bây giờ thời cuộc thành ra như thế, nếu không quản nghiêm Tiền lão gia, đợi đến lúc lão ta gây ra chuyện khác người, chỉ e sẽ có người cố ý nắm thóp nhân cơ hội mà sinh sự. Hai người các ngài một là con trai, một là môn đệ, đến lúc đó lại nói các ngài đồng phạm dung túng thì làm sao biện giải cho rõ được.

Mông Giai Nguyệt rất khiêm tốn, nhưng câu nói câu này cũng có lý, đúng là có cương có nhu. Diêu Côn không nói câu nào, Tiền Thế Tân lại vô cùng xấu hổ. Sau đó khi Diêu Côn tiễn Tiền Thế Tân ra cửa phủ, vô cùng cảm phần thấp giọng nói với hắn: "Người quản lão ta cho tốt vào, nếu không sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị hãm hại chết."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Trên đường về, Long Đại và An Nhược Thần cùng ngồi một xe ngựa.

Lúc Long Đại chen lên thì An Nhược Thần khá hốt hoảng: "Tướng quân, chúng ta đã nói rồi mà."

"Đúng thế, chẳng qua ta uống mấy chén, vừa rồi nghị sự lại mất sức, giờ có hơi nhức đầu. Vừa nãy ta cũng đã nói với vệ binh rồi, choáng đầu nên không cười ngựa được." Long Đại xoa trán, đúng là có dáng vẻ đau đầu.

An Nhược Thần há miệng, thật không biết nên nói gì nữa.

Xe ngựa lên đường, An Nhược Thần vén rèm len lén nhìn ra bên ngoài, chúng vệ binh cưỡi ngựa bảo vệ bên xe ngựa, nét mặt ai ai cũng đều rất nghiêm chỉnh, như là không để ý đến việc đường đường là đại tướng quân, không cưỡi ngựa mà lại chen chúc ngồi xe ngựa với quân sự.

"Nàng đang chột dạ chứ gì, đã nghĩ nhiều rồi." Long Đại nói.

An Nhược Thần bĩu môi, đâm thọc một cô nương như thế liệu có hợp không?

"Xem ra hôm nay nàng thu hoạch không tệ." Lúc đi ra thấy nàng dường như khá vui mừng.

"Đúng thế. Còn tướng quân?"

Long Đại lắc đầu: "E không phải là tin tốt gì." Hắn thấp giọng kể lại, làm An Nhược Thần giật mình. "Chuyện này có hợp quy củ không?"

Nàng không biết chuyện quốc gia đại sự, nhưng chưa nghe thuyết thư tiên sinh kể chuyện thế này bao giờ.

"Theo lý mà nói thì không hợp. Nhưng không có phép tắc nào nói không được làm như thế. Sử thái thú và Diêu thái thú không hợp nhau, hẳn ta giữ sứ đoàn lại để ăn Tết, chắc chắn phải đưa người ngựa lên kinh báo với hoàng thượng trước, đến lúc đó sứ đoàn vào kinh thành, hai người đó có cần vào diện gặp mặt hay không, cũng do hoàng thượng định đoạt. Sử thái thú không đắc tội với bên nào, lại cho Đông Lăng mặt mũi."

An Nhược Thần suy nghĩ rất lâu: "Hai người kia, liệu có khi nào là thích khách không?"

Long Đại phá lên cười, nằm xuống đùi An Nhược Thần: "Đây cũng là điều khiến ta thích bàn chuyện với nàng, nàng luôn nghĩ rất xa."

An Nhược Thần tức giận đẩy hẳn ra, cũng không biết đây là đang khen hay lại nhạo báng nàng nữa, tướng quân đại nhân chàng có thấy mình nằm trên đùi một cô nương như vậy thích hợp không hả? Đây là hành vi của kẻ sàm sỡ đấy.

"Là khen nàng đấy." Long Đại như nghe thấy tiếng lòng của nàng, sau đó nắm lấy bàn tay đang đẩy hẳn ra: "Ta uống say mà."

"Chưa nghe ai nói uống nước là lại say bao giờ." An Nhược Thần lật tẩy hẳn.

Long Đại mỉm cười: "Ồ, ta uống nước chứ không phải rượu sao? An quân sự à, vì sao nàng lại đổi rượu của ta?"

An Nhược Thần: "...". Nàng lại trúng kế rồi phải không?

An Nhược Thần không nói lời nào.

Long Đại lại nói: "Nếu nàng nói là vì sợ ta nhức đầu thì ta sẽ mừng lắm."

An Nhược Thần không chống đỡ nổi, nắm tay hắn lại: "Được rồi, là không muốn chàng nhức đầu."

Long Đại mỉm cười, An Nhược Thần cúi đầu nhìn hắn, cảm thấy tướng quân đúng là quá giáo hoạt, nhìn hắn như thế, nhận ra hắn thật điển trai.

"Ta có dự cảm xấu." Bỗng Long Đại nói.

An Nhược Thần nhất thời nghiêm túc, đợi hắn nói tiếp.

"Nên phải nắm chắc thời gian thân mật nhiều hơn với nàng."

An Nhược Thần: "...". Dự cảm xấu là cái cớ cho cái sự sàm sỡ của chàng sao?

Về phần Tiền Thế Tân vừa về Tiền phủ, bèn bảo quản sự nhà mình gọi quản sự nhà Tiền Bùi ở bên cạnh đến, hỏi rõ hắn ta thời gian qua lão gia làm những gì, trong mấy tháng qua có nha đầu mới không, bất kể là mua hay được đưa đến cũng phải tỉ mỉ bẩm báo.

Quản sự kia sợ hết hồn, lật đật báo y theo sự thật, trong tháng qua có hai tiểu nha đầu, cả hai đều mười ba mười bốn tuổi. Được lão gia An gia đưa tới đợt tháng mười. Tiền Thế Tân nghe xong thì nổi giận đùng đùng đi tìm Tiền Bùi.

Tiền Bùi đang viết chữ, không hề nhìn con trai.

"Xin ra mắt phụ thân." Tiền Thế Tân hành lễ.

"Có chuyện gì?"

Tiền Thế Tân đứng lên, nhìn chăm chăm Tiền Bùi: "Ta đã nói với cha rồi đấy, gần đây tình thế không được ổn làm, bảo cha làm gì cũng nên khiêm

tồn chút, cha có nhớ không đấy?"

"Trí nhớ của ta vẫn còn tốt." Tiền Bùi cười, đứng thẳng người nhìn chữ do lão viết rồi đặt bút xuống. Vẫn không hề nhìn Tiền Thế Tân, xoay người đến tủ sách tìm sách.

Tiền Thế Tân nén giận, nói tiếp: "Cha đã lớn tuổi rồi, an hưởng tuổi già, vui đùa chút thú, nhi tử vốn không nói nhiều. Nhưng thời gian này tình hình biên ải không tốt lắm, quan hệ với Nam Tân khá phức tạp, là thời điểm dễ đưa đến mầm tai họa, cha nhớ đấy, cẩn trọng lời ăn tiếng nói. Còn về An gia, cha ít qua lại thôi."

Tiền Bùi giở sách, cũng không nhìn mà chỉ nói: "Ta qua lại với ai còn phải để người quản sao?"

Tiền Thế Tân nói thẳng: "Nay An Nhược Thần có Long Đại chống lưng, cha chớ đụng vào nàng ta."

"Tại sao người không nói là nàng đụng vào ta?"

"Hôn sự với An gia đã hủy rồi. Ngài với nàng ta còn có dây mơ rễ má gì nữa. Vậy mà cha cứ liên tục buông lời nói mua nha đầu gì đó khiêu khích nàng ta, đây là ý gì?"

Động tác trên tay Tiền Bùi khựng lại, lão đóng sách, đặt vào trong ngăn kéo, cuối cùng cũng xoay người sang nhìn con trai: "Nàng ta tìm người cáo trạng sao?"

"Nàng ta tìm phu nhân thái thú."

Tiền Bùi nghĩ ngợi rồi cười ha hả: "Cô nương này đúng là thú vị. Rất biết cách vòng vo."

Tiền Thế Tân gào lên: "Phụ thân!"

Tiền Bùi không để ý đến hắc, vẫn cứ cười ha hả: "Cô nương này hay lắm Lại vòng vo đến tận chỗ Mông Giai Nguyệt, làm khó Diêu Côn rồi."

"Cha." Tiền Thế Tân sầm mặt: "Nhi tử đã nói rồi, đừng trêu chọc gì nàng ta, cũng đừng chọc vào Long tướng quân, còn những chuyện khác, nhi tử mặc kệ ngài."

Tiền Bùi cười nói: "Nói cứ như kiểu người quản được ta ấy nhỉ?"

Tiền Thế Tân tức đến xanh mặt: "Cha cứ hưởng phúc là được rồi, đừng gây họa gì nữa, nếu không nhi tử không có cách gì lo chu toàn cho cha đâu." Nói rồi quay người phất tay áo rời đi.

Tiền Bùi nhìn theo bóng lưng hắc, mỉm cười nói: "Có câu gừng càng già càng cay, các người không hiểu gì cả. Luôn cho rằng cánh mình đã đủ cứng cáp, có thể bay được rồi, xem người khác như kẻ hồ đồ. Nếu không phải ta thì người làm gì có ngày hôm nay?"

Tiền Thế Tân quay về nhà mình, đi một loanh quanh trong vườn hoa mới tiêu tan cơn giận, đang định về phòng thì chợt nghe thấy bên tường truyền đến tiếng chuông. Hắc dừng chân nhìn bốn phía, cũng không có người nào khác, thế là bước đến góc phát ra tiếng chuông, khi cách một đoạn thì hắc hỏi: "Người nào ở đây?"

Từ trong góc tối có một người bước ra, hơn ba mươi tuổi, chiều cao trung bình, mắt nhỏ dài, mặt tròn. Trước nay Tiền Thế Tân chưa thấy gã bao giờ.

"Tiền đại nhân." Người nọ hành lễ.

Tiền Thế Tân cẩn thận quan sát gã một phen, khách khí hỏi: "Tiên sinh họ gì?"

"Họ Giải."

"Tạ trong cảm tạ*?"

(*Tạ và Giải đồng âm, đây cũng là nguyên nhân khiến An Nhượng Thần hồi đầu nghe nhầm.)

Người nọ cười, "Không phải."

Tiền Thế Tân lại hỏi: "Giải tiên sinh thích chuông sao?"

Người nọ đáp: "Chuông vang mới hữu dụng. Tiền đại nhân thấy thế nào?"

"Ừ." Tiền Thế Tân gật đầu, "Hai chiếc chuông mới đủ vang."

An Nhượng Hi lấy hết dũng khí rồi bước vào viện tử của Đoàn Thị phòng bốn.

Đoàn Thị thấy nàng đến, hai mắt sáng lên, nhoèn miệng cười, "Nhị cô nương đến rồi."

An Nhượng Hi nhìn quanh, Đoàn Thị vội cho a hoàn lui xuống. Bà ta lại An Nhượng Hi đến ngồi, lại tự mình rót nước cho An Nhượng Hi.

An Nhượng Hi căng thẳng nắm chặt bàn tay: "Tứ di nương."

"Hôm nay nhị cô nương lại đến lầu Tử Vân nữa rồi sao? Hôm trước không có cơ hội, thế hôm nay có ra tay không?" Đoàn Thị ngồi xuống, hiền từ hỏi han.

An Nhượng Hi lắc đầu: "Ta không đến lầu Tử Vân. Lần này đến là muốn nói với tứ di nương, e rằng ta không có cách nào giúp tứ di nương làm chuyện này được. Bên cạnh đại tỷ có người hộ vệ, a hoàn cũng không rời khỏi nửa bước. Mỗi lần ta đến đều cần vệ binh thông báo, ta đã nghĩ kỹ rồi,

vốn không hề có cơ hội hạ thủ. Hơn nữa đại tể cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Hơn nữa mà nói, giờ đây đại tể là quân sự ở lầu Tử Vân, nếu tể ấy gặp chuyện, ắt hẳn Long đại tướng quân cũng sẽ không bỏ qua cho An gia chúng ta."

Vẻ hiền từ trên mặt Đoàn Thị biến mất không còn tăm hơi.

An Nhược Hi nhắm mắt nói tiếp: "Tứ di nương thử nghĩ đi, cha cáo trạng Lưu đại nhân ở thwong bạc ti, kết quả bị thái thú đại nhân đánh hai mươi trượng. Nếu chúng ta hạ độc với đại tể, không phải Long tướng quân và thái thú đại nhân sẽ chém đầu cả nhà chúng ta sao?"

Đoàn Thị không nói câu gì.

An Nhược Hi nhìn Đoàn Thị, nàng cố ý đợi thời gian trôi qua, hy vọng Đoàn Thị có thể tỉnh táo phần nào. Rồi sau chuyện cha bị đánh, cả nhà hoảng hốt mới nhắc đến chuyện này, nghĩ như vậy ắt hẳn tứ di nương nên biết có làm gì cũng phí công, nhưng nhìn bà ta, dường như vẫn chưa chịu từ bỏ.

"Tứ di nương, di nương thử nghĩ đi, cũng không thể vì một mình đại tể mà chôn hố đào cả nhà chúng ta được, di nương nói xem có đúng không? Thái thú đại nhân vẫn đang tìm tứ muội, nói không chừng qua một thời gian nữa là có thể tìm thấy. Đến lúc đó tìm được tứ muội rồi, kết quả muội ấy vừa về mà đã bị chém đầu vì chúng ta hại chết đại tể, có phải là quá oan ức không?"

Đoàn Thị nghe những lời này, nhú mày nghĩ ngợi.

"Tứ di nương, chúng ta thảo luận kỹ hơn đi. Chuyện này ta không nói với bất kỳ ai cả, di nương cứ xem như mình chưa từng có suy nghĩ này là được. Chúng ta vừa bấp phải vụ kiện cáo, đừng nên gây họa thêm nữa. Di nương cứ giữ gìn sức khỏe cho tốt, như thế đợi tứ muội trở về, mới có thể

vui vẻ gặp lại đúng không?" An Nhược Hi cảm thấy Đoàn Thị vẫn không nghe lọt, nhưng nàng vẫn cứ cố khuyên.

"Được." Sau một hồi im lặng, đột nhiên Đoàn Thị nói.

An Nhược Hi hơi bất ngờ, nhưng đồng thời cũng thở phào, "Tứ di nương có thể nghĩ được như vậy thì tốt quá."

"Nếu đã không cần, vậy người đưa chỗ độc đó cho ta đi."

An Nhược Hi cứng người.

"Không phải không làm được sao? Đưa ta đi." Đoàn Thị nhẹ nhàng nói, ánh mắt sáng lạ thường, nhìn chăm chăm An Nhược Hi.

An Nhược Hi bị nhìn đến mức tim đập mạnh, nàng lôi bọc giấy ở trong ngực ra, còn chưa kịp đặt lên bàn thì Đoàn Thị đã ra tay cướp lấy.

An Nhược Hi sợ hãi suýt kêu lên, mu bàn tay bị móng tay Đoàn Thị cào một đường, đau rát.

Đoàn Thị nhìn bọc giấy, đúng là thứ đó rồi. Bà ta cười một tiếng, rồi nói với An Nhược Hi: "Người không nói cho người khác biết, tốt lắm. Người đi đi."

An Nhược Hi nghe thấy ba chữ cuối cùng thì vội vã xoay người chạy đi. Chạy ra đến sân vẫn còn chạy tiếp, chạy ra xa mới dựa vào tường thở hổn hển, lòng vẫn còn sợ hãi.

Trong mấy ngày liên tiếp quận Bình Nam không hề xảy ra chuyện gì đặc biệt, bình an bước vào đêm ba mươi.

An Nhược Thần đi cùng vệ binh a hoàn bà tử, cầm phước đăng đến bờ sông thả. Theo tập tục của Đại Tiêu, vào thời điểm năm mới, viết một

nguyện vọng đặt vào phúc đăng rồi thả nó trong nước, cầu cho nguyện vọng này có thể thành sự thật vào năm mới.

Trong tay An Nhược Thần có hai phúc đăng, một đèn là của Long Đại, một đèn là của nàng.

Long Đại không ăn Tết ở thành Trung Lan, vào thời điểm này, hắn phải ở cùng với chúng binh tướng trên tiền tuyến của mình.

Vào đêm trước khi đi An Nhược Thần bị đánh thức lúc nửa đêm. Vừa định la lên thì lại thấy mặt Long Đại. Thì ra hắn xoa lên mặt nàng, gọi nàng dậy.

"Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có gì, chỉ là đợi ngày ta quay lại thì đã sang năm mới, nếu không làm chuyện này thì phải đợi sang năm mới làm được, mất một năm, lâu quá."

Đầu óc An Nhược Thần mơ hồ, sang năm không phải chỉ qua hai ngày thôi ư? Thế mà là lâu sao?

Rồi sau đó nàng cảm thấy môi mình mềm ra, Long Đại đưa đầu đến gần, hôn lên nàng.

Nhất thời đầu An Nhược Thần ơng một tiếng, hoàn toàn trống rỗng.

Đến khi Long Đại ngẩng đầu lên, trong đầu nàng chỉ còn lại nụ cười và mùi vị cánh môi của hắn.

Rồi nàng nghe hắn nói: "Dáng vẻ ngơ ngác của nàng thật sự khiến người ta thích đấy."

Nàng lại tiếp tục ngẩn ngơ.

Hắn nói tiếp: "Nghĩ ngày kết hôn đi, đây không phải là đùa nàg đâu."

Nói rồi hắn đưa đầu đến, lại làm đầu óc nàng trống rỗng lần nữa, không suy xét được gì cả.

An Nhược Thần đứng bên bờ sông, nhớ đến hai chiếc hôn đó là mặt lại đỏ lên. Nhưng tướng quân nói đúng, nếu đợi lúc chàng về thì đã sang năm mới mất rồi, đúng là lâu thật.

An Nhược Thần cúi người, thả phúc đăng của Long Đại vào sông trước, nhìn ngọn đèn theo nước dần trôi xa.

Trong phúc đăng kia có nguyện vọng chính tay Long Đại viết. Tâm nguyện phúc đăng cũng cần có chú trọng, không phải viết gì cũng được, mà phải viết điều người cảm thấy khó khăn cần thần linh phù hộ, cần thêm chút may mắn mới có thể thực hiện, nhưng đồng thời có năng lực là cũng sẽ làm được.

Mọi người đều nói, nếu là nguyện vọng nảy sinh bất ngờ hoặc không thể nào thực hiện được thì có viết vào phúc đăng cũng vô dụng. Nguyện vọng của phúc đăng chỉ có thể được một, không nên lãng phí.

Năm nay nguyện vọng của Long Đại là: Không nên khai chiến.

An Nhược Thần cũng thả phúc đăng vào dòng sông, nàng viết nguyện vọng là: Nếu Lý trưởng sử bị oan, hy vọng tìm ra hung thủ, trả lại trong sạch cho y.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Trên núi, tại am Tịnh Tâm, An Nhược Phương cũng thả một ngọn đèn nho nhỏ. Không thể đến bờ sông, nàng chỉ có thể đặt vào trong chậu nước. Nguyên vọng phúc đăng là nàng nhờ sư thái viết giùm.

Mong cho mẹ được vui vẻ an khang.

"Tại sao lại là điều này?" Tịnh Duyên hỏi nàng.

"Ở trong nhà con, muốn vui vẻ an khang phải cần vận may." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhược Phương là sự hiểu biết không tương xứng với tuổi.

Tịnh Duyên không nói gì. Chỉ cùng nàng ngồi nhìn ngọn đèn nho nhỏ bập bênh trong chậu nước.

"Sư thái, sư thái không cầu nguyện gì sao?" An Nhược Phương quay đầu sang nhìn bà.

"Ta không có nguyện vọng." Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói.

An Nhược Phương nhìn bà ta, sau đó quay đầu đi nhìn đèn của mình, ai mà biết được, mỗi một người cũng nên có nguyện vọng chứ nhỉ?

Chợt lúc này Tịnh Duyên nói: "Cầm đèn của người đi, mau quay về tiểu viện."

Giọng Tịnh Duyên vô cùng nghiêm túc, An Nhược Phương hốt hoảng, lật đặt nghe lời cầm đèn lên chạy như bay về trắc viện, khép cửa lại, thối tắt

đèn đi, núp ở sau cửa nhìn.

Không nhìn thấy cũng chẳng nghe thấy được gì. Nhưng An Nhược Phương biết, nhất định đã có chuyện xảy ra rồi.

Tịnh Duyên hắt đổ chậu nước rồi dựng chậu dựa vào tường, sau đó mở cửa hậu viện ra, đứng ở cửa.

Một người đàn ông đang bước đến từ vườn rau. Dưới ánh trăng, gã dễ dàng cất bước, thấy phiến đá nằm chênh thì nâng chân bước qua. Gã chẳng màng đến Tịnh Duyên đang đứng ở cửa mà đi tới dưới gốc cây táo, cầm lồng đèn màu đỏ kia lên nhìn kỹ. Sau khi cất lại lồng đèn mới xoay người, quan sát Tịnh Duyên một hồi, rồi khẽ cười với bà ta.

Tịnh Duyên không cười. Bà ta cũng quan sát gã nam nhân này một phen, đáng vẻ hơn ba mươi tuổi, chiều cao trung bình, mặt tròn. Bà ta không quen.

"Sư thái." Người nọ cất tiếng trước.

"Người là ai?"

"Ta họ Giải."

Mặt Tịnh Duyên sư thái không cảm xúc, cũng không tiếp lời.

Người nọ nói nữa: "Sư thái có thích chuông không?"

"Không thích."

Người nọ cười rộ lên: "Quả nhiên sư thái giống hệt như hắc nói. Sư thái cảm thấy phải bao nhiêu chuông mới đủ vang?"

"Hai." Tịnh Duyên sư thái nhìn người này, phiến đá nằm chếch, đèn lồng dưới bóng cây, người này lần đầu tiên tới nhưng lại không hề xa lạ với

những thứ này.

"Muốn hỏi sư thái một câu hỏi." Giải tiên sinh số hai nói.

"Ta chỉ quan tâm đến giết người, không trả lời gì cả."

Giải tiên sinh lại cười: "Ta biết, nhưng câu hỏi này rất quan trọng." Gã dừng lại, nhìn chăm chặp Tịnh Duyên sư thái, "Ta có một huynh đệ cùng họ, đáng lý mấy ngày trước vốn nên gặp ta rồi. Nhưng huynh ấy lại không hề đến."

Tịnh Duyên sư thái vẫn cứ lạnh mặt.

Giải tiên sinh nhìn sư thái, lúc này mới nói tiếp: "Lần cuối sư thái thấy huynh ấy là khi nào, huynh ấy có nói gì không?"

"Ngày hai mươi tháng mười hai đặt giấy trong đèn lồng, bảo ta ngày hôm sau đến cổng thành đông giết người."

"Đó là để lại tin tức, vậy có thấy mặt không?"

"Không."

"Lần cuối gặp mặt là lúc nào?"

"Ngày mười sáu tháng mười hai, hắn đến dặn ta để ý người sẽ bị giết, phải chuẩn bị, đợi hắn thông báo."

Giải tiên sinh gật đầu, bởi vì mục tiêu là người trong lầu Tử Vân, lại rất quan trọng, nên cần phải để ý quan sát trước. Điều này gã biết. Cuối cùng mục tiêu được giết chết thành công, không để lại chút sơ hở nào, gã cũng biết. "Lần cuối sư thái thấy huynh ấy, huynh ấy có nói gì không?"

"Nhiều hơn một câu hỏi rồi đấy." Tịnh Duyên sư thái nói.

Giải tiên sinh ngăn người một lúc mới kịp nhận ra Tịnh Duyên sư thái đang oán hận. Gã cười một tiếng nói: "Được rồi, đây quả thật là một câu hỏi cuối cùng. Khi huynh ấy mất tích, sư thái có manh mối gì về tung tích của huynh ấy không?"

"Không có."

Tịnh Duyên sư thái đáp rất dứt khoát.

Ánh trăng chiếu vào mặt bà ta, nét mặt kia bình tĩnh không chút gợn sóng. Giải tiên sinh nhìn bà ta một hồi, cuối cùng cáo từ.

Trong đêm khuya, trên sông Tứ Hạ, mặt sông lập lòe ánh nến, tựa như những vì tinh tú đầy diễm lệ.

Từng ngọn phúc đăng dần trôi nổi trên mặt nước, tại sóng nước dập dềnh lóe lên ánh nến ấm áp, làm tăng thêm mấy phần cát tường yên tĩnh.

Trên đài phòng ngự cao cao, vệ binh canh gác nhìn những ngọn phúc đăng mà không khỏi mỉm cười, dân Đại Tiêu đều biết, trong phúc đăng kia đều chứa đựng những tâm nguyện tốt đẹp.

Chợt lúc này, một tiếng trống "tùng" vang lên, có mấy người gọi to: "Mau nhìn xem!"

Tiền binh bắn ra mũi tên lửa, chiếu sáng cả một vùng trời.

Rất nhiều vệ binh đều trông thấy, có một chiếc thuyền đang từ bờ bên kia của Nam Tần tiến lại gần, lập tức triển khai trạng thái phòng bị, người bắn cung đồng loạt xếp hàng trên đài đê, kéo căng dây cung chuẩn bị.

Thế nhưng thuyền chèo đến nơi đó liền dừng lại. Rồi không lâu sau, trên thuyền ném một chiếc thùng gỗ lớn xuống. Trên thùng gỗ cắm cờ lớn hai

mặt đen tuyền, một mặt viết chữ "chết" màu trắng, một mặt lại viết ba chữ "Long thân khải".

Thùng gỗ trôi nổi theo dòng nước, còn chiếc thuyền kia đã nhanh chóng chèo đi, rút lui về phía Nam Tần.

Chữ "chết" trắng tinh rất chói mắt, nhất là khi bên cạnh nó còn có những ngọn phúc đăng chúc nguyện.

Bên Đại Tiêu nhìn chăm chú mặt sông, xác nhận không có bất cứ điều gì khác thường, sau đó mấy binh sĩ phụng mệnh ngồi thuyền nhỏ, vớt chiếc thùng gỗ kỳ quái đó lên.

Trong đêm đen, một dịch binh đang cưỡi chiến ngựa tức tốc từ quận Mậu chạy về quận Bình Nam, hẩn mang theo một tin tức xấu khiến người người bất an.

Khi thái thú Diêu Côn nhận được cấp báo từ quận Mậu thì đã là mồng hai năm mới.

Ông ta đọc nội dung xong mà kinh ngạc trợn mắt há mồm, vội sai người nhanh chóng đến tổng doanh trại ở ngoài thành mời Long tướng quân quay về!

Sai dịch cưỡi ngựa suýt nữa gãy chân ngựa, chạy nhanh đi đi về về, thở hổn hển lại báo, vào ngày mồng một Long đại tướng quân nhận được quân báo khẩn cấp, đã đến doanh trại ở sông Tứ Hạ, không ở trong tổng doanh trại.

Trái tim Diêu Côn rút xuống, quân báo khẩn cấp?! Đúng dịp như thế ư, toàn bộ chuyện đều kéo đến cùng nhau?!

Trong doanh trường sông Tứ Hạ, Long Đại nhìn thùng gỗ trên bàn không chớp mắt. Trong thùng gỗ đựng ba đầu người - một nam một nữ một đứa

trẻ.

Tả tướng quân Chu Sùng Hải ở ngay bên cạnh, bấm báo kỹ càng quá trình nhận được thùng gỗ. Lá cờ hai mặt ấy cũng được đặt trên bàn, nhấc mắt nhói tim.

"Cũng không biết thân phận ba người này là như thế nào nữa." Chu Sùng Hải nói, "Nhưng ý đồ khiêu khích tuyên chiến của Nam Tần đã khá rõ. Sau khi quăng thùng gỗ xuống sông, bọn chúng lên bờ dùng mũi tên lửa bắn cháy phúc đăng trên sông."

Ở Đại Tiêu phúc đăng đại diện cho điều gì, không phải Nam Tần không biết. Tiêu hủy câu chúc mừng năm mới của người Đại Tiêu, lại vào ngày tết đưa đầu của một nhà ba người đến, hành động diệt môn này đã quá mức ác độc.

Long Đại im lặng nhìn đầu ba người kia, qua một lúc lâu mới trầm giọng nói: "Là mật thám mai phục ở Nam Tần của chúng ta."

Chu Sùng Hải giật mình.

Long Đại không nói nhiều, cuối cùng hắt nhìn đầu của Miêu Khang, rồi đưa tay đập nắp thùng gỗ lại.

Hai mươi năm trước Nam Tần từng khiêu chiến với Đại Tiêu, khi đó tổ phụ của Long Đại là Long Dật nắm giữ ấn soái ứng chiến. Đích thân ông ấy lựa chọn ba thiếu niên lên vào ranh giới địch thăm dò tình báo, chỉ có một người sống sót. Mật thám đó chính là Miêu Khang.

Năm đó khi Miêu Khang nhận lệnh vào Nam Tần chỉ mới mười lăm tuổi. Người anh hùng còn trẻ, vì Đại Tiêu mà thám thính được không ít tình báo. Sau khi hai nước hòa đàm, Long Dật lệnh cho Miêu Khang ẩn nấp tại Nam Tần, do thám tình hình và ý đồ thực sự của Nam Tần. Sau đó Miêu Khang

ở lại luôn nam Tần, cung cấp tình báo Nam Tần cho Đại Tiêu. Là mật thám Đại Tiêu cắm rễ sâu nhất ở Nam Tần, cũng là người hữu dụng nhất.

Long Đại chỉ mới gặp qua Miêu Khang bốn lần. Lần đầu gặp là lúc đi theo phụ thân. Khi ấy Long Đại còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn nhớ biểu cảm đau buồn nước mắt dâng trào như suối của Miêu Khang khi nghe tin tổ phụ Long Dật chết trận. Lúc ấy phụ thân Long Thắng đã nói với Miêu Khang rằng, có rất ít người biết thân phận của hă, nhưng công lao của hă, Long Dật nhớ, Long Thắng ông nhớ, trên dưới đội quân Long gia đều nhớ, ngay đến hoàng thượng cũng biết, nếu hă muốn quay về thì ông có thể sắp xếp.

Miêu Khang lại hỏi ngược lại, các người có chọn được người nào có thể tin tưởng để ẩn nấp trong Nam Tần hơn ta sao?

Đương nhiên không có.

Miêu Khang lại hỏi tiếp, các người có biết Nam Tần vẫn còn có dã tâm, không ngừng tranh đoạt hoàng quyền, sau này sẽ có tai họa ngầm không?

Đương nhiên không ai biết rõ hơn Miêu Khang.

Vậy là Miêu Khang nói: "Long tướng quân tin ta dùng ta, nhất định ta không thể phụ lòng ủy thác của Long tướng quân được. Dù ngài ấy sống hay chết, quân lệnh vẫn còn đấy. Ta sinh là người Đại Tiêu, chết là ma Đại Tiêu. Nếu hồn có về đâu, tất vẫn theo đội quân Long gia chinh chiến nam bắc."

Long Đại nhắm hai mắt, nhớ đến năm ngoái lần cuối gặp Miêu Khang, lúc hă nói hình như hoàng thất Nam Tần có rục rịch, nhất định Đại Tiêu phải cảnh giác, cũng đã nói những lời như vậy.

Nếu hồn có về đâu...

Hă đã theo ba đời Long gia đại tướng.

Lần này đối lập với biên giới Nam Tần, Long Đại phái mật thám đến Nam Tần, có không ít người đều dựa vào Miêu Khang chi viện chăm sóc, rất nhiều tình báo cũng nhờ Miêu Khang thám thính truyền đến. Mà lúc Long Thăng nghe được Miêu Khang đồng ý tiếp tục ẩn nấp thì cũng đã nói: "Nhất định quân Long gia sẽ không phụ người." Tên của Miêu Khang chẳng mấy ai biết, chưa từng được ghi chép trong sách. Bên trong Đại Tiêu, số người biết có một mật thám bí mật chôn giấu rất sâu ở Nam Tần, biết phải liên lạc thế nào, tuyệt đối không vượt quá năm.

Và giờ đây, đầu của Miêu Khang cùng vợ con hẳn được bày ra ngay trước mắt Long Đại.

Nam Tần biết thân phận của Miêu Khang.

Dựa theo tình trạng đầu lâu mà xem thì hẳn vừa bị giết liền được đưa đến.

Có nghĩa là Nam Tần đã chọn đêm ba mươi, chọn nơi cách Đại Tiêu một con sông, trong lúc phúc đăng dập dềnh trên sông, ánh nến tỏa sáng một vùng non nước, đã giết một nhà Miêu Khang.

"Đây rõ ràng là tuyên chiến mà, tướng quân." Chu Sùng Hải nói. Bây giờ toàn quân đã vào trạng thái ứng chiến, chỉ cần Long Đại phát lệnh, quân thuyền sẽ tấn công Nam Tần ngay.

Long Đại im lặng một hồi, nói: "Nếu tấn công Nam Tần thì chúng sẽ đánh lại."

"Tướng quân." Chu Sùng Hải cau mày, chỉ phòng thủ thôi sao? Nam Tần đã đến trên đầu bọn họ mà ngồi rồi, làm sao nhẫn nhịn nổi nữa.

"Canh gác kỹ biên phòng. Ta phải về thành Trung Lan một chuyến." Long Đại nói. Với hẳn mà xem, quan trọng không phải là Nam Tần lại dám

khiêu khích như vậy, mà vì sao Miêu Khang lại bị lộ? Miêu Khang chết, đồng nghĩa với việc bố cục mật thám của bọn họ ở Nam Tần đã tan rã.

"Tướng quân." Chu Sùng Hải vẫn không phục, "Không phải chúng ta cũng giữ trong tay mật thám của thành Trung Lan sao, cho dù không đánh thì cũng nên kính lại bọn chúng mấy đầu người chứ."

"Những người đó là dân Đại Tiêu." Long Đại thờ ơ nói, rồi không nói thêm gì nhiều nữa, xoay người rời đi.

Chu Sùng Hải ngẩn người, đến khi kịp phản ứng lại thì hận đến mức cắn răng. Trên cuộc chiến mật thám, Đại Tiêu bọn họ đã thua. Đúng là không hết giận nổi, thật muốn đánh một trận cho sáng khoái.

Vào ngày mồng bốn đầu năm, Long Đại quay về thành Trung Lan.

Chưa có khói báo động, chứng minh tiền tuyến chưa khai chiến.

Vừa về đến lầu Tử Vân, Long Đại đã cho triệu Tạ Cường đến gặp. Tạ Cường nghe chuyện mà trợn mắt há mồm, "Thuộc hạ không hề nhắc đến Thư đồng với ai cả. Mật thám phái đi chỗ ở an toàn do Thư đồng bố trí, đến khi đó tìm trong phòng để lại ám hiệu liên lạc. Mỗi người một khác không giống nhau. Thư đồng vô cùng cẩn thận."

Trên thực tế, chính Tạ Cường cũng không biết rốt cuộc Thư đồng có thân phận gì, chỉ biết là mật thám năm xưa quân Long gia sắp xếp ở Nam Tần. Hắn đã gặp Thư đồng một lần, là một người đàn ông khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, ẩn nấp ở Nam Tần đã lâu, biết rõ tường tận công việc Nam Tần.

Từ cách nói năng và nội dung tình báo của Thư đồng, Tạ Cường đoán Thư đồng đã lẩn vào quan trường Nam Tần, nhưng rốt cuộc hắn ta làm gì, Tạ Cường cũng không biết. Mật thám mà hắn phái đến Nam Tần cũng không biết Thư đồng là ai, chỗ ở an toàn để lại thức ăn, tiền bạc cùng manh

mỗi tình báo, có cả cách thức liên lạc khẩn cấp nữa, nhưng Thư đồng không hề gặp mặt trực tiếp với những thám tử này.

Thư đồng đã bị lộ. Tim Tạ Cường chìm xuống đáy vực.

Vậy thì e hai mật thám hãn phái đến Nam Tần đã lành ít dữ nhiều. Khó trách gần đây không nhận được tình báo, thì ra đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

"Không thể nào là do phía lầu Tử Vân tiết lộ tin tức được. Thuộc hạ không nhắc đến Thư đồng với bất cứ ai cả." Tạ Cường nhấn mạnh lại lần nữa.

"Vậy còn chuyện nào khác nữa không?" Long Đại hỏi.

Tạ Cường lắc đầu, trong thành Trung Lan gió yên sóng lặng, không có động tĩnh của mật thám. Nếu nói có chuyện thì chỉ trừ mỗi chuyện này. "Vào hôm mồng hai, thái thú đại nhân phái người đến mời, nói là có việc gấp cần tướng quân qua bàn bạc. Tướng quân không có ở đây, thuộc hạ có đi qua hỏi, thái thú nói phải chờ tướng quân trở lại."

Long Đại gật đầu, xoay người rời đi.

Hắn thô lỗ đẩy mạnh cửa phòng đi ra, Tạ Cường cũng đi theo. Vừa ra khỏi cửa thì đã bị Long Đại cản lại. Long Đại quay đầu nghiêm nghị quát: "Người không cần đi theo, tự mình suy nghĩ cho kỹ, đến lúc ta về sẽ xử lý người."

Nhiệm vụ mật thám xảy ra bất trắc, Tạ Cường không thể đổ trách nhiệm cho ai khác được, hãn quỳ một chân xuống, trầm giọng nói: "Thuộc hạ biết tội rồi."

Mấy vệ binh cách đó không xa thấy tình cảnh này, kinh hãi há to miệng, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Long Đại quay về phòng mình, lật xem hồ sơ được đặt trên bàn từ sau khi mình đi, không có chuyện gì đặc biệt khẩn cấp cả. Thế là hăn gọi đội vệ binh đến, chuẩn bị lên đường tới phủ thái thú.

An Nhược Thần lén lút đứng chờ ở bên tường. Nàng nghe được tin tướng quân vừa về lại phải ra ngoài, vội vã chạy như bay đến, tướng quân gấp gáp như thế, nhất định là có chuyện khẩn cấp rồi, không thể làm chậm trễ chính sự của tướng quân được, đương nhiên cũng không được chậm trễ việc nàng nhìn hăn đâu. Mấy ngày từ biệt này, đúng là nhớ quá.

Long Đại bước đi, chợt thấy bên ven đường có người nửa nấp sau tường, duyên dáng đứng đấy.

Bước chân của Long Đại vẫn không ngừng, nhưng lại rẽ phải đi về phía đó. Vệ binh sau lưng cũng không phản ứng kịp, theo tướng quân rẽ phải. Dù tướng quân có muốn dẫn bọn họ đụng tường thì bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà đụng.

An Nhược Thần nhìn đội ngũ chỉnh tề khí thế kéo nhau đến chỗ nàng đang đứng, hoảng hốt suýt nữa thì xoay người chạy.

Không phải tính nhìn chàng nhiều thêm sao, tướng quân chàng dọa người như vậy có hợp không?

Long Đại thấy vẻ mặt của An Nhược Thần mới nhớ ra sau lưng còn có một đoàn đuôi dài. Hăn giơ tay phải lên ra hiệu, đội ngũ vệ binh sau lưng dừng lại.

Rồi sau đấy An Nhược Thần càng sợ hãi hơn. Bởi vì Long Đại cứ thế bước đến ôm nàng vào lòng ngay trước mặt đội vệ binh.

Lúc này có muốn chạy cũng chẳng kịp nữa rồi. An Nhược Thần thầm thở dài, tướng quân à, còn không bằng chàng cứ để họ đi tiếp. Tình hình này bây giờ cứ hết như cổ ý dẫn bọn họ đến xem vậy.

"Ta đến phủ thái thú." Long Đại nói bên tai An Nhược Thần.

Nghe thấy giọng hân, bao oán trách trong An Nhược Thần đều biến mất cả. Dường như tướng quân có vẻ mệt. Dù sao nàng cũng vui đầu vào ngực Long Đại rồi, không thấy được biểu cảm của chúng vệ binh, nên chắc có thể lên ôm lại hân nhỉ.

An Nhược Thần vòng tay ôm lấy eo Long Đại, cảm giác được Long Đại sờ đầu nàng.

Tim An Nhược Thần đập thình thịch, bất giác cười ngốc nghếch.

Long Đại buông nàng ra, nàng cũng nhanh chóng buông Long Đại, sau đó xoay người chạy đi, đến khoe mắt cũng chẳng dám liếc nhìn đội vệ binh, chạy hết như chạy thoát thân, tốc độ kia có thể sánh ngang với gió.

Không thấy không thấy, bọn họ không thấy. An Nhược Thần cách ra xa, nhìn quanh bốn bề vắng lặng, lúc này mới che mặt lại. Sau khi lén cười ngốc nghếch thì hít sâu mấy hơi, tính giảm nhiệt độ trên mặt xuống, chợt nhớ ra Long Đại đã nói.

"Ta có dự cảm xấu, nên phải nắm chặt thời gian gần gũi với nàng nhiều hơn."

Dự cảm của Long Đại đã trở thành sự thật.

Tin tức bên phía thái thú Diêu Côn vô cùng tệ.

Trước đó sứ đoàn Đông Lăng đã nói làm khách ở quận Mậu, sang năm mới sẽ lên kinh gặp hoàng đế Đại Tiêu, nhưng không ngờ trước đêm giao thừa đã bị tập kích. Bảy người chết chín người bị thương. Trong danh sách bảy người chết đó, có hai sứ thần nam Tần. Sát thủ tập kích bọn họ khoảng chừng trên dưới mười người, che mặt mặc quần áo đen, nói giọng khẩu âm Đại Tiêu. Có hai người bị giết, còn lại chạy trốn cả.

Sứ đoàn Đông Lăng vừa khiếp sợ lại tức nhận, sang ngày hôm sau liền đem thi thể về lại Đông Lăng. Ngày hôm đó Sử Bình Thanh truy xét hung thủ, nhưng không có kết quả.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Mặt mày Diêu Côn vô cùng nặng nề, ông ta nghiêm túc nói: "Đây không phải là chuyện đùa. Tướng quân không có ở đây, ta đã phái người đến quận Mậu thông thành, sau khi biết rõ sự tình câu chuyện, cũng đã viết tấu chương đệ lên kinh thành rồi. Đồng thời cũng hạ lệnh toàn quận không được buông lỏng, nghiêm phòng mật thám làm loạn."

Long Đại không nói năng gì.

Diêu Côn nhú mày hỏi: "Tướng quân, tiền tuyến có động tĩnh gì khác thường không?"

Long Đại gật đầu: "Đúng là có. Trinh thám của chúng ta ở Nam Tần đã bị giết rồi. Nam Tần thả đầu người nhà hãn trên sông cho ta xem."

Diêu Côn thất kinh: "Cũng là chuyện trong hai ngày này?"

"Là đêm ba mươi."

Diêu Côn chợt đứng lên, bất an đi qua đi lại, nói: "Hung thủ tập kích sứ đoàn Đông Lăng sát hại sứ thần hai nước, cũng không biết là kẻ nào. Nhưng chuyện lần lượt kéo đến quá mức trùng hợp. Trinh thám của chúng ta ẩn thân trong Nam Tần bị bắt, vì vậy sứ thần do Nam Tần phái đến gặp mặt hoàng đế Đại Tiêu ta bị giết. Bọn chúng hoàn toàn có thể nói là chúng ta đang trả thù. Nếu khai chiến, chúng ta có lý do chính đáng để xuất quân, chẳng những chúng ta phái mật thám mà còn giết sứ thần của họ..."

Diêu Côn khoát tay, rồi đột nhiên đứng lại: "Lý do chính đáng để xuất quân ư?! Đúng rồi, có phải đây là âm mưu của Nam Tần không, bọn chúng cấu kết với Đông Lăng, hy sinh vài sứ thần, sau đó mượn cớ này mà xuất chiến. Hơn nữa đoàn sứ thần Đông Lăng cũng bị tập kích, Đông Lăng cũng có không ít người chết bị thương, Nam Tần có thể nhân cơ hội này mà liên thủ với Đông Lăng."

Long Đại đắm chiêu, vẫn không lên tiếng.

Diêu Côn càng nghĩ càng giận: "Chúng bắt được mật thám ở Nam Tần của chúng ta, còn chúng ta chỉ bắt được gian tế Đại Tiêu bị Nam Tần mua chuộc. Nói ra cũng không thể so với nhau được. Bọn chúng không bằng không chứng, hoàn toàn có thể nói là chúng ta ngụy tạo vụ án, bêu xấu chúng, còn sứ thần Nam Tần và Đông Lăng đã chết ở biên giới Đại Tiêu chúng ta thật. Sử Bình Thanh kia cũng không biết làm ăn trò trống gì nữa, đã muốn tiếp đãi sứ thần thì phải siết chặt canh phòng chứ, bây giờ xảy ra chuyện, chỉ đành mặc cho người ta gây khó dễ. À, liệu có khi nào đây là âm mưu của Đông Lăng không, nếu hai nước chúng ta giao chiến, Đông Lăng chúng ta có thể ngư ông đắc lợi. Dẫu sao Nam Tần đến cầu gặp mặt lại bị chúng ta từ chối, thế là bị Đông Lăng thừa cơ xen vào. Nếu lúc trước chúng ta đáp ứng yêu cầu của sứ thần Nam Tần kia, nói không chừng..."

"Diêu đại nhân." Long Đại ngắt lời lẩm bẩm của Diêu Côn.

Diêu Côn dừng lại, nhìn sang Long Đại.

Long Đại rất bình tĩnh, ung dung trấn định. Diêu Côn thở phào nhẹ nhõm, cũng tỉnh táo lại đôi phần, ông ta ngồi xuống, chờ Long Đại nói tiếp.

"Đại nhân, chuyện sứ thần bị giết liệu có phải do Nam Tần hay Đông Lăng hay những nơi khác làm ra không, ta không dám kết luận, nhưng có một chuyện chắc chắn - mạng lưới trinh sát của chúng ta ở Nam Tần đã bị đối phương đánh tan. Chúng ta bắt mật thám, cùng giao thiệp với đối

phương, còn đối phương bắt được mật thám, không nói hai lời đã giết người đưa đến cho chúng ta xem. Nếu nói trong chuyện này Nam Tần vô tội thì không thể nào."

Diêu Côn vội nói: "Vậy là Nam Tần gây ra thật sao? Chúng muốn gây chiến, muốn ép Đại Tiêu chúng ta nhượng bộ, lấy bằng được chỗ hời, nhưng sợ chiến lực của mình còn chưa đủ nên kéo theo Đông Lăng. Đông Lăng là ngọn cỏ đầu tường gió chiều nào theo chiều ấy, Nam Tần bèn ra tay giết hại sứ thần, để Đông Lăng đưa ra quyết định?"

Long Đại cũng không hòa theo phỏng đoán này, hắn chỉ nói: "Đại nhân, bất kể thế nào đi nữa thì đã có một cánh tay đẩy chúng ta lên chiến trường rồi. E rằng không thể nào tránh khỏi cuộc chiến này được. Đại nhân chuẩn bị sẵn sàng đi."

Diêu Côn thở dài thườn thượt, qua một lúc lâu mới nói: "Hai mươi năm trước, ta ở chỗ này nhìn hai nước giao chiến, thời chiến hỗn loạn, dân chúng lầm than, chiến sự cũng phải kéo dài ba năm mới lắng xuống." Ông ta nhìn Long Đại, "Long tướng quân..."

Long Đại nói: "Gối thương ngồi giáp, bảo vệ an ninh. Đắm máu chặt đầu, quyết ở không lui."

Diêu Côn nhìn Long Đại, hồi lâu sau mới đứng lên thi lễ.

Diêu Côn và Long Đại nhanh chóng bàn bạc sắp xếp mọi chuyện, Diêu Côn cho mời các quan viên đến dặn dò hạ lệnh, còn Long Đại quay về lầu Tử Vân.

Bước vào lầu Tử Vân, vào công đường, cho gọi Tạ Cường.

Lầu Tử Vân vừa là phủ vừa là nha môn, bình thường có chuyện Long Đại đều ở trong viện của mình hoặc thư phòng xử lý, ít khi mở công đường.

Dùng quân nha xử lý công việc, cho thấy chuyện này vô cùng nghiêm trọng.

Rất nhanh, chuyện đã lan truyền khắp lầu Tử Vân. Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tạ Cường nhanh chóng đến, những quan viên tướng lĩnh cao cấp trong quân cũng đã tới.

Long Đại ngồi ngẩn ngẩn trên công đường, thuật lại đơn giản những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua lại. Mọi người nghe tin mà kinh hãi. Long Đại nhìn Tạ Cường nói: "Tạ Cường, ngươi là giáo úy tứ phẩm, chức quan cao hơn hẳn mọi người đang ngồi nơi đây, nên trách nhiệm cũng lớn nhất. Ngươi cai quản tham binh trình đội, trinh sát tiền phong, nhưng lại để kẻ cầm đầu mật thám ở thành Trung Lan chạy thoát, trong quân xuất hiện gian tế, quân tình liên tục bị lộ, bây giờ ngay đến trinh sát được bố trí ẩn nấp trong Nam Tần cũng đã bị lộ, tự ngươi nói đi, ngươi còn mặt mũi nào mà hưởng bổng lộc của triều đình, có tư cách gì chấp chưởng chức vụ quan trọng trong quân!!!"

Long Đại nói đến lúc tức giận thì vỗ án đường một phát, mọi người đều cụp mắt nghiêm nghị, im hơi lặng tiếng.

Tạ Cường mím chặt môi, vô cùng xấu hổ, quỳ xuống sà cái bịch, "Tướng quân, thuộc hạ biết tội rồi. Thuộc hạ nguyện lập công chuộc tội, xin tướng quân cho thuộc hạ thêm một cơ hội."

"Cho ngươi thêm cơ hội. Ta sợ là cho Nam Tần thêm cơ hội!" Long Đại gào lên, "Bây giờ bọn chúng chỉ thiếu nước chạy đến trước quân rường ta mà tiểu tiện nhạo báng!"

Tạ Cường nằm xuống dập đầu: "Tướng quân, thuộc hạ tất sẽ điều tra ra chân tướng tin tức bị tiết lộ, moi ra sơ hở và điểm yếu của Nam Tần..."

"Không cần." Long Đại quát lại hăn, nói: "Để người làm những chuyện này nữa, ta sao có thể yên tâm nổi. Về phần mật thám đang ẩn nấp của Nam Tần, bí mật đến nhường nào, mất bao nhiêu tâm lực, ngay đến những thứ này người cũng không phòng giữ được, chúng ta còn chưa chiến mà đã bại rồi, mất hết mặt mũi, quân uy còn đâu? Tội của người đáng bị đưa đi chém!"

"Tướng quân!" Mọi người cả kinh thất sắc, đồng loạt hô lên. Tạ Cường không nói câu gì, quỳ đó bất động.

Long Đại trợn mắt nhìn hăn, thở gấp nói: "Niệm tình trước đây người có công, chỉ phạt người hai mươi quân trượng trước. Bây giờ là lúc khai chiến nguy cấp, ta không có thời gian xử lý người cho kỹ càng. Người cút đến kho binh Thương Nam đợi lệnh, đến khi chiến sự với Nam Tần kết thúc, ta lại bẩm báo lên hoàng thượng để người xử lý người."

"Xin tướng quân nghĩ lại." Mọi người lại cùng mở miệng. Hai mươi quân trượng cũng được, nhưng đến kho binh Thương Nam đợi lệnh ư? Kho binh kia ở nơi biên thùý xa xôi hoang vắng, chuyên xử phạt tội phạm thu dụng lưu dân, để bọn họ trồng trọt tích lương thực rèn sắt chế binh khí, nếu lúc thời chiến không đủ binh lực thì lại điều bọn họ đến bổ sung. Đầy Tạ Cường ra nơi đó, trên danh nghĩa cũng không có gì, nhưng thực tế lại trực tiếp xử hăn tước bỏ chức quan lưu đầy trọng tội.

Chu trưởng sứ Chu Quần nói: "Tướng quân. Từ trước đến nay công lao của Tạ đại nhân không ít, lại một mực trung thành, dẫu có điều không phải thì cũng là do đánh giá thấp mưu lược của Nam Tần, bị chui vào kẻ hở. Tướng quân, nay chính là lúc phải dùng người, phạt nặng Tạ đại nhân như thế, coi như trong quân mất một cánh tay, tổn thất quá lớn. Không bằng để Tạ đại nhân lập công chuộc tội, đợi sau cuộc biến lại bàn tiếp tội trạng, xử phạt kỹ càng hơn."

Sau khi Lý trưởng sử qua đời, Chu trưởng sự tiếp nhận chức vụ của hắn, xử lý chuyện quân vụ văn thư án lục trong lầu Tử Vân. Hắn được đích thân Tạ Cường lựa chọn. Sau khi Lý trưởng sử xảy ra chuyện đó, Chu trưởng sử vô cùng cảm kích Tạ Cường đã tín nhiệm hắn, mà bản thân hắn cũng rất cẩn trọng, cố gắng chăm chỉ, sợ xảy ra chút gì không may. Nay Tạ Cường bị phạt, hắn bất bình thay Tạ Cường.

"Sai lầm lớn như thế, nếu không phạt nặng thì uy nghiêm của chúng tướng quân đặt vào đâu, trong lòng binh sĩ sẽ nghĩ thế nào? Quân uy không còn, lòng quân tan rã, hết như tứ chi phế cả hoàn toàn, sao có thể đem ra so với bị chém một nhát được?"

Long Đại vừa nói ra, mọi người không còn lời gì để bàn bạc. Đạo lý này rất rõ, không thể nào phản bác được. Uy hiếp phạt nặng, đúng là hủ đoạn vô cùng hữu hiệu ở trong quân.

Tạ Cường không nói câu gì, khi ngẩng đầu lên, hốc mắt đã đỏ.

"Đưa xuống đi." Long Đại nhìn Tạ Cường, mặt mày nặng nề vô cùng. Ba chữ này cũng khản giọng mà thốt ra, nhưng thật lâu sau vẫn không ai nhúc nhích.

Long Đại chợt đứng dậy hét: "Mang xuống!" Hắn vỗ án đường, chiếc bàn bốn chân lập tức đứt đôi đổ xuống. Mấy vệ binh sợ hãi vội vã đi lên kéo Tạ Cường. Tạ Cường đứng lên, hất tay họ ra, không nói một lời xoay người đi ra ngoài.

Trên công đường yên tĩnh không tiếng động. Mãi lâu sau Long Đại mới đá văng án trác hư hỏng đi, đứng trước mặt mọi người bắt đầu bố trí quân vụ. Như vậy thế này thế nọ thế kia, phân việc xong, tự mỗi người lĩnh mệnh rồi giải tán.

Long Đại rời khỏi công đường thì về thẳng phòng, dặn dò vệ binh mình cần yên tĩnh một mình, cũng không gặp ai.

Trong ngày đó dưới sự che chở của chúng tướng, Tạ Cương bị đánh nhẹ hai mươi quân trưởng để ghi nhớ, sau đó chuẩn bị bọc hành lý, cười tuần mã, chuẩn bị được mấy binh sĩ "áp tải" đến kho binh Thương Nam. Tướng Tùng tiến hẳn, bảo với hẳn phải nhẫn nại, cứ đợi một lúc đi, đợi Long Đại bớt giận, bọn họ sẽ tìm cơ hội khuyên Long Đại cho Tạ Cương về. Trước khi về kinh lập mấy công lao, coi như chuyện này cứ thế mà qua.

Tạ Cương một mực sầu muộn, không nói câu nào, chỉ buồn bực đáp cho có.

An Nhược Thần cũng chạy đến, chuẩn bị ít thức ăn để Tạ Cương mang theo. Nàng còn khiếp sợ hơn bất cứ một ai. Đối với nàng mà nói, Tạ Cương giống như ân sư vậy, vậy mà trong quân xử phạt quả quyết nghiêm khắc, còn tàn khốc bất ngờ hơn mọi thứ nàng đã thấy trước kia.

"Tạ đại nhân." An Nhược Thần không biết nên nói gì cho phải.

Tạ Cương nhận lấy bọc quần áo từ trong tay nàng, khẽ nói một câu: "Đừng buông lỏng. Chuyện chỉ vừa bắt đầu mà thôi. Tạm thời Nam Tần chiếm thế thượng phong. Cô cũng phải hiểu rõ tình thế của mật thám trong thành Trung Lan hơn bất cứ ai, cô không thể buông lỏng được."

An Nhược Thần sững sờ, nhìn thẳng vào mắt Tạ Cương. Tạ Cương gật đầu với nàng, sau đó làm như không có chuyện gì xoay người rời đi.

Chiều nay Long đại tướng quân không gặp bất cứ ai. An Nhược Thần nghe nói tâm tình của tướng quân không tốt, cũng nghe nói có lẽ để phòng người khác cầu xin tha thứ cho Tạ Cương nên mới như vậy. An Nhược Thần không làm phiền Long Đại, chỉ chú tâm chuẩn bị thức ăn giao cho vệ binh. Một mình nàng đi đi lại lại trong lầu Tử Vân, tiêu hóa tin tức nặng nề nhận được trong cả ngày nay.

Mật thám của Đại Tiêu bọn họ đã thua trận rồi.

An Nhược Thần ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Nghĩ đến câu Tạ Cường nói với nàng: Đừng buông lỏng.

Nhất định là sắp đánh giặc rồi. Bọn họ cũng nói chuyện này đã chắc chắn, chẳng qua là xem đợi bao lâu nữa thôi.

An Nhược Thần nhìn trời sao dày đặc, lại nhớ đến Long Đại đã nói với nàng: Một khi khai chiến, cho dù giành thắng lợi thì cũng đã trả giá bằng máu mà sinh mạng.

"Tại sao lại muốn bắt mật thám?" Lúc đó Long Đại đã hỏi nàng như thế.

An Nhược Thần chớp mắt, đứng thẳng sống lưng, đi dọc theo con đường mà Long Đại đã dẫn nàng, quay trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, An Nhược Thần nghe nói trời còn chưa sáng Long tướng quân đã lên đường đến tổng binh doanh ở ngoài thành rồi. An Nhược Thần không để tâm, cũng chẳng để tâm chuyện trước khi đi Long Đại không gọi nàng. Bản thân nàng cũng có rất nhiều chính sự phải làm. Nàng xử lý chuyện vụn vặt trong lầu, nhân lúc kiểm tra thức ăn ở phòng bếp, nhỏ giọng hẹn Lục đại nương đến tửu lâu Chiêu Phúc gặp mặt. Hôm nay Tề Chinh làm việc ở tửu lâu, Lục đại nương thường ra vào nơi đó, hẹn ở đây cũng sẽ không khiến người ta nghi ngờ.

Trước khi đến tửu lâu Chiêu Phúc, An Nhược Thần đến phủ thái thú một chuyến tìm Phương Nguyên.

Vốn kế hoạch là hết năm mới sẽ xin phép tướng quân đến ngoài quận xem hôn sự giúp em gái, đáng lý ra hôm nay đã khởi hành rồi, nhưng An Nhược Thần đi không được. Nhưng trước kia đã kính nhờ Phương Nguyên, dù sao nàng cũng phải giao phó một tiếng với người ta. Phương Nguyên cũng sớm nghe nói đến việc này, An Nhược Thần vừa nhắc là y biết ngay. Y nghĩ một lúc, rồi khách khí hỏi An Nhược Thần: "Dám hỏi cô nương, chuyện này quan trọng thế nào?"

An Nhược Thần ngẫm nghĩ, nên nói như thế nào nhỉ, nếu nói là quan trọng thì cũng rất quan trọng, nhưng nếu bảo không phải là quan trọng, thì đúng là có thể đặt chuyện này sau tất cả. Nàng cười khở rồi lắc đầu: "Điều này khó mà nói được."

Phương Nguyên cũng không để ý đến câu trả lời mập mờ này, y nói: "Nếu đã như thế thì ta sẽ lo chuyện này hộ cô nương, cô nương cứ bận chuyện quan trọng hơn đi. Nếu có tin tức gì, ta sẽ nói lại với cô nương."

An Nhược Thần vội cảm ơn.

Ra khỏi phủ thái thú, An Nhược Thần đi thẳng đến tửu lâu Chiêu Phúc, vừa đi vừa đắm chiêu. Trên đường đông đúc, nàng đi chậm chậm, nhưng có người cuống cuống rào bước đi, An Nhược Thần cũng không để ý chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên bị va một phát, suýt nữa nàng đã ngã xuống đất rồi, đến khi đứng vững thì sửng sốt, phát hiện trong tay có một tờ giấy.

Mở ra nhìn, tóc gáy toàn thân An Nhược Thần dựng cả lên.

"An Nhược Phương còn sống."

Năm chữ, như sét đánh trời quang, nổ đình tai trong đầu An Nhược Thần.

An Nhược Thần vội xoay người lại nhìn, trên đường toàn người với người, hoặc vội vã hoặc từ tốn hoặc ồn ào, nhưng không nhìn thấy là ai đã đụng vào nàng.

An Nhược Thần mở to hai mắt, trợn mắt nhìn mỗi một gương mặt, mỗi một bóng lưng trên đường.

Không ai để ý đến nàng, không một ai có khác lạ, không một ai có vẻ chột dạ.

Không biết là ai. Hoàn toàn chẳng thể nào nhận ra được.

Chỉ chốc lát sau Điền Khánh đã xuất hiện bên cạnh nàng, hẩn nhận thấy có chỗ không đúng: "Cô nương, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

An Nhược Thần vội vo tờ giấy vào lòng bàn tay theo bản năng, hỏi hẩn: "Huynh có nhìn thấy người nào vừa đụng vào ta không?"

"Không có." Điền Khánh nhíu mày, trên đường nhiều người như thế, thỉnh thoảng tầm mắt hẩn sẽ bị người qua lại cản trở, "Có người đụng vào cô nương sao? Có bị thương không?"

An Nhược Thần khẽ lắc đầu, nàng vẫn dán mắt về phía con đường, con người nhanh chóng đảo qua đảo lại, quét nhìn người đi đường.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" An Nhược Thần khác thường làm Điền Khánh cũng rất nôn nóng, lúc này Lữ Chính từ phía bên kia chạy tới.

An Nhược Thần nói: "Vừa rồi có người đụng ta, hình như có nói một câu tứ muội của ta vẫn còn sống, nghe không thật lắm, các huynh nhìn hộ tôi xem, có lẽ là Giải tiên sinh."

"Người cao gầy, khoảng chừng hai hoặc ba mươi, ngũ quan đoan chính, lịch sự lễ độ?" Điền Khánh nhanh chóng thì thầm miêu tả tướng mạo của tên bị dán trên bảng truy nã. Lữ Chính và hẩn cùng đưa mắt nhìn nhau, cả hai nhanh chóng phân chia phương hướng chạy đi tìm kiếm người.

An Nhược Thần đi đến bên tường, tìm một góc không ai chú ý mà dừng chân.

Được rồi, bây giờ đến hộ vệ của nàng cũng đã rời đi. Đã để lại tờ giấy thì ắt hẩn sẽ còn lời muốn nói, bên cạnh nàng đang không có ai. Đến đi đến đi, đến tìm nàng đi.

Nàng rút tay vào ống tay áo, giấu tờ giấy đi. Nàng dần dần khôi phục tỉnh táo.

"Vì sao mật thám không giết tôi?" Lúc trước nàng đã hỏi qua Long Đại. Trong lòng nàng có câu trả lời. Vì nàng có giá trị.

Tướng quân yêu nàng, hân ôm nàng ngay trước mặt vệ binh.

Sau đó tờ giấy này liền xuất hiện ở đây.

Tiền tuyến sắp khai chiến.

Sau đó tờ giấy này liền xuất hiện ở đây.

An Nhược Thần càng nghĩ càng thấy lạnh. Nàng đang mong đợi, bất kể là ai, bất kể muốn nói với nàng điều gì làm với nàng việc gì, ra tay đi.

Muốn dùng sống chết của tứ muội để uy hiếp nàng hành sự sao? Đến đi, đến lợi dụng uy hiếp nàng đi.

An Nhược Thần chờ đợi.

Chúng ta đã thua trong cuộc chiến mật thám —— ai ai cũng đều nói như vậy.

Đừng buông lỏng —— Tạ Cường nói như thế.

An Nhược Thần cúi đầu, lấy cơ hội tiếp cận nàng trước đây ra. Nàng không buông lỏng. Có tình hình ắt có bước ngoặt. Dù gì cũng sẽ tốt hơn là không xảy ra. nàng ghi nhớ lời dạy của Tạ Cường, cho dù tìm được người là vô dụng, nhưng dầu gì cũng tốt hơn là không tìm được người.

Tim An Nhược Thần đập nhanh hơn, nhưng nàng rất bình tĩnh.

Có điều sau một lúc lâu, nàng thất vọng.

Điền Khánh và Lữ Chính quay lại mà nhân vật thần bí kia vẫn không xuất hiện. Đương nhiên cả Điền Khánh và Lữ Chính đều không phát hiện được manh mối nào. An Nhược Thần không nói gì, chỉ nói nàng muốn vào tửu lầu Chiêu Phúc ngồi một lúc.

Trong nhã gian ở tửu lầu Chiêu Phúc, An Nhược Thần một mình ngồi xuống. Lúc nàng vào cửa Tề Chính có gọi nàng, Tề Chính nháy mắt ra hiệu, An Nhược Thần hiểu ý cậu ta, Lục đại nương đã đến rồi. Nàng chỉ cần tìm một nhã gian, đợi không ai để ý thì Lục đại nương sẽ vào.

Chỉ chốc lát sau, Lục đại nương nhanh chóng bước đến, vội đóng cửa lại. Bà và An Nhược Thần bốn mắt nhìn nhau, An Nhược Thần dứt khoát nói: "Tiền tuyến sắp đánh giặc rồi. Qua hai ngày nữa e rằng tin tức sẽ lan truyền trên phố." Nàng nói lại đơn giản đại khái chuyện.

Lục đại nương hỏi: "Cần tôi làm gì ư?"

"Có thể tứ muội của ta còn sống, có lẽ ta là mục tiêu tiếp theo của mật thám."

Lục đại nương lấy làm kinh hãi.

An Nhược Thần vẫn nhớ như in những bóng lưng trên đường, bắt đầu lọc dần ở trong đầu —— kiều phụ, tiểu phụ, bán hàng rong, ni cô, thư sinh, tiểu thư, bà tử, trẻ con...

Nét chữ đàng hoàng, là chữ của người có học. Lúc đựng nàng rất nhẹ, trên người không đem theo hàng hóa. Trẻ con thường ồn ào, cũng không bế con theo. Nữ tử viết chữ cần tú mỹ, ắt sẽ không phải là mấy vị tiểu thư cùng bằng hữu đi dạo kia. Tuy dùng đồng bạn để che giấu là một phương thức hay, nhưng các nàng ăn mặc quá nổi bật.

Đúng thế, quần áo quá nổi bật. Ngón tay An Nhược Thần gõ nhẹ lên bàn, nghĩ ngợi. Trong nháy mắt bị đựng ấy, nàng đã thấy gì?

Lục đại nương đứng yên một bên, không làm phiền nàng.

Lúc này An Nhược Thần ngẩng đầu lên nói: "Đại nương, đại nương có biết ni cô am đường ở trong ngoài thành Trung Lan và những vùng lân cận huyện không?"

"Cô nương muốn đổi bùa bình an sao?" Bà ta ám chỉ việc các nàng liên lạc.

An Nhược Thần lắc đầu: "Ta muốn qua lại xem sao, tìm kiếm đầu mối." Nàng nhìn thấy sắc màu tối sẫm, nếu không phải xiêm áo của người xuất gia, thì chính là áo vải của kiêu phu. Nhưng lúc đó kiêu phu đang khiêng kiệu, còn những người qua đường mặc xiêm áo xám thì nàng không cách nào tìm được, nhưng ni cô lại có thể. Trừ khi là giả ni cô.

Lục đại nương nói hết những am miếu mà bà ta biết cho nàng, An Nhược Thần ghi nhớ trong lòng.

"Chỉ có những nơi này, còn những nơi khác thì ta đợi tôi nghe ngóng đã."

An Nhược Thần cảm ơn, rồi lại nói: "Nhất định Mẫn công tử đã chạy trốn rồi. Nếu Nam Tần đã dám gây khó dễ, vậy nhất định tổ chức trong thành vẫn còn. Có lẽ đã có người thay hãn. Chắc là người ngoài vừa vào thành gần đây, hoặc vốn là người ẩn nấp như Lưu Tắc, nhưng những hành động dạo này cũng không khống bình thường. Hãn sẽ càng tò mò chuyện trong thành hơn là tiền tuyến, dung mạo bình thường, chẳng chạc lẽ độ, không có mẫu thuẫn với người khác, không sinh sự, không trêu chọc quan phủ. Chỉ kết giao với những bằng hữu không khiến ai chú ý." Hay nói cách khác, chính là một Mẫn công tử khác, khác tướng mạo, giống tác phong.

Lục đại nương gật đầu, ý bảo sẽ cho người để ý.

"Nếu ta là mục tiêu thì hãn nhất định sẽ nghĩ cách đến gần ta. Ta sẽ thường xuyên ra ngoài đi lại, cho hãn cơ hội. Đại nương nhớ bảo các cô

nường theo dõi tôi, để ý những người lại gần tôi.

Nơi cửa chính của tửu lâu Chiêu Phúc, một người đàn ông ngẩng đầu nhìn bảng hiệu tửu lâu, rồi lại nhìn con phố ở đối diện, sau đó nhấc chân quay đầu đi vào.

Tề Chính ra tiếp đón, "Mời khách quan vào trong."

Gã nam tử kia mỉm cười gật đầu, đi về hướng căn nhà thất mà An Nhược Thần đang ngồi.

Gã cao bình thường, mắt nhỏ dài, mặt tròn.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Tề Chinh thấy người này đi về phía đó thì vội nói: "Khách quan có muốn ngồi chỗ kia không? Gần cửa sổ có thể ngắm cảnh đường phố đấy."

Người nọ mỉm cười: "Ta thích yên tĩnh, muốn ngồi nhã gian. Thợ Như Tùng còn trống không?"

"Có khách rồi ạ." Gian đó chính là An Nhược Thần ngồi.

"Không sao, vậy Phúc Như Hải cũng được."

Vừa nói vừa đi đến Phúc Như Hải. Cửa mở ra, bên trong không có ai, Tề Chinh cũng không thể cản gã được. Khách đi vào rồi ngồi xuống. Gọi hai món ăn và một bầu rượu. Lúc Tề Chinh đi ra còn khép cửa lại cho gã, gã kia lại nói: "Không cần đóng, để mở mới thoáng."

Tề Chinh đành để cửa mở, lớn giọng đáp: "Vâng thưa khách quan, cửa để rộng cho ngài ạ."

Tề Chinh xuống bếp báo thực đơn, thấy Điền Khánh tựa vào cửa bếp uống rượu. Cậu cười hì hì: "Điền đại ca, huynh lại trộm rượu uống rồi."

"Uống quang minh chính đại." Điền Khánh đưa tay xoa đầu đứa nhỏ, hỏi cậu: "An cô nương làm gì thế?"

"Không biết nữa." Tề Chinh nhún vai, "Đang ở nhã gian dùng trà dùng điểm tâm, cũng không gọi thức ăn. Điền đại ca muốn ăn gì, đệ vào bếp đem ra cho huynh."

Điền Khánh lắc đầu, lấy một thanh chủy thủ ở trước ngực ra đưa cho cậu: "Cho đệ đấy. Dùng phòng thân."

Tề Chính ngẩn người nhận lấy. Đây là một thanh chủy thủ đã cũ, trên chuôi đao còn khắc một chữ Điền.

"Lúc huynh mới học võ đã dùng nó. Bây giờ không cần chủy thủ nữa, mà cũng không có binh khí nào tốt vừa tay để cho đệ. Đệ học dùng cái này trước đi đã. Tuy Lôu Chí đã bị bắt, nhưng thế lực của hắn quá lớn, không chừng sẽ có chuyện trả thù đấy. Sau này nếu đánh giặc, trong thành ắt cũng loạn. Đệ một thân một mình, phải chăm sóc bản thân cho tốt."

Tề Chính cảm động, Điền Khánh biết cậu vì muốn mình oan báo thù cho cha Dương mà ẩn nấp trong sông bạc, sau đó hỏi thân thế của cậu, lại thật sự chăm sóc cậu. Điền Khánh nói, bản thân hắn cũng là cô nhi, sau khi đầu quân cuộc sống mới coi là ổn định. Hắn cảm thấy có duyên với Tề Chính, rảnh rỗi sẽ đến thăm cậu, dĩ nhiên cũng sẽ thuận tiện uống ít rượu.

"Cám ơn Điền đại ca." Tề Chính nhìn thanh chủy thủ thêm lần nữa, vô cùng vui sướng.

Điền Khánh cười: "Đợi bao giờ rảnh sẽ dạy đệ hai chiêu. Đệ có chuyện gì thì cũng cứ nói với ta."

"Vâng." Tề Chính đáp. Nghe thấy phòng bếp gọi mang thức ăn lên, Tề Chính vội nhét chủy thủ vào ngực, rồi chạy biến đi làm việc như một làn khói.

Cửa ở nhà gian "Phúc Như Hải" vẫn cứ mở thế, nam tử kia ngồi đối mặt với cửa, gắp ung dung uống trà đợi thức ăn. Món ăn đầu tiên còn chưa lên, cửa căn phòng "Thọ Như Tùng" đã mở ra. An Nhược Thần bước ra, đối mặt cùng nam tử kia. An Nhược Thần nhìn gã rồi xoay người rời đi. Nam tử kia nhìn chăm chăm vào nhà gian, bên trong không còn ai.

Chỉ chốc lát sau, Tề Chinh đã đưa thức ăn lên, vừa rót rượu vừa hỏi hần: "Nhìn khách quan lạ mặt quá, từ đâu đến vậy?"

Nam tử kia cười nói: "Ta cũng thấy người lạ mặt, là tiểu nhị mới đến hả? Tửu lâu này làm ăn không được như xưa rồi."

Tề Chinh cười hì hì: "Đã đổi chủ rồi ạ, nhưng thức ăn vẫn ngon như trước. Khách quan nếm thử là biết ngay."

"Được. Nếu có gì thì sẽ gọi người."

Tề Chinh lui xuống. Sau một hồi bận bịu thì chạy đến con phố sau phòng bếp, Lục đại nương đang ở nơi đó.

"Đại nương, con hỏi rồi, những tiểu nhị khác cũng cảm thấy hần lạ mặt, chưa gặp qua bao giờ. Nhưng con có nói chuyện với người đó rồi, nghe giọng của hần, dường như là khách quen. Lúc hần vào trông cũng có vẻ sành sỏi phương hướng với tên nhà gian. Nhưng khẩu âm lại không phải là khẩu âm Trung Lan."

"Được rồi." Lục đại nương nói: "Chớ nói cho người khác biết. Cũng đừng hỏi hần nhiều quá, đỡ khiến hần ta nghi ngờ. Lần sau nếu gặp lại hần thì nói chuyện thêm. Hỏi gì thì nhớ nói lại với đại nương."

Giải tiên sinh ăn bữa cơm này rất lâu, lúc ra khỏi tửu lâu Chiêu Phúc gã còn cố để ý xung quanh, thầm nghĩ sau này nên bớt đến đây. An Nhược Thần còn cảnh giác hơn gã nghĩ. Cũng không thấy nàng ta đón tiếp ai, chẳng lẽ đến đây chỉ để ăn cơm thôi sao? Giải tiên sinh không tin cho lắm.

Thoắt một cái nửa tháng đã trôi qua. Trong thành này sinh nhiều lời đồn đãi hơn. Rất nhiều người đều nói Nam Tần và Đại Tiêu sắp chiến nhau rồi. Có người nói đã chính mắt trông thấy, trên sông Tứ Hạ hai quân đã phái thuyền chiến ra giao phong, lại có kẻ nói, trước dốc Thạch Linh có rất nhiều kỵ binh chống cự, đã bố trí xong trận thức khai chiến.

Ngày ngày An Nhược Thần đều ra ngoài, đi dạo quanh khắp nơi, từ tửu lâu trà quán đến các cửa hàng, lướt qua vai rất nhiều người, cùng ngồi trong một đại sảnh với không ít người, thậm chí nàng còn thường xuyên cắt đuôi Lữ Chính và Điền Khánh, nhưng lại chẳng có ai đến gần nàng thương lượng chuyện tứ muội cả.

Nàng còn đến am ni cô, lấy lý do năm mới cầu phúc bái lạy một nơi lại một nơi, mượn cớ mà bắt chuyện với ni cô, xin xăm hoặc giải đáp thắc mắc, tìm xem thư pháp chữ đẹp, nhưng không tìm được bút tích của người viết chữ kia.

An Nhược Thần như đưa đám, có lẽ nàng không tìm ra vì vốn dĩ không phải là ni cô. Nếu đã như vậy thì lại còn khó như mò kim đáy biển, rất khó có kết quả. Nàng thật sự không cam lòng nổi. Chẳng lẽ chuyện này cứ giằng co thế sao? Tại sao mật thám không có động tĩnh, dường như người viết mảnh giấy thật sự chỉ chuyển mỗi tin này cho nàng mà không có bước tiếp theo. Điều này không đúng. An Nhược Thần cảnh cáo bản thân phải kiên nhẫn. Chợt nghĩ đến lúc trước sau khi Long Đại nhận được giấy vẫn không biết tin của người viết chữ, An Nhược Thần lập tức lo ngại.

Hơn nữa không chỉ có mật thám không có động tĩnh. Trên tiền tuyến cũng không có động tĩnh gì. Ngày ngày An Nhược Thần đều để ý nghe ngóng, nghe nói tiền tuyến không khai chiến. Tin tức phía bên Diêu Côn là, Đông Lăng quốc yêu cầu Đại Tiêu giao nộp hung thủ. Thái thú quận Mậu Sử Nghiêm Thanh không giao ra được. Cho đến nay vụ án vẫn không có tiến triển gì. Hai bên đang lâm vào thế lôi kéo. Đông Lăng đợi ý của Nam Tần, còn Sử Nghiêm Thanh lại đag đợi chỉ thị của hoàng thượng.

An Nhược Thần rất muốn bàn bạc những chuyện gần đây với Long Đại, nàng cất giữ cẩn thận tờ giấy kia, muốn đích thân giao cho Long Đại. Tạ Cương không có ở đây, phó úy Cổ Văn Đạt thay thế chức vị của Tạ Cương vốn là thuộc hạ của Tạ Cương, An Nhược Thần không quá tin tưởng hẳn. Không phải ý nói người này khả nghi, chỉ là trong chuyện này, Cổ phó úy

không nắm rõ tình hình, rất lo lắng trước vụ án, khiến An Nhược Thần hoàn toàn không có lòng tin nào để bàn bạc với hắn.

An Nhược Thần định chờ Long Đại về, nhưng đã sắp nửa tháng rồi mà Long Đại cũng chưa về lấy một lần, ngay cả một phong thư gửi cho nàng cũng không có. Trái lại bên Chu trưởng sử ngày ngày đều đem công hàm trong thành giao cho dịch binh, gửi đến cho Long Đại. Về sau có lần An Nhược Thần không nhịn được, cũng viết một phong thư cho Long Đại, nhưng Long Đại không hồi âm. Điều này không khỏi khiến An Nhược Thần sinh nghi. Nàng đi hỏi Chu trưởng sử, Chu trưởng sử nói tiền tuyến chưa khai chiến, binh loạn chiến hỏa chưa nổ ra, công hàm lui tới âu cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua là thời cục căng thẳng, có lẽ tướng quân trấn giữ tổng doanh binh sẽ yên tâm hơn.

Hợp tình hợp lý, An Nhược Thần cũng không tiện hỏi thêm gì nữa. Tuy tướng quân đã tỏ tình với nàng, nhưng dường như cả hai đều không hứa hẹn cả đời, còn chưa kịp đến bước thề non hẹn biển kia mà đã gặp thời chiến, dùng lời của Long Đại để nói thì, cũng không phải là thời cơ thích hợp, nếu nàng cứ dây dưa đông dài, sẽ rất dễ khiến người ta phiền toái mà trách móc.

An Nhược Thần muốn chờ đợi tình thế, nhưng lại chờ được An Nhược Hi.

Nói đến An Nhược Hi, thời gian qua nàng ta không hề hài lòng chút nào. Ngày đầu năm mới thân thích bằng hữu đến rồi đi, nhưng không ai nhiệt tình với nàng ta. Trái lại tam muội An Nhược Lan từ trước đến nay không hề bắt mắt lại được mọi người khen ngợi, cũng nhận được lễ vật tốt hơn nàng nhiều.

Điều này khiến An Nhược Hi rất không thoải mái. Nghĩ đến trước nay, nàng ta là cô con gái An gia được cưng chiều nhất. Vậy còn giờ thì sao, mất mặt mũi, hỏng thanh danh, trái lại còn bị tam muội đè đầu. Nhưng đó cũng

chẳng tính là gì, nàng ta có thể nhin. Nhưng có một lần nàng ta đi qua vườn hoa, nghe tam muội cùng hai vị tiểu thư nhà giàu tán gẫu, hình như đang nói xấu nàng. Nàng nghe nói cái gì mà bà vú của đại tỷ, lại nói nhị tỷ đút bà ta uống gì đó khiến bà ta ra đi. Nhất thời lửa giận của An Nhược Hi bốc cao ba trượng, trong lòng nàng ta vốn đã tích tụ đủ oán hận rồi, rõ ràng chuyện kia nàng ta đã giải thích với tam muội rồi, nhưng hôm nay muội ta lại dám dùng chuyện đó để nói bậy bạ với người khác.

An Nhược Hi sải bước xông lên phía trước, giơ tay giáng một tát tai, quát mắng: "Con tiện nhân nhà người dám nói láo đổ vấy ta!"

An Nhược Lan bị đánh hét chói tai, hai vị bằng hữu kia ngạc nhiên trợn mắt há mồm. An Nhược Hi vẫn chưa hết giận, bước lên định đánh tiếp. An Nhược Lan vội ôm đầu chạy trốn, khóc lóc kêu la bảo tỷ tỷ giết người, có bản lĩnh thì tỷ cũng giết ta luôn đi, vân vân mây mây. An Nhược Hi tức đến mức nóng đầu, trực tiếp đuổi theo. Hai tỷ muội đụng phải An Chi Phủ cùng bằng hữu thương nhân đại hộ trên yến tiệc.

Sau chuyện này, cả hai tỷ muội đều bị phạt. An Nhược Hi là vì đánh chửi muội muội, An Nhược Lan là vì không quản được miệng đem chuyện cấm trong nhà ra đàm luận với người ngoài. Nhưng An Nhược Hi không phục, trọng điểm là không quản được miệng sao? Trọng điểm là bêu xấu nàng! Nói nàng ta như kẻ phạm tội giết người, lòng dạ ác độc! An Nhược Hi mạnh miệng, ngay trước mặt An Chi Phủ lại tính đánh An Nhược Lan nữa. kết quả bị An Chi Phủ đập vào tay, nếu không phải được Đàm Thị che chở thì An Chi Phủ đã sai người đem gia pháp đến rồi.

Đây là một chuyện, nhưng có một chuyện khác làm An Nhược Hi căm tức sợ hãi hơn.

Đó là Tiền Bùi.

Hôm đó Tiền Bùi đến An gia làm khách. An Nhược Hi trốn tránh lão ta. Nhưng gia yến vẫn phải tham gia. Trong gia yến Tiền Bùi không nhắc lại chuyện gì mà hôn sự của nhị cô nương rồi đại cô nương thế này thế nọ nữa, mà chỉ ăn uống cười nói với An Chi Phủ. An Chi Phủ nhân cơ hội hỏi thăm tình hình chiến tranh trên tiền tuyến, Tiền Bùi nói không sao chớ hoảng sợ, lão đã tìm thái thủ hỏi, không khai chiến. Mọi người cứ vui đùa ăn uống như trước là được, có đánh cũng không đánh đến thành Trung Lan.

An Chi Phủ yên tâm, An Nhược Hi cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ các người trò chuyện cái gì, chỉ cần không liên quan đến nàng ta là được. Nàng ta ăn một lúc rồi cáo lui về phòng, gần đây An Chi Phủ nhìn nàng ta không được hài lòng lắm, cũng muốn đuổi nàng đi. An Nhược Hi dẫn a hoàn quay về viện tử, nửa đường lại nghĩ trên tiệc chưa ăn được gì, bèn để a hoàn đến phòng bếp lấy ít điểm tâm. Kết quả một mình nàng đi chưa được bao xa thì đã bị người từ đằng sau bịt miệng kéo vào góc tường.

An Nhược Hi nào có nghĩ sẽ gặp kiếp nạn này ngay trong nhà mình, sợ đến mức hồn phi phách tán. Đợi đến khi định thần lại thì thấy một người đi đến - Tiền Bùi.

Tiền Bùi cười nói: "Đã lâu không gặp, nhị cô nương càng lúc càng xinh đẹp đấy."

An Nhược Hi kinh hãi mở to mắt, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Dường như Tiền Bùi rất hưởng thụ dáng vẻ hoảng sợ của nàng, cứ mỉm cười nhìn nàng mãi, rồi lúc này mới nói: "Nói như vậy với cô nương là muốn để cô nương biết, nếu ta muốn đối phó với người thì không phải thông qua cha người đánh mạng cô nương mấy câu đâu, mà ta sẽ trực tiếp động thủ."

An Nhược Hi run lập cập, da gà nổi đầy người.

"Nếu người đã biết thì gật đầu đi."

An Nhược Hi bắt chắp sau lưng còn có người kiềm chế mình, hoảng hốt vội gật đầu.

Tiền Bùi phất tay, người đang giữ An Nhược Hi kia liền buông nàng ra. An Nhược Hi còn chưa kịp thở phào thì lại thấy nét mặt Tiền Bùi trở nên hung ác, lại bóp lấy cổ nàng, đè nàng lên tường.

An Nhược Hi cả kinh thất sắc, gọi cũng không ra hơi, thở cũng không thở được, vùng vẫy giãy dựa theo bản năng, Tiền Bùi lại tăng thêm lực trên tay, nàng ta không dám cử động. Chỉ trợn to hai mắt, hoảng sợ nhìn lão.

Tiền Bùi nói lỏng tay, An Nhược Hi há mồm thở dốc, cũng không dám kêu la. Tiền Bùi hài lòng, mỉm cười nói với nàng: "Tỷ tỷ người rất thú vị, ta bảo người đi nói với nàng ta có hai nha đầu vào phủ ta, vậy mà nàng ta lại tố cáo với thái thú đại nhân và nhi tử của ta, còn đem thái thú phu nhân ra nữa."

An Nhược Hi hoảng sợ lắc đầu: "Không phải ta bảo tỷ ta làm vậy."

Tiền Bùi cười nói: "Đương nhiên không phải người rồi. Sao người có thể nghĩ ra được điều đó? Ta vốn tưởng nàng ta sẽ bảo người điều tra hoặc nghĩ cách tìm ta đàm phán dò la, tóm lại là phải kết giao với ta mới phải. Kết quả nàng ta không hề."

An Nhược Hi toát mồ hôi lạnh, nghe không hiểu ý Tiền Bùi.

"Cô nương nói xem tỷ tỷ của mình có phải là người thú vị không? Không nghe lời lại ương bướng, bảo nàng ta làm gì nàng ta lại không làm, lại còn nghĩ cách để người không trả treo lại nàng ta được."

An Nhược Hi thở hắt ra nói: "Nhất định ta sẽ không như thế, lời dặn dò của Tiền lão gia, ta sẽ nghe theo."

Tiền Bùi gật đầu, trên tay lại dùng sức thêm. An Nhược Hi không thở nổi, đau đớn nắm lấy tay lão.

Tiền Bùi nhìn vẻ mặt khổ sở của nàng thì rất hưng phấn, hần lại thả lỏng ra, An Nhược Hi vội há to miệng hít lấy hít để.

Tiền Bùi cười: "Dĩ nhiên người phải nghe lời rồi, người không phải là nàng ta. Ta cũng không sợ người không nghe lời. Lần này đến là muốn nói với người, đừng cho là mọi việc đều có thể suôn sẻ, giở trò quỷ với ta tuyệt đối không phải chuyện tốt. Người nhớ lấy, ta bảo người làm gì thì làm cái đó, nếu làm trái lại nửa ý của ta..." Một thanh chủ thủ đâm thẳng vào tường cạnh mặt An Nhược Hi.

An Nhược Hi sợ chết khiếp.

"Nếu làm trái lại nửa ý ta, ta sẽ rạch mặt người, cắt tai người, bán người cho tên nghèo khó rách rưới ở Nam Tần. Người nghe rõ rồi đấy."

Nước mắt rơi lã chã, nhưng An Nhược Hi không dám khóc, ra sức gật đầu.

Tiền Bùi buông nàng ra, An Nhược Hi ôm cổ cúi người ho khan. Tiền Bùi cười nhìn nàng, đợi khi nàng ho xong, lấy một túi bạc ra đưa cho nàng: "Cầm đi. Mua chút xiêm áo son phấn gì đấy, cứ đến chỗ tỷ tỷ người mà chơi. Ta nghe được vài lời đồn, cũng không biết là thật hay giả, nói tứ muội của người còn sống. Hỏi thăm tỷ tỷ của người đi, nếu nàng ta có tung tích của tứ muội người thì đó là lúc ta phải dùng đến người."

"Sau, sau đó thì sao?" An Nhược Hi không dám không nhận.

"Sau đó bao giờ ta dặn dò thì tự nhiên sẽ tìm người." Tiền Bùi nói.

An Nhược Hi cầm lấy bạc, hoảng sợ đứng dậy, chỉ biết gật đầu.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 83

An Nhược Hi cầm cự đến hai ngày sau khi Tiền Búi đi, nhanh chóng ổn định tinh thần rồi đi tìm An Nhược Thần. Nàng thuật lại chuyện cho An Nhược Thần hay.

An Nhược Thần trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi: "Tiền Búi nói, lão nghe đồn tứ muội còn sống ư?"

An Nhược Hi gật đầu cái rụp, hốt hoảng cầm tay An Nhược Thần đang đặt trên bàn: "Tỷ tỷ, tỷ nghĩ cách giúp ta đi."

"Lão nghe được từ đâu?"

"Ta không biết."

"Nguồn tin của lão rất quan trọng."

"Chẳng lẽ ta không quan trọng sao?!" An Nhược Hi nôn nóng tới mức bóp chặt tay An Nhược Thần, "Lão nói muốn giết ta, còn nói muốn rạch mặt ta, cắt tai ta, muốn đem ta..." An Nhược Hi nhớ lại tình cảnh lúc đó mà rùng mình, "Nếu tỷ có tin gì, gì cũng được hết, thì nói lại cho ta đi, đến khi lão tìm ta thì ta còn có lời để nói, coi như trấn an lão."

"Ta không có tin gì cả, cũng chưa từng nghe nói tứ muội còn sống. Nhưng Tiền Búi này, lão nghe được từ đâu chứ?"

An Nhược Hi hất tay An Nhược Thần ra, đứng bật dậy lùi về sau hai bước: "Chẳng lẽ tỷ định để ta đi thăm dò ngược lại Tiền lão gia ư? Bảo ta đi

hỏi lão có được tin ấy từ đâu ư? Ta điên rồi chắc! Ta cũng chưa chán sống!"

An Nhược Thần không nói gì. Quả thật nàng định làm thế, nhưng nàng cũng cảm thấy An Nhược Hi sẽ không hỏi được gì ở chỗ Tiền Bùi cả. Thực tế mà nói, biểu hiện lúc này của An Nhược Hi chính là rất sợ Tiền Bùi, còn vượt xa hơn ngày trước, thậm chí đến ngay cả nàng cũng không ngờ rằng Tiền Bùi lại làm đến mức đó. Uy hiếp như thế thật sự quá kinh khủng, mà còn kinh khủng hơn là, cả nàng lẫn muội muội, đều cảm thấy Tiền Bùi có thể làm được.

An Nhược Thần im lặng khiến An Nhược Hi giậm chân: "Tỷ nói gì đi chứ. Ta nên làm gì bây giờ? Lão hỏi lại ta, ta biết trả lời lão thế nào đây? Nếu ta không có chút tin tức gì từ tỷ thì lão sẽ không bỏ qua cho ta đâu."

"Ta không có tin gì cho muội cả." An Nhược Thần nói.

An Nhược Hi trợn mắt nhìn nàng.

"Ta không bảo vệ được muội." An Nhược Thần lại nói.

An Nhược Hi bình tĩnh lại. Nàng ta đứng thẳng lưng, nhìn An Nhược Thần ngồi ngay ngắn trước mặt.

"Về hôn sự ở ngoài quận, quả thật ta đã tìm người đi hỏi rồi, nhưng tình hình trước mắt không được tốt, ta không thể rời khỏi thành Trung Lan được. Lúc trước ta đã nói với muội, qua hết năm mới sẽ lập tức đến quận ngoài chọn người giúp muội, nhưng tạm thời bây giờ không thể. Ta cũng không có cách nào cho muội tin tức hữu dụng cả. Thực tế mà nói, dù ta biết tứ muội đang ở đâu thì ta cũng sẽ không nói với muội. Huống hồ ta còn không biết."

An Nhược Hi không nói câu nào.

An Nhược Thần nói tiếp: "Ta cũng không thể tiết lộ tin tức với muội được, giờ ta cũng biết, ta cũng không kiếm được manh mối hữu dụng nào từ muội cả. Tiên Bùi ác độc ghê tởm, lão chỉ cần dọa muội một phát là muội sẽ nói tất tần tật ra cho lão. Thậm chí ta còn không dám khẳng định những lời muội nói với ta có bao nhiêu phần thật bụng, có bao nhiêu phần là Tiên Bùi dạy muội."

An Nhược Hi trợn mắt nhìn nàng, rồi bỗng nhiên cười lạnh: "Thế thì sao nữa? Ta nên đi nói với Tiên Bùi là ta đã làm hỏng chuyện. Ta đã nói thật hết mọi chuyện với tỷ tỷ mình, nhưng lại phản tác dụng. Tỷ ta không dám tin ta, tỷ ta sẽ mặc kệ ta, bất kể Tiên lão gia ngài muốn làm gì thì hạ thủ ở chỗ ta cũng không thể đối phó được với tỷ tỷ và tứ muội. Có đúng thế không?" Hốc mắt An Nhược Hi ửng đỏ, "Ta nên nói thật với lão như thế, sau đó xem tâm trạng lão thế nào, là bỏ qua cho ta hay ghi hận ta rồi hạ thủ với ta, có đúng thế không?"

An Nhược Thần không biết nên nói gì cho phải, nàng lặng im hồi lâu, nói: "Lần trước ta đã nói với thái thú phu nhân những việc ác của Tiên Bùi, bà ấy liền đi tìm thái thú đại nhân và Tiên đại nhân..."

"Nên Tiên Bùi mới thẹn quá hóa giận, đẩy của nợ này lên đầu ta! Tỷ không thấy đáng vẻ kia của lão đâu, hết như ác quỷ!" An Nhược Hi hét lên, "Nếu tỷ muốn đối phó lão, thì dồn lão vào chỗ chết mà đối phó luôn đi! Tìm người mắng mầy câu, tỷ thì yên ổn rồi, nhưng còn ta thì sao?!"

An Nhược Thần siết chặt tay: "Ta không có cách nào dồn lão vào chỗ chết được cả, ta không có nhược điểm của lão, ta cũng không thể gây phiền toái cho tướng quân được..." Hốc mắt nàng cũng đỏ lên, "Trước kia ta không bảo vệ được tứ muội, giờ đây cũng không bảo vệ được muội."

An Nhược Hi nhìn tỷ tỷ, rồi bỗng nhiên như bị rút cạn sức lực, hai chân mềm nhũn ngã ngồi xuống ghế. Nàng rất muốn khóc, nhưng nước mắt

không chảy ra nổi. Nàng cứ ngồi lặng như thế một lúc rồi chợt đứng dậy, không nói lời nào, cứ thế cầm đầu chạy đi.

Trong phút chốc An Nhượng Thần thở hắt ra, dựa ra sau lưng ghế che đi hai mắt. Nàng cũng không thể bảo vệ nổi ai cả! Nàng cũng không dám tin nhị muội! Có lẽ đây là kế của Tiền Bùi, chọn đúng lúc biên ải nguy cấp, tướng quân không có ở đây, nàng không có ai để dựa vào.

An Nhượng Hi về nhà, nhốt mình trong phòng mãi rất lâu. Sau đó nàng ta đi tìm Đàm Thị, nói cho Đàm Thị biết hai ngày trước khi Tiền Bùi đến nhà làm khách đã đe dọa nàng. Nàng nói rõ một lượt chuyện mà Tiền Bùi đã nói đã làm.

Đàm Thị cả kinh, vội hỏi nàng ta: "Tứ cô nương còn sống? Thật hay giả thế?"

An Nhượng Hi nghe thấy lời này, nhất thời trong lòng lạnh đi phân nửa: "Mẹ à, lão nói muốn giết con, còn muốn đem con..." Thực sự không muốn nghĩ đến nó nữa, An Nhượng Hi không thể thốt nên lời.

"Đồ ngốc, lão chỉ dọa con thế thôi."

Đàm Thị nhíu mày.

An Nhượng Hi lại nói: "Ban đêm con mơ thấy ác mộng, sợ đến nỗi không ngủ được."

Đàm Thị kéo nàng ta vào lòng: "Vậy con đến chỗ mẹ để ngủ đi. Mẹ sẽ nói chuyện này với cha con, nhưng con cũng biết cha con đấy, ông ấy lại không dám nói gì với Tiền lão gia. Nhưng còn chuyện tứ muội con còn sống là sao, rốt cuộc là thật hay giả?"

Cõi lòng An Nhượng Hi hoàn toàn lạnh buốt, "Ban đêm cũng không thể đến làm phiền mẹ được. Con chỉ nói chuyện này với mẹ thế thôi, nếu con

chết hay tàn phế hay mất tích thật, mẹ hãy nhớ những lời con đã nói nhé, chính là do Tiên lão gia làm. Nếu đến lúc đó cha không dám đối phó với Tiên lão gia, không dám làm chủ vì nữ nhi, ít nhất cha mẹ cũng biết nữ nhi chết thế nào, và hung thủ là ai. Điều con muốn nói là những thứ này."

Đàm Thị "xì" một tiếng, "Nói bậy gì đấy..."

Nhưng An Nhược Hi không muốn nghe gì nữa, nàng đứng dậy thi lễ với Đàm Thị rồi rời đi.

An Nhược Hi bước ra khỏi viện tử của Đàm Thị, nhất thời chẳng biết nên đi đâu. Đây là nhà nàng, nhưng nàng không muốn về phòng, không muốn gặp mẫu thân, cũng chẳng muốn gặp ai cả. An Nhược Hi cúi đầu lững thững bước đi, phát hiện mình đã đi đến ngoài viện phòng bốn. Nàng rẽ vào tạp viện bị bỏ hoang đằng sau, bước vào trong thảm cỏ nửa khô héo, đi đến bên tường.

Không phí bao nhiêu công sức, nàng tìm được lỗ chó mà An Nhược Thần đã nói.

Tứ muội đã chui ra từ lỗ chó này, đại tỷ cũng bò từ lỗ chó này ra...

Nếu muốn một con đường sống, lại phải trốn giống như chó thế sao?

"Ta không bảo vệ được muội." An Nhược Hi nhớ lại lời của đại tỷ. Nàng hít sâu một hơi, thật sự rất muốn khóc, nhưng nước mắt lại không chịu tiết ra. Không ai bảo vệ được nàng. Cũng không ai sẵn lòng bảo vệ nàng. Nàng không xấu mà, nàng thật sự không cảm thấy mình xấu xa. Nàng không giết bà vú già, thật sự không giết. Nàng ghét bị người ta nghi oan, ghét bị người ta định đoạt.

An Nhược Hi ngồi xuống trước lỗ chó, bó chặt đầu gối chôn mặt khóc tỉ tê.

Một đêm nay An Nhược Hi trần trọc trở mình. Không thể ngủ được. Sáng sớm hôm sau, nàng đã chạy đi tìm Chu trưởng sử, hỏi: "Ta có quân tình quan trọng, cần đến tổng binh doanh gặp tướng quân, liệu có ổn thỏa không?"

"Dĩ nhiên là không rồi." Chu trưởng sử trợn mắt, "Nếu là quân tình quan trọng thì có thể dùng mật hàm báo lên tướng quân. Dịch binh rất đáng tin, sẽ không xảy ra bất trắc gì đâu."

An Nhược Thần cũng mặc kệ dịch binh, hỏi tiếp: "Vậy thì tướng quân sẽ bị coi là trái quy tắc sao?"

Chu trưởng sử trầm ngâm một lúc rồi mới nói: "Thực ra không có quy tắc nào nói An quân sự không thể đi cả. Hơn nữa An quân sự đi, cũng không phải là tướng quân trái quy tắc được. Vấn đề nằm ở An quân sự cô đấy, cô là phận nữ tử." Là nữ tử, nữ tử! Nào có nữ tử nào vào doanh trại bao giờ đâu, An quân sự cô có hiểu không hả?

An Nhược Thần gật đầu: "Vậy ta đi ngay đây." Rồi xoay người về phòng chuẩn bị đi.

Chu trưởng sử sững sờ, há miệng tính gọi An Nhược Thần quay lại bàn bạc, nhưng không biết nên nói gì cho phải. Nghĩ một lúc liền khẩn cấp viết cho tướng quân phong thư bẩm báo chuyện này, nếu An Nhược Thần không đi thì coi như là mình khuyên thành công. Còn nếu An Nhược Thần đi thì chứng tỏ mình cũng đã khuyên rồi, nhưng không ngăn lại được. Tóm lại y cứ kịp thời bẩm báo, không tính là sai.

Báo hàm của Chu trưởng sử đến sớm hơn một hôm so với An Nhược Thần. Long Đại trợn mắt nhìn chữ bên trên, đôi mày chau lại, rồi lại phát hiện khóe môi cong lên, hẩn vội nghiêm mặt, đặt báo hàm sang một bên, lại phát hiện khóe miệng đang nhếch, thế là lại xoa nắn mặt mày.

Long Đại đứng lên đi lại hai vòng trong trướng, phát hiện mình đang tập nghiêm mặt. Cái chuyện nghiêm mặt này mà còn cần luyện tập sao?

Ngày hôm sau, lúc Long Đại thấy An Nhược Thần xuống xe ngựa, lập tức hồi hận vì hôm qua đã không nghiêm túc luyện tập. Hắn không nói tiếng nào, chắp tay sau lưng quay đầu rời đi. An Nhược Thần còn chưa kịp đến hành lễ thì chỉ có thể trông thấy bóng lưng của tướng quân. Vậy là vội vã gấp gáp đuổi theo, vừa đi vừa không nhịn được nhìn quanh.

Oa, đây chính là doanh trại đấy, quả nhiên có nhiều quân gia quá, còn nhiều hơn cả lâu Tử Vân. Người nào người nấy đều tinh thần hăng hái, nghị lực bừng bừng. Các đội các hàng vừa chạy qua kia, chỉnh tề lại có thứ tự, tràn trề sức sống. Giáo chĩa thẳng uy phong vô cùng, đại đao chém khí phách toàn phần...

"Bịch" một phát, đầu An Nhược Thần đập vào vách chắn cứng rắn.

Ngẩng đầu lên nhìn, là ngực của Long đại tướng quân. Hắn đang lườm nàng, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng hết như trường giáo đại đao vậy.

"An quân sự."

"Có ạ, tướng quân."

"Nàng đến đây để kiểm duyệt binh tướng của ta sao?"

An Nhược Thần sờ mũi: "Tướng quân, em có quân tình quan trọng muốn báo."

Long Đại trợn mắt nhìn nàng, rồi lúc này mới gật đầu, xoay người tiếp tục dẫn đường. Lần này An Nhược Thần không dám nhìn lung tung nữa, rào bước theo nhanh phía sau Long Đại, đi theo hắn vào trong trướng.

Vừa vào trướng đã tò mò rồi. Nhìn nơi này một chút, sờ nơi đó một cái, "Em nghe nói trong tổng doanh trại còn có phòng ốc nữa."

"Bình tướng ở chỗ nào thì ta ở chỗ đó." Long Đại đáp.

An Nhược Thần nghe giọng mới phát hiện Long Đại đi theo sau mình, nàng xoay người lại, suýt nữa đã đụng vào Long Đại.

Long Đại lùi ra sau.

An Nhược Thần nhìn quanh phòng, không có ai khác. Nàng tiến lên một bước.

Long Đại không lùi về sau nữa.

An Nhược Thần ngẩng mặt nhìn Long Đại, đầu hấn lại cúi thấp xuống. Chóp mũi hai người chạm vào nhau.

"An quân sự, nàng đến để nhiễu loạn lòng quân sao?" Long Đại hỏi vô cùng nghiêm túc.

An Nhược Thần rất có kích động muốn nhón chân nào đến hôn tướng quân, không biết nét mặt hấn sẽ thế nào. Nhưng nàng không dám. Nàng nhìn vào mắt Long Đại, đấu tranh một lát rồi cuối cùng cũng thôi, "Em đúng là có quân tình quan trọng muốn bẩm báo mà."

An Nhược Thần đưa tờ giấy kia cho Long Đại. Long Đại cầm lấy, vừa nhìn đã tỉnh táo lại: "Là người nào đưa cho nàng?"

An Nhược Thần kể lại một lần, lại nói về hướng mình đang điều tra, có điều vẫn chưa có gì tiến triển. Rồi sau đó lại nói chuyện Tiền Bội uy hiếp An Nhược Hi. "Lão ta nghe nói tứ muội còn sống, chỉ không biết là lấy tin này từ đâu ra? Em vốn nghĩ không biết đây có phải là kế do lão bố trí không, cố ý dẫn dụ em cắn câu, nhưng chữ viết trên giấy giống hệt tờ trước

đây tướng quân nhận được, ắt Tiền Bùì sẽ không để lại chữ cho tướng quân, hơn nữa, bút tích của hãĩ cũng không phải như thế."

Long Đại nhú mảy, nghiêm túc suy tư: "Tiền Bùì nhận ra người đã để lại chữ, hoặc đã nhận ra người có liên quan với kẻ này?"

"Có phải lão ta cùng phe với mật thám không?"

"Nếu đã như vậy mà lão còn tiết lộ tin tức lão biết chỉ có mật thám mới rõ với muội muội nàng, còn bảo nàng ta nói lại với nàng, đúng là ngu ngốc."

An Nhược Thần ủ rũ: "Em còn nhờ những người này hỏi thăm tung tích của tứ muội, không biết là không nên tiết lộ tin tức như thế. Hoặc có lẽ do người để lại chữ kia đã tiết lộ rồi."

"Người để lại chữ này, ta vẫn cảm thấy rất khả nghi." Long Đại lại nhìn tờ giấy kia lần nữa, "Trong thành có mật thám và muội muội nàng còn sống, vốn hai chuyện này đều là chuyện mọi người biết rất có khả năng. Người này báo tin lại không báo cụ thể gì để kiểm tra. Ai là mật thám, muội muội nàng đang ở đâu, những việc này đều không nói. Trong thành có mật thám, sau câu nói này thì không còn tin tức gì nữa. Nếu đã không cho tiếp phần sau thì vì sao trước đó lại báo tin?"

"Hãĩ nói với em là muội muội còn sống, sau đó cũng không nói gì thêm."

"Vậy mục đích báo tin của người này là gì?" Long Đại nghĩ mãi không ra.

"Tướng quân, em muốn dẫn dụ người này ra."

Long Đại chau mày: "Dẫn dụ thế nào?" Tuy hỏi thế nhưng trong lòng hãĩ cũng lơ mờ đoán được.

"Thật ra chuyện tướng quân và em thân mật đã bị tiết lộ phong thanh rồi." Mã phu kia đã thấy họ ôm nhau, đội vệ binh cũng thấy tướng quân kéo nàng vào lòng, "Sau đó thì có người đưa cho em tin tức của tứ muội. Nếu không nói gì thêm, có lẽ bọn họ đang chờ thời cơ, hoặc giả là cảm thấy thời khắc mấu chốt vẫn chưa đến, vẫn không thể chắc chắn. Thế nên mới cần em. Em khóc lóc kể lể với chàng, khiến chàng thương tiếc, như thế là có thể thân mật hơn rồi."

"Nhất định chúng biết loại chuyện khóc lóc kể lể làm người ta thương tiếc này vốn không dính líu tí gì với nàng."

"Dĩ nhiên là có dính líu rồi." An Nhược Thần nhướn mày, rất có dáng vẻ của Long Đại, đáng tiếc lông mày không quá linh hoạt, "Chỉ cần có tác dụng thì em có thể khóc lóc giả vờ đáng thương được."

"Ừ, đúng là nói thật. Đến cả gan xông vào doanh trại gặp tướng quân mà nàng cũng có thể làm được mà."

"Tướng quân." An Nhược Thần lại nhướn mày, "Tướng quân đừng chế nhạo em nữa, em đang nói chuyện nghiêm túc."

"Ta cũng đang trả lời nghiêm túc."

"Lúc tướng quân quá nghiêm túc sẽ làm người ta hiểu nhầm đấy."

"Thế ư?" Long Đại nhướn cao chân mày, "Vậy nhất định là do nàng ngờ vực quá sâu rồi."

An Nhược Thần kiềm chế kích động sờ vào lông mày hắn, vội chấp tay ra sau lưng nói: "Tóm lại, em cần phải làm ít chuyện để bọn chúng chắc chắn sẽ cho rằng em là điểm yếu của tướng quân, như thế nếu chúng có kế hoạch gì, muốn lợi dụng tứ muội để uy hiếp em thì sẽ có hành động. Bọn chúng có động tĩnh, chúng ta mới có manh mối để điều tra được. Còn cả phía nhị muội của em nữa, Tiền Bùi vẫn luôn nghi ngờ em, nếu chuyện em

và tướng quân thân mật truyền đến chỗ lão, chính em sẽ gặp lão, như thế lão sẽ không gặp nhị muội của em, và khi ấy cũng sẽ không ra tay với muội ấy nữa."

Long Đại thở dài nói: "Khóc lóc kể lể với nàng khiến nàng thương xót, trở thành điểm yếu của nàng, sau đó lại lợi dụng nó để uy hiếp nàng. Nàng biết dùng những thủ đoạn này với ta, vậy không phải là An gia và Tiền Bùi để nhị muội nàng dùng với nàng đấy sao?"

An Nhược Thần sững sờ.

"Bây giờ bất luận nàng có gặp nhị muội của nàng hay không, nếu Tiền Bùi đã hạ thủ với nàng ta, lợi dụng để uy hiếp nàng, thật sự nàng có thể thờ ơ ư?"

An Nhược Thần cứng họng.

"Cũng giống như lợi dụng tứ muội nàng vậy."

An Nhược Thần không nói nên lời.

Long Đại tính vươn tay ra, nhưng được nửa chừng lại rút về, chỉ nói với nàng: "Nàng nhẹ dạ rồi."

An Nhược Thần im lặng một lúc rồi hỏi: "Vậy còn tướng quân, lòng dạ tướng quân hẳn chắc lắm sao? Nếu có người dùng em để uy hiếp tướng quân, bảo tướng quân phản bội lòng quân, phản bội Đại Tiêu, vậy tướng quân có bối rối, khuất phục nghe theo không?"

"Đương nhiên sẽ không."

An Nhược Thần gật đầu: "Vậy em yên tâm rồi."

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Long Đại có cảm giác nghẹt thở, không phải bình thường nếu các cô nương nghe thấy mình không quan trọng, lại không được tình lang quý trọng thì sẽ đau lòng khổ sở sao? Ủ, đúng rồi, hẳn không nên quên, An quân sự của hẳn không phải là cô nương như thế.

"Tướng quân, em không bảo vệ được tứ muội, không bảo vệ được nhị muội, ngay đến bảo vệ bản thân em cũng chưa chắc đã làm được, nhưng em cảm thấy, dù gì cũng nên dốc hết sức vào mọi việc. Em có thể diệt trừ thế lực của Lưu Tắc thì cũng có thể làm thế với mật thám. Sau khi tìm được manh mối là có thể bắt được chúng. Trên cuộc chiến mật thám này, tuy chúng ta đã thua một đoạn, nhưng tuyệt đối sẽ không để Nam Tần ung dung thoải mái."

"Khẩu khí không nhỏ."

"Là nhờ tướng quân dạy dỗ tốt." Nói nịnh nọt là nịnh được ngay, ton hót rất lưu loát, kỹ thuật thành thạo.

"Nên nàng định tức tốc thành thân với ta sao? Trở thành phu nhân tướng quân, giá trị của nàng sẽ lớn hơn, mật thám trói nàng lại, một kẻ tâm địa sắt đá như ta sẽ không màng để ý, nàng chết ngay tại tiền trận, còn ta giành được tiếng tăm, đợi đến khi trở lại kinh thành sẽ được hoàng thượng khen thưởng, kết thân với cửa tốt hơn."

An Nhược Thần xụ mặt, mất hứng nhìn Long Đại.

"Ta nói đúng chứ?" Long Đại nhướn mày.

"Nếu thật sự có ngày đó, tướng quân nên nhớ đừng bao giờ để ý đến đấy. Còn nữa, nói thế nào đi chăng nữa thì phu nhân tướng quân cũng coi là vì quốc hy sinh, cũng nên truy phong chiêu mệnh phu nhân gì đó mới phải đạo chứ? Đừng để ý đến An gia, chỉ cần chuyển mộ phần của mẹ và em về huyện Đức Xuyên quê mẹ em, táng chung cùng tổ phụ em là được rồi. Như thế em cũng coi như cho bọn họ nở mặt, sống không oan uổng. Còn nữa, Long tướng quân đều có hai bản truyện, Long phu nhân tướng quân cũng nên có bản truyện kỳ mới đúng. Đến lúc đó tướng quân nhớ tìm thuyết thư tiên sinh giỏi viết mấy thoại bản hay ho cho em nhé, lưu truyền lại sự tích của em."

Long Đại tức giận nhìn nàng. An Nhược Thần ngẩng đầu ưỡn ngực: "Được rồi, em đã để lại di ngôn xong rồi."

"Cố ý chọc giận ta phải không?"

"Thế ạ?" An Nhược Thần cũng cố nhướn mày, đáng tiếc lông mày chỉ nhích được có chút xiu, "VẬY nhất định là tướng quân nhỏ mọn quá rồi."

Long Đại không nhịn được, đưa ngón tay chọc vào mi tâm nàng, "Đang trách ta đấy à. Còn khóc lóc kể lể cầu thương tiếc xong rồi ư?"

"Tướng quân thích thế sao? Vậy nên em đã đến rồi đây." An Nhược Thần không nói lời nào mà nhào vào lòng Long Đại ôm lấy thắt lưng hắn. Vừa ôm vừa than thở, đúng là nhớ chàng quá.

Long Đại cũng chẳng thể dẫn nổi lòng, đưa tay bao quanh nàng ôm lấy, thở dài nói: "Ta luôn nghĩ, với đức hạnh kia của cha nàng, tình hình kia của nhà nàng, làm sao có thể nuôi dạy được một cô nương không có quy tắc như nàng chứ."

An Nhược Thần ngẩng đầu: "Tại sao miêu tả cô nương lại có thể dùng từ không có quy tắc này chứ?"

"Vậy nàng nói xem, nàng là một cô nương thế nào?"

"Khiêm tốn là đức tính tốt, em cũng không cần phải nói." An Nhược Thần chun mũi, ra vẻ mình đủ giỏi rồi không cần phải nói ra dọa chàng.

Long Đại không nhịn được cười phá lên, nàng đúng là dễ thương, lúc nói chuyện nghiêm túc rất dễ thương, lúc mạnh miệng rất dễ thương, lúc trách mắng cũng rất dễ thương. Hắn thở dài, không kháng cự nữa mà cúi đầu hôn nàng.

An Nhược Thần đỏ mặt. Nụ hôn lần trước chẳng qua chỉ là mồi nhẹ một phát, nàng còn đang ngủ nên khá mơ hồ. Nhưng lúc này nàng hoàn toàn tỉnh táo. Rõ ràng Long đại tướng quân cũng chẳng phải tay lão luyện gì, nụ hôn của hắn có chút vụng về lại có chút thô bạo, An Nhược Thần không phân được xấu tốt, chỉ cảm thấy cõi lòng ngập tràn vui mừng, tựa như đập lên mây.

Một lúc lâu sau Long Đại mới ngẩng đầu lên, hơi chau mày, có vẻ không hài lòng: "Đụng vào răng nàng rồi."

Rồi lại cúi đầu xuống, hôn một lần nữa.

Nên định luyện tập đến lúc không đụng răng mới dừng sao? Lúc này hắn đã dụ dàng đi rất nhiều, đúng là không đụng vào răng nữa. An Nhược Thần ôm cổ tướng quân mà nghênh đón. Rồi một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, lại đụng răng rồi.

Long Đại nhướn mày: "An Nhược Thần cô nương."

"Vâng, tướng quân."

"Nàng cố ý."

An Nhược Thần vô tội: "Cố ý gì ạ?"

Cố ý để hân hôn lại lần nữa. Long Đại khóa hai tay, để nàng ngồi trong vòng tay của nàng, ôm lên cao, lại cắn thân hôn một lần. Chuyện này cũng giống tập võ, luyện tập nhiều thì dĩ nhiên sẽ tốt lên. Lúc này Long Đại khá hài lòng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng sóng mắt như thủy của An Nhược Thần lại càng hài lòng thêm.

"Bây giờ không phải là thời cơ." Nhân lúc nàng còn đang mơ màng, vội nói rõ chuyện ra.

"Tướng quân có nói dù sao lúc nào cũng không phải là thời cơ." An Nhược Thần then thùng nằm trong ngực Long Đại, nhưng đầu óc rất tỉnh táo.

Long Đại ảo não, người trong lòng quá thông minh cũng khiến người ta nhức đầu.

"Đợi ta nhìn rõ rốt cuộc tình hình trước mắt là gì đã rồi hẵng bàn lại."

"Tướng quân cứ bận của tướng quân đi. Em vẫn chưa muốn thành hôn đâu. Tướng quân cho em một tờ hôn thú, em cầm đi khoe là được. Nếu sau này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tướng quân còn có thể nói chưa chính thức hạ sính, không thể xem là thành hôn thật được. Tóm lại tiến có thể công lui có thể thủ, thật thuận lợi."

Long Đại trừng nàng: "Người nào thuận lợi cơ? Nàng thuận lợi dụ bắt mật thám hay mật thám thuận lợi trói nàng? Còn cái gì mà không xem là thật chứ, An Nhược Thần cô nương, nàng không cần khuê dự nữa sao?"

"Thanh danh của em đã sớm không còn nữa rồi. Quan trọng nhất là, rốt cuộc tờ giấy kia là do ai đưa, ý định thế nào, Tiền Bùi lại lấy được tin này từ đâu, nếu lão trực tiếp giao thủ với em thì phía nhị muội sẽ không cần lo lắng sợ hãi nữa."

Long Đại đặt An Nhược Thần xuống, sờ đầu nàng nói: "Nàng về trước đi, chuyện này làm thế nào ta cần suy nghĩ thêm."

"Tướng quân đã suy nghĩ được nửa tháng nhưng vẫn chưa nghĩ xong ư?"

Long Đại chỉ vào đầu nàng: "Lúc này mới gặp nàng, mới biết những chuyện này, sao lại nghĩ nửa tháng chứ?"

"Lần trước lúc tướng quân rời đi trời còn chưa sáng. Lúc đó lên vào phòng em nói từ biệt. Mà lần này tướng quân đi lại không hỏi han gì cả. Em viết thư cho tướng quân, tướng quân cũng không trả lời, chỉ thông qua Chu trưởng sử truyền lời. Lúc này em đến, dù tướng quân không phải người nửa đường ra chặn, nhưng lúc gặp em cũng rất lạnh lùng. Còn cả lời vừa nãy nữa, rõ ràng tướng quân muốn đưa tay ra chạm vào em nhưng lại rút về."

Lần này An Nhược Thần tố cáo rất trôi chảy, thậm chí còn chẳng dừng lại. Nàng quan sát những chi tiết nhỏ mà không biến sắc, lúc bắt được thì trực tiếp vạch trần, khiến Long Đại nghe mà sững sốt.

"Phải chăng do lần trước tướng quân thân mật với em ngay trước mặt đội vệ binh, sau đó đến nơi thái thú đại nhân lại nhận được tin tức tệ hại ấy, em cảm thấy không chỉ danh sách mật thám bị tiết lộ mà mưu mô của đối phương còn rất nguy hiểm. Tả đại nhân không có ở đây, không ai phối hợp được với em. Thế nên tướng quân mới muốn né tránh em, tránh để em bị mật thám để mắt đến sao? Mật thám không giết em, tướng quân cũng đã sớm đoán được dụng ý trong đó, nếu em thật sự là ý trung nhân của tướng quân, tâm đầu hợp ý, vậy dĩ nhiên em sẽ gặp nguy hiểm hơn nhiều. Có đúng thế không ạ?"

"An quản sự." Long Đại nghiêm mặt.

"Vâng, thưa tướng quân."

"Ta nhớ ta đã từng bảo Tạ Cường dạy với nàng, phải che giấu kín kẽ thông minh kia mà."

"Em giấu rồi mà. Đây là em còn chưa xuất toàn lực đấy." An Nhược Thần cũng rất đứng đắn.

Sắc mặt Long Đại sắp không kiềm chế được nữa rồi, được lắm, vị cô nương này, càng ngày nàng càng khó dạy dỗ rồi đúng không? Nói một câu nàng lập tức trả treo một câu, cũng có thể phản bác lại đúng không?

"Tướng quân." An Nhược Thần nắm lấy tay Long Đại, giọng đầy thành khẩn: "Mật thám của Đại Tiêu ta bị giết, sứ thần của Nam Tân và Đông Lăng cũng bị giết, có lẽ rất nhanh hai nước này sẽ kết đồng minh cùng nhau xâm chiếm. Thái thú đại nhân đã nói, bây giờ phía quận Mậu cũng đang điều binh canh phòng, làm tốt ứng đối. Còn về phía chúng ta, đã không có manh mối mật thám thì nên kịp thời truy xét, chớ để lỡ cơ hội tốt. Nhị muội em nói đúng, nếu em phải đối phó với Tiền Bùi thì phải dồn vào đường cùng mà đối phó, nếu không không chỉ nhị muội em, mà cho dù tứ muội còn sống, cũng khó lòng trốn khỏi ma chướng của lão. Dù mật thám hay Tiền Bùi, em đều phải tìm được điểm yếu, không thể bỏ qua."

"Dĩ nhiên là đạo lý này." Long Đại nói: "Đợi ta nghĩ kỹ chút đã. Còn nữa, nàng đừng có công khai theo dõi Tiền Bùi và mật thám, tạm khoan nói đến tứ muội của nàng đã, dù sao chuyện đó vẫn chưa có bóng dáng gì, trong lòng em cũng biết đấy, nhị muội nàng bị người ta nắm trong tay, đối với nàng mà nói thì nàng ta chính là mầm họa, mềm lòng là không thể làm được việc đâu đấy. Hại nàng ta cũng hại chính nàng."

"Em biết mà." Nên nàng mới đành nhẫn tâm nói những lời ấy, nàng biết nhất định những lời đó sẽ làm tổn thương nhị muội, nhưng nàng chỉ có thể làm thế, mà những câu kia cũng là nói thật.

"Biết là tốt, còn một cô nương như nàng, không tiện ngủ lại trong doanh trại, nàng về trước đi. Khi nào ta có chủ ý rồi thì sẽ cho nàng chỉ thị."

"Vậy không bằng tướng quân viết một bản hôn thú trước đi. Em có đem theo sẵn đây, tướng quân dựa vào đó chép theo là được. Bên trên có bút tích của tướng quân, lúc về em cũng tiện ăn nói với người ta. Đợi sau này tướng quân hạ chỉ đến, em cũng không cần phải đi một chuyến để tướng quân chép nữa. Tướng quân thấy sao?"

"Không bằng cái gì chứ, nàng đừng hành động thiếu suy nghĩ. Tóm lại cứ chờ tin của ta đi, ta cũng phải sắp xếp điều tra đã, không thể nghe nàng nói mà động thủ ngay được."

"Không cần động thủ mà, với lại cũng không có chỗ để động thủ nữa, em chỉ muốn có một thân phận trước thôi. Chàng lâu quá không về, em tới thăm trước, để lộ tấm chân tình, xác thực tin đồn, rất tự nhiên."

"An Nhược Thần cô nương, nàng dè dặt thế ư?"

"Quốc gia hưng vong, làm gì còn để ý dè dặt chứ."

Long Đại thật sự muốn viết hai chữ to "bái phục" cho nàng. An cô nương nàng được lắm, càng lúc càng lợi hại. Hắn không thể không nghiêm mặt tiếp. Nhưng có điều, nàng nói cũng có đạo lý. Hắn thân là tướng quân, đến biên ải canh phòng, lúc này làm gì có nhi nữ tình trường, thật đúng là cùng một nhịp thở với an nguy quốc gia, liên quan chặt chẽ. Sớm biết như vậy thì hắn đã cẩn thận hơn rồi, nếu hắn có thể kiềm chế tốt, không để lộ tâm ý với nàng thì bây giờ nàng cũng sẽ không đem chuyện này ra để đặt cược.

"Nàng về trước đi."

An Nhược Thần cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn, hỏi: "Tướng quân, lúc trước tướng quân thổ lộ với em, không phải là dụ em chơi chứ?"

Nhất thời Long Đại trở nên mất hứng. Lúc này đúng là mất hứng thật. Nếu nói "chẳng lẽ là giả ư" thì có vẻ không thoải mái, nếu nói "đương nhiên còn thật hơn vàng" thì lại không được tự nhiên. Trong chốc lát rơi vào bế tắc.

"Được rồi được rồi, em biết rồi." An Nhược Thần dỗ hăn.

Nhưng tướng quân vẫn xụ mặt như thế.

"VẬY em đi trước đây." Thức thời là trang tuần kiệt, đương nhiên lúc này An Nhược Thần sẽ không dài dòng làm người ta ghét nữa. "Tướng quân nghĩ ra đối sách nào thì nói lại với em nhé." Dứt lời liền lướt đi nhanh, cũng không cần Long Đại tiễn.

Long Đại trợn mắt nhìn theo bóng lưng nàng, đúng là nên đổi tên nàng thành "Nữ Phong" mới phải, muốn tới thì tới muốn đi là đi, lại còn nhanh chóng như thế.

Long Đại nghĩ đến câu hỏi sau cùng của An Nhược Thần, càng nghĩ mà trong lòng càng khó chịu, hăn đã lạnh nhạt với nàng rồi, lúc trước hăn nói để nàng quyết định ngày thành hôn, giờ nàng đến muốn giã vỡ hôn thú nhưng hăn lại không vui, như thế nàng có nghi ngờ âu cũng là chuyện bình thường. Nhưng hăn cũng muốn hỏi nàng đấy, tâm ý của nàng dành cho hăn là như thế nào, nói không công khai là nàng, giờ muốn đem tình ý giữa hai người ra dự định, chỉ hận không đeo bảng lên thông báo cũng lại là nàng.

Long Đại đi loanh quanh trong trướng, qua một lúc lâu mới nhớ ra, cho gọi vệ binh vào hỏi, lúc An quân sự đi có chuẩn bị cho nàng đồ ăn nước sạch không, có kiểm tra móng ngựa móng sắt không? Bánh xe có tu sửa không?

Vệ binh rất lúng túng, thấp giọng nói: "Tướng quân, An quân sự kia vẫn chưa đi."

Long Đại kinh ngạc.

"Nàng nói có lẽ tướng quân còn có chuyện quan trọng muốn căn dặn, giờ nàng đang đợi trong xe ngựa."

Long Đại bước nhanh ra ngoài, đi đến cổng doanh trại, thấy quả nhiên xe ngựa của An Nhược Thần vẫn còn đó. Xe ngựa mở, An Nhược Thần đang ngồi ngẩn người bên trên.

Long Đại cũng ngẩn người, nhất thời không hiểu rõ tâm tình của bản thân. Nàng không đi!

An Nhược Thần như phát hiện ra ánh mắt của Long Đại, ngẩng đầu lên, cùng Long Đại bốn mắt nhìn nhau.

Long Đại lại gần, còn chưa mở miệng hỏi nàng vì sao chưa đi thì An Nhược Thần đã cướp lời trước: "Tướng quân, em luôn vô cùng ngưỡng mộ tướng quân, có trời đất chứng giám. Tướng quân tuần tú lịch sự, anh tuấn oai phong, lại còn có ơn cứu mạng em, còn dạy em rất nhiều điều nữa. Em không còn là con gái thương nhân không có kiến thức chỉ biết gia đấu, trong tim em có quốc gia, lòng ôm chí lớn."

Long Đại: "...". An Nhược Thần cô nương nàng quả nhiên nịnh nọt thêm tự khen vô cùng lưu loát, một chút dè dặt cũng không có.

"Em không quan tâm có chia xa dòng dõi hay không, cũng không để ý đến những lời gièm pha bảo em trèo cao. Nếu tướng quân không chung tình với ta, dù em làm quản sự cho tướng quân cả đời cũng sẽ không oán hận, còn nếu tướng quân thật sự có tình ý với em thì tất nhiên em sẽ toàn tâm hồi báo. Dù tướng quân bảo em ra chiến trường, em tuyệt đối cũng không chút từ chối do dự. Chỉ cần có thể đứng cạnh tướng quân là em vui rồi. Vì tướng quân làm việc, nhỏ như may y phục, lớn như giết địch, em đều sẵn lòng. Đây cũng là tình ý của em với tướng quân."

Nàng đang chơi chiêu với hãn, Long Đại biết. Nhưng những lời xu nịnh này, có lẽ có thể xem như là lời tỏ tình, bản thân hãn cũng rất hưởng thụ mà nghe, như uống dòng suối nước ngọt, thoải mái sung sướng. Long Đại hăng giọng nói: "An cô nương à, không ngại dòng dõi cao thấp, lời này do ta nói mới thích hợp."

"Thì em đâu có để tâm chứ." An Nhược Thần hùng hồn, "Tướng quân nói đồng ý cưới em, em liền có cảm giác mình có thể làm phu nhân tướng quân."

Trong lòng Long Đại được một màn sương ấm áp bao phủ. Đúng thế đúng thế, nàng có khả năng An cô nương à, nàng thật lợi hại.

"Tướng quân, đúng là em có tật xấu dễ mềm lòng, nhưng con người em là thế, bất kể thế nào cũng không chịu thua."

Long Đại cảnh giác.

"Tướng quân, nếu binh tướng trong binh doanh biết chàng có cô nương trong lòng, vậy chàng có thể bị xem là nhiễu loạn quân kỷ, phải bị phạt không?"

Long Đại càng cảnh giác: "Chưa từng có tiền lệ nên không có quy định này." Cô nương à, gan nàng lại lớn rồi đúng không? Nàng muốn làm gì hả?"

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 85

An Nhược Thần và Long Đại đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều không nói gì.

Rồi sau đó An Nhược Thần nở nụ cười lấy lòng với Long Đại, Long Đại nhướn cao chân mày. Tiếp theo liền thấy An Nhược Thần đứng lên. Nàng đi ra cửa xe, không nói hai lời nhảy chồm vào lòng Long Đại.

Tư thế kia tuyệt đối không thể gọi là thanh nhã được, chẳng những không đẹp mắt mà còn không an toàn nữa. Nếu không ai đỡ nàng thì chắc chắn nàng sẽ ngã xuống đất miệng lúng búng bùn.

Đỡ nàng? Hay để nàng ngã đây?

Long Đại còn chưa nghĩ kịp thì tay đã vươn ra. Hắn bước lên một bước, duỗi tay ra ôm cô vào lòng.

Đúng là vừa bực mình vừa buồn cười.

"An quản sự." Trong giọng của Long đại tướng quân ngập tràn bất lực.

"Nếu tướng quân thấy làm thế này không thích đáng thì cứ buông tay để em ngã đi." An Nhược Thần tự đắc nói, "Cứ nói là không nở nhìn em trượt chân ngã nên mới đỡ em, nhưng dù sao thì cũng là nam nữ thụ thụ bất thân, vẫn nên giữ khoảng cách."

Long Đại thở dài, để nàng đứng vững rồi nói: "Vậy thì ta có thể ngã rồi."

"Được, em tuyệt đối sẽ không kêu đau." An Nhược Thần khôn khéo đáp lời. Xong rồi lại còn bổ sung một câu, "Nhưng giờ mà ngã thì muộn quá rồi, hai ta cũng đã nói qua nói lại mấy câu rồi. Đáng lý nên buông tay ra mới phải, như thế sẽ tự nhiên hơn chút. Giờ ôm cũng lâu quá rồi, nhưng chỉ cần tướng quân nhất mực khẳng định, người ngoài cũng chẳng thể nói được gì. Dù sao em không lấy được hôn thú, có người thấy tận mắt em và tướng quân thân mật cũng tốt. Tiến có thể công lui có thể thủ, tướng quân cảm thấy thế nào?"

"Không bằng thế này." Long Đại nghiêm mặt đặt nàng xuống, "Nàng đi theo ta."

"Vâng vâng." An Nhược Thần đi theo hắn, suy nghĩ chẳng lẽ tướng quân nể mặt nàng, tìm một nơi không người để giáo huấn nàng tiếp sao? Dù sao nàng cũng không dám nhìn biểu cảm của người xung quanh, nàng cũng là cô nương có da mặt dày. Đang nghĩ lung tung thì thấy Long Đại vẫy tay phải còn xoay cổ tay, An Nhược Thần không biết có chuyện gì, nhìn đăm đăm bàn tay kia nghĩ ngợi, nhưng Long Đại lại đột nhiên xoay người trợn mắt nhìn nàng.

Cái trợn này có nghĩa gì? An Nhược Thần thấy mình rất vô tội.

Kết quả Long Đại lại nói: "Không hề có chút nhân lực nào, chỉ như vậy mà muốn bức hôn sao?"

"Ồ ồ." An Nhược Thần hiểu ra. Vội vàng nhét tay mình vào tay Long Đại. Long Đại nắm lấy, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước. An Nhược Thần giải thích: "Tướng quân, do em chưa từng bức hôn bao giờ mà."

"Hừ." Long Đại đáp nàng bằng âm mũi.

An Nhược Thần nở nụ cười ngây ngô, cũng đưa một bàn tay khác lên, hai tay cùng nắm lấy tay Long Đại: "Chưa từng bức hôn, thời cơ không

đúng, cho giấy hôn thú biểu thị tình ý để em đi làm chính sự là đủ. Chàng xem, có phải là tiến có thể công lui có thể thủ đúng không nào?"

"Không đúng." Long Đại hất tay nàng ra, lạnh mặt nói: "Ở nơi này của ta chỉ có thể công không thể lui. Nàng cứ lui thử xem?"

An Nhược Thần nghiêm túc ngẫm nghĩ.

"Câu cuối quên đi, không cần thử." Long Đại nhìn vẻ mặt này của nàng mà không chút nào yên tâm, ngộ nhờ cô nương này nghĩ không thoáng mà thử thật thì hẳn cũng chẳng biết lấy gì để chinh nàng nữa. Cũng không thể cắt chức nàng hay đánh nàng được.

Vào trong trướng, Long Đại ngồi xuống, An Nhược Thần còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Long Đại kéo qua đè trên đùi đánh hai phát vào mông. An Nhược Thần cả kinh thất sắc, may mà đánh không đau lắm, sau đó Long Đại cũng không làm gì tiếp nữa, An Nhược Thần vội lồm cồm bò dậy.

Tiếp đến nhanh nhẹn móc hôn thú ra: "Tướng quân, dựa theo cái này chép là được." Tướng quân đã xả giận rồi, cũng nên bằng lòng nhỉ?

Long Đại tức giận nhận lấy, nhìn rồi nói, "Mài mực."

An Nhược Thần khẩn cấp tìm mực, văn phòng tứ bảo lục tung toán loạn, bày đầy bàn cho tướng quân dùng, còn thuận tay rót thêm cốc trà cho tướng quân nữa.

"Lần tới nàng nên giở mấy trò vặt này với ta..." Long Đại trợn mắt.

"Vâng vâng, tướng quân dạy rất phải." Dạy cái gì cũng không dạy rõ, dù sao tướng quân nói gì cũng đúng hết.

Long Đại cẩn thận lấy hôn thú ra nhìn, đúng là cũng không cần dốc sức nhiều lắm, cũng không phải là tam thư lục lễ chính thức gì, chỉ là sau khi hai nhà hai bên nhìn trúng nhau, bà mai mới đến cửa làm mai viết lại, tỏ vẻ hai bên đều có nguyện vọng, cầm cái này mời người định chủ hôn, định văn thư mua sắm này nọ. Vì không tính là chính thức hạ sinh nên đúng là "tiền có thể công lui có thể thủ".

Long Đại liếc nhìn hôn thú rồi lại nhìn An Nhược Thần, nói: "Cầm cái này về nhớ lo liệu cho phải, chỉ được phép công không được phép lui, nhớ chưa?"

"Vâng vâng." An Nhược Thần thưa dạ.

"Nàng không có người thân gì ở thành Trung Lan cả."

Coi An gia như chết đi vậy, An Nhược Thần cười nghe tiếp.

"Nàng tìm thái thú phu nhân lo liệu giúp nàng, dù sao cũng phải có một trưởng bối ra mặt. Ta sẽ gửi thư nhờ thái thú chuyện này. Cũng sẽ đưa tin cho nhị đệ ta, bảo nhà ta ở phía kinh thành chuẩn bị rồi."

An Nhược Thần mím môi, sao đột nhiên lại thành chính thức vậy rồi? Như thế có áp lực lắm.

Long Đại liếc nàng, lặp lại lần nữa: "Chỉ cho phép công không cho phép lui."

"Vâng vâng." An Nhược Thần nghĩ, rốt cuộc là nàng lừa tướng quân hay tướng quân lừa nàng đây?

Long Đại bắt đầu nghiêm túc viết giấy hôn thú, có mấy câu thì chép bản gốc, có mấy lời do chính hấn viết. Thi thoảng còn dừng bút trầm tư, đứng đắn nghiêm minh, sợ viết sai từng câu từng chữ, lúc khẽ chau mày vô cùng nghiêm túc. An Nhược Thần nhìn gò má của hấn, sống mũi cao, lông mi

dài, tướng quân diễn trai thật đấy. Võ tướng trưởng thành như vậy liệu có hợp không? Khó trách tướng quân thường xuyên sầm mặt, nếu không dọa được người khác thì ra trận giết địch sẽ không đủ khí thế đâu.

An Nhược Thần không khống chế được, nhanh chóng đưa đầu sang chỗ thật nhanh lên mặt Long Đại. Sau đó lùi về sau tiếp tục nghiêm trang đứng yên.

Long Đại sửng sốt ngăn người, từ từ quay đầu sang nhìn nàng.

"Tướng quân viết tiếp đi, không chậm trễ." An Nhược Thần phát tay.

Không chậm trễ, không chậm trễ ai hả! Long Đại nghiêm mặt: "An quân sự, vừa rồi là có ý gì?"

"Chỉ là muốn nhìn xem nếu tướng quân đột nhiên gặp phải biến cố thì biểu cảm có thay đổi hay không thôi." An Nhược Thần còn rất có lý, "Tướng quân đúng là bình tĩnh, không hổ là tướng quân."

Tướng quân không bình tĩnh chút nào cả. Tướng quân kéo cô nương An Nhược Thần làm phiền mình qua gặm mấy miếng, sau đó đặt lên đầu gối đánh vào mông hai phát.

An cô nương bị đánh được voi đòi tiên, lôi một tờ giấy khác ra đưa đến: "Tướng quân, có cả cái này nữa, giúp em viết một bản đi. Thân phận em giờ có khác, cần một nhị quân sự giúp xử lý chuyện vặt mới đúng."

Long Đại cầm lấy nhìn rồi dựa theo đó viết, vừa viết vừa nói: "Nàng biết mà, nàng không thể bảo vệ tất cả mọi người được."

"Em biết. Tướng quân dũng mãnh cơ trí, quyền cao chức trọng, nhưng cũng không thể trăm trận trăm thắng, mọi chuyện đều như ý được. Huống hồ em chỉ là một cô gái yếu ớt. Nhưng tướng quân có từng dạy, không đánh

mà hàng là đồ hèn nhất, tuy em chỉ là phận nữ, nhưng em không phải là kẻ hèn nhất. Mọi việc em đều tận lực làm, liều đến một khắc cuối cùng."

Long Đại nghe mà xúc động, trong lòng vẫn tiếc người trí dũng song toàn trước mặt này không phải là đấng nam nhi, nếu không sẽ là mưu sĩ tốt tướng hiếu chiến rồi, nhưng lại cảm thấy là nữ tử thì không gì hợp hơn, nếu không chỉ sợ cả đời này hắn sẽ không tìm được nương tử nào vừa ý như thế.

Long Đại viết xong mấy bản An Nhượng Thần muốn. Sau đó bảo nàng lên xe ngựa chờ, hắn có chuyện giao cho Điền Khánh, Lữ Chính.

An Nhượng Thần đợi rất lâu thì Điền Khánh, Lữ Chính mới quay lại, không ngờ là Long Đại cũng đến.

An Nhượng Thần vội nói: "Tướng quân, giờ em đi thật đây. Sẽ không ở lý nữa đâu."

Long Đại trừng mắt, nắm lấy tay nàng: "Nàng đã nhớ rõ chuyện ta giao phó chưa?"

"Rồi ạ." Ngoan ngoãn gật đầu.

"Sau khi về thì đổi viện tử, chuyển đến viện tử ở gần chỗ ta, ở đó có vệ binh tuần tra, sẽ an toàn hơn. Điền Khánh, Lữ Chính cũng dời đến ngoài viện nàng, có chuyện gì thì cứ gọi. Không thể một mình ra ngoài, có chuyện hãy viết thư cho ta."

"Vậy chàng có hồi âm không?" An Nhượng Thần cướp lời hỏi.

"Có." Long Đại bóp tay nàng tỏ vẻ trừng phạt, còn chưa qua cửa mà đã học giọng điệu của oán phụ này từ đâu thế.

An Nhược Thần nhăn mặt vờ đau, khiến Long Đại lại bóp nàng thêm phát nữa, vì sao trước kia lại không biết nàng hoạt bát như thế chứ, hoạt bát đến độ không nỡ để nàng rời xa.

"Nàng còn gì muốn nói với ta không?"

"Ừm." An Nhược Thần do dự, "Hay để lần sau gặp tướng quân lại nói vậy."

Long Đại nhướn mày, cố ý đùa hăn phải không? "Nói giờ luôn đi." Giọng điệu như đại tướng quân đang hạ quân lệnh.

An Nhược Thần nhìn trái nhìn phải, mọi người đã sớm đứng ra xa, rất thức thời không nhìn tướng quân và cô nương tay trong tay. An Nhược Thần nghĩ một lúc, sau đó tiến đến bên tai Long Đại khẽ nói: "Bỗng em nghĩ đến một chuyện, không biết tướng quân có chê không. Nhưng tướng quân nói hôn sự phải lo liệu cho tốt, còn nói chỉ có thể công không thể lui, em nghĩ vẫn nên nói trước với tướng quân."

"Cái gì?"

"Từ, từ trước đến nay em chưa từng bị người ta đánh vào hông bao giờ. Ý em là, cha đánh em cũng chỉ toàn vung tay vung chân, hoặc lấy roi lấy gậy pháp đánh... vào người em, ý em là, trên người em không dễ nhìn lắm." Những vết sẹo kia chẳng có cách gì mờ đi được. Thời gian qua nàng sống quá đổi tự tại mà quên khuấy mất chuyện này, vừa nay Long Đại đánh nàng, rõ ràng mãnh phu võ tướng có thể một chưởng đập vỡ đá, nhưng nàng lại không hề thấy đau, trái lại còn ngập tràn ngọt ngào thân mật, so với quyền cước gậy gộc trước kia, nàng chợt nhớ đến vết sẹo trên người.

Long Đại nhìn nàng đắm đắm, nhìn đến độ mặt đỏ bừng. Long Đại nói: "Ta cũng chưa từng đánh hông cô nương bao giờ cả."

An Nhược Thần không nhin được mà nghĩ hắn đang xem thường, trọng điểm là đó sao? Nàng lờ lờ, hắn cũng nên nói mấy lời như thất lễ mới phải.

"Trên người ta cũng chẳng chịt đầy sẹo, đợi sau khi thành thân, chúng ta có thể so sánh xem."

Ầm, mặt An Nhược Thần bị thiêu cháy ngay tức khắc. Đỏ mặt như thế cũng đáng yêu quá, Long Đại bật cười.

"VẬY, còn cái kia, em không thích tam thê tứ thiếp. Nếu sau này có chuyện gì, em nói là, nếu tướng quân có ý với cô nương khác thì em sẽ rời đi."

Long Đại thôi cười, nghiêm túc nói: "Sao lại có suy nghĩ này, sao nàng có thể tùy tiện rời đi được?"

An Nhược Thần há miệng tính phản bác, lại nghe thấy Long Đại nói tiếp: "Nếu nàng không dạy mấy thê thiếp kia phục thù chính ta đến mức người ngã ngựa đổ, nhìn ta mặt mày xám tro hối hận vì chuyện lúc trước, thì sao nàng có thể rời đi?"

An Nhược Thần: "...". Đúng là nàng có thể sẽ làm như thế.

"Ta dẫn binh đánh giặc rất mệt, cũng không muốn về đến nhà còn phải đấu trí đấu dũng với nương tử. Một người là đã đủ hưởng thụ rồi, nàng nói có đúng không?"

An Nhược Thần hé môi cười: "Sau này thế nào khó mà nói được, nhưng hôm nay em đã nói ra rồi, chàng cũng đã đồng ý, thế là đủ."

"VẬY em còn dặn dò gì không?"

"Không ạ, đợi em nghĩ ra thì sẽ lại nói cho chàng."

"ĐƯỢC."

"Vậy em đi nhé."

"Được."

"Tướng quân có thể buông tay được rồi." Luôn miệng nói được mà cứ cầm tay không buông là sao?

Lúc này Long Đại không đáp mà chỉ nhìn nàng. Nhìn rồi lại nhìn, chẳng biết nghĩ đến điều gì mà lại bật cười. Hắn vừa cười, An Nhược Thần lại cảm thấy như có gió ấm phất qua mặt, bốn bề hoa nở. Sau đó hắn buông tay nàng ra, đóng cửa xe ngựa lại hộ nàng.

An Nhược Thần cầm bàn tay kia, dường như bên trên vẫn còn đọng lại nhiệt độ của tướng quân. Lúc này nàng mới phát hiện tim mình đập nhanh vô cùng. Lúc chạy đến doanh trại do dọc đường gấp gáp nên căng thẳng, nay kế hoạch đã được như ý nhưng vẫn thấy căng thẳng hơn.

Chỉ có thể công không thể lui!

Tướng quân đã nói như vậy.

Ta cũng chưa từng đánh mộng cô nương bao giờ cả.

Tướng quân đã nói như vậy.

An Nhược Thần đỏ mặt cười ngây ngô. Được ạ, tướng quân. Nàng sẽ dốc hết sức lực, chỉ công không được lui.

An Nhược Thần quay về lầu Tử Vân, không màng mệt mỏi mà giao công hàm Long Đại đã viết trước đó cho Chu trưởng sứ, sau đó gọi vệ binh mời Lục đại nương đến. Sau khi Lục đại nương tới, An Nhược Thần đưa lệnh hàm của Long Đại cho bà xem "Nếu đại nương sẵn lòng, ta muốn mời đại nương đến lầu Tử Vân đảm nhiệm chức Nhị quản sự."

Lục đại nương ngạc nhiên: "Vì sao cô nương lại quyết định thế?"

"Tiền Bùi còn ác quỷ hơn cả cha ta. Nếu lão biết ta và đại nương có giao tình, không chừng về sau sẽ làm chuyện gì đó." An Nhược Thần tỉ mỉ nói lại lời mà Tiền Bùi đã đe dọa An Nhược Hi, Lục đại nương vô cùng kinh hãi.

"Đến lầu Tử Vân đi. Trước nay luôn do ta làm liên lụy đại nương, ta cũng nên chịu trách nhiệm. Chuyện bên ngoài nay vẫn còn thỏa đáng, sẽ không chậm trễ."

An Nhược Thần sắp xếp tốt cho Lục đại nương, sau đó cầm hôn thú chạy thẳng đến phủ thái thú.

Hai hôm sau, thái thú phu nhân Mông Giai Nguyệt đưa An Nhược Thần đến An phủ. An Chi Phủ đã sớm nhận được thiệp, cả nhà cung kính chờ thái thú phu nhân đến thăm.

Nhưng khi thấy An Nhược Thần cũng đến, toàn bộ An gia đều ngẩn ra.

Mông Giai Nguyệt ôn hòa khách khí, đầu tiên là hỏi mấy câu chuyện nhà, sau đó chúc mừng An Chi Phủ và An gia, nói tuy An Nhược Thần đã rời khỏi hộ tịch An gia, nhưng máu mủ vẫn không sửa đổi được, tính thế nào thì nàng vẫn là đại cô nương An gia, nay nàng và Long đại tướng quân tâm đầu ý hợp, Long đại tướng quân tự mình viết hôn thú, lại đưa tin cho thái thú, dặn dò phải chuẩn bị hôn sự, đây là chuyện rất tốt, cũng là đại hỷ sự của An gia.

An Chi Phủ nghe mà không tin nổi vào tai mình, vừa mừng vừa sợ, suýt nữa đã ngất đi. Đại tướng quân hộ quốc Long Đăng, lại muốn trở thành con rể của ông ta sao?

An Chi Phủ nhìn An Nhược Thần, đúng là thủ đoạn cao, sao lại có thủ đoạn thế chứ, hồi trước đã xem thường nó rồi. Tiền Bùi thì có là gì, đây chính là Long Đăng đại tướng quân, có mười Tiền Bùi cũng không so được.

"Cái này, cái này..." An Chi Phủ xoa tay, không biết phải trả lời thế nào, đang định nói những câu đại loại như đây cũng là nhờ phúc của phu nhân, nhưng chợt nghe Mông Giai Nguyệt nói: "Tuy này cũng xem là chuyện vui của An gia, nhưng dù sao đại cô nương cũng không còn tên trong hộ tịch An gia nữa rồi, chặt chẽ mà nói, nàng cũng không có trường bối làm chủ cho mình."

An Chi Phủ ngẩn người, ông ta vẫn chưa chết mà, ông ta không phải là phụ thân trưởng bối của nàng thì là gì đây?

Mông Giai Nguyệt lại nói tiếp: "Ta được tướng quân nhờ thay mặt lo liệu chuyện này rồi. Chỉ e ngày sau khi làm việc, An lão gia làm ồn không rõ quan hệ, nên ta mới tới thông báo một tiếng. Hôn sự của An đại cô nương sẽ do ta làm. Phía An gia đừng nhúng tay vào."

An Chi Phủ không phục, chuyện tốt đến nhường đó, lại muốn gạt An gia bọn họ sang một bên sao? Họ mới là người thân của An Nhược Thần, ông ta là phụ thân ruột của An Nhược Thần đấy.

An Chi Phủ đang định mở miệng thì An Nhược Thần đã lạnh lùng nói: "Tuy không cần An gia bận tâm hôn sự chư lễ, nhưng bây giờ thân phận của ta đã khác, hy vọng An lão gia nói rõ với trên dưới An gia, sau này làm việc phải theo quy củ, ăn nói hành sự cẩn thận, dẫu sao cũng can hệ đến mặt mũi của Long đại tướng quân. Nếu gây ra họa hay phạm lỗi gì, tướng quân có thể nghiêm trị không tha, sợ là không che chở được cho các người."

Đàm Thị hít một ngụm khí lạnh, lần này thì rõ rồi. Đây là đến cửa dạy dỗ bọn họ, khiến bọn họ khó coi đây mà.

Nhưng An Nhược Thần lại nói tiếp: "Có điều thái thú phu nhân nói rất đúng, bất kể thế nào, máu mủ vẫn không thay đổi được, ta là con gái An gia, nếu có người ức hiếp đến trên đầu các người, thì đó cũng là đề đầu

tướng quân. Nếu gặp khó xử thì cứ nói với ta. Ta không làm chủ được thì vẫn còn tướng quân."

Ngục khí lạnh mắc nghẹn nơi ngực Đàm Thị, đây là ý gì? Nguyên rủa bọn họ hay là gì khác nữa? Tiệp nhân An Nhược Thần này sẽ giúp An gia, có đánh chết bà ta cũng không tin.

An Nhược Thần nhìn đăm đăm tử tử, hốc mắt đỏ lên.

"Ta không bảo vệ được muội." Thậm chí nàng vẫn nhớ như in giọng của đại tử khi nói lời này. Nhưng giờ đây, tử ấy đến cửa, tuy không nhìn thẳng vào nàng, nhưng đã đi vòng biểu đạt một ý —— tử ấy đang tính toán bảo vệ nàng.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 86

An Nhược Thần lại nói: "Ta và Tiền lão gia từng có hôn ước, tuy sau đó đã giải trừ rồi, nhưng trong lòng Tiền lão gia đã sinh hận, ta biết cả. Chuyện này tướng quân cũng biết, nay ta và tướng quân nghị hôn, ta sẽ đích thân đến chào Tiền lão gia, tránh Tiền lão gia có vọng tưởng hay hiểu lầm gì. Ngoài ra, tiếng tăm con người Tiền lão gia không tốt lành gì, tướng quân cũng không muốn dính líu gì đến lão, con gái của An gia, nghị hôn với nhà nào cũng được, nhưng Tiền gia thì bỏ đi. Xin An lão gia nhớ rõ chuyện này. Nếu không làm tướng quân phiền lòng thì ta cũng không trấn an được."

An Nhược Hi cúi đầu, che giấu vẻ mặt vui mừng của mình. Đại tỷ muốn đích thân đi giao thủ với Tiền Bùi sao? Không còn đem nàng ra làm lá chắn sai khiến nữa?"

"Ta không bảo vệ được muội."

An Nhược Thần chớp mắt, nuốt lại giọt lệ vào lòng. Có lẽ tình cảm giữa tỷ muội các nàng không hề tệ hại như nàng từng tưởng.

An Chi Phủ ghen hòng, nhỡ không ra mà nuốt không vào. Có câu phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn, từ cổ chí kim đã trở thành đạo lý. Nay con gái lớn thoát tịch, tự bản thân trèo cao tìm mối hôn, lại còn nhờ thái thú phu nhân làm chỗ dựa để lo liệu hôn sự, đá phăng người cha ruột là ông ta đây sang một bên, lại còn dám cảnh cáo ông ta không được kết thân với ai. Mà càng tức hơn chính là, ông ta không thể phản bác được, cũng không

dám dị nghị điều gì. Thái thú phu nhân dịu dàng mỉm cười lại còn nói lời khách sáo, chẳng lẽ ông ta có thể trưng bản mặt khó coi ra ư?

Lúc này Đoàn Thị phòng bốn lại mở miệng giảng hòa, nói: "Đại cô nương có phúc này thì tự nhiên cũng là phúc của An gia chúng ta. An gia chúng ta được dính phúc, sau này nhất định sẽ tốt đẹp. Đại cô nương gả đi, không cần biết ai chủ hôn ai lo liệu, An gia vẫn luôn là nhà mẹ đẻ, đại cô nương cũng nên thường về thăm, như thế mới không phụ tình ý giữa bọn ta và đại cô nương."

"Chính là đạo lý này đây." Tiết Thị phòng ba cười tủm tỉm phụ họa, "Trong lòng đại cô nương có An gia, tất cả chúng ta đều nhớ đại cô nương. Nói gì đi chẳng nữa thì cũng là người một nhà, sau này thường xuyên qua lại là được. Có chuyện gì thì cũng có nhà mẹ đẻ hỗ trợ."

Đàm Thị cau mày liếc xéo Tiết Thị, đúng là đồ ba phải, thấy Đoàn Thị nói dễ nghe là ton hót phụ họa theo, đồ không biết xấu hổ.

An Nhược Thần và An Nhược Hi đồng thời nhìn Đoàn Thị. Đoàn Thị trông có vẻ không đến nỗi suy sụp, ăn mặc thoải đáng, y phục gọn gàng, trang điểm tinh tế, lấy lại được dáng vẻ của lúc trước. Chỉ là những lời nói khôn khéo đó thường do Đàm Thị nói ra, chứ xuất phát từ Đoàn Thị thì thật đúng là làm người ta kinh ngạc.

An Chi Phủ cũng không có lòng dạ nào mà để ý đến điều ấy, chỉ biết bám chặt lối thoát, tóm lấy cái từ "nhà mẹ đẻ" này, tuôn một tràng khách sáo với thái thú phu nhân, tỏ ý nếu cần An gia chuẩn bị gì thì cứ nói thẳng, của hồi môn sẽ luôn sẵn có. Lúc trước khi An Nhược Thần và Tiền Bội đính hôn, của hồi môn đều đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi.

Đàm Thị âm thầm đưa chân đá An Chi Phủ, An Chi Phủ vội lấy lại tinh thần, chuyển đề tài, lại nói dĩ nhiên những thứ kia không thích hợp, đổi mới hết, thay mới toàn bộ.

"Được."

An Chi Phủ ngẩn ra, còn tưởng thái thú phu nhân và An Nhược Thần sẽ từ chối, nhất là An Nhược Thần, nhất định sẽ mượn điều đó mà làm ông ta mất mặt. Không ngờ thái thú phu nhân còn chưa lên tiếng thì An Nhược Thần đã sáng khoái đồng ý trước.

"Nếu An lão gia đã có lòng, ta từ chối nữa thì không hay cho lắm." An Nhược Thần quay qua nói với thái thú phu nhân, "Lát nữa về ta sẽ liệt kê danh sách cho phu nhân, phu nhân nhìn xem có ổn thỏa hay không, nếu không thành vấn đề thì để cho An lão gia chuẩn bị đi. Không nói điều gì khác, lúc mẹ ta còn sống cũng rất quan tâm đến hôn sự của ta, nếu như ta đã gả đi, vậy cũng phải để cho mẹ ta biết."

Đợi đã. Lúc này An Chi Phủ mới phát hiện ra mình đã tính sai. Vốn nghĩ dù sao thái thú phu nhân đã nói sẽ do bà ấy chuẩn bị, nếu ông ta chọn của hồi môn thì chính là đã xen vào hôn sự rồi, ngồi vững trên cái ghế cha vợ đại nhân của hộ quốc đại tướng quân. Nhưng chẳng ngờ An Nhược Thần lại trưng ra dáng vẻ hung hăng muốn làm thiệt ông ta như thế.

Liệt kê danh sách? Ý nó muốn gì thì được nấy? Đến lúc đó cứ để thái thú phu nhân lo, ông ta không cho có được không?

Mặt An Chi Phủ tái mét.

An Nhược Thần vui vẻ mỉm cười cáo từ, Đoàn Thị ân cần đưa tiễn, nói biết bao lời dễ nghe, lại giúp An Chi Phủ chu toàn tình cảnh. Đàm Thị chỉ thiếu mỗi nước phun khí ra từ mũi, An Nhược Hi cuống cuống muốn đưa mắt ra hiệu cho đại tỷ, từ trước đến nay tứ di nương toàn có chủ ý xấu, nay cũng phải cẩn thận nhiều vào.

Nhưng An Nhược Thần không hề nhìn nàng, ánh mắt của An Nhược Hi không đến được đích. Đàm Thị trợn mắt nhìn An Nhược Hi, bảo nàng về

phòng, cơ hội tiến thái thú phu nhân đã bị Đoàn Thị và Tiết Thị cướp lấy, bà ta tức tối vô cùng, không hề muốn bị gạt ra khỏi chuyện này.

An Nhược Hi vội cúi đầu, đành lui thủ đi về phòng. Nhưng tâm trạng của nàng khá tốt, tính toán nếu hôn sự của đại tỷ thành thật, Long đại tướng quân kia chính là tỷ phu của nàng, sau này nếu thực sự gặp phải chuyện gì đó, Long đại tướng quân sẽ sẵn sàng ra mặt giúp nàng, cha và Tiền Bùi kia sẽ không dám làm xằng nữa. Đại tỷ nói tỷ ấy cũng sẽ đi chào hỏi Tiền Bùi, cũng không biết có thể nói gì đây, Tiền Bùi sẽ không đến uy hiếp nàng nữa chứ?

Đang mãi mê suy nghĩ, vừa đặt chân vào lại không ngờ phát hiện có một gã nam tử đứng trong phòng. An Nhược Hi còn chưa kịp hét lên thì đã bị người nọ bịt chặt miệng.

Người kia nói: "Ta là Lữ Chính, hộ vệ bên người An quản sự, ta đến để đưa tin cho cô, nếu cô không làm ổn thì ta sẽ thả cô ra."

An Nhược Hi nhìn hắn ta, đúng là người đã gặp bên cạnh An Nhược Thần, thế là gật đầu.

Lữ Chính buông nàng ra, An Nhược Hi vội nói: "Đại tỷ có lời gì muốn nói với ta sao?"

Lữ Chính lắc đầu bảo: "Không phải là An quản sự, mà là Long tướng quân."

An Nhược Hi ngạc nhiên, Long tướng quân ư? Còn chưa kịp bình tĩnh lại thì đột nhiên bị Lữ Chính giữ lấy cằm, nhét một viên thuốc vào miệng nàng, lại vỗ cái nữa, An Nhược Hi không kịp phản ứng mà nuốt trôi viên thuốc.

An Nhược Hi tái mặt: "Người cho ta nuốt cái gì đấy?"

"Thuốc độc." Lữ Chính bình tĩnh nói: "Tướng quân có nói, chuyện của cô ngài ấy đã biết, cô muốn gả cho người tốt né tránh phiền phức, ngài ấy sẽ nghĩ cách. Nhưng ngài ấy sợ gả cho mỗi tốt vẫn chưa đủ, nhị cô nương không phân rõ phải trái, bị Tiền Bồi dọa một chút mà đã đứng về phía lão ta. Tướng quân không hy vọng An quân sự bị tử muội ruột của mình tính kế, nên mới dùng cách này để khiến nhị cô nương luôn ghi nhớ. Độc này cần giải được mỗi tháng một lần, chỉ cần mỗi tháng uống một lần thì sẽ không ảnh hưởng đáng ngại gì đến thân thể, nhưng nếu để lỡ một tháng, e là không hay cho lắm, về chuyện liên quan đến tính mạng này, nhị cô nương nên nắm rõ trong lòng. Loại độc này cũng chỉ có mình tướng quân là giải được, chỉ cần nhị cô nương yên phận, đợi nguy cơ chiến sự không còn, tướng quân sẽ tự đưa giải được đến."

An Nhược Hi cứng đờ người, thế là có ý gì? Tiền Bồi dọa nàng, còn Long đại tướng quân lại dứt khoát hạ độc nàng sao?

An Nhược Hi sợ hãi gập bụng, ôm cổ nôn khan. Nhưng đã nuốt viên thuốc kia xuống rồi, có nôn cũng không ra.

Lữ Chính lại nói: "Cô nương đừng để lộ chuyện này, cũng không được làm ồn, tướng quân và ta sẽ phủ nhận tất cả. Cô nương tìm đại phu bắt mạch cũng không chẩn ra được triệu chứng, người ngoài chỉ nói cô nương bị điên. Một khi chuyện vỡ lở, trái lại ta sẽ không tiện đưa thuốc cho cô nương đâu. Ta nói xong rồi, cô nương bảo trọng. Hoan nghênh cô nương đến lầu Tử Vân làm khách. Cáo từ."

Đầu óc An Nhược Hi ong ong, chỉ biết là mình đã bị hạ độc, trước khi vào phòng còn vô cùng vui mừng, nhưng sau khi vào phòng lại như rơi xuống địa ngục. Phải uống giải được mỗi tháng ư?! Vậy ngộ nhờ bọn họ để lỡ thì sao, ngộ nhờ bọn họ làm mất giải được thì sao?

An Nhược Hi liều mạng nôn ra nhưng không được, rất muốn chửi Lữ Chính, nhưng Lữ Chính đã lặng lẽ rời đi rồi. An Nhược Hi ngẩn ngơ hồi

lâu, hàng trăm hàng nghìn ý nghĩ xẹt qua đầu, nhưng đến cuối chỉ biết nhào lên giường òa khóc.

Lư Chính không cảm xúc chạy đến cổng chính An phủ, quay lại đội ngũ mấy người An Nhược Thần đang định rời đi. Điền Khánh thấy hần thì nhỏ giọng hỏi: "Làm xong chuyện chưa?"

"Đương nhiên. Vì người không muốn làm kẻ ác nên ta mới ra tay."

Điền Khánh cười khà khà: "Ta không chịu nổi cảnh cô nương nhà người ta khóc suốt mười đầu, làm ầm lên cũng đáng sợ lắm."

Lư Chính lờm hẩn, "An cô nương mà có hỏi thì người đi mà giải thích. Dù sao người cũng phải làm gì đó."

"Có lẽ An cô nương không hỏi đâu." Điền Khánh nói.

Kết quả An cô nương có hỏi.

Vì An Nhược Hi sau khi khóc xong đã lấy lại bình tĩnh, ngày hôm sau chạy thẳng đến lầu Tử Vân khởi binh hỏi tội.

Lúc An Nhược Hi đến thì An Nhược Thần đang đi nghe ngóng ở am ni cô, khi về đã thấy An Nhược Hi đứng đợi nàng ở cửa phủ.

"Bọn họ nói tỷ không có trong phủ nên không cho ta vào." Giọng điệu của An Nhược Hi khá cậ mạnh.

Thái độ này làm An Nhược Thần mất hứng, "Muội thấy rồi đó, đúng là ta không có ở trong phủ." Nàng dẫn An Nhược Hi vào, giao đồ lật vạt trong tay cho a hoàn đến đón, dặn dò chuẩn bị trà, tiếp đãi An Nhược Hi ở thiên thính.

An Nhược Hi đi theo nàng, cúi đầu không lên tiếng, theo sau còn có Lư Chính và Điền Khánh. Trước đó An Nhược Hi mới đối mắt với Lư Chính,

thế là vội vã tránh đi. Lữ Chính làm như không có chuyện gì, cứ như chưa từng xảy ra việc gì cả.

Đường đến thiên đình không tính là lâu, nhưng An Nhược Hi lại đi rất khó khăn. Lữ Chính ở phía sau như gai mọc trên lưng nàng, nàng cắn chặt răng, cảm thấy không thể vạch trần ngay trước mặt An Nhược Thần được. Theo như nàng ta quan sát, hành động này của An Nhược Thần còn đáng ghét hơn Tiền Bội gấp trăm lần!

An Nhược Thần dẫn An Nhược Hi vào thiên đình, Lữ Chính dừng lại ở cách đó không xa, còn Điền Khánh thì rời đi. Ở trong lầu Tử Vân vốn không cần hai người họ đi theo An Nhược Thần, dù sao cũng luôn có vệ binh đi tuần, vẫn đảm bảo được an toàn. Có điều khi An Nhược Thần gặp khách, lại là An Nhược Hi, Lữ Chính bèn chủ động ở lại, ngộ nhờ An Nhược Thần truy cứu chuyện đó thì hẳn còn phải đáp lời. Điền Khanh mau chóng chạy biến đi, bị Lữ Chính liếc xéo mấy lần.

An Nhược Hi cách Lữ Chính một bước vách mà vẫn không tự nhiên. Nàng cúi đầu nhìn ngón tay mình, im lặng một lúc lâu, sau đó a hoàn dâng trà lên, An Nhược Thần mới hỏi: "Tìm ta có chuyện gì?" An Nhược Thần vẫn chưa đến chỗ Tiền Bội, cũng không tiện kéo thái thú phu nhân đi nhiều nơi thế được. Không phải chỉ mới một ngày mà lão già ác độc kia lại tìm An Nhược Hi gây phiền phức đấy chứ?

An Nhược Hi hít sâu một hơi, nói: "Ta gặp phải chuyện khó xử, muốn thỉnh giáo tỷ tỷ xem làm thế nào."

An Nhược Thần cau mày, chẳng lẽ Tiền Bội ra tay nhanh vậy sao? "Muội nói đi." Xem ra nàng nên mặt dày kéo thái thú phu nhân đi mới phải.

An Nhược Hi hất cằm, bị giọng điệu lạnh lùng không liên quan của An Nhược Thần làm cho phẫn nộ, nàng nói: "Tỷ tỷ khá lắm, trước nay chỉ coi

như tỹ trèo cao lên chức quản sự, nhưng thì ra mục tiêu của tỹ không phải là quản sự, mà lại là phu nhân tướng quân."

An Nhượng Thần ngậy ra, cũng hất cằm lên, bất giác học tướng quân nhướn mày. Nhị muội này lại phát bệnh à?

"Thì sao?" An Nhượng Thần lạnh giọng nói, "Ta làm phu nhân tướng quân khiến muội không thoải mái sao? Nếu trước đây thái độ của ta có gì làm muội hiểu sai, cho rằng bất cứ lúc nào cũng có thể đến chỗ ta kêu la châm chọc, vậy thì xin lỗi. Ta nói rõ với muội lần nữa, có lời thì nói thẳng, nói cho hay vào, đừng có giở tính khí với ta."

"Nói thẳng thì nói thẳng." An Nhượng Hi nhảy lên, "Tỹ giỏi lắm, trước mặt một vẻ sau lưng một vẻ, chẳng lẽ có thể mê hoặc tướng quân sao. Tỹ đúng là đồ dối gian xảo trá ác độc, Tiền Bùi mà so với tỹ thì đúng là không bằng."

An Nhượng Thần hoàn toàn chẳng hiểu nổi An Nhượng Hi đang gây chuyện gì nữa, nàng cau mày trợn mắt nhìn An Nhượng Hi.

"Gã hộ vệ kia của tỹ." An Nhượng Hi chỉ ra bên ngoài, cách một khung cửa sổ, đang đứng bên ngoài là Lữ Chính, "Tỹ dẫn hắn đến nhà, nhân lúc thái thú phu nhân và cha bàn hôn sự đã xông đến phòng ta, ép ta uống thuốc độc, nói độc này cần uống giải dược mỗi tháng. Nếu ta làm chút gì bất lợi cho tỹ thì sẽ để độc phát tác hại chết ta."

An Nhượng Thần kinh ngạc, nhưng nàng nhanh chóng khống chế nét mặt, ngồi vững vàng như cũ.

An Nhượng Hi nhìn nàng đau đầu, cười lạnh nói: "Tỹ định nói là tỹ không biết ư? Long tướng quân đúng là có thủ đoạn, gì cũng dám làm vì tỹ. Tiền Bùi chẳng qua chỉ đe dọa uy hiếp ta, còn tướng quân lại dám hại đến tính mạng người ta, đây là việc mà hộ quốc đại tướng quân làm sao? Vô sỉ hết sức!"

An Nhược Thần không nói câu nào, nàng có biết hay không không quan trọng. Chuyện tướng quân làm vì nàng, nàng không muốn giả vờ vô tội không hay biết gì. Hơn nữa nàng biết đối với An Nhược Hi mà nói, điều này cũng không quan trọng. Quan trọng chính là, muội ta bị Tiền Bội uy hiếp, bị tướng quân hạ độc, nàng ta bị bắt nạt hai phía.

An Nhược Hi trợn mắt nhìn An Nhược Thần, An Nhược Thần nhìn thẳng vào nàng không hề né tránh. An Nhược Hi trừng mắt nhìn, rồi sau đó bật cười: "Tỷ tỷ à, tỷ đúng là thủ đoạn cao. Tỷ nói thật với ta đi, tỷ có tình cảm gì với tướng quân? Tỷ trèo lên giường ngài ấy, làm a hoàn thông phòng của ngài ấy, bản lĩnh cảm dỗ của tỷ đúng là quá giỏi, mê hoặc lòng tướng quân, nên ngài ấy mới vì tỷ làm ra những chuyện khác người như vậy ư? Cũng đúng, dù sao tỷ cũng giả không được, chỉ ít tướng mạo của tướng quân còn có khí phách, anh tuấn phong độ, tốt hơn Tiền lão gia kia nhì."

An Nhược Thần vẫn không nói câu nào, nàng đang bận kiềm nén lửa giận trong lòng.

An Nhược Thần vẫn không chịu bỏ qua, nàng ta vỗ mạnh lên án ký, lớn tiếng nói với An Nhược Thần: "Tùy tiện lừa ta nói là giúp ta tìm hôn sự tốt, coi ta là kẻ ngu chắc?"

An Nhược Thần nhìn nàng ta, An Nhược Hi đã gào thét xong, dưới cái nhìn bức ép của An Nhược Thần lùi về sau hai bước, ngã ngồi xuống ghế.

An Nhược Thần lạnh nhạt nói: "Xả giận xong rồi hả? Phô trương xong rồi hả? Giải quyết xong chuyện rồi hả?"

An Nhược Hi mím chặt môi không nói lời nào.

"Muội nói mình gặp khó xử, nhưng khó xử này ư? Nếu muội muốn nhờ ta thỉnh giáo thì chỉ ít ta có thể dạy muội cách xử lý." An Nhược Thần nhìn thẳng vào An Nhược Hi, giọng đều đều, không giận mà uy: "Thứ nhất, xem

xét thời thế, muội phải biết rõ rốt cuộc bây giờ bản thân đang ở trong tình cảnh nào. Tiền Bù uy hiếp muội, tướng quân uy hiếp muội, muội có từng nghĩ vì sao không? Nếu không phải muội có giá trị lợi dụng thì Tiền Bù cũng chẳng thèm để ý đến muội đâu. Có thể muội cũng đã nghĩ đến nó, nên chỉ mưu cầu yên ổn nhất thời, có điều nếu không tìm được lối thoát, ấy chính là cả đời bị lão nằm trong tay, đợi lão dùng muội xong, muội không còn gì để lợi dụng, lại còn biết được quá nhiều, liệu lão ta có giết người diệt khẩu không? Tướng quân uy hiếp muội là do đâu? Là vì đề phòng. Nếu muội không giở trò xấu, không mưu hại ta, vậy chàng sẽ làm gì muội chứ?"

"Thứ hai, nhẫn nhục vác nặng. Muội có thấy trước kia ta dám vỗ bàn với cha không? Ông ta nói gì thì ta đáp nấy. Đối với các phòng trong nhà tránh được thì ta đều tránh cả, không khiêu khích không gây sự, âm thầm đợi thời cơ. Nay muội mới trúng độc, muốn yên ổn sống tiếp thì đừng có liều lĩnh trước mặt ta. Từng câu từng chữ vừa rồi của muội toàn làm nhục khiêu khích ta, chọc giận ta, đối với muội thì có gì hay? Đến độc muội cũng uống rồi, mà chút chuyện nhỏ này lại không thể nhịn được thì sống thế nào? Nếu muội thông minh thì nên khóc lóc với ta, giả bộ oan ức, ôm ta mà nói những ngày qua sống chẳng dễ dàng gì, thật đáng sợ. Ta có thể nói chuyện với tướng quân, nếu ta đồng ý giúp muội chuyện này, có phải đã tháo được tình hình nguy hiểm của muội rồi không? Nhưng muội chỉ biết gào thét với ta, lấy được sung sướng nhất thời, nhưng đã chặt đứt đường lui của mình."

An Nhượng Hi á khẩu không trả lời được gì, bị giáo huấn không thốt nên lời. Đúng là trước đó khi ở nhà, An Nhượng Thần luôn nguy trang vờ vịt, làm cho người người xem thường tỷ ta, cho rằng tỷ ta chỉ là một chuyện cười, kết quả đến cuối cùng lại liều mình chạy trốn. Hơn nữa, lại còn thành công. Không những vậy, khi quay về đã trở thành phu nhân tướng quân tương lai rồi.

"Đừng phách lối, chừa đường lui cho mình đi. Muội phải biết rốt cuộc mình đang mưu đồ chuyện gì? Trong hậu trạch, thê thiếp đấu đá giở đủ trò

tâm cơ, chẳng qua cũng chỉ vì tranh nhau sủng ái, mưu cầu địa vị trong nhà để có thể chưởng quản được chỗ tốt. Còn muội, muội muốn điều gì? Nay ta sắp gả cho tướng quân, muội không nịnh nọt, dù gì cũng muội không nịnh bợ, dù gì cũng phải sống chung hòa thuận với ta, thế mới có thể khiến ta ra tay giúp đỡ được, nhưng hết lần này đến lần khác cứ chạy đến phách lối với ta, đầu óc muội bị úng nước sao?"

"Cái đó..." An Nhược Hi mở miệng định nói, nhưng lại bị An Nhược Thần ngắt lời.

"Ta và tướng quân rất trong sạch, nhưng miệng muội lại thốt lên những lời dơ bẩn, ăn nói lung tung, đao to búa lớn không chút phép tắc. Nay ta không muốn nói gì với muội nữa. Muội về đi. Đợi muội nghĩ ra, nếu thật sự gặp khó khăn thì đến tìm ta thỉnh giáo, thay cái biểu cảm đó đi rồi hẵng đến."

An Nhược Thần nói xong toan rời đi, An Nhược Hi hoảng hốt, vội kéo ống tay áo của tỷ tỷ lại: "Là muội sai rồi, muội nhất thời tức giận và sợ nên mới thế. Vì muội sợ nên không khống chế được tính khí. Tỷ tỷ cũng biết mà. Hãy tha cho muội đi."

An Nhược Thần quắc mắt nhìn nàng: "Ta không biết muội sợ thì sẽ không khống chế được tính khí đấy, ta chỉ biết muội không dám đi quát tháo như thế với Tiền Bội, nhưng lại thường hay đến chỗ ta quát."

An Nhược Hi ngượng ngùng nói: "Không phải thế, tỷ là tỷ tỷ của muội mà."

An Nhược Thần chỉ vào ghế: "Nếu đã là tỷ muội thì muội ngồi xuống đi, mẹ muội quản sổ sách của cha, nói cho ta hay, ông ta có những món bảo bối đồ chơi nào đáng tiền?"

An Nhược Hi ngẩn người, đầu óc tự động bắt đầu nghiêm túc nghĩ rất cuộc cha có những bảo bối gì, đến khi trả lời xong lại thấy không đúng, rõ

ràng là nàng ta đến khởi binh hỏi tội, vì sao lại thành mưu mô gia sản của cha với tỷ tỷ rồi?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 87

An Nhược Hi rời đi. An Nhược Thần quay về viện tử, còn chưa kịp mở miệng gọi người thì Lư Chính đã rất có mắt xách cổ Điền Khánh đến. Điền Khánh lúng ta lúng túng nhắm mắt báo cáo lại với An Nhược Thần. Lần trước khi An Nhược Thần đến tổng doanh trại, Long Đại có gọi hắc và Lư Chính qua, dặn bọn họ mua ít thuốc bổ, sau đó dọa An Nhược Hi. Để nàng ta tưởng mình trúng độc, như thế sẽ không dám có ý xấu gì nữa.

"Viên thuốc kia không phải là thuốc độc, chỉ là thuốc bổ khí huyết mà các cô nương bình thường hay uống thôi. Một tháng một viên, dù không bổ thì cũng không hại đến tính mạng của nàng ta. Tướng quân nói, ép nàng ta uống ngay tại chỗ, nàng ta sẽ không có thuốc để đi kiểm nghiệm, dù tìm đại phu bắt mạch cũng không chẩn ra được. Nàng ta sẽ tự động để ý, mong ngóng giải dược mỗi tháng. Nếu nàng ta dám để lộ, tìm người nhờ giúp đỡ thì cũng sẽ không có nhân chứng, cũng không có đại phu nào chứng minh được."

An Nhược Thần ngăn người rồi thở dài. Quả nhiên tướng quân có mưu kế, hắc vì nàng mà phí hoài tâm tư, còn đeo cả tiếng xấu lòng dạ độc ác nữa.

Điền Khánh thấy An Nhược Thần than, cứ ngỡ nàng cảm thấy chuyện này không ổn thỏa, vội nói: "Tướng quân không phải cố ý gạt cô nương đâu, ý của tướng quân là, không muốn để cô nương thấy khó xử. Nên mới dặn bọn ta trước khi làm việc chớ nói cho cô nương biết, sau này nếu cô nương biết chuyện, hỏi bọn ta, bọn ta phải thành thật bẩm báo. Cũng không cố ý lừa gạt."

Không giải thích còn được, giải thích xong rồi lại còn bảo không cố ý lừa gạt người ta là thế nào, nếu không phải vô tình biết thì có phải sẽ không nói ra không?

Điền Khánh lại nói: "Cô nương yên tâm, không phải độc thật đâu. Là ta đích thân đến y quán mua thuốc bổ mà, mua mười viên. Nếu là độc thật thì nhị cô nương đâu có thể vui vẻ thế được, yên tâm đi. Cái này gọi là bình bất yếm trá, đề phòng nàng ta cùng người khác mưu hại cô nương."

Ngay cả bình bất yếm trá cũng nói ra được, An Nhược Thần thật sự không biết nói thêm gì nữa. Huống hồ Điền Khánh và Lữ Chính tuân lệnh làm việc, nàng cũng không có quyền trách họ được. Còn Long Đại một lòng vì nàng, cũng không phải là hạ độc thật, bàn về thiên vị thì nàng thừa nhận đúng là mình nghiêng về phía Long Đại.

"Không được nhắc chuyện này với ai khác cả." An Nhược Thần nói.

"Dĩ nhiên rồi dĩ nhiên rồi." Điền Khánh thở phào.

"Phía muội muội cứ để ta đối phó, sẽ để nàng ta mỗi tháng uống một viên thuốc bổ. Huynh đưa thuốc cho ta đi."

Điền Khánh sửng sốt, "Ta đưa cho Lữ Chính rồi, để ta đi gọi hẩn." Cấp tốc gọi Lữ Chính vào, Lữ Chính nghe yêu cầu của An Nhược Thần thì không đồng ý lắm.

"Cô nương định mỗi tháng đích thân đưa giải dược cho nhị cô nương sao? Ta biết ý cô nương là muốn để nhị cô nương yên tâm. Nhưng cô nương đừng quên, nếu đã đe dọa uy hiếp thì lời này khó nói lắm, tình cảnh cũng khó coi hơn. Cũng do Điền Khánh cảm thấy không xuống tay được, nên mới để ta đi làm." Nói đến đây, Lữ Chính bị Điền Khánh đá nhẹ một cước.

Lư Chính bữu môi, lườm Điền Khánh rồi nói tiếp: "Cũng vì lẽ đó nên tướng quân mới không cho bọn ta thông báo trước với cô nương. Nếu đưa thuốc cho cô nương, cô nương sẽ nói mình lấy được giải dược đưa đến cho nhị cô nương, mỗi tháng sẽ cho nàng ta, như thế nhị cô nương sẽ hỏi nếu đã có thể lấy được mỗi tháng, vì sao không lấy được toàn bộ thuốc giải? Đến lúc đó chỉ sợ cô nương khó ăn nói với nhị cô nương thôi. Cãi nhau ồn ào, không phải là chuyện hay ho đâu. Còn bọn ta là người ngoài, làm chuyện ác bức bách kẻ yếu cũng tự nhiên hơn." Nói đến đây lại lườm Điền Khánh.

An Nhược Thần biết hẳn nói có lý, không thể phản bác được.

Lư Chính nói: "Cô nương chỉ cần nói với nhị cô nương mỗi tháng uống một viên thì sẽ không gây hại là đủ, đả kích nàng ta một cái, không để nàng ta có tâm tư xấu. Coi như bọn ta không uống công làm kẻ xấu. Mỗi tháng ta sẽ đưa cho nhị cô nương một viên thuốc, nàng ta dám la hét với cô nương chứ không dám làm thế với ta đâu. Ta là quân nhân, cầm đao kiếm trong tay, đương nhiên nàng ta sẽ kiêng dè, không phải rất thích hợp sao?"

An Nhược Thần thở dài, đúng là đạo lý này. Xem ra sau này gặp lại tướng quân, phải nói với hắn mới được, trái tim nàng không hề mềm như hắn tưởng, có chuyện gì cũng nên bàn bạc trước với nàng, có lý thì nàng ắt sẽ không phản đối. Nhớ đến Long Đại, An Nhược Thần có chút quan tâm, cũng không biết giờ ngoài tiền tuyến thế nào rồi.

Sau khi An Nhược Thần rời đi, đúng là phía Long Đại đã xảy ra chuyện.

Vào một buổi tối, đột nhiên có vệ binh bá lại, nói có người cầm tín phù của Long Đại đến thăm, đang bị vb chặn lại ở ngoài tiểu trạm. Long Đại nhận lấy tín phù nhìn, nhất thời trái tim thả lỏng, vội hạ lệnh cho người dẫn người đến.

Long Đại tự mình ra cổng doanh trại đón tiếp, đối phương gồm một toán năm người, đều cười tuấn mã màu đen, đội mũ lá rộng vành màu đen.

Có hai người trong đó thấy Long Đại, nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa im lặng thi lễ với Long Đại, ngẩng đầu lên, không nhìn rõ gương mặt ở dưới mũ. Long Đại chỉ gật đầu với bọn họ mà không nói gì.

Hai người cưỡi ngựa khác cũng đã nhảy xuống, vội đỡ vị gầy gò nhỏ bé đi giữa năm người xuống ngựa. Vị kiadù ăn mặc thể nào cũng không giấu đi được bộ râu dài màu trắng của mình, là một lão giả.

"Long tướng quân." Lão giả xuống ngựa thi lễ với Long Đại, hai người khác đứng sau lưng ông ta cũng thi lễ theo.

"Hai vị này là?" Long Đại ám chỉ hai người xuống ngựa hành lễ kia, hỏi lão giả.

Lão giả đáp: "Chỉ là hộ vệ tùy tùng của lão phu thôi."

Long Đại bước đến, nhìn hai người nọ, rồi lại sờ ngựa của họ, sau đó nói: "Ta chỉ có thể để cho ba người vào doanh."

Lão giả có phần do dự, quay đầu sang nhìn hai người kia. Một người vóc dáng cao to trong đó gật đầu, lão giả mới đáp: "Vậy thì để bọn họ đi trước vậy."

Long Đại liền thét ra lệnh cho vệ binh, đưa hai người này rời đi. Vệ binh nhận lệnh, hai người kia cũng không nói câu gì, chỉ hành lễ với Long Đại rồi lại hành lễ với lão giả, sau đó lên ngựa, theo vệ binh rời đi.

Long Đại đợi họ rời đi, rồi mới đưa tay mời lão giả: "Hoắc thừa tướng, mời ngài theo ta."

Lão giả thở phào một hơi, khoát tay nói: "Lão phu đã từ quan nhiều năm, hiện nay chẳng qua chỉ là hầu hoàng thượng giảng thư mà thôi."

"Hoặc tiên sinh khách khí quá rồi." Long Đại sửa lại xưng hô, nhưng thái độ vẫn đầy cung kính.

Hoặc Minh Thiện, là trọng thần khai quốc của Nam Tần, cũng là sứ thần đàm phán hòa bình giao hảo giữa Nam Tần và Tiêu quốc, từng sáu lần ra khỏi lãnh thổ Tiêu quốc, coi như là nhân vật quan trọng trong quan hệ kết tình nghĩa giữa hai nước. Tuổi của ông ta bằng tuổi với tổ phụ của Long Đại, cũng có giao tình với tổ phụ lẫn phụ thân Long Đại, Long Đại đã từng gặp mấy lần.

Từ sớm đã nghe nói sau khi tân hoàng của Nam Tần lên ngôi, Hoặc Minh Thiện muốn từ chức thừa tướng, cáo lão về quê. Nhưng uy tín của Hoặc Minh Thiện ở Nam Tần quá mức sâu, tân hoàng Tần Chiêu Đức dùng mọi cách giữ lại, cuối cùng Hoặc Minh Thiện vẫn từ chức thừa tướng, chỉ chỉ điểm cho tân hoàng học tập, làm tiên sinh hầu đọc. Tần Chiêu Đức kế vị đã năm năm, Hoặc Minh Thiện cũng không hề nhúng tay vào chuyện triều chính, không có tin tức gì. Chính Long Đại cũng không nắm rõ hành tung lúc này của Hoặc Minh Thiện.

Sau khi bắt đầu có rối ren với Nam Tần, Long Đại đã lệnh cho Miêu Khang nghĩ cách liên lạc với Hoặc Minh Thiện, hy vọng có thể từ phía Hoặc Minh Thiện thăm dò rốt cuộc Nam Tần có ý gì, tranh thủ hòa bình giải quyết tranh chấp. Trong tình báo cuối cùng mà Miêu Khang đưa về, hẳn đã tìm được Hoặc Minh Thiện, đã truyền tin đến. Nhưng sau đó không nhận thêm được tin tức gì từ Miêu Khang, mà thứ nhận được, lại là đầu lâu của hắn.

Long Đại dẫn Hoặc Minh Thiện vào trong trường, sắp xếp hai tên tùy tùng của ông ta ở chỗ khác.

Trong trường có đặt chậu lửa, rót trà nóng, Long Đại cho mọi người lui ra, tự tay mình rót một cốc cho Hoặc Minh Thiện.

Hoắc Minh Thiện cười mũ rộng vành ra, để lộ gương mặt tằm mịn. Ông ta uống hết cốc trà nóng cho ấm người, rồi lúc này mới thở dài: "Long tướng quân, gặp ngài đúng là không dễ."

Long Đại lại rót một cốc nữa: "Hoắc tiên sinh đi đường cực khổ rồi. Vì sao Hoắc tiên sinh lại đến đây?"

Hoắc Minh Thiện thở chậm mấy hơi, lúc này mới nói rõ.

Thì ra trước đây khi tân hoàng Nam Tần Tần Chiêu Đức kế vị mất rất nhiều thời gian công sức. Triều đình tranh đấu, suýt nữa hãn đã không gánh nổi chức vị thái tử, sau khi tiên hoàng băng hà, tuy Tần Chiêu Đức leo lên ngôi hoàng đế, nhưng trong hạ thần vẫn có rất nhiều người đứng về phía Huy vương. Khi ấy Tần Chiêu Đức chỉ mới gần mười ba, hễ có chút sai sót là sẽ khó giữ được quyền vị. Hoắc Minh Thiện nhận tiện từ quan, năm đó tuổi tác cũng đã lớn, vốn cũng nên để hiền thần nghịch thần mong đợi ông ra đi, thế là tương kế tựu kế, diễn một vở kịch, gây ra sóng gió náo loạn, bắt được điểm yếu của nghịch thần, nhưng đáng tiếc không thể rung chuyển được căn cơ của Huy vương - người luôn mơ đến ngôi vị hoàng đế.

Trong năm năm qua, Hoắc Minh Thiện lấy danh nghĩa thị độc mà phụ tá hoàng đế chấp quản triều chính, năm nay hoàng đế đã mười tám, lập hoàng hậu, sinh hoàng tử, cũng cảm thấy quần thần trong triều đã nghe lời, Huy vương cung kính với hãn, cho rằng quyền vị đã vững.

Tiên hoàng Nam Tần luôn giao hảo với Tiêu quốc, kinh tế thịnh vượng, dân sinh yên vui. Tần Chiêu Đức thừa kế nghiệp cha, trọng dụng quần thần nào, kết giao với nước bạn nào, đều dựa theo ý chỉ của tiên hoàng mà làm. Nhưng thế lực của Huy vương lại kết giao với Đông Lăng quốc.

Hai năm này, luôn có người ở bên tai Tần Chiêu Đức nói Tiêu quốc kiêu căng quá trớn, e rằng có dã tâm diệt nước láng giềng mở rộng quốc thổ. Lời này nói nhiều, Tần Chiêu Đức cũng sinh tâm tư, bắt đầu chú ý đến nhất cử

nhất động của Tiêu quốc, cũng có suy nghĩ mới về hiệp định thương mại giữa hai nước. Sau lại nghe được tin Tiêu quốc phái trọng binh vào biên giới hai nước, nhất thời căng thẳng. Mà lý do trú binh của Tiêu quốc lại là quân đội Nam Tần đã giết biên dân của Tiêu quốc. Nhưng theo thông tin Nam Tần nhận được, lại là thổ phỉ của Tiêu quốc gây nên.

Long Đại nghe đến đây thì nhú mày.

Hoắc Minh Thiện nói tiếp.

Tần Chiêu Đức vô cùng giận dữ vì chuyện này, cảm thấy Tiêu quốc làm thế là để kiếm cớ xuất binh. Đông Lăng quốc cũng có sứ thần đến thăm Nam Tần, tuyên bố bị Tiêu quốc chèn ép, hoàng đế Đông Lăng cũng có phòng bị, hy vọng Nam Tần có thể xây dựng đồng minh với Đông Lăng, nếu bị Tiêu quốc xâm phạm, hai nước cùng liên thủ chống đỡ.

Long Đại nói: "Đúng là hoàng thượng có nghe đồn Đông Lăng và Nam Tần kết minh, cộng thêm biên dân bị Nam Tần đem binh và phi tặc giết hại, nên mới phái ta đến trấn thủ Trung Lan."

Hoắc Minh Thiện thở dài: "Tướng quân dẫn quân vào thành Trung Lan, đúng y chóc những lời mà các thần tử đã nói trước đó với hoàng thượng. Hoàng thượng cho rằng, Tiêu quốc có ý xâm phạm thật."

Tức là nói, hai nước cũng đề phòng đối phương, sau đó động tác của hai bên lại khiến song phương đều cảm thấy đối phương có dã tâm thật, không thể không đề phòng.

"Sau đó ta nhận được tin tức ở nơi này của tướng quân từ người truyền tin, trong thư chưa nói rõ tình hình, ta mới đến nơi hẹn, định giáp mặt hỏi rõ, nhưng không thấy người đến. Vốn tưởng là Huy vương dùng thủ đoạn muốn hất nước bắn lên ta, nhưng sau đó vẫn không thấy có động tĩnh gì, nhưng lại nghe thấy tin tức, nói là bắt được mật thám của Đại Tiêu, muốn

chém đầu thị uy trên sông Tứ Hạ, dạy dỗ Đại Tiêu. Ta mới suy đoán, liệu có phải người truyền tin cho ta là mật thám kia không."

"Chuyện tiên sinh nhận được thư, có từng để lộ với ai không?" Thân phận của Miêu Khang là bị lộ từ chỗ Hoắc Minh Thiện ư?

"Không hề, chỉ một mình ta biết. Trong thư có nhắc đến hình vẽ trên ngọc bội mà Long lão tướng quân từng tặng ta, ta thấy chắc là người của tướng quân. Lúc ấy thái độ của ta và bên Huy vương không giống nhau, bọn họ vẫn cảm thấy Đại Tiêu xem thường Nam Tần, phải chống lại. Hoàng thượng có hơi bị đánh động, ta khuyên mấy câu, bị Huy vương uyển chuyển sĩ vả, để tránh hoàng thượng hành động theo cảm tình, ta mới chuyển đến thư các ở ngoài cung ở mấy ngày. Sau khi ta đọc thư, để không bị Huy vương nắm được thóp, lập tức đốt đi. Không nói cho một ai cả, trước khi biết rõ tình hình, biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì thì mới bàn lại. Nhưng ta đợi ở chỗ hẹn rất lâu mà vẫn không thấy ai đến." Hoắc Minh Thiện dừng lại rồi nói: "Tướng quân lại sắp đặt mật thám nằm vùng tại kinh thành Nam Tần chúng ta, điều này không vinh dự chút nào."

"Quý quốc cũng có rất nhiều mật thám ở quận Bình Nam ta, nếu công hàm đàm phán này có thể thuận lợi đến tay hoàng đế quý quốc, tiên sinh không nên không biết mới phải."

Hoắc Minh Thiện chau mày: "Đúng là ta không biết. Cũng chưa từng nghe hoàng thượng nhắc đến."

Long Đại lại nói một hồi về vụ án mật thám kia.

Hoắc Minh Thiện khiếp sợ trước cách làm việc của mật thám Nam Tần, rốt cuộc đã tổ chức và sắp đặt mấy năm rồi? Nhưng tranh chấp giữa Đại Tiêu và Nam Tần chỉ mới bắt đầu một hai năm gần đây. Ông ta chậm chậm nói: "Về sau ta mới biết chuyện của mật thám kia, cảm thấy không đúng lắm. Tướng quân biết ta luôn trung thành với Nam Tần, nếu muốn tìm ta,

thì chỉ có một chuyện —— vì hòa bình mà đến. Mật thám kia bị giết, cũng không biết việc hãn liên lạc với ta lại dẫn đến phiền hà về sau , mà lúc này ta nghe được chuyện ly kỳ hơn, chúng ta cùng sứ đoàn Đông Lăng kết minh đến gặp mặt hoàng đế quý quốc, nhưng thái thú ở quý quốc lại bày mưu tính kế bị ám sát."

"Thái thú Đại Tiêu ta bày mưu tính kế cũng là bị vu hại." Long Đại bình tĩnh nói.

"Bọn họ dâng tấu chương lên hoàng thượng, đúng là đã viết như thế. Lại có lý có cứ, còn có cả lời làm chứng của sứ thần Đông Lăng nữa."

"Đông Lăng phái người đến bái kiến hoàng thượng các ông?"

"Đúng vậy. Bọn họ đã bẩm báo tình hình đoàn sứ thần bị tập kích lúc ấy. Địa điểm do sứ thái thú sắp xếp, hộ vệ do Sứ thái thú lo liệu, đoàn sứ thần Đông Lăng vốn muốn tức tốc vào kinh, nhưng cũng bị Sứ thái thú giữ lại, quả thật phải khiến bọn họ chờ lâu thêm mấy ngày. Mà trong mấy ngày đó, đủ để hãn chuẩn bị mưu đồ."

"Điều này quá hoang đường."

Hoắc Minh Thiện gật đầu: "Quả thực là không hợp tình hợp lý, hai nước giao chiến, giết sứ thần là có ý gì? Nhưng sự thật lại chính là như thế. Phía Đông Lăng cảm thấy, bọn họ đã trở thành vật hy sinh trong xung đột giữa hai nước chúng ta, Đại Tiêu muốn để Đông Lăng biết, nếu giúp Nam Tần thì tuyệt đối không phải là điều đúng đắn. Muốn mượn chuyện này để uy hiếp bọn họ, để bọn họ không dám nhúng tay. Hơn nữa nếu không bắt được hung thủ, Đại Tiêu có thể phủi sạch sẽ không liên quan gì, thậm chí còn ly gián quan hệ của Nam Tần và Đông Lăng. Dù sao đại sứ Nam Tần cũng do Đông Lăng mời, trước đó là bọn họ nói nếu nước ta không thể trực tiếp gặp mặt hoàng đế Đại Tiêu, như vậy có thể mượn đường từ Đông Lăng. Đúng lúc bọn họ cũng có sứ đoàn phải đến Đại Tiêu. Giờ đây thành ra chuyện

này, hữu thừa tướng cùng thuộc hạ quan lại của nước ta đã bỏ mạng, còn phía Đông Lăng chỉ chết mấy kẻ nhỏ nhặt. Đông Lăng lo Đại Tiêu sẽ giá họa cho Đông Lăng, ly gián quan hệ hai nước."

Long Đại nói: "Ta nghe nói vẫn chưa tra ra hung thủ."

Hoắc Minh Thiện nói: "Đông Lăng nói bọn họ đã can thiệp chuyện này cùng quý quốc, Sử thái thú lại không thừa nhận do mình làm, còn muốn phủi sạch kéo dài việc này, chỉ nói là đang điều tra, nhưng đến nay vẫn chưa có kết quả. Ý của Huy vương, Đại Tiêu phách lối như thế, không thể không chiến, nếu không quốc uy không còn, làm sao đặt chân đến khắp thiên hạ được. Đông Lăng cũng muốn Nam Tần ta nói rõ. Đông Lăng bị Nam Tần ta làm liên lụy, cuốn vào trong tranh chấp. Ta thuyết phục hoàng thượng rồi, cho ta thời gian vài ngày, trong tay ta có tín vật của Long lão tướng quân, nếu có cơ hội thì có thể sử dụng vật này để gặp Long tướng quân. Ta không lập sứ thần, không bày quan lễ, chỉ âm thầm dẫn theo hai tùy tùng, nói là hồi hương nghỉ ngơi, thật ra là âm thầm đến Đại Tiêu gặp tướng quân, hỏi rõ ý đồ của quý quốc. Hoàng thượng đợi tin của ta rồi mới quyết định tiếp."

Long Đại gật đầu, quả nhiên không ngoài hẩn đoán, Hoắc Minh Thiện hy vọng hòa bình.

Hoắc Minh Thiện nói: "Nay ta đã gặp được Long tướng quân, dám hỏi tướng quân, vu oan du phỉ Nam Tần ta, giới hạn sắt đá nước ta, tăng đồ vật cống hiến, giết sứ thần, có mật thám ẩn náu, quý quốc khiêu khích như thế, rốt cuộc là có ý gì? Nếu có ý đánh trận, vậy vì sao tướng quân lại phái người đến tìm ta?"

Long Đại trầm ngâm, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Trên đường tiên sinh đến đây, có phải đã gặp phiền toái gì không?"

"Đúng thế. Có thổ phỉ cướp bóc giết hại, may được tướng quân phái người cứu giúp. Bọn họ nói vốn định đi tìm ta, không ngờ nửa đường lại gặp được. Sau đó bảo vệ cho ta nhập cảnh, đưa ta đến trước mặt tướng quân. Có điều hãn có nhần rằng, không thể để lộ thân phận của hãn ở trước mặt mọi người được. Tất cả đều nghe theo tướng quân dặn dò. Ta dùng tín phù hãn đưa cho, đúng là trên đường đi đến đây rất thuận lợi. Vừa nãy tướng quân nói chỉ để ba người vào doanh, ta nghĩ ý của tướng quân là để cho hai người kia rời đi."

"Đúng là ta còn có chuyện khác cần bọn họ làm."

Nhân vật trong miệng hai người ấy giờ đang thúc ngựa chiến đi trên đường, một người hỏi nam tử có vóc dáng cao hỏi: "Tạ đại nhân, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?"

Nam tử bật cười, vỗ lên yên ngựa nói: "Tướng quân học được thủ đoạn truyền tin từ người nào đó, chúng ta đến chỗ tập hợp trước đã, sau đó theo lệnh tướng quân mà hành sự."

Lúc này Long Đại đang ở trong doanh trướng, nói với Hoắc Minh Thiện: "Tiên sinh vừa liệt kê tội trạng của Đại Tiêu ta, nhưng theo Đại Tiêu ta thấy, lại hoàn toàn trái ngược. Chuyện này liên đới rất rộng, bố trí mất thời gian, chỉ e không đơn giản như thế. Đám thổ phỉ nửa đường cướp giết tiên sinh, thật sự là thổ phỉ cướp tiền ư?"

Hoắc Minh Thiện cũng đã sớm nghi ngờ chuyện này: "Ít ai biết được nơi ta đi, nếu vì để ngăn ta gặp thượng quân, vậy chỉ e trong triều gặp nguy cơ rồi."

"Dường như có kẻ hy vọng hai nước chúng ta liều chết đánh trận."

Hoắc Minh Thiện càng nghĩ càng cảm thấy đúng là như vậy, bèn vội nói: "Vậy thì ta phải tức tốc về thông báo cho hoàng thượng mới được."

"E rằng tạm thời tiên sinh không thể trở về."

Hoắc Minh Thiện ngược mắt nhìn Long Đại, trong lòng nặng trĩu.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Long Đại nói: "Nếu những kẻ đó đã ngăn cản tiên sinh gặp ta nhưng không thành, đương nhiên sẽ vạch kế hoạch cho bước tiếp theo. Tiên sinh có thể thuận lợi qua lại giữa Đại Tiêu Nam Tần, nhưng không đem về được bằng chứng thực tế nào, mật thám trong thành Trung Lan cũng không bị bắt, hung thủ giết đoàn sứ thần cũng không có tung tích, tiên sinh mà về chỉ có lời giải thích không thực tế, nếu bên trên có kẻ quạt gió thổi lửa, ngoài biên giới có thêm Đông Lăng đổ dầu vào lửa, chỉ dựa vào lời của một mình tiên sinh, liệu có chắc chắn hoàng thượng của quý quốc sẽ tin không?"

Hoắc Minh Thiện im lặng.

"Hoàng thượng của quý quốc không tin, như thế tiên sinh qua lại với Đại Tiêu, còn nói hộ Đại Tiêu, cộng thêm trước đó ắt hẳn có người đã biết chuyện mật thám Đại Tiêu liên lạc với tiên sinh rồi, nửa đường giết hại tiên sinh thất bại, là ai cứu tiên sinh đây? Là quân sĩ Đại Tiêu ư? Như thế liệu tiên sinh có bị nghi ngờ là tư thông với địch bán nước không? Lúc trước tiên sinh có nói, không phải luôn đề phòng Huy vương tạt nước bẩn đó sao? Nếu cứ như vậy mà về, chỉ sợ không phải là nước bẩn, mà là cả người vùi lấp trong vũng bùn."

Hoắc Minh Thiện nhú mày.

Long Đại hỏi lại: "Trong chuyện này, rốt cuộc Đông Lăng có thái độ gì? Bọn họ kết đồng minh cùng quý quốc, quan hệ hiệp ước đồng minh sâu thế nào? Nếu hai nước chúng ta giao tiến, Đông Lăng có xuất binh không?"

Hoắc Minh Thiện tư lự.

Long Đại lại bồi thêm một câu: "Nếu xuất binh, liệu giúp bên kia sao?"

Bổng Hoắc Minh Thiện giật mình.

Long Đại quan sát biểu cảm của Hoắc Minh Thiện, rồi sau đó nói: "Hoắc tiên sinh, hai nước chúng ta đều nằm dưới thóp của đối phương, ở biên giới đã bày trận với lực lượng quân binh hùng hậu, nhưng luôn giằng co không khai chiến, vào thời điểm này, Đông Lăng lại tốt bụng mời sứ thần của quý quốc mượn đường của Đông Lăng để vào Đại Tiêu, lại còn phải theo hữu thừa tướng..."

Hoắc Minh Thiện xen vào: "Hoàng thượng rất coi trọng chuyện này, phía quận Bình Nam ngăn cản sứ thần vào kinh gặp hoàng đế Đại Tiêu, nhờ cậy Đông Lăng lần này cũng là cơ hội hiếm có, hoàng thượng hy vọng có thể nói rõ chuyện này một lần, lại để cho thấy thành ý nên mới phái hữu thừa tướng đi theo, tỏ rõ thái độ của Nam Tần." Hoắc Minh Thiện thở dài, "Nhắc đến đây, ta cũng đã khuyên hoàng thượng hết nước, người cũng là do ta đề cử." Nhưng cuối cùng lại chết ở ngay biên giới Đại Tiêu, đúng là nỗi đau buồn không cách nào diễn tả được.

"Lúc trước ở quận Bình Nam, sứ thần của Nam Tần đệ trình văn thư muốn gặp, người từ chối cũng là ta." Long Đại thản nhiên thừa nhận, "Từ chối là vì, quý quốc sắp xếp mật thám trà trộn vào thành Trung Lan, dựng tổ chức, có ý đồ bất chính cực kỳ rõ ràng, ta để sứ thần quay về trao đổi, giao danh sách mật thám ra, bày tỏ thành ý là có thể được lên kinh. Mà cho dù có đi được, ngài nói xem hoàng thượng nước ta làm sao gặp hẳn được? Đến lúc đó hẳn chịu nhục quay về, không phải còn phiền phức hơn sao. Đến lúc đó chẳng lẽ hoàng đế quý quốc sẽ vui mừng hài lòng sao? Không hề, trái lại mâu thuẫn giữa hai nước sẽ sâu hơn."

Hoắc Minh Thiện nói: "Trên tấu chương chỉ nói Đại Tiêu vu oan cho Nam Tần ta giết biên dân, mai phục mật thám, lấy lý do đó để phong tỏa biên giới, từ chối chuyện thảo luận tiếp kiến, sứ thần ở quận Bình Nam phải

quay về trong nhục nhã, quốc uy không còn oai như trước, quốc dân gặp khó, nhất là những thương hộ chủ mỏ khoáng trước kia hay mua bán qua lại với Đại Tiêu đều tổn thất nghiêm trọng, nhà tan cửa nát, rất nhiều người đã khóc lóc cầu cáo quan phủ. Nếu kéo dài, e là quốc nội cũng sẽ gặp nạn." Hoắc Minh Thiện nói: "Còn theo như tướng quân nói vụ án liên quan đến việc bắt giữ mật thám trước đó, ta lại chưa từng nghe thấy bao giờ. Nếu hoàng thượng biết được thì sẽ nói cho ta, cùng ta bàn bạc thật giả mới phải."

"Có lẽ người ấy không biết chuyện, hoặc giả người ấy biết nhưng đã xác nhận là Đại Tiêu ta gán tội, dĩ nhiên không cần bàn bạc."

Hoắc Minh Thiện ngăn người im lặng.

Long Đại hỏi: "Hữu thừa tướng là do Hoắc tiên sinh tiến cử, ngay hữu thừa tướng bị giết hại, không biết trong triều quý quốc có động tĩnh gì?"

"Đương nhiên là rất phần nộ, những người lúc trước khuyên thương lượng hòa bình cũng không nói gì nữa."

"Còn có bao nhiêu người đứng ở phe tiên sinh?"

Hoắc Minh Thiện im lặng một lúc lâu, rồi sau đó nói: "Sau khi ta tự từ quan, không giữ quyền chức, chỉ phụ đạo hoàng thượng đọc sách, chỉ hiến ít quốc sách cho hoàng thượng ở sau màn chứ không được nghị sự, dần dà, tiếng tăm cũng không được như trước. Hơn nữa trước đó vì để dụ địch nên ta không qua lại nhiều với triều thần... Mấy năm nay hoàng thượng đã ngồi vững giang sơn, cưới hoàng hậu, sinh hoàng tử, quan hệ với Huy vương cũng hòa thuận, đã không còn quá lệ thuộc vào ta như lúc ngài ấy vừa lên ngôi nữa rồi."

Trong lòng Long Đại tăng thêm mấy phần kính trọng đối với Hoắc Minh Thiện, tình cảnh như thế, biết rõ con đường phía trước nguy hiểm, có lẽ sẽ phủ đầy cạm bẫy gai góc, nhưng ông vẫn mạo hiểm thỉnh lệnh đến.

"Long tướng quân, ta đã từng này tuổi rồi, nay tình hình trở nên xấu đi, ta phải trở về, báo lại toàn bộ nghi ngờ này lên hoàng thượng, không thể không đề phòng Đông Lăng được. Nếu hai nước chúng ta giao chiến, e rằng Đông Lăng sẽ làm ngư ông đắc lợi. Nhất định trong triều đã có người cấu kết với Đông Lăng, hữu thừa tướng vừa mất, thế lực của Huy vương sẽ lớn hơn. Lúc trước ta hết lòng tiến cử hữu thừa tướng đi sứ, cũng là vì lo sẽ bị Huy vương thao túng như thêm e rằng đến trước mặt quý quốc cố ý khiêu khích sinh sự, rước phải họa hoạn, châm ngòi hỏa chiến. Có điều không ngờ lại rơi nhằm vào cạm bẫy của Đông Lăng. Tướng quân trắc trở như thế, phái người mấy bận đến tìm, lại trú đóng ở biên giới đã lâu, nghĩ ắt có thể án binh bất động với đủ trò khiêu khích, phòng thủ đến cuối để lấy cơ hội hòa bình, ta tin lời của tướng quân. Ta phải quay về, mau chóng quay về."

"Tiên sinh, các ngài mong muốn nhất trí, mục tiêu giống nhau, thế thì thứ cho ta nói thẳng, trên đường Hoắc tiên sinh trở về, sợ là sẽ gặp mai phục nữa, đường đến kinh đô của quý quốc, người của ta không tiện hộ tống tiếp, nếu không cái danh tiên sinh cấu kết với ngoại địch sẽ trở thành thật. Mà cho dù tiên sinh may mắn an toàn hồi kinh, nhất định trong triều cũng đã có chuẩn bị từ trước, tiên sinh không lấy được bằng chứng, chỉ một câu ta tin Long tướng quân —— không hề có sức thuyết phục chút nào. Mỗi câu mỗi chữ tiên sinh nói, hoàng thượng của quý quốc đều sẽ không nghe. Tự thân tiên sinh còn khó giữ nổi, nói gì đến hành sự?"

"Ta thình lện đến đây, chính là đã bỏ qua lo lắng về tính mạng rồi. Dù hoàng thượng tin hay không, những lời này cũng phải có người nói với ngài ấy. Dù rằng bị xử tội tư thông với địch phản quốc, thì ta vẫn phải nói. Hai mươi năm trước, tận mắt ta thấy hai nước giao chiến, sinh linh lầm than, máu của tướng sĩ chảy thành sông, bách tính sống lang thang, lũ lụt khắp chốn, sinh mệnh cứ thế ra đi. Sau bao nhiêu thời gian tâm lực tiêu hao, mới đổi lại được quốc thái dân an bây giờ."

"Quý báu như thế, nhất định phải quý trọng. Nên tiên sinh càng không thể quay về chịu chết được."

Hoắc Minh Thiện nhíu mày, hỏi: "Long tướng quân có gì chỉ giáo?"

"Trong tay tiên sinh có thủ dụ của hoàng đế quý quốc ra lệnh cho ngài chứ?"

"Đương nhiên có. Tuy việc này là bí mật, nhưng nếu gặp phải quan viên hỏi, ta cũng phải cần danh ngôn chính thuận mới được."

"Như vậy điều cấp bách nhất bây giờ không phải là Hoắc tiên sinh quay về gặp hoàng đế, mà là chính thức đi sứ Đại Tiêu, gặp mặt hoàng đế Đại Tiêu ta."

Hoắc Minh Thiện sững sốt.

Long Đại nói: "Chuyện do hữu thừa tướng của quý quốc làm vẫn chưa xong, nay nên để Hoắc tiên sinh hoàn thiện."

Nhất thời hai mắt Hoắc Minh Thiện sáng lên, như được khơi thông, "Long tướng quân nói rất phải."

"Hoắc tiên sinh viết một phong thư, sai người đưa về đô thành giao cho hoàng đế quý quốc, nói rõ bản thân đã đàm phán, đã có được cơ hội yết kiến tại kinh thành. Như vậy thứ nhất, bất kể kẻ đứng đầu vụ án mật thám là ai, bất kể hung thủ tiêu diệt đoàn sứ thần là ai, vẫn còn có thời gian tiếp tục điều tra. Hai mươi năm trước, Hoắc tiên sinh cũng từng gặp vua nghị hòa, dù thân phận danh vọng này đều thuộc về hữu thừa tướng, nhưng ta và thái thú đại nhân sẽ dốc sức bảo vệ, Hoắc tiên sinh có cơ hội nói rõ nguyên do trong chuyện này với hoàng thượng. Phía quý quốc tự nhiên cũng phải chờ tin tức, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Còn Đông Lăng cũng sẽ không bối được lỗi gì ở trong chuyện này."

Hoắc Minh Thiện vỗ tay thở dài thán: "Nói chí phải."

Long Đại lại nói: "Ở biên giới Đại Tiêu, ta sẽ phái người bảo vệ ngài, sẽ an toàn hơn là một mình ngài quay về Nam Tần. Một khi diện kiến thành công, ta tin rằng dựa vào tài hùng biện chân thành của tiên sinh, nhất định có thể đánh động hoàng thượng. Đến lúc đó hai nước cùng đàm phán tốt, lấy cơ hội miễn chiến."

Hoắc Minh Thiện gật đầu, rồi lại nghĩ thêm mà gật đầu, "Đúng thế đúng thế." Ông ta thi lễ với Long Đại rồi nói: "Long tướng quân cứ tin ta, ta sẽ dùng hết sức để ứng phó, vì quốc dân Nam Tần ta, vì hòa bình hai nước, dù có bỏ mạng cũng sẽ không chối từ."

Long Đại và Hoắc Minh Thiện cùng bàn bạc rõ thế này thế kia, theo kế hoạch, Hoắc Minh Thiện sẽ tự tay viết thư, giao cho Tà Húc đi theo ông ta đưa về Nam Tần. Tà húc vốn theo hầu tần hoàng Tần Chiêu Đức, sau lại đi theo Hoắc Minh Thiện, được Hoắc Minh Thiện chỉ điểm dạy dỗ, cũng vì Tần Chiêu Đức miệt mài học tập nỗ lực không ít. Thường xuyên đi lại ở bên cạnh Tần Chiêu Đức, là người hăng tin tưởng nhất. Thư do hắc đem về, không còn ai thích hợp hơn cả.

Long Đại không có dị nghị gì về lần này. Hắc sắp xếp vệ binh, phải lặng lẽ đưa Tà Húc quay về biên giới Nam Tần an toàn. Đợi sau khi xác nhận tất cả đều thuận lợi, Tà Húc đã bình an nhập cảnh, hắc sẽ đích thân quay về thành Trung Lan, bàn bạc chuyện Hoắc Minh Thiện lên kinh với thái thú.

Trong khi Long Đại bận rộn chuyện này ở doanh trại, thái thú Diêu Côn không hề hay biết gì về chuyện sắp sửa xảy ra. Ông ta đang cùng phu nhân Mông Giai Nguyệt xử lý chuyện của An Nhược Thần. Ngồi trước mặt ông ta là cha con Tiền Bù, Tiền Thế Tân.

Mở đầu là một hồi khách sáo, giải thích nguyên do, giới thiệu tình hình.

"Vì trước kia đã từng định thân với Tiền lão gia, lúc từ hôn hình như đã kết oán, nên An cô nương nghĩ vẫn nên giải thích rõ với Tiền lão gia chuyện này, mọi người không cần phải có hiểu lầm, sau này gặp nhau cũng hòa hợp." Lần này Diêu Côn khách khí uyển chuyển giải thích nhưng lại không có bất cứ ai hưởng ứng, chỉ mình Tiền Thế Tân khác khí đáp: "Đã làm phiền đại nhân rồi."

Tiền Búi nhìn thẳng chứ không nhìn Diêu Côn, cũng hoàn toàn ngó lơ Mông Giai Nguyệt, lão ta cứ nhìn An Nhược Thần đắm đắm. Lão biết, tất cả những thứ này đều là An Nhược Thần giở trò quỷ, nếu không Diêu Côn cũng đâu rảnh rỗi xen vào chuyện này.

Không ai lên tiếng, An Nhược Thần bị Tiền Búi nhìn xoáy, nàng cũng không yếu thế nhìn lại lão. Tiền Búi vô cùng hưng phấn, nở nụ cười thô bỉ âm u.

Tiền Thế Tân kiểm chế cơn bất mãn với Tiền Búi, chỉ đành thay cha ruột giảng hòa, nói: "Thái thú đại nhân cứ yên tâm, chuyện từ hôn trước đây đã làm rất rõ rồi, phép tắc đầy đủ, sẽ không có vấn đề gì cả." Rồi hắn quay sang An Nhược Thần, lại nói: "An cô nương và Long tướng quân là lưỡng tình tương duyệt, lại sắp kết thân, thật là chuyện đáng mừng, đến lúc đó chúng ta sẽ dâng lễ mừng, tỏ ý chúc mừng."

An Nhược Thần cười một tiếng với Tiền Thế Tân, nói: "Đa tạ Tiền đại nhân. Tiền đại nhân đã khách khí rồi. Nếu chuyện trước kia không có hiểu lầm thì tốt. Nhưng ta còn có một chuyện muốn hỏi Tiền lão gia."

Tiền Thế Tân nhìn Tiền Búi, đáp: "Có chuyện gì mời cô nương cứ nói."

"Trước đó vài ngày nhị muội ta đã hỏi thăm ta tin tức về tứ muội, muội ấy bảo tứ muội còn sống. Ta đã xác nhận nhiều lần, nàng đều bảo là nghe nói tứ muội còn sống, lại còn là tin tức đáng tin. Ta hỏi lại, nhưng muội ấy cứ ắp a ắp ứng. Hôm đó ta với thái thú phụ nhân quay về An gia một

chuyển, toàn bộ An gia đều không biết tin tứ muội còn sống, nếu biết thì sẽ không làm như có chuyện gì như thế được. Còn nếu có tin, cũng nhất định sẽ báo lên quan phủ, xin quan phủ tìm người. Ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy người cung cấp tin tức đáng tin này, phải là người quen với nhà ta, ra vào tự do, lại rất quan tâm đến tung tích của tứ muội ta —— hẳn đó là Tiền lão gia."

Tiền Thế Tân nhìn Tiền Búi cái nữa, thấy lão không định nói chuyện thì mới mở miệng: "Nếu phụ thân ta có tin tức của lệnh muội, nhất định cũng sẽ báo lên quan phủ, sẽ tìm cách để nàng ta được gặp lại người nhà."

"Lời này ta nào dám tin." An Nhược Thần nói: "Ta cảm thấy chuyện Tiền lão gia hy vọng tứ muội ta gặp lại người nhà, còn không nhiều bằng tâm tư ngài ấy muốn gặp lại tứ muội." Rồi nàng chẳng đợi Tiền Thế Tân nói, mà trực tiếp hỏi Tiền Búi: "Ta chỉ muốn hỏi Tiền lão gia một câu, từ đâu mà biết được tứ muội ta còn sống?"

Tiền Búi lắc đầu, mặt ra vẻ vô tội: "Làm sao ta biết được tứ muội của người còn sống?"

"Ý Tiền lão gia là, người nói với nhị muội ta tin này, không phải là Tiền lão gia sao?"

"Đương nhiên rồi. Ta muốn nói thì ắt sẽ nói với cha người, việc gì phải nói với nhị muội của người?"

"Nếu đã thế, vậy ta không khỏi mời thái thú đại nhân cho gọi nhị muội ta đến hỏi, rốt cuộc là tình hình gì. Chuyện này can hệ đến mật thám, nếu nàng không khai thật, xin thái thú đại nhân cứ trị tội." An Nhược Thần lạnh lùng nói.

Tiền Thế Tân cau mày, quay sang hỏi Tiền Búi: "Phụ thân, có thật là liên quan đến người không?"

Tiền Bùi nhìn An Nhược Thần chốc lát rồi trả lời: "Ta nhớ ra rồi, hình như ta từng đùa nhắc đến chuyện này với nhị cô nương. Không ngờ nàng ta lại tưởng thật."

"Phụ thân!" Tiền Thế Tân kiềm chế phần uất, hận không thể rèn sắt thành thép. Hắn hít vào hai lần, sau quay đầu sang nói với An Nhược Thần và Diêu Côn: "Là cha ta làm việc không ổn thỏa, đã rước phải phiền toái ngờ vực rồi, ta thay ông ấy xin lỗi An cô nương."

Nhưng An Nhược Thần không chịu bỏ qua, nàng nói: "Trò đùa này không buồn cười chút nào, huống hồ ta đã nói chuyện liên quan đến mật thám không phải là trò đùa. Thái thú đại nhân liệu còn nhớ những lời ta nói khi báo quan trước đây không, tứ muội ta mất tích một cách khó hiểu, có lẽ là do mật thám gây nên, có lẽ chúng muốn dùng tứ muội để uy hiếp ta. Nhưng thời gian trôi qua đã lâu, lại không hề có tin tức gì của tứ muội, sống không thấy người, chết không thấy xác. Mà ta, một nhân chứng quan trọng, đi lại trong thành Trung Lan này, tra ra được vụ án của đám Lưu Tắc, đối với mật thám mà nói, ta là một mối họa, nhưng bọn chúng giết người này đến người khác, lại không hề giết ta. Ta luôn hy vọng đó là vì tứ muội của ta còn sống, chúng đang đợi thời cơ để dùng muội ấy uy hiếp ta. Nay, người truyền tin này đến cho ta lại chính là Tiền lão gia. Ta muốn hỏi một câu, Tiền lão gia, ngài là mật thám sao?"

Tiền Thế Tân biến sắc, nghiêm túc nói: "An cô nương, cô nương lo lắng cho an nguy của muội muội, nhưng cũng không thể ngậm máu phun người."

"Ta cũng không phải là đại nhân, không thể định tội của Tiền lão gia được, không thể thẩm vấn ngài ấy, đây không phải là đang khách khí hỏi sao?"

Tiền Bùi cũng không nén được giận, cắn răng nói: "Đúng là nói đùa, ta cũng không có tâm địa gian xảo như An đại cô nương, tính toán thế này thế

kia. Ta chỉ thuận miệng nói thôi."

"Vậy thì, trước mặt thái thú đại nhân và Tiền đại nhân đây, Tiền lão gia có giám xác định là không phải lấy được tin từ phía mật thám, mà chỉ là nói đùa thôi không?" An Nhược Thần truy cùng đuổi tận.

"Đúng là chỉ nói đùa." Trong mắt Tiền Bội đã kết hàn khí.

An Nhược Thần cũng nhìn thẳng vào mắt hắn, không hề sợ hãi nói: "Vậy ta lại có lời muốn nói. Nếu đã nói đùa, vậy lại cứ nói với nhị muội ta là có dụng ý gì? Tiền lão gia có thân phận gì, há có thể nói đùa với nhị muội ta, mà lại chỉ nói với một mình nhị muội? Nhị muội ta không nói cho nhà biết mà chỉ đến hỏi ta, ta không thể không hoài nghi trong chuyện này có người bày mưu tính kế."

"Ta làm sao biết được nhị cô nương làm gì." Mặt Tiền Bội vô cùng vô lại.

"Tóm lại, Tiền lão gia dùng tin giả lừa nhị muội ta, nếu vì vậy mà nhị muội ta gây ra họa, e rằng Tiền lão gia sẽ không thoát khỏi trách nhiệm. Còn nếu nhị muội ta đến thăm dò ta là kẻ do Tiền lão gia sắp đặt, vậy thì dụng ý thật sự của Tiền lão gia càng làm ta sợ hơn." Có điều lúc nói những lời này, trông An Nhược Thần không có gì gọi là sợ cả, "Nay ngay trước mặt hai vị đại nhân, lại có thái thú phụ nhân làm chứng, ta muốn nói rõ ràng với Tiền lão gia. Xét thấy Tiền lão gia thích nói đùa không đúng mực như thế, nếu nhị muội ta gây chuyện, ta cảm thấy hai vị đại nhân vẫn nên hỏi Tiền lão gia mới phải."

Còn nữa, đích thân ta gánh nhiệm vụ điều tra mật thám, Tiền lão gia lại đùa giỡn những lời này để mê muội ta, quấy nhiễu vụ án, liệu có trị tội hยา không, ta đoán các vị đại nhân cũng không tiện làm. Ta cũng không phải làm khó gì các vị đại nhân, ta sẽ không nói nhiều lời với tướng quân, có điều về sau những chuyện như thế này nên ít xảy ra thì hơn. Còn nữa, Tiền

lão gia bảo là nói đùa, nhưng thời gian này ta rất không khéo mà gặp qua nhiều mật thám trinh thám, trông bề ngoài đều chỉ là người bình thường, ngay đến đùa giỡn cũng không dám làm bậy, nhưng thực chất lại là mật thám. Tiền lão gia có quan hệ chặt chẽ với Nam Tân, lại là lão sư của thái thú đại nhân, là phụ thân của huyện lệnh đại nhân, với thân phận này, thật đúng là rất dễ được mật thám để mắt đến chiêu mộ."

Tiền Thế Tân ngắt lời An Nhược Thần, nói: "Chuyện này không phải chuyện đùa, An cô nương suy đoán quá to gan rồi, cũng xin ăn nói cẩn thận. Bất kể thân phận giờ đây của cô nương là gì, vu cáo lương dân cũng là trọng tội."

An Nhược Thần thản nhiên nhìn y, cười bảo: "Tiền đại nhân nói sai rồi, ta từng báo quan ư? Ta chỉ nói ra kinh nghiệm tra án của mình mà thôi. Thân phận của Tiền lão gia đặc biệt, đáng để mọi người quan tâm nhiều. Nếu thật sự có mật thám tìm đến cửa, Tiền lão gia nhất định phải kịp thời báo với các vị đại nhân mới phải."

Tiền Thế Tân ứ ngẹn không nói được gì. Tiền Bùi không nhịn nổi nữa, sắc mặt tái xanh. An Nhược Thần nói lời này là muốn chặn con đường sau này của lão. Nếu lão đi nhằm bước xử sự không khéo, An Nhược Thần sẽ tùy tiện chụp cái mũ nghi ngờ mật thám lên đầu bất cứ lúc nào. Nếu An Nhược Hi xảy ra chuyện, mọi người sẽ nghĩ đến hắn. Nếu An Nhược Phương còn sống thật, không cần hắn có hành động gì, mọi người cũng sẽ lại nghĩ đến hắn. Không những nghĩ, mà còn nghi ngờ đề phòng.

Tiền Bùi giận dữ nhưng lại cười nói tiếp: "Long tướng quân đúng là có phúc, có thể lấy được hiền thê như thế." Rồi lão quay sang nhìn Diêu Côn, mỉm cười: "Cũng rất giống Diêu đại nhân lắm. Vào lúc chiến loạn, lại gặp được nửa kia. Trước đây Diêu đại nhân là lập công lớn, ta chúc Long tướng quân cũng gặt hái được chiến công, để An cô nương yên ổn làm phu nhân tướng quân."

Một tràng lời lẽ gai góc nghe chẳng ra sao cả, Mông Giai Nguyệt nghe mà rất khó chịu, sắc mặt Diêu Côn lại càng khó coi hơn, ông ta nhìn Mông Giai Nguyệt, thấy bà cau mày thì đưa tay ra cầm lấy tay bà trấn an.

Tiền Búi nhìn bọn họ nắm tay nhau, cười lạnh hỏi: "Còn gì dạy dỗ nữa không? Nếu hết rồi thì ta đi đây."

"Phụ thân!" Tiền Thế Tân quát Tiền Búi vô lễ, nhưng Tiền Búi không màng để ý, đứng dậy rời đi. Lúc đi còn quay đầu nhìn An Nhược Thần: "Rồi sẽ gặp lại thôi, An cô nương."

Không thi lễ với những người khác, nhưng lại ném lại cho An Nhược Thần một câu như thế, đúng là quá sức khiêu khích.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Tiền Thế Tân vừa quay về huyện Phúc An, càng nghĩ càng cá giận. Muốn tìm Tiền Búi chất vấn, nhưng hai ngày liền đều bị Tiền Búi cản ở ngoài cửa. Tiền Thế Tân cũng không dám ép quá mức, hăn biết tính khí của cha ruột mình, nếu người ép đến đường cùng, ông ta sẽ nổi khùng lên đập phá lên cho người nhìn. Thật đúng là khi đã điên lên thì chẳng màng điều chi. Nay thế cục căng thẳng, hăn cũng không muốn có thêm rắc rối.

Tiền Thế Tân dặn người trong phủ Tiền Búi coi chừng lão, nếu có động tĩnh gì thì mau chóng đến báo. Nếu để mặc lão gia làm chuyện hồ đồ mà các người không báo, thì cứ chờ vào ngục chịu khổ đi.

Tiền Thế Tân về lại phòng ngủ, miên man nghĩ ngợi nên tìm thời cơ tốt để nói chuyện này với Tiền Búi. Lão phải nhẫn nhục ở phủ thái thú, nghĩ chắc bây giờ có nói gì chắc cũng sẽ không nghe lọt. Tiền Thế Tân vừa vào phòng thì phát hiện trong phòng có người ngồi.

Tiền Thế Tân ngẩn ra, khi kịp phản ứng lại thì vội gọi: "Giải tiên sinh."

Giải tiên sinh dứt khoát hỏi: "Nghe nói người với cha người gặp phải rắc rối? An Nhược Thần nói các người là mật thám, bảo thái thú đại nhân theo dõi nhất cử nhất động của các người sao?"

Tiền Thế Tân mau chóng nói: "Lời của nàng ta không phải thế. Chẳng qua là mượn cớ để nói chuyện của mình mà thôi, muốn uy hiếp phụ thân ta, để ông ấy đừng tính kế với tỷ muội các nàng nữa. Chuyện này phải trách ta, không thể quản thúc phụ thân tốt. Ông ấy giẫm phải đinh ở An gia, cứ thế ghi thù, luôn nghĩ cách đối phó An Nhược Thần và tìm tứ muội về, báo thù

trả nhục. Ta sẽ khuyên giải ông ấy, không để ông ấy có chấp niệm như thế nữa."

"Ừ." Giải tiên sinh gật đầu, hỏi lại: "Vậy đã tra ra được tung tích của An Nhược Phương chưa?"

"Vẫn chưa." Tiền Thế Tân suy nghĩ rồi giải thích: "Phụ thân ta cũng không biết chuyện chúng ta đang làm, ông ấy nói An Nhược Phương còn sống chỉ vì để dụ An Nhược Thần cắn câu, chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp thôi." Mấu chốt là, tuy là cha con, nhưng hắn cũng không hề tiết lộ bất cứ tin tức tình báo nào.

Cũng may Giải tiên sinh không để ý, gã chỉ quan tâm một vấn đề khác: "An Nhược Thần đột nhiên lặn mình biến thành thê tử hứa hôn của Long Đăng, trong này có mấy phần thật giả chứ, có lẽ là thuận nước đẩy thuyền, gây ông đập lưng ông. Vẫn nên coi chừng động tĩnh ở chỗ nàng ta. Tội mật thám này, liệu mở miệng nói là có thể dàn xếp sao?? Nàng ta chỉ vô tâm hay đã phát hiện được gì rồi, không nên xem nhẹ."

Tiền Thế Tân mới vội nói: "Cô nương này hành sự đúng là quá trớn, lúc trước Mẫn công tử cũng biết. Nàng ta đào hôn thì thôi không tính, vậy mà dám vác xác bị thương chạy đến nha môn, ăn nói bậy bạ, kéo người chết chịu thay tội nói dối, còn cố chui vào lầu Tử Vân cho bằng được. Lúc ấy chúng ta còn từng bàn bạc, Long tướng quân nhìn nàng ta với con mắt khác, đặc biệt cân nhắc, cũng không biết có nội tình gì không."

"Nên nhất định phải cảnh giác, có lẽ con người Long Đăng còn quỷ kế đa đoan hơn chúng ta nghĩ nhiều. Hắn dụng binh như thần, từ khi vào thành Trung Lan đã bắt đầu nghĩ xem nên đối phó với Nam Tân như thế nào, tốn chừng đó thời gian và sức lực để giúp một cô nương bình thường, có lẽ đã sớm có bố trí rồi. Chuyện An Nhược Phương còn sống này là do An Nhược Thần tự nói ra, sau đó lặn mình một phát nàng ta liền biến thành phu nhân tướng quân lương lai, thời cơ cũng quá trùng hợp đấy."

"Ý của tiên sinh là, không nên phí sức tìm kiếm An Nhược Phương nữa?"

"Có lẽ giờ phút này An Nhược Thần và Long Đăng đang chờ có người tìm An Nhược Phương cho, thấy được động tĩnh là sẽ có cơ hội lần ra manh mối, nói không chừng An Nhược Thần đang đợi người đưa An Nhược Phương ra để thỏa hiệp với nàng ta đấy. Nàng ta không nén nổi tức giận, người không cảm thấy thế sao?"

"Tiên sinh nói rất phải." Tiền Thế Tân phụ họa.

"Tạm thời đừng để ý đến An Nhược Phương, cũng chớ quản chuyện cha người nữa, lão muốn hoang dâm làm loạn thì cứ để lão phá. Mật thám sẽ không làm ra chuyện khác người như thế đâu, trong đầu Diêu Côn biết rõ. Chuyện này sẽ không bị oan đâu. Chỉ cần trong lòng cha người hiểu rõ, không để dính dáng đến người là đủ rồi. Người cứ ra vẻ khiển trách lão đi, như thế người bên ngoài sẽ đều nghiêng về phía người. Lúc trước lão thế nào thì giờ thế ấy, như thế mới không bị nghi ngờ gì. Nếu không bị An Nhược Thần khích bác mấy câu, các người đột nhiên an phận thủ thường thay đổi dáng vẻ, thế mới là trong lòng có quỷ đấy."

Tiền Thế Tân gật đầu: "Được, ta sẽ có chừng mực, cũng sẽ nói với phụ thân." Rồi hắn dừng lại, hỏi: "Nay Long Đăng và An Nhược Thần thành ra như thế, chẳng lẽ chúng ta không nên có đề phòng gì khác sao? Không thể làm lớn tìm An Nhược Phương để lại manh mối, nhưng cũng nên sắp đặt vài thủ đoạn kiềm chế An Nhược Thần mới phải."

"Chuyện này ta tự có sắp xếp, người không cần phải để ý. Lúc này có chuyện quan trọng hơn, ta đến chủ yếu cũng vì chuyện này."

"Mời tiên sinh nói."

"Tiền thừa tướng Nam Tần là Hoắc Minh Thiện đã đến biên giới Đại Tiêu, ông ta mang theo thủ dụ của hoàng đế Nam Tần, là đến để gặp Long

Đăng."

Tiền Thế Tân nhú mày.

Giải tiên sinh lại nói: "Không chặn được ông ta ở trong Nam Tần, có một toán hắc y nhân cứu ông ta. Cũng không biết thân phận lai lịch của những kẻ đó. Nhưng bây giờ, Hoắc Minh Thiện đã gặp được Long Đăng, kế hoạch của chúng là, muốn lên kinh yết kiến thánh thượng."

Tiền Thế Tân nói: "Ta biết Hoắc Minh Thiện, rất có danh tiếng ở Nam Tần, cũng có ảnh hưởng với các nước xung quanh. Mười bảy năm trước, cũng là ông ta đến Đại Tiêu ta thương lượng nghị hòa. Trong tay ông ta có thứ gì gây bất lợi cho đại cuộc đây?"

Giải tiên sinh lạnh lùng nói: "Ông ta không cần thứ gì khác, bản thân ông ta đã là bất lợi lớn nhất rồi. Xưa nay Tần Chiêu Đức đều nhất nhất nghe theo ông ta, mấy năm nay Huy vương dùng rất nhiều biện pháp mới có thể kéo đảng phái bình ổn lại, vây cánh vững chắc, kế ngăn chặn của Hoắc Minh Thiện đã bị phá. Tần Chiêu Đức bắt đầu tin cậy Huy vương. Nhưng vào lúc nguy cấp, Hoắc Minh Thiện luôn đến phá rối. Lần này tội của Đại Tiêu chất đống, cộng thêm bằng chứng từ phía Đông Lăng, Long Đăng nhẫn nhịn không động thủ, nhưng nếu Nam Tần xuất binh trước, ắt hẳn Long Đăng cũng sẽ nghiêng chiến."

"Nếu Hoắc Minh Thiện muốn gặp hoàng thượng, có lẽ sẽ có cơ hội nói rõ để xoay chuyển tình thế?"

"Bất luận là thảo luận chuyện gì, ông ta lên kinh đường xá xa xôi, mà chuyện gặp mặt hòa đàm nhất định sẽ tốn thì giờ, trong thời gian đó sẽ có biến cố gì, đều không thể dự đoán trước được. Người chớ quân, trong thành Trung Lan vốn đã bố trí yên ổn, đột nhiên từ đâu xuất hiện một An Nhược Thần, còn cả nường tử của Lưu Tắc kia gây sự nữa, lại còn cố tiêu diệt nhân mạch của ta. Chúng ta đã mất quá nhiều người đáng tin ở trên phố rồi."

Vả lại, hành động này của Long Đăng cũng có ý đồ khác, bất luận là Hoắc Minh Thiện lên kinh có gặp được hoàng đế hay không, có nói chuyện gì hay không, thì Hoắc Minh Thiện đã ở trong tay Đại Tiêu, Tần Chiêu Đức ắt hẳn sẽ cố kỵ, chiến sự kéo dài, Long Đăng liền được như ý."

Tiền Thế Tân trầm tư rồi nói: "Làm sao Giải tiên sinh biết được Hoắc Minh Thiện muốn lên kinh, tin tức này có thực không?"

"Hoắc Minh Thiện viết thư cho Tần Chiêu Đức, cho thấy đã gặp mặt nói chuyện với Long Đăng đại tướng quân, chỉ ra rất nhiều điều khả nghi trong xung đột giữa hai nước, như có người đang sắp đặt cạm bẫy, ông ta muốn lên kinh gặp hoàng đế Đại Tiêu, bày tỏ thành tâm, giải rõ nội tình, hóa giải nguy cơ." Giải tiên sinh dừng lại, nói: "Ông ta giao thư cho thân tín của mình là Tạ Húc, nhờ hắn ta đưa về cho Tần Chiêu Đức."

"Tạ Húc này..."

Giải tiên sinh nhếch môi: "Dĩ nhiên bức thư này không đến được tay Tần Chiêu Đức rồi. Lúc Tạ Húc vào Nam Tần liền giao thư ra, chờ chỉ thị. Hắn cũng không thể giao thư này cho Tần Chiêu Đức, cũng không thể quay về mà không báo gì, truyền tin giả lại không thích hợp, dẫu sao ngộ nhờ Hoắc Minh Thiện quay về, chuyện Tạ Húc làm giả sẽ bị vạch trần, như thế thân phận của hắn cũng bị lộ."

"Vậy chúng ta phải làm thế nào?"

Giải tiên sinh nhìn vào mắt Tiền Thế Tân, nói: "Hoắc Minh Thiện phải chết."

Tiền Thế Tân hỏi: "Cần ta sắp xếp sao?"

"Đúng thế. Cần đại nhân bố trí cao thủ. Chuyện Hoắc Minh Thiện lên kinh, tất Long Đại phải thông qua Diêu Côn, lúc đó mới danh ngôn chính thuận được."

"Điều Côn nhất định sẽ tìm mấy người bọn ta bàn bạc."

Giải tiên sinh gật đầu: "Đúng vậy. Đến lúc đó mời đại nhân trì hoãn thời điểm Hoắc Minh Thiện lên kinh. Trước khi có tấu chương, hoặc đợi sau khi tuần tra sứ đến thì cùng dâng tấu nói chuyện Hoắc Minh Thiện lên kinh, tóm lại, cứ dựa theo phép tắc luật lệ mà làm, kéo dài một hai ngày là được."

Tiền Thế Tân nói: "Điều này không khó, dù Long Đăng có sốt ruột thì cũng không thể để một lão giả chịu khổ suốt đường xá xa xôi được. Nghỉ ngơi một hai ngày, đợi phía thái thú dứt lót công việc xong xuôi rồi sẽ lên đường."

"Phải để ông ta ở lại trong phủ thái thú."

"Hoắc Minh Thiện là thượng khách, thái thú đại nhân tất phải kính trọng, đón vào phủ tiếp đãi âu cũng là chuyện nên làm." Tiền Thế Tân thấy chuyện này không có gì khó khăn, "Vừa rồi tiên sinh nói gì, tuần tra sứ ư?"

"Đúng. Ta nhận được tin, quận Mậu xảy ra chuyện lớn, triều đình khiếp sợ, án mật thám bên Bình Nam này lại lộn xộn, trong quân có nội gián, triều đình cũng tức giận. Vì bảo vệ an nguy biên giới, tra xét cương vị của các vị quan viên mà Đại Tiêu muốn phái tuần tra sứ. Hai ngày nay hãn thái thú sẽ nhận được tin tức, rồi người cũng sẽ mau chóng biết thôi."

Tiền Thế Tân nhíu mày, Giải tiên sinh này còn biết động tĩnh của triều đình kinh thành còn nhanh hơn bọn họ.

"Ngoài ra, người hãy tìm hai cao thủ, sắp xếp trà trộn vào đội ngũ nha sai tuần vệ. Đưa tên cho ta là được, ta sẽ bố trí người làm."

"Là muốn để hai người đó giết Hoắc Minh Thiện?" Đầu óc Tiền Thế Tân xoay chuyển, nếu đã như thế, vậy phải tìm hai kẻ để sau khi hành sự xong có thể cao chạy xa bay xử lý sạch sẽ, cộng thêm không có ai để ý.

"Không. Chẳng qua là lo trước khỏi họa thôi. Nếu đồ tể không hạ thủ với Hoắc Minh Thiện được, hoặc xảy ra điều gì chẳng may, bọn họ sẽ giết chết hai kẻ này."

Tiền Thế Tân trầm ngâm: "Tiên sinh muốn tìm đồ tể ra tay ư?" mỗi một nhiệm vụ ám sát, đều sẽ xem xét tình hình cụ thể rồi chọn người. Tiền Thế Tân chỉ mới biết "đồ tể" này, hạ thủ độc ác không lưu lại dấu vết, nghe nói người kia cũng lạnh lùng không thích nói chuyện. Trước kia nếu có nhiệm vụ khó giải quyết, Mẫn công tử đều tìm đồ tể làm.

"Ta lần đồ tể làm vài chuyện, để xem rốt cuộc bà ta là như thế nào. Nhiệm vụ cuối cùng của Mẫn công tử là giao cho bà ta làm. Theo như kế hoạch, Lý Minh Vũ hẳn phải chết ở cổng thành Đông, cái chết rất rầm rộ, gây mưa gió cả thành. Nhưng hẳn lại chết trên đường về lầu Tử Vân."

Tiền Thế Tân nói: "Ta cũng có nghe đồn về vụ án kia, lúc đang chạy thì bị ngã ngựa, té gãy cổ. Không để lại dấu vết khả nghi, quả thật rất sạch sẽ."

"Hắn chết quá sớm, điểm này không đúng. Kế hoạch của Mẫn công tử là làm âm một trận ở cổng thành Đông, để bách tính khắp thành đều biết rằng thủ hạ của Long Đăng đại tướng quân là tội đồ phản quốc, lại thêm An Nhược Thần cũng bị tình nghi là phản quốc. Đã như thế, miệng nhiều người xói chảy vàng, ngày sau đối phó với Long Đăng cũng sẽ dễ hơn. Nay tuy đã đạt được mục đích, nhưng cách xa hiệu quả mà kế hoạch mang lại, chỉ một khoảng cách này, đã có rất nhiều chuyện không giống nhau. Hơn nữa Mẫn công tử mất tích, ta đã lần theo tất cả những người có liên quan, lại chẳng biết huynh ấy đi đâu, cũng không biết sống chết thế nào."

"Tiên sinh nghi ngờ đồ tể à?"

"Chưa thể xác định được. Nhưng bà ta được Mẫn công tử giao cho nhiệm vụ cuối cùng, lại còn xảy ra sai lầm nho nhỏ, đây đều là sự thật."

Trong am Tịnh Tâm, An Nhược Phương ngồi xõm trên mặt đất, chống cằm nhìn Tịnh Duyên sư thái bố trí cơ quan ở trong tiểu viện của nàng. Nay tiểu trúc viện của nàng đã mở ra một cánh cửa ngăm có thể thông đến tiền viện, thì ra bên dưới chỗ ngồi của tượng phật ở tiền viện có ám thất, bên trong có đồ ăn uống, núp mấy ngày cũng không thành vấn đề. lúc Tịnh Duyên sư thái ra ngoài thì sẽ để nàng trốn trong đó. Còn trong phòng ngủ của Tịnh Duyên sư thái cũng có cơ quan, có thể bao vây người lại. Mấy ngày qua An Nhược Phương cũng được Tịnh Duyên sư thái dạy mấy lần, khi đó nàng mới hiểu rõ mọi nơi ở am đường từ trong ra ngoài. Không ngờ lại cất chứa những bí mật này.

"Sư thái, lần trước người nói với con, phải đi kiểm tra để xem sắp xếp cho con ở đâu mới ổn, vậy là kiểm tra như thế nào ạ?"

"Nhìn xem bọn họ có phản ứng gì khi đối phó với nguy hiểm, cùng với tình huống xung quanh."

"Vậy có kết quả chưa ạ?"

"Còn phải chờ thêm đã."

An Nhược Phương nhướn hàng chân mày nhỏ nhắn, bất an hỏi: "Sư thái, con làm liên lụy đến người à?"

"Không liên quan gì với người cả. Là người nhà người quá mức vô dụng."

An Nhược Phương lại nhớ về mẹ, trong lòng rất thấp thỏm, "Nếu mà, nơi nào cũng không an toàn, mà chỗ sư thái đây cũng không tiện, vậy để con về nhà đi. Con nhớ mẹ con."

td dừng việc trên tay, một lát sau mới lại tiếp tục, nói: "Mẹ ruột của người, lúc không có ai khá thân cận với Tiền Bùi. Ta thấy bọn họ cùng gặp mặt ở ngoài An phủ, hình như trong An gia các người không ai biết."

An Nhược Phương kinh ngạc há hốc mồm: "Mẫu thân con, mẫu thân con biết Tiên lão gia là kẻ ác."

"Có thể được hời thì không phải là kẻ ác."

An Nhược Phương cắn môi, không dám tin: "Mẹ con không kinh doanh, có thể lấy được hời gì từ chỗ Tiên lão gia chứ."

"Tiền bạc, tôn trọng, nịnh nọt... Nàng ta thiếu cái gì thì cảm thấy đó là chỗ tốt. Từ phía xa ta thấy bọn họ cười nói, chứ không biết mẹ ruột người có thể muốn được thứ gì. Nhưng ta có thể đoán được Tiên Bùi. Nếu người còn sống, người nhớ mong người nhất, ngoài mẫu thân ra thì còn có thể là ai vào đây."

An Nhược Phương ỉu xiu: "Nên con không thể về nhà được đúng không?"

"Cũng không hẳn thế." Giọng của Tịnh Duyên sư thái vô cùng lạnh lùng, "Gần đây có chút chuyện phiền phức, chúng ta phải cẩn thận xử trí, thời gian này cứ tạm thế đã, đợi tình thế rõ ràng hơn, ta sẽ giết chết tên Tiên Bùi kia. Như thế tạm thời sẽ không có ai uy hiếp người. Nếu ta vẫn còn sống, sau này người gặp phải chuyện gì cứ nói với ta, ai bắt nạt người, ta liền giết kẻ đó."

An Nhược Phương cả kinh không nói nên lời.

Tịnh Duyên sư thái nhìn nàng, lại nói: "Không việc gì phải sợ. Dù sao con người cũng phải chết. Người hại người không chết thì cuối cùng bản thân cũng sẽ chết. Chết không phải là tệ nhất, mà điều tệ nhất chính là phải chịu đựng đau khổ khi còn sống, thà như vậy, vì sao không để những kẻ ác kia chết đi?"

An Nhược Phương không tiếp lời nổi.

Long Đại và Hoắc Minh Thiện đều không biết chuyện Tạ Húc truyền tin không thành, chỉ biết là ba ngày sau, binh tướng thuận lợi hộ tống Tạ Húc đã quay về báo, đã bình an tiễn Tạ Húc đến biên giới Nam Tần. Tạ Húc đã cải trang xong xuôi, đến thành Đô Nam Tần.

Cuối cùng Hoắc Minh Thiện cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy trên đường đến thành Đô nguy hiểm trùng trùng, nhưng dù sao cũng đã thuận lợi hoàn thành bước đầu tiên.

Long Đại thu xếp để Hoắc Minh Thiện nghỉ ngơi trong doanh trại, tỏ ý bản thân sẽ về thành Trung Lan trước để bàn chi tiết chuyện này với thái thú Diêu Côn, "Tất nhiên phải gióng trống khua chiêng dùng lễ dành cho sứ thần để đón tiên sinh vào thành, như thế triều đình quý quốc mới có thể tin chuyện này được. Nếu không chỉ dựa vào thư, e rằng cũng không đủ."

Hoắc Minh Thiện cảm thấy có lý, vạn sự kính nhờ Long Đại.

Khi Long Đại quay về gặp Diêu Côn, An Nhược Thần lại bị An Nhược Hi tìm đến cửa.

An Nhược Thần cứ tưởng An Nhược Hi lại đến trách móc chuyện hạ độc, vừa định giải thích trấn an đôi ba câu thì An Nhược Hi đã kích động siết chặt tay nàng: "Tỷ tỷ, có người đến nhà xin cưới ta!"

Đúng là khiến người ta quá bất ngờ. Hẳn có lẽ không phải là nhà có tiếng xấu, nếu không An Nhược Hi cũng không thể có phản ứng như thế.

"Là Tiết lão gia ở thành Đông, tỷ tỷ có ấn tượng không?"

An Nhược Thần gật đầu: "Danh tiếng của Tiết lão gia còn tốt hơn cha rất nhiều. Không phải ông ấy với cha luôn không hợp nhau sao, sao lại đến cầu hôn rồi?"

"Là thế này." Hai mắt An Nhược Hi lấp lánh, tích cực giải thích tình hình: "Năm nay công tử nhà ông ấy mười sáu, chỉ nhỏ hơn ta một tháng, từ nhỏ cơ thể đã không tốt, có cao tăng nói hẳn không sống qua nổi mười năm. Tiết lão gia mới cuống cuồng. Ông ấy cũng giống thái thú đại nhân, không cưới thiếp thất mà chỉ có một vị phu nhân, Tiết công tử là con trai độc nhất, là mối phiền lòng trong tay bọn họ. Nghe nói mạng của con trai độc nhất không còn bao lâu, thế là vội vàng tìm cao tăng phê mệnh, muốn tìm cách phá giải. Cao tăng đã tính rồi, bảo là phải cưới một người có bát tự tương thích để cứu hẳn, như thế mới có cơ hội. Tiết gia đi hỏi khắp nơi, cuối cùng hỏi thăm đến chỗ ta, mà bát tự của ta, vừa vặn thích hợp."

An Nhược Thần không bình luận, mấy câu như bát tự tương thích đó chỉ là lừa bịp vô căn cứ. Người ta bệnh nặng sức yếu, cha mẹ sốt ruột, đương nhiên mới vái tứ phương tìm người chữa bệnh, cô muội muội ngốc này của nàng bị chọn trúng, rốt cuộc có gì mà hưng phấn như thế?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 90

An Nhược Thần hỏi: “Cha đồng ý rồi hả?”

“Không, ông ấy từ chối rồi.”

An Nhược Thần ngẩn người, vậy sao muội muội ngốc lại ra vẻ vui mừng như sắp lập gia đình đến nơi rồi vậy?

An Nhược Thần thầm thở dài, kiên nhẫn hỏi: “Sao lại từ chối? Tuy cha và Tiết gia không hợp nhau, nhưng lần này Tiết lão gia đến xin An gia, lại còn liên quan đến tính mạng của con trai độc nhất, có thể thấy rõ sẽ để mặc cho cha đưa ra điều kiện. Chẳng qua cha muốn vờn Tiết lão gia thôi, ép ông ấy đến nôn nóng thì về sau mới đòi nhiều được.”

“Không phải.” An Nhược Hi lắc đầu, “Ta hỏi mẹ rồi, bà ấy nói tạm thời cha không muốn để ta xuất giá.”

An Nhược Thần nhú mày: “Vì Tiền Bùi ư?”

“Bà ấy không nói rõ, nhưng ta đoán là thế.” An Nhược Hi cũng không kích động, chỉ nhú mày khổ não nói: “Không phải Tiền lão gia vẫn ân cần trước hôn sự của ta sao, lúc trước còn nói muốn giới thiệu vài nhà thích hợp đến mà. Khi ấy tỷ còn tới dọa cha một phen, nói An gia chúng ta kết thân với ai cũng được, nhưng không thể nào là Tiền Bùi. Sau chuyện này ta nghe cha mẹ nói, Tiền lão gia người ta lại chưa từng nói sẽ kết thân với chúng ta, đến khi ấy chọn được nhà nào, chỉ cần báo tin cho Tiền lão gia là đủ.”

“Nói không chừng cha là đứa con thất lạc nhiều năm trước của Tiền lão gia, nên mới coi lão ta như cha mà hiếu kính đến thế.”

An Nhược Hi liếc An Nhược Thần, “Đừng có nói khó nghe vậy chứ.”

“Nói khó nghe còn hơn là làm khó coi. Nữ nhi nhà mình gả cho ai còn phải báo cáo với người ngoài ư, chẳng ra gì cả.” An Nhược Thần một bụng đầy phần nộ, “Tiết gia và An gia chúng ta không hợp nhau, dĩ nhiên càng coi thường Tiền Bồi. Trước đây cha có từng mắng, nói Tiền lão gia mở tiệc, có nhà nào nhà nào không muốn đi, đến khi buôn bán nghe bảo Tiền Bồi có liên quan thì liền từ chối, cha mắng người ta không biết phải trái, không phải là nói Tiết gia sao?”

“Đúng đúng, ta vẫn còn nhớ chuyện này.”

An Nhược Thần không hiểu lắm: “Nên cha từ chối mỗi hôn này là rất bình thường. Hơn nữa Tiết công tử kia mang bệnh từ bé, mạng không kéo dài, cũng không phải là nhân duyên thích hợp. Chỉ vì lâu quá rồi không có ai đến cửa cầu thân với muội, nên mới có người tới một cái là muội mừng đến mức đó sao?”

An Nhược Hi hỗn hển ngồi xuống cạnh An Nhược Thần: “Sao lại nói như thế chứ. Lâu quá rồi không có ai đến cửa cầu thân ta, đây là do ai làm hại hả? Đại tỷ nhà ta hơn nửa đêm chạy đi đánh trống báo quan, tứ muội mất tích giữa ban ngày, trong cái nhà này liên tục náo loạn lên như có quỷ trúng tà, tỷ tưởng bên ngoài còn có thể nói lời dễ nghe sao. Hơn nữa, đặc tội với Tiền lão gia, chỉ cần một câu nói của lão thì có nhà nào không cân nhắc trong lòng chứ. Nếu không làm sao ta cứ luôn muốn gả ra ngoài quận. Nhưng mà tỷ tỷ đã tìm lâu mà vẫn không tìm được mối nào thích hợp. Còn nói là do tình thế không tốt, tỷ không thể nào đi xa được. Tỷ nhìn đi, ta đâu có oán trách tỷ sai.”

An Nhược Thần im lặng, còn nói là không oán trách ư? Vậy cái người thường đến chỗ nàng rêu rao vô bổ là ai thế?

An Nhược Hi nói: “Bây giờ Tiết gia đến cầu thân, không phải là cơ hội tốt sao?”

An Nhược Thần nhíu mày, nghe ý tứ này, An Nhược Hi muốn gả đi thật sao? “Tiết công tử kia người ốm đoán mệnh, đúng không?”

“Ta biết tỷ tỷ muốn nói gì.” An Nhược Hi giữ sắc mặt đoan trang, nhếch môi nói: “Nếu là lúc trước, Tiết lão gia đến cầu thân như thế, nhất định chính ta cũng sẽ không muốn. Có ai muốn gả cho một kẻ bị bệnh chứ. Đến lúc đó tuổi còn trẻ mà phải làm quả phụ rồi. Nhưng bây giờ không còn như xưa, nay ta bị kẹp giữa tỷ và Tiền lão gia, hai bên đều không phải là người. Lão muốn giết ta thì giết, tỷ muốn hạ độc ta thì hạ. Không phải do cảm thấy ta là mối họa sao. Nếu ta gả cho người ta hay gả cho Tiền lão gia thì cũng không có gì khác nhau, đến lúc đó cha mẹ cùng nịnh Tiền lão gia, Tiền lão gia muốn đổi phỏ, cũng không liên quan đến ta. Con gái gả đi như bát nước hắt đổ. Dù thế nào ta cũng phải nghe ý của nhà chồng. Đến lúc đó ít về nhà mẹ, không cần gặp cái bản mặt kia của Tiền lão gia, còn nữa, ta không gieo họa cho tỷ, tỷ sẽ đưa ta thuốc giải. Ta tính tới tính lui, đây thật sự là cửa hôn tốt.”

An Nhược Thần không có lời để nói, thì ra nhị muội này của nàng không ngốc.

An Nhược Hi nói tiếp: “Còn nữa, Tiết gia là đại hộ, ăn ở chi tiêu ắt sẽ là thứ tốt. Nghe nói Tiết lão gia và Tiết phu nhân cũng là người khoan hậu, không phải hạng cay nghiệt nghiêm khắc. Hơn nữa nghe nói tuy Tiết gia công tử là người bệnh, nhưng cũng nho nhã lễ độ, đọc đủ thi thư. Có điều vì do thân thể nên không thể đi thi công danh mà thôi. Nếu phải đợi không biết lúc nào tỷ mới có thể nhắc đến hôn sự ở ngoài quận, hoặc chẳng biết bao giờ bị cha kín đáo đưa cho đồng bọn mà Tiền Bùi chọn trúng để tiếp

tục bị lão lợi dụng uy hiếp kìm hãm xem là chuyện vui, còn không bằng gả đến cho người nhà tốt như Tiết gia. Xung hỉ cũng được, Tiết công tử ốm yếu cũng được, ít nhất ta không còn bị ai bắt nạt nữa, sau này không cần phải lo lắng sợ hãi.”

An Nhượng Thần hiểu ra, “Cha từ chối hôn sự, muội hy vọng ta thành toàn hôn sự giúp mình?”

“Đúng!” An Nhượng Hi lấy lại tinh thần, “Tỷ tỷ, nếu như bỏ qua cơ hội này thì khó mà gặp lại lần nữa. Tỷ nói xem, liệu còn có đại hộ nào hơn được Tiết gia đến cầu hôn ta không? Người tốt thì cách xa chừng nào hay chừng đó, đây là cơ hội ông trời cho ta, ta không thể bỏ qua được.”

An Nhượng Thần thầm tính toán chuyện này, hỏi lại nàng: “Cha từ chối có khó coi không?”

An Nhượng Thần nhất thời lặng yên, “Nghe nói lời lẽ không dễ nghe gì.”

“Sau khi từ chối cha có đi tìm Tiền Bùi không?”

“Không hề. Nghe nói Tiền lão gia đã quay về huyện Phúc An rồi.”

An Nhượng Thần bảo: “Để ta nghĩ chuyện này chút đã, trước mắt hỏi thăm xem Tiết gia đã xảy ra chuyện gì. Cha vừa từ chối xong, sợ là sau này không tiện làm. Muội phải kiên định vào, đừng thảo luận chuyện này ở nhà, cũng đừng để cha và mẹ muội cảnh giác, nếu không bọn họ mà thương lượng với Tiền Bùi thì muội coi như xong rồi đấy.”

An Nhượng Hi giật mình, “Tiền lão gia sẽ không mau chóng tìm một gia đình nhét vào, rồi bảo cha gả ta qua đó chứ?”

“Nếu là người do lão chọn thì đương nhiên sẽ nghe lão sai khiến. Sau này muội mà gả đi, nếu lão còn muốn lợi dụng muội, sai khiến muội làm gì, thì tự nhiên người đó cũng theo phe lão.”

“Chẳng lẽ sẽ để mặc cho lão ước hiếp nương tử của mình ư?”

“Trên đời này có người cha như chó heo dê bò vì mua bán mà bán con gái cho một lão già hơn sáu mươi chà đạp, thì ắt sẽ có đồ gà ngỗng biến nương tử của mình thành thứ đồ để lấy lòng chủ tử.”

An Nhược Hi hừ lạnh: “Giống nhau cả, ngay đến cả tướng quân mặt mũi chính nghĩa mà vẫn có thể âm thầm hạ độc người ta kia mà.”

An Nhược Thần lạnh lùng nói: “Muội muốn để ta đuổi muội ra khỏi cửa sao?”

An Nhược Hi cắn môi, oan ức lắm lắm: “Làm gì có tỷ tỷ bao che như vậy. Tướng quân làm chuyện đó đúng là không vẻ vang tí nào, không khác gì kẻ ác.”

An Nhược Thần nói: “Ta đã hỏi qua rồi, tướng quân không có hứng thú lấy mạng của muội, chẳng qua là để phòng muội bị lợi dụng mà đến làm hại ta thôi. Mỗi một tháng Lô đại ca sẽ cho muội một viên giải dược, muội sẽ không sao đâu. Không tin muội có thể đến y quán tìm đại phu chẩn thử.”

“Ta đã đi rồi. Nhưng đại phu không tìm ra bệnh.” An Nhược Hi vô cùng mất hứng, “Tuy nói tình nghĩa của tỷ muội chúng ta không sâu đậm, nhưng ta cũng đã cẩn thận ngấm lại, ta chưa từng hại tỷ bao giờ.”

“Đúng thế, chỉ là mẹ muội bắt nạt mẹ ta, khiến bà gặp không ít tội. Sau đó khi ta bị cha đánh chửi, bị hứa hôn cho Tiền lão gia, muội cười trên sự đau khổ của ta, châm chọc không thôi.”

An Nhược Hi đỏ bừng mặt: “Nên bây giờ phong thủy đã luân chuyển, đến lượt ta đưa tới cưới để tỷ tỷ chê cười đây.”

“Đúng là khiến người ta vui mừng nhỉ?”

An Nhược Hi căn môi: “Vây tở vui mừng xong rồi, nhớ nghĩ cách giúp ta nh . Ta muốn g  cho Tiết công tử.”

An Nhược Thần tr n mắt nhìn nàng, d  d t  u cả rồi? An Nhược Hi cũng  ra mắt nhìn lại n ng, An Nhược Thần không tức giận, chỉ n i: “Ta sẽ hỏi thăm Tiết gia xem sao, nếu thật sự thích hợp thì t y muội muốn gì thì g .”

An Nhược Hi thở phào nhẹ nh m.

Long  ại trở lại thành Trung Lan, nhưng không về lầu tử V n mà đến phủ thái th  trước.

Th i th   i u C n nghe b o, cấp tốc chạy đến  ại sảnh gặp nhau, nghe Long  ại n i Ho c Minh Thiện lại mạo hiểm nhập cảnh đến nghị sự thì v  cùng hoảng h t.

“Chính l  vị Hoặc thừa tướng mười bảy năm trước   m ph  nghị h a  y sao?”

“Đ ng thế. Nay  ng  y không c  quan chức, nhưng trong tay c  thủ  ụ do ho ng  ế Nam Tần ph i  ng  y đến thương nghị  i u tra t nh h nh, nghi m kh c mà n i thì cũng coi là sứ thần đến nước ta.”

Điều C n đồng  y với sách lược của Long  ại, “Ta sẽ lấy  ại lễ của sứ thần   n  ng  y vào thành Trung Lan, sẽ ph i người d ng t u chương trước, n i r  nguyên do trong chuyện này với hoàng thượng. Nhờ các quan vi n trong triều cũng thuyết phục hộ, để Ho c tiên sinh c  thể thuận lợi điện kiến hoàng thượng mà thừa chuyện, bất kể thế nào, lần l n kinh này ước chừng kéo dài m y ng y, đến l c    vụ  n ở quận M u, hi u l m nơi biên giới, rồi c n m t thám trong thành Trung Lan, chúng ta c n c  cơ hội ph  giải.”  ng ta nghĩ ng i, rồi thở m t hơi d i: “Nếu c  thể ngăn cản chiến tranh thì không c n g i tốt hơn.”

“Chỉ mong là thế. Mời đại nhân tức tốc chuẩn bị, hiện tại phái người vào kinh thành, ngoài ra, còn phải phái thêm hai sứ thần đưa đến Nam Tần nữa.”

Diêu Côn trầm tư rồi gật đầu. Tới mà không đi thì rất vô lễ. Nếu đã đoán nhận sứ thần Nam Tần quốc, thì đương nhiên trên hình thức cũng phải làm cho đủ. Phía bọn họ lại phái hai sứ thần qua nói rõ tình hình, làm rõ chân tướng, bình ổn thế cục. “Đây đều là chùi mông giúp Sử Bình Thanh quận Mậu. Phía hãn ta gây họa, bên chỗ ta lại giúp lo liệu.” Nhưng nếu là ông ta xử lý, sau này bàn về chiến công, tự nhiên công lao của Diêu Côn cũng to hơn. “Ta cũng đã tức báo cho Sử Bình Thanh rồi, để hãn ta vỗ yên Đông Lăng trước, đừng vào lúc này mà gây ra họa nữa. Binh lính của Đông Lăng quốc yếu ớt, nếu Nam Tần không động thủ, cam đoan bọn họ sẽ không dám khai chiến. Huống hồ chuyện này nhìn có vẻ giống Đông Lăng khích bác, muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi. Ta phải để tên Sử Bình Thanh kia nhìn rõ thế cục mới được.”

Long Đại nói: “Vậy đại nhân mau chóng chuẩn bị đi. Chuẩn bị lễ nghi và đội ngũ đón khách thật tốt, làm càng rầm rộ càng tốt, ngày mai đến tổng doanh trại đón Hoắc tiên sinh.”

Diêu Côn đáp được, rồi hai người bàn bạc thế này thế nọ, cuối cùng Long Đại cáo từ. Diêu Côn không dám chậm trễ, vội sai người gọi quận thừa, chủ bạ cùng huyện lệnh của các huyện xung quanh đến bàn bạc thêm.

Long Đại quay về lầu Tử Vân, không dám đợi lâu, tức tốc cho gọi các quan đến tra hỏi công vụ trong thành, cũng báo luôn chuyện Hoắc Minh Thiện vào thành Trung Lan, muốn lên kinh gặp hoàng thượng. Phải sắp xếp phòng ngự canh phòng tốt, còn cả an nguy của quận Mậu vẫn chênh vênh, cũng sẽ ảnh hưởng đến tuyến phòng ngự của quận Bình Nam bọn họ, rồi nếu Đông Lăng và Nam Tần mà liên thủ thì phải đối phó thế nào. Cũng không được chậm trễ báo hàm chỉ thị, mỗi kho binh cũng báo cáo tình hình

chuẩn bị, đồng thời đưa quân tình đến cho quan võ tướng ở các quận khác, để phòng ngừa vạn nhất.

Sau khi giao phó xong mọi chuyện, Long Đại bước ra khỏi công đường, đang chuẩn bị đi thì gặp được An Nhược Thần, chỉ thấy nàng đứng chờ ở ngoài công đường.

“Em nghe nói tướng quân về rồi. Nhưng lại nghe nói tướng quân vội vã rời đi, nên mới đứng đây chờ.”

Long Đại bật cười, thấy An Nhược Thần là lòng liền yên ổn lại, “Do có mấy việc cấp bách, vậy nàng có gì muốn nói với ta sao?”

An Nhược Thần khoan thai lấy ba phong thư ra: “Thư này là báo cáo công vụ, em đã điều chỉnh sắp xếp lại ít nhân thủ trong lầu. Thư này là chuyện riêng, viết rõ tình hình em với thái thú phu nhân bàn bạc hôn sự lo liệu chuẩn bị. Tướng quân yên tâm, tướng quân bận rộn quân vụ, trước mắt sẽ chưa nhanh chóng làm hôn lễ đâu. Huống hồ nếu hai ta có chuyện vui ở thành Trung Lan, vẫn cần có tam lễ lục súc. Dù sao cũng phải đợi đầu kinh thành đưa canh thiệp lập danh sách lễ nữa đã, tóm lại là cả một đồng chuyện, việc nào cũng tốn không ít thì giờ, tướng quân cứ yên tâm xử lý quân tình, canh kỹ biên giới.”

Mấy lời giải thích này sao nghe giống như thủ đoạn hăn dùng với Hoắc Minh Thiện thế, đầu tiên là tranh thủ thời gian, sau đó tìm cơ hội xoay chuyển. “An Nhược Thần cô nương.”

“Vâng, tướng quân.”

“Có còn nhớ chỉ có thể tiến không thể lùi không?”

“Nhớ chứ. Nên không phải là cố tình viết thư cho tướng quân để tướng quân biết cần làm gì và đã làm được gì rồi sao. Em làm việc, vô cùng cẩn thận đấy nhá.”

Long Đại nhìn phong thư thứ ba: “Còn thư này?”

“Phong thư này chính là tâm ý chỉ tiến không lùi.”

Long Đại nhướn cao mày, hai mắt sáng lên: “Thư tình sao?”

“Là một ít yêu cầu muốn nói với tướng quân.”

Long Đại: “...”

“Không phải tướng quân muốn về lại tổng doanh trại sao?”

Long Đại tức giận: “Muốn đuổi ta đi ư?”

“Em là đau lòng tướng quân bên ba vất vả, nhưng nếu khiến tướng quân chậm trễ chính sự thì không hay lắm. Những bức thư này, tướng quân về rồi từ từ hẵng đọc.”

Long Đại nhướn mày, tuy trong miệng nói đau lòng, nhưng không có chút hành động thực tế nào cả, “Nàng lại đây.” Hắn ra lệnh nói.

An Nhược Thần đi đến. Long Đại ôm nàng vào lòng, xoa đầu nàng rồi dạy bảo: “Muốn biểu hiện không nỡ thì lúc đưa tiễn nên là thế này.”

“Vâng.” An Nhược Thần cũng không phản bác, đưa tay ra ôm lấy hắn.

Ôm một lúc, Long Đại phải đi thật rồi. Muốn hôn nàng, nhưng lại băn khoăn xung quanh có nhiều vệ binh đang nhìn, nghĩ một lát lại thôi, chỉ nói: “Ta đi đây.”

“Vâng.” An Nhược Thần đi theo Long Đại đến chỗ chuồng ngựa, Long Đại lên ngựa, nàng cũng dắt Chiến Cỗ ra, trên lưng Chiến Cỗ đã lắp sẵn yên ngựa rồi.

Long Đại nhướn mày.

An Nhược Thần mím môi che giấu xấu hổ: “Muốn cưỡi ngựa dạo chơi, nếu không sẽ kỹ thuật sẽ lui mất. Đúng lúc em cũng muốn đến cổng thành đông.”

Long Đại trợn mắt nhìn nàng. An Nhược Thần giả vờ như không thấy, phóng người lên ngựa, nghiêm trang hỏi: “Tướng quân đi như thế nào, chúng ta có thuận đường không? Nếu thuận đường thì đi cùng nhau đi, còn có thể nói thêm mấy lời nữa đấy.”

Long Đại thúc vào bụng ngựa, giục ngựa đi đến cạnh Chiến Cổ, rồi quay đầu sang nhìn An Nhược Thần: “An Nhược Thần cô nương, sao càng lúc nàng càng vô lại thế?”

An Nhược Thần không phục: “Rõ ràng là dè dặt mà.”

Long Đại bật cười ha hả, cười đến mức khiến An Nhược Thần cũng không nhịn được mà cười ngốc theo. Rồi sau đó Long Đại cúi đầu xuống, hôn lên môi nàng: “An Nhược Thần cô nương, ta đúng là không dè dặt được. Sau này nàng phải tiếp tục duy trì cho tốt đấy.”

An Nhược Thần đỏ mặt nhìn chằm chằm đầu Chiến Cổ, căn bản không dám nhìn tình hình xung quanh. Bên tai lại nghe thấy Long Đại nói: “Rất thuận đường, đi thôi.”

An Nhược Thần bật cười, mặt tựa hoa đào, sóng mắt tựa nước, điên cuồng giục ngựa lên đường theo Long Đại. Một đường đến ngoài cổng thành đông, trên đường còn nói về hôn sự của muội muội với Long Đại, nhưng Long Đại không có vẻ ngạc nhiên, hoặc giả vốn không có hứng thú, chỉ đáp một tiếng rồi chuyển chủ đề. An Nhược Thần cảm thấy hân phòng nàng nói về chuyện hạ độc kia, nên nàng thức thời không nói ra ngay.

Lúc long Đại thúc ngựa đi ra xa, An Nhược Thần vẫn giậm chân tại chỗ, đứng dặt vào ven đường nhìn hân một hồi lâu. Long Đại cười một đoạn thì ngoái đầu lại, vẫn thấy nàng đứng yên không nhúc nhích. Trong lòng Long

Đại dấy lên ầm áp, sau đó dẫn các vệ binh mau chóng chạy về doanh trại. Một đường đi thẳng không quay đầu lại nữa, nhưng trong lòng lại nghĩ, An cô nương nhà hắc đúng là không nghe lời, luôn không làm việc theo trình tự lễ thường.

Long Đại quay về doanh trại, báo lại tin tốt về việc bàn bạc thỏa đáng cho Hoắc Minh Thiện, để ông ta yên tâm chờ ngày mai vào thành, thái thú sẽ dùng đại lễ sứ thần chào đón. Hai người lại nói chuyện thêm mấy câu. Sau đó Long Đại quay về trưởng của mình, lấy thư của An Nhược Thần ra đọc. Phong thư công vụ đầu tiên, viết là nàng đã điều động ít nhân thủ trong lâu, có người thuyền chuyển ra ngoài, lại sắp thêm người mới vào, để che giấu chuyện Lục đại nương vào lâu Tử Vân, đồng thời cũng nhân cơ hội tiếp xúc dò xét với những người môi giới trong thành. Còn nói nàng không tìm được người đưa tờ giấy kia, nhưng đã định được ba kẻ khả nghi, có hai người đã tìm được chỗ ở nhưng vẫn chưa phát hiện ra manh mối hữu dụng, còn một người khác từng xuất hiện ở tửu lâu Chiêu Phúc, hai lần đều bị ngắt đuôi, sau đó không thấy hành tung gì nữa. Trực giác của nàng cho biết người này đáng nghi nhất, nhưng người này chiều cao trung bình, mắt nhỏ dài, mặt tròn, khác hẳn tướng mạo của Mẫn công tử, nếu không có manh mối thì cũng không dám kết luận bừa. Ngoài ra nàng cần bạc, bố trí địa điểm chỗ ở liên lạc an toàn trong thành.

Long Đại đọc xong liền đốt thư đi. Hắc vẫn luôn biết An Nhược Thần nhất định có đội ngũ bí mật của mình, nàng không chủ động nói cho hắc chi tiết, mà hắc cũng không truy hỏi. Nàng học rất được, nhớ kỹ hết những lời dạy dỗ của hắc và Tạ Cương. Dù Tạ Cương không có mặt ở đây, nàng vẫn có thể bình tĩnh thiết lập mỗi một người một chốt trong lâu, nghiêm túc đảm đương trọng trách một mình.

Long Đại đọc lá thư thứ hai, đúng là mấy chuyện vụn vặt về hôn sự, còn một danh sách giao cho hắc để hắc làm. Long Đại chép ra một bản, sai

người giao cho dịch binh quay về Long phủ ở kinh thành đưa cho nhị đệ hần là Long Dực.

Lá thư thứ ba, Long Đại rất mong đợi, “tâm ý chỉ tiến không lùi” mà, không phải là tỏ tình thì còn là gì.

Mở ra đọc xem, chân mày Long Đại nhướn cao, quả nhiên không thể dùng suy nghĩ bình thường để nhìn nhận An Nhược Thần cô nương nhà hần được. Trong thư dặn hần phải để ý quân vụ hơn, làm tốt chức vụ vị hôn phu, ví dụ như viết thư hay chuyển lời thì đều phải nói là nhớ nàng này nọ. Mà trọng điểm là ở phía sau, hỏi bổng lộc của hần bao nhiêu, nghe ngóng mật thám cần tiền bạc, nhưng nếu nàng lấy ở trưởng phòng thì sẽ rước đến nghi ngờ, nên nàng hy vọng Long Đại lấy lý do nhiều sính lễ mà đưa cho nàng một ít, hoặc bổng lộc gì đó đưa nàng lo liệu, nếu hần không có tiền riêng bên cạnh thì còn cách gì để giải quyết nguy cơ nàng thiếu tiền chứ.

Cơ giận của Long Đại bay đi hoàn toàn.

Chỉ tiến không lùi! Trái lại nàng rất dám tiến công đấy, tiền tiền tiền! Còn không biết xấu hổ nói mình dè dặt chứ.

Long Đại cầm thư, bật cười ha hả, sao cô nương này có thể khiến hần vui thế được kia chứ, đúng là quá vui mừng. Vui đến độ rất muốn bắt nàng chép một trăm lần câu “ta thích Long Đăng đại tướng quân” rồi đưa đến trong trưởng của hần.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Diêu Côn và các quan viên nhanh chóng bàn bạc chuyện Hoắc Minh Thiện lên kinh. Tất cả mọi người đều cảm thấy nếu chuyện này thành công, như thế đấy sẽ là phương pháp tốt để kéo dài thời gian giải quyết tình trạng khai chiến. Có điều mỗi tình tiết trong đó, mọi người đều có suy nghĩ riêng.

Quận thừa Hạ Chu vừa từ quận Mậu về, hẳn dẫn người ở bên kia và người của nha môn thái thú cùng truy vấn manh mối sứ thần Đông Lăng Nam Tần bị giết, sau đó lại tham gia xử lý, nên có hiểu biết nhất định với tình hình bên ấy. Hẳn đề nghị không chỉ gửi hàm báo cho thái thú Sử Bình Thanh của quận Mậu, mà nên yêu cầu quận Mậu cũng phải phái sứ thần, cùng sứ thần quận Bình Nam lên đường.

“Theo lý mà nói, Hoắc tiên sinh kia có thủ dụ của hoàng đế Nam Tần, đại diện cho ý của đế quân, tình hình khẩn cấp, chúng ta không thể đợi đến khi hoàng thượng gặp Hoắc tiên sinh, lúc đó mới quyết định có nên để sứ thần thăm đáp lễ hay không được. Bên phía ta cũng chỉ có quan viên cấp quận mới có thể cho đi làm thuyết khách được, có điều không ai hợp cả, như thế sẽ không hợp lễ. Huống hồ trong chuyện này, cả sứ thần Nam Tần và Đông Lăng đều bị giết ở quận Mậu, đến nay vẫn chưa tìm ra tung tích của hung thủ, ngay cả hướng đều tra cũng không có manh mối, những kẻ đó cứ như từ trên trời hạ xuống, giết người xong thì đồng loạt biến mất, nay Sử thái thú như kiến trên chảo nóng, dù muốn tìm người làm đệm lót lưng cũng không biết phải như thế nào. Chuyện này liên đới quá rộng, hạ quan thấy, Sử thái thú đã mất hết ý chí rồi, dù sao cũng không thể gạt sự việc ra được, bên ngoài có Đông Lăng chiếm lý hùng hổ dọa người, bên trong có hoàng thượng nhất định sẽ trách tội hẳn, chức quan khó giữ lại được. Trong

lòng đã nảy sinh ý nghĩ mặc cảm tự ti vì vô dụng rồi, giờ hắn chỉ hận không thể dứt khoát đánh một trận, dời trọng điểm đi, nếu lập được chiến công thì coi như đem công bù qua, như thế hắn mới có thể thoát thân khỏi vũng bùn.”

Diêu Côn nghe lời ấy của Hạ Chu, đột nhiên giận dữ: “Đã nhiều năm như vậy rồi mà sao Sử Bình Thanh kia vẫn không có chút nào tiến bộ? Thoái thác mọi chuyện, chuyện xấu là của người khác, còn lại chỗ tốt đều bị hắn chiếm hết. Muốn khai chiến ư, liệu hắn sẽ xung phong xông trận sao? Người chết là anh em người nhà của hắn hay chính hắn đây? Mấy năm nay quận Mậu của hắn đã chẳng ra gì rồi, lúc này còn muốn cướp công lao, đã gây ra tai họa lại còn muốn khai chiến để thoát thân. Đúng là đồ phế vật ngu xuẩn.”

“Đại nhân.” Tiền Thế Tân ôn hòa khuyên giải, tránh để Diêu Côn nổi giận mà lỡ lời.

Diêu Côn khựng lại, rồi hỏi Hạ Chu: “Người có thể nghe ngóng được những việc đó, vậy có biết trong tấu chương hắn báo lên kinh thành nói gì không?”

Hạ Chu lộ vẻ khó xử: “Đúng như đại nhân dự đoán, dĩ nhiên Sử thái thú đẩy chuyện này sang Bình Nam chúng ta, nói là đại nhân cứ cương quyết phong tỏa trao đổi tại biên giới và giao thông qua lại với Nam Tần, nhưng Nam Tần vẫn muốn nghị hòa, thế nên mới phải mượn đường Đông Lăng vào Đại Tiêu ta cầu gặp mặt. Giặc phỉ trong quận Bình Nam ngang ngược, mật thám vẫn đợi điều tra, nhưng vì đại nhân không xử lý đám thổ phỉ này sạch sẽ, giữ lại dư đảng, cũng không biết sẽ còn làm những gì nữa. Mà trong án mạng của sứ thần tại quận Mậu, hung thủ biến mất không thấy bóng dáng tăm tích, không biết liệu có phải là trốn về quận Bình Nam hay không. Trước mắt vẫn đang dốc toàn lực tra xét.”

Diêu Côn tức đến độ đập bàn. Ông ta nhận được công hàm của quận Mậu, hy vọng rằng quận Bình Nam sẽ tra xét xử lý rõ ràng chuyện thổ phi mật thám trong quận, khi ấy ông đã nghĩ, quận Mậu tra ra manh mối rồi thì có khả năng sẽ bắt kịp Bình Nam ông ta, đến một chút xiu mặt mũi cũng chẳng có, thế mà nhắm hai mắt phát liên chỉ về Bình Nam, có khác gì lẩn hiếp người quá đáng không? Quả nhiên giờ đây không khác gì ông ta đã đoán, Sử Bình Thanh này lại dám hất chậu nước bẩn vào quận Bình Nam của ông ta. Người người đều mong hòa bình yên ổn, nhưng con người này lại đây một bụng xấu, giải quyết không nổi chuyện, lại còn không che giấu được cái vô năng thất đức của mình, còn muốn lấy chiến tranh, lấy máu và nước mắt của bách tính bình thường để thoát thân.

Đúng là vô sỉ hết sức!

Hạ Chu biết suy nghĩ của Diêu Côn, bèn nói: “Nay bên quận Mậu cũng đang gấp rút điều binh đến biên giới gây áp lực, nhưng tình cảnh này khiến Đông Lăng thấy, chẳng khác gì kiểm cớ cả. Lúc hạ quan ở thành Thông, ngày nào cũng thấy văn thư của Đông Lăng được gửi đến quận phủ. Nếu Sử thái thú không gánh nổi, làm ra mấy chuyện hồ đồ hay nói những lời không khéo với Đông Lăng Nam Tần, cộng thêm Đông Lăng thổi gió, tất Nam Tần sẽ điều binh qua sông, cuối cùng lại là Bình Nam chúng ta gặp xui xẻo. Nếu đại nhân muốn phái sứ thần trấn an Nam Tần, thì cũng phải trấn an luôn cả Sử thái thú, ngoài việc báo cho hắn biết chuyện Hoắc tiên sinh lên kinh, đồng thời phải kéo hắn vào trong chuyện này, để quận Mậu bọn họ cũng phái sứ thần, cùng với người của chúng ta đến Nam Tần. Tạm thời không cần quan tâm manh mối có có rõ ràng hay không, tóm lại người phải đi, thành ý phải đến. Một khi cử sứ thần đi, Sử thái thú cũng không dám làm bậy quá trớn, dù sao cũng phải đợi mọi chuyện lắng xuống, khi ấy mới có lý do để đối đáp khi Đông Lăng chất vấn.”

Tiền Thế Tân nói: “Hạ đại nhân nói có lý. Đại nhân ra mặt thu dọn tàn cuộc cho quận Mậu, phải đảm bảo rằng trong thời gian này không có thêm

họa nữa. Đầu tiên cứ lấy đại lễ đón Hoắc tiên sinh đã, tôn sùng là thượng sách. Chọn lựa sứ thần, rồi sau này trò chuyện với nhau thế nào, cũng phải bàn bạc tỉ mỉ với Hoắc tiên sinh, điều này nhất định sẽ khiến Hoắc tiên sinh cảm thấy Đại Tiêu ta kính trọng ngài ấy. Lại để ngài ấy viết một phong thư, để sứ thần chúng ta đưa đến Nam Tần, từ đó mới có thể đề đạt ý muốn được. Dù sao mấy vị đại nhân ở biên quận Nam Tần cũng sẽ nể mặt Hoắc tiên sinh. Trình tin tức này lên hoàng đế Nam Tần, như thế tình hình biên cảnh nhất định có thể hòa hoãn.”

Diêu Côn cảm thấy mọi người ai nói cũng có lý, thế là cử Hạ Chu lại đến thành Thông quận Mậu một chuyến, mau chóng báo lại chuyện này với Sử Bình Thanh, để hắn ta gấp rút chọn ra sứ thần, đưa đến thành Trung Lan xuất phát cùng. “Cũng không biết Sử Bình Thanh kia có chủ ý gì, đi đi về về cũng mất thì giờ lắm rồi. Ta phải báo với Long tướng quân một tiếng, mấy ngày nữa đợi Sử Bình Thanh chọn sứ thần xong thì sẽ đón Hoắc tiên sinh vào Trung Lan. Như thế chúng ta cũng có thời gian chuẩn bị lễ nghĩa chu toàn.”

“Điều này...” Tiền Thế Tân muốn nói lại thôi.

Diêu Côn vội hỏi: “Tiền đại nhân có ý gì?”

Tiền Thế Tân mới nói: “Đại nhân, điều kiện ở doanh trại khá tệ, ăn uống ngủ nghỉ đều bất tiện, làm sao thoải mái bằng trong thành Trung Lan được. Hoắc tiên sinh đã lớn tuổi, ở đó lâu ngày nào thì chính là chịu khổ ngày ấy. Long tướng quân quay về doanh trại nhất định sẽ nói với Hoắc tiên sinh là thái thú đại nhân sẽ dùng đại lễ đón ngài ấy vào Trung Lan, kết quả lại bị trì hoãn, trì hoãn đến lúc nào thì chưa biết, ngộ nhờ bên Sử thái thú lo ngại mà chọn sứ thần chậm chạp, như thế biết khi nào chúng ta mới đi đón Hoắc tiên sinh đây? Đến lúc đó Hoắc tiên sinh hỏi nguyên do vì sao lại trì hoãn, chẳng lẽ chúng ta lại nói là đang đợi quận Mậu cùng chịu trách nhiệm sao? Điều đó sẽ khiến Hoắc tiên sinh thấy thế nào đây?”

Điều Côn trầm tư một lúc, cũng cảm thấy có lý. Thế là quyết định nhanh chóng chuẩn bị cỗ kiệu văn thư trang trí cổng thành lầu vũ để chào đón sứ thần, sắp xếp bách tính nghênh đón nha sai canh phòng, thông báo đến lầu Tử Vân, lại bố trí phòng cho khách ở trong phủ thái thú, gia tăng hộ vệ tuần tra trực trạm. Các quan viên phân công lĩnh mệnh, lúc này cũng cấp tốc hành động.

An Nhược Thần trông thấy công văn báo hàm ở chỗ Chu trưởng sử, biết được ngày mai trong thành sẽ có chuyện lớn. Nàng và Lục đại nương tỉ mỉ bàn bạc, nếu mật thám vẫn còn ở trong thành, vậy nhất định sẽ coi trọng chuyện này, quan phủ quân binh dàn trận chờ đợi, nhất định mật thám biết rõ trong lòng, tai mắt trong thành của các nàng cũng không thể xem thường được, có lẽ lần này sẽ là cơ hội.

Lục đại nương thông minh, mượn lý do sứ thần đến lầu Tử Vân phải trang trí để ra ngoài mua đồ. Bà viết sẵn mấy tờ khai, dẫn theo vài a hoàn đi theo, a hoàn này làm cái này, a hoàn kia mua cái đó, tách mọi người ra hết, sau đó bà lặng lẽ liên lạc với cơ sở ngầm.

An Nhược Thần không ra khỏi phủ, nàng viết bài thiệp, sai người đưa đến Tiết phủ, định qua hai ngày nữa đợi chuyện Hoắc Minh Thiện vào thành đâu ra đấy, nàng sẽ đến cửa viếng thăm. Có điều chẳng ngờ là, vào tối muộn, không đợi Tiết phủ gửi thiệp về mà Tiết phu nhân đã ngồi kiệu trực tiếp đến thẳng lầu Tử Vân.

An Nhược Thần còn mãi nghĩ ngợi liên hệ giữa chuyện Hoắc Minh Thiện vào thành và hoạt động mật thám, thì nghe vệ binh báo lại Tiết phu nhân cầu kiến, quả đúng là kinh ngạc, không ngờ Tiết lại lại vội vã như thế.

Tiết phu nhân có vẻ ngoài ba mươi, mi thanh mục tú, nhu mì lễ độ, rất có phong thái đoan trang. An Nhược Thần lễ phép chu toàn chào hỏi bà. Tiết phu nhân kia cũng khách khí một phen trước, sau đó nói trong nhà bận rộn

nên sơ suất, không thăm viếng tướng quân, chưa làm trọn phép tắc, là Tiết gia bọn họ không đúng.

An Nhược Thần cười bảo phu nhân khách khí quá rồi. Thật ra trong lòng nàng biết, hồi trước các nhà muốn nịnh nọt lấy lòng tướng quân, thường nhờ nữ quyến hoặc quản sự như nàng để qua lại biếu quà đưa thiệp, Tiết phu nhân và nữ quyến các nhà có qua lại với nhau, nhất định là biết được. Có điều Tiết gia và An gia không hợp nhau, đương nhiên không muốn dây vào nàng. Hơn nữa nàng nghe nói Tiết lão gia nho nhã nhưng rất kiên quyết, chướng mắt nhất là nhìn mấy thương nhân làm ăn khom lưng uốn gối bợ đỡ quan lại, đó cũng là nguyên nhân khiến ông ấy không thích An Chi Phủ và Tiền Bùi. Long đại đã qua An gia nàng ăn mấy bữa, rồi hình như Tông Trạch Thanh cũng có giao tình không tệ với An gia, với Tiết lão gia mà nói, nên tránh xa mới thỏa đáng.

An Nhược Thần không biến sắc, quan sát nét mặt của Tiết phu nhân. Thăm nghĩ vợ chồng Tiết gia đúng là coi con như mạng, giờ đây vì lời của cao tăng, vì để xung hỉ cho con trai, cũng phải xuống nước mà đến An gia cầu hôn, dù bị từ chối cũng không từ bỏ, sẵn lòng đến xã giao với nàng.

Sau mấy câu khách sáo, Tiết phu nhân vội vào chuyện chính, hỏi An Nhược Thần có biết việc Tiết gia bọn họ đến An phủ cầu hôn không?

“Có nghe nói. Ta định đến viếng thăm phu nhân, cũng là vì muốn bàn bạc chuyện này với phu nhân đây.” An Nhược Thần nói.

Tiết phu nhân mừng ra mặt, vội nói: “Không biết bên phía An lão gia có ý gì không? Chỉ cần hôn sự có thể thành, mọi chuyện sẽ dễ thương lượng hơn.”

An Nhược Thần bật cười: “Cha ta có lời thì cũng sẽ không để ta chuyển lời đâu. Ông ấy không nhờ bà mối đến tìm phu nhân bàn chuyện, thì nghĩa là vẫn chưa thay đổi ý đâu.”

Nhất thời Tiết phu nhân lộ vẻ thất vọng.

An Nhược Thần nói: “Ta tìm phu nhân, chính là muốn hỏi về việc này. Bản thân ta lại thấy cuộc hôn nhân này không tệ, cha ta có bản khoản và tính toán của riêng ông, những chuyện kia đối với ta mà nói không quan trọng, chỉ cần nhị muội ta tình nguyện, ta bằng lòng lo liệu tất cả.”

Tiết phu nhân lấy lại tinh thần, vội nói: “Hôm đó ta đến An phủ nhưng không gặp được nhị cô nương. An lão gia cự tuyệt quá cương quyết, nhưng nhà ta thành tâm muốn kết thân, nếu đại cô nương có thể giúp, nhất định Tiết gia ta sẽ có hậu tạ.”

An Nhược Thần cười bảo: “Hậu tạ thì không cần lắm, chuyện này là như thế nào, xin Tiết phu nhân nói rõ. Dù sao Tiết lão gia cũng coi thường con buôn như cha ta, đột nhiên nhắc đến hôn sự, ta cũng khá là nghi ngờ. Ta hỏi rõ nguyên nhân, rồi mới nói lại với nhị muội được. Có đồng ý hay không, thì phải xem ý của muội ấy đã.”

Tiết phu nhân nghe xong, cũng không để ý An Nhược Thần đã rời An phủ, chỉ lo có cách nào thúc đẩy hôn sự này hay không, nếu có cơ hội thì cứ bắt lấy. Thế là tỉ mỉ nói rõ.

Con trai bà Tiết Tự Nhiên từ nhỏ đã ốm yếu, lúc mười tuổi lâm bệnh nặng một trận, về sau cơ thể cứ suy yếu, mấy năm nay đã tìm lương y rất nhiều lần, nhưng bệnh tình không khá lên chút nào. Bà thường đến Bảo Ninh tự bái phật cầu thần, cầu phúc cho con trai. Khoảng một tháng trước, bà lại nhắc đến tình hình của con trai với Tịnh Từ đại sư – trụ trì của Bảo Ninh tự, đại phu nói sợ là Tiết Tự Nhiên không tốt rồi, cũng chỉ có thể kéo dài như vậy, không biến thành ác tính là đã tốt rồi, điều dưỡng thích hợp, nhiều nhất có thể sống thêm được mười năm. Tiết phu nhân vô cùng lo lắng, nói đến đoạn đau lòng thì lại rơi lệ. Tịnh Từ đại sư bèn nói, nếu quả thật không còn cách gì thì thử lấy duyên trợ vận, xung hỉ phù mệnh xem sao.

Thế là Tiết phu nhân đem bát tự của Tiết Tự Nhiên cho Tịnh Từ đại sư, đại sư xem mệnh cho Tiết Tự Nhiên, viết mấy sinh thần bát tự xứng đôi rồi để Tiết phu nhân đi tìm thử. Trong vòng ba tháng, nếu tìm được cô nương có bát tự thích hợp thì hãy kết lương duyên, nói không chừng có lẽ sẽ có ích.

Sau khi Tiết phu nhân lấy được bát tự, bèn lập tức tìm bà mối khắp thành để tìm cô nương có bát tự thích hợp. Nên những cô nương đến tuổi có thể gả đi, đều sẽ có bà mối đến nghe ngóng tình hình hôn nhân, nên trong tay bọn họ cầm không ít bát tự.

Vậy là sau khi cẩn thận nghe ngóng nhiều lần, đúng là đã tìm ra ba cô nương có bát tự khớp nhau. Có điều một trong số đó đã xuất giá, một cô nương khác đã định thân sẵn, cũng sắp đến ngày cưới gả rồi. Hơn nữa nhà gái nhà trai đều là thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt, hai nhà cũng là tri giao, không thể hủy hôn được. Người còn dư lại đó, chính là An Nhược Hi nhị cô nương của An gia.

Tiết phu nhân nói, đối với chuyện kết thân với An gia, đúng như An Nhược Thần bảo, lão gia nhà bà là Tiết Thư Ân thật sự không muốn. Do dự thôi cũng đã mất thì giờ, mắt thấy sắp một tháng trôi qua, Tịnh Từ đại sư lại nói chỉ trong kỳ hạn ba tháng, thời gian không còn nhiều, cộng thêm giữa đó còn phải nói chuyện rồi chuẩn bị lễ vật này nọ, e rằng kéo dài nữa sẽ không kịp. Bà cố sức thuyết phục, cuối cùng lão gia cũng gật đầu.

Vậy là bà chuẩn bị hậu lễ xong xuôi, dẫn theo bà mối đến An gia cầu hôn. Bà biết nhất định An gia cũng sẽ nghi ngờ, thế nên không dám giấu diếm, cũng không phải là ác ý lừa cưới gì, chỉ nói lại những điều Tịnh Từ đại sư đã nói, nếu đã là lương duyên trời sinh một đôi, thì hy vọng An gia sẽ không chê con bà ốm yếu. Đợi đến khi An Nhược Hi vào cửa, nhất định bà sẽ đối đãi với nàng như nữ nhi ruột thịt vậy. Nếu có điều kiện hay sinh lễ gì đó, cũng tùy An gia mở miệng, mọi sự đều có thể bàn bạc tốt.

Lời đã nói đến mức đó rồi, nhưng An Chi Phủ lại rất kiên quyết cự tuyệt, mà lời lẽ cũng rất khó nghe.

Sau khi về phủ, Tiết phu nhân lại nói chuyện này với Tiết lão gia, không thuật lại những lời khó nghe đó, chỉ muốn cầu xin Tiết lão gia ra mặt. Tuy Tiết Thư Ân không vui, nhưng vẫn đến mời An Chi Phủ, hẹn ông ta cùng ăn cơm gặp mặt. Nhưng An Chi Phủ cũng từ chối nốt.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Tiết phu nhân không nói mấy ngày qua mình đã gấp gáp để bà mỗi nhanh chóng tìm cô nương thích hợp, dù là người ở ngoài quận cũng được. Nhưng vẫn chưa nhận được tin tốt. Trái lại hôm nay nhận được thiệp của An Nhược Thần, chợt thấy vui mừng khôn xiết. Tiết phu nhân từng nghe bà mỗi nói đại tiểu thư An gia rất to gan, ngày trước cũng tích cực vì bản thân mà chuẩn bị hôn sự, chẳng qua do có An lão gia ở đó, nên cuối cùng lại định hôn với Tiền lão gia ở huyện Phúc An.

Bà mỗi luyện thuyên một hồi, nói là người tính không bằng trời tính, chỉ e không ngờ cuối cùng An lão gia lại phá đám, đại tiểu thư An gia cả gan dám nghĩ dám làm, đào hôn rời nhà cũng chẳng sao, lại còn dám đi đánh trống báo quan, kinh động đến thái thú và Long đại tướng quân, quả thực đã giúp nàng thoát hôn, lại còn rời khỏi hộ tịch An gia, tự nhiên ngồi ngang hàng với cha ruột của nàng. Nhưng người ta cũng có bản lĩnh thật, vào được phủ tướng quân, không chỉ lên làm quản sự mà còn phá được án mật thám ở tửu lâu Chiêu Phúc, cứu lấy Lưu phu nhân bị ngược đãi vô cùng thâm hảm. Giờ đây còn lợi hại hơn, mê hoặc Long đại tướng quân, cuối cùng một phát lên cao, sắp làm phu nhân tướng quân rồi.

Bà mỗi mặt mày hơn kể kể chuyện, bảo rằng chuyện này rất chính xác, thời gian này đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ rồi, hơn nữa còn do thái thú phu nhân lo liệu giúp, đã tìm ba bà mỗi bàn chi tiết hôn sự rồi. Đây chính là tin lớn vang động khắp thành, thậm chí là toàn quận, còn khiếp sợ hơn cả vụ án mật thám tửu lâu Chiêu Phúc. Người nào người nấy đều đang đồn rằng, nhất định là An đại cô nương có ba đầu sáu tay, bản lĩnh phi thường.

Đương nhiên Tiết phu nhân biết rõ bà mỗi đang nói quá lên, nhưng chắc chắn việc An Nhược Thần miễn tiếp có bản lĩnh như thế là thật. Nên khi nhận được bái thiếp này, bà lập tức đích thân đến thăm viếng. Không đợi kịp cái gì mà phải mấy ngày nữa mới là lúc thuận lợi. Tiết gia bọn họ và An đại cô nương chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc, đột nhiên truyền tin với nhau, vậy tám phần là có liên quan đến hôn sự giữa bọn họ và An gia. Chỉ là không biết trong lòng An Nhược Thần đang tính toán điều gì. Bất kể là xấu hay tốt, cứ đến nghe trước xem sao đã, nếu có thể giúp họ thì dĩ nhiên không thể tốt hơn được nữa rồi. Giờ đây nghe ý, quả thật An Nhược Thần đang có ý đó, bất kể là gì, Tiết phu nhân đem chuyện nói hết từ đầu đến cuối.

“Đại cô nương à, tình hình là như thế. Tiết gia bọn ta làm việc luôn quang minh lỗi lạc, kết thân là chuyện cả đời, tự nhà ta biết nặng nhẹ. Con trai ta yếu ớt, ta cũng không dám giấu diếm, như đã nói rồi đấy, chuyện này cũng sẽ không giấu được, thà để người khác xuyên tạc nói bậy nói bạ, chẳng bằng tự ta nói thật. Chân tâm của Tiết gia ta là thật, nhất định sẽ đối tốt với con dâu.” Tiết phu nhân nói như thế.

An Nhược Thần hỏi: “Việc ta rời nhà thế nào, vào lầu Tử Vân ra sao, phu nhân có từng nghe nói không?”

Tiết phu nhân lúng túng, bà thoáng gật đầu.

“Tại sao trước kia ta lại đính hôn với Tiền lão gia, chắc hẳn phu nhân cũng biết. Tiếng tăm của cha ta chính là như vậy. Ông ấy từ chối kết thân với lệnh công tử, cũng vì nguyên nhân ấy.”

“Tiền lão gia?” Thời gian này Tiết phu nhân vì hôn sự của con trai mà nói đến rách miệng đi gãy cả chân, về nguyên nhân bị cự tuyệt đó, dĩ nhiên bà cũng có bàn bạc trao đổi với Tiết lão gia, rồi còn nghe ngóng chuyện trên phố. Tiết Thư Ân lão gia nhà bà khinh thường bắt tay với Tiền Bội, chưa bao giờ nể mặt lão ta một lần. Tiền Bội bất mãn cũng không phải ngày

một ngày hai. Chẳng lẽ An Chi Phủ không những bản thân không muốn kết thân, mà còn bản khoả sắc mặt Tiền Bùi ư?

Con người Tiền Bùi đó, nghe nói lúc còn trẻ rất có thành tựu, nên mới có quan hệ rộng đến vậy, cũng dạy được học sinh có tài. Có điều có lẽ do cuộc sống quá mức thuận lợi, lại còn ở mảnh đất nơi biên giới này, núi cao hoang đế xa, trái phải đều là người quen có thể bảo vệ lão, nên càng lúc lão càng ngông cuồng, ngứa mắt nhất là có người không thuận theo lão, còn thích hoang dân, đã làm ra nhiều chuyện đòi bại, phá hủy danh tiếng tốt đẹp từ trước đến nay. Tuổi càng lớn thì lại càng không chút kiêng kỵ. Tiết phu nhân thở dài, nghị hôn với An Chi Phủ cũng không sao, nhưng nếu phải đến cầu Tiền Bùi kia, chỉ e lão gia nhà nàng có chết cũng không chịu.

“Vâng, đúng là Tiền lão gia.” An Nhược Thần gật đầu, “Không dám giấu gì phu nhân, lúc trước ta từ hôn trốn nhà đã khiến cả Tiền lão gia và cha ghi hận với ta rồi. Cha ta là người thấy lợi thì vui, dù là cửa hàng ngọc thạch hay làm ăn mua bán, tóm lại đều không dám đắc tội với Tiền lão gia. Tiền lão gia từng nhắc đến việc giới thiệu cửa hôn cho nhị muội ta, nên cha ta mới chờ Tiền lão gia, không dám đồng ý lời cầu hôn của nhà khác.”

Tiết phu nhân cau mày: “Nghĩa là phải nhờ Tiền lão gia đến bàn bạc chuyện này thì mới tiến hành được sao?”

“Trái lại chưa chắc.”

Tiết phu nhân thở phào, vội nói: “Xin đại cô nương chỉ bảo.”

“Phu nhân không cần phải nhắc lại chuyện này với cha ta, cũng không cần đi tìm Tiền Bùi. Nếu không sẽ bị bọn họ nắm trong tay đấy. Cha ta thì coi như thôi đi, nhưng con người Tiền Bùi ấy, một khi lão nắm được điểm yếu thì rất nguy hiểm.”

“Nhưng nếu không cầu hôn thì làm sao thành được?”

“Để ta đi, như thế sẽ hiệu quả hơn là phu nhân tìm bà mối.”

Tiết phu nhân ngẩng người, nhưng không phải An đại cô nương này có xích mích với An gia sao, chẳng lẽ nàng ý mình là phu nhân tướng quân tương lai, cảm thấy có thể dùng quyền để đàn áp An gia sao? Tiết phu nhân định thần lại, không hỏi An Nhược Thần lo liệu ra sao, mà chỉ hỏi: “Cô nương muốn điều gì?”

An Nhược Thần bật cười, tuy Tiết phu nhân này muốn cứu con đến sốt cả ruột, nhưng xem ra cũng không phải hồ đồ, cẩn thận đề phòng nàng lợi dụng Tiết gia. “Phu nhân yên tâm, ta không có yêu cầu quá đáng nào cả. Ta từng nếm khổ vì cha và Tiền Bùi, nay ta đã trốn ra được, điều này phu nhân cũng biết đấy. Có điều phu nhân lại chưa biết, ta từng thấy tiểu muội muội mình vì sợ roi của Tiền Bùi và cha mà sợ hãi run bắn khóc toáng lên. Tiểu muội muội mất tích khó hiểu đến nay vẫn chưa rõ sống chết, giờ đây đến lượt nhị muội ta, làm sao ta nhẫn tâm nỡ để cuộc sống sau này của muội ấy bị lão già ác độc Tiền Bùi khống chế chứ.”

Tiết phu nhân nghe những lời này, không khỏi lộ vẻ xúc động.

“Quả thực Tiết công tử bệnh tật ốm yếu cũng không phải là lương duyên môn đăng hộ đối, lý do xung hỉ này đúng là làm cho nhị muội ta bức mình.”

Tiết phu nhân mở miệng tính giải thích, nhưng An Nhược Thần không cho bà cơ hội, nàng nói tiếp: “Nhưng phu nhân thẳng thắn nói thật, cũng không lừa dối gì, ta tin tấm lòng thành của phu nhân.”

Tiết phu nhân thở phào nhẹ nhõm.

An Nhược Thần lại nói: “Ta cũng biết, Tiết phu nhân thẳng thắn như vậy cũng do bị ép buộc, vì xưa nay Tiết lão gia và cha ta không qua lại với nhau, ngay đến cả xã giao cũng ít khi đụng mặt, Tiết lão gia tự có kiên

quyết chính trực riêng, không phải là người chung đường với cha ta. Đột nhiên đi cầu hôn như thế, theo lý mà nói thì rất không hợp.”

Tiết phu nhân không có cách nào phản bác lại lời này được, nếu là cô nương nhà người khác, đương nhiên bà sẽ không nói chuyện cao tăng đoán mệnh rồi. Chuyện xung hỉ này, đúng là đã khiến cô nương nhà người ta chịu oan ức rồi. Tuy bà đã nói giảm nói tránh đi, cái gì mà cao tăng phê bát tự, ông trời tác hợp, thực chất ai cũng biết là có chuyện gì xảy ra rồi.

“Có điều cũng vì Tiết lão gia coi thường cha ta, lại khinh thường làm bạn với Tiền Bùi, nên ta cảm thấy hôn sự này có thể thành.” An Nhược Thần dừng lại, rồi nhìn Tiết phu nhân, “Phu nhân phải cam đoan sẽ đối xử tốt với muội muội ta.”

“Đương nhiên, đương nhiên rồi.” Tiết phu nhân thấy có hy vọng thì luôn miệng nói: “Đại cô nương yên tâm, Tiết gia ta luôn rộng lượng với người khác, cô nương cứ đi hỏi thăm là biết ngay. Ngay cả người ở a hoàn, chúng ta cũng không trách móc nặng nề, huống hồ lệnh muội và con trai ta có bát tự xứng đôi, là quý nhân của con ta, nàng gả đến rồi, nhất định ta sẽ nâng niu trong tay.”

“Còn một chuyện nữa, nếu hôn sự này thành, mong Tiết lão gia và phu nhân chớ để An gia chiếm hời, đừng bị An gia và Tiền Bùi gây khó dễ.”

Tiết phu nhân ngẩn người, nói: “Thông gia qua lại lẽ đương nhiên phải có, còn những chuyện khác từ trước đến nay lão gia nhà ta đều khinh thường không làm, sẽ không bị điều khiển đâu. Còn nữa, Tiền lão gia kia lại chẳng có quan hệ gì với nhà ta cả. Nhân vật có bắc sào cũng không thấu này, nếu đã không quen biết thì cũng sẽ không đụng nhau.”

An Nhược Thần mỉm cười, cảm thấy Tiết phu nhân này đúng là người thông minh biết nói chuyện.

Tiết phu nhân thấy An Nhượng Thần cười thì vội hỏi: “Đại cô nương cảm thấy hôn sự này nên làm thế nào?”

An Nhượng Thần nói: “Ta muốn để nhị muội gặp Tiết công tử trước đã, dù sao sau này có thể phải thủ tiết khi còn trẻ, để muội ấy gặp một lần, chắc chắn tâm ý đã.”

Tiết phu nhân rất không thích mấy lời như thủ tiết khi còn trẻ này, An Nhượng Thần lại còn có ý để nhị muội nàng đi nhìn xem con trai nhà mình, đúng là coi thường quá rồi. Nhưng Tiết phu nhân vẫn nhẫn nhịn, không phản bác gì, chỉ lần nữa đảm bảo nhất định Tiết phủ sẽ không bạc đãi con dâu nhà mình.

An Nhượng Thần nói: “Vậy cứ để Tiết công tử gặp nhị muội ta đi. Từ nhỏ nhị muội ta ở nhà luôn được cưng chiều nên cũng có chút ương bướng, nếu công tử không chê, vậy hôn sự này có thể bàn rồi. Nếu không lẽ nhị muội ta gả qua, hai vợ chồng nảy sinh oán giận, tranh chấp cãi nhau, thế cũng không giúp ích được gì cho Tiết công tử đường bệnh cả.”

Tiết phu nhân nghĩ ngợi một hồi rồi mới đồng ý. Hai người nói chuyện với nhau thêm một lúc nữa, rồi Tiết phu nhân vội vã về phủ bàn bạc.

Ngày hôm sau, hai mươi tám tháng một, trời cao gió mát, trời xanh mây trắng, thời tiết vô cùng đẹp. Thành Trung Lan được trang hoàng đổi mới hoàn toàn, thảm đỏ trải từ một dặm bên ngoài cổng thành Đông vào tận trong thành, dọc đường có cọc lụa chỉ dẫn, cờ đón khách tung bay trong gió.

Từ sáng sớm, thái thú Diêu Côn tự mình dẫn đội xe đón khách đến tổng doanh trại, dùng đại lễ tiếp khách quý sứ thần để đón Hoắc Minh Thiện. Tướng Tòng dẫn hai trăm kỵ binh, đi trước bảo vệ đoàn xe từ thành Trung Lan, lại hộ tống đoàn sứ thần từ doanh trại quay về, một đường đưa đến phủ thái thú, sau đó một trăm vệ binh ở lại trong phủ, cùng nha sai được

Diêu Côn sắp xếp luân phiên túc trực trong phủ thái thú, bảo vệ sự an toàn của Hoắc Minh Thiện.

Diêu Côn đến doanh trại, gặp được Long Đại, khi ấy mới có cơ hội nói rõ đối sách hôm qua ông ta đã bàn bạc cùng chúng quan viên. Những chuyện khác Long Đại đều không có ý kiến, nhưng với việc Diêu Côn phải đợi phía Sử Bình Thanh phái sứ thần xong rồi mới đưa Hoắc Minh Thiện lên kinh thì khá bất mãn.

“Giờ đây Hoắc tiên sinh là mục tiêu lớn, khắp nơi trong thành Trung Lan đều có ám tiễn, thế mà đại nhân lại yên tâm đến thế, còn trông cậy vào việc kéo Sử thái thú xuống nước để gánh chung trách nhiệm. Đại nhân đừng chọn cái nhỏ bỏ cái lớn, nếu Hoắc tiên sinh gặp bất trắc tại phủ thái thú, khi ấy đại nhân cũng chẳng khác gì Sử thái thú cả. Hộ tống Hoắc tiên sinh lên kinh sớm ngày nào thì thái thú đại nhân được yên bình sớm ngày đó, chẳng lẽ không phải là đạo lý này sao.”

Diêu Côn đã được nhắc nhở, quả thật trong lòng có phòng bị, nhưng lại cảm thấy bọn họ sắp đặt phòng ngự nghiêm ngặt như thế, nhất định sẽ không gặp chuyện như quận Mậu. “Thế này đi, hôm qua Hạ Chu đã dẫn người ngựa cấp tốc đến quận Mậu rồi, ta cứ đón Hoắc tiên sinh về trước, dù sao cũng phải nghỉ ngơi hai ngày. Tướng quân đừng giận, Hoắc tiên sinh đã chừng ấy tuổi rồi, lại không phải là võ tướng, đi đường vất vả, người cũng không phải làm bằng sắt, lỡ bị bệnh thì biết phải làm sao chứ. Tóm lại cứ nghỉ ngơi hai ngày trước đã, trong hai ngày đó ta sẽ cẩn thận trao đổi chuyện lên kinh với Hoắc tiên sinh, để Hoắc tiên sinh viết văn thư rồi nhờ sứ thần quận ta đưa đến Nam Tần. Hai ngày sau, bất kể quận Mậu có tin tức hay không, ta đều sẽ y theo những gì đã bàn bạc với tướng quân, đưa Hoắc tiên sinh lên kinh. Tính đi tính lại, cộng thêm cả hôm nay, Hoắc tiên sinh ở chỗ ta cũng không được ba hôm. Trái lại ta không lo lắng ba ngày này lắm, chỉ là sau khi Hoắc tiên sinh lên đường, cũng phải cảnh giác.”

“Mật thám ẩn nấp trong thành Trung Lan đã lâu, hiểm họa khắp nơi, có lẽ trong nha môn của thái thú đại nhân cũng có nội gian. Nguy hiểm mà Hoắc tiên sinh sẽ gặp phải khi ở trong thành Trung Lan còn nhiều hơn lộ trình vất vả. Cũng hai trăm vệ binh ấy, có thể nắm chắc bảo vệ Hoắc tiên sinh dọc đường đi sẽ cao hơn là ở lại thành Trung Lan.” Long Đại chỉ ra điểm then chốt. Nếu không phải cần phô trương làm dáng để Nam Tần Đông Lăng nhìn thì quả thật, hăn thà lạng lẽ phái hai mươi tinh binh cải trang đưa Hoắc Minh Thiện đi thì hơn.

Long Đại hỏi: “Đại nhân đã gửi tấu chương cho hoàng thượng rồi chứ?”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên, hôm qua đã gửi đi rồi. Còn tướng quân?”

“Đương nhiên cũng đã đưa rồi.” Long Đại hỏi lại: “Văn thư thông quan ở các quận dọc đường và công hàm qua đường, đại nhân đã chuẩn bị xong chưa?”

“Những thứ đó đã không còn vấn đề gì nữa rồi.” Hôm qua trên dưới nha môn ông ta bận bịu cả một ngày, cả đêm bố trí trong thành, có bao nhiêu xe kiệu thì đều dùng hết, không hề thiếu nửa điểm quy củ, cũng chẳng dễ dàng gì.

Long Đại nói: “Buổi tối đại nhân có mở tiệc đón khách không? Cứ tuyên bố với bên ngoài là Hoắc tiên sinh ở lại thành Trung Lan làm khách năm ngày. Nhưng sáng sớm ngày thứ ba phải đưa Hoắc tiên sinh đi ngay.”

“Được.”

“Tìm một người có thân hình tương tự Hoắc tiên sinh, đừng để lộ chuyện này, để hăn vào ở phòng Hoắc tiên sinh ở. Còn Hoắc tiên sinh đổi một phòng khác.”

Diêu Côn suy tính: “Được.”

Long Đại và Diêu Côn đối mặt nhau, trong bụng cả hai đều hiểu, thứ còn lại, chính là sự an toàn của Hoắc Minh Thiện.

Ở lại thành Trung Lan ba ngày, có lẽ sẽ là thời gian nguy hiểm nhất.

Sứ thần Nam Tần đã vào thành, đến tối còn có đại yến. Như thế chứng minh hai nước sẽ không đánh nhau nữa đúng không? Bách tính khắp thành Trung Lan đều rỉ tai nhau, mọi người rối rít ra phố để nhìn phong thái của sứ thần. Trong thành giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng phủ rộng muôn nơi, trông như lại có một cái Tết nữa đang đến.

An Nhược Thần cũng ra phố xem náo nhiệt, nàng chạy đến tửu lâu Chiêu Phúc. Muốn đến nha phủ thì tất phải đi qua tửu lâu Chiêu Phúc, thế nên trên đường bách tính đã sớm chen chúc nhau chiếm vị trí, tiểu nhị trong tửu lâu cũng bận rộn kinh khủng, chưa bao giờ thấy đông khách như vậy.

Triệu Giai Hoa chen chúc bên cạnh An Nhược Thần, xen lẫn trong đám người cùng xem náo nhiệt, lúc mọi người nhảy cẫng lên hân hoan, nàng ta khẽ nói với An Nhược Thần: “Ta nghe ngóng được một tin khá thú vị.”

An Nhược Thần nhìn xung quanh, chen đến một chỗ trong góc, Triệu Giai Hoa cũng đi qua theo, đứng sau lưng An Nhược Thần nói: “Là chuyện cô bảo ta theo dõi Tiền Bùi đấy, ta đã mua chuộc được một a hoàn ở trong phủ của lão tại Trung Lan rồi. A hoàn kia cũng rất cẩn thận, nhưng cuối cùng có nói với ta mấy chuyện hữu dụng. Trong tạp viện ở trạch phủ của Tiền Bùi tại phủ đệ ở thành Trung Lan có một cánh cửa, thông đến một trạch viện khác. Vốn đó là nơi Tiền Bùi nuôi a hoàn, về sau lại nói là khách viện khi có khách đến. A hoàn đó nói, dường như có lúc Tiền Bùi sẽ đến viện tử kia, còn nữa, lão có dặn dò a hoàn người ở trong phủ phải đưa đồ ăn thức uống và các vật dụng sinh hoạt đến viện tử kia, tất cả đều là đồ tốt cả. Đồ chỉ để tại một căn phòng ở hậu viện, không cần vào trong đi lại. A hoàn kia là người đưa xiêm áo các thứ, bảo là đồ của nam tử, nhìn từ kích cỡ xiêm áo thì người đó vừa cao vừa gầy.”

An Nhược Thần chột căng thẳng.

“A hoàn kia nói, vào cuối năm ngoái, khoảng chừng ngày hai mươi, còn cụ thể thì nàng ta không nhớ rõ, Tiền Bùi có dặn không cần đưa đồ đến viện tử đó nữa.”

Chừng ngày hai mươi tháng mười hai? An Nhược Thần mỉm cười vẫy tay với đoàn xe đi qua trên đường theo đám đông.

Lý trưởng sử Lý Minh Vũ chết vào ngày hai mươi một tháng mười hai. Trong kế hoạch của y, hôm ấy y nên đến cổng thành đông điều vệ binh đi để người nào đó có cơ hội trốn thoát khỏi thành. Bắt đầu từ lúc đó, cũng không cần đưa đồ đến viện tử kia nữa ư?

An Nhược Thần biết phương hướng của Tiền phủ, cách đình Đình Tùng không xa. Nếu từ góc độ thích hợp trong nhà thì có thể thấy chuông trên đình Đình Tùng đúng không?

Tiền Bùi ơ là Tiền Bùi, người nói tứ muội chưa chết, rốt cuộc tin tức này từ đâu ra?

“Đồ của nam tử cao gầy đó, đã đưa được ba bốn năm rồi sao?” An Nhược Thần hỏi.

“Đúng thế.” Triệu Giai Hoa đáp: “Thời gian này, đúng là trùng hợp.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Đúng là thời gian thật sự khá khớp. Thế nhưng vẫn chưa đủ.

An Nhược Thần thấp giọng nói: “Ta cần bằng chứng.”

“Không có bằng chứng, nhà không lâu trống. Chỉ có một tiểu nha đầu đó làm chứng thôi, cô thấy thế nào? Trước kia thái thú đại nhân đã phái người lục soát nhà cửa một lần rồi, nhưng lại không tìm ra cái này. Cô nói xem, giao tình giữa Tiên Bùi và thái thú đại nhân, rốt cuộc sâu đến mức nào?”

An Nhược Thần không biết. Nhưng trước mặt thái thú đại nhân, Tiên Bùi vô cùng phách lối là thật. Chính nàng cũng tận mắt trông thấy vẻ bất lực và ần ần của Diêu Côn và Tiên Thế Tân khi đối mặt với Tiên Bùi. Một người là học trò, một người là con trai. Nếu nói thái thú đại nhân vì giữ lễ thầy trò mà cung kính nhần nhịn, nhưng Tiên Bùi thất cách thất đức, đã sớm mất đi tư cách để được người đời tôn kính rồi, huống hồ giờ đây Diêu Côn là thái thú, cũng không còn là tiểu quan nữa.

An Nhược Thần cảm thấy tính toán trước đây của mình sai rồi. E là chuyện này còn phức tạp hơn nàng nghĩ nhiều.

An Nhược Thần cấp tốc chạy về lầu Tử Vân, định đến tổng doanh trại báo tin này với Long Đại, xem hắn có phán đoán gì không. Chủ trưởng sứ nghe thấy nàng muốn đến doanh trại thì lại nói: “Hôm nay Hoắc tiên sinh đến Trung Lan, Long tướng quân đã đến sông Tứ Hạ rồi, để phòng đầu này đón khách, đầu kia dấy binh. Nếu cô nương có chuyện khẩn cấp thì phải đến trại lính sông Tứ Hạ mới có thể gặp tướng quân được.”

An Nhược Thần ngẩn người, sông Tứ Hạ cách đây khá xa, nàng qua lại một chuyến thì Hoắc Minh Thiện cũng đã rời khỏi thành Trung Lan rồi. Mà căn bản mấy ngày nay mới là mấu chốt. Nhìn nghi lễ này của thái thú đại nhân và chúng quan viên, cùng với việc Tưởng Tùng đích thân dẫn binh hộ vệ là nàng đủ biết tầm quan trọng của Hoắc Minh Thiện rồi.

Nhưng nàng cũng biết trong quân và nha môn có gian tế, giờ nàng lại biết trong quan hệ của thái thú và Tiền Bùi có thể có ẩn tình khác. Mà nếu Tiền Bùi về phe mật thám, liệu Tiền Thế Tân có biết không? Những quan viên khác trong nha môn thì sao? Những thương nhân lớn nhỏ trong thành thường qua lại với Tiền Bùi thì thế nào?

An Nhược Thần quyết định không đi. Nếu mấy ngày nay đã là then chốt, lại nước xa không cứu được lửa gần, vậy thì nàng phải ở lại để theo dõi.

Chu trưởng sử thấy dáng vẻ đó của An Nhược Thần, tưởng nàng lo lắng quân tình, bèn vội an ủi: “Cô nương yên tâm đi, Hoắc tiên sinh đại diện cho Nam Tần đến nghị hòa. Tướng quân đến sông Tứ Hạ chẳng qua là để phòng có kẻ cho rằng lúc này Đại Tiêu ta thả lỏng cảnh giác mà nhân cơ hội làm loạn thôi. Giải hòa phải giải, nhưng cũng cần quân uy trấn giữ biên ải. Hơn nữa trong thành còn có Tưởng tướng quân mà. Những chuyện như Lưu Tắc hay Lý trưởng sử của trước đây sẽ không tái phạm đâu. Mặt trời vừa xuống núi là giới nghiêm cả thành, vệ binh nha sai đi tuần, một trăm vệ binh cộng thêm nha sai bố đầu ở nha phủ, nhiều người như thế, coi như bao vây ba tầng trong ngoài ở phòng của Hoắc tiên sinh, đến con ruồi cũng chẳng lọt chứ nói gì mật thám thích khách.”

An Nhược Thần nói: “Đại nhân nói có lý. Để phòng chu toàn đến thế, nhất định sẽ không có tai vạ gì. Có điều tướng quân đã đến sông Tứ Hạ rồi, cũng không biết ngài ấy có thiếu gì không. Tiết lạnh mà xuân là lúc lạnh nhất, ta vẫn nên viết phong thư gửi tướng quân, để ngài ấy khỏi cho rằng ta không quan tâm ngài ấy.”

An Nhược Thần quay về phòng viết thư, trong thư nói những lời đầy quan tâm gì mà đề phòng tiết lạnh mùa xuân nên mặc thêm áo, chính là những lời vừa nói với Chu trưởng sử đó, còn nói hôm nay nàng ra phố xem náo nhiệt, sứ thần vào thành rất rầm rộ. Trong thành có thái thú chủ sự, ngoài thành có tướng quân canh phòng, dù thời cục không tốt, nhưng nàng cảm thấy khá yên tâm. Thế lực của Giải tiên sinh ở trong thành Trung Lan đã tan rã, nàng cho rằng trong chuyện này có một phần công lao của mình, nhưng tướng quân lại chưa từng tán dương nàng. Dĩ nhiên nàng không để ý đến chuyện này, nay trên phố náo nhiệt như Tết, chợt nhớ từ sau khi đính hôn với Tiền Bùi, vẫn luôn sống trong nơm nớp lo sợ. Trước đây từng nghĩ, trong thành ngoài thành Đại Tiêu Nam Tần, tất cả đều là mạng lưới thế lực của Tiền Bùi, cả đời này của nàng sẽ như con chim trong lồng, bị nhốt trong trạch viện của hắn sống không bằng chết. Không ngờ sau này lại có cơ hội trốn thoát. Giờ đây hôn sự với tướng quân đã có thái thú phụ nhân giúp đỡ lo liệu, xin tướng quân yên tâm, cũng xin tướng quân chăm sóc kỹ bản thân.

An Nhược Thần viết xong, lại tỉ mỉ nhìn lần nữa, xác nhận không có gì sai sót, chỉ hy vọng tướng quân có thể nhận ra ám chỉ của nàng. Nàng giao thư cho Chu trưởng sử, Chu trưởng sử nói sẽ giao thư này cùng công vụ báo hàm cho dịch binh đưa đến tận tay tướng quân.

An Nhược Thần cảm ơn. Sau đó nàng đi tìm thái thú phụ nhân Mông Giai Nguyệt.

Mông Giai Nguyệt đang kiểm tra xem các khâu đón khách dạ tiệc có được chuẩn bị thỏa đáng hay không. An Nhược Thần ngại ngùng mất tự nhiên nói không phải mình đến để thêm phiền, chẳng qua là trước nay không có nhiều kiến thức, không có cơ hội nhìn những cảnh yến tiệc quan viên quan trọng như thế, lo rằng sau này theo tướng quân hồi kinh sẽ làm tướng quân mất mặt. Nên mới muốn nhân cơ hội này, đến học tập phụ nhân chút ít.

Đương nhiên Mông Giai Nguyệt chẳng ngại gì, dẫn An Nhược Thần theo xếp đặt từ trong ra ngoài, còn giảng giải kỹ càng các phép tắc nên có của quan yển với nàng. Nhắc đến khách yển Hoắc Minh Thiện của tối nay, An Nhược Thần rất tự nhiên hỏi: “Nghe nói mười bảy năm trước Đại Tiêu và Nam Tần đàm phán, cũng chính là vị Hoắc tiên sinh này làm sứ thần.”

“Đúng thế.” Mông Giai Nguyệt nhớ lại chuyện cũ, có hơi run lên.

“Phu nhân.”

Mông Giai Nguyệt nghe thấy nàng gọi thì lấy lại tinh thần, gượng cười nói: “Năm ấy ta mười bảy, cũng khoảng chừng tuổi của người bây giờ.”

An Nhược Thần cúi đầu nói khẽ: “Ta có nghe người nói qua.”

Mông Giai Nguyệt hiểu rõ ý nàng, “Ừ”, bà gật đầu, “Ta cũng nghe qua không ít.”

An Nhược Thần bị khẩu khí của Mông Giai Nguyệt chọc cười.

Mông Giai Nguyệt cũng bật cười: “Đều đã trôi qua lâu lắm rồi. Chớp mắt một cái lại đã mười bảy năm.” Rồi bà nhìn An Nhược Thần, nói: “Không ngờ nhiều năm sau, tất cả mọi chuyện tựa như đang lặp lại lần nữa.”

An Nhược Thần không lên tiếng, nàng đang đợi Mông Giai Nguyệt nói tiếp. Mông Giai Nguyệt hỏi nàng: “Người cũng đã nghe nói về chuyện cha ta chết sao?”

“Nghe nói trước khi giảng hòa, Mông thái thú bị thích khách ám hại.”

“Lần đó suýt nữa là chiến tranh tiếp nữa rồi. Lúc ấy Hoắc tiên sinh nghe thấy tin dữ, không kịp đợi kiệu lễ tiếp khách mà lập tức chạy đến, hô to dĩ hòa vi quý, ông ấy đại diện cho hoàng đế Nam Tần đến cầu hòa, nguyện

làm con tin, nếu chuyện này thật sự do Nam Tần gây nên, ông ấy sẽ dùng mạng bồi thường.” Mông Giai Nguyệt nhớ lại tình hình lúc ấy, thoáng cúi đầu nhìn hai bàn tay mình.

“Lúc đó, trong lòng ta ngập tràn hận ý với Nam Tần, ta mặc đồ tang quỳ xuống trước mặt Long lão tướng quân, cầu xin ngài đừng ngưng chiến, cầu xin ngài tiêu diệt Nam Tần báo thù cho phụ thân ta. Khi ấy Hoắc tiên sinh đã đan gổ quỳ xuống trước mặt ta, đặt một thanh kiếm vào tay ta. Ông ấy nói, con à, chiến tranh không phải nơi để thoả mái trả ơn hay trả thù, mà là tai họa diệt thế, không phải một giọt lệ rơi hay một lần tán dóc, mà đấy là máu tươi cùng đau đớn. Vì sao phụ thân con lại hy sinh? Chớ để kẻ gian được như ý, đừng để bách tính chịu gập tai ương. Thanh kiếm này giao cho con, Long tướng quân cùng tất cả mọi người ở đây có thể làm chứng, con hãy dùng kiếm này để lấy mạng ta, ta sẽ không oán hận câu nào, cũng xin mọi người đừng truy cứu nữa. Nhưng xin hãy để ta, hoàn thành chuyện phụ thân con muốn làm xong trước đã.”

An Nhược Thần nghe mà xúc động, không khỏi nghĩ vị Hoắc tiên sinh có phong thái thế nào đây. Nàng hỏi: “Nghe nói sau đó điều tra được, thích khách nọ là bách tính Đại Tiêu, vì cuộc chiến giữa hai nước mà mất đi người nhà, sau lại nghe nói sắp đàm phán hòa bình thì liền trách móc Mông thái thú, nên mới hành thích. Là thật ư?”

Mông giai nguyệt gật đầu, “Là tướng công tra ra hung thủ. Kẻ đó cũng không hề e dè khi khai tội mình, còn nói vì sao sau khi giết người nhà hãn rồi thì mới nghị hòa, ai sẽ đền mạng cho người nhà hãn đây?”

An Nhược Thần nghe thì lại khó chịu vô cùng, Mông Giai Nguyệt cũng ứa lệ. Bà dụi mắt, cười khổ nói: “Sau khi kẻ đó bị vấn trảm, ta cũng không hề thoả mái chút nào. Hãn chết, phụ thân ta cũng không thể sống lại nữa, mà hòa bình rồi, người nhà hãn cũng chẳng có cách nào sống lại.”

“Nếu có thể không đánh nhau thì tốt quá.” An Nhược Thần thấp giọng nói, không khỏi nhớ đến Long Đại. Nhớ rằng hắn từng nói võ tướng không sợ chiến, nhưng cũng hy vọng sẽ không có chiến tranh.

Mông Giai Nguyệt đang chìm trong hồi ức, thở dài một hơi nói: “Chỉ mới chớp mắt đã nhiều năm vậy, Hoắc tiên sinh lại đến rồi. Nghe nói lần này ông ấy lại đến một mình, đảm đương gánh vác. Nếu trong hai nước có người có uy tín bậc ấy, thì cũng chỉ có Hoắc tiên sinh mà thôi. Ông ấy lên kinh gặp hoàng thượng, nhất định sẽ có cơ hội xoay chuyển. Ta nghe nói hoàng thượng khá kính trọng Hoắc tiên sinh, nên chắc hẳn sẽ nghe ông ấy nói.”

An Nhược Thần nhân cơ hội nói: “Vị Hoắc tiên sinh này đúng là khiến người ta kính nể, không phải ai cũng có thể thủ hiền tuân đức đến già như ông ấy. Nhìn Tiên lão gia mà xem, lúc còn trẻ ông ta cũng coi như có, thái thú đại nhân cũng là học trò của ông ta, nhưng chẳng qua không ngờ đến hôm nay lại thành ra như thế...”

Mông Giai Nguyệt nghe nhắc đến Tiên Bù thì lộ vẻ chán ghét bất mãn ra mặt: “Dĩ nhiên Tiên tiên sinh không thể sánh được Hoắc tiên sinh rồi.”

An Nhược Thần thở dài: “Nói đến đây, ta cũng lấy làm xấu hổ, ba lần bốn bận toàn làm phiền thái thú đại nhân. Ta thấy Tiên Bù bất kính với đại nhân như vậy, trong lòng cũng không chịu nổi. Nhưng không nên vì ta mà gây thêm phiền phức cho thái thú đại nhân mới phải.”

“Sao có thể chứ.” Mông Giai Nguyệt nói: “Đại nhân vốn nên làm chủ cho dân, hành vi của Tiên tiên sinh không ngay thẳng, dĩ nhiên nên cảnh tỉnh rồi. Đại nhân nể tình thầy trò nên mới khách khí lễ độ với ông ta, thế là đã khoan dung lắm rồi, là do Tiên tiên sinh thất cách thất đức, rồi sẽ có ngày ông ta gây ra họa cho xem.”

“Ta cũng nghĩ thế, chỉ sợ đến lúc đó thái thú đại nhân bị ông ta làm liên lụy.”

Lời này đâm thẳng vào lòng Mông Giai Nguyệt. Rõ là những năm qua không ít lần âm ức thay đại nhân nhà mình, hận không có một ngày đại nhân có thể trị tội ác nhân kia, quang minh lỗi lạc, công chính như núi. Nhưng lần nào tướng công nhà nàng cũng mềm lòng, luôn theo chủ trương nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, lại luôn nói tình nghĩa ân sư không thể quên, hơn nữa đánh trống kêu oan cũng không phải chuyện gì lớn, đều chỉ là mấy vụ cáo trạng nhỏ, âm thầm hòa giải là được. Thứ nhất Mông Giai Nguyệt luôn trách mình không thể đồng tình với ý tôn sư của tướng công thứ hai là trách Tiền Bùi không biết phải trái. Oán hận càng lúc càng nặng, bà lại nhớ đến chuyện Hoắc Minh Thiện giao kiếm cho mình năm đó. Có lẽ bà đúng là ích kỷ, không hiểu nổi đại cục mà tướng công nói.

An Nhược Thần quan sát nét mặt của Mông Giai Nguyệt, rồi sau đó nhìn quanh bốn phía, ghé vào bên tai bà nói nhỏ: “Lúc trước khi ta vẫn còn ở An gia, có một lần từng nghe trộm Tiền Bùi uống rượu khoa trương nói với cha ta rằng, đến thái thú đại nhân cũng phải nhìn sắc mặt lão, nói mấy câu vô vị, ý hình như là trong tay lão có thóp của thái thú đại nhân.”

Mông Giai Nguyệt sửng sốt giật mình.

An Nhược Thần nói: “Lúc trước ta rất sợ Tiền Bùi, cũng vì nghe thấy lời này của lão, ngay cả thái thú đại nhân cũng sợ lão, nên ta không biết phải làm thế nào. Sau đó vì thật sự hết cách, mới cần răng đánh trống tìm đại nhân làm chủ. Lúc ấy trong lòng cũng rất tuyệt vọng, nhưng sau đó tiếp xúc với đại nhân, lại có duyên với phu nhân, bấy giờ mới phát hiện, thì ra đại nhân vốn không giống như Tiền Bùi nói.

Trong lòng Mông Giai Nguyệt bốc lên lửa giận, mắng: “Đồ vô liêm sỉ kia lại dám bêu xấu đại nhân ở bên ngoài như thế.” Đúng là cực kỳ thịnh nộ, ngay đến xưng vị cũng chẳng để ý.

“Lão ý vào việc đã dạy học đại nhân, lại ý có con trai nhà mình lên làm huyện lệnh, hô phong hoán vũ khắp quận Bình Nam, chuyện này ai cũng biết cả. Ta mới nghĩ, lão lão kêu căng thôi phòng chuyện nhỏ, thị dân nhỏ bé như ta nghe rồi cũng thôi, dù có hiểu nhầm đại nhân thì cũng không ảnh hưởng gì lớn, nhưng giờ đây chính trị loạn cục, phía triều đình, phía hoàng thượng, nhất định là đang dán mắt vào quận Bình Nam. Ta nghe tướng quân nói vậy. Tướng quân còn nói hình như thái thú quận Mậu và thái thú đại nhân không hợp nhau. Ta cảm thấy, nếu có nửa câu không hợp lẽ truyền đến triều đình, hoặc bị người ta cố ý lợi dụng, há chẳng phải đại nhân rất oan ức sao?”

Mông Giai Nguyệt nhú chặt mày, “Người còn nghe được lời đồn gì nữa không?”

An Nhược Thần đáp: “Ta vốn không để ý đến những chuyện này mấy, nay tâm tư đều dồn vào việc truy xét mật thám, không phải ta thoái thác đâu, chỉ do đang hàn huyên thì đột nhiên nhớ ra nên ta mới nói lại với phu nhân thôi.”

Mông Giai Nguyệt cũng không hổ làm quan quyền nhiều năm, tường tỏ góc gác bên trong, bà nói với An Nhược Thần: “Có một số việc ta không tiện ra mặt, nhưng lúc người điều tra thì để ý thêm hộ ta, nếu có lời xằng xiên nào thì lập tức đến công đường báo cáo ngay. Sẽ định kẻ đó tội vu khống, răn đe cảnh cáo.”

An Nhược Thần đồng ý, rồi lại thấp giọng thưa: “Phu nhân cũng nên để ý vào, con người Tiền Bùi này rất xấu, trước đây nhìn trúng tứ muội ta, biết nàng còn nhỏ tuổi, không thể cưới vào ngay được, thế là đến đính hôn với ta trước, sau đó dùng chuyện mua bán để lừa cha ta, ép tứ muội và ta cùng vào cửa Tiền gia lão trong một ngày. Cha ta trúng kế, mãi vẫn chẳng hay biết gì. Lúc này mới bị hai mươi côn gậy kia. Đại nhân một lòng nhớ đến ân sư, chưa chắc đã nhìn rõ, nhất định phu nhân phải để ý, chớ để Tiền Bùi hại đại nhân.”

Mông Giai Nguyệt hít một hơi khí lạnh. Chuyện của tứ muội An Nhược Thần, chuyện An Chi Phủ bị đại nhân phạt hai mươi côn, bà đã từng nghe nói, nhưng lại không xâu chuỗi chúng vào với nhau. Nay lại nghe thấy, vì để đạt được mục đích mà Tiền Bùi không chừa chút thủ đoạn, lại còn sắp đặt cạm bẫy sâu xa để lừa đảo, đây không phải là phách lối ngu ngốc mà là rất có bụng dạ. “Người nói rất phải.” Mông Giai Nguyệt nắm tay An Nhược Thần, “Người nói đúng lắm.”

An Nhược Thần trở tay nắm lấy tay Mông Giai Nguyệt, vừa nói những lời ân cần, lại đồng ý với Mông Giai Nguyệt nhất định sẽ để ý tin tức, nếu có gì bất lợi với thái thú thì sẽ nhanh chóng đến báo với bà. Trong lòng An Nhược Thần có chút thất vọng, xem ra Mông Giai Nguyệt cũng không biết nhiều lắm về chuyện của Tiền Bùi. Nàng không thể nói rõ chuyện ra được, Mông Giai Nguyệt một lòng hướng về Diêu Côn, mà rốt cuộc giữa Diêu Côn và Tiền Bùi là như thế nào, nàng không chắc chắn lắm. Tiết lộ quá nhiều điểm khả nghi, chỉ sợ là đưa mật báo đến cho Tiền Bùi.

An Nhược Thần ở lại phủ thái thú cho đến tối, thân phận của nàng không đủ tư cách để có thể lên bàn dự tiệc. Nhưng nàng nói muốn được mở mang kiến thức, thế là Mông Giai Nguyệt liền dẫn nàng đến trên tiệc một chuyến, giới thiệu với Hoắc Minh Thiện vị này là thê tử sắp gả của Long Đăng tướng quân, kết duyên tại thành Trung Lan. An Nhược Thần đã thấy được phong thái của Hoắc Minh Thiện như mong muốn, trong lòng cũng rất phấn chấn. Ở ngay trước mặt mọi người, Mông Giai Nguyệt gửi tặng lại Hoắc Minh Thiện thanh kiếm năm xưa chính ông ấy đã trao cho nàng, nói đây là thanh kiếm đã chứng kiến hòa bình, chúc Hoắc Minh Thiện lên kinh thuận lợi.

Mọi người nhìn cảnh này thì đều nhớ lại năm đó. An Nhược Thần đứng ở trong góc nhà âm thầm quan sát, tất cả đều thốn thức, còn Diêu Côn lại lộ vẻ xúc động hốc mắt đỏ lên.

An Nhược Thần theo lễ lui ra, đi tìm Phương Nguyên. Lặng lẽ hỏi y có thể tìm được ghi chép vụ án của mười bảy năm trước không? Phương Nguyên hỏi nàng vì chuyện gì, An Nhược Thần nói mình không hiểu Hoắc Minh Thiện lắm, đã rút lui khỏi triều đình rồi, thế vì có gì lại không quản ngàn dặm xa xôi lặp lại hành động của mười bảy năm trước. Nay nghe thái thú phu nhân nói đến chuyện cũ, nàng muốn nhìn xem ghi chép vụ án hành thích Mông thái thú năm đó, liệu có liên quan gì đến vụ án mật thám hôm nay không.

Phương Nguyên ngần người, hỏi: “Cô nương nghi ngờ Hoắc tiên sinh có liên quan đến án mật thám sao?”

“Ta chỉ hơi đa nghi mà thôi. Người người đều ngưỡng mộ Hoắc tiên sinh, ta không muốn trở thành đối tượng bị đả kích, nên mới muốn âm thầm xem ghi chép, không có chuyện gì là tốt nhất, nếu có dấu vết liên quan đến án mật thám ngày nay, vậy thì phải nhanh chóng bấm bả với chúng đại nhân mới được.”

Phương Nguyên gật đầu, đồng ý sẽ tìm giúp nàng.

An Nhược Thần lại muốn đi dạo đến khách viện, kết quả vừa đến cửa viện thì bị cản lại. Vệ binh nhận ra An Nhược Thần, khách khí nói rằng khách viện bị đóng chặt, không có lệnh của phủ thái thú thì không thể vào. An Nhược Thần từ xa nhìn đến, đúng là ba bước một trạm gác, chỉ chốc lát sau Tướng Tù đi ra, hỏi nàng có chuyện gì, nếu thấy có chút biến động nhỏ nào thì phải mau chóng thông báo. An Nhược Thần thầm nghĩ trong đầu, canh phòng như thế, hẳn nên không lo lắng cho an toàn của Hoắc tiên sinh mới đúng.

Đến rất khuya An Nhược Thần mới về lại lầu Tử Vân. Lục đại nương báo lại, nói Tiết phu nhân đã gửi thiệp đến, bảo là giờ Mùi ngày mai bà ta cùng con trai Tiết Tự Nhiên sẽ đến Hỉ Tú đường, mời An Nhược Thần qua chọn ít đồ trang sức rồi gặp nhau.

An Nhược Thần đương nhiên biết ý của Tiết phu nhân, nàng ngạc nhiên trước sự gấp gáp của Tiết phu nhân, đúng là một ngày đuổi một ngày. An Nhược Thần lại nghĩ ngợi, sau đó hỏi Lục đại nương có tin tức của Tiền Bùi hay không. Hôm nay Lục đại nương ra ngoài nghe ngóng, bèn đáp: “Tiền lão gia không hề vào thành, trong phủ trách của hắc ở Trung Lan cũng không có người ở.”

An Nhược Thần trầm tư, Hoắc Minh Thiện vào thành là chuyện lớn toàn quận, Trung Lan âm ỉ náo nhiệt đến mức đó, Tiền Bùi lại không tới ư? Chắc chắn rằng Giải tiên sinh đã rời khỏi Trung Lan rồi, nhưng nhất định sẽ có người thay hắc, nếu mấy năm nay Giải tiên sinh đều do Tiền Bùi tiếp ứng mới có thể ẩn nấp nơi phố phường, vậy còn người thế hắc thì sao? Có thể vì để phòng ngừa vạn nhất mà đổi nhà rồi, nhưng đổi đi đâu? Tiền Bùi không đến Trung Lan, có phải chứng minh bọn chúng biết phòng vệ quá nghiêm ngặt, nên không dám hạ thủ ở thành Trung Lan?

Mà giờ đây Giải tiên sinh cũng đang lâm vào trầm tư với ánh nến, có người gõ cửa rồi đi vào, ngồi đối diện hắc hỏi: “Sao rồi?”

Giải tiên sinh ngược gương mặt tròn trịa lên mỉm cười, thoát nhìn khá hiền hòa: “Đều đã sắp đặt xong rồi, Hoắc Minh Thiện tất phải chết ở trong phủ thái thú.”

Kẻ đối diện hắc cười to ha ha: “Đúng thật là muốn nhìn vẻ mặt của Diêu Côn khi thấy thi thể của Hoắc Minh Thiện, nhất định hắc sẽ không ngờ vì sao phòng vệ kỹ như thế mà còn xảy ra sai sót.”

Giải tiên sinh mãi nghĩ rồi cũng bật cười: “Diêu Côn một tay cầm thánh chỉ tuần sát sứ đến nhậm chức, một tay cầm tin Hoắc Minh Thiện đã chết. Hắc còn nôn nóng gửi đi chiết tấu báo chuyện Hoắc Minh Thiện lên kinh nữa chứ, lại còn gửi công văn thông quan đến các quận, không khác gì bố cáo thiên hạ là Hoắc Minh Thiện đang ở chỗ hắc.”

“Sau đó thì người chết rồi.”

Cả hai cùng cười lớn đầy sáng khoái.

Giải tiên sinh nói: “Nhất định Long Đằng cũng sẽ giận đến xanh mặt.”

“Nói như thế, đúng là muốn nhìn mặt của Long Đằng khi nghe tin.”

“Đúng là tự đào hố chôn mình, tự cho mình là thông minh. Thật sự buồn cười vỡ cả bụng.”

“Còn không phải thế.” Người đối diện cười nhạt.

Giải tiên sinh nhìn hẩn nói: “Người coi chừng đấy. Luôn nghe thấy có người nói người tùy ý làm vậy, không chịu gò bó, ta còn nghĩ kẻ đó nói quá lên thế, nhưng lại không ngờ người làm vậy thật. Người để lộ chuyện của An Nhược Phương, rước lấy hiểu lầm, tất phải nghĩ biện pháp giải quyết. Ta đây còn không dám xem thường An Nhược Thần, người cũng không thể.”

“Vậy thì bắt nàng ta về đi.” Người nọ cười, “Ta định để nàng ta phục tùng, ngoan ngoãn nghe lời.”

Giải tiên sinh liếc hẩn.

Người nọ lại cười nhạt: “Nhìn cái gì, các người nhờ ta mà làm thành biết bao nhiêu chuyện, nhưng lại không nghe đề nghị của ta bao giờ.”

Giải tiên sinh nói: “Người đừng vội, vẫn chưa đến thời điểm.”

An Nhược Thần một đêm ngủ không ngon, luôn cảm thấy không chân thực. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại không nghĩ ra sẽ có sai sót ở điểm nào. Cuối cùng là thấy có lẽ do tướng quân ở sông Tứ Hạ, cách đây hơi xa, mà Hoắc tiên sinh còn chưa lên kinh, vì thế mới khiến trong lòng để tâm. Quả thực nàng cũng không giúp được việc gì nữa, vậy là sau khi ngủ dậy thì đáp

hẹn của Tiết phu nhân trước hết, sau lại để Lục đại nương chuyển lời đến nhị muội.

Sáng sớm thức dậy Diêu Côn liền đi thăm Hoắc Minh Thiện, Hoắc Minh Thiện một đêm yên bình, không xảy ra bất cứ chuyện gì. Diêu Côn dựa theo kế hoạch, mời Hoắc Minh Thiện cùng dùng bữa sáng, sau đó khi về phòng thì để người có thân hình tương tự Hoắc Minh Thiện vào phòng ông ấy, còn tùy tùng của Hoắc Minh Thiện thì bao vây ngoài phòng, mọi thứ đều bình thường, chỉ có Hoắc Minh Thiện lặng lẽ dời đến căn phòng nhỏ trong viện tử phía đối diện. Mọi thứ đều rất thuận lợi, không có ai phát hiện ra.

Diêu Côn vô cùng hài lòng, quay về nha môn xử lý công vụ như thường, lúc này lại nghe lính cần vụ cười ngửa đến, lại có ý chỉ thánh lệnh. Diêu Côn nhanh chóng ra tiếp. Mở ra nhìn xem, chỉ lệnh nói quận gần đây quận Bình Nam và quận Mậu luôn rối loạn không yên, không ngừng có xung đột với nước láng giềng, lại nhiều lần xảy ra đại án nhưng vẫn chưa phá giải, chỉ trích thái thú nặng nề, lệnh cho thái úy Lương Đức Hạo đảm nhiệm tuần sát sứ, dẫn hạ quan thân tín đến quận Mậu và Bình Nam đốc thúc điều tra.

Diêu Côn nhíu mày, hỏi kỹ lính cần vụ. Người lính kia nói có thánh chỉ khác đã đưa đến tổng doanh binh cho Long Đăng hộ quốc đại tướng quân và thái thú Sử Bình Thanh của quận Mậu rồi. Lương Đức Hạo đại nhân đã từ kinh thành xuất phát đến quận Mậu, hắn nội trong một ngày sẽ đến. Bạch đại nhân Bạch Anh phụng lệnh Lương đại nhân đến quận Bình Nam, trong ngày là đến. Mời thái thú đại nhân chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón tuần sát sứ.

Trong lòng Diêu Côn hiểu rõ. Nghĩ ắt hắn vẫn do việc sứ thần chết đã khiến long nhan thịnh nộ, mà Sử Bình Thanh này mãi vẫn không phá được án, không nói rõ được với Đông Lăng, Lương Đức Hạo không thể không đến để dọn dẹp cục diện rối rắm của hắn. Diêu Côn lại oán hận Sử Bình Thanh kia, đúng là bị hắn ta làm liên lụy mà. Vốn ông ta đã diệt trừ được

thế lực mật thám, lập được công lớn, nhưng lại bị Sử Bình Thanh làm rối lên như thế, thế cục với Nam Tần bị chuyển xấu, thành ra án mật thám ông ta đã phá được không còn là gì. Nhưng cũng may hôm nay ông ta còn có Hoắc Minh Thiện.

Diêu Côn bắt đầu tính toán có nên để Hoắc Minh Thiện ở lại thêm mấy ngày không, để Bạch Anh gặp Hoắc Minh Thiện, tận mắt chứng kiến chiến công của Diêu Côn ông ta, cũng không phải là Bình Nam bọn họ không chịu thua kém, dù luôn bị làm cho liên lụy mệt mỏi nhưng vẫn có thể giải quyết vấn đề một cách viên mãn. Như thế Bạch Anh có thể nói vài lời tốt trong tấu chương, rồi có lẽ Hoắc Minh Thiện lên kinh gặp hoàng thượng cũng thuận lợi hơn chút.

An Nhược Thần dựa theo thời gian hẹn, đến Hỉ Tú đường.

Khi An Nhược Thần đến, Tiết phu nhân đích thân ra đón. Lữ Chính chờ ở ngoài tiệm, Điền Khánh theo An Nhược Thần và Xuân Hiếu vào trong tiệm kiểm tra. Tiết phu nhân không bận tâm việc An Nhược Thần cẩn thận, khách khí mời An Nhược Thần đến hiên nhà ở sau tiệm. Điền Khánh đứng ở cửa sương phòng nhìn vào, trong phòng chỉ có một tiểu công tử gầy gò chừng mười lăm mười sáu tuổi đang ngồi. An Nhược Thần ra hiệu không sao, lúc ấy Điền Khánh mới gật đầu, lùi ra sau cửa sương phòng.

Hỉ Tú đường là tiệm trang sức lớn nhất thành Trung Lan, có bố trí mấy gian riêng biệt cho các phu nhân quyền quý phú thương thưởng trà chọn đồ, trong viện tử sau tiệm có sương phòng để mọi người có thể thay xiêm y hay nghỉ ngơi. Nay đã qua năm mới, đa số mọi người chọn mua đồ trang sức hay xiêm y đều tập trung vào thời gian kia, thành ra giờ đây trong tiệm cũng không đông khách lắm. Tiết phu nhân gọi chương quỹ dâng trà nóng và điểm tâm cho hộ vệ phu xe a hoàn của An Nhược Thần, không được thất lễ.

An Nhược Thần vào phòng, Tiết Tự Nhiên đứng dậy chào nàng. An Nhược Thần đáp lễ, sau đó Tiết phu nhân cười giới thiệu. An Nhược Thần quan sát Tiết Tự Nhiên một hồi, quả nhiên là đáng vẻ bị bệnh, gầy gò, sắc da tái nhợt, hẳn là do nằm lâu trên giường bệnh. Thoạt nhìn cả người có vẻ nhỏ hơn so với tuổi, được cái nhả nhả thanh thú, sống mũi thẳng, mi thanh mục tú, còn trẻ mà già giặn, ánh mắt có thần, nhìn có mấy phần kiêu ngạo của thư sinh.

Tiết Tự Nhiên hành lễ xong thì không mở miệng lên tiếng, nhưng rất lễ phép nghe Tiết phu nhân và An Nhược Thần nói chuyện, lúc Tiết phu nhân nhắc đến hẳn, hẳn sẽ mỉm cười gật đầu coi như đáp lại. An Nhược Thần thấy hẳn khá lễ phép nhưng cũng hơi hột, nàng đoán e rằng Tiết công tử cũng không vui với hôn sự này.

Trò chuyện chưa lâu thì chương quỹ đưa An Nhược Hi tới. An Nhược Hi đến một mình, không dẫn theo a hoàn, trông có vẻ vội vã căng thẳng.

Tiết phu nhân thấy An Nhược Hi thì mặt rạng rỡ hẳn, kéo tay nàng dắt nàng vào trong phòng. Bà từng nghe nói rất nhiều chuyện về An Nhược Hi, nhưng cho đến bây giờ chưa gặp mặt bao giờ. Lúc này nhìn đây, đáng vẻ kiêu diễm, ăn mặc đoan trang, không hề có vẻ cay cú xảo quyết trong tướng tượng của bà, trong bụng lại hài lòng thêm mấy phần. Dĩ nhiên hài lòng nhất quan trọng nhất, chính là bát tự của cô nương này có thể phù hộ số mệnh của con trai bà.

Tiết Tự Nhiên đứng dậy hành lễ, An Nhược Thần nhìn ra thái độ của hẳn đối với An Nhược Hi cũng giống mình, không có gì đặc biệt quá mức. Trái lại An Nhược Hi đã hồi hộp đến mức đỏ bừng cả mặt, hành lễ chào hỏi cũng vô cùng nghiêm túc.

Mọi người đều ngồi xuống, Tiết phu nhân hàn huyên khách sáo mấy câu, hỏi a hoàn của An Nhược Hi đâu rồi, bà sẽ sai người tiếp đón chu đáo.

An Nhược Hi nhìn An Nhược Thần rồi nói: “Ừm, ta đã để nàng đi mua ít đồ rồi, một lát nữa nàng sẽ đến tiệm tìm ta.”

Tiết phu nhân cười: “Vậ được, ta sẽ nói với chương quỹ một tiếng. À đúng rồi, ta có hai cây trầm kiểu mới, đại cô nương có hứng thú đi xem không?”

Đây cũng là muốn để lại không gian cho Tiết Tự Nhiên và An Nhược Hi trò chuyện. An Nhược Thần cười đáp, sau đó cùng Tiết phu nhân đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người An Nhược Hi và Tiết Tự Nhiên, An Nhược Hi căng thẳng đến độ vặn xoắn các đầu ngón tay lại với nhau. Hai người im lặng ngồi một lúc, cuối cùng là An Nhược Hi chủ động lên tiếng: “Công tử có uống trà không?”

Nàng vừa nói vừa đứng dậy tính rót trà cho Tiết Tự Nhiên. Tiết phu nhân không cho người hầu ở lại trong phòng phụ vụ vì để tiện hai người nói chuyện hơn. Tuy không hợp lễ, nhưng An Nhược Hi không ngại. Nàng biết lần gặp mặt này, là mấu chốt của việc nàng có thể gả vào Tiết gia hay không.

Nhưng cho dù nàng chủ động thân thiết, Tiết Tự Nhiên vẫn hờ hững đáp: “Ta không thể uống trà. Bình thường chỉ có thể uống trà thuốc.”

An Nhược Hi sững sờ, lúng túng rút bàn tay cầm bình trà về, ngồi xuống. Một lát sau mỉm cười hỏi: “Có lạnh không? Ta cho thêm ít than củi nhé.”

Trong phòng có một lò than nhỏ đang cháy tí tách, Tiết Tự Nhiên mặc đồ bông rất dày, lại còn quần áo choàng dày sụ, còn mặc nhiều hơn cả nàng, lúc này đã vào xuân rồi nhưng vẫn còn đốt than trong phòng, có thể nhận ra là hẳn rất sợ lạnh.

Tiết Tự Nhiên không đáp lời nàng mà chỉ nói: “Cơ thể ta không khỏe, ra cửa cũng rất bất tiện. bình thường ít khi đi ra ngoài.”

An Nhược Hi cúi thấp đầu, âm thầm suy đoán ý tứ trong câu nói này, là đang than phiền việc đến gặp nàng hay tỏ vẻ sẵn lòng đến gặp nàng đây? Nàng xốc lại tinh thần tìm đề tài nói chuyện: “Bình thường công tử thường làm những gì?”

“Dưỡng bệnh, uống thuốc, đọc sách.” Tiết Tự Nhiên trả lời không hề nhiệt tình chút nào.

An Nhược Hi lại nói: “Còn ta bình thường, làm nữ công, rồi đọc ít sách.” Khi nói ra ba chữ đọc ít sách thì có chút chột dạ, thật ra nàng vốn không thích đọc sách, bình thường con gái đọc sách cũng không phải là chuyện gì tốt. Nhưng dường như cũng chỉ có mỗi chuyện này là có thể lấy lòng hắn.

An Nhược Hi nói xong lại cẩn thận nhìn Tiết Tự Nhiên. Gương mặt trẻ măng của Tiết Tự Nhiên không có biểu cảm nào, nghe thấy nàng nói thì ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Hai người bốn mắt cùng nhìn nhau. An Nhược Hi vội vã cúi đầu, nhìn chăm chăm ngón tay mình.

Trong phòng im lặng rất lâu, Tiết Tự Nhiên nói: “Ta không sống qua hai mươi lăm tuổi. Thật ra rất nhiều đại phu đều nói ta không sống qua nổi hai mươi, hai mươi lăm là chẩn đoán lạc quan lắm rồi, ta đoán cũng chỉ là để dỗ cha mẹ ta mà thôi. Ta không hề muốn thành thân, chuyện xung hỉ này cũng chẳng khác gì chà đạp cô nương cả. Cưới một nương tử về nhà rồi trưng ở bên cạnh, ngày ngày nhắc nhở mình phải chết, cô nương này rồi sẽ phải làm quả phụ, như thế thì sao sống nổi?” Giọng điệu này, lại không giống một thiếu niên lang mười sáu tuổi nên có.

An Nhược Thần giật mình trong lòng, vội nói: “Ta...” Muốn nói nàng không chê, nàng sẵn lòng gả đi. Nhưng lời này quả thật quá mặt dày rồi,

nàng không thể nói ra được. Nhưng nàng đồng ý gả cho hắn, hắn còn tốt hơn trong tưởng tượng của nàng nhiều, nàng vốn tưởng hắn nhợt nhạt da bọc xương, nhưng nay xem ra, cũng là công tử văn nhã tuấn tú. Hắn nói không muốn chà đạp cô nương, có thể thấy là một chính nhân quân tử. Trong số những người nàng từng gặp, chính nhân quân tử không nhiều lắm. Còn về chuyện làm quả phụ này, nàng đã nghĩ rất nhiều, cảm thấy làm một quả phụ yên ổn sống qua ngày, nếu so với việc bị người ta gây khó dễ ngược đãi thì tốt hơn nhiều. Dù thế nào đi chăng nữa, đều tốt gấp trăm gấp ngàn lần hơn Tiền Bùi.

“An cô nương, ta không muốn lấy vợ, cô nương chọn người chồng khác đi vậy.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Đến cửa cầu hôn chính là nhà hấn, mà bây giờ hấn lại nói như thế, chẳng lẽ còn có ai xin gả cho hấn sao?

An Nhược Hi bị chen hòng, khó chịu cứ mắc ở đó, nếu nàng có khí phách thì nên quay đầu bước đi ngay.

Nhưng một khi đã đi như vậy, cơ hội sẽ chẳng còn nữa. An Nhược Hi cắn môi, quả thật trong lòng rất không phục. Nàng lại ngẩng đầu lên nhìn Tiết Tự Nhiên, hấn cũng đang nhìn nàng. Lần này An Nhược Hi dày mặt không tránh né ánh mắt đấy nữa. Con người của hấn tựa nai con vậy, trắng đen rõ ràng, thật là đẹp mắt. Long mi rất dài, còn thanh tú hơn cả cô nương bình thường nữa. Khóe miệng hơi vênh, hồ như có sự bá đạo ngang ngược, vừa nãy nghe hấn nói chuyện, có lẽ tính khí cũng không tốt lắm.

An Nhược Hi lại cắn môi, sau một hồi cân nhắc mới khó khăn mở miệng: “Có lẽ, có lẽ cao tăng nói đúng thì sao. Ngộ nhỡ, bát tự tương thích có thể phù hợp số mệnh của huynh...”

Tiết Tự Nhiên khẽ cười: “Nếu có thể như vậy, trên đời này đâu còn có người chết vì bệnh nữa.”

Nói có lý, An Nhược Hi không phản bác được.

Tiết Tự Nhiên lại nói: “Hơn nữa, mấy câu gạt người ấy, không chừng có kẻ đã mua chuộc đại sư, cố ý để đại sư nói ra những lời đó, hấn trong đó có mưu đồ khác.”

An Nhược Hi ủ rũ bảo: “Người ta là đại sư mà, sao có thể dễ dàng bị mua chuộc chứ? Hơn nữa, đây cũng coi như là mưa đổ tốt mà.” Dáng vẻ này của nàng, trông như dù nàng có mưa đổ thì cũng là chuyện xấu, vừa chán ghét lại đau lòng.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn nàng.

An Nhược Hi ngẫm nghĩ những lời này, quả thật không đúng lắm, vậy là giải thích: “Ý ta là, nếu có cô nương nào mưa đổ công tử như thế thì công tử cũng nên vui... À không đúng, bát tự là ta mà. Vậy chắc chắn không phải mưa đổ gì rồi, là đại sư nghiêm túc phê mệnh, nếu không sao có thể vừa khéo như thế.”

Tiết Tự Nhiên tiếp tục trừng nàng.

An Nhược Hi bị trừng mắt nên không biết nói gì cho phải nữa. Trong đầu nàng rối loạn một cục, nàng nói không đúng sao? Có cô nương nhà nào ngốc thế chứ, mưa đổ muốn lấy hẩm nhưng lại đưa sai bát tự. Hơn nữa đã nói, nếu Tịnh Từ đại sư dễ dàng bị mua chuộc như thế thì trong thành đâu còn cô nương nào không ai thèm lấy nữa. Ví dụ như nàng đây.

An Nhược Hi thở dài thật sâu trong lòng. Thì ra bàn chuyện hôn sự lại khó đến thế.

Trong phòng lại rơi vào im lặng.

Một lát sau Tiết Tự Nhiên nói: “Ta đã nói rõ rồi, cô nương chớ để bụng. Dù sao An lão gia cũng không đồng ý với cuộc hôn nhân này, mọi người cũng đỡ lo. Ta không biết mẹ ta lo liệu thế nào, nhưng cô nương và ta gặp mặt cũng không có gì tốt. Ta đến đây, chỉ là không muốn làm trái ý mẹ ta mà thôi. Thời gian ta có thể sống được không nhiều, nên ta sẵn lòng làm ít chuyện có thể để bà vui vẻ.”

An Nhược Hi đấu tranh nói: “Thế, huynh lấy vợ cũng là chuyện Tiết phu nhân vui...”

“Nhưng ta lại không vui.” Tiết Tự Nhiên hờ hững bảo, “Ta đã nói rồi, cũng không muốn lập lại nữa. Chỉ thêm mệt.”

An Nhược Hi lại bị chặn họng.

“An cô nương, mời cô về cho. Bất kể trong hôn sự này có điều kiện gì, cũng không đáng để cô lấy cả đời của mình ra đánh đổi. Ta cũng mệt rồi, muốn về phủ nghỉ ngơi.”

Viễn mắt An Nhược Hi đỏ ửng, dùng sức siết chặt tay mình. Đối phương đã nói đến mức đó rồi, nếu không đi thì đúng là đồ vô liêm sỉ. An Nhược Hi đứng lên, muốn nói “vậy thì cáo từ”, nhưng vừa mở miệng lại như không kiểm soát được mà nói: “Vì bị bệnh nên Tiết công tử mới không muốn cưới, hay vì ta là con gái của An Chi Phủ, thanh danh ta không tốt nên không muốn cưới?”

Tiết Tự Nhiên ngăn người, nói: “Vì bệnh nên không muốn cưới là nói thật, có điều danh tiếng của An cô nương không tốt cũng là chuyện có thật.”

An Nhược Hi run bắn lên vì bị đả kích. Nhưng nàng vẫn mặt dày nói: “Thật ra, thật ra ta không xấu xa như thế.”

Tiết Tự Nhiên nhìn An Nhược Hi rất lâu, hỏi nàng: “Vậy thì có liên quan gì đến ta?”

An Nhược Hi then quá hóa giận: “Huynh nói vì danh tiếng của ta không tốt nên mới không muốn cưới, nhưng thực tế ta không xấu, chuyện này liên quan đến huynh rất lớn. Huynh cũng biết đấy, danh tiếng là danh tiếng, sự thật là sự thật. Ta chính là không xấu, ta là một cô nương tốt.” Nàng hất cằm, để lộ tính khí nhõng nhẽo ở nhà, “Huynh cũng biết mà, ta là một cô

nường tốt. Huynh có thể nói vì huynh bị bệnh nên không muốn cưới, nhưng không thể nói do ta không tốt mà không muốn cưới được.”

Tiết Tự Nhiên cũng hất cằm, so với nhõng nhẽo, hẳn cũng chẳng kém cạnh gì. “Được rồi, vậy ta đổi lời khác vậy, vì ta bị bệnh nên không muốn cưới, An cô nương nói quá nhiều nên ta cũng không muốn cưới. Cô nương tốt nói nhiều quá cũng rất phiền đấy.”

An Nhược Hi trừng mắt nhìn hẳn. Tiết Tự Nhiên trợn mắt lại. Sao nào? Chỉ cho phép mình ầm ĩ chứ không cho phép người khác bác lại sao?

An Nhược Hi trợn mắt cả buổi, mở miệng tính nói gì đó nhưng lại không nghĩ ra nên nói gì. Xoay người đi thì lại không cam lòng. Cứ chôn chân đứng ở nơi đó, rồi vất vả lắm mới nghĩ ra một câu để phê bình lời của Tiết Tự Nhiên: “Mẫu thân huynh vì huynh mà lao tâm khổ tứ, vậy huynh lại không nghe lời không muốn cưới, huynh bất hiếu.”

Tiết Tự Nhiên gật đầu nói: “An cô nương đúng là có hiếu. An lão gia không đồng ý gả cô đi, nhưng có vẻ như cô không định nghe theo.”

Nhất thời An Nhược Hi đỏ bừng mặt.

“Tại sao lại muốn lấy ta?” Tiết Tự Nhiên hỏi thật, dường như trong bụng có nghi ngờ. Điều này khiến An Nhược Hi thoải mái lên chút ít, nàng cắn môi, muốn tìm một lý do có thể diện, nhưng lại không tìm ra được, nên chỉ có thể nặn ra một câu: “Ta, ta sống ở nhà cũng không tốt lắm.”

Tiết Tự Nhiên nhìn nàng rất lâu, sau đó hỏi: “Cô sống ở nhà, sao lại không tốt?”

An Nhược Hi ngẩn người, úp mở nói: “Ta cũng, không biết nên nói sao nữa.”

“Ta chỉ biết lệnh tỳ sống trong nhà cô mới không tốt, mẫu thân cô rất đặc thế.”

“Ừm.” An Nhược Hi khó khăn đáp.

“Vậy vì sao cô lại sống không tốt?”

An Nhược Hi im lặng. Nàng đâu có sống không tốt chứ? Mẫu thân và đệ đệ nàng chấp chương chuyện nhà, đến đệ muội hay thậm chí là di nương đều phải nhìn sắc mặt nàng, nàng có cuộc sống giàu sang, muốn mua gì thì mua thứ đó, ngoài việc bị phụ thân mẫu thân quát mắng, còn lại có gì không tốt chứ?

“Ta không muốn, làm quân cờ hại người khác. Cũng không muốn, giống hàng hóa treo giá bán.” An Nhược Hi thấp giọng nói, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nàng nhìn Tiết Tự Nhiên, hắn cũng đang lẳng lặng nhìn nàng. Hình như không còn là nét mặt cương quyết từ chối nàng nữa rồi, An Nhược Hi ôm tia hy vọng cuối cùng, cảm thấy vẫn còn cơ hội để bàn. Vậy là: “Ta, ta biết ngoài kia có mấy lời đồn đãi khó nghe. Cha huynh coi thường nhà ta, nếu không phải Tịnh Từ đại sư phê mệnh thì có lẽ nhà huynh sẽ không cân nhắc chuyện kết thân với nhà ta đâu. Cũng có người ta xấu ra sao, nhưng ta không xấu. Chẳng qua do trước kia còn nhỏ, có lúc không hiểu chuyện, nhưng những điều ấy có thể thay đổi mà.”

Tiết Tự Nhiên vẫn im lặng không nói lời nào. An Nhược Hi chợt dạ lẫn khổ sở, nếu công tử Tiết gia vẫn khẳng khẳng không chịu cưới, vậy thì nàng làm gì có cơ hội đến với người khác nữa. Nàng đã dự đoán qua muôn vàn khả năng, cảm thấy hai người gặp mặt chỉ là để nàng xác nhận có phải là thật sự muốn gả hay không, đợi khi nàng chắc chắn tâm ý rồi thì sau đó có khó khăn thế nào cũng có thể nghĩ cách giải quyết được, có điều chẳng

cờ đến buổi gặp mặt rồi, nàng lại bị từ hôn thẳng mặt. Công tử Tiết gia lại không muốn cưới.

An Nhược Hi vô cùng khó chịu, nhưng ngoài miệng vẫn còn nói cứng: “Huynh nhìn xem, huynh không muốn cô nương tốt vì huynh mà làm quả phụ, liên lụy đến người ta. Thanh danh của ta không tốt, vậy huynh đừng để ý là được. Nếu, nếu huynh đi thật, ta làm quả phụ, thì coi như đó là báo ứng vì trước kia không hiểu chuyện. Còn nếu huynh có thể giống như cao tăng nói, có thể sống tốt, vậy thì huynh cưới ta cũng chẳng mất mát gì.”

Nàng nói đến đây, nước mắt lại tràn khóe mi. Rốt cuộc nàng đang làm gì vậy, vì sao lại tự làm khổ mình như thế, Tiết không từ không muốn cưới thì thôi, có gì nguy cấp chứ, nàng cũng đâu chê hăn ốm yếu đoán mệnh, dựa vào đâu hăn chê nàng không tốt! An Nhược Hi cũng không kịp thi lễ cáo từ, xoay người chạy ra ngoài. Vừa bước chân ra thì nước mắt rơi xuống.

Nàng dùng sức lau sạch nước mắt, thấy cách đó không xa Điền Khánh đang gõ cửa một gian sương phòng khác, cửa bật mở, An Nhược Thần xuất hiện ở sau cửa.

“Tỷ.” An Nhược Hi thấy người thân, vội rảo bước nhào vào trong ngực An Nhược Thần.

An Nhược Thần đưa nàng vào phòng, vỗ lên lưng nàng.

“Sao lại thế này?” Tiết phu nhân ở trong phòng ngạc nhiên hỏi.

An Nhược Hi mới phát hiện Tiết phu nhân cũng có mặt, vậy là vội thi lễ.

Tiết phu nhân lo lắng: “Cô nương sao vậy?”

An Nhược Hi uyển chuyển thuật lại ý của Tiết Tự Nhiên. Tiết phu nhân như có giạt mình, nhưng cũng như nằm trong dự liệu, bà nhìn An Nhược

Thần, nói: “Con ta bệnh đã lâu, thành ra tâm tư cũng nhiều hơn người khác. Nhưng chuyện cưới gả này, vẫn là ta làm chủ.”

An Nhược Thần nhìn An Nhược Hi: “Muội thấy thế nào.”

An Nhược Hi đỏ mắt, lại chẳng ngăn nổi nước mắt, ghen ngào đáp: “Huynh ấy không muốn cưới muội, nếu ép huynh ấy thì huynh ấy sẽ ghét muội.”

Tiết phu nhân và An Nhược Thần cùng nhìn nhau, nghe giọng điệu đó, có vẻ An Nhược Hi rất vừa ý với cửa hôn này. An Nhược Thần nói: “Phu nhân, ta và nhị muội muốn nói riêng mấy câu được không?”

Tiết phu nhân gật đầu rồi lui ra ngoài. A hoàn bà tử đứng đợi ở ngoài vội đi theo, Tiết phu nhân khoát tay, một mình đi vào gian phòng của Tiết Tự Nhiên. Trong phòng, gã sai vặt của Tiết Tự Nhiên đang chỉnh lại ống quần cho hẵn, kiệu đã chờ sẵn ở cửa sau, hẵn phải đi rồi.

“Tự Nhiên à.” Tiết phu nhân thở dài.

“Mẫu thân, con mệt rồi.” Tiết Tự Nhiên mệt mỏi ra mặt, Tiết phu nhân cũng không tiện nói thêm điều gì, chỉ dặn dò gã sai vặt chuyên tâm hầu hạ. Đợi khi về nhà sẽ nói lại chuyện này với Tiết Tự Nhiên sau.

Ở trong phòng bên này, An Nhược Thần hỏi muội muội: “Muội nghĩ thế nào? Có bằng lòng gả đi không?”

An Nhược Hi không còn dè dặt với tỷ tỷ nữa, gật đầu nói: “Muội thấy huynh ấy rất tốt. Nhưng huynh ấy không muốn lấy muội, huynh ấy nói rất rõ rồi. Muội, muội không muốn ép.”

“Muội cũng không có bản lĩnh ép hẵn.” An Nhược Thần nói, “Tự có mẹ hẵn ép hẵn rồi, muội lo gì chứ.”

“Nhưng...”

“Cũng không phải muội tự nguyện gả. Là cha ép muội gả đi. Lệnh của cha mẹ, không phải muội nói là cãi được.”

An Nhược Hi ngẩn người, cha đâu có ép nàng, cha không đồng ý của hôn này mà.

“Tóm lại, muội cứ chắc chắn muội đồng ý gả là được rồi. Cứ để ta lo liệu chuyện này.” An Nhược Thần nói chuyện bất giác mang theo sự uy nghiêm của Long Đại.

An Nhược Hi nhìn tỷ tỷ, không biết tỷ tỷ có thể làm gì để cha gạt đầu nữa.

“Nhưng muội nên nhớ. Sau này khi rời đi rồi, ta và muội không phải gặp nhau nữa. Ta sẽ đi sắp xếp, cha bảo muội gả thì muội cứ gả, muội chưa từng gặp ta, cũng không biết vì sao cha lại đổi ý. Sau khi muội gả vào Tiết gia rồi, ta sẽ nói tướng quân đưa giải dược cho muội. Muội cứ yên tâm làm dâu Tiết gia đi, những chuyện khác đừng can thiệp vào. Sau này muội sẽ trải qua cuộc sống thế nào thì đó hoàn toàn là dựa vào chính muội. Ta sẽ không gặp muội nữa, muội cũng đừng có đến tìm ta.”

Nước mắt trào ra, An Nhược Hi nhào đến ôm lấy An Nhược Thần: “Tỷ! ta, ta xin lỗi tỷ vì những chuyện trước đây.”

Nàng biết ý An Nhược Thần, tỷ không gặp nàng, đối với cả hai đều là chuyện tốt. Nàng gả làm vợ người ta, lại không gặp được An Nhược Thần nữa, đối với Tiền Bội mà nói, nàng không còn giá trị để lợi dụng nữa rồi. Tiết gia sẽ là chỗ dựa của nàng, chỉ cần nàng an phận thủ thường, sống qua ngày thật tốt thì mọi thứ sẽ ổn cả.

An Nhược Thần vỗ lưng muội muội, để mặt nước mắt của nàng ấy ướt đầm vai mình. Tâm trạng của nàng cũng rất mâu thuẫn, bỗng nàng chẳng

thể xác định được, đây là đang giúp mình hay giúp muội muội nữa. Trước nay nàng chỉ muốn giúp bản thân là đủ, nhưng giờ lại cảm thấy, nếu có thể thành toàn hôn sự này giúp muội muội, thì cũng chẳng tệ lắm. Nàng không hận muội muội, vậy mà lại không hận muội muội nữa rồi.

“Cứ giao cho ta.” Nàng nói với muội muội.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Mông Giai Nguyệt bưng cân nắm tuyết vào trong nhà, Diêu Côn ngẩng đầu lên sau bàn án, nở nụ cười với bà.

“Chàng ho rồi đấy, uống ít canh đi.” Mông Giai Nguyệt đặt khay lên trên bàn, Diêu Côn vội gạt hồ sơ ra, cho bà chỗ để đặt.

Mông Giai Nguyệt múc canh cho ông ta, Diêu Côn vừa uống vừa hỏi bà: “Nàng có đem một phần đến phòng của Hoắc tiên sinh không thế?”

“Có chứ. Thiếp đích thân đi, người hầu của Tào tiên sinh ra nhận.”

Diêu Côn gật đầu, biết Mông Giai Nguyệt đưa đến căn phòng thể thân kia. Người biết có thể thân không vượt quá mười, tất cả đều được bố trí thỏa đáng. Nếu thật sự đang có người âm thầm quan sát chờ cơ hội hạ thủ, vậy nhất định sẽ bị thủ đoạn che mắt này lừa. Diêu Côn nói: “Mọi thứ đều bình thường đúng không?” Ông ta nhìn ra ngoài cửa sổ, khách viện cách đây không quá xa, nếu có động tĩnh lớn hay có người hét lên, thì chỗ này của ông ta có thể nghe thấy. Trong trạch viên im ắng trật tự, hiển nhiên không hề xảy ra chuyện gì.

“Đúng là vẫn như thường.” Mông Giai Nguyệt dọn dẹp mặt bàn cho Diêu Côn, sau đó cũng ngồi xuống.

Diêu Côn nắm tay bà: “Nên nàng chớ lo gì cả, tối qua nàng cũng không ngủ yên đâu đấy. Hoắc tiên sinh sẽ bình an vô sự. Nhiều nha sai và vệ binh đến thế, ngoài phủ có canh phòng mà ngoài viện cũng được canh giữ, cộng thêm tuần vệ nơi nơi, không một ai ở nhằm đội, đồng thời cũng không được

phép rời khỏi đội, cho dù có người trà trộn vào đội ngũ hộ vệ thì cũng không thể hành sự được. Theo dõi chặt chẽ, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất trắc gì, nàng cứ yên tâm đi.”

Mông Giai Nguyệt gật đầu, bà đã thử tự đi qua, đưa một bát canh thôi mà cũng phải dưới cái nhìn chăm chăm vội vã của rất nhiều ánh mắt thì mới có thể đưa đến ngoài nhà Hoắc Minh Thiện được. Quả thật không thể có người nào có thể tránh tai mắt mà xông vào phòng Hoắc Minh Thiện được. Có điều bà vốn không lo lắng điều này. Bà phải tìm cơ hội nói ra. Cân nhắc một hồi, bà hỏi: “Nghe nói trong kinh có thánh chỉ truyền xuống?”

“Đúng thế. Thái úy Lương đại nhân Lương Đức Hạo đảm nhiệm tuần tra sứ, đang trên đường đến quận Mậu. Bình Nam chúng ta cũng nằm trong phạm vi tuần sát.” Diêu Côn giải thích sơ qua một phen, nói lần tuần sát này chủ yếu là nhằm vào Sử Bình Thanh, dù sao cũng do quận Mậu gây họa, triều đình phải chỉnh đốn cục diện. Nếu không sẽ không thể nào ăn nói với Đông Lăng và Nam Tần được, bất luận đến cuối có dấy binh phát động chiến tranh hay không, một khi chuyện này truyền đi, các nước sẽ cảm thấy Đại Tiêu rất vô lý.

Mông Giai Nguyệt nghe xong, thoáng trầm ngâm: “Đại nhân, một khi tuần tra đến, hẳn sẽ điều tra nghiêm ngặt thẩm vấn tỉ mỉ, tất cả quan viên địa phương và các vụ án, đều sẽ nằm trong phạm vi xử lý của tuần tra, bọn họ chính là tay chân tai mắt của hoàng thượng, trong tay cầm thánh chỉ đầy quyền thế, nay chúng ta và Nam Tần rơi vào cục diện như thế, lúc trước lại trải qua rất nhiều chuyện, đại nhân chớ xem nhẹ.”

“Phu nhân đừng lo. Tuần tra sứ lần này là thái úy Lương đại nhân Lương Đức Hạo. Ông ấy là người đứng đắn, thận trọng ôn hòa, hơn nữa lại có giao tình ba đời với nhà Long tướng quân. Lần này Long tướng quân dẫn quân đến đây, cũng là do ông ấy dốc lòng tiến cử. Gần đây mỗi một đối sách hay quyết định giữa chúng ta và Nam Tần, đều có ý kiến và sự ủng hộ của Long tướng quân. Nếu Lương đại nhân muốn chỉ ra sai sót trong chuyện này, thì

ấy chính là cái sai của Long tướng quân. Dù ông ấy không để ý ta thì cũng phải cân nhắc Long tướng quân một chút. Hơn nữa, phía quận Mậu kia có cả đồng chuyện chẳng đâu vào đâu, có thể đủ để bọn họ điều tra rồi, thành tích quan uy cũng có thể cầm chắc từ phía quận Mậu rồi, sẽ không lẫn chuyện sang phía Bình Nam ta đâu.” Diêu Côn an ủi Mông Giai Nguyệt, lại nói: “Trái lại điều ta quan tâm ấy là không biết lúc nào bọn họ mới đến, muốn để bọn họ gặp Hoắc tiên sinh một lần, đây cũng tính là công lớn của Bình Nam chúng ta, nhưng Hoắc tiên sinh ở lại đây lâu cũng là mầm họa. Đến lúc đó Long tướng quân lại trách tội chúng ta không làm việc như đã hẹn.”

Mông Giai Nguyệt nói xen vào: “Chuyện khác thiếp không lo. Chỉ là muốn hỏi đại nhân chút, những năm qua, Tiền Bùi làm việc phách lối, đại nhân cứ luôn nể tình ân sư, không truy cứu ông ta quá tay, nhưng liệu, có để lại thóp gù trong tay ông ta không?”

Diêu Côn ngẩn cười, cười nói: “Phu nhân nghĩ đi đâu thế. Nếu Tiền Bùi phạm phải chuyện thì người đứng mũi chịu sào cũng là Tiền đại nhân, một là huyện Phúc An, hai là quan hệ cha con. Ta chỉ là học trò, quan hệ cũng không sâu đến thế. Nhưng nàng xem Tiền đại nhân có vẻ cuống cuống chột dạ không? Nếu thật sự có sai lầm lớn nào, nhất định bọn ta cũng đã xử lý rồi. Nhưng từ trước nay cũng không phạt Tiền Bùi hay xử tội ông ta bao giờ.”

“Đây chỉ là mấy chuyện bồi thường xin lỗi dạy dỗ thôi, chứ đã từng thật sự xử nặng ông ta bao giờ chưa? Lần trước xử mười đại bản, ông ta quay người đi là tránh được.” Mông Giai Nguyệt vô cùng nghiêm túc, “Đại nhân nghĩ kỹ chuyện này đi, liệu có điểm yếu nào rơi vào trong tay Tiền Bùi không? Liệu ông ta có từng phạm tội gì rất lớn, nhưng chàng và Tiền Bùi bao che bỏ qua cho ông ta, hại bách tính khác không?”

Diêu Côn sợ hết hồn: “Nàng đừng nói bậy, ta nào hồ đồ như thế chứ.”

Đúng là có nhắm một mắt mở một mắt, nhưng nếu vướng phải đại án gì, lại có tội chứng xác thật, cũng không phải ông ta không muốn mũ ô sa này nữa, làm sao có thể bao che đến mức đó chứ. “Những chuyện như thế âm ỹ không tốt thì cũng không đơn giản là mất chức đâu, dù sao ta cũng phải để ý đến mẹ con nàng chứ, tuyệt đối không hề làm chuyện hồ đồ như vậy đâu.”

Mông Giai Nguyệt nhìn ông ta chăm chăm: “Vậy liệu có chuyện gì đại nhân không để ý, nhưng Tiền Bùi lại âm thầm làm, để sau này vu oan cho đại nhân không?”

“Phu nhân.” Diêu Côn nắm tay bà, nghiêm túc nhìn thẳng: “Nàng đang lo lắng điều gì thế? Tuần tra sứ đến đây, tuy có bất tiện, nhưng sẽ không có phiền toái đâu.”

“Hôm nay An cô nương đến tìm ta khách sáo, lời trong lời ngoài đều hỏi thăm đại nhân và Tiền Bùi.”

Diêu Côn bật cười: “An Nhược Thần luôn mẫn cảm cẩn thận với Tiền Bùi, đừng quên trước đây nàng ta đã gặp chuyện gì. Nay nàng ta sắp gả cho tướng quân rồi, có lẽ là sợ vừa bước chân vào cửa sẽ xảy ra biến cố. Vất vả lắm mới đi lên vị trí này, nàng nghĩ nàng ta sẽ lờ đi được sao? Tiền Bùi muốn đổi phò nàng ta, nàng ta sợ nhất là điều này.”

“Đại nhân. Không phải thiếp nghĩ vậy.” Mông Giai Nguyệt nói: “An cô nương cũng không phải đặc ý leo cao như đại nhân tưởng đâu. Theo thiếp thấy, giấy hôn thú của Long tướng quân như cho nàng ấy thanh bảo kiếm, để nàng ấy trấn áp đối phó kẻ địch. Chàng nhìn xem, đầu tiên là nàng ấy dẫn thiếp đến An gia ra oai, lại để chàng và Tiền đại nhân hỗ trợ chinh Tiền Bùi, sau đó lại đến từ từ hỏi thăm chuyện quận phủ với thiếp, đâu có đáng vẻ then thùng đợi gả chứ, trái lại đang từng bước thận trọng, tính toán mưu đồ.”

“Một nữ nhi thương nhân nho nhỏ lắc mình trở thành phu nhân tướng quân tương lai, đổi thành ta thì cũng sẽ cố ý giương oai. Chỉ là chút cẩn thận của cô nương nhà người ta thôi, không phải chuyện gì lớn. Nếu phu nhân cảm thấy phiền phòng vì chuẩn bị hôn sự cho nàng ta thì để quân sự làm thay là được rồi. Nàng cứ nói Hoắc tiên sinh ở chỗ này, tuần tra sứ cũng sắp đến, bản thân có rất nhiều chuyện phải làm. Những lời đó cũng chẳng phải lừa gạt gì nàng ta, đều là sự thật cả. Còn nữa, hôm nay cục diện thành ra như vậy, hôn thú cũng chỉ là hôn thú, làm sao tướng quân có thì giờ quay về làm hôn lễ với nàng ta được, chỉ ra vẻ thế thôi, qua loa là đủ rồi.”

“Trái lại thiếp không phiền lòng điều này. An cô nương rất đáng để giao tiếp, thiếp giúp nàng, sau này ở phía tướng quân có gì cũng có thể để nàng ấy nói giúp đại nhân.” Mông Giai Nguyệt nói ra tính toán nhỏ nhặt của mình, rồi lại nói: “Cô nương này không đơn giản, đại nhân đừng nghĩ Long tướng quân vừa ý nàng là phúc của nàng ấy rơi từ trên trời xuống, từ khi nàng ấy liều chết trốn nhà tới nha môn đánh trống, cho đến phá vụ án Lưu Tắc kia, có chuyện nào không phải là ngoài dự đoán của mọi người không? Thiếp không xem nhẹ nàng ấy, dĩ nhiên sẽ cảm thấy nàng ấy hành sự nhất định sẽ có nguyên do. Đại nhân à, liệu An cô nương có nghi ngờ Tiền Bùi liên quan đến mật thám hay không?”

Diêu Côn kinh hãi, rồi sau đó cười phái lên: “Nàng qua lại với nàng ta nhiều, chẳng lẽ cũng bị nàng ta làm ảnh hưởng rồi? Chuyện gì cũng mật thám, chẳng lẽ là ai cũng biến thành mật thám hết sao? Nếu Tiền Bùi là mật thám, chẳng lẽ Tiền đại nhân không biết? Không lẽ Tiền đại nhân cũng là mật thám sao?”

Mông Giai Nguyệt nhú mày, đúng là chuyện không có khả năng.

“Có lẽ An Nhược Thần chỉ muốn ra vẻ đáng thương với nàng thôi, gần gũi một chút, nhắc đến Tiền Bùi làm nàng nghĩ nàng ta luôn khổ sở. Nói nhiều rồi, thành ra có thể khiến nàng nghi ngờ.”

“Đúng là thiếp có nghi ngờ.” Mông Giai Nguyệt than thở, “Đại nhân, An cô nương trung tâm nghĩa đảm, quyết tâm vì Long tướng quân mà điều tra án mật thám trong thành, mỗi chuyện nàng ấy làm, tất có liên quan đến nhau. Có thể đại nhân vẫn còn nhớ, mới đầu nàng ta thân mật với thiếp, có lẽ không phải vì thật sự cảm động vì thiếp chăm sóc bách tính, mà là vì dụ đại nhân ra tay, đối phó với Lưu Tắc.”

“Lúc trước nàng ta tiếp cận nàng vì có dụng ý khác, nên sau này nàng ta nói gì thì nàng cũng cảm thấy có ám chỉ sao?”

“Thiếp thực sự không ngại nghe nàng ấy nói nhiều đâu. Chẳng qua thiếp lo lắng cho đại nhân, sợ đại nhân bị Tiền Bùi gây khó dễ, nếu thật sự như thế thì nên nhanh chóng xử lý sạch sẽ mới phải...” Bà nhìn sắc mặt Diêu Côn, cười một tiếng rồi nói: “Được rồi được rồi, là thiếp đa nghi, đại nhân đừng chê thiếp, thiếp không lái nhái nữa.”

“Nàng vì ta bận tâm, sao ta chê được.” Diêu Côn dịu dàng mỉm cười. Lúc Mông Giai Nguyệt xoay người dọn chén muống, nụ cười trên mặt Diêu Côn dần tắt, có chút kinh ngạc nhìn bóng lưng nàng. “Nàng yên tâm đi.” Bỗng ông ta nói: “Không có chuyện gì cả đâu. Ta đã nói rất rõ với Tiền Bùi rồi, nếu ông ta có phạm án, nhất định ta sẽ nghiêm trị chứ không bao che dung túng.”

Mông Giai Nguyệt xoay người lại cười với ông ta. Diêu Côn nói lảng đi: “Vẫn phải theo thời điểm đã thương lượng với Long tướng quân, mau chóng tiễn Hoắc tiên sinh lên đường. Không đợi Lương đại nhân nữa. Nàng nhắc nhở rất đúng, mọi việc vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Hoắc Minh Thiện ngồi trong phòng, nhìn cửa sổ đang khép. Chỉ cần ông ở trong phòng này một ngày nữa thôi, rạng sáng ngày mai đã có thể lên kinh rồi. Ít người biết được việc sắp xếp thời gian này, cũng ít ai biết ông ở đây một mình. Trong viện tử có vệ binh canh chừng, ngoài viện tử cũng có

vệ binh. Ông không mở cửa sổ, chỉ có người hầu Tào Nhất Hàm của ông sẽ giả như đến đây dọn dẹp đồ lặt vặt mà lén đưa thức ăn cho ông.

Tào Nhất Hàm không mấy thích thú vì việc sắp đặt này, lấy làm uất ức thay ông, nhưng Hoắc Minh Thiện lại biết đây là biện pháp không có tính lựa chọn. Ông đồng ý với lời của Long Đăng, ở trong thành Trung Lan rất nguy hiểm, còn hơn cả trên đường lên kinh.

Có điều canh phòng nghiêm ngặt đến thế, Hoắc Minh Thiện cảm thấy hẳn mình có thể an toàn rời khỏi thành Trung Lan.

Đi một bước tính một bước, chuyện có nguy hiểm đến đâu thì cũng phải có người thực hiện.

Hoắc Minh Thiện nhìn thanh kiếm trên bàn, nhớ lại tình cảnh năm đó mình giao nó cho Mông Giai Nguyệt thì không khỏi mỉm cười. Chớp mắt một cái đã mười bảy năm trôi qua, thiên kim thái thú nay đã trở thành thái thú phu nhân, làm vợ làm mẹ. Hòa bình mười bảy năm à.

Còn chưa cảm thán xong thì tóc gáy ở cổ chợt dựng lên, cảm giác nhạy bén nhận ra đã xảy ra chuyện gì nhanh hơn tri giác, đợi đến khi ông kịp phản ứng lại, một thanh kiếm đã gác ở trên cổ.

“Hoắc thừa tướng.”

Giọng nữ nhân. Nghe rất quen, nhưng không nhớ nổi là ai.

Hoắc Minh Thiện đông cứng người, không biết người này là ai, nhưng ý thức được trong căn phòng vốn chỉ có một mình ông đột nhiên lại có thêm một người xuất hiện.

Người muốn lấy tính mạng của ông —— thích khách.

“Đừng có lên tiếng. Người mà gọi người vào thì cũng chỉ là thêm mấy kẻ chôn theo người thôi.” Giọng nói kia lạnh như băng, không chút cảm tình.

Rốt cuộc Hoắc Minh Thiện cũng nhớ ra, không phải nhớ lại từ giọng nói mà là từ giọng điệu này. Ông chỉ biết có một nữ tử dùng giọng điệu này để nói chuyện mà thôi.

“Trâu Vân?”

“Là ta.”

Hoắc Minh Thiện giật mình, từ từ xoay người lại.

Kiểm trên cổ chẳng hề nhúc nhích, không dời đi mà cũng không ép chặt.

Cuối cùng Hoắc Minh Thiện cũng đối mặt với tên thích khách này. Ông giật mình nhìn đối phương: “Người xuất gia rồi?”

“Không hẳn, chỉ là như thế sẽ đơn giản hơn thôi.” Không ai sẽ hỏi một ni cô vì sao lại sống độc thân, cũng không có ai nhiệt tình hỏi thăm nhân duyên cuộc sống của bà, lại càng không có hàng xóm đến cửa hàn huyên, mọi thứ đều đơn giản đi rất nhiều.

Bà vẫn không thích thừa lời như trước. Hoắc Minh Thiện nhìn thanh cổ gác trên cổ, biết mình tốt nhất nên nắm chặt thời gian, nếu không đợi đến khi bà ta không nhìn được thì ông sẽ không có cơ hội nói chuyện đâu.

Khoan hỏi bà ta đến đây thế nào, cũng không hỏi ai sai khiến bà ta, Hoắc Minh Thiện chọn một câu hỏi quan trọng nhất, nói: “Nhất định phải giết ta sao? Ta muốn giữ lại mạng, hoàn thành một chuyện rất quan trọng đã. Chuyện này liên quan đến chiến tranh hai nước, tính mạng của mười triệu người.”

“Người phải chết.”

Nhưng bà vẫn không ra tay.

Vậy là Hoắc Minh Thiện cảm thấy còn có một tia hy vọng, “Có lẽ chúng ta có thể bàn bạc biện pháp...”

Tại am Tĩnh Tâm. Giải tiên sinh tỉ mỉ tra xét bên trong am miếu không một bóng người. Gã trông thấy trắc viện kia, trên cửa có ổ khóa.

Gã liền bước đến.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Giải tiên sinh đứng trước cửa trắc viện, lắng nghe động tĩnh bên trong trước. Không có âm thanh. Gã quan sát bốn phía, sau đó tung người nhảy vào.

Nhìn qua thì nơi này như viện tử chứa đồ lặt vặt, cửa căn phòng đang mở, bên trong có giường có bàn, trưng bày đơn giản, nhưng lại không có chăn màn gối đệm, có vẻ không có ai ở, nhưng quét dọn lại khá sạch sẽ. Phòng trống trơn, không phải dùng để chứa đồ, vậy dùng để làm gì?

Giải tiên sinh đi vào phòng nhìn quanh, lại chẳng phát hiện được chi. Lúc gã đi ra thì chợt trông thấy phiến đá trên đất khá mới, màu sắc lại không giống những phiến bên cạnh. Lúc này hắn phát hiện chẳng biết mình đạp phải bùn lúc nào, trên đất để lại dấu chân mơ hồ.

Giải tiên sinh nhú mày. Hắn nhảy ra khỏi viện tử, phát hiện thì ra xung quanh viện tử này đều được tạt nước, màu không khác gạch là bao, nếu không đặc biệt để ý thì rất khó nhận ra.

Giải tiên sinh chẳng quan tâm lắm, dù sao chuyện có người đến am cũng đã bị lộ, vậy là dứt khoát ngang nhiên kiểm tra. Tịnh Duyên sư thái này đúng là khả nghi, dù không thích giao tiếp với người khác, không thích bị điều tra thì cũng không cần như vậy. Cảm giác của Mẫn Đông Bình là đúng, trong thư của hắn có đề cập đến, cảm thấy không thể khống chế Tịnh Duyên sư thái được nữa, cần mau chóng cử người mới đến thay thế bà ta. Nay xem ra, quả thật Tịnh Duyên này không chịu ràng buộc, rốt cuộc bà ta có cất giấu bí mật gì hay không?

An Nhược Phương ngồi trong cơ quan bí mật dưới pho tượng, nhìn sợi tơ trên nóc đung đưa. Điều này có nghĩa có người đang đi đi lại lại ở gần phật đài. An Nhược Phương căng thẳng nhìn chăm chăm sợi tơ kia, siết chặt ám khí mà Tịnh Duyên đưa cho nàng.

Tịnh Duyên sư thái đã đi ra ngoài rồi. Lúc gần đi có dặn An Nhược Phương, bảo nàng trốn vào trong mật thất, thời gian lần này sẽ lâu hơn bình thường, nhưng nhiều nhất cũng sẽ chỉ có ba ngày, nếu ba ngày sau bà không về thì sẽ để An Nhược Phương cải trang thành đứa trẻ nhà nông, đến lâu Tử Vân tìm An Nhược Thần.

“Đây là hạ của hạ sách, chưa đến lúc đấy thì người chớ chạy lung tung. Nếu ta có thể về thì có nghĩa ta còn có thể bảo vệ người. Tình hình phía đại tỷ người cũng không hay lắm, không an toàn hơn chỗ này của ta đâu. Ta nói như thế, người có hiểu không?”

An Nhược Phương hiểu được ý trên mặt chữ, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì An Nhược Phương không hiểu. Tịnh Duyên sư thái đã chuẩn bị xong trang phục đồ đạc cải trang cho nàng, nói thân phận giả danh, ví dụ như con của hộ nào thôn nào, nếu bị vặn hỏi ở cổng thành thì nên đáp ra sao, đến lâu Tử Vân bị quân gia ngăn lại thì nên nói thế nào, vân vân.

Thậm chí Tịnh Duyên còn đưa An Nhược Phương đến phòng bà, để nàng nhìn hốc tối dưới sàn nhà: “Nếu ta không về được thì số bạc trong này đều cho người hết. Bất kể sau này người có ra sao, có tiền bên người vẫn tốt nhất.”

An Nhược Phương giật mình trợn mắt nhìn số bạc kia, sư thái có ý gì đây? Dặn dò di ngôn sao? Sư thái ra ngoài, rốt cuộc là muốn làm gì?

“Không đi không được ạ?” An Nhược Phương chỉ dám hỏi câu này.

“Không được. Nếu không đi thì càng khiến bọn chúng nghi ngờ.” Tịnh Duyên xoa đầu An Nhược Phương, “Đừng sợ.”

Lời nói vẫn còn vang vọng bên tai, An Nhược Phương vẫn nhớ ánh mắt dịu dàng của Tịnh Duyên vào lần cuối bà nói chuyện với nàng, hết như ánh mắt mẫu thân nhìn nàng trong trí nhớ vậy. Dự đoán của sư thái là đúng, bà vừa rời đi, quả nhiên đã có người xông vào cửa. An Nhược Phương chăm chú nhìn sợi tơ đung đưa, thầm cầu nguyện sư thái có thể bình an.

Vào lúc này Tịnh Duyên sư thái đang nhìn Hoắc Minh Thiện chăm chăm, bà ngắt lời ông ta, nói: “Nếu là chuyện có thể không giết người hay không thì không cần bàn nữa. Không phải ta thì cũng sẽ có người khác, người nhất định không sống nổi.”

Hoắc Minh Thiện căng thẳng nuốt nước bọt, suy nghĩ đối sách, “Ai phải người đến?”

“Huy vương.” Tịnh Duyên không chút do dự khai ra kẻ đứng sau màn.

Hoắc Minh Thiện hít sâu một hơi, lại hỏi: “Sao người lại dốc sức cho hãn?” Đệ nhất sát thủ Nam Tần, tiếng tăm lừng lẫy, kiêu ngạo bất tuân, không ham danh lợi, chỉ muốn vui vẻ, làm sao có thể nghe Huy vương sai khiến được.

“Ta không làm việc cho ai cả. Lúc trước hãn từng giúp ta, ta muốn nơi thanh tĩnh, hãn liền sắp xếp cho ta chốn yên thân. Sau đó hãn cần người giết người, mà vừa hay ta lại muốn giết người.”

Hoắc Minh Thiện nhắm hai mắt, trong đầu nhanh chóng suy đoán mục đích của Huy vương. Hãn muốn ngăn ông lên kinh gặp hoàng đế Đại Tiêu ư? Tại sao? Chẳng lẽ một loạt rắc rối trước đó đều là mưu đồ của hãn sao? Hãn muốn để hai nước khai chiến, sau đó nhân lúc chiến loạn để cướp ngôi vị hoàng đế? Những lời nói trung thành với hoàng thượng kia, những biểu hiện của tình chú cháu kia, những lời nói năm đó hãn mơ ước ngôi vị hoàng đế đều là lời đồn vu oan kia, đều là giả hết.

Lòng Hoắc Minh Thiện như lửa đốt, ông không thể chết được, ông phải ngăn cản chiến tranh, ông phải cứu hoàng thượng.

“Trâu Vân, không phải ta ham sống sợ chết, nhưng Huy vương có ý đồ mưu phản soán ngôi, ta phải vạch trần bộ mặt thật của hắn. Nếu người chỉ muốn giết người mà giết ta, vậy đợi ta xử lý chuyện ổn thỏa đã, rồi ta lại đến tìm người, như thế nào?”

“Không như thế nào cả. Có đánh giặc hay không, ai làm hoàng đế, đều không liên quan gì đến ta.”

Nhưng bà lại không động thủ. Đột nhiên Hoắc Minh Thiện nghĩ ra, “Đúng rồi, trước đây tìm người không thấy đâu, vẫn chưa có cơ hội nói với người, người đã trách lầm Hoàng đại nhân rồi. Không phải ông ấy phải người bắt con gái người đi đâu, đúng là ông ấy luôn muốn đối phó Huy vương, nhưng ông ấy không hề dùng thủ đoạn ấy. Sau khi ông ấy chết, ta đã điều tra chuyện này, phát hiện có manh mối.”

Tịnh Duyên bình tĩnh nhìn ông, hờ hững nói: “Rồi sau đó, có phải người sẽ nói, nếu ta bỏ qua cho người thì người sẽ nói rõ chân tướng cho ta không?”

Hoắc Minh Thiện ghen hòng, đúng là ông định như vậy thật.

“Ta đã giết hắn, giết cả nhà hắn rồi. Người nói ta trách nhầm hắn, nhưng ta lại không cảm thấy thế. Chỉ ít một nhà hắn đều cùng làm bạn trên đường xuống hoàng tuyền, còn ta lại ở trên cõi đời này một thân một mình. Hoàng đế Nam Tần hạ chỉ muốn bắt ta vấn trăm, các phái trên giang hồ cũng treo giải thưởng lấy đầu ta. Người không sợ chết, ta cũng chẳng sợ. Chẳng qua ta chỉ cảm thấy rắc rối nên không muốn dây dưa. Ta ở đây cũng không thoải mái gì cho cam, không ai đến giết ta, cũng khá cô quạnh. Đám thủ hạ của Huy vương toàn tự cho là đúng, ta đây cũng thấy phiền. Nghe nói Long tướng quân có đến, anh dũng vô song, ta cố ý để lại tin báo có mặt thám,

cho rằng sẽ có chút hứng thú, nhưng rốt cuộc mãi lâu mà cũng không có ai tìm đến cửa.”

Hoắc Minh Thiện thật sự không thể tiếp lời được, người người đều nói Trâu Vân gần đờ bị điên, nên mới luyện võ công tuyệt thế. Không phải là không có ai có võ nghệ cao hơn bà, chẳng qua là không có ai coi mạng người như cỏ rác giống bà mà thôi, không chỉ là mạng của người khác, mà bao gồm cả bà nữa. Mọi thứ đều thay đổi sau khi bà sinh con gái, bà thoái ẩn về núi, giang hồ mới sóng yên biển lặng. Nhưng rồi mọi thứ cũng thay đổi sau khi con gái bà chết, bà tắm máu cả kinh đô, như phân thân của quỷ. Những năm qua vẫn còn có người không ngừng nhắc lại thảm án năm đó, mà Trâu Vân lại không chút biểu cảm, hết như đang nói chuyện của người khác vậy.

Hoắc Minh Thiện lại hít một hơi, đấu tranh nói: “Người không ngại giết nhầm người, nhưng ít nhất cũng không thể để hung thủ thật sự ung dung được. Nếu không đợi đến lúc người xuống hoàng tuyền, vậy phải ăn nói với con gái người thế nào đây?”

“Vậy, hung thủ thật sự là ai?”

Tịnh Duyên nhìn vào mắt Hoắc Minh Thiện, khiến cái câu “đợi ta bình an làm xong chuyện thì sẽ nói cho người sau” đã đến bên mép nhưng phải nuốt vào lại. Ông nói: “Ta cũng không biết hung thủ là ai, nhưng quả thật không phải là Hoàng đại nhân.”

Tịnh Duyên thờ ơ đáp: “Nói những điều này cũng vô dụng thôi. Hoắc thừa tướng, vì trước đây người khá thân thiện với con gái ta, dù không thể cứu sống con bé, nhưng lúc nó sắp chết, người cũng đã quan tâm khích lệ, để con bé cảm nhận được ấm áp không sợ hãi, cũng chính vì thế nên ta mới không hạ đao trực tiếp chém đầu người. Người vẫn chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra đúng không? Người vốn không hề biết tình cảnh của mình, không phải ta giết người thì cũng sẽ là người khác giết người. Người có

từng nghĩ đến, tại sao dưới tình hình trọng binh canh giữ, người đối phòng tìm thể thân, làm đủ những chuyện này mà ta vẫn có thể xuất hiện trước mặt người chưa?”

Hoắc Minh Thiện cắn chặt răng, chuyện này còn cần phải nghĩ ư? Có người tiết lộ kế hoạch, đối phương đều biết rõ nhất cử nhất động của ông.

“Thậm chí ta còn biết người sẽ đối căn phòng kia, trước khi vệ binh vây quanh căn phòng này, ta đã lặng lẽ tiến vào rồi.”

Sau lưng Hoắc Minh Thiện rét run. Nếu Trâu Vân không nói chuyện mà trực tiếp chém đầu ông từ phía sau, thì ngay cả việc mình chết thế nào ông cũng không biết.

“Nay bọn họ muốn thấy thi thể của người.” Tịnh Duyên nhìn Hoắc Minh Thiện, “Ta phải giết người, ta sẽ không nhìn con gái chết lần thứ hai trước mặt ta đâu.”

Hoắc Minh Thiện không biết bà ta đang nói gì, ông ta cũng chẳng bận tâm đến việc con gái bà đã chết thì làm sao chết lần thứ hai được. Ông hỏi: “Bọn họ gồm những ai?”

“Ta không biết. Người liên lạc với ta chỉ có một. Nghe bảo người muốn giết là người, nên ta đến.” Tịnh Duyên sư thái nói: “Ta đến, còn tốt hơn là người khác.”

Hoắc Minh Thiện cười khổ: “Người đến, thì ta có thể ôn chuyện với cố nhân trước khi chết sao?”

“Không. Người có cơ hội để lại trần trối.”

Hoắc Minh Thiện nhìn Tịnh Duyên, nhất thời trong lòng có đủ đắng cay chua ngọt.

Bên ngoài cánh cửa ấy, phải chăng có gian tể đang đứng suy đoán động tĩnh trong phòng, đang đợi Trâu Vân lúc nào động thủ. Hay là cách xa hơn, ở ngoài viện tử, ở trong nha phủ? Rốt cuộc tay Huy vương dài đến mức nào mà có thể mua chuộc được những người này?

“Sau khi giết ta, người định trốn đi thế nào?”

“Vào thế nào thì r thế ấy.”

Hoắc Minh Thiện cắn răng, hạ quyết tâm: “Ta có trần trối muốn để lại.”

Trong Hỉ Tú đường, An Nhược Hi đã rời đi rồi. An Nhược Thần hỏi mấy câu với Tiết phu nhân, hai người còn đang nói chuyện thì Tiết Tự Nhiên dẫn gã sai vặt đi ra khỏi phòng, nghe thấy An Nhược Thần nói: “Chỉ cần phu nhân có thể quyết định thì coi như chuyện này xong, những việc khác cứ để ta nghĩ cách.”

Tiết Tự Nhiên vốn định giả vờ coi như không nghe thấy gì, nhưng lên kiệu lại bực mình vô cùng. Hắn lại xuống kiệu, đi đến nói với An Nhược Thần: “Nhân lúc An đại cô nương còn ở đây, không bằng chúng ta nói vài lời đi. Đỡ về sau vì chuyện này mà mọi người còn phải bàn lui bàn tới không xong, chỉ tổ thêm mệt mỏi. Nay cũng đã nói rõ rồi, sau này đừng quấy rầy nữa.”

Tiết phu nhân rất ngạc nhiên, đang tính mắng con trai vô lễ rồi nói đỡ xoa dịu, kết quả An Nhược Thần lại vui vẻ đồng ý.

Thế là Tiết Tự Nhiên dẫn An Nhược Thần quay về nhĩ gian ban này hẳn và An Nhược Hi vừa trò chuyện. Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiết Tự Nhiên mới đi thẳng vào chủ đề: “An đại cô nương phí tâm rồi, nhưng ta sẽ không đồng ý chuyện này đâu. Các người vẫn nên sớm từ bỏ đi, đừng có xúi giục mẹ ta nữa.”

An Nhược Thần cười nói: “Ta tưởng do Tiết gia các người nói hôn sự này trước đây chứ, sao lại thành ta xúi giục được.”

Tiết Tự Nhiên cau mày, nói: “An đại cô nương khó nói chuyện thật đấy, có bố trí vòng vo cũng không có ý nghĩa gì đâu. Mẹ ta muốn xin hỏi cưới, nhưng cha cô đã từ chối, chuyện này kết thúc rồi.”

“Nghe nói Tiết công tử rất hài lòng với kết quả lần này.”

“Vốn nên là kết quả này.”

“Vậy Tiết công tử quyết tâm định cả đời không thành thân sao?”

“Ai nói muốn cả đời không thành thân?”

“Người nói với muội muội ta còn gì. Không phải nói cơ thể yếu ớt bệnh tật, không thể liên lụy làm hại cô nương được, nên mới từ hôn sao.”

Tiết Tự Nhiên không lên tiếng.

An Nhược Thần lại nói: “Tiết công tử có phẩm cách như thế, muội muội ta khâm phục lắm. Có điều ở trong lòng Tiết phu nhân, Tiết công tử là một người con ngoan biết hiếu thuận nghe lời, người từ chối hôn sự không tuân theo đã làm bà ấy khá bất ngờ.”

Tiết Tự Nhiên: “Tình mẫu tử của chúng ta và việc trong nhà ấy, còn cần một người ngoài như cô báo cáo sao?”

“Dĩ nhiên chuyện nhà các người không liên quan đến ta rồi. Có điều nó lại liên quan đến hôn sự của muội muội ta, nên ta phải quan tâm thôi. Vì sao lại từ hôn, hẳn cũng nên có một lý do chứ nhỉ. Dĩ nhiên không đơn giản chỉ là ốm yếu bệnh tật đó, rồi cũng không phải vì đối tượng là An gia thấp hèn làm người ta mất mặt xấu hổ.” Nếu Tiết Tự Nhiên muốn chỉ rõ ra, vậy An Nhược Thần cũng trực tiếp hỏi luôn: “Cha mẹ người chẳng để ý đến

danh tiếng cha ta kia mà, vì sao người lại để ý chứ? Rốt cuộc nguyên nhân từ hôn là gì?”

Tiết Tự Nhiên hừ nói: “Thì ra An đại cô nương không biết sao? Cái gì mà bát tự tương thích, xung hỉ chuyển vận, đều là giả cả. Cũng vì mẹ ta sốt ruột quá nên mới tin thôi. Nếu sớm biết chuyện lấy vợ sẽ bị gây khó dễ, bị lợi dụng uy hiếp thì ta đã cưới sớm rồi, đỡ giờ đây phải phiền toái rồi. Long tướng quân có chủ ý gì thế chứ? Quan lớn bắt nạt dân chúng, ta sẽ cáo lên triều đình, Long tướng quân lại có thể làm ra chuyện ấy. Ta đã nghe ngóng rồi, An gia các người bị Tiền Bùi nắm trong tay, tất cả đều phải nhìn sắc mặt lão ta, sau khi cô trốn đi, nhị muội cô liên tục đến tìm người, vì cô sợ bị nàng ta làm liên lụy nên mới muốn gả nàng ta cho một người ngoài, vậy là gánh nặng của cô đều được nhỡ đi hết, có thể yên tâm được rồi, có đúng không?”

An Nhược Thần ngẩn người, lấy làm bất ngờ. Tướng quân sắp xếp sao? Nàng khổ tâm vì chuyện của nhị muội, thế nên hẳn mời để Tịnh Từ đại sư bày cục lừa Tiết phu nhân?

Tiết Tự Nhiên nhìn nàng chăm chăm: “Cô không biết thật sao? Ta phải đánh cờ thắng mới ép đại sư nói thật được. Tuy ông ta đã bảo sẽ không thừa nhận chuyện này với bất kỳ ai, ta không thể chứng minh được, nhưng chuyện này là thật, vô cùng thật. Tướng quân đại nhân làm quan lớn thế, vậy mà phải dụ Tịnh Từ đại sư tương trợ.”

An Nhược Thần bảo: “Bát tự của người và nhị muội ta tương thích là thật, một trò lừa bịp dễ dàng bị phá hỏng như thế, Tịnh Từ đại sư cũng không ngốc tự hủy danh tiếng của mình.”

“Mấy lời xung hỉ chỉ để gạt người, có ai quan tâm bát tự hợp hay không chứ.” Tiết Tự Nhiên vô cùng tức giận, “Ta cưới ai cũng là cưới, mẹ ta thích là được rồi. Nhưng nếu muốn lợi dụng chuyện này để đẩy rắc rối đến cho nhà ta, khiến nhà ta chịu liên lụy, vậy thì ta sẽ không đồng ý. An cô nương

từ bỏ đi. Chuyện này trong lòng ta và cô biết rõ là được, chuyện vỡ lở ra chỉ tổ làm mẹ ta lo lắng, cả Long tướng quân cũng không thoải mái. Cô nương không để ý đến thanh danh của mình thì cũng nên suy nghĩ cho tướng quân chứ.”

An Nhược Thần im lặng rất lâu, rồi chợt nói: “Vậy coi như chúng ta đều nằm được thóp của đối phương.”

Tiết Tự Nhiên cười nhạt: “Cô thì có thóp gì của ta chứ. Tiết gia chúng ta không giống An gia các người, chúng ta làm việc đường đường chính chính, trong sạch rõ ràng.”

An Nhược Thần nói: “Nếu thật sự là tướng quân chọn trúng người, vậy sẽ không thể nào không có lý do được. Người nói đúng, An gia chúng ta bị Tiền Bùi gây khó dễ, từ kinh doanh cho đến hôn sự của con gái, cha ta đều phải nhìn sắc mặt Tiền Bùi. Người là người thông minh, người dò la rất rõ, suy đoán cũng không tệ. Ta chạy trốn được rồi, nhưng nhị muội vẫn còn ở An gia, cuộc sống của muội ấy không tốt tí nào, đương nhiên ta cũng có phiền toái. Tướng quân muốn nhỡ hết gánh nặng cho ta, diệt trừ hậu họa, ắt phải chọn người có bản lĩnh. Vì sao ngài ấy lại chọn người?”

Tiết Tự Nhiên sững sờ, nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, “Muốn tìm một người không hợp Tiền Bùi, vừa coi như môn đăng hộ đối, lại vừa có bệnh phải vái tứ phương, không thể từ chối An nhị cô nương, ngoài nhà ta ra, e rằng khắp thành không tìm được nhà thứ hai đâu nhỉ?”

An Nhược Thần lắc đầu: “Tướng quân có nói, trí thông minh, vào lúc cần cất giấu thì nên giấu đi.” Rồi nàng nhìn thẳng vào mắt Tiết Tự Nhiên: “Công tử trẻ tuổi khí thịnh, nhanh mồm nhanh miệng, nên mới bị bại lộ.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Tiết Tự Nhiên mặt không đổi sắc, nghiêm túc nói: “An cô nương không cần úp úp mở mở, ta bại lộ gì chứ? Cô nương cứ nói thẳng ra là được.”

“Nếu chỉ dựa vào vài ba lời mà ta có thể biết được bí mật của công tử hoặc Tiết gia các người thì cũng quá lợi hại rồi. Dĩ nhiên trước mắt ta không biết, nhưng nếu muốn biết cũng không khó gì, nếu thật sự là chuyện do tướng quân làm, vậy đi hỏi tướng quân là biết ngay thôi.”

Tiết Tự Nhiên cười lạnh: “Lợi dụng yếu điểm đe dọa người khác như thế, không có tí uy lực nào đâu.”

“Đây không phải là đe dọa, chỉ là nói thật thôi. Ngoài ra muốn nói với Tiết công tử rằng, nếu tướng quân đã phát hiện được bí mật của nhà người, nhưng không chọn hành động, không quở mắng tra cứu nhà người, mà hy vọng thúc đẩy hôn sự, vậy chứng tỏ, tướng quân tin tưởng người.”

Tiết Tự Nhiên lại cười nhạt tiếp: “Đổi thành dụ dỗ rồi à?”

An Nhược Thần mặc kệ hắc, nói tiếp “Nhưng nếu người không biết phải trái, không chấp nhận hôn sự cũng được, nếu còn lảm mồm chuyện của tướng quân với bên ngoài, bịa đặt nói quan lớn khinh dân lừa gạt gì đó, như thế thì lai lịch của Tiết gia người, điểm yếu của Tiết Tự Nhiên người, e rằng quân đội phải truy cứu thôi.”

Tiết Tự Nhiên uất nghẹn.

An Nhược Thần mỉm cười với hắc: “Đây mới gọi là đe dọa người khác.”

Tiết Tự Nhiên lạnh lùng đáp: “Quả thật là làm người khác phải sợ đấy.”

An Nhược Thần lại nói: “Nhưng đúng như ta nói, tướng quân bỏ qua Tiết gia các người nhất định là vì có đạo lý gì đấy, nhưng là người khác thì chưa chắc. Nếu có ai đó phát hiện ra, lấy khuyết điểm của nhà người làm văn rêu rao, sợ rằng nhà người sẽ gặp phiền hà đấy.”

Tiết Tự Nhiên cướp lời: “Đe dọa trắng trợn như thế, còn dám nói mình không chèn ép dân sao?”

“Tiết công tử lại sai nữa rồi, ta vẫn chưa nói xong mà.” An Nhược Thần thông thả bảo: “Tiết gia các người chỉ là người ngoài đối với ta, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến ta và tướng quân. Nhưng nếu người thành muội phu của ta, như thế phiền phức của Tiết gia tự nhiên trở thành phiền phức của bọn ta. Bọn ta cũng sẽ không để mặc người ngoài chèn ép Tiết gia đâu.” An Nhược Thần lại treo nụ cười trên môi: “Tiết công tử à, đây gọi là dụ dỗ.”

Tiết Tự Nhiên lườm nàng thấy rõ.

An Nhược Thần đứng dậy, phủi xiêm áo, nói: “Được rồi, tôi đã nói xong rồi, Tiết công tử ốm yếu, tiết xuân hàn dễ bệnh lắm, vẫn nên nhanh chóng về nhà đi. Còn về hôn sự này ấy, Tiết công tử cứ suy nghĩ đi, nếu quả thật không đồng ý thì thôi vậy. Người cứ khuyên giải an ủi mẫu thân đi, hoặc đưa cho Tịnh Từ đại sư bát tự khác, để ông ấy và mẫu thân người tìm người khác hợp hơn.”

Tiết Tự Nhiên nhướn mày, nàng ta đang châm chọc hằn sao?

“Con người muội muội ta ấy, thật ra cũng giống công tử thôi, từ nhỏ đều được nâng niu cưng nựng, rất dễ cáu giận...”

Tiết Tự Nhiên không nhịn được, trợn mắt trách mắng: “Người mắng ai được nâng niu từ nhỏ!?”

An Nhược Thần khoát tay như không có chuyện gì: “Nói muội muội ta thôi, công tử đừng đánh trống lảng. Nhị muội ta ấy, nói thật, trong lòng ta cũng không chắc lắm, tính tình y hệt công tử, chỉ sợ gả qua không đến hai ngày là sẽ đánh nhau. Đừng nhìn muội muội ta trông có vẻ nhu nhược, thực ra sức đánh người cũng không hề nhỏ đâu. Ngộ nhớ công tử bị thương, đúng là không tiện ăn nói với Tiết phu nhân.”

Tiết Tự Nhiên suýt nữa muốn đập bàn, ai muốn đánh nhau với nữ tử chứ! Lại còn không đánh thắng?!

“Tóm lại hôn sự tùy người. Chuyện của nhà người, ta sẽ hỏi tướng quân. Cáo từ.” An Nhược Thần nói đã xong, sau lại nghênh ngang rời đi. Tiết Tự Nhiên tức đến mức suýt nữa giậm chân.

Tiết phu nhân ở nhà gian bên cạnh cũng đang lo lắng chờ đợi, nghe thấy a hoàn ở bên ngoài báo An Nhược Thần đã đi ra, bà vội ra ngoài đón. Thấy vẻ mặt An Nhược Thần không có vẻ gì là không vui thì thoáng yên tâm. Vội An Nhược Thần muốn hỏi.

An Nhược Thần chỉ nói Tiết công tử có ý kiến riêng của mình, còn nàng vẫn là ý đó, nếu phía Tiết gia có thành ý với cuộc hôn nhân này thì nàng sẽ nghĩ cách để giải quyết vấn đề bên An gia. Trái lại nàng còn khuyên Tiết phu nhân nên mở rộng lòng, nếu bất tự đã tương thích thì ắt có duyên phận, mà phạm là chuyện tùy duyên thì không cần phải cưỡng cầu. Nếu không làm ầm lên lại khiến Tiết công tử phiền lòng, một là bất lợi cho dưỡng bệnh, hai là dễ khiến công tử ngỗ ngược nổi giận, sau này dù hôn sự có thành thì hai vợ chồng sống chung cũng không vui.

Đương nhiên Tiết phu nhân biết đạo lý này, An Nhược Thần lại còn nguyện ý giúp đỡ, nên bà cũng khá yên tâm. Tiết Tự Nhiên đến chào hỏi cáo từ rồi đi ngay, không thèm để ý đến An Nhược Thần nữa. Tiết phu nhân thầm thở dài, sai người dọn trà lên, kéo An Nhược Thần đến nói chuyện

thêm chút nữa, có ý tứ lôi kéo, cho dù về sau hôn sự này không thành thì cũng không muốn đắc tội với phu nhân tướng quân tương lai.

Khi An Nhược Thần quay về lầu Tử Vân thì đã gần giờ Thân*, vừa bước vào cổng thì cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, Chu trưởng sử hoang mang rối loạn đang dẫn đội binh tướng tính ra ngoài.

(*Giờ Thân là từ 3 đến 5 giờ chiều.)

“Trưởng sử đại nhân muốn đi đâu đây?”

“An cô nương!” Chu trưởng sử thấy nàng thì khá kích động, hô lên: “Có chuyện rồi, có chuyện lớn rồi.” Đang định nói tiếp thì nhìn hai bên, sau đó lại nuốt lời vào.

An Nhược Thần nhú mày, dịch lại gần.

Chu trưởng sử ghé lại gần nàng mà nói: “Hoặc tiên sinh đã tự sát tại phủ thái thú rồi.”

Như sấm giật nổ bùng đoàng trên đầu An Nhược Thần, nàng kinh hãi trợn mắt mở to miệng, “Sao lại như thế?”

“Thái thú sai người đến báo, ta phải nhanh chóng đi hỏi kết quả đã, nếu không thì biết trình báo thế nào chứ? Nhất định Long tướng quân sẽ tức giận lắm!”

Đây cũng không phải là vấn đề có giận hay không, da đầu An Nhược Thần tê rần, lúc này trong đầu hiện lên tình cảnh khai chiến mà Tông Trạch Thanh đã nói với nàng. Nàng nhắm hai mắt, cổ đá văng cảnh máu tươi nhuộm đỏ sông Tứ Hạ ra khỏi đầu. Lập tức không nói hai lời, tức tốc đi cùng Chu trưởng sử đến phủ thái thú.

Đến nơi rồi, Chu trưởng sử lập tức đi tìm chủ bạc Giang Hồng Thanh hỏi đã xảy ra chuyện gì, còn An Nhược Thần lại chạy đến cư viện của Hoắc Minh Thiện.

Nay đi vào viện tử đó đã không còn vệ binh cản lại. An Nhược Thần chạy thẳng một mạch đến nơi, nghe thấy tiếng khóc gào thét của một người trẻ tuổi: “Đều là các người, là do các người bức tử tiên sinh!”

Trong sân có không ít người, An Nhược Thần xuyên qua tường người, cuối cùng cũng thấy rõ tình hình trong sân. Người hầu của Hoắc Minh Thiện là Tào Nhất Hàm ôm thanh “kiếm hòa bình” của Hoắc Minh Thiện quỳ trong viện gào khóc, còn thái thú phu nhân Mông Giai Nguyệt quỳ xuống trước mặt hắn, lệ rơi đầy mặt. Giữa hai người là một tờ giấy viết đầy chữ.

An Nhược Thần đi đến bên cạnh Tưởng Tùng mặt tái mét, nhỏ giọng hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

“Vừa qua giờ Mùi*, Tào Nhất Hàm đến căn phòng nhỏ kia, phát hiện Hoắc tiên sinh để lại di thư, còn người đã tự vẫn trước bàn, dùng chính thanh kiếm kia.” Tưởng Tùng hất cằm chỉ về phía Tào Nhất Hàm.

(*Giờ Mùi là từ 1 đến 3 giờ chiều.)

Còn có di thư ư? An Nhược Thần nhìn tờ giấy nằm trước mặt thái thú phu nhân, đoán ắt hắn đó chính là di thư. Lúc này nàng cũng không tiện đi lên kiểm tra, chỉ đành phải hỏi Tưởng Tùng: “Tưởng tướng quân, nét chữ trên di thư có đúng không? Nó nói cái gì thế?”

Sắc mặt Tưởng Tùng vô cùng khó coi, An Nhược Thần biết áp lực của hắn, hắn gần như không được nghỉ ngơi một khắc nào, chính bản thân phải đảm bảo an toàn cho Hoắc Minh Thiện, trên đường lên kinh, cũng cần hắn đích thân dẫn đội bảo vệ, co điều không ngờ ngay dưới mí mắt hắn lại xảy

ra chuyện này. Nhưng dù tâm trạng hẫng không tốt, An Nhược Thần cũng không khỏi không hỏi, tự vẫn ư? Nàng không dám tin.

Tường Tùng hít thở sâu, kiềm chế cơn giận mà nói: “Đúng là bút tích của ngài ấy. Người hậu ngài ấy đã xác nhận rồi. Hoắc tiên sinh nói dạo gần đây cảm nhận sâu sắc trọng trách, mà chính ngài ấy cũng không chắc có thể hoàn thành, lo lắng sẽ không thể ăn nói với hoàng đế Nam Tần được, nếu phải chết tạ tội sau bốn ba vật lộn, chẳng thà hôm nay giải thoát. Ngài ấy hồ thẹn với hoàng đế Nam Tần, thẹn với hai nước, thẹn với Long tướng quân. Hết rồi.”

An Nhược Thần vẫn không cách nào tin nổi. Hôm qua trong bữa tiệc Hoắc Minh Thiện còn chuyện trò vui vẻ, nàng vẫn nhớ như in vẻ mặt kiên định lúc ông ấy nhận thanh kiếm từ trong tay Mông Giai Nguyệt. Vì áp lực nên cần tự vẫn giải thoát ư, làm sao có thể chứ?!

“Liệu di thư này có phải do bị người khác ép viết không? Có ai nói qua gì với ngài ấy không? Liệu có người vào phòng ngài...”

“An quân sự!” Tường Tùng không kiềm nén được cơn giận, quát to An Nhược Thần. Xung quanh chợt yên tĩnh lại, ngay cả Tào Nhất Hàm luôn gào khóc và Mông Giai Nguyệt đều nhìn sang. Tường Tùng khề cằn rằng, cất cao giọng mà từ tốn nói: “An cô nương, trên trăm cặp mắt bọn ta theo dõi viện tử này sát sao, lại có mấy chặp đôi mắt nhìn chòng chọc mấy căn phòng này, phòng của Hoắc tiên sinh, ngoại trừ người hầu của ngài ấy ra thì không có bất cứ ai ra vào. Sau khi phát hiện thi thể, bọn ta đã vào kiểm tra, cửa sổ khép kín, không có ai ra vào, các vệ binh ở ngoài viện tử cũng đều đã xác nhận, không gặp bất cứ người khả nghi nào.”

Tường Tùng trợn mắt nhìn An Nhược Thần, tựa như muốn nói cho những người khác cùng nghe: “An cô nương đã hiểu chưa? Ngay cả căn phòng này, không phải ra vào, là đi qua! Ngay cả đi ngang qua cũng không

có lấy một người! Huống hồ gì vào phòng của Hoắc tiên sinh! Trừ khi toàn bộ bọn ta là kẻ mù kẻ điếc. Không hề có thích khách!”

Chung quanh trở nên yên ắng, nhưng đầu An Nhược Thần lại vang lên ong ong, không có thích khách? Không có một chút sơ suất nào sao? Đúng thế, mấy chục đôi mắt đều canh chừng, có thể giấu được một người hai người ba người, nhưng có đến mấy chục người, sao có thể qua mặt được?

An Nhược Thần há miệng, tính dàn xếp: “Thế, thế lúc ngài ấy tự vẫn, liệu từng có, ý ta là, cảm thấy đau đớn mà gào thét không...”

Tường Tùng trợn mắt nhìn An Nhược Thần, toàn thân căng cứng, lửa giận cứ bùng trướng liên tục, hắt siết chặt quả đấm, nhưng vẫn kiềm chế mà đáp: “Không có động tĩnh lớn, cửa sổ đóng, bọn ta ở bên ngoài không nghe thấy âm thanh gì.”

“Ta không có ý...” An Nhược Thần xin lỗi định giải thích, không phải nàng muốn chỉ trích Tường Tùng điều gì, nàng cũng biết nàng đặt câu hỏi như đang chất vấn bảo vệ an toàn mà lại xảy ra vấn đề. Nàng muốn nói nàng không tin là tự vẫn, nhưng nếu không phải tự vẫn thì thích khách từ đâu ra? Nếu có thích khách thật, vậy thì càng là Tường Tùng không làm tròn bổn phận. An Nhược Thần mở miệng, lại chẳng biết nên nói như thế nào.

“An cô nương.” Mông Giai Nguyệt bước đến kéo An Nhược Thần về, bà khóc đến mức hai mắt sưng đỏ, bi thương bộc lộ qua lời nói, bà không nói nhiều, chỉ đưa bức di thư của Hoắc Minh Thiện đến.

An Nhược Thần nhận lấy di thư, lúc này bỗng Tào Nhất Hàm hét lên: “Đừng vờ vịt nữa! Tất cả đều là quỷ kế của các người! Là các người bức bách tiên sinh! Đầu tiên là Long tướng quân, sau đó là Diêu thái thú, mỗi người các người, đều là các người ép tiên sinh lên kinh, diện kiến hoàng đế của các người! Gặp thì có ích lợi gì! Để ngài ấy bị nhục mạ sao? Đừng

tướng bọn ta không biết! Sứ thần trước thì ở chính nơi này của các người đã bị làm nhục mới quay về! Sứ thần sau thì lại bị Đại Tiêu các người giết! Giờ đây các người lại đối xử với tiên sinh như thế! Còn giả vờ làm người tốt cái gì!”

An Nhược Thần không màng đến hãn, chỉ nhanh chóng đọc xong di thư. Quả nhiên nội dung giống như Tưởng Tùng nói, Hoắc Minh Thiện nói mình không chịu nổi áp lực nên lấy cái chết để giải thoát. Trong thư giải bày sự áy náy, lại bảo Tào Nhất Hàm không nên trách tội bất cứ ai, bảo hãn thu thập di dung của mình, sau đó hỏa táng đem tro cốt về Nam Tần. Thậm chí còn chỉ rõ muốn an táng ở đâu.

An Nhược Thần chần chờ, lúc này Tào Nhất Hàm lại hô to: “Có bản lĩnh thì các người cũng giết ta luôn đi! Đợi đại quân Nam Tần ta kéo đến, sẽ báo thù hận máu cho ta và tiên sinh!”

Tưởng Tùng nổi điên muốn rút kiếm, An Nhược Thần và Mông Giai Nguyệt đồng thời giơ tay cản lại. Tưởng Tùng cũng biết mình đã kích động, nhưng quả thực không nuốt trôi cục tức này, quát lên: “Kéo hãn ta xuống! Người cuối cùng gặp Hoắc tiên sinh chính là hãn! Rốt cuộc chuyện là như thế nào, cứ thăm vắn hãn nghiêm khắc vào!”

“Tướng tướng quân.” An Nhược Thần không đồng ý với cách làm này.

Tào Nhất Hàm nhảy đến la lớn: “Đúng thế, các người có bản lĩnh, giỏi nhất là vu oan hãm hại, cái gì cũng đều là người Nam Tần bọn ta làm, còn Đại Tiêu các người vô tội. Nay tiên sinh nhà ta chết oan tha hương, lại cũng do ta làm. Bắt ta đi! Tra tấn nghiêm hình đi! Ép ta nhận tội đi! Đúng rồi, bảo Long tướng quân đến luôn đi! Long tướng quân đã ép tiên sinh đi gặp hoàng đế thế nào, cũng bảo hãn tới ép ta luôn đi! Đúng thế, chính là như vậy! Ta muốn gặp Long tướng quân! Ta muốn tận mắt hỏi hãn! Là chuyện tốt hãn làm đấy! Làm sao hãn có mặt gặp tiên sinh chứ! Ta muốn để Long

tướng quân chứng kiến tiên sinh tận mắt! Nghe thấy không hả? Ta muốn gặp Long Đăng! Để cho ta gặp Long Đăng!”

“Kéo xuống!” Tường Tùng không nhịn được nữa, vẫy tay để vệ binh áp giải Tào Nhất Hàm vào một gian phòng. Tào Nhất Hàm gào thét, nói Nam Tần phải trả mối thù này, nói nhất định phải gặp Long Đăng, đòi công bằng ở ngay trước mặt. Hắn khàn giọng vừa la vừa bị kéo về phòng, bắt đầu bị giam.

An Nhược Thần lo lắng nhìn cánh cửa kia, Tường Tùng dặn vệ binh phải canh chừng Tào Nhất Hàm, sau đó nói với Mông Giai Nguyệt nếu bên này không còn chuyện gì nữa, thì hắn phải đi tìm thái thú đại nhân bàn bạc chuyện này.

Mông Giai Nguyệt gật đầu. Tường Tùng hành lễ với Mông Giai Nguyệt và An Nhược Thần rồi dẫn binh rời đi.

Lập tức trong viện tử chẳng còn lại bao nhiêu người. An Nhược Thần nắm cơ hội hỏi thăm tình huống với Mông Giai Nguyệt, Mông Giai Nguyệt nói hết mọi chuyện bà biết một lượt, vừa nói vừa khóc. Lúc bà nghe tin thì chuyện đã xảy ra một lúc lâu rồi, thái thú và những quan viên khác đều chạy đến, Tào Nhất Hàm vô cùng kích động, thái thú tìm ngỗ tác nghiệm thi, đúng là tự vẫn mà chết. Thái thú và Tường Tùng với a hoàn đều đã hỏi kỹ, không ai phát hiện có người ngoài đến, Hoắc tiên sinh vẫn một thân một mình ở trong phòng, chỉ có Tào Nhất Hàm đến phòng ông ấy, nhưng mỗi lần đều trở ra rất nhanh, không hề có gì khả nghi.

Thái thú để Tào Nhất Hàm nhận diện di thư, đúng là bút tích và giọng điệu của Hoắc Minh Thiện. Thanh kiếm kia rơi trên ghế bên cạnh, bên trên còn có máu, mũi kiếm cũng khớp với vết thương trên cổ.

An Nhược Thần cầm lấy thanh kiếm từ trong tay một vệ binh. Lúc Tào Nhất Hàm bị nhốt vào phòng, vệ binh đã tịch thu thanh kiếm này.

An Nhược Thần kéo kiếm ra nhìn, rồi đi vào trong phòng. Mông Giai Nguyệt cũng vào theo, bà vô cùng tự trách: “Có lẽ, có lẽ thật sự do chúng ta đã nói nhiều với Hoắc tiên sinh, luôn nói hy vọng ở ngay trên người ngài ấy, còn nói lên kinh thì sẽ thế nào ra sao, nhưng ngài ấy đã ở bên hoàng đế Nam Tần nhiều năm, có lẽ đều hiểu rõ tình hình không lạc quan hơn chúng ta nhiều. Thế nhưng tất cả mọi người đều trông cậy ngài ấy sẽ hóa giải, tạo áp lực nặng cho ngài ấy. Chúng ta còn để ngài ấy trốn ở trong phòng nhỏ, không thấy được ánh sáng, sau này đường lên kinh xa xôi, nguy hiểm khắp nơi, nếu đổi lại là ta, cũng sẽ cảm thấy rất khó để đảm đương nổi.”

An Nhược Thần không đáp mà đi thẳng vào phòng, thấy trên đất cạnh bàn có một vũng máu lớn, trước bàn trên ghế cũng toàn là máu, rồi máu kéo từ ghế đến tận giường.

“Thi thể bị di chuyển sao?”

Mông Giai Nguyệt nói: “Chắc là do lúc ngỗ tác nghiệm thi đã di chuyển. Lúc ta tới thì đã nghiệm xong, đại nhân đều ở ngoài phòng cả, nói là Tào tiên sinh muốn tuân theo di chúc thu dọn di dung của Hoắc tiên sinh, nếu không qua một lát nữa thi thể trương ra thì sẽ không tiện đối. Tào tiên sinh luôn nói lúc Hoắc tiên sinh còn sống thì thích sạch sẽ nhất, đừng để quần áo ngài ấy dính máu lộn xộn.”

“Thi thể giờ đang ở đâu?”

“Ở phòng phía Đông. Ở đó sạch sẽ gọn gàng, là mong muốn của Hoắc tiên sinh.” Mông Giai Nguyệt lại gạt lệ, “Sau đó các vị đại nhân đều quay về nha đường nghị sự cả rồi. Ta muốn trò chuyện với Tào tiên sinh, hăn hơi ngạc nhiên, ta lo hăn sẽ không nghĩ thông. Quả nhiên trong lòng hăn vẫn trách cứ chúng ta, có lẽ Hoắc tiên sinh cũng nghĩ như vậy.”

An Nhược Thần mặc kệ bà nói, nàng bước đến trước cửa, hỏi vệ binh: “Lúc trước vệ binh canh chừng cách phòng gần nhất ở vị trí nào?”

Vệ binh chỉ xuống dưới nhân, đáp rằng chính là nơi này.

“Được, vậy người chú ý động tĩnh trong phòng.” An Nhược Thần dặn dò xong thì đóng cửa lại, rồi lại đóng chặt cửa sổ, sau đó nàng đứng trước bàn, không để ý vũng máu ở trước mặt, nàng rút kiếm ra.

Mông Giai Nguyệt giật mình nhìn nàng, lùi ra hai bước.

An Nhược Thần vung tay lên, sau đó nghiêm túc suy nghĩ, vờ như cảm thấy nén đau “a” lên một tiếng, rồi buông lỏng tay ra, để kiếm rơi xuống đất.

Làm xong những việc trên, nàng mở cửa hỏi vệ binh: “Nghe thấy âm thanh gì không?”

Vệ binh lắc đầu.

“Không nghe được gì hết sao?”

Vệ binh gật đầu.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 98

An Nhược Thần lại quay vào phòng, trầm tư nhìn quanh bốn phía.

Mông Giai Nguyệt ngạc nhiên nói: “An cô nương có nghi ngờ gì sao? Tuy ta cũng không tin Hoắc tiên sinh sẽ tự vẫn, nhưng sự thật chính là thế, nếu trong đó có sai lầm gì, một hai người thì còn có thể giấu được chứ trên trăm người mấy chục đôi mắt đều cùng theo dõi chỗ này, sao có thể giấu được.”

“Phu nhân nói rất đúng.” An Nhược Thần phụ họa, lại nói: “Cũng bởi vì như vậy nên mới càng kỳ lạ.”

Mông Giai Nguyệt ngăn người, sau đó nhặt thanh kiếm lên cất đi, khó nén nổi khổ sở: “Là ta đã hại ngài ấy, nếu ta không trả lại thanh kiếm này thì có lẽ ngài ấy đã không chết rồi.”

Người một lòng muốn vì bách tính vì để quân cầu hòa bình, nhưng lại dùng chính “thanh kiếm hòa bình” của mình để tự vẫn, quả thật quá khiến người ta phải thốn thức. Nhưng An Nhược Thần vẫn không tin nổi, làm sao có thể chứ?! Đây là Hoắc tiên sinh đấy, là Hoắc tiên sinh mà người người ngưỡng mộ ca tụng, trải qua nhiều mưa gió lặn lội, đã chứng kiến bao phen giao tranh nguy hiểm, ngài ấy vốn không cần phải đến Đại Tiêu, thế nhưng người đã tới rồi, mà cũng là ngài ấy tự nguyện lên kinh diện thánh giá để trần tình, vậy mà lại không chịu nổi áp lực sao?

An Nhược Thần nhìn về phía bàn đọc sách. Thái thú đại nhân rất biết săn sóc, căn phòng này không tính là lớn, nhưng tất cả đồ dùng đều có đủ, văn

phòng tứ bảo đều là đồ mới cả, Hoắc tiên sinh đã dùng những thứ này để viết di thư.

An Nhược Thần đặt mọi thứ lên bàn rồi cẩn thận kiểm tra một lần, mọi góc ngách trong phòng cũng đã đều được tra xét, không thấy có thứ gì đặc biệt.

Cũng chỉ có thể là tự vẫn mà thôi, nếu không thì sao thích khách có thể cho Hoắc tiên sinh thời gian từ từ mài mực viết di thư chứ.

An Nhược Thần đứng bất động trong phòng, ngửi thấy mùi máu tanh buồn nôn mà trong lòng dâng trào bi phẫn cùng bế tắc. Tại sao lần nào sắp thấy được hy vọng thì lại xảy ra sai sót chứ, rốt cuộc là có vấn đề ở đâu đây. Nàng không cam lòng, nàng thật sự không phục được.

Mông Giai Nguyệt nhìn cử động của An Nhược Thần, chỉ cảm thấy phí công, không có cách nào cả, người đã chết rồi, chết tại phủ thái thú trong thành Trung Lan bọn họ. Mông Giai Nguyệt ôm lấy An Nhược Thần, đau lòng rấm rứt.

Tâm trạng lúc này của thái thú Diêu Côn cũng không thể dùng những từ như ngạc nhiên, đau buồn, hoảng hốt để hình dung được. Bao đắc ý và bần tính như ý trước đó của mình đã bị cái chết của Hoắc Minh Thiện đập nát, chẳng khác gì sét đánh xuống đầu! Ông ta đã gửi tấu chương đi rồi, ngay cả văn thư thông quan cho đoàn sứ thần cũng đã gửi đến các quận, không chỉ là toàn bộ Đại Tiêu, chỉ sợ khắp thiên hạ đều biết Hoắc Minh Thiện đang ở chỗ ông ta chuẩn bị lên đường, nhưng sau đó lại bất thành linh tự vẫn!”

Ai tin chứ? Dù chính ông ta tận mắt chứng kiến cũng không dám tin nữa kia mà!

Ông ta phải ăn nói với hoàng thượng thế nào đây? Ăn nói với Nam Tần ra sao đây? Lại phải ăn nói với tuần tra sứ thế nào đây? Nhất định ông ta

phải gánh một phần hình phạt với Sử Bình Thanh, chỉ e Sử Bình Thanh sẽ cười đến mức rụng răng.

Quan viên vội chạy đến cũng nghiêm mặt, không ai nói được câu gì. Sắc mặt Tưởng Tùng lại khó coi đến cực điểm. Trước hết Diêu Côn hỏi thăm tình hình gửi tấu chương và văn thư đến các quận, liệu có thể lấy về được hay không. Nhưng trong thâm tâm ông ta cũng biết không có cách gì lấy về lại được. Chỉ đành bàn bạc cùng mọi người xem nên bấm báo xử lý chuyện này thế nào.

“Ngàn vạn lần không thể tiết lộ chuyện này được, đại nhân phải mau chóng hạ lệnh bảo tất cả mọi người trong phủ không được truyền ra ngoài, từ vệ binh cho đến nha sai, còn cả người làm trong phủ nữa, để tránh điều tiếng dấy lên, đồng thời cũng tranh thủ ít thời gian để đại nhân xử lý. Đợi đại nhân nghĩ được đối sách tốt, thống nhất cách giải quyết, lúc ấy mới thông báo đến các nơi.” Quận thừa Hạ Chu nói.

Chu trưởng sử sốt ruột, vội nói: “Cũng không thể chậm trễ với Long tướng quân được, sự việc trọng đại, phải để ngài ấy biết sớm.”

Tưởng Tùng cũng nói: “Phải lập tức trình báo chuyện này với Long tướng quân.”

Chủ bạc Giang Hồng Thanh bảo: “Còn tên Tào Nhất Hàm kia nữa, phải giam hãm ta lại, bịt miệng kín vào, dù là con tin thì cũng phải chấm dứt chuyện này, đợi tuần tra sứ hay hoàng thượng có ý chỉ ban xuống, lại xem phản ứng phía Nam Tần thế nào, rồi hẵng bàn lại chuyện xử lý di thể của Hoắc tiên sinh với hãn ta.”

Lúc này Tào Nhất Hàm bị nhốt trong phòng, cả người ướt đầm mồ hôi lạnh, siết chặt quả đấm. Hãn uống một ít nước, bình ổn lại cảm xúc, sau đó nhào đến cửa đập mạnh la to: “Ta muốn gặp Long tướng quân, để hãn ta nhìn Hoắc tiên sinh, hãn nên áy náy tự trách, hãn nên gánh vác trách

nhệm! Là hậu quả do hấn gây nên, là chính hấn ép tiên sinh lên kinh! Hấn có lỗi với tiên sinh! Để ta gặp Long tướng quân!” Nhưng không ai để ý đến hấn, hấn lại kêu tiếp: “Ta muốn gặp thái thú đại nhân! Sao có thể cứ thế mà đi được? Mạng của tiên sinh nhà ta cứ tính thế thôi ư? Ta muốn gặp thái thú đại nhân, ta muốn gặp Long tướng quân!”

Cửa mở ra, Mông Giai Nguyệt và An Nhược Thần đứng ở ngoài cửa, Tào Nhất Hàm ngừng gào thét, trợn mắt nhìn các nàng.

Mông Giai Nguyệt mềm giọng nói: “Tào tiên sinh, đại nhân đang bàn bạc chuyện của Hoắc tiên sinh, sợ rằng còn cần một lúc nữa mới xong, ta sẽ chuyển lời giúp người, để ngài ấy bận xong thì nhất định sẽ đến nghe người nói chuyện. Người đừng gọi nữa, động khí như thế sẽ làm tổn thương thân thể đấy. Hoắc tiên sinh đã không còn ở đây, nhất định người phải bảo trọng.” Rồi bà dừng lại, suýt nữa đã rơi lệ, bà hít sâu một hơi, nói: “Hậu sự của tiên sinh, chúng ta sẽ xử lý thích đáng. Ta đã mời cao tăng đến làm lễ cúng cho ngài ấy rồi, để ngài ấy có thể yên nghỉ. Nếu người cần gì thì cứ gọi. Có chuyện gì thì bảo bọn họ đến gọi ta, còn chuyện của tiên sinh, bên đại nhân có rất nhiều chuyện cần giải quyết, nhưng lúc nào ta cũng có thể đến cả, nếu người có yêu cầu gì thì cứ nói với ta.”

Giọng Tào Nhất Hàm đánh thép: “Tiên sinh muốn hỏa táng, để ta đem tro cốt của ngài ấy về Nam Tần.”

“Được.” Mông Giai Nguyệt đáp, “Phải làm tang sự đã, đợi làm lễ cúng xong thì sẽ lấy lửa tiễn biệt Hoắc tiên sinh.”

“Trước khi ta đưa tiên sinh về Nam Tần, ta muốn gặp Long tướng quân.”

Mông Giai Nguyệt nói: “Ta sẽ nói lại với đại nhân, để đại nhân sắp xếp cho người.”

Tào Nhất Hàm trợn mắt nhìn nàng, bất thành linh khóc toáng: “Đừng giả vờ tốt bụng nữa, các người đều là ngụy quân tử, đều chỉ là lòng tốt giả dối.

Chính các người hại chết tiên sinh!” Rồi hần xoay người đi vào trong phòng, gục mặt lên bàn khóc lớn, không để ý đến Mông Giai Nguyệt nữa.

Diêu Côn nghe Mông Giai Nguyệt thuật lại chuyện, ông ta đồng ý giao công việc tang sự của Hoắc Minh Thiện cho Mông Giai Nguyệt, nhưng còn chuyện Tào Nhất Hàm muốn gặp Long Đại, ông ta lại không thể đồng ý. “Lúc này xảy ra biến cố, chắc chắn tiền tuyến có thể khai chiến bất cứ lúc nào, hơn nữa Long tướng quân đâu phải người ta có thể mời về được. Còn nữa, nếu là chuyện cấp bách khác thì không sao, một người hầu muốn lên án quả măng thì ta sẽ gọi Long tướng quân về ư, ta làm chuyện gì thế kia? Đến lúc đó nếu tiền tuyến xảy ra chuyện gì, há chẳng phải ta gánh oan sao. Nay phiền phức còn chưa đủ hả?”

Mông Giai Nguyệt thoáng nghĩ: “VẬY ĐỂ TÀO TIÊN SINH VỀ NAM TẦN TRƯỚC, GẶP MẶT LONG TƯỚNG QUÂN Ở BIÊN GIỚI LÀ ĐƯỢC. THIẾP NGHĨ CHẮC HẦN LONG TƯỚNG QUÂN CŨNG HY VỌNG CÓ THỂ ĐƯA TIỀN HOẮC TIÊN SINH ĐOẠN ĐƯỜNG CUỐI CÙNG KHI TRỞ VỀ NƯỚC.”

Diêu Côn lắc đầu: “Không được, bọn ta đã bàn bạc rồi, tạm thời không thể Tào Nhất Hàm đi được, hần phải ở lại biên giới Đại Tiêu, ở lại trong thành Trung Lan.”

Mông Giai Nguyệt lấy làm kinh hãi.

Diêu Côn nói: “Chuyện của Hoắc tiên sinh liên đới rất rộng, tuần tra sứ cũng sắp đến rồi, dù sao chúng ta cũng phải giữ nhân chứng lại, nếu không lỡ khi không thể nói rõ thì phải chịu trách nhiệm nữa. Thi thể do Tào Nhất Hàm phát hiện, di thư do hần phát hiện, chử viết cũng do hần xác nhận.”

“Nhưng mọi người cũng tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được chuyện này, không phải là nhân chứng sao. Tình trạng trong phòng hôm nay, không phải đại nhân và chử vị đại nhân cũng đích thân đi xem rồi sao. Giờ mà giam Tào tiên sinh lại, liệu có ổn không?”

“Đương nhiên không phải giam hãm, hãm vẫn ở trong viện tử kia ăn ngon ở tốt còn gì. Chỉ là sau chuyện này không biết còn có vấn đề gì nữa không, tóm lại người này cứ ở trong tay chúng ta, như thế sẽ tốt hơn.”

Mông Giai Nguyệt nhíu mày: “Mất bao lâu?”

“Tạm thời còn chưa biết. Đợi khi chuyện này chấm dứt, giải quyết xong thì sẽ để hãm về. Nàng không việc gì phải nói thêm với hãm nữa, lo liệu tang sự cũng cần thời gian, không phải nàng nói còn phải mời cao tăng đến siêu độ cho Hoắc tiên sinh à, việc này cũng mất thời gian đấy. Nàng kéo dài chuyện này bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, hợp tình hợp lý, cũng không phải là chúng ta làm khó hãm. Đợi qua đợt này, có lẽ tuần tra sứ đã đến rồi, để Lương đại nhân quyết định đối sách, âu cũng không tệ. Tóm lại mọi thứ cứ như thường, trấn an hãm ta trước đã. Thời gian này đã khiến nàng vất vả rồi.”

Đợi Lương đại nhân quyết định ư? Nhưng không phải Lương đại nhân đến quận Mậu tra án sao? Đợi đến khi ngài ấy đến rồi hỏi chuyện này thì phải mất bao lâu đây? Ước nguyện của Hoắc tiên sinh là quay về Nam Tần, nhưng bọn họ lại cứ định kéo dài thế sao? Mông Giai Nguyệt không nhiều lời nữa, cứ thế lui ra.

An Nhược Thần vẫn đang chờ ở bên ngoài, thấy Mông Giai Nguyệt đi ra thì vội tiến đến hỏi thái thú đại nhân có sắp xếp thế nào. Mông Giai Nguyệt thuật lại đại khái ý của Diêu Côn, đã sai dịch binh cưỡi ngựa chiến đi báo tin cho Long tướng quân, còn về phía Nam Tần thì tạm thời không thông báo. Còn cần phải bàn bạc thảo luận đối sách trước hậu quả và những việc dính líu do chuyện này tạo nên, đợi khi sắp đặt xong hết thầy thì sẽ gửi tấu chương lên kinh thành.

Nghe qua dường như không có vấn đề gì lớn, An Nhược Thần ôm một bụng nghi ngờ quay về.

Lúc này, Tướng Tùng đã dẫn đội vệ binh về lại lầu Tử Vân. An Nhược Thần muốn hỏi kỹ tình hình lúc ấy với hắc lần nữa, nhưng sắc mặt Tướng Tùng có vẻ không tốt cho lắm. Dẫu sao người cũng từ trần dưới sự giám hộ của hắc, bất kể là chết thế nào thì cũng coi như hắc không làm tròn bổn phận. An Nhược Thần cũng biết hôm nay nàng nghi ngờ cái này cái kia ngay trước mặt mọi người đã khiến Tướng Tùng mất mặt, quay về rồi còn đông dài, nhất định sẽ khiến hắc không thích nổi.

An Nhược Thần đành đi tìm Chu trưởng sử, Chu trưởng sử nơm nớp lo sợ, đã gửi trình báo đến Long đại tướng quân rồi, nhưng chuyện này quá kỳ lạ, hắc luôn thấy không thể nào vững tâm nổi. An Nhược Thần hỏi hắc có tin gì mới không, lại dặn nếu tướng quân có phân phó về, bất kể đó là gì thì nhất định phải nói với nàng. Chu trưởng sử đồng ý nhất nhất từng chuyện.

An Nhược Thần không ngủ ngon nổi, cứ luôn suy nghĩ về chuyện của Hoắc Minh Thiện. Lúc ở phú thái thú, nàng đã đi xem thi thể rồi, quả thật Tào Nhất Hàm rất tỉ mỉ, chỉnh sửa nghi dung của Hoắc Minh Thiện sạch sẽ gọn gàng. An Nhược Thần cũng không nhìn thấy gì từ thi thể này. Trần trọc trở mình cho đến khi bình minh vừa ló dạng, cảm thấy mình cũng nên viết phong thư cho Long Đại, nói qua suy nghĩ của mình trong chuyện này. Tướng quân thông minh hơn nàng nhiều, điều nàng nghi ngờ đấy, có lẽ tướng quân có thể giải đáp giúp nàng.

Mài mực xong thì trải giấy hoa tiên ra, An Nhược Thần có chút ngập ngừng. Mật thám còn chưa bắt, không biết viết thư có an toàn hay không, nếu thật sự trong chuyện này có huyền cơ, vậy thì không nên để lộ nghi ngờ trong thư mới đúng. Phải viết thế nào để vừa có thể làm tướng quân biết được ý nàng mà lại khiến mật thám đọc không hiểu đây.

An Nhược Thần trợn mắt nhìn giấy hoa tiên dăm chiêu, bỗng một tia chớp xẹt qua đầu nàng. Nàng chợt nháy căng lên, dường như đã nắm được manh mối rồi, có điều lại chưa nghĩ thông. An Nhược Thần đi vòng quanh

trong phòng, vất vả lắm mới đợi đến khi trời sáng hẳn, liền vội vàng đến phủ thái thú cầu kiến.

Nàng đến khá sớm nên khiến Mông Giai Nguyệt rất bất ngờ. An Nhược Thần nói là đến xem có việc gì mình có thể giúp một tay được không. Mông Giai Nguyệt nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Ta đang bận lo liệu tang sự, không có thì giờ trấn an khuyên giải Tào tiên sinh, nếu An cô nương không ngại thì giúp ta phối hợp là được rồi. Ta lo hãn bi thương quá độ, sẽ không nghĩ thông.”

“Hãn còn kêu la như hôm qua nữa không?”

“Không hề. Có điều cứ hỏi lúc nào có thể gặp được Long tướng quân, bao giờ thì có thể về lại Nam Tần. Cách một hồi liền gọi người đến hỏi một lần.”

An Nhược Thần nhướn mày: “VẬY thái thú đại nhân định thế nào? Hôm qua ta đã hỏi Chu trưởng sử rồi, không có ý mời tướng quân về sao?”

Mông Giai Nguyệt nhìn quanh, thấp giọng nói: “Chuyện này liên quan rất rộng, đại nhân cần phải bàn bạc rõ ràng nghĩ kỹ đối sách rồi mới sắp xếp cho Tào tiên sinh được, nên tạm thời chưa định thả hãn về. Tóm lại trước mắt cứ lo tang sự xong rồi hẵng bàn tiếp.”

An Nhược Thần đã rõ. Nàng gật đầu, sau đó cùng đi đưa bữa sáng cho Tào Nhất Hàm. Quả nhiên Tào Nhất Hàm như Mông Giai Nguyệt nói, vẫn nói như thế, yêu cầu gặp Long tướng quân, yêu cầu quay về Nam Tần, hơn nữa phải nhanh lên. Mông Giai Nguyệt dỗ mấy câu, Tào Nhất Hàm thoáng thả lỏng rồi ăn bữa sáng.

Rồi Mông Giai Nguyệt đi lo liệu tang sự, An Nhược Thần nán lại.

An Nhược Thần lại đến phòng Hoắc Minh Thiện một lần nữa, bên trong vẫn như hôm qua, đồ đạc không hề xê dịch chút nào. Một lần nữa An

Nhược Thần thay đổi giấy hoa tiên trên bàn, lại nhìn bộ y phục dính máu được thay ra của Hoắc Minh Thiện, rồi cuối cùng nàng đi tìm Tào Nhất Hàm.

“Tào tiên sinh, hôm qua thi thể của Hoắc tiên sinh là do người phát hiện ư?”

Tào Nhất Hàm gật đầu.

“Sau đó, có ai động vào ngài ấy không?”

“Ngỗ tác nghiệm thi.”

“Ngoài di thư và thanh kiếm kia, Hoắc tiên sinh còn để lại vật gì không?”

“Không. Còn có thể để lại gì được chứ?” Trên gương mặt trẻ tuổi của Tào Nhất Hàm hiện lên tia cảnh giác.

An Nhược Thần nhìn biểu cảm hần một cách chăm chú, nhẹ giọng nói: “Ví dụ như, để lại tin tức khác gì đó.”

Tào Nhất Hàm trợn mắt nhìn nàng: “Tin gì chứ? Người muốn nói cái gì?” Hần bật nhảy lên: “Chẳng lẽ các người muốn kiếm cơ vu áo tiên sinh ư, các người...”

“Ngồi xuống.” An Nhược Thần cau mày quát.

Tào Nhất Hàm bị quát mà bàng hoàng.

An Nhược Thần nói: “Chưa cùng đường thì người ta cũng sẽ không tìm đến cái chết. Mà có vài người, dù có cùng đường cũng không cam lòng, nhất định sẽ dốc hết sức làm gì đó. Dù là chảy giọt máu cuối cùng vẫn phải hoàn thành tâm nguyện. Ta cảm thấy Hoắc tiên sinh chính là người như thế.”

Tào Nhất Hàm trợn mắt nhìn nàng, ngồi xuống, vành mắt đỏ lên. “Quả đúng tiên sinh là người như thế, đáng tiếc ngài ấy đã chết rồi. Chết tại nơi ngài ấy muốn hoàn thành tâm nguyện.”

“Chuyện ngài ấy chưa hoàn thành, liệu người có muốn hoàn thành giúp ngài ấy chăng?”

Nước mắt Tào Nhất Hàm trào ra, lăn xuống gò má, “Ta chỉ là kẻ thấp cổ bé họng, chỉ là một người hầu, dù có lên kinh thì nhất định hoàng đế quý quốc cũng sẽ không triệu kiến ta, cũng sẽ không nghe ta nói.”

“Nên người mới muốn gặp Long tướng quân sao?”

Tào Nhất Hàm ngăn người, lau sạch nước mắt, lại đứng bật dậy: “Gặp Long tướng quân thì sao, không được hả? Không gặp được hoàng đế Đại Tiêu, chẳng lẽ cũng không được gặp Long tướng quân ư? Là chính hắn ép chết tiên sinh, ít nhất, ta cũng nên vì tiên sinh mà đòi hắn một câu xin lỗi.”

“Nhưng nếu theo lẽ thường, xảy ra chuyện này, người nên nghĩ cách mau chóng đưa tro cốt di vật của Hoắc tiên sinh quay về Nam Tần mới đúng.”

“Lấy lại công bằng xong mới về thì có gì sai hả?!” Tào Nhất Hàm tức giận ra mặt: “Các người nợ tiên sinh một lời công bằng.”

“Nên mới muốn gặp Long tướng quân trước?”

“Không được hả? Các người báo cho Long tướng quân đi, nhất định hắn sẽ bằng lòng gặp ta. Trừ khi các người có chuyện trái lương tâm, vì chột dạ nên không dám để ta gặp hắn.”

An Nhược Thần lạnh lùng nói: “Theo ta thấy, lý do người muốn gặp tướng quân còn chưa đủ.”

Tào Nhất Hàm cười lạnh: “Ta biết ngươi, ngươi là phu nhân tướng quân, tương lai đây mà.” Hắn cố ý nghiêng hai chữ “tương lai”, “Ta lại không biết, phu nhân tướng quân tương lai có thể ở trên thái thú đại nhân đấy, đại nhân đồng ý để cho ta đi, ngươi có thể cản được sao?”

An Nhược Thần nói: “Ngươi nói ngược rồi, trong thành Trung Lan này, chỉ có ta sẵn lòng giúp ngươi đi gặp Long tướng quân mà thôi.”

Mặt Tào Nhất Hàm đông cứng lại, không cười nổi nữa.

“Ngươi quen thuộc tác phong quan trường, ta nghĩ lúc còn sống nhất định Hoắc tiên sinh đã dạy dỗ ngươi rất nhiều, hơn nữa ngài ấy cũng tín nhiệm ngươi, đồng ý ủy thác trách nhiệm nặng nề cho ngươi. Ngươi hiểu rất rõ, xảy ra chuyện như thế, ngươi không bị giam giữ cái tội danh là đã may mắn rồi. Nơi đây là Đại Tiêu, ngươi chỉ có một thân một mình, binh mã quý quốc ở ngay biên giới, chờ xuất lệnh là sẽ xông pha chém giết ngay. Ngươi không có chỗ dựa nào đâu.” Rồi An Nhược Thần dừng lại, “Ngoại trừ Long tướng quân.”

Tào Nhất Hàm sừng mặt, không nói câu nào.

“Long tướng quân đang ở ngoài biên giới, đương nhiên không thể phi về gặp ngươi được. Nếu là do Hoắc tiên sinh nói đòi lại công bằng thì cơ hội các ngươi gặp Long tướng quân sẽ rất lớn, nhưng rất tiếc, ngươi chẳng qua chỉ là người hầu của ngài ấy. Ngươi hiểu rất rõ tình hình, nên ngươi mới lo mình sẽ không gặp được Long tướng quân, lo mình không thể quay về Nam Tần kịp thời, thậm chí còn lo rằng, liệu bản thân không còn mạng để về Nam Tần hay không.”

Tào Nhất Hàm mím chặt môi.

An Nhược Thần nhìn hắn rồi nói tiếp: “Ta nghe nói, mười bảy năm trước lúc Hoắc tiên sinh tặng thanh kiếm kia cho thái thú phu nhân, ngài ấy nói nếu vụ án ám sát thái thú do người của Nam Tần gây nên, là người Nam

Tần ác ý phá hoại hòa đàm, vậy thì thái thú phu nhân có thể dùng thanh kiếm đó để lấy tính mạng ngài ấy.”

Tào Nhất Hàm hít sâu một hơi, siết chặt quả đấm. Dĩ nhiên hẳn biết chuyện này.

“Bất giờ thanh kiếm kia đã lấy mạng ngài ấy rồi.” An Nhược Thần nói.

Tào Nhất Hàm cup mắt, không nói câu gì.

“Hoắc tiên sinh viết di thư rất bình tĩnh, nét chữ ngại ngăn, chữ viết rõ ràng, ắt hẳn đã hạ quyết tâm rất lớn. Ngài ấy nghiêm túc giải thích lý do mình tự vẫn, còn dặn dò người nên chỉnh trang di dung lại cho ngài ấy, lau người thay y phục.” An Nhược Thần nhìn Tào Nhất Hàm: “Chuyện này không cần ngài ấy dặn dò, nhất định người cũng sẽ làm. Nhưng có vẻ như ngài ấy không yên tâm, sợ có người khác cướp làm. Có di thư, có hung khí, có vết thương rõ ràng ở trên cổ, còn có các vị đại nhân theo dõi, ta nghĩ ngờ tác sẽ không nghiêm túc lục lợi di vật của Hoắc tiên sinh, dù sao nguyên nhân cái chết cũng rõ ràng rồi.”

Tào Nhất Hàm đổi tư thế ngồi, nhưng vẫn cup mắt không nói lời nào.

An Nhược Thần chợt chuyển đề tài, hỏi hản: “Liệu người có biết, một xấp giấy hoa tiên mới có bao nhiêu tờ không?”

Tào Nhất Hàm đợi rồi lại đợi, nhưng không nghe thấy An Nhược Thần nói tiếp, liền ngẩng đầu lên với vẻ đầy nghi ngờ.

“Mười hai tờ.” An Nhược Thần đợi hản nhìn mình thì mới nói tiếp, “Hoắc tiên sinh dùng nghiên mực mới, mài thổi mực mới, dùng bút lông mới, bóc dỡ xấp giấy hoa tiên mới. Ngài ấy dùng một tờ giấy để viết di thư. Nhưng số giấy chỉ còn lại mười tờ.”

Tào Nhất Hàm há to miệng, trợn mắt nhìn An Nhược Thần như thấy quỷ.

“Ngài ấy còn viết một tờ gì sao, là thư cho Long tướng quân ư?”

Tào Nhất Hàm thu hồi nét mặt kinh ngạc, vờ ra vẻ mù mịt, nói: “Ta không biết người đang nói gì cả. Giấy ít đi một tờ, người đang nói đùa sao? Ai biết có phải trước đó Hoắc tiên sinh đã dùng rồi, hoặc có người khác vào phòng ngài ấy dùng thì sao, hay vốn cũng chỉ có mười một tờ.”

An Nhược Thần không để tâm đến lời giải bày của hắn, lại nói: “Ngài ấy đặc biệt dặn người xử lý thi thể của mình, thay y phục cho ngài ấy, là bởi vì ngài ấy hy vọng người có thể thấy lá thư này, người có thể giúp ngài ấy hoàn thành chuyện mà ngài ấy đã dặn. Nên người mới yêu cầu nhất định phải gặp Long tướng quân cho bằng được.”

“Không có thư nào cả. Ta muốn gặp Long tướng quân là bởi vì, vì chính Long tướng quân đã để tiên sinh lên kinh. Vốn tiên sinh định về Nam Tần rồi, nhưng lại bị Long tướng quân thuyết phục giữ lại.”

An Nhược Thần không phản bác, nàng chỉ nhìn hắn, qua một lúc lâu rồi mới bảo: “Thái thú đại nhân sẽ không khiến người bị thương, nhưng ngài ấy giữ người lại, vì người là nhân chứng quan trọng. Có điều người không phải là Hoắc tiên sinh, nên sẽ không có hai trăm vệ binh bảo vệ người, người cũng không thể tự mình ra khỏi phủ thái thú để đi gặp Long tướng quân được. Bất luận người muốn tìm Long tướng quân đòi công bằng hay nói chuyện hàn huyên, thậm chí truyền tin quan trọng của Hoắc tiên sinh cũng đều được, chỉ e sẽ rất mất nhiều thời gian. Người gánh trách nhiệm quan trọng, có phải đã bị trễ nãi rồi không? Người định ăn nói với Hoắc tiên sinh dưới cửu tuyền thế nào đây?”

Tào Nhất Hàm cắn chặt răng.

“Người nhớ không sai, đúng là người có thể dựa vào Long tướng quân. Nhưng ta nói cho người biết, trước khi gặp được Long tướng quân...” An

Nhược Thần dừng lại, đợi khi Tào Nhất Hàm nhìn vào mắt nàng, nàng mới nói tiếp: “Người phải dựa vào ta.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Tịnh Duyên sư thái đập nằng sớm quay về Tú sơn, bà không đi vào từ cửa chính mà là đi một vòng quanh am Tịnh Tâm, ở phía sau am viện, bà trông thấy Giải tiên sinh. Giải tiên sinh đứng dưới gốc cây táo cạnh vườn rau, trên mặt là nụ cười thân thiện.

“Sư thái đã về rồi.”

Tịnh Duyên lạnh lùng mở miệng: “Đã làm xong. Đưa bạc đi.”

Giải tiên sinh nói: “Sư thái cực khổ rồi, mà ta cũng đã đợi ở đây một đêm, dẫu sao sư thái cũng nên khách sáo đôi câu rồi mới nói chuyện tiền bạc chứ.”

“Khách sáo đôi câu thì người sẽ cho thêm bạc?”

Giải tiên sinh đứng hình.

“Cho nhiều ta cũng không lạ gì.”

Giải tiên sinh mỉm cười, muốn vờ không ra ngoài.

“Ta làm xong chuyện còn phải đợi vệ binh rút lui hết, giải trừ phòng vệ, đến nửa đêm khi tuần tra phủ thái thú lơ là ta mới có thể thoát thân được, mà cổng thành đến giờ Mão* mới mở, đợi đến khi ta ra khỏi thành về đến nơi cũng vào khoảng giờ này, có kẻ ngu mới chờ một đêm ở đây.” Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói.

(*Giờ Mão là từ 5-7 giờ sáng.)

Giải tiên sinh bị chế giễu đến mức cong khóe miệng, mỉm cười đáp: “Nên ta mới nói, quả thật sư thái không hiểu được khách sáo.”

“Chỉ là dối trá mà thôi, giả vờ khách sáo cái gì.”

Được rồi, thế thì gã không khách sáo nữa. Giải tiên sinh lạnh mặt đi, nói: “Vì sao Hoắc Minh Thiện lại thành tự sát?”

“Chết là được rồi.”

“Không được. Đây không phải là kết quả ta mong muốn.”

“Người muốn kết quả gì? Người bảo ta đi giết hắn, ta đã giết rồi. Nếu không phải tự sát thì nhất định phủ thái thú sẽ phát hiện có thích khách, ta không yên lòng, ai biết liệu trong đó có người biết nội tình sắp xếp này hay không, đến lúc đó la hét có thích khách muốn lúc soát phòng, tìm ra chỗ ta ẩn thân, vậy há chẳng phải ta cũng bỏ mạng?” Tịnh Duyên sư thái nhìn Giải tiên sinh chăm chăm, “Chẳng lẽ kết quả này tốt được hơn sao?”

“Đương nhiên không phải.” Giải tiên sinh âm thầm siết chặt quả đấm, khá thảm hại vì bị vạch trần.

“Vậy người không hài lòng điều gì?”

Giải tiên sinh chợt cười, nói: “Cũng không phải là không hài lòng, chẳng qua là bất ngờ thôi. Ta cứ tưởng Hoắc Minh Thiện bị thích khách giết chết thì hắn sẽ sôi sục dữ lắm, để bọn Diêu Côn chân tay luống cuống, như thế phía Nam Tân chúng ta mới hành sự được. Nay thành ra tự vẫn, đúng là khó nói.”

Tịnh Duyên sư thái cười lạnh: “có gì mà khó nói. Quen ra vẻ đạo mạo nên tưởng mình là quân tử thật à. Chơi xấu vu oan chuyện xấu nên là sở trường của các người mới đúng. Đại Tiêu nói tự vẫn thì là tự vẫn sao? Cứ coi như là tự vẫn đi, nhưng vì sao lại tự vẫn? Người đang còn tốt đẹp như

thế, không phải Đại Tiêu ép thì sao có thể tự vẫn được? Muốn thêm tội thì thiếu gì từ, chỉ có kẻ ngu mới cảm thấy khó nói.”

Giải tiên sinh giả bộ như không nghe hiểu lời châm chọc này, nhất thời cũng không nghĩ ra còn gì để chỉ trích nữa, chỉ đành phải nói: “Người xác nhận chuyện này sẽ không để lại hậu họa gì chứ?”

“Ta không làm sai gì cả, có di thư, có thi thể, có hung khí, tất cả đều rất rõ ràng, không thể chối ra khuyết điểm được. Nếu có hậu họa, thì ấy là vấn đề của người khác, người nên tìm kẻ khác mà hỏi.” Giọng điệu chắc chắn trong phủ thái thú còn có người do Giải tiên sinh sắp xếp. Giải tiên sinh không phản bác, lôi túi tiền ra, ném qua cho Tịnh Duyên sư thái: “Vậy thì tốt, người cầm lấy đi.”

Tịnh Duyên sư thái bắt lấy, ước lượng sức nặng chứ không mở ra nhìn, sau đó xoay người mở khóa cửa viện tính bước vào, nhưng bà vừa đẩy cửa ra, nhìn vào hậu viện một cái thì gọi Giải tiên sinh lại: “Người chờ đã.”

Giải tiên sinh đang tính đi, nghe vậy thì dừng lại.

Tịnh Duyên sư thái nói: “Người vào am của ta.”

Giải tiên sinh chớp mắt, ra vẻ vô tội: “Tuy sư thái không tin, nhưng đúng là ta đã đợi ở đây một đêm. Nửa đêm xuân hàn rất lạnh, nên ta mới vào tránh.”

“Ta đã nói rồi, không thích có người khác quấy rầy. Nếu các người không tuân thủ thì đừng tới nữa.”

Giải tiên sinh xòe tay ra: “Chẳng lẽ sư thái muốn vì chút chuyện nhỏ ta mượn chỗ tránh lạnh mà định phỉ sạch liên quan với bọn ta sao?”

“Đúng thế.” Tịnh Duyên sư thái không vòng vo mà hỏi thẳng: “Không yên tâm, định giết ta diệt khẩu sao?”

Giải tiên sinh cười nói: “Sư thái đùa quá rồi. Sư thái là người vương gia kính trọng mà.”

“Vậy thì nói với Huy vương, thăm dò chỗ ở của ta đã làm ta mất hứng rồi, muốn để các người rút xa chút, nếu không phục thì đến giết ta đi.” Tịnh Duyên sư thái nói đoạn, cũng không để ý đến phản ứng của Giải tiên sinh, không đợi gã đáp lời đã đi vào sân.

Cửa viện nặng nề đóng lại, sắc mặt Giải tiên sinh cũng theo đó sầm đi. Gã đứng tại chỗ một lúc, cuối cùng đi xuống núi.

Giải tiên sinh quay về chỗ ở, có người đang chờ gã trong phòng, thấy gã về thì hỏi: “Sao rồi.”

Giải tiên sinh nghĩ một lúc rồi nói: “Tìm mấy người cho ta, ngày mai theo ta đến am Tịnh Tâm.”

Người nọ ngẩn người: “Nhưng nghe nói bà ta là đệ nhất cao thủ Nam Tân mà.”

“Nên người phải tìm người có võ nghệ cao cường.”

“Dù sao đó cũng là chỗ ở của bà ta. Ở phủ thái thú còn không tìm được cơ hội đối phó bà ta, giờ đến chỗ đó, dựa vào mấy người mà muốn bắt lại? Ta không tìm được cao thủ cao cường như thế đâu.”

“Đương nhiên không phải đá chọi đá với bà ta, đối phó với bà ta phải dùng trí mới được. Ngày mai ta sẽ đi thăm dò trước, cũng không cần động binh khí. Dẫn theo người chỉ để đảm bảo an toàn mà thôi.”

“Người sợ bà ta sẽ ra tay với người? Nếu nàng ta dám như vậy thật, thì liệu nàng ta có liên quan gì đến cái chết của Mẫn công tử không?”

“Trước mắt kẻ khả nghi nhất chính là bà ta. Còn nữa, bà ta đang đề phòng ta. Lần này giết Hoắc Minh Thiện, bà ta cũng không làm theo những gì ta muốn.” Nên người gã sắp xếp mới không can thiệp được, cũng không thể trong tình hình tự sát thấy rõ như thế mà lại nhảy ra nói có thích khách, rồi đề nghị thái thú lục soát phòng được, quá khả nghi rồi. Chiêu này của Tịnh Duyên sư thái quá hay, giống như làm Lý Minh Vũ ngã gãy cổ vậy, rõ ràng trong nhiệm vụ xảy ra sai lầm, nhưng người lại không thể bối lông tìm vết được.

Người nọ trầm ngâm nói: “Nếu ni cô này không dùng được thì đúng là tổn thất lớn. Tìm một người có thân thủ tốt như thế mà lại không ba hoa cũng không dễ dàng gì.”

“Tính tình bà ta cổ quái, vốn đã không nên dùng rồi. Trước khi xuất hiện sai sót, vẫn nên nghĩ biện pháp xử lý đi. Sắp khai chiến rồi, sau này sẽ còn nhiều chuyện nữa, phải đảm bảo người này sẽ không trở thành phiền toái của chúng ta.”

“Được.” Người nọ đáp một tiếng, “Ngày mai ta sẽ vào Trung Lan ở mấy ngày, giúp người nghe ngóng tình hình trong thành, nếu yên ổn thì sẽ tìm một chỗ cho người. Dù sao phía Phúc An cũng khá xa, người hành sự sẽ không tiện.” Rồi hăn đổi chủ đề, lại nói: “Còn An Nhược Thần thì sao, người định thế nào?”

“Vẫn chưa có tin tức của An Nhược Phương, không biết có phải là kế thăm dò của nàng ta hay không.” Giải tiên sinh cảnh giác nhìn người nọ, rồi nói: “Một khi tiền tuyến khai chiến, chắc chắn Long Đằng không thoát thân được, tuần tra sứ mà đến thì tự thân Diêu Côn khó bảo toàn được. An Nhược Thần ở trong thành Trung Lan, chính là nằm trong lòng bàn tay của chúng ta. Người đừng gây sự, lúc trước phạm sai lầm ta không so đo, nhưng về sau đừng lỗ mãng nữa.” Nghĩ một lát thì thấy lời này hơi nặng, sợ đối phương không dễ chịu, thế là sửa lời: “Ý ta là, giờ cứ nhẫn nại đi, đợi chuyện kết thúc rồi, hoặc là lúc An Nhược Thần không còn lợi ích gì với

chúng ta, ta bảo đảm nhất định sẽ giao nàng ta cho người, tùy người định đoạt, thế nào?”

Người nọ bật cười: “Vậy thì tốt, người hiểu chuyện hơn Mẫn Đông Bình đấy.”

Lúc này An Nhược Thần đang ngồi trong phòng Tào Nhất Hàm, tiếp tục màn đối thoại giữa bọn họ. Tào Nhất Hàm im lặng, cũng không có phản ứng gì trước câu “người chỉ có thể dựa vào ta” của An Nhược Thần.

An Nhược Thần kiên nhẫn đợi một lúc, nói tiếp: “Ta đồng ý giúp người đi gặp Long tướng quân, chuyện giấy hoa tiên ít đi một tờ, ta sẽ không nói với bất cứ ai. Người cũng biết đấy, Hoắc tiên sinh đến đây, Long tướng quân và thái thú đại nhân đã an bài phòng ngự nghiêm ngặt cũng vì trong thành Trung Lan có mật thám, thậm chí rất có thể trong phủ thái thú và nha môn cũng có. Bây giờ ta tạm thời đồng ý tin người, vì trong di thư Hoắc tiên sinh đã phỏ thác chuyện này cho người, ngài ấy tin tưởng người. Nhưng ta không quen biết gì người, trừ việc người là người hầu của Hoắc tiên sinh ra, ta không biết gì về người cả. Nên nếu ta không biết nội dung trong di vật của Hoắc tiên sinh là gì, liệu có bất lợi với tướng quân, mang đến phiền toái hay nguy hiểm cho ngài ấy hay không, vậy thì ta sẽ không giúp người.”

Tào Nhất Hàm cắn chặt răng, thốt ra một câu: “Không có thư. Hoắc tiên sinh chỉ viết mỗi bức di thư kia. Người suy đoán lung tung vu oan giá họa là có mục đích gì?”

An Nhược Thần không để ý đến lời này của hắn, lại nói: “Ta không cho người vào lục soát phòng người cũng như người người, là bởi vì nếu trên người người có chứng cứ quan trọng, ta hy vọng có thể bảo vệ được nó. Nhưng nếu người là kẻ phản đồ, Hoắc tiên sinh tin nhầm người, như thế thái thú đại nhân sẽ nhốt người ở đây, về sau người sẽ ra sao, ngài ấy định xử lý người thế nào, ta không quan tâm.”

“Khẩu khí lớn lắm, người thì có thân phận gì chứ, quan tâm nổi sao?”

Tào Nhất Hàm nói: “Ta cũng không biết người. Long tướng quân đến biên giới Bình Nam trấn thủ, bỗng vô duyên vô cớ nhảy ra một vị hôn thê. Ta cũng chưa từng nghe Long tướng quân nhắc qua bao giờ, thái thú phu nhân nói người là gì thì người là thế ấy sao? Mà cho dù có vậy đi nữa thì sao hả?”

An Nhược Thần không để ý đến lời châm chọc của hắn, chỉ nói: “Có lòng đề phòng là tốt. Người cứ giữ thư cho kỹ là được. Tiếp theo người có thể nhìn tình thế, nhìn xem thái thú đại nhân nhất người hay để người đi gặp tướng quân, nhìn xem tang lễ của Hoắc tiên sinh sẽ được diễn ra trong bao lâu.” Rồi nàng đứng lên, “Ta cũng không tiện ở lại quá lâu, nếu không sẽ có người nghi ngờ.”

Tào Nhất Hàm đấu tranh, không biết có nên tin nàng hay không. Nếu nàng ta đi rồi, có phải sẽ không có cơ hội không?

“Nếu người xác nhận không gặp được tướng quân, lúc cần ta giúp thì đừng cho người đến tìm ta. Dù sao ta và người không quen nhau, đây cũng không phải là nơi ta quản lý, theo lý thì người có chuyện gì nên đi tìm thái thú phu nhân mới đúng. Ta sẽ lại tới sau, đến lúc đó, là cơ hội duy nhất người nhờ ta giúp đỡ.”

An Nhược Thần nói đoạn, quay người đi ra ngoài. Vừa mở cửa ra, Điền Khánh đã đứng ở bên ngoài trong trạng thái giơ tay gõ cửa, thấy An Nhược Thần đi ra thì vội nói: “Nha sai nói cô nương ở trong hơi lâu, nên ta đang định vào hỏi.”

An Nhược Thần nói: “Đừng lo. Ta chỉ đang trò chuyện với Tào tiên sinh thôi, khuyên hắn nín bi thương.”

Điền Khánh và nha sai giữa cửa cũng nhìn vào phòng, Tào Nhất Hàm xụ mặt quay đầu đi chỗ khác. An Nhược Thần đóng cửa lại: “Để hắn được yên

tĩnh một lúc đi, xảy ra chuyện như thế, dù là ai cũng khó chịu đựng nổi.”

An Nhược Thần và Điền Khánh đi chào một tiếng rồi chuẩn bị về lầu Tử Vân, nàng chấp tay sau lưng đi ra ngoài. Điền Khánh nhìn tư thế của nàng, thầm nghĩ nàng đã bất giác có bày ra bộ dạng như lúc tướng quân có suy nghĩ, hay là trong lòng đang nghĩ ngợi thật.

An Nhược Thần đúng là đang như thế, nàng đang do dự có nên tăng thêm áp lực cho Tào Nhất Hàm hay không, nàng đã diễn xong mặt trắng* rồi, nhưng vẫn chưa lộ được chân tướng ra, lúc này nên đổi mặt đen** vậy. Chỉ là nàng không yên tâm, ngộ nhỡ gây ra động tĩnh lớn, làm mật thám nghi ngờ mà ra tay với Tào Nhất Hàm, giết người diệt khẩu, lục soát được đồ thì...

(*,** Mặt trắng mặt đen là màu sắc trang điểm mặt trong kinh kịch để phân loại nhân vật. Mặt trắng là chỉ vai phản diện, mặt đen thể hiện người nghiêm túc, nói năng thận trọng hoặc hào sảng uy vũ.)

An Nhược Thần chợt dừng bước, xoay người lại hỏi nha sai: “Tối qua sau khi vệ binh rút lui, trong viện tử này còn lại bao nhiêu thị vệ?”

Nha sai đáp: “Bốn người. Hai người canh chừng cửa phòng của Tào tiên sinh, hai người khác ở cửa viện tử.”

“Một phiên trực bao lâu?”

“Canh giữ một đêm. Đến giờ Mão mới thay phiên.” Nha sai kia hỏi lại: “An cô nương hỏi điều này để làm gì?”

“Không có gì, chỉ là thái thú phu nhân bảo ta nên khuyên Tào tiên sinh, sợ hãi không nghĩ thông được thôi. Ta cảm thấy Tào tiên sinh không phải là người không nghĩ thông, nhưng hắn khá bất mãn với Long tướng quân, ta lo hắn nổi giận sẽ đả thương người khác, nếu hắn có động tĩnh gì, có người canh chừng có thể kịp lúc xử trí thì tốt.”

“Điều đó là tất nhiên rồi. Đại nhân có dặn dò, t rước mắt không thể không có người.”

An Nhược Thần cười một tiếng, khách sáo mấy câu như đã vất vả rồi rồi rời đi.

Tim An Nhược Thần đập thành thịch. Bỗng nàng nghĩ đến một khả năng, nhưng ngay sau đó phải tự lắc đầu, điều này cũng không nói rõ được. Nếu trước đó trong phòng có thích khách, ép Hoắc tiên sinh viết di thư rồi sau đó sát hại ngài ấy, ngụy trang thành tự vẫn, là tự vẫn, dĩ nhiên sẽ không có ai lục soát, sau đó đợi tất cả canh phòng đều rời đi, nhân lúc nửa đêm mọi người thả lỏng thì lạng lẽ chạy trốn. Nhưng nếu như thế, vì sao thích khách lại cho Hoắc tiên sinh cơ hội viết một phong thư khác?

Là nàng đoán sai rồi ư, không phải Hoắc tiên sinh dùng tờ giấy kia mà là thích khách sao? Cũng không đúng, An Nhược Thần hít sâu, trong di thư Hoắc tiên sinh đặc biệt dặn Tào Nhất Hàm xử lý di thư của mình ắt có nguyên nhân, mà phản ứng của Tào Nhất Hàm cũng đã xác nhận điều này.

Vậy đúng là tự vẫn thật sao?

Nội tâm An Nhược Thần như bị trăm móng gãi lấy, thật sự rất muốn vào căn phòng kia lục soát một phen, mặc dù nhất định thích khách đã không còn ở đây, nhưng nàng có thể xác nhận có chỗ nào để cho người ta ẩn nấp không là đủ rồi. Nhưng không được, nàng không thể để lộ thêm bất cứ nghi ngờ gì với căn phòng kia nữa. Không thể để mật thám cảm thấy Tào Nhất Hàm là uy hiếp.

Đúng vậy. Nếu thật sự có thích khách, chứng tỏ trước khi vệ binh bao vây viện tử kia, thích khách đã biết Hoắc tiên sinh sẽ trốn trong căn phòng đó rồi. Không ở phòng chính, không ở cùng người hầu Tào Nhất Hàm, mà là một thân một mình ở trong căn phòng kia.

Có lẽ thân phận của gian tế còn đáng sợ hơn suy đoán cả gan của nàng. Là thái thú ư? Ông ta một mực che chở Tiền Bù. Nếu Tiền Bù có nghi ngờ, như thế chỉ sợ thái thú cũng không thoát khỏi liên quan.

An Nhược Thần không dám nghĩ, nếu thật sự là thái thú thì có rất nhiều chuyện có thể giải thích được. Trong án của Lưu Tắc, tại sao Lô Chí lại biết được sắp xếp trước mà muốn diệt khẩu Lưu Tắc, tại sao Giang Mãn Tân lại nói dối gán tội cho Lý trưởng sử, rồi sau đó lại trùng hợp bị phái đến bờ sông, kết quả chết đuối.

Nhưng cũng không đúng, tác phong làm việc của thái thú đại nhân không giống mật thám, hơn nữa bên cạnh ông ta còn có Mông Giai Nguyệt. Phụ thân Mông Giai Nguyệt là Mông thái thú đã chết vì chiến tranh với Nam Tần, bà hận đánh giặc, làm sao cho phép phu quân của mình dốc sức vì Nam Tần được. Ân ái giữa vợ chồng bọn họ cũng không giống giả vờ, trong ánh mắt nhìn nhau chan chứa tình ý. An Nhược Thần thấy nàng có thể xác định điều này. Như thế có lẽ thái thú phu nhân biết thái thú cuốn vào chuyện này, vì tình nghĩa phu thê nên cũng giúp ông ta giấu giếm. Nhưng nếu nghĩ như vậy, Tiền Thế Tân kia rất được trọng dụng, lại là con trai của Tiền Bù, há chẳng phải cũng là mật thám sao?

Không được không được. An Nhược Thần lắc đầu nguầy nguậy. Nàng không thể quá mù quáng được, mù quáng đến mức nhìn ai cũng nghi ngờ, nhìn ai cũng là mật thám, cuối cùng lại không nhìn nhận rõ ràng. Nàng nhớ tướng quân quá. Nếu tướng quân có ở bên cạnh, nhất định sẽ hướng dẫn nàng thật tốt, cái gì tướng quân cũng biết cả, nhất định chàng sẽ có biện pháp giải quyết chuyện này.

An Nhược Thần đã nghĩ ra nên viết thư thế nào rồi. Nàng quay về lầu Tử Vân, vội vã viết thư cho Long Đại. Trong thư giấy bày nỗi nhớ nhung sâu nặng của mình, vừa viết vừa xoa cánh tay ép dầm xuống, hy vọng tướng quân có thể kiên cường, chịu đựng được cơn buồn nôn này. Mức độ phóng đại như thế, chắc chàng có thể đoán được nàng nhớ nhung là cần gấp chàng

chỉ điểm chứ nhỉ? Trong thư cũng viết chuyện Hoắc Minh Thiện tự vẫn, nàng bày tỏ rất tiếc, nhất là sau khi thấy Tào Nhất Hàm đau buồn, nàng lại nghĩ đến tình cảnh mất đi mẹ, sợ hãi nỗi đau chia cắt nhân thế, nàng rất lo lắng an nguy của tướng quân, rất muốn gặp tướng quân.

An Nhược Thần hy vọng Long Đại có thể hiểu được ám chỉ của nàng, nếu chàng không quay về thì sẽ đưa phong thư lệnh cho nàng đi gặp chàng, như thế nàng liền có lý do dẫn Tào Nhất Hàm đi cùng, hoặc truyền tin miệng của Tào Nhất Hàm đi. Đó là nếu Tào Nhất Hàm đồng ý nói với nàng.

An Nhược Thần giao thư cho Chu trưởng sử để dịch binh truyền đi. Đúng lúc này thấy Lục đại nương quay về.

Lục đại nương đã vào lầu Tử Vân nên không còn đưa rau đưa đồ ăn đến các phủ nữa, mà bà đã giao việc này lại cho Tề Chính. Tề Chính tuổi còn nhỏ, nên Triệu Giai Hoa cũng giúp cậu tổ chức giải quyết các chuyện, dạy cậu cách tính sổ sách, ngày ngày Tề Chính đưa người đi giao hàng xong thì sẽ đến lầu Chiêu Phúc của Triệu Giai Hoa chạy vặt, ăn ở cũng ở đó nốt, cuộc sống yên ổn. Còn Lục đại nương vẫn ngày ngày ra cửa xã giao với thái nông hàng thương, chọn mua nguyên liệu cho lầu Tử Vân, đồng thời cũng dùng cách này để che giấu hành động nghe ngóng tin tức.

Trước đó Lục đại nương bận rộn một đồng chuyện vặt trong lầu Tử Vân, sau đó tìm hai chuyện nói phải đi báo với An Nhược Thần. Đợi đến chỗ của An Nhược Thần, An Nhược Thần cho vệ binh lui ra, lúc này Lục đại nương mới không kiềm hãm tâm tình kích động nữa, nói một hồi thế này thế nọ với An Nhược Thần.

An Nhược Thần ngẩn người, rồi sau đó cũng ngạc nhiên mừng rỡ: “Thật không?”

“Không thể sai được. Lúc đó trời còn sớm, Trần Khuê kia vừa chuẩn bị đi làm ruộng, còn đang tìm cuốc thì trông thấy. Đúng là tướng mạo của người kia, chiều cao trung bình, mặt tròn, mắt dài nhọn, nhìn qua có vẻ khá hiền. Mới sớm như thế, nhưng người này lại đi từ Tú sơn xuống. Tướng mạo không khác, hành tung khả nghi, thế là Trần Khuê liền để ý, vác cuốc làm bộ ra đồng mà đi theo một đoạn ngắn, thấy người nọ buộc ngựa ở dưới chân Tú sơn, ắt hẳn là lên núi hành sự rồi. Hẳn ta biết cưỡi ngựa, nhưng không phải vào thành mà đi về phía Đông.” Lục đại nương vô cùng hưng phấn, ở trong thành mãi không tìm được tung tích của người này, nhưng thì ra vốn người này không ở lại trong thành Trung Lan. Tuy điểm này có vẻ khá khả nghi, nhưng tìm kiếm đã lâu, bố trí mạng lưới, rốt cuộc cũng có tai mắt nhận được tin tức, Lục đại nương rất có cảm giác thành tựu.

“Hướng Đông?” An Nhược Thần trầm tư, “Đi như thế, có phải là đến huyện Phúc An không?” Phạm vi hướng Đông khá lớn, nhưng trong huyện Phúc An có Tiền Bù.

“Có thể.” Lục đại nương nói, sau đó bóp cổ tay, “Đáng tiếc hẳn ta cưỡi ngựa nên không thể do thám chỗ ở của hẳn được.” Ra ngoài huyện, mạng lưới của bà không dễ điều khiển như ở trong thành Trung Lan.

“Không sao, chung quy là đã thấy được rồi. Tú sơn chính là đầu mối. Trên núi có gì?”

“Tôi nghe nói, có một am miếu.”

An Nhược Thần chấn động, mở to hai mắt, giật mình nói: “Sao ta không hề biết ở đó có am miếu.”

“Tôi cũng chỉ nghe nói lại thế. Đến Trần Khuê cũng không biết, cũng là nghe bảo. Nói đó là một tòa am rất nhỏ, bên trong chỉ có một ni cô. Không có hương khói gì, chỉ vào ngày lễ ngày tết mới có người lên dâng hương cho tiền đèn dầu, phần lớn đều là những người trong thôn ở gần chân núi.

Dù có ở trong thôn thì am miếu này cũng không đáng nhắc tới, chứ đừng nói gì là người ngoài, nên có rất ít người biết. Nghe nói ni cô đó cũng không thích gần gũi với người khác, tự mình trồng rau, có lúc sẽ xuống núi khất thực, không thích trò chuyện.”

Hai mắt An Nhược Thần sáng rực lên, có lẽ màu xám tro nàng thấy hôm đó không phải là ảo tưởng suy đoán. Ni cô sống một mình trên am nhỏ ở trong núi, người đàn ông khả nghi tiếp cận quan sát nàng, còn cả Tiền Bùi của huyện Phúc An...

Những điều này xâu chuỗi lại một, như kéo ra một góc tấm lưới.

“Ngày mai ta phải lên Tú sơn một chuyến, xem am miếu kia mới được.” An Nhược Thần nói.

Lục đại nương vội nhắc: “Nếu nơi đó liên quan với mật thám thì cô nương phải cẩn thận đấy. Dù sao cũng là nơi rừng rậm sơn dã, ít có dân cư, nếu xảy ra chuyện gì cũng không có ai biết đâu. Phải dẫn theo nhiều người mới phải.”

“Ta biết, nhưng cũng không thể giống trống khua chiêng được, không bằng không chứng lại đột nhiên dẫn nhiều người chạy đến một am miếu nho nhỏ không ai biết, rất dễ làm người ta nghi ngờ. Nay không đi được, ta phải suy nghĩ thật kỹ, tìm một lý do thích hợp.” An Nhược Thần nghĩ rồi hỏi: “Có chỗ nào, nhất thiết phải băng qua ngọn núi đó mới đến được không?”

Lục đại nương không biết, bà bèn nói: “Để tôi đi chuyến nữa hỏi rõ xem sao, thăm dò thực địa luôn.”

“Đừng lên núi, đừng để người khác thấy đại nương. Bọn họ biết ta và đại nương là cùng một phe rồi.”

“Cô nương yên tâm, tự tôi biết chừng mực.” Lục đại nương xoay người định đi, lại bị An Nhược Thần gọi lại: “Mấy ngày nay đại nương ra ngoài qua lại với người ta, giúp ta một chuyện nữa đi.”

“Mời cô nương nói.”

“Đại nương hãy đánh tiếng với mấy bà mối trong thành, nói là nghe nói Tiết gia cầu hôn An gia, ta biết chuyện này không có gì vui, đặc biệt tìm Tiết phu nhân trò chuyện. Hôn sự này cũng không tốt, tuy Tiết công tử bị bệnh nhưng lại tuần tú nhã nhặn, có thể so với Phan An*, Tiết gia giàu có lại đức cao vọng trọng, sao An nhị cô nương có thể trèo cao được.”

Lục đại nương giật mình: “Cô nương muốn nói như thế thật sao?”

“Đúng vậy. Phải nói với mấy bà mối đó rõ ràng vào, cứ nói là ta không lấy làm vui gì trước hôn sự này. Thêm mấy lời chua xót, ai biết liệu có phải là An gia giả trò, bất tự tương thích sao? Dù là tương thích, nhưng chẳng lẽ người khác không hợp? Trong thành có biết bao cô nương tốt, ta cũng không tin trừ nhị muội ta ra không còn ai khác. Để các nàng tìm người giúp, xem có cô nương nào khác có bất tự thích hợp không, tìm được thì nói với ta, sẽ có trọng thưởng.”

Lục đại nương gật đầu đồng ý, nói bao giờ ra ngoài bà sẽ nhân cơ hội buông lời.

Lục đại nương đi rồi, An Nhược Thần ngồi trong phòng nghiêm túc tính toán, ngày mai nên lấy lý do gì để dẫn người lên núi đây? Phải điều tra thế nào? Sẽ gặp tình hình gì?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 100

An Nhược Thần đến phủ thái thú vào sáng sớm hôm sau. Cũng giống hôm qua, cùng thái thú phu nhân Mông Giai Nguyệt dùng bữa sáng, sau đó đi thăm Tào Nhất Hàm.

Thoạt nhìn Tào Nhất Hàm có vẻ đã bình tĩnh hơn. Hắn thấy An Nhược Thần thì không có phản ứng gì, cứ như nàng chưa từng nói gì với hắn cả. Trái lại Mông Giai Nguyệt có chút áy áy náy, không muốn ở lại đây quá lâu nên sau khi thăm hỏi mấy câu, khách sáo mấy lời thì rời đi.

Dĩ nhiên An Nhược Thần không có lý do gì để ở lại một mình, đành theo Mông Giai Nguyệt cùng lui ra. Đến bên ngoài nàng mới khẽ hỏi: “Phu nhân và Tào tiên sinh có tranh chấp gì à? Không khí có vẻ không tốt lắm. Liệu có cần ta khuyên giải không?”

Mông Giai Nguyệt nói: “Cũng không có gì cả, chỉ là hôm qua hắn cứ thúc giục ta làm hậu sự của Hoắc tiên sinh, hỏi ta sắp xếp ngày giờ thế nào. Ta có lòng tốt lo liệu, cộng thêm muốn tìm cao tăng làm lễ cúng, đương nhiên phải cần nhiều thời gian rồi. Nhưng Tào tiên sinh lại không hài lòng.”

Đương nhiên An Nhược Thần sẽ không vạch trần dụng ý trì hoãn của bọn họ, chỉ phụ họa: “Hoắc tiên sinh đức cao vọng trọng, dĩ nhiên tang sự phải rầm rộ. Huống hồ ngài ấy chết tại Đại Tiêu, nếu chúng ta không làm trọn lễ thì càng khó coi. Nhưng cũng có thể hiểu được tâm trạng của Tào tiên sinh, Hoắc tiên sinh đột nhiên tự sát, để lại một mình hắn sống tại nơi không quen không biết, lại còn ở ngay địch quốc mà nơi biên giới trọng binh đang giằng co nhau, đương nhiên hắn phải suy nghĩ cho an nguy của

mình. Hay là, để ta đi nói chuyện với hắn, xóa bỏ bản khoản của hắn. Có mấy lời phu nhân khó nói được, còn ta là người ngoài sẽ dễ mở miệng hơn.”

Mông Giai Nguyệt nghĩ ngợi rồi đồng ý.

An Nhược Thần một mình trở lại phòng Tào Nhất Hàm. Tào Nhất Hàm thấy nàng quay lại thì khá giật mình.

An Nhược Thần nói: “Không phải lần nào ta cũng có thể tìm được cơ gặp người một mình, nên người vẫn nên nắm chắc cơ hội đi.”

Tào Nhất Hàm cảnh giác hỏi: “Thế lúc này người tìm lý do gì?”

An Nhược Thần nói thật, sau đó bảo: “Lý do này chỉ dùng được một lần. Lần sau phải đổi.”

Tào Nhất Hàm không lên tiếng.

“Người cũng không thể làm ầm lên, cho rằng thái thú phu nhân sẽ đồng ý để ta khuyên người. Không đâu. Ầm ỉ nhiều lần, họ phiền một thì người phiền mười.”

Dĩ nhiên Tào Nhất Hàm biết đạo lý này.

“Ta ngồi ở đây một lúc, đi ra nhanh quá thì có vẻ không giống khuyên giải an ủi. Ta cũng không làm phiền người, người thích nói thì nói, không muốn cũng được. Ta đều đã nói qua mọi việc với người cả rồi.”

Tào Nhất Hàm vẫn không lên tiếng đáp lại.

An Nhược Thần thật sự ngồi yên một chỗ. Một lát sau, nàng đoán đã đủ thời gian, liền đứng lên nói: “Cáo từ.”

Ngay vào lúc nàng sắp đi tới cửa, bỗng Tào Nhất Hàm kêu lên: “Đợi đã.”

An Nhược Thần xoay người nhìn hần.

Tào Nhất Hàm nói: “Ta muốn gặp Long tướng quân. Chi tiết cụ thể, phải gặp Long tướng quân đã rồi mới nói.”

“Đúng là có di ngôn khác phải không?”

Tào Nhất Hàm không lắc đầu, ngầm thừa nhận.

“Người không yên tâm tiết lộ chi tiết, nhưng cũng nên cho ta biết phương hướng. Nếu ta không thể xác định được có vô hại hay không, không thể chắc chắn người đứng về phía bên nào, vậy ta giúp người sao đây?”

Tào Nhất Hàm trầm mặc một hồi rồi bảo: “Hoắc tiên sinh dặn ta quay về Nam Tần báo tin, nếu không có Long tướng quân giúp đỡ, ta không thể sống sót quay về được.”

An Nhược Thần cứng người. Rất nhiều ý nghĩ thoáng xẹt qua đầu nàng, nàng đi về cạnh bên bàn, ngồi xuống: “Hoắc tiên sinh bị người ta giết hại ư?”

Tào Nhất Hàm sửng sốt: “Không, ngài ấy không...” Lời nói đến đây, hần cũng dừng lại. Hai ngày qua căng thẳng đau buồn nhồi đầy đầu óc, hần chỉ lo làm theo những gì Hoắc Minh Thiện chỉ, chăm chăm nhìn theo hướng Hoắc Minh Thiện chỉ, mà lại quên mất nhảy ra khỏi đó để nhìn Hoắc Minh Thiện.

“Tự ngài ấy không báo tin được nên để người báo tin, vì sao?” An Nhược Thần hỏi hần.

Tào Nhất Hàm không trả lời nổi. Đúng thế, nhiều chuyện đơn giản, nếu đã là tin tức quan trọng đến thế, vì sao ngài ấy không tự về báo tin chứ. Nhưng trừ khi toàn bộ phủ thái thú đều là mật thám, cộng thêm hai trăm vệ

binh mà Long tướng quân phái đến kia cũng là mật thám, nếu không thích khách từ đâu ra? Căn bản không ai thấy.

Tào Nhất Hàm hít sâu một hơi, không kìm được mà thảo luận cùng An Nhược Thần: “Có lẽ ngài ấy biết mật thám sẽ không bỏ qua cho mình, ngài ấy đã nhìn rõ huyền cơ, nếu ngài ấy chết, tất mật thám sẽ xem thường, ta không quan trọng, không ai quan tâm, trái lại ta sẽ có cơ hội sống trở lại Nam Tần.”

“Vậy ngài ấy có thể giả vờ bất hòa với người, đuổi người đi. Ngài ấy tiếp tục lên kinh, giường đông kích tây, mật thám một lòng muốn đối phó ngài ấy, tự nhiên sẽ không rảnh mà quan tâm đến một tiểu tốt bị đuổi đi. Ngài ấy chết rồi, há chẳng phải người thành bìa ngấm ư.”

Tào Nhất Hàm cứng họng, đúng là đạo lý này. “Bất kể thế nào, chắc chắn tiên sinh chết không phải tự nguyện. Ngài ấy không có lý do tự vẫn. Hay nói cách khác, ngài ấy biết mình chết thì chiến tranh hai nước càng dễ xảy ra hơn, khó khăn thế nào đi chăng nữa, nhất định ngài ấy cũng sẽ không để mình trở thành lý do hai nước khai chiến.”

Nhất định là có thích khách. An Nhược Thần nghĩ trong lòng. Đáng tiếc không có cơ hội bắt hãn tại trận.

“Lúc người đi vào phòng, ngoài phát hiện thi thể của Hoắc tiên sinh, còn phát hiện được gì khả nghi không?”

Tào Nhất Hàm lắc đầu, hãn rất khẳng định. Cái chết của tiên sinh, hãn đã nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần trong đầu, quả thật không nghĩ ra có vấn đề gì, ngay cả sơ hở của giấy hoa tiên mà hãn cũng không chú ý đến.

An Nhược Thần thở dài, nàng cũng nghĩ là như vậy. Nếu ngay lúc đó có phát hiện gì thì đã sớm ồn ào lên rồi.

Tào Nhất Hàm nhìn thẳng vào nàng: “Ta phải gặp Long tướng quân, tin tức do Hoắc tiên sinh để lại, ta chỉ có thể nói với Long tướng quân.”

“Ta sẽ nghĩ cách.”

“Phải nhanh lên. Hôm qua thấy ý của thái thú phu nhân, làm xong tang sự, thông báo Nam Tần, lại mời cao tăng siêu độ, chí ít cũng mất nửa tháng. Đến lúc đó, chỉ sợ đã đánh nhau rồi.”

“Ta biết.” An Nhược Thần đứng lên, “Ta còn có chuyện phải làm, phải đi rồi. Tự người bảo trọng.” Nàng lấy một cây ngân châm ra, đưa cho Tào Nhất Hàm: “Về mặt đồ ăn nước uống cũng phải cẩn thận, nếu có mặt thám muốn ra tay, có lẽ sẽ dùng độc.”

Tào Nhất Hàm nhận lấy, lặn vào trong thắt lưng của mình.

“Người cứ vờ như bị ta thuyết phục được rồi đi. Như thế coi như ta có tác dụng, sau này cũng tiện gặp lại người hơn. Bao giờ phía ta có tin tức thì sẽ đến tìm người.” An Nhược Thần nói rồi xoay người rời đi.

An Nhược Thần đi tìm Mông Giai Nguyệt, nói mình đã nói chuyện với Tào Nhất Hàm rồi, nói rõ tang lễ có tầm ảnh hưởng quan trọng đến quan hệ hai nước, còn cả thái thú đại nhân cũng có suy nghĩ đối với chuyện lễ nghĩa, Đại Tiêu có tục lệ của Đại Tiêu, hơn nữa dù sao thông hàm hai nước cũng phải có thể diện, chuyện này phải lo chu đáo mới dễ nói được. Có vẻ Tào Nhất Hàm đã hiểu rồi.

“Thế cũng tốt.” Mông Giai Nguyệt nói: “Ta sẽ phối hợp với hãn thêm, như thế sau khi về nước hãn cũng sẽ giải thích hộ Đại Tiêu.”

An Nhược Thần gật đầu, lại nói: “Lát nữa ta định đến An Ninh tự thắp ngọn đèn cho Hoắc tiên sinh, rồi cầu phúc cầu an cho tướng quân nữa. Tướng quân ở tiền tuyến, cũng không biết thế nào rồi, ta rất sợ sẽ khai chiến thật....” Hốc mắt nàng đỏ lên, cúi đầu xuống, bình ổn cảm xúc rồi nói

tiếp: “Phu nhân tính mời cao tăng làm lễ cúng, nhưng đã định được ai chưa? Có cần ta hỏi thăm hộ chuyện này ở An Ninh tự không? Như thế lúc về cũng dễ nói chi tiết lo liệu lễ cúng với Tào tiên sinh hơn, để hẳn biết chúng ta không phải gạt hăn mà là đang làm việc thật.”

Mông Giai Nguyệt cảm thấy cũng tốt, liền để An Nhược Thần hỏi thăm giùm. An Nhược Thần cáo từ rời đi, kết quả lúc gần đến cổng phủ thái thú thì bị một a hoàn vội chạy đến cản lại. “Phu nhân nói, muốn cùng đi với An cô nương. Chuyện mời cao tăng này, phu nhân muốn đích thân hỏi, như thế mới có thể để lộ thành ý được.”

An Nhược Thần mỉm cười đồng ý. Quá tốt rồi, vừa rồi nàng có hơi thất vọng vì sao Mông Giai Nguyệt không đi cùng nàng nữa là.

Thái thú phu nhân muốn ra cửa, dĩ nhiên dc sẽ phái người ở và nha sai đi theo. An Nhược Thần thấy thế thì cũng về lầu Tử Vân điều đội vệ binh hộ tống. Lý do của nàng rất chính đáng, nàng thì không sao, nhưng nếu thái thú phu nhân và nàng cùng ra cửa mà lại xảy ra bất trắc thì cũng không tiện khai báo, dĩ nhiên phải dẫn nhiều người theo.

Vì thế là, hai cỗ xe ngựa, nha sai vệ quân thủ vệ, từ cổng thành Nam ra khỏi thành, hướng về phía An Ninh tự mà lên đường.

Đội đến lúc tới dưới chân Tú sơn, chợt nghe thấy tiếng một phụ nhân gào thét: “Người đâu, cứu mạng với. Ai mau tới đi, không thấy con trai ta đâu nữa rồi.”

Mông Giai Nguyệt lập tức cho người dừng xe lại, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy đó là một vị thôn phụ, mặt mày sốt ruột, thấy đoàn xe dừng lại thì vội lao tới: “Phu nhân, vị phu nhân này.” Rồi bà ta nhìn trái phải, thấy đều là quân gia sai gia thì vội quỳ xuống.

Nha sai ở một bên nói: “Đây là thái thú phu nhân.”

Thôn phụ vừa mừng hóm vừa ngạc nhiên, vội dập đầu nói: “Xin thái thú phu nhân giúp thảo dân, thảo dân dẫn con trai lên núi đào măng mùa xuân, nhưng thằng bé ham chơi đã chạy lung tung đi đâu mất rồi, vừa đảo mắt cái đã không thấy đâu. Thảo dân tìm nửa ngày vẫn chưa tìm ra. Bây giờ đang là mùa xuân, dã thú đã ra ngoài kiếm ăn rồi, thằng bé không hiểu chuyện lại liều lĩnh, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm thì chết mất. Các hán tử đã ra đồng cả rồi, lúc này gặp được phu nhân ở đây đúng là quá tốt, mong phu nhân giúp cho, có thể nhờ chúng sai gia tìm con giùm thảo dân được không?”

Trong lúc nói An Nhược Thần đã dẫn Lục đại nương đến. Nghe thôn phụ kia thuật lại thì hỏi: “Bà là người thôn nào?”

Thôn phụ kia vội đáp: “Thôn Vượng ở phía Tây.”

“Con mấy tuổi rồi?”

“Bảy tuổi, mặc xiêm áo màu xanh, nữ danh là Nhị Ngưu.” Thôn phụ trả lời, cuống đến độ nước mắt chực trào.

Lục đại nương nói: “Ta nhận ra nàng, đúng là ở thôn Vượng. Ta đã từng nhận rau từ nhà nàng.”

An Nhược Thần và Mông Giai Nguyệt nhìn nhau. An Nhược Thần đi lên thấp giọng hỏi: “Chi bằng ta dẫn người lên núi nhìn xem, Lục đại nương theo nàng về thôn gọi thêm người. Phu nhân cứ ở đây đợi đi đã. Bà ấy sốt ruột thành ra thế rồi, cũng đã chặn xe nhờ giúp đỡ, nếu mặc kệ không để ý, lỡ có ai truyền ra thì không dễ nghe cho lắm.”

Mông Giai Nguyệt gật đầu: “Đúng là phải giúp nàng. Người cũng không cần đi, cứ để nha sai đi là đủ.”

“Đứa trẻ còn nhỏ, thấy quân gia sai gia chắc sẽ sợ. Để ta đi xem sao, không sao đâu.” Dứt lời, An Nhược Thần liền quay đầu lại nói với thôn phụ kia: “Thái thú phu nhân lo lắng nỗi khổ của bách tính, chuyện của bà, phu nhân sẽ để ý hộ. Bà cứ dẫn Lục đại nương về thôn trước tìm người đi. Ta và quân gia sai gia sẽ lên núi xem sao. Giờ bà nói cho ta biết, trên núi có gì?”

Thôn phụ rồi rít cảm ơn Mông Giai Nguyệt, nói với An Nhược Thần trên núi có hai căn chòi của thợ săn, trên đỉnh phía Đông còn có một am miếu nho nhỏ. Bà đã tìm trong chòi rồi, nhưng thằng bé không chạy đến đó chơi. Am miếu thì xa quá, chẳng lẽ con lại chạy lên đó nỗi sao, thế là bà không tìm, chỉ tìm xung quanh nhưng vẫn không tìm ra, gọi lớn tiếng nhưng cũng không nghe ai trả lời, lúc này mới sốt ruột muốn gọi người đến giúp.

An Nhược Thần tỏ ý biết rồi, sau đó để bà mau chóng về thôn cho người lên tìm giúp, thôn dân quen thuộc địa hình sẽ tìm dễ hơn. Còn nàng dẫn quân sai lên núi trước, hai bên không ai chậm trễ.

Thôn phụ vội dẫn Lục đại nương đi. An Nhược Thần nói với Mông Giai Nguyệt một tiếng rồi dẫn người lên núi, lại dặn dò nha sai bảo vệ thái thú phu nhân, dấu sao cũng là nơi chân núi hoang dã, không thể xem thường.

Lục đại nương và thôn phụ kia rảo bước vào thôn, đợi đến khi đi đủ xa, bà liền giao một túi tiền cho thôn phụ kia. Thôn phụ cười rộ lên: “Lục đại tỷ, ta giả vờ có giống không?”

Lục đại nương nói: “Nhị Ngưu sẽ không sao chứ?”

“Thằng bé quen đường núi lắm, chơi một lát sẽ về ngay.”

“Trong thôn đã sắp xếp xong xuôi chưa?”

“Đã xong rồi, yên tâm đi.”

An Nhược Thần lên núi, mọi người tản ra bốn phía tìm kiếm, luôn miệng gọi tên “Nhị Ngưu”. Lúc này một nha sai hét lên: “Tìm thấy rồi.”

Mọi người vội vàng chạy qua, nhưng chỉ là tìm được chiếc giỏ và cuốc nhỏ của thôn phụ kia dùng để đào măng. “Bọn họ đã đào măng ở đây.”

Nha sai kia nói. Mọi người trợn mắt nhìn hắn, còn tưởng hắn tìm ra thăng bé chứ.”

An Nhược Thần nói: “Nếu đồ đã ở đây thì mọi người tản ra tìm đi. Con nít chạy nhanh, có lẽ đã đi xa rồi, không biết liệu có lạc đường hay không, mọi người cẩn thận, đừng thả lỏng, mất hướng trong núi cũng không hay đâu.” Rồi nàng quay đầu lại nói với Điền Khánh, Lư Chính: “Chúng ta lên am miếu kia xem đi, nói không chừng thăng bé chạy lên đó rồi.”

Mọi người lại tản ra lần nữa, hô to “Nhị Ngưu”. An Nhược Thần dẫn hai người Điền Khánh, Lư Chính và thêm hai vệ binh đi lên núi.

Từ sáng sớm Giải tiên sinh đã dẫn năm người lên núi, cửa am đang đóng, không đón khách. Gã rất cẩn thận, để năm người kia tách ra ẩn náu, còn mình đi gõ cửa sau của am Tịnh Tâm. Gã đã chuẩn bị sẵn lời giải thích rồi, chính là muốn xin lỗi vì hôm qua vào miếu, đại sự còn cần sư thái hết mình giúp sức, gã tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa. Kế hoạch của gã là, gã dụ Tịnh Duyên sư thái ra nói chuyện, sau đó những người khác sẽ vào am thăm dò.

Lúc Tịnh Duyên không có ở đây có lẽ đã có chuẩn bị trước, hắn sẽ giấu bí mật cẩn thận. Thậm chí Giải tiên sinh còn to gan suy đoán, bí mật này phải chăng là An Nhược Phương? Dù sao thì từ tình báo, nói là An Nhược Thần nhận được tin khi đang đi trên đường, An Nhược Phương còn sống. Nhưng gã đã xác nhận với từng người một rồi, không ai có tin tức của An Nhược Phương cả, nếu thật sự có ai đã nói gì đó với An Nhược Thần, vậy thì Tịnh Duyên là nghi ngờ lớn nhất. Căn phòng có giường có bàn không

chứa đồ đạc gì trong am đó, có thể là dành cho người ở. Chỉ là Tịnh Duyên không ở đó, nhưng đồ đạc lại được dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng nếu Tịnh Duyên ở đó, có phải sẽ không giấu kỹ thế không? Dù sao con người Tịnh Duyên sư thái này tự phụ kiêu căng, ý mình có võ nghệ cao cường, có bà ta canh chừng, trái lại sẽ xem thường.

Giải tiên sinh gõ cửa, ra vẻ đang đợi. Gã phải tìm nhiều chuyện để nói để có thể giữ chân Tịnh Duyên.

Không ai mở cửa.

Giải tiên sinh không để ý, tính tình Tịnh Duyên cổ quái, có lẽ không thích ai đến cửa. Hắn đi đến chỗ cây táo treo lồng đèn lên, rồi lại đi ra gõ cửa.

Qua một lúc lâu, vẫn chẳng thấy Tịnh Duyên sư thái mở cửa.

Giải tiên sinh nghi ngờ, chẳng lẽ không có ở đây sao? Gã do dự có nên vào trong kiểm tra hay không. Nhưng nếu đi vào bị Tịnh Duyên bắt được thì sau đó sẽ càng khó thực thi. Giải tiên sinh suy tính, cuối cùng vẫn quyết định đi vào. Lần này gã cẩn thận nhìn mặt đất để ngừa trúng chiêu. Đi hết một vòng, đúng là Tịnh Duyên không có ở đây, giống hệt lần trước, căn phòng nhỏ kia trống không, được dọn dẹp sạch sẽ, trong am miếu lại không có bóng dáng bất cứ ai, cũng không phát hiện được điểm khả nghi nào.

Giải tiên sinh đi ra, không biết Tịnh Duyên chỉ ra ngoài khất thực hay đã chạy mất rồi. Nếu là chạy thì chuyện sẽ phiền toái lắm.

Giải tiên sinh quay đầu xuống núi, vừa đi được một đoạn, lại nghe thấy trong núi có người gọi “Nhị Ngưu”. Hình như có người lục soát núi tìm người. Giải tiên sinh nhú mày, dặn năm người nọ tản ra, ẩn thân cho tốt, đừng để người khác nghi ngờ.

Giải tiên sinh dẫn dò xong, xuống núi một thân một mình, trông như người qua đường bình thường vậy. Lúc đến giữa sườn núi lại gặp được An Nhược Thần.

Giải tiên sinh nhìn bọn họ, vờ như không có chuyện gì mà cúi đầu tiếp tục đi bộ, nhanh chóng đi lướt qua bọn họ.

“Vị công tử này, xin dừng bước.”

Đây là giọng của An Nhược Thần.

Giải tiên sinh giật mình, nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó dừng bước, quay đầu lại quan sát năm người An Nhược Thần một phen, hỏi: “Cô nương gọi ta ư?”

An Nhược Thần làm lễ rồi hỏi hẩn: “Công tử ở trên núi có thấy một đứa bé chừng bảy tuổi không?”

Giải tiên sinh bình tĩnh đáp: “Không.”

An Nhược Thần nhìn hẩn, cố ý nhú mày: “Có phải ta đã từng gặp công tử rồi?”

Giải tiên sinh cười: “Thế mà ta không có ấn tượng gì với cô nương cả. Chắc cô nương nhận lầm người rồi.”

“Thế sao? Xin hỏi công tử lên núi làm gì?”

“Rảnh rang nên lui tới thôi. Cảnh sắc trên núi buổi sáng rất đẹp, nên lên núi đi dạo.”

“Nghe nói trên núi có một am miếu, công tử có thấy không?”

“Đúng là có, dọc theo đường này cứ đi thẳng về phía trước là thấy. Có đều am đóng cửa rồi, chắc là bỏ không nên ta cũng không vào. Nếu cô

nương muốn cầu phúc bái phật thì chỗ này không hợp cho lắm, có điều cảnh sắc trên đỉnh núi không tệ, cô nương có rảnh thì có thể đi xem. Còn đứa trẻ mà cô nương nói, ta từ trên núi xuống nhưng không thấy.”

Có điều An Nhược Thần lại hỏi: “Công tử ở tại nơi nào?”

Giải tiên sinh gỡ gương mặt vui vẻ xuống, nghiêm mặt hỏi: “Cô nương có ý gì?”

“Công tử chó giận, trong núi có đứa trẻ đi lạc, công tử đi lại nơi sơn dã, dĩ nhiên ta nên hỏi thêm mấy câu.”

Trong lòng Giải tiên sinh có chút chần chừ, rồi đáp: “Ở tạm huyện Phúc An.” Gã biết mình đã bị An Nhược Thần theo dõi, dù gã nói bất cứ địa điểm nào, e cũng sẽ bị điều tra. Huyện Phúc An là nơi khá dễ thao túng, mà cũng khớp với thật. Nói dối càng ít thì càng dễ vượt qua kiểm tra.

An Nhược Thần nói: “Ở tạm huyện Phúc An, tại sao lại chạy đến Tú sơn ngắm cảnh?”

“Định hôm nay vào thành Trung Lan mua bán, chợt đi ngang qua ngọn núi này, cảm thấy phong cảnh rất đẹp nên mới đi lên ngắm.”

“Công tử xưng hô thế nào đây, với cả mua bán gì thế?” An Nhược Thần từng bước ép sát.

Giải tiên sinh sầm mặt, thầm nghĩ bình thường nếu là người không chột dạ thì hẳn lúc này cũng không nhịn được. Gã làm ra vẻ tức tối mà nói: “Cũng không biết tên họ cô nương là gì, có thân phận thế nào?” Rồi gã cố ý nhìn hai vệ binh mặc quân phục, “Dẫn theo quân gia bên người, là tiểu thư quan phủ? Dù là thế, cô nương có lý do gì để vặn hỏi ta? Ta đã làm sai chuyện gì sao?”

“Có đứa trẻ lạc trong núi, hành tung của công tử lại khả nghi, đương nhiên muốn hỏi kiểm tra rồi. Xin hỏi tên họ của công tử là gì, mua bán thế nào, có hẹn với ai ở thành Trung Lan, cụ thể ở nơi nào tại huyện Phúc An? Lời công tử nói, chúng ta cần phải điều tra nữa, như vậy mới yên tâm nổi.”

Sắc mặt Giải tiên sinh không hề dễ coi chút nào, khề quát lên: “Ta khách khí lễ độ, cô nương cũng đừng ép người quá đáng. Cô nương cũng không phải là lão gia quan phủ, dựa vào đâu mà ngang ngược tra hỏi lương dân bách tính ở ngay trên đường?” Rồi gã xoay người phất tay áo rời đi, nhân lúc đó mà ném một viên sỏi cuội về phía xa. Ở nơi đó có hai người được gã dẫn đến đang ẩn náu quan sát động tĩnh nơi này.

Giải tiên sinh còn chưa đi được mấy bước thì nghe thấy An Nhược Thần quát: “Ngăn y lại.”

Lư Chính nhảy vọt lên, chặn trước mặt Giải tiên sinh.

Đúng lúc này ám tiễn “vút” một phát bắn đến, một vệ binh bị trúng tên, la lên thảm thiết rồi ngã xuống. Điền Khánh hét lớn: “Lư Chính, bảo vệ cô nương.” Hắn vừa kêu vừa lao đến nơi bắn ra ám tiễn. Một vệ binh khác phản ứng nhanh chóng, kéo An Nhược Thần núp ra sau một thân cây.

Chợt bên kia có một người nhảy ra, chĩa thẳng cung tên về phía An Nhược Thần. Vệ binh thấy thế, lập tức vung kiếm chém về phía kẻ kia.

An Nhược Thần bất chấp tất cả, chỉ vào Giải tiên sinh, hét lên với Lư Chính: “Bắt y lại!”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 101

An Nhược Thần hạ chỉ thị vừa quả quyết lại dứt khoát, nhưng thật ra tìm nàng đập rất mạnh, vô cùng căng thẳng. Từ khoảnh khắc đụng phải Giải tiên sinh ngay chính diện đó trở đi, mỗi một giây thần kinh nàng đều căng thẳng.

Hôm qua Lục đại nương đi hỏi thăm về, nói là không có chỗ nào có thể băng qua Tú sơn mới đến được cả. Dưới chân Tú sơn là đại lộ đã được sửa lại, có thể đi thông đến khắp nơi, mà ngọn núi này cũng không có phong cảnh gì đặc biệt, nên trên núi mới yên tĩnh đến thế, và có thể am Tịnh Tâm vì vậy mà không muốn ai biết đến. Vậy là An Nhược Thần tìm cách, mượn cớ tìm trẻ để lên núi, rồi dùng cớ đó để vào am điều tra, nếu phát hiện bên trong am có gì đó không đúng thì lấy lý do nghi ngờ lừa bán trẻ nhỏ để bắt người trong am lại.

Chỉ cần bắt vào tay, là có cơ hội thẩm vấn.

Không muốn để lại tiếc nuối như ngày trước, không đàm phán, không dụ địch gì cả, trực tiếp bắt về!

Nhất là sau khi Hoắc tiên sinh hy sinh, bất bất kỳ nghi phạm nào cũng đều là mấu chốt vô cùng quan trọng để phá giải câu đố. Nay tình thế đã khác, sắp khai chiến đến nơi rồi, không thể vòng vo được nữa.

An Nhược Thần tưởng tượng rất nhiều khả năng, hình dung rất nhiều cảnh tượng sẽ gặp phải, nhưng ngàn vạn lần lại chẳng thể ngờ rằng, nàng lại may mắn đến thế, trực tiếp đối mặt với gã nam nhân này.

Lần đầu tiên gặp mặt, nếu không phải gã ngồi đối diện nhã gian của nàng, lại còn để mở cửa, không phải là muốn nhân lúc nàng mở cửa mà theo dõi tình hình trong gian sao? Vào một khắc đó, An Nhược Thần nâng cao cảnh giác vô cùng, dĩ nhiên đã cảm thấy gã khả nghi. Gã tự xưng mình là khách quen của Tửu Lâu chiêu phúc, khá quen thuộc tửu lâu, nhưng tiểu nhị tửu lâu lại không ai nhớ được gã, chủ quan xung quanh cũng chẳng biết gã. Tính theo dõi gã, nhưng rồi đi mấy vòng lại mất dấu. Về sau trong thành không ai thấy tung tích của gã nữa cả. Điều này càng khiến An Nhược Thần cảm thấy nghi ngờ rất lớn.

Nay gã xuất hiện ở nơi khả nghi, lại bị phát hiện hai lần. An Nhược Thần tự nhận mình là thám tử nửa chuyên nghiệp, tất cả phán đoán của nàng đều đang mách bảo nàng rằng —— gã chính là mật thám!

“Bắt hẩn lại!” An Nhược Thần lại hét lên lần nữa.

Lữ Chính rút kiếm, nhưng lại xông về phía An Nhược Thần.

“Keng” một tiếng vang lên, kiếm của Lữ Chính chặn lại thanh đao đang bổ về phía An Nhược Thần. Thích khách từ trên cây bên cạnh nhảy xuống.

Lập tức Giải tiên sinh xoay người bỏ chạy.

An Nhược Thần cũng chẳng màng nhìn ra sau lưng, nhắc chân đuổi theo.

“Cô nương cẩn thận.” Lữ Chính la lớn, lại bị thích khách vung đao cuốn lấy.

Giải tiên sinh chạy vào trong rừng. An Nhược Thần không ngừng đuổi theo.

“Đứng lại!” An Nhược Thần lớn tiếng quát. Giải tiên sinh cũng chẳng sợ nàng, gã chạy đi một đoạn, vẫn còn dư lực quay đầu lại nhìn nàng. Trong cái nhìn kia, toát lên vẻ châm chọc và hung ác vô cùng. Tựa như đang cảnh

cáo nàng đừng có đuổi theo nữa, lại như đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình.

Bắt gã? Dựa vào nàng ta ư? Giải tiên sinh cảm thấy nực cười. Nàng ta có người giúp, nhưng có thể được bao nhiêu chứ, rất nhanh thôi gã sẽ nấp vào trong rừng cây, nàng ta chẳng thể nào động đến một vạt áo của gã được.

An Nhược Thần phóng phi tiêu ra. Khóe mắt Giải tiên sinh nhìn thấy động tác kia của nàng, cười lớn ha hả ba tiếng, không có gan dạ, lỗ mãng vụng về. Cách xa như thế, lại nhìn đích ngắm của nàng ta, định ghim vào cây sao?

Giải tiên sinh mặc kệ nàng, rảo bước nhanh hơn chạy xuống núi.

Phi tiêu của An Nhược Thần đúng là cắm phập vào thân cây, nàng quần quanh một nhánh cây, xuất ra sức lực và tốc độ mà ban đầu trốn tướng quân, vô cùng hỏa tốc, nhanh chóng nhảy lên cây!

Chỉ trong chớp mắt đã đứng trên nhánh cây to khỏe, An Nhược Thần ôm cây, dùng hết sức hét chói tai.

Đứng từ trên cao, giọng lại lớn, tiếng hét kia gần như chộc thùng trời vang khắp sơn cốc.

Giải tiên sinh suýt chút nữa đã đạp hụt ngã xuống đất.

Đây là chiêu gì thế này?!

Có ai đụng đến đầu ngón tay của nàng sao? Dọa ai thế hả!

Gã đã chạy đi đượ một đoạn, ngoái đầu lại nhìn thì chẳng thấy bóng dáng An Nhược Thần đâu. Gã không hiểu được dụng ý của An Nhược Thần, định vu khống gã đánh nàng ta sao? Nếu không thì là gì đây?

Nhưng khi chạy được hai bước nữa, hắn đã biết rồi.

Hắn nghe thấy tiếng chiêng cùng tiếng hét ồn ào vang dội, như đang hưởng ứng lại tiếng hét đinh tai của An Nhược Thần.

Trần Khuê dẫn chúng thôn dân, Nhị Ngưu và mẹ hắn cũng dẫn theo một nhóm phụ nữ, điều động toàn bộ bao vây Tú sơn. Tiếng hét của An Nhược Thần truyền đến, Trần Khuê dùng sức gõ chiêng, lớn tiếng kêu: “Xảy ra chuyện rồi xảy ra chuyện rồi, có chó sói, các bà con, có chó sói thật rồi, quản con cho kỹ, nhớ chú ý an toàn.”

Gõ chiêng một cái, lập tức bốn phương tám hướng đồng loạt gõ chiêng theo.

Tiếng gõ liên miên không ngừng, tiến dần lên núi. Gõ một tiếng, đi về phía đông. Gõ hai tiếng, đi về phía tây. Ba tiếng hướng nam, bốn tiếng hướng bắc. Nơi nào phát hiện tình huống thì gõ chiêng báo tin. Mọi người lăm le cuộc xẻng gậy gộc, dao bổ củi và thêm ngọn đuốc, xếp tổ xong là bắt đầu xuất phát lên núi.

Mông Giai Nguyệt cũng nghe thấy động tĩnh, xuống xe ngựa nhìn ra xa, thấy thôn dân hành động đánh bọc lên núi rất có tổ chức lần lượt, quả thật trợn mắt há mồm. Lấy chiêng thay mặt trống, nếu mọi người đeo theo cờ nữa thì sẽ thành quân đội.

Lục đại nương chạy về phía Mông Giai Nguyệt, thi lễ rồi vội vàng nói: “Phu nhân, thôn dân báo, có thể trên núi có chó sói. Mọi người đều đi đuổi sói cả rồi. Phu nhân mau về lại xe ngựa đi, chú ý an toàn.”

Mông Giai Nguyệt thoáng thấy có người cầm đuốc, giữa ban ngày ban mặt, xem ra dùng đuốc để đuổi sói rồi. “Đã có người đi báo quan chưa?”

“Đi rồi ạ. Đã có thôn dân thúc ngựa vào thành rồi.” Lục đại nương trả lời. Đội người của Trần Khuê lên núi trước, cách chỗ của An Nhược Thần khá gần. Nhất định hắn nghe thấy tín hiệu nên mới gõ chiêng. Tiếng chiêng vừa vang, chứng tỏ có chuyện xảy ra, Lục đại nương liền theo kế hoạch mà

làm, nhanh chóng cho người cấp tốc vào thành báo quan. Đầu tiên là báo với quân gia ở cổng thành, để bọn họ mau chóng phái người chi viện, rồi lại chạy đến nha môn bẩm báo, nói trên Tú sơn xảy ra chuyện, thái thú phu nhân còn ở dưới chân núi.

Toàn bộ đó đều là kế hoạch do An Nhược Thần soạn ra, nếu phát hiện có biến, người dẫn lên núi không đủ, sẽ để thôn dân đánh bọc Tú sơn, ngăn mật thám chạy trốn. Tiếp đó báo quan để quan phủ ra mặt bắt người. Còn nhiệm vụ của Lục đại nương là trấn an thái thú phu nhân, để bà trở thành nhân chứng quan trọng trong chuyện này. Lại có bà ở đó, chắc chắn thái thú sẽ cuống cuồng, nhất định sẽ phái người cấp tốc chạy đến.

Giải tiên sinh nghe thấy tiếng vang từ đằng xa, gã lại đổi hướng chạy, nhưng vẫn nghe thấy tiếng vang. Gã rất đổi kinh ngạc, rốt cuộc có bao nhiêu người thế này? Thanh thế lớn thế này, định bao vây khắp núi sao? Lại cẩn thận lắng nghe, tiếng chiêng có thứ tự, hô ứng rất khớp, không giống gõ loạn.

Có vẻ như gã đã hiểu, An Nhược Thần, người được lắm, định tổ chức dân binh vây quét gã sao? Trước đó không hề nhận ra chút báo hiệu nào, nửa điểm phong thanh gã cũng không nghe thấy, không nhận được bất cứ tin tình báo nào.

Giải tiên sinh không chạy nữa, đầu óc gã xoay chuyển rất nhanh, đối phương đã có chuẩn bị mà đến, bao vây khắp núi, như vậy chắc chắn gã không thể né tránh tai mắt mà âm thầm xuống núi được. An Nhược Thần còn dẫn theo người khác, bọn chúng sẽ đuổi bắt gã. Hoặc là gã nhân lúc phía sau chưa đuổi đến mà mở đường máu trốn xuống trước, hoặc là quay lại bắt An Nhược Thần, lấy nàng ta làm con tin, áp giải nàng cùng xuống núi.

Nhưng có lẽ dưới núi còn có quân lính, gã không dám đánh giá thấp tình thế.

Giải tiên sinh phi thân lên cây, quan sát tình hình. Tiếng chiêng không ngừng, tiếng người càng ngày càng gần. Giải tiên sinh thấy rõ, rất nhiều người, vô cùng nhiều, lại còn lăm lăm trong tay nào cuốc gậy gỗ rồi đao bổ củi, bọn họ nghiêm túc ư? Giải tiên sinh giận quá hóa cười. Hẳn thật sự không ngờ nổi, sẽ có một ngày mình bị thôn dân đánh bọc mà bắt.

Giải tiên sinh nhanh chóng đưa ra quyết định. Gã nhảy xuống cây, hít sâu một hơi, sau đó bơi trét bùn đất lên người, sau đó bắt đầu lao đảo chạy xuống núi. Chạy một lúc, có người phát hiện thấy gã. Gã liền vội chạy đến chỗ đối phương: “Cứu mạng, cứu mạng!”

Thôn dân kia đỡ lấy gã: “Người thấy chó sói sao? Chó sói ở đâu?”

Giải tiên sinh cắn nát hàm răng, chó sói cái rắm! “Có người, có người giết người.” Gã thở hỗn hển, ra vẻ kinh hoàng, chỉ lên trên núi mà nói, “Giết người!”

Thôn dân thất sắc, vội la lên, “Có sơn tặc!”

Tiếng gõ chiêng đồn dập —— phát hiện có biến, ở phía đông trên núi.

Những tiếng chiêng khác rất nhanh cùng hưởng ứng.

Càng lúc càng có nhiều người đi về phía này.

Thôn dân đỡ lấy Giải tiên sinh: “Người đừng sợ, bọn ta có nhiều người, toàn thôn đều đến cả rồi, không sợ sơn tặc đâu. Dưới núi cũng có người, còn cả quân lính sai gia nữa, đều ở dưới chân núi cả, đám sơn tặc không ai chạy thoát nổi đâu.”

Đúng thật là tin tốt! Giải tiên sinh lại cắn chặt răng lần nữa. Gã vờ như mệt lả mà ngã xuống, dựa vào người thôn dân kia.

Lúc này nghe thấy có người chạy tới, lớn tiếng hỏi: “Có chuyện gì thế? Chó sói ở đâu?” Những thôn dân khác bảy miệng tám lưỡi bảo có sơn tặc giết người, thế là tất cả bàn nhau nên đối đầu thế nào.

Giải tiên sinh đứng tai lên nghe, lúc này nghe thấy giọng của An Nhược Thần, nàng ta đang đi về phía bên này, cũng không biết đang cao giọng phân phó với người nào: “Bảo với tất cả mọi người, phải bao vây không thể thả lỏng, mỗi một kẻ lạ mặt đều không thể bỏ qua, giam giữ trước, sau đó giải đến chỗ thái thú đại nhân để xử lý. Lúc lục soát nhớ chú ý ở các bụi cây, cả trên cây cũng không được bỏ qua.”

Bên này cũng có người nghe thấy, vậy là quay sang hỏi Giải tiên sinh: “Vị công tử này, người từ đâu đến thế, sao lại ở trên núi?”

Giải tiên sinh không trả lời, gã đứng thẳng, gã nhìn An Nhược Thần.

An Nhược Thần cũng nhìn thấy gã. Nàng dừng lại, nhìn thẳng vào hắn. Rồi bất chợt nàng mỉm cười với gã.

Giải tiên sinh không lên tiếng, cũng chẳng cười gì. Lúc này An Nhược Thần trong mắt gã, là dung mạo ưa nhìn, trên mặt ung dung bình tĩnh, dáng người thon thả, tươi đẹp, nhưng lại rất có khí thế của đại tướng. Giải tiên sinh rũ mắt, vẫn là khinh thường lắm, biết là không nên khinh nàng ta, nhưng rồi vẫn khinh thường.

Những chuyện sau đó tuy loạn nhưng thực chất rất có thứ tự, chuyển biến rất nhiều, người dân thôn Vương đều vui vẻ trò chuyện một hồi.

Đã tìm được Nhị Ngưu rồi. Đứa trẻ này chạy lung tung, leo lên cây tìm tổ chim, sau đó không tìm thấy mẹ đâu, liền lén về thôn trước định nướng chim ăn, ăn xong thì đi tìm người lớn nhận sai. Kết quả bị đứa bé trong thôn bắt gặp. Nên lúc này mới có người lên núi thông báo với thôn dân.

Trên núi không có chó sói, mà lại bắt được sơn tặc. Có ba tên sơn tặc bị quân lính tiêu diệt, một kẻ tự xưng là lão bản quán trà ở ngoài quận, từ chối không thừa nhận mình là sơn tặc nên đã bị bắt rồi, gã nói mình họ Đường tên Hiên, đến từ quận Thạch Tây huyện Vân Hà, ở đó sản xuất rất nhiều trà, gã đến quận Bình Nam là muốn tìm tiệm trà để bàn chuyện mua bán lá trà, muốn bán lá trà đến Nam Tần. Nhưng không ngờ tới đây rồi mới biết quan mậu giữa Bình Nam và Nam Tần đã đóng, thế là gã tạm ở lại huyện Phúc An, nay định đến thành Trung Lan tìm thử mấy mối làm ăn, đi ngang qua Tú sơn cảm thấy phong cảnh không tẻ, thế nên mới lên núi đi dạo.

Nghe chẳng thấy có sơ hở gì, chúng thôn dân đều tin cả, lại còn nhiệt tình an ủi Đường công tử một phen.

Nhưng lại có một người hỏi: “Đường công tử, đây là lần đầu người tới Tú sơn sao?”

Đường Hiên đáp: “Đúng thế. Thật sự không biết trên núi có sơn tặc. Hôm nay ta chỉ tình cờ đi ngang qua, cảm thấy cảnh sắc rất khá nên mới đi lên. Vị cô nương này có thể làm chứng, lúc ta xuống núi, chỉ có một mình thôi.”

An Nhược Thần nhướn mày, gã dám tìm nàng làm chứng sao?

Đường hiên nhìn nàng, thật sự không tin nàng ta có thể bịa được gì, chẳng lẽ không phải nàng ta nhìn thấy gã xuống núi một mình ư? Gã bổ sung nói tiếp: “Sau đó đột nhiên có sơn tặc nhảy ra giết người, ta sợ quá nên xoay người bỏ trốn. Chạy xuống dưới này, gặp được người nên kêu cứu.”

Điều này thôn dân có thể làm chứng. Mọi người lại nhiệt tình an ủi Đường công tử một phen.

Nhưng thôn dân vừa nãy mới hỏi xong lại nói: “Người nói láo. Sáng sớm hôm qua ta thấy rõ người từ trên núi xuống.”

Những thôn dân khác ngạc nhiên: “Trần Khuê, người có thấy rõ không thế.”

“Không sai, chính là hắc ta.” Trần Khuê còn nói ra địa điểm hôm qua Đường công tử này cột ngựa giấu ngựa, chỉ eo người này quen thuộc chỗ này thế nào. Lập tức có thôn dân gọi người cùng đến chỗ đó kiểm tra.

An Nhược Thần lại chẳng quan tâm ngựa thế nào: “Hắc ta nói dối, nhất định là có quỷ. Bắt lại. Giải về phủ nha đợi thẩm tra kỹ.”

Lư Chính, Điền Khánh đi tới tới Đường Hiên lại. Lúc này Đường Hiên không chạy cũng không giãy dụa, gãi chỉ vào An Nhược Thần mà nói: “Người có thân phận gì hả, dựa vào đâu mà bắt người, Đại Tiêu chúng ta không còn vương pháp rồi hả?”

Thích diễn thật đấy, An Nhược Thần mặc kệ gãi. Thôn dân cũng không tha cho, dám lừa cả bọn họ! Chỉ thẳng mặt gãi mà quát: “Người nói đi, vì sao lại nói dối!”

Dĩ nhiên Đường Hiên không thể nói được, một mực khẳng khẳng bảo nhìn nhầm. Trần Khuê phỉ nhổ vào mặt gã, nói dối cũng được, nhưng dám bêu xấu hắc nhìn nhầm à. Nói không chừng không chỉ là sơn tặc, nhất định gã ta có chuyện gì đó không thể để người ta biết, liệu có phải là mật thám không đây? Đúng đúng, mật thám cũng có vẻ giống thương nhân, cứ nghĩ đến Lưu lão bản đi, à, còn cả Lâu lão bản ở sông bạc nữa chứ, nghe nói Từ bà mỗi cũng thế.

Các thôn dân bàn bạc một hồi, càng nhìn càng cảm thấy Đường Hiên giống gián điệp. Người ngoại địa lai lịch không rõ, hành tung khả nghi, nghĩ thế nào cũng trông giống mật thám. Mọi người hùng hổ khí thế bừng bừng theo sát sau vệ binh, cùng áp giải người xuống núi.

An Nhược Thần lại không xuống núi mà tiếp tục đi lên phía trên, nàng vẫn chưa quên cần kiểm tra am miếu.

Cửa am đang đóng, không có ai mở cửa. Lữ Chính leo tường vào rồi mở chốt cửa sau ra, để An Nhược Thần đi vào. Am miếu này rất bình thường, quả thật bên trong không có người. Nhưng có một căn phòng ở trong trắc viện nhỏ làm An Nhược Thần để ý, có giường có bàn lại không có đồ, ở đây có ai ở rồi sao? Đường Hiên ẩn thân ở đây à? Quan hệ giữa hắn với ni cô kia là như thế nào?

An Nhược Thần đi tới Phật đường, trông thấy kinh văn trên giấy hoa tiên, chữ viết kia vô cùng nhức mắt, nàng nhắm chặt hai mắt, khó nén nổi kích động trong lòng.

Cuối cùng, cuối cùng nàng cũng đã tìm được rồi.

“Trong thành Trung Lan có mật thám.”

“An Nhược Phương còn sống.”

Chính là chữ viết này đã tiết lộ những tin tức ấy.

“Lữ đại ca.” An Nhược Thần xoay người lại, nhìn Lữ Chính: “Làm ơn nhất định, phải tìm được chủ nhân am miếu này.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Đợi một lúc đã lâu mà chủ nhân am miếu cũng không xuất hiện. Lữ Chính dẫn người lúc soát núi, Điền Khánh theo An Nhược Thần đi hỏi thôn dân.

Vất vả lắm mới tìm được hai thôn phụ từng đến am Tịnh Tâm dâng hương, các nàng đều nói trong am miếu kia chỉ có một vị ni cô, danh hiệu Tịnh Duyên. Tịnh Duyên sư thái khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, gầy gò nghiêm túc, cuộc sống rất nghèo khó. Không thích nói chuyện, tạo cho người ta cảm giác lạnh lùng. Nhưng con người cũng không đến nỗi nào, có lúc phiền não sẽ tâm sự chút với Tịnh Duyên sư thái kia, bà cũng sẽ khuyên đôi ba câu, tuy lời không xuôi tai lắm, nhưng luôn chỉ ra được điểm chính. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi, muốn nghe mấy câu vui vẻ từ chỗ bà ta là chuyện không thể. Bà ta nói chuyện cộc lốc, không thích vui vẻ.

Tóm lại, trong lòng hai vị thôn phụ đó, Tịnh Duyên sư thái chính là một người im lặng giản dị lại thẳng thắn.

Như thế không giống dáng điệu mật thám chút nào. An Nhược Thần nghi hoặc. Không thích qua lại với người khác, không ở trong phố phường, không khéo đưa đẩy ăn nói, làm sao có thể thăm dò tình báo đây?

An Nhược Thần cẩn thận hỏi thăm, nhưng không ai biết lai lịch của Tịnh Duyên sư thái kia cả, chẳng qua là mấy năm trước vô tình phát hiện trong núi có một căn am miếu. Phụ nhân trong thôn cũng từng hỏi qua Tịnh Duyên sư thái, vì sao lại xây am lập miếu ở đây, tuy nơi này cách thành

Trung Lan không xa, nhưng thực sự không bắt mắt, không ai biết đến, sẽ không có nhiều hương khói.

Kết quả Tịnh Duyên sư thái nói với các nàng dãy núi này là nơi huyền bí, nhưng rốt cuộc huyền bí chỗ nào thì thôn phụ kia cũng không chỉ rõ được, chỉ là cảm thấy vô cùng huyền diệu, nhất định sư thái này là cao nhân. Bà ta thích thanh tịnh, là vì để tu hành. Miếu này linh kỳ huyền diệu, ắt tự có đạo lý. Thế nên bọn họ cũng thường lên dâng hương quyên ít tiền đèn dầu, cầu phúc khẩn vận.

Thôn phụ nói rất hăng say, An Nhược Thần chỉ nghe không đáp. Bản lĩnh lừa phỉnh của sư thái này không nhỏ chút nào. Cuối cùng mọi người chỉ nhớ am miếu nho nhỏ này huyền bí, còn sự thần bí khả nghi của sư thái thì không ai để ý. Từ trước đến nay Tịnh Duyên sư thái đi đâu khất thực, quen biết với ai, tịch bạc ở đâu, những điều này lại chẳng ai hay.

An Nhược Thần cũng hết cách. Không tìm được manh mối, chỉ đành để Lữ Chính điều người tiếp tục tìm kiếm. Phía bên này Lục đại nương cũng phát tiền thưởng cho mấy thôn dân đắc lực, nhiệm vụ mới của mọi người là, tìm và theo dõi Tịnh Duyên sư thái.

An Nhược Thần trở lại quận phủ nha môn, thái thú Diêu Côn đang còn đợi nàng.

Lúc trước nghe thôn dân thôn Vượng báo lại, nói Tú sơn xảy ra chuyện, mà Mông Giai Nguyệt ở ngay dưới chân núi. Diêu Côn vô cùng sốt ruột, đích thân dẫn người nhanh chóng chạy đến, Kết quả đến nơi thì trợn tròn mắt. Làm sao mà từ đứa bé đi lạc biến thành đuổi chó sói, lại từ đuổi chó sói biến thành bắt sơn tặc rồi đây, cuối cùng đúng thật là có sơn tặc, mà không chỉ có mỗi sơn tặc, ngoài ra còn thêm một kẻ bị tình nghi là mật thám.

Quả thực quá đặc sắc, Diêu Côn không cách nào hình dung nổi. Rốt cuộc An Nhược Thần là gì thế, làm sao tùy tiện đi quanh chỗ nào một vòng là cũng có thể bắt được tình nghi mật thám vậy.

Muốn tìm An Nhược Thần để hỏi cho ra nhẽ nhưng nàng đã chạy đến am miếu trên đỉnh núi điều tra rồi. Diêu Côn không thể đi được, vì ngay bên cạnh chuyện đã náo lên cả rồi, một đồng thôn dân như người hùng áp giải nghi phạm đến, ông ta phải xử lý vụ này trước.

Toàn bộ đưa về nha môn thẩm tra nghiêm ngặt. Thẩm tra xong lại khiến Diêu Côn nhức đầu.

Nghi phạm này khả nghi không? Khả nghi chứ. Cái chỗ rẽ rách như Tú sơn làm gì có phong cảnh đẹp, lại còn nói dối là lần đầu tiên mình đến đây. Nhưng nghi phạm này có làm chuyện gì xấu không? Không hề. Gã chỉ đi xuống núi một mình, không đánh người không giết người, chẳng qua chỉ là chạy trốn mà thôi.

Người nói gã nói dối nên chột dạ, chạy trốn là chột dạ thì nghe cũng xuôi. Hoặc có thể thôn dân nhận lầm người, người ta chạy trốn là do thấy sơn tặc giết người nên sợ, cũng hợp lý.

Diêu Côn nhức đầu, đành tạm thời giam vị Đường Hiên này lại. Đợi An Nhược Thần về sẽ hỏi rõ sau.

An Nhược Thần quay về, cướp lời hỏi Diêu Côn trước: “Đại nhân, thẩm tra Đường Hiên kia thế nào rồi?”

Diêu Côn tức giận, rốt cuộc ai mới là quan lớn đây? Là ai nên hỏi trước hả? Nhưng nể tình Long tướng quân, ông ta không so đo với nàng. Diêu Côn thuật lại tình hình, cuối cùng nói: “Nơi hắc ở tại huyện Phúc An, tới thành Trung Lan bàn chuyện mua bán với ai, tịch bạc ở đâu, tới lúc nào, làm gì, những chuyện này cũng đều trả lời rõ hết. Vì sao người lại bắt hắc lại?”

“Ta nhận ra hắn, chính hắn từng theo dõi ta.”

Diêu Côn sững người, thần sắc bắt đầu nghiêm túc.

“Sau khi Mẫn công tử bị truy nã, ta đã thấy qua người này, hắn từng theo dõi ta ở tửu lâu Chiêu Phúc. Đây là thứ nhất. Thứ hai, hắn che giấu hành tung của mình. Rõ ràng không chỉ một lần lên Tú sơn, vậy mà còn nói dối vờ vịt. Thứ ba, hắn cùng một phe với đám sơn tặc kia. Lúc ta hỏi hắn, đột nhiên lũ sơn tặc ấy xông ra tập kích, là vì để hắn có thể chạy thoát. Thôn dân cho là sơn tặc, nhưng ta lại cảm thấy là mật thám. Am miếu trên Tú sơn, có lẽ là cứ điểm của mật thám. Nay trên núi náo loạn thành ra như thế, chủ nhân am miếu là Tịnh Duyên sư thái lại mất tích.”

An Nhược Thần không nói chuyện Tịnh Duyên từng để lại giấy, chỉ nói rõ những nghi ngờ với Đường Hiên này. “Thôn dân không nhận nhầm người, ta cũng không nhận nhầm người. Đường Hiên này đúng là khả nghi.”

Diêu Côn chú trọng: “Đám sơn tặc kia không ai còn sống cả ư?”

An Nhược Thần cũng bóp cổ tay. Nhưng nghe Điền Khánh, Lữ Chính nói, ba kẻ kia võ nghệ vô cùng cao cường, lại còn liều mạng bất chấp, mấy người bọn họ hợp sức lại mới đánh bại được ba kẻ đó. Các huynh đệ cũng bị thương, còn chết hai người. Liều giết đến mức ấy, muốn bắt sống quả thật không dễ.

An Nhược Thần nói lại tình huống với Diêu Côn, bảo: “Võ nghệ cao cường như thế, sao có thể là sơn tặc bình thường được.”

Diêu Côn đồng ý, nhưng cũng khá rầu rĩ, Đường Hiên này khả nghi mà lại không hề có chứng cứ. Không thể chỉ dựa vào nghi ngờ trong lòng mình mà dụng hình tra khảo ép cung người ta được, mà bây giờ muốn ép cung cái gì cũng không biết được đây. Còn nữa, Đường Hiên cứ mở miệng là

luật pháp Đại Tiêu, còn nói ở Bình Nam bị vu oan vũ nhục, sau này quay về quận Thạch Tây nhất định phải báo quan, lấy lại công bằng.

Nếu gã ta thật sự vô tội thì cũng không cần ngày khác về quận Thạch Tây nữa, qua một thời gian là tuần sát sứ đã đến rồi. Cái chết của Hoắc Minh Thiện đã khiến ông ta đủ phiền phức, nếu Đường Hiên này cũng không phải là trái hồng mềm, sợ dây vào chỉ tổ rước rắc rối. Diêu Côn đã có thể đoán được mình sẽ bị định tội gì rồi.

“Thế này đi.” Diêu Côn nói: “Đúng là hãn ta có điểm khả nghi, ta sẽ nhốt gã lại trước. Nhưng điều tra án không thể không bằng không chứng được, không thể để người ta đàm tiếu được. Những điều hãn nói đó, ta sẽ phái người cẩn thận thăm dò. Chỗ hãn ở, người mua bán với hãn, còn cả huyện Vân Hà quận Thạch Tây nữa, ta cũng sẽ phái người đi thăm dò. Nhất định sẽ tra rõ lai lịch của hãn ta. Nếu trong đó có nửa sơ hở, ta mới có thể tra hỏi hãn.”

An Nhược Thần mở miệng tính nói, nhưng Diêu Côn giơ tay lên ngăn lại. Ông ta nói tiếp: “Nếu không chỉ dựa vào người nói hãn ta theo dõi người, chỉ dựa vào thôn dân kia nói từng thấy hãn xuống núi, thì không đủ. Hãn ta nói các người nhận nhầm người, các người lại chứng minh người mình thấy là hãn đây?”

An Nhược Thần không phản bác được. Nàng suy nghĩ, rồi chỉ có thể nhắc nhở Diêu Côn: “Đại nhân, mỗi một mật thám đều có thân phận che giấu, từ án của Lưu Tắc mà xem, mật thám kia phải mất đến bốn năm năm ẩn nấp và mời chào sắp đặt, cho dù chứng thực được thân phận, cũng xin đại nhân lưu ý thời gian. Còn nữa, mật thám ẩn náu rất kỹ, mong đại nhân cảnh giác, ngay cả nha phủ cũng chưa chắc có thể tin được hết.” Trên thực tế, An Nhược Thần cảm thấy thái độ đại nhân cũng khá khả nghi. Nhưng giờ đây không dựa vào ông ta thì cũng không còn ai đáng tin, “Mong đại nhân tăng cường canh phòng, chớ để Đường Hiên kia chạy trốn hay bị giết người diệt khẩu.”

“Đương nhiên ta biết những điều này.”

An Nhượng Thần căn môi, cảm thấy vẫn chưa chu toàn, nhưng còn phải sắp xếp thế nào nữa thì nàng không nghĩ ra được. “Đại nhân, đến quận Thạch Tây điều tra lai lịch tịch bạc thì mất bao lâu?”

“Hẳn là mười ngày nửa tháng, nếu tình hình khả nghi thì thời gian điều tra sẽ kéo dài hơn.”

An Nhượng Thần lại hỏi: “Có thể để ta xem qua hồ sơ ghi chép vụ án này được không?”

“Đương nhiên rồi. Người mời chủ bạc Giang đại nhân sắp xếp tiên sinh sao chép một bản cho người đi.” Diêu Côn nói, ý chỉ Giang Hồng Thanh ở bên cạnh, Giang Hồng Thanh vội đáp rồi lui xuống, dặn dò người sao chép.

An Nhượng Thần vẫn không hài lòng, nàng yêu cầu được gặp Đường Hiên.

Diêu Côn nhú mày, rồi cũng đồng ý. Muốn để người đưa Đường Hiên lên công đường, nhưng An Nhượng Thần nói muốn đến ngục gặp. Vậy là Diêu Côn tự mình dẫn An Nhượng Thần đi.

Đường Hiên bị tạm giam nhưng không định tội, thậm chí cũng không thể nói là nghi phạm. Nên Diêu Côn nhốt gã vào một phòng ngục đơn. Căn phòng kia sạch sẽ thoáng gió, đối với tù nhân mà nói, điều kiện đúng là không tệ. An Nhượng Thần bước đi chậm rãi, cẩn thận đánh giá lao ngục.

Đường Hiên thấy bọn họ tới, cũng chẳng thèm nhìn An Nhượng Thần mà hô to với Diêu Côn: “Đại nhân, câu nào của ta cũng là thật. Đại nhân khi không nhốt người dân vô tội như ta, làm trái luật pháp, trái với lẽ phải, không thể nào nói nổi. Đại nhân tính đại diện cho mũ ô sa trên đầu mình thế nào, đại diện lê dân bách tính thế nào đây?”

Diêu Côn mặc kệ gã, An Nhược Thần bước đến, cách vòng rào phòng giam, đứng trước mặt Đường Hiên. Nàng nhìn Đường Hiên, Đường Hiên lại nhìn chăm chăm Diêu Côn.

An Nhược Thần nói: “Tịnh Duyên sư thái đã nói cho ta một vài chuyện.”

Đường Hiên chớp mắt, cuối cùng chuyển tầm nhìn đến trên mặt An Nhược Thần: “Tịnh Duyên sư thái là ai?” Mánh khéo dò xét vụng về như thế, sao có thể bị cắn câu được. Tịnh Duyên sư thái còn nói chuyện với người à, chưa cho các người mấy nhất kiếm đã là không tệ rồi.

“Giải tiên sinh. Những thứ ta biết, còn nhiều hơn cả người tưởng tượng đấy.”

Giải tiên sinh?

Đường Hiên nhìn An Nhược Thần một lúc lâu, rồi cười khở: “Giải tiên sinh lại là ai nữa? Cô nương à, ta nói này, cô nương nhận nhầm người rồi. Ta chưa từng gặp cô nương bao giờ cả.”

An Nhược Thần không để ý đến lời này của gã, lại nói: “Ta biết vì sao người không động thủ lúc ở trên Tú sơn. Chính là vì lúc này. Một khi người động thủ thì sẽ không thoát khỏi liên quan. Thà bó tay chịu trói, trái lại còn có thể gỡ tội.”

“Ta vốn là một người qua đường vô tội.”

“Nhưng chỉ dựa vào mỗi lý do ‘không bằng không chứng’ thôi thì nhất định người vẫn chưa yên tâm ở trong ngục, trên đời này không có bức tường nào gió không lọt qua được, không có giấy nào bọc được lửa. Người đã dẫn theo đồng bọn lên núi, ắt phải có mưu đồ, mà am miếu kia chính là manh mối, Tịnh Duyên sư thái là nhân chứng, ở huyện Phúc An cất giấu rất nhiều sơ hở. Ngay đến thành Trung Lan người cũng không dám ở, Mẫn

công tử bị bọn ta điều tra ra, không khác gì con chuột chui lủi trên phố, người cứ coi đó là lời cảnh báo.”

Đường Hiên nhìn chăm chăm An Nhược Thần, đột nhiên kêu lên với Diêu Côn: “Đại nhân, rốt cuộc cô nương điên khùng này là ai thế, ngài không tìm được lý do nhất ta, nên tìm kẻ điên đến nói bậy bạ, cố ý vu oan cho ta sao?”

Diêu Côn im lặng, ông ta biết dụng ý của An Nhược Thần. Phản ứng của Đường Hiên quả thật rất khả nghi. An Nhược Thần muốn ông ta chính mắt nhìn xem, cảm giác nghi ngờ chân thật này đâm vào đáy lòng thì sẽ như thế nào.

An Nhược Thần chẳng màng đến phản ứng của Đường Hiên, nàng nói tiếp: “Người bất chấp nguy hiểm, là vì cảm thấy ở trong ngục an toàn hơn mở đường máu trên núi sao? Vì sao lại an toàn? Người có nội ứng ở trong thành? Sẽ có người chu toàn thay người, che giấu cho người, thả người ra ư?”

Trong ngục im lặng không động tĩnh.

“Người sai rồi. Vẫn còn thái thú đại nhân đây. Bất kể người giúp người là ai, bất kể sau lưng người là kẻ nào, thái thú đại nhân cũng đều theo dõi người chặt chẽ. Người không cách nào thoát thân khỏi ngục được đâu.”

Diêu Côn giật mình, đợi đã, thì ra không phải để ông ta nhìn xem thái độ khả nghi của Đường Hiên, mà là để phòng ông ta. Trên đầu đội cái mũ lớn như thế, có thể chặn lại khả năng ông ta sơ sót để Đường Hiên chạy thoát. Ông ta nhìn An Nhược Thần, rồi lại nhìn Đường Hiên.

Lúc này Đường Hiên nói: “Thái thú đại nhân điều tra cẩn kẽ, đương nhiên sẽ tra ra ta là người vô tội.”

Diêu Côn nhú mảy, cứ có cảm giác mình bị kẹp giữa để hai người này đâm thọt.

“Thời gian người ở trong ngục càng lâu, đồng bọn của người ở bên ngoài lại càng lo lắng. Đúng là thái thú đại nhân sẽ tra rõ từng li từng tí, nên ngài ấy sẽ điều tra được nội tình của người, tìm ra sơ hở của người, từ chỗ người mà lần ra manh mối đồng bọn người. Người còn sống, chính là uy hiếp lớn nhất với đồng bọn của người.” An Nhược Thần lạnh nhạt nói: “Các người am hiểu nhất là ám sát, muốn giết ai thì có thể giết người đó, đúng không?”

Thứ đầu tiên hiện lên trong đầu Đường Hiên chính là khuôn mặt của Tịnh Duyên sư thái. Nếu bà ta quay về, phát hiện am miếu bị quan phủ bao vây thì sẽ như thế nào đây? Người khác thì thôi đi, chứ bà điên Tịnh Duyên kia thật sự cái gì cũng dám làm.

Diêu Côn nhìn Đường Hiên, không biết liệu gã có thể bị An Nhược Thần uy hiếp hay không. Nếu Đường Hiên có thể xuống nước là tốt nhất. Mọi người cũng bớt đi được một chuyện. Thế là ông ta phối hợp mở miệng nói: “Nếu Đường công tử là nhân chứng quan trọng, ta sẽ phái người bảo vệ nghiêm ngặt.”

Ánh mắt của Đường Hiên dời khỏi mặt An Nhược Thần, cười nói với Diêu Côn: “Đại nhân nói đùa rồi, ta là nhân chứng, chỉ có thể chứng minh mình vô tội bị bắt, còn bị kẻ điên làm phiền. Những việc này, cũng là do đại nhân. Đại nhân cần chịu trách nhiệm.”

“Nếu người chạy thoát, đại nhân mới phải chịu trách nhiệm.” An Nhược Thần nhanh nhẩu tiếp lời.

Được lắm! Đỉnh đầu Diêu Côn thật sự bốc khói rồi, lại cảm thấy mình bị kẹp giữa hai con dao.

“Đại nhân. Ta đã nói xong rồi.” An Nhược Thần cảnh cáo xong liền ung dung rời đi, còn không quên thi lễ với Diêu Côn.

Diêu Côn cau mày nhìn Đường Hiên, từ trong ánh mắt Đường Hiên nhìn chăm chăm bóng lưng An Nhược Thần, trong lòng xuất hiện suy nghĩ.

Người này, quả thực quá khả nghi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Diêu Côn điều tra Đường Hiên cẩn thận. Ông ta cho gọi những người liên quan trong lời thuật của Đường Hiên —— lão bản cùng tửu nhị trà trang, trà lâu và quán cơm đến hỏi. Lại phái người đến huyện Phúc An kiểm chứng nơi ở của Đường Hiên. Tất cả mọi người đều khai không khác Đường Hiên là bao. Đều nói Đường Hiên là một trà thương, người huyện Vân Hà quận Thạch Tây, đến bàn bạc mua bán lá trà với bọn họ, còn mang theo ít lá trà đặc sản của huyện Vân Hà cho họ thưởng thưởng thức, lại còn hỏi thăm tình trạng buôn bán lá trà ở quận Bình Nam cùng bọn họ, rồi hỏi thêm tình hình quan phủ với việc quản chế buôn bán tại biên giới, vân vân.

Mọi người đều không có nghi ngờ gì trước thân phận của Đường Hiên, vì Đường Hiên nhắc đến trà rất rõ ràng mạch lạc, tình hình lá trà ở các quận Đại Tiêu và giá cả thị trường gã cũng đều nắm rõ, lại còn có thể phân biệt được trà xấu trà tốt, đúng là làm nghề này.

Diêu Côn không hỏi ra được nghi ngờ, nhưng ông ta đã vào quan trường hơn hai mươi năm, đã làm thái thú mười bảy năm, có vụ án nào chưa từng gặp. Đúng là trong vụ án này An Nhược Thần đã chỉ ra được điểm khả nghi —— thời gian.

Trong số tất cả nhân chứng, thời gian sớm nhất xác nhận gặp Đường Hiên là vào cuối tháng 12 năm ngoái, đến nay chỉ mới hơn một tháng. Mà thời gian đó, cũng chính là sau khi bọn họ bắt đầu truy nã mật thám Mẫn công tử. Nói là “xác nhận”, cũng chỉ là hai trà lão bản nói Đường Hiên từng bảo hai năm trước đã từng tới đây bàn bạc chuyện mua bán với bọn họ, vì hằng năm trà lão bản gặp rất nhiều người nên không có ấn tượng gì với

Đường Hiên. Nhưng lúc Đường Hiên nói chuyện với bọn họ, lại có thể nói được giá trà thị trường của hai trăm trước, nghĩ đến đó, quả thật hai năm trước gã đã từng đến.

Nhưng với Diêu Côn điều này không được xem là bằng chứng, không nhớ ra được người này, chỉ dựa vào lời nói mà suy đoán gã từng đến đây, lại từ đó suy đoán mấy năm qua gã vẫn kinh doanh lá trà thì đúng là quá khiên cưỡng. Diêu Côn phái người cầm công hàm tra án nha môn đến nha môn huyện Vân Hà kiểm chứng thân phận của Đường Hiên, rồi ông ta lại thăm phần Đường Hiên lần nữa, hỏi gã điểm khả nghi khác: “Nếu đã muốn thông qua mậu dịch biên giới bán lá trà đến Nam Tần, rồi lại muốn buôn bán cùng trà hành trong thành Trung Lan, vậy vì sao muốn đến ở huyện Phúc An?”

Đường Hiên cười khỗ, trấn định trả lời: “Đại nhân, nếu đại nhân tìm mấy trà lão bản kia hỏi rồi thì hẳn biết, thảo dân không ký được khế ước buôn bán, trung lan là quận thành, nơi nơi tiêu phí rất cao, ta chỉ có thể nán lại lâu chứ không thể ở lại ngay Trung Lan được. Huyện Phúc An thì ngay bên cạnh, lui tới cũng thuận lợi, ta ở đó cũng tiện nghi, hơn nữa cơ hội làm ăn trong thành Trung Lan không lớn, ta cũng muốn tranh thủ cơ hội ở huyện Phúc An.”

Nghe cũng hợp lý, quả thực Diêu Côn không tìm ra được sơ hở gì, nhưng ông ta lại có chiều nghiêng về suy đoán của An Nhược Thần, vẫn cảm thấy Đường Hiên khả nghi. Thế là ông ta lại nghĩ ra biện pháp, treo giải thưởng trong toàn quận, nếu có người có thể cung cấp được manh mối hữu dụng về thân phận hành tung hành động của Đường Hiên thì sẽ có thưởng.

Giải thưởng vừa được tung ra, người người trên phố trên phường đều bắt đầu vắt hết óc để nhớ ra “manh mối hữu dụng” trong trí nhớ, phu xe nói hẳn từng chở một gã đàn ông mặt tròn mắt nhỏ dài chiều cao trung bình, tuổi tác cũng xấp xỉ. Người bán bánh nướng nói hẳn từng bán hai chiếc bánh nướng cho vị công tử có dáng vẻ kia. Người làm ruộng nói đã từng thấy

công tử này ở đâu đi qua nơi nào... Văn thư tiên sinh ở nha môn phụ trách ghi chép bận rộn vô cùng, một ngày trôi qua, chỉ toàn là điều vô dụng.

Mà nghi ngờ của Diêu Côn lại càng sâu hơn. Một thương nhân ngoại lại, để lại dấu vết ở trong thành này, lại không có tung tích chắc chắn. Tới một nơi không mấy quen thuộc để tìm cơ hội làm ăn, vậy dù sao cũng phải ở khách điểm, xã giao với người khác, móc nối quan hệ mà tìm chỗ dựa chứ. Nhưng đây chỉ tìm nhóm lão bản trà hành trò chuyện chút là xong rồi ư? Hơn một tháng, chuyện hăn đã làm vì việc làm ăn của mình cũng quá ít rồi. Còn nữa, cuối năm mới tới thành Trung Lan, đang vào năm mới, cũng không phải là cơ hội tốt.

Diêu Côn cảm thấy nếu cứ điều tra tiếp, nhất định ông ta sẽ lòi ra chứng cứ. Nhưng đúng vào lúc này ông ta lại nhận được một tấm thiệp, Tiền Bùi hẹn gặp mặt ông ta. Diêu Côn vô cùng bất ngờ, nhớ lại Mông Giai Nguyệt từng nhắc đến nghi ngờ của An Nhược Thần, nhất thời trong lòng có dự cảm xấu.

Diêu Côn đi đến nơi hẹn. Tiền Bùi hẹn gặp ông ta ở một tử lâu. Diêu Côn chỉ mặc thường phục, tránh bị người ta ngó nghiêng.

Tiền Bùi thấy ông ta, khẽ cười mỉm: “Vốn là tiếc người thờ ơ tình nghĩa thầy trò với ta, nhưng hôm nay xem ra, chúng ta vẫn có mấy phần ăn ý.”

Diêu Côn cũng không muốn làm quen với lão, chỉ hỏi: “Tìm ta như thế là vì việc gì?”

“Muốn giúp người chút thôi. Tuy người không còn gọi ta một tiếng tiên sinh nữa, nhưng ta vẫn nhớ mình từng dạy người đọc sách.”

Diêu Côn nghe lời này thì thái độ hơi hoãn, nói: “Người nghĩ lại những chuyện người đã làm trong những năm qua đi, biết bao phen Tiền đại nhân vì người mà đến tìm ta nghĩ cách rồi. Bọn ta có thể bảo vệ gì được người cũng đều bảo vệ cả rồi, nhưng người lại không chút đếm xỉa đến thanh

danh và quan chức của ta và Tiền đại nhân, một tiếng tiên sinh này đúng là khó gọi.”

Tiền Bùi cười nói: “Nhân sinh khổ đoản, nếu không vui chơi kịp thời, há chẳng phải sống uổng sao.”

Diêu Côn không muốn phí công đôi co lý luận những đạo lý này với lão nữa, thế là quay lại chuyện chính: “Lần này lại là chuyện gì nữa?”

Tiền Bùi cười: “Người luôn nghĩ cách che chở ta, cũng đừng quên ta giúp người không ít.” Lão lôi một tờ giấy ở trong ngực ra, đưa cho Diêu Côn, “Nhìn đi, lần này ta lại giúp người rồi.”

Đầu óc Diêu Côn mơ hồ, cầm lấy nhìn xem, đây là đơn cáo trạng do An Chi Phủ viết, tố cáo Diêu Côn ông và hộ quốc đại tướng quân Long Đăng cố cướp dân nữ, can dự phá hỏng hôn sự ông ta đã định cho cô con gái lớn An Nhược Thần, lại còn cưỡng ép con gái gách tên khỏi hộ tịch An gia. Bá quan khinh dân, dân chúng lầm than.

Diêu Côn tức giận, đồng chuyện cũ lôi thôi gì thế này, định tội danh này cũng quá gượng gạo lắm rồi. Cố cướp dân nữ từ đâu, ông ta và An Nhược Thần kia không hề có chút quan hệ nào. Lại bảo ông ta can dự vào hôn sự của bách tính, đó là vì An Nhược Thần tự mình đến đánh trống kêu quan. Còn nữa, An Nhược Thần phá được án mật thám cũng đều được ghi chép lại, rất rõ ràng. Nàng ra khỏi An gia, vào quân đốc sức, âu còn là chuyện nở mày nở mặt đáng nói hơn.

Diêu Côn mỉm cười nói: “An Chi Phủ đã bị ta phạt mấy gậy rồi, lại còn định vu cáo mệnh quan triều đình ư?”

Tiền Bùi cũng cười: “Mà nói đến hãn cũng thật ngu xuẩn, tự dưng không có chuyện gì lại chạy đi cáo trạng thương bạc ti. Cho dù Lưu Đức Lợi kia bê bối đến đâu thì cũng liên quan gì hãn đâu.”

Diêu Côn lườm lão ta, nhét đơn kiện vào trong ngực, “An Chi Phủ bị người làm liên lụy, đừng có tưởng ta không biết. Ta đã nói rồi, ta mở một mắt nhắm một mắt cũng có ranh giới cuối cùng của nó. Tiền tài của người đã đủ xài rồi, đừng có lại đem đổi thành mấy thứ chuyện không sạch sẽ kia. Phía Lưu Đức Lợi ta không ép hỏi chuyện của người, người đừng có can dự vào.”

Rồi ông ta dừng lại, nói: “Đơn kiện này, thật sự không có liên quan gì với người ư? Người có ý gì hả? Muốn bào thù mối hận Long Đại cướp vợ? Đừng có ngu nữa. An Chi Phủ có vu cáo thì ở nha môn vẫn có bản ghi chép, hãn cáo trạng ai, chuyện này cũng sẽ bị lôi ra sửa soạn một phen. Huống hồ Long Đăng đại tướng quân, đó là đại tướng nhị phẩm, chiến công lập được vì nước mà viết thành đơn, chỉ sợ còn dài hơn tờ đơn kê khai tài sản nha An Chi Phủ. Còn nữa, An Nhược Thần đã phá được án mật thám, cũng coi như là có khen ngợi. Hãn ta dựa vào đâu mà cáo trạng? Trước đây văn thư giải trừ hôn ước và thoát tịch đều có vân tay chữ ký của hãn, nay dám trở mặt căn ngược, chề ăn gây vẫn ít hả. Hãn không biết lợi hại trong đó, chẳng lẽ người không biết? Đừng làm rối lên nữa, coi chừng dẫn hỏa tự thiêu.”

Tiền Bùi nói: “Ta rất rõ lợi hại trong đó, là lo thái thú đại nhân hồ đồ thôi. Đơn kiện này đưa cho đại nhân, chính là muốn đại nhân cảnh tỉnh, diệt trừ hậu họa. Đại nhân cảm thấy mình đường đường chánh chánh trong sạch không sợ cáo kiện, nhưng đại nhân chớ quên, tuần tra sứ sắp đến rồi, vừa tuần sát một phát là có thể tra xét nghiêm ngặt thăm vấn tàn khốc. Cũng không quan tâm đại nhân có để ý hay không, nhưng An Chi Phủ chạy đi gây ồn ào, lại bị người ta cố ý lợi dụng, đại nhân thật sự có thể chắc chắn mình không có phiền hà ư?”

“Người cố ý sao?” Diêu Côn nhìn Tiền Bùi, “Người cứ nói thẳng đi, muốn làm gì hả? Người đến tìm ta, hãn cũng không phải chỉ đưa cho ta tờ

cáo trạng này. Đơn kiện này ấy, dù tờ này có mất thì vẫn sẽ có tờ tiếp theo, xưa nay hậu họa đều do người gây ra, chứ không phải là đơn kiện gì cả.”

Tiền Bùi cười ha hả: “Đại nhân đúng là người thông minh. Nếu đã như thế, vậy đại nhân nên thả Đường Hiên công tử ra.”

Diêu Côn sững người, nghiêm mặt lại, “Người điên rồi ư?” Lời tố cáo về Tiền Bùi của An Nhược Thần lập tức hiện lên trong đầu ông ta, “Tiền Bùi! Rốt cuộc người đã làm chuyện gì hả? Có phải người can thiệp vào chuyện phản quốc không? Giúp mật thám hành sự hả?”

Tiền Bùi chắc lưỡi nói: “Người căng thẳng cái gì chứ, ta đây sống đủ tốt rồi, cần gì phải đi giúp mật thám chứ. Đường công tử kia không phải là mật thám.”

Diêu Côn trợn mắt nhìn Tiền Bùi, thấy lão vẫn ung dung thì lại càng thêm nghi ngờ: “Vậy hử là ai, có quan hệ với người thế nào?”

“Hử là trà thương huyện Vân Hà, có hợp tác làm ăn với ta. Người cũng biết đây, muốn kinh doanh kiếm được tiền bạc thì phải có thủ đoạn thế này thế nọ, cũng không thể quá sạch sẽ được. Có điều cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, lại không xảy ra ở quân Bình Nam, chẳng qua nếu người cứ truy cứu quá đáng, treo thưởng gì đó, lỡ kẻ xấu thấy lợi mà giả dạng tội trạng thì sao, thứ nhất là người bị lời khai sai mê muội dẫn đến gây ra sai án, thứ hai là ầm ĩ đến tận huyện Vân Hà, sau này Đường Hiên về quay về tự đứng bị điều tra gốc gác, rước phải phiền toái, mua bán không tốt, ta cũng bị tổn thất.”

Diêu Côn cũng không tin: “Nếu hử đã có quan hệ mua bán với người, vì sao lúc cung khai lại không hề nhắc đến người chứ.”

“Còn không phải là do An Nhược Thần sao, hử vốn trong sạch nhưng lại bị An Nhược Thần nghi ngờ định tội, nếu biết người này quen biết ta, còn lại có quan hệ hợp tác, vậy có lý nào mà bỏ qua được, dù có bằng

chứng hay không thì cũng phải định tội cho bằng được.” Tiền Bùi châm biếm nói: “Từ sau khi Long tướng quân đến, thái thú đại nhân cũng không còn uy phong như trước nữa, theo ta thấy, dễ là bị tướng quân dắt mũi rồi. Mỗi thù Long tướng quân đoạt vợ này, ta đây không dám so đo với hã, nhưng hã có so đo với ta không? Ừ thì hã không có, nhưng hận ý của An Nhược Thần kia vẫn chưa tiêu tan. Nàng ta gài ta biết bao nhiêu chuyện, lúc nào cũng đến làm phiền ta, đâu phải người không biết.”

“Ta biết, nhưng Đường Hiên này sao có thể biết?”

“Còn không phải là do nam nhân uống nhiều mấy chén, thường nói quá lời sao. Đường Hiên biết ta có ân oán vướng víu với tỷ muội An gia, lại nghe ta nói về sắc đẹp và tính tình phản nghịch của An Nhược Thần nên mới tò mò. Hã từng gặp An Nhược Thần rồi, nhưng đó cũng không phải là theo dõi. Hã từng nhắc đến với ta, lúc ăn cơm ở tửu lâu Chiêu Phúc nghe người khác gọi An đại cô nương nên mới nhìn nàng ta mấy lần. An Nhược Thần được Long tướng quân sủng quá rồi, tự cho lại đúng, lại lúc nào cũng nghĩ bắt mật thám lấy lòng Long tướng quân, nên nhìn ai cũng nhìn thành mật thám, ta đoán chính là như thế, nên nàng ta mới cho rằng Đường công tử nhìn mình mấy bận là có mưu đồ.”

Diêu Côn trợn mắt nhìn Tiền Bùi: “Vậy chuyện hã lên Tú sơn mấy lần là thế nào?”

“Thời gian trước An Nhược Thần toàn chạy đi tìm am ni cô, ta đoán có thể nàng ta đang tìm An Nhược Phương, am miếu đúng là nơi giấu người tốt. Nàng ta đã thoát khỏi tịch bạc An gia, nhưng An Nhược Phương thì vẫn chưa. Nếu có thể tìm được An Nhược Phương, ta định đón nàng ta vào cửa lần nữa. Chẳng lẽ Long tướng quân lại định cướp vợ ta nữa sao?”

Diêu Côn giận đến điên người, chỉ vào Tiền Bùi một lúc lâu mới nặn ra được một câu: “Sao người lại vô liêm sỉ đến thế chứ!”

Tiền Bùi không để ý đến ông ta, còn hùng hồn nói: “Ta để người khác nghe ngóng ở các am đường thay ta, sau khi nghe nói trên Tú sơn cũng có am miếu, thế nên mới để khi Đường Hiên đi ngang qua đó thì lên nhìn xem hộ ta, hăn trời sinh mặt lạnh, sẽ không ai chú ý. Như thế ta có thể lừa được An Nhược Thần mà tìm được An Nhược Phương, vậy là có thể trả thù nàng ta rồi.”

Diêu Côn không nhìn được võ bàn: “Người đã chừng ấy tuổi, lại không chịu tu thân dưỡng tính, suy nghĩ chút chuyện hiền đức sao? Sao lại cứ đâm đầu vào dâm tính nữ sắc như thế. Người định tổn hại bao nhiêu âm đức đây. Ta đã nói với người rồi, đừng có kèn cựa nhau với An Nhược Thần nữa, vì sao người lại cứ dây dưa với nàng ta thế hả.”

Tiền Bùi thản nhiên nói: “Nàng ta xem thường ta như thế, không hề để ta vào mắt tẹo nào, sao ta có thể nuốt trôi được cục tức này?”

“Nàng cũng sắp gả cho Long tướng quân rồi đấy.” Diêu Côn cảnh cáo lão.

“Nói đến đây, Long tướng quân cũng nên tự mình suy tính đi, cướp đoạt dân nữ, bá quan khinh dân, phụ hoàng lệnh trú đóng nơi biên ải nhưng lại bị nữ sắc mê hoặc, trễ nãi quân tình, gây nên đại họa. Tuần tra sứ mà tới, hăn cũng là phiền phức lớn đấy.”

“Tuần tra sứ Lương đại nhân đứng về phía Long tướng quân. Người ta ở trong triều luôn qua lại thân thiết với Long gia, coi Long tướng quân như hậu bối nhà mình, quan tâm có thừa.”

Tiền Bùi cười nhạt: “Nếu Long tướng quân không có phiền phức thì đó chính là đại nhân có phiền phức.”

“Người...” Diêu Côn nổi điên mà không có chỗ phát tiết.

“Dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm, nếu Lương đại nhân đã bao che Long tướng quân, vậy có bất kỳ phiền hà gì thì dĩ nhiên là đẩy sang cho đại nhân rồi. Nay đại nhân còn có thể nhàn nhã, không ý thức được nguy cơ, nhưng ta đây lại sốt sắng lo đại nhân rồi. An gia là phiền phức lớn, An Nhược Thần cũng thế. An Nhược Thần vu cáo Đường công tử là mật thám lại là mối phiền lớn nữa. Đại nhân đã tra xét hai ngày rồi, nhưng có tra ra bằng chứng nào không? Ta không ra mặt, chính là vì biết chuyện ta làm không mấy thể diện, không muốn liên lụy đến đại nhân, dụng ý vất vả này của ta, đại nhân cũng nên lĩnh hội.”

Diêu Côn giận đến mức không ngừng tròn mắt, lĩnh hội cái rắm. Lão còn có mặt mũi mà nói biết chuyện mình làm không có thể diện sao.

Tiền Bùi cũng không đợi Diêu Côn đáp mà nói tiếp: “Bọn ta đây chỉ là tiểu dân nhỏ bé, phạm chút sai lầm có bị phạt cũng không sao, nhưng đại nhân lại không như thế. Đại nhân nghĩ kỹ đi, nếu Lương đại nhân tra ra được đại nhân người vô cớ giam giữ lương dân, làm nhằm án giả oan khuất, rồi nghiêm túc truy cứu, mấy chuyện trước kia cũng đào sâu, không cần thận, lỡ tra được mười bảy năm trước...” Lão cố ý kéo dài âm cuối rồi dừng lại.

Sắc mặt Diêu Côn trắng bệch, đáng vẻ bệ vệ kiêu căng nhất thời biến mất.

“Kẻ khác thì chẳng sao, chỉ là ta lo lắng phu nhân của đại nhân biết được chân tướng, đau lòng khổ sở.”

Lời nói này như đâm một kiếm vào tim Diêu Côn, Diêu Côn mím chặt môi, mãi một lúc lâu không nói nên lời.

Tiền Bùi nhìn ông ta, từ tốn nói: “Cho nên, đại nhân thả Đường công tử ra đi. Đường công tử trong sạch, ngoại trừ chuyện mua bán lên, đại nhân không thể điều tra ra được vấn đề gì nữa đâu. Đường công tử này là người

cứng đầu, ta biết hăn mà. Hăn sẽ nắm lấy cơ hội đòi lại công bằng, dù là ta cũng chưa chắc khuyên được hăn. Đến lúc đó Lương đại nhân đang rầu rĩ không biết ai có thể thay Long tướng quân can họa, chợt đâu ra lại có cơ hội ấy, hăn không cần mới là lạ.”

Diêu Côn trợn mắt nhìn Tiền Bùi.

Tiền Bùi nói: “Đại nhân giúp ta, không chặn tài lộ của ta, đương nhiên ta cũng sẽ vì đại nhân mà miệng kín như bưng.”

Diêu Côn im lặng rất lâu, Tiền Bùi kiên nhẫn chờ.

Diêu Côn khẽ cắn răng, nói: “Đường công tử có giấu giếm, đương nhiên An Nhược Thần nghi ngờ rồi. Nàng nhất định sẽ nói với Long tướng quân, nếu ta không có đối sách chu toàn mà thả người ra, thì phải ăn nói thế nào.”

Tiền Bùi bật cười: “Nên ta mới nói đại nhân hồ đồ, đại nhân đứng đầu một quận, sao lại không có đối sách chu toàn được? Đến chuyện mười bảy năm trước đại nhân còn có đối sách, huống hồ là hôm nay.”

Diêu Côn cứng người ngồi tại chỗ, sầm mặt không nói gì.

Ngày nào An Nhược Thần cũng đến nha môn hỏi thăm tiến triển vụ án Đường Hiên, thấy Diêu Côn treo thưởng thì trong lòng được trấn an đôi chút, nếu đã như thế, bất luận manh mối có được là thật hay giả thì cũng có thể lấy đó làm lý do giam giữ Đường Hiên thêm mấy ngày. Nàng tin chỉ cần có đủ thời gian, nhất định có thể tìm ra sơ hở.

Đáng tiếc, đã ba ngày rồi nhưng am Tịnh Tâm trên Tú sơn vẫn không có động tĩnh, các vệ binh lục soát khắp núi nhưng không có kết quả, còn Tịnh Duyên sư thái hết như bốc hơi, không ai thấy bà ta nữa.

An Nhược Thần lo lắng nhân chứng quan trọng này bị độc thủ, thế là nàng để Lục đại nương âm thầm dặn dò các trinh thám khắp thành bí mật

điều tra, đồng thời cũng mong đợi thư hồi âm của Long Đại. Nàng cần tướng quân chỉ điểm, vô cùng cấp bách.

Cách Tú sơn không xa là một ngọn núi tên Giang Định, trên sườn núi có căn nhà gỗ bền chắc. An Nhược Phương ăn mặc theo kiểu con nít thôn dân, đang nhặt củi đốt. Tịnh Duyên sư thái cũng mặc như thôn phụ, ngồi bên cửa phòng trầm tư.

An Nhược Phương ôm củi quay về, Tịnh Duyên liền lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho nàng. An Nhược Phương ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngoan ngoãn để bà ta lau, rồi hỏi: “Sư thái ơi, chúng ta phải ở đây đến khi nào ạ?”

“Đến khi nào chuyện lôi thôi trong thành kết thúc thì thôi.” Tịnh Duyên nói. Giải tiên sinh đã bị bắt, chứng tỏ án mật thám trong thành sẽ được giải quyết rất nhanh. Đợi sóng gió lắng đi, bà ta sẽ giết Tiền Bùi, đưa An Nhược Phương về lại An gia, sau đó có thể yên tâm đi xa.

Tịnh Duyên không nói rõ được tròn lòng mình có buồn hay không. Lúc trước khi bà và An Nhược Phương ngủ cùng một sạp giường, An Nhược Phương toàn nằm mơ thấy mẫu thân. Nàng ôm cánh tay Tịnh Duyên, chui vào trong ngực bà, miệng vô ý thức kêu một tiếng “mẹ”. Lòng Tịnh Duyên đau như dao cắt, mở mắt đến tận hừng sáng. Từ đêm đó, bà liền quyết định vẫn nên đưa An Nhược Phương về lại An gia. Chỉ cần tổ chức mật thám tan rã, bà giết Tiền Bùi rồi, An Nhược Phương quay về bên cạnh mẫu thân là có thể an toàn.

“Đừng sốt ruột, ta sẽ đưa người về nhà.” Tịnh Duyên vuốt đầu An Nhược Phương an ủi.

Tiền Thế Tân nhắm ngay cơ hội, vào lao ngục gặp Đường Hiên.

Bốn bề vắng lặng, hắn nói: “Tiên sinh hãy kiên nhẫn đợi thêm chút nữa, ta sẽ nghĩ cách.”

Đường Hiên nói: “Người chớ nhúng tay vào chuyện này. Bất kỳ kẻ nào nói giúp đỡ ta với Diêu Côn, đều sẽ khiến hắn hiểu lầm”

“Nhưng dù sao cũng phải có cách để tiên sinh ra ngoài trước chứ.”

“Đã có người làm rồi.”

Tiền Thế Tân cau mày, “Ai?”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Đường Hiên nháy mắt, không đáp.

Tiên Thế Tân mới kịp nhận ra phản ứng của mình đã vượt giới hạn, bèn nói: “Chuyện này khá khó xử lý, ta lo người kia không làm được ổn thỏa, nếu có gì ta có thể giúp thì tiên sinh cứ nói, đừng ngại.”

Đường Hiên nói: “Tạm thời chưa cần đại nhân làm gì cả. Đại nhân càng không biết chuyện này càng tốt.”

Tiên Thế Tân vẫn cảm giác không ổn: “Không phải lúc nào ta cũng có cơ hội vào được.” Hay nói cách khác, nếu xảy ra chuyện, không phải lúc nào hắn cũng có thể biết trước để sắp xếp.

“Đại yên yên tâm, thân phận đại nhân quan trọng hơn, về sau có chuyện nguy cấp cần đại nhân làm đấy. Tạm thời bây giờ, đại nhân đừng để ai nghi ngờ gì là được. Đợi sau này lúc thời cơ thích hợp, tự đại nhân sẽ biết người nào giải quyết chuyện này.”

“Được rồi.” Tiên Thế Tân nói: “Tiên sinh có nắm chắc là được.”

Đường Hiên cười một tiếng, có vẻ trong lòng đã có dự tính. Gã nói: “Chỉ là có chuyện khác phải kính nhờ đại nhân. Có liên quan đến đồ tế, ta phải nói với đại nhân. Đại nhân bắt tay với bên quan xử lý, sẽ thuận lợi hơn.”

Tiên Thế Tân đưa tai đến, Đường Hiên thì thầm một phen thế này thế nọ với hắn.

Sau khi Diêu Côn quay lại phủ thái thú, có chút mất hồn mất vía. Mông Giai Nguyệt gọi ông ta hai lần nhưng ông ta cũng không nghe thấy. Mông Giai Nguyệt mới hỏi: “Đại nhân có gì phiền lòng sao?”

Diêu Côn suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Phu nhân, Hoắc tiên sinh bỏ mạng ở quận Bình Nam, bất kể thế nào, Bình Nam chúng ta cũng phải chịu trách nhiệm này. Có lẽ chỉ ít hôm nữa sẽ đánh nhau đến nơi cho xem, hay là, phu nhân đưa Văn Hải ra ngoài quận lánh đi?”

Diêu Văn Hải là con trai độc nhất của bọn họ, sau khi cưới bốn năm Mông Giai Nguyệt mới sinh con trai, cho nên khá cưng chiều. Diêu Côn thương vợ, không để bà sinh thêm nữa, cũng không hề nạp thiếp, đáng về tình thâm thắm thiết, khiến rất nhiều người không ngừng hâm mộ Mông Giai Nguyệt.

Mông Giai Nguyệt giật mình nhìn Diêu Côn: “Đại nhân sao thế? Nếu thật sự khai chiến, nhất định thiếp cũng phải ở bên cạnh đại nhân, nào có lý lẫn trốn một mình.”

Diêu Côn chợt dạ né tránh ánh mắt bà, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ lo cho Văn Hải thôi, dù sao con nó vẫn còn nhỏ tuổi.”

“Con đã mười hai tuổi rồi. Chàng coi con là trẻ nhỏ sao? Ở tuổi này, cũng là thời điểm nên hiểu chuyện rồi. Nếu có khia chiến, đại nhân dẫn mẹ con tiếp cố thủ Trung Lan, đấy mới là gương sáng cho dân chúng. Nào có đạo lý còn chưa đánh đã muốn chạy trốn thoát thân kia chứ. Đại nhân đứng đầu một quận, là núi dựa kiên cố của binh tướng nơi tiền tuyến, nếu đại nhân có lấy nhát gan hoảng loạn, vậy binh tướng nơi tiền tuyến sẽ ra sao, bách tính quận Bình Nam ta nên làm thế nào đây?”

Mông Giai Nguyệt bật thốt, cảm thấy có chút tức giận, xoay người ngồi vào một bên.

Diêu Côn vội đỡ: “Ta đâu phải vì bản thân mình, là cân nhắc mẹ con các nàng mà thôi. Ta là thái thú quận Bình Nam, dĩ nhiên phải cùng sống chết với quận Bình Nam rồi.”

Diêu Côn vừa dứt lời thì lập tức ngăn người, đột nhiên nhớ ra câu cuối cùng này Mông thái thú trước đây đã từng nói. Trong ba năm cuối đời của ông, cũng là ba năm Đại Tiêu và Nam Tần khai chiến. Ba năm đó, Long lão tướng quân Long Dật lãnh binh, từ trấn Tâm Giang đánh một đường đến sông Tứ Hạ, khi đó còn chưa có đại đô trú phòng, đại chiến Giang Đông, máu tươi nhuộm đỏ cả sông Tứ Hạ. Dân tị nạn nơi biên giới tràn vào Trung Lan. Trên dốc Thạch Linh bị lửa đốt cháy rụi không có lấy một ngọn cỏ, huyện Thạch Linh từng bị Nam Tần đánh chiếm, huyện Phúc An xây cao thành lũy, ngựa chiến giáo thương chống cự mọc lên như rừng, làm bức chắn cuối cùng cho thành Trung Lan.

Diêu Côn nhớ đến bản thân năm đó nhiệt huyết vì nước, liều mình bôn ba, nhớ đến Mông thái thú đưa cô con gái mười sáu tuổi Mông Giai Nguyệt trèo lên núi cao, cam kết với toàn bách tính: “Trung Lan còn, thì người Mông gia ta còn, cho dù chỉ có một trấn một thôn tồn tại, Mông gia ta tuyệt đối sẽ không thoái lui dù chỉ một người. Mọi người hãy cùng ta đồng lòng, cùng bảo vệ đất nước gia đình.”

Nhưng vì sao sau đó lại xảy ra chuyện như thế chứ? Là ông đã bị mê hoặc đầu óc.

Chỉ một ý nghĩ sai, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi.

Có lẽ hôm nay ông đã không phải là thái thú, nhưng lương tâm ông sẽ thoải mái hơn nhiều.

“Giai Nguyệt à.” Diêu Côn dịu dàng gọi vợ, nhưng lại không nhìn thẳng vào mặt bà: “Ta... ta chỉ là một người ích kỷ.”

“Đại nhân đúng là ích kỷ.” Mông Giai Nguyệt cắn răng, “Đại nhân tự nguyện liều mình vì nước, nhưng lại xem thường người khác.” Diêu Côn không thèm nhìn bà càng khiến bà tức giận hơn, “Đại nhân, có phải thiếp không xứng đáng cùng chàng đi đến bước cuối cùng phải không? Chỉ có thể cùng chàng hưởng phú quý, lại không thể cùng chung hoạn nạn với chàng. Trong lòng đại nhân cho là tốt cho người khác, nhưng cũng nên suy nghĩ cảm nhận của họ chứ.”

Diêu Côn đang rất phiền não nên không hiểu ý bà: “Nàng nói đi đâu thế, cái gì mà xứng với không xứng chứ?”

“Lần trước chiến loạn, đại nhân đã cố ý lấy lý do không có con mà hưu thê, để nàng ấy hồi hương. Đại nhân muốn bảo vệ nàng ta được bình an, tình nguyện làm tổn thương nàng ấy. Nay đại nhân cũng muốn làm thế với thiếp sao?” Mông Giai Nguyệt vô cùng giận giữ mà bật thốt lên, nói xong mới thấy vẻ mặt giật mình kinh ngạc của Diêu Côn, lại có chút hối hận.

Lạc Thị. Thê tử nguyên phối của Diêu Côn. Đó là cái gai trong tim Mông Giai Nguyệt, bà vừa hâm mộ bà ta, lại vừa hờ ghen. Hâm mộ ở chỗ trước đây Diêu Côn tình thâm ý nặng với Lạc Thị, dù lưng đeo tiếng xấu cũng muốn bảo vệ bà ta được bình an, áy náy là vì giờ đây bà đã trở thành vợ của Diêu Côn, được hưởng hạnh phúc vốn nên là của Lạc Thị.

Mông Giai Nguyệt biết Diêu Côn khi mới mười ba tuổi. Bà mất mẹ từ khi còn bé, Mông Vân Sơn bận rộn trước công vụ quan lộ nên không tái giá. Lúc ấy Diêu Côn hai mươi lăm, được Mông Vân Sơn tán thưởng, đề bạt làm chủ bạc. Diêu Côn phụ tá công vụ của Mông Vân Sơn, cũng giúp chăm sóc Mông Giai Nguyệt. Ông dạy bà kinh thi đàn vẽ, hóa giải vui buồn cùng bà. Mông Giai Nguyệt luôn bị phụ thân thờ ơ nên đâm ra cảm thấy cô đơn hướng nội, sau khi quen Diêu Côn mới dần dần cởi mở. Nhưng lúc ấy Diêu Côn đã có vợ, tuy tâm hồn thiếu nữ của Mông Giai Nguyệt có rung động, nhưng vẫn giấu sâu trong lòng không tiết lộ.

Về sau hai nước khai chiến, thời cục không tốt, lòng người hoang mang, Diêu Côn cùng một đám quan viên, từng thề với Mông Vân Sơn sẽ lấy mạng bảo vệ Bình Nam bảo vệ Đại Tiêu, đến chết mới ngưng. Nhưng xoay người lại ông ta liền lấy lý do thê tử Lạc Thị không sinh được con mà hưu thê về quê nhà, để bà rời khỏi quận Bình Nam. Lúc hai vợ chồng biệt ly, cầm tay nhìn nhau mà mắt chan chứa ánh lệ. Sau khi hưu thê, Mông Giai Nguyệt vô tình bắt gặp dáng vẻ đau lòng lén gạt lệ của Diêu Côn, cảm thấy người đàn ông này tình thâm thật khiến người ta xúc động. Sau đó, nghe nói Lạc Thị muốn tái giá, Diêu Côn gần như lấy hết gia tài, đưa cho Lạc Thị làm đồ cưới. Lúc ấy trong lòng Mông Giai Nguyệt âm mộ vô cùng, cuộc đời này có được một người đối đãi như thế cũng đủ lắm rồi.

Sau khi Mông Vân Sơn qua đời, Mông Giai Nguyệt đau lòng không thôi, cũng may có Diêu Côn luôn ở bên bầu bạn, khiến bà dần phần chấn lên. Tiếp đó Diêu Côn bắt được hung thủ, lại gánh trách nhiệm nặng nề, đàm phán hòa bình cùng Nam tần, thúc đẩy hòa bình hai nước. Mông Giai Nguyệt sống chung mỗi ngày với Diêu Côn, trợ giúp lẫn nhau, cuối cùng bày tỏ cõi lòng, kết thành vợ chồng với Diêu Côn. Đi con đường này cũng vô cùng lận đận. Nên khi nghe thấy ông lấy lý do khai chiến để bà đưa con trái đi lánh nạn, trong lòng Mông Giai Nguyệt rất không thoải mái.

Diêu Côn cũng nghĩ đến Lạc Thị, ông thở dài một hơi, vỗ về: “Ta chỉ buột miệng nói thế thôi, nàng nghĩ nhiều rồi. Ta đối xử với nàng ra sao, nàng còn không biết ư?” Chỉ là trong lòng ông ta thấy áy náy bất an, ông hy vọng cả đời này bà cũng không biết.

Hai vợ chồng mang tâm sự riêng, âm thầm than thở.

Phía An Nhược Thần lại khác hẳn Diêu Côn, tâm tình nàng trái ngược hoàn toàn. Nàng đã nhận được thư của Long Đại. Chỉ thị trong thư, giật mình khi nghe thấy tin Hoắc tiên sinh qua đời, hẳn cần điều tra rất nhiều vấn đề, nhưng lại nghĩ tình hình nơi tiền tuyến có thể đảo mắt thay đổi rất

nhanh, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp nhau, nên để An Nhược Thần và Tào Nhất Hàm cùng đến sông Tứ Hạ gặp hăn.

An Nhược Thần mừng rỡ. Tướng quân ới là tướng quân, quả nhiên không phụ lòng nàng ký thác, hăn hiểu được ý trong thư của nàng, và có lẽ chủ ý của hăn vốn cũng giống nàng. Tóm lại nàng có thể đưa Tào Nhất Hàm đi gặp tướng quân mà không sợ gì nữa rồi.

An Nhược Thần vui sướng đi vòng vòng, sau đó lại ngồi xuống cẩn thận cân nhắc. Tang sự Hoắc tiên sinh vẫn chưa được làm, liệu Tào Nhất Hàm có cố chấp chuyện này không. Nhất định thái thú cũng có tính toán của mình. Nàng phải nghĩ lý do để đối đáp.

Diêu Côn cũng nhận được thư của Long Đại. Trong thư nói qua tình hình tiền tuyến, nội dung phía sau lại không khác mấy với thư của An Nhược Thần, chỉ là một bức viết với giọng điệu của người ngoài, còn bức kia là giọng điệu nói với người thân yêu. Nếu sớm nhận được lá thư này, nhất định Diêu Côn sẽ cảm thấy không nên để Tào Nhất Hàm đi, ông ta giữ hăn lại là có dụng ý cả, vật cớ trong tay sao có thể tùy tiện thả đi được. Nhưng giờ đây suy nghĩ của Diêu Côn đã không còn giống trước.

Diêu Côn dặn Mông Giai Nguyệt chuẩn bị túi hành lý cho Tào Nhất Hàm, muốn đưa hăn đến doanh trại ở sông Tứ Hạ gặp tướng quân. Mông Giai Nguyệt vô cùng kinh ngạc, Diêu Côn chỉ nói: “Long tướng quân đã mở miệng, thoái thác thì không hay lắm.”

“Không cần bàn bạc cùng các vị đại nhân sao?”

“Cũng không phải là chuyện gì khẩn cấp, Long tướng quân quan tâm cái chết của Hoắc tiên sinh, muốn giáp mặt hỏi Tào tiên sinh chút thôi mà. Hỏi xong thì thôi, chuyện này còn gì cần bàn bạc?”

Mông Giai Nguyệt không đáp. Bà có hơi lo gần đây Diêu Côn áp lực quá lớn, cảm xúc khá thất thường.

An Nhược Thần được Diêu Côn gọi tới, nghe Diêu Côn nói mà cũng ngây ngẩn. Uống phí tổn nửa buổi tìm lời, kết quả không cần nàng khuyên, trái lại Diêu Côn còn chủ động dặn nàng đi cùng Tào Nhất Hàm. Thậm chí Diêu Côn còn nghĩ giúp bọn họ nữa: “Vừa đúng lúc cúng tuần, đã làm lễ xong rồi, ngày mai sẽ hỏa táng. Trước mắt tro cốt cứ để lại chỗ ta, vợ ta sẽ mời cao tăng tiếp tục lo việc cúng bái. Như thế, Tào tiên sinh sẽ còn trở lại, mà trên đường đi các người cũng an toàn hơn.”

An Nhược Thần thật đúng là nhìn Diêu Côn với đôi mắt khác. Thái thú đại nhân trúng tà hả? Vất bỏ tác phong làm quan tránh nạn kia của ông ta rồi?

Bệnh nghi ngờ của An Nhược Thần lại tái phát, nàng hỏi: “Đại nhân, thế còn án của Đường Hiên, có tiến triển gì mới không?”

“Vẫn chưa lấy được tin tức hữu dụng. Người đi gặp tướng quân trước đi. Ta sẽ tiếp tục điều tra.” Diêu Côn đáp như không có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc An Nhược Thần cũng yên lòng. Vào lúc này, có thể đi gặp tướng quân là chuyện quan trọng nhất, nàng có rất nhiều lời muốn nói với tướng quân.

Nhưng Tào Nhất Hàm lại có hơi kháng cự: “Khi còn sống tiên sinh ở lại Đại Tiêu, không khác gì con tin bị các người áp giải. Nay người đã chết rồi, nhưng vẫn phải làm con tin.”

Diêu Côn không lên tiếng. An Nhược Thần nghe mà cũng khổ não. Nhưng nàng cảm thấy Diêu Côn nói rất có đạo lý. Di cốt của Hoắc tiên sinh để lại tại đây, như thế mật thám sẽ không quá để ý việc Tào Nhất Hàm rời đi.

Tào Nhất Hàm và An Nhược Thần lên đường. Tưởng Tùng lãnh binh hộ tống, một đường bình an. Xe ngựa đi rất chậm, bọn họ mất hết hai ngày hai đêm mới thuận lợi đến sông Tứ Hạ. Tào Nhất Hàm im lặng dọc đường đi, vô cùng hậm hực, An Nhược Thần cũng bị ảnh hưởng, thấy rất bất an.

Khi sắp đến sông Tứ Hạ, bỗng Tào Nhất Hàm nhỏ giọng nói với An Nhược Thần: “Nếu ta gặp điều gì bất trắc, hoặc không trở về được, người có thể giúp ta giữ tro cốt của Hoắc tiên sinh được không? Nếu ta không chết, nhất định sẽ quay lại đón ngài ấy. Còn nếu ta chết, có thể phiền người đưa ngài ấy về được không?”

An Nhược Thần ra sức gật đầu cái rụp. Tào Nhất Hàm nói địa chỉ cho nàng, bảo là nơi Hoắc Minh Thiện muốn an táng. An Nhược Thần ghi nhớ.

Sau đó Tào Nhất Hàm không nói gì thêm nữa, cứ ngẩn người cho tới lúc đến sông Tứ Hạ.

Doanh trại sông Tứ Hạ đơn sơ hơn tổng doanh binh ngoài thành Trung Lan, nhưng bày không khí lại căng thẳng nghiêm túc hơn, hiển nhiên phòng ngự cũng chặt chẽ hơn. An Nhược Thần và Tào Nhất Hàm đợi một lúc lâu mới được Long đại tướng quân triệu kiến. Long Đại gặp Tào Nhất Hàm trước. An Nhược Thần ở bên ngoài kiên nhẫn đợi. Đợi một lúc lâu, chợt nghe thấy Tào Nhất Hàm hét to: “Là người hại chết Hoắc tiên sinh!” Ngay sau đó tiếng loạt soạt vang lên. Tào Nhất Hàm không ngừng quát tháo la mắng, có vẻ đang bị chế ngự.

An Nhược Thần giật mình trợn mắt nhìn quân trưởng, vệ binh bên ngoài trưởng đã xuất đao, chỉ đợi tướng quân ra lệnh là sẽ xông vào trong ngay.

Một lát sau, màn cửa được vén lên, Long Đại ném Tào Nhất Hàm ra ngoài, nói với vệ binh: “Trói hắn ta giam lại, đợi ta xử lý.”

Tào Nhất Hàm lau vệt máu nơi khóe miệng, rõ ràng là đã bị đánh, nhưng hắn vẫn cứ mạng: “Dù ta có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người, ta phải báo thù cho Hoắc tiên sinh.”

Long Đại mặc xác hắn, lại quăng ra một thanh chùy thủ, để vệ binh cất đi, đây là đồ của Tào Nhất Hàm. Rồi lại dặn vệ binh: “Lục soát người hắn cẩn thận, tránh còn sót hung khí gì đấy.”

An Nhược Thần mắt sắc, thấy trên mu bàn tay của Long Đại có vết máu, hình như cũng bị thương. Phản ứng đầu tiên của An Nhược Thần là dùng sức trợn mắt trừng Tào Nhất Hàm, nhưng Tào Nhất Hàm không thèm để ý đến nàng, cứ chửi rủa trong khi bị vệ binh giải đi.

Lúc này Long Đại mới quay sang An Nhược Thần, bốn mắt nhìn nhau, An Nhược Thần nhướn chân mày.

Long Đại bật cười, ngoắc tay với nàng: “Nàng vào đây.”

An Nhược Thần đi vào.

Vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với Long Đại ngay được, Long Đại dặn dò vệ binh lấy băng vải thuốc men xử lý vết thương trên tay trước. Đợi chuẩn bị hết xong, vệ binh lui ra, An Nhược Thần mới kéo tay hắt lại nhìn kỹ.

“Vừa rồi Tào Nhất Hàm hành xử như thế, là giả đúng không?”

“Nàng chỉ thị ta phải gặp hắn một lần, không phải sẽ biết là như thế sao?”

An Nhược Thần ngẩng đầu, trừng ra vẻ mặt vô tội: “Rõ ràng trong thư em nói là xin phép.”

“Nhớ ta không?” Long Đại cúi đầu hỏi.

“Vẫn bình thường. Em bận lắm đó.” An Nhược Thần nói với giọng điệu như việc chung làm chung.

Long Đại lấy một bức thư ra, đưa cho nàng: “Tự nàng xem đi.”

An Nhược Thần nhìn, đó là thư nàng viết cho Long Đại. Vì để che giấu sự “xin phép” của mình mà nàng đã viết một đồng lời nhưng nhớ đầy buồn nôn. Giờ nhìn lại lần nữa, da gà lại nổi lên.

“Đọc đi.”

An Nhược Thần dờn dỗi trợn mắt nhìn tướng quân, đọc cái gì chứ, vất vả lắm mới tới được một chuyện, rõ ràng là hành trình vô cùng nghiêm túc. Nhưng khi nhìn vào mắt tướng quân, chính nàng lại không nhin được mà bật cười, thấy tướng quân rồi, toàn thân liền thư thái hẳn. Nàng đi lên hai bước, ôm lấy tướng quân.

Long Đại thở dài, vòng tay ôm lấy nàng.

“Em bận thật đấy.” An Nhược Thần nói.

“Ta cũng vậy.”

Giọng điệu chê bai của Long Đại làm An Nhược Thần cười thành tiếng, lòng nàng mềm ra, nói: “Em nhớ chàng.”

“Ta cũng thế.”

Giọng điệu này là có ý gì, An Nhược Thần lén lút véo tướng quân.

“Tướng quân, em có quân tình quan trọng muốn bẩm báo.”

Long Đại tựa lên trán nàng: “Ta cũng đoán vậy.”

An Nhược Thần nói: “Em tìm được người viết mảnh giấy kia rồi, còn bắt được một người, em cảm thấy hẳn chính là Giải tiên sinh, có lẽ không phải là danh hiệu đó nữa, nhưng chính là thân phận này.”

Long Đại ngăn người, bật người ngồi dậy.

An Nhược Thần có chút đặc ý trong lòng, nói rõ chi tiết mọi chuyện lại với Long Đại. Nhìn ánh mắt tán thưởng của Long Đại, nàng thỏa mãn cực kỳ. Đã nói đây là chuyến hành trình vô cùng nghiêm túc mà. Nàng càng nói càng hăng, đem hết nghi ngờ của nàng với Tiền Bùi, điểm khả nghi trong

cái chết của Hoắc Minh Thiện, sự ngờ vực với Đường Hiên, vẻ kỳ quái của thái thú, toàn bộ đều nói ra hết.

Long Đại không nói xen vào mà thật sự lắng nghe. Sau khi nghe xong, nét mặt của hắn càng thêm nghiêm trọng.

“Tướng quân, em phải làm gì để tìm ra sơ hở của Đường Hiên đây, làm sao chứng minh được hắn là mật thám?”

Long Đại thoáng trầm tư, rồi lại nói: “Nếu sau khi nàng quay về, phát hiện Đường Hiên đã được thả ra, nàng phải nghĩ cách sắp xếp, rời khỏi thành Trung Lan.”

An Nhược Thần ngẩn người dần mặt.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Long Đại lại nói: “Đừng cho là rời đi dễ. Nếu rời khỏi không đúng cách thì chính là họa sát thân đấy, hoặc sẽ bị cầm tù.”

An Nhược Thần cảm thấy lời căn dặn này quá mức đột ngột, đầu óc ngây ra, mãi hồi lâu sau mới nói: “Nhưng chàng vẫn còn ở đây, em đi thế nào chứ?”

Long Đại nghiêm túc đáp: “Đương nhiên là ngồi xe ngựa rồi.”

An Nhược Thần chậm rãi hoàn hồn, liếc xéo hắn. Vào lúc này rồi mà còn đùa giỡn nữa.

“Sao lại phải đi ạ?” Nàng hỏi.

“Nếu Đường Hiên được thả, chứng tỏ không thể trông cậy vào thái thú được. Nếu ông ấy không phải là mật thám thì cũng là con rối bị mật thám điều khiển. Nàng có thể bắt được Đường Hiên, đơn giản chỉ là do bất ngờ, có lẽ tất cả mọi người đều không ngờ được, nếu Đường Hiên đúng là Giải tiên sinh, quản lý sắp xếp hành động của mật thám trong thành Trung Lan, như thế nếu hắn bị bắt, sẽ khơi lên sóng to gió lớn.”

“Lúc em rời đi, trong thành vẫn yên ả lắm. Thái thú đại nhân đang tích cực điều tra Đường Hiên. Ngày nào em cũng đi hỏi tiến triển, ông ấy tìm rất nhiều người đến để hỏi, rồi lại còn treo giải nữa, có văn thư tiên sinh đón tiếp ghi chép lại manh mối mà mọi người cung cấp. Rầm rộ như thế, không có vẻ gì là chuẩn bị dàn xếp ổn thỏa cả.” An Nhược Thần nhìn biểu cảm của Long Đại, có hơi nhụt chí: “Dĩ nhiên, em cảm thấy lúc bọn em rời

đi thái độ của thái thú đại nhân có chút lạ. Tướng quân, có phải bệnh nghi ngờ của em nặng quá rồi không?”

Long Đại không trả lời câu hỏi này của nàng mà hỏi ngược lại: “Nàng suy nghĩ đi, trước đây khi nàng điều tra án của Lưu Tắc, chuyện gì đã xảy ra sau đó?”

“Lý trưởng sử chết, Giang Mẫn chết...” An Nhược Thần nghiêm túc suy tư: “Là mấy chuyện diệt khẩu, giá họa, xử lý hậu quả.”

“Tổ chức mật thám trong thành đã được chinh đốn cả thủy. Nàng có nhớ lúc trước ta từng dạy nàng không, sau khi Từ bà mối chết, nàng liền không dám dùng mấy cô nương kia nữa. một thủ lĩnh liên lạc muốn kết thành quan hệ với mật thám bên dưới đều cần thời gian và điều kiện, cần xác nhận xem có thể nắm được người ta hay không rồi mới dám dùng. Một khi thủ lĩnh liên lạc xảy ra vấn đề, phía mật thám dù nhiều hay ít cũng phải dọn dẹp điều chỉnh. Có kẻ bỏ qua không cần thiết, có kẻ phải diệt khẩu loại bỏ. Nàng nghĩ lại đi, sau khi Lưu Tắc chết, Mẫn công tử bại lộ, hẳn liền không xuất hiện nữa.”

“Điều này em biết, tướng quân từng nói nhất định phải đổi một chương sự khác.”

“Lúc ấy, sứ thần của Nam Tần và Đông Lăng đều bị ám sát ở quận Mậu.”

An Nhược Thần vỗ lễ: “Xảy ra tai vạ thì sẽ dùng tai vạ lớn hơn để chuyển dời chú ý, nhân cơ hội ấy mà thanh lý điều chỉnh.”

Long Đại nói: “Cho nên, nếu Đường Hiên đúng là Giải tiên sinh thật, vậy sẽ khai chiến nhanh thôi.”

An Nhược Thần nhíu mày: “Tào tiên sinh có nói cho tướng quân biết tin tình báo hữu dụng gì không?”

Long Đại nắm tay An Nhược Thần, nghiêm chỉnh nói nguyên do với hàng. Hơn hai mươi năm trước, hoàng đế Nam Tần cân nhắc việc truyền ngôi, lúc ấy có hai vị hoàng tử tranh vị rất kịch liệt, một người là Huy vương, một người là Tuyên vương. Nghe nói hoàng thượng có ý định truyền ngôi cho Tuyên vương, thế nên Huy vương đã lợi dụng sự bất mãn của lão hoàng đế đối với việc Đại Tiêu độc chiếm tài nguyên sắt đá mà đề nghị phát động chiến tranh, tranh cướp khu vực khai thác mỏ, diệt Đại Tiêu. Đề nghị này chín là mong muốn của hoàng đế Nam Tần, ông ta lập tức quay sang xem trọng Huy vương. Trận chiến ấy bọn họ đã bố trí đến mấy năm, một mặt giả vờ kết đồng minh giao hảo với Đại Tiêu, lời ngon tiếng ngọt, một mặt lại âm thầm luyện binh chuẩn bị, sau đó đột nhiên tuyên chiến, xuất binh đánh thẳng. Đại tiêu cũng không đề phòng, không ứng phó kịp.

Hồi đầu Đại Tiêu bị thua, tuyến phòng giữ ở quận Bình Nam bị đánh đến mức quân lính tan rã, liên tục tháo chạy. Thái thú Bình Nam Mông Vân Sơn liên tục gửi tám tấu chương xin binh cầu viện. Lúc ấy Diêu Côn là chủ bạc cũng tỏ ra rất anh dũng, ông ta cùng Mông Vân Sơn diễn kịch giương đông kích tây, để Mông Vân Sơn giả vờ đầu hàng đàm phán, còn Diêu Côn dẫn mấy tinh binh lẻn vào bắt sống tướng quân đối phương, bắt người làm con tin, kéo dài thời gian. Nam Tần đề phòng võ tướng mà lại không để ý đến một chủ bạc nhỏ bé, thế nên kế hoạch thành công. Quận Bình Nam đồng lòng đến khắc cuối cùng, trấn Tầm Giang thất thủ, đại quân Nam Tần bị ép đến huyện Phúc An, trong lúc giằng co, Long Dật dẫn đội quân Long gia chạy đến.

Khi đốc Diêu Côn lập công lớn, ông ta đứng ra nguyện tiên phong dẫn đường cho tinh binh của Long gia quân, đến rừng rậm hoang vu, đi vòng đường sau tập kích quân Nam Tần. Long gia quân tiến đánh từ hai phía, ác chiến một phen, đánh lui quân binh Nam Tần về sông Tứ Hạ.

Trận đánh đó kéo dài ba năm, Nam Tần phải rút lui trong chiến bại. Vì bị Nam Tần xâm phạm một cách vô lý mà hoàng đế Đại Tiêu vô cùng giận dữ trước Nam Tần, lệnh Long gia quân tấn công Nam Tần, đoạt lấy lãnh thổ, báo thù hận máu. Nam Tần tự bê đá đập chân mình, kế hoạch muốn mượn chuyện này lập công lấy lòng để có được ngôi vị hoàng đế của Huy vương đã thất bại. Tuyên vương và thừa tướng Hoắc Minh Thiện nhân cơ hội chủ trương nghị hòa. Sau khi đàm phán hòa bình thành công, Tuyên vương lên ngôi.

Năm năm trước, Tuyên đế băng hà. Con trai Tần Chiêu Đức còn tằm bé, tục truyền Huy vương lại có ý soán ngôi lần nữa. Lúc ấy hạ thần trong triều chia thành hai phe, một phe ủng hộ Huy vương, một phe trợ giúp Đức đế.

“Tranh giành đế vị lúc ấy đã xảy ra không ít chuyện, ta nghe nói có trọng thần còn muốn mua chuộc sát thủ hành thích Huy vương, kết quả tự chuốc lấy họa, trái lại còn bị sát thủ diệt môn. Chuyện kia cũng âm ỉ lắm, kinh động đến các nước. Sau đó Hoắc tiên sinh tự nhận trách nhiệm mà cáo quan, làm phe phái Huy vương buông lỏng, những người ủng hộ khác đã nhân cơ hội đẩy đào bới khuyết điểm của mấy vị nghịch thần, chặt đứt phe cánh của Huy vương, thành công đưa Đức đế lên hoàng vị.” Long Đại dừng lại, rồi tiếp tục: “Khi ấy bọn họ cũng không tìm được bằng chứng Huy vương mưu phản, Huy vương cũng từng thề thốt bày tỏ lòng trung thành với tiểu hoàng đế. Lúc đó triều đình rối ren, tiểu hoàng đế cũng không dám động đến Huy vương thêm. Kết quả dần dà về lâu, lại cảm thấy Huy vương đúng là vô tội, quan hệ với Huy vương ngày càng thêm phần khăng khít, Huy vương cũng biểu hiện tình thúc cháu, hết sức trung thành.”

“Nhưng chỉ là giả?”

Long Đại gật đầu: “Trong di thư của Hoắc tiên sinh có viết, Huy vương chính là chủ mưu tất cả mọi chuyện. Ngài ấy không quay về được, hy vọng Tào Nhất Hàm có thể an toàn quay về bên người Đức đế, đưa thư cho

hoàng thượng, nói chân tướng cho ngài ấy hay, hy vọng sớm có thể diệt trừ nghịch thần, bảo toàn tính mạng.”

An Nhược Thần đã hiểu: “Nên năm năm trước Huy vương tranh vị không thành, liền ghi nhớ trong lòng. Hắn vẫn muốn thông qua chiến tranh mà lần nữa đoạt hoàng vị sao?”

“Theo như thời gian mật thám ẩn nấp mà tính thì, kể từ lúc đó hắn đã bắt đầu tính toán sắp xếp rồi. Có điều lần này hắn đã thông minh hơn, một là không dám phát động chiến tranh một cách vô cớ, hai là hai mươi năm trước Nam Tần đã ăn phải cú thua, Đức đế cũng hy vọng dĩ hòa vi quý, cứ nhìn Hoắc tiên sinh nhận lệnh đến là biết. Nên Huy vương mới sắp xếp mật thám, hy vọng chọc giận Đại Tiêu, để Đại Tiêu ta phát binh. Nếu Đại Tiêu không rục rịch thì sẽ khiêu khích bất ngờ, Nam Tần liền thủ với Đông Lăng đòi công bằng từ Đại Tiêu, cũng coi như có cớ để xuất chinh.”

An Nhược Thần sững sờ: “Cả đời này của hắn, phí hết tâm tư, chỉ vì muốn làm hoàng đế? Máu đổ vì giao chiến, tính mạng phải hy sinh, cũng không coi ra gì luôn ư? Hơn nữa còn muốn dụ Đại Tiêu chúng ta đẩy binh trước, Nam Tần đòi lấy phần thắng đâu ra?”

“Chiến loạn nơi biên giới cũng làm ảnh hưởng đến quốc đô, trong triều đủ phe phái tranh đấu, là đao quang kiếm ảnh vô hình, có lẽ Huy vương sẽ nhân lúc loạn mà soán ngôi. Binh tướng không thắng cũng không sao, đối với Huy vương mà nói, hắn giành được hoàng vị là tốt nhất. Dù đến lúc đó lại hòa đàm tiếp, thậm chí còn cắt đất bồi thường, thì chỉ cần hắn ta lên làm hoàng đế thì những điều đó không hề chi.”

“Sao lại có kẻ ác độc đến mức ấy chứ.” An Nhược Thần tức tối, “Nhưng gian tế của Đại Tiêu ta lại vì sao thế?” Nàng suy nghĩ, rồi khẽ cắn răng, “Được rồi được rồi, vinh hoa phú quý gì đó chứ gì, em hiểu.”

Long Đại nói: “Hoắc tiên sinh tự sát, nhất định là vì bị ép.”

“Em cũng nghĩ thế. Em còn nghĩ có khi thích khách đã sớm nấp sẵn trong phòng, đao gác trên cổ Hoắc tiên sinh ép ngài ấy viết di thư, sau khi Hoắc tiên sinh chết hẳn lại nấp về chỗ cũ, lúc mọi người phát hiện ra thì thế sẽ rối ren bát nháo cả lên, vì là tự sát nên sẽ không có ai lục soát, vệ binh cũng sẽ rút lui. Thích khách nhân cơ hội ấy mà chạy trốn. Nhưng trong chuyện này có một điều bất hợp lý, chính là thích khách không thể nào cho Hoắc tiên sinh cơ hội viết phong thư thứ hai được. Nay nếu nói đến thì thái thú đại nhân cũng có khả nghi, nên em đoán có lẽ trong phòng không có thích khách, thái thú đại nhân hoặc người khác đã ép Hoắc tiên sinh, khiến hôm đó ngài ấy phải tự vẫn, nếu không thì là thế nào đây. Hoắc tiên sinh hết cách, bao con mắt canh chừng phòng của ngài ấy, ngài ấy không có cách nào né tránh tai mắt tiếp xúc với người khác được, chỉ đành lén viết một bức di thư khác – di thư thật sự – giao cho Tào tiên sinh.”

“Nhưng nếu đã có thể lén viết di thư khác, vậy vì sao ngài ấy không viết rõ là ai đã ép mình tự vẫn, mà chỉ viết người giết đây là Huy vương chứ.”

An Nhược Thần ngẩn người. Nói có lý.

“Ngài ấy bỏ qua hung thủ, có lẽ là vì hung thủ sẽ thấy bức thư này.”

“Tào tiên sinh ư?” An Nhược Thần quá đổi kinh ngạc. Nếu là thế thật, vậy hẳn đáng kịch quá rồi.

“Không. Không thể nào là Tào Nhất Hàm được. Cả thân phận lẫn mục đích của hắn đều không khớp. Hiềm nghi của Huy vương vốn đã lớn, không cần phải gài tang vật vu cáo như thế. Huống hồ từ phe phái thế lực Nam Tần, xem ra cũng chỉ có Huy vương có khả năng nhất.” Long Đại trầm ngâm, sau đó hỏi: “Nàng nói nét chữ đó là của Tịnh Duyên sư thái sao?”

“Đúng thế. Thôn dân nói là một người khoảng ba bốn mươi tuổi, cao gầy, lạnh lùng, không thích nói chuyện cũng không thích gần gũi với người

khác. Đáng tiếc em không tìm được bà ta.”

“Đường Hiên dẫn sát thủ lên núi, đương nhiên cũng có mục đích.”

An Nhược Thần kịp thời phản ứng: “Hắn muốn đi giết Tịnh Duyên sư thái ư? Tịnh Duyên sư thái báo tin cho chúng ta, bà ta là kẻ phản bội sao?”
Nàng lập tức nghĩ đến, “Nếu là như thế, vậy tứ muội của em còn sống thật!”

Long Đại nói: “Ta đang nhớ đến một người.”

“Là ai ạ?”

“Đệ nhất sát thủ Nam Tần, Trâu Vân. Danh tiếng bà ta vang dội, Đại Tiêu cũng biết bà ta. Hoàng đại nhân trước đây mua chuộc sát thủ ám sát Huy Vương, chính là bị bà ta diệt môn. Nam Tần truy nã bà ta, nhưng những năm qua vẫn không có tin tức gì của bà. Ta cũng chỉ nghe giang hồ đồn đãi, chứ chưa gặp ba ta bao giờ.”

Hai mắt An Nhược Thần sáng lên: “Tướng quân, chàng nói thêm mấy chuyện của Nam Tần với em nữa đi, Huy vương gì đó, soán ngôi gì đó, còn cả sát thủ này nữa. Nay manh mối phức tạp, đều là chúng ta suy đoán, mà cách trực tiếp nhất chính là em quay về tìm Đường Hiên, dùng những thứ này dụ hắn vào tròng, ép hắn nói ra chân tướng.”

Thái thú Diêu Côn đi vào phòng giam, cho cai ngục lui ra, sau đó đi đến trước phòng giam của Đường Hiên.

“Thái thú đại nhân.” Đường Hiên nở nụ cười diễm tĩnh.

Diêu Côn không cười, ông lạnh mặt nói: “Tiền Bùi đã đến tìm ta, bảo ta thả người ra.”

Đường Hiên cười: “Đã khiến Tiền lão gia và thái thú đại nhân thêm phiền phức rồi.”

Diêu Côn không để ý đến lời khách sáo dối trá của y, nói tiếp: “Nếu lão không đến tìm ta, thì ta cũng chỉ nghỉ ngơi người mà thôi. Nhưng lão đã đến tìm ta nói những lời đó, ta lập tức có thể khẳng định. Người là mật thám, Tiền Búi cũng thế.”

Đường Hiên không đổi sắc: “Thái thú đại nhân hiểu lầm rồi. Haiz, ta đã nói rồi mà, nếu ta nói nhiều sẽ không tốt cho Tiền lão gia, mà Tiền lão gia nói nhiều, cũng không hay cho ta lắm. Cái này chính là nhìn tâm tình của thái thú đại nhân mà thôi. Tiền lão gia có nhắc đến với ta, nói ông ấy và đại nhân có tình nghĩa thầy trò, có thể chuyện trò. Lần này ta xui, bị An Nhược Thần cô nương vu oan, lại còn không thể tự chứng minh mình trong sạch. Nhất định Tiền lão gia ấm ức thay ta, nên mới đi tìm đại nhân nói hộ.”

Diêu Côn nói: “Người lòng vòng như thế, là muốn tránh ta nói suông. Ta đã nói rõ với người rồi, ta biết người là mật thám, không cần phải tìm bằng chứng nữa. Giết người hay thả người, đúng là còn phải xem tâm tình của ta.”

Đường Hiên im lặng.

Diêu Côn tiếp tục: “Nếu muốn giết người, cũng không phải khó khăn gì. Chỉ cần tổng giam người vào buồng trộm cướp là đủ, người biết đấy, trong nhà lao rắn chuột có đầy, thường xuyên động khẩu, đánh nhau cũng là chuyện cơm bữa, không cần thận, gặp chút bất trắc...”

Đường Hiên nhìn Diêu Côn, nghĩ kỹ một lúc rồi bảo: “Nếu đại nhân định đối phó ta như thế, cũng không cần phải đến nói với ta.”

“Nếu ta định thả người, cũng không cần phải nói cho người những điều ấy.”

Đường Hiên hỏi: “VẬY ĐẠI NHÂN ĐỊNH THẾ NÀO?”

“Ta muốn trao đổi điều kiện với người.”

Đường Hiên bật cười: “Người bị giam trong ngục, là ta.”

“Không sai. Nên lời ta nói, người nên đồng tai mà nghe cho rõ đây, cũng suy nghĩ kỹ vào.” Diêu Côn lạnh mặt, quan uy có đây, “Ta hỏi người, Tiền Bùì đã làm gì giúp người?”

Đường Hiên cười khố: “Hay đại nhân cứ nhốt ta với lũ trộm cắp đi.”

Diêu Côn không vội vàng gì, nói: “Câu này không dễ trả lời ư, vậy để ta đổi câu hỏi khác. Người cảm thấy, ta với Tiền Bùì, bên nào hữu dụng hơn?”

Đường Hiên ngẩn ra.

“Hoặc là nên so thế này, ta với cha con Tiền Bùì, bên nào hữu dụng?”

Đường Hiên lắc đầu: “Tiền đại nhân bảo thủ cố chấp, rất bất mãn với Tiền lão gia, nếu hẳn biết chuyện mua bán của Tiền lão gia, chỉ e sẽ phiền phức. Ta và Tiền lão gia chỉ là hợp tác làm ăn chính đáng, đại nhân chớ hiểu lầm.”

“Thật đáng tiếc.” Diêu Côn nói: “Thì ra là làm ăn chính đáng. Ta còn định chiếm lấy Tiền Bùì, sợ là không thể rồi.” Diêu Côn nhìn Đường Hiên, lùi về sau một bước: “Ta sẽ hạ lệnh, chuyển người đến buồng giam trộm cướp. Chuyện Tiền Bùì uy hiếp ta, ta sẽ tự mình giải quyết.” Nói xong, ông ta làm bộ rời đi.

“Đại nhân.” Đường Hiên gọi giật ông ta lại.

Diêu Côn quay đầu, Đường Hiên nhìn xoáy vào ông ta một lúc lâu: “Tiền lão gia uy hiếp đại nhân ư? Ta thực sự không biết chuyện đó, ta chỉ mua bán lá trà với Tiền lão gia mà thôi. Tiền lão gia nói sai khiến đại nhân mất

hứng, liên lụy đến ta, ta rất không vui. Ta đúng là vô tội thật, chỉ muốn rời khỏi nơi này, đại nhân có điều kiện gì cứ nói.”

Diêu Côn nói: “Ta là thái thú, trên dưới toàn quận, sở hữu huyện trấn thôn, tất cả đều do ta cai quản. Mọi quan viên đều nghe ta căn dặn. Nếu tiền tuyến khai chiến, Long tướng quân chỉ chú ý ngăn địch, còn ta ở tại thành Trung Lan này, bảo toàn Bình Nam làm gì, cả quan viên lẫn bách tính, toàn bộ đều phải nghe ta.”

Vẻ mặt Đường Hiên trở nên nghiêm túc.

“Những vụ án xảy ra trong thành, điều tra thế nào, kết quả ra sao, ta nói thế nào thì chính là như thế.” Diêu Côn từ tốn, lời nói khá có khí thế.

Đường Hiên nhìn ông ta.

Diêu Côn cũng nhìn gã.

“Tiền Bùi kia ngu xuẩn, tưởng từng dạy học ta mấy ngày thì có thể hô tới quát lui với ta. Yếu điểm ai chẳng có? Ép ta rồi, kẻ xui xẻo chính là gã. Còn người ư, người là mật thám, giết người hay thả người, cũng chỉ cần một câu nói của ta. Nhưng người cần phải lựa chọn.”

Đường Hiên đã biết là gì, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi: “Chọn cái gì?”

“Ta, hay là Tiền Bùi?” Lần này Diêu Côn còn mỉm cười với gã: “Nhân lúc An Nhược Thần không có ở trong thành, người cần quyết định nhanh lên.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Đường Hiên im lặng hồi lâu, rồi lắc đầu thở dài: “Xem ra quả thật Tiền lão gia đã cấp bách dồn ép đại nhân rồi.”

Diêu Côn cũng lắc đầu: “Không phải cấp bách dồn ép, mà là tàn nhẫn dồn ép. Ta đây không có gì phải cấp bách cả, dù sao kẻ sắp chết cũng không phải là ta.” Rồi ông ta dừng lại, cao giọng nhấn mạnh: “Người chết lão chết, hoặc người sống lão chết. Chỉ có hai cái này để chọn mà thôi.”

Đường Hiên nói: “Dĩ nhiên ta không muốn chết rồi.” Ông ta dừng lại, “Chẳng qua ta muốn biết rõ, liệu sau này đại nhân có tính sổ không?”

“Người thoát thân khỏi lao ngục, có lẽ ta sẽ không tìm được người nữa, người nói xem rốt cuộc là ai thiệt đây?”

“Nhưng đổi lại là Tiền lão gia cam như hến, đại nhân cũng không coi là thiệt thòi.”

Diêu Côn cười nhạt: “Ta làm thái thú đã mười bảy năm, người tưởng chỉ dựa vào dàn xếp ổn thỏa né tránh nhượng bộ là có thể nên sự sao? Mười bảy năm! Ta cứu lấy quận Bình Nam từ trong chiến hỏa, để dân chúng an cư lạc nghiệp, mua bán sầm uất, đắp đê phòng lũ, mùa vụ an ổn. Tuy không phải người người đều ca tụng, nhưng dù gì cũng được bách tính ủng hộ. Cũng từng được hoàng thượng phong thưởng, được đồng liêu tán thưởng. Người tưởng ta là kẻ ngu sao? Tiền Bùi tự cao tự đại, ta nể tình nghĩa thầy trò, nể tình đồng liêu với Tiền đại nhân nên mới hậu đãi với lão, lão lại không biết trời cao đất dày, năm lần bảy lượt khiến ta nhục nhã, lại còn

dám khoe khoang tuyên bố với người có thể gây khó dễ với ta ư. Lão coi thường ta là lão sai. Người đừng mắc sai lầm như lão.”

Đường Hiên bị mắng không nên lời, thế là hỏi: “Vậ đại nhân muốn sao?”

“Các người muốn thế nào?”

Đường Hiên ngậm miệng.

Diêu Côn quát: “Đừng làm chậm trễ thì giờ của ta. Từ giờ trở đi, nếu người không trả lời câu hỏi của ta, vậy chúng ta không cần nói chuyện thêm nữa.”

Đường Hiên nói: “Đại nhân cũng đừng khinh ta là kẻ ngu mới đúng.”

“Biết người có bí mật, không phải chuyện gì cũng có thể nói. Nhưng điều này thì cần phải nói, nếu không sao ta biết mình có thể phối hợp hay không, sao biết được chúng ta có khả năng trao đổi điều kiện hay không. Chuyện các người muốn làm, thật ra ta cũng đoán được tám chín phần, người nói ra cũng chỉ là để chứng thực mà thôi. Người không lỗ gì cả.”

Đường Hiên suy tính rồi nói: “Nếu hai nước khai chiến, tất phải hòa đàm. Muốn hòa đàm, phải có điều kiện.”

“Nên từng chuyện từng chuyện các người làm, chính là vì muốn nắm trong tay điều kiện để nghị hòa sao?”

“Nếu không như bây giờ, sứ thần lên kinh còn phải nhìn sắc mặt đại nhân, chút chỗ tốt không có, lại còn bị đe dọa, như thế cũng không phải là kế hoạch lâu dài.”

“Được.” Diêu Côn vô cùng sung sướng, “Nếu chỉ muốn thế thì nên tìm ta sớm mới phải, tìm Tiền Bùi làm gì. Chuyện sứ thần bị giết đã xảy ra, ta

nghe các người cũng đã chuẩn bị để khai chiến rồi. Các người đánh các người, điều kiện của ta là, thứ nhất, sau khi người rời khỏi đây, phải giúp ta giết Tiền Bù. Thứ hai, nếu đánh nhau thật, không được để Bình Nam ta thiệt hại lớn. Nếu có khả năng thì hãy đẩy binh ở quận Mậu. Những việc này có thể thương lượng tốt nhất. Chuyện hòa đàm sau đó sẽ có ta thúc đẩy họ, còn cả điều kiện nữa, ta cũng sẽ giúp lôi kéo.”

Đường Hiên trầm tư.

Diêu Côn lại nói: “Người không đồng ý thì cứ chờ chết ở trong ngục đi. Nếu người đồng ý, nay ta sẽ thả người đi. Trong vòng hai ngày ta muốn có được tin tức của Tiền Bù, như thế ta sẽ giúp người giải quyết vụ án này, người có thể tiếp tục ở lại quận Bình Nam quang minh chính đại mà ‘mua bán’, nhưng nếu như không làm xong chuyện ta giao phó, lập tức ta sẽ truy nã toàn quận, rồi người sẽ giống Mẫn công tử kia, như con chuột phé vật rúc trên phố Bình Nam, lúc nào cũng lo lắng cho tính mạng của mình. Đến lúc đó, bất kể các người có kế hoạch gì hay làm gì cũng đều không thành.

Đường Hiên hỏi: “Tiền Bù chết rồi, phía Tiền Thế Tân giải quyết thế nào? Tiền Bù là phụ thân của hãn, hãn không đứng về phía chúng ta, nhất định sẽ không bỏ qua đâu. Nếu hãn cứ dây dưa tiếp, cũng là phiền toái. Đại nhân định lôi kéo hãn thế nào? Nếu không thể lôi kéo, chẳng lẽ phải diệt khẩu nữa? Hai cha con lần lượt bỏ mạng, chuyện âm mưu cũng không tốt cho kế hoạch của chúng ta.”

“Hãn là quan lớn hay ta là quan lớn?” Diêu Côn cười nhạt hỏi, “Người chỉ cần không đại dốt để lại sơ hở gì lúc động thủ là được, tự ta có thể xử lý thích đáng. Tiền đại nhân sẽ không hay biết gì, mặc đồ tang một thời gian là chuyện sẽ qua. Tiền Bù mê dâm sắc, gây thù chuốc oán không ít, cái chết của hãn quá dễ để tìm lý do, rất dễ làm.”

“Đại nhân nói dễ quá. Nếu tốt như thế, vì sao đại nhân không tự động thủ đi?”

“Nếu ta động thủ được thì còn có chuyện của người ư? Người chẳng có chút hữu dụng gì với ta, ta giữ người lại làm gì?” Diêu Côn lạnh lùng nhìn Đường Hiên: “Đây cũng là lựa chọn người chết hẵn chết.”

Đường Hiên nghẹn lời, đương nhiên cũng biết ý của Diêu Côn. Tóm lại gã nhất định phải giết Tiền Bù, cho nên có thả hay không, phải xem gã có phải là người của mình không đã, “Đại nhân bằng lòng để lại một mạng của ta, là hy vọng giữ được Bình Nam?”

“Nếu đã có chỗ tốt, dĩ nhiên không thể để Tiền Bù chiếm hết được.”

Đường Hiên im lặng. Xem ra Diêu Côn đã bị Tiền Bù chọc nổi điên thật rồi, bị đả kích như thế, cũng là điều gã không hề ngờ đến. Đúng là Tiền Bù nắm trong tay được thứ có thể gây khó dễ Diêu Côn, nhưng xem ra đúng như lời Diêu Côn nói, Tiền Bù coi thường ông ta quá. Loại chuyện uy hiếp này, xưa nay đều là con dao hai lưỡi.

“Người có ít thời gian để cân nhắc.” Diêu Côn nói, “Sau khi ta đi ra khỏi cánh cửa này, không cần phải bàn điều kiện tiếp nữa. Ta sẽ dọn dò cai ngục, chuyển người vào trong đại lao. Người suy nghĩ cho kỹ đi.”

Diêu Côn dứt lời, xoay người đi tới cửa phòng giam. Đường Hiên nhú mào, không dám khẳng định liệu có phải Diêu Côn giả vờ giả vệt hay không.

Một bước, hai bước, ba bước... Bước chân của Diêu Côn rất ổn, không có ý đi chậm. Ngay vào lúc ông ta giơ tay tính kéo cửa ra, sau lưng vang lên tiếng gọi của Đường Hiên: “Đợi đã.”

Diêu Côn ngoái đầu lại.

“Ta đồng ý với người.”

An Nhược Thần hỏi Long Đại về vụ án mười bảy năm trước Mông thái thú bị đâm bỏ mạng, nàng cảm thấy, mỗi người làm việc đều có nguyên do, dù gì cũng phải có toan tính chứ. Diêu Côn che chở Tiền Bù, chẳng qua chỉ vì tình thầy trò, nhưng nàng lại luôn cảm thấy rất miễn cưỡng. Vì lúc Diêu Côn nói chuyện với Tiền Bù, thái độ khá chán ghét, với cả ông ấy không ngừng gọi thẳng tên họ chứ không gọi tiên sinh. Thái độ như thế, nhưng lúc nào cũng chiếu cố Tiền Bù. Long Đại mới nói trước đây Diêu Côn mấy lần lập công lớn, nhưng trên phố lại bảo là Tiền Bù lập được công lớn, chính vì thế mới đâm kiêu ngạo, vậy rốt cuộc giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì?

Đáng tiếc Long Đại cũng không biết nhiều, nói không được chính xác như Mông Giai Nguyệt. Chỉ là nội dung của cả hai đều nhất trí với nhau. An Nhược Thần nói với Long Đại mình sẽ truy xét chuyện này.

Long Đại nhướn mày: “Nàng đừng xem nhẹ lời ta dặn.”

“Tướng quân dặn gì cơ?” Lúc tướng quân nói nàng đều nghiêm túc lắng nghe mà. Mỗi một câu đều ghi nhớ kỹ càng.

“Sau khi nàng quay về, nếu thái thú đại nhân đã thả Đường Hiên đi, nàng phải lập tức nghĩ cách để mình rời khỏi Trung Lan, rời khỏi Bình Nam an toàn.” Vừa nói, hắn vừa viết một địa chỉ cho An Nhược Thần.

An Nhược Thần cầm lấy xem.

Tôn Kiến An, tiền trang Chính Quảng phố Tây thành Lan quận Ngọc Quan.

“Tôn chưởng quỹ là người Long gia ta. Nếu nàng rời khỏi Trung Lan thì đi tìm hắn đi. Ta đã dặn hắn rồi, hắn sẽ phối hợp với nàng.”

An Nhược Thần không quan tâm thân phận của người này, nàng chỉ vội nói: “Em không thể đi được. Em muốn ở lại Trung Lan điều tra án bắt mật

thám cho chàng, chàng dốc sức nơi tiền tuyến, sao hậu phương có thể không có người ủng hộ được chứ? Em bắt mật thám, lấy bằng chứng, hoàng đế Nam Tần sẽ có cái thóp để đối phó với Huy vương. Không phải chàng nói rồi sao, đây là quan trọng nhất, vì không cần đánh giặc, không cần phải để người vô tội hy sinh đổ máu.”

Long Đại mở miệng tính nói gì đó, nhưng An Nhược Thần không cho hẳn cơ hội, nhanh nhẹn nói tiếp: “Sao có thể vừa thấy chút nguy hiểm đã chạy được. Như thế không được. Nếu thái thú đại nhân có vấn đề, giúp mật thám, vậy em sẽ đối phó với ông ta ngay. Tiền Bùi là mật thám, em lập tức đối phó với lão. Đường Hiên là mật thám, em cũng sẽ đối phó với gã. Bất kể gặp chuyện gì, đều không thể nhận thua từ bỏ được.”

“Nếu có thái thú giúp nàng, nàng còn có mấy phần thắng, nhưng nếu thái thú là mật thám, nàng ở Trung Lan tứ cố vô thân, chỉ mỗi việc bị bắt để uy hiếp ta, nàng ở lại đó làm gì?”

“Không phải chúng ta đã bàn qua chuyện này rồi sao?”

“Bàn cái gì?” Long Đại trừng mắt nhìn nàng.

“Bắt em uy hiếp chàng ấy mà, chàng đừng có để ý. Chàng cứ nói với bọn họ, đại trượng phu há có thể sợ không có vợ.”

“An Nhược Thần cô nương.” Long Đại tiếp tục trừng mắt, ngứa da rồi phải không, lại còn đem ra nói đùa?

“Không phải định thế rồi ư? Sao em lại nhớ đúng là như thế nhỉ. Lúc trước nói nếu mật thám dùng tứ muội để uy hiếp, em sẽ không khuất phục, hình như cũng có nhắc đến chuyện nếu em bị bắt để uy hiếp tướng quân, tướng quân cũng sẽ không nhượng bộ còn gì. Nói đến đây em lại nhớ ra, vừa nãy phân tích rồi mà, có thể tứ muội em vẫn còn sống. Em vẫn muốn đi tìm Tịnh Duyên sư thái cứu tứ muội, em không thể đi được.” An Nhược Thần khẳng định nói, nhưng thấy Long Đại trợn mắt nhìn nàng, vội vàng

đổi chiều, mềm giọng ôm cánh tay Long Đại nói: “Mà quan trọng nhất là, tướng quân còn ở đây. Không phải người ta đã nói hết rồi à, phu xướng phụ tùy đó. Nên tướng quân ở đâu em ở đó. Tướng quân trấn thủ biên ải ở quận Bình Nam, vậy em sẽ ở lại quận Bình Nam.”

“Dùng câu phu xướng phụ tùy với chúng ta không hợp đâu.” Long Đại nói, “Sau này thành hôn rồi, nàng đã là phu nhân tướng quân, nàng phải ở kinh thành chấp chương nhà cửa.”

An Nhược Thần ngẩn người, chớp mắt một cái, cuối cùng cũng ý thức được vấn đề này. Nàng cẩn thận xác nhận: “Thành hôn rồi, sau khi về kinh thành, em cũng chỉ có thể ở kinh mãi thôi sao?”

“Cũng không hẳn thế. Nếu nàng muốn về Trung Lan cũng có thể về thăm, muốn đi đâu chơi cũng đều được. Nhưng phần lớn thời gian, dĩ nhiên phải ở nhà rồi. Nàng là trưởng tẩu, phải xử lý mọi chuyện trong Long phủ.”

“Nhưng nếu tướng quân đi biên ải trú phòng như bây giờ, vậy em cũng phải ở kinh đợi?”

“Đương nhiên.”

An Nhược Thần tròn tròn con mắt, đúng thế, nam nhân ra ngoài mua bán làm ăn, đúng là thê tử phải ở trong nhà phụng bồi cha mẹ chăm sóc con cái, “Vậy làm phu nhân tướng quân gì nữa, còn không thoải mái bằng quản sự của tướng quân.”

An Nhược Thần không nghĩ nhiều, lời trong lòng thế nào thì thốt lên thế ấy, bị Long Đại chọc vào đầu, “Nói lung tung gì đấy.”

An Nhược Thần mím môi, trong lòng không phục. Nàng thích tướng quân, nàng muốn luôn được ở bên tướng quân. Dù không thể ngày ngày mặt đối mặt, nhưng chia cách như bây giờ – nàng ở Trung Lan còn tướng

quân ở sông Tứ Hạ cũng được mà. Chỉ ít vào lúc nàng nhớ hăn, nàng còn biết có thể đi đâu để tìm hăn.

Nhưng nếu thành hôn rồi thì không thể như thế nữa. Hoặc nên nói là, đợi đến khi bọn họ về kinh, chuyện sẽ khác đi. Đột nhiên An Nhược Thần cảm thấy khó chịu.

Long Đại lại chọc nàng: “Suy nghĩ lung tung.”

An Nhược Thần dứt khoát ôm lấy hông Long Đại, chôn mặt vào trước ngực hăn, lầm bầm: “Có thể không nghĩ lung tung được sao? Một ngày của em, ngoài nghĩ chuyện mật thám ra đều là nhớ tướng quân.”

“Không được nói mấy lời đường mật đấy.” Có khác gì khuấy loạn lòng quân đâu.

“Nên em vẫn không thể rời khỏi Trung Lan được, dù gì ở đó còn có thể nghĩ chuyện mật thám, đến nơi khác rồi, chỉ có thể nghĩ mỗi tướng quân thôi. Chỉ có thể nhớ mà không thể gặp, khó chịu lắm.” Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt diễm đạm, sóng nước mơ hồ.

“Cái cơ này rất không có sức thuyết phục.”

“Đây không phải là cơ, đây là lời đường mật mà.” An Nhược Thần lắc đầu, chơi xấu tiếp tục ôm chặt tướng quân.

Long Đại thở dài, vươn tay ra ôm lấy nàng: “Có lúc thật sự cảm thấy, chúng ta gặp nhau không đúng lúc chút nào, một đồng chuyện lớn chờ giải quyết, muốn êm đềm nghe nàng nói chuyện cũng không được.”

Rồi hăn cúi đầu, hôn lên tóc nàng: “Sao ta có thể không nghĩ đến nàng chứ.” Nên mới đặt thư nàng viết vào trong ngực. Nàng viết mấy lời tỏ tình đến buốt răng kia, biết rõ vì để che giấu nội dung thật nên mới viết như thế, nhưng lúc hăn đọc vẫn rất vui. “Ta sẽ lo cho nàng lắm. Mấy câu gì mà sẽ

không bị uy hiếp ấy, cũng chỉ là lời độc ác mà thôi. Nếu thật sự gặp phải chuyện như thế, nhất định ta sẽ rất đau lòng khổ sở, rõ ràng có thể tránh được, chẳng lẽ nàng nhẫn tâm để ta chịu cảnh ấy sao?”

An Nhược Thần cũng than thở, thở dài còn rõ tiếng hơn cả Long Đại. Tướng quân như thế là phạm quy rồi, một võ tướng anh dũng uy phong, sao có thể dùng khổ nhục kế được, nhưng khi nghe những lời ấy, nàng lại đau lòng thật.

“Đúng rồi, còn chuyện Tiết công tử là sao thế ạ? Hắn nói tướng quân để Tịnh Từ đại sư lừa gạt mẫu thân hắn, rất nóng giận đấy.”

Long Đại chọc vào trán nàng: “Nàng đổi đề tài nhanh lắm.”

“Đau mà.” An Nhược Thần làm nũng, cầm ngón tay Long Đại đặt vào vị trí ấn đường: “Tướng quân đừng đổi chỗ chọc nữa, chọc ở đây là được rồi. Chọc thành máu đọng mới đẹp mắt.”

“Lại càn rỡ rồi.” Long Đại ôm nàng xoa trán, hắn tập võ nên sức lớn, có lẽ là đau thật.

“Tiết phu nhân đến nhà nàng xin cưới à?”

“Đúng thế đó. Nhị muội em nhìn trúng hôn sự kia rồi. Có điều Tiết công tử lại không thích. Hắn nói tướng quân giở trò, hắn không muốn nhượng bộ. Em còn muốn hỏi tướng quân đó, rốt cuộc là có chuyện gì vậy, có thể dùng hắn để đối phó với mật thám sao?”

Thật đúng là trong đầu không phải mật thám thì là tướng quân. Long Đại bật cười. Nói lại chuyện cho An Nhược Thần hay.

Thì ra lúc hắn mới vào thành, dựa theo thông lệ sẽ âm thầm điều tra các đại hộ hoặc nhân vật danh tiếng vang dội trong thành một phen, từ đó hiểu rõ thế cục trong thành. Dĩ nhiên Tiết gia cũng ở trong phạm vi điều tra. Thế

mà tra ra Tiết Thư Ân có mấy mỗi làm ăn khấm khá, tuy bị Tiền Búi và đồng bọn giở trò phá rối, nhưng vẫn có thể cướp về được, buôn bán thành công, tiền lời rất nhiều. Nhưng Tiết Thư Ân vốn là người khiêm tốn, tính tình ôn hòa, nhìn không giống người có thể âm thầm hạ thủ. Điều này khiến Long Đại để ý, nếu trong ngoài bất nhất, ắt có khả nghi.

Tiếp tục điều tra nữa, phát hiện thì ra lại do cậu con trai độc nhất của Tiết Thư Ân là Tiết Tự Nhiên thi triển. Từ nhỏ Tiết Tự Nhiên đã yếu ớt, lại là con trai một nên vợ chồng Tiết Thư Ân chiều hắt ta đến tận trời, cầu gì được nấy, muốn cái gì cho cái đó. Tiết Tự Nhiên không có tiện ra cửa, cả ngày bực bội ở nhà đọc sách táy máy đồ chơi. Nhìn bề ngoài thì không có gì, nhưng thủ hạ của Long Đại đều là trinh thám bí mật chuyên đối phó với mật thám, đương nhiên việc điều tra một quý công tử chỉ là chuyện nhỏ.

Bên cạnh Tiết Tự Nhiên có hộ vệ, lại có mấy vị tiên sinh dạy dỗ học tập, nhưng thực chất đó là tử sĩ và mưu sĩ hắt bí mật nuôi. Hắt dùng những người này âm thầm trợ giúp Tiết gia mua bán, quét sạch chướng ngại, ngay cả cha mẹ hắt cũng không biết.

“Hắt là nhà thương nhân, có hộ vệ cũng không sai, nhưng không thể lén lút nuôi dưỡng đội võ sĩ được.” An Nhược Thần liền biết ngay bí mật của Tiết Tự Nhiên là gì, “Thương nhân nuôi mưu sĩ, nhưng dễ bị chụp tội lấy tài cung quyền, hợp tác tạo phản.” Người làm quan có khả năng nuôi mưu sĩ môn khách, người ta có công vụ quan trọng, nhưng thương nhân dùng để làm gì thì lại không rõ. Đến lúc bị quan phủ tỉ mỉ truy cứu, chắc hắt những chuyện này sẽ rước phiền phức.

“Hắt không hứng thú với việc tạo phản. Có lẽ do quá mức đơn điệu nên mới suy tính dùng đầu óc. Hơn nữa, hắt chê cha mẹ mình quá mức trung thực, chỉ biết buôn bán không có sách lược, sẽ bị người ta khinh thường. Tính cách của Tiết công tử này rất tốt, nhưng kiêu ngạo quá, từ nhỏ đã được nuông chiều nên có mấy phần cáu kỉnh.” Long Đại đã kiểm tra những điều ấy rồi mới bỏ qua Tiết gia. Nhưng An Nhược Thần vì chuyện của An

Nhược Hi mà đau đầu cả ngày, còn định ra ngoài quận bàn hôn sự, thế nên hẳn mới nghĩ đến Tiết Tự Nhiên, nếu hôn sự thành, Tiết Tự Nhiên sẽ tự đi đối phó với Tiền Bùi, như thế cũng đỡ phiền hà cho bọn họ, có thể ném quách An gia cho Tiết gia chinh. Dù cho hôn sự không thành, thì bọn họ cũng chẳng mất mát gì.

An Nhược Thần nghe xong, quả thực quá bội phục tướng quân. Phương pháp mượn động đánh tây này từ đâu ra thế?

“Tiết công tử không đồng ý với hôn sự.” An Nhược Thần chà xát hai lòng bàn tay, vô cùng hăng hái, “Em sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Nếu có thể đối phó với Tiền Bùi, vậy nhất định phải gả nhị muội qua đó, “Tướng quân này, chuyện lần trước em nói với chàng ấy, sao rồi?”

“Chuyện gì?”

“Em không đủ bạc để xài.”

Long Đại: “...”

An Nhược Thần nhìn lại hẳn, mặt đầy vô tội. Đúng là không đủ tiền xài thật mà, nàng còn nợ Triệu Giai Hoa mấy lượng bạc đó. Cũng gấp rút cho mấy người cung cấp manh mối nữa, phía Triệu Giai Hoa, nàng dùng phương pháp mà tướng quân đã dùng để đối phó nàng, nàng nói với Triệu Giai Hoa rằng: “Tuy ta không thiếu nợ gì cô, nhưng ta có ân với cô là thật.” Ánh mắt Triệu Giai Hoa nhìn nàng cũng giống như hôm nay tướng quân nhìn nàng vậy, đều chê bai.

Long Đại kéo ngăn kéo ra, cầm một xấp ngân phiếu đặt vào trong tay nàng. Đường đường là phu nhân tương lai của hộ quốc đại tướng quân hẳn, lại nói không đủ tiền xài, người ta nghe được có khi còn cười đến lộ cả răng không chừng.

Hai mắt An Nhược Thần sáng lên, cầm lấy ngân phiếu nhìn kỹ.

“Nhìn cái vẻ mê tiền của nàng kia.” Long Đại thật sự muốn kéo nàng lên đùi đánh cho hai phát, lúc nàng nhìn hắn có từng sáng mắt như thế không?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 107

“Không mê tiền.” An Nhược Thần hùng hồn, “Quân tử thích tiền tài, thu dùng theo đạo lý.”

Có thể hình dung như thế sao? Long Đại không nhẫn nại được nữa, kéo nàng đến găm cấn.

“Dĩ nhiên không thể đem bổng lộc theo được rồi, nhưng bạc cho nàng cũng không ít.” Long Đại bóp mặt An Nhược Thần, nhìn nàng xoa mặt kêu đau lại vui cười, chợt hẳn cảm nhận được tâm tình vui sướng khi được phụng dưỡng nương tử. Hắn nói: “Đây là ngân phiếu của tiền trang Long gia, ta để Tôn chương quỹ phái người đưa đến rồi. Nếu nàng thiếu bạc xài thì cứ tìm hắn lấy. Tình hình trong thành Trung Lan bất thường, nàng mau đi tìm hắn đi. Có nhớ địa chỉ lúc này nói với nàng không thể? Nhớ rồi thì xé vứt đi, đừng để người khác biết.”

Đợi đã! Lúc này An Nhược Thần mới ý thức được địa chỉ tên người vừa viết cho nàng lại quan trọng đến thế! Quản lý tiền nong đấy!

Nàng vội lấy ra nhìn lần nữa. Tiền trang Chính Quảng ở thành Lan, Tôn chương quỹ. Đúng là tiền trang thật này! Long gia lại còn mở cả tiền trang nữa, ánh vàng lấp la lấp lánh.

“Lúc nàng tìm hắn sẽ có ám hiệu, phải nói mình là lão bản sòng bạc, thích nhất xúc xắc mặt sáu. Lúc viết thư cũng thế, hắn sẽ biết ngay là nàng.”

An Nhược Thần gật đầu cái rụp, đúng thế, phải có ám hiệu, nếu không cứ cô nương nào đến nói quen Long đại tướng quân, muốn lấy tiền, vậy Long gia bọn họ thua lỗ nhiều lắm rồi. “Xúc xắc mặt sáu là đặt cược tiêu đại ấy ạ? Ý chỉ Long Đại sao?”

“Ừ. Người bình thường ngoài kinh thành hoặc không quen biết chỉ biết tên họ ta là Long Đăng.”

“Vậy mọi người ở bình thường cũng gọi tướng quân là Long Đại ạ?”

“Bình thường thì gọi tướng quân. Không thì thêm một chữ gia* phía sau thôi.”

(*Chữ gia/家 này là cách xưng hô như ngài hay lão gia.)

“Đệ đệ của tướng quân tên gì?”

“Nhị đệ Long Dực, tam đệ Long Phi.”

“Là Long Nhị, Long Tam ạ?”

“Long Nhị gia và Long Tam gia.”

An Nhược Thần cười lớn, “Trong thôn Vượng có một gia đình, lão đại tên Đại Ngưu, lão nhị gọi là Nhị Ngưu, lão tam thì là Tam Ngưu.” Nàng tưởng tượng cảnh ba huynh đệ Long gia oai hùng quý khí xếp một hàng, buộc trên đỉnh đầu là Long Đại Long Nhị Long Tam, không nhận được lại bật cười, thì ra người ở kinh thành cũng không chú trọng như thôn xóm nơi biên thành bọn họ.

Long Đại không kiềm chế được lại mồm lên mặt nàng: “Cái này thì có gì buồn cười đâu hả. Nàng cũng không cần gọi chúng nó là gia đâu, nàng là tẩu tử, cứ việc gọi nhị đệ tam đệ.”

An Nhược Thần đỏ mặt, vội lảng sang chuyện khác: “Tiền trang kia em muốn lấy bao nhiêu bạc cũng được hết sao?”

Long Đại nghiêm mặt: “An Nhược Thần cô nương, đáng vẻ mê tiền của nàng thật khiến người ta không yên tâm nổi. Định ôm tiền đào hôn ư?”

“Sao có thể chứ. Còn lâu em mới làm cái chuyện ngu xuẩn lượm trứng vàng mà bỏ gà* kia.”

(*Ý chỉ vì cái lợi tài trước mắt mà bỏ qua nguồn cung ứng dài hạn.)

Long Đại chọc vào trán nàng. Ai là gà hả? Lại còn đẻ trứng ư?

Đường Hiên bước qua cửa lao ngục. Quả nhiên Diêu Côn nói được là làm được. Có thả người hay không, đúng là chỉ dựa vào một câu nói của ông ta. Đường Hiên khoan thai bước đi, cảm thấy Diêu Côn vẫn đang nhìn mình chăm chăm. Gã không quay đầu lại, đi thẳng đến chỗ quẹo, rẽ ngoặt một cái, cảm giác cái nhìn cay nóng sau lưng mới biến mất.

Đường Hiên đi tiếp, gã phải thuê xe ngựa quay về huyện Phúc An. Gã phải gặp Tiền Bùi, nhưng gã vẫn chưa nghĩ xong nên nói thế nào.

Diêu Côn không giống như dự liệu ban đầu của gã, có lẽ gã thật sự có thể lợi dụng ân oán giữa ông ta và Tiền Bùi để chiêu nạp ông ta. Nhưng không thể giết Tiền Bùi được, gã chưa ngu đến mức vì mấy câu nói mà bỏ Tiền Bùi chọn Diêu Côn. Thâm giao hợp tác mấy năm so với nhất thời kích động vì ghi hận trong lòng thì ổn định hơn nhiều. Đường Hiên quyết định thương lượng chuyện này với Tiền Bùi, có lẽ phải để Tiền Bùi chịu thiệt chút, trước khi kế hoạch thành công, nếu có Diêu Côn giúp đỡ, sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Lúc này Đường Hiên chợt phát hiện có người đang theo dõi gã, thoáng nhìn xem, là hai bộ khoái mặc xiêm áo bình dân. Xem ra Diêu Côn nghiêm túc đối phó thật, ông ta định theo dõi nhất cử nhất động của gã. Ông ta đã nói thế nào nhỉ? Trong vòng hai ngày muốn thấy thi thể của Tiền Bùi ư?

Đường Hiên đi đến cổng thành, ở đó có chiếc xe ngựa đang dừng mời chào sản phẩm. Đường Hiên hỏi phu xe: “Huyện Phúc An, có thể đi được không?”

Phu xe sáng khoái đáp được. Đường Hiên trèo lên xe ngựa.

Xe ngựa lăn bánh, Đường Hiên nhìn ra bên ngoài, hai tên bộ khoái kia cũng không đuổi theo, bọn họ dừng ở chỗ ban nãy nói chuyện như không có chuyện gì xảy ra.

Xe ngựa ra khỏi cổng thành, hướng về phía huyện Phúc An mà đi. Đường Hiên thở phào, thả lỏng nhích đến gần, hỏi phu xe: “Thái thú để người tới à?”

Phu xe cười: “Ừ. Vào trong huyện rồi, sẽ có người khác theo dõi tiếp.”

Đường Hiên cong môi: “Ông ta không biết là ta nhận ra được tướng mạo của mỗi người trong nha môn sao?”

“Ta không nói với ông ta, đương nhiên ông ta không biết rồi.” Phu xe cười, vung roi ngựa.

Nha đầu* Hầu Vũ, chức quan không lớn, cũng không tính là oai phong, so ra có khi tổng bổ đầu còn có danh tiếng hơn hẳn. Nhưng hẳn cai quản tất cả đội ngũ ca trực nha sai bộ khoái trong nha môn, ai làm gì, rảnh rồi ngày nào, hẳn đều rõ cả. Lần này sắp xếp người theo dõi Đường Hiên, cũng là hẳn và bổ đầu cùng bàn bạc chọn ra.

(*Nha đầu/衙头 là một chức quan trong nha môn như bổ đầu, không phải gọi nha đầu a hoàn.)

“Người cảm thấy thái thú đại nhân thế nào?” Đường Hiên hỏi Hầu Vũ.

“Cũng coi là cần chính yêu dân.”

“Quan hệ với Tiền Bùi thế nào?”

“Chưa từng nghe thấy ông ta nhắc qua. Có điều thỉnh thoảng khi tán gẫu, thường đề cập đến văn nhân nhà sĩ nho thương khác, bộc lộ vẻ tán thưởng. Thấy lúc ông ta gọi mấy người này, cũng cung kính khách khí.”

Đường Hiên bật cười. Thăm nghĩ quả nhiên Tiền Bùi quá mức cần quấy, làm Diêu Côn oán hận. Đường Hiên không nói gì thêm, nhắm mắt dưỡng thần. Gã phải nghĩ kỹ rồi cuộc chuyện này nên xử lý thế nào.

Đường Hiên quay về chỗ ở nơi huyện Phúc An, tắm rửa sạch sẽ, lúc về phòng thì thấy trên bàn có một phong thư, trong thư hẹn hẳn giờ Dậu đến hồ Nguyệt Quang du thuyền. Đường Hiên đốt thư, dọn dẹp sạch sẽ, ngã đầu xuống ngủ. Đến khi tỉnh dậy, nhìn sắc trời ắt cũng vào khoảng giờ Dậu. Đường Hiên cầm lấy bầu rượu, mua chút đồ nhắm, nhàn hạ đi đến hồ Nguyệt Quang.

Hồ Nguyệt Quang là một phong cảnh tại huyện Phúc An, tự nhiên hình thành nên dạng tròn, mặt hồ mênh mông không thấy điểm đầu. Từng có thi nhân ở trên núi lân cận ngắm trăng rằm, thấy trên trời trăng sáng vắng vặc, dưới đất gợn nước phản quang, nhìn từ đằng xa, dường như trên trời dưới đất đều có một mặt trăng, thế là bèn viết thơ tán tụng. Cũng vì thế mà hồ Nguyệt Quang huyện Phúc An có tên đó.

Hôm nay chỉ mới đầu tháng hai, nước hồ lạnh lạnh, không phải thời tiết đẹp để du hồ, nên du khách cũng không có nhiều. Đường Hiên đứng ở ven hồ, thấy xa xa một hai chiếc thuyền nhỏ đang nhẹ trôi trên mặt hồ. Đường

Hiên bước dọc theo bờ hồ, đi ngang qua hai chiếc thuyền nhỏ cũng không dừng lại, cứ tiếp tục rảo bước, đến khi thấy một chiếc thuyền du lãm khác thì mới dừng.

Gã đi đến, chủ thuyền hỏi hản: “Công tử muốn du hồ?” Hản trông thấy bầu rượu và đồ ăn trên tay Đường Hiên, lại cười nói: “Ở trên hồ ngắm tà dương uống rượu ngon, không còn gì mãn nguyện hơn.”

Đường Hiên không từ chối, đặt chân lên thuyền. Chủ thuyền vung mái, thuyền nhanh chóng trôi vào hồ. Đường Hiên nhìn bộ khoái trên bờ đưa mắt nhìn ra mặt thuyền, trong bụng cười thầm. Hản vờ như không để ý có người theo dõi, ngồi xuống ở đầu thuyền, ngắm mặt hồ.

Một lúc sau, thuyền đã trôi đến giữa hồ, trái phải đều không có con thuyền nào khác, không gian yên tĩnh, ngoài chủ thuyền vung mái chèo cọt kẹt ra thì không có âm thanh nào khác. Thế là Đường Hiên bước vào khoang thuyền.

Bên trong khoang thuyền là Tiền Bù đang ngồi, nhắm mắt dưỡng thần. Nghe thấy Đường Hiên sột soạt ngồi xuống trước mặt, lão mới mở mắt ra.

Đường Hiên nhìn trên bàn, đã có rượu và đồ ăn, lại mở đồ của mình ra, đặt lên trên, không khách khí mà ăn.

Tiền Bù mỉm cười, hỏi gã: “Diêu Côn đi gặp người rồi à?”

“Đúng thế. Tiền lão gia đúng là thủ đoạn, thái thú đại nhân bị chọc tức rồi.”

Tiền Bù bật cười ha hả: “Ta nói rồi mà, ta muốn hản làm gì thì hản sẽ làm.”

Đường Hiên gấp vài miếng thức ăn, thử dò xét nói: “Nếu dễ xài như thế, liệu có nên để thái thú đại nhân nghe lệnh của chúng ta không. Tiền tuyền

khai chiến, phía sau cũng cần có người phối hợp. Trong ứng ngoài hợp, chuyện sẽ dễ làm hơn nhiều.

“Bây giờ còn chưa phải là trong ứng ngoài hợp à?”

“Nhưng lúc này đã chọc giận thái thú rồi, nhất định ông ta sẽ đối phó với Tiền lão gia. Không chỉ Tiền lão gia, mà ngay đến ta cũng bị theo dõi, bị phái người theo dõi từ trong thành Trung Lan cho đến huyện Phúc An đây này. Nếu không trấn an giải quyết ông ta, ông ta sẽ theo dõi chúng ta gắt gao, có thể không giống lúc trước.”

Tiền Bùi không lên tiếng.

Đường Hiên lại nói: “Có một An Nhược Thần như trùng tà theo dõi là đã đủ mệt rồi, giờ lại nhảy ra một thái thú kiềm chế chúng ta khắp nơi, muốn làm gì ở quận Bình Nam cũng không tiện.”

Tiền Bùi đáp: “Đợi đến lúc tiền tuyến khai chiến thì bắt An Nhược Thần, phía Long Đằng cũng không đủ gây sợ hãi. Tuần tra sứ mà đến thì Diêu Côn coi như buộc tay trói chân, tự thân khó bảo toàn nổi, chúng ta không có gì là không tiện cả.”

“Nói rất đúng. Nhưng trước khi những chuyện này được ổn thỏa, chúng ta phải bảo đảm không có thêm rắc rối gì.”

“Là gây thêm rắc rối như kiểu người bị bắt ấy à?”

Đường Hiên bị chế nhạo, khá là không vui, nhưng gã vẫn cố nhịn mà đáp: “Đúng thế.”

Tiền Bùi hỏi: “Diêu Côn có nói với người hãn có tính toán gì không?”

“Ông ta hy vọng lấy tính mạng người, giết người diệt khẩu.”

Tiền Bùi cười lớn một tràng, lại hỏi: “Người đáp thế nào?”

“Đương nhiên là đồng ý rồi.” Đường Hiên bĩu môi, “Nếu không người phải nhặt xác thay ta rồi, còn nói gì được nữa. Sau đó con trai người sẽ phải thay người nhặt xác, cũng không tìm được sơ hở. Dĩ nhiên ta phải dùng kế hoãn binh, ra ngoài trước để bàn bạc với người đã. Con thỏ sốt sắng cũng sẽ cắn người, lần này Diêu Côn nổi giận thật rồi. Ông ta đã nhịn người nhiều năm, sao lúc này lại không nhịn được nữa thế?”

“Hắn làm chuyện dơ dáy gì, trong lòng hắn biết rõ. Trước nay không cần ta nói, tự nhiên hắn sẽ tránh đi, nhưng lần này ta không thể để người bại lộ trong tù được, thế nên mới nói ra với hắn, cho hắn biết kết quả của việc không nghe lời là gì. Hắn nổi đóa cũng là chuyện bình thường thôi. Dù sao mười mấy hai mươi năm rồi, hắn làm quan đã lâu, cứ tưởng mình giỏi thật.”

Đường Hiên hỏi: “Thế chúng ta nên đối phó thế nào?”

Tiền Bùi hỏi ngược lại: “Ý người thì sao?”

Thật ra Đường Hiên đã có phương án, nhưng lúc này vẫn muốn giả vờ suy tính, sau đó mới nói: “Để đề phòng biến cố, trước khi tất cả mọi chuyện đầu vào đấy, chúng ta cần phải ổn định Diêu Côn đã. Ông ta là người thông minh, trước khi thả ta cũng không hỏi chi tiết tổ chức, ngay cả kế hoạch nhân thủ mật thám cũng bỏ qua, ông ta biết ta sẽ không trả lời, nếu hỏi chi tiết sẽ không giao dịch được. Như vậy có thể thấy, ông ta là một người thức thời. Ông ta là quan tốt yêu dân, nên người nhà chính là điểm yếu của ông ta, bách tính quận Bình Nam là điểm yếu của ông ta. Ông ta có hai điều kiện, một là giết người, hai là lúc khai chiến phải bảo vệ chu toàn an nguy của Bình Nam, tốt nhất là có thể đánh lên quận Mậu. Còn những chuyện khác, ông ta đồng ý phối hợp.”

Tiền Bùi cười nhạt: “Hắn vốn chẳng biết chúng ta làm gì cả.”

“Đương nhiên rồi. Chúng ta cũng không cần để ông ta biết thật. Cứ để ông ta tự cho là đúng tiếp đi, chỉ cần ông ta phối hợp mắt nhắm mắt mở cho đến khi tuần tra sứ đến, chúng ta yên ổn kéo dài thì giờ làm xong chuyện, rồi sau đó sẽ không còn chuyện của hã nữa.”

Tiền Bùi mới hỏi: “Chuyện khai chiến chỉ là sớm muộn, nếu đánh nhau thật, bàn chuyện đường sống cũng không có gì khó. Nhưng còn chuyện đầu tiên, lấy tính mạng ta đây, người định ăn nói với Diêu Côn thế nào.”

Đường Hiên nói: “Người lên núi đi sẵn, giả vợ bị dã thú tha đi, thực chất chỉ tạm thời lánh khỏi đây, còn ta báo lại với Diêu Côn, cũng tiện cho ta sắp xếp ổn định ông ta, để ông ta đối phó với An Nhược Thần, kiềm chế Long Đằng trước.”

“Người mà làm bước ấy rồi thì sẽ bị hã lôi kéo thành người của mình đây. Hã sẽ lại hỏi rõ chi tiết với người, hỏi người liên lạc ở đâu làm gì. Người muốn đối phó với An Nhược Thần, muốn để hã hãm chân Long Đằng, tự hã sẽ có lý do thoái thác. Hã cố ý để người đi mấy bước, thế là người liền đi vào bẫy của hã. Sao người có thể chắc chắn hã sẽ nghe lời người?”

“Trong tay ta có thóp của ông ta. Hơn nữa, có nghe lời thoái thác hay không, luôn cần phải mạo hiểm. Ta cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên đây cao cảnh giác với ông ta lên mười hai phần, lời ông ta hỏi, chuyện muốn để ta làm, dĩ nhiên ta sẽ cẩn thận ứng phó, trong nha môn cũng có người tiếp ứng, nhất cử nhất động tính toán kế hoạch của ông ta, ta đều biết hết.” Đường Hiên nhìn sắc mặt Tiền Bùi, lại nói: “Bết bát nhất, đơn giản cũng chỉ là bị ông ta đoán được kế sách của chúng ta, khiến mọi thứ quay về điểm xuất phát. Chúng ta cũng không thua thiệt gì.”

Tiền Bùi cúi đầu trầm tư, một lát sau mới nói: “Người nói có lý. Ta cũng không ngờ hã sẽ bị chọc giận thành ra như thế, lại còn muốn lấy mạng của

ta. Nếu sau khi người ra ngoài mà không có động tĩnh gì, nhất định hẳn sẽ không bỏ qua.”

Đường Hiên vội đáp: “Đúng thế.”

Tiền Bù rót cho mình và Đường Hiên ly rượu: “VẬY CỨ QUYẾT ĐỊNH THẾ ĐI, TA SẼ SUY NGHĨ KỸ NÊN SẮP XẾP CHUYỆN GIẢ CHẾT NÀY THẾ NÀO. NÀO, CẠN LY ĐÃ NÀO, TIỀN SINH ĐÃ PHẢI CHỊU KHỔ TRONG NGỰC RỒI.”

Đúng là Đường Hiên đói thật, chút đồ ăn trong ngực sao có thể lấp bụng được. Bữa hôm nay mới được coi là thức ăn. Đường Hiên thấy Tiền Bù đồng ý phối hợp thì cũng rất vui, một hơi uống liền mấy ly, sau đó ăn hết đồ ăn, rồi lại cùng Tiền Bù bàn bạc kế hoạch thế này thế nọ một lúc nữa.

Một lúc lâu sau, Tiền Bù nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ khoang thuyền, nói: “Mặt trời đã lặn rồi.” Lão đi ra ngoài, đứng ở đầu thuyền ngắm phong cảnh.

Đường Hiên cũng đi ra, đứng bên cạnh lão ngắm cùng. Quả thật mặt trời đã xuống núi, nơi chân trời để lại một vệt đỏ, trông có vẻ đều hiu. Tiền Bù nhìn đến xuất thần, lại như lo lắng. Đường Hiên khuyên nhủ: “Tiền lão gia chó phiến lòng, chuyện giả chết chẳng qua chỉ là kế hoãn binh, Tiền lão gia chỉ cần ra ngoài thành du ngoạn một hồi, đến lúc quay về, Diêu Côn đã lọt lưới rồi, không thể thoát được.”

Tiền Bù quay đầu lại nhìn gã, nói: “Ta không phiến lòng.” Lời còn chưa dứt, đột nhiên ra tay dùng sức đẩy một cái.

Đây là thuyền nhỏ, mũi thuyền lại hẹp, Đường Hiên đứng sóng vai cùng Tiền Bù nơi mạn thuyền, hơn nữa cũng không hề phòng bị gì Tiền Bù, chẳng hề ngờ rằng lão lại đột nhiên có hành động như thế. Lập tức thất kinh, nhưng đã rơi tùm xuống nước rồi.

“Người làm gì thế hả?” Đường Hiên quát lên, vung tay gạt nước muốn bám lấy thuyền, nhưng vừa cử động hai cái thì người đã nặng trĩu! Không biết hai chân gã bị thứ gì cuốn lấy, kéo gã xuống nước.

Đường Hiên thất sắc, lúc này mới kịp ý thức được nguy hiểm. Gã cúi đầu nhìn, không ngờ lại có người kéo chân gã, rồi đột nhiên trước mắt sau lưng lại có người bơi đến, bắt giữ hai tay gã, bóp cổ gã, ngăn gã giãy giụa.

Đường Hiên uống vào mấy ngụm nước, cố sức vùng vẫy, nhưng ở trong nước lại không địch nổi, bị kéo xuống, dần dần mất sức.

Tiền Bùi bình tĩnh nhìn Đường Hiên vừa giãy giụa vừa chìm xuống, lạnh lùng nói với bóng mờ trong nước: “Ta mạo hiểm cứu người ra khỏi ngục, không phải muốn nghe người vung tay múa chân. Thời gian người ở trong ngục càng dài, cơ hội lộ tẩy càng lớn. Không chỉ mình bản thân người gặp nguy hiểm mà cũng sẽ khiến tất cả những người khác liên lụy theo. Người không hiểu, lại còn tưởng mình quan trọng lắm. Người lừa Diêu Côn, nhưng ta không muốn bị người lừa.”

Mặt hồ dần yên ả, Đường Hiên đã chìm xuống rồi. Tiền Bùi mỉm cười: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng xem nhẹ ta. Mẫn Đông Bình như thế, người cũng như thế, cả Diêu Côn cũng vậy. Lần này thì hay lắm rồi. Nếu không có động tĩnh gì, Diêu Côn sẽ không chịu buông tha, thế thì làm ra ít động tĩnh để hấn xem vậy. Đánh hấn mấy bạt tai, hấn sẽ biết tình hình ngay thôi.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Thuyền của Tiền Búi nhẹ nhàng quay vào bờ. Bốn bề vắng lặng, xe ngựa của lão đang chờ ở ven đường.

Tiền Búi lên xe ngựa, phu xe giục ngựa chạy một đoạn, rời khỏi khu vực hồ Nguyệt Quang, rẽ vào một lối nhỏ khác thì dừng lại.

Hồi lâu sau, Hầu Vũ xuất hiện. Chắc chắn xung quanh không còn ai thì mới hăn nhảy lên xe ngựa.

“Xác nhận hăn ta đã tắt thở rồi.” Hầu Vũ nói.

Tiền Búi hài lòng gật đầu.

“Phía thái thú phải lo thế nào đây? Nhất định ông ta sẽ đoán được là Tiền lão gia ngài.”

“Đoán được thì cứ mặc, hăn có thể làm gì được ta hả?” Tiền Búi cười nhạt, “Hăn cũng biết tính toán đấy, người tưởng hăn ngu, cho rằng chỉ sau vài ba bận là có thể gây khó dễ Đường Hiên ư? Hăn mà biết chuyện thì sẽ không chắc chắn Đường Hiên có thể giết ta được hay không rồi. Chẳng qua đây chỉ là nước cờ mạo hiểm mà thôi. Có giết ta hay không, phải nhìn xem ta có quan trọng hay không, quan trọng bao nhiêu. Đường Hiên chỉ là con cờ để hăn thuận nước đẩy thuyền, thăm dò tình hình mà thôi.”

“Vậy nay Đường Hiên chết rồi...”

Tiền Bùi nói: “Đương nhiên Diêu Côn sẽ biết, giữa ta và Đường Hiên, ta mới là kẻ chiếm thế thượng phong.”

Hầu Vũ hỏi: “Vậy liệu ông ta có nghĩ cách đối phó với ngài không? Dù sao bây giờ cũng đã ép ông ta thành ra như thế.”

“Không cần lo lắng. Mọi người cứ dựa theo kế hoạch mà hành sự là được, mọi chuyện đều như cũ. Còn phía Diêu Côn, tự ta biết cách đối phó với hắn. Tính thời gian ta gặp hắn cho đến hôm nay, cũng coi như quen biết gần cả đời hắn rồi. Cho hắn nếm thử chút ngon ngọt hắn liền tưởng mình tính trước kỹ càng, nhưng thực chất đến lẽ lối còn chưa sờ tới nổi. Không có chuyện gì cả, mọi người cũng kiên nhẫn đi, chuyện sẽ có tiến triển nhanh thôi.”

Hầu Vũ nghĩ ngợi rồi gật đầu.

Sau khi Hầu Vũ rời đi, Tiền Bùi ngồi trên xe yên lặng một hồi, sau đó dặn dò phu xe: “Đến thành Trung Lan, An phủ.”

An Nhược Thần ở lại quân doanh tại sông Tứ Hạ một ngày rồi lên đường quay về. Dù sao quân doanh cũng là nơi trọng điểm, lại còn đương lúc thời chiến, nàng không nên ở lâu.

Một ngày qua nàng chỉ ở trong trướng của Long Đại, dù chẳng đi đâu nhưng nàng vẫn không thấy bức bối, thay vào đó là vui vẻ. Nàng luôn cảm thấy không bao giờ hết chuyện để nói với tướng quân, thậm chí không nói gì mà chỉ cần ngồi một bên ngắm tướng quân phê duyệt thư cũng đủ vui rồi. Nhưng thời gian ở chung quá ngắn ngủi, nàng không cam lòng ngủ. Nàng kể lại những chuyện xảy ra trong thời gian biệt ly, từng chút từng chút nói với Long Đại. Long Đại nghiêm túc đáp lời, chỉ ra mỗi vấn đề trong sự kiện, nghĩ kế cho nàng, dạy nàng mưu lược đối sách.

Rồi An Nhược Thần thiếp dần vào giấc ngủ, lúc tỉnh dậy, phát hiện mình nằm trong ngực Long Đại. Hắn đang nhìn nàng, thấy nàng đã tỉnh thì dịu

dàng mỉm cười. Nụ cười này ấm áp như gió xuân, khiến tim An Nhược Thần đập thình thịch. Kết quả Long Đại lại nói với nàng: “Chắc chắn sẽ khai chiến. Nếu nàng có thấy khói báo động, cũng đừng hoang mang. Thân ta đã chinh qua trăm trận, sẽ không sao đâu.”

An Nhược Thần ước gì mình không hề thức giấc, nếu cứ nằm mãi trong ngực tướng quân mơ giấc mộng không chiến tranh không mật thám thì tốt biết bao.

Nhưng nàng đã tỉnh rồi, nàng biết mình phải đi. “Em sẽ chăm sóc tốt bản thân, tướng quân đừng lo lắng.”

Long Đại sờ đầu nàng.

“Chúng ta đã giao hẹn rồi, chỉ tấn công không lùi bước. Em sẽ chờ tướng quân bình an trở lại, đưa em về kinh thành thân. Em vẫn đợi xoi mói phủ trạch trong nhà tướng quân quá to đấy, rồi nhị đệ tam đệ không ngoan này, lại còn phải khóc lóc đòi tướng quân tiền mua y phục trang sức mới nữa chứ.”

Long Đại cười sáng khoái: “Nghe không tệ tí nào.” Nhị đệ tam đệ không ngoan, hẳn lại cười tiếp, rất muốn nhìn xem An quân sự nhà hắn làm tẩu tử sẽ như thế nào.

An Nhược Thần rời đi, trước khi đi còn đến thăm Tào Nhất Hàm.

Tào Nhất Hàm không thể trao đổi với nàng, chỉ có thể nhìn nàng. An Nhược Thần thấy vết thương trên mặt hắn, biết Tào Nhất Hàm đã phải chịu khổ rồi, mà cái khổ ấy, chính là vì tính mạng của hắn. Vì hắn phải giữ mạng để quay về Nam Tần đến cạnh hoàng đế báo tin. An Nhược Thần biết ý của hắn, nàng gật đầu, cam đoan sẽ làm chuyện hắn muốn, nhất định sẽ làm được.

An Nhượng Thần lên xe ngựa, Long Đại không đến tiễn nàng, Tào Nhất Hàm không thể lộ mặt. Theo cỗ xe ngựa lắc lư, An Nhượng Thần bắt đầu xuất phát vào thành Trung Lan. Không cùng một nơi, phương hướng bất đồng, nhưng An Nhượng Thần biết, mỗi một người bọn họ đều đang cố gắng vì nguyện vọng tốt đẹp cho cuộc đời này. Dù nguy hiểm có hỗn loạn đến đâu, cũng chẳng là gì cả. Nàng đã gặp tướng quân rồi, cảm thấy cả người tràn đầy hăng hái. Nàng có rất nhiều kế hoạch, sau khi quay về còn muốn đấu với Đường Hiên kia, xuống tay từ chỗ hăn, nhất định sẽ tìm ra sơ hở.

Sau một ngày An Nhượng Thần lên đường, đang đi được nửa lộ trình thì chợt nghe vệ binh hô to: “Nhìn kia, khói báo động!”

An Nhượng Thần chui ra khỏi xe ngựa, chạy đến trên sườn núi cao phóng mắt nhìn ra xa. Không phải là sông Tứ Hạ, mà là một nơi xa hơn. Từng cột khói đen bốc lên không trung, hết như móng vuốt nanh ác.

“Là dốc Thạch Linh. Nam Tần chọn tấn công dốc Thạch Linh trước.”

Tướng Tùng nhìn màn khói mờ hồ ở xa tít, hét lên với An Nhượng Thần: “Lên xe ngựa ngay, chúng ta phải cấp tốc quay về. Sông Tứ Hạ cũng sẽ khai chiến nhanh thôi.”

An Nhượng Thần chạy nhanh quay về xe, còn chưa ngồi vững mà xe đã lăn bánh.

An Nhượng Thần không miêu tả nỗi tâm tình của mình vào lúc này. Khai chiến —— cái chuyện từ trước tới nay chỉ nằm trong đầu treo bên mép, lại thật sự xảy ra rồi.

Thời cơ này, có liên quan gì với mật thám không? Có liên quan đến chuyện Đường Hiên bị bắt không? Hay là vì Tào Nhất Hàm đã gặp được tướng quân rồi? Cái chết của Hoắc tiên sinh cũng không thể kéo dài được thời gian nhiều lắm, An Nhượng Thần cảm thấy ảo não. Nhưng nàng tuyệt không hoảng hốt.

Trước giờ nàng đã từng nghĩ biết bao lần nếu chiến tranh xảy ra thì nàng sẽ như thế nào, và giờ đây nàng đã biết rồi. Nàng không hốt hoảng, nàng có thể làm được. Tướng quân ngăn địch ở tiền tuyến, nàng sẽ ở lại Trung Lan lôi mật thám ra ngoài vì chàng.

Cùng ngày hôm đó, Diêu Côn ở trong phủ thái thú nghiêm mặt dăm chiêu. Còn Tiền Bùi ngồi trong An phủ, cùng mọi người An gia ăn uống cười nói.

Phía Long Đại cũng đã biết quân tình. Khói lửa hốt nhiên bốc, tro bụi đốt chói lòa.

Sau khi nghe vệ binh bẩm báo, Long Đại không nhanh không chậm bước ra khỏi doanh trường, nhìn về phía chân trời: “Đã bắt đầu rồi.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, bọn chúng lựa chọn dốc Thạch Linh nơi hẻo lánh không có mặt. Nghĩ chắc hẳn mới chỉ là thăm dò, còn chưa đến thời điểm đại chiến.

“Tướng quân.” Chu Sùng Hải dẫn chúng tướng quân chỉnh trang chờ xuất phát, chỉ đợi Long Đại ra lệnh.

“Đi đi.” Nào có chuyện ngồi chờ bị đánh, dù sao cũng phải nên đáp lại mới phải. Tuy hẳn không muốn chiến, nhưng không có nghĩa là sợ chiến.

Rất nhanh, trên sông Tứ Hạ dàn một hàng thuyền, hướng thẳng về phía Nam Tần xuất phát. Càng đến gần bờ bên kia, trận hình lại càng được xếp rõ ràng, xếp thành một đường chéo lớn. Phía bên Nam Tần đã phát hiện ra trận thuyền này, bắt đầu bắn tên vào thuyền. Nhưng vì thuyền trận nằm chéo, thuyền hàng sau cách thuyền phía trước khá xa, cách bờ bên kia lại càng xa hơn, nên những mũi tên bình thường không thể nào bắn thấu.

Nam Tần chỉ có thể bắn trúng số ít thuyền chạy phía trước, nhưng trên thuyền không có người, chỉ có những lá cờ chiến phấp phới. Người lái

thuyền chắc đã núp trong khoang rồi. Đại tướng Nam Tần nhú mày, không hiểu Long Đại có ý định gì. Không chờ binh tướng, để con thuyền này lại gần Nam Tần thì có lợi gì?

Càng lúc con thuyền càng đến gần, Nam Tần phái thuyền ra nghênh chiến, tính ngăn đội thuyền của Đại Tiêu lại ngay trên sông. Lúc hai quân sát nhau, đột nhiên biến cố xảy ra.

“Thùng thùng thùng”, trống trận vang kèn hiệu thổi. Chỉ thấy soạt một phát, đội thuyền Long gia quân lại chuyển thuyền ván vào giữa sông, những tấm ván kia rất lớn, mới được làm xong trước đó, tấm này nối tiếp tấm nọ, thuyền kia hợp với thuyền này, nhanh chóng xếp thành tòa cầu phao. Một số lớn thủy binh ngay ngăn trật tự lại rất nhanh chóng dầm cầu phao xông về phía thuyền chiến của Nam Tần.

Trong nhất thời tên bay loạn, đạn lửa bắn, chẳng mấy chốc sau, Long gia quân đã nhân lúc rối ren tấn công lên thuyền chiến Nam Tần.

Quân Nam Tần không ứng phó kịp, lật đật ứng chiến. Nhưng vì mất cơ hội trước nên trận thế rơi vào hỗn loạn. Kẻ rơi xuống nước thì rơi xuống nước, kẻ chết thì chết. Tướng lĩnh Nam Tần lớn tiếng hét: “Rút lui!”

Chu Sùng Hải xung trận ngựa lên trước, múa song đao vô cùng mạnh mẽ khí thế, một hơi chém ngã hơn mười binh lính Nam Tần. Thấy thuyền đại tướng Nam Tần muốn rút lui, hắn lập tức trở tay rút cung tên sau lưng, lắp tên giương cung, vèo một tiếng, một mũi tên mang theo phong thư cắm phập vào thuyền của đại tướng.

Đội thuyền Nam Tần nhanh chóng rút lui, Long gia quân cũng không đuổi theo. Trận chiến này diễn ra không lâu, nhưng bọn họ đã lấy được ba thuyền quân Nam Tần, bắt được gần trăm người. Tù binh đi qua cầu phao về trên thuyền Long gia quân, sau đó cầu phao được thu hồi, Long gia quân lui về bến bờ.

Đại tướng Nam Tần rút mũi tên do Chu Sùng Hải bắn tới, nhìn phong thư bên trên, nhất thời tức đến mức thất khiếu bốc khói. Trên đó viết: Tiểu đả tiểu nháo, bất thành kính ý. Xâm phạm Tiêu quốc, ta tất phải giết. Ký tên ở lạc khoản: Long Đăng.

Nam Tần cẩn thận phòng bị, nhưng bên Long Đại lại như ghé con sau đọt nghỉ ngơi dưỡng sức, vẫn chưa đến bước xâm lăng, chẳng qua chỉ là cờ chiến pháp phối, trận đánh vừa rồi cũng không phải là mơ.

Đêm xuống, Nam Tần nhận được tin báo của việc đánh dốc Thạch Linh bất ngờ. Trận đánh bên kia cũng khó khăn, nhưng thương vong không nặng. Nếu cường quân mạnh mẽ tiến công, hẳn sẽ có cơ hội. Sau khi rút lui, binh tướng Đại Tiêu cũng không truy kích mà chỉ núp sau dốc bất động.

Chúng tướng lĩnh Nam Tần cùng bàn bạc, xem ra phán đoán ban đầu không hề sai, dốc Thạch Linh dễ đánh hơn sông Tứ Hạ.

Vì ngày đầu tiên khởi hành chậm nên ngày thứ ba An Nhược Thần mới đến Trung Lan. Lúc gần vào thành Tường Tùng liền lãnh binh tức tốc đến tổng doanh trại, tiền tuyến đã khai chiến, chỗ hấn cũng có rất nhiều công việc phải làm. Dưới sự hộ tống của Lư Chính Điền Khánh, xe của An Nhược Thần tiến vào trong thành.

Qua cổng thành chưa được bao xa thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài xe ngựa có vị phu nhân cao giọng hét: “Đồ tiện nhân An Nhược Thần, người trả lại mạng của con gái ta đây!”

Hai con ngựa hí vang, cỗ xe rung lắc. Phu xe lớn tiếng mắng: “Người chán sống hả!” Ất hẳn có người nhảy đến trước xe, suýt nữa đã bị ngựa đụng vào.

An Nhược Thần lấy làm kinh hãi, sau khi ngồi vững mới phản ứng lại được, nàng nhận ra giọng nói này —— tứ di nương Đoàn Thị.

Đoàn Thị ở trước xe ngựa khóc lóc: “Ta không muốn sống nữa đây. Con gái ta bị đồ tiện nhân An Nhượng Thần hại chết, ta còn sống làm gì nữa! An Nhượng Thần người đi ra đây! Trả lại mạng cho con gái ta!”

An Nhượng Thần vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, Đoàn Thị mặc đồ tang, cầm khăn trắng có viết chữ đỏ.

Trong lòng An Nhượng Thần chấn động, chẳng lẽ trong mấy ngày nàng rời khỏi thành, đã tìm được tứ muội rồi ư? Muội ấy đã chết rồi sao?

Điền Khánh đi cạnh xe ngựa nói với An Nhượng Thần: “Đừng đi ra, cứ giao cho bọn ta xử lý.”

An Nhượng Thần bảo: “Hỏi rõ xem đã xảy ra chuyện gì.”

Điền Khánh gật đầu.

Đoàn Thị vẫn còn đang kêu la thút thít ngay trước xe, kiểu anh mặc lạ thường cùng dáng vẻ đứt hơi khản tiếng của bà khiến không ít người tụ tập vây xem. Đoàn Thị gào khóc la to, chỉ vào xe ngựa mà mắng chửi.

Càng lúc người túm lại càng nhiều, Lữ Chính vỗ ngựa tiến lên, quát với Đoàn Thị: “Đây là xe ngựa phủ nha của hộ quốc đại tướng quân, mau tránh ra.”

Lữ Chính vừa nói thế, Đoàn Thị càng gào thê lương hơn: “Tướng quân thì sao hả, tướng quân là được phép cướp dân nữ, được phép mưu hại tính mạng của người khác hả? Con gái ta mới mười hai tuổi, vẫn còn là đứa trẻ đây! Tướng quân và tiện nhân kia đã giết con gái ta rồi! An Nhượng Thần người rút ra đây cho ta! Hôm nay không phải người chết thì là ta mất mạng. Ta không sợ tướng quân, ta muốn người lấy mạng đền mạng!”

Trong đám đông có người kêu la: “Có chuyện gì thế, mau đi ra nói cho rõ đi.”

“Là hung thủ giết người?! Mau báo quan đi!”

“Đúng là đáng thương, mau chặn lại, giao cho quan phủ.”

“Tiền tuyến đánh giặc liệu có liên quan gì không?” Đã xảy ra chuyện gì thế?

“Mau ra đây.” Càng lúc càng có nhiều người la lớn.

An Nhược Thần ngồi trong xe ngựa nghe xung quanh kêu la, đột nhiên hiểu ra. Quanh đi quẩn lại chỉ có mấy giọng đó là lớn nhất, những tạp âm khác đều là ồn ào không biết chuyện gì đã xảy ra. Chiều này cũng giống chiều nàng đã để thôn dân dùng lúc bao vây núi.

Xe ngựa bị đẩy lắc lư. Lữ Chính dẫn vệ binh chặn trước xe, Điền Khánh đứng ở bên xe đuổi người đi. Nhưng lúc này chốt cửa sau xe bị người ta kéo ra.

Một gã nam nhân nhân lúc rối loạn xông đến xe ngựa, kéo tuột An Nhược Thần ra ngoài. Tay hấn dùng lực, động tác nhanh nhẹn, ánh mắt sắc bén, có thể thấy là người luyện võ.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, trong chớp mắt, An Nhược Thần chỉ có thể hét thất thanh theo bản năng: “Có mật thám! Có mật thám!” Trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ, nếu nàng bị đẩy vào đám đông, sợ sẽ bị mất dấu nhanh chóng, Điền Khánh Lữ Chính có thể cứu nàng ra sao?

An Nhược Thần bị kéo đến cạnh xe, nàng lập tức kêu to: “Mật thám! Kẻ này là mật thám! Bắt mật thám!” Vừa kêu vừa dứt khoát đạp thẳng vào xe ngựa, mượn lực nhào về phía kẻ kia, chọc tay vào mắt hấn.

Kẻ kia không ngờ An Nhược Thần lại độc như thế, hai mắt cay xè đau đớn, rú lên một tiếng buông tay ra. Nhưng một người khác đã lao đến, bắt An Nhược Thần đi.

An Nhược Thần lại tính chọc mắt tiếp, nhưng kẻ này đã có phòng bị mà nắm chặt cổ tay An Nhược Thần, trở tay vặn cánh tay An Nhược Thần ra sau lưng, rồi đề lên vai nàng giữ chặt. An Nhược Thần gập đầu gối đá ra sau, đập vào thân dưới của hắn, rồi cũng mặc kệ đá vào đâu, vừa đá mạnh vừa hét: “Mật thám Nam Tần bắt người, mật thám Nam Tần bắt người! Đừng để chúng chạy!”

Kẻ kia bị đập vào chỗ yếu, hét “aaaaa” một tràng đầy thảm thiết, lực trên tay thả lỏng, An Nhược Thần nhanh chóng xoay người, chọc vào mắt hắn thêm phát nữa. Lại có hai kẻ nhào đến, An Nhược Thần chọc xong liền rút lui, chạy về phía Điền Khánh, “Bắt mật thám!”

Rốt cuộc dân chúng xung quanh cũng sức tỉnh, hai ngày nay trong thành đang sốt sắng chuyện đánh giặc đấy, một hung thủ nhỏ bé sao nghiêm trọng bằng, thế là rồi rít la lớn: “Có mật thám!”

Điền Khánh gạt mọi người ra lao đến, đâm kiếm về phía hai gã nam nhân đã bắt An Nhược Thần. Hai kẻ kia uốn mình né tránh. Lữ Chính cũng chạy đến. Mấy kẻ kia thấy không còn cơ hội thì lập tức quay đầu tính bỏ chạy. Nhưng đám đông đã ngăn chúng lại, mấy kẻ kia nhún chân nhảy vọt đi, nhảy lên nóc cửa hàng bên cạnh, rồi chạy biến đi như bay.

Lữ Chính tính đuổi theo thì Điền Khánh hô lên: “Cẩn thận điệu hổ ly sơn.”

Phía trước xe, vệ binh và phu xe đã bắt Đoàn Thị lại. Đoàn Thị hô to la lớn, phu xe bèn nhét vải vào miệng bà ta, cũng trói bà ta lại.

An Nhược Thần thở hỗn hà hỗn hển, sửa lại tóc tai y phục, rồi vòng ra trước xe kiểm tra tình hình. Lữ Chính và Điền Khánh cẩn thận che cho nàng, cảnh giác nhìn bốn phía. An Nhược Thần nhìn Đoàn Thị, Đoàn Thị vừa thấy nàng thì lại ươm ươm giãy giụa, ánh mắt đầy đay nghiến.

“Bà gặp tứ muội rồi sao?” An Nhược Thần hỏi bà ta.

Vệ binh gỡ vải trong miệng Đoàn Thị ra, bà ta lập tức mắng chửi, qua lại vẫn là mấy câu kia, không trả lời câu hỏi của An Nhược Thần.

An Nhược Thần cau mày, khoát tay để vệ binh bịt miệng bà ta lại. Bách tính xung quanh thấy tình cảnh này thì bàn luận sôi nổi. Có một người ăn mặc như thôn phụ đứng lẫn trong đám đông nhìn hết tất cả, sau đó lặng lẽ lui ra đi xa. Không có ai để ý đến nàng ta, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Đoàn Thị.

Nghe thấy mọi người rầm rì, An Nhược Thần cũng biết động tĩnh này đã gây âm ỉ quá lớn, vẫn nên trấn an giải quyết tốt mới phải. Thế là An Nhược Thần đứng trên xe ngựa, dong dạc nói với đám người bốn phía: “Các vị hương thân phụ lão, nay biên giới khai chiến, mật thám lộng hành trong thành, bọn chúng muốn cướp lấy gia viên Đại Tiêu chúng ta, giết bách tính Đại Tiêu chúng ta. Bốn kẻ vừa rồi lợi dụng phụ nhân điên để cản đường chặn phố, muốn nhiễu loạn trật tự trong thành, bày mưu nguy hiểm. Mọi người đừng hoảng sợ, hãy nghĩ kỹ xem, liệu có ai nhìn rõ dáng vẻ không, nếu có manh mối, xin mời tức tốc báo quan. Lần sau nếu gặp phải chúng, cũng mời nhanh chóng báo quan. Chúng ta không ra tiền tuyến đánh giặc, nhưng cũng có thể canh phòng ngay trong thành. Phải diệt trừ mật thám sạch sẽ, thành Trung Lan mới có an ninh.”

Giọng nàng vang dội, lời nói rõ ràng lại rất có khí thế, tất cả đều vội vàng gật đầu hưởng ứng.

An Nhược Thần lại quay sang Đoàn Thị, lớn tiếng dặn dò Lư Chính, Điền Khánh: “Bắt bà ta về báo với thái thú đại nhân, phải kiểm tra cho kỹ.” Rồi lại xoay người dặn dò mấy vệ binh, sau đó mới nói với đám đông vây xem: “Sự việc trọng đại, chúng ta phải báo quan xử lý. Có ai thấy phụ nhân này xuất hiện như thế nào không? Có đồng bọn hay không? Đã có ai từng gặp qua đám mật thám bắt người ban nãy chưa? Xin mọi người giúp đỡ cho, nếu có manh mối thì mời đi cùng ta đến nha môn báo quan.”

Có vệ binh bước vào đám đông hỏi thăm, đúng là nghe ngóng được chút. Có người tận mắt thấy có cỗ kiệu đưa Đoàn Thị đến chỗ giao lộ, rồi bà ta cứ ở mãi trong kiệu không chịu ra. Đợi khi xe ngựa An Nhượng Thần đến, Đoàn Thị mới cầm khăn trắng chữ đỏ nhảy ra giữa đường chặn xe. Nhưng đợi đến khi chuyện ầm lên, nhìn lại lần nữa thì đã chẳng thấy cỗ kiệu kia đâu.

Đoàn Thị bị bắt đưa tới nha môn, An Nhượng Thần dẫn theo nhân chứng, đánh trống báo quan.

Diêu Côn nghe nói là An Nhượng Thần đánh trống thì thấy rất bất ngờ, đợi khi nghe rõ nguyên do, trông thấy Đoàn Thị, lại nghe nhân chứng thuật lại thì yên lặng trầm tư. Ông ta cho nha sai đi bắt An Chi Phủ tới, lại cho nhân chứng ký tên vào bản cung khai, sau đó ông ta dẫn An Nhượng Thần đến phía sau sảnh đường.

An Nhượng Thần không đợi ngồi xuống mà đã hỏi ngay: “Đại nhân, vụ án của Đường Hiên có tiến triển gì không? Ta đã hỏi qua tướng quân rồi, có một số việc, ta có thể đối chất cùng Đường Hiên, buộc hắn khai ra...”

An Nhượng Thần nhíu chặt mày, ngắt lời An Nhượng Thần: “An cô nương, là thế này, ta cho Đoàn Thị xuống trước vì chính là muốn nói trước với người.” Nói đến đây, ông ta liền dừng lại, tựa như đang nghĩ xem nên nói thế nào.

Đột nhiên An Nhượng Thần có dự cảm chẳng lành, nàng ngồi xuống hỏi: “Đại nhân muốn nói với ta chuyện gì?”

Diêu Côn đáp: “Sau khi cô nương rời đi, ta đã tra hỏi Đường Hiên nhưng không có kết quả, phía nhân chứng cũng không tiến triển. Đến huyện Vân Hà lấy bằng chứng cũng cần thời gian, ta chỉ sợ trễ nãi quân tình. Thế nên ta mới nghĩ ra một cách, ấy là giả vờ thả Đường Hiên đi, rồi sai người âm

thăm theo dõi hắn, nhìn xem hắn qua lại với những ai, hy vọng như thế có thể tìm ra manh mối, bắt đồng bọn của hắn.”

Lòng An Nhược Thần nặng nề trầm xuống, vô duyên vô cớ thả người, là kẻ ngu cũng biết bị lừa, làm sao có thể cho ông ta manh mối được. An Nhược Thần hỏi: “Đại nhân lấy lý do gì mà thả Đường Hiên, Đường Hiên chịu sao? Lúc trước còn nói phải đến huyện Vân Hà kiểm tra thực hư thân phận, nay còn chưa thẩm tra được gì thì sao lại thả người?”

Diêu Côn giả như không nghe thấy nghi ngờ của An Nhược Thần, tự mình nói tiếp: “Sau khi ra khỏi ngục, Đường Hiên đi thẳng về huyện Phúc An, khoảng giờ Dậu ra khỏi cửa, mua rượu cùng thức ăn, một mình ra hồ Nguyệt Quang du thuyền. Nhưng đến khi thuyền cập bến thì chỉ có một mình phu thuyền. Phu thuyền nói, thuyền vừa vào giữa hồ thì Đường Hiên bảo hắn đậu thuyền đừng quấy nhiễu, còn y một mình ngồi ở đuôi thuyền. Rồi sau đó nghe thấy tiếng Đường Hiên đang ăn nhậu, lại có tiếng khóc mơ hồ thì phải, nghe không thật lắm, xong sau một lúc lâu yên tĩnh, đột nhiên Đường Hiên nhảy xuống sông.”

An Nhược Thần giật mình trợn to mắt, bật đứng lên: “Cái gì!”

Diêu Côn nói: “An cô nương à, Đường Hiên đã chết rồi. Phu thuyền xuống nước cứu người nhưng không cứu được, chèo thuyền lên bờ báo quan. Tiền đại nhân đã sai người đi vớt, ngày thứ hai, cũng chính là hôm qua, tìm thấy thi thể ở trong hồ. Ta đã cho ngỗ tác nghiệm thi rồi, đúng là chết đuối.”

An Nhược Thần trợn mắt há mồm. Nàng nhớ lại lời dặn của Long Đại: Nếu thái thú đại nhân thả Đường Hiên, vậy chứng tỏ thái thú đại nhân là mật thám hoặc đã bị mật thám khống chế, nàng nên rời khỏi Trung Lan.

An Nhược Thần chớp mắt mấy cái, cố tỏ ra bình tĩnh. Nhưng bây giờ thái thú đại nhân không bắt nốt Đường Hiên tiếp tục thẩm vấn nghiêm

ngặt, mà cũng không “thả” y. Chỉ là trong lúc định triển khai kế dụ địch, ông ta đã để Đường Hiên bất ngờ bỏ mạng.

An Nhược Thần lắc đầu, rồi lại lắc đầu tiếp. Nhất thời không phân biệt nổi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Đường Hiên không phải là Giải tiên sinh, mà chỉ là một mật thám nhỏ, nên mới có thể chết một cách lãng xẹt như thế? Nhưng nếu như vậy, ai là người liên lạc sau Mãn công tử đây? Là ai có quyền quyết định sinh tử của Đường Hiên?

An Nhược Thần trợn mắt nhìn Diêu Côn, không biết liệu mình còn có thể tin nổi ông ta nữa không. Giả vờ thả người, kế dụ địch, nghe thì hợp tình hợp lý, tuy lỗ mãng nhưng quả thật không coi là sai. Nhưng rõ ràng bọn họ đã bàn rõ rồi mà, trước khi nàng đi, ông ta cũng không định nói với nàng về mưu kế này. Cho dù là suy nghĩ chợt nảy sinh, nhưng chẳng lẽ cũng không đợi được mấy ngày ư?

An Nhược Thần cắn răng, nàng không có tư cách, cũng không có lập trường để mà khiển trách thái thú. Người ta là thái thú cao quý, còn nàng chỉ là một bình dân. Cho dù nay nàng đã gả cho tướng quân, nhưng gia quyến của quan viên dựa vào đâu mà chỉ trích thái thú làm việc chứ. Nên cái chức phu nhân thật đúng là chẳng bằng một nửa chức quan.

An Nhược Thần hít sâu một hơi, kìm nén phiền não cùng lửa giận, hỏi Diêu Côn: “Đại nhân phái người theo dõi, cũng không tìm được manh mối gì đúng không?”

“Đúng thế.” Diêu Côn gật đầu.

“Đường Hiên bị diệt khẩu, vậy phu thuyền kia không có nghi ngờ gì sao?”

“Ta đã tự mình thẩm vấn phi thuyền kia, hẳn không biết võ. Nếu Đường Hiên là mật thám, nhất định phải biết võ. Phu thuyền không biết là đối thủ của hẳn. Ta cũng đã thẩm vấn những người mưu sinh quanh hồ rồi, phu

thuyền kia chuyên chở hai mươi thuyền ở ven hồ, là người bản xứ, tính tình trung thực hiền lành, bách tính gần đó cũng đều nhận ra hẳn. Ta đã phái người theo dõi ngày đêm, thấy hẳn không tiếp xúc với nhân vật khả nghi nào cả. Trước mắt không phát hiện được gì khả nghi.”

An Nhược Thần không nói câu gì.

Diêu Côn lại nói: “Nay trên phố có mấy lời đồn, nói Đường Hiên là thương nhân đứng đắn, bị tội danh làm vấy bẩn, nhốt vào lao ngục, lại còn chịu nhục trong ngục, do không chịu nổi nên sau khi được thả nhất thời nghĩ quẩn, đâm đầu xuống hồ tự vẫn.”

An Nhược Thần chẳng buồn nói gì hết. Tung tin đồn lan truyền trên phố để mặc suy đoán làm ảnh hưởng đến tình hình, mấy ngón trò thủ đoạn đó đã thấy nhiều rồi.

“Những lời đồn này, đối với người và ta đều bất lợi, đồng thời cũng rất bất lợi với Long tướng quân.” Diêu Côn nói.

An Nhược Thần rất cố gắng mới nén nổi cười gằn, manh mối quan trọng nhất đã không còn, lại còn cần cân nhắc chút chuyện nhỏ như lời đồn dân gian có bất lợi với mình không ư? Tướng quân ở tiền tuyến khai chiến, vậy mà quận Bình Nam vẫn bết bát đến thế, tâm trạng của An Nhược Thần tệ đến cùng cực.

Diêu Côn đợi một lúc, thấy An Nhược Thần không có ý đáp lời thì liền chuyển đề tài sang chuyện này: “Tứ di nương của người dẫn người cướp người, chuyện này khá kỳ quặc. Ta sẽ thăm vấn An gia kỹ. Lúc trước ta từng nghe nói, sau khi tứ muội người mất tích, tứ di nương đã nổi điên. Không biết bà ta đi đâu tìm được đám người kia, mà có lẽ cũng là bị người khác lợi dụng.”

An Nhược Thần vẫn không để ý đến ông ta, Diêu Côn chỉ đành tự mình phân tích: “Nếu tứ di nương của người muốn báo thù cho tứ muội người mà

đòi mạng, vậy thì nên sai người trực tiếp ám sát người mới phải. Nếu là muốn cướp người đi, quả thật giống hành động của mật thám hơn. Bà ta chỉ là một phụ nhân trong nhà, làm sao lại tiếp xúc với những người này, cần phải tỉ mỉ điều tra.”

An Nhược Thần nhìn ông ta, cuối cùng mở miệng: “Ngoài mật thám ra, còn một người khả nghi nữa. Chính là Tiền Bùi Tiền lão gia. Lão muốn báo thù ta, bắt ta về để hả giận, đây là chuyện mọi người đều biết. Đại nhân tính đi điều tra Tiền Bùi sao?”

“Được. Ta sẽ điều tra tới cùng, tuyệt không nhân nhượng.”

An Nhược Thần phát hiện điều bất thường, hôm nay thái độ của thái thú đại nhân có phần không được bình thường. Lòng đa nghi của nàng lại rục rịch lần nữa.

“Nay tiền tuyến khai chiến, ta nhận được quân báo, tình hình quân sự vẫn ổn, nghĩ ắt hẳn Nam Tần còn có điều cố kỵ. Chỉ là An Nhược Thần và Long tướng quân có quan hệ thân mật, vẫn phải cẩn thận nhiều vào, đề phòng mật thám ra tay với người. Nếu người làm con tin, Long tướng quân sẽ khó chuyên tâm đánh trận.” Diêu Côn nói: “Xưa nay cô nương ít khi đi ra ngoài, nếu phải ra ngoài thì cũng nên dẫn theo nhiều người.”

“Đại nhân yên tâm.” An Nhược Thần cố ý nói: “Ta sẽ không vì suy nghĩ quá độ mà tự vẫn.”

Diêu Côn mặt không cảm xúc.

An Nhược Thần lại tiếp: “Nếu ta tự vẫn thì nhất định là do lão giết, mong đại nhân đừng từ bỏ việc đuổi bắt hung thủ, nhất định phải cho ta công bằng.”

“Ta nhớ rồi.” Diêu Côn đáp: “Nếu cô nương gặp phải điều không hay, nhất định ta sẽ không bị hình thức che mắt.”

“Tai nạn của những người khác, cũng mong đại nhân có thể nghĩ như vậy.”

Diêu Côn gật đầu: “Đúng là ta nghĩ như thế. Cũng như thế, nếu ta gặp phải bất trắc gì, cũng chắc chắn không phải là ngoài ý muốn, bất kể người ngoài nói gì, mong cô nương kiên trì truy xét.”

An Nhược Thần sững người, định xài chiêu kia ư?

Diêu Côn bình thản như không có gì xảy ra, tựa như chẳng nói lời kỳ quái nào cả, chỉ bảo: “Nếu ta lại thăm vấn vụ án của tứ di nương người, cô nương có muốn cùng giải quyết không? Tuy cái chết của Đường Hiên có chút tiếc nuối, nhưng nếu có chuyện xảy ra thì ấy chính là manh mối. Bất kể thế nào, cũng phải điều tra cho rõ.”

An Nhược Thần cau mày. Nếu là diễn kịch thì diễn cũng quá đạt rồi.

Cạnh căn phòng nhỏ trên núi Giang Định, An Nhược Phương rướn cổ lên chờ, thấy Tịnh Duyên sư thái quay về thì vui vẻ ra đón: “Trong thành thế nào rồi sư thái? Con có thể về được chưa?”

Tịnh Duyên lắc đầu.

Khuôn mặt vui tươi của An Nhược Phương dần tắt, cẩn thận hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế ạ?”

“Mẹ người muốn giết đại tỷ người, âm ỹ kéo đến quan phủ rồi.”

An Nhược Phương giật mình mở to mắt.

“Đợi tiếp thôi.” Tịnh Duyên khá phiền lòng, vừa đi vào phòng vừa lầm bầm: “Có sức làm càn xằng bậy như thế thì nên ném vào chỗ chiến trường mới phải, đợi khi thấy chém giết rồi mới biết điều.”

An Nhược Phương đứng bất động tại chỗ, trong bụng rất sốt ruột, nhưng không biết nói thế nào cho phải.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Đúng là Diêu Côn rất cẩn thận thẩm tra vụ án Đoàn Thị chặn xe giữa đường. Ông ta phái bộ khoái nha sai đến An phủ bắt An Chi Phủ, lại bao vây quanh An phủ, không cho phép ra vào. Cả phòng bốn và quản sự trong phủ lẫn các di nương ở các phòng đều bị hỏi kỹ từng câu một. Nhất thời An phủ bùng nổ rùm beng lên, lúc này mới biết Đoàn Thị đã làm gì.

An Nhược Hi lại như nghe tin sấm sét giữa trời quang. Từ khi gặp Tiết Tự Nhiên, lòng nàng ngập tràn lo lắng. Nếu có thể gả đến Tiết gia thì hay biết bao. Mỗi lần nghe cha mẹ nhắc đến ba chữ “Tiền lão gia” là lòng nàng lại run rẩy, hai ngày trước Tiền lão gia còn ở lại An gia bọn họ một đêm, nụ cười trên mặt lão làm An Nhược Hi nhớ đến thanh chủy thủ lão cầm gần bên tai nàng.

Nàng muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi căn nhà này. Nếu có thể gả cho Tiết công tử thì hay quá. Càng nghĩ như thế, nàng lại cảm thấy Tiết công tử tốt.

Đại tỷ nói cứ giao chuyện này cho tỷ ấy, nhưng đã qua mấy ngày vẫn chưa thấy động tĩnh gì, ngay cả Tiết gia cũng không đến lại nữa. Hôm đó nàng mặt dày lại chạy đến Hi Tú đường giả vờ mua trang sức, muốn xem có cơ hội gặp lại Tiết phu nhân hay Tiết công tử không, đáng tiếc là chẳng thấy đâu.

Ngày ngày An Nhược Hi lại nôn nóng, vất vả lắm mới có tin của đại tỷ, nhưng lại là tứ di nương tính bắt cóc tỷ ấy nửa đường?

An Nhược Hi nhớ đến gói thuốc độc kia mà rùng mình. Nhưng lại cảm thấy chuyện này khá lạ, nếu Tứ di nương dám nửa đường cản người khóc lóc om sòm thì đã sớm làm từ lâu rồi, đại tỷ dẫn a hoàn đi khắp đó đây, thậm chí có lúc thường ra ngoài một mình, mấy chuyện này ở An phủ đều có người mách tai nhau. Tứ di nương phải biết rõ chứ. Lúc đó không bắt đi, vì sao lại chờ đến lúc có vệ binh hộ vệ mới chặn xe ngựa chứ. Bà ấy điên rồi ư?

Biểu hiện của Đoàn Thị đúng là điên thật. Diêu Côn tra hỏi vì sao bà ta lại làm như thế, bà ta đáp An Nhược Thần đã bắt con gái mình đi, lại còn giết chết con bé. Hỏi bà ta lấy đâu ra tin này? Bà ta đáp chuyện này còn cần phải hỏi sao, chính An Nhược Thần đã giết con gái bà. Hỏi bà ta đã gặp lại con gái chưa, bà ta nói con gái bị An Nhược Thần giết rồi, gặp ở đâu nữa. Hỏi ai nói với bà ta là con gái bị An Nhược Thần giết, bà ta trả lời là do An Nhược Thần nói.

An Nhược Thần ngồi trên công đường, không nhìn ra sơ hở nào của Đoàn Thị cả, trò điên của bà ta trông rất thật, cứ như chắc chắn chính là như thế, chân tướng sự thật chính là như vậy. Nhưng dĩ nhiên An Nhược Thần không tin.

Diêu Côn cũng không tin, ông ta hỏi Đoàn Thị là ai xúi giục bà ta làm vậy, là ai đã viết vãi cho bà ta, ai đã đưa bà ta đến chỗ đó, đồng bọn có những ai. Đoàn Thị mù mờ, chỉ nói là An Nhược Thần.

An Chi Phủ quỳ một bên nghe thẩm mà giận đến run người, vội nói chen vào: “Đại nhân, cầu xin đại nhân điều tra rõ. Tiểu nhân không hề biết con phụ nhân ngu dại này làm gì cả, không phải do tiểu nhân sai khiến. Tiểu nhân có mười lá gan cũng không dám xúi bẩy gia nhân chặn xe ngựa của phủ tướng quân giữa đường. Những mật thám kia, tiểu nhân cũng không biết. Bây giờ tiểu nhân mới biết có chuyện này.”

Diêu Côn đang rầu vì không tìm được người để khai đao, thế là gầm lên: “An Đoàn Thị chính là thiếp thất của người, phụ nhân nơi nội trạch thì có kiến thức gì hả, nếu không có người xúi giục dận dò thì sao nàng ta có thể làm chuyện ấy được. Nàng ta không biết chữ, tấm vải này viết thế nào? Làm sao biết được hành tung của An đại cô nương hả? Người không biết thì ai biết đây hả?!”

An Chi Phủ sợ hãi ngó ra, nét mặt còn mù mờ hơn cả Đoàn Thị. Làm sao ông ta biết mấy chuyện này chứ, ông ta thật sự không biết mà.

An Chi Phủ không trả lời được, ngay cả muốn bịa ra đầu mối để báo với thái thú đại nhân cũng không có biện pháp.

Không nói ra được thì dĩ nhiên phải phạt. Diêu Côn rút lệnh thiêm trong ống thề ở trên bàn ra ném xuống đất, quát: “Mỗi người đánh mười đại bản, đánh xong rồi nói tiếp.”

Đoàn Thị sợ hãi gào khóc lớn, An Chi Phủ cũng hô to oan uổng. Nhưng nha sai chẳng màng để ý, nghe theo lệnh của đại nhân, kéo hai người xuống hành hình. Rất nhanh đã đánh xong mười bản, Đoàn Thị đã ngất đi, sau khi phát hiện An Chi Phủ cũng muốn giả vờ bất tỉnh, nhưng đã không kịp nữa rồi, lại bị kéo vào công đường.

An Chi Phủ nằm rạp xuống đất, bên cạnh là Đoàn Thị nhắm mắt hôn mê, An Chi Phủ vừa lén nhìn trộm tình trạng bi thảm của bà ta, vừa kinh hãi run như cây sậy.

Diêu Côn lại hỏi những câu trên một lần nữa, An Chi Phủ nước mắt nước mũi giàn giụa, thật sự không biết mà thêu dệt cũng không được gì, khóc lóc thề độc cầu xin tha thứ. Diêu Côn thấy thì giờ đã đủ, bèn sai người giam bọn họ vào ngục, đợi ngày sau thẩm vấn lại.

An Nhược Thần im lặng nhìn Diêu Côn thẩm án, không nói xen vào cũng không có hành động gì, chỉ kiên nhẫn nhìn. Lúc Đoàn Thị bị nha sai

kéo xuống thì mở mắt ra. Vừa mở mắt đã nhìn thẳng An Nhược Thần. An Nhược Thần bình tĩnh nhìn bà ta, rồi bất chợt Đoàn Thị cười lạnh với nàng. Nụ cười kia hết như ác quỷ lấy mạng, phỏng như trong lòng có dự tính với việc đòi mạng An Nhược Thần vậy.

Mà cảnh này Diêu Côn cũng để ý tới. Đợi trên công đường yên tĩnh, ông ta mới hỏi An Nhược Thần: “Cô nương thấy thế nào?”

“Nơi đó, cách cổng thành không xa.” An Nhược Thần nói.

“Ừ.” Diêu Côn gật đầu.

“Ở cổng thành có binh lính canh phòng số lượng lớn, nếu xảy ra chuyện, bọn họ sẽ nhanh chóng chạy đến. Mà thực tế lúc ta hét bắt mật thám, không lâu sau đúng là có binh sĩ cổng thành chạy đến kiểm tra.” An Nhược Thần nghĩ lại tình hình lúc ấy, “Xe ngựa của ta có đội vệ binh hộ tống. Tuy người không nhiều nhận gì, nhưng chí ít là có thể nhiều hơn bốn kẻ kia, bất kể bọn chúng lẫn trong đám đông xúi giục giở trò hay thế nào, thì về số người đúng là hộ vệ của ta chiếm ưu thế hơn. Suy nghĩ một chút, tuy ta gặp nguy hiểm, nhưng kế hoạch bắt người của đối phương không hề vẹn toàn. Lựa chọn địa điểm cũng không thích hợp.”

Trên thực tế, lúc này khi An Nhược Thần lấy lại tinh thần thì rất hối hận. Nàng không nên ồn ào tìm mật thám, không nên xúi giục bách tính cho rằng đây là mật thám bắt người. Mọi người vây xem lúc đó nếu trở về nói chuyện với nhau, chỉ sợ cũng ý thức được điểm này. Điều này không hợp lý. Mật thám ngu rồi nên mới chọn địa điểm thời gian này để bắt người ư? Nếu lại có người rắp tâm ý kiến, chỉ vợ sau này nếu nàng tố cáo mật thám lần nữa, mức độ đáng tin sẽ giảm đi khá khá. Một chiêu này, nàng đã dùng với An Chi Phủ rồi.

Diêu Côn không lên tiếng, ông ta cũng cảm thấy thủ đoạn trong chuyện này quá non nớt. Không giống tác phong của bọn Giải tiên sinh, Mẫn công

tử hay Lưu Tắc từ trước đến nay. Cho nên, có người cố ý lợi dụng Đoàn Thị làm ra loại chuyện ngu xuẩn này, nhưng mà vì sao chứ?

Diêu Côn nói ra nghi ngờ của mình, An Nhược Thần không lên tiếng. Nàng không biết Diêu Côn có để ý đến việc nàng vừa tự trách hối hận hay không, bây giờ nàng đang lo những thứ ấy chính là mục đích của mật thám. Vì vụ án lúc trước không có đầy đủ chứng cứ, nên những lời tố cáo Đường Hiên chỉ đều là suy đoán. Nếu có người có thể chứng minh được An Nhược Thần nàng vu hãm người khác là mật thám, hễ chuyện gì cũng bảo là mật thám làm việc, như vậy kết quả cố gắng điều tra từ trước đến nay có thể bị hủy bỏ hoàn toàn. Một khi như thế, sự trọng dụng và tình cảm của tướng quân đối với nàng cũng sẽ trở thành tội chứng chèn ép dân nữ, không làm tròn trách nhiệm bắt nạt dân chúng.

Mà người có thể thuyết phục Đoàn Thị đi đối phó với nàng, nàng chỉ có thể nghĩ đến Tiền Bù. Nếu Tiền Bù thật sự có mục đích này, như vậy lão có thể giúp mật thám, cũng có thể tạo ra cơ hội trả thù tướng quân.

An Nhược Thần cũng không yên tâm mấy về Diêu Côn, dĩ nhiên sẽ không nhắc nhở Diêu Côn điều này. Hai người ngồi yên, Diêu Côn nhiệt tình nhưng chỉ đổi lại được vẻ hờ hững của nàng, cũng cảm thấy lúng túng. Thế là nói: “Vậy hôm nay cứ thế đi đã, cô nương về trước đi. Nếu ta điều tra được manh mối gì thì sẽ thông báo tiếp với cô nương.”

An Nhược Thần khách khí đáp, rồi rời đi đầy kiên quyết.

Đến lúc trời tối, đúng là Diêu Côn đã lấy được manh mối. Quận thừa và bổ đầu từ An gia về, nói tất cả đều đã thẩm tra một lượt, vốn không có kết quả gì. Sau lại thấy một a hoàn trong phòng nhị tiểu thư có vẻ mặt khác lạ, dọa một hồi liền nói ra ngay. Nói là hôm nay nghe người canh cổng nói có cỗ kiệu đến đón Đoàn Thị, một kiệu phu trong đó hình như là người ở nhà Tiền lão gia huyện Phúc An. Thế là bọn họ thẩm vấn người gác cổng lần

nữa, lập tức xác nhận được. Đúng là người gác cổng thoáng nhận ra một kiểu phu trong đó, lúc trước Tiền lão gia từng đưa đến.

Diêu Côn im lặng không nói gì. Mọi người đều biết quan hệ giữa đại nhân và Tiền lão gia, đang nghĩ nên hạ bậc cho đại nhân thế nào thì Diêu Côn đã sai người chuẩn bị xe ngựa, đi suốt đêm đến huyện Phúc An.

Diêu Côn gặp Tiền Thế Tân trước, nói rõ lại vụ án ngày hôm nay với hắn. Tiền Thế Tân nghe xong thì giật mình, sau đó là giận dữ, sai người đi mời phụ thân đến. Lúc Tiền Bùi chưa tới, Diêu Côn hỏi Tiền Thế Tân gần đây có để ý Tiền Bùi có động tĩnh gì không. Tiền Thế Tân cau mày, nói tiền tuyến khai chiến, mình bận rộn công vụ, không để ý đến chuyện của phụ thân lắm. Hắn đã thông báo với quân sự rồi, nếu phụ thân lại gây chuyện phiền phức thì nhất định phải nói cho hắn biết, nhưng không thấy có người báo lại. Hắn chỉ biết hai hôm trước phụ thân ở lại thành Trung Lan, hôm nay mới về.

Diêu Côn nghe xong thì gật đầu, song cũng chẳng nói gì. Tiền Thế Tân thở dài nói: “Không thể để ông ấy tùy ý làm xằng được, ông ấy cứ tiếp tục như thế, sẽ rước phiền phức lớn đến cho hai chúng ta. Nay khai chiến rồi, tuần tra sứ cũng sắp đến, nhất định ta phải quản ông ấy tốt mới phải.” Làm con trai mà lại nói quản phụ thân, hắn nhắc thấy không ổn, đau khổ nhìn Diêu Côn.

Diêu Côn nói: “Nếu người đã nghĩ vậy thì có một số việc, ta tin là ông ta làm thật. Người nói đúng, ít nhất đừng để hắn gây phiền toái cho chúng ta.”

Tiền Thế Tân vội gật đầu nói phải.

Chỉ chốc lát sau Tiền Bùi liền đến. Tiền Thế Tân nghiêm nghị mắng, Tiền Bùi giả vờ nghe xong, mặt mày kinh ngạc, “Lại có chuyện như thế ư? Nhưng ta đã đổi kiểu phu hết rồi. Người gác cổng kia nói đến ai thế?” Tiền Bùi tìm quân sự tới, nói mình không nhớ rõ, để quân sự trả lời.

Diêu Côn dẫn cơn giận nói kiệu phu họ Phùng. Người gác cổng chỉ nhớ được họ Phùng.

Quản sự đáp vì kiệu phu họ Phùng tay chân không sạch sẽ nên đã sớm bị đuổi đi rồi, từ lâu đã không còn làm việc ở trong phủ. Còn về việc đi đâu, bọn họ chỉ để ý đuổi người nên cũng không hỏi thăm. Hắn ta bán mình vào phủ, chưa từng đến thành Trung Lan, nghe bảo quê quán là ở ngoài quận. Quản sự đối đáp đầu ra đấy: “Nếu đại nhân cần, tiểu nhân có thể tìm người môi giới trước kia đến hỏi xem sao.”

Diêu Côn không nói gì. Tiền Thế Tân trợn mắt nhìn quản sự. Tiền Bùi lại dạn dò quản sự: “Không bằng lấy danh sách người trong phủ đến cho đại nhân xem, hạ nhân ra vào phủ đều được ghi chép lại, để đại nhân xem mà yên tâm. Cũng chớ trách tội phụ thân mình mới phải.” Nói rồi lão bổ sung một câu: “Ta ở đây nói chuyện với thái thú đại nhân một lát.”

Tiền Thế Tân cau mày, ý là đuổi hắn đi sao? Hắn nhìn Diêu Côn, Diêu Côn gật đầu với hắn nói: “Làm phiền Tiền đại nhân.”

Tiền Thế Tân vừa rời đi, Tiền Bùi đã mỉm cười với Diêu Côn: “Không ngờ lại xảy ra tai vạ nhỏ này. Hại thái thú đại nhân chạy không một chuyển, đúng là ngại quá.”

Diêu Côn nói: “Người không hại ta, dĩ nhiên ta sẽ che chở người.”

Tiền Bùi cười đáp: “Lời này ấy, đại nhân là học sinh có tiền đồ nhất của ta, ta kiêu ngạo còn không kịp nữa là, sao lại hại đại nhân chứ. Còn nữa, đại nhân đừng quên, nếu không phải ta thì đại nhân lên làm thái thú thế nào? Nhắc đến cũng khiến người ta đau lòng, ta một lòng giúp đỡ đại nhân, nhưng chỉ đổi lại được mưu hại của đại nhân. May mà số ta không tệ, người muốn hại ta ấy, áy náy khổ sở, lại tự vẫn rồi.”

Diêu Côn nói: “Người tưởng ta không biết sao, người có thể ra mặt vì Đường Hiên như thế, sao hắn lại giết người chứ. Hắn là tình nghi mật thám,

người không để ta điều tra hẳn, ta có thể không tra, nhưng vì an nguy của Bình Nam, đương nhiên phải giữ hẳn lại rồi. Bây giờ chúng ta đã thanh toán xong, sao nào?”

“Không sao cả, người mượn đao giết người, tính thế nào cũng là ta thua thiệt. Thua thiệt cũng chẳng sao, nhưng bị thiệt thòi sau lưng như thế, bảo ta thoải mái thế nào đây?”

“Chịu thiệt một chút không phải là chuyện gì xấu.” Diêu Côn nói, “Thử nghĩ đi, sau này người sẽ còn phạm phải án nữa. Người cần ta. Chúng ta thúc ép lẫn nhau, sút đầu mẻ trán, suy cho cùng chẳng hay ho gì. Không bằng cùng hợp tác, giống mười bảy năm trước, không phải tốt sao.”

Tiền Bùi không nói gì.

Diêu Côn kiên trì thêm, hỏi lão: “Người muốn điều gì?”

Tiền Bùi đáp rất nhanh: “An Nhược Thần và An Nhược Phương.”

“An Nhược Phương đã chết rồi. Nhưng An Nhược Thần thì có thể.”

“An Nhược Phương chưa chết. Trong lòng An Nhược Thần biết điều đó.” Tiền Bùi nhìn Diêu Côn, chợt cười bảo: “Thế này đi, nếu người có thể giúp ta tóm được An Nhược Phương, lại giúp ta bắt An Nhược Thần, ta sẽ coi như quên hết chuyện đã xảy ra vào mười bảy năm trước. Sao nào?”

Diêu Côn cau mày: “Ta hoàn toàn không biết gì về chuyện của An Nhược Phương cả, không giúp được người. Không thể động đến An Nhược Thần, nếu An Nhược Thần xảy ra điều gì bất trắc, làm sao Long tướng quân có thể yên tâm đánh giặc chứ. Người cứ đợi đánh giặc xong đi đã, đến lúc đó ta giúp người.”

“Được rồi.” Tiền Bùi nhìn chằm chằm Diêu Côn, cuối cùng cũng gật đầu, “Vậy chúng ta, nể tình nghĩa thầy trò, cứ yên ổn sống với nhau đi.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 110

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Tối ấy Diêu Côn phải ra về trong tay không, không có được bằng chứng nào về việc Tiền Bùi can thiệp vào chuyện bắt người. Trở về nha phủ, gọi chủ bạc đến ghi chép án lục lại. Viết lại tối nay ông ta đã đến Tiền phủ huyện Phúc An, điều tra được kiệu phu kia đã sớm rời khỏi Tiền phủ, không có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy có liên quan đến Tiền Bùi.

Ngày hôm sau, An Nhượng Thần đến phủ thái thú, tìm thái thú phu nhân lấy tro cốt của Hoắc tiên sinh. Nàng nói Tào Nhất Hàm có lòng oán hận, ở ngay quân doanh chửi mắng Long tướng quân, quân uy của Long tướng quân bị đả kích, chỉ đành phải giữ hãn lại. Nàng tính lấy tro cốt của Hoắc tiên sinh đi trước, ngày sau nếu có cơ hội lại đến quân doanh, trả lại tro cốt cho Tào Nhất Hàm.

Mông Giai Nguyệt hỏi kỹ chuyện tiền tuyến quân doanh, lại lo lắng cho an nguy của Tào Nhất Hàm, sau một hồi ân cần thì đưa tro cốt cho An Nhượng Thần.

Thái thú nghe bảo An Nhượng Thần đến thì cho gọi nàng vào, chủ động nói chuyện vụ án cùng nàng.

An Nhượng Thần nghe thấy điều tra kiệu phu, sau đó kiệu phu lại không có quan hệ gì với Tiền Bùi thì hỏa khí bốc lên. Ông ta muốn che giấu chân tướng đến cùng chứ gì. An Nhượng Thần kiềm chế lửa giận, phiền não oán hận như thế không tốt, nàng cảnh cáo mình, phải kiên nhẫn.

“Phải kiên nhẫn.”

An Nhược Thần nghe thấy tiếng nói thì giật nảy mình, còn tưởng mình lơ lời bật thốt.

Diêu Côn thấy An Nhược Thần nhìn sang, lại nói tiếp: “Ta biết cô nương bất mãn với Đường Hiên, đúng là ta có sơ sót, nhưng cô nương chớ nên chán nản.”

“Vậy đại nhân định truy nã kiêu phu ư?” Giờ đây An Nhược Thần đã khá quen thuộc với các bước quan phủ tiến hành tra án.

“Không.” Diêu Côn đáp.

Phải kiên nhẫn, An Nhược Thần lặp lại với mình một lần nữa. Sau đó lại hỏi: “Thế đại nhân định tra cứu ra sao?”

“Hôm qua ta có hỏi Tiền Bùi, ông ta có nói một vài chuyện, ta cảm thấy rất có ý tứ, nên đã đồng ý không truy vấn ông ta trong chuyện này nữa, ổn định ông ta đã, rồi mới tiếp tục điều tra.”

An Nhược Thần không nhịn được hỏi: “Chuyện này ta cũng đã làm rồi, kết quả nhân chứng chết, bằng chứng mất.” Mượn cớ, tất cả đều là mượn cớ. Thái thú đang kéo dài thời gian của mọi người, xao nhãng trọng điểm câu chuyện.

“Tiền Bùi nói ông ta biết tứ muội của cô nương còn sống.”

An Nhược Thần sững sờ, lần này tương đối có kiên nhẫn, “Sao lão ta biết được?”

“Ông ta không nói. Ông ta muốn tìm tứ muội của cô nương.”

“Lão ta nói chuyện này với đại nhân đúng là kỳ quái.”

Diêu Côn cứng người, An Nhược Thần này cũng quá nhạy cảm rồi. Ông ta nói: “Ta mắng ông ta chuyện ép cười, ông ta liền nhắc đến. Ta nghĩ, nếu

ông ta biết được tin của tứ muội cô nương, có lẽ sẽ điều tra tiếp, như thế có thể biết được nguồn tin của ông ta. Nếu chuyện này có liên quan với mật thám, Đường Hiên cũng có liên quan với mật thám, mà Đường Hiên lại ở ngay huyện Phúc An, chết ở huyện Phúc An, mà Tiền Bùi cũng ở huyện Phúc An, như vậy chuyện của Đường Hiên, liệu Tiền Bùi có biết không?”

An Nhược Thần ngồi thẳng, làm thế nào mà nàng lại cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra với thái thú.

“Tiền Bùi luôn đề phòng với cô nương, với ta, hay thậm chí là với con trai mình, nhưng ông ấy lại không đề phòng với phụ thân của cô nương.”

Đúng thế. An Nhược Thần đồng ý điểm này, phụ thân nàng vừa xấu xa lại ngu dốt, Tiền Bùi vốn chẳng coi ông ta vào đâu. Tối qua nàng đã nghĩ rồi, phải lợi dụng vụ án lần này giải quyết chuyện nàng muốn làm. Đoàn Thị bị ai lợi dụng đã quá rõ rồi, mà An Chi Phủ ở trong ngục cũng cho nàng cơ hội tiếp xúc. Nhưng chẳng lẽ thái thú đại nhân cũng có ý này, muốn ra tay từ chỗ An gia?

“Tiền Bùi lợi dụng Đoàn Thị bị điên gây bất lợi cho cô nương, ắt sẽ có ý định lợi dụng An gia tiếp. Hành động càng nhiều càng có cơ hội tìm được sơ hở, cô nương thấy sao?”

An Nhược Thần cảm thấy rất tốt. Thái thú đại nhân ngài hành động càng nhiều thì càng dễ khiến người ta nhận ra sơ hở. Có quan hệ chặt chẽ với Tiền Bùi lại khiến Tiền Bùi xem thường đâu chỉ có mỗi An gia, chính thái thú đại nhân ngài cũng thế, ngài không cảm thấy sao?

“Đại nhân muốn ta làm thế nào thì cứ sai thẳng là được.” An Nhược Thần nói.

An Nhược Thần đến ngục nữ tù, gặp Đoàn Thị.

Đoàn Thị mặt mũi tiều tụy, nhưng đã được thay xiêm y sửa sang lại tóc váy. An Nhược Thần biết Diêu Côn đã phái đại phu xem bệnh cho bà ta. Đại phu chẩn đoán nói Đoàn Thị bị tâm thần.

An Nhược Thần không chắc rốt cuộc Đoàn Thị có bệnh hay không, nàng vẫn nghi ngờ bà ta giả bộ. Ánh mắt Đoàn Thị nhìn nàng vào lúc này, đầy sắc bén và hận thù, sau đó lại như có chút đặc ý. Đúng là giống điên thật, nhưng An Nhược Thần cảm thấy bình thường Đoàn Thị nhìn nàng cũng đã vậy rồi.

“Tứ di nương, tứ muội còn sống.” Câu đầu tiên An Nhược Thần mở miệng là câu này.

Nhất thời hai mắt Đoàn Thị sáng lên: “Ta cũng biết là người sẽ nói như vậy.”

“Vì sao bà biết?”

Đoàn Thị không đáp, trong mắt lóe lên tia cảnh giác.

“Có phải có người nói với bà còn dặn bà là, không thể nói với người ngoài?”

Đoàn Thị vẫn một mực im lặng.

An Nhược Thần hỏi: “Nếu nói ra thì sao? Sẽ giết bà ư?”

Đoàn Thị không cảm xúc.

An Nhược Thần nhìn bà ta rồi lại nói: “Ta đoán tứ di nương không sợ chết. Nghe nói tứ di nương đã từng âm ỉ đòi tự tử, sau đó bị cha ta quất cho mấy roi, không dám chết.”

“Nếu chết đã không sợ thì sao lại còn sợ roi?”

Đoàn Thị mím chặt môi.

“Ta cũng sợ roi.” An Nhược Thần nói, “Chịu khổ lúc sống còn khổ sở hơn là chết. Nên ta luôn tự nhủ rằng, vì không để ăn roi hay bị hành hạ, nhất định phải chạy thoát.”

Hai chữ “chạy thoát” đã kích thích đến Đoàn Thị, bà ta lạnh lùng hô to: “Người là đồ độc ác, người đã hại chết Phương nhi rồi! Rốt cuộc người đã làm gì hả, vì sao lại hại chết Phương Nhi! Tự dưng không thấy con bé đâu, làm sao chạy đi được! Ngay cả lần cuối ta gặp con bé cũng không có!” Nói đến cuối lại bất khóc nước mắt.

An Nhược Thần tỉnh táo đợi, đợi Đoàn Thị bình tĩnh lại mới nói: “Tứ muội cũng sợ roi, cũng sợ bị hành hạ. Tuổi muội ấy còn nhỏ, ở nhà cũng coi như là được cha yêu mến, muội ấy chưa từng bị đánh lần nào. Nhưng muội ấy đã thấy cảnh người khác bị đánh nhiều rồi. Cha mất hứng muốn đánh ai thì đánh, đánh a hoàn, đánh người ở, đánh ta, đánh tứ di nương bà, trong mắt tứ muội mà xem, liệu muội ấy nghĩ như thế nào?”

Đoàn Thị ngừng khóc, bà ta mở to hai mắt đắm lệ nhìn An Nhược Thần.

“Tứ muội vẫn chưa chết.” An Nhược Thần nói, “Ta nhận được tin báo muội ấy chưa chết, nhưng ta vẫn chưa tìm được muội ấy. Tiền Bù cũng nhận được tin đó, Tiền Bù cũng muốn tìm muội ấy.”

Nét mặt Đoàn Thị khẽ động.

“Tiền Bù nói với bà tứ muội đã chết, đó là lão ta nói dối.”

Đoàn Thị không từ chối. Trong lòng An Nhược Thần đã có xác định, chính là Tiền Bù. Thế là nói tiếp: “Tứ di nương, bà không nên làm chuyện như thế.”

Đoàn Thị sức tỉnh, lạnh lùng nói: “Vì sao không nên làm hủ, các người khoác loác nói gì mà chẳng được, Phương Nhi chưa chết thì ở đâu hủ? Cứ coi như con bé còn sống thì cũng đang chịu khổ. Còn tiện nhân người thì sao? Chính người hưởng vinh hoa phú quý, tội nghiệp con gái của ta. Người không nên sống tốt, An Nhược Thần à, người không đáng được sống tốt. Người nên bị Tiền lão gia bắt đi, ngày ngày bị ông ta hà hiếp, người phải chịu hết mọi hành hạ, như thế ta mới vui vẻ nổi.”

An Nhược Thần bình thản đáp: “Vậy bà có từng nghĩ đến, nếu tứ muội không trốn đi, vậy nay mỗi ngày ở Tiền phủ bị hành hạ, chịu hết mọi hành hạ sẽ là ai?”

Đoàn Thị sững sờ, trợn to hai mắt.

“Bà sợ roi, chẳng nhẽ tứ muội thì không? Mà trên đời này còn có thứ đáng sợ hơn roi nữa, tứ di nương không biết ư?” An Nhược Thần nhìn thẳng vào hai mắt bà ta, “Tứ muội sợ đến mức mới bị Tiền Búi sờ thôi đã nôn mửa rồi, muội ấy trốn đi, chính là vì sợ bị tìm thấy. Ta tìm được muội ấy, muội ấy ôm ta khóc, muội ấy cầu xin ta đưa mình rời đi, cầu xin ta đừng để lão đầu tàn bạo đáng ghét kia làm nhục mình, tứ di nương có biết không?”

Đoàn Thị thở hốt hển, lệ nóng ướt hốc mắt: “Người nói láo, là người giật dây xúi Phương Nhi trốn, Phương Nhi còn nhỏ như thế, làm sao dám trốn được? Lúc ấy chính người nói rõ, là người giật dây Phương Nhi trốn!”

“Nếu ta không nói thế thì người bị đánh sẽ là ai, người bị khóa sẽ là ai?” An Nhược Thần nói, “Tứ di nương, bà là mẹ ruột của tứ muội, ta không tin tứ muội chưa từng kể về nỗi sợ của mình với bà. Bà xem, bà nhớ rõ những chuyện lúc trước như thế, vậy bà có nhớ những lời tứ muội từng nói với bà không?”

Nước mắt Đoàn Thị lại dâng lên lần nữa. Bà nhớ chứ, dĩ nhiên bà ta nhớ. Con gái ôm bà khóc lóc đầm đìa, con nó nói con sợ, con không muốn gả cho Tiền lão gia.

“Bà trả lời muội ấy thế nào ta không biết, nhưng ta chỉ biết, vào lúc muội ấy tuyệt vọng, muội ấy đã chọn xin ta giúp đỡ. Nói thật với bà, chuyện tứ muội muốn chạy trốn, là chính tứ muội tự chủ trương. Lúc ấy ta cũng ngạc nhiên như bà.”

“Không thể nào, không thể nào!” Đoàn Thị thét lên trong nước mắt.

“Lúc đó ta bị cha nhốt trong phòng, không có cách nào đưa tứ muội chạy thoát được. Tứ di nương, bà thử nghĩ xem, lúc đó tứ muội sợ hãi đến mức nào mới dám một mình bỏ nhà ra đi. Bà sợ roi, sợ tới nỗi còn không dám chết, vậy còn tứ muội?”

Đoàn Thị khóc không thở nổi.

“Ta vẫn luôn tìm tứ muội, chưa bao giờ từ bỏ. Ta nhận được tin nói tứ muội còn sống. Tứ di nương, bà đừng làm chuyện xuẩn ngốc nữa, nếu bà có chuyện gì không may thì làm sao tứ muội về nhà, làm sao hai người đoàn tụ được?”

Đoàn Thị khóc mất sức, ngồi phịch xuống đất khóc tiếp.

An Nhược Thần ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt bà, “Tứ di nương, liệu bà có từng nghĩ, ta có vệ binh hộ vệ, ngay trên phố lớn kẻ đến người đi, lại gần cổng thành, quân lính đứng thẳng, xung quanh có nhiều người nhìn như thế, mọi đều có thể làm nhân chứng, bà gây âm ỉ như thế thì có thể đưa ta đi được sao? Nhưng nếu bà vào ngục rồi, hoặc xảy ra chuyện gì dưới trăm con mắt, nhất định những tin tức này sẽ truyền khắp phố lớn hẻm nhỏ, có lẽ tứ muội sẽ nghe được, muội ấy sẽ sốt ruột, sẽ lo lắng, sẽ nghĩ ra mọi cách đến thăm bà. Một khi muội ấy xuất hiện, thì sẽ rơi vào tay ai đây?”

Đoàn Thị trợn mắt nhìn nàng như sức tỉnh.

“Bà làm chuyện này thì có được gì không?” An Nhược Thần hỏi bà ta.

“Có người sẽ nhân lúc rối loạn bắt người đi, để người không được chết dễ dàng.”

“Bà cảm thấy có thể thành công ư?”

Đoàn Thị không nói câu gì. An Nhược Thần kiên nhẫn chờ. Trong An phủ, lục đục với nhau người người mưu hại, tứ di nương có thể tranh sủng được thì cũng coi như không tệ, dĩ nhiên không phải là đồ ngốc, cho dù nóng lòng báo thù, An Nhược Thần tin không phải bà ta không có suy nghĩ.

Rốt cuộc Đoàn Thị cũng mở miệng: “Cho dù lần này không thành thì người cũng đã có tiếng xấu rồi, Long tướng quân sẽ không cần người nữa, người người trong thành Trung Lan ghét người, người có nhiều hộ vệ thì sao chứ?”

An Nhược Thần khẽ mỉm cười: “Tứ di nương dùng một nửa tâm tư đối phó với ta để bảo vệ tứ muội thì tốt biết bao.”

Đoàn Thị cắn răng, trợn mắt nhìn nàng hoài.

Lúc An Nhược Thần đi ra khỏi phòng giam, đúng lúc gặp Đàm Thị và An Nhược Hi, hai người đang đi đến cửa lao ngục nam, chắc là đến thăm An Chi Phủ.

An Nhược Hi trông thấy tỷ tỷ thì lòng cuống cuống, đang tính đi đến hỏi xem hôn sự Tiết gia thế nào rồi, còn có hy vọng không? Đáng tiếc nàng không thể làm như vậy được. Mà An Nhược Thần chỉ cười lạnh với nàng rồi quay đầu rời đi.

An Nhược Hi bị điệu cười nhạt này khiến lòng khó chịu, chợt lúc này nghe mẫu thân mắng: “Tiện nhân kia cười là có ý gì thế hả? Nhìn chúng ta cười nhạo sao?”

An Nhược Hi vội kéo mẫu thân lại trấn an, đồng thời cũng an ủi mình, là vì mẫu thân ở đây nên tỷ tỷ mới cố ý trưng ra nét mặt đó, đã nói rõ rồi mà, tỷ ấy sẽ không bỏ lại mình mặc kệ. Nghĩ như vậy lại càng bi ai, rõ ràng mẫu thân ruột thịt đang ở ngay bên cạnh, mà nàng lại trông cậy vào một “người ngoài” đừng bỏ mặc mình.

An Nhược Hi và mẫu thân cùng vào ngục giam. Tình hình của An Chi Phủ không tốt lắm, vết thương bị đánh chỉ được xử lý qua loa, xiêm áo tóc tai rối bù, cùng phòng là hai tên tiểu tặc trộm cắp, thấy An Nhược Hi xinh đẹp đi vào, nhất thời để lộ vẻ mặt bỉ ổi.

An Nhược Hi quay đầu đi chỗ khác coi như không thấy, nghe mẫu thân và phụ thân trò chuyện. Đàm Thị trấn an An Chi Phủ, nói hôm qua thái thú đại nhân đã đến huyện Phúc An, tra xét kiệu phu kia rồi. Tiền lão gia không liên quan gì đến chuyện này cả, dĩ nhiên càng không có bằng chứng cho thấy An Chi Phủ có liên quan, mà đại phu cũng làm chứng nói Đoàn Thị bị điên, nên nhất định sẽ không sao. Chỉ cần nhẫn nại chút nữa, rất nhanh sẽ có thể ra ngoài.

An Chi Phủ vừa tức vừa lo, là kiệu phu của Tiền Bội, không liên quan đến Tiền Bội thì liên quan đến ai đây? Ông ta nói: “Nếu Tiền lão gia có thể giải quyết chuyện này thì các người mau đi tìm ông ấy giúp đi. Ta ở nơi này, đúng là một ngày dài bằng một năm.”

“Đã đi rồi đã đi rồi.” Đàm Thị vội nói: “Sáng sớm nay đã đi hỏi rõ tin tức, Vinh Quý đã đến huyện Phúc An rồi. Lão gia yên tâm, sẽ ra ngoài nhanh thôi.”

Đúng là An Vinh Quý đã đến huyện Phúc An, nhưng không gặp được Tiền Bù. Canh cổng nói sáng sớm lão gia đã ra ngoài rồi, không có ở nhà.

An Vinh Quý vội hỏi bao giờ về, câu trả lời của canh cổng lại khiến An Vinh Quý trợn mắt há mồm, “Lão gia mang theo hành lý, ngồi xe ngựa, nghe nói muốn ra ngoài du ngoạn mấy hôm, cũng không nói là bao giờ về.”

An Vinh Quý ngây người tại chỗ, kiểu phu của Tiền phủ lão ta đưa tứ di nương đi gây chuyện, liên lụy đến An gia, mà lão ta lại đi du ngoạn ư? Cái này thì thôi, dù có phui sạch quan hệ thì cũng không thể du ngoạn được đâu.

Canh cổng nhìn vẻ mặt hẩn, hỏi hẩn có việc gấp hay không, sau đó gọi quản sự tới. Quản sự bình tĩnh nói: “Ta đã nghe nói chuyện của quý phủ rồi, đúng là hôm qua thái thú đại nhân có tới đây thăm án. Nhưng lão gia không ở đây, có chuyện gì ta cũng không làm chủ được. Ta nghĩ không bằng công tử đi tìm Tiền đại nhân xem sao. Vụ án này ngài ấy cũng biết, hôm qua còn đi theo thái thú đại nhân điều tra.”

An Vinh Quý nghĩ ngợi, nhớ lại lúc trước Tiền Thế Tân hòa nhã thân thiết với cha con bọn họ, cũng đúng là có nói nếu có chuyện gì thì có thể tìm hẩn. An Vinh Quý hạ quyết tâm, rẽ bước chân, đi về phía nha môn huyện tìm Tiền Thế Tân, vào lúc này, chắc hẳn Tiền đại nhân còn đang xử lý công vụ ở nha môn.

An Nhược Thần về lâu tử vân Lục đại nương báo lại chuyện, nhân lúc bốn bề vắng lặng thì nói đến chính sự. Đầu tiên, chuyện tối qua An Nhược Thần giao cho bà đi nói chuyện với Tiết phu nhân, sáng sớm nay bà đã làm xong rồi. Tiết phu nhân nghe nói phía An Nhược Thần có động tĩnh thì rất vui, đồng ý luôn miệng, “Tôi có hỏi ý của Tiết phu nhân, bà ấy nói Tiết công tử chưa đồng ý chứ không phải là không đồng ý, chuyện này bà ấy sẽ khuyên nhủ thật tốt, sẽ không phụ lòng cô nương tốt bụng giúp đỡ.”

An Nhược Thần gật đầu. Lục đại nương lại báo chuyện khác. Bà nói Lý cô nương thấy sáng sớm nay Tiền Búi gói to gói nhỏ cùng rường hành lý lên xe ngựa, lại quát tháo người ở, nghe lời nói thì hình như ra ngoài du ngoạn. Còn về phần đi đâu thì Lý cô nương cũng không biết. Lại nghe được chút tin của Tiền phủ, nói là đêm hôm qua Tiền Búi đánh thương một a hoàn, lại cãi nhau với Tiền đại nhân, nhưng cụ thể thế nào thì cũng không biết nốt.

Lý cô nương là tay săn tin mà Lục đại nương mới chiêu mộ được ở huyện Phúc An, là người bán hàng rong tuổi trung niên, thường hoạt động xung quanh Tiền phủ. Thấy động thái lớn thì nhanh chóng để lại tin ở động cây ngoài huyện. Người chỉ điểm khác thấy trên cây quần khăn vải tín hiệu thì sẽ đưa đến cho Lục đại nương.

An Nhược Thần nghe xong thì đắm chiêu suy nghĩ. Kiểu chuyện thất thường này dường như là tác phong của Tiền Búi. Nhưng thái thú đã nói, không truy vấn lão nữa rồi, ông ta có thể gối đầu vô ưu, không cần lo sợ sẽ bị điều tra. Cha và di nương nàng đang ở trong nhà lao, mà nàng lại mới trải qua một kiếp, đương nhiên sẽ qua lại truy hỏi, mà chuyện này lại dính dáng đến tứ muội. Bất kể là thả dây câu cá hay là xem náo nhiệt, Tiền Búi không để ý tình hình bên này chút nào đã chạy đi mất, như vậy không giống tác phong của lão lắm.

An Nhược Thần định bỏ qua chi tiết đã xảy ra mà nhìn đại cuộc, đây là thói xấu của nàng mà Long Đại đã chỉ ra.

Đường Hiên đã chết, có mấy khả năng sau: Một là Đường Hiên chính là Giải tiên sinh, nên Giải tiên sinh trước đã chết. Hai là Đường Hiên không phải Giải tiên sinh, nên tình hình là Giải tiên sinh đã giết Đường Hiên diệt khẩu. Ba là Đường Hiên không phải Giải tiên sinh, mà Giải tiên sinh cũng không định giết gã, gã bị phe thứ ba giết. Ví dụ như Tiền Búi.

Bất kể là khả năng nào thì vị trí của Tiền Bùi cũng khiến người ta phải nghi ngờ, nếu lão không phải là người quan trọng giúp Giải tiên sinh thì chính là không xem Giải tiên sinh ra gì.

Chuyện xảy ra ngay tại huyện Phúc An. Đường Hiên bỏ thành Trung Lan quay về huyện Phúc An để tránh bị truy xét thì không cần phải nói, nhưng quan trọng hơn là, huyện Phúc An an toàn, có nhân mạch. Mật thám sẽ không chạy đến một nơi tứ cố vô thân như An gia.

Đường Hiên chính là Giải tiên sinh, là người thay thế Mẫn công tử, An Nhược Thần cảm thấy khả năng này rất lớn. Gã là người ngoài thôn.

Mẫn công tử bị truy nã trong thành, không cách nào thì triển quyền cước được, ngay sau đó Đường Hiên liền đến, rồi Đường Hiên lại chết, dù thế nào cũng sẽ có người khác tới nữa. Tiền tuyến vừa khai chiến, tác dụng của mật thám nơi này quan trọng biết bao. Nên Đường Hiên chết thì ắt sẽ có người lại thay. Diêu Côn không tra cứu, nhưng Nam Tần nhất định sẽ hỏi.

Hỏi ai đây?

An Nhược Thần vội lấy bản đồ ra nhìn kỹ. Nghiêm túc nghĩ ngợi một lần, nàng bèn đi tìm Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa nghe An Nhược Thần nói thế thì nhú mày: “Cô muốn để Tề Chinh và Lý Lan Nhi đi ư? Vì sao?”

“Vì Tề Chinh quen thuộc giá cả loại thức ăn ở nhiều nơi, đi ném thử thức ăn vào phòng bếp nói chuyện trông sẽ giống như đang phẩm hàng, làm chuyện đứng đắn. Nhưng tuổi cậu ấy còn nhỏ. Lý Lan Nhi thì đã gặp nhiều phu nhân quan gia, quen xã giao biết nói chuyện lại lời đời, nàng ấy bù trừ với Tề Chinh cùng trò chuyện sẽ tốt hơn.”

Triệu Giai Hoa nhìn An Nhược Thần. An Nhược Thần bình tĩnh, à, thì ra không phải hỏi chuyện này à? Lại giải thích lần nữa, “Vì ta đoán Tiền

Bùi sẽ đến quận Mậu. Quận Mậu vừa xảy ra án tử thần bị giết, lại có Đông Lăng thêm muốn như hổ đói, nhất định ở đó cũng có mật thám. Ta không biết Tiền Bùi sẽ gặp người đó ở Đô thành Thông thành quận Mậu, hay trên đường đến huyện thành, tóm lại ta đã điểm ra mấy chỗ quan trọng rồi. Tề Chinh và Lý Lan Nhi cười khoái mã nhanh chóng lên đường, có thể sẽ bắt kịp. Với tính của Tiền Bùi, nhất định sẽ không bạc đãi mình, dọc đường sẽ ăn ngon uống ngon, nên chỉ cần đến mấy khách điểm hạng sang thì sẽ có cơ hội điều tra được. Cho dù không thấy người, chỉ cần có thể hỏi thăm xem lão tiếp xúc với người nào là tốt rồi.”

Triệu Giai Hoa tiếp tục nhìn: “An đại cô nương à, cô cũng biết tình trạng của chúng ta đây, chịu ân huệ của cô, biết bao lần giúp cô không từ chối. Nhưng bọn tôi đâu có tiền chứ. Đừng nói là đi ném thức ăn hay vào phòng bếp, chỉ cần vào mấy khách điểm đó ngồi uống cốc nước thôi cũng đã tốn bạc rồi. Từ lâu Chiêu Phúc vẫn luôn không kiếm đủ tiền, bọn ta còn thường bù tiền cho cô...”

An Nhược Thần lôi ra mấy tấm ngân phiếu.

Triệu Giai Hoa lập tức im miệng, cầm lấy ngân phiếu nhìn, trên mặt vô cùng kinh ngạc: “Không phải cô còn nghèo hơn ta sao, làm sao có tiền thế?” Rồi vội cất ngân phiếu vào trong ngực, “Yên tâm đi, nhất định sẽ làm xong chuyện này cho cô.”

An Nhược Thần dặn kỹ: “Để ý Tiền Bùi, cũng phải để ý đến người nha môn.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 111

An Nhược Thần rời khỏi tửu lâu Chiêu Phúc chưa được bao lâu, có một vị khách khác cũng rời đi.

Khách nhân kia chạy nhanh gấp gáp, đến một tiệm hương phẩm ngoài phố. Tiết Tự Nhiên đang ngồi trong cửa hàng từ tốn chọn trầm hương, thấy người đến thì hỏi khê: “Có đi theo không?”

Từ khi kết thù với An Nhược Thần, Tiết Tự Nhiên bắt đầu để ý đến nàng. Nghe nói lúc nàng ta vào thành bị chặn cướp, hăn thăm buồn cười, đồng thời tò mò sau khi gặp nạn đó nàng ta sẽ làm những gì. Vụ án Lưu Tắc đó thật sự do nàng ta phá sao? Hay chỉ là do phường thị nói quá lên?

Tiết Tự Nhiên phái người đi tìm hiểu, lại đúng dịp hôm nay mình ít khi ra ngoài thì vô tình trông thấy An Nhược Thần ở đằng xa. Thế là dứt khoát dừng chân ở tiệm hương phẩm, để thủ hạ đi thăm dò. Tiết Tự Nhiên thích xông hương trong phòng, có yêu cầu rất cao về hương phẩm, dù thế nào cũng phải do đích thân mình chọn, mà chủ tiệm cũng chỉ mong hăn ngồi lâu chút, như vậy mới mua được nhiều hơn.

Ngồi một lúc lâu, cuối cùng Tiết Tự Nhiên cũng đợi được tin tức.

“An Nhược Thần đã đến tửu lâu Chiêu Phúc, gọi điểm tâm nước trà, đích thân lão bản nướng tửu lâu Chiêu Phúc đến chào nàng ta. Còn lại không có gì khả nghi.”

Tiết Tự Nhiên có hơi thất vọng, nghĩ một lúc rồi sai người chuẩn bị kiệu, định quay về phủ. An Nhược Thần này vừa gặp chuyện xong sao không có

động tĩnh gì cả vậy, nàng ta không vội làm loạn thì sẽ lại táy máy vào chuyện của hần, đúng là phiền thật. Thế nhưng sáng sớm hôm nay nàng lại cho người tới nói chuyện hôn sự với mẹ, đều do hần quá mềm lòng, không đành lòng để mẹ phải buồn bã. Có lẽ không nên kéo dài nữa, nên cứng rắn với mẹ hơn, cưới ai cũng được, chỉ cần không phải là cô nương An gia.

Tiết Tự Nhiên vừa nghĩ vừa đi ra khỏi tiệm, vừa giương mắt lên thì lại đúng lúc trông thấy cô nương An gia đó – An Nhược Hi. Nàng đang cúi đầu, thần thờ đứng bên ngoài một cửa tiệm, Tiết Tự Nhiên cẩn thận nhìn sang, Đàm Thị đang mua đồ bên trong, chắc hẳn An Nhược Hi đang đứng đợi mẹ mình.

Không phải cố ý đến giả vờ vô tình gặp hần là được rồi. Lúc Tiết Tự Nhiên nghĩ như vậy, An Nhược Hi chợt xoay mặt sang.

Vừa thấy Tiết Tự Nhiên, hai mắt sáng rực lên.

Tia sáng kia làm Tiết Tự Nhiên ghét bỏ, hần bữu môi liếc nàng.

An Nhược Hi ngẩn người ra, không ý thức được tia sáng trong mắt mình nên không biết Tiết Tự Nhiên ghét gì. Nàng không phục, chỉ là vô tình nhìn huynh thôi mà, thì sao chứ?!

Theo bản năng An Nhược Hi cũng liếc lại hần. Cái nhìn ấy vô cùng tự nhiên mà thông thạo. Ở An gia từ nhỏ nàng đã được rèn luyện, nét mặt yêu kiều ngang ngược rất thích hợp.

Tiết Tự Nhiên sững người, rồi sau đó nhú mày.

An Nhược Hi cũng cau mày trong vô thức, đợi đã, vừa nãy nàng vừa làm gì thế?

Tiết Tự Nhiên thấy nàng cau mày thì lại càng mất hứng hơn. Bộ hần làm thế nào là nàng ta lại bắt chước theo thế nãy sao?! Đang châm chọc hần đấy

à? Trả thù hằn vì lần trước đã từ chối hôn sự?

Tiết Tự Nhiên thở hển hển lên kiệu, hỏa tốc rời đi. Không muốn thấy nàng ta, đến một chút cũng không muốn thấy, đúng là cô nương nhỏ mọn, lại còn nhiều biểu cảm nữa chứ.

An Nhược Hi ngăn người nhìn bóng kiệu Tiết Tự Nhiên đi xa, rất muốn vỗ ngực giậm chân, mắt ta ời tại sao mi lại liếc huynh ấy làm gì chứ! Tiết công tử huynh nghe ta giải thích đã, không phải cố ý mà.

Đến tối muộn, Diêu Côn cũng chờ được Tiền Thế Tân.

Trông Tiền Thế Tân có vẻ không tốt lắm, mệt mỏi và bất lực thấy rõ.

“Đêm qua sau khi đại nhân rời đi, phụ thân ta lại hồ đồ nữa rồi, làm bị thương một a hoàn, lại còn đánh chửi hết mấy hạ nhân, ném phá đồ đạc trong phòng. Ta mới nói với ông ấy mấy câu, ông ấy đã không thoải mái rồi. Sáng sớm nay tức giận bỏ đi, nói là đi ra ngoài du ngoạn, không làm vướng mắt ta.” Tiền Thế Tân lắc đầu than thở.

“Vậy chuyện của kiệu phu kia, có manh mối gì không?” Ngoài mặt thì Diêu Côn không truy cứu, nhưng thực tế vẫn nhờ Tiền Thế Tân. Chuyện với người trong Tiền gia, hỏi Tiền Thế Tân là thật nhất.

Tiền Thế Tân lại lắc đầu: “Không có tin gì mới cả, không chỉ trong phủ, hôm nay ta còn thăm vấn mấy người có liên quan ở trong huyện nữa, nhưng không ai có tin tức gì về kiệu phu đó cả, cũng không biết kiệu phu đó cấu kết với ai.”

Diêu Côn cũng thở dài: “Không phải vội, cứ từ từ điều tra thôi. Một người còn đang sống sờ sờ ra đây, cũng không thể biến mất một cách vô lý được. Tìm được bọn họ rồi, chứng minh Tiền lão gia không thật sự liên quan, đến khi ấy mới chu toàn được. Nếu không lời truyền ra ngoài, kiệu phu kia là kiệu phu của Tiền phủ, có thể bách tính sẽ lại lời ong tiếng ve.”

Diêu Côn không nói với Tiền Thế Tân là ông ta đã phái người theo dõi nhất cử nhất động của Tiền Bùi. Chuyện Tiền Bùi gây gổ với Tiền Thế Tân một trận rồi rời nhà du ngoạn, ông ta biết hết. Người của ông ta sẽ bám sát theo dọc đường, nhìn xem rốt cuộc Tiền Bùi muốn đi đâu.

Tiền Thế Tân lại trò chuyện với Diêu Côn, thuận tiện nói chút chuyện liên quan đến công vụ, lại nhắc đến hôm nay công tử An Vinh Quý của An gia tới tìm hãn, cầu xin tha thứ cho phụ thân mình. Bảo đúng là phụ thân An Chi Phủ không biết Đoàn Thị làm ra chuyện như thế, xưa nay cũng không lui tới với kiêu phu kia, càng không biết những hán tử chặn đường bắt người là từ phương nào đến. Ngoài Đoàn Thị điên khùng bị người ta lợi dụng kia thì đúng là An gia đã phải chịu oan rồi. “Có lẽ hãn nghĩ bị kiêu phu của phụ thân ta làm liên lụy nên mới nhờ ta nói giúp mấy câu.”

Diêu Côn nói: “Nghiêm khắc mà nói, An Chi Phủ dạy dỗ không nghiêm, phải chịu trách nhiệm. Vẫn chưa tra ra được kiêu phu kia, không trừng phạt An gia ra thể thống thì sao ăn nói với bách tính được?”

Tiền Thế Tân đáp lời: “Đại nhân nói chí phải. Nhốt thêm mấy ngày nữa, đợi tiếng gió qua đi rồi hẵng thả người.”

Diêu Côn chính là có ý đó, thế là gật đầu.

Tiền Thế Tân nói chuyện với Diêu Côn xong thì cáo từ rời đi. Lúc lại gần cổng nha phủ, trông thấy nha đầu Hầu Vũ.

Tiền Thế Tân bình thản bước đến, Hầu Vũ thi lễ với hãn gọi “Tiền đại nhân”.

Tiền Thế Tân gật đầu rồi nói nhanh: “Không có chuông, người có tin tức gì không?” Đường Hiên chết quá đột ngột, không hề có giao phó gì. Tiền Thế Tân không khỏi nóng lòng.

Hầu Vũ nói: “Không có tin gì cả. Nhưng nếu chưa có chỉ thị mới thì cứ để mọi việc như cũ đã. Không thay đổi kế hoạch, kiên nhẫn chờ đợi.”

Tiền Thế Tân gật đầu, rồi làm như không có chuyện gì mà rời đi.

Tối hôm ấy, An Nhược Thần viết thư cho Long Đại, kể lại chuyện xảy ra sau khi nàng về thành. Lúc ở doanh trại, Long Đại và nàng đã quy định một vài ám ngữ, nên lúc viết thư nàng cũng yên tâm hơn nhiều. Chỉ là chuyện khá lộn xộn, biết mình nghi ngờ quá sâu, nên cũng không rõ phải nói thế nào mới phải. Vậy là viết bức thư này một lúc lâu nhưng vẫn chưa viết xong. Đúng lúc này lại nghe a hoàn báo, nói Phương quân sự Phương Nguyên của phủ thái thú cầu kiến.

An Nhược Thần vội sai người chuẩn bị trà đón khách. Phương Nguyên vẫn là dáng vẻ lễ độ bình tĩnh ấy, y nói: “Phu nhân nhà ta chợt nhớ ra còn có mấy bộ xiêm y và đồ dùng của Tào tiên sinh quên đem, nên dặn ta tới đưa một chuyến.”

An Nhược Thần vội khách khí nói đã làm phiền Phương quân sự rồi. Phương Nguyên đưa đồ sang, An Nhược Thần vừa cầm đã cảm thấy nặng tay.

Phương Nguyên mỉm cười nhẹ nói: “Là hồ sơ ghi chép vụ án của mười bảy năm trước, khó tìm lắm đấy. Phải mất hơn mười ngày mới tìm ra, hy vọng không khiến cô nương chậm trễ làm việc.”

An Nhược Thần vui mừng quá đôi. Tuy không biết những ghi chép này có hữu dụng hay không, nhưng nghiên cứu vụ án biết từ trước vẫn luôn giúp nàng vững vàng hơn. Đương nhiên nàng biết nhất định Phương Nguyên đã mất rất nhiều thời gian mới có thể có được đồ trong tay. Nàng lấy chút bạc muốn cảm ơn Phương Nguyên, nhưng Phương Nguyên lại từ chối.

“Cô nương à, đại nhân phu nhân nhà ta đều là người trung nghĩa, cô nương cũng giống bọn họ, đáng được kính trọng. Chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, cô nương đem bạc ra thế, thật đúng là làm nhục ta mà.”

An Nhược Thần nghe mà xấu hổ, luôn miệng nói xin lỗi.

“Cô nương nghiêm túc điều tra án, cũng coi là phân ưu cùng đại nhân, ta thay mặt đại nhân cảm ơn cô nương.”

An Nhược Thần càng xấu hổ hơn, trong danh sách nghi ngờ của nàng còn có thái thú đấy. Thật sự hy vọng mình đã nghi ngờ sai, nếu không quả thật nàng chẳng có mặt mũi nào mà gặp Phương quản sự luôn nhiệt tình giúp đỡ nàng thế này cả.

Ngay sau đó Phương quản sự nói cho nàng biết một tin, nói là mới cách đây không lâu thái thú nhận được tin báo của dịch binh, đội ngũ của tuần tra sứ đại nhân sẽ đến trong khoảng mười ngày nữa. Đại nhân Lương Đức Hạo sẽ đến thẳng quận Mậu, còn Bạch Anh đại nhân sẽ tới Bình Nam. Nếu cô nương có chuyện gì thì có thể chuẩn bị trước, cả Lương đại nhân lẫn Bạch đại nhân đều là quan tốt ngay thẳng, ghét ác như thù, nhất định có thể giúp được.

An Nhược Thần lần nữa cảm tạ Phương Nguyên. Sau khi tiễn Phương Nguyên đi, An Nhược Thần lại ngẫm nghĩ.

Quan tốt ngay thẳng đến đây, ắt hẳn sẽ là cú đả kích lớn đối với đám mật thám. Nên Đường Hiên phải chết, gã ở trong ngục chính là mầm họa, sẽ sớm bị thẩm tra ra hết. Thái thú đại nhân để gã ra ngoài câu cá lớn là ngẫu nhiên ư? Nếu gã cứ ở trong ngục thì có thể sẽ an toàn hơn ở bên ngoài nhiều. Nếu mật thám muốn hạ thủ ở trong ngục thì quá mạo hiểm rồi. Người ra vào lao ngục đều được ghi chép lại cả.

An Nhược Thần viết thư cho Long Đại xong, nghĩ cách dùng ám hiệu xen lẫn trong báo cáo hằng ngày để nói rõ thể cục, nói rõ Đường Hiên đã bị

diệt khẩu, điểm đáng ngờ trong chuyện rất nhiều, nàng không thể rời đi được.

Trong quân doanh ở sông Tứ Hạ, Tào Nhất Hàm bị nhốt chung với phu binh Nam Tần. Trải qua mấy ngày ở chung, Tào Nhất Hàm và những binh sĩ kia đã dần trở nên thân thuộc, mọi người thấy hắn là người hầu của Hoắc tiên sinh, cộng thêm việc là văn nhân nên cũng coi như khá chiều cố hắn, lúc phát thức ăn nước uống sẽ nhường hắn chút. Trong đêm này, một binh sĩ Đại Tiêu đột nhiên đi tới gõ lên thanh gỗ hô to: “Tối nay sẽ chuyển các người đến dốc Thạch Linh, lát nữa lên xe tù thì nhớ an phận, nếu vọng động sẽ lập tức giết ngay.”

Chúng tù binh Nam Tần đều kinh ngạc, một người dẫn đầu kêu lên: “Sao lại đến dốc Thạch Linh?”

Binh sĩ Đại Tiêu kia cười lạnh: “Không phải Nam Tần các người có thể đánh sao? Để xem nhìn về phía người của mình còn có thể hạ thủ được không.” Binh sĩ kia nói xong liền rời đi, để lại tù binh Nam Tần khiếp sợ ra mặt.

“Thế là có ý gì? Vì tình hình ở dốc Thạch Linh nguy cấp nên mới dùng chúng ta làm lá chắn ư?”

“Con mẹ nhà hắn, ta đã nói người Đại Tiêu lòng dạ ác độc mà.”

“Mẹ nó Long Đăng, uy danh của Long gia quân là thế hả? Hắn định treo thi thể của chúng ta lên dốc Thạch Linh để uy hiếp đại quân Nam Tần chúng ta sao?”

Mọi người bảy mồm tám miệng mắng chửi. Đột nhiên có một binh sĩ nghĩ: “A, chúng ta cưỡi quân bào đi, dù có treo thì không có quân bào làm sao biết được có phải là binh lính Nam Tần không chứ, như thế đại quân Nam Tần thấy thi thể cũng sẽ không động.”

Mọi người rớt rít đáp lời. Có người kêu cời ra sẽ lạnh, có kẻ lại bảo chết cóng còn hơn là chịu nhục. Thế là tất cả bắt đầu cời ra.

Tào Nhất Hàm kín đáo nói một câu: “Nếu người ta thật sự muốn làm như vậy thì chế ít xiêm áo có gì khó. Mặc cho thi thể cái gì, thậm chí là không mặc gì cả, không phải rất đơn giản sao. Treo thi thể chính là uy hiếp, ai quan tâm người chết là ai. Tướng sĩ Nam Tần ta thấy thế thì sao có thể thờ ơ được, chiến tranh tàn khốc, ai lại không biết.”

Nhất thời chúng binh sĩ dừng tay cời y phục. Cũng không thể bị treo lên mà không mặc gì được cả, “Vừa rồi là ai đưa ra chủ ý chết tiệt này thế hả?”

Một binh đội trưởng ngồi xuống cạnh Tào Nhất Hàm, nói với hắn: “Tào tiên sinh, tuy chúng ta là tù nhân nhưng quân hồn còn đó, nghĩa đảm vẫn ở. Hoắc tiên sinh đã hy vinh vì Nam Tần chúng ta, bị Đại Tiêu giết hại, nhất định phải để hoàng thượng biết được chuyện này. Bất kể thế nào, bọn ta sẽ che chở tiên sinh.”

Tào Nhất Hàm thật lòng cảm động, tự thân còn khó bảo toàn nhưng vẫn nghĩ đến việc bảo vệ hắn. Tâm địa của binh sĩ Nam Tần bọn họ tốt biết bao. Hoắc tiên sinh nói chẳng sai, quyền quý giở trò thủ đoạn, khổ nhất chính là những binh tướng chất phác dũng cảm này và bách sinh cần cù mưu sinh. Tào Nhất Hàm ghen ngào gật đầu: “Nhất định ta sẽ nỗ lực, nhất định nỗ lực.” Hắn chợt nghĩ đến Hoắc tiên sinh, người lương thiện như thế, sao có thể ra đi vậy chứ! Rồi hắn lại nghĩ đến mình, thậm chí hắn còn không thể mang theo tro cốt và di vật của ngài ấy. Nếu hắn không hoàn thành ủy thác thì nào còn mặt mũi để gặp tiên sinh nữa. Bỗng Tào Nhất Hàm nổi lòng đau thương, gục đầu xuống đầu gối khóc lớn.

Đêm hôm đó, một trăm lẻ ba tù binh, cộng thêm Tào Nhất Hàm, bị đưa đến dốc Thạch Linh. Trước khi lên đường Tào Nhất Hàm cùng những tù binh khác trông thấy đại tướng quân Long Đằng lên ngựa. Chỉ mới kịp nhìn thoáng qua, xe tù binh bọn họ đã lăn bánh. Nhưng mọi người đều biết, thì

ra đại tướng quân Long Đằng trong truyền thuyết lại đích thân áp giải bọn họ đến dốc Thạch Linh ư? Sau đó hẳn sẽ đốc chiến ở dốc Thạch Linh? Nhất thời mọi người thêm phần căng thẳng.

Phía thành Trung Lan, liên tiếp hai ngày không xảy ra chuyện gì lớn. Chuyện An Nhược Thần suýt bị bắt đã dần hạ nhiệt trong phố phường. Nhưng lại có một chuyện khác đang âm thầm sôi nổi. Chuyện lại còn truyền đến trong tai Đàm Thị, Đàm Thị nghiêm túc nghe ngóng xong thì nhất thời giận đến mức không có chỗ phát tiết. Thì ra đã sớm có chuyện này, nàng lại chẳng hay biết gì.

Lúc Đàm Thị vào ngục thăm An Chi Phủ, không nhịn được nói ra chuyện này.

“Cái gì? Lúc trước Tiết gia đến cầu hôn, tiện nhân An Nhược Thần kia lại dám làm khó từ trong ư?!”

“Đúng thế. Cũng là a hoàn nghe được lời đồn nên nói với thiếp. thiếp mới bảo nàng ta đi hỏi kỹ, đúng là có chuyện này. Nhất định tiện nhân kia thấy Tiết gia không tệ, không chịu nổi chúng ta sống tốt nên mới muốn trả thù đây mà. Chỉ là nàng ta không biết chúng ta đã từ chối Tiết gia, tự ý làm theo ý mình nhưng làm sai rồi.”

An Chi Phủ cắn răng, lại không nghĩ vậy, “Chuyện chúng ta từ chối Tiết gia, nhất định các bà mỗi đều biết, An Nhược Thần cần gì phải phái người đi đe dọa trở hét với bọn họ.”

“Ý của lão gia là, phía Tiết gia còn muốn tiếp tục đến bàn lại sao?”

“Nhất định là thế rồi. Chắc hẳn bà mỗi đã đồng ý với Tiết gia muốn tiếp tục bàn đến chuyện này, tiện nhân kia được tin tức nên mới làm ra loại chuyện bỉ ổi như thế. Chỉ có nhà chúng ta ngu ngốc cứ tưởng từ chối là kết thúc rồi.”

Đàm Thị cả giận: “Đúng là tiện nhân, nói như thế, bấy lâu nay chúng ta không được suôn sẻ có khi đều là do nó giở trò sau lưng.

Chợt một âm thanh truyền đến: “Cha và di nương nói đến tiện nhân nào thế? Là ta hả?”

An Chi Phủ cùng Đàm Thị quay đầu sang nhìn, đúng là An Nhược Thần.

An Nhược Thần xác nhận Đàm Thị đã nhận được tin, lại nghe báo bà ta đến thăm ngục, thế là cũng ăn mặc nghiêm túc gọn gàng một phen để đến thị uy. Nàng cố ý dẫn theo Điền Khánh và Lư Chính vào, theo sau còn là hai quản ngục. Đúng là uy phong tám phía, vô cùng phách lối.

An Chi Phủ sững sờ, quát hỏi: “Người tới đây làm gì?”

“Thì đến thăm cha thôi.” An Nhược Thần ra vẻ vô tội, “Cha con chúng ta đã lâu không gặp. vất vả lắm cha mới ngồi đại lao một chuyến, ta đến xem cha ở trong ngục khổ sở đáng thương, bị báo ứng ra sao. À, nghe nói cha bị ăn đòn hả, có thoải mái không?”

An Chi Phủ tức giận, Đàm Thị cũng cúi tiết chỉ thẳng vào An Nhược Thần, đang tính mắng chửi thì Lư Chính vội rút kiếm ra, thiếu chút nữa đã chém phăng đầu ngón tay bà ta. Đàm Thị hoảng hốt lùi về sau hai bước. An Nhược Thần mỉm cười nói: “Nhị di nương à, đừng có chỉ chỉ trỏ trỏ thế chứ, phép tắc đâu cả rồi?”

Lư Chính rút kiếm, lui về sau lưng An Nhược Thần. Điền Khánh nói nhỏ đôi câu với quản ngục. Quản ngục gật đầu, xoay người bưng ghê đến, An Nhược Thần nói lời cảm ơn rồi từ tốn ngồi xuống trước phòng giam An Chi Phủ.

Đàm Thị e dè Lư Chính nên không dám mắng, nhưng lại không che giấu được ánh mắt tàn nhẫn. An Chi Phủ cũng thở hồng hộc, đưa con gái lớn

xưa nay mặc ông ta đánh chửi, chỉ biết khóc lóc cầu xin “nữ nhi sai rồi, xin cha trách phạt”, nay đã ngông cuồng như vậy trước mặt ông ta.

An Nhược Thần ngồi xuống rồi nói: “Dù không thoải mái thì cũng nên quen đi. Nghe nói lần trước cha cáo trạng Lưu đại nhân ở thương bạc ti, cũng bị ăn gậy.”

“An Nhược Thần, người muốn gì hả?” An Chi Phủ suýt đã phun một búng máu ra ngoài. Chẳng lẽ chuyện lần trước cũng do nó giở trò?

“Không gì cả.” An Nhược Thần ung dung nói, “Chỉ muốn chọc giận ông thôi, không ngờ nhị di nương cũng ở đây, vậy thì cùng nổi điên luôn đi.”

Đàm Thị cắn răng, đúng là đã phát cáu rồi. Bà ta và An Chi Phủ cùng đưa mắt nhìn nhau.

“Hôm nay xem ra các người không tệ, ta yên tâm rồi. Đại lao có dễ chịu không? Đúng là nhờ phúc của Tiên lão gia mà. Hai người nên cảm tạ Tiên lão gia thật tốt mới phải. Lần trước ăn gậy vì lão ta, lần này cũng thế. Tiên lão gia đúng là quý nhân của An gia, cha nhớ vái lão ta nhiều lên đấy. À đúng rồi, suýt nữa quên nói với ông, ta có nghe nói một chuyện rất thú vị, Tiết gia lại cầu hôn nhị muội nữa đấy, đúng là ngu ngốc mà, phải không? Sao lại cứ muốn làm thông gia với An Chi Phủ làm gì thế không biết. Ta nhất thời tốt bụng đã đi tìm Tiết phu nhân. Bà ấy nói có cao tăng bói mệnh, bát tự của nhị muội rất tốt, có thể phù trợ số mệnh của công tử Tiết gia. Ta mới cười bà ấy khờ quá, trong thiên hạ nhiều cô nương như thế, sao có thể chỉ có bát tự của nhị muội là tốt chứ. Người của An gia, sao có thể tốt được.”

An Chi Phủ và Đàm Thị tức đến mức thất khiếu muốn bóc khói, nói thế là có ý gì?

“Dĩ nhiên là trừ ta ra rồi. Ta là người tốt, tướng quân nói muốn kết hôn với ta, đến hôn thú cũng đã định xong xuôi cả rồi. Đợi đánh giặc xong, ta sẽ

theo chàng lên kinh làm phu nhân tướng quân. Còn về nhị muội, Tiết gia tốt như vậy, làm gì đến lượt đến muội ấy, các người cứ chờ xem đi.”

Đàm Thị vừa tức vừa sợ: “An Nhược Thần, người muốn làm gì hả?!” Bọn họ từ chối hôn sự là một chuyện, nhưng bị người khác cố ý quấy nhiễu lại là chuyện khác.

“Ta không làm gì cả, ta chỉ muốn không ai thêm lấy con gái An gia mà thôi. An lão gia, An phu nhân, không phải các người muốn đem bán con gái đổi mỗi tốt ư, ta nói cho các người biết, đến một xu tiền cũng không bán được. Nghe nói cha từ chối Tiết gia rồi, làm tốt lắm, phải nên như thế. Chỉ là Tiết gia vẫn chưa từ bỏ, đều các người yên tâm, ta sẽ không để bọn họ đến làm phiền các người nữa. Các người cứ để nhị muội tam muội ở nhà cho đến già đi. Chuyển lời đến các nàng, người tử tử này rất xin lỗi, cũng không phải nhằm vào các nàng, ai bảo các nàng có cha mẹ như các người chứ. Không chỉ Tiết gia, sau này sẽ không có bất kỳ thương nhân quyền quý giàu sang nào đến An gia cầu hôn đâu. Muốn dùng con gái đổi lợi ư, tỉnh lại đi!”

An Nhược Thần nói rồi đứng dậy nghênh ngang rời đi.

An Chi Phủ cùng Đàm Thị trợn mắt nhìn bóng lưng nàng, mãi cho đến khi không thấy được nữa thì thôi. Đàm Thị quay sang nói với An Chi Phủ: “Lão gia, chuyện này không thể nhẫn nhịn được, tuyệt đối không thể.”

An Chi Phủ cũng hận đến mức nghiến chặt răng, lúc trước Tiết gia tới cầu hôn là chính ông ta từ chối. Theo như ý của Tiền Bùi, Tiết gia và bọn họ không hợp nhau, nay có chuyện muốn nhờ mới mặt dày tới, hôn sự mà thành rồi nhất định cũng không được lợi gì từ Tiết gia, vẫn nên từ chối thì hơn. Phía lão có thông gia thích hợp hơn, cứ để lão sắp xếp. Lúc trước cái gì An Chi Phủ cũng đều nghe theo Tiền Bùi, nhưng giờ đây xảy ra chuyện thật rồi, còn là chuyện do Tiền Bùi gây ra, thế mà lão ta lại phải dứt rời nhà du ngoạn, vốn dĩ không hề quan tâm ông ta đang gặp khó khăn bên này,

còn hôn sự thích hợp hơn kia ở đâu ra chứ, ngay cả bóng dáng còn chưa được thấy qua nữa là.

An Chi Phủ càng nghĩ càng giận, ai nói không lấy được gì từ Tiết gia? Nay Tiết gia cầu xin nhà ông, vậy không sính lễ sính kim là do bọn ông đòi sao. An Chi Phủ hạ quyết tâm, không được, không thể uất ức như thế được. Không thể để tiện nhân kia quá kiêu ngạo, cũng không thể nhường Tiền Búi coi thường mình được. Nhất định phải nên sự với Tiết gia!

“Nàng mau đi hỏi thăm xem, đừng để a hoàn ra phố nghe mấy lời ong tiếng ve kia nữa, toàn mấy lời tầm phào. Lúc trước Tiết gia dẫn bà mỗi nào đến thì nàng cứ trực tiếp tìm nàng ta hỏi rõ. Tiện nhân An Nhược Thần gì mà cứ luôn miệng nói bát tự của Hi Nhi không hợp, nó muốn làm gì kia chứ? Với cả thăm dò ý của Tiết gia nữa. Chắc hẳn bà mỗi kia đều biết những chuyện này, đợi biết được tiện nhân kia làm chuyện gì rồi, chúng ta sẽ nghĩ đối sách.”

Đàm Thị vội quay về phủ, chạy đến phòng con gái, An Nhược Hi đang luyện chữ trong phòng. Đàm Thị ngăn người, dạo gần đây con gái đã thay đổi, trái lại có phần yên tĩnh khôn khéo hơn nhiều. Lúc trước nếu buồn phiền thì sẽ ngồi thêu trong phòng thêu, còn giờ đã đổi thành đọc sách luyện chữ rồi sao?

Đàm Thị cứ kể mấy việc đó, bà hỏi gần đây An Nhược Hi có gặp An Nhược Thần hay không.

An Nhược Hi rũ mắt thấp giọng đáp: “Tỷ tỷ không còn gặp con nữa rồi. Mấy lần trước đi dò la cũng chẳng được tin gì, lại còn bị tỷ ta châm chọc thêm, con cũng không thích đi.”

Đàm Thị giận run người: “Con tiện nhân này, đúng là hà hiếp người quá đáng.”

Tim An Nhược Hi đập thình thịch, cũng chẳng biết tỷ tỷ đã làm gì rồi. Đàm Thị nghiêng đầu đi, An Nhược Hi nghĩ một hồi rồi tiếp tục tự luyện chữ. Vừa viết vừa nghĩ đến Tiết Tự Nhiên xem thường mình, hừ, hắc liếc nàng nàng cũng có trách hắc đâu, thế mà chỉ mới vô tình nhìn sang thì hắc đã nổi đóa rồi. Đồ nhỏ mọn. Nàng phải luyện chữ cho đẹp, để sau này viết cho hắc xem.

Tiết Tự Nhiên ở nhà hắt xì liên tục mấy cái. Dĩ nhiên hắc cũng đã nghe được mấy lời đồn đãi giữa phố. Suy cho cùng hắc vẫn không nhẫn tâm nói dọa mẫu thân cự tuyệt triệt để, thương bà là một mặt, mặt khác hắc cũng tò mò, rốt cuộc chuyện này sẽ ra sao? Cho dù An gia muốn đánh cược ván này, chẳng lẽ Tiền Bùi có thể đồng ý sao? Hắc cũng có nghe bảo là Tiền Bùi nói sẽ chuẩn bị hôn sự sẵn cho nhị cô nương An gia. Lời này là do An gia truyền ra. Còn có một hai nhà phú thương đang hỏi thăm hôn sự của An Nhược Hi, cảm thấy nàng ta được tranh nhau như thế, nhất định bát tự có thể phù vận phú quý, nên muốn hỏi thăm xem nhà mình còn có cơ hội hay không. Những thứ này là từ bà mối truyền ra.

Tiết Tự Nhiên nhớ đến An Nhược Hi một khắc trước giả vờ khôn khéo đáng thương trước mặt hắc, lập tức một khắc sau đã không giữ được mà lộ nguyên hình làm hắc xem thường. Một cô nương như thế, còn có thể được ưa chuộng vậy sao?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Tề Chinh và Lý Tú Nhi đuổi theo rông rã suốt hai ngày đi đường, cuối cùng cũng tìm được Tiền Bùi. Quả nhiên lão ta ở khách điểm sang nhất, thường thức rượu chè thức ăn ngon nhất. Tề Chinh và Lý Tú Nhi lấy thân phận tỷ đệ, cũng đi vào cùng khách điểm ấy.

Đây là huyện Điền Chí giáp gần quận Mậu và quận Bình Nam, khách điểm tên Quý Thăng. Tề Chinh đã điều tra, Tiền Bùi đã giao tiền phòng ba ngày, xem ra là định ở đây thêm mấy hôm. Lý Tú Nhi làm quen với tiểu nhị rất nhanh, giờ đây nàng cũng đã hiểu rõ về những món ăn trong tửu lâu, thế nên chỉ sau mấy bận tiểu nhị đã bị nàng chọc cười ha ha, khen nàng vừa đẹp người lại có bản lĩnh. Tề Chinh và Lý Tú Nhi gọi rất nhiều món, làm bộ như đang thử đồ ăn.

Đều đã chào hỏi đầu bếp và tiểu nhị cả rồi, đầu bếp dốc sức trổ tài, hy vọng có thể được khen. Tạ Cương và Lý Tú Nhi ăn hết đồ ăn thì bàn bạc một lát, sau đó thưởng tiền cho tiểu nhị và đầu bếp, rồi trò chuyện cùng họ đôi ba câu. Tề Chinh nói đồ ăn ở đây không tệ tí nào, đúng là có chút khác biệt với Trung Lan bọn họ. Nếu tửu lâu nhà cậu muốn mạnh hơn nhà khác thì chắc chắn phải có món mới, chỉ là lại lo những lão gia ở Trung Lan không thích.

Tiểu nhị mới bảo, điều này không cần phải lo, những món ăn nhà hắn đều được các lão gia nếm thử, cũng rất biết thưởng thức, còn thích nữa ấy là. Lý lão gia Trần lão gia rồi cả Tiền lão gia, đều từ Trung Lan đến đây cả, ăn vào rồi cũng khen không ngớt. Nhất là Tiền lão gia, mấy năm qua luôn

đến đây ở thêm vài ngày, vô cùng hài lòng với chỗ bọn họ đây. Mà nói luôn cũng thật khéo, hôm nay Tiền lão gia đang ở đây đấy.

“Mấy năm qua hay đến, đều ở quán nhà người sao.” Tề Chính kinh ngạc ra mặt.

“Đúng thế. Đã ba bốn năm rồi, từ lần đầu tiên đã đến đây rồi, cứ luôn nói chỗ chúng tôi rất tốt, đồ ăn cũng ngon nữa.” Tiểu nhị khá hãnh diện.

Tề Chính và Lý Tú Nhi đưa mắt nhìn nhau, sao thời gian lại khớp quá thế, cũng bắt đầu từ mấy năm trước.

“Xem ra vị lão gia này thích chỗ các người thật, cứ có cơ hội là ông ấy lại đến, là thương nhân à? Làm ăn ở nơi này?”

“Cũng không phải là làm ăn, ta chưa bao giờ nghe ông ấy nói chuyện mua bán gì với tôi tớ cả. Mà cũng không thấy ai đến bàn chuyện, trái lại chỉ đi dạo vùng nước non xung quanh đây thôi. Chắc là đến để du ngoạn. Ở chỗ bọn ta đây, có rất nhiều nơi các lão gia thích, núi Tùng Lâm kia, có nước có núi, cảnh trí rất đẹp, đình neo thuyền cũng là một thắng cảnh đấy, còn nữa còn nữa, ừm...” Dường như tiểu nhị muốn nói gì đó, nhưng nhìn sang Lý Tú Nhi thì lại ngại nói ra lời.

Trong bụng Lý Tú Nhi hiểu rõ, cùng Tề Chính đối đáp đôi lời với tiểu nhị rồi khen đầu bếp, rồi phát tiền thưởng.

Tề Chính và Lý Tú Nhi quay về phòng bàn bạc, cảm thấy có lẽ Tiền Bội ở đây là có chuyện gì đó thật. Thời gian có điểm khả nghi, lại cùng đến một nơi, nói không chừng là có người liên lạc nào đó.

“Nhưng tiểu nhị nói, không có ai tìm đến thảo luận.”

“Vậy thì là ở chỗ khác. Vừa nãy tiểu nhị ấp úng như thế, ta đoán chắc hẳn muốn nói đến lầu xanh.”

Tề Chinh sờ cảm tỏ vẻ trưởng thành: “Có thể lắm, Tiền lão gia háo sắc mà. Ở nơi đó rỗng rảnh hỗn tạp, tầm hoan tố nhạc, cũng không cần để ý người khác đang làm gì. Cũng giống ở sông bạc vậy, nhìn xúc xắc thôi còn chưa kịp, có lúc ngay cả người đứng cạnh mình là ai cũng không biết.”

Hai người trao đổi thêm một hồi, trước tiên tranh thủ trời sáng đi nghe ngóng tin tức khác, đêm đến nếu Tiền Bùi đi lâu xanh thật, thì Tề Chinh sẽ cải trang đi vào tìm hiểu, xem xem lão ta tiếp xúc với người nào.

Về phía Đàm Thị, bà mời bà mỗi đến hỏi thăm thông tin về hôn sự Tiết gia. Bà ta nói lúc trước Tiết gia có đến đề cập, nhưng bọn họ không dám đồng ý, chính là vì sợ công tử Tiết gia không được trường mệnh, gả con gái đến lại thành chịu khổ. Có điều nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chuyện đổi phương phải nhờ vào con gái để phù mệnh lại khá lạ, nên bà ta vẫn muốn hỏi thăm rõ ràng, rốt cuộc chuyện là như nào, đỡ ngày sau có rắc rối.

Bà mỗi nói rất rõ ràng, cũng không giấu diếm gì Đàm Thị, “Quả thật có cao tăng đã bói mệnh cho công tử Tiết gia, phải nhờ vào bát tự của nhà gái để nâng đỡ. Theo lý mà nói thì làm mai không nên nhắc đến chuyện này, nhưng Tiết phu nhân có lo ngại, sợ nhị cô nương chê Tiết công tử mạng ngắn, nên đến lúc này mới nói. Còn không phải là do nghĩ sau khi nhị cô nương gả qua, bệnh tình của Tiết công tử có thể tốt lên, số mệnh cũng được kéo dài, không phải lo đoán mệnh nữa sao. Có điều cũng hiểu được vì sao nhà phu nhân không đồng ý. Phu nhân cũng không cần phải rầu rĩ vì chuyện này đâu, ta nghe nói, Tiết phu nhân đã tìm những cô nương khác có bát tự thích hợp rồi.”

Đàm Thị nghe thấy thế thì vội hỏi: “Tìm cô nương thích hợp khác ư?”

Bà mỗi nói: “Nói thật với phu nhân, Tiết phu nhân vì con trai mà tìm bà mỗi bọn ta khắp cả cái quận Bình Nam này, cũng tốn một đồng tiền lớn

mời người đem bát tự của các cô nương đến. Cuối cùng quận Bình Nam ta cũng có mấy cô nương khác có bát tự thích hợp, có điều người thì đã được gả đi, người thì thân phận không hợp, chỉ có nhị cô nương là có khả năng nhất. Nhưng vì giờ đây hôn sự với nhị cô nương không thành, nên Tiết phu nhân đã ra ngoài quận tìm rồi.”

“Ngoài quận?”

Bà mỗi lúc lúng túng cười: “Ta cũng chỉ nghe nói thôi, đại cô nương quý phủ đi tìm Tiết phu nhân, đề nghị bà ấy đừng tốn thời gian nữa, nhà phu nhân không muốn kết thân đâu, nên đi tìm người khác đi. Nên Tiết phu nhân một là để bọn ta tiếp tục tìm, hai là phía An quản sự liên lạc với người ngoài quận hộ bà ấy, giúp đỡ chuyện này. Ta lại nghe trên phố nói, đại cô nương đã có lời, để mọi người không thể bàn bạc chuyện hôn nhân với An gia.”

Đàm Thị cắn chặt răng, hận đến độ nói không nên lời. Cái gì mà trên phố nói chứ, rõ ràng là chính bà mỗi các người nhiều chuyện nên cả phố mới biết. Người giỏi lắm An Nhược Thần, quả nhiên là người làm ra chuyện xấu xa đến mức này.

Đàm Thị liên tục tìm hai bà mỗi, chất vấn rốt cuộc có nhận lời gì của An Nhược Thần hay không, kết quả đều giống nhau, An Nhược Thần để một bà tử đi tìm mấy bà mỗi, để các nàng chuyển lời cho nhau. Một truyền mười mười truyền một trăm, gần như tất cả các bà mỗi đều biết cả rồi.

Một bà mỗi họ Lâm trong đó còn nói, có gia đình đến hỏi thăm tình hình An nhị cô nương với nàng, vì nghe cao tăng bói mệnh nói nàng có khí vượng phu, nên cũng muốn bàn chuyện hôn sự. Nhưng ngày hôm sau lại đến nói không bàn nữa. Nàng đã hỏi kỹ nguyên nhân, nhưng nhà kia không tiện nói rõ, chỉ bảo là nghe nói không hợp cũng không sao. Bà mỗi Lâm nói: “Nếu như không hợp, chẳng lẽ bản thân không biết? Lại còn phải nghe nói là không hợp sao?”

Đàm Thị nghe thấy thế, biết ngay nhất định có An Nhược Thần giở trò trong chuyện này. Không chỉ Tiết gia, mà ngay đến những nhà khác nó cũng muốn nhúng tay phá hủy. Đàm Thị lại đến lao ngục một chuyến, bàn bạc chuyện này với An Chi Phủ. An Chi Phủ nghe Đàm Thị nói thế này thế kia, tức giận giậm chân: “Con tiện nhân đó, thật đúng là tiện nhân, nó không chịu nổi khi thấy chúng ta sống tốt đấy mà. Không được! Chuyện nó muốn phá hỏng, chúng ta phải làm cho bằng được. Nàng nhanh đi xử lý đi, tìm Tiết phu nhân kia đến trò chuyện, mau quyết định hôn sự đi. Để Hi Nhi giả vào Tiết gia, phải vả một cái thật mạnh vào mặt con tiện nhân kia.”

Cả một ngày Lý Tú Nhi và Tề Chính không dò la được tin tức gì hữu dụng. Huyện Điền Chí đúng như tiểu nhị nói, có vài nơi có danh lam thắng cảnh, còn có một nơi khá nổi tiếng, chính là lầu xanh chỗ bọn họ, gọi là Điểm Thúy các.

Ban ngày Tiền Búi chỉ ở trong khách điểm nghỉ ngơi, không gặp bất kỳ ai, cũng không ra ngoài du ngoạn. Nhưng người hầu của lão có ra ngoài một chuyến, đi ra hay tay trống, đi về cũng hai tay trống. Lúc ra ngoài là xuất phát từ phòng Tiền Búi, lúc quay về cũng vào phòng trước hết. Tề Chính hay thấy những cử chỉ này của người hầu, trước kia trong sông bạc hể lão bản dặn Ngưu ca làm việc, Ngưu ca cũng có dáng vẻ như thế. Tề Chính cảm thấy nhất định người hầu này đã đi sắp xếp chuyện gì đó.

Đến gần tối Tiền Búi lại không dùng bữa ở khách điểm, Lý Tú Nhi và Tề Chính có cảm giác tối nay lão muốn ra ngoài. Quả nhiên, sau khi trời tối hẳn, Tiền Búi ăn mặc chỉnh tề, bước ra khỏi khách điểm.

Tề Chính và Lý Tú Nhi không dám đi theo trực tiếp, sợ bị phát hiện. Tiền Búi đi một lúc khá lâu thì Tề Chính mới vội ra ngoài. Đến Điểm Thúy các, trông thấy xe ngựa của Tiền Búi thì thở phào một hơi. Tuổi cậu còn nhỏ, tự biết cũng không có phong thái của quý công tử, bên cạnh cũng

không có ai để giữ thể diện, thế nên chỉ kiên nhẫn đợi, cho đến khi một lão gia rầm rộ đi vào Điểm Thúy các thì cậu mới vội đi theo, lẩn vào sau lưng đám người hầu, thoát nhìn cũng giống người hầu của nhà này.

Sau khi đi vào Tề Chính liền tìm một cơ hội, rút ít tiền cho tiểu nhị, nói lão gia nhà cậu muốn biết Tiền lão gia quận Bình Nam đang ở phòng nào, lát nữa muốn đến kết giao. Tiểu nhị sáng khoái trả lời, nói là đang ở Đào Hoa gian trên lầu hai, lại nhắc Tề Chính nói lại với lão gia, đợi muện một lát rồi hãy đến, trong phòng Tiền lão gia đang có khách.

Tề Chính vui mừng quá đổi. Tìm một góc vắng người mà đứng đợi một hồi, nhân lúc không có ai chú ý thì lén lên tầng hai. Đào Hoa gian nằm trong góc trên lầu, đúng là khuất thật. Tề Chính muốn nhìn lén qua khe cửa, nhưng trong hành lang lại có người qua kẻ lại, cậu không có cơ hội. Có người vội đến đưa thức ăn đến Đào Hoa gian, Tề Chính lật đặt gõ cửa phòng bên cạnh, giả vờ như mình ở phòng này.

Tiểu nhị gõ cửa Đào Hoa gian, bước xa Tề Chính mấy bước rồi còn nhìn Tề Chính một cái. Tề Chính cười với hắn một tiếng, giả vờ bình tĩnh đẩy cánh cửa trong tay mình ra.

Mới đẩy một cái lại mở ra.

Cửa Đào Hoa gian cũng bật mở. Tiểu nhị đưa món đi vào, Tề Chính nghe thấy trong “Đào Hoa gian” có tiếng cười đùa của Tiền Bội. Tề Chính muốn bước đến gần nhìn trộm, nhưng rồi lại thấy tiểu nhị đi ra. Tề Chính vội lách mình trốn vào bên trong cánh cửa mà cậu đã đẩy ra. Vừa nãy đã nhanh chóng đưa mắt xem, đúng là đến trời cũng giúp cậu, trong phòng này không có người.

Tề Chính che cửa lại, cũng đúng lúc tiểu nhị bước ra khỏi Đào Hoa gian, cánh cửa kia nhanh chóng được khép lại.

Tề Chinh đứng sau cửa nhìn trộm, trong bụng khá sốt sắng. Vị trí của Đào Hoa gian tuy hẻo lánh, nhưng có thể nhìn rõ ra hành lang, mà trong hành lang kẻ đến người đi, nếu cậu theo dõi ở cửa, nhất định sẽ bị bắt. Tề Chinh xoay người nhìn về phía sau gian phòng này, bên kia có ô cửa sổ.

Tề Chinh bước đến mở cửa ra nhìn, dưới lầu là con ngõ cửa sau, mà cửa sổ của Đào Hoa gian bên cạnh đang mở hé, nếu cậu có thể bò qua thì có lẽ có thể thấy Tiền Bùi đang ngồi với ai.

Tề Chinh hạ quyết tâm, nhìn kỹ tình hình ngoài cửa, có khung cửa sổ có thể bám vào, trên vách tường có các ô vuông trang trí. Tề Chinh xoay người rút then cửa, sau đó cẩn thận bò ra khỏi cửa sổ, nắm chắc khung cửa, giẫm lên ô trang trí, đu người đến cửa sổ ở Đào Hoa gian.

Vừa mới thò đầu thì thấy bóng người trong phòng cử động, Tề Chinh vội rút người về. Nghe động tĩnh thì hình như là có người mời rượu. Tề Chinh nín thở lắng nghe, loáng thoáng nghe thấy hai chữ thái thú. Tim Tề Chinh đập mạnh hơn, không nghe rõ lắm, phải nhích lại gần chút nữa mới nghe rõ được, là giọng của một nam tử: “Trước nay giữ An Nhược Thần lại là vì tình báo từ chỗ nàng ta đến Long Đăng, nay Long Đăng đánh giặc, cách nơi này khá xa, cũng không lấy được quân báo tiền tuyến từ chỗ nàng ta, nàng ta giờ vô dụng rồi.”

Tề Chinh nghe mà cả kinh thất sắc, chẳng lẽ nói An cô nương là mật thám sao? Nhưng rõ ràng An cô nương là người điều tra mật thám mà!

Lúc này Tiền Bùi lên tiếng: “Nên ta mới nói...”

Mới nói đến đây, đột nhiên dưới lầu có tiếng quát tháo: “Này, người là ai! Đang làm gì đấy?!”

Tiền Bùi lập tức im bặt.

Tề Chính quay đầu sang nhìn, con ngõ sau Diễm Thúy lâu lại có côn đồ tuần tra. Nay người ta ngẩng đầu thấy cậu, đang chỉ vào cậu hét lớn.

Tề Chính sợ tới mức suýt nữa ngã nhào.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Tên côn đồ ở bên dưới vẫn quát to, Tề Chính thấy còn có hai tên khác cũng đang vội chạy về phía này. Trong phòng Tiền Bùi vang lên tiếng ghé dịch chuyển, ắt hẳn có người đứng dậy.

Trong chớp mắt ngăn ngủi, tóc gáy toàn thân Tề Chính dựng đứng, mồ hôi lạnh thấm ướt cả lưng. Trong đầu cậu trống rỗng, mọi hành động chỉ dựa theo bản năng. Cậu trèo về như chú khỉ con, nhanh chóng nhảy vào lại cửa sổ phòng bên. Đang định chui vào trong thì nghe thấy tiếng cửa sổ phòng Tiền Bùi mở, có một người ló đầu ra kiểm tra.

Tề Chính cũng không kịp nhìn đối phương tròn méo ra sau, lúc nhảy xuống bậc cửa thì lập tức xoay người lại vội vàng nhắm mắt, chỉ kịp thấy mỗi tay của người kia, đeo nhẫn ngọc phi thúy màu xanh biếc.

Tề Chính vừa chạm đất liền chạy như bay, không chút chậm trễ.

Mơ hồ nghe thấy trong Đào Hoa gian có người kêu to: “Là một thằng nhãi.”

Tề Chính lao ra hành lang, chạy nhanh xuống dưới lầu. Trong phòng Tiền Bùi có côn đồ vọt ra, giơ tay suýt nữa đã tóm được cổ áo của Tề Chính.

Tề Chính vắt chân lên cổ mà chạy, nhảy lên cầu thang bám lấy tay vịn trượt xuống, được nửa đường thì trông thấy một cô nương đang dẫn khách lên lầu, đối phương bị cậu làm cho giật mình sửng sốt, cậu vươn tay ra kéo

một cái, mượn lực trượt xuống, xé rách xiêm áo trước ngực cô nương một mảng lớn.

Cô nương kia hét lên đầy thất thanh, bị kéo làm nàng đập hụt hai bậc cầu thang, suýt nữa đã trật chân, phải ôm ngực mới đứng vững được, tiếng hét chói tai như phá vỡ trần nhà. Nhất thời người xung quanh rối loạn lu bù cả lên, hết mấy cô nương bị xô ngã trên cầu thang làm côn đồ đang truy đuổi Tề Chinh bị chặn đường, chỉ đành lớn tiếng mắng chửi: “Bắt tên tiểu tử kia lại!”

Tim Tề Chinh đập nhanh hơn, trượt xuống cầu thang lại xô ngã tiểu nhị bưng khay đựng đồ ăn, thuận tay vợ lấy bát đậu hủ ngâm dầu hắt xuống đất, một tên côn đồ xông đến giẫm trúng bãi dầu, trượt chân ngã xuống, bổ nhào lên bàn bên cạnh. Tiếng la hét cùng tiếng bát vỡ thay nhau vang lên.

Tề Chinh không dám mà cũng không kịp ngoái đầu nhìn, hất đồ xong thì lập tức cầm đầu chui vào đám người, tính chạy ra cửa.

“Chạy đi đâu!” Một tên đô con sải bước lớn đứng chặn ngang nơi cửa chính quát to.

Tề Chinh cũng đã từng thấy trận thế này. Trước kia những tên côn đồ hộ viện trong sòng bạc còn tàn bạo hơn những kẻ này. Đã không còn đường lui nữa rồi, Tề Chinh cúi người xuống trượt một cái, nhanh chóng chui qua dưới háng của hán tử kia. Lúc ngang qua còn đâm vào chỗ yếu của hán tử kia trả đòn.

Đại hán ré lên một tiếng thảm thiết, che lấy chỗ yếu ngã nhào về phía trước.

Tề Chinh lồm cồm bò dậy ở sau lưng hắn, tranh thủ thời gian chạy tiếp. Ra ngoài cửa lại thấy còn có nhiều côn đồ vây quanh hơn. Những tên ở phố sau đã nghe thấy động tĩnh mà chạy tới. Đầu óc Tề Chinh choáng váng, cảm thấy tiêu rồi, nhất định không thoát được.

Cắn răng lao lên, chợt nghe thấy tiếng đám tay chân la hét sau lưng càng lúc càng gần, da đầu Tề Chỉnh tê rần. Lúc này lại nghe thấy tiếng vó ngựa “lộc cộc lộc cộc” vang lên, đám tay chân giật mình hoảng sợ, vội tách nhau ra. Tề Chỉnh quay đầu lại theo bản năng, đúng lúc nghe thấy giọng của Lý Tú Nhi: “Đi lên!”

Rốt cuộc Lý Tú Nhi cũng cười ngựa chạy đến.

Tề Chỉnh quá đổi vui mừng, nắm lấy tay Lý Tú Nhi dùng sức nhảy lên lưng ngựa, hai người cười một người thúc ngựa chạy trốn. Côn đồ hộ viện sau lưng tức giận mắng to, có kẻ còn hét lên: “Nhanh, tìm ngựa đến đây, không thể để chúng chạy thoát được.”

Tề Chỉnh ngoái đầu lại nhìn, thấy bọn chúng vẫn đang đuổi theo, có kẻ thì quay đầu chạy lui, chắc là đi tìm ngựa, “Mục tiêu chúng ta quá rõ, không chạy xa được.”

“Nói đúng.” Lý Tú Nhi đáp.

Lý Tú Nhi giục ngựa chạy một đoạn rồi rẽ vào con đường khác, đến chỗ giao với con đường nhỏ thì nhảy xuống. Tề Chỉnh không rảnh suy nghĩ nhiều, cũng xuống ngựa theo nàng.

“Mau lên xe ngựa đi.” Lý Tú Nhi kêu lên.

Lúc này Tề Chỉnh mới phát hiện Lý Tú Nhi đã đậu xe ngựa của bọn họ trong con đường nhỏ này. Cậu nhanh chóng leo lên, ngồi vào vị trí giục ngựa. Lý Tú Nhi dùng sức rút roi quất vào mông ngựa, ngựa lập tức chạy như bay, Lý Tú Nhi xoay người leo lên xe ngựa, Tề Chỉnh giơ roi thúc ngựa, điều chỉnh xe ngựa phóng nhanh đến con đường ở đối diện.

“Mặc thêm vào.” Lý Tú Nhi ném cho Tề Chỉnh chiếc áo vải cũ, rồi đội nón lá lên đầu cho hẵn. Tề Chỉnh cấp tốc mặc áo, không nhìn kỹ thì đúng là rất giống một phu xe trẻ tuổi gầy còm.

Xe ngựa chạy đi không được bao xa, đám ác ôn đã chạy đến gần đó, tiếng hô hoán từ xa vọng đến. Lý Tú Nhi nhanh chóng lù vào xe không dám lộ mặt, Tề Chinh vùng roi đề thấp mũ xuống.

Bất thành linh có một tên đi ra từ con phố bên cạnh, cười ngựa xông đến, Tề Chinh sợ hãi run tay lên. Tên côn đồ đó đi lướt qua xe ngựa của bọn họ, chạy ra phía sau. Tề Chinh và Lý Tú Nhi nghe được người này lớn giọng: “Không có, không tìm được. Con ngựa đó không có ai cưỡi, chắc chắn chúng đã lẫn vào trong đám đông rồi, cẩn thận tìm đi.”

Tề Chinh thở phào một hơi, cắn răng quất mấy roi vào ngựa. Xe ngựa chạy như điên, một lát sau, cuối cùng cũng không còn thấy bóng dáng của những kẻ kia nữa rồi.

Lúc này Tề Chinh mới yên tâm hẳn, hỏi Lý Tú Nhi: “Sao tử biết mà tới vậy?”

“Chuyện nguy hiểm như thế, dù sao cũng cần phải có người tiếp ứng. Ta ở khách điểm cũng chẳng yên tâm nổi, nghĩ đi nghĩ lại, chuẩn bị cũng không thiệt gì.”

“May thật may thật.” Tề Chinh lau mồ hôi lạnh, “Ứng phó đầy đủ, đã cứu được mạng rồi. Đầu óc tử nhanh nhạy thật đấy, không hổ là người bên cạnh lão bản nương.”

“Là do Hoa tử nói với ta đấy. Lúc gần đi tử ấy có nói, đến nơi thì phải thăm dò địa hình trước, chuẩn bị đồ cải trang, đổi xe ngựa, người khác sẽ không nhận ra.” Lý Tú Nhi cũng rất căng thẳng, lúc này mới có thể thở phào, “Nên ta mới đậu xe ngựa ở chỗ đó, rồi lại đi mua một con ngựa, có ngựa sẽ tiện hơn. Ta nấp ở gần Điểm Thúy lâu xem tình hình, đệ không sao thì tốt, còn nếu đệ có chuyện thì ta sẽ tiếp ứng.”

Quả nhiên là lão bản nương mà. Tề Chinh vô cùng vui vẻ. Lão bản nương đúng là người tốt, vừa thông minh lại xinh đẹp. Chính là nàng bảo

bọn họ học cưỡi ngựa đi, nói trong thành Trung Lan không yên, An cô nương muốn tìm bọn họ nhờ chuyện mật thám, học cưỡi ngựa thì có thể chạy trốn, như thế sẽ mạnh hơn.

Lý Tú Nhi lại hỏi Tề Chính: “Đã có chuyện gì xảy ra thế, sao bọn họ lại phát hiện ra đệ? Đệ đã nghe được gì rồi?”

Tim Tề Chính siết chặt, do dự rất lâu: “Đệ nghe thấy, đệ nghe thấy bọn họ nói, An đại cô nương là mật thám.”

Lý Tú Nhi sững sờ.

Ngày hôm ấy, Đàm Thị dựa theo người bà ta phái đi nghe được hành tung của phu nhân Tiết gia, lập tức giả bộ như vô tình gặp được Tiết phu nhân ở cửa hàng vải. Tiết phu nhân khách khí lễ độ, lại không nói đến hôn sự với con gái bà như trước nữa. Đàm Thị thầm lo lắng, xem ra Tiết phu nhân này đã bị An Nhược Thần thuyết phục thật rồi, nay chỉ sợ các nàng đang tìm người ở ngoài quận, có khi có được bất tự thích hợp rồi.

Đàm Thị mời Tiết phu nhân đến bên cạnh uống trà, Tiết phu nhân đồng ý.

Sau một hồi hàn huyên khách sáo, Đàm Thị không nhắc đến chuyện công tử Tiết gia, trái lại là nói đến nỗi phiền của nhà mình. Bà ta nói qua năm mới trong nhà không được yên ổn thuận buồm xuôi gió chút nào, hôn sự của con gái ầm ĩ khắp cả thành, đặc tội đến quan lão gia, kinh động tướng quân, tứ cô nương còn mất tích, đến nay không rõ tung tích sống chết thế nào. Lại còn mấy mối làm ăn trong nhà nữa, cuối cùng chỉ có thể chịu lỗ. Sau đó Đoàn Thị phòng bốn lại hóa điên, thời gian trước còn bị kẻ ác lợi dụng, ra ngoài phố chặn xe bắt người. Chuyện này trên dưới An gia chẳng ai hay biết, hại lão gia bị liên lụy. Nay hai người họ vẫn còn ở trong ngục, chẳng biết đến lúc nào thái thú đại nhân mới chịu thả người nữa.

Tiết phu nhân an ủi bà một phen.

Đàm Thị thở dài thật dài, nói bà cũng đã đến miếu mời cao tăng xem, cao tăng nói vì năm hạn phạm sát, không chỉ An gia, người nhìn xem ngay đến cả quận Bình Nam này cũng đã có chiến tranh rồi, đại nạn đã đến, nếu gần đây có thể có hỷ sự để hóa giải sát khí, thì tự nhiên tai họa trong nhà có thể tiêu tan. Nhưng nếu vi phạm ý trời, hại người hại mình, chỉ sợ tai họa sẽ càng một nhiều hơn.

Ám chỉ trong lời nói đã quá rõ, nhưng Tiết phu nhân lại nói: “Hôn sự giữa đại cô nương và tướng quân đã định rồi, ngày sau sẽ trở thành phu nhân tướng quân. Đây hẳn được coi là chuyện vui, đại hỷ sự, nhất định có thể phá giải.”

Mặt Đàm Thị thoắt trắng thoắt xanh, thầm nghĩ quả nhiên Tiết phu nhân này nghiêng về An Nhược Thần, không chịu nhận lời của bà. Đàm Thị đấu tranh một hồi, cuối cùng không thể không nhắm mắt nói thẳng: “Đại cô nương sớm đã rời khỏi tịch bạc của An gia, nhân duyên của nàng ta thế nào, không liên quan gì với An gia chúng ta cả. Nàng đính hôn với tướng quân, chưa hề hỏi qua An gia. Ý cao tăng nói, dĩ nhiên không phải chỉ nàng ta.” Bà dừng một lát, quan sát sắc mặt Tiết phu nhân.

Dù Tiết phu nhân chưa tiếp lời nhưng vẫn nhìn bà ta, nghĩ chắc hẳn cũng chưa phải hết hy vọng hoàn toàn.

Đàm Thị lấy lại tinh thần, vội nói: “Vài ngày trước đó, lão gia nhà ta vì chuyện buôn bán mà rầu rĩ, tất nhiên không để ý đến hôn sự của Hi Nhi rồi. Nên phu nhân nhờ bà mối làm mai, lão gia cũng từ chối, nay chợt nghĩ lại, không ổn thỏa tí nào. Cái này thì cũng thôi, về sau từng chuyện từng chuyện lại còn tồi tệ hơn, lão gia còn bị liên lụy phải ở ngục oan. Ta chuyển lời của cao tăng lại với lão gia, lão gia rất hối hận.”

Tiết phu nhân nghe đến đây, cuối cùng trên mặt cũng dần ra, hỏi: “Vậy hôm nay An lão gia lại có ý gì?”

Đàm Thị nghe thế thì thở phào, trả lời: “Cũng không biết giờ công tử Tiết gia đã đính hôn chưa. Nếu đã đều là cao tăng bói mệnh, vậy coi như Hi Nhi nhà ta và Tiết công tử là trời sinh một đôi, mệnh trung chú định, chúng ta cũng không nên làm chuyện nghịch thiên, vẫn nên thúc đẩy chuyện này mới thỏa đáng.”

Tiết phu nhân suy nghĩ rồi nói: “Đính hôn thì vẫn chưa...”

Ý là bảo sau này sẽ có ư? Đàm Thị vội chặn lời: “Nếu đã chưa đính hôn thì chúng ta nói lại chuyện hôn sự lúc trước đi, vẫn còn tính chứ?”

Tiết phu nhân khó xử, nghĩ một lúc rồi nói: “Thế này đi, đợi ta trở về thương lượng với lão gia đã.”

Đàm Thị hơi thất vọng, nhưng rồi nghĩ không từ chối là đã tốt rồi, thế là cười theo, bảo sẽ chờ tin tốt của Tiết phu nhân.

Tề Chinh và Lý Tú Nhi gấp rút đi đường, sau hai ngày cuối cùng cũng về lại thành Trung Lan. Triệu Giai Hoa thấy nét mặt của họ thì trong lòng căng thẳng, vội vã dẫn bọn họ về phủ, lại sai người tức tốc tháo gỡ xe ngựa kia đi, đưa một ít thức ăn mới được Lục đại nương chuẩn bị trước đến tửu lâu Chiêu Phúc, nói là Tề Chinh, Lý Tú Nhi mang về, để phòng bếp lo liệu.

Tất cả đều được sắp xếp đâu ra đấy, Tề Chinh, Lý Tú Nhi thay xiêm y dùng cơm, Triệu Giai Hoa đợi bọn họ bình thản lại, lúc này mới đóng cửa phòng hỏi chuyện.

Tề Chinh nói rõ chuyện ra, Lý Tú Nhi ở bên cạnh bổ sung chi tiết. Triệu Giai Hoa nghe thấy Tề Chinh bị phát hiện truy đuổi thì nhú mày: “Bọn họ

có nhận ra đệ không? Tiền Búi có nhận ra không?”

Tề Chinh trầm tư: “Chắc là không đâu nhỉ?”

“Nhưng chúng ta ở khách điểm có nói là đến từ Bình Nam, mở tửu lâu làm ăn, muốn thưởng thức đồ ăn mời đầu bếp mới. Tiền Búi biết có người theo dõi điều tra, nói không chừng sẽ quay về khách điểm hỏi thăm. Rồi sẽ lại suy ra được đến An cô nương, mà có bằng hữu mở tửu lâu, không phải chỉ có mỗi Hoa tửu thôi sao.” Lý Tú Nhi nói.

Triệu Giai Hoa nhú mày suy nghĩ rồi nói: “Các người đúng là đi nếm thức ăn mời đầu bếp, dọc đường không chỉ có một khách điểm có thể làm chứng. Chỉ là các người chưa làm xong chuyện này, đến huyện Điền Chí, Tề Chinh nghe tiểu nhị nói cô nương ở Điểm Thúy lâu xinh đẹp, các lão gia hay thích đi nên mới nổi sắc tâm, muốn đi xem thử.

“Đệ không có.” Tề Chinh kêu oan.

Triệu Giai Hoa trừng mắt với cậu: “Sau khi đệ đi, không tiền không thế, dĩ nhiên không có cô nương nào đến rồi, thế nên mới lên tầng hai, muốn xem dáng vẻ hoa khôi thế nào, không nhìn ở ngoài cửa được nên mới bò lên cửa sổ.”

Tề Chinh nhếch môi, cổ nuốt lại lời kháng nghị. Được rồi, cậu chịu chút oan vậy, nhìn cô nương thì nhìn cô nương thôi.

Triệu Giai Hoa nói: “Người nào có hỏi thì hai người cũng phải nói như vậy. Tú Nhi, người tìm cơ hội than phiền với bọn hạ nhân mấy câu đi, cứ nói là đã gần hoàn thành, kết quả bị Tề Chinh không hiểu chuyện phá hỏng, không nhìn được cô nương lại còn bị hộ viện đánh. Đừng đi khoe khoang gì lắm, tìm hai người kín miệng than phiền đôi câu là đủ. Sau này nếu có xảy ra chuyện gì, chúng ta có nhân chứng phải sạch quan hệ là được.”

Lý Tú Nhi đã hiểu, gật đầu đồng ý.

Tề Chính nói: “Vậy chuyện An cô nương phải làm thế nào?”

Triệu Giai Hoa hít sâu một hơi, nhìn Tề Chính: “Đệ nghĩ kỹ lại đi, bọn chúng nói những lời kia sao?”

“Thật không thể thật hơn. Người kia nói tướng quân đang ở tiền tuyến đánh giặc, không lấy được tình báo việc quân gì ở An Nhược Thần, nên tử ấy giờ thành vô dụng. Sau đó Tiền lão gia định nói gì đó thì đệ bị phát hiện rồi.” Tề Chính gãi đầu, “Bọn chúng muốn giết An cô nương, nên nói với An cô nương thế nào đây. Tử ấy là mật thám, nếu tử ấy biết chúng ta đã biết chuyện, liệu có làm gì bất lợi với chúng ta không?”

Triệu Giai Hoa không lên tiếng.

Tề Chính lại nói: “Nhưng không phải tử ấy phá vụ án của Lưu lão bản và Lô lão bản sao? Không phải tử ấy là người điều tra mật thám ư?”

Lý Tú Nhi cắn môi, nàng cũng không hiểu chuyện này lắm. Nếu An cô nương là mật thám, vậy nàng ta nguy trang quá tốt rồi.

Triệu Giai Hoa suy nghĩ hồi lâu: “Trước khi chúng ta làm rõ tình hình, tạm thời đừng nói gì với nàng ấy cả. Cứ nói là mình chưa nghe thấy gì thì đã bị phát hiện. Phía Lục đại nương cũng thế, không được nói gì. Tề Chính, nhất là đệ đấy, nhớ chưa?”

“Nhưng mà, bọn chúng muốn giết nàng ấy...” Lý Tú Nhi nhỏ giọng, vòng vo hỏi: “Chúng ta, chúng ta không cảnh báo gì với An cô nương hết hả?”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Suốt mấy ngày liên tục, An Nhược Thần chỉ xem xét hồ sơ của mười bảy năm trước. Hôm đó nghe nói Tề Chính và Lý Tú Nhi đã về, nàng liền dẫn Xuân Hiếu ngồi xe ngựa đến Tiết gia.

Còn Lục đại nương lại nhân lúc này đến tửu lầu Chiêu Phúc dò la tin tức.

An Nhược Thần và Tiết phu nhân hàn huyên mấy câu, hỏi về thái độ của An gia, tiến triển sự tình cùng tình hình của Tiết công tử. Tiết phu nhân đáp từng câu một. Sau khi nghe xong An Nhược Thần lại nghĩ ngợi một hồi, nói muốn trò chuyện đôi ba câu với Tiết công tử.

Tiết phu nhân do dự, chỉ sợ cậu con trai luôn không đồng ý với hôn sự sẽ đắc tội với An Nhược Thần, hoặc giả lại nói chuyện không vui thì lại nhất thời tức giận kháng nghị không muốn kết hôn. An Nhược Thần cười: “Ta thấy Tiết công tử cũng là người mềm lòng, ta sẽ nói với cậu ấy chuyện của nhị muội nhiều chút, sau khi ta rời đi, quả thật tình cảnh của nhị muội ở nhà không tốt chút nào. Nếu Tiết công tử không thích nghe thì ta sẽ đi ra.”

Tâm sự của Tiết phu nhân bị nhìn thấu, bà cũng không tiện từ chối nữa. Thế là bà dẫn An Nhược Thần đi tìm Tiết Tự Nhiên.

Đương nhiên Tiết Tự Nhiên chẳng muốn khách sáo gì với An Nhược Thần cả, nhưng có mẫu thân ở đây nên hấn không tiện bộc lộ, chỉ đành để mẫu thân về nghỉ ngơi, hấn và An đại cô nương tự trao đổi là được rồi.

Trước mặt người ngoài dĩ nhiên Tiết phu nhân luôn nể mặt con trai, không phản bác câu gì, chỉ sai người dâng trà điểm tâm lên rồi lui ra ngoài.

Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại hai người Tiết Tự Nhiên và An Nhược Thần. Tiết Tự Nhiên hỏi thẳng: “Muốn làm gì hả? Muốn làm mai cho muội muội cô ư? Không phải lần trước đã nói rồi sao?”

An Nhược Thần nói: “Ta có vụ án cũ của mười bảy năm trước, muốn mời Tiết công tử âm thầm hỏi thăm giúp ta.”

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn nàng: “Cô tưởng cả vùng đất này là địa bàn của An Nhược Thần cô đấy ư? Muốn sai ai thì sai người đấy Thái thú đại nhân vẫn chưa chết đâu.”

“Sao công tử lại nói thế. Ta chỉ là dân thường, sao có thể so sánh với thái thú đại nhân được chứ. Hơn nữa, ta đâu phải sai công tử, là ta đang nhờ công tử kia mà.”

Tiết Tự Nhiên vẫn trợn mắt: “Nói một câu muốn nhờ là nhờ được sao? Cô tưởng ta là ai chứ?”

“Người là con trai độc nhất của Tiết gia, phụ thân là Tiết Thư Ân, mẫu thân là Tiết Trần Thị, đều là nhân sĩ trong thành Trung Lan. Năm nay người mười sáu tuổi, sinh vào ngày mười một tháng mười một. Mẫu thân người lúc sinh người thì sinh khó, suýt nữa mất mạng, cả người cũng thế, nhưng cuối cùng cả mẹ lẫn con đều bình an, trời cao đã phù hộ cho Tiết gia. Từ nhỏ cơ thể người đã không tốt, nhưng bù lại thông minh hơn người, bốn tuổi biết chữ, sáu tuổi ngâm thơ, cha mẹ rất hãnh diện vì người. Người cũng là người con hiếu thảo. Biết mình lắm bệnh nhiều tật đã thêm không ít phiền toái cho cha mẹ nên hết sức khôn khéo, không để họ vất vả bận tâm.”

Tiết Tự Nhiên nhướn mày: “Cô đang khoe mình điều tra rõ ràng nhà ta đấy ư?”

“Đúng là điều tra rất rõ, Ta còn biết các hiệu buôn làm ăn của Tiết gia các người, quản sự người giúp của cha người là ai, nha đầu hộ vệ bên cạnh

người, những đại phu đã từng khám cho người, và cả những cửa tiệm người thích lui tới.”

Tiết Tự Nhiên sầm mặt.

“Để không lãng phí thời gian, ta không cần nhất nhất hỏi mọi chuyện ta biết ra để chứng minh. Ta chỉ nói ý chính thôi nhé, ta còn biết người bí mật nuôi thám tử và mưu sĩ, dính líu đến mưu phản.”

“Chục tội này lớn quá rồi đấy.” Tiết Tự Nhiên ra vẻ vô tội lại xem thường.

“Ta còn biết người rất hiếu kỳ, chuyện ta muốn điều tra đây liên quan đến an nguy của Bình Nam, nói thế nào đi nữa Tiết gia người cũng ở nơi này sống nơi này, còn thám tử và mưu sĩ của người, vất óc bày ra chuyện đó, chẳng lẽ không phải là vì bảo vệ cha mẹ người sao? Tiết lão gia làm người liêm chính, không biết nhiều biến báo, làm ăn ở nơi rỗng rảnh lộn xộn như thành Trung Lan này, đúng là nên cẩn thận nhiều. Người cũng thương mẫu thân vất vả, luôn nghĩ cách để có thể sớm biết được chuyện bất lợi với Tiết gia rồi âm thầm xử lý, cha mẹ người có thể yên ổn như ý, tự do tự tại. Thời gian của người không có nhiều, nên muốn nhân lúc mình vẫn còn sống, có thể chăm sóc họ được chừng nào hay chừng ấy, có phải hay không?”

“An cô nương thần thông quảng đại, cái gì cũng biết, cái gì cũng nắm gọn trong lòng bàn tay, cần gì một tiểu tốt nhiều bệnh lăm tạt như ta giúp chứ?” Tiết Tự Nhiên cười nhạt, “Chẳng lẽ cô nương nghĩ muốn dụ dỗ ta cắn câu, sau đó ép ta phải cưới nhị muội của cô nương ư?”

An Nhược Thần nghiêm nghị: “Người có cưới nhị muội ta hay không, không liên quan gì đến ta cả. Đúng là muội ấy có thể sẽ thành con mồi để mật thám bắt cóc lợi dụng ta, nhưng nếu xảy ra thật, ta sẽ không vì muội ấy mà làm chuyện gì có lỗi với tướng quân, có lỗi với Đại Tiêu. Vào ngày ta

liều chết chạy ra khỏi An gia, cũng đã đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ với An gia rồi. Thật ra nhị muội và ta cũng không hòa thuận lắm, còn muội muội mất tích kia của ta, chính là tứ muội, ta lại có phần thương muội ấy hơn.” An Nhược Thần dừng lại, cặp mắt xuống, như đang nhớ lại chuyện gì đấy rồi nói: “Trước kia tướng quân từng dặn dò ta, mạng của ta, mạng của tứ muội ta, đều xếp sau an nguy của Đại Tiêu.”

Tiết Tự Nhiên xem thường: “Long tướng quân đúng là vẫn còn oai phong lắm liệt nhỉ.”

An Nhược Thần không để ý đến giọng điệu của hắn, nói: “Nên nếu người sẽ lấy nhị muội không chịu sự sai khiến của Tiền Bùi thì ta sẽ thờ phào, nhưng nếu muội ấy không gả đi được, cuối cùng bị mưu hại, âu cũng là do mạng muội ấy không tốt, ta không có cách gì.”

Tiết Tự Nhiên nhú mày trừng An Nhược Thần, cái người này đang xài khổ nhục kế đấy à?

Tiết Tự Nhiên thuận nước đẩy thuyền, nói: “Nếu đã thế, vậy An đại cô nương không cần phải phiền não vì nhị muội mình nữa, số mệnh nàng ta không tốt, không trách cô được.”

Kết quả An Nhược Thần cũng thuận thế mà nói: “Vậy Tiết công tử không còn nghi ngờ gì với chuyện ta muốn nhờ nữa rồi đúng không?”

“Đương nhiên là có.” Còn lâu Tiết Tự Nhiên mới trúng kế của nàng, đáp: “Nếu An cô nương đã biết ta có mưu sĩ thám tử, còn nói ta có tình nghi mưu phản, hơn nữa cũng biết ta rất không thích cô nương, sao cô nương lại dám tin ta sẽ thành tâm giúp đỡ?”

“Tướng quân tin tưởng người, nên ta tin thôi.”

Tiết Tự Nhiên khịt mũi coi thường: “Nếu tướng quân đại nhân nói đánh rằm thơm thì cô cũng cảm thấy thế sao?”

“Nếu tướng quân đại nhân muốn ta nói như thế thì ta sẽ nói. Hơn nữa ta cảm thấy có thể sử dụng đánh rắm để hình dung mình, chứng tỏ Tiết công tử rất độ lượng, lòng dạ rộng rãi, thiết nghĩ có thể tin tưởng giao phó.”

Tiết Tự Nhiên ứ nghẹn, đúng là lỡ lời, sao lại đẩy mình vào hố kia chứ.

Hắn liếc mắt, rồi nhớ lại An Nhược Hi đã xem thường mình thì không phục nổi.

Hắn nói: “Thế này đi, nếu ta đồng ý điều tra chuyện này cho cô, thì cô cũng thuyết phục mẫu thân ta, không kết thông gia với An gia các người nữa.”

An Nhược Thần lắc đầu: “Như thế rất không phù hợp, cũng không phải là ta khuyên mẹ người đi kết thân, ta dựa vào đâu mà ngăn bà ấy chứ. Hơn nữa, ta cảm thấy công tử nghĩ sai rồi. Thật ra cưới muội muội ta rất tốt, chỉ ít thì như Tịnh Từ đại sư nói cưới đúng người. Người cứ nghĩ đi, nếu người này cưới không được, người thích hợp nhất lại không có, vậy thiếu một phải bù mười, mười cô nương có bất tự tốt dù cho không có duyên cùng xung hỉ, không phải như thế người lại có nhiều rắc rối hơn sao?”

Tiết Tự Nhiên lại ứ nghẹn.

Thiếu một bù mười, cái quý gì đây!

Tiết Tự Nhiên tức giận: “Cô uy hiếp tôi ư?!” Nghĩ đến cảnh mười cô nương trợn trắng mắt líu ríu vây quanh mình đua nhau gọi tướng công mà không khỏi rùng mình.

An Nhược Thần cười một tiếng: “Sao lại thế được, ta còn đang cầu cạnh Tiết công tử mà, chỉ kẻ ngốc mới làm ra cái chuyện uy hiếp ngu xuẩn như thế chứ. Nếu ta không nhờ công tử, thì ấy mới là uy hiếp.”

Tiết Tự Nhiên sầm mặt, tốt lắm, đó chính là nếu như hắc giúp nàng thì ấy là nàng ta nhờ hắc làm việc, không phải là đối phó hắc. Còn nếu hắc không giúp nàng, nàng không nhờ hắc, nàng sẽ nghĩ cách để mẹ hắc cười “bù” mười người để xung hỉ. Đây không phải uy hiếp thì là gì?

Tiết Tự Nhiên không nói lời nào, hắc đang suy tính.

An Nhược Thần nhìn sắc mặt hắc, nói: “Tiết công tử thông minh hơn người, hắc cũng không sợ uy hiếp gì.”

Tiết Tự Nhiên liếc nàng, cần phải nói nữa ư.

“Chỉ là chuyện này khá nan giải, khó liệu trước được kết quả, có lẽ không có gì, nhưng có lẽ lại sẽ có phát hiện kinh thiên động địa. Tiết công tử bỏ lỡ rồi, thật là đáng tiếc.

Tiết Tự Nhiên bĩu môi nói: “Cô không cần phải kích động ta. Ta không quen cô, thế mà cô lại đi nhờ ta chuyện này, nếu không có âm mưu quỷ kế thì chính là bên cạnh không có người thích hợp để tra án. Thái thú đại nhân và cả phu nhân đều khá quan tâm cô, thế nhưng cô lại không tìm họ nhờ giúp, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến bọn họ sao? Hơn nữa, cô cũng nghi ngờ bên cạnh có gian tế, nhưng cô không biết là ai?”

An Nhược Thần chớp mắt: “Ta mới tán dương Tiết công tử thông minh hơn người đấy.”

Tiết Tự Nhiên nhú mày: “Một thân cô đã đủ lôi thôi rồi, lại còn muốn nhét thêm nhị muội vào nhà ta.”

An Nhược Thần học theo Tiết Tự Nhiên trưng ra vẻ mặt vô tội lại xem thường: “Chuyện này cũng mới nói rõ rồi đấy. Nhị muội không quan trọng, muội ấy thế nào đều là do số mệnh cả. Tùy muội ấy đi.”

Khuôn mặt non nớt nhưng lại lão luyện của Tiết Tự Nhiên căng ra: “Nói đi, chuyện là thế nào, cô muốn điều tra gì? Ta phải nghe trước để xem kết quả chuyện này có nguy hại gì hay không?”

Lục đại nương đến tửu lầu Chiêu Phúc, vờ như làm việc đi ngang qua, chào hỏi người quen trong tửu lầu, nhìn lướt qua không thấy Tề Chính đâu thì lại giả bộ buột miệng hỏi gần đây Tề Chính có khỏe không. Một tiểu nhị khác nói với bà, Tề Chính tiến bộ rồi, được lão bản nương trọng dụng, cũng có thể ra ngoài hành sự đấy. Mới về hồi chiều, lúc này đã đến phủ của lão bản nương bẩm báo rồi.

Lục đại nương cười một tiếng, rảnh rồi lại tám vài chuyện trong nhà, rồi nhờ tiểu nhị nói với Tề Chính là bà có ghé đến, không cần phải nhớ mong gì, gần đây bà sống cũng không tệ. Tiểu nhị đồng ý.

Lục đại nương chuyện trò một lúc rồi mua một hộp điểm tâm, sau đó rời đi.

Một lúc lâu sau Tề Chính mới quay lại tửu lầu Chiêu Phúc, nghe tiểu nhị chuyển lời thì gật đầu. Cậu biết, Lục đại nương biết cậu ở trong phủ báo chuyện thì nhất định sẽ không ở lâu, rồi cũng sẽ quay lại, bà đang chờ cậu đến báo tin ở chỗ cũ.

Tề Chính có hơi chần chừ, do dự một lúc lâu, đến khi không thể nấn ná thêm được nữa thì lúc này mới nhắm mắt đi gặp Lục đại nương.

Quả nhiên Lục đại nương đang kiên nhẫn đợi ở chỗ cũ. Thấy Tề Chính đến thì cẩn thận quan sát cậu, sờ đầu rồi vỗ vào tay, sau lại thở dài: “Vẫn tốt vẫn tốt, bình an vô sự.”

Tề Chính nghe mà lòng càng thêm khó chịu, “Đại nương.” Phải gạt cả Lục đại nương sao? Cậu đấu tranh dữ dội.

“Có nghe được tin gì không?” Lục đại nương hỏi.

Tề Chính mở miệng, rồi lại cúi đầu: “Con xin lỗi đại nương. Chưa điều tra được gì thì đã bị phát hiện rồi, chúng con gấp gáp chạy trốn về, không làm được gì.”

Lục đại nương sợ hết hồn, kéo cậu lại hỏi: “Bị phát hiện, trốn về? Rốt cuộc là có chuyện gì thế, con mau nói với đại nương đi. Tiền Bùi có thấy các con không? Các con trốn về có bị người ta theo dõi không? Giờ còn gặp nguy hiểm không? Từ lâu Chiêu Phúc có an toàn không? Mau nói với đại nương đi, đại nương phải tìm An cô nương nghĩ cách.”

Tề Chính không dám ngẩng đầu, Lục đại nương càng nói cậu lại càng áy náy. Lục đại nương hoàn toàn không hề có ý trách cứ cậu làm việc không hiệu quả, trái lại chỉ quan tâm đến sự an toàn của cậu.

Tề Chính nhắm mắt nói láo theo Triệu Giai Hoa dặn. Thật ra những nội dung khác đều là thật, chỉ có vậy mà thôi, cậu leo lên cửa sổ không nghe rõ nói gì, sau lại bị bọn côn đồ phát hiện. Sau khi trốn về, Triệu Giai Hoa dặn bọn cậu nên nói với người ngoài thế nào, nói là cậu muốn nhìn cô nương nên đã gây họa, những việc này đều nói hết.

Lục đại nương cau mày suy nghĩ hồi lâu: “Điều Tú Nhi cô nương nói rất đúng, dựa theo tính xảo quyệt của Tiền Bùi, sau khi lão quay về khách điểm nghe ngóng, hẳn sẽ biết là do từ lâu Chiêu Phúc phái người đi.”

Tề Chính an ủi: “Có lẽ lão không nghĩ nhiều thế đâu.”

Lục đại nương trừng mắt với cậu: “Con đừng xem thường, đời này Tiền Bùi có thể được như thế, cũng không phải là dựa vào hiền đức đâu. Lão có thủ đoạn, lại còn không phải kẻ ngốc. Lão ta lòng dạ ác độc, các con phải coi chừng.”

“Vâng vâng.” Tề Chính thấy Lục đại nương sốt ruột thì vội đáp.

Lục đại nương gấp rút muốn rời đi: “Không được, đại nương phải nhanh về báo với cô nương mới được. Để nàng nghĩ cách xem sao. Nếu bọn mật thám kia muốn giết người diệt khẩu thì phải làm sao.” Lục đại nương lại dặn Tề Chính phải cẩn thận, đừng để người lạ đến gần, cũng đừng đi lạc đến chỗ lạ, Tề Chính vội vâng dạ.

Lục đại nương quay người rời đi, Tề Chính nhìn theo bóng lưng bà mà lòng rối bời, “Đại nương!”

Cậu không nhìn được, cất iếng gọi Lục đại nương.

Lục đại nương dừng bước xoay người lại, “Sao thế?”

Tề Chính ấp úng cả buổi mới thốt ra một câu: “Đại nương cũng phải cẩn thận đấy.” Người cả ngày ở chung với tình nghi mật thám, chính là đại nương đấy.

Lục đại nương cười trấn an cậu rồi gật đầu.

Lục đại nương đã rời đi. Tề Chính gõ mạnh vào đầu mình, làm sao đây, nếu đến lúc đó có người đến diệt khẩu cậu thật, thì là người do Tiền Bùi phái hay là người của An Nhược Thần đây? Thật ra trong lòng cậu rất sợ. Có ai mà chẳng sợ chết chứ.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Lục đại nương vừa về lâu Tử Vân thì lập tức đi gặp An Nhược Thần.

An Nhược Thần nghe tin mà kinh hãi, “Không những thăm dò được gì mà còn bị lộ, phải trốn về ư?”

“Đúng thế.” Lục đại nương thuật lại đầy đủ lời Tề Chính nói, nhắc đến đoạn cấp bách thì không khỏi đau lòng. Tề Chính vẫn mới là đứa trẻ chưa lớn, Lý Tú Nhi cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, trong hiểm cảnh như thế mà hai người họ có thể trốn về lại không bị phát hiện gì, thật đúng là vô cùng may mắn.

“Tôi đã hỏi kỹ rồi, không có ai đuổi theo đến thành Trung Lan, nhưng bọn họ lại ở chung khách điểm với Tiền Bùi, vì tiện thăm dò mà có tiết lộ mình mở tửu lâu ở quận Bình Nam. Tuy nói dối là tỷ muội họ mở tửu trang, nhưng chỉ cần Tiền Bùi có lòng điều tra, nhất định có thể đoán ra chính là tửu lâu Chiêu Phúc.” Lục đại nương sốt ruột, “Cô nương à, chúng ta phải nghĩ cách thôi, không thể để Tiền Bùi làm hại mấy người Tề Chính được.”

An Nhược Thần trầm ngâm suy nghĩ: “Nếu đã không nghe được gì thì ắt hẳn Tiền Bùi cũng sẽ không tùy tiện ra tay. Lỗ mãng hành động chỉ càng gia tăng cơ hội bại lộ, Tiền Bùi không ngu đến thế. Đừng thấy lão liễu lĩnh không có đầu óc không để ý hậu quả muốn làm gì thì làm, thật ra lão ta cẩn thận lắm đấy.”

Lục đại nương nói: “Nhưng ngộ nhờ Tiền Bùi cho rằng Tề Chính nghe được gì đó thì sao, cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.”

“Đúng là như thế. Cho nên, đưa Tề Chinh đến lầu Tử Vân ở hai ngày.”

Lục đại nương sững sốt.

“Tìm một lý do, không phải Triệu Giai Hoa để bọn họ nói với người ngoài là Tề Chinh háo sắc muốn nhìn cô nương nên mới leo cửa sổ sao, vậy thì cứ lần theo điều này, cứ nói là đại nương nghe nói Tề Chinh gây họa không chịu nhận sai, nên mới đưa cậu ấy đến lầu Tử Vân dạy dỗ mấy ngày.”

Lục đại nương mới bảo: “Nhưng đây không phải là kế hoạch lâu dài, bảo vệ thăng bé chỉ được một thời gian, dù sao nó cũng phải ra ngoài, hơn nữa, cả Tú Nhi cô nương và Triệu lão bản còn ở ngoài, Tiền Bùi cũng có thể ra tay với các nàng.”

“Tại sao Tiền Bùi lại ra tay? Là vì diệt khẩu. Nhưng miệng đã mở, tin cần truyền cũng đã truyền ra, không cần thiết phải diệt khẩu.” An Nhược Thần nói: “Chuyện này phải làm nhanh, trước khi Tiền Bùi tra ra được là Tề Chinh nghe lén thì phải đưa Tề Chinh về. Có lẽ Tiền Bùi đang trên đường quay về rồi đấy. Một khi lão ta vào thành, điều tra được đúng là tửu lâu Chiêu Phúc phái người ra ngoài ném đồ ăn tìm đầu bếp, vậy nhất định trong lòng lão sẽ rõ chuyện gì đã xảy ra. Nếu lão hỏi thăm tiếp nữa biết Tề Chinh đã vào lầu Tử Vân, như thế lão sẽ không làm gì cả. Bởi vì chuyện ta nên biết đã biết, lão ra tay với bất cứ ai ở tửu lâu Chiêu Phúc đều là tìm đến rắc rối.”

Lục đại nương đã hiểu, bà vội vàng ra ngoài đến tửu lâu Chiêu Phúc lần nữa. Đang đi giữa chừng thì có một cỗ xe ngựa chạy lướt qua bên người bà, gió thổi làm rèm xe bay lên, để lộ tướng mạo người ngồi trong xe, chính là Tiền Bùi.

Tiền Bùi cúi đầu cụp mắt, nét mặt nghiêm túc.

Lục đại nương thất hồn thất sắc, nhanh chóng chạy qua con hẻm nhỏ, thở hổn hển lao nhanh đến tửu lâu Chiêu Phúc, hỏa tốc tóm lấy Tề Chính đang chạy sảng lau bàn, nói qua chuyện rồi bảo: “Con đi dọn mấy bộ quần áo, mau đi với đại nương.”

Tề Chính kinh hồn bạt vía, sợ đến lầu Tử Vân bị nhốt, nhưng lại sờ bị Tiền Bùi diệt khẩu thật, chỉ đành phải nói: “Dù sao con cũng phải đi báo với lão bản nương một tiếng đã.”

“Nhanh lên nhanh lên.” Lục đại nương thúc giục cậu.

Tề Chính cố bình tĩnh cười nói: “Đại nương đừng sợ, đại nương nghĩ kỹ chút đi, chỗ con đường mà đại nương mới gặp Tiền Bùi đó là đi đến Tiền phủ, nếu lão muốn đến tửu lâu thật, thì không phải còn nhanh hơn đại nương đi bộ sao? Nhưng đâu thấy bóng dáng lão ở đâu đâu. Nhất định lão đã về Tiền phủ rồi. Nói không chừng lão còn chưa phát hiện được gì đâu, chỉ cho là có tiểu tặc trộm cắp mà thôi.”

“Đừng nói lung tung nữa, mau đi nói với Triệu lão bản đi, rồi sau đó đi với đại nương.” Lục đại nương đẩy Tề Chính xoay người lại, rồi cũng đi theo ra cửa sau. Xuyên qua con phố ở cửa sau chính là Lưu phủ, lúc này Triệu Giai Hoa đang ở trong phủ.

Tề Chính không để ý rằng, vào lúc cậu xoay người, có một nam tử trung niên đang bước vào cửa tửu lâu, gã nhìn lướt qua đại sảnh tửu lâu, trông thấy Tề Chính thì khóe mắt chột rút. Tề Chính bị Lục đại nương dẫn đi, gã nam tử kia nhìn kỹ bóng lưng của Tề Chính, rồi quay sang hỏi tiểu nhị đến đón: “Vị tiểu ca mới rời đi đấy, là làm việc trong tửu lâu này à?”

Tiểu nhị thưa vâng: “Đúng thế ạ. Khách quan có chuyện gì không?”

Kẻ kia cười to: “Hai ngày trước ta nghe nói đầu bếp của quý tửu lâu hẳn có tay nghề tốt, nên cố ý đến nếm thử xem sao, chỉ sợ nhận nhầm chỗ.”

Tiểu nhị cười nói: “Không sai không sai, chắc chắn là quán nhà ta rồi đây. Khách quan từ vùng khác đến phải không? Hai ngày trước Tề Chính có đến vùng khác nếm thử đồ ăn đấy ạ.”

“Đúng thế. Ta gặp được hắc ở trong tửu lâu. Lúc ấy nghe nói hắc họ Tề, tửu lâu là gì Phúc đấy. Vừa hay ta đến Trung Lan, nghe danh liền đến, may mà tìm được đúng nơi.”

Tiểu nhị cười ha ha, mời gã vào chỗ ngồi. Kẻ kia lại nói: “Không cần ăn gấp gáp thế, ta đi dạo xung quanh trước đã, muốn mua vài món đồ về. Tề tiểu ca đi đâu thế? Lát nữa ta quay lại có thể gọi hắc đến được không? Vừa hay ôn chuyện hàn huyên.”

Tiểu nhị vội đáp: “Để ta đi hỏi đã.” Sau đó quay đầu hỏi một tiểu nhị khác Tề Chính đi đâu rồi. Kẻ kia vừa mới từ cửa sau đi vào, bảo là đã đến Lưu phủ rồi. Tiểu nhị mới nói với vị khách kia: “Có lẽ Lục đại nương có chuyện nhờ hắc đi làm rồi. Khách quan yên tâm, hắc sẽ sớm quay lại thôi.”

Vị khách kia gật đầu rồi quay người đi.

Tề Chính dẫn Lục đại nương vào Lưu phủ, để Lục đại nương đợi cậu, còn cậu đi tìm lão bản nương thừa chuyện.

Sau khi vào phòng trgh, Tề Chính trút bỏ lớp ngụy trang, cậu bắt đầu tỏ ra hốt hoảng: “Lão bản nương, An cô nương muốn đệ đến lầu Tử Vân ở, đây là chuyện tốt hay xấu?”

Triệu Giai Hoa hỏi kỹ nguyên nhân, sau khi nghe xong cũng không dám khẳng định, “Nàng ta nói rất có lý.”

“Đúng là có lý. Nhưng đệ vào lầu Tử Vân làm con tin, cả tỷ với Tú Nhi tỷ cũng không dám nói chuyện ra. Có phải là cũng có lý này không?”

“Đừng sợ, nàng ta không biết đệ đã nghe được những gì cả. Tiền Bùi mới về thành, cũng không có khả năng nói gì với nàng ta cả.”

“Đệ vào lâu rồi là coi như bị nàng ta bắt được, đến lúc đó nàng ta sẽ từ từ hỏi thăm đệ rốt cuộc có nghe được không, nghe được cái gì.”

Triệu Giai Hoa thở dài: “Đúng là có khả năng này.”

Tề Chinh căn nhắc: “Đệ cũng không thể không đi, đại nương vẫn còn đang ở trong tay nàng ta.” Cậu nghĩ một lúc, “Đại nương không hề đề phòng nàng ta chút nào, như thế cũng không hay. Hay là, chúng ta nhân cơ hội này, nói chuyện cho đại nương biết đi, sau đó đệ vào lâu Tử Vân, phối hợp cùng đại nương thử thăm dò rốt cuộc An cô nương là người như thế nào.”

Triệu Giai Hoa nói: “Lục đại nương rất trung thành với An cô nương, đến tận lúc này ta cũng không dám tin được, làm sao Lục đại nương lại có thể tin, thế nào bà ấy cũng sẽ nói lại với An cô nương. Với sự nhanh trí của mình, An cô nương có thể lấy ra trăm ngàn lý do mạch lạc thuyết phục Lục đại nương là đệ nghe nhầm hoặc đây là âm mưu của Tiền Bùi. Thậm chí, còn để cho Lục đại nương nghi ngờ chúng ta. Còn bản thân An cô nương, cũng rất khó tin tưởng chúng ta được nữa.” Triệu Giai Hoa nhìn Tề Chinh, nói: “Như thế, chúng ta không ai tin ai, đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì còn chưa biết được.”

Tề Chinh đã hiểu, kết quả sẽ giống Lưu lão bản và Lâu lão bản vậy. Cậu tính toán một lúc: “Lão bản nương, tỷ còn nguyện tin An cô nương đúng không? Mặc dù đệ rất khẳng định mình không nghe nhầm.”

“Không phải là chuyện nghe nhầm hay không, mà có lúc người ta nói chuyện, sẽ có nhiều tầng nghĩa. Chỉ là hôm nay chuyện quá mức vội vàng, chúng ta còn chưa kịp đi kiểm chứng chân tướng thật giả thế nào.”

Tề Chinh gật đầu: “VẬY thì trước hết khoan nói với Lục đại nương đã. Đệ vẫn đến lầu Tử Vân, lão bản nương, tử để Tú Nhi tử dẫn mẹ tử ấy, với cả Lưu Nhân nữa, ra khỏi thành trước đi. Cứ nói là khai chiến rồi, ở đây không yên tâm, để các nàng đi trước. Đợi sau này điều tra ra chân tướng rồi thì đón các nàng quay về. Nếu An cô nương là người tốt, chúng ta cũng không làm chuyện gì xấu, còn nếu nàng ấy có vấn đề thật, chúng ta đề phòng cũng không sai.”

Đang nói chuyện thì Lục đại nương ở bên ngoài gõ cửa thúc giục: “Tề Chinh, con nói chuyện với Triệu lão bản xong chưa? Nhanh lên đi, ngộ nhờ Tiền Bùi đến thì nguy to.”

Triệu Giai Hoa và Tề Chinh đưa mắt nhìn nhau, Triệu Giai Hoa nói: “Đứa bé ngoan, đệ mau đi đi. Cần thận nhiều vào, nếu An cô nương là mật thám thật thì Lục đại nương và đệ đều gặp nguy đấy. Nhưng đừng quên, nơi đó là lầu Tử Vân, là địa bàn của quân đội, dù nàng ta có ba đầu sáu tay cũng không dám mâu thuẫn trực diện với đệ ở lầu Tử Vân đâu, điều đệ phải cẩn thận là mưu kế của nàng ta. Cô nương kia miệng lưỡi lươn lẹo, người chết cũng có thể nói thành sống. Đệ đừng bị nàng ta lừa là được. Nếu nàng ta và Tiền Bùi cùng một giuộc, chúng ta đều là quân cờ, vẫn chưa đến thời điểm giết quân cờ thì đệ đừng chọc giận nàng ta, cũng đừng vạch trần nàng ta, nhất định phải giả vờ làm như không hay biết gì. Còn những chuyện khác, cứ giao cho ta. Ta sẽ nghĩ cách.”

Tề Chinh gật đầu, hít sâu một hơi, quay người đi mở cửa.

Lục đại nương đứng bên ngoài sốt ruột vô cùng, vừa định mở miệng thì Triệu Giai Hoa đã sờ đầu Tề Chinh đẩy cậu ra: “Được rồi được rồi, yên tâm đi, lúc đệ quay về vẫn là tiểu tổng quản lo thức ăn hàng hóa. Ta sẽ coi chừng giúp đệ mấy hôm, không có ai cướp mối của đệ đâu. Hơn nữa, không phải Tiền Bùi vào thành rồi à? Ý của An cô nương là để Tiền Bùi biết đệ đã nói chuyện này với nàng ấy là đủ rồi. Nay Tiền Bùi đã biết tiểu

gia Tề Chinh đệ vào lầu Tử Vân, cho nên đệ cứ chờ đấy, ngày mai An cô nương lại đá đệ về đấy.”

Tề Chinh phối hợp ra vẻ đau khổ. Lục đại nương bật cười, là lo lắng mỗi làm ăn bị người ta cướp sao? Đứa bé này! Bà kéo Tề Chinh qua, sau đó cáo từ Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa tiễn bọn họ ra cửa, bảo ngày mai sẽ đến lầu Tử Vân thăm Tề Chinh, Lục đại nương luôn miệng đồng ý. Hai người đi rồi, Triệu Giai Hoa mới thôi tươi cười. Có nên đưa Nhân Nhi đi không, nàng rất do dự, thật ra nàng rất muốn tin tưởng An Nhược Thần, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, điều này nàng đã được nghiệm chứng ở trên người Lưu Tắc rồi. Quả thật rất dễ nguy trang làm kẻ đạo mạo. Mà cam go hơn là, nàng biết An Nhược Thần cũng đa nghi như nàng, có khi còn nhiều hơn.

Triệu Giai Hoa thở dài, quay về phòng nghĩ đối sách.

Lục đại nương vừa đi vừa quở trách Tề Chinh, hai người đang định đến lầu thu dọn quần áo, Lục đại nương cảm thấy Tề Chinh vì chút lợi nhỏ mà chậm trễ thời gian, thật không phải là điều nam tử hán ngay thẳng nên làm. Bà còn đang càu nhàu thì chợt nghe thấy có người gọi: “Tề Chinh.”

Lục đại nương và Tề Chinh ngoái đầu lại nhìn, là một gã nam tử trung niên không quen biết.

Nam tử kia nói: “Thật là có lỗi, ta được Dương đại ca gửi lời ủy thác, nhưng lại đến trễ.”

“Cha.” Tề Chinh lập tức tỏ ra ân cần.

Nam tử kia nói: “Mấy năm trước, Dương đại ca nhờ ta cầm hộ một phong thư. Nhưng ta đi xa, lúc quay về đã muộn. Vội chạy đến Trung Lan, song trên đường lại gặp nhiều chuyện khác...” Nói đến đây, gã cảnh giác nhìn Lục đại nương.

Sự chú ý của Tề Chính đã bị thu hút hoàn toàn, cậu bước lên: “Cha đã đưa thư gì, đã nói gì?”

Gã nam nhân kia lại liếc nhìn Lục đại nương.

Tề Chính nói: “Bà ấy là Lục đại nương, là người thân của ta, không cần phải ngại.”

Lục đại nương cảnh giác hỏi: “Làm sao người nhận ra Tề Chính?”

Kẻ kia nói: “Chuyện dài dòng lắm, sự việc trọng đại, chúng ta phải tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.” Gã vừa nói vừa nhìn vào con hẻm bên đường. Đúng là chỗ kia rất yên ắng không có lấy bóng người.

Tề Chính theo bản năng tính đi cùng gã. Lục đại nương lại kéo cậu lại, hỏi người nọ: “Làm sao người nhận ra Tề Chính?”

Kẻ kia mới nói: “Ta đến Trung Lan một thời gian, hỏi thăm biết được tình hình, vốn định tìm Tề Chính giao phó, nhưng kết quả mấy ngày trước cậu ấy mới rời thành, ta sợ không liên lạc được thì lại xảy ra biến cố, nay nhất định phải làm xong chuyện Dương đại ca đã dặn dò. Nhất định phải nói cho Tề Chính biết chuyện này.”

Tề Chính vội hỏi: “Cha đã nói chuyện gì?”

Lục đại nương vẫn nghi ngờ, nói: “Có lời gì thì vào phủ nói, chỗ ấy an toàn hơn.”

Kẻ kia đang bước đến phía con hẻm, nghe thế liền nói: “Không được, không thể để...”

Gã còn chưa nói xong thì đã nhìn thấy vẻ mặt của Tề Chính.

Tề Chính đang nhìn nhẩn phỉ thúy trên tay gã, sắc mặt cứng ngắt, tựa như nghĩ đến điều gì đấy.

Kẻ kia quả quyết ra tay ngay, cùng lúc Tề Chính hét lên: “Đại nương chạy mau!”

Tề Chính nhảy phốc lên như chú khỉ, nhưng Lục đại nương lại không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy hoa mắt, cổ đau xót, nói không nên lời.

Sắc mặt kẻ kia hung tàn, nắm lấy cổ Lục đại nương, nhìn xung quanh rồi nói với Tề Chính: “Muốn mạng của bà ta thì đừng làm ồn, tới đây với ta.”

Tề Chính đã chạy ra xa, Lục đại nương day đón xua tay, để cậu đi mau, nhưng sao Tề Chính có thể đi được, vành mắt đỏ ngầu đuổi theo: “Người đừng làm thương bà ấy, đừng làm bà ấy bị thương.”

Ba người cùng đi vào con hẻm, kẻ kia kìm cặp đại nương, hỏi Tề Chính: “Lúc người ở huyện Điền Chí, đã nghe ngóng được gì rồi.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Giọng Tề Chỉnh run run, câu chữ lộn xộn: “Đồ, đồ ăn... Còn cả đầu bếp...”

“Đừng vờ vịt nữa.” Kẻ kia thấp giọng hung ác nói: “Điểm Thúy lâu, người đã nghe được những gì rồi?”

Tề Chỉnh nhìn Lục đại nương đau đớn giãy giụa không phát ra được âm thanh nào, vì cổ bị siết chặt mà mặt xanh mét, đau lòng suýt nữa chực khóc, cậu ghen ngào nói: “Ta muốn đi nhìn các cô nương, nghe nói cô nương ở chỗ đó rất đẹp, nhưng chưa kịp thấy gì đã bị người ta phát hiện, nên ta mới chạy.”

Kẻ kia cười lạnh, trong phút chốc gã lấy thanh chủy thủ ra, vung tay lên, cắt mất một lọn tóc của Lục đại nương, nói: “Nếu còn không trả lời cho đàng hoàng thì thứ tiếp theo sẽ cắt chính là tai bà ta, còn nếu không được nữa, thì sẽ là mắt...” Vừa nói vừa gác thủy chủ lên mặt Lục đại nương, dán cạnh lỗ tai.

“Không không không...” Tề Chỉnh hoảng hốt giậm chân khua tay, nôn nóng tới độ không nói được gì, đau khổ như đứng trên cầu lửa, nước mắt cuối cùng cũng trào ra, bịch một tiếng cậu quỳ xuống: “Đại gia đại gia, cầu xin ngài, ta thật sự không nghe được gì hết, còn chưa tới thì đã bị phát hiện rồi. Câu nào ta nói cũng là thật cả, ai cũng hỏi ta có nghe được gì không, nhưng ta thực sự không nghe được gì hết. Ta còn đang chuẩn bị đi gặp An cô nương, nói với nàng ta là ta không nghe được gì hết...”

Đầu óc Lục đại nương kêu ong ong, Tề Chính đang làm gì vậy, vì sao phải đưa cô nương vào, tình hình này chỉ e bà không sống được, thằng bé không mau trốn đi, vì sao lại còn kéo cả cô nương vào?

Tề Chính gào khóc, nước mắt nước mũi tùm lum, vừa khóc vừa quỳ bò đến kẻ kia: “Đại gia, ngài hãy tin ta, ta thật sự không nghe thấy gì cả. Còn nếu không ngài cứ một đao đâm chết ta đi, diệt khẩu ta rồi sẽ yên tâm hơn, ngài thả đại nương ra đi. Đại nương không biết gì cả, là An cô nương tìm ta...”

Lục đại nương nghe mà chẳng rõ, bà cảm thấy mình đang liều mạng giãy giụa, thế nhưng đã chẳng còn sức lực nào, trước mắt bà biến thành màu đen, giọng của Tề Chính như từ nơi xa vang vọng, không chân thực tí nào, lòng bà như lửa đốt, không muốn cô nương bị lộ, không muốn phá đại kế diệt địch...

Tề Chính khóc lóc túm lấy chân kẻ kia, đập đầu khóc không thành tiếng.

“An cô nương nói với người thế nào?”

Kẻ kia lạnh lùng hỏi. Thật ra Tề Chính nghe được gì không quan trọng, vì đã không kịp nữa rồi, không ngăn được Tề Chính trước khi vào thành, mà bây giờ chắc chắn tin tức nó nghe được đã nói với không ít người. Quan trọng nhất là, gã biết những người đó là ai.

Nhất định có Triệu Giai Hoa, cả Lý Tú Nhi cũng có, dĩ nhiên Lục đại nương chạy không thoát rồi, còn có ai nữa? Những kẻ chỉ điểm của An Nhược Thần, còn có những ai? An Nhược Thần lại có thể nghĩ được cách đuổi đến huyện Phong An, quả thực hoàn toàn ngoài dự liệu của chúng. Nàng ta đã biết gì rồi? Nàng ta có kế hoạch gì? Những điều này còn quan trọng hơn việc Tề Chính đã nghe được những gì.

Vào thời điểm xử lý An Nhược Thần, đồng thời cũng phải giải quyết tất cả tai mắt tình báo của nàng ta, không được để lại hậu hoạn, thế mới có thể

đối phó với Long Đăng.

Tề Chinh lau nước mắt, thút thít nói: “Ngài thả đại nương ra đi, ta sẽ nói hết.”

Kẻ kia lạnh nhạt đáp: “Người nói đi rồi ta mới thả bà ta.” Gã thoáng thả lỏng lực tay túm cổ Lục đại nương, dời chủ thủ đi, tỏ vẻ có thành ý.

Tề Chinh nhìn động tác của gã, bèn nói: “An cô nương nói, nhất định Tiền lão gia sẽ đến quận Mậu, bảo ta dọc đường tìm khách điểm tửu lâu tốt nhất, nhất định có thể tìm được lão.”

“Tìm Tiền lão gia để làm gì?”

Tề Chinh lau nước mắt lần nữa, đáp: “Tìm Tiền lão gia...” Nói đến đây, bất chợt cậu nhào đến, một tay nắm chặt cổ tay cầm chủ thủ của kẻ kia, dùng vai đập vào ngực gã, đồng thời húc đầu vào cằm gã.

Kẻ kia chuẩn bị không kịp, không ngờ Tề Chinh lại dám đột nhiên gây khó dễ.

Lần này Tề Chinh dùng hết sức, xô gã kia lùi lại mấy bước, rồi cả hai cùng ngã ra đất. Cuối cùng Lục đại nương đã được tự do, cũng té xuống đất che cổ há miệng thở dốc.

“Đại nương chạy mau!” Tề Chinh kêu lên, căn lấy bàn tay đang cầm chủ thủ của kẻ kia, nhưng không ngờ gã đã kịp định thần, xoay cổ tay đập đuôi chủ thủ lên mặt Tề Chinh.

Tề Chinh đau tới mức không rên la gì được, răng như muốn rụng rời. Ngay sau đó là bụng quận đau, cậu bị đánh liên tục.

Lục đại nương té xuống đất, muốn gọi cứu mạng nhưng cũng không có lực để lên tiếng, bà ho khan, cố gắng hít hơi.

Tề Chinh bị đánh ngã trên đất. Kẻ kia siết lấy cổ cậu, kéo cậu lại gần bên Lục đại nương, lạnh lùng nói: “Bây giờ, ta sẽ giết bà tử, miễn người tưởng ta không có can đảm. Rồi sau đó người có muốn sống hay không, thì phải nhìn xem đáp án của người có được hay không đã.”

Tề Chinh vùng vẫy, Lục đại nương cố muốn bỏ ra, nhưng tất cả đều phí công phí sức. Kẻ kia giơ cao chủy thủ, đâm mạnh xuống Lục đại nương.

“Soạt” một tiếng, từ phía đầu tường có người nhảy xuống, bổ kiếm về phía kẻ đang giơ chủy thủ kia.

Kẻ kia trông thấy có bóng người, lại nghe thấy tiếng lưỡi kiếm xé gió, theo bản năng lăn sang một bên, tránh khỏi nguy hiểm.

Tề Chinh định thần nhìn lại, không ngờ là Điền Khánh.

Điền Khánh cũng dừng lại, giơ kiếm trong tay lên tấn công kẻ kia lần nữa.

“Mau đi đi, quay về Lưu phủ.” Điền Khánh kêu lên.

Tề Chinh không nói hai lời, bỏ dậy đỡ lấy Lục đại nương, mau chóng dẫn bà rời đi. Điền Khánh và gã nam tử kia kịch liệt giao chiến, khó bề phân thắng bại. Tề Chinh không dám nhìn lâu, con hẻm chật hẹp, đao kiếm không có mắt, cậu và Lục đại nương suýt nữa đã bị dính quyền cước rồi. Hai người khó nhọc đi ra đầu hẻm, lại nghe sau lưng “á” lên một tiếng.

Tề Chinh quay đầu lại nhìn, thấy nam tử kia đã cách xa khỏi mình, đưa lưng về phía Điền Khánh, còn trường kiếm của Điền Khánh đâm xuyên qua ngực gã.

Tề Chinh thấy khắp người kẻ kia toàn máu là máu, vẻ mặt trợn trừng dữ tợn như quỷ, cậu sợ tới nỗi chân mềm nhũn ra.

Gã nam tử kia nhìn thẳng vào Tề Chính, sau đó “bịch” một tiếng ngã xuống đất. Rồi không động đậy gì nữa.

Tề Chính ngẩn người nhìn thi thể gã ta, lại quay đầu sang đối mặt với Điền Khánh, suýt nữa đã khóc toáng lên: “Điền đại ca!” Đúng thật là thoát chết từ trong đường tơ kẽ tóc!

“Không sao chứ?” Điền Khánh hỏi.

Tề Chính gật đầu, lại quay sang nhìn Lục đại nương. Lúc này Lục đại nương đã khá hơn nhiều rồi, nhưng vẫn không nói được gì, chỉ có thể gật đầu. Tề Chính vội nói thay bà: “Lục đại nương cũng không sao.”

Điền Khánh ngồi xổm xuống lật thi thể gã nam tử kia, lại hỏi: “Hắn là ai thế?”

Tề Chính vừa mở miệng thì đã bị Lục đại nương dùng sức siết chặt cánh tay, Tề Chính ngoái đầu lại, Lục đại nương trợn mắt nhìn cậu. Tề Chính vội sửa lời nói: “Cũng không biết là ai cả, hắn nói cha từng viết thư gửi hắn, có chuyện muốn nói với đệ, kết quả đột nhiên lại bắt bớ Lục đại nương, hỏi đệ đã biết được gì rồi?”

Điền Khánh không tìm được thứ đồ gì trên người gã cả, nghe thấy lời Tề Chính thì cau mày, ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Đệ biết được những gì?”

Tề Chính ngây ra: “Quả thật đệ không biết gì hết.”

Lục đại nương ở bên khó khăn mở miệng: “Điền đại nhân...” Mới nói mấy chữ mà cổ họng lại đau rát.

Tề Chính vội hỏi thay bà: “Điền đại ca, sao huynh lại đến đây?”

“Nghe nói đệ đã về nên đến thăm đệ chút. Đệ chưa đi xa bao giờ nên ta có hơi lo. Người ở tù lâu nói đệ ở Lưu phủ, ta mới đứng chờ đệ ở cửa sau,

nghe thấy phía bên này có tiếng động nên đến xem sao.” Điền Khánh lại nhìn cổ của Lục đại nương, nói: “Mau đưa đại nương đi khám đại phu đi, cứ giao nơi này lại cho ta.”

“Điền đại ca định xử lý thế nào?” Tề Chính sốt ruột.

“Báo quan thôi.” Dáng vẻ Điền Khánh trông rất đương nhiên, “Hắn ta hành hung trên phố, bị ta đánh chết, tự mình báo quan.”

Rồi Điền Khánh đi báo quan. Lúc này kinh động đến rất nhiều người. Triệu Giai Hoa đến, An Nhược Thần đến, Diêu Côn phái người đến Chiêu Phúc hỏi thăm một phen, tiểu nhị từng nói chuyện với người chết cũng bị gọi đến công đường.

Không ai nhận ra người chết là ai. Chỉ có tiểu nhị kia cung cấp bằng chứng, nói kẻ kia tự xưng là từng gặp Tề Chính ở tửu lâu ngoài thành, nghe Tề Chính khen đồ ăn ở tửu lâu Chiêu Phúc ngon nên cố tình đến thử.

Tề Chính lắc đầu, luôn miệng nhận định mình chưa từng gặp gã.

Tiểu nhị không phản bác chút nào, chỉ nói: “Ôi, vậy ra hắn lừa ta rồi.”

Mặt Diêu Côn xám tro, ông ta cảm thấy mình mới là người bị lừa. Hết người này đến kẻ khác chẳng ai nói thật.

Diêu Côn hỏi tất cả mọi người một lượt, cuối cùng chỉ giữ lại An Nhược Thần.

“An cô nương, cô thấy thế nào?”

“Nếu đã dùng cha Dương làm con mồi, vậy nhất định là dư đảng của sông bạc Tụ Bảo, rất rõ ràng mọi chuyện trong sông bạc, nói không chừng còn đến để trả thù. Người trong sông bạc Tụ Bảo kẻ thì bị bắt kẻ thì rời đi, chỉ duy nhất mỗi Tề Chính là ở lại.”

“Nếu là như thế, vậy khi hỏi thăm xác nhận thân phận Tề Chính từ chỗ tiểu nhị thì nên hỏi có phải trước đây cậu ta làm ở sông bạc Tự Bảo hay không chứ, nhưng gã lại chẳng hỏi chữ nào về sông bạc, thật là kỳ quái.”

Diêu Côn nhìn chăm chăm An Nhược Thần. Ông ta có cảm giác, cô nương này còn làm ra những chuyện gì khác sau lưng ông ta nữa, nếu không lời khai của những người này sẽ không khác biệt nhau như thế, cứ che che giấu giấu.

“Đúng là quái lạ. Cũng không biết rốt cuộc lai lịch gã ta ra sao.” An Nhược Thần lại điềm nhiên như không, vô tội nói: “Xin thái thú đại nhân nhất định phải điều tra kỹ càng, nếu dư đảng của sông bạc Tự Bảo vẫn còn, thì không chỉ Tề Chính mà tính mạng của mấy người Triệu lão bản cũng sẽ bị uy hiếp. Còn nữa, trước đây trong sông bạc cất chứa rất nhiều tiền ngân danh sách tên người cùng binh khí vân vân, không biết những thứ này liệu có thể khiến kẻ ác thêm thường không nữa.”

Nói như thật vậy. Diêu Côn cau mày. Nhưng lại chẳng hề có chút sơ hở nào, chuyện đúng là như vậy thật, không thể không đề phòng dư đảng. Diêu Côn phái người theo dõi Tiền Bùi, nhưng lại không lấy được tin tức hữu dụng nào, đã vậy lại đúng lúc Tề Chính từ huyện Điền Chí đi về, mà đó lại chính là nơi cuối cùng Tiền Bùi du ngoạn.

Diêu Côn hỏi thẳng: “An cô nương, việc Tề Chính và Lý Tú Nhi ra ngoài có phải do cô nương sắp xếp không? Người có kế hoạch gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Đại nhân.” Vẫn là bộ mặt đó, An Nhược Thần nói, “Tuy ta và tửu lâu Chiêu Phúc coi như có chút giao tình, nhưng tửu lâu Chiêu Phúc không phải do ta mở, người ở đó cũng không phải thuộc hạ của ta. Vừa rồi Triệu lão bản và Tề Chính cũng đã nói cả rồi đấy, muốn đi nếm món ăn mời đầu bếp mới, dù sao việc làm ăn của tửu lâu bọn họ dạo này không được tốt

lắm.” Nàng dừng lại, rồi đột nhiên hỏi: “Vì sao đại nhân lại có nghi ngờ này, có phải đại nhân có manh mối gì không? Chẳng lẽ, là Tiền lão gia?”

Được lắm, Diêu Côn nhú mào, hỏi ngược lại thế làm ông ta không còn cách nào đào sâu thêm được nữa. Diêu Côn giương mắt nhìn An Nhược Thần, nói: “Ta sẽ điều tra rõ thân phận người này, hành hung ngay trên phố đúng là kỳ quặc, lại còn là án mạng nữa, không thể xem thường. Ta e sẽ còn làm phiền cô nương và Điền đại nhân nữa, mong cô nương thứ lỗi.”

An Nhược Thần khách khí một phen.

Diêu Côn lại nói: “Hôm qua ta đã thả An Chi Phủ, nếu An cô nương có thể lấy được bất cứ manh mối nào từ phía An gia.” Ông ta nhấn mạnh vào năm chữ “bất cứ manh mối nào”, “Mong cô nương sẽ báo cho ta biết. Cô nương cũng biết tình hình hôm nay rồi đấy, người có thể tin tưởng không nhiều, vẫn là cần thẳng thắn hỗ trợ, thế thì mới tiêu diệt mật thám được.”

“Đại nhân nói chí phải.” An Nhược Thần cũng nhấn mạnh.

Hai người khách khí qua lại một hồi. Sau đó Diêu Côn để An Nhược Thần rời đi.

An Nhược Thần quay về lầu Tử Vân, nghĩ ngợi hồi lâu rồi đi tìm Lục đại nương. Lục đại nương đã được đại phu khám bốc thuốc, giờ đang nằm nghỉ ngơi, thấy An Nhược Thần đến thì hấp tấp ngồi dậy. An Nhược Thần không chút che giấu lo lắng khi ở trước mặt Lục đại nương, hôm nay nàng đã nghe hết tất cả mọi lời khai của mọi người, khi không có người sẽ hỏi lại mấy lần. Nay nghĩ tới nghĩ lui, chỉ muốn hỏi Lục đại nương một câu, “Đại nương, tình hình lúc ấy, khi Điền đại nhân giết nam tử kia, đúng là không thể không ra tay sao?”

Lục đại nương cầm giấy bút viết: Tôi không thấy rõ tình hình lúc ấy, đến khi quay đầu lại nhìn thì nam tử kia đã đưa lưng về phía Điền đại nhân rồi.

An Nhược Thần im lặng trầm ngâm.

Lục đại nương suy nghĩ rồi lại viết: Có lẽ người nọ muốn bắt Tề Chính hoặc tôi làm con tin.

An Nhược Thần gật đầu, rồi bảo Lục đại nương nghỉ ngơi sớm khỏe.

An Nhược Thần quay về phòng, vẫn ôm một bụng nghi ngờ. Kẻ kia biết cha Dương, chứng tỏ gã biết thủ đoạn của sông bạc Tự Bảo, biết Tề Chính. Là gã vốn đã biết hay do Tiền Bùi nói với gã? Nếu ngay cả chuyện cha Dương từng muốn mật báo bị diệt khẩu mà Tiền Bùi cũng biết, là vốn đã biết hay là thông qua vụ án Lưu Tắc mới biết? Coi như là nhờ vào án của Lưu Tắc đi, nhưng một chuyện nhỏ như thế cũng cần lão ta quan tâm, thế là thế nào?

Lúc này An Nhược Thần mới cảm giác được nguy hiểm thật sự.

Tướng quân nói rất đúng. Cái chết của Đường Hiên là chi tiết rất quan trọng, gã là nhân vật quan trọng trong tổ chức mật thám, gã đi hay ở sống hay chết, đều liên lụy rất nhiều đến tổ chức. Đáng tiếc là, nàng không thể nhìn rõ chân tướng.

An Nhược Thần chợt nhớ Long Đại, nếu có tướng quân ở đây thì thật tốt. An Nhược Thần thở dài, lấy thư Long Đại gửi cho nàng từ dốc Thạch Linh ra đọc một lần nữa. Thư viết vô cùng đơn giản, chỉ nói thư đến đã nhận được, đừng quá nhớ nhung.

Phong thư này cũng làm An Nhược Thần lo âu, đơn giản tới nỗi chẳng tiết lộ tin tức gì, mà khi nàng gửi thư đi rõ ràng báo rất nhiều chuyện, thế nhưng hãn không chỉ điểm hay có chỉ thị nào cả. Nét chữ đúng là tướng quân, nhưng nội dung phong thư lại không giống điều hãn nên nói.

An Nhược Thần vốn định viết thư thêm cho Long Đại, nhưng giờ lại do dự. Ý trong thư của tướng quân, có phải là cảnh báo nàng đừng báo cáo

chuyện mật thám nữa không, viết thư không an toàn sao?

An Nhược Thần có cảm giác lẻ loi không ai trợ giúp. Nàng lo cho tướng quân, không biết giờ đây chàng ra sao rồi.

Tại quận Ngọc Quan trấn An Hà.

Mưa nhỏ tí tách mãi chẳng dừng, giọt mưa rơi xuống đá xanh trên đường mòn, tiếng tí tách kéo dài mãi làm người ta thêm phần phiền muộn. Ở bên ngoài khách điểm cũ nát ngay cả bảng hiệu cũng đã mất, có một hán tử cao to cười khoái mã cấp tốc chạy đến. Trên người hán tử mặc áo tơi, trên đầu đội mũ lá rộng lớn, đến khi phi nhanh tới trước cửa khách điểm thì ngẩng đầu lên nhìn rồi dừng lại.

Trong khách điểm có không ít người, kẻ trú mưa, người dừng chân ở trọ, tiểu nhị bận rộn không rảnh ra đón vị khách nhân trang hán tử này. Hán tử cũng chẳng để ý, hán xuống ngựa, đầu tiên là dắt ngựa đến chỗ vòng ngựa buộc lại, sau đó rút miếng vải ra lau nước mưa dính trên người nó, tiếp nữa là lôi hai búi cỏ từ trong bọc y phục ra đút cho ngựa, rồi lại xách thùng nước tới đặt bên cạnh để nó uống. Cuối cùng là vỗ vào mình ngựa, lúc này mới đi vào khách điểm.

Lúc bấy giờ tiểu nhị mới rảnh rồi, đưa mắt ra nhìn thì thấy là ngựa tốt, đáng tiếc nhìn cách ăn mặc của hán tử kia lại không giống nhà giàu. Tiểu nhị ra đón, hán tử chỉ vào chú ngựa ở bên ngoài, dặn tiểu nhị lấy rơm đút cho nó ăn, vừa nói vừa quan sát một vòng trong khách điểm, nói: “Ở trọ. Còn phòng không?” Trong giọng không có vẻ ti tiện như trang phục, thậm chí lại còn có phần uy nghiêm.

“Có, có.” Tiểu nhị dẫn hán tử lên lầu. Khách điểm không lớn, tổng cộng chỉ có sáu phòng ở trên, đại hán vừa bước chân lên lầu thì ra sức giậm chân như muốn rũ nước mưa trên người xuống. Vừa giậm một cái là lập tức hành lang vang lên tiếng “rầm rầm” dữ dội, tiểu nhị sợ hãi vội nói: “Khách

quan, xin ngài nhẹ chút cho, tầng lầu này của chúng tôi hơi cũ, có khi sức của ngài sẽ giảm sập lầu mất.”

Đại hán nghe thế thì không giảm nữa, im lặng đi theo tiểu nhị vào căn phòng đầu tiên.

Đại hán bước vào, chỉ nói lấy cho bình nước là được, không cần thứ khác, hắn đi đường một mỏi, muốn nghỉ ngơi thật tốt, bảo tiểu nhị đừng làm phiền.

Tiểu nhị đáp một tiếng, nhận lấy tiền rồi nhanh chóng đưa bình nước lên, sau đó lui ra ngoài.

Đợi đến khi xuống lầu, tiểu nhị mới kịp định thần, vừa nãy đưa nước lên thấy tuy hán tử đã cởi áo tơ mũ tơ, nhưng hắn lại không nhìn rõ dáng dấp người nọ ra sao. Nếu không phải là nghiêng người thì là xoay lưng về phía hắn. Đúng lúc phòng bên này có người lớn giọng gọi tên mình, tiểu nhị vội đáp mau chóng đi đến, quên chuyện này đi mất.

Trong phòng trên lầu, đại hán mở bọc y phục ra, lấy lương khô ra ăn. Vừa ăn xong hai miếng bánh thì có người gõ cửa, “cộc cộc cộc” “cộc cộc cộc”, gõ liên tiếp năm lần ba cái. Đại hán xoa tay, bước đến mở cửa.

Ngoài cửa là một nam tử trung niên chừng năm mươi, mặt mũi thanh tú, khoác áo xanh, nhưng cả người toát lên vẻ cao quý.

Đại hán nhìn thẳng vào mắt ông ta, không ai nói gì, người kia đi vào phòng thì đại hán mau chóng đóng cửa lại.

Nam tử trung niên xoay người, thì lễ với đại hán: “Long tướng quân.”

Long Đại đáp lễ: “Lương đại nhân.”

Lương Đức Hạo nhìn bánh khô trên bàn Long Đại thì đặt một túi giấy dầu lên bàn, cười nói: “Ta biết người vội vã đi đường, không được ăn ngon. Nào, cho người con gà quay đây.”

Long Đại cảm ơn, đặt bàn ăn qua một bên rồi bày ra dáng vẻ nghiêm túc đàm luận.

Lương Đức Hạo cũng chẳng vòng vo nữa, vừa ngồi xuống là liền hỏi hản: “Chuyện gì lại khiến người gấp gáp gặp ta như thế.” Trên đường đi theo thông lệ báo lại hành trình việc công với các quan viên, nhưng không lâu sau lại nhận được thư hồi âm của Long Đại, hẹn gặp mặt ông một mình. Thế là ông dẫn theo ba hộ vệ, lặng lẽ tách ra khỏi đại đội. Phía ông thì không sao, nhưng Long Đại thân mang chiến sự, tự tiện rời khỏi tiền tuyến, ngộ nhỡ rơi vào miệng kẻ gian, thì đấy chính là tội “đào quân phản quốc”.

Lương Đức Hạo đoán, nhất định Long Đại có chuyện quan trọng nên mới thế. Nhưng ông vẫn trách: “Người làm như thế là quá lỗ mãng rồi. Nếu bị người ta nhận ra, hoặc bị ai biết được người bỏ lại đại quân tự ý rời đi, vậy cũng không được.”

Long Đại mỉm cười: “Đại nhân sẽ không tố cáo ta trước mặt hoàng thượng mà.”

Lương Đức Hạo nói: “Đó là ta, chứ đổi thành người khác thì người xong đời rồi đấy.”

Long Đại cười ảo não: “Nếu là người khác thì ta đâu dám.”

“Thế rốt cuộc người có chuyện quan trọng gì?”

Long Đại không đáp, trái lại chỉ hỏi: “Vì sao đại nhân lại làm tuần tra sứ này? Biên giới lộn xộn, mật thám ngang ngược, lần này khác hoàn toàn trước kia. Quận Mậu và Bình Nam đều có nguy hiểm ngầm, đại nhân tới đây, chẳng những nguy hiểm đến tính mạng, mà một khi xử lý không tốt, sợ

sẽ giống Sử đại nhân thái thú quận Mậu, tự dừng lại rước họa vào thân.”
Dựa theo địa vị thái úy của Lương Đức Hạo ở trong triều, ông ấy muốn từ chối lần tuần tra sứ này cũng không phải là việc gì khó.

Lương Đức Hạo lắc đầu thở dài: “Nếu ta không đi, người mới có rắc rối lớn đấy. Nếu người gặp rắc rối, biên giới sẽ lâm nguy.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Long Đại nhú mày: “Ta có rắc rối ư?”

Lương Đức Hạo nói: “La thừa tướng tiến cử trưởng sử Bành Kế Hồ của hãn đảm nhận tuần tra sứ, Bành đại nhân vốn là lại quan giám sát, cũng coi như thích hợp, hoàng thượng để bọn ta bàn bạc, nếu không có dị nghị gì khác thì sẽ chọn hãn. Nhưng hôm đó Bành Kế Hồ đến phủ ta thăm viếng, hỏi thăm rất nhiều chuyện về người và Long gia. Nghe ý thì xem ra, La thừa tướng cố ý nhân cơ hội này để xử lý người đấy. Ấy vậy mà người cứ khư khư giữ thóp lớn.”

Long Đại cười: “Ta thì có thóp gì chứ?”

“Người để trong nhà chuẩn bị hôn sự cho người, lại để nhị đệ người tìm ngự sử đại phu Tà đại nhân đến tiến môi cho người, Tà đại nhân vốn cùng quản lý sự vụ chung với La thừa tướng, La thừa tướng vẫn luôn phòng bị, hành động lần này của người làm La thừa tướng suy nghĩ rất nhiều, cứ mãi đoán xem người có thâm ý khác không. Bành đại nhân mới dứt khoát hỏi ta, Long tướng quân với Tà đại nhân thân thiết như thế, rốt cuộc có quan hệ gì?”

Long Đại cong môi, không giải thích.

Lương Đức Hạo lại tiếp: “Còn cả thân phận vị phu nhân tương lai kia của người nữa, thế mà lại là con gái thương nhân.” Lương Đức Hạo trừng mắt với Long Đại, “Nói người đấy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế hả? Trong kinh thành có rất nhiều cô nương, vậy mà người chẳng để vào mắt một ai cả, nhưng mới đến biên cảnh thành nhỏ đó là gặp được người trong

lòng rồi ư? Tin tức này lan truyền khắp triều, người người đều đàm luận, đều đang suy đoán thâm ý trong đó.”

Long Đại hờ hững đáp: “Các vị đại nhân tất bật bận rộn, khổ cực vất vả, nhưng vẫn có thể tán gẫu náo nhiệt như trên phố phường, thả lỏng như thế cũng không tệ.”

Lương Đức Hạo tức giận: “Đừng có đổi chủ đề, đang nói chuyện chính với người đấy. Người rời kinh thành đã hơn nửa năm, là vì chiến sự biên giới, nay chiến sự đã đến lúc gấp rút, biên giới nguy hiểm trùng trùng, tình thế không rõ, nhưng người lại cùng con gái thương nhân qua lại với nhau, đây là chuyện loạn quân dân doanh đấy. Tự người nói xem, đây không phải là thóp lớn thì là gì? Những người kia vốn đã không vừa mắt người rồi, chứ quan lúc nào cũng muốn chinh Long gia các người còn đang cười trộm đấy.”

Chụp mũ tội danh này nặng thật đấy, nhưng Long Đại không phản bác, chỉ im lặng lắng nghe.

Lương Đức Hạo lại nói: “Chắc chắn thái thú quận Mậu Sử Nghiêm Thanh khó giữ được chức quan rồi, hoàng thượng đã hạ chỉ, ắt hẳn sẽ tước quan lưu đày, còn gia tộc họ hàng hẳn có dính líu hay không, đợi ta đi thẩm tra kỹ sẽ định đoạt. Tấu chương hẳn trình lên rất lộn xộn, rốt cuộc Đông Lăng làm âm chuyện gì hẳn không biết, đại sứ Nam Tần bị ai giết hẳn cũng không biết. Sau lại còn nói là âm mưu của Đông Lăng, khiêu khích quan hệ của Đại Tiêu ta với Nam Tần. Rồi sau đó lại sửa lại, nói là âm mưu của Nam Tần, muốn kéo Đông Lăng cùng kết đồng minh xâm hại Đại Tiêu ta. Còn nói có lẽ những tên thổ phỉ đó là len vào biên giới Đông Lăng quốc không chừng. Nơi biên giới núi rừng liên miên bất tuyệt, chỗ ẩn thân của thổ phỉ quá nhiều.”

Long Đại gật đầu: “Thổ phỉ tụ tập không phải là chuyện ngày một ngày hai, bất kể là trú ngụ ở đâu, chúng đều phải ăn mặc chi tiêu, nhất định cướp

tiền cướp vật không chỉ là chuyện lần một lần hai. Nếu không có bất kỳ manh mối nào, đột nhiên nhảy ra như thế, rồi sau đó tan biến không vết tích, vậy nhất định không phải là thổ phỉ rồi.”

“Bất kể là ai, tóm lại Sử Nghiêm Thanh không có bằng chứng, không nói rõ ràng. Đông Lăng và Nam Tần đẩy chuyện này lên Đại Tiêu chúng ta, chúng ta muốn giải thích cũng không thể. Cho dù suy đoán của Sử Nghiêm Thanh là đúng, nhưng chúng ta không điều tra ra được chân tướng, chỉ có thể gánh tiếng oan này. Dù là Nam Tần hay Đông Lăng, bên nào cũng đem binh đánh Đại Tiêu ta, xuất quân có tiếng. Chuyện này thì cũng không sao, Sử Nghiêm Thanh không dọn dẹp được cục diện kia đã đủ tệ hại lắm rồi, nhưng người lại còn đón về mật sứ do hoàng đế Nam Tần âm thầm phái đi, sau đó chết trong phủ Diêu thái thú. Người cảm thấy Sử Nghiêm Thanh gánh tội một mình cô đơn quá, nên người cũng muốn góp vui hả?”

Long Đại không nói lời nào, dĩ nhiên hẳn biết chuyện rất nghiêm trọng.

“Khi đó ta đã lên đường rồi, lúc nhận được tin thì đã chậm. Trong cung dùng bồ câu truyền tin cho ta, yêu cầu ta nhất định phải tra rõ chuyện hai quận, giám sát cuộc chiến tiền tuyến. Nhất là phải tra rõ liên hệ giữa người với những chuyện này.” Lương Đức Hạo cau mày nói, “Nếu không phải ta tới, quả thật người sẽ có rắc rối lớn đấy.”

Trái lại Long Đại chẳng hề hoảng hốt, chấp tay hành lễ: “Đa tạ đại nhân.”

Lương Đức Hạo nói: “Đừng đa tạ ta, nếu có vài việc ta đành bó tay thì cũng không có cách nào cả. Tự người tính lại đi, bản thân mình có bao nhiêu thóp rồi. Phía ngự sử đại phu cũng bị hỏi thăm đấy. Hỏi chuyện ông ấy tiến môì cho người, liệu trong đó có bí mật gì không thể cho người khác biết không. Rốt cuộc con gái thương nhân kia lai lịch thế nào, có liên quan với Nam Tần không.”

Long Đại cười khê: “Hoàng thượng sợ ta hồ đồ, trúng phải mỹ nhân kế ư?”

“Cũng không phải chỉ mỗi hoàng thượng thôi đâu, tất cả văn võ bá quan đều sợ hết hồn. Người luôn không gần nữ sắc, không thích rượu thịt tầm hoan, người người đều biết. Còn lần này đi mới được bao lâu chứ, chưa gì đã có hôn sự, lại còn từ xa cấp tốc chuẩn bị giấy hôn thú lễ nghi định tịch bạc văn thư. Người không ở đây thì định thế nào? Còn cả thân phận nữ tử kia nữa. Nghe nói là đào hon trốn nhà. Cũng chỉ có đệ đệ nhà người mới sẵn lòng gánh vác trận liều lĩnh của người thôi. Quả thật quá liều rồi. Chớ nói quyền quý, dù là nhà bình thường cũng không tổ chức hôn sự như thế. Người nói xem, rốt cuộc nữ tử kia là thế nào thế hả?”

“Cũng không phải có gì đặc biệt lắm, chỉ là vào thời điểm ấy, ta biết nàng chính là người nên cưới.”

Lương Đức Hạo không nói gì nữa, quả nhiên Long tướng quân vẫn trẻ tuổi khí thịnh, nhiệt huyết sôi trào, không nắm rõ chuyện nam nữ. Dù nói lời này tuy đã chậm, nhưng ông vẫn dùng giọng điệu trưởng bối dặn dò: “Vậy người phải cân nhắc cẩn thận đấy, đợi đến thời cơ thích hợp chuẩn bị hôn sự cũng chưa muộn. Vào thời khắc quan trọng thế này, làm sao có thể hồ đồ vậy chứ.”

“Ta phải bảo vệ nàng ấy. Vì giờ đang là giây phút quan trọng, ta không thể rời đi được, nếu không cấp tốc quyết định thân phận cho nàng, chỉ sợ rằng sẽ có hậu họa. Chuyện này nói ra rất dài dòng, đúng là sẽ để lại mầm tai vạ thật, nhưng đã vậy, chỉ cần tìm cách giải quyết là được.”

Long Đại từ tốn nói, nhưng Lương Đức Hạo lại rất lo lắng.

Long Đại lại hỏi: “Lương đại nhân, đại nhân vừa nói, Bành Kế Hồ tiết lộ ý định điều tra ta với đại nhân, thế là đại nhân mới xin hoàng thượng hạ lệnh, đảm nhận tuần tra sứ này sao?”

“Đúng thế.” Lương Đức Hạo gật đầu, “Ta đã bàn bạc với những người khác, những người thích hợp khác, nếu không phải đang có chuyện quan trọng không tách ra được thì chính là không thể chèn ép được Bành Kế Hồ. Nếu giống Bành đại nhân, nhất định hoàng thượng sẽ không muốn, trái lại còn nghi ngờ dụng ý chúng ta chọn người, đến lúc đó người chỉ mệt hơn thôi. Suy đi nghĩ lại, ta tự đề cử mình vậy. Chuyện quận Mậu này đúng là kỳ lạ, ta đồng ý đến, dĩ nhiên hoàng thượng rất vui.”

“Hoàng thượng có suy nghĩ gì trong cuộc chiến với Nam Tần lần này?”

Lương Đức Hạo nói: “Bất kể chuyện này có thế nào, đều không thể giải thích rõ được. Nam Tần xuất binh, thời gian lâu dần, nhất định hoàng đế Nam Tần có thể sẽ mời các nước tương trợ, đến lúc đó Đại Tiêu ta sẽ gặp nguy hiểm. Ý hoàng thượng là, nếu sự tình không đúng thì hãy giải hòa với Nam Tần. Công chúa Bình Tâm không chênh lệch tuổi với hoàng đế Nam Tần nhiều, mà người nhỏ tuổi hơn vẫn còn có công chúa Như Ý. Đến lúc đàm phán hòa bình, chúng ta có thể thăm dò ý của hoàng đế Nam Tần.”

Long Đại bình tĩnh, nhưng trong lòng lại nghĩ đến An Chi Phủ đầu tiên, bất kể là quyền vị có cao đến đâu, hoặc giả là thương nhân bách tính, dường như con gái đều là tiền vốn để đổi lấy lợi nhuận. Hẳn thiết nghĩ, An Nhược Thần cô nương của hãn nhất định sẽ rất tức giận với chuyện này.

Long Đại nói: “Hoàng thượng nghĩ quá sớm rồi.”

Lương Đức Hạo đáp: “Đó chỉ là bước cuối cùng thôi. Hoàng thượng không sợ Nam Tần, binh lực Đông Lăng không mạnh, cũng không thể chống cự. Điều hoàng thượng lo là Hạ quốc binh hùng tướng mạnh sẽ nhân cơ hội này mà khởi binh. Bọn chúng mãi vẫn không mượn được cớ để xâm chiếm, tuy nay không có quan hệ gì với Nam Tần, nhưng nếu Nam Tần thất bại, nhất định sẽ nhờ các nước khác giúp đỡ, hoặc là, Hạ quốc sẽ nhân cơ hội chủ động mượn binh, xâm nhập từ thành Cổ Sa. Đến lúc đó sau lưng trước mặt chúng ta đều là địch, chỉ e chịu không nổi.”

“Thành Cổ Sa có Mục lão tướng quân đấy, Hạ quốc cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ đâu. Huống hồ trước mắt chỉ mới tạm ngừng, Đông Lăng còn chưa dẫn binh sang. Mà viện binh của quận Ngọc Quan đã đến quận Mậu rồi, nếu Đông Lăng muốn giúp Nam Tần, thì đã mất đi thời cơ tốt nhất rồi.”

“Vậy cũng coi như là may mắn lớn cho chúng ta.”

Long Đại nói: “Cho nên vấn đề là ở chỗ, giữa ba nước, chỉ có hai liên bang. Nam Tần và Đông Lăng có thể được gọi là liên bang ư?”

Lương Đức Hạo sừng sốt: “Chẳng lẽ không phải?”

“Nếu nhìn bề ngoài thì đúng là vậy. Nhưng đại nhân nên xem qua tấu chương của ta, thám tử của chúng ta ở Nam Tần đã bị Nam Tần sát hại.”

Lương Đức Hạo nói: “Đã xem rồi, chuyện mật thám này, huyền ảo khá lớn ở thành Trung Lan đây.”

“Không chỉ mỗi thành Trung Lan thôi đâu. Trong thành Trung Lan cũng không ai biết chuyện thám tử Nam Tần chúng ta cả. Sứ thần Nam Tần bị giết ở quận Mậu, Hoắc tiên sinh mạo hiểm đến hiệp thương, kết quả cũng bỏ mạng một cách kỳ lạ. Không phải chỉ đơn giản mỗi mật thám thôi đâu, mà có khi trong quan phủ, hay thậm chí trong triều đình, nhất định có người giúp đỡ.”

Lương Đức Hạo biến sắc: “Long tướng quân, lời này không thể nói lung tung đâu.”

“Chỉ là suy đoán hợp lý mà thôi, không phải gài tang vật định tội qua loa, không thể bảo là nói lung tung được. Không biết là ai, không biết có bao nhiêu người tham gia, nhưng nhất định không phải là chuyện mấy mật thám Nam Tần làm ra, cũng tuyệt đối không thể là chuyện một người một

ngựa phản quốc câu vinh được. Trong chuyện này, nhất định có âm mưu kinh thiên động địa.”

“Tại sao lại suy đoán như thế?”

“Sự thật đã rành rành ra vậy còn gì. Vì sao có thể hết lần này đến lần khác sát hại sứ thần Nam Tần thoát thân thành công, vì sao lại không hề có chút manh mối nào? Trong nha phủ tướng quân của ta ở thành Trung Lan cũng bị cài gian tế, chẳng những tính kế diệu hổ ly sơn, phá hỏng tra án, mà còn gài tang vật hãm hại, mưu hại người trung thành với ta.”

Lương Đức Hạo nhíu mày.

“Đại nhân.” Long Đại nói: “Đại nhân đảm nhận chức tuần tra sứ đến đây, tuy với ta mà nói là chuyện tốt, nhưng một khi đại nhân rời khỏi kinh thành, chức quyền của đại nhân sẽ tạm thời do thừa tướng đại nhân nắm giữ, toàn bộ binh tướng thống soái trong kinh và xung quanh sẽ rơi vào tay thừa tướng đại nhân.”

Lương Đức Hạo nghĩ một lúc, nghĩ rồi lại nghĩ, sắc mặt lập tức tái mét: “Ý người là...”

“Tùy việc mà xét thôi. Ta vừa nói rồi đấy, không biết là ai, cũng không biết có bao nhiêu người, lại còn không thể kết luận mục đích được. Ta chỉ là nói sau khi đại nhân rời đi, trong triều đình đã xảy ra ít biến hóa mà thôi. Ta rời đi đã hơn nửa năm, trong triều có vấn đề gì, e là đại nhân phải biết rõ hơn ta.”

Lương Đức Hạo nói: “Khó trách người gấp gáp tìm ta lén lút gặp mặt, có phải người muốn tức tốc bàn bạc chuyện này, có đối sách tốt trước khi đại quân vào quận Mậu không? Nếu đợi đến khi ta sắp xếp xong hết thủy rồi người mới gặp ta thì đã trễ rồi.”

Lương Đức Hạo và Long Đại cẩn thận bàn bạc một phen, đến khi đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đã ngừng rơi.

“Trời tối rồi ta sẽ rời đi.” Lương Đức Hạo nói.

“Đến nửa đêm ta sẽ đi, khác thời gian với đại nhân.”

Lương Đức Hạo gật đầu, ông trầm ngâm một hồi rồi nói, “Tướng quân yên tâm, ta sẽ gửi thư cho Uất Nhậm đại nhân ở kinh đô, để ngài ấy đề phòng cẩn thận hơn. Cũng sẽ dâng tấu lên hoàng thượng, nói rõ chuyện tiền tuyến với ngài ấy, điều không nên nói, ta sẽ không tiết lộ dù chỉ nửa chữ, cũng sẽ không bứt dây động rừng.”

Long Đại thi lễ cảm ơn. Chuyện tấu chương này, nếu là Lương Đức Hạo làm thì sẽ có sức thuyết phục hơn hẳn nhiều.

“Đại nhân lên đường hãy cẩn thận.”

“Long tướng quân cứ yên tâm. Tuy ta rời xa đại quân, nhưng không ai biết được hành tung của ta cả, không sao đâu. Cũng xin tướng quân bảo trọng.”

Màn đêm buông xuống, Long Đại nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc, bốn bề tĩnh lặng, hẳn để ý đến động tĩnh bên ngoài. Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa mơ hồ vang lên tiếng bước chân, tiếng động dừng lại khi đến trước phòng họ, có người gõ nhẹ lên cửa hai cái rồi rời đi. Không lâu sau, có hai cánh cửa có động tĩnh mở chốt, có tiếng bước chân của bốn người đi ra ngoài, sau đó là tiếng động đi xuống cầu thang.

Long Đại biết, đây là Lương Đức Hạo dẫn người rời đi.

Long Đại ngồi dậy, đứng ở trước cửa sổ nhìn ra ngoài, nhanh chóng thấy bốn người nhóm Lương Đức Hạo cưỡi ngựa giờ đước rời khỏi khách điếm, chạy vào rừng cây bên cạnh khách điếm. Bỗng qua rừng cây là có thể đến

gần quan đạo đi vòng sau núi. Đường đi như thế thích hợp với màn đêm hơn, mà hành trình cũng được rút ngắn khá nhiều.

Long Đại thấy bọn họ đi vào rừng cây, vừa định xoay người đóng cửa sổ thì bên tai nghe thấy tiếng hô lớn: “Có thích khách!”

Long Đại tập võ, dĩ nhiên thính giác nhạy hơn người thường nhiều. Nghe thấy tiếng hô, hắn xách đại đao lên, điểm mũi chân một cái, nhảy ra khỏi cửa sổ.

Trong rừng cây, bảy tám hắc y nhân che mặt đang tập kích đoàn người Lương Đức Hạo. Ba hộ vệ của Lương Đức Hạo đã nhảy xuống ngựa, gắng sức chống cự. Tuy Lương Đức Hạo là thái úy, trông coi quân sự binh quyền, nhưng vẫn là xuất thân từ quan văn, bình thường chỉ tập được một chiêu nửa thức, trong tình cảnh này thì rất khó để tự vệ. Thích khách vung đại đao đến, Lương Đức Hạo chật vật ngã khỏi mình ngựa. Một đao chém tới trước mắt, ông vội lăn một vòng tránh thoát. Rút đao găm phòng bị ra, lại chợt nghe thấy tiếng cười châm biếm của thích khách.

Ngựa giật mình chạy ra xa, ba hộ vệ nhanh chóng lùi về phía sau, bao bọc Lương Đức Hạo ở trong vòng. Nhưng đối phương người đông thế mạnh, võ nghệ cao cường. Một hộ vệ đỡ lấy đao, lập tức bị một kẻ khác tung cước đập bay, một tên khác đuổi kịp, vung kiếm nhắm thẳng vào mặt Lương Đức Hạo. Một hộ vệ khác huơ kiếm đánh tới, nhưng bên hông lại bị thích khách xia đao chém lấy. Hộ vệ hét lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất. Một thích khách khác nhích người lên, đâm kiếm xuống ngực của hộ vệ ngã trên đất. Hộ vệ kia khục khặc một tiếng, theo bản tăng giờ tay muốn tóm lấy thanh kiếm, thế nhưng lại chẳng có sức lực, tứ chi chợt buông lỏng, hai tay rơi trên đất, lúc này đã đứt hơi.

Lương Đức Hạo cả kinh thất sắc. Đúng lúc này một thích khách khác lại bổ nhào về phía ông, hai hộ vệ khác một người thì đang lấy một địch ba, một người thì bị thương khó khăn né tránh một kích trí mạng. Lương Đức

Hạo giơ tay vung dao găm lên theo bản năng, chợt nghe “soạt” một tiếng, một thanh đại đao bay đến, cắm thẳng vào giữa ngực thích khách.

Cơ thể thích khách chợt căng cứng, cúi đầu nhìn đại đao trước ngực, rồi dần ngã xuống trong cái nhìn mở to mắt của Lương Đức Hạo.

Lương Đức Hạo quay đầu lại, thấy Long Đại đang vọt đến. Ông quát to: “Long tướng quân.”

Đám thích khách còn lại đang chuẩn bị giết Lương Đức Hạo nhìn thấy tình hình đó thì hai mắt nhìn nhau, rồi cùng xoay người xông về Long Đại.

Long Đại cũng chẳng dừng chân, đạp một cái lên thân cây, mượn lực bay lên không quét ngang chân, đá trúng đầu một thích khách, kẻ kia rên lên rồi ngã xuống đất, mũi chân Long Đại vừa chạm đất đã xia một cái, đá trường kiếm của kẻ kia lên giơ tay chụp lấy, “keng” một tiếng né người đỡ lấy đại đao của tên còn lại, rồi trở tay vung chưởng đẩy một kẻ khác đang từ bên trái lao đến. Xoay cổ tay, trường kiếm móc cái nữa, tóm lấy hai kiếm lao về phía đại đao của kẻ kia.

Lúc đại đao của kẻ kia và trường kiếm của Long Đại đập vào nhau, hồ khẩu* rung đến phát đau, còn chưa kịp phản ứng lại thì trước mắt đã hoa lên, trường kiếm của Long Đại đã hất đại đao của hắn ra chém đến. Theo bản năng kẻ kia nhảy lùi về phía sau, nhưng trong lúc đó Long Đại đã xoay tay thu kiếm, né người tránh đi, trường kiếm đâm về phía sau, trúng ngay ngực kẻ tấn công Long Đại ở sau lưng, mất mạng tại chỗ.

(*Hồ khẩu: khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.)

Long Đại chẳng hề dừng lại, cũng không thèm nhìn sang, lập tức rút kiếm xoay người, bay lên không tung cước nghiêng người, đá văng tên thích khách bên trái đang tấn công đến, cướp trước hai bước, giơ tay vung kiếm về thích khách đang hươ đại đao. Thích khách kia vội giơ đao lên che,

nhưng không ngờ dưới chân Long Đại lại dao động, lật người tránh được đao kia, vung chưởng đập vào ngực kẻ nọ.

Kẻ nọ phụt ra một ngụm máu tươi, bị đánh bay ra xa, đập vào thân cây rồi “bịch” một tiếng rơi xuống đất.

Long Đại mặc xác hắn ta, xoay người vung trường kiếm lên, “soạt” một tiếng, trường kiếm đâm vào ngực thích khách, thích khách rú lên thảm thiết, một hộ vệ của Lương Đức Hạo thoát khỏi đại đao, vội vàng bổ một cước cho kẻ kia. Thích khách ngã xuống đất, không còn nhúc nhích được gì.

Long Đại tiến lên một bước, xoay người rút đại đao của mình cắm trên người tên thích khách tắt thở đầu tiên ra, quay lưng vung đao soạt một phát, chẳng những đỡ được một đao của thích khách, còn cố nhanh chóng đuổi theo bồi thêm một phát, chém bay đầu đối phương. Động tác rất liền mạch, không ngừng nghỉ tí nào.

Lương Đức Hạo trợn mắt há mồm.

Ông đã từng nghe nói về uy danh của Long Đại trên chiến trường, nhưng chưa từng thấy hắn giết địch thế nào cả. Xưa nay khi gặp nhau bàn chuyện, tuy Long Đại không che giấu khí thế võ tướng trên người, nhưng cũng coi như nho nhã lễ độ. Nay có lưỡi đao sắc bén trong tay, chẳng mấy chốc đã giết liền sáu tên. Mà hắn chẳng hề thở gấp hay đổi sắc mặt chút nào, xoay người nhìn về phía hai tên thích khách còn lại, bình tĩnh tiến đến gần chúng.

Hai tên thích khách kia che mặt, không thấy rõ biểu cảm, nhưng bước chân đã có phần hoảng hốt. Bọn chúng không muốn chiến nữa, quay người bỏ chạy.

Long Đại nói: “Không được để chúng thoát.”

Hai hộ vệ của Lương Đức Hạo ngăn người, rồi vội vàng đuổi theo.

Long Đại nói: “Kẻ chạy nhanh nhất phải chết!” Giọng hăn không lớn không nhỏ, nhưng truyền vào tai mọi người rất rõ. Hai kẻ chạy trốn mềm nhũn cả chân, sợ hãi không dám chạy nữa. Hai kẻ đưa mắt nhìn nhau, như xem xem ai là người sẽ chạy xa hơn. Mà khi chúng chững lại thì hộ vệ của Lương Đức Hạo đã đuổi kịp, trường kiếm gác lên cổ bọn chúng, còn Long Đại, cũng đang đứng trước mặt chúng.

Hộ vệ đập một phát vào sau đầu gối của hai tên thích khách, “bịch” một tiếng hai kẻ quỳ xuống.

Vải đen che mặt bị kéo lên, trường kiếm bên người bị đá ra xa. Lương Đức Hạo bước đến, trong tay là cây đuốc hộ vệ cầm khi đi đường, lúc này bị tập kích nên đuốc bị ném xuống đất, bây giờ nhạt lên đốt lần nữa, lúc này mới có ánh sáng.

Đưa đuốc lại gần nhìn kỹ hai kẻ kia, không ai nhận ra cả.

Lương Đức Hạo hỏi: “Là ai phái các người đến?”

Hai kẻ kia cắn răng, không lên tiếng. Hộ vệ nhấn trường kiếm gác trên cổ chúng xuống, quát lớn: “Nói!”

Hai kẻ kia như phát hiện ra bản thân là manh mối có giá trị, sẽ không bị giết, thế là nói: “Có gan thì giết bọn ta đi.”

Lương Đức Hạo nhíu mày: “Các người biết ta là ai ư?”

Hai kẻ kia không nói, nhưng ánh mắt đã cho câu trả lời, đúng là biết Lương Đức Hạo là ai.

“Các người đến, là muốn lấy mạng của ta?”

Một thích khách nói: “Không phải quá rõ rồi sao?”

Lương Đức Hạo hỏi lại: “Là kẻ nào phái các người tới?”

Hai kẻ kia không đáp. Hộ vệ của Lương Đức Hạo tức tới mức đá mạnh vào chúng mấy phát, làm chúng phải mở to miệng. Khóe miệng hai kẻ kia chảy đầy máu, thế nhưng vẫn không nói.

Long Đại hờ hững mở miệng: “Hỏi khẩu cung, chỉ cần giữ lại một tên là được.”

Hai kẻ kia sửng sốt.

“Giữ lại tên biết nội tình, kẻ còn lại giết đi.” Giọng Long Đại vô cùng bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại tàn khốc vô cùng.

Kiểm trong tay hộ vệ của Lương Đức Hạo ấn mạnh xuống cổ thích khách. Ai mới là kẻ biết nội tình đây? Phải giết ai bây giờ?

Mặt hai kẻ quỳ trên đất lúc trắng lúc xanh, chúng nhìn vào mắt Long Đại, đã sợ đến mức mồ hôi lạnh thấm ướt xiêm áo.

Long Đại mím môi, nói với vẻ như bất đắc dĩ :“Nếu không biết được kẻ nào biết nhiều thì giết đại một tên đi.”

Vừa dứt lời, hai kẻ kia cướp đáp:“Là La thừa tướng phái bọn ta đến.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Long Đại mím môi, nói với vẻ như bất đắc dĩ: “Nếu không biết được kẻ nào biết nhiều thì giết đại một tên đi.”

Vừa dứt lời, hai kẻ kia cướp đáp: “Là La thừa tướng phái bọn ta đến.”

Lương Đức Hạo biến sắc: “Hắn dám!”

Long Đại không lên tiếng, chỉ nhìn hai kẻ kia chăm chăm.

Lương Đức Hạo tức giận, vung tay chỉ vào hai người, quát lên: “Trời bọn chúng lại, giải về trong doanh dụng hình thẩm tra. Nhất định ta phải dâng tấu lên hoàng thượng, trừng trị tội của La thừa tướng thật tốt.”

Một gã hộ vệ cất tiếng đáp, cười ngửa đi xa tìm dây thừng. Hai tên thích khách quỳ xuống đất, không dám động đậy.

Long Đại chợt hỏi: “La thừa tướng hạ lệnh lúc nào?”

Một tên thích khách đáp: “Lúc Lương đại nhân lãnh binh rời thành, La thừa tướng lập tức hạ lệnh để bọn ta đuổi theo, đợi Lương đại nhân cách xa kinh thành thì tìm cơ hội hạ thủ.”

Lương Đức Hạo nổi cơn thịnh nộ: “Lẽ nào lại thế! Ông ta muốn tạo phản ư!”

Long Đại lại hỏi: “Tám người các người, tất cả đều theo từ kinh thành đến?”

Thích khách kia đáp: “Đúng.”

Long Đại hỏi tiếp: “Làm sao các người biết được Lương đại nhân ở đây?”

Thích khách đáp: “Bọn ta vẫn luôn theo dõi hành tung của đại nhân, thấy ông ta chỉ dẫn theo ba hộ vệ ra ngoài, cảm thấy đây chính là cơ hội nên mới đi theo.”

“Vậy các người có biết, ta là ai không?”

Hai thích khách đưa mắt nhìn nhau, một tên thận trọng nói: “Long tướng quân.”

“Nhận ra ta từ lúc nào?”

Hai thích khách lại đưa mắt nhìn nhau, một tên nói: “Lúc tướng quân đến khách điểm, bọn ta đã để ý rồi.”

Lúc này hộ vệ đã tìm được dây thừng, cùng một hộ vệ khác trói gô hai kẻ này lại.

Lương Đức Hạo ôm quyền với Long Đại: “Long tướng quân, ta sẽ đưa hai kẻ này đi, nhất định sẽ thẩm tra kỹ bọn chúng. Chuyện tướng quân nói với ta, trong lòng ta đều nhớ, nếu có bất cứ manh mối nào, nhất định sẽ kịp thời báo lại với tướng quân. Còn nếu tướng quân có phát hiện gì, cũng xin hãy liên lạc với ta.”

Ý tứ trong câu nói đã rất rõ ràng, ông xem lần tập kích này với những điều Long Đại nói có liên hệ với nhau, lần này bắt được nhân chứng, chính là đột phá trọng đại rồi. Tin tức có được sau khi thẩm vấn sẽ vô cùng quan trọng. Ông biết tính nghiêm trọng của chuyện này, nhất định sẽ xử lý cẩn thận.

Long Đại gật đầu rồi thi lễ lại với Lương Đức Hạo.

Bọn hộ vệ dắt ngựa đến, hai tên thích khách bị trói chặt áp lên trên ngựa. Một hộ vệ lớn tướng nhắc nhở Lương Đức Hạo nên nhanh chóng rời khỏi đây, đề phòng đám thích khách này còn có đồng bọn.

Lương Đức Hạo nghe thế thì vội cáo từ Long Đại, lúc này hai người mới từ biệt nhau.

Lương Đức Hạo dẫn người rời đi. Long Đại đứng tại chỗ, im lặng đợi một hồi lâu, chắc chắn bọn họ đã đi xa. Hắn vòng một vòng ở trong rừng, tổng cộng có bảy thi thể, một trong đó là hộ vệ của Lương Đức Hạo, còn sáu thi thể còn lại là thích khách. Hắn đoán Lương Đức Hạo sẽ sai người tới báo cho phủ nha bản xứ xử lý những thi thể này.

Long Đại nghĩ ngợi, cúi người cẩn thận kiểm tra tình trạng của mỗi thi thể, nghiêm túc lục soát trên người, sờ vào cổ họ.

Lúc này có một bóng người lặng lẽ vào rừng, gọi: “Tướng quân.”

Long Đại đáp lời, người đến là trưởng sự Tôn Kiến An ở quận Ngọc Quan của Long gia hãn, chính là Tôn trưởng quỹ của tiền trang Chính Quảng mà hắn đã nói với An Nhược Thần. Hắn hẹn Lương Đức Hạo gặp mặt tại quận Ngọc Quan này, một là vì đường đi của Lương Đức Hạo đến đây thuận lợi nhất, hai là cũng vì ở đây có người của Long gia hãn.

“Sao rồi?” Long Đại hỏi.

Tôn trưởng quỹ đáp: “Những kẻ này từng bỏ thuốc vào rơm cỏ của Như Phong. Người của chúng ta cố ý xuất hiện, kẻ đầu độc nhanh chóng rời đi. Bọn thuộc hạ đã lén đổi rơm cỏ rồi. Sau đó kẻ kia có đến lần nữa để kiểm tra tình hình Như Phong, thấy đã ăn hết mà không sao thì liền rời đi. Vừa rời trong khách điểm có người nghe được động tĩnh trong rừng, định đến

xem xét thì đã bị bọn thuộc hạ cản lại. Không ai biết ở đây đã xảy ra chuyện gì.”

“Ừ.” Long Đại gật đầu, chỉ vào người dựa tay, “Hắn vẫn chưa chết, tức tốc đưa hắn về, nhìn xem còn có thể cứu sống được không.”

“Vâng.” Tôn chương quỹ đáp, giơ đuốc trong tay lên, rất nhanh sau đó có hai người vội chạy đến. Thấy Long Đại thì cung kính hành lễ, sau đó nhanh chóng đưa người kia về theo chỉ thị.

“Nếu người kia không qua nổi tối nay thì chớ thi thể về lại đây, còn nếu sống, tìm một thi thể khác bù vào đây.”

Tôn chương quỹ vâng lệnh.

Long Đại đi ra ngoài rừng cây, vừa đi vừa nói: “Có giấy bút không?”

“Có.” Tôn chương quỹ đi theo sau, “Trong phòng thuộc hạ có dự trữ.”

Long Đại quay về khách điểm, đi lên phòng của Tôn chương quỹ, viết một bức thư rồi cuộn lại niêm phong kín, giao cho Tôn chương quỹ: “Dùng bồ câu đưa thư, gửi cho lão nhị.” Bây giờ thư riêng của Long gia vẫn an toàn hơn quân văn trong quân gửi ra.

Tôn chương quỹ nhận lấy đáp lời, rồi lại hỏi: “Nhị gia gửi thư tới hỏi, có cần phái người đến đón An cô nương không?”

“An cô nương có liên lạc với người không?”

“Vẫn chưa thấy ạ.”

Long Đại cau mày, hắn rời khỏi sông Tứ Hạ, rồi lại lặng lẽ rời khỏi dốc Thạch Linh, chỉ sợ đã bỏ lỡ thư của nàng. Nhưng dù chưa có thư của An Nhược Thần, hắn vẫn đọc được cấp báo trong quân. An Nhược Thần vừa rời khỏi doanh trại sông Tứ Hạ không lâu, hắn liền nhận được tin Đường

Hiên đã chết. Tình hình này còn tệ hơn so với hẳn dự liệu nhiều. Chỉ sợ bố trí mật thám trong thành lại có thay đổi. Còn điều hẳn lo lắng nhất là chuyện danh sách thám tử bị tiết lộ, trong có gian tế ngoài địch xâm nhập, trong ứng ngoại hợp, đây mới là nguy cơ lớn nhất. Sợ là đội quân Long gia bọn họ chiến đấu anh dũng ở ngoài tiền tuyến, nhưng sau lưng lại có kẻ đâm cho một dao.

Hôm nay gặp mặt Lương Đức Hạo, lại trải qua chuyện tập kích này, trong lòng Long Đại có suy đoán, lại không giống dự đoán ban đầu của hẳn. Rốt cuộc chân tướng là thế nào, chỉ sợ còn phải dò xét thêm. An Nhược Thần cô nương của hẳn vẫn chưa liên lạc với Tôn chương ý, chắc hẳn là lại có chủ ý gì rồi. Hẳn phải nhanh về đọc thư của nàng mới được.

Long Đại nói với Tôn chương quý: “Không cần để lão nhị đón nàng đâu. Mục tiêu phía lão nhị cũng đủ lớn rồi, phái người xuất kinh sẽ bị để mất nay, bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt, đừng để đệ ấy hành động thiếu suy nghĩ. Ta tin sau khi xem thư đệ ấy sẽ biết tự khắc nên sắp xếp thế nào. Còn về phần An cô nương bên này phải là phiền người rồi, ta chiến sự bận rộn, chỉ sợ không thể phối hợp chu toàn được, người liên lạc với nàng đi, chuẩn bị đầy đủ để tiếp ứng nàng ấy. Nếu nàng ấy đến chỗ người thì người chăm sóc tốt vào, về sau ta sẽ đến đón nàng. Nếu có chuyện gì thì truyền tin cho ta.”

Tôn chương quý đáp từng chuyện một. Long Đại nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, đã tới lúc hẳn phải đi rồi. Những kẻ đó không dám trực tiếp đối phó hẳn, nhưng lại dám đối phó với ngựa của hẳn sao? Long Đại nhếch môi, trong thời chiến tự tiện rời doanh trại, đúng là tội lớn phản quốc đây mà. Long Đại lại lần nữa cảm thấy uy hiếp.

“Đúng rồi.” Long Đại ra đến cửa thì xoay người lại. Tôn chương quý vội cung kính lắng nghe.

“Gửi cho An cô nương thêm ít tiền nữa, nếu nàng không đủ tiền tiêu thì lại trách ta mất.”

Khóe miệng Tôn chương quỳ giật giật, cố gắng điều khiển nét mặt. Đại gia của Long gia, Long đại tướng quân oai phong lạnh lùng, ngài có còn lấy vị cô nương kia về không thể? Ngài tiêu tiền sáng khoái như vậy, nhị gia chuyên giữ của sẽ sẽ đau lòng lắm đây.

Ngày hôm đó An Nhược Thần ngồi trong phòng rất lâu, đến tối thì lại cầm lệnh bài đi ra ngoài. Vì đang thời chiến nên giới nghiêm rất chặt, người không có lệnh bài không được tùy ý xuất hành, nên trên đường đi chẳng có mấy ai, thỉnh thoảng mới gặp vệ binh hay nha sai đi tuần phố. Xe ngựa của An Nhược Thần chạy một mạch đến Lưu phủ.

Lúc chờ người gác cổng thông báo, Điền Khánh không nhịn được nói với An Nhược Thần: “Cô nương, ta biết nếu có thể giữ lại người sống, thẩm tra tường tận dò ra manh mối là tốt nhất, thế nhưng võ nghệ kẻ đó không hề kém cạnh, ta cũng không thể sau hai ba chiêu bắt hãn được, nếu hãn bắt Tề Chính làm con tin, ta chỉ sợ hãn sẽ bỏ trốn, trong nhất thời tình thế cấp bách, nên mới không để ý đến việc đó. Chuyện này là do lỗi của ta.”

An Nhược Thần trấn an hãn: “Điền đại ca đừng tự trách nữa, ta biết tình hình lúc đó mà. Cũng may có Điền đại ca kịp thời chạy đến, nếu không chỉ sợ giờ Tề Chính và Lục đại nương lành ít dữ nhiều rồi. Người chết rồi thì thôi, nhất định chúng ta có thể tìm được manh mối khác.”

Điền Khánh mở miệng, dường như còn muốn nói điều gì đấy, nhưng cuối cùng lại thôi.

Gác cổng đi ra nói phu nhân cho mời vào, An Nhược Thần không nói chuyện với Điền Khánh nữa, bước vào Lưu phủ. Lư Chính vỗ vai Điền

Khánh, nhỏ giọng nói với hân: “Lại uống rượu rồi hả? Ra tay không biết nặng nhẹ.”

Điền Khánh cau mày, rất không vui đi theo vào Lưu phủ.

An Nhược Thần và Triệu Giai Hoa ở một mình trong phòng nói chuyện. An Nhược Thần lấy ít ngân phiếu ra, nói: “Cô sắp xếp đi, đưa Nhân Nhi rời khỏi đây tránh tình hình trước. Bây giờ cứ để chương quỹ chăm lo tửu lâu này, đợi đến khi chiến tranh qua đi thì các cô hẵng về.”

Triệu Giai Hoa cất ngân phiếu rồi hỏi: “Vì sao?”

“Tiền tuyến khai chiến, thủ lĩnh mật thám đã đổi người, sách lược đã khác trước rồi, ta cảm thấy, có lẽ bọn chúng muốn bắt đầu tiêu trừ cơ sở ngầm phản mật thám trong thành. Nói đơn giản, chính là tai mắt của ta.”

Triệu Giai Hoa hỏi: “Thủ lĩnh mật thám là ai?”

“Ta cảm thấy chính là Giải tiên sinh.”

“Mẫn công tử ư?”

“Giải tiên sinh chỉ là một danh hiệu mà thôi. Ta không biết là ai cả. Ta đoán Mẫn công tử lúc trước chính là Giải tiên sinh. Về sau hân còn không ở đây nữa. Ta lại đoán là Đường Hiên, nhưng rồi Đường Hiên cũng chết. Bây giờ ta không dám đoán bậy, đoán nhiều lại cảm thấy ai cũng có thể.”

Triệu Giai Hoa im lặng hồi lâu: “Ta không đi được.”

An Nhược Thần cau mày: “Vì sao?”

“Đúng là trong thành nguy hiểm, như một cái hũ nổ mọi người lại vào với nhau. Nhưng chính vì tất cả đều ở cùng nhau, nên mọi người mới có thể theo dõi nhất cử nhất động lẫn nhau. Mật thám muốn giết người, ắt sẽ để lộ sơ hở, khi làm việc còn phải cân nhắc này nọ. Rời khỏi nơi này coi như

không còn hũ nữa. Không có ai theo dõi lẫn nhau, nếu bọn ta chết dọc đường, há chẳng phải có đủ lý do để thù dết sao. Gì mà ngựa mất không chế xe ngựa lăn xuống vách núi, chiến loạn thổ phỉ cướp tiền, vân vân, đến lúc đó chết cũng coi như vô ích.” Triệu Giai Hoa nhìn thẳng An Nhược Thần: “Ở nơi này, không phải còn cô sao. Nếu bọn ta xảy ra nửa điều bất trắc, ở ngay dưới mi mắt cô, ở ngay dưới mi mắt thái thú đại nhân, dù gì cũng sẽ có người kiểm tra. Cô nói xem, có phải ở đây an toàn hơn so với chạy trốn không?”

Nói rất có lý, nhưng An Nhược Thần lại cảm thấy có chỗ không đúng. Nhưng nhất thời nàng không nghĩ ra được. Cuối cùng chỉ đành phải nói: “Vậy trả lại tiền cho ta đi.”

Triệu Giai Hoa vờ như không nghe thấy, bình tĩnh cúi đầu uống trà.

An Nhược Thần nhú mày, quả thật có chỗ không đúng.

Điền Khánh đi thăm Tề Chính. Hôm nay Tề Chính bị thương lại còn bị dọa sợ, Triệu Giai Hoa đón cậu về phủ ở, nói là trong phủ có hộ viện, sẽ an toàn hơn so với giường ghép ở tửu lâu.

Tề Chính trông thấy Điền Khánh thì rất vui. Điền Khánh cẩn thận nhìn vết thương của cậu, mặt sưng vù như bánh bao, lúc nói cũng không được tròn chữ. Điền Khánh thấy cậu không có gì đáng lo ngại thì hỏi: “Đệ nói thật với ta đi, người hôm nay muốn giết đệ, có thật đệ chưa gặp lần nào không?”

Tề Chính nhếch môi.

“Đệ suy nghĩ kỹ vào, dù chỉ một ít manh mối cũng tốt, như thế ta mới giúp đệ điều tra được thân phận của hã. Biết hã là ai, mới có thể biết vì sao hã muốn giết đệ. Nếu không biết rõ, làm sao có thể đảm bảo sau này sẽ không còn ai ra tay với đệ nữa. Chưa chắc lần sau ta có thể trùng hợp chạy đến cứu đệ như thế đâu.”

“Điền đại ca.” Trong lòng Tề Chính rất cảm động, Điền Khánh vẫn tốt với cậu như thế, quan tâm cậu, chiều cố cậu. Ngoài cha Dương ra, chưa từng có một nam trưởng bối nào khiến cậu gần gũi tôn kính như vậy, “Điền đại ca, đệ, đệ nói với huynh, quả thật chuyện này cần phải điều tra. Nhưng chuyện này vô cùng cơ mật, không thể tiết lộ cho bất cứ ai hết.”

Nghiêm trọng thế sao? Điền Khánh nghiêm túc bảo: “Đệ nói đi.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Cũng ngày đó ở An phủ lại trái ngược hoàn toàn với tình cảnh của An Nhược Thần, bọn họ vui mừng không thôi, giết heo bày rượu dâng hương lễ tạ, bởi vì rốt cuộc An Chi Phủ và Đoàn Thị đã được thả ra về lại phủ.

Đàm Thị bận rộn chuẩn bị cả một buổi sáng, chuẩn bị kiệu đi đón người, lại nghênh đợi An Chi Phủ tắm tấp thay y phục dâng hương ăn chay bái phật cầu khẩn trừ tà, vân vân. Trên dưới toàn phủ xoay quanh miết, các phòng vây quanh An Chi Phủ ân cần hỏi han, đưa nhau tỏ vẻ quan tâm, An gia náo nhiệt như dịp lễ tết vậy.

Còn Đoàn Thị sau khi trở về thì bị nhốt trong viện tử, chỉ có hai bà tử đến đổ nước lau người thay y phục đồ ăn cho bà ta. Mà có vẻ như Đoàn Thị cũng chẳng để ý gì, không ồn ào không làm khó, bảo bà ta làm gì thì bà ta làm theo. Đàm Thị thấy thế cũng tốt, đỡ phiền hà.

Tâm tình của An Chi Phủ rất tốt, không chỉ vì cuối cùng đã rời khỏi nơi lao ngục quỷ quái kia, mà là vì Tiền Thế Tân rất chiều cố ông ta. Một ngày qua Tiền Thế Tân có vào ngục thăm, còn chuẩn bị một phòng giam đơn cho ông ta, lại có đồ ngon nước sạch, còn dặn dò cai ngục cho phép bất cứ ai có thể tùy tiện vào thăm An Chi Phủ. Hôm qua Tiền Thế Tân cố ý vào ngục nói với ông ta: “Ta đã nói chuyện với thái thú đại nhân rồi, ngày mai sẽ để người ra ngoài.”

Đúng như dự đoán, sáng sớm hôm sau cai ngục đi tới gọi An Chi Phủ, dặn ông chuẩn bị sẵn sàng, đã làm xong văn thư các kiểu rồi, không hề làm khó chút nào, để ông và Đoàn Thị cùng về phủ.

Cứ như thế, An Chi Phủ có cảm giác trong họa có may, Tiền Bùi gài bẫy ông ta, nhưng đổi lại là Tiền Thế Tân áy náy bù đắp, thế cũng tốt. Nói thế nào đi chẳng nữa, Tiền Thế Tân mới là quan lão gia, được hân chăm sóc, cũng coi như là thái thú đại nhân chiếu cố. Nhìn xem, lúc này Tiền đại nhân sắp đặt thế này thế nọ, cai ngục cũng nghe theo hân, có thể thấy là thái thú đại nhân đã đồng ý, nể mặt Tiền Thế Tân. Lúc trước An Chi Phủ không dám nịnh nọt lấy lòng Tiền Thế Tân là vì lo khiến Tiền Bùi không thoải mái. Giờ chuyện này lại không đắc tội với Tiền Bùi, cũng không phải bám víu vào Tiền Thế Tân, hai bên đều tốt, đúng thật là không tệ.

An Chi Phủ nghĩ như vậy, đúng là được an ủi không ít. Ông ta về nhà ăn một bữa no nê uống cho thỏa thích, cộng thêm được thiệp nô hầu hạ, bỗng nhiên lấy được oai phong không ít. Nhìn ai cũng thuận mắt hơn, nhất là Đàm Thị, thời gian này đã vất vả khổ cực rồi, có công lo việc nhà. An Chi Phủ nóng lòng, ngay trước mặt mọi người tuyên bố sẽ phù chính Đàm Thị, để quản sự An Bình đi lo liệu, buổi tối cả nhà cùng ăn chung bữa cơm vui mừng, coi như đã định chuyện này rồi. Viện tử phòng nhì cũng dọn dẹp đi, cho ra dáng có chuyện vui. Không cần phải chuyển viện tử, a hoàn người ở trong viện tử phòng nhì đều được thưởng tiền mừng.

Đàm Thị mừng rỡ khôn xiết, kích động tới mức suýt đổ lệ, bà tự thấy mấy năm qua mình đã nhẫn nhục mang nặng, lại dốc hết toàn lực cho cái nhà này, cuối cùng hôm nay cũng được hồi báo, thật đúng là thỏa mãn mong muốn. Tiết Thị phòng ba và Liêu Thị phòng năm không cam lòng, nghiêng răng nghiêng lợi cũng ngoài mặt vẫn ra vẻ vui mừng, tiến lên trước nói chúc mừng. An Nhược Hi, An Vinh Quý cũng rất vui cho mẫu thân. Một nhà cười đùa vui mừng náo nhiệt.

Tiết Thị nắm lấy thời cơ này, nói với An Chi Phủ: “Lão gia, hôm trước thiệp nhận được thư của biểu thúc, nói nhị công tử của một lương hành trong huyện bọn họ đã mười sáu rồi, trong nhà đang chuẩn bị hôn sự. Lão bản lương hành kia họ Đỗ, nhà có hai công tử hai cô nương. Đại công tử đã

thành hôn, đến nơi khác lập môn hộ, làm mua bán ở ngoài thành, tiếng tăm nổi danh cả nước. Lương hành của Đỗ lão bản là lớn nhất trong huyện bọn họ, tương lai mấy cửa hàng lương thực ấy đều giao lại cho nhị công tử ca. Gia cảnh Đỗ gia sung túc, đối nhân xử thế rất nhã nhặn, tướng mạo của nhị công tử cũng rất đoan chính, phong độ nhanh nhẹn. Biểu thúc thiệp nói, đó là một nhà rất tốt, thúc ấy cảm thấy nhị công tử với Lan Nhi nhà ta rất xứng đôi, thế nên mới viết thư đến, hỏi xem An gia chúng ta là định thế nào.”

Tiết Thị vừa nói vừa nhìn vẻ mặt của An Chi Phủ, lại tiếp: “Lan Nhi cũng đã mười lăm rồi, cũng đã tới lúc hứa gả cho người ta. Đỗ gia này thích hợp như thế, thiệp tính có thể đưa bà tử đến nhìn xem sao, nếu thật không tệ thì sẽ trò chuyện với nhau. Ý lão gia thế nào?”

Cả nhà đều im lặng hẳn, An Nhược Lan cúi thấp đầu, dáng vẻ thẹn thùng.

An Chi Phủ hỏi: “Là biểu thúc của nàng ở huyện Kỳ ấy à?”

“Đúng vậy đó.” Tiết Thị vội nói: “Đỗ gia huyện Kỳ, biểu thúc nơi cửa hàng lương thực rất lớn, ở các huyện trấn xung quanh đều có chi nhánh, còn có rất nhiều đất nữa, bên dưới nuôi khá nhiều nông hộ. Đỗ lão bản là người hào phóng, chắc chắn sẽ không thiếu chuyện sính lễ đâu. Biểu thúc của thiệp cũng có chút giao tình với Đỗ lão bản, nên lúc này mới nhắc tới chuyện này.”

Tâm trạng của An Chi Phủ đang rất tốt, lại nghe nói gia cảnh đối phương dễ mua bán vượng, còn là một địa chủ, nhất thời hai mắt sáng lên. Đúng là chuyện này không tệ tí nào.

Tiết Thị vội bảo: “Vậy thiệp sẽ nhờ người đưa tin về cho biểu thúc, nhờ thúc ấy bàn tiếp chuyện này. Lát nữa thiệp cũng sẽ tìm bà mai đi một chuyến.” Cả gương mặt không giấu được vẻ vui mừng.

Đàm Thị thăm liếc bà ta, rất không thích Tiết Thị cướp tình thế. Còn nói gì mà “cũng” tìm bà mai chứ, định tham gia náo nhiệt chọc người ta ầm ức ả.

An Nhược Hi nhìn An Nhược Lan, muội ấy đang quay đầu nhìn sang mẫu thân, hai mẹ con cùng nhìn nhau mỉm cười. Trong lòng An Nhược Hi khá khó chịu. Nàng biết, biểu thức ở huyện Kỳ gì đó với tam di nương nào có thân thiết như thế, lúc tết cũng không thấy đến bao giờ, có khi ngay cả năm nay An Nhược Lan mấy tuổi ông ta cũng không biết nữa là. Trong huyện bọn họ nhà ai chuẩn bị đính hôn chuẩn bị thế nào, nhất định là có người kính nhờ mới đi giúp chuyện này.

Thì ra tam di nương cứ im lặng không lên tiếng, là đang âm thầm chuẩn bị cho tam muội. Muội ấy cũng biết phải gả đến ngoài quận, hơn nữa còn tìm được một người tốt.

An Nhược Hi cúi đầu, siết chặt vạt áo của mình, trong đầu lại hiện lên gương mặt của Tiết Tự Nhiên. Nếu như, nàng có thể gả cho Tiết công tử thì tốt quá.

“Chuyện ở Tiết gia thế nào rồi?”

Tiếng lòng của An Nhược Hi như bị nghe lén, nàng sợ hết hồn. Ngẩng đầu lên nhìn, thì ra An Chi Phủ đang hỏi Đàm Thị.

Đàm Thị đáp: “Hôm trước thiệp mới gặp mặt Tiết phu nhân, bà ấy bảo để về thương lượng với Tiết lão gia đã. Hai ngày nay mãi bận chuyện của lão gia nên chưa rảnh hỏi thăm. Hơn nữa thiệp nghĩ, cũng không thể tỏ ra là chúng ta sốt sắng được, nếu không đến lúc đó lại bị họ gây khó dễ không chừng. Nhưng lão gia yên tâm, thiệp đã dứt lói bà mỗi Trần, dặn nàng ta để ý Tiết phu nhân, nàng ta là chân chạy tìm hôn sự cho Tiết phu nhân, sẽ nhìn cơ hội hỏi thăm giúp chúng ta, nếu có phong thanh động tĩnh gì, sẽ đến nói với thiệp.”

An Chi Phủ nghe xong thì không hỏi nữa, trái lại rất hứng thú với Đỗ gia huyện Kỳ, thế là hỏi thêm Tiết thị mấy câu, lại dặn dò An Bình dẫn bà mỗi đi một chuyến, hỏi thăm chuyện này cho ra nhẽ. Chuyện làm thế nào, muốn điều kiện gì, ông ta đều dặn dò cẩn thận.

Tiết Thị cười tít mắt, luôn miệng vâng dạ tất cả mọi chuyện, đầu An Nhược Lan càng cúi thấp, cũng chẳng giấu được nụ cười bên khóe miệng.

Đàm Thị không nhìn nổi bộ dạng của các nàng, hận tới mức nghiêng răng ken két, niềm vui vì được phù chính đã bị phồng ba tới phá vỡ bớt đi phân nửa. Đêm đó ăn cơm xong, đồng thời cũng hoàn thành cấp bậc phép tắc chính thất, Đàm Thị tìm người gọi bà mỗi Trần đến.

Bà mỗi Trần vừa tới đã nói: “Ôi chao, tôi đang định sáng sớm mai tới viếng thăm phu nhân đây.”

Đàm Thị cười nói: “Cũng không phải gấp gáp gì, chỉ là hôm nay trong nhà có chuyện vui, có chút quà lễ với điểm tâm, nên giữ lại một phần cho Trần ma ma.”

Bà mỗi Trần tự biết rõ, đầu tiên là thối phòng Đàm Thị một phen rồi mới nói: “Đúng là trùng hợp, hôm nay tôi đã đến Tiết phủ, hỏi ý Tiết phu nhân.”

Đàm Thị vừa từ tốn cắn hạt dưa vừa dỏng tai lên.

“Phu nhân, bà đoán xem thế nào, trùng hợp lắm đấy. Hôm nay An đại cô nương cũng đến Tiết phủ.”

Đàm Thị chợt ngồi thẳng, “Nó đến làm gì?”

Bà mỗi Trần ra dấu tay, làm như kể chuyện: “Lúc tôi đến thì đụng phải An đại cô nương rồi đi. Nàng ta liếc tôi, chỉ nhìn không cười. Trời ạ, từ trước đến nay tôi không biết là An đại cô nương còn có vẻ mặt hung ác như vậy đấy.”

Thật hay giả thế, Đàm Thị kìm nén ngắt cơn kích động của bà mối Trần. Nhất định tiện nhân An Nhược Thần kia sẽ làm bộ, ở trước mặt người ngoài lúc nào cũng vờ đoan trang khôn khéo, bà mối Trần có thân phận gì chứ, đáng để tiện nhân An Nhược Thần kia trợn trừng à.

Bà mối Trần nói tiếp: “Tôi mới vào gặp Tiết phu nhân,, vội hỏi người vừa này có phải là đại cô nương An gia không, Tiết phu nhân cười một tiếng, cuối cùng lại chẳng đáp. Tôi mới hỏi có phải có chuyện gì không, Tiết phu nhân bảo không có gì hết.”

Đàm Thị nhú mày. Bà mối Trần nhìn vẻ mặt bà ta, cười nói: “Phu nhân yên tâm, tôi với Tiết phu nhân qua lại không phải là ngày một ngày hai, tôi xin nói thẳng luôn, nghe nói An cô nương và An gia không hợp, chẳng lẽ là đến cản nhân duyên. Tiết phu nhân thờ dài, vẫn nói không có chuyện gì. Tôi khuyên nhủ một phen, nói là nếu cao tăng đã chỉ điểm thì nên hoàn thành hôn sự này, nếu bị kẻ ác ngăn trở chỉ e là gây ra họa. Tôi nói rõ với Tiết phu nhân những điều phu nhân nói với tôi đấy. Tôi nói phu nhân nhìn An gia xem, lúc trước không đồng ý, kết quả tai họa liên tiếp xảy ra, giờ trong nhà muốn nghị hôn, lập tức chuyển vận rồi đấy thôi. Tôi thấy sắc mặt Tiết phu nhân giãn ra ngay lập tức, nom khá là xúc động.”

Đàm Thị nói: “Còn không phải à, chính là đạo lý này. Đây cũng không phải là nói lung tung.” Tuy những lời lúc trước nói với Tiết phu nhân là cái khó ló cái khôn, nhưng sau khi bà bày tỏ ý định muốn kết hôn với Tiết phu nhân, chuyện vui liên tiếp xảy ra, đến chính bà cũng cảm thấy nên là như thế. Hôm nay lại bị Tiết Thị lấn át, thế là càng quyết tâm gả An Nhược Hi vào Tiết gia hơn. “Người lại nói xem, giờ ý của Tiết phu nhân với hôn sự này là thế nào?”

Bà mối Trần đáp: “Tiết phu nhân nói, ở ngoài quận đúng là có một cô nương rất thích hợp, thế nhưng gia cảnh không vừa ý lắm, có già có trẻ, chỉ sợ liên lụy. Tiết phu nhân rất lo đến lúc đó cô nương kia vào cửa còn phải đi qua đi lại. Phu nhân cũng biết đấy, tân nương lại mặt hoặc sau này thăm

người thân, hay nếu nhà nàng ta xảy ra chuyện, nàng ta yêu cầu về thăm nhà mà không đồng ý thì có vẻ không hợp tình người lắm, nhưng nếu đồng ý thì lại không phải. Nếu sau này có nhiều yêu cầu, Tiết phu nhân sợ không quản được. Ý của Tiết phu nhân là, cưới nương tử cho Tiết công tử là để đỡ vận cho Tiết công tử, chứ không muốn con dâu rời nhà, nếu lúc nào cũng có thể ở bên cạnh công tử mới là tốt. Lại y theo gia cảnh của cô nương kia, chỉ sợ lúc cầu hôn nhà nàng ta sẽ đòi hỏi nhiều. Tiết phu nhân có bản khoản này nên đi bàn bạc với Tiết lão gia, nhưng Tiết lão gia tức giận vì lúc trước bị An lão gia từ chối. Tiết lão gia cảm thấy An lão gia không hề thật lòng muốn chuyện cưới xin này, nay chỉ vì trừ tà giải tai mới miễn cưỡng.”

Đàm Thị suy nghĩ rồi cũng đã rõ. Về sau Tiết gia đã tìm được người, nên không nhất thiết cứ là con gái bà thì mới được. Chỉ là cô nương ở ngoài quận kia chắc chắn kém xa nhị tiểu thư An gia nên Tiết phu nhân mới chần chừ như vậy, có điều Tiết lão gia không muốn đơn phương nhiệt tình nữa. Tệ nhất là, còn có một An Nhược Thần ở cạnh quạt gió thổi lửa. Nhất định tiện nhân kia đã biết hôm nay lão gia về phủ, nên mới tới Tiết gia thuyết phục.

Đàm Thị nói: “Tiết lão gia không tình nguyện, thế còn Tiết phú nhân có ý gì?”

Bà mối vội nói: “Tiết phu nhân bảo ngày mai tôi tới hỏi thăm, xem xem phía phu nhân có thể cho tin chính xác không, nếu là chắc chắn mười phần thì bà ấy sẽ lại đi khuyên Tiết lão gia. Tiết phu nhân cảm thấy hai nhà ở trong cùng một thành, gia cảnh tương đối, cũng coi như là môn đăng hộ đối. Sau này lui tới cũng chẳng phiền toái gì. Nhị cô nương vào cửa cũng có thể yên tâm bầu bạn với Tiết công tử, không cần quan tâm chuyện nhà.”

Đàm Thị vui mừng, xem ra An Nhược Thần đã đi một chuyến uống công rồi, Tiết phu nhân một lòng vì con trai bảo bối, đâu dễ bị người ngoài tùy tiện xúi giục chứ. Đàm Thị bày tư thế: “Ý của lão gia nhà ta, ta đã nói qua với Tiết phu nhân rồi. Nhưng cuối cùng thế nào, cũng phải xem Tiết gia có

đồng ý không mới phải, nếu không đến lúc đó lại nói là lão gia nhà ta mong mỗi được kết thân với nhà hần, nhà hần chẳng hề coi trọng gì, rồi lại nói ra nhiều lời khó nghe.”

“Vâng vâng.” Bà mối Trần đáp, “Phu nhân yên tâm, Tiết phu nhân nói là chuyện này do bà ấy làm chủ, chỉ cần An lão gia định xong chủ ý, nhất định bà ấy có thể thuyết phục được Tiết lão gia gật đầu. Dù sao mặt mũi nào có quan trọng bằng mạng của con trai. Chỉ là lần trước bị từ chối đã chọc tức Tiết lão gia, lúc này Tiết phu nhân mới không yên tâm, muốn có được tin chắc chắn.”

Đàm Thị thầm tính toán trong lòng, bảo bà mối chờ một lát. Bà đi tìm An Chi Phủ, nói chuyện này với ông ta, lại chỉ ra ý tứ trong lời của bà mối, lần nữa nhấn mạnh An Nhược Thần vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn ngăn cản chuyện này.

An Chi Phủ uống nhiều mấy ly nên đã hơi say, nghe những lời này thì nổi giận đùng đùng, quát lên với Đàm Thị: “Nhất định phải thành cửa hôn này! Để tiện nhân An Nhược Thần nhìn rõ vào!”

An Chi Phủ đích thân đến thiên thính, nói với bà mối Trần là nếu Tiết gia còn muốn cửa hôn này thì mau nhanh chóng định đi. Nếu không bỏ qua cơ hội tốt này thì sẽ rất khó có lại đây. Chuyện đầu tiên An Chi Phủ ông ta ra khỏi ngục làm chính là vì muốn con gái có được hôn sự tốt, xung hỉ đuổi xui. Nếu Tiết gia không có thành ý, trong vòng hai ngày không cho một lời chính xác thì ông ta cũng hết cách, đành phải tìm hôn sự khác.

Bà mối Trần nghe thế, vội lên tiếng đáp lại, ngay trong đêm đến Tiết gia báo tin.

Lúc bà mối Trần báo lại chuyện này với Tiết phu nhân, Tiết Tự Nhiên cũng đang ở trong viện tử của mình nghe thám tử báo cáo.

“Hộ vệ của An Nhược Thần giết một người, không biết thân phận?”

“Bây giờ trong nha môn cũng không biết người chết là ai. Nay đột nhiên xuất hiện, nói là người gặp thiếu niên chạy vật trong tửu lâu Chiêu Phúc ấy, tên là Tề Chinh, ở ngoài quận. Nhưng Tề Chinh lại nói chưa từng gặp người này bao giờ. Người này dùng danh nghĩa nghĩa phụ của hãn dụ hãn đến hẻm tối, rồi đột nhiên ra tay muốn giết hãn với Lục bà tử. Đúng lúc vị quân gia tên Điền Khánh kia tới, thế là cứu bọn họ.”

“Nghĩa phụ của hãn là ai?”

“Vốn là gác cổng của sông bạc Tụ Bảo, là người quen cũ của phu quân đã mất của Lục bà tử. Lúc ám đạo ở sông bạc Tụ Bảo bị tra ra, quan phủ từng mở nắp quan tài khám nghiệm tử thi cho nghĩa phụ hãn, từ xương cốt tra ra lúc trước mất mạng do trúng độc, là bị sông bạc hại chết.”

Tiết Tự Nhiên xoa cằm: “Có chuyện thế nữa à? Cuộc sống của An Nhược Thần thú vị thật đấy. Có lấy được ghi chép vụ án này không?”

Người nọ đưa bản ghi chép ra. Hãn quá rõ tính tình chủ tử, không điều tra chuyện này rõ ràng, đến lúc về bị hỏi không trả lời được, sẽ làm chủ tử mất hứng.

“Làm khá lắm.” Tiết Tự Nhiên nhận lấy bản ghi chép, không kịp đợi mà mở ra liền.

Thuộc hạ bình tĩnh nói: “Thiếu gia, thuốc cũng sắp lạnh rồi. Uống xong thuốc rồi nên ngủ thôi.”

Tiết Tự Nhiên nhướn mày lườm hãn, có chuyện mất hứng thế à?

Thuộc hạ lại tiếp tục bình tĩnh: “Phu nhân sẽ kiểm tra phòng.”

Tiết Tự Nhiên ghen lời. Bỗng có chút hâm mộ An Nhược Thần. Lúc nàng ta nghiên cứu ghi chép vụ án, chắc hãn sẽ không có ai kiểm tra phòng hay giục đi ngủ đâu nhỉ?

Điền Khánh, Lữ Chính che chở xe ngựa của An Nhược Thần quay về lâu Tử Vân. Trên đường đi Lữ Chính hỏi Điền Khánh: “Tề Chính sao thế, đã nói gì với người vậy?”

“Không có gì.” Điền Khánh cười một tiếng: “Tuổi còn nhỏ, sợ nên khóc thôi. Ta chỉ an ủi đệ ấy một lúc.”

“À.” Lữ Chính không để tâm, không hỏi nữa.

Điền Khánh nhìn hẩn rồi lại nhìn xe ngựa của An Nhược Thần, cũng không nhắc lại chuyện này.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 120

An Nhược Thần lại nhận được thư của Long Đại. Lần này trong thư đã có nội dung rồi, nhưng cũng chỉ là nói ít chuyện nhà, viết vài chuyện vụn vặt về cuộc sống doanh trại và tình hình chiến sự mà thôi, lại còn nói rất nhớ nàng, bảo nàng phải chăm sóc bản thân cho tốt, đừng để mệt mỏi quá.

An Nhược Thần đọc bức thư kia rất nhiều lần, lại gọt giũa suy nghĩ kỹ lời văn trong đó, hận không thể mổ xẻ chữ ra phân tích ý, lật mặt trái phải trộn mắt nhìn cả buổi nhưng cũng không tìm ra được huyền cơ gì trong đó. Nếu bức thư trước đơn giản tới độ có chút không bình thường, vậy bức thư này lại chung chung đến mức không bình thường.

Hai bức thư chỉ có một điểm giống nhau: Hắn không trả lời sự việc và nghi ngờ nàng báo trong thư. Cứ như hắn chưa từng đọc qua thư của nàng vậy.

Thời gian giữa hai bức thư là một ngày, cho thấy mất hai ngày viết thư cho nàng. Nhưng lại viết thành ra như thế.

An Nhược Thần chắc chắn thư này đúng là tướng quân viết, bút tích là của hắn, giọng văn cũng là hắn, nên nhất định trong thư có thâm ý khác. Chỉ là nàng không nghĩ ra được. Thế nên An Nhược Thần mới ảo não sốt ruột như thế.

Tiền Bùi ngồi trong xe ngựa, lão ngồi đối diện một người.

“Sao lại để Diệp Quần Phi xử lý Tề Chính?”

Tiền Bùi hừ lạnh: “Ta nói trong lòng ta biết rõ, để ta giải quyết là được. Nhưng hăn khẳng khẳng không chịu nghe. Ta đây cũng không hiểu rõ nổi, vì sao hết kẻ này đến kẻ khác đều tự cho mình là giỏi thế.”

Người đối diện lão nhếch môi, biết lão đang chỉ gà mắng chó, hai Giải tiên sinh tiền nhiệm cũng bị lôi vào mắng chung.

Tiền Bùi liếc nhìn y, “Ta nói sai sao? Diệp Quần Phi quản chuyện quận Mậu cho tốt là được rồi, phía bên kia cũng có rất nhiều chuyện cần xử lý đấy. Nhưng hết lần này đến lần khác hăn lại cho rằng không gì là mình không thể, nhúng tay vào quận Bình Nam ta.”

“Dù sao Đường Hiên đã chết, thế nào đi nữa cũng phải có người liên lạc ở Bình Nam.”

“Cũng chưa tới lượt hăn.” Tiền Bùi nhìn thẳng vào người trước mặt, nói: “Chẳng lẽ chuyện liên lạc thế nào còn cần người Nam Tần các người ư? Nay thì hay rồi, lại thêm một người chết. Lúc này vẫn cứ mình hại chết mình, vốn đâu cần như thế.”

“Giờ nói những điều này thì có ích lợi gì?”

“Đương nhiên là có lợi rồi. Không chỉ điểm là các người coi như u mê hết. Còn nữa, người cần thận vào. Mấy lần An Nhược Thần ra tay người đều không lấy được tin tức, liệu nàng ta có nghi ngờ người không?”

“Có vẻ như nàng ta đều nghi ngờ tất cả mọi người.”

“Tức là có cả người trong đó rồi.” Tiền Bùi hừ lạnh, “Chuyện nàng ta muốn đến Tú sơn người không biết, nàng ta xúi giục thôn dân người không biết, nàng ta tìm Tề Chính theo dõi ta người cũng không biết, người ở cạnh nàng ta còn ích lợi gì nữa?”

Người kia căn rằng: “Không cần ông phải cố ý sắp đặt ta. Ta làm thành được bao nhiêu chuyện, thăm dò được bao nhiêu tin tức, những thứ đó đều có giới hạn cả. Trong suốt cả kế hoạch, ta là người leo lên được vị trí gần với Long Đăng nhất, tác dụng của ta, không phải một mình lão sắc quỷ trên phố phường như ông có thể thay thế.”

“Ta không hứng thú chuyện thay thế người, nếu người đã biết vị trí của mình thì tốt. Người phải hiểu là mình rất quan trọng, không thể để An Nhược Thần có cơ hội lôi người ra được.”

“Nói đi nói lại, chẳng qua là ông muốn thu An Nhược Thần vào trong tay mà thôi.”

Tiền Bùi cười nói: “Không phải đã đến thời cơ thích hợp rồi ư? Chuyện này ta đã bàn xong với Diệp Quần Phi rồi, chỉ là tự dừng ra tay giết Tề Chinh, họ Diệp tự cho là đúng, lại biến khéo thành vụng. Nay ta còn phải giúp hẩn lo lót ở phía quận Mậu nữa đây.”

“Ông cũng đừng tự cho là đúng, quận Mậu không phải địa bàn của ông, tuần tra sứ đã sắp đến rồi, ông đừng có làm loạn bên kia lên.

“Dù sao cũng phải có người truyền tin, Diệp Quần Phi không thể uống công chết như vậy được. Nói tới đây, ta lại có tin tức cho người đây. Ta nhận được thư do bồ câu đưa, nói Long Đăng lén rời doanh trại, gặp mặt tuần tra sứ Lương đại nhân ở trấn An Hà.”

Người kia lấy làm kinh hãi: “Lén rời doanh trại ư? Nhưng còn đang trong thời chiến mà.”

“Chuyện này có thể xử tội gì đây? Trong quân các người chú trọng điều gì?”

“Phản bội binh tướng, chém đầu trước trưởng đều được. Long Đăng đang nghĩ gì thế?”

“Việc này thì ta không rõ. Thư rất ngắn, không dặn dò gì nhiều, chỉ nói chuyện hăn lén rời doanh trại, bảo ta nghĩ cách tìm bằng chứng, nhân chứng, vật chứng, tóm lại là phải có bằng chứng cụ thể, làm âm cho mọi người biết mới được.”

Người kia nhú mày: “Long Đăng có viết thư cho An Nhược Thần...”

Tiền Bùi cười nhạt: “Người tưởng hăn ngu thế ư, liệu sẽ viết chuyện này trong thư à?”

“Viết thư vào thời điểm này thì cũng nên có sắp xếp gì đó.”

“Đúng là có sắp xếp, nói không chừng là để An Nhược Thần dụ gian tế trong quân ra đấy. Tốt nhất người chớ có vọng động.”

Đúng là rất có khả năng. Người kia không nói gì.

Tiền Bùi lại bảo: “Vừa nói rồi đấy, người rất quan trọng nên không thể để lộ được. Cũng không biết rốt cuộc Tề Chính có nghe được gì không, lúc ấy Diệp Quần Phi đang nói với ta, không lấy được tình báo gì từ An Nhược Thần. Người có tâm chỉ cần suy nghĩ sẽ biết là bên cạnh An Nhược Thần có gian tế.”

“Chuyện này thì yên tâm đi, Tề Chính không nói gì với An Nhược Thần cả, hăn khẳng khẳng nói mình không nghe được gì.”

Tiền Bùi lại suy nghĩ: “Có điều cũng phải cẩn thận xử lý.”

“Đúng là phải cẩn thận, nếu như muốn bắt An Nhược Thần với tai mắt ngầm bên người nàng ta, còn cả thái thú rồi quân phương nữa, cũng phải ứng đối tốt. Ông mới nói đấy, biến khéo thành vụng, đừng có phạm sai lầm giống thế lần nữa. Dù bắt được người cuối cùng tiết lộ chúng ta, thì ấy cũng là lợi bất cập hại. Long Đăng sắp đặt từng bước, lại còn dính hôn với nàng ta, nói không chừng chính là kế sách, chờ chúng ta ra tay.”

“Đương nhiên phải xem thời cơ tốt mới ra tay rồi.” Tiền Bùi liếc y, lại hỏi: “Có tin tức gì của ni cô kia chưa?”

“Không có. Ta biết ông muốn gì, nhưng không hề có tin tức của An Nhược Phương.” Người kia dừng lại rồi nói: “Chí ít là ta không nghe được tin tức gì. Có điều An Nhược Thần không còn giống lúc trước nữa, nên phải suy xét lại đã. Gần đây nàng ta cứ khiêu khích An gia là có ý gì? Nàng ta thật sự quan tâm hôn sự của nhị muội mình à?”

Tiền Bùi cười nhạt: “Ta thật không muốn coi người vô dụng. Nhưng người là người ở cạnh An Nhược Thần, những chuyện này người còn không rõ mà tới hỏi ta à?”

Người kia câm nín.

Tiền Bùi nói: “Phía An gia ta sẽ xử lý, An Nhược Thần không thể nào hoàn toàn buông lỏng với tỷ muội mình được, mẹ ruột của An Nhược Phương còn đó, An gia vẫn còn hữu dụng. Bằng chứng Long Đăng rời doanh trại ta đã sắp xếp người đi làm rồi. Còn người ấy, đảng hoàng vào, đừng để An Nhược Thần có nghi ngờ gì. Nhớ chú ý Tề Chính, để ý Lục bà tử, dưới tay An Nhược Thần còn những thám tử nào thì cứ đào đi, đào ra được chừng nào hay chừng ấy.”

Xe ngựa chạy ở trên đường, hai người ngồi trong khoang xe bàn bạc không người biết. Tiền Bùi gõ lên tấm bảng treo bên ngoài đầu xe, phu xe nghe thấy, lập tức hiểu ý. Lúc đi ngang qua một con hẻm, thấy không có ai thì đi chậm lại, sau đó lại nghe thấy trong khoang xe gõ cái nữa, lập tức để ngựa chạy nhanh lên.

Người trên xe đã nhân cơ hội xuống xe ngựa, vẻ mặt như thường băng qua con hẻm đi đến một con đường khác, cuối cùng hòa lẫn vào trong đám đông.

Tiền Thế Tân nhận được tin của nha đầu Hầu Vũ thì tức tốc đến phủ thái thú, gặp Diêu Côn. Dĩ nhiên hẳn không nói thẳng chuyện Long Đại không có ở doanh trại, mà là kiên nhẫn bàn chuyện với thái thú đã, nói hết vụ án mạng ở huyện Phúc An thì quay qua bàn về kho lương của huyện Phúc An, nói đến chuyện cung ứng quân lương, sau đó hỏi sang tình hình chiến sự ở tiền tuyến.

“Có vẻ tất cả đều thuận lợi, không có nguy cơ gì. Nam Tần mấy lần tấn công đốc Thạch Linh đều bị Long gia quân cản lại. Hôm qua ta còn nhận được quân báo của Long tướng quân, tất cả đều tốt hết. Có điều đúng là cần phải thêm quân lương, còn cả binh khí nữa, tướng quân yêu cầu bổ sung ba trăm trường thương, hai trăm đại đao, năm trăm cung tên, và tám nghìn mũi tên.” Diêu Côn nói: “Chỉ e kho binh khí của thành Trung Lan không đủ, đám thợ rèn đều đã được tướng quân điều đến thôn doanh ở tiền tuyến sửa binh khí cả rồi. Ta đã gửi lệnh hàm đến các huyện, để các huyện mau chóng chế tạo. Tiền đại nhân cũng nhận được lệnh hàm rồi chứ?”

“Đã nhận được rồi, đang cho thợ rèn trong toàn huyện cấp tốc chế tạo, đại nhân cứ yên tâm.” Tiền Thế Tân vừa đáp vừa thầm nghĩ Long Đại thật xảo quyệt. Hắn nói: “Lần này ta đến cũng là vì muốn hỏi xem, không biết còn thiếu gì nữa không, để ta cho trong huyện chuẩn bị sớm.”

“Đã đủ rồi.” Diêu Côn nói: “Long tướng quân có kinh nghiệm tác chiến. Lúc trước khi chưa khai chiến, ngài ấy yêu cầu chuẩn bị rất nhiều ta còn nói ngài ấy nghĩ nhiều, kết quả là phải dùng đến thật. Số binh khí lần này ngài ấy nói, cũng là chuẩn bị để sử dụng. Còn về vấn đề lương thảo, đã đầy đủ cả rồi.”

“Tuy nói thế, nhưng đại nhân thử phái thuộc hạ ra tiền tuyến thăm hỏi xem sao, cho dù không thiếu gì thì cũng để Long tướng quân biết đại nhân ân cần. Dù sao tuần tra sứ sắp tới rồi, đến lúc đó Bạch Anh đại nhân hỏi chuyện chiến sự tiền tuyến, nếu đáp không được trọn vẹn, bị ngài ấy nắm được khuyết điểm cũng không tốt.”

Diêu Côn nghĩ ngợi: “Người nói cũng có lý.” Lập tức gọi chủ bạc Giang Hồng Thanh đến, để hấn phái người phân nhau ra đến dốc Thạch Linh và sông Tứ Hạ, hỏi rõ tình hình chiến sự với vật dụng tiếp tế cần thiết. Giang Hồng Thanh lĩnh mệnh đi làm. Tiền Thế Tân thấy thế thì khách sáo vài câu rồi hài lòng ra về.

Nếu người Diêu Côn phái đến doanh trại tiền tuyến phát hiện không có Long tướng quân ở đó, thì chuyện này sẽ thành ngay. Đến lúc đó toàn bộ nha phủ quận Bình Nam đều là nhân chứng, nhất định trên phố cũng sẽ có lời ra lời vào, danh tiếng của Long Đăng khó giữ được, tội chứng được xác thật, tự thân hấn khó bảo toàn, toàn thể Long gia quân cũng bị liên lụy, đến khi ấy có bắt được An Nhược Thần hay không đã không quan trọng. Dù sao thì chính chủ đã bị tiêu diệt cả rồi, ai còn cần con tin nữa?

An Nhược Hi ngồi thẳng, vô cùng căng thẳng. Nàng mỉm cười, cố để mình trông được xinh đẹp lại đoan trang.

Có điều ánh mắt của Tiết Tự Nhiên ngồi đối diện chẳng hề đặt trên mặt cô, hấn chỉ nhìn bình trà trên bàn, hỏi nàng: “Ý của nhà cô là, nếu ngày mai nhà ta không có lời chính xác thì sẽ bỏ hôn sự này đúng không?”

An Nhược Hi ngẩn người, nàng có biết gì đâu. Nàng bắt đầu sốt ruột, đúng là hôm qua bà mối có đến, nàng không dám mặt dày đi hỏi mẹ nên bảo a hoàn đến nghe xem, a hoàn quay về nói có lẽ hôn sự đã thành rồi, cha đã đồng ý. Nàng vui tới độ đêm ngủ không ngon, lòng không khỏi nhung nhớ, hôm nay không kìm nén được lại tới Hỉ Tú đường, kết quả vận may quá tốt, Tiết công tử đến cửa tiệm thật. Thấy nàng ở đây thì hấn hẹn nàng vào nhà thất trò chuyện một lúc, nhưng chẳng ngờ là lại nói cho nàng biết tin này.

“Ngày mai ư? Vậy, cái đó...” An Nhược Hi cố gắng mở xẻ cảm xúc từ trên mặt Tiết Tự Nhiên, đáng tiếc chẳng nhìn ra được gì, “Tiết công tử muốn nghỉ kỹ thêm mấy hôm à?”

Rốt cuộc Tiết Tự Nhiên cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng, xem ra nàng ta không biết gì.

An Nhược Hi ngập ngừng nói: “Thế, định cân nhắc trong bao lâu? Ta sẽ về nói lại với mẹ ta.”

Tiết Tự Nhiên trừng nàng: “Nói gì?”

Mặt An Nhược Hi đỏ bừng: “Thì nói, để chờ thêm mấy ngày nữa...”

“Nếu chịu khuyên mẹ cô chờ lâu thêm mấy ngày, thì vì sao không hỏi xem ta cân nhắc thế nào, nếu ta cân nhắc không tốt thì coi như các người chờ uổng công rồi.”

“Công tử nói rất có lý.”

Tiết Tự Nhiên rất muốn xem thường nàng.

“Vậy công tử cân nhắc thế nào?”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Tiết Tự Nhiên thông dong đáp: “Vẫn chưa nghĩ xong.”

An Nhược Hi nghiêm túc suy nghĩ, ý là bây giờ muốn nàng khuyên hẳn sao? Nàng nhìn Tiết Tự Nhiên, Tiết Tự Nhiên nhìn lại nàng.

Xem ra đúng là thế rồi.

An Nhược Hi hăng giọng. Tiết Tự Nhiên nhướn mày nhìn nàng, nàng ta muốn làm gì thế?

An Nhược Hi bắt đầu khuyên: “Thật ra thì, nghĩ nhiều quá cũng chưa chắc đã tốt.” Nói xong câu này thì dừng lại, nhưng không biết vì sao nghe cứ như bắt bẻ trách cứ hẳn vậy, vội vàng thêm, “Ý ta là, suy nghĩ nhiều dễ nhức đầu, còn ảnh hưởng đến sức khỏe nữa.” Có điều lại như đang chê người hẳn không khỏe, vậy là lại bổ sung, “Thật ra chính là muốn nói, gặp phải thời cơ tốt thì nên nắm chắc.”

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn nàng.

An Nhược Hi cúi đầu nhìn cạnh bàn, nàng nói không hay, đợi nàng suy nghĩ thêm đã.

Thời cơ tốt, nên nắm chắc ư? Cô nương này còn thật biết tự khen mình đấy nhỉ. Tiết Tự Nhiên nói: “Cô nói xem, ta lấy cô thì có gì tốt?”

“Nhiều lắm, để ta tính đã.” An Nhược Hi tranh thủ thời gian cho mình.

Tiết Tự Nhiên không để ý đến nàng, tự mình nói tiếp: “Nhưng cái xấu thì ta lại nghĩ được mấy điều. Ví dụ như có An lão gia là cha vợ, sau này bị quần lấy cầu tiến, quả thực rất đáng ghét. Rồi ví dụ như đặc tội Tiền Bùi, gây tai họa rước phiền phức. Còn cả danh tiếng của An gia cô ở bên ngoài...” Hãn dừng lại, nhấn mạnh, “Ý ta nói là danh tiếng không tốt.” Dừng lại rồi bổ sung thêm, “Dĩ nhiên, hình như nhà cô cũng không có danh tiếng gì tốt cả.”

An Nhượng Hi tiếp tục cúi thấp đầu không lên tiếng, người ta nói cũng không sai, không phản bác được.

“Tóm lại, người trong nhà cô khó giữ được mồm miệng quá nhiều, nhà ta kết thông gia với nhà cô, còn không phải để mấy bà thím ba hoa thêu dệt lời ong tiếng ve à, sau này còn biết đặt chân ở thành Trung Lan thế nào nữa?”

“Thêu dệt lời ong tiếng ve cũng không chỉ có mỗi phụ nữ đâu.” An Nhượng Hi nói rồi mới phát hiện là mình lỡ lời, “Ý ta là, không thể nói như vậy được, nói thế không đúng.”

“Vì sao không đúng?”

“Nếu lời ong tiếng ve khiến ai đó không thể đặt chân, vậy chẳng phải trong thành này đã sớm trống trơn rồi à?”

Tiết Tự Nhiên không nói gì mà chỉ mãi trừng nàng, tranh cãi cũng giỏi lắm nhỉ.

An Nhượng Hi bị trừng thì lại cúi đầu, nói: “Huynh cưới ta, dĩ nhiên cũng có cái tốt.”

Nàng đang chờ Tiết Tự Nhiên hỏi là tốt cái gì, nhưng kết quả Tiết Tự Nhiên không hề tiếp lời. An Nhượng Hi cong môi, không tiếp lời thì nàng tự

nói vậy, “Tiết công tử huynh suy nghĩ đi, cưới ta rồi, có thể làm Tiết phu nhân vui vẻ.”

Tiết Tự Nhiên ghen lời, đây mà là tốt cái gì chứ.

An Nhược Hi không đợi được câu đáp lời, thế là vội ngẩng đầu lên nhìn Tiết Tự Nhiên, nhìn vẻ mặt của hắn, cảm thấy hắn không phục trước điểm tốt này, thế là bổ sung thêm, “Còn nữa, ta có thể bảo đảm cùng công tử, ta sẽ không tái giá.”

Tiết Tự Nhiên suýt nữa nổi khùng: “Còn chưa thành thân, à không, còn chưa đính thân mà cô đã muốn nói chuyện sau khi ta chết rồi ư?”

An Nhược Hi nhướn mày, nghiêm túc nói: “Không phải nguyên rửa công tử chết, ai ai cũng sẽ chết cả, ý ta là, cho dù công tử ra đi thì ta vẫn còn đây, ta sẽ tận hiếu thay công tử, chăm sóc kỹ Tiết phu nhân và Tiết lão gia.”

Tiết Tự Nhiên sững sờ. Câu trả lời này thật là ngoài dự liệu của hắn.

An Nhược Hi nói tiếp: “Đúng là trước kia ta không hiểu chuyện. Trước khi tỷ tỷ ta trốn nhà, tình cảnh trong nhà ta không phải như thế. Sau khi tình thế thay đổi, ta cũng biết rất nhiều chuyện. Nên Tiết công tử không thể chỉ nghe danh tiếng bên ngoài mà phán đoán ta được.”

Trước nay nàng luôn cho rằng mình được cưng chiều nhất, nhưng thật ra không phải như thế. Có cưng chiều hay không, chẳng qua là xem xem có hữu dụng hay không đã. Rất nhiều người đều là như thế. Nàng đối với đại tỷ cũng như vậy, từ trước đến nay bằng mọi giá đều nhìn tỷ ấy không vừa mắt, nàng lại được thế, có thể giúp nàng thì thuận mắt. Nếu lúc trước Tiết gia đến cầu hôn, nhất định nàng cũng sẽ chê Tiết Tự Nhiên người yếu đoán mệnh, nhưng gả cho Tiết Tự Nhiên thì có thể thoát khỏi bàn tay của Tiền Bội, thế nên nàng mới ngày ngày nhớ đêm mong, một lòng muốn gả cho hắn. Dĩ nhiên không thể tiết lộ chuyện này được, nếu không Tiết công tử sẽ tức

giận. Tóm lại là, giờ đây nàng không còn ngậy thơ ngang ngược nữa, mà đã thông suốt rất nhiều chuyện.

“Tiết phu nhân và Tiết lão gia chỉ có công tử là con trai độc nhất, nghĩ chắc hẳn xưa nay rất chiều chuộng. Công tử hiếu thuận là chuyện ai cũng biết. Nếu ta có thể có cơ hội, nhất định cũng sẽ hiếu thuận thật tốt với cha mẹ chồng, không để tướng công phải lo lắng về chuyện này.”

Tiết Tự Nhiên nhếch môi, chiêu này của An Nhược Hi thật là xảo quyệt, rất có tác phong của đại tỷ nàng ta. Hẳn cố ý nói: “Hiếu thuận cha mẹ chồng, giúp chồng dạy con, vốn là chuyện nữ nhân có chồng nên làm, có gì tốt mà lấy ra nói. Ta cưới người khác, người khác cũng thế thôi.”

An Nhược Hi ghen lời, tiếp tục cố gắng nói: “Cho dù có hiếu giống nhau thì chưa chắc những mặt khác đã tốt được như ta. Công tử cứ thử nghĩ mà xem, dù gì hôm nay huynh cũng biết ta là người thế nào, đã gặp qua ta rồi, thế còn tốt hơn mấy người sau này không biết sẽ ra sao, cũng tốt hơn là chưa gặp mặt mũi bao giờ. Ngộ nhỡ bỏ qua ta rồi, lần sau gặp người không như ý, công tử sẽ hối hận.”

Lại còn không như ý? Tiết Tự Nhiên thật chẳng biết nên bình luận thế nào. “An cô nương đúng là biết khuyến khích nhỉ.”

“Chỉ là nói sự thật mà thôi.” An Nhược Hi căng thẳng nhéo tay, đợi một hồi lâu, Tiết Tự Nhiên không nói gì nữa. An Nhược Hi dè dặt hỏi: “Vậy hôm nay công tử cân nhắc thế nào rồi?” Vừa hỏi vừa tiếp tục suy nghĩ trong đầu, muốn tranh thủ tiếp, không thể nhụt chí.

“Tốt thôi.” Tiết Tự Nhiên đột nhiên nói.

An Nhược Hi ngẩn người. “Tốt thôi” là có ý gì, chỉ cái gì tốt cơ? Hay mới chỉ cảm thán, phía sau còn nói nữa?

Tiết Tự Nhiên không nhìn được lại trừng mắt với nàng, “Cô khuyên ta cả nửa buổi, ta đồng ý rồi đấy, cô cũng nên có biểu hiện hân hoan hưng phấn mới đúng. Trừng ra cái vẻ ngu ngốc đó là muốn ta hối hận ngay lập tức phải không?”

An Nhược Hi há to miệng, sau đó nhảy cẫng lên, “A a, công tử nói là, là đồng ý hôn sự này phải không?”

Tiết Tự Nhiên tức giận, “Chẳng lẽ hai chữ tốt thôi là từ chối hả?”

An Nhược Hi cấp tốc xoay người chạy ra cửa: “Ta đi nói với mẹ đây!”

Tiết Tự Nhiên trừng mắt nhìn theo bóng lưng nàng, vừa tính gọi nàng lại thì An Nhược Hi đã kịp thời dừng lại ở cửa. Nàng quay người, hành lễ với Tiết Tự Nhiên: “Quên hỏi công tử còn có lời gì nữa không.”

“Có.” Tiết Tự Nhiên rất muốn lật bàn, “Cô nương phải nhớ, nếu muốn vào cửa Tiết gia ta, cần phải dè dặt đoan trang.”

An Nhược Hi gật đầu cái rụp: “Cũng nhân tiện nhắc nhở công tử, chuyện này không nên là ta nói với mẹ, mà là công tử để bà mối nói với mẹ ta.”

Tiết Tự Nhiên cắn răng: “Chuyện này còn cần cô nhắc?”

An Nhược Hi khó nén được vui mừng, cười chúm chím lộ lúm đồng tiền, nhảy chân sáo: “Vậy ta về nhà chờ công tử.” Người đã nhảy ra khỏi cửa mà vẫn không quên sửa lại, “Sai rồi, là chờ bà mối chứ. Ta về đây.”

Rồi nhảy đi như thỏ.

Tiết Tự Nhiên ôm trán, thật sự không muốn thấy bóng lưng tung tăng kia. Rốt cuộc là ai đồn trên phố bảo An nhị cô nương ngang ngược lợi hại vậy? Là ai! Nàng ta ngốc nghếch như thế thì rốt cuộc làm sao ngang ngược được?!

Tiết Tự Nhiên bỗng có cảm giác mình bị lừa, nhất định hẳn đã trúng kế của An Nhược Thần rồi. Cô nương quý kế đa đoan kia dùng phép khích tướng với An gia, rồi lại dùng kế dụ dỗ hẳn. Nhất định nàng ta đoán được hẳn có lòng hiếu kỳ lớn, nên mới lấy vụ án cũ mười bảy năm trước ra lừa hẳn. Hẳn muốn điều tra, muốn biết rõ rốt cuộc An Nhược Thần đang giở trò quỷ gì, phải tìm một con đường âm thầm giữ liên lạc với nàng ta. Nếu không tự dừng không có chuyện gì, lại không thân không thích, hẳn và nàng ta gặp nhau sẽ dễ bị nghi ngờ. Nhưng nếu hẳn đã dính thân với An Nhược Hi, có mối quan hệ với An gia che chở, thì chuyện kia sẽ dễ thành hơn nhiều.

Tiết Tự Nhiên càng nghĩ càng không phục, lại nghĩ đến đáng vẻ ngu ngốc kia của An Nhược Hi thì càng không phục, nhưng hẳn lại không tức giận, chẳng qua hẳn cảm thấy mình cần phải đòi lại thứ gì đó, không thể bị An Nhược Thần nắm mũi dắt đi được, cũng không thể để cô ngốc An Nhược Hi kia bị An Nhược Thần dắt mũi.

Nếu đã dính thân, vậy ngày sau là nương tử của Tiết Tự Nhiên hẳn, An Nhược Hi phải hiếu, trên đời này chỉ có một người có thể dắt nàng đi, lại phải chỉ đâu thì đi đấy. Chính là hẳn, chỉ có thể là Tiết Tự Nhiên hẳn mà thôi.

Lúc Điền Khánh quay về lầu Tử Vân thì sắc trời đã tối, Lữ Chính đang luyện quyền trong sân, thấy hẳn về thì hỏi: “Đi đâu thế? Hơn nửa ngày trời không thấy người đâu.”

“Có chuyện gì à?” Điền Khánh ném khăn ướm treo trên cọc cho Lữ Chính, “Không phải hôm nay cô nương nói không ra ngoài sao, nên ta mới đến tửu lâu Chiêu Phúc, dạy Tề Chinh chút quyền cước phòng thân. Có lẽ phiền toái lưu lại ở sông bạc Tự Bảo không chỉ có một, ngộ nhỡ sau này gặp nguy hiểm gì, đệ ấy cũng phải tự vệ.”

“Đúng là cậu ta không biết thân phận của người kia à?” Lư Chính hỏi.

“Thái thú đại nhân có điều tra ra được manh mối gì không?” Điền Khánh hỏi ngược lại.

Lư Chính lắc đầu: “Nói là đã phái người đến khách điểm tửu lầu Tề Chinh từng ở thăm dò rồi, không có tin tức nhanh thế đâu.”

“Còn những người của sông bạc Tự Bảo trong ngục thì sao? Cũng không nhận ra người kia à?”

“Không nghe nói gì.” Lư Chính lau mồ hôi rồi nhìn Điền Khánh: “Người đúng là có duyên với thằng bé đấy. Nếu không phải hôm đó người kịp thời chạy tới, chỉ e thằng bé đã lành ít dữ nhiều rồi. Cậu ta gặp người, cũng là gặp quý nhân rồi.”

Sắc mặt Điền Khánh khá khó coi: “Chỉ tiếc là giết chết hẳn rồi, nếu giữ lại người sống thì tốt quá.” Hẳn dừng lại, rồi phát tay, “Thôi vậy, không nói mấy thứ này nữa. Hôm nay cô nương làm gì?”

“Cô nương trò chuyện với Cổ phó úy rất lâu, ta có hỏi, Cổ phó úy nói cô nương xin hẳn chỉ dạy về chiến sự tiền tuyến, mượn ít binh thư.”

Mặt Điền Khánh giật giật: “Cô nương đúng là có chí hướng xa thật.”

Lư Chính bật cười: “Đừng có cười người ta chứ. Ta thấy cô nương tâm tư nặng, tiền tuyến khai chiến, chắc giờ trong lòng nàng chẳng có gì đâu, chỉ biết mỗi lo cho tướng quân thôi.”

Điền Khánh thôi đùa cợt, nghiêm túc hỏi: “Người nói xem, vì sao nàng không đến hỏi chúng ta? Từ trước đến nay, mấy chuyện này đều là nàng lĩnh giáo chúng ta cả.”

Lư Chính ngẩn người.

Điền Khánh hỏi: “Liệu cô nương có chủ ý gì không?”

“Chủ ý gì cơ?”

Điền Khánh nhún vai: “Chủ ý không hay gì đấy, sợ chúng ta tố cáo với tướng quân nên lén tự chủ trương.”

Lư Chính cau mày.

Điền Khánh nói: “Hay chúng ta để ý nàng ấy nhiều chút, đừng để nàng gây ra họa.”

An Nhược Hi trở về nhà, chếp kinh một lần, thấy thư pháp của mình có tiến bộ thì không nhịn được nhoẻn miệng cười. Bồ tát ơi bồ tát, nàng sẽ gả cho Tiết công tử đấy, bồ tát ngài cũng vui vì ta đúng không? Không được, đúng là không kiềm chế được rồi, thật sự muốn nhảy ra vườn hoa ngắt mấy bông, muốn trang trí khuê phòng thật đẹp, thêm mấy bức tranh thêu vào, cả nữ công cũng phải luyện tốt mới được, để sau này nàng tự tay thêu túi thơm cho Tiết công tử.

Tình cờ gặp phải An Nhược Lan ở trong vườn hoa. An Nhược Lan thấy nàng mà không cười cũng không tránh. Sau lần An Nhược Hi bắt được tam muội nhiều chuyện với người khác bảo nàng ác độc hại chết bà vú già, đánh cho một trận, từ đấy hể hai tỷ muội chạm mặt là lại làm như không thấy đối phương.

Có điều hôm nay tâm trạng của An Nhược Hi đang tốt, thế là nàng hất cằm với An Nhược Lan, đức ý đi hái hoa. Hừ, gả ra ngoài quận thì có gì hay, không ai tốt bằng Tiết công tử của nàng cả.

An Nhược Lan nhìn nàng cứ như nhìn kẻ điên vậy, “hừ” một tiếng chẳng hiểu nổi.

Ngày hôm sau, An Nhược Hi chờ một ngày thì bà mối Trần mới tới cửa. An Nhược Hi rất muốn khoác lụa màu vẩy cánh hoa cho nàng ta. Nhưng chỉ sợ vui vẻ quá đà sẽ gây thêm rắc rối, thế nên nàng lén đứng ngoài cửa sổ nghe.

Quả nhiên Trần bà mối đến là nói chuyện đính thân cho Tiết gia, nàng ta đưa đến danh sách sính lễ của Tiết phu nhân, muốn bàn chi tiết trong ngày cưới, nếu không có vấn đề gì thì hai nhà sẽ trao đổi canh thiệp làm lễ.

Đàm Thị cầm lấy nhìn, sính lễ không hề ít, nhưng lại chẳng nhiều như bà và An Chi Phủ tưởng tượng, lúc Tiết gia đến cầu hôn lần đầu, có nói là điều kiện gì cũng được, chỉ cần gả nhị cô nương qua thì gì cũng đồng ý cả. Nay đúng là không còn giống nữa.

Tại An Nhược Hi dán vào vách cửa sổ, không nghe thấy tiếng Đàm Thị đáp, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Đàm Thị cũng mở miệng: “Thế này đi, để ta và lão gia nhà ta bàn bạc đã.”

Tim An Nhược Hi như rơi xuống vực. Bà mối Trần cũng ngẩn người, nói: “Cái này, không phải hôm trước An lão gia đã quyết định rồi ư.”

Đàm Thị cười nói: “Đúng là lão gia nói đồng ý kết thân, nhưng có thể kết thân hay không thì phải nhìn sính lễ thành ý.”

An Nhược Hi căng thẳng tới mức cắn môi. Còn bà mối Trần đã hiểu ý: “Phu nhân cảm thấy có gì không hợp thì xin cứ nói. Tôi sẽ về nói lại với Tiết phu nhân, để bà ấy suy nghĩ lại.”

Đàm Thị cười đáp: “Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là mấy thứ lễ này có hợp hay không, cũng phải xem ý của Tiết phu nhân đã. Còn phía ta, cũng sẽ bàn bạc lại với lão gia.”

Bà mối Trần đã mai mối lâu năm, đương nhiên cũng biết tâm tư của Đàm Thị. Nhất định là bà ta chê sính lễ ít rồi, nhưng nếu nói thẳng thì lại sợ Tiết gia mất hứng, mà không tranh giành thì lại không cam lòng, nên mới nói lời này, để sau này còn có đường sống.

Bà mối Trần vội phụ họa: “Cũng đúng cũng đúng, chuyện này cần phải bàn bạc với An lão gia. Vậy để tôi về báo lại với Tiết phu nhân, chờ tin tức của phu nhân.”

Đàm Thị nói: “Đã khiến Trần ma ma phí tâm rồi. Nếu Tiết phu nhân có sốt ruột thì mong Trần ma ma nói đỡ vài câu.” Vừa nói vừa nhét một nén bạc vụn qua.

Bà mối Trần vội nhận lấy, vui mừng nói: “Phu nhân yên tâm đi. Tôi sẽ nhìn sắc mặt Tiết phu nhân mà nói chuyện. Nếu Tiết phu nhân coi trọng hôn sự này, thì chắc hẳn phải chuẩn bị cho đúng lễ.”

Đàm Thị nghe thế là biết ngay bà mối Trần đã hiểu, thế là lại khách sáo tán dương một phen.

Ngoài cửa sổ, hai vai An Nhược Hi sụp xuống, nàng ủ rũ cúi đầu bỏ đi. Trong lòng khó chịu, nhưng tiếc nỗi không có ai để giải bày.

Bà mối Trần đi rồi, cả ngày hôm đó cũng không quay lại. Đàm Thị cả ngày bận rộn chuyện vụn vặt trong phủ nên An Nhược Hi không có cơ hội nói chuyện với bà, hơn nữa An Nhược Hi cũng không biết mình có thể nói được gì. Nàng đã xem qua danh sách sính lễ, cảm thấy đã tốt lắm rồi, nhưng chỉ là bản thân nàng cảm thấy đều vô dụng. Tất cả đều còn phải xem ý của cha mẹ.

Sau khi An Chi Phủ về nhà, An Nhược Hi đi theo sát Đàm Thị. An Chi Phủ nhìn danh sách rồi nghe Đàm Thị kể lại, cũng có chung một ý nghĩ với Đàm Thị, kéo dài thì cứ kéo dài, xem ý Tiết gia thế nào, liệu có thể đưa lại sính lễ nhiều hơn không. Nếu Tiết gia hẹp hòi, vậy thì đến lúc đó của hồi môn của bọn họ chỉ cần bớt đi là được.

An Nhược Hi thở phào nhẹ nhõm, không phải đổi ý thì tốt rồi.

Đàm Thị nghe nói hồi môn ít thì đưa mắt nhìn An Chi Phủ, con gái còn đang ở đây đấy. Hồi môn nhiều ít có liên quan trực tiếp đến ích lợi của con gái đấy.

An Nhược Hi thấy thế thì vội nói: “Cha mẹ không cần phải lo, Tiết gia là đại hộ, nữ nhi gả qua cũng không lo chịu đói nghèo đâu ạ. Thật ra sính lễ hồi môn nhiều hay ít không quan trọng, quan trọng là sau khi gả đi, nữ nhi có thể giúp đỡ nhà mẹ được nhiều, như thế không phải tốt hơn với việc có nhiều sính lễ sao.”

Trong lòng Đàm Thị được an ủi, khen con gái hiểu chuyện, An Chi Phủ cũng thoải mái, khen Đàm Thị: “Vẫn là nàng dạy dỗ tốt, nếu các phòng hiếu chuyện được bằng nửa nàng thì ta đã bớt lo rồi.”

Đàm Thị đắc ý, nhưng nhớ lại Đoàn Thị phòng bốn thì lại âm ức. Đêm qua bà ta đã thử thăm dò ý của An Chi Phủ, theo ý bà ta thì nên đuổi Đoàn Thị ra khỏi phủ mới đúng, nhưng An Chi Phủ lại giả như không nghe thấy gì, nói sang chuyện khác. Trên mặt thì cười nói nhưng trong lòng Đàm Thị đã quyết nhất định phải tìm cơ hội nhốt bà ta lại, để tránh bị bà ta gieo họa.

Tại phật đường trong am Tịnh Tâm ở Tú sơn, Tịnh Duyên sư thái đang an ủi An Nhược Phương: “Người chớ hoảng sợ, sự việc đã trôi qua lâu rồi, bọn họ lục soát không được gì, chắc chắn sẽ không có ai ở lại đây đâu. Có lẽ thi thoảng sẽ đến xem, nhưng không tra ra được gì đâu. Tối nay người cứ nghỉ ngơi một đêm trong mật thất, ta đi chỗ này có chút chuyện, ngày mai quay lại, mọi thứ sẽ không như trước nữa. Người sẽ sớm được về nhà thôi.”

“Sư thái phải đi xử lý việc gì vậy?” Đi tới ngày hôm nay, trái lại An Nhược Phương đã không còn sợ hãi như những ngày đầu bỏ trốn, kết quả tệ nhất còn có thể thế nào được chứ, cứ coi như mình chưa từng trốn nhà là được. Nàng chỉ mong mẹ và đại tỷ có thể bình an, để nàng có thể gặp lại họ. Cũng hy vọng sư thái được bình an, đừng cuốn vào nguy hiểm nữa.

Tịnh Duyên sờ đầu nàng, đáp: “Đi quét sạch trở ngại ngăn người về nhà.”

Tịnh Duyên sư thái vào thành Trung Lan.

Bà ta đã thăm dò rõ hai căn phủ trạch của Tiền Bù ở huyện Phúc An và thành Trung Lan rồi. Nhà cũ ở Tiền Bù ở huyện Phúc An được phòng thủ nghiêm ngặt hơn, hơn nữa bà cũng không quen thuộc nơi đó như ở thành Trung Lan, cho nên dù quận phủ nha môn và quân đội ở thành Trung Lan đang truy lùng bà, nhưng Tịnh Duyên sư thái vẫn cảm thấy ra tay ở thành Trung Lan là thích hợp nhất.

Bây giờ Tiền Bù đang ở thành Trung Lan.

Tiền Bù có quan hệ với tổ chức mật thám Nam Tần, điều này Tịnh Duyên sư thái biết. Đây cũng là nguyên nhân mà trước đây bà không ra tay với Tiền Bù. Nếu lúc trước giết Tiền Bù thì sẽ khiến Mẫn Đông Bình hiểu lầm, mà còn bà vì lúc trước cũng không để bụng, nên không hiểu rõ tình hình nhân thủ trong tổ chức. Bà không nắm chắc có thể bảo vệ được An Nhược Phương, nên mới án binh bất động.

Nhưng lúc này không giống thế nữa. Mẫn Đông Bằng đã chết, lưu Tắc đã chết, Đường Hiên cũng chết, tiền tuyến khai chiến, mật thám ẩn nấp trong thành nhất định sẽ rục rịch, nha môn và quân đội đều còn đang tìm bà, An Nhược Phương ở chung với bà quá nguy hiểm. Vào lúc này, giết Tiền Bù là vừa vặn. An Nhược Phương bình an về nhà, còn sau đó thế nào thì phải nhìn xem vận may của tiểu cô nương này. Điều bà có thể làm đã làm cả rồi.

Tịnh Duyên cải trang thành một nông phụ, nhân lúc hoàng hôn lẫn vào đám người nông hộ buôn bán trở về mà vào thành. Bà lên vào viện tử để trống ở cách vách Tiền phủ, viện tử kia sạch sẽ thanh tao, đồ trưng bày khá là được chú trọng, thế nhưng phòng ốc lại để không, Tịnh Duyên đoán có lẽ nơi này là để Mẫn Đông Bình ở. Chỉ cách một cửa, tiện để hành sự. Lúc này vắng vẻ không người, vừa hay cho bà cơ hội ẩn thân lặng lẽ chờ đợi.

Tịnh Duyên đợi mãi cho đến lúc nửa đêm. Bà cởi bỏ áo ngoài, mặc bên trong chính là y phục dạ hành, dùng mặt nạ đen che kín mặt, chỉ để lộ mỗi đôi mắt. Bà nắm lấy đoản kiếm cất trong tay áo, vọt qua tường cao, nhảy vào Tiền phủ.

Tiền Bùi đang ở nhà lớn chính nam ở Đông viện. Tịnh Duyên bình tĩnh lẫn vào bóng tối ở góc tường âm thầm lại gần Đông viện. Cả phủ trách chìm vào yên tĩnh, thỉnh thoảng thấy hộ viện ngồi ngáp trong hành lang, Tịnh Duyên đều có thể lảng lạng tránh được.

Đã rất lâu rồi bà không giết người như thế, bước chân của Tịnh Duyên rất ổn định, thế nhưng máu toàn thân lại sục sôi đầy hưng phấn. Bà muốn giết người, chính là giết kẻ này, muốn vô cùng. Đây nhất định sẽ là lần giết người sung sướng nhất trong những năm gần đây của bà.

Đã đến Đông viện. Tịnh Duyên nhảy vào, rút đoản kiếm ra. Lưỡi kiếm lóe lên tia sáng dưới ánh trăng, để lộ khát vọng muốn được dính máu.

Trong viện tử chẳng có một ai, tất cả các phòng cũng không thắp đèn. Tịnh Duyên nấp trong chỗ tối men theo hành lang mà tiến lên trước. Bà cũng không vội chạy thẳng đến Nam phòng mà dò xét các phòng trong viện trước, trong căn phòng nhỏ bên cạnh Nam phòng có hai a hoàn đang say ngủ, một người nằm trên giường, một người nằm trên sạp cạnh cửa, chắc hẳn là trực đêm, tranh thủ ngủ một giấc khi Tiền Bùi chưa gọi vào phục vụ. Ngoài ra còn có hai hộ vệ đang ngủ trong buồng nhỏ gần cửa viện.

Tịnh Duyên nhìn xong thì đi ra ngoài Nam phòng, cửa sổ khép hờ, nương theo ánh trăng có thể trông thấy một người đang nằm trên giường, nghiêng nửa mặt, chính là Tiền Bùi.

Tốt lắm, tất cả đều như trong dự đoán. Tịnh Duyên nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Tiền Bùi không hề khóa cửa. Điều này rất bình thường. Trong nhà lão,

trong sân lão, tất cả đều là hạ nhân của lão, dĩ nhiên lão có thể yên tâm mà ngủ rồi.

Tịnh Duyên bước vào, không nói hai lời, giơ tay đâm xuống, một kiếm chém vào cổ Tiền Bùì.

Tiền Bùì chấn động mạnh, còn chưa kịp phản ứng thì Tịnh Duyên lại giơ tay bồi thêm một kiếm nữa, máu trên cổ Tiền Bùì bắn ra tung tóe, nhuộm đỏ cả người Tịnh Duyên. Tịnh Duyên lại chém thêm kiếm nữa, gần như chém đứt đầu lão. Rồi bà lẳng lẳng nhìn Tiền Bùì máu chảy như suối, bà cảm thấy tâm trạng vô cùng thoải mái. Chính là như thế, giết người chính là cảm giác như thế.

Tịnh Duyên nhìn đủ rồi thì kéo khăn lau đi máu trên kiếm. Rồi sau đó, bà khựng lại.

Trên chân, nơi đốt ngón tay múp máp của Tiền Bùì có vết chai.

Đây không phải tay của lão gia sống trong nhung lụa, đây rõ ràng là vết chai do đan giỏ tre lâu ngày hoặc do làm lụng công việc khác mà có.

Tịnh Duyên nhìn lên mặt Tiền Bùì, vết máu đã nhuộm mặt mũi hằn không còn nhìn rõ, Tịnh Duyên nhìn chăm chăm hằn, vóc dáng người này rất giống Tiền Bùì, trước khi dính máu bà không nhìn kỹ, giờ dính máu rồi, đúng thật là không dễ nhận ra.

Máu chảy trên đất càng lúc càng nhiều, thấm ướt giày vải của Tịnh Duyên sư thái. Chợt Tịnh Duyên sư thái xoay người tính bỏ đi, nhưng lúc này ở ngoài cửa có hai hộ viện đi tuần, hai người họ thấy có một người áo đen vọt ra, rồi lại nhìn trong nhà máu đầy đất, nhất thời cao giọng hô hoán: “Có thích khách! Có thích khách!”

Tịnh Duyên không chút suy nghĩ, vung kiếm lên chém. Kiếm đâm vào buồng tim của một kẻ, kẻ còn lại xoay người định chạy. Tịnh Duyên điểm

mũi chân, nhảy hai cái đến trước mặt người kia, giơ tay lên bồi thêm một nhát. Người nọ thét lên vung dao cản lại, “keng” một tiếng hồ khẩu tê rần, nhưng rốt cuộc đại đao của hắn không địch nổi đoản kiếm của đối phương, không cầm cự được nữa, định cúi người né tránh thì soạt một phát, trước ngực đau đốn, là bị một kiếm chém ngang qua.

Người nọ ré lên thất thanh, rồi ngã nhào xuống đất.

Động tĩnh bên này đã làm kinh động đến hộ viện ở ngoài cửa, có hai kẻ không kịp mặc áo khoác xách đao đến xông lên, lớn tiếng hét “có thích khách”. Tịnh Duyên quay mũi kiếm, nhún chân nhảy lên, một kiếm chém vào kẻ đang nhào đến, rồi cũng chẳng ham chiến mà vội nhảy vọt ra ngoài viện, chuẩn bị rời đi.

Mới ra giữa sân thì lại nghe thấy sau lưng có tiếng xé gió, một hộ viện khác đã đến cửa viện, tung ám khí ra. Tịnh Duyên xoay người hươ kiếm, đánh rơi mũi tên. Nhưng trong không trung vẫn còn ánh bạc lóe sáng, Tịnh Duyên thầm biết không ổn, ám khí không chỉ có mỗi cái này. Tịnh Duyên vừa vung đoản kiếm vừa nhảy sang một bên, nhưng vẫn không né kịp. Bà cảm thấy nơi đùi phải tay phải đau nhói, bị kim châm cắm vào rồi.

Nhất định bên trên có độc. Nếu không thì dùng kim châm chỉ vô dụng.

Tịnh Duyên cấp tốc nhảy lên trên cây gần đó. Cách đó không xa truyền đến tiếng hò hét của hộ viện côn đồ, không lâu sau có người chạy đến.

Tịnh Duyên mặc xác, nhảy từ trên cây xuống một góc tối chạy trốn. Trên đùi và cánh tay đã bắt đầu tê dại. Tịnh Duyên nhảy ra khỏi tường, móc một viên thuốc ở trong ngực ra nhét vào miệng nuốt. Xa xa sau lưng có người hét đuổi theo và tiếng bước chân dồn dập, Tịnh Duyên chạy thẳng về phía trước, sau đó vòng qua một ngã rẽ, chạy về lại trong viện trống ở cạnh Tiền phủ.

Rất nhanh trên dưới toàn Tiền phủ đã bị đánh thức. Tịnh Duyên nghe thấy tiếng ồn ào, thế nhưng cũng dần dẹp đi rất nhanh. Không có ai lại gần căn phòng này cả, Tịnh Duyên yên tĩnh ngồi tĩnh tọa, qua một lúc lâu, âm thầm vui mừng vì trên kim không phải thứ độc lợi hại gì, có lẽ chỉ là thuốc tê mà thôi, chắc bọn chúng muốn bắt sống người.

Tịnh Duyên lạnh mặt, biết tình hình còn cam go hơn bà tưởng nhiều. Người mà bà ta đã giết, nhất định không phải Tiền Bùi. Tiền Bùi tìm một thể thân để chết thay mình, nghĩ chắc hẳn những chuyện khác lão cũng đã sớm có chuẩn bị, thân phận của lão cũng vượt quá dự đoán của bà.

Bất kể là phương diện nào, bà đều đã đánh giá thấp lão rồi.

Cả Tiền phủ giăng co một đêm, thế nhưng không bắt được thích khách. Hộ viện đuổi theo bóng đen chạy ra đường, làm cả nha sai vệ binh tuần phố để ý, mọi người cùng vây bắt trong phạm vi kia, thế nhưng chẳng bắt được người.

Ồn ào đến như thế, dĩ nhiên nha môn cũng biết. Diêu Côn cấp tốc chạy đến, cũng cấp tốc phái người chạy đến huyện Phúc An thông báo cho Tiền Thế Tân.

Mãi cho đến khi tới Tiền phủ, thấy Tiền Bùi bình yên vô sự lạnh mặt ngồi trên ghế, Diêu Côn khiếp sợ.

“Đúng là có người xông vào nhà ta.” Tiền Bùi nói, “Giết hạ nhân của ta. Bị hộ viện phát hiện, đánh nhau.”

Diêu Côn bắt đầu tra án. Thân phận hạ nhân đó như thế nào, xưa nay có từng kết oán với ai không, mục tiêu của thích khách là ai? Là giết nhầm người hay là nhắm vào hạ nhân đó? Thích khách lên vào như thế nào? Đã nói gì? Liệu có ai thấy rõ tướng mạo của thích khách không, vân vân...

Tiền Bùi cứ đáp không biết. Hộ viện kia cũng chỉ cung khai là thân hình của thích khách giống nữ nhân, nhưng rốt cuộc có phải hay không thì bọn họ cũng không dám khẳng định, vì trời rất tối mà đối phương lại che mặt, cũng không hề nói gì. Có khi chỉ là một nam tử thân hình gầy gò hoặc là thiếu niên mà thôi.

“Nữ nhân?” Diêu Côn nhìn sang Tiền Bùi, trong đầu đã nghĩ đến Tịnh Duyên sư thái mất tích đó. Nhưng không ai rõ sư thái kia có biết võ hay không, nhưng nữ tử có liên quan đến chuyện mật thám, lại thần bí khó lường, trước mắt ông ta chỉ biết mỗi người này.

Bên này Tiền Bùi lại nói: “Nhất định không phải là An đại cô nương. Tuy nàng ta hận ta, nhưng bản lĩnh chắc hẳn không thắng được hộ viện của ta.”

Diêu Côn nghe hiểu, Tiền Bùi không muốn truy cứu chuyện này. Tuy Tiền Bùi không muốn điều tra thêm, thế nhưng ông ta lại có suy nghĩ. Diêu Côn vờ phụ họa với Tiền Bùi, nói chắc hẳn không phải là An đại cô nương rồi, nhưng ông ta cũng phải hỏi thăm đã. Nếu người chết là bị người ta giết hại thì nha môn phải lập án điều tra rõ, không thể bỏ qua hung thủ được.

Tiền Bùi không nói nhiều, để Diêu Côn đưa thi thể đi, cũng bảo hộ viện trả lời Diêu Côn, sau đó tiễn khách đóng cửa.

Đã tiễn Diêu Côn đi, thế nhưng trời còn chưa sáng Tiền Thế Tân đã chạy đến. Tất cả câu hỏi bị lặp lại một lần, Tiền Bùi lại càng không nhin nổi con trai như với thái thú đại nhân, đuổi hẳn đi mà hỏi Diêu Côn, “Tất cả đã nói với Diêu Côn rồi, hẳn cũng đã đem thi thể đi rồi. Ta không sao, đừng có làm phiền ta.”

Tiền Thế Tân tức đến mức khó thở, dứt khoát đi đến quận phủ nha môn.

Lúc trời sáng, tin nửa đêm Tiền phủ bị tấn công đã bắt đầu lan truyền trong thành Trung Lan.

Tịnh Duyên quay về am Tịnh Tâm, cùng ẩn thân trong mật thất với An Nhược Phương, “Xin lỗi người, chuyện vẫn chưa làm xong. Chỉ sợ sắp tới người vẫn chưa thể về nhà.”

Hầu Vũ lặng lẽ vào Tiền phủ, đối mặt với Tiền Bùi.

“Là đồ tể ư?”

“Chắc chắn là bà ta.”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ta cũng không nghe nói xảy ra bất trắc gì cả, vì sao đột nhiên bà ta lại phản bội? Còn nữa, vì sao bà ta lại đối phó ngài?”

“Là vì An Nhược Phương.” Tiền Bùi mỉm cười, “Những hành động khó hiểu lúc trước của đồ tể giờ đã sáng tỏ cả rồi. An Nhược Phương còn sống, ở trong tay đồ tể.”

Hầu Vũ cau mày: “Điều này biểu thị điều gì?” Chẳng lẽ đồ tể sớm đã có dây mơ rễ má với An gia ư? An Nhược Phương là do bà ta đưa đi? Biến số này cũng lớn quá rồi.

Tiền Bùi vẫn cứ cười, lão đang nghĩ một chuyện hoàn toàn khác, “Điều này chứng tỏ người khiến ta không thoải mái sẽ phải trả giá đắt. An Nhược Thần là vậy, mà An Nhược Phương cũng thế.”

Hầu Vũ cau mày chặt hơn, “Ngài đừng có nghĩ thù oán riêng của mình. Đại cuộc quan trọng hơn. Còn nữa, chuyện này phải nói với cấp trên. Ngài bị đồ tể theo dõi, phải nhanh chóng phủi bỏ liên quan, thành Trung Lan không thể do ngài đứng đầu liên lạc được. Không thể vì ngài mà phá hỏng mọi chuyện.”

Tiền Bùi lạnh lùng nhìn hẳn: “Ta không có hứng thú với quyền thế, nếu không phải mấy thứ đó vô dụng thì tội gì ta phải mệt mỏi như thế. Người

yên tâm, ta là đang nghĩ cho đại quốc. Đồ tể muốn làm gì, ta đều có thể đoán được.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Hầu Vũ cũng không hẳn tin tưởng Tiền Bù. Ai mà tin được một lão sắc quỷ bị lợi che mờ mắt chứ?

Nhưng cái tên mà mỗi một Giải tiên sinh đều đưa cho hắn để liên lạc lúc cấp bách, chính là Tiền Bù. Thậm chí sau khi Đường Hiên bị bắt, Tiền Bù lại có quyền quyết định sinh tử của hắn ta, khi Tiền Bù nói ra mật hiệu kia để hắn nghe theo chỉ thị, Hầu Vũ đã cực kỳ kinh ngạc.

Người có quyền quyết định được sống chết của Giải tiên sinh, tức có thể trực tiếp bỏ qua Giải tiên sinh mà liên lạc với cấp trên. Hầu Vũ không hiểu tại sao lại là Tiền Bù, hắn cũng không hiểu nổi Tiền Bù có âm mưu gì. Tiền Bù không muốn làm quan, cũng không muốn vất vả buôn bán làm ăn, lão ta chỉ thích đứng ở giữa bày mưu kế hơn, thích người khác cung kính sợ hãi nịnh nọt lão. Trong lòng lão già này có bệnh. Đây là kết luận của Hầu Vũ. Theo hắn thấy, Tiền Thế Tân ổn thỏa hơn cha hắn nhiều. Nên điều hắn không hiểu nhất là, nếu hai cha con họ Tiền đã làm cùng một chuyện, thế vì sao giấu giếm nhau chứ.

Có điều cũng chả liên quan gì tới hắn cả. Hắn chỉ cần hoàn thành xong chuyện, nhận được tiền, nửa đời sau vàng bạc đầy nhà giàu sang nổi tiếng không cần phải nhìn sắc mặt bất cứ ai nữa, thậm chí có rất nhiều người còn phải nhìn sắc mặt của hắn. Hắn không chỉ là một nha đầu như thế này, là Diêu Côn đã sai với hắn, trong suốt mấy năm qua, rõ ràng hắn là người làm việc tốt nhất, nhưng khi cất nhắc mãi luôn là kẻ khác.

Hầu Vũ y theo Tiền Bù dặn mà quay về nha môn, đợi Tiền Thế Tân.

Đúng là trong thành này có không ít mật thám ẩn nấp, Hầu Vũ cảm thấy mình là người biết nhiều nhất, theo như dặn dò, hắn sẽ là người liên lạc của vài ba người, nếu Giải tiên sinh xảy ra vấn đề gì, mấy người kia phải liên lạc với hắn, do hắn truyền tin. Còn hắn, cần phải đi tìm người liên lạc của hắn —— Tiền Búi.

Nay hai cha con Tiền gia lại còn muốn thông qua một người ngoài là hắn để chuyển lời, đúng thật là châm chọc.

Tiền Thế Tân bàn bạc rất lâu với Diêu Côn rồi mới ra ngoài, còn đi xem thi thể, hỏi ngũ tác. Lúc Tiền Thế Tân rời đi thì tâm tình vô cùng nặng nề. Thủ đoạn của hung thủ rất độc, nhưng cũng vô cùng bình tĩnh. Kiếm đầu tiên chém vào cổ, bảo đảm đối phương không thể kêu cứu, mà cũng không có khả năng sống. Lực của hung thủ quá lớn, chỉ một kiếm đã gần như cắt đứt yết hầu. Ngũ tác cảm thấy hung thủ hắn là nam tử, nhưng lại nghe thấy nhân chứng trông thấy tận mắt hung thủ bảo dáng vẻ hình như là nữ, thế là ngũ tác lại sửa lời bảo không thể từ vết thương mà kết luận người hành hung là nam hay nữ được.

Tiền Thế Tân đã trông thấy Hầu Vũ, Hầu Vũ nháy mắt với hắn, thế là Tiền Thế Tân mới thuận miệng hỏi nha sai đi theo bên mình là trong đêm qua có những người nào đang tuần tra thì gặp phải hộ viện Tiền gia, rồi sau đó cùng đuổi bắt phạm nhân. Nha sai kia nói không rõ lắm, chợt thấy Hầu Vũ thì nói: “Người nào tuần tra, Hầu nha đầu là người biết rõ nhất, đại nhân có thể đi hỏi ngài ấy.”

Tiền Thế Tân đi qua theo hướng nha sai chỉ, cùng thi lễ với Hầu Vũ.

Đến khi quanh đó không còn ai, Tiền Thế Tân mới nói: “Người có tin tức gì không? Là đồ tể sao?”

“Nghe bảo chắc chắn là bà ta.”

“Vì sao lại ra tay với cha ta?” Lão đầu đã chết là một thể thân, quá rõ ràng.

“Đại nhân có thể đi hỏi Tiên lão gia mà?” Hầu Vũ giả vờ không biết.

Tiên Thế Tân cau mày, lát về dĩ nhiên phải hỏi lại rồi, chộc đến đồ tể thì chính là đại sự. Trước kia Đường Hiên dặn hẳn điều tra đồ tể xem có giấu giếm gì không, y ngờ rằng Mẫn Đông Bình mất tích có liên quan đến bà ta. Nay xem ra, đúng là đồ tể đã phản bội bọn họ rồi.

“Đồ tể có biết chúng ta không?” Muốn giết cha hẳn, liệu có liên quan đến chuyện này? “Bà ta có lòng phản bội, ắt hẳn chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ta lại không hề nghĩ thế.” Hầu Vũ nói: “Tuy đồ tể vui buồn thất thường, nhưng bà ta sẽ không làm những chuyện không có được kết quả tốt. Một là bà ta không biết chúng ta có những ai, hai là bà ta giết chúng ta làm gì? Điều này đối với bà ta chỉ là trăm cái hại mà không có lợi.”

“Giết phụ thân ta thì có lợi gì cho bà ta?”

“Đường công tử từng nói qua nghi ngờ với đồ tể, nay nghĩ lại thì ta đã rõ. Chính là An Nhược Phương.”

“Cái gì?” Tiên Thế Tân giật mình.

“Tuy không thể xác nhận chắc chắn hoàn toàn, nhưng chuyện này rất có khả năng. An Nhược Phương mất tích lâu như thế, không có hành tung gì thì chính là đã chết, thế nhưng An Nhược Thần lại nhận được tin An Nhược Phương còn sống. Là ai tiết lộ cho nàng ta? Nàng ta tìm khắp nơi, lại còn đến am ni cô.”

Tiên Thế Tân xâu chuỗi manh mối lại, cũng hiểu ra ngay, “An Nhược Thần không biết đồ tể, nhưng nàng ta có manh mối An Nhược Phương nằm

trong tay đồ tể.”

“Có lẽ bây giờ nàng ta đã biết đồ tể rồi. Đồ tể muốn giết cha người, có thể không phải vì an nguy quốc gia mà tạo phản trả thù, mà có khi là vì An Nhược Phương hoặc An Nhược Thần.”

Tiền Thế Tân cau mày, thế há chẳng phải tính mạng cha hắn đang gặp nguy sao, thoát được lần này nhưng liệu có thể thoát được lần sau không? Hơn nữa đồ tể đã trở thành người giúp An Nhược Thần, vậy thì còn thế nào nữa? Tiền Thế Tân suy nghĩ một lúc, bình tĩnh nói: “Đường công tử từng nói, con người đồ tể lạnh lùng cao ngạo, nhất định bà ta sẽ không nghe theo An Nhược Thần xúi giục. Còn nữa, nếu bà ta tiếp xúc với An Nhược Thần thì phía lầu Tử Vân sẽ có tin tức. Nhưng trước sau gì đồ tể cũng sẽ gieo họa, phải diệt trừ thôi. Nghi ngờ của Đường công tử là đúng rồi, có lẽ Mẫn công tử mất tích có liên quan tới đồ tể.”

“Có khi vì Mẫn công tử phát hiện đồ tể chứa chấp An Nhược Phương, nên mới bị hạ thủ.”

“Chúng ta phải xử lý bà ta thôi.”

Hầu Vũ hỏi: “Vì cha người ư?”

Tiền Thế Tân sầm mặt.

Ở trong lầu Tử Vân, An Nhược Thần nghe được tin Tiền phủ bị tập kích thì hết hồn. Xảy ra án mạng, hồ sơ vụ án đã được đưa tới lầu Tử Vân. An Nhược Thần cầm lấy nhìn, chân mày cau lại. Lư Chính hỏi nàng: “Cô nương muốn đến quận phủ nha môn xem tình hình à?”

An Nhược Thần ngẫm nghĩ: “Giờ này thái thú đại nhân đang bận rộn điều tra, nhất định Tiền Bội và Tiền đại nhân cũng ở đó. Ta không cần phải

đến làm loạn thêm.”

Điền Khánh cũng hỏi: “Vậy hôm nay cô nương có ra ngoài không?”

Lư Chính nhìn thẳng hăn.

An Nhược Thần cũng ngẩng đầu nhìn hăn, nghĩ một lát: “Không ra ngoài. Huynh thay ta đến tửu lâu Chiêu Phúc một chuyến, nói lại vụ án này với Tề Chính, nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận.”

Điền Khánh đáp lời rồi mau chóng rời đi.

An Nhược Thần cũng để Lư Chính lui xuống, còn nàng đi thăm Lục đại nương. Vết thương ở cổ Lục đại nương đã khá hơn, tuy ăn uống nói chuyện vẫn còn đau, nhưng đã có thể vì An Nhược Thần mà ra ngoài được rồi. Nghe tin vụ án Tiền Bội thì cũng lấy làm kinh ngạc, tính mở miệng thì An Nhược Thần đã dè tay bà lại mà ngăn: “Vết thương của đại nương vẫn chưa khá lên, không thể ra ngoài được. Còn nữa, bây giờ chúng ta ra ngoài cũng không thích hợp.” Triệu Giai Hoa nói đúng, càng giam chung một chỗ thì càng an toàn hơn, mọi người dè chừng theo dõi lẫn nhau, kẻ vội vã động thủ sẽ lộ chân tướng ngay, nên trái lại cần thận trọng. Trong lầu Tử Vân có gian tế, tuy đổ tội cho Lý trưởng sử, nhưng An Nhược Thần biết gian tế vẫn còn mai phục ở đây,

Sự việc gần đây không đúng cho lắm. Nàng có cảm giác thế. Không phải ở thành Trung Lan mà là phía tướng quân. Nhất định tướng quân đang làm chuyện gì đó, vào thời cơ này, có hành động bí mật, điều này làm An Nhược Thần rất cảnh giác.

“Đại nương, đại nương cứ dưỡng thương cho tốt, kiên nhẫn đợi đi.” An Nhược Thần nói: “Chỗ kỳ quặc nhất trong vụ án này không phải là có thích khách, mà là có thể thân.”

Lục đại nương ngó người, rồi cũng phản ứng kịp.

“Người có thân phận gì mà lại chuẩn bị thể thân cho mình?” An Nhược Thần lăm băm hỏi. Có lẽ Tiền Bù còn phức tạp hơn so với phán đoán ban đầu của nàng.

Không thể chắc chắn được hung thủ là nam hay nữ, vậy chứng tỏ có khả năng cao là nữ tử. Nàng chỉ có thể nghĩ đến một người —— Tịnh Duyên sư thái. Nghĩ đến Tịnh Duyên sư thái, dĩ nhiên sẽ nghĩ đến tứ muội.

“Phải nghĩ cách cài cắm người vào chỗ Tiền Bù mới được.” Lục đại nương cố lấy sức nói. Đây là chuyện mà bà mãi chưa thể hoàn thành, vào thời khắc quan trọng này bà lại sốt ruột. Lần trước Triệu Giai Hoa nói a hoàn được Tiền phủ thu mua chỉ dám tiết lộ ít tin tức nhỏ, chứ không có cơ hội để nàng ta thăm dò nhiều hơn. Tiền Bù đã đổi một lượt người hầu trong phủ, bao gồm cả a hoàn kia. Người gần với Tiền Bù nhất thì cũng chỉ có thể quan sát từ xa, điều này thực sự chẳng có tác dụng gì.

“Chúng ta có người.” An Nhược Thần nói.

“Ai?”

“Cha ta.” Nàng có một suy đoán, suy đoán này có đúng hay không, phải xem trong hai ngày nay Tiền Bù có đến An phủ không.

Và Tiền Bù đã đến An phủ thật.

An Chi Phủ nghe người gác cổng báo lại mà sợ tới mức suýt nữa nhảy lên. Mới nghe An Bình báo chuyện nửa đêm Tiền phủ bị tập kích xong, Tiền Bù đã tìm đến cửa ngay rồi sao? Suy nghĩ đầu tiên trong đầu An Chi Phủ chính là thích khách kia không phải đến tìm ông ta.

An Chi Phủ dè dặt đón Tiền Bù vào. Nhất thời không biết có nên bày tỏ là mình đã biết thăm án rồi thăm hỏi hay không. Vì vẻ mặt Tiền Bù không giống như muốn thăm hỏi, mà cũng không có vẻ là tới để hưng sư vấn tội.

An Chi Phủ sai người dâng trà, trong lòng nôn nóng, nhưng mấy chữ “có chuyện gì” lại không tiện hỏi.

“Ta tới đây là để nhận lỗi.” Tiền Bùi mở miệng. Lời này lại làm An Chi Phủ sợ hết hồn. Thích khách hôm qua đã làm Tiền Bùi sợ tới mức biến dạng rồi à?

Tiền Bùi mỉm cười nói: “Kiệu phu kia của ta lại cấu kết với đám cường đạo, xúi giục tứ phu nhân của quý phủ đối phó với An đại cô nương, đã khiến An cô nương kinh hãi rồi, lại khiến An lão gia và tứ phu nhân chịu khổ, trong lòng ta cực kỳ áy náy.”

“Ha ha...” An Chi Phủ cười ha hả, miễn cưỡng đáp: “Đều là chuyện đã qua rồi, không đáng để nhắc tới đâu. Tiền lão gia chớ để bụng.”

Tiền Bùi khoát tay: “Đúng là có lỗi, không để ý dạy dỗ hạ nhân cho tốt, lúc đuổi hăn ta đi nhất định đã khiến hăn ghi thù rồi. Khi đó ta bị thái thú đại nhân quát hỏi trách mắng, lại tranh cãi với ta mấy câu, trong lòng rất không thoải mái nên mới ra cửa giải sầu, nhưng lại không cân nhắc đến An lão gia bị kéo vào liên lụy, là ta không xử lý tốt. Mong An lão gia đại nhân đại lượng, chớ so đo với ta.”

An Chi Phủ vội khoát tay: “Sao có thể chứ. Chuyện này không trách Tiền lão gia được. Muốn nói cũng là do tiện thiếp kia của nhà ta đầu óc mê muội, tự dưng gây ra chuyện đó, đã khiến Tiền lão gia không thoải mái rồi, Tiền lão gia chớ trách tội.”

Tiền Bùi cười: “An lão gia khách khí quá. Nếu đã nói rõ không có hiểu lầm thì tốt rồi.”

An Chi Phủ cũng cười theo, nhưng trong lòng lại vô cùng sợ hãi.

Tiền Bùi nói: “Lần này ta tới là còn một chuyện nữa. Cũng không biết là An lão gia có nghe nói không, trong đêm qua có cường đạo xông vào phủ

ta, giết hạ nhân của ta. Cũng may ta không ở nhà chính nên mới thoát được một kiếp.”

An Chi Phủ làm bộ ngạc nhiên: “Có chuyện này ư?”

Tiền Bùi gật đầu: “Ta đoán, có lẽ đây là đồng bọn của kiêu phu kia, bị hãm ta xúi giục nên mới muốn trả thù ta.”

An Chi Phủ há to miệng, lần này là khiếp đảm thật.

Quả nhiên câu sau của Tiền Bùi chính là: “Cũng không biết liệu hãm có đến nhà An lão gia trả thù không, nên ta mới nhanh chóng đến thăm, cảnh tình An lão gia. Dù sao vụ án lần trước cũng là vì tứ phu nhân không làm thành, phá hỏng chuyện, liên lụy kiêu phu kia bị điều tra ra. Vì chuyện nhỏ bị đuổi đi mà hãm ghi hận ta, đương nhiên cũng sẽ vì chuyện đó mà ghi hận An gia.”

An Chi Phủ la lên: “Nhưng cũng đâu có liên quan gì đến An gia bọn ta.”

Tiền Bùi nói: “An lão gia yên tâm đi, ta và con ta đã với cả thái thú đại nhân đã bàn xong rồi, để ban đêm thái thú đại nhân phái nhiều người tuần tra ở ngoài An phủ hơn, không để An phủ gặp phải bọn cường đạo kia.”

An Chi Phủ vội gật đầu, liên tục bảo đúng thế đúng thế.

Tiền Bùi lại nói: “Ta suy đi nghĩ lại, cũng không nghĩ ra manh mối của kiêu phu kia, không biết tứ phu nhân có thể nhớ được gì không?”

An Chi Phủ vội nói: “Bà ta điên điên tàng tàng, đại phu đã khám rồi, ngày nào cũng phải uống thuốc. Nếu bà ta có thể nói được gì thì ta cũng đã không chịu khổ trong ngục rồi.”

“Thế à.” Tiền Bùi trầm tư, nói: “Hay là để ta gặp mặt bà ấy một lát đi. Ta tự mình hỏi thì mới yên tâm được.”

An Chi Phủ suy nghĩ, quả thực không tiện từ chối, liền sai người đưa Đoàn Thị tới.

Đoàn Thị mặt trắng áo trắng, sạch sẽ đoan trang, trông lại gầy gò yếu đuối, lại càng tôn thêm khuôn mặt xinh đẹp của bà. Đi vào phòng thì quy củ thi lễ với An Chi Phủ và Tiền Bùì.

Tiền Bùì tường tận quan sát, nói: “Ta nhìn tứ phu nhân đâu có giống loạn trí đâu.”

An Chi Phủ vội nói: “Bà ta luôn thế đấy, lúc tốt lúc xấu.”

Tiền Bùì hỏi Đoàn Thị: “Phu nhân, phu nhân có nhận ra ta là ai không?”

“Tiền lão gia Tiền Bùì.” Đoàn Thị trả lời trôi chảy, rồi lại nhìn An Chi Phủ một cái.

Tiền Bùì cũng nhìn sang An Chi Phủ, nói: “An lão gia, có người ở đây nên tứ phu nhân có vẻ căng thẳng, sợ là không dám trả lời gì. Để ta và phu nhân nói chuyện riêng mấy câu đi. Ta chỉ hỏi về chuyện kiện phu chút thôi, nếu có manh mối thì cũng có thể giúp giải trừ phiền toái của hai nhà chúng ta.”

An Chi Phủ ngăn người nhìn Đoàn Thị, rồi lại lần nữa cảm thấy từ chối thì không tiện, thế là ông ta gật đầu, nói: “Vậy để ta đi dặn người chuẩn bị ít rượu và thức ăn, Tiền lão gia cứ ở lại dùng bữa đi. Lát nữa ta sẽ quay lại.”

An Chi Phủ đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Tiền Bùì và Đoàn Thị.

Biểu cảm của Đoàn Thị vẫn không đổi, thế nhưng Tiền Bùì đã thôì cười, thở dài một tiếng nói: “Không ngờ đến cuối lại thất thủ, còn khiến người và An lão gia gặp tội. Ta vốn muốn giúp các người đi ra, nhưng nếu ta nhúng tay vào, An Nhược Thần sẽ càng dây dưa, chỉ sợ khi ấy các người sẽ có

phiền toái lớn hơn. Có điều ta đã nói với thái thú đại nhân rồi, nhất định các người sẽ không sao. Xem đây, đúng là đã bình an về nhà rồi.”

“Đa tạ Tiền lão gia.” Đoàn Thị lên tiếng đáp.

Tiền Bùi lại nói: “Nếu Phương Nhi cũng có thể bình an về nhà thì hay quá rồi. Ta và nàng ta không có duyên phận gì, nhưng tình mẹ con của các người, há có thể bị tước đi.”

Hể nhắc đến An Nhược Phương là Đoàn Thị lại lộ vẻ xúc động, bà ta cắn môi, nắm lấy vạt áo.

“Trong đêm qua ta nhận được tin, nói Phương Nhi cô nương muốn về nhà.” Tiền Bùi nhìn Đoàn Thị, áp sát lại gần bà ta, thấp giọng nói: “Nàng ta muốn về nhà, nhưng không biết hôn ước đã hủy bỏ. Ta đoán dù ai nói nàng ta cũng sẽ không tin, nhưng nếu là người nói thì nhất định nàng sẽ tin. Người phải để nàng ta biết rằng, quay về bên cạnh mẫu thân mới là tốt nhất, không gặp nguy hiểm, không có bất cứ ai mà nàng không thích. Người phải nói với nàng ta, rằng người nhớ nàng.”

Đoàn Thị nhìn vào mắt Tiền Bùi, cánh môi khẽ động, thế nhưng lại chẳng nói ra lời được.

“Điều người nói, tất phải để nàng ta có thể nghe rõ mới được. Ta sắp xếp cho người nhé, thế nào?”

Đoàn Thị trợn trừng mắt, môi lại giật giật, hốc mắt dần ửng đỏ, nước mắt lượn quanh trong hốc.

Tiền Bùi cười với bà ta một tiếng, đang định dặn bà ta nên làm gì thì đột nhiên Đoàn Thị tát một cái, lớn tiếng mắng: “Đồ tiện nhân An Nhược Thần kia, người trả con gái lại cho ta. Người có bản lĩnh thì cũng giết ta đi!”

Tiền Bùì không đề phòng kịp bị đánh một phát, “bốp” một tiếng kêu rất vang.

“An Nhược Thần! Con tiện nhân nhà người!” Đoàn Thị mắng, lại vung tay đánh Tiền Bùì. Tiền Bùì vội lùi ra sau.

“Tiện nhân người sẽ không được chết tử tế!” Đoàn Thị hét lên đuổi theo. Tiền Bùì xoay người né tránh.

“An Nhược Thần người đền mạng con gái ta đi!” Đoàn Thị cầm bình hoa lên đuổi theo đập Tiền Bùì, nhào mạnh một cái, Tiền Bùì bị ép đến góc tường. Đoàn Thị như điên đánh lung tung trái phải: “Tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân!”

Người hầu An gia ở bên ngoài nghe thấy tiếng động lập tức lao vào, thấy tình cảnh ấy thì trợn mắt há mồm.

An Bình và An Chi Phủ cũng nghe tin chạy tới, quát ra lệnh kéo Đoàn Thị ra giải về phòng.

Tiền Bùì không bị thương, nhưng cả người lại rất thảm hại.

An Chi Phủ thật sự không biết nên làm thế nào cho phải. Tệ rồi, Tiền lão gia không bị thích khách đả thương mà lại bị kẻ điên trong nhà ông ta đánh.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Dĩ nhiên không thể nói là “đã sớm bảo bà ta bị điên” được rồi. An Chi Phủ chỉ đành xin lỗi bồi tội, lại còn bảo An Bình gọi Đàm Thị tới, để Đàm Thị dẫn bà tử kéo Đoàn Thị ra ngoài, giáo huấn bà ta một trận.

Tiền Bùi khoát tay cản Đàm Thị lại, “Bà ấy bị bệnh rồi, đánh thì có ích gì. Làm ầm bệnh sẽ càng thêm nặng, không tốt đâu. Đừng quản bà ấy nữa, để bà ấy đi nghỉ đi.”

Đàm Thị nhìn An Chi Phủ, thừa một tiếng rồi đi xuống.

An Chi Phủ có vẻ khá lúng túng, nhưng Tiền Bùi lại làm như không thấy. Lão bình tĩnh ngồi xuống chờ cơm. An Chi Phủ đành phải mỉm cười chuyện trò với lão.

Đàm Thị đến viện tử phòng bốn. Đoàn Thị không ở trong phòng mà ngồi trên ghế đá ở ngoài sân, bình tĩnh lại có vẻ cô đơn ngắm nhìn cây trong sân.

Đàm Thị vung tay tát bà ta một cái.

Đoàn Thị bị đánh nhưng chẳng hề kêu la, cũng không giãy giụa né tránh, thậm chí bà ta còn không thèm nhìn lấy Đàm Thị, cứ như chẳng hề có gì xảy ra, quay mặt đi tiếp tục nhìn cây.

“Đồ thứ nữ nhân điên khùng này...” Đàm Thị chỉ vào bà ta, muốn mắng mà mắng không nổi, đối với một người không hề có phản ứng gì thì đúng là có mắng cũng vô dụng. Nhưng dù gì thì chuyện này cũng đã xảy ra. Đàm Thị đang định để bà tử ra tay, tỏ vẻ trừng phạt thì An Nhược Hi chạy đến.

“Mẹ ơi.” An Nhượng Hi nghe được chuyện thì vội chạy đến xem. Đánh Tiền Bùi, thực sự là khiến người ta hả hê, nhưng An Nhượng Hi cũng sợ rằng chuyện này sẽ dẫn đến hậu họa, không biết phải làm thế nào. An Nhượng Hi kéo Đàm Thị sang một bên khuyên, nói tứ di nương có bệnh, đánh bà ta thì có thể được gì chứ, đến khi ấy bệnh điên càng nặng hơn, âm ỉ trong nhà không ai được yên, cha mà trách tội xuống thì sẽ không tốt. Hơn nữa Đàm Thị mới được phù chính, nếu bắt đầu trách phạt phòng của ông ấy, truyền ra ngoài sẽ không dễ nghe. Còn nữa, chuyện ngày hôm nay quan trọng không phải là xử lý tứ di nương, mà là thăm dò tâm tư của Tiền lão gia.

“Mẹ thử nghĩ đi, nếu tứ di nương điên lên nữa thì sẽ vô duyên vô cớ đánh người thế nào. Vì sao Tiền lão gia lại gọi tứ di nương đến? Trong này có ý gì? Là tứ di nương khó quản hay là Tiền lão gia khó phòng? Mẹ chớ có quên, Tiền lão gia vừa đào cái hố cho chúng ta đấy.”

Đàm Thị nghe thế thì thấy có phần đúng. bị Đoàn Thị làm cho tức điên hồ đồ, suýt nữa đã để lỡ chính sự.

“Để mẹ đi hỏi lão gia.” Đàm Thị nói, rồi quay đầu chỉ vào Đoàn Thị dặn dò bà tử: “Đừng để ý đến bà ta nữa, cơm tối cũng không cần đưa.”

Đoàn Thị cứ như không nghe thấy gì, mí mắt chẳng hề động đậy, cứ như khúc gỗ ngờ ngác nhìn cây.

Bà tử vội vàng vâng dạ với Đàm Thị, sau khi Đàm Thị rời đi thì cũng không để ý Đoàn Thị nữa, tự về phòng mình.

An Nhượng Hi thấy mọi người đã giải tán thì thở dài một hơi, định quay đầu đi thì lại thấy Đoàn Thị đang nhìn nàng chăm chú. An Nhượng Hi sợ hết hồn, lùi một bước.

Đoàn Thị thấy nàng như thế thì cũng chẳng mở miệng. Lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, sau đó ngoảnh đầu đi tiếp tục ngắm cây, rất lâu sau mới đột

nhiên nói: “Ta không sao cả. Ta còn phải sống để gặp con gái ta.”

Âm thanh kia lạnh lùng vô cùng, An Nhược Hi sợ tới nỗi nổi cả da gà, cũng không kịp nghĩ gì mà co giò chạy mau.

Đường như sau lưng còn bay tới một câu: “Con gái ta còn sống... Còn sống để gặp nhau...”

Vào lúc này Triệu Giai Hoa cũng đang nghĩ chuyện con gái của mình. Nguy hiểm của tất cả mọi người cộng lại cũng không bằng nguy hiểm của con gái nàng, điều này làm nàng ta rất lo. Nàng ta lặng lẽ tìm cách hoàn thành thủ tục rời thành, xe ngựa hành lý chỗ ở dọc đường đường đi thế nào, vân vân, mọi thứ đều nhanh chóng được chuẩn bị đầu vào đấy.

Kế hoạch là như thế này, tuần tra sứ sắp đến rồi, đợi sau khi các vị quan đại nhân vào cửa, thì dù là thái thú, Tiền Bùi hay là An Nhược Thần, có lẽ bọn họ đều sẽ rất bận, bọn họ muốn chu toàn với tuần tra sứ, dĩ nhiên sẽ không để ý tới tiểu tốt các nàng. Nhân cơ hội ấy mà âm thầm rời thành. Trần bà tử, Bình Nhi cùng hai hộ vệ đưa Lưu Nhân rời đi trước, ngay sau đó là Lý Tú Nhi với mẫu thân cùng nghĩa muội, lại thêm Tề Chính cùng đi, còn Triệu Giai Hoa rời đi sau cùng, mục tiêu của nàng lớn nhất, nàng ở lại trong thành, nếu gặp phải bất cứ tình huống gì thì cũng có thể theo dết giải thích lý do, tranh thủ thì giờ cho bọn họ.

Triệu Giai Hoa gọi Lý Tú Nhi và Tề Chính tới, nói rõ chuẩn bị với bọn họ. Lý Tú Nhi không có dị nghị gì. Triệu Giai Hoa tuân thủ cam kết, luôn quan tâm chiếu cố nàng ta và mẫu thân, như thế vào lúc này cũng tuyệt đối không vất bỏ, nàng ta vô cùng cảm kích Triệu Giai Hoa, Triệu Giai Hoa nói gì thì chính là cái đó.

Nhưng Tề Chính lại không như thế. Đầu tiên là cậu hỏi: “Lão bản nương, không phải tỷ nói đã nói chuyện với An cô nương rồi sao, ở lại trong thành

mới an toàn, ra bên ngoài sẽ khiến mật thám dễ hạ thủ hơn. Vì sao chúng ta phải trốn?”

Triệu Giai Hoa trợn mắt với cậu: “Đệ ngốc thật hay là giả ngốc đấy. Ta không nói với nàng ta như thế thì liệu có thể vỗ yên được nàng ta ư? Làm sao đệ biết nàng ta không thăm dò chúng ta nữa hả. Còn nữa, nếu thật sự có kế hoạch sắp xếp thì dĩ nhiên càng ít người biết càng tốt. Không nói với An Nhược Thần mới là cách làm an toàn nhất. Đồ ngu mới thừa nhận với người khác là chúng ta muốn chạy trốn.”

Lý Tú Nhi cũng liếc Tề Chính.

Tề Chính chưa từ bỏ ý định, ấp úng nửa buổi, cuối cùng lại nói: “VẬY như thế, lão bản nương tử đi cùng với Lý Tú tử đi. Đệ sẽ ở lại đi sau cùng. Tử cũng biết đấy, Lục đại nương rồi còn cả Điền đại ca hay đến tìm đệ, nếu đệ không ở đây thì bọn họ sẽ nghi ngờ. Với cả chuyện ở tù lâu cũng cần có người trông nom mà đúng không?”

“CÓ ta ở đây, bọn họ nghi ngờ cái gì? Ta phái đệ ra ngoài làm việc thì có gì không được à? Chuyện ở tù lâu ta cũng sẽ dặn dò cho tốt, đâu đến lượt đệ trông nom. Đệ không thẳng thắn như thế, trái lại ta rất nghi ngờ đấy. Tề Chính, ta đối đãi với đệ không tệ, đệ còn vì dò la tin tức mà suýt nữa bị sát hại, ta luôn cảm thấy mắc nợ, để tránh đệ gặp nạn lần nữa, ta mới đưa đệ đi. Tài sản tính mạng của chúng ta được buộc lại với nhau, mệnh của con gái ta cũng nằm ở đấy. Đệ phải đi cùng với Tú Nhi. Đệ mà ở lại, sẽ liên lụy tiết lộ hành tung của chúng ta.”

Lời này nói rất nặng. Tề Chính cắn răng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn chưa bằng lòng, “Lão bản nương, đệ không thể đi được. Đệ phải ở lại, đấu đến cuối với mật thám. Ngoài tiền tuyến đang đánh giặc, trong thần cần có người. Trong lầu Tử Vân yêu ma quỷ quái nguy cơ tứ phía, thái thú đại nhân với Tiền Bùi cũng rất khả nghi. Thậm chí An cô nương ở giữa cũng khó xử. Trong cả cái thành này, người biết được bí mật này có được mấy,

người có tấm lòng trung nghĩa lại được mấy? Đệ là một trong số đó.” Cậu dừng lại, rồi nhấn mạnh: “Đệ không thể đi được. Đệ thề cho dù mình chết, đệ cũng sẽ không tiết lộ nửa câu về hành tung của các tỷ. Nhưng đệ không thể đi được.”

Ánh mắt Triệu Giai Hoa nhìn cậu gần như là khiếp sợ: “Tề Chinh, trung nghĩa gì đó rồi an nguy quốc gia, mật thám này nọ đều không liên quan đến bách tính chúng ta cả. Chúng ta giúp An Nhược Thần làm vài chuyện là đã đủ tình đủ nghĩa rồi. Lúc cần tự vệ thì phải tự vệ, trong thành nhiều người chết như thế còn chưa đủ cảnh tỉnh hả?! Một đứa trẻ như đệ thì làm được gì? Ngay cả ai đáng tin đệ cũng không biết.”

“Lục đại nương đáng tin, Điền đại ca cũng thế.”

“Bọn họ đều là người bên cạnh An Nhược Thần!” Triệu Giai Hoa mắng cậu, “Ngày nào chưa thể chắc chắn An Nhược Thần đứng về phe nào thì không thể tin họ được. Huống hồ, dù An Nhược Thần không phải mật thám thì người cạnh nàng ta cũng là mật thám. Điền Khánh còn khả nghi hơn cả An Nhược Thần!”

“Không phải thế.” Tề Chinh nổi giận thật, mặt đỏ tía tai gân cổ gãi, “Điền đại ca trung thành nghĩa đảm, một lòng vì tổ quốc, huynh ấy là người tốt. Huynh ắt cũng giống cha vậy. Dù cha bị què chân, chỉ là một người gác cổng của sông bạc, thế nhưng trong lòng cũng có tổ quốc. Chính vì thế ông mới có thể hy sinh. Những thứ ghi tạc trong tim này, tỷ không hề hiểu! Nữ nhân các tỷ, trong lòng chỉ có lợi vật, chỉ có tranh đua đồ kị. Còn bọn đệ là nam tử hán đại trượng phu, tuyệt không thể lâm trận chạy trốn.”

Lần này Triệu Giai Hoa kinh hãi thật sự, “Tề Chinh!” Nàng quát cậu, “Lúc trước đệ đâu có nghĩ vậy đâu, đệ bị Điền Khánh đầu độc rồi hả?”

“Đệ vẫn luôn như vậy, cha vẫn luôn dạy dỗ đệ như thế. Giờ đây đệ đã trải qua rất nhiều chuyện, lại càng thêm khẳng định điều ấy. Nay tiên tuyền

đang đánh giấc, đệ phải ở lại. Nếu lâm trận chạy trốn, đệ làm gì còn mặt mũi mà ăn nói với cha đây?!” Tề Chinh quật cường ra mặt, Triệu Giai Hoa giận đến mức mím chặt môi.

Về phía An gia, Tiền Búi không có ý định ra về, ăn xong cơm tối còn uống trà nghe khúc. Nán lại nửa buổi, hàn huyên một lượt những chuyện lớn nhỏ xảy ra gần đây với An gia. Nghe nói Đàm Thị được phù chính thì vội sai người hầu về phủ lấy một đôi vòng ngọc quý đến chúc mừng. An Chi Phủ và Đàm Thị nhận mà nơm nớp lo sợ.

Quả nhiên khi nói đến hôn sự với Tiết gia, Tiền Búi hỏi rất tường tận. An Chi Phủ chột dạ, dù sao thì lúc trước cũng đã đồng ý với Tiền Búi là không chấp nhận cửa hôn này rồi, nhưng nghĩ lại lại thấy vì lão ta hại mà mình phải ngồi trong ngục một thời gian, coi như bằng nhau, không nợ gì lão.

Thế là An Chi Phủ lại đem lời của cao tăng ra thuật lại, nói mình không dám từ chối, tránh ngày sau gia trạch chịu thêm họa. Lại nói An Nhược Thần vô cùng cố chấp với chuyện này, không muốn An gia bọn họ được tốt, nên bất kể ông ta có thể nào thì cũng phải kết thân cho bằng được.

Tiền Búi cười khê: “Nếu đã như thế thì An lão gia tổ chức hôn sự cho thật tốt vào. Không có gì quan trọng hơn yên vui gia trạch, tài sản tính mạng cả.”

An Chi Phủ không thấy lão có ý trách cứ thì thở phào nhẹ nhõm, bèn vội nói: “Đúng thế đúng thế.”

Tiền Búi hỏi tình hình đính hôn hiện nay với Tiết gia, An Chi Phủ nói thật, nói định qua hai ngày nữa sẽ trả lời Tiết gia, sau đó quyết định ngày cưới, trao đổi thiệp canh hôn thú rồi mở tiệc là xong.

Tiền Búi chúc mừng đôi câu rồi nói: “Tâm nguyện của An lão gia thật tốt, chẳng qua là có An Nhược Thần ở đấy, các người muốn yên vui qua ngày, chỉ e là không thể.”

An Chi Phủ thăm giật mình, nhìn sang Tiền Bùi.

Tiền Bùi nói: “Không bằng thế này đi, ta thay người diệt trừ mầm họa, miễn nàng ta tiếp tục rắc họa lên An gia. Không cần phải cảm ơn gì cả, chúng ta quen nhau lâu nay, ta không giúp người thì ai có thể giúp người đây.”

An Chi Phủ trợn mắt há mồm, không nói nổi nên lời. Ai muốn cảm ơn? Là ai rắc họa cho ai đây?

Tiền Bùi không để ý đến phản ứng của ông ta, tiếp tục nói: “Người để tôn phu nhân gửi tin đến Tiết phu nhân, báo với bà ta là An gia các người rất muốn hôn sự này, nhưng An Nhược Thần từng lấy chuyện này ra uy hiếp các người, trong này có hiểu lầm, các người cũng lo Tiết phu nhân bị An Nhược Thần lừa gạt, nên sao nào, để Tiết phu nhân hẹn An Nhược Thần ra, mọi người cùng ngồi lại trò chuyện thật tốt, giải quyết xong chuyện này. Để tránh sau hôn sự còn gây thêm rắc rối.”

An Chi Phủ há miệng, đây là mượn tay bà điên Đoàn Thị kia xong rồi, nay lại còn muốn mượn tay Tiết phu nhân ư? An Chi Phủ nói: “Nhất định Tiết phu nhân sẽ không đồng ý.”

“Bà ta nóng lòng bảo vệ con, nghe nói An Nhược Thần cản trở, sợ có bất trắc nên dĩ nhiên sẽ sẵn lòng làm theo. Chỉ cần tôn phu nhân khéo dùng từ, nói rõ lợi hại trong thư, bảo là hy vọng có thể cùng An Nhược Thần ba mặt một lời, để sau này nàng ta không nhúng tay vào nữa, hai nhà thuận lợi kết thân, bình an vui vẻ. Nhưng nếu tôn phu nhân tự mình mời, nhất định An Nhược Thần sẽ không gặp, cũng không có cơ hội xử lý thỏa đáng chuyện này. Nên mới phải phiền Tiết phu nhân ra mặt. Mà nhân cơ hội gặp mặt đây, vừa vặn hai nhà quyết định hôn sự ngay trước mặt An Nhược Thần. Như thế, An Nhược Thần sẽ phải từ bỏ ý định, không còn cơ hội táy máy chân tay nữa.”

“Nhưng lần trước mới xảy ra vụ án Đoàn Thị chặn xe, An Nhược Thần mà nghe gặp mặt với An gia bọn ta thì nhất định sẽ đề phòng, nàng ta sẽ không đến đâu.”

“Cũng là vì thế nên mới cần để Tiết phu nhân viết thư mời nàng ta, trong thư đừng nhắc đến An gia các người là được. Người cứ yên tâm đi, nhất định lần này sẽ không như lần trước. Các người cứ hẹn ở nhã gian Thạch các ở tửu lâu Phúc Vận Lai, nơi đó bí mật, rất tiện để đàm luận, cửa sổ sau đối diện với hẻm sau. Hai bên gian phòng có cửa chiết chắn ngoài tạo thành hai gian, ta phái người nấp sẵn trong phòng, An Nhược Thần đi vào gặp Tiết phu nhân, ắt sẽ không dẫn hộ vệ theo. Hộ vệ của nàng ta ở bên ngoài, sẽ có tiểu nhị tiếp đãi ăn uống. An Nhược Thần vừa ngồi xuống, lập tức người ở hai bên trong phòng sẽ xông ra bắt nàng ta đi. Tôn phu nhân hô to cứu mạng, bảo vệ Tiết phu nhân thật tốt. Còn những chuyện khác, không liên quan gì tới các người cả.”

An Chi Phủ cả kinh thất sắc, cứng người ngay tại chỗ, theo bản năng nói: “Vạn lần không được.” Rồi ông ta tỉ mỉ nghĩ kỹ lại. Tiền Bùi nói lời này là có ý, muốn bố trí người ở hai bên, sau đó từ cửa sổ bắt cóc An Nhược Thần ra hẻm sau đưa đi ư?

“Vạn lần không thể.” An Chi Phủ lặp lại, “Như thế chẳng phải phu nhân nhà ta và Tiết phu nhân là phiền phức lớn sao? Thái thú đại nhân mà trách tội xuống, hai nhà bọn ta nhẹ thì vào ngục, nặng thì sẽ bị sát thân đấy.”

“Sao nào? Người cứ nhìn lúc này đi, là kẻ nào có tội? Không phải tốt sao.”

An Chi Phủ ghen lời, mãi lâu sau mới tìm ra được lý do khác để khước từ: “Nhưng nếu Tiết gia công khai chúng ta hại nàng ta, đương nhiên cũng không muốn kết thân nữa.”

Tiền Bùi cười nói: “Đó là kẻ cướp thấy Tiết phu nhân y phục sang trọng, nên mới theo dõi ẩn nấp, muốn bắt cóc Tiết phu nhân kiếm tiền. Nhưng vì có tôn phu nhân liều mình cứu giúp, tên cướp cuống cuồng, chỉ đành bắt An Nhượng Thần đi. Sao Tiết gia lại trách các người được? Thay vào đó còn cảm kích, càng tin tưởng chuyện hai nhà kết thân là phù mệnh, nhất định hôn sự này có thể thành.”

An Chi Phủ lắc đầu, ông ta không muốn làm chuyện này. Tuy ông ta hận An Nhượng Thần, nhưng chính xác ông ta không dám làm chuyện đấy. “An Nhượng Thần là phu nhân tướng quân tương lai, nếu nàng ta xảy ra chuyện, tất cả chúng ta đều sẽ gặp phiền toái.”

“Vị tướng quân kia của nàng ta, giờ còn đang đánh giặc ngoài tiền tuyến. Rồi hơi đâu mà để tâm đến nàng ta? Nay thái thú có đủ chuyện rồi, cũng không đoái hoài đến cục diện rối rắm này đâu. Thái thú còn chưa bắt được một ai trong đám kiêu phu kia với đồng bọn lần trước, có lẽ là những kẻ đó lại quay về bắt An Nhượng Thần lần nữa, ai mà biết được. Mà có quan hệ gì với người và ta đâu nào? Tiết gia lại càng không thể biết mà để ý. Tiết gia chỉ để ý mỗi chuyện nhị cô nương có thể gả qua để kéo dài tính mạng cho con trai nhà họ hay không mà thôi.”

An Chi Phủ vẫn muốn từ chối, nhưng Tiền Bùi sầm mặt: “An lão gia, ta tốt bụng giúp người, người đừng có không biết phải trái. Trước mắt người có một kẻ địch là An Nhượng Thần. Mà tên địch này chưa diệt trừ được thì người sẽ có thêm một kẻ địch nữa, chính là ta. Ta không chỉ đối phó với mỗi người mà còn sẽ đối phó với Tiết gia. Ta sẽ nói Tiết gia biết rằng kết hôn với nhà người không có được chút hay ho gì, mà trái lại là càng rước họa vào thân. Đến lúc đó chẳng những người mất hôn sự này, mà sẽ còn chịu họa ở ngục, lo lắng cho tính mạng. Tự người suy nghĩ cho kỹ đi.”

An Chi Phủ không nói gì, ông ta đã bị Tiền Bùi nắm thóp rồi. Muốn chuyện làm ăn được thuận lợi, ông ta đã làm không ít chuyện bẩn thỉu. Dĩ nhiên cũng có hợp tác làm ăn với Tiền Bùi rồi. Những chuyện này đều bị

Tiền Búi nắm rõ trong tay, muốn đối phó ông ta, thật đúng là dễ như trở bàn tay.

An Chi Phở nghiền ngẫm kỹ một lần, rồi nhắm mắt hỏi: “Tiền lão gia, ngài vừa nói làm việc như thế nào nhỉ, nói rõ lại với ta lần nữa đi.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Tiền Bùi nói rõ ra thế này thế nọ, nghe rất chu đáo chặt chẽ, rồi sau đó lão lôi một bức thư ra: “Để tôn phu nhân viết lại dựa theo nội dung trong thư này, rồi đưa cho Tiết gia là được.”

An Chi Phủ cầm lấy, tim đập như trống chầu, dù có ngu tối mấy thì ông ta cũng biết, hôm nay Tiền Bùi đến đây là đã có chuẩn bị trước. Vì để bắt An Nhược Thần ư? Nhưng không phải đêm qua trong phủ lão mới gặp thích khách à? Vì sao người trong phủ vừa chết, lão lại vội đối phó với An Nhược Thần như thế?

“Tiền lão gia.” An Chi Phủ đấu tranh cả buổi, nhưng rồi vẫn hỏi: “Thì là, chuyện tối qua ở phủ của ngài gặp nạn, không biết có phải do An Nhược Thần làm?”

Tiền Bùi nhìn An Chi Phủ, bật cười, “An lão gia nghĩ đi đâu thế? Không phải chúng ta đang bàn hôn sự của nhị cô nương sao? Không phải đại cô nương ngăn trở nhân duyên của nhị cô nương, nên ta mới hảo tâm giúp An lão gia xử lý? Ta lại không biết, thì ra với An lão gia, tốt bụng lại thành lòng lang dạ thú.”

“Không không không.” An Chi Phủ hoảng hốt xua tay, “Tiền lão gia nhiệt tình như thế, ta vô cùng cảm kích. Chỉ là đột nhiên nghĩ đến chuyện nhà Tiền lão gia gặp nạn, nếu có liên quan đến An Nhược Thần, vậy chúng ta nên thảo luận với nhau kỹ hơn mới được, nếu không quấy nhiễu thái thú đại nhân phá án, đại nhân mà trách tội xuống thì An gia ta không chịu nổi đâu.”

“An lão gia lo lắng quá rồi.” Tiền Bùi nói, “An lão gia chỉ cần viết thư hẹn người là được, những chuyện sau đó cứ giao lại cho ta.”

An Chi Phủ không nói, ông ta hoàn toàn không hiểu nổi dụng ý của Tiền Bùi, chỉ cảm thấy bức thư mỏng này quá phồng tay. Suy đi nghĩ lại, An Chi Phủ nói: “Vậy nghe theo Tiền lão gia vậy, ta sẽ đi tìm phu nhân bàn bạc. Đợi chuyện làm xong, ta sẽ đến phủ báo cho Tiền lão gia biết.”

Tiền Bùi nói: “Được, đi bàn bạc đi. Ta sẽ ở đây đợi tin của An lão gia. Thư viết rồi tối nay đi đưa đi, hẹn bọn họ ngày mai gặp mặt.”

Mặt An Chi Phủ giật giật, gấp gáp như thế ư? Ngày mai?

An Chi Phủ có chút khó xử: “Chuyện này phải bàn kỹ, nếu sai sót gì thì Tiết phu nhân sẽ nghi ngờ ngay. Đến lúc đó chuyện không thành, còn truyền đến tai An Nhược Thần, khiến nàng ta đề phòng ghi hận Tiền lão gia thì không hay lắm.”

“An lão gia còn lo nghĩ cho ta nữa à, đúng là không uổng công ta phí tâm với An lão gia. Chuyện này An lão gia cứ yên tâm, nghe ta đi. Hai ngày sau tuần tra sứ sẽ đến thành Trung Lan, chẳng lẽ An lão gia định kéo dài đến lúc đó mới ra tay ư? Khi ấy thì không phải đề phòng ghi hận ta nữa rồi, chỉ e là An Nhược Thần sẽ giả mượn danh nghĩa của Long tướng quân, nhân lúc tuần tra sứ đại nhân có mặt ở đây, lật lại nợ cũ với An lão gia. Đến lúc đó có thể thái thú đại nhân không bưng bít được tuần tra sứ đại nhân, ta nghĩ dù có giúp cũng chẳng giúp được. Hơn nữa, nếu các đại nhân làm khó ta, vì tự vệ, chỉ sợ ta cũng phải tiết lộ tin tức của An lão gia cho quan phủ. An lão gia tự nói xem, An Nhược Thần biết mất là phiền toái lớn, hay để An Nhược Thần cấu kết với tuần tra sứ đại nhân mới là phiền toái lớn hơn?”

An Chi Phủ bị dọa cho sợ. Không chỉ vì An Nhược Thần sẽ mượn uy quan cao hơn cả thái thú đại nhân báo thù An gia, mà là ý đằng sau câu nói

ấy của Tiền Búi, nếu không làm theo, lão cũng sẽ giải quyết luôn ông ta.

Ngẫm nghĩ hậu quả của việc không nghe lời, An Chi Phủ hạ quyết tâm, đi tìm Đàm Thị.

Làm xong chuyện này thì hôn sự với Tiết gia vẫn như cũ, lại không đắc tội Tiền Búi, còn có thể trừ khử An Nhược Thần, như thế cũng tốt. An Chi Phủ tự an ủi như thế.

Đàm Thị nghe An Chi Phủ nói mà giật nảy người. Cứ hỏi đi hỏi lại, cẩn thận suy nghĩ lợi thiệt trong đó, rồi cuối cùng cũng đồng ý làm theo. Bà nói lại chuyện này cho An Nhược Hi biết, để trong lòng nàng có tính toán, nếu Tiết gia hoặc người khác có hỏi tới thì An Nhược Hi cũng biết cách đối đáp.

An Nhược Hi sợ tái mặt, kêu lên: “Mẹ, chuyện này ngàn vạn lần không được. Tiết phu nhân hẹn gặp đại tỷ rồi đại tỷ bị bắt, Tiết phu nhân có ngốc đến mấy cũng sẽ biết là chuyện gì đang xảy ra. Nhất định hôn sự này sẽ thất bại, nhà bà ấy sẽ không kết thân với chúng ta nữa đâu.”

“Không đâu. Mọi chuyện lớn nhỏ trong đấy đều ổn thỏa cả, đến lúc đó mẹ liều mạng bảo vệ bà ấy, lại để mình bị thương, bà ấy còn có thể nghi ngờ được gì. Còn phía quan phủ, Tiền lão gia sẽ tự giải quyết.” Đàm Thị an ủi con gái: “Con đừng lo.”

“Chuyện này không thể đâu mẹ à.”

“Nếu không làm thế, hôn sự mới là thất bại thật. Tiền lão gia nói rồi đấy, nếu không làm theo lời lão thì lão sẽ đối phó với cha con. Đến lúc đó, không chỉ đơn giản là mất cửa hôn thế đâu. Nhẹ thì vào ngục, nặng thì liên quan đến tính mạng.”

An Nhược Hi nhớ lại lúc trước Tiền Búi uy hiếp nàng, hoảng sợ đứng bất động tại chỗ.

“Hôn sự quan trọng? Hay an nguy của An gia chúng ta quan trọng?”

An Nhược Hi không nói nên lời, nàng đỏ mắt, tim như có dao cứa, nàng nắm lấy tay Đàm Thị, nước mắt rơi xuống: “Chẳng lẽ cả đời này chúng ta phải bị lão chèn ép thế sao?”

Đàm Thị đáp: “Đừng ngốc thế.”

An Nhược Hi rơi lệ như mưa. Gả cho Tiết công tử là hy vọng cuối cùng của nàng để thoát khỏi tất cả thứ này, là hy vọng gần trong gang tấc. Nhưng nếu quả thật phải lợi dụng Tiết phu nhân, vậy coi như hy vọng này sẽ tan thành bọt nước. “Con xin mẹ đẩy mẹ ời, con xin mẹ.”

An Nhược Hi không lấy lại được hy vọng từ chỗ mẩu thân. Sau đó Đàm Thị bảo nàng ồn ào quá, đuổi nàng về phòng. An Nhược Hi tuyệt vọng, cúi đầu im lặng quay về.

Về đến phòng, lau đi nước mắt, nàng bắt đầu nghiêm túc nghĩ chuyện. Theo lý mà nói, sau khi cha và tứ di nương trải qua chuyện kia, bị Tiền Bùi gài bẫy, thì không nên nhận lời làm chuyện này cho ông ta mới phải, dù sao cũng mới ra khỏi ngục, đâu thể dám mạo hiểm nữa chứ. Nếu ông có gan mưu hại đại tể thì với hận ý dành cho đại tể, ông đã sớm động thủ rồi. Nàng tin rằng nhất định Tiền Bùi đã nói lời ác độc với cha. Cũng như khi đó, lão nói lời ác độc với nàng vậy.

Nhớ đến đây, An Nhược Hi rùng mình. Nàng tin Tiền Bùi làm thật. Nên nàng rất sợ, vô cùng sợ. Còn sợ hơn cả việc tướng quân phái người cho nàng uống thuốc độc.

Cha đã nhận lời rồi, chứng tỏ tính toán trong kế hoạch này nhất định còn chu đáo hơn cái lần tứ di nương chặn đường. Đáng tiếc nàng không biết được nhiều, mẹ cũng không nói chi tiết cho nàng hay. Nàng chỉ biết là họ muốn dụ đại tể ra ngoài, để Tiền Bùi bắt đại tể đi.

Bất kể là thế nào, nàng đều không xuất giá được nữa rồi. An Nhược Hi biết. Bất kể có làm theo yêu cầu của Tiền Búi hay không, nàng cũng không gả đi được. Nếu làm, nhất định Tiết phu nhân sẽ xem thường nhà nàng, cảm thấy nàng độc ác, không dám để nàng vào cửa. Còn nếu không làm, Tiền Búi sẽ đối phó với họ, nhất định cũng sẽ phá hủy hôn sự này.

An Nhược Hi ngăn người ngồi yên, nhớ lúc trước mình chạy đến chỗ An Nhược Thần kêu la ồn ào trách mắng, nàng còn từng hỏi tỷ tỷ, nếu như tỷ rơi vào tình cảnh như thế thì có thể làm gì?

An Nhược Hi lại chợt nhớ, An Nhược Thần từng nói tỷ ấy đã hỏi tứ di nương, liệu có vì bảo vệ tứ muội mà liều mạng chống lại cha hay không. Nàng nhớ đại tỷ nói lúc ấy tứ di nương nhìn mình như nhìn quái vật vậy. Còn bây giờ nàng cũng đã biết phản ứng của mẫu thân mình. Mặc dù nàng không hỏi cùng một câu hỏi, nhưng nàng biết mẫu thân sẽ đáp thế nào.

An Nhược Hi bắt đầu mài mực, suy nghĩ phải âm thầm viết thư báo hiệu cho An Nhược Thần thế nào. Nàng ngẩng đầu nhìn, nhưng xuyên qua cửa sổ lại thấy một nô bộc đi qua đi lại trong sân. Nàng đóng cửa sổ, gọi a hoàn đến hỏi. Đó là thủ hạ của Tiền Búi, nói là đang đợi Đàm Thị viết thư xong.

“Tiền lão gia đang ở trong phủ. Lão gia cho phép gọi thuộc hạ của Tiền lão gia đến.” A hoàn nói.

An Nhược Hi thầm hốt hoảng. Nàng sợ thư mình viết không tới được tay An Nhược Thần, trái lại còn bại lộ mình. An Nhược Hi tính toán hồi lâu, quyết định không viết thư nữa. Nàng ra ngoài, dẫn hai a hoàn đi dạo trong vườn, không ngoài dự đoán, nàng thấy có người bám theo trong bóng tối, theo dõi nhất cử nhất động của nàng.

Xem ra không gửi thư đi được, chính nàng cũng không có cách nào ra ngoài thông báo cho đại tỷ.

An Nhược Hi đứng ở ven hồ, nhìn hồ nước tù đọng, lại nghĩ đến cái nhàбет bát này, nghĩ đến chuyện nàng không có cơ hội gả cho Tiết công tử, nghĩ đến ngày sau Tiết phu nhân sẽ nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ, nghĩ đến Tiết công tử chán ghét mình, nàng thực sự có kích động muốn nhảy xuống.

An Nhược Hi khép hai mắt, đứng một lúc, sau đó xoay người đi tìm Đàm Thị.

Đàm Thị vừa viết thư xong, bà suy đi nghĩ lại, sửa nhiều lần, cuối cùng có thể diễn đạt ý của Tiền Bùi bằng lời của mình một cách trơn tru. Tự nhận thấy có lý có cứ, rất có sức thuyết phục. Nàng lại nhìn lần nữa, định để sau khi An Chi Phủ và Tiền Bùi xem qua sẽ gửi đi.

Lúc này An Nhược Hi đi vào, câu đầu tiên chính là: “Mẫu thân, con vừa nghĩ tới một chuyện, nếu chuyện này không giải quyết, chỉ sợ kế hoạch của cha khó thành.”

Đàm Thị sững sốt, vội hỏi: “Chuyện gì?” Kế hoạch khó thành chỉ là chuyện nhỏ, chọc giận Tiền Bùi hãm hại nhà mình mới là phiền phức.

An Nhược Hi nói: “Mẹ để Tiết phu nhân hẹn đại tỷ tới nói chuyện hôn sự cùng mẹ, nhưng mẹ suy nghĩ lại đi, trước đó Tiết phu nhân và đại tỷ đã qua lại với nhau, còn nhờ tỷ ấy tìm cô nương có bát tự thích hợp ở quận ngoài, liệu bà ấy có thật lòng giúp mẹ gặt đại tỷ được không? Có lẽ mọi người đã đánh giá thấp giao tình của bọn họ rồi. Hơn nữa, Tiết phu nhân là người hiền từ, nếu bà ấy cảm thấy không lừa được thì sẽ khuyên nhủ, ắt sẽ nói chuyện này với đại tỷ, khuyên tỷ ấy và mẹ cùng ngồi xuống giải quyết ân oán. Như thế đại tỷ có biết không?”

Đàm Thị sửa đi sửa lại thư chính là hy vọng lời này được chu toàn, để Tiết phu nhân cảm thấy An Nhược Hi quả thật sẽ cản trở hôn sự, cần phải hẹn ba người ra ngoài đối chất để làm rõ. Nhưng An Nhược Hi nói

như thế, bà cũng cảm thấy có đạo lý. An Nhược Thần có thể thuyết phục được Tiết phu nhân bỏ An gia để tìm cô nương khác, có lẽ đã sớm gây dựng quan hệ với Tiết phu nhân rồi. Tiết phu nhân hẳn sẽ tin An Nhược Thần không có ý ác với An gia, dù ân oán giữa họ cả thành này đều biết nhưng chưa chắc Tiết phu nhân sẽ giấu An Nhược Thần, khả năng cao là bà ta sẽ đứng giữa hòa giải người hơn. Nghe thấy là muốn gặp mặt mình, nhất định An Nhược Thần sẽ không muốn đến.

“Nhưng dù sao cũng phải thử một lần.” Đàm Thị nói, “Dù sao chúng ta cứ làm theo lời dặn của Tiền lão gia đi, nếu chuyện không thành, lão ta sẽ trách móc.”

An Nhược Hi lại nói: “Cứ coi như Tiết phu nhân gạt đại tỷ mà hẹn tỷ ấy ra, nhưng khi đại tỷ mở cửa thấy mẹ, ắt sẽ quay đầu bỏ đi.”

Đàm Thị im lặng, đúng là thế thật.

“Nếu đại tỷ tới trước mà mẹ chưa đến, thủ hạ của Tiền lão gia sẽ ra tay. Như thế mẹ không thể bảo vệ che chở được, ngộ nhờ Tiết phu nhân có mệnh hệ gì thì chắc chắn sẽ kết oán. Ấm ỉ đến quan phủ, Tiền lão gia sẽ không bảo vệ nhà chúng ta nữa. Thử nghĩ chuyện của tứ di nương mà xem, Tiền lão gia đã đối xử với nhà ta thế nào?”

“Vậy con nói xem phải làm thế nào?”

An Nhược Hi thở dài: “Nếu theo con nói, dĩ nhiên chuyện này không nên làm. Tiền lão gia một lòng chỉ muốn bắt đại tỷ, chẳng ngó ngàng gì. Nói khó nghe thì, lão ta hồ đồ, bị sắc dục làm mờ mắt, chắc chắn chỉ bo bo giữ mình, làm sao lo được An gia chúng ta sống chết thế nào.”

Đàm Thị nhíu mày.

An Nhược Hi lại nói: “Đừng nói là đối với chúng ta, chính là đối với Tiền đại nhân, nếu Tiền lão gia lo nghĩ chút cho tiền đồ của con trai mình

thì sẽ không làm ra loại chuyện như thế. Tiền đại nhân rất lo lắng cho lão, còn phải bôn ba giải quyết thay lão. Lần này giúp được chúng ta, nhưng lần tới có thể sẽ không giúp nữa, ngài ấy làm quan, chiếu cố thân mình mới là quan trọng. Mẹ à, con người Tiền lão gia quá độc, cha cũng không có bản lĩnh đàn áp được lão, chúng ta bị đè còn chưa đủ sao? Không thể nhập bọn với lão được.

Làm sao Đàm Thị có thể không hiểu đạo lý này, bà nói: “Giờ nói những điều ấy thì có ích gì? Tiền lão gia ở đây theo dõi, không làm không được.”

An Nhược Hi cắn môi, hạ quyết tâm: “Vậy để con đi đi.”

“Cái gì?”

“Chuyện này vẫn cứ theo Tiền lão gia phân phó mà làm, thư để con viết, người gặp mặt đổi thành con. Cứ nói với Tiết phu nhân là con với tỷ tỷ dễ nói chuyện, khi ấy khuyên giải tốt mới có thể tháo gỡ ân oán, hôn sự mới có thể thuận lợi. Như thế tuy là người khác, nhưng chắc Tiết phu nhân có thể hiểu được. Như thế, lúc xảy ra chuyện, con sẽ bảo vệ Tiết phu nhân, lúc ấy mới thật là có thể mang đến phúc vận cho Tiết gia. Còn tỷ thấy con, ắt sẽ không bỏ đi ngay, dù Tiết phu nhân có nói cho tỷ ấy biết trước là gặp mặt với con thì cũng sẽ không đề phòng nhiều với con đâu, chắc tỷ sẽ đến. Hơn nữa, nếu Tiết phu nhân có nghi ngờ, con là tiểu bối, xưa nay không qua lại gì với Tiền lão gia, bọn họ không thể trách tội được. Mà cho dù có trách, cũng chỉ có một mình con gánh vác, còn cha mẹ có thể thoát kiếp. Trong nhà này, chỉ cần mẹ còn, cha còn, thì có thể có cách cứu được con. Nhưng nếu vì chuyện này mà cha mẹ bị nhốt vào đại lao, vậy cả nhà chúng ta biết phải làm thế nào?”

“Hi Nhi!” Đàm Thị nghe rất cảm động, ôm chầm lấy con gái, “Con đúng là con gái tốt của mẹ mà. Con nói có lý, đúng là nên như thế.”

Vậy ư? Nên như thế sao? Để con gái chịu tội không liên quan gì, nên là thế sao? An Nhược Hi thầm cười khố. Có lẽ vừa rồi nàng nên nhảy xuống hồ mới đúng.

Lúc này Đàm Thị để An Nhược Hi viết thư, sau đó bà cầm thư đi tìm An Chi Phủ và Tiền Búi bàn bạc. Bà ta giải thích lý do để An Nhược Hi ra mặt sẽ tốt hơn. An Nhược Hi bảo là cứ nói đây là chủ ý của mẹ, nếu không Tiền lão gia đa nghi, sẽ cho là chúng ta không nghe lời, muốn giở trò quỷ. Đàm Thị thấy có lý, vậy là làm theo.

Ý của nàng, đơn giản chính là thư này để nàng viết, giao vào tay Tiết phu nhân, Tiết phu nhân nhìn là biết ngay có bẫy. Còn nếu để Đàm Thị viết, Tiết phu nhân biết Đàm Thị và An Nhược Hi không hợp nhau, có lẽ sẽ tin thật. Phải để Tiết phu nhân biết trong này có ẩn tình khác, như thế Tiết phu nhân sẽ từ chối. Có lẽ Tiết phu nhân cũng sẽ từ chối yêu cầu Đàm Thị đưa ra, nhưng An Nhược Hi không dám mạo hiểm. Do nàng ra mặt, chắc chắn rằng Tiết phu nhân sẽ từ chối, như thế, mọi người cũng sẽ yên ổn vô sự, Tiền Búi sẽ không lợi dụng được họ nữa.

An Nhược Hi đợi rồi đợi, cuối cùng cũng đợi đến lúc Đàm Thị trở lại. Đàm Thị nói An Chi Phủ và Tiền Búi cũng đã đồng ý, cảm thấy chuyện này để An Nhược Hi làm sẽ khả thi hơn. Đã sai người đưa thư đến Tiết gia rồi. Có điều Tiền Búi còn nói, đến lúc đó lão sẽ phái kiệu phu người hầu của lão đưa An Nhược Hi đi.

Tim An Nhược Hi đập thành thịch. Đây là phái người giám sát uy hiếp nàng đây mà.

Nhưng nàng không thể từ chối được.

“Vâng.” An Nhược Hi đáp.

Nàng biết chuyện sẽ không đến được bước hẹn gặp ấy. Chỉ cần Tiết phu nhân đọc thư là sẽ biết ngay có chuyện gì. Rồi bà ấy lại thông báo cho đại

tỷ, đại tỷ sẽ đề phòng. Trong lòng An Nhược Hi rất khó chịu. Vào khoảnh khắc thư đến tay, cũng chính là khoảnh khắc phá vỡ hôn ước. Liệu còn ai muốn làm thông gia với người độc lòng độc dạ chứ?

Không sợ không sợ, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt.

An Nhược Hi về phòng, trùm chăn lên đầu âm thầm rơi lệ, có lẽ, vốn đã chẳng có núi xanh rồi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Tiền Bùi qua đêm ở An gia. Trên dưới An gia dè dặt vô cùng. An Nhược Hi nghe tin cũng không có phản ứng gì quá, chỉ nói: “À, dù lão ta có chôn cất ở đây cũng không sao, mặc lão.”

A hoàn đến báo tin nghe mà dựng đứng tóc gáy, chạy biến đi.

Khóc một trận xong, An Nhược Hi thoải mái lên chút, dù sao hôn sự với Tiết gia cũng chẳng thành rồi, Tiết phu nhân sẽ không đoái hoài gì đến nhà nàng cả, cứ tùy vậy. Trái lại nàng muốn nhìn xem Tiền Bùi còn muốn gây chuyện đến đâu.

An Nhược Hi vui đầu ngủ, nhưng chẳng hiểu sao cứ trăn trở trở mình mãi, không cách nào ngủ ngon được. Sáng sớm ngày hôm sau, An gia lại nhận được thư hồi âm của Tiết phu nhân. Trong thư nài, bà ấy rất vui khi An gia đồng ý hôn sự, cũng có thể hiểu được nỗi khổ của An gia, nếu hai bên đã định xong hôn sự, vậy để tránh có thêm rắc rối, bà sẽ hẹn An Nhược Thần ra ngoài, mọi người cùng ngồi lại chuyện trò, cũng xin An phu nhân chớ bằng khoán lo lắng, chỉ cần An gia không thay đổi chủ ý nữa thì nhất định hôn sự này sẽ không đổi.

Ngoại trừ Tiền Bùi, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

An Chi Phủ và Đàm Thị rất bất ngờ, vì sao lại biến thành An gia bọn họ đồng ý hôn sự quyết không đổi rồi? Còn An Nhược Hi lại trợn mắt há mồm. Chuyện gì xảy ra vậy, Tiết phu nhân đọc không hiểu bức thư đấy ư?

Tiền Bùi rất hài lòng, lúc ăn điểm tâm khẩu vị rất tốt, ngay cả với nô bộc mà Tiền Thế Tân phái đến mời lão về phủ cũng rất kiên nhẫn, ôn tồn cho người lui ra.

An Nhược Hi đứng ngồi không yên, chỉ đành gửi gắm hy vọng vào đại tử, đừng đồng ý lời hẹn.

Nhưng đến lúc gần trưa, Tiết gia lại gửi một phong thư tới. Tiết phu nhân nói bà đã hẹn An Nhược Thần rồi, mọi thứ đều y theo An gia căn dặn mà làm, An Nhược Thần sẽ đến. Giờ Thân hôm nay, gặp mặt tại nhã gian Thạch các ở Phúc Vận Lâu.

An Chi Phủ và Đàm Thị thở phào nhẹ nhõm. Còn An Nhược Hi lại tuyệt vọng.

An Chi Phủ và Tiền Bùi bàn bạc chi tiết động thủ, bất luận thế nào ông ta đều muốn giữ hôn sự với Tiết gia, vì để che giấu tai mắt người ta, nhất định Tiền Bùi phải cho thủ hạ giả vờ tấn công An Nhược Hi và Tiết phu nhân trước, đợi khi An Nhược Hi liệu mình bảo vệ Tiết phu nhân thì mới ra tay bắt An Nhược Thần. Như thế, bọn họ có thể phủi sạch sẽ liên quan trong này.

Tiền Bùi đáp được. Nhưng An Nhược Hi không hề tin lão chút nào.

Đàm Thị ngồi lại nói chuyện với con gái rất lâu, bảo nàng phải biểu hiện thế nào. Nói cho nàng biết tính tình của Tiết phu nhân, dặn nàng phải thể hiện lễ độ đoan trang để Tiết phu nhân được vui. Lại nói lúc bọn giặc cướp xông ra cũng đừng sợ bị thương, đừng chạy trốn mà phải nhào đến bảo vệ Tiết phu nhân, nếu bị thương thì còn tốt hơn, dùng khổ nhục kế như thế, sẽ không có hậu họa. Còn sau khi An Nhược Thần bị bắt đi, hộ vệ của nàng ta xông vào thì mau chóng chỉ hướng cho họ, để lộ tình nghĩa tử muội, cần khóc thì cứ khóc, vân vân.

An Nhược Hi cup mắt vâng dạ từng ý một.

Cuối cùng đến lúc sắp lên đường, ngay trước mặt An Chi Phủ và Đàm Thị, Tiền Bùi nói với An Nhược Hi: “Chuyện ngày hôm nay đành làm phiền nhị cô nương vậy. Nếu nhị cô nương không hoàn thành được, ta sẽ tiếc lắm.”

Mặt An Nhược Hi trắng nhợt, không nói được lời nào, chỉ đành gật đầu.

Hai thuộc hạ của Tiền Bùi nâng kiệu, đưa An Nhược Hi ăn mặc lộng lẫy đến tửu lâu Phúc Vận Lai.

An Nhược Hi ngồi trong kiệu lắc lư, thế nhưng lòng lại lạnh như băng.

Lúc đến nơi, tiểu nhị nhiệt tình đi lên chào đón, hỏi An Nhược Hi có phải uống trà hay ăn điểm tâm không. Vào giờ này, dĩ nhiên không phải là đến để ăn cơm rồi. An Nhược Hi nói đến nhã gian Thạch các, tiểu nhị bèn dẫn nàng vào.

Thạch các nằm tận cùng trong góc ở Phúc Vận Lai, gần kề hẻm sau, cảnh trí không tốt lắm, nhưng trang trí trong phòng lại rất đẹp, chậu hoa đá kỳ lạ, rất vui tai vui mắt, cũng coi như bù lại cho vị trí xấu. Khách thích trò chuyện yên tĩnh không bị quấy rầy thì thường sẽ chọn chỗ này.

Hai kiệu phu theo An Nhược Hi tới cũng như hộ vệ đi theo An Nhược Hi, đứng bên ngoài nhã gian đợi. An Nhược Hi đoán có lẽ là vì lúc đó bọn họ có thể cản hộ vệ của An Nhược Thần lại, để trong phòng hành sự tiện lợi.

Tiểu nhị gõ cửa nhã gian Thạch các. An Nhược Hi nhắm chặt mắt, tự nhủ đừng sợ.

Tiểu nhị nghe thấy trong phòng có người đáp thì đẩy cửa ra. An Nhược Hi đi vào, vừa ngước mắt nhìn thì gặp người.

Trong nhĩ gian không có Tiết phu nhân, mà thay vào đó là Tiết Tự Nhiên.

Tiết Tự Nhiên ngồi yên, hững hờ nhìn An Nhược Hi. Người hầu của hã đứng một bên phục vụ, đang châm trà trong ly cho hã. Nhìn là biết ngay bình trà kia mang từ nhà đến, bên cạnh có đặt một lò sưởi nhỏ, rót trà xong thì đặt lên trên lò. An Nhược Hi chợt nhớ Tiết Tự Nhiên từng nói, hã không thích uống trà bình thường, chỉ uống trà thuốc.

An Nhược Hi vẫn cứ nhìn chăm chăm động tác của người hầu kia, ngần người thật lâu mới kịp sức tỉnh, thế là vội làm lễ: “Xin chào Tiết công tử.”

Tiết Tự Nhiên khẽ cau mày, như đang chê đáng vẻ ngây ngô của An Nhược Hi. Hã không lên tiếng mà chỉ chỉ vào vị trí bên cạnh, ý bảo nàng ngồi đi. Người hầu lui ra ngoài, cánh cửa nhĩ gian khép lại ở sau lưng An Nhược Hi.

Chẳng hiểu sao tim An Nhược Hi lại đập nhanh hơn, nàng thận trọng ngồi xuống. Thôi xong, nàng cảm giác chuyện này càng tệ hơn là gặp Tiết phu nhân. Tình hình như thế, gặp Tiết phu nhân là xấu hổ, còn gặp Tiết công tử là hổ thẹn. Thật đúng là không bằng hôm qua nhắm mắt nhảy hồ cho rồi.

An Nhược Hi không biết nên nói gì, Tiết Tự Nhiên cũng chẳng mở miệng. Trong phòng vô cùng yên lặng, An Nhược Hi lại chẳng dám mở đầu, cứ như chỉ cần nói ra là sẽ phá hỏng bầu không khí yên tĩnh của hã. Nàng ngần người ngồi đó suy nghĩ lung tung, nếu Tiết phu nhân không đến, vậy có phải đại tỷ sẽ không đến thật không? Nếu đại tỷ không đến thì tốt quá. Mọi người cũng sẽ không có rắc rối gì.

Nghĩ đến đây nàng lại quay đầu sang nhìn, dường như bức tứ bình treo tường chạm khắc trong phòng này có thể chuyển động được, treo lên thì chính là trang trí vách tường, còn khi tháo xuống thì lại biến nhĩ gian nhỏ

thành nhĩ gian lớn. Nói như thế, nếu giấu người ở sau tường thì hẳn cũng chẳng khó gì. Bọn họ ở đây nói chuyện, liệu người nấp sau tường có thể nghe thấy không?

“Bức tứ bình này đẹp lắm à?” Bồng Tiết Tự Nhiên mở miệng.

An Nhược Hi giật mình, rất sợ người sau tường nghe thấy việc nàng dán mắt nhìn tường làm bại lộ họ, thế là vội thôi nhìn, đáp: “Đúng là đẹp thật.”

Sau đó không nói gì thêm.

An Nhược Hi ngồi đó mà lòng khó chịu, vừa hy vọng Tiết Tự Nhiên nói thêm gì đó, lại sợ lời hắn nói ra sẽ tiết lộ chuyện vốn bọn họ đã gặp mặt trước đó, rồi để lộ chuyện nàng và đại tỷ cùng tính kế chung.

Nên mới nói, làm người không thể làm chuyện trái lương tâm, một ngày nào đó sẽ có báo ứng. Bây giờ nàng đã gặp báo ứng rồi, mà báo ứng cứ đến tới tấp. chẳng biết bao giờ mới có thể dừng.

“An Nhược Hi nhị tiểu thư thích ngán người nhĩ?” Tiết Tự Nhiên lại nói, có điều lại nói lời này. An Nhược Hi đỏ mặt.

“Không phải.” Chỉ biết đáp như thế.

“Vì cô nam quả nữ cùng ta ở trong một phòng nên căng thẳng à?”

“Vâng.” An Nhược Hi thở phào, hẳn tìm lý do thay nàng rồi, quá tốt.

“Sao An nhị tiểu thư lại không hỏi, vì sao không phải là mẫu thân ta?”

“A.” An Nhược Hi hết hồn, đúng là nàng rất muốn hỏi câu này, nhưng nàng sợ hỏi ra sẽ bị lộ tẩy. Nàng vội dàn xếp: “Ta đoán có lẽ Tiết phu nhân khó chịu trong người, không sao cả, Tiết công tử đến cũng như nhau mà. Ta có thể gặp mặt đại tỷ, ba mặt một lời nói rõ là được. Không sao.” Mục đích trong thư chính là muốn đàm phán với An Nhược Thần, nên lời này nói vậy

chắc hẳn đã chu toàn rồi nhỉ? Cho dù người sau tường nghe thấy thì cũng sẽ không nghi ngờ đâu?

An Nhược Hi căng thẳng tới độ trong đầu loạn vô cùng.

“Vậy làm sao cô biết ta chính là Tiết Tự Nhiên? Cô gặp ta rồi sao?” Tiết Tự Nhiên lại hỏi.

“...” An Nhược Hi ngẩn người, đúng thế, vừa nãy vào cửa nàng đã nói “xin chào Tiết công tử”, sao nàng lại biết chứ, nàng không nên biết mới đúng. A a a a, vậy rốt cuộc người nói sai làm lộ tẩy chính là nàng?

Tiêu rồi tiêu rồi. Đợi đã, Tiết công tử hỏi như thế là vì muốn giúp nàng sao?

An Nhược Hi vội xốc lại tinh thần, đáp: “Chưa gặp bao giờ, nhưng ta từng nghe nói về tuổi tác tướng mạo của Tiết công tử, lại nghe nói Tiết công tử ốm yếu, hôm nay gặp, cảm giác chắc đến tám chín phần. Hơn nữa Tiết phu nhân đã hẹn ở đây, nếu Tiết phu nhân không có mặt thì nhất định người đến là Tiết công tử rồi.”

“Cô chắc chắn?”

An Nhược Hi sững sờ há to miệng, muốn diễn sâu thế à?

“Thế, công tử chính là Tiết gia công tử... hả?”

“Là ta.”

An Nhược Hi thở phào.

“Mẫu thân ta khó chịu, nhưng lại nói buổi hẹn hôm nay rất quan trọng, nên bảo ta đi thay bà.”

An Nhược Hi lại thở phào lần nữa.

Trong lúc nhất thời hai người lại không nói gì thêm. An Nhược Hi ngồi căng cứng, không dám động đậy. Không nhận được lại đoán lung tung, Tiết Tự Nhiên nói lời này là thật hay giả thế? Dĩ nhiên giúp nàng lấp liếm là thật, nhưng liệu hắn có biết nội tình trong thư không? Chắc là biết rồi, nếu không sao phải che giấu cho nàng chứ. Nên hắn mới không để Tiết phu nhân đến, hắn lo lắng Tiết phu nhân sẽ gặp chuyện, thế nên đích thân đến xem.

Hay thật ra là Tiết phu nhân bị bệnh thật? Hoặc thư hồi âm của Tiết phu nhân nói đã hẹn đại tỷ chỉ là giả. Tiết công tử chỉ là cố ý đến thăm dò tình hình?

Xong rồi, An Nhược Hi cảm thấy mình ngồi cạnh Tiết Tự Nhiên vừa ngu vừa dốt, đầu óc không nhanh nhẹn được. Cái vẻ sắc sảo “tự đề cử mình” kia biến đi đâu rồi?

Thôi bỏ đi, thông minh thì có lợi gì. Dù sao nàng cũng đã chẳng thể gả cho Tiết công tử được nữa rồi.

An Nhược Hi lén nhìn Tiết Tự Nhiên, hắn đang nhìn điểm tâm trên bàn, ngón tay như vô ý thức gõ lên mặt bàn, ngẫm nghĩ suy tư gì đấy. An Nhược Hi cảm thấy lần nào gặp hắn cũng tuần tú hơn lần trước. Dù có gầy gò yếu ớt, nhưng lại hơn ở chỗ khí chất nổi bật, ngón tay dài trắng nõn, còn thanh tú hơn những cô nương khác.

Theo bản năng An Nhược Hi nắm tay giấu dưới bàn. Nàng như thế, Tiết Tự Nhiên đánh mắt nhìn sang, An Nhược Hi vội cúi đầu nhìn mặt bàn, trên mặt nóng rát.

Nàng rất hy vọng có thể gả cho hắn. An Nhược Hi khổ sở vô cùng.

Đột nhiên lúc này vang lên tiếng gõ cửa. An Nhược Hi sợ hãi suýt nhảy căng lên.

Tiết Tự Nhiên đáp một tiếng, cửa bị đẩy ra. Đứng ngoài cửa là An Nhược Thần.

Tim An Nhược Hi đập mạnh, nàng chột đứng lên nhìn đại tỷ, rất muốn hét to với tỷ ấy “tỷ đi mau đi”, nhưng nàng lại không dám. Nàng rất muốn nháy mắt để tỷ ấy nghi ngờ mà đừng vào, nhưng ở ngoài cửa có kiệu phu do Tiền Búi phái đến. Ánh mắt người kia lướt qua An Nhược Thần dán chặt vào nàng.

An Nhược Hi không dám có hành động gì. Nàng chỉ có thể ngơ ngác nhìn An Nhược Thần đang kinh ngạc nhìn nàng, sau đó hộ vệ Lữ Chính bên cạnh nàng nhìn lướt vào trong phòng, chắc chắn an toàn thì gật đầu với An Nhược Thần. An Nhược Thần nghĩ một lúc rồi bước vào.

Tim An Nhược Hi chìm xuống vực. Nhìn vẻ mặt của tỷ tỷ, hình như tỷ ấy không hề biết gì. An Nhược Hi lại nhìn Lữ Chính đóng cửa nhả gian lại, chặn lại cái nhìn của kiệu phu kia.

An Nhược Thần đi đến gần bàn.

“Địa tỷ.” An Nhược Hi thấp giọng gọi, cảm thấy giọng mình run run, chột dạ vô cùng.

An Nhược Thần nhìn nàng, “Nhị muội.” Sau đó chuyển sang Tiết Tự Nhiên, “Nhất định vị này là Tiết công tử rồi.”

“Đúng thế đúng thế.” An Nhược Hi không dám nhìn mặt Tiết Tự Nhiên, sợ thấy vẻ ghét bỏ trên mặt hắn. Quả nhiên đại tỷ nhanh trí hơn nàng nhiều.

An Nhược Thần ngồi xuống, An Nhược Hi căng thẳng ngồi xuống theo. Bây giờ không phải là lúc xấu hổ, nàng phải làm gì đó, phải cảnh cáo tỷ tỷ, phải nhanh lên. Nếu không đợi người của Tiền Búi ra tay thì đã trễ rồi.

An Nhược Hi không để ý đến phản ứng của Tiết Tự Nhiên, đưa tay cầm lấy ly trà thuốc đặt trước mặt hẩn lên. Hết cách rồi, tiểu nhị không vào, bên cạnh không có a hoàn, mà nàng từ lúc vào cửa đã căng thẳng rồi, ngay cả ly nước cũng chẳng tự rót cho mình. An Nhược Hi vừa cố giữ giọng được bình thường, nói: “Đại tỷ, đã lâu không gặp.” Vừa đưa tay chấm nước trà, viết hai chữ ở trên bàn —— “Đi mau”.

An Nhược Thần cúi đầu nhìn chữ, trong mắt có tia sáng tỏ. Nàng lên tiếng: “Đúng thế.” Dưới bàn có người đụng vào đầu gối của nàng. Hai tay An Nhược Hi đặt trên bàn, bàn tay dưới bàn dĩ nhiên chính là Tiết Tự Nhiên. An Nhược Thần đưa tay, cầm lấy tờ giấy do Tiết Tự Nhiên đưa tới, bình tĩnh nhanh chóng nhét vào trong ống tay áo, rồi trả lời câu nữa: “Đúng là đã lâu không gặp.” Sau đó nàng đứng lên.

An Nhược Hi hoàn toàn không phát hiện ra động tác nhỏ giữa An Nhược Thần và Tiết Tự Nhiên, nàng xua tay với An Nhược Thần, tỏ ý tỷ mau đi đi, nhưng trong miệng lại nói: “Nghe nói đại tỷ và Long tướng quân đã đính hôn, chúc mừng tỷ. Đây đúng là chuyện vui lớn, toàn thể An gia chúng ta cũng được đính vẻ vang. Chuyện lúc trước, đại tỷ đừng ghi hận cha mẹ với muội nữa. Đại tỷ có uống trà không? Muội rót cho đại tỷ một ly nhé?”

An Nhược Thần nhân lúc nàng nói mà đã đi ra cạnh cửa, nàng quay đầu lại nhìn muội muội. Ánh mắt hai người giao nhau, tựa như có thiên ngôn vạn ngữ, thế nhưng lại chẳng nói một câu.

An Nhược Thần mở cửa ra ngoài. An Nhược Hi thấy hai người hộ vệ kia của tỷ nhanh chóng lại gần, nói nhỏ đôi câu, không biết là đã xảy ra chuyện gì. An Nhược Thần chẳng nói câu gì, dẫn bọn họ rời đi. Còn kiệu phu do Tiền Bùi phái tới lại vô cùng khiếp sợ, nghiêng đầu nhìn An Nhược Hi trong phòng.

An Nhược Hi dùng tay che lên hai chữ “đi mau”, giả vờ như chống tay lên bàn, hô to ra bên ngoài: “Đại tỷ, sao tỷ lại đi thế? Chúng ta uống trà trò chuyện không tốt sao?”

Hai kiệu phu kia chẳng màng gì đến An Nhược Hi, vội vàng đuổi theo ra ngoài. An Nhược Hi không biết bọn họ muốn làm gì, chẳng lẽ có thể giữa ban ngày ban mặt bắt An Nhược Thần từ trong tay hai hộ vệ do tướng quân chọn sao.

Người hầu của Tiết Tự Nhiên xuất hiện ở cửa, thấp giọng hỏi: “Công tử?”

Tiết Tự Nhiên xua tay, người hầu lui xuống, thuận tay đóng cửa nhả gian lại.

An Nhược Hi không để ý đến những việc này, nàng còn đang mãi suy nghĩ hai kiệu phu kia, còn cả người mai phục ở phía sau tường nữa. Đại tỷ đi rồi, chắc hẳn đám mai phục sẽ không xông ra nữa. Nàng dùng tay lau sạch hai vết chữ trên bàn, hốc mắt đỏ lên.

Mặt xấu xí nhất không chịu nổi nhất đã để Tiết công tử trông thấy rồi. Đây cũng là mặt mũi thật của An gia bọn họ, xấu xí, vô tình, làm tổn thương lẫn nhau. Sau này tỷ tỷ sẽ không gặp lại nàng nữa, hẳn Tiết công tử cũng thế.

Nước mắt An Nhược Hi rơi trên bàn. Nàng cảm thấy rất xấu hổ, nàng không dám nhìn Tiết Tự Nhiên, sợ sẽ thấy hân khinh bỉ mình.

Nàng phải đi rồi.

An Nhược Hi cúi đầu, khẽ nói: “Tiết công tử...”

“Ừ.”

“Ta...” Muốn biện giải cho mình đôi câu, nhưng cũng không biết có thể nói gì. Thôi đi vậy. Nàng về nhà còn cần phải giải thích nhiều đây. Nàng phải nói không biết vì sao tỷ tỷ lại đột ngột rời đi, nàng đã cố gắng lắm rồi. Kiệu phu có thể làm chứng, người mai phục sau tường có thể làm chứng. Nàng nhiệt tình mời tỷ tỷ đến, nhưng nàng đã đánh giá thấp mức độ oán hận của tỷ tỷ đối với nàng, tóm lại là tỷ tỷ đã rời đi rồi, chuyện này không thể trách nàng được. Những gì An gia bọn họ có thể làm đã làm cả rồi, cũng không thể trách tội An gia.

Nói như thế chắc là được nhỉ? An Nhược Hi than thở trong lòng, cũng chỉ có thể nói vậy thôi.

“Cô đừng lấy tay lau bàn được không, bẩn lắm.”

“A?” An Nhược Hi sợ hết hồn, theo bản năng thu tay ngẩng đầu, quả nhiên thấy trên mặt Tiết Tự Nhiên là ý chê trách. Nàng mở miệng, đang muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe ở phía bức tứ bình truyền đến tiếng “rầm”, như là có người đá vào thứ gì đó.

“Cẩn thận!” An Nhược Hi hét to một tiếng, chột bổ nhào về phía Tiết Tự Nhiên. Đây ngã hăn xuống, bảo vệ dưới người.

Tiết Tự Nhiên bất ngờ không kịp đề phòng, trước mắt hoa lên, ngã từ trên ghế xuống đất, trên người còn bị một cô nương đè lên. Đau tới mức hăn muốn chửi rủa, nhưng lại chẳng có sức đâu.

An Nhược Hi dè dặt đề phòng, thế nhưng lại chẳng có ai kéo bức tứ bình ra xông vào cả, trái lại người hầu của Tiết Tự Nhiên nghe thấy tiếng cửa nhà gian mở thì vội tới xem đã xảy ra chuyện gì. Nhìn một cái, cuối cùng trông thấy công tử nhà mình bị An gia tiểu thư đè trên đất.

An Nhược Hi sững sờ, mắt lớn trừng mắt nhỏ với người hầu một lúc lâu mới chột nhảy cẫng lên, hốt hoảng đỏ mặt xua tay: “Không không, không phải như người nghĩ đâu.”

Người hầu chẳng nói gì cả, hần đi theo công tử, làm việc rất chững chạc. Hần thì có suy nghĩ gì? Hần không nghĩ gì hết.

An Nhược Hi cố gắng giải thích tiếp: “Ta bị ghế vấp chân, nên vô tình xô ngã Tiết công tử.”

Người hầu đi đến đỡ Tiết Tự Nhiên dậy. Tiết Tự Nhiên đầu nằm dưới đất, chân gác trên ghế, lúc này đang cau mày chứ không hề nói gì cả, nhưng lại giận tái ra mặt. An Nhược Hi lùi về sau mấy bước, mặt như đưa đám, cảm thấy mình quá mất mặt.

Nàng cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói “xin lỗi”, người hầu đỡ Tiết Tự Nhiên dậy ngồi lên ghế, sửa lại xiêm áo phát quan* cho hần. An Nhược Hi thấy nhất định xiêm áo của mình cũng rất loạn, có lẽ tóc cũng rối, nhưng nàng không dám sờ. Dưới cái trừng của Tiết Tự Nhiên, nàng cúi đầu càng lúc càng thấp.

(*Một kiểu mũ cài lên tóc/ búi tóc, như hình.)

Bị trừng cả nửa ngày, không ai mắng nàng mà cũng chẳng ai để ý tới nàng. An Nhược Hi ngập ngừng nói: “Thế, thế ta đi đây.”

Tiết Tự Nhiên hỏi nàng: “A hoàn của cô đâu?”

An Nhược Hi ngẩn người, lắc đầu: “Không dẫn theo.” Để tránh a hoàn làm hỏng việc, cũng tránh để nhiều người biết chuyện mà lộ thông tin, nên An Chi Phủ và Tiền Búi chỉ phái hai kiệu phu kia đưa nàng đi.

Tiết Tự Nhiên “hừ” một tiếng mắng nàng: “Lỗ mắng liễu lĩnh.” Sau đó đứng dậy, dẫn đầu đi ra ngoài trước.

An Nhược Hi cảm thấy bốn chữ lỗ mắng liễu lĩnh của hần là mắng nàng dè lên hần lại còn nằm trên người hần, có lẽ hần là công tử khiêm tốn nên không mắng ra miệng được bốn chữ “không biết liêm sỉ”. An Nhược Hi lại

muốn khóc, hăn cứ đi như thế, ngay cả câu từ già khách khí cũng chẳng nói với nàng.

An Nhược Hi không dám nhìn bóng lưng của Tiết Tự Nhiên, nàng ngơ ngác đứng đó một lúc, rồi sau đó mới chậm rãi đi ra.

Bên ngoài tửu lâu, hai kiệu phu đang đứng cạnh kiệu chờ. Bọn họ ở lại, không đuổi theo đại tỷ ư? An Nhược Hi nhìn hai người kia, chợt có cảm giác bất an.

An Nhược Hi quay đầu lại, thì ra là người hầu của Tiết Tự Nhiên, rồi lại nhìn một cái, kiệu của Tiết Tự Nhiên đang dừng ở bên kia, huynh ấy vẫn chưa đi à?

Người hầu nói: “An tiểu thư, công tử nhà ta mời tiểu thư đến nói đôi câu.”

Ấy? An Nhược Hi không biết Tiết Tự Nhiên muốn nói gì cả, nhưng trong lòng nàng lại mừng như điên. Còn có thể nói nhiều hơn đôi câu, quả thực là ông trời đã để ý đến nàng rồi.

An Nhược Hi hồi hộp bước đến, vừa vui sướng lại vừa thấp thỏm, muốn bật nhảy nhưng cũng muốn thận trọng, có điều vì thận trọng quá mà tí nữa tay đã đánh nhịp cùng bước chân.

Đến trước kiệu, người hầu đi tới vén màn lên, Tiết Tự Nhiên ôm lò sưởi cầm tay ngồi bên trong, cau mày nhìn An Nhược Hi, hỏi nàng: “Sao đi chậm thế?”

“...” An Nhược Hi không biết phải đáp thế nào cả. Hăn có nói hăn đang đợi nàng đâu, sao lại có yêu cầu phải đi nhanh lên thế?

An Nhược Hi đứng ngẩn ngơ. Tiết Tự Nhiên không nhin được nữa, thế là lại hỏi: “Cô có gì muốn nói với ta à?”

“...” Câu này còn khó đáp hơn nữa. An Nhược Hi không biết phải nói gì. Bỗng nàng ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng, muốn hỏi xem hôn sự này còn có khả năng không, thật ra nàng chỉ quan tâm mỗi chuyện này thôi.

Có điều nàng không dám hỏi, cảm thấy không có mặt mũi nào, vậy là cứ đứng sững hồi lâu.

Tiết Tự Nhiên tỏ ý bảo người hầu thả màn xuống, không để ý đến nàng nữa.

Màn kiệu thả xuống, An Nhược Hi không còn thấy mặt Tiết Tự Nhiên nữa, trong lòng chợt mất mát. Haiz, đúng là chỉ có mỗi hai câu, một câu không nhiều, một câu không ít. An Nhược Hi thở dài, từ từ xoay người đi, bước chân chậm rãi như bà già, đi về phía kiệu mình.

Nàng lên kiệu với đầu óc trống rỗng, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Sau khi về nhà ắt sẽ bị chỉ trích, Tiền Búi sẽ trả thù An gia bọn họ, về cuộc sống sau này, nàng chẳng có tâm tư để suy nghĩ nữa, cứ thế ngăn người trong kiệu.

Cả đời này chỉ gặp được Tiết công tử ba lần, sau này sẽ không gặp lại nữa, nàng sẽ nhớ đến hắn bao lâu đây? Có lẽ là lâu lắm. Dù sao thì trong mấy ngày qua, nàng coi hắn như cọng rơm cứu mạng của mình, là hy vọng duy nhất để nàng thoát khỏi cuộc sống trước mặt. Nàng nhớ nhung hắn sâu đậm như thế, nên chắc là sẽ nhớ lâu lắm. Còn hắn, rồi sẽ nhanh chóng quên nàng đi thôi. Sẽ có cô nương khác có bát tự thích hợp gả cho hắn. Không biết sẽ là cô nương như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ tốt hơn nàng.

An Nhược Hi thở dài, tốt hơn nàng sao, đúng là không phục. Nàng cũng có thể tốt hơn mà, chẳng qua là không có ai cho nàng cơ hội mà thôi. Nàng hy vọng hắn có thể sống lâu chút. Mặc dù chuyện này chẳng liên quan gì đến nàng, nhưng nàng vẫn hy vọng hắn có thể sống lâu chút. Ốm đau ít đi, có thể sống thật tốt.

An Nhược Hi lại thở dài lần nữa, nàng không lo cho mình đi mà còn có thể bận tâm đến người khác sao. Đúng thế, nàng nên lo nghĩ cho mình, chuyện lần này làm không xong, về nhà cũng không biết nên nói gì. Nàng vén màn kiệu lên, muốn nhìn xem đã đến đâu rồi, có còn thời gian nghĩ lý do để biện giải cho mình không. Phải giống như đại tỷ lúc trước vậy, giả vờ vô tội, phải khóc lóc phải cầu xin, quỳ thì cứ quỳ, giả đáng thương vào.

Nhưng nhìn ra ngoài một cái, An Nhược Hi lại ngẩn người. Đây là đâu đây? Hẻo lánh như thế này, không phải là đường về nhà.

“Dừng kiệu.” Nàng lớn tiếng hô.

Nhưng hai kiệu phu kia bịt tai không nghe, càng đi càng nhanh.

An Nhược Hi thất sắc, vén màn kiệu lên hô to hơn nữa: “Dừng kiệu!”

Kiệu phu đi ở phía trước nhấc cao kiệu, An Nhược Hi mất thăng bằng ngã ra sau, đụng vào vách kiệu. Nàng có ngu tới mấy cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì, hai người này không muốn đưa nàng về phủ, nàng bị ép buộc!

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 127

An Nhược Thần ngồi lên xe ngựa, thuận lợi rời đi.

Không ai theo dõi, cũng chẳng ai chặn đường bắt cướp. Chỉ trừ lúc rời đi có hai người ăn mặc như kiêu phu đứng bên ngoài nhà gian đuổi theo ra khỏi Phúc Vận Lai. Bọn họ chỉ nhìn nàng lên xe ngựa chứ không có hành động gì khác.

Sau khi An Nhược Thần rời đi được một lúc, Điền Khánh báo cáo với nàng cũng không phát hiện thấy nguy hiểm gì, nàng mới thở phào một hơi.

An Nhược Thần ngồi trên xe lặng lẽ lấy thư mà Tiết Tự Nhiên viết cho nàng ra, nhanh chóng đọc một lượt rồi cất thư đi, sau đó ngẫm nghĩ một lúc rồi vén màn xe lên nói với Lữ Chính: “Lữ đại ca, huynh có đem thao giải được của nhị muội không?” Thời gian sắp đến, mấy ngày trước nàng có hỏi, Lữ Chính nói lúc nào hăn cũng mang theo trên người, nếu có cơ hội sẽ đưa cho An Nhược Hi.

Lữ Chính ngẩn người, nói: “Có đây.”

“Giờ huynh đi tìm nhị muội ta đi, xem tình hình bên muội ấy thế nào rồi. Nếu không có cơ hội gặp riêng thì cứ nói với muội ấy, bảo muội ấy về chuyển lời, chuyện hôm nay chưa xong đâu, ta sẽ không cam tâm bỏ qua.”

Lữ Chính đáp một tiếng, biết ý của An Nhược Thần là lúc dọa nàng ta thì âm thầm đưa thuốc. Như thế sẽ không khiến An Nhược Hi hiểu lầm, lại có thể nhân cơ hội đó thăm dò huyền cơ trong chuyện hôm nay của An gia. Lữ

Chính dặn Điền Khánh và vệ binh bảo vệ An Nhược Thần, còn mình thúc ngựa mau chóng quay đầu đi.

Về phía An Nhược Hi, sau khi biết tình cảnh của mình thì nàng sợ hãi toát cả mồ hôi lạnh. Nàng vén màn kiệu lên hô to “cứu mạng”, vừa dùng sức lắc kiệu vừa gắng sức hét lớn! Nhưng nàng không nhìn thấy bóng người của bất kỳ ai cả, cũng không nghe thấy tiếng người.

Chợt cỗ kiệu dừng lại, màn kiệu bị xốc lên, kiệu phu đằng trước sáp lại gần, hung dữ nói với nàng: “Im mồm! Nếu không sẽ giết ngươi ngay bây giờ!”

An Nhược Hi chẳng nghĩ ngợi gì, giơ tay tát một phát.

Kiệu phu kia giật mình, không ngờ rằng An Nhược Hi lại dám đánh mình. Hắn chửi một tiếng, vươn tay kéo An Nhược Hi ra.

An Nhược Hi lại hét lần nữa, “Cứu với! Cứu tôi với!”

Kiệu phu đưa tay bịt miệng nàng lại, nhưng nàng nhanh chóng há miệng cắn lấy. Kiệu phu bị đau nới lỏng tay ra, hất tay tát An Nhược Hi một cái, mặt nàng ngoảnh phắt sang một bên, hai tay đánh bậy bạ, mười ngón tay cào lên mặt gã.

Kiệu phu khác chạy đến, cầm vải nhét vào miệng An Nhược Hi, cùng với gã kiệu phu trước đó khống chế An Nhược Hi kéo nàng vào trong một con hẻm.

Máu toàn thân An Nhược Hi lạnh đi, sợ hãi bao trùm lên mỗi một nơi trong cơ thể nàng. Nàng cố sức giãy giụa, chợt nàng nhớ đến a hoàn bị trong phủ đánh chết, có phải giờ đây mình cũng như các nàng không?

An Nhược Hi không gạt được bàn tay đang giữ nàng của kiệu phu ra nổi, nàng cào loạn xạ, đụng phải tóc mình thì rút cây trâm cài ra, đâm vào mu

bàn tay kẻ nọ. Kẻ nọ bị đau, rên lên một tiếng thả lỏng tay ra, đầu An Nhược Hi đập xuống đất, một cơn đau truyền khắp cơ thể, chân nàng vẫn bị một kẻ khác nắm lấy.

Trước mắt nàng hoa lên, gã kia buông chân nàng ra, lao đến đè trên người nàng rồi dùng sức xé váy nàng. An Nhược Hi đã sợ tới mức không hét lên nổi, nàng chẳng nhìn thấy rõ gì cả, cứ nắm chặt cây trâm cài dùng sức đâm bậy đâm bạ, thế mà lại đâm trúng mắt gã kia.

Gã ta rú lên một tiếng thảm thiết, An Nhược Hi còn chưa kịp hoàn hồn thì lại rút trâm ra muốn đâm lần nữa, máu tươi phun trào bắn lên mặt nàng. Nàng chột kinh hãi, hồ như bị dọa cho tỉnh.

Gã kia che mắt hét lên, một kẻ khác đi đến đỡ gã. An Nhược Hi lồm cồm bò dậy định chạy, nhưng lại bị kẻ không bị thương đuổi kịp, túm lấy tóc nàng quật một phát. An Nhược Hi té mạnh xuống đất, nàng cũng không kêu la gì, nắm lấy trâm cài dịch lùi về phía sau. Trợn mắt nhìn kẻ nọ, phần trang sức ở đầu trâm đâm vào tay nàng, thế nhưng nàng chẳng hay phát giác, chỉ biết cứ nắm thật chặt, chĩa trâm cài về phía kẻ nọ, vẻ mặt cứng đờ.

Kẻ kia nhìn sang huynh đệ mắt bị thương vẫn còn trong cơn đau đớn, rồi sau đó rút thanh chủy thủ ra tiến đến gần An Nhược Hi, nói: “Vốn không muốn làm người bị thương nặng, nhưng đây là người tự tìm.”

An Nhược Hi ngồi dưới đất, lưng dựa vào tường, đã chẳng thể lùi được nữa rồi. Nàng trợn mắt nhìn thanh chủy thủ, đầu óc trống rỗng.

Ngay trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, một cây roi dài vụt đến, quăn lấy cổ tay đang cầm chủy thủ của kẻ nọ. Chủ nhân của roi dùng sức kéo một phát, kéo kẻ nọ cách xa khỏi An Nhược Hi.

Gã bị thương ở mắt thấy tình hình không ổn, cũng chẳng màng tới chỗ bị thương, vội vàng lấy chủy thủ ra lao đến. Đại hán cầm roi không nói hai lời, bắt đầu đánh nhau cùng hai kẻ kia.

An Nhược Hi cứng đờ ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt. Nàng không quen đại hán cầm roi ấy, thậm chí nàng còn không dám nghĩ lúc này đang xảy ra chuyện gì. Nàng cứ siết chặt cây trâm theo bản năng, cứ vậy ngồi nơi góc tường.

Lúc này một đại hán khác đã gia nhập cuộc chiến, hắn cùng người cầm roi kia thuộc một phe. Hai đối hai, rất nhanh hai gã kiêu phu do Tiền Bùi phái không phải là đối thủ của họ, bị hai người kia một trước một sau đánh ngã ra đất, giẫm dưới chân không thể động đậy.

Lúc này ở ngoài hẻm truyền đến động tĩnh, một cỗ kiệu bốn người khiêng xuất hiện ở đầu hẻm. Có một thiếu niên dáng dấp như người hầu đứng cạnh kiệu, hắn nhìn tình cảnh trong hẻm rồi lại gần màn kiệu nói mấy câu. Trong kiệu truyền ra giọng của Tiết Tự Nhiên: “Gọi nàng ta đến đây.”

Người hầu đi đến cạnh An Nhược Hi, nói với nàng: “An tiểu thư, công tử nhà ta có lời mời.”

An Nhược Hi không nhúc nhích, nàng vẫn cứ duy trì tư thế kia.

Người hầu lặp lại lần nữa, rốt cuộc An Nhược Hi cũng xoay đầu lại nhìn hắn một cái, thế nhưng ánh mắt đó, có vẻ như không nhận ra hắn. Người hầu lặp lại lần nữa. An Nhược Hi vẫn không có phản ứng.

Người hầu bình tĩnh quay về bên kiệu, lại nói nhỏ mấy câu, “Hình như đã bất tỉnh rồi ạ.”

Không lâu sau, màn kiệu được vén lên, Tiết Tự Nhiên đầy khí chất công tử bước xuống, đi đến trước mặt An Nhược Hi, nói với nàng: “Có nhận ra ta không?”

An Nhược Hi nhìn hắn, rốt cuộc nét mặt cũng có thay đổi, cánh môi run cầm cập, dường như mới thức tỉnh.

Tiết Tự Nhiên lại nói: “Chết lạnh rồi, đi theo ta.”

Rõ ràng thời tiết rất đẹp, đâu có lạnh đâu. An Nhược Hi nhìn Tiết Tự Nhiên, trong đầu nhảy ra câu này trước, rồi sau đó nàng mới kịp nhận ra là đã có chuyện gì xảy ra. Nàng biết nhất định dáng vẻ của mình rất thảm hại, xiêm y của nàng còn bị xé rách, nàng cũng cảm thấy lạnh, là cái lạnh sợ hãi. Nàng không muốn gặp lại Tiết công tử nữa, không không, nàng muốn gặp Tiết công tử, nhưng không phải là trong tình hình thế này.

Còn chẳng thà hôm qua nhảy hồ cho rồi. Nàng suy nghĩ, lại ngẩn người.

Tiết Tự Nhiên không nhịn được đưa tay ra, nói: “Cô có đi không thể, không đi thì ta đi.”

An Nhược Hi nghe vậy, theo bản năng muốn chìa tay kéo hẳn lại. Tiết Tự Nhiên nhìn bàn tay kia của nàng, vừa bắn lại còn dính máu, thế là đổi thành kéo ống tay áo có vẻ sạch sẽ của nàng.

An Nhược Hi bò dậy, cứ như thế bị Tiết Tự Nhiên nắm lấy ống tay áo, dắt vào trong kiệu hắc.

Trong kiệu khá lớn, nhưng ngồi hai người vẫn hơi chật. Tiết Tự Nhiên nhích sang một bên, không muốn bị An Nhược Hi làm bẩn. Đại hán cầm roi đi tới gần màn kiệu hỏi: “Công tử, hai kẻ này phải xử lý thế nào?”

“Cũng giống hai kẻ kia, giải về trong phủ trước.” Tiết Tự Nhiên dặn dò.

Đại hán đáp lời rồi lui ra làm việc.

Lúc này An Nhược Hi mới hoàn toàn tỉnh táo. Nàng rất muốn khóc nhưng lại chẳng dám khóc, thút thít kìm nén, đột nhiên hắt xì chảy mũi một cái.

Tiết Tự Nhiên tránh không được, mặt đen như mực, suýt nữa đã không nhìn được mà đập văng An Nhược Hi xuống kiệu rồi.

Hắn vén màn lên, chịu đựng khí lạnh hít thở không khí trong lành, rồi nói: “Về phủ!”

Đám kiệu phu khiêng kiệu rời đi nhanh chóng, chúng đại hán vác theo hai kiệu phu của Tiền Bùi cũng lên đường.

Lư Chính nghe thấy động tĩnh chạy đến đang nấp trong chỗ tối nhìn bọn họ rời đi, chỉ nghe mấy câu nói sau hắn đã biết có chuyện gì xảy ra. Hắn nghĩ ngợi, sau đó xoay người lên ngựa, từ một hướng khác đến quận phủ nha môn.

Kiệu của Tiết Tự Nhiên lắc lư tiến về phía Tiền phủ.

Tiết Tự Nhiên kiểm chế ra mặt, chen trong góc mà ngồi. An Nhược Hi lén nhìn hắn, tâm tình lên xuống phập phồng. Hắn đã cứu nàng, thế nhưng trên mặt lại viết đầy mấy chữ “bốn công tử đúng là xui xẻo”. Nàng muốn tỏ ra đoan trang ưu nhã, đáng tiếc xiêm y rách nát, tóc tai rối loạn, nàng cẩn thận sờ một cái, tóc tai chẳng còn được gọn gàng như cũ nữa rồi, dù có tháo ra chải lại cũng không được.

Thôi bỏ đi. An Nhược Hi thở dài ba tiếng trong lòng. Cứ coi như mình đã chết vậy. Tự mình an ủi ở trước mặt ý trung nhân ghét mình thấy chết không sờn cũng coi như là một cảnh giới.

An Nhược Hi đã nghĩ thông rồi, vậy là lại ngẩn người. Không thể nghĩ đến Tiết công tử nữa, phải nghĩ cái thực tế hơn. Kẻ ác đã bị bắt vào Tiết phủ, vậy liệu có thể mời bọn họ giúp báo quan không? Nhưng nếu báo quan thì danh tiết của nàng sẽ mất sạch.

Hắn có lẽ đây chính là ý của Tiền Bùi. Để người ta vấy bẩn nàng, sau này nàng sẽ không thể xuất giá được nữa. Đến lúc đó lão lại như ban phát

ân huệ tìm người mình có thể khống chế, đưa nàng qua làm thiếp đổi lấy lợi ích. Hoặc lão sẽ độc ác hơn, thực hiện lời uy hiếp lúc trước đã nói với mình. Không chỉ không để nàng xuất giá, mà lão muốn khiến nàng sống không bằng chết, đây chính là kết quả của việc nàng không nghe lời lão.

An Nhược Hi rung mình, siết chặt quả đấm, lúc này mới phát hiện trâm cài bị bóp trong tay. Lòng bàn tay đau nhức, chỗ bị tát trên mặt cũng rất rát, còn nàng lại rất sợ. Tránh được lần này, vậy còn lần sau thì sao? Tiền Búi sẽ không bỏ qua cho nàng. Cũng chẳng chờ được mình về phủ mà giải thích, vốn dĩ Tiền Búi không hề có ý định nghe giải thích gì hết. Lão chỉ làm chuyện lão muốn làm, vốn dĩ chẳng quan tâm đến kẻ khác, bất kể là đạo lý, nỗi khổ hay lý do gì, đến chỗ lão lại hóa thành nói dóc.

An Nhược Hi lại khép hai mắt, không sao không sao, cùng lắm thì chết thôi. Trước khi chết, nàng không làm trái tâm nguyện của bản thân mà làm chuyện xấu, nàng đã giúp tỷ tỷ, coi như huê với những lần nàng không tốt với tỷ tỷ lúc trước. Trước khi chết, nàng đã gặp được công tử ngưỡng mộ trong lòng, dù vị công tử này không thích nàng, thế nhưng lại cứu mạng. Nhìn xem, mặc dù trước đây nàng vừa đánh đá lại xấu xa, nhưng chuyện xấu đã đổ xuống người nàng rồi, nàng đã bị giáo huấn, có lòng hối cải, ông trời cũng không bạc đãi nàng.

Cứ định như thế đi. Nàng theo Tiết công tử về phủ, nếu họ muốn báo quan thì nàng sẽ đứng ra làm chứng. Không không, nàng phải khuyên họ báo quan, nàng phải làm nhân chứng. Cũng đã định chết rồi thì danh tiết bị hủy cũng có ích gì, dù sao cũng không gả được cho Tiết công tử, không sao cả.

Phải báo quan, phải báo quan. Nàng phải đi đánh trống kêu oan, phải chinh chết Tiền Búi, không thể để lão lại bắt nạt cha mẹ đệ đệ được, trong nhà còn có tam muội nữa, còn cả Vinh Côn, đệ ấy chỉ mới tám tuổi. Dù mọi người trong cái nhà này chẳng hề có chân tình thật ý với nhau, chỉ chăm

chăm mỗi lợi ích, thế nhưng nàng không thể mặc kệ được, nên làm chuyện tốt cho mọi người.

An Nhược Hi nghiêm túc suy nghĩ, nàng đi báo quan, nhất định thái thú đại nhân sẽ bao che cho Tiền Bùi, nên nàng cần Tiền đại nhân cũng có mặt, dù sao cũng là phụ thân của ngài ấy. Nàng cũng không cần mặt mũi nữa, cứ học tử di nương la to hô hoán, khiến bách tính kéo đến tụ tập xem náo nhiệt, sau đó nàng sẽ tự vẫn ngay trước mặt mọi người, lấy cái chết tỏ rõ tâm chí.

Như thế hẳn đã được rồi nhỉ. Liên quan đến mạng một người, thái thú đại nhân và Tiền đại nhân không thể mặc kệ được. Tiền đại nhân là người tốt, có lẽ sẽ vì cái chết của nàng mà áy náy, sẽ sẵn lòng trừng phạt cha ruột. Hơn nữa, tuần tra sứ đại nhân cũng sắp đến rồi, nàng nghe mẫu thân nói, Tiền Bùi hy vọng bắt đại tể trước khi tuần tra sứ đến. Điều này cho thấy lão sợ tuần tra sứ. Nên báo quan rồi thì nhất định phải làm ầm chuyện này lên, nếu không khi nàng về đến nhà, sẽ bị cha mẹ giam lại, sẽ bị Tiền Bùi đề chuyện này xuống. Nàng phải huyênháo để cả thành cùng nghị luận, đến khi tuần tra sứ vừa vào thành, chuyện đầu tiên nghe được chính là Tiền Bùi mưu hại phu nhân tướng quân tương lại, lại còn làm nhục bức tử nhị cô nương An gia.

Nghĩ đến đây, An Nhược Hi lại rầu rĩ, phải chết thế nào mới đúng nhỉ. Đập đầu vào cột trong nha môn? Ngộ nhỡ không chết mà hóa ngọc thì sao. Hay là dùng chủy thủ cắt cổ, nhưng nếu hạ đao không dứt khoát thì toi, không những không chết mà còn đau nữa. An Nhược Hi nghĩ, nếu có kiểu chết không đau thì tốt quá, nàng sợ đau lắm.

An Nhược Hi thở dài. Làm một người sợ chết lại ích kỷ đúng là khó khăn.

Lỡ đang quay đầu sang, chợt trông thấy Tiết Tự Nhiên đang nhướn mày nhìn nàng, mặt đầy chê trách. An Nhược Hi lại thở dài, làm một cô nương

tốt bị ý trung nhân ghét bỏ đúng là khó khăn quá. Các đại ca kiệu phu ới, các huynh vất vả rồi, có thể để kiệu đi nhanh thêm chút nữa được không, nếu không nàng còn chưa kịp hoàn thành tâm nguyện thì đã chết bất đắc kỳ tử rồi, nguyên nhân chính là “bị ghét bỏ mà chết” đầy mắt mặt, nếu như thế thì nàng đúng là chết không nhắm mắt.

An Nhược Hi quay mặt đi nhìn nơi khác trong kiệu, tiếp tục ngăn người nghĩ cách triển khai kế hoạch tẩm bi kịch của tiểu thư kiên cường bị hại để kiện chết Tiền Bù.

Trong Tiết phủ, Tiết lão gia không có ở đây, còn Tiết phu nhân lại nôn nóng chờ đợi. Lúc bà nhận được thư của An Nhược Hi đã cảm thấy có gì đó không đúng. Rõ ràng cô nương ấy cùng đại tỷ nàng đang tích cực âm thầm thúc đẩy hôn sự này, làm sao lại viết bức thư như thế.

Chỉ có một khả năng —— Đây là An gia để nàng ấy viết. Nhưng bà và An gia đã bàn bạc hôn sự đến bước cuối cùng rồi, làm gì còn chỗ nào để An Nhược Thần phá hoại mà lo ầu chừ, hoặc nếu sợ thật, vậy thì phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, sớm ngày thành hôn không phải tốt sao. Vì sao chuyện đơn giản như thế lại cứ thần bí lén lút mà làm, cứ như đang làm chuyện xấu gì đấy vậy.

Tiết phu nhân không nghĩ ra được dụng ý bên trong, nhưng cảm thấy tâm tư của An gia rất nặng, đúng là không phải chỗ đáng để qua lại. Khó trách lão gia không thích nhà bọn họ như thế, An Nhược Thần cũng có dặn nếu hôn sự thành rồi thì chớ để An gia được hỏi.

Tiết phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng không thoải mái, liền đem thư cho Tiết Tự Nhiên nhìn. Tuy con trai đã nhận lời hôn sự này, thế nhưng giờ đây có điều kỳ lạ, ắt phải nói cho con biết. Nếu không ngộ nhờ xảy ra phiền toái gì đó, bà cũng không muốn.

Tiết Tự Nhiên đọc thư rồi bật cười: “Mẫu thân, ý tứ trong bức thư này rất rõ rồi.”

“Là có ý gì?”

“Người An gia ngu như heo vậy.”

“...” Tiết phu nhân nghiêm mặt, “Sao lại ăn nói tục vậy chứ.”

“Được rồi.” Tiết Tự Nhiên nhún vai, phân tích rõ chuyện này với mẫu thân, “Mẹ nghĩ xem, bất kể chuyện này là thế nào đi chăng nữa, thì cũng là chuyện trưởng bối bàn luận cùng trưởng bối, tại sao có thể đến lượt An nhị tiểu thư xuất đầu lộ diện xử lý được.”

“Đúng là như vậy.”

“Trong thư giải thích rằng An đại tiểu thư và An nhị tiểu thư có thể trò chuyện, nên mới để An nhị tiểu thư ra mặt. Nhưng nếu đã có thể trò chuyện thì cứ để An nhị tiểu thư âm thầm đi tìm An đại tiểu thư mà nói, không phải sẽ dễ tháo giải hơn sao? Vậy mà lại đem chuyện xấu trong nhà trải ra trước mặt thông gia tương lai mẹ chồng tương lai, há chẳng phải là ném mặt mũi đi cả sao. Làm việc như thế, trái lại rất dễ phá hỏng hôn sự. Hơn nữa, nếu An phu nhân muốn cùng mẫu thân trò chuyện hòa giải chuyện này với An đại tiểu thư, vậy thì nên đến lầu Tử Vân mới phải, như thế mới có thành ý chứ.”

Tiết phu nhân suy nghĩ, “Đúng thế. Có điều cũng có thể nàng ấy nói làm gì có đạo lý trưởng bối đi thăm viếng tiểu bối, hẹn ra ngoài cũng đúng. Nhưng nhìn chung thì, bức thư này rất kỳ lạ.”

“Không kỳ lạ, chỉ là ngu xuẩn lại mất mặt mà thôi. Có điều có mấy gia đình quen mất mặt rồi nên không nhận ra mình mất mặt thế nào. Cũng như ngu quen rồi nên không thấy mình ngu.”

“Tự Nhiên.” Tiết phu nhân nhắc con trai chú ý ăn nói.

Tiết Tự Nhiên xem thường: “Nhi tử chỉ nói thật.”

Tiết phu nhân hết cách với con, nghĩ một chút rồi lại thở dài: “An nhi tiểu thư biết rõ đại tiểu thư thúc đẩy chuyện này, làm sao có thể viết thư như thế chứ. Nhất định là nhà nàng ấy bảo nàng viết rồi, nàng cũng không thể để lộ nội tình đại tiểu thư giúp mình được.”

“Thế ạ?” Tiết Tự Nhiên chớp mắt đọc thư, “Thật thú vị.”

Tiết phu nhân lại chẳng hứng thú mấy với cái “thú vị” này, bà buồn rầu: “Có lẽ lúc trước con nói đúng, không nên kết thân với nhà này. An gia đúng là không tốt bụng gì. Mẹ thấy đại cô nương đứng đắn, lại cảm thấy nhị cô nương khôn khéo ngoan ngoãn, không giống như lời đồn. Mẹ vốn cứ nghĩ, bất kể là gì thì khi gả vào rồi, còn không phải là tùy Tiết gia chúng ta bắt bớ ư. Nhưng nay xem ra, còn chưa vào cửa mà tâm địa gian xảo nhà họ đã quần lầy rồi. Nếu sau này vào cửa, chỉ sợ còn có nhiều chuyện hơn nữa.”

Tiết phu nhân phiền muộn: “Chuyện này con biết thế là được rồi. Để mẹ nghĩ cách xem, có lẽ có thể tìm cô nương thích hợp khác ở ngoài quận thật. Nếu An gia đã như thế thì hôn sự này bỏ đi. Mẹ sẽ không hồi âm thư này, coi như không thấy gì. Còn về phía An đại cô nương, mẹ sẽ sai người đưa tin cho nàng ấy, để nàng ấy đề phòng. An gia như vậy, ắt hẳn là muốn đổi phò với nàng ấy.”

Tiết Tự Nhiên cup mắt: “Ý của An gia, đúng là mượn tay mẫu thân lừa An đại cô nương ra ngoài. Bọn họ không tiện lại gần nên mới tính đến mẹ.”

Tiết phu nhân nghĩ đến đây thì nổi giận, thôi thôi, bỏ hôn sự này đi vậy.

“Mẫu thân, mẫu thân viết thư hồi âm cho An gia đi, cứ nói rất vui vì bọn họ đã suy nghĩ kỹ không do dự chuyện đính hôn nữa, nếu đã là thông gia thì sẽ làm theo như yêu cầu nhà họ, sẽ hẹn An đại cô nương ra ngoài.”

Tiết phu nhân sững sờ: “Vì sao?”

“Con tò mò.”

Cơ mặt Tiết phu nhân giật giật, rất muốn nói “con trai à, người trẻ tuổi đừng có tò mò nhiều quá.”

Tiết Tự Nhiên lại thở dài nói: “Suốt ngày cứ ở nhà đến bức bối rồi, cũng không có chuyện gì để làm, sắp sinh bệnh đến nơi rồi.”

Tiết phu nhân vội sửa lời: “Được được. Mẹ sẽ hồi âm cho An gia. Con định làm gì?”

Tiết Tự Nhiên chỉ ra thế này thế nọ, Tiết phu nhân lại ưu sầu: “Không nói cho An đại cô nương biết sao? Nếu nàng ấy không phòng bị, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì sao giờ?”

Tiết Tự Nhiên ra vẻ chững chạc: “Có nhĩ tử ở đây, nàng ta có thể xảy ra chuyện gì nữa.”

Tiết phu nhân làm theo.

Nên ngày hôm nay là Tiết Tự Nhiên đến chỗ hẹn. Mí mắt Tiết phu nhân giật không ngừng, luôn có dự cảm bất an.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Đúng như dự đoán, đã xảy ra chuyện thật.

Tiết phu nhân nghe a hoàn báo, nói nàng ta vừa từ nhà kho về, đúng lúc thấy hộ viện của công tử áp giải hai người trói gô trở lại, hình như từ cửa sau vào phủ, đến thẳng viện tử của công tử.

Tiết phu nhân sợ hết hồn, vội để a hoàn đi hỏi rõ. Kết quả a hoàn chạy một chuyến rồi quay lại đáp, nói không được công tử dặn dò, bọn họ không muốn nói. Chỉ nói đợi công tử về xử lý sau.

Tiết phu nhân hết cách. Con trai bà làm việc gì cũng có chủ ý, dù hiểu thảo nghe lời đấy, nhưng hễ là chuyện nó muốn làm thì bà và lão gia cũng không quản được. Không khỏi không thừa nhận, đúng là từ nhỏ đã được cưng chiều quá.

Tiết phu nhân lại chờ, cuối cùng cũng chờ được Tiết Tự Nhiên quay về. Đầu tiên là nghe thấy động tĩnh có người vào viện tử, tiếp sau đó là a hoàn kinh ngạc chạy vào. Còn chưa nói xong câu “công tử quay về” thì Tiết Tự Nhiên đã bước vào phòng.

“Bái kiến mẫu thân.” Tiết Tự Nhiên ung dung hành lễ. Thế nhưng Tiết phu nhân lại thấy a hoàn đứng cạnh người hăn cứ khoa tay múa chân chỉ ra ngoài.

Tiết Tự Nhiên nhìn theo tầm mắt của mẹ, quay đầu lại nhìn a hoàn. A hoàn vội thu tay về, đứng lại ngay ngắn.

“Mẫu thân, nhị tiểu thư An gia đã tới, phải phiền mẫu thân tiếp đón rồi.”
Tiết Tự Nhiên nói.

A hoàn của Tiết phu nhân hấp tấp nói: “Kiệu của công tử đang dừng ở ngoài nhà.”

Tiết phu nhân cả kinh, không dẫn người vào nhà mà lại trực tiếp khiêng kiệu đến viện tử của bà, đây là có ý gì?

Tiết phu nhân vội bước gấp ra ngoài nhà, quả nhiên thấy kiệu của Tiết Tự Nhiên dừng ở trong viện tử, bên cạnh có hộ vệ của Tiết Tự Nhiên canh chừng.

Tiết phu nhân ngăn người, đội hình này đúng là hù dọa người ta, nếu bà vén màn kiệu lên, không phải là thấy An nhị cô nương bị trói đấy chứ?

Tiết Tự Nhiên đi theo sau Tiết phu nhân, hắng giọng nói: “Nhị cô nương trên đường gặp cướp, nghi dung không được gọn cho lắm, mẫu thân tìm người chuẩn bị xiêm y sạch sẽ cho nàng đi, để nàng sửa soạn lại, uống chút trà nóng nói đôi lời, còn con đi xem đám phi tặc kia trước đã.”

Tiết Tự Nhiên nói rồi định đi ra khỏi viện.

Tiết phu nhân vẫn chưa hoàn hồn. Gặp cướp? Nghi không không gọn? Vậy ở Phúc Vận Lai là trò chuyện hay đánh nhau thế?

Tiết Tự Nhiên đi được mấy bước thì quay đầu lại: “Đúng rồi, mẫu thân đừng báo quan.”

Tiết phu nhân trợn mắt: “Mẹ phải báo cho cha con.” Chuyện báo quan này dĩ nhiên phải thảo luận kỹ lưỡng, nếu có báo thì cũng phải do An gia đi báo, chuyện liên quan đến danh tiết cô nương nhà người ta, không phải là trò đùa. An Nhược Hi gặp chuyện trong lúc gặp mặt Tiết Tự Nhiên, lại được đưa về Tiết phủ, chuyện này mà làm không khéo thì Tiết gia bọn họ

phải gánh họa. Tiết phu nhân nói rồi liền ra hiệu cho a hoàn. A hoàn hiểu ý, lập tức chạy ra ngoài sai người đến cửa hàng tìm lão gia về phủ.

Báo cho phụ thân thì cứ báo, Tiết Tự Nhiên không ý kiến chuyện này lắm, hẳn cũng không cản được. Tiết Tự Nhiên dẫn người trong viện rời đi.

Tiết Tự Nhiên thấy trong sân không còn nam nhân nào nữa thì lúc này mới tiến lên, cách màn kiệu hỏi: “An cô nương, là ta đây, bên ngoài không có người, cô nương có thể đi ra không?”

An Nhược Hi đỏ mặt, không muốn ra cũng phải ra. Thật ra nàng cảm thấy nếu có cái hang có thể chui vào thì tốt qua. Chui thẳng một đường về nhà, từ đó không gặp ai nữa.

An Nhược Hi vén màn kiệu lên, vừa bất ngờ lại vừa lúng túng bước ra, cúi đồng khẽ gọi: “Tiết phu nhân.”

Tiết phu nhân thấy xiêm y trên người nàng toàn máu với vết bẩn nhả nhúm thì sợ hết hồn, nhưng lại sợ làm An Nhược Hi giật mình thêm nên bình tĩnh kéo tay An Nhược Hi lại hỏi: “Có bị thương gì không?”

An Nhược Hi lắc đầu, xấu hổ nói: “Đã làm phiền phu nhân rồi.”

“Không phiền gì hết, đâu phải do người sai.” Tiết phu nhân ôn tồn nói. Nhưng An Nhược Hi nghe mà lòng lại khó chịu. Tiết phu nhân không truy hỏi có chuyện gì xảy ra, lại không trách nàng gây ra tai họa, chẳng những ân cần hỏi nàng có bị thương hay không mà còn an ủi nàng, bảo đấy không phải là lỗi của nàng.

Nhất định bà ấy là người mẹ tốt, cũng là mẹ chồng tốt. Bỗng An Nhược Hi muốn khóc, đáng tiếc lại chẳng phải là mẹ chồng của nàng.

“Tiểu nữ...” An Nhược Hi cảm thấy mình nên nói gì đó.

“Vào nhà trước đi đã.” Tiết phu nhân nói: “Ta đã cho người chuẩn bị xiêm y sạch cho cô nương rồi, cô nương rửa mặt sửa sang rồi uống ly trà nóng, nghỉ ngơi khỏe rồi chúng ta hãy nói chuyện sau, được không?”

An Nhược Hi lắc đầu: “Đa tạ phu nhân. Tiểu nữ cảm thấy... tiểu nữ cảm thấy mình vẫn nên báo quan thì hơn.”

Tiết phu nhân nhú mày.

“Tiểu nữ...” An Nhược Hi cắn môi, “Tiểu nữ biết là ai đã hại ta.” Chuyện này nói ra cũng quá mất mặt. An gia bọn họ dẫn sói vào nhà, một cô nương chưa xuất giá như nàng, lại bị hảo hữu của phụ thân dùng thủ đoạn thâm độc, chuyện quá mất thể diện, danh tiết của nàng cũng chẳng còn nữa. Nhưng An Nhược Hi đã quyết rồi, lần này không thể bỏ qua cho Tiền Bội được, “Phu nhân, tiểu nữ muốn đi báo quan.”

Tiết phu nhân nghĩ rồi nói: “Một tiểu cô nương như người đừng có tự chủ trương, nếu đã biết ai muốn hại người thì không cần gấp gáp gì cả. Hai nhà chúng ta suýt nữa là đã kết thân rồi, người lại được con trai ta đưa về, ta không thể khoanh tay đứng nhìn trước chuyện của người được. Nếu đã bắt được kẻ ác thì thế này đi, ta sẽ cho người mời cha mẹ người đến, mọi người nói rõ chuyện này ra, thương lượng đối sách. Nên xử lý đám ác nhân kia thế nào, có cần báo quan không, phải báo quan thế nào, mọi việc nghe xem ý của cha mẹ người đã, thế nào?”

An Nhược Hi lắc đầu. Nếu cha mẹ nàng đến, chỉ sợ Tiền Bội cũng sẽ đi theo. Mà cho dù Tiền Bội không đến thì nhất định cũng đã giao phó xong cả rồi, cha nàng không dám báo quan. Sau đó mọi chuyện đều trở lại điểm xuất phát.

Tiết phu nhân cũng chẳng nôn nóng trước lời từ chối của An Nhược Hi, chỉ kiên nhẫn bảo: “Thế này đi, người cứ vào nhà trước, chúng ta ngồi lại chuyện trò. Người nói với ta xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau đó ta sẽ

để người đưa người đến quận phủ nha môn.” Kéo dài thời gian đợi lão gia về, khi ấy an bài tiếp cũng tốt.

An Nhược Hi không tiện từ chối, đành nhắm mắt theo Tiết phu nhân vào nhà. Tiết phu nhân chuẩn bị áo thay cho nàng, sau một hồi bận rộn rửa mặt chải đầu, vừa ngồi xuống uống nước chuẩn bị câu hỏi thì a hoàn chạy vào báo: “Phu nhân, quận thừa đại nhân dẫn theo mấy vị bổ khoái đã đến rồi. Nói là có người báo quan, nhị cô nương An gia gặp nạn, được công tử nhà ta cứu, công tử còn bắt phải tặc vào phủ, quận thừa đại nhân nói thái thú đại nhân dặn ngài ấy đến tra án, phải dẫn người về.”

Tiết phu nhân lấy làm kinh hãi: “Là ai báo quan?”

A hoàn chưa kịp đáp thì một a hoàn khác chạy vào: “Phu nhân, An đại cô nương đã đến.”

An Nhược Hi giật mình: “Đại tỷ đến làm gì?”

Hai a hoàn cùng đáp, “Không biết”, “không rõ”.

Không biết ai báo quan, không rõ An đại cô nương đến đây làm gì.

A hoàn vào sau nói thêm: “An đại cô nương nói vốn muốn gặp phu nhân, nhưng sau khi thấy quận thừa đại nhân thì lại bảo muốn gặp cả công tử. Lúc này nàng ta đang còn cùng quận thừa đại nhân trò chuyện ở đại sảnh.”

Tiết phu nhân đứng dậy, nói với An Nhược Hi: “Ta ra đằng trước xem sao, người cứ ngồi đây đi.”

An Nhược Hi há miệng, còn chưa kịp nói gì thì Tiết phu nhân đã rời đi rồi.

Tiết phu nhân ra đến đại sảnh, dường như An Nhược Thần mới nói chuyện với quận thừa xong, nàng thấy Tiết phu nhân thì vội thi lễ khách

sáo, nói mình đã mạo muội quấy rầy, vì đúng lúc Lư đại nhân Lư Chính bảo vệ nàng thấy Tiết công tử cứu nhị muội của nàng, lại sợ kẻ ác chạy trốn nên đã báo quan. Nàng nghe thấy tin, cũng vội đến thăm.

Quận thừa Hạ Chu cũng đã gặp Tiết phu nhân, lý do cũng nhất trí với An Nhược Thần. Nói là Lư đại nhân thúc ngựa đến nha môn báo quan, nói trông thấy An nhị cô nương bị phi tặc tấn công, Tiết công tử làm việc nghĩa cứu người. Lư đại nhân không rõ nguyên do, nhưng thấy sự tình nghiêm trọng, sợ Tiết công tử và An nhị cô nương gặp độc thủ, thế là báo lên thái thú đại nhân tức tốc phái người xử án. Thái thú đại nhân không thấy Tiết phủ và An phủ có người báo quan, thế là phái người đến hai nhà nhìn xem, hỏi rõ nguyên nhân, lại giải phi tặc về nha môn thẩm tra, đồng thời cũng mời Tiết công tử và An nhị cô nương đến để hỏi chuyện.

Lư Chính ở bên cũng nói mấy câu, chứng thực chuyện đúng là như An Nhược Thần và Hạ Chu nói.

Tiết phu nhân khách sáo đáp lời, lại nhìn An Nhược Thần mấy lần, trong lòng nổi lên nghi ngờ, không biết liệu nàng ta có liên thủ tính toán gì với quan phủ không.

An Nhược Thần nói: “Đã khiến quý phủ phải thêm phiền phức, quả thật lấy làm áy náy với Tiết phu nhân. Các vị đại nhân đây tận trung với cương vị, một lòng vì dân, quả thực đáng khen. Nếu Hạ đại nhân đã đến thì không bằng gọi nhị muội ta ra, để muội ấy nói với đại nhân đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Tiết phu nhân cau mày, theo bà thấy thì trước tiên hẳn phải để Tiết Tự Nhiên ra đáp lời mới đúng, chuyện bọn họ có thể nói rõ thì cứ giải thích tường tận, không cần thiết phải để một cô nương như An Nhược Hi chịu chỉ trích.

Hạ Chu cũng nói: “Còn phải mời cả Tiết công tử nữa mới phải. Dầu sao cả hai đều là người trong cuộc.”

Tiết phu nhân đang định dặn a hoàn mời công tử ra, kết quả An Nhược Thần lại cướp lời: “Nếu cả hai đã là người trong cuộc, vậy Hạ đại nhân phải tách nhau ra hỏi mới thỏa đáng.”

Hạ Chu ngẩn người, ý này là lo khổ chủ và nhân chứng bị đặt lời khai sao? Hạ Chu bị An Nhược Thần nhìn chăm chăm, đành phải nói: “Cũng được.”

Tiết phu nhân khó chịu trong lòng, nhưng xưa nay bà là người hiền hòa, lại đối mặt với quan lão gia nên không muốn tranh chấp phản bác, thế là để a hoàn đi mời An Nhược Hi.

Không lâu sau đó, An Nhược Hi đã tới. Nàng căng thẳng thi lễ với mọi người. An Nhược Thần từ xa nhìn nạng, cao ngạo vô lễ, không có ý khách sáo gần gũi. Nhất thời Tiết phu nhân thấy thương cho An Nhược Hi, bà đi đến nắm tay An Nhược Hi nói: “Các vị đại nhân chỉ muốn hỏi ít câu thôi, người đừng căng thẳng quá.”

An Nhược Hi gật đầu.

Tiết phu nhân kéo An Nhược Hi lại gần mình, rồi nói: “Hôm nay An nhị cô nương gặp nạn, được con trai ta cứu, đến nơi này của ta chính là khách của nhà ta. Các vị đại nhân phụng sự linh mệnh đến, nguyện làm chủ cho An cô nương, đây là chuyện tốt. Nhưng dù gì nàng ấy cũng là một cô nương, nay bị kinh hãi tột độ, không thể không có người thân bên cạnh được. Ta đã phái người đi mời cha mẹ nàng rồi, các vị đại nhân có lời gì thì cứ từ từ rồi nói, để An cô nương bình ổn tinh thần, đợi người nhà.”

An Nhược Hi vốn là người bị hại, Tiết phu nhân lại ra vẻ làm chủ cho nàng ta, dĩ nhiên Hạ Chu cũng không thể hăm dọa được gì rồi, vội vàng đáp

phải. Nói mấy câu với An Nhược Hi, câu từ uyển chuyển nhã nhặn, không đi thẳng vào chủ đề chính.

A hoàn bên cạnh Tiết phu nhân và bà vô cùng ăn ý, nghe Tiết phu nhân nói đã phái người đi mời lão gia phu nhân An gia thì liền hiểu ý, vội lui ra tìm người nhanh chóng đến An phủ. Vừa ra khỏi đại sảnh không được bao xa thì chợt bị người ta kéo lại ở sau lưng. A hoàn sợ hết hồn, ngoái đầu lại nhìn, thì ra là An Nhược Thần.

“Vị tỷ tử này, ta muốn gặp Tiết công tử ngay bây giờ, xin hãy dẫn đường.” An Nhược Thần khách khí, thế nhưng bàn tay nắm lấy a hoàn lại tăng thêm lực.

A hoàn bị khí thế của nàng ta dọa sợ, không dám nghĩ nhiều liền dẫn An Nhược Thần tới viện tử của Tiết Tự Nhiên.

Đến cửa viện tử của công tử, lúc này mới sực nhớ tính tình công tử cao ngạo, không phải ai muốn gặp hễ cũng được, đang định nói mấy câu tính dàn xếp thì lại thấy Tiết Tự Nhiên dẫn người vội vã đi ra, thấy An Nhược Thần thì mở miệng nói: “Tới đúng lúc lắm, vào nói chuyện đi.”

A hoàn ngăn người nhìn An đại cô nương và công tử nhanh chóng đi vào sân. Người hầu cạnh công tử nói: “Người đi làm việc đi, đừng có lăm mồm về chuyện của công tử.”

A hoàn không nghĩ ra được rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng nhớ lại phu nhân có dặn dò, nàng nhanh chóng tìm người đến An phủ trước đã.

An Nhược Thần và Tiết Tự Nhiên đi vào nhà, còn chưa ngồi xuống đã bắt đầu lên tiếng.

“Người thẩm tra được gì chưa? Mấy kẻ người bắt đấy.”

“Cô tìm người báo quan à? Đầu óc bị hỏng hả?”

Hai người đồng thời nói chuyện, trợn mắt nhìn đối phương đầy bất mãn. Sau đó An Nhược Thần nói: “Không phải ta cho người báo quan. Ta lo Tiền Bùi sẽ hạ thủ với nhị muội nên tìm một lý do để Lư đại ca đi tìm nhị muội, nếu như giữa đường xảy ra chuyện gì thì huynh ấy sẽ bảo vệ. Trùng hợp thế nào huynh ấy lại thấy người cứu nhị muội. Huynh ấy biết Tiền Bùi cũng không phải là người tốt gì, sợ nhị muội về đến nhà lại gặp bất trắc, chuyện sẽ bị An gia dim xuống, nên mới cấp tốc đi báo quan. Huynh ấy báo quan rồi mới về nói cho ta, thế nên ta chạy đến.”

Tiết Tự Nhiên cau mày nói: “Thăm tra rồi, không mất nhiều sức lắm, dọa một chút là xong. Hai kẻ trốn ở sau tường kia cũng đã bị bắt về rồi, nói là Tiền Bùi có dặn các cô nói chuyện được nửa thì xông ra bắt người, tính ném lên xe ngựa tiếp ứng ở sau hẻm. Ta đã cho người điều tra một vòng rồi, có một chiếc xe ngựa dừng sau con hẻm, nhưng không thấy phu xe. Có lẽ thấy người bị ta bắt nên chạy rồi.”

An Nhược Thần nói: “Dựa vào hai kẻ đó, định bắt ta thế nào?”

“Nghe khẩu khí của cô kìa.” Tiết Tự Nhiên chế nhạo nàng. Nhưng hẳn không khỏi thừa nhận, sắp đặt người như thế quả thật có vẻ qua loa. “Có lẽ những người khác cũng như phu xe, bị kinh động nên chạy cả rồi.”

“Người bắt nhị muội ta thì sao?”

“Là hai kiệu phu Tiền Bùi phái đến. Nói là Tiền Bùi dặn dò bọn họ, bắt cô ngốc đó đến nơi yên tĩnh, xé xiêm y nàng ta hủy hoại danh tiết, lại uy hiếp nàng ta. Nguyên nhân là do cô ngốc đó không chịu nghe lời.”

An Nhược Thần ngồi xuống, nhíu mày: “Tiền Bùi không ngu xuẩn như thế.”

Tiết Tự Nhiên cũng ngồi xuống, “Ta cũng cảm thấy đúng là ngu xuẩn, nhưng quả thật rất giống chuyện lão ta sẽ làm.”

“Thế ư?”

Tiết Tự Nhiên nói: “Không phải Tiền Bùi vẫn luôn như thế sao. Tự cho là đúng, hoan đường dâm dục, bất chấp hậu quả. Cho rằng tất cả mọi người đều nịnh nọt lấy lòng lão, với người không chịu tham gia cùng lão, không nghe chỉ thị của lão, lão sẽ trả thù. Cô vào thành Trung Lan, huyện Phúc An, hay thậm chí cả cái quận Bình Nam này hỏi thử đi, người nào biết lão cũng sẽ nói thế.”

“Không không.” An Nhược Thần ngập tràn nghi ngờ, “Lão ta không ngu xuẩn như thế. Nhất định lão có kế hoạch gì đấy.”

Nhất thời Tiết Tự Nhiên thấy hứng thú: “Kế hoạch gì?”

“Không biết.” Đầu óc An Nhược Thần hơi loạn, dường như có chuyện gì đó rất sống động, thế nhưng lại không bắt được manh mối, “Nhất định là lão sẽ có kế hoạch, lão ta tuyệt đối không ngốc như vậy.”

Tiết Tự Nhiên nói: “Không phải lần trước lão cũng tìm tứ di nương cô chặn xe ngựa của cô đấy sao, việc đó cũng rất ngu ngốc, nhưng là do chính lão làm còn gì? Manh mối của kiêu phu kia bị đào lên, tuy lão ta tìm được lý do trốn thoát, nhưng theo ta thấy, đó cũng là do có thái thú đại nhân che chở cho lão. Lão bị ám sát, tránh được một kiếp nhưng chắc chắn trong lòng rất tức, nên mới nghĩ cách dạy dỗ trả thù cô.” Tiết Tự Nhiên nói đây thì dừng lại, hỏi: “Có phải là cô phái thích khách kia không?”

An Nhược Thần lờ mờ hắc: “Nếu không phải ta làm việc cho tướng quân thì nhất cử nhất động đều coi như đại diện cho tướng quân, thì ta thật sự muốn làm thế.”

“Liệu lão ta có thể cố ý âm ỉ đến quan phủ như thế, rồi nhân cơ hội này vu cáo án thích khách này cho người không?”

“Đồng thời vu cáo luôn cả mình?”

“Đúng là không cần phải thế.” Tiết Tự Nhiên nói: “Có lẽ lão không ngờ bị ta thọc gậy bánh xe, cho là nửa đường làm dừ với muội muội cô cũng sẽ không bị ai nhìn thấy, muội muội cô lại không dám lên tiếng, sẽ không tố cáo lão.”

“Trọng điểm là ta sẽ.” An Nhược Thần vẫn chưa nghĩ ra được huyền cơ bên trong, “Không phải lão tìm người bắt ta ư? Chuyện đã không thành, mà nhất định ta sẽ đưa chuyện này lên quan phủ...”

“Huống hồ lão lấy lý do muội muội ngọc của cô không nghe lời nên muốn trừng trị nàng ta, ắt cũng sẽ dự trù được khả năng nàng ta không nghe lời sẽ tố cáo lão...” Tiết Tự Nhiên cũng tự bác bỏ suy đoán vừa nảy mình thuận miệng nói ra.

Đúng lúc này, người hầu ở ngoài cửa đến báo: “Công tử, phu nhân có mời, quận thừa đại nhân mời công tử đến hỏi chuyện, còn nữa, đại nhân yêu cầu giao tặc nhân đã bắt cho các vị bố khoái đại nhân.”

Tiết Tự Nhiên và An Nhược Thần đưa mắt nhìn nhau. Đã đến rồi, người muốn giao ra rồi, không chỉ là bốn thuộc hạ của Tiền Bùi mà còn cả An Nhược Hi nữa. Chuyện đều đang đi đúng theo phương hướng phát triển của nó. Nhưng rốt cuộc Tiền Bùi có ý định gì, bọn họ vẫn chưa đoán ra.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Đúng là chuyện có kết quả như lẽ dĩ nhiên của nó. Nhân chứng vật chứng đều ở đây. Tiền Bùi vì có ý đồ mưu hại An Nhược Thần mà sai người làm nhục An Nhược Hi, xử phạt đã rõ, Tiền Thế Tân nhất thời nổi giận, đích thân quỳ gối trên công đường, khẩn cầu thái thú Diêu Côn xử theo luật. Diêu Côn cũng không bao che cho Tiền Bùi nữa, bắt lão vào ngục.

Tất cả mọi việc này đều diễn ra thuận lợi, không chút trắc trở nào. Trên công đường, bốn tên thuộc hạ bị Diêu Côn thẩm tra một lần đã khai ra cả, ngay cả gây đánh cũng chẳng cần dùng. Tiền Bùi vốn mạnh mẽ, nhưng thuộc hạ đã khai ra cả rồi, lão cũng không thể cãi được gì nữa, thế là đành nhận tội. Phía An gia càng không phải nói, An Nhược Hi là người bị hại lại đích thân tố cáo, nói hết tất cả mọi chuyện, những người khác trong An gia không cần nói nhiều gì cả. Cuối cùng thấy Tiền Bùi vào ngục, Tiền Thế Tân áy náy quyết định sẽ bồi thường An gia, An Chi Phủ thở phào một hơi, rất có cảm giác phúc trong họa.

Còn cả Tiết gia nữa. Chuyện chấm dứt như thế, Tiết Tự Nhiên cũng cảm thấy được an ủi. Tiết phu nhân lại khá thương thay An Nhược Hi, nhưng lại ghét An gia. Vốn định bàn lùi chuyện hôn sự, thế nhưng Tiết Tự Nhiên lại nói: “Xảy ra chuyện này rồi, nếu con không cưới nàng thì ai còn cưới nàng nữa? Tuy người nhà nàng khiến mọi người ghét, thế nhưng khi gặp chuyện nàng lại chín chắn bình tĩnh, nghĩ cho người khác trước, rất có trách nhiệm. Nếu mẹ không định hôn thì chỉ sợ An nhị cô nương sẽ bị người đời chỉ trích, vì để giữ mặt mũi của mình, An gia sẽ đưa nàng đi. Rồi vì thế mà có khi An cô nương sẽ xuất gia làm ni cô, chấm dứt nửa đời còn lại.”

Tiết phu nhân sợ hết hồn, nghĩ đúng là có khả năng như thế. Bàn bạc cùng Tiết lão gia, Tiết lão gia cũng hoảng hốt, “Con trai lại nghĩ thay người ta như thế, có đúng là hôm nay mặt trời mọc ở đằng Đông không?”

Tiết phu nhân lườm ông.

Hôm nay mặt trời vẫn lặn ở đằng Tây. Khi ông trời đã khuất dạng, bầu trời tối đen, mọi người An gia kéo nhau từ nha môn về phủ, còn chưa ngồi yên thì Tiết phu nhân đã dẫn theo Trần bà mỗi đến cửa.

An Chi Phủ và Đàm Thị mừng rỡ khôn xiết, vốn cứ tưởng hôn sự này chẳng thành được nữa rồi, không ngờ Tiết phu nhân lại nói An Nhược Hi dừng cảm bạo đạn, là một kỳ nữ, quả nhiên Tịnh Từ đại sư phê mệnh là có đạo lý của nó. Nay hôn sự vẫn như cũ, cứ theo đó mà làm.

Dĩ nhiên là An Chi Phủ và Đàm Thị đồng ý rồi, cũng không dám nói chuyện thêm sính lễ gì nữa. An Nhược Hi nghe thấy tin thì khắp khởi vui mừng, vết thương chẳng còn đau, lòng cũng thoải mái hẳn. Nàng không nhìn được lẫn lộn trên giường mấy vòng.

Tiết phu nhân đúng là người tốt. Hì hì, sau này nàng cũng sẽ là Tiết phu nhân.

Còn phía An Nhược Thần, vừa về đến lầu Tử Vân liền vào phòng nghỉ ngơi ngay, không ra ngoài. Lữ Chính đến gặp nàng, nói hôm nay chưa kịp đem thuốc cho An Nhược Hi, hai ngày sau hẳn phải đi chuyển nữa, vừa hay có thể mượn vụ án này, nói là An Nhược Thần có hỏi, để tìm cơ hội gặp An Nhược Hi để đưa thuốc cho nàng.

“Tuy chỉ là giả nhưng vẫn phải đưa đúng hạn cho nàng. Đờ ngày sau xảy ra thêm biến cố, thế cục mà tướng quân đã sắp đặt xảy ra bất trắc thì không hay lắm.”

An Nhược Thần gật đầu nói: “Hôm nay nhờ có Lư đại ca kịp thời xử trí, cũng coi như cứu nhị muội ta một mạng. Nếu không dựa theo tính tình của Tiền Bùi, không chỉ nhị muội ta, mà sợ cả Tiết gia vô tội cũng sẽ bị liên lụy.”

Lư Chính cười: “Cô nương khách khí quá rồi. Mọi người không sao là tốt. Nay Tiền Bùi đã vào đại lao, cô nương cũng có thể an tâm.”

An Nhược Thần nói: “Lúc huynh đến An gia thì thuận tiện thăm dò động tĩnh của bọn họ luôn. Tuy Tiền Bùi đã vào ngục, nhưng tai mắt thuộc hạ của lão vẫn đang ở bên ngoài, cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.”

Lư Chính lên tiếng đáp rồi lui ra.

An Nhược Thần ngồi dưới đèn trầm tư, an tâm ư? Làm sao có thể an tâm được. Nàng lại nhìn hồ sơ trên bàn, đây là án lục ngày hôm nay cùng báo hàm mà Chu trưởng sử đưa đến —— Tuần tra sứ Lương đại nhân phái quan giám sát Bạch đại nhân Bạch Anh đến, ngày mai sẽ vào thành.

An Nhược Thần xem báo hàm rồi lại xem án lục. Nàng đã hỏi thăm trước, Bạch Anh là vị quan tốt ngay thẳng, ghét ác như thù, làm việc quả quyết, nên mới rất được Lương Đức Hạo trọng dụng. Tuần tra lần này là để xem xét mâu thuẫn láng giềng, điều tra rõ chân tướng trong đó, áp lực và độ khó nhiều khỏi phải nói. Ai ai cũng nói, Lương Đức Hạo phái Bạch Anh tín nhiệm nhất đến quận Bình Nam, chính là vì để bảo đảm mọi việc ổn thỏa không có bất trắc gì.

An Nhược Thần nhướn mày, chẳng lẽ Tiền Bùi cố ý làm ra mấy “chuyện ngu xuẩn” này là vì để ứng phó với Bạch Anh sao?

Ngày hôm sau, đại đội người ngựa của quan tuần tra sứ vào thành. Diêu Côn dẫn chúng quan lại ra ngoài thành chào đón. Lại nghe quan viên dẫn đầu nói: “Từ sáng sớm Bạch đại nhân đã dẫn hộ vệ vào thành rồi, dặn dò bọn ta vào muộn nửa ngày.”

Diêu Côn ngậy ngấn, bọn họ là định lạng lẽ cái trang vi hành ư?

Diêu Côn ung dung khách khí tán dương Bạch đại nhân tận tụy với công việc và tỉ mỉ cẩn trọng, lại bảo các vị đại nhân đi đường đã vất vả, mời mọi người về quận phủ để tẩy trần.

Trước bữa tối Bạch Anh mới xuất hiện. Ông mặc thường phục, dẫn theo hai hộ vệ cũng mặc thường phục như mình thogn dong bước vào quận phủ. Diêu Côn có phần cẩn thận nhưng không hề ngạc nhiên. Vi hành thì cứ vi hành thôi, ông ta tự nhận mình làm quan cẩn trọng, trừ Tiền Bùi ra, cũng không hề có tiếng xấu nào lan truyền giữa phường chợ.

Quả nhiên khi ăn xong, Bạch Anh bắt đầu hỏi, câu đầu tiên chính là về Tiền Bùi.

Cũng khó trách, người này mới bị trừng trị hôm qua, lại còn là nhân vật có rất nhiều tin đồn trên phố. Trong quận Bình Nam, người ghét Tiền Bùi cũng nhiều như người nịnh lão vậy. Tiền Bùi vào ngục, thậm chí có người còn đốt pháo ăn mừng.

Bạch Anh đi dạo một vòng trong thành, bên tai nghe toàn hai chữ Tiền Bùi Tiền Bùi. Nhắc đến chuyện này, Tiền Thế Tân vô cùng xấu hổ, Bạch Anh cứ nhìn hẩn mãi, Diêu Côn vội nói đỡ: “Tiền đại nhân chính trực liêm khiết, là một vị quan tốt. Xưa nay ngài ấy hay bất mãn với chuyện do phụ thân mình gây nên, cãi nhau đến độ chia phủ mà ở. Chuyện Tiền Bùi làm, thật sự không nên để Tiền đại nhân gánh vác.”

Bạch Anh gật đầu: “Ta cũng có nghe nói điều này rồi. Hôm qua ta còn nghe nói Tiền đại nhân quỳ xuống mặt trước mọi người, yêu cầu trừng trị phụ thân thật nặng.”

“Đúng là như thế.” Diêu Côn nói. Tiền Thế Tân nhìn thẳng vào mắt ông ta với cái nhìn đầy cảm kích.

Bạch Anh lại nói: “Tiền Bùi tự tại đã nhiều năm, bách tính oán hờn khắp nơi, Tiền Thế Tân đã có bất mãn nhưng lại không xử lý, chẳng lẽ, là được thái thú đại nhân che chở ư? Hôm qua Tiền đại nhân quỳ xuống trần tình, cũng là vì để thái thú đại nhân không che chở được nữa?”

Diêu Côn ngẩn người. Tiền Thế Tân giật mình, vội nói: “Bạch đại nhân anh minh, dĩ nhiên cũng sẽ biết tin đồn trên phố hư hư thực thực, phần nhiều là phóng đại cả. Chỉ cần có bằng chứng thật thì bất kể là ai phạm luật, ti chức và thái thú đại nhân cũng quyết không tha. Bách tính luôn ngợi khen thái thú đại nhân, Bạch đại nhân đi dạo trên phố, ắt hẳn cũng có thể nghe thấy.”

Diêu Côn không nói gì. Bạch Anh nhìn ông ta rồi khua tay bảo: “Được rồi, hai người các người đừng có bày ra dáng vẻ quan lại bênh quan trước mặt ta nữa. Bên trong con đường làm quan đấy, ta cũng thấy nhiều rồi. Thôi không nói mấy chuyện này nữa, thái thú đại nhân biết ta đến đây là làm gì rồi đấy, các hồ sơ án lục, mật thám và quân tình có liên quan, đều đưa cho ta một phần đi.”

Diêu Côn vội đáp lời, lại hỏi Bạch Anh có sắp xếp đến doanh trại ngoài tiền tuyến xem xét không. Bạch Anh mới hỏi tình hình chiến sự ngoài kia sao rồi, một nha sai đi vào báo cáo, bẩm là có quan lại được Diêu Côn phái ra tiền tuyến mấy hôm trước đã về, nói là có chuyện cần bẩm báo.

Bạch Anh nhìn sang Diêu Côn, Diêu Côn giải thích là đại tướng quân Long Đăng có yêu cầu trong công cán hậu cần, cũng bảo mình phái người ra tiền tuyến kiểm tra hỏi thăm, phòng hờ có sơ sót.

“Thế thì tốt quá.” Bạch Anh nói, “Thái thú đại nhân chu đáo, phải nên như thế.” Rồi ông ta cho nha sai gọi người kia vào. Viên quan kia bụi bặm mệt mỏi, rõ ràng là vừa chạy về.

“Tình hình thế nào rồi?” Diêu Côn hỏi hẳn.

Người nọ báo: “Thuộc hạ đã đến dốc Thạch Linh, nhưng không thấy Long tướng quân đâu.”

Tiền Thế Tân nheo mắt.

“Sở tướng quân nói, Long tướng quân sắp xếp xong chuyện trao đổi tù binh là về sông Tứ Hạ ngay. Sông Tứ Hạ tuyến trường rộng rãi, không phòng thủ tốt, Long tướng quân phải tự mình áp trận. Đến dốc Thạch Linh ra mặt chỉ là để uy hiếp Nam Tần. Nam Tần không đoán ra được hành tung của Long tướng quân, dĩ nhiên không đoán ra được sách lược của quân ta, không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Bạch Anh nhíu mày: “Tình hình chiến sự ra sao rồi?”

Người nọ ngập ngừng nói: “Thuộc hạ ở đó chỉ một ngày, đúng lúc Nam Tần công chiến, theo thuộc hạ thấy, Nam Tần binh cường mã tráng, tinh thần cao vút, trái lại phía Sở tướng quân lại có vẻ hoảng loạn, tuy chặn được thế công của Nam Tần nhưng lại không dám xuất binh phản công. Thuộc hạ âm thầm thăm dò, nghe nói Nam Tần đã mấy ngày liên tục tấn công mạnh, Sở tướng quân thua trận mấy hồi, thất thủ hai cửa ải.”

Bạch Anh nổi giận: “Thế hã ta khoa trương bảo uy hiếp Nam Tần với người làm gì. Muốn Long tướng quân có mặt tại đó mới có thể đánh giặc sao?”

Tiền Thế Tân lo âu: “Cũng không thể tách Long tướng quân thành hai nửa được, một nửa để ở sông Tứ Hạ, một nửa ở dốc Thạch Linh.”

Bạch Anh lại hỏi: “Còn bên sông Tứ Hạ thì thế nào rồi?”

Người nọ vội nói: “Thuộc hạ chạy cả đêm đến sông Tứ Hạ, đã gặp được Long tướng quân.”

Tiền Thế Tân ngăn người, ở sông Tứ Hạ thật sao? Đúng là đáng tiếc, bỏ lỡ cơ hội cáo trạng Long Đăng ở trước mặt Bạch Anh.

“Thuộc hạ đã chuyển lời của thái thú đại nhân đến Long tướng quân, lại hỏi ngài ấy có sắp đặt kế hoạch thế nào, để còn trở lại bẩm báo với đại nhân. Long tướng quân nói quân vụ không tiện tiết lộ, bảo bọn thuộc hạ cứ dựa theo yêu cầu của ngài ấy mà cung cấp lương thực binh khí là được. Rồi thuộc hạ lại báo cáo tình hình đốc Thạch Linh với ngài ấy. Ngài ấy nói là thuộc hạ đánh trận hay Sở tướng quân đánh trận, nếu thuộc hạ hiểu chuyện như thế thì đổi thuộc hạ ra trận.” Người kia nói mà có vẻ oan ức, có điều các vị đại nhân không ai nói giúp hắn, hắn than phiền xong thì đổi lại một trận im lặng.

Cuối cùng Bạch Anh mở miệng: “Người viết rõ chuyện này ra, ta muốn bẩm báo lại với Lương đại nhân. Lần này ta chủ yếu tra xét chuyện trong quận Bình Nam, còn tình hình ngoài tiền tuyến, phải để Lương đại nhân xử lý.”

Diêu Côn thầm nghĩ, phải là Lương đại nhân xử lý sao. Quan hàm của Bạch Anh giống ông ta, đều dưới Long Đăng. Tuy cầm ý chỉ tuần tra của hoàng thượng, nhưng suy cho cùng vẫn thua Lương Đức Hạo, muốn xen vào Long Đăng, thật đúng là không đến lượt Bạch Anh ông ta.

Trong phòng lại thoáng chốc yên tĩnh, rồi đột nhiên Bạch Anh hỏi: “Nghe nói ở trong thành Trung Lan, Long tướng quân đã định chung thân với con gái một thương nhân?”

“Đúng thế.” Diêu Côn đáp.

“Nữ tử kia có liên quan đến án mật thám?”

“Đúng vậy.”

“Vậy ta phải xem án lục của nàng ta trước đã. Lát nữa sai người đưa đến phòng ta.”

Diêu Côn đáp lời.

Bạch Anh lại nói: “Phái người truyền lời đến nàng ta, để ngày mai nàng ta đến gặp ta.”

“Vâng.”

Bạch Anh lại suy nghĩ: “Nàng ta ở đâu?”

“Lâu tử Vân. Trước mắt chỗ đó dùng làm phủ nha của tướng quân.”

“Lúc Long Đăng ở đó nàng ta cũng vào ở rồi ư?”

“Đúng thế.”

Bạch Anh gật đầu, trầm ngâm một thoáng: “Đừng bảo tới nữa, ta sẽ đến đây. Ta muốn tận mắt nhìn xem, Long Đăng thu xếp cô nương này thế nào. Án lục của nàng ta, chỉ cần có liên quan thì bất kể là chuyện lớn nhỏ, tất cả đều đưa đến cho ta.”

Diêu Côn cho người vào dặn dò ngay. Sau đó ông ta lại tiếp tục hội thoại với Bạch Anh, nhưng trong lòng khá lo lắng. Thật đúng là nhờ phúc của đại tướng quân Long Đăng, Bạch Anh mới đến mà đã có thành kiến với An Nhược Thần.

An Nhược Thần và Tiền Bùi, một người thông thả trong phủ tướng quân, một người bị xử nặng trong lao ngục. Sự chú ý của Bạch Anh đều dồn lên cả An Nhược Thần, lại hoàn toàn quên mất Tiền Bùi. Đây không phải là bắt đầu tốt. Nhưng hiện tại Diêu Côn không nghĩ ra được đối sách gì cả.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Diêu Côn để Phương Nguyên đưa tin đến An Nhược Thần, báo hiệu cho nàng biết. An Nhược Thần nghe cũng hiểu rõ, suy nghĩ cả đêm.

Nghe tin Đại Tiêu đã thua trong cuộc chiến tiền tuyến. Còn Bạch Anh lại coi việc này là sơ hở để bấm báo với Lương Đức Hạo đại nhân. Nếu như tiền tuyến thất bại, lùi về sau phòng thủ, vậy thì dù chỉ một thôn hay một trấn, e rằng cái danh tướng quân dẫn chiến vô lực sẽ thành thật. Nếu như phải gánh vác tội danh làm hỏng chuyện, rối loạn quân kỷ, từ đó dẫn đến thất trận, chỉ sợ tướng quân sẽ bị đám người này gây khó dễ, không thể phản bác.

An Nhược Thần không tin Long Đại thua trận. Hắn chưa từng để lộ lo lắng bao giờ, luôn tin sẽ nắm được thắng lợi. Chỉ là hắn không hy vọng sẽ khai chiến. Chí ít trong tình hình mà An Nhược Thần biết thì là như thế. Nàng vẫn nhớ tướng quân từng nói, một khi khai chiến thì vô luận là thắng hay bại, đều luôn có đổ máu hy sinh. Võ tướng không sợ chiến, nhưng cũng không cần chiến.

An Nhược Thần nhếch môi, vậy là do Nam Tần giấu thực lực, làm tướng quân phán đoán sai tình thế? Hay là do Sở tướng quân cố chấp, che giấu tình hình thật với tướng quân?

Trao đổi tù binh, đổi lại tình thế ổn định. Phương Nguyên nói Bạch đại nhân rất không vui trước chuyện này, cảm thấy để lộ yếu đuối như vậy sẽ dập tắt quân uy, làm kẻ địch phách lối, rước lấy khinh thường. Nhưng An Nhược Thần lại không nghĩ thế, nàng đoán chắc chắn tướng quân có mưu

đồ khác, ví dụ như là, có người, phải quay trở lại Nam Tần —— Tào Nhất Hàm.

An Nhược Thần không thể xác định được kế hoạch của Long Đại là gì, nhưng trao đổi tù binh để Tào Nhất Hàm xen lẫn trong đó nhằm quay về Nam Tần, nếu là nàng nàng cũng sẽ làm như thế. Nhưng đằng sau đó sẽ là tình hình thế nào, An Nhược Thần không dám nghĩ đến. Nàng đoán hẳn Long tướng quân cũng không ngờ đến cục diện lúc này ở trong thành Trung Lan.

An Nhược Thần giữ bình tĩnh, nàng biết mình phải ứng đối với Bạch Anh thật tốt, không được để tướng quân bị núu chân.

Bất an cả đêm, ngày hôm sau An Nhược Thần dậy từ sáng sớm, chỉnh đốn trang phục, bày thế trận đón đợi. Vì để Bạch Anh có ấn tượng tốt nên An Nhược Thần ăn mặc trang điểm rất đoan trang giản dị, khắp nơi trong lầu cũng duy trì hình dáng cũ, không dám sắp đặt trang trí, chỉ sợ có lời ra lời vào, sẽ khiến Bạch Anh chán ghét.

Còn chưa đợi được Bạch Anh đến thì đã nhận được phong thư của Long Đại.

An Nhược Thần vội mở ra nhìn, vốn tưởng rằng phong thư này đến kịp lúc, sẽ có chỉ điểm chỉ thị, thế nhưng lại bình thường không có gì lạ cả, chỉ là đôi ba câu hỏi thăm sức khỏe. Trong thư Long Đại nói rằng ngoài tiền tuyến vẫn đang đánh trận, bảo An Nhược Thần chăm sóc kỹ bản thân. Nếu nếu trong thư có gì đặc biệt, thì đó chính là Long Đại có dặn dò, tính toán chắc hai ngày tới Lương đại nhân và Bạch đại nhân sẽ đến quận Mậu với Bình Nam. Hẳn nói Lương đại nhân và Bạch đại nhân đều là vị quan tốt chính trực, một lòng làm quan, lại xử sự rất nghiêm khắc. Hẳn bảo An Nhược Thần nếu có cơ hội gặp chúng đại nhân thì nhất định phải cung kính khách khí, chiêm ngưỡng đức tính khí phách của họ.

An Nhược Thần đọc thư mà nghi ngờ vô cùng, cái dáng vẻ nịnh nọt từ xa này của tướng quân là có thâm ý gì đây?

Lại đọc thêm lần nữa, nhưng không thấy có mưu kế gì cả. Thư không hề dài, không gian có thể suy nghĩ đoán mò đều có hạn. Lúc này Lục đại nương dẫn Xuân Hiếu đến báo lại, nói là Bạch đại nhân Bạch Anh đã vào lầu Tử Vân rồi. Cổ Văn Đạt, Chu Quần, Lư Chính, Điền Khánh cùng chúng quan sĩ trong lầu Tử Vân đều chỉnh trang chào đón, thế nhưng Bạch Anh lại không cho người thông báo với An Nhược Thần, chỉ cùng mọi người đi một vòng quanh các viện các nơi trong lầu. Có a hoàn trông thấy mới lên báo lại, lúc này Lục đại nương mới hay tin.

An Nhược Thần nghe xong thì trong lòng nghĩ, thật ra cũng chẳng cần phải lên báo lại, trong lầu Tử Vân nhiều người miệng tạp, chư vị đại nhân hùng dũng qua lại như thế, làm sao giấu được. Chỉ là Bạch đại nhân cố ý nói không muốn thông báo, sau đó đi tới đi lui để cho nàng biết thôi.

Quả nhiên là “xử sự nghiêm khắc”. Ra oai phủ đầu đây mà. An Nhược Thần cười khổ, Bạch đại nhân không hề muốn che giấu sự ghét bỏ với “hồ ly tinh” nàng đây chút nào.

An Nhược Thần lại đợi một hồi lâu, trong lúc đó còn nghe thấy tiếng động của không ít người ở ngoài viện tử, hình như có đội người ngựa đi qua. Nghĩ chắc là Bạch đại nhân tuần tra ngang qua viện tử của nàng, nhưng lại không đi vào. Không những không vào, mà ngay cả một hạ nhân vào thông báo “Bạch đại nhân” giá đáo cũng không có.

An Nhược Thần cứ vờ như không biết gì, tiếp tục đợi. Rốt cuộc cũng có hạ nhân tới gọi, nói là Bạch đại nhân đang nghị sự ở quân nha ở tiền viện, cho truyền An cô nương đến gặp mặt.

An Nhược Thần nhướn mày, chọn nơi này để gặp mặt, đúng thật là nghiêm túc. An Nhược Thần sửa sang lại y phục, sau đó đi ra.

Lầu Tử Vân là nha phủ, công đường phía trước là nơi xớ xác tiêu điều nhất trong viện phủ, đằng sau còn có cả ngục. Ngoại trừ xử phạt quan sĩ vi phạm quân luật ra thì Long Đại rất ít khi dùng đến một phần nhỏ nơi đây. An Nhược Thần đi thẳng một đường, thấy rất nhiều vệ binh không quen mặt, sĩ phục cũng khác Long gia quân, ắt là do Bạch Anh dẫn đến.

Lúc đến công đường thì chẳng còn bị bắt phải đợi nữa, sau khi vệ binh thông báo là An Nhược Thần có thể vào luôn. Bước vào nhìn, ngồi giữa công đường là một vị quan mặt trắng để râu đầy uy nghiêm, chắc là Bạch Anh rồi. Còn Diêu Côn, Tiền Thế Tân ngồi hai bên trái phải, bên cạnh là các quan sĩ của lầu Tử Vân và quận phủ nha môn.

Bạch Anh không ngẩng đầu, chẳng để ý gì đến An Nhược Thần. Ông đang cầm sách hỏi đám người Cổ Văn Đạt và Chu Quần. An Nhược Thần đứng một bên cúi đầu cung kính đợi, nghe được một hai điều. Thì ra Bạch Anh muốn hồ sơ án lục trong quân, kiểm tra mỗi trạm gác mỗi người truyền lệnh xử sự tình huống thế nào vân vân, thậm chí còn có dịch binh cùng lính cần vụ đợi để lui tới, làm thư hàm ghi chép.

An Nhược Thần nghe thấy Bạch Anh nhắc tới thư của Long Đại thì giật mình. Dịch binh đưa thư đến ghi chép rõ ràng, của mấy ngày trước đó và bao gồm rạng sáng hôm nay. Đột nhiên nàng cảm thấy liệu đây có phải chính là dụng ý của tướng quân không? Muốn để những thứ này ghi chép vào sách?

Tiền Thế Tân nghe thế cũng hiểu, hắn không khỏi nhìn An Nhược Thần, An Nhược Thần lại đang nhìn Bạch Anh. Tiền Thế Tân bình tĩnh dời mắt, thầm nghĩ quả nhiên Long Đại cao tay. Lúc đó hắn ta không ở dốc Thạch Linh, làm sao lại có thư từ dốc Thạch Linh gửi về được. Xem ra nếu muốn chứng minh Long Đăng lên rồi doanh trại thì phải tự Lương Đức Hạo đại nhân làm chứng mới được.

“An cô nương.” Bỗng lúc này Bạch Anh quay sang An Nhược Thần, dù trước đó không hề nhìn lấy nàng nhưng lại biết rõ nàng đứng ở đâu, “Ta đang muốn biết việc quân, nay trong thư đưa đến, Long tướng quân có nhắc đến gì không?”

An Nhược Thần phản ứng rất nhanh. Bạch Anh hỏi rất đột ngột, ông ấy muốn điều tra việc quân, làm gì cần biết nội dung trong thư riêng chứ. Chỉ không biết trong câu hỏi này có ý tứ gì khác không. “Hồi bẩm đại nhân.” An Nhược Thần cung kính trả lời: “Trong thư tướng quân không hề nói việc quân với dân nữ.” Trả lời rất đơn giản, nói ít sai ít.

Nhưng Bạch Anh chẳng hề bỏ qua, hỏi tiếp: “Tiền tuyến khai chiến, Long tướng quân bận rộn ngăn địch, trong lúc cấp bách lại có thư đến, ắt hẳn là có chuyện quan trọng. Nếu không nhắc đến việc quân thì là gì?”

An Nhược Thần đáp: “Tướng quân tuy bận nhưng vẫn tranh thủ thời gian viết vội mấy câu chuyện nhà, không hề nhắc tới quân tình.”

Bạch Anh lại nói: “Còn thư đấy không? Chẳng hay có thể cho ta xem không?”

Diêu Côn lo lắng nhìn An Nhược Thần, chỉ sợ nàng cáu kỉnh rồi đối chọi bày ra mấy đạo lý cương quyết không cho xem, ông ta biết thừa nàng khéo ăn khéo nói trong phương diện này lắm. Thật ra Bạch Anh đến đây trọng điểm không phải là xem thư, mà chỉ là thăm dò phản ứng của An Nhược Thần mà thôi. Nữ nhân này là nhân vật thế nào, Long tướng quân có quan hệ ra sao với nàng ta, đấy mới là điều Bạch Anh muốn biết.

An Nhược Thần cúi đầu cung kính hành lễ: “Đại nhân muốn xem, vậy dân nữ sẽ đem đến.”

Bạch Anh không chút khách khí: “Vậy lấy nhiều vào.”

An Nhược Thần đáp rồi thi lễ lui xuống.

Diêu Côn và Tiền Thế Tân nhìn nhau. Đám người Cổ Văn Đạt, Chu Quần không ai dám lên tiếng. Bạch Anh nhìn Lữ Chính và Điền Khánh mấy lần, hai người này cung kính đứng một bên, cũng không nói gì. Lúc trước Bạch Anh đã hỏi rõ, hai người này một là doanh úy một là hộ quân thừa, đều là người có quan chức, thế nhưng lại bị điều đi bảo vệ một dân nữ bình thường, cho dù đó có là phu nhân tướng quân tương lai thì cũng là chuyện sau này. Thi lệnh như thế, quá vô lý vô cớ, không khác gì làm nhục quân sĩ.

Điền Khánh và Lữ Chính đều giải thích An cô nương đang điều tra mật thám trong thành, ngoài bảo vệ an toàn ra, bọn họ cũng giúp tra án nữa. Diêu Côn cũng giải thích mấy câu, nhưng đều không khiến Bạch Anh hài lòng.

Một lát sau, An Nhược Thần cầm ba phong thư trở lại.

“Hồi bẩm đại nhân, đây là ba bức thư mới nhất.”

Bạch Anh nhận lấy, tính toán thời gian thì chắc ba phong thư này bắt đầu từ thời điểm Long Đại giải người đến dốc Thạch Linh. Ông ta lấy ra nhìn, quả nhiên không có nửa chữ nào nhắc đến việc quân, trong phong thư cuối còn viết thêm bảo là Lương Đức Hạo đại nhân và Bạch Anh đại nhân là quan tốt, nàng phải biết tôn kính, vân vân.

Bạch Anh có cảm giác bị ghen. Long đại tướng quân đâu phải là người thích nịnh nọt như vậy đâu. Ông ta hăng giọng, trả lại thư cho An Nhược Thần. An Nhược Thần đưa tay ngang vai, cúi đầu cung kính nhận lấy.

Dường như không bối rối ra được gì. Diêu Côn và Tiền Thế Tân lại nhìn nhau lần nữa.

Lúc này Bạch Anh lại nói: “Ta có nghe rất nhiều chuyện về An cô nương, cũng đã xem hồ sơ án lục của cô nương rồi, thời gian trước An cô nương khá lộn độn, gặp phải nguy hiểm nhưng có thể chuyển nguy thành

an, còn phá giải được án mật thám. An cô nương có thể đi đến ngày hôm nay đúng là không dễ. Con gái thương nhân, lập được kỳ công rồi lắc mình một cái, trở thành phu nhân tướng quân, đây cũng có thể xem là truyền kỳ đấy.”

An Nhược Thần cúi đầu đáp: “Là dân nữ may mắn.”

Bạch Anh nói: “Người vì vì là nhân chứng trong vụ án mật thám nên mới vào doanh trại trọng địa, lại cần điều tra án mật thám mà đảm nhiệm quản sự lầu Tử Vân.”

“Vâng.”

“Nhưng ta chưa thấy hồ sơ ghi chép của người bao giờ.”

An Nhược Thần bình tĩnh đáp: “Đại nhân, tất cả án lục đều rất rõ ràng, ở chỗ thái thú đại nhân và Chu trưởng sử đại nhân đều có.”

“Không, không phải ta nói án lục, mà là sổ sách hành vi của người.” Bạch Anh nói: “Nha môn làm việc, tự có tự có trị cương sắp xếp, trong quân làm việc, cũng có sổ sách ghi chép hành vi của quân sĩ. Người nào sai người làm chuyện gì, người làm việc lúc nào làm ra sao, không phải đều nên ghi vào sổ ư?”

Chu trưởng sử cúi thấp đầu, quả thật trong ghi chép không có An Nhược Thần. Nàng cũng không phải quan chức trong quân, nên tới bây giờ không có ai dặn hăn phải truy hỏi An cô nương để ghi chép hành tung. Trưởng sử tiền nhiệm Lý Minh Vũ cũng không làm ghi chép chu đáo về An Nhược Thần. Chuyện có liên quan tới An Nhược Thần, có án thì mới ghi lại, chứ còn hành vi ngày thường đều không có ai can dự hay ngăn cản, nên có thể coi quyền lực khá lớn. Chu trưởng sử chột dạ, chỉ lo là sẽ mất chức.

An Nhược Thần há miệng, nhớ lại thám tử đã mất, nhớ lại Long Đại từng nói, không cần báo chuyện ghi chép, chính là ưu thế lớn nhất của nàng so

với những người khác trong quân. Nhưng đâu thể nói thẳng lời này thế được. Thế là An Nhược Thần biện giải: “Trước đây sợ trong quân có mật thám, nên Long tướng quân để dân nữ bí mật hành sự, vì vậy mới không có sắp xếp như vậy.”

“Mật thám là Lý trưởng sử.”

An Nhược Thần cắn răng trong lòng, quả thật không đành lòng vu hãm Lý trưởng sử, nhưng nàng cũng chỉ có thể nói: “Đúng thế ạ.”

“Nhưng trong người Lý trưởng sử lại có chứng cứ chỉ ra rằng người là mật thám.”

“Chứng cứ kia cầu thả, nhất định đại nhân có thể nhận ra đó là giả.”

“Thế nghĩ là, việc người bí mật hành sự đã để mật thám có thời cơ lợi dụng, có thể ngụy tạo chứng cứ hại người.” Bạch Anh nói.

Lần này An Nhược Thần không thể biện bạch được nữa, chỉ có thể đáp “vâng”.

“Người bị oan chỉ là chuyện nhỏ, nhưng sẽ liên lụy đến Long tướng quân, cũng liên lụy đến tất cả vụ án có liên quan. Người có biết được tầm quan trọng trong đó không?”

An Nhược Thần đáp “vâng” lần nữa.

Bạch Anh nói: “Nếu mật thám trong quân đã được diệt trừ, mất đi mối nguy tiết lộ bí mật, vậy kể từ hôm nay, mọi hành tung của người đều cần báo cáo vào sách. Tuy người không nhậm chức trong quân, nhưng với thân phận đặc thù, lại còn gánh vác trọng trách, còn nữa, ngoài tiền tuyến đã khai chiến rồi, không lý nào mọi chuyện đều để Long tướng quân quay về sắp đặt giải thích được, chuyện của người sẽ để trong quân quản lý, cứ theo quy củ luật lệ mà làm. Ngày sau chiến tranh kết thúc, Long tướng quân đưa

người hồi kinh, người là gia quyến, đến lúc đó dĩ nhiên không cần phải phiền phức như thế này rồi.”

“Vâng.” An Nhược Thần rối loạn, vốn tưởng Bạch đại nhân chỉ tính nợ cũ, không ngờ ngài ấy còn chặn cả đường lui. Gian tế trong quân vẫn còn, mật thám trong thành tứ phía, những chuyện của Tiền Bùi và Diêu Côn vẫn còn chưa tra rõ...

An Nhược Thần ngẩng đầu nhanh chóng nhìn Diêu Côn, lại nghe Bạch Anh nói: “Vì tránh có nghi ngờ, người còn cần phải nói rõ mọi việc người làm lúc trước. Người nào hạ lệnh cho người, để người làm gì, người liên lạc với ai, làm việc lúc nào, cũng phải viết ra hết. Như thế, ta cũng tiện giải thích rõ với Lương đại nhân.”

An Nhược Thần chấn động trong lòng.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Không ai dị nghị gì trước căn dặn của Bạch Anh, dĩ nhiên An Nhược Thần cũng sẽ không.

Bạch Anh hỏi thăm một phen, cuối cùng yêu cầu Chu trưởng sử chuẩn bị một phần hồ sơ liên quan đưa đến chỗ ở của ông ta trong quận phủ nha môn, rồi lúc này mới thôi.

An Nhược Thần lo lắng bất an, cùng mọi người cẩn thận dè dặt tiễn Bạch Anh ra ngoài.

Đoàn người Bạch Anh lần lượt lên kiệu, vừa rời khỏi lầu Tử Vân không xa thì Tiền Thế Tân trông thấy có người đứng ở sau cây ven đường, thì ra là Đoàn Thị.

Tiền Thế Tân giật mình, cố ý để kiệu phu dừng lại, rồi hắt xuống kiệu lại gần Đoàn Thị.

Đoàn Thị thấy Tiền Thế Tân thì rất sợ hãi. Tiền Thế Tân hỏi bà: “Sao phu nhân lại ở đây?”

Đoàn Thị không nói.

Tiền Thế Tân hỏi lại: “Phu nhân đến tìm An đại cô nương sao?”

Đoàn Thị vẫn không đáp.

Lúc này Bạch Anh, Diêu Côn nghe báo rằng Tiền Thế Tân dừng kiệu thì cũng đến xem xét. Tiền Thế Tân mới nói với Đoàn Thị: “Hay phu nhân có

oan uất gì, muốn trần tình với Bạch đại nhân?”

Đoàn Thị thấy có mấy người đến, giật mình xoay người bỏ chạy.

Bạch Anh nhìn Tiền Thế Tân hỏi thăm. Tiền Thế Tân đáp: “Là phòng bốn của An gia, tứ di nương của An Nhược Thần.”

Diêu Côn nói: “Chắc nàng ta không biết Bạch đại nhân là người phương nào, cũng không biết chúng ta đến đây. Có lẽ là muốn tìm An cô nương.”

Tiền Thế Tân nói với Bạch Anh: “Từ sau khi con gái mất tích, phụ nhân bị bệnh điên, để hạ quan cho người đi theo, đưa bà ấy về phủ. Nếu không cứ lượn lờ ở ngoài xảy ra bất trắc cũng không tốt.” Nói rồi vẫy tay gọi một thuộc hạ đến, dặn dò rồi cho lui xuống.

Thuộc hạ kia vội vã chạy đi, đuổi theo Đoàn Thị. Bạch Anh nghĩ ngợi một hồi, hỏi Diêu Côn: “Đoàn Thị này hận An Nhược Thần thấu xương sao?”

“Vâng.”

“Vụ án con gái nàng ta mất tích, có tra ra được manh mối không?”

Diêu Côn vội nói: “Thật hồ thẹn, vẫn chưa có manh mối gì.” Tất cả chuyện cũng được ghi vào trong án lục giao cho Bạch Anh cả rồi. Diêu Côn biết Bạch Anh hỏi thế, chỉ là muốn trách cứ.

Quả nhiên Bạch Anh nghe xong, mặt mày chẳng vui vẻ gì, xoay người về kiệu.

Diêu Côn âm thầm thở dài, ông ta cảm thấy trong chuyện của An Nhược Phương, có lẽ còn huyền cơ khác. Đoàn Thị luôn mồm bảo con gái còn sống, An Nhược Thần lại một mực bình tĩnh, có điều mấy chuyện này không nên nói với Bạch Anh.

Trong am Tĩnh Tâm, Tĩnh Duyên sư thái đưa điểm tâm vào mật thất cho An Nhược Phương, nhìn nàng ăn rồi nói với nàng: “Nhà người đều tốt cả, nhị tỷ người đã đính hôn. Tiền Bùi ở tù rồi, giờ xem ra không giết được lão.”

Suýt nữa bánh bao đã mắc nghẹn trong cổ An Nhược Phương, nửa câu trước nghe rất vui, nhưng nửa câu sau xoay chuyển quá nhanh, khiến nàng giật mình sợ hãi. Sư thái thật sự luôn một lòng vì nàng mà giết người ư?

“Sư thái.” An Nhược Phương nuốt bánh bao xuống, còn chưa nói hết thì Tĩnh Duyên sư thái đã nói: “Ta biết, ta không mạo hiểm. Ta phải nhìn rõ tình hình rồi mới động thủ.”

An Nhược Phương cầm nửa chiếc bánh bao lên, cố nghĩ ngợi nên nói chuyện thế nào.

Tĩnh Duyên sư thái lại nói: “Ta sẽ hỏi thăm thêm, nếu lão ta đã vào lao ngục, phía nhà người sẽ không còn uy hiếp, nếu không có vấn đề gì lớn thì ta sẽ đưa người về.”

An Nhược Phương vội hỏi: “Vì sao Tiền Bùi kia lại vào ngục?”

“Đừng có lo, lần này không liên quan gì đến mẹ người cả. Tiền Bùi muốn bắt đại tỷ người, lại phái người làm nhục nhị tỷ người, thuộc hạ bị bắt ngay tại trận, thú nhận hết. Bằng chứng xác thật không thể chối cãi, Tiền Bùi bị xử ở tù mười năm. Nay còn đang bị nhốt trong đại lao ở quận phủ nha môn.”

An Nhược Phương lấy làm kinh hãi: “Vậy còn đại tỷ, nhị tỷ con có chuyện gì không?”

“Các nàng đều bình yên.” Tịnh Duyên sư thái nói: “Không thể đưa người về ngay, là vì ta còn cần điều tra thêm nữa, không phải cố ý kéo dài gì cả, người chờ lo.”

An Nhược Phương lắc đầu: “Sư thái đừng nghĩ thế, con không lo gì hết, sư thái là ân nhân cứu mạng của con, con chỉ đang buồn không biết phải báo đáp thế nào.”

“Không cần người phải báo đáp, người cứ sống khỏe mạnh, sống tốt cuộc sống của mình là được.”

An Nhược Phương căn môi: “Nếu, nếu con về nhà rồi, sư thái muốn đi đâu?” Am Tịnh Tâm này bị niêm phong, chắc chắn không phải là nơi trú ngụ lâu dài.

Tịnh Duyên sư thái im lặng một lúc rồi nói: “Có người trước khi lâm chung đã nói cho ta biết một chuyện, ta phải đi điều tra. Nếu hắn ta không nói dối, vậy chứng tỏ trước kia có chuyện ta chưa giải quyết chu đáo, phải xử lý.”

“Vậy chúng ta còn có thể gặp nhau nữa không?”

Tịnh Duyên sư thái nhìn An Nhược Phương. An Nhược Phương cũng nhìn bà, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, trong mắt ngập tràn chân thành ân cần. Cái nhìn này, đã rất lâu rồi Tịnh Duyên chưa thấy lại bao giờ. Tịnh Duyên không nhịn được đưa tay ra, sờ đầu An Nhược Phương, hồi lâu sau mới thấp giọng bảo: “Có lẽ không gặp nhau nữa sẽ tốt hơn.”

Bạch Anh quay về lại quận phủ nha môn, để Diêu Côn đi làm việc của mình, còn Tiền Thế Tân thì giữ lại.

Diêu Côn và Tiền Thế Tân nhìn nhau, cùng trao nhau ánh mắt an ủi. Sau khi Diêu Côn lui ra, Bạch Anh chỉ về phía ghế ý bảo Tiền Thế Tân ngồi, thái độ rất khách khí, thế nhưng câu chữ lại rất bén nhọn: “Ta đã xem án lục rồi, trong mấy chuyện lộn xộn của An gia, dường như luôn có bóng dáng của cha người.”

Tiền Thế Tân lập tức xấu hổ, đứng lên thi lễ: “Đúng là phụ thân hạ quan đã làm vài chuyện không vẻ vang gì, ta do thuộc hạ không giám sát chặt, xin đại nhân trách phạt.”

“Vốn là nên trách phạt. Nhưng ông ta đã bị xử ở ngục rồi, giờ đây quận Bình Nam còn đang trong tình trạng nguy cơ tứ phía, vẫn còn chỗ để người hữu dụng.” Bạch Anh dừng lại, “Nợ này cứ ghi đấy, ngày sau sẽ tính toán.”

Tiền Thế Tân vội đa tạ, bày tỏ trung thành thành khẩn.

Bạch Anh lại nói: “Trước khi đến đây, Lương đại nhân từng bàn bạc với ta về tất cả quan viên ở quận Bình Nam, ngài ấy khá tán thưởng người. Có điều vì phụ thân người mà đã kéo chân sau của người không ít.”

Tiền Thế Tân cup mắt cúi đầu.

Bạch Anh nói: “Trước khi đến thành Trung Lan, ta còn đi thăm Bạch Anh thành huyện khác. Huyện Phúc An có vẻ không tệ, tuy tiền tuyến có chiến sự, thế nhưng bách tính chẳng hề hoảng hốt, giữa phố phường vẫn cười nói như thường, cuộc sống yên vui, nha môn làm việc chặt chẽ nghiêm túc, tuần tra đặc lực. Dù người không ở huyện, mọi thứ vẫn đâu vào đấy, rất trật tự. Có nói chuyện với bách tính người ta, bọn họ lại khen người có thừa.”

Tiền Thế Tân mới vội tán dương những vị quan huyện khác của hãn, trước khi xảy ra chiến trận đã khai thông sắp xếp cho bách tính, may mà được bách tính tin tưởng, lại nói hoàn toàn nhờ có Long tướng quân trú

đóng biên phòng ở tiền tuyến, ngăn cản Nam Tần xâm lược, bách tính quận Bình An mới được yên vui.

Bạch Anh nghe hãn nói thế thì hừ một tiếng: “Long tướng quân uy danh tại ngoại, liên tục lập được kỳ công, ta đây rất bội phục hãn. Nhưng không ngờ hãn đến Bình Nam lại phạm phải hồ đồ như thế. Ta vẫn hay nói, người làm quan, chớ mê quyền tham tiền háo sắc, nếu không tất sẽ có sai lầm. Người nhìn Long tướng quân đi, bị một cô nương mê hoặc, bắt đầu làm việc lộn xộn rồi. Mấy thứ khác không nói, riêng Lý Minh Vũ ta biết, hãn làm người ngay thẳng, trung thành tận tâm, làm sao có thể bêu xấu một cô nương là mật thám được? Nếu bằng chứng kia là giả, thì cũng có thể biết Lý Minh Vũ sẽ không ngốc đến nỗi ngụy tạo những thứ ấy, nhất định trong này có nội tình, nhưng lại không ai đi thăm dò. Vậy mà lại kết án hãn là mật thám!”

Tiền Thế Tân cúi đầu, khẽ nhướn mày.

“Con người Long Đằng, có uy danh rồi liền trở nên cố chấp. Quen người không rõ ràng, dùng người mập mờ, chuyện đầy nghi ngờ như thế lại không chịu nhìn rõ. Những vụ án này...” Ông ta dùng sức vỗ lên chông án lục dày cộm ở trên bàn, “Nhìn thì rất tỉ mỉ xác thực, nhưng phần lớn đều là án treo, không đầu không đuôi, không tra rõ kết quả, lại cứ thế cho qua?!” Nói xong lại nổi đóa thật.

Tiền Thế Tân nói: “Chuyện này, cũng không thể trách Long tướng quân được.” Hãn cứ úp úp mở mở, như có bản khoản không tiện mở miệng, cuối cùng lại nói: “Dù sao Long tướng quân là đến biên giới đánh giặc.”

“Còn không phải sao!” Cơn giận ẩn nhẫn của Bạch Anh bùng phát, “Hãn đến thủ thành đánh giặc, chứ không phải là đến để lấy con gái thương nhân không cân xứng làm vợ. Hãn để mặc nàng ta tự do làm bậy, lừa dối giấu giếm, lại để mặc Diêu Côn kết án qua loa, mắt nhắm mắt mở. Hãn àm còn không ép được Diêu Côn hả?”

Tiền Thế Tân lúng túng không nói câu nào.

Bạch Anh nhìn hẩn chăm chăm, giọng dịu lại, hỏi: “Người cảm thấy Diêu Côn thế nào?”

Tiền Thế Tân đáp: “Thái thú đại nhân một lòng vì dân, trung thành vì nước, là một quan tốt.” Hẩn ngẩng đầu nhìn Bạch Anh, nói hộ Diêu Côn: “Đại nhân, hạ quan cũng có biết mấy vụ án của An Nhược Thần, liên đới trong đó quá sâu, đến mấy mạng người, lại còn liên quan đến âm mưu mật thám của nam Tân, không thể nào trong thời gian ngắn ngủi là có thể điều tra rõ...”

“Được rồi được rồi.” Bạch Anh ngắt lời hẩn, “Con người người ấy, cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm, đó là quá nể mặt, chuyện liên quan đến người thân quen biết là lại bắt đầu sợ bóng sợ gió. Niệm tình chỉ tổ trói buộc tay người mà thôi. Mấy từ công chính nghiêm minh này, người phải nghĩ cho kỹ.”

Tiền Thế Tân vội đáp: “Đại nhân dạy rất phải.”

“Những vụ án này, ta sẽ điều tra triệt để đến cùng. Chưa diệt trừ được sâu bọ, tiền tuyến ắt sẽ lâm nguy.”

“Đại nhân nói rất phải.”

“Người cần giúp ta một tay. Diêu Côn bị Long Đằng thao túng, trong chuyện này cũng không biết có bao nhiêu cơ mật, người có giao tình tốt với hẩn, những năm qua, tin rằng hẩn cũng bảo vệ giúp phụ thân người không ít chuyện, các người có yếu điểm của nhau, người nên lấy tin tức từ chỗ hẩn ta mới được.”

Tiền Thế Tân ngẩn người.

Bạch Anh cao giọng: “Sao nào?”

Tiền Thế Tân vội đáp: “Nhất định hạ quan sẽ dốc toàn sức lực.”

Bạch Anh hài lòng gật đầu: “Đã vậy thì người theo dõi An Nhược Thần đi. Ta đã bảo nàng ta viết rõ đầu đuôi vụ án, manh mối từ đâu ra, liên lạc với những ai, nàng tất phải viết rõ. Ta sẽ đến nói với Diêu Côn, tới lúc đó người thẩm tra An Nhược Thần. Mỗi một chuyện, mỗi một vụ án, mỗi một người, nếu không nhất quán, lời không khớp nhau thì đều là manh mối cả. Không cố ý làm ác thì tốt, còn nếu thật sự tra ra trong đó có gì phạm án phạm luật, mưu lợi tư, thì phải nghiêm trị không tha.”

Tiền Thế Tân vội vàng đáp, nghĩ một hồi rồi nói ra vài phương pháp của mình. Bạch Anh nghe, cảm thấy không tệ chút nào. Hai người lại thương nghị một hồi, cuối cùng cũng định xong sách lược.

Tiền Thế Tân đi ra khỏi cư viện của Bạch Anh, đi tìm Diêu Côn, nói cho biết Bạch Anh có phòng bị ông ta, hỏi hẵn không ít quan điểm liên quan đến vụ án.

Diêu Côn thở dài, tự nhận mình không thẹn với lương tâm, không sợ bị điều tra.

“Bạch đại nhân mới đến, phải ra oai phủ đầu trước. Dù sao cũng phải có chiến công để Lương đại nhân và hoàng thượng xem, nếu không hẵn báo cáo thế nào. Đợi ta tìm cho hẵn ít chiến công, lúc ấy hẵn sẽ không làm khó ta nữa.” Diêu Côn hiểu rõ đạo làm quan, nói như thế.

“Đúng là đạo lý này, đợi ta cũng nghĩ cách.” Tiền Thế Tân dừng lại rồi nói, “Bạch đại nhân còn hỏi đến bất hòa giữa cha ta và An gia, đúng là phiền phức. Ta phải xử lý phía An gia cho tốt, không để mấy ngày nay âm ỉ đến chỗ Bạch đại nhân. Nếu có chuyện gì, cũng xin đại nhân nói tốt cho ta.”

“Điều này là đương nhiên rồi.” Diêu Côn đáp lời.

“Phía An cô nương, Bạch đại nhân có tính toán gì không?” Diêu Côn hỏi Tiền Thế Tân.

“Với con gái thương nhân nhỏ bé với cao Long đại tướng quân, dĩ nhiên Bạch đại nhân khá xem thường An cô nương rồi, ngài ấy đang đợi văn tự cung khai của An cô nương, muốn xem An cô nương có quỷ kế âm mưu gì hay không. Việc này cũng ta cũng đành chịu thôi. An cô nương không then với lương tâm, dĩ nhiên sẽ không sợ bị điều tra.” Tiền Thế Tân nói rồi than: “Chỉ mong nàng ta đừng vì mình thoát thân mà sắp xếp chuyện của cha ta quá đáng, đến lúc đó Bạch đại nhân để mắt đến cha ta, moi móc từng nợ cũ ra, hai ta lại phiền toái đấy.”

Diêu Côn nhú mày. Đúng là rất phiền toái, vì quả thật ông ta không nghĩ ra cách để giúp được An Nhược Thần. Đúng là An Nhược Thần đã nói dối trong những vụ án kia, nhất định nàng ta có che giấu gì đó, nàng ta điều tra thế nào, làm sao tìm được manh mối, vì chuyện liên quan đến cơ mật điều tra mật thám, nên ông ta mới nhắm một mắt mở mắt cho qua, không tra cứu kỹ lưỡng. Nhưng Bạch Anh lại không như thế. Nếu Bạch Anh đem lời khai của An Nhược Thần đối chiếu với vụ án kia, nhất định sẽ phát hiện nàng ta nói dối. Vốn ông ta đã có thành kiến với An Nhược Thần rồi, đến lúc đó chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Diêu Côn trầm ngâm, không biết chuyện này có thể làm được gì, dù muốn trì hoãn giúp An Nhược Thần cũng không thể. Bạch Anh cứ thúc giục, vốn không hề có cố để trì hoãn, huống hồ kéo dài một lúc cũng vô dụng. Vào lúc này tên Long Đăng đó không thể chạy về thành làm chỗ dựa cho An Nhược Thần được, huống hồ phiền phức của hắn đã đủ nhiều rồi. Chiến sự nơi tiền tuyến, không được để xuất hiện một tia sai lầm nào.

An Nhược Thần đang viết thư cho Long Đại. nàng cẩn thận nói chuyện Bạch Anh đến lầu Tử Vân, nói Bạch Anh yêu cầu nàng giao ra tất cả thủ đoạn manh mối tra án và người liên lạc. Ở cuối thư, nàng viết, mình nhất định phải phối hợp thật tốt với Bạch Anh, nói rõ tất cả chuyện này. Nàng

cảm thấy Bạch đại nhân đúng là như tướng quân đã tán dương, là một vị quan tốt ngay thẳng, nghiêm túc nghiêm minh. Có Bạch đại nhân điều tra kỹ lưỡng trong thành Trung Lan, ắt hẳn đám mật thám kia sẽ không dám ló đầu gây tội, tình báo trong thành trong quận cũng sẽ không bị tiết lộ nữa. Nàng bảo Long Đại yên tâm chiến sự ngoài tiền tuyến, đánh đổ dã tâm xâm phạm của Nam Tần.

An Nhược Thần viết thư xong, rồi đọc kỹ lại lần nữa. Đặt thư bỏ trên bàn. Sau đó nàng đến giáo trường, dắt Chiến Cỗ ra, chải lông cho nó, rồi cài yên ngựa lên.

“Chiến Cỗ à.” An Nhược Thần vuốt cổ con ngựa, nhìn vào đôi mắt tròn xoe của nó, không khỏi nhớ đến cái nhìn ấm áp của Long Đại trao cho nàng, “Chiến Cỗ à, ta không còn cách gì khác nữa rồi, chỉ có thể dựa vào người thôi.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Dĩ nhiên Chiến Cổ chẳng hiểu An Nhược Thần đang nói gì cả. Nó cứ giật giật, như đang mong đợi cùng nàng chạy mấy vòng.

An Nhược Thần cười một tiếng, vỗ nó rồi khẽ nói: “Khiến người phải oan ức rồi.”

An Nhược Thần phóng mình lên ngựa, cười Chiến Cổ chạy trong giáo trường.

Tiền Thế Tân đi ra từ chỗ Diêu Côn, sau đó đến lao ngục trong quận phủ. Thật ra Tiền Thế Tân không hề muốn đến, oán khí với Tiền Bùi vẫn chưa tiêu tan, suýt nữa đã bị lão hồ đồ này làm cho liên lụy. Sao lại ngu xuẩn thế chứ, tự dừng đi làm cái chuyện khinh suất lỗ mãng không cố kỵ cũng không để mọi người vào mắt. Cha hắn đã già thật rồi, tưởng mình là chúa đất ở quận Bình Nam này sao?

Qua cửa gỗ phòng giam, Tiền Thế Tân nhìn Tiền Bùi. Có lẽ do Diêu Côn nể tình tình cảm của hắn nên mới sắp xếp cho Tiền Bùi một phòng đơn sạch sẽ mát mẻ. Tiền Thế Tân nhìn mà lại giận, vì nơi ở quá tốt, nên phụ thân hắn vẫn chưa nếm được mùi dạy dỗ đúng không? Lại còn cười với hắn.

Tiền Bùi cười nói với con trai: “Hôm nay thế nào rồi? Nghe nói tuần tra sứ đại nhân đã phái thuộc quan đến.”

Tiền Thế Tân không muốn nói nhiều với lão, im lặng rất lâu mới mở lời: “Đợt đợt này ta hết bận, sẽ chuyển cha về huyện Phúc An.”

Tiền Bùi lại nói: “Cần gì phiền toái thế chứ. Ở thành Trung Lan cũng tốt lắm rồi, Diêu Côn không dám làm gì ta, người chuyển ta về, không đối tốt với ta, đối xử tệ với ta thì không được, mà nếu đối tốt thì lại bị người ta lời ra lời vào, không bằng cứ để ta ở lại đây đi, xấu tốt gì đều là trách nhiệm của Diêu Côn.”

Tiền Thế Tân không nói lời nào, đã như thế này rồi mà lão còn dám nói Diêu Côn không dám làm gì lão sao. Sợ là sợ vì để chuyển dời sự chú ý của Bạch Anh, Diêu Côn sẽ đem chuyện Tiền Bùi ra, khiến mọi người cùng chết. Tiền Thế Tân lắc đầu cười nhạt, quả thật chẳng thế nào nói thêm nổi với lão ta nữa, hắn xoay người đi ra ngoài.

Hầu Vũ đang chờ hắn ở ngay bên ngoài nhà lao. Bọn họ đã hẹn xong, hôm nay hắn trực nhà lao, còn Tiền Thế Tân đến thăm ngục.

“Tình hình sao rồi?” Hầu Vũ hỏi.

“Bạch Anh bắt An Nhược Thần nhập quân rồi, cô nương kia phiền phức lớn quá.” Tiền Thế Tân thuật sơ lược lại một lần, rồi nói: “Bất kể nàng ta viết thế nào thì cũng sẽ bị nắm được thóp. Nói càng nhiều sai càng nhiều, nàng ta không thể nào chu toàn rõ ràng từng chi tiết một được. Nên hoặc là nàng ta kháng lệnh chịu phạt, Long Đẳng bị giáo huấn, hoặc chính là nàng ta không thể không bẩm báo tất cả mọi chuyện, để lại điểm yếu, vẫn là Long Đẳng sẽ bị giáo huấn. Có lẽ tình hình còn có thể khá hơn đấy, lấy đó làm bằng chứng trọng tội của chúng, bị giết bị xử ra sao, thì phải xem tâm tình của Lương đại nhân hay hoàng thượng.”

“Thế cũng tốt. Nhưng An Nhược Thần kia sẽ đối phó thế nào?”

“Nàng ta còn có biện pháp nào khác ư?”

“Cũng đúng.” Hầu Vũ bật cười.

An Nhược Thần cười Chiến Cỗ chạy quanh giáo trường. Giờ đây thuật cưỡi ngựa của nàng đã giỏi rồi, đấy là nhờ thường xuyên tập luyện. Lúc nhớ tướng quân là nàng lại hay cười ngựa. Ngựa phóng nhanh, gió quất trên mặt, vậy là đầu óc trở nên thanh tỉnh đến lạ. Mỗi một câu mỗi một nét mặt của tướng quân nàng đều nhớ rõ. Chính tại chỗ này tướng quân đã dạy nàng cưỡi ngựa. Ở nơi đây hẳn cưỡi ngựa lượn vòng quanh nàng nhanh như gió, ở nơi đây hẳn cười lớn với nàng.

Chỉ có thể công, không thể lùi.

An Nhược Thần nhắm mắt, thấy bản thân như gió lao đi vùn vụt. Dù tình hình có khó khăn đến đâu, lòng nàng vẫn trấn định.

“Chắc chắn An Nhược Thần đã lo đến chết rồi.”

“Chắc chắn nàng ta sẽ trì hoãn. Có điều Bạch đại nhân đã giao chuyện lấy lời khai của nàng ta lại cho ta rồi, vừa hay danh ngôn chính thuận, ta sẽ không để nàng ta được trì hoãn.” Tiền Thế Tân nói, “Dù trước đó đã chịu thiệt không ít, nhưng chịu đựng kiên trì cho đến bây giờ, chuyện đã thuận lợi hơn cả mong đợi. Chuyện ngoài tiền tuyến thế nào rồi?”

“Hôm nay đã dùng bồ câu đưa tin, nếu thuận lợi nhận được thì bọn họ sẽ nắm cơ hội. Dốc Thạch Linh là sơ hở lớn, thêm Lương đại nhân sẽ nhanh chóng nhận được tin báo của Bạch đại nhân nữa, cứ thế mà đối phó, thời cơ rất đúng lúc.”

Tiền Thế Tân gật đầu.

Hầu Vũ lại nói: “Nếu đã đến bước này, Bạch đại nhân lại giao hết chuyện cho người, vậy mọi thứ cũng đều như dư liệu, thế thì kể từ hôm nay, người có thể liên lạc sai khiến người khác. Ấm hiệu là, tháo chuông cần người buộc chuông, có điều phải buộc chuông chặt vào, thắt bốn nút thắt.”

Tiền Thế Tân giật mình: “Thắt bốn nút thắt?”

“Đúng thế.”

“Người nào truyền lệnh?”

“Giải tiên sinh.” Hầu Vũ nói: “Giải tiên sinh thứ ba.”

“Còn ta là thứ tư.”

“Đúng vậy.”

Tiền Thế Tân bật cười, trong tối ngoài sáng, hẳn đều có vị trí quan trọng, “Ta có thể biết hẳn là ai không?”

“Tạm thời hẳn chưa tiện lắm, có một số việc cần phải nấp trong tối mới làm được. Hẳn nói nếu có cơ hội, hẳn sẽ đích thân nói với người.”

“Được.” Tiền Thế Tân cũng không khách khí, “Nếu như thế thì người hãy cho ta biết những người có thể dùng được đi. Trước hết ta sẽ đối phó với An Nhược Thần, sau đó là Diêu Côn.”

Hầu Vũ xấp lại gần bên tai hẳn, thấp giọng nói mấy câu.

Tiền Thế Tân nghe xong thì sửng sờ, khá ngạc nhiên.

Hầu Vũ mỉm cười: “Đúng là như thế, có điều An Nhược Thần cũng đề phòng người cạnh mình, chúng ta khó có thể nắm giữ được tâm tư của nàng ta. Cô nương kia đúng là vô cùng giáo hoạt, nay Bạch đại nhân ép nàng ta đến đường cùng, để xem nàng ta làm được gì.”

“Từ ngày mai trở đi, mỗi ngày ta sẽ phái người đi lấy quyển án cung khai.” Tiền Thế Tân cũng rất tò mò, không biết An Nhược Thần sẽ viết gì. Sau này nàng ta ra ngoài gặp ai cũng phải nhất nhất báo cáo lại, để xem còn có thể giở trò gì đây?

Lục đại nương dẫn hai a hoàn đến giáo trường, đưa xiêm y giày dép cho đám mã phu, đã sắp qua mùa rồi, cũng nên để a hoàn trong lâu đối xiêm y mới. Chàng mã phu rất vui, chuyện trò mấy câu, sau đó Lục đại nương vờ như lơ đãng hỏi sao không thấy ngựa của An cô nương đâu.

Mã phu chỉ vào giáo trường: “Người đó không phải là An cô nương sao, còn đang cười ngựa đấy thôi.”

Lục đại nương cười nói: “VẬY ta đi tìm nàng ấy đã, có chuyện cần nàng ấy quyết đi.”

Lục đại nương dẫn a hoàn đi đến chỗ An Nhược Thần, càng gần nàng thì càng căng thẳng. Lúc trước An Nhược Thần đã đến phòng bà nói chuyện một hồi. Tuy bà không đồng ý, nhưng cũng không nghĩ được cách tốt hơn. Cô nương nói đúng, không thể viết lời khai được. Tuy không viết, vẫn không thể để người ta đem chuyện này ra trách cứ được.

Thế nhưng như vậy lại quá mạo hiểm, ngộ nhỡ xảy ra bất trắc gì thì sẽ bồi thường bằng tính mạng.

Lục đại nương nhìn An Nhược Thần đứng thẳng hiên ngang mà lòng đau như cắt. Bà nghiêng rằng, lúc An Nhược Thần chuẩn bị rẽ ngang thì lên tiếng: “Cô nương.”

An Nhược Thần nghe tiếng quay đầu nhìn lại, nhưng không giữ vững thăng bằng, nét kinh hãi lướt qua mặt, nàng vội kéo dây cương ghìm lại, Chiến Cổ nhắc chân hí vang, An Nhược Thần hét lên ngã xuống khỏi lưng ngựa. Nàng như quá căng thẳng nắm chặt dây cương không thả, bị Chiến Cổ kéo lê một đoạn ngắn, lăn mấy vòng trên đất rồi mới dừng lại.

Lục đại nương và đám a hoàn cả kinh thất sắc, lật đặt đến đỡ người.

Vệ binh tuần tra bên giáo trường thấy thế thì vội chạy qua. Chúng mã phu ở phía xa thấy tình cảnh đấy thì cũng sợ hãi nhảy lên, chạy lại bên này.

Lục đại nương chạy tới cạnh An Nhược Thần, không dám đụng vào nàng, nước mắt tuôn rơi, “Cô nương ơi.” A hoàn ở cạnh gọi nàng, thế nhưng An Nhược Thần chẳng hề động đậy.

“Cô nương.” Lục đại nương gọi nàng, thế nhưng không nghe thấy giọng An Nhược Thần, bà cắn chặt răng, cùng a hoàn dè dặt đỡ An Nhược Thần lên.

An Nhược Thần nhắm chặt hai mắt, sắc mặt ảm đạm như không có tri giác. Trên trán có vết trầy, trên mặt cũng bị xước da, nhưng thoát nhìn không có gì đáng ngại.

Lúc này vệ binh và mã phu đã chạy tới, đại nương rưng rưng bảo a hoàn mau sai người đi mời đại phu, rồi lại để vệ binh nhanh chóng đi tìm tấm ván, khiêng An Nhược Thần về lại phòng. Bà gọi liên tục nhưng An Nhược Thần chẳng hề có động tĩnh. Lục đại nương không kiềm chế nổi nữa, khóc thành tiếng, “Là do ta không tốt, là ta đã dọa cô nương sợ.”

“Không trách ma ma, không thể trách ma ma được.” A hoàn vội an ủi, “Lục ma ma chỉ gọi cô nương một tiếng, nhất định là do cô nương có tâm sự nhập tâm, thế nên mới kinh hãi.”

“Đúng thế đúng thế.” Mã phu cũng nói, “Ma ma đừng tự trách nữa, vừa rồi bọn ta cũng thấy cả, là Chiến Cổ đột nhiên kích động tung vó, ngựa là thế mà, có lúc chẳng hiểu sao lại nổi điên, cô nương không giữ chắc dây cương, vì vậy mới xảy ra ngoài ý muốn.”

Lục đại nương chỉ mãi khóc, không biết có nghe vào không. A hoàn và mã phu đứng một bên, vẻ mặt tiu nghỉu.

Chỉ chốc lát sau tấm ván đã được khiên tới, mọi người nhẹ nhàng đưa An Nhược Thần về phòng, rồi chuyển lên giường. Trong cả quá trình An Nhược Thần chẳng hề có phản ứng gì lớn, chỉ là hình như bị đau lúc chuyển dịch, thế nên khẽ rên một tiếng. Lục đại nương vẫn cứ luôn miệng gọi nàng, nhưng An Nhược Thần như không nghe thấy, không có phản ứng gì, chỉ nhú mày giống đang giả vờ, rồi sau đó lại hôn mê bất tỉnh.

Lục đại nương thúc giục gọi đại phu đến, a hoàn vội vàng đi báo cấp tốc chạy về, nói đã đi mời rồi, đợi lát nữa thôi.

Đám người Lữ Chính, Điền Khánh, Cố Văn Đạt đều bị kinh động, trước sau lần lượt chạy tới nhưng lại bị Lục đại nương đuổi ra ngoài, còn mình dẫn theo a hoàn kiểm tra xem trên người An Nhược Thần có vết thương nặng nào không. Lúc a hoàn xoay người đi vắt khăn nóng thì An Nhược Thần mở hé mắt, thấy Lục đại nương đang ở trước mặt thì thấp giọng nói với bà ba chữ: “Ta không sao.”

Lục đại nương thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa hốc mắt đỏ lên. Bà dùng khẩu hình hỏi: “Có bị tổn thương ở đâu?”

An Nhược Thần dùng mắt nhìn tay trái. Lúc ngã ngựa nàng đã dùng cánh tay để đỡ đầu, khi rơi xuống đất thì bị đập trúng tay trái.

Lúc này a hoàn cầm khăn xoay lại, Lục đại nương kêu to: “Cô nương, cô nương!” An Nhược Thần thuận thế nhắm hai mắt lại.

A hoàn vội hỏi sao thế, Lục đại nương lau khóe mắt, tựa hồ mới nãy đã thấy cô nương mở mắt vậy. A hoàn lau nhẹ mặt cho An Nhược Thần, nói: “Vẫn chưa tỉnh đâu, đụng vào nàng mà nàng chẳng có phản ứng gì.”

Chỉ chốc lát sau đại phu đã đến, Lục đại nương ra bên ngoài nghênh đón. Đám người Lữ Chính, Điền Khánh ở ngoài nhà đã nghe a hoàn và vệ binh thuật lại chuyện đã xảy ra, thấy Lục đại nương đi ra thì vội hỏi sao rồi, Lục đại nương chỉ nói vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, sau đó đóng cửa tiếp.

Mọi người vẫn chờ ở bên ngoài, Chu trưởng sử do dự lúc lâu rồi bảo: “Bạch đại nhân có nói, mọi động tĩnh của cô nương đều phải báo lại, còn chuyện... chuyện ngã ngựa bị thương này, có cần phái người nói lại với đại nhân một tiếng không?”

Vừa dứt lời, mọi người đưa mắt nhìn sang.

Lư Chính nói: “Người gấp gáp cái gì?”

Điền Khánh bảo: “Sao không nhớ chuyện báo cho tướng quân?”

Chu trưởng sử há miệng, có vẻ oan ức.

Cổ Văn Đạt nói: “Người đợi xem đại phu nói thế nào đã, bây giờ đi báo cũng vô dụng, Bạch đại nhân hỏi nhiều mà người không trả lời được, như thế cũng khiến người ta ghét.”

“Được rồi được rồi.” Chu trưởng sử thấy lý do này rất ổn.

Lại đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng chờ được đại phu đi ra. Đại phu nhìn về mọi người không ngừng lắc đầu: “Tuy bị ngã tay nhưng có nhiều nghiêm trọng khó nói lắm, chỗ nào cũng trầy trật, nếu đến chậm thì đã sưng phù rồi. An cô nương hôn mê bất tỉnh, cũng không có cách hỏi nàng ấy được, ta chỉ sờ xem có gãy xương hay không rồi cho thuốc, giờ cố định thanh nẹp không cử động là được. Mấy chỗ bầm trên người chỉ cần xoa thuốc là được. Đều mấy thứ đó chỉ là chuyện nhỏ cả, nay chỉ lo cô nương ngã dập đầu, nếu bất tỉnh lâu quá thì không hay rồi.”

Lục đại nương nói: “Ta sẽ theo dõi tình hình, tất làm theo lời đại phu căn dặn. Nếu cô nương mở mắt thì sẽ nói lại với đại phu.”

Đại phu gật đầu: “Cứ bốc thuốc trước đi đã. Hôm nay dứt thuốc, xem nàng có uống được không. Sáng mai ta sẽ lại đến.”

Mọi người lại vây quanh hỏi mấy câu, đại phu đáp từng cái một, rồi lúc này mới cáo từ rời đi.

Lục đại nương vội thu xếp người bốc thuốc đưa tiễn đại phu đầy bận rộn, lúc này Cổ Văn Đạt nói với Chu trưởng sử: “Thế này đi, người cứ đợi đến ngày mai đã, xem tối nay cô nương thế nào đã, nếu không tỉnh thì để đại phu tái khám, có kết luận bệnh tình nặng nhẹ ra sao, rồi người hãy đi báo với Bạch đại nhân.”

Lư Chính Điền Khánh cùng nhau gật đầu: “Đúng thế.”

Lục đại nương quay đầu trợn mắt: “Ai muốn báo Bạch đại nhân?”

Câu nói của Chu trưởng sử bị nghẹn trước ngực, ánh mắt này của mọi người là sao, hẳn đâu phải là phản đồ! Công việc bẩm báo này không phải là trách nhiệm của các người, nên dĩ nhiên không thấy lo lắng rồi. Đến lúc đó Bạch đại nhân mà trách tội, không phải người đầu tiên bị hỏi tội chính là hẳn sao.

Không ai đi báo, nhưng không lâu sau đó Bạch Anh vẫn biết. Nguyên nhân là trong đêm đó ông ta phái lính cần vụ đến dặn dò, nói là mời cô nương mau chóng khai rõ mọi chỉ thị sau khi vào lầu Tử Vân, còn cả việc đã làm liên lạc với những ai cũng phải viết hết, Bạch đại nhân còn đang chờ để báo lại với Lương đại nhân. Lính cần vụ kia nói: “Đại nhân bảo ta hỏi, hôm nay viết được bao nhiêu rồi, viết chừng nào lấy chừng ấy.”

Chu trưởng sử nghĩ thầm trong đầu, thúc giục gấp gáp như thế, là để đề phòng bịa lời khai hay là vì thế nào? Hẳn không trì hoãn được nữa, chỉ đành cho biết chiều nay An cô nương cưỡi ngựa té ngã, đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Thế là Bạch Anh dẫn Tiền Thế Tân cùng đến.

Mọi người lại tụ tập trong viện tử của An Nhược Thần, cùng Bạch Anh thăm bệnh.

Ngã quá đúng lúc, dĩ nhiên Bạch Anh có nghi ngờ. Gọi người có liên quan đến cẩn thận hỏi qua, cũng vặn hỏi đại phu một phen, hoàn toàn không tìm được điểm khả nghi. Thậm chí An Nhược Thần còn đang chuẩn bị viết lời khai nữa đấy là, văn phòng tứ bảo còn bày trên bàn không nhúc nhích. Lục đại nương suy đoán, có lẽ trải qua quá nhiều chuyện, cô nương nhúc nhích đầu nên mới cười ngửa thả lỏng tâm tình. Cũng vì thất thần như thế, nên mới bị tiếng kêu lớn hù dọa.

Lời của Lục đại nương có đủ vật chứng bằng chứng, thư An Nhược Thần viết cho Long Đại vẫn còn đặt trên bàn, lúc trước vì mọi người bận rộn nên không để ý, nay để giải thích cho Bạch Anh, nói có trông thấy giấy bút trên bàn.

Bạch Anh cũng chẳng hề khách khí, xem tờ giấy kia là bản khai đã viết xong nên lấy tới nhìn, nhưng hóa ra lại là thư viết cho Long Đại. Trong thư phụ họa lời tán dương Bạch Anh của Long Đại, còn viết nhất định sẽ nói rõ chuyện để Bạch đại nhân yên tâm báo cáo.

Từng câu từng chữ lại khiến Bạch Anh câm nín, không thể nào chỉ ra điểm hoài nghi được.

Nơi nơi đều rất đáng nghi, nhưng cũng nơi nơi không chút nào sơ hở.

Bạch Anh đành nói: “Chăm sóc An cô nương tốt vào, nếu nàng ta tỉnh thì tới báo cho ta.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Bạch Anh và Tiền Thế Tân quay về nha phủ, hỏi hẵn: “Người thấy sao?”

Tiền Thế Tân nói: “Sẽ có khả năng a hoàn bà tử nói dối che giấu giúp nàng, nhưng vệ binh mã phu với các vị đại nhân thì không thể bị mua chuộc cả được. Còn nữa, đại phu đã khám bệnh rồi, đúng là trên người nàng ta có vết thương thật. Hạ quan nghĩ chắc chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Ai lại đem tính mạng của mình ra đánh cược, có điều chỉ viết bản khai thôi mà, không đến mức như vậy được. An cô nương không giống người có quý trong lòng.”

Bạch Anh gật đầu không nói gì, cho Tiền Thế Tân lui ra.

Tiền Thế Tân quay về phủ trạch trong thành Trung Lan, nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng gọi thủ hạ Lục Ba đến. Lục Ba không có quan chức, trên danh nghĩa là người theo hầu của hãn, nhưng thực tế lại là kiến tướng đặc lực. Dù sao Tiền Thế Tân thân là huyện lệnh, có rất nhiều chuyện tự mình ra mặt khá bất tiện, Lục Ba chính là cánh tay tai mắt của hãn, âm thầm làm việc cho hãn.

Tiền Thế Tân dặn dò Lục Ba thế này thế kia một hồi, để hãn ta lén liên lạc với người trong lầu Tử Vân, thăm dò xem rốt cuộc An Nhược Thần có kế hoạch gì.

Lục Ba nghe xong thì giật mình: “Nàng ta ngã thật hay giả thế?”

“Bảy tám người tận mắt chứng kiến, đương nhiên là thật rồi.”

“Hình như nàng ta muốn ra ngoài thì phải, nếu ngã không xong thì mất mạng thật mất, còn không bị tàn phế cũng đã quá dữ rồi.”

“Nên càng cần đề phòng ý đồ của nàng ta hơn. Ngay đến mạng nàng ta cũng không muốn, thì sẽ dám làm những chuyện khác. Nay đang vào thời điểm mấu chốt, không thể bị nàng ta phá hoại được.” Tiền Thế Tân nói rồi cẩn thận nghĩ ngợi, hình như xưa nay hễ đến lúc quan trọng là đột nhiên lại xảy ra rắc rối, cuối cùng sự việc lại còn dính đến An Nhược Thần.

Lục Ba biết được tính nghiêm trọng trong đó, vội đáp.

Tiền Thế Tân giao phó hẳn ta một hồi, sau đó sai người chuẩn bị kiệu, hẳn muốn đến An phủ.

An Chi Phủ rất bất ngờ khi Tiền Thế Tân tới thăm, nhưng lại rất hoan nghênh. Tuy lão gia Tiền gia là sát tinh, nhưng con trai lại là phúc tinh.

Tiền Thế Tân khách khí, hỏi thăm An Chi Phủ về thương thế của An Nhược Hi, lại lần nữa xin lỗi vì hành động của phụ thân mình. Sau đó hẳn nhắc đến chuyện sáng nay trông thấy Đoàn Thị ở bên ngoài lầu Tử Vân, nên hỏi thăm tình hình của Đoàn Thị. “Người ta phải đi nói đã đưa tứ phu nhân về an toàn rồi. Ta nghĩ thân thể tứ phu nhân không tốt, nhưng không hiểu vì sao lại ra ngoài một mình?”

An Chi Phủ thở dài đáp: “Phụ nhân kia bị điên rồi, ta đã sai bà tử a hoàn canh giữ viện tử của bà ta. Nhưng xưa nay lúc bà ta im lặng thì khá yên tĩnh nghe lời, a hoàn mới sến chút mà bà ta đã lén chạy đi mất rồi. Sau đó tự đi về, bọn ta cũng rất ngạc nhiên. Thì ra là do đại nhân phái người đi theo bảo vệ, đa tạ đại nhân.”

Tiền Thế Tân vờ như đắm chiêu, bảo: “Nói như thế là An lão gia không biết chuyện phụ nhân ra ngoài, vậy chắc cũng không bày mưu đặt kế để phụ nhân liên lạc với An đại cô nương đâu nhỉ.”

An Chi Phủ vội xua tay: “Dĩ nhiên là không rồi.”

Tiền Thế Tân bật cười: “Thật ra người nhà qua lại với nhau cũng không phải là chuyện gì xấu. Lúc trước là phụ thân ta có ý đồ xấu, đã khiến An lão gia và An cô nương khó xử rồi. Nay phụ thân ta đã bị trừng phạt vì sai lầm của mình, An lão gia cứ yên tâm đi. Còn việc có qua lại với An cô nương không thì đó là chuyện nhà các người, không liên quan đến người ngoài.”

An Chi Phủ nghe thế thì nhất thời thở phào.

Tiền Thế Tân lại nói: “Lần này ta đến là có hai chuyện, một là để xin lỗi sai lầm của phụ thân ta. Hai là ta thấy xấu hổ với An gia, luôn muốn thay phụ thân bồi thường An lão gia. Nghĩ tới nghĩ lui lại chẳng biết có thể làm được gì. Gần đây ta nán lại thành Trung Lan khá lâu, có chuyện gì An lão gia có thể đến tìm ta. Còn nữa, không biết An công tử có hứng thú vào nha môn làm việc không? Ta thấy An công tử trầm ổn hiểu chuyện, là một mầm non sáng giá, nếu bồi dưỡng thêm thì ắt sẽ thành công. Nếu An lão gia với An công tử sẵn lòng thì ta sẽ đề ý, nếu có vị trí thích hợp, ta sẽ sắp xếp cho An công tử, được không?”

An Chi Phủ mừng ra trò, chẳng phải đó là nói trong An gia bọn họ có một nhân vật trong công môn ư? An Chi Phủ luôn miệng thưa dạ: “Có Tiền đại nhân nâng đỡ, dĩ nhiên chúng ta cam tâm tình nguyện rồi.”

Tiền Thế Tân cười nói: “Vừa mới bắt đầu, nhất định phải đi từ thấp đến cao, có điều An công tử thông minh lanh lợi, tin rằng sẽ nhanh chóng có hành động.”

“Được được.” Còn chưa có manh mối gì, mà dường như An Chi Phủ đã thấy cảnh tượng con trai mặc quan phục cưỡi ngựa lớn cả người uy nghiêm.

“Còn nữa, tứ phu nhân sinh bệnh nhưng lại chạy loạn như thế, ắt sẽ dễ gặp chuyện lắm. Dù sao lâu Tử Vân vẫn là trọng địa trong quân, tự tiện xông vào sẽ bị chém đầu đấy. Ta hơi bận tâm tứ phu nhân không biết nặng

nhẹ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì lại gây phiền toái. Dù sao phu nhân vẫn luôn oán hận An đại cô nương, An lão gia lại không thể giam phu nhân lại được.”

“Được chứ được chứ, ta sẽ giam bà ta lại. Nhốt ở trong phòng, canh chừng nghiêm ngặt.”

“E như thế sẽ bị người ta lời ra lời vào mất thôi, nói An lão gia ngược đãi thô thiếp, âm ỉ không xong, nếu sau này ta mà cân nhắc An công tử thì lại sợ bị chỉ trích nói này nọ.”

An Chi Phủ nhất thời cứng họng.

“Ắt hẳn Tứ phu nhân bị kích thích, ở trong phủ sẽ luôn nhớ đến tứ cô nương đã mất tích. Nhốt ở trong phòng chỉ càng thêm kích thích phu nhân, khiến bệnh tình thêm nặng. Không bằng An lão gia đưa nàng ra ngoài tĩnh dưỡng đi, đợi bệnh tình thuyên chuyển tốt hơn, không còn nổi điên ồn ào nữa thì hẵng đón về.”

“Cái này...” Thật ra chuyện này Đàm Thị cũng từng nói qua với ông ta. Nhưng đúng là lúc trước An Chi Phủ rất sủng ái Đoàn Thị, dù sao với dung mạo mỹ miều ấy, không khiến người ta thương yêu mới là lạ. Nay bảo bỏ bà ta, ông ta lại không đành lòng. Mà đưa đi rồi, có Đàm Thị ở đó, muốn đón về lại cũng không dễ.

Tiền Thế Tân thấy ông ta khó xử thì hỏi: “An lão gia thấy chuyện này không dễ làm ư?”

“Cái này, việc xấu trong nhà không tiện phô ra ngoài, nhưng Tiền đại nhân cũng không phải là người ngoài.” An Chi Phủ xu nịnh, nói ra bản khoản.

Tiền Thế Tân tỏ vẻ đã hiểu: “Vậy lấy danh nghĩa của ta thì sao? Chính ta sắp đặt nơi tĩnh dưỡng cho Tứ phu nhân, dù sao Tứ phu nhân cũng bị phụ

thân ta làm liên lụy, phải chịu họa ở ngục, ta làm thế vì phu nhân cũng là điều nên. Đợi phu nhân khỏi bệnh, ta sẽ đưa người về lại. Phu nhân nể tình ta, sẽ không nói gì đâu. Cũng đâu thể do ta đưa về mà không cho vào cửa được, An lão gia nói xem có đúng không?”

An Chi Phủ nghe thế, cảm thấy không tệ. Còn đang vì chuyện của Đoàn Thị mà đau đầu, nay sắp xếp như thế, thành ra vấn đề đã được giải quyết. An Chi Phủ nhẹ người hẳn, luôn miệng cảm ơn, lại càng thêm cảm kích Tiền Thế Tân.

Trong lầu Tử Vân, Lục đại nương dứt thuốc cho An Nhược Thần, sửa sang chăn nệm, dựng giường nhỏ ở trong phòng An Nhược Thần để phục vụ thuận tiện hơn. Xuân Hiếu muốn thay bà nhưng lại bị bà đuổi ra. Đợi đến khi trăng lên cao không còn ai quấy rầy, Lục đại nương ngồi bên mép giường An Nhược Thần, nắm lấy tay nàng khẽ gọi, nói với nàng trong phòng không còn ai cả.

An Nhược Thần mở mắt, trái tim treo cao của Lục đại nương cuối cùng cũng hạ xuống, “Cô nương đúng là dọa chết tôi rồi.”

Sắc mặt tái nhợt ảm đạm vì bệnh lí, nhưng An Nhược Thần vẫn mỉm cười: “Thư ta bảo đại nương viết, đã gửi đi chưa?”

“Gửi rồi gửi rồi.” Lục đại nương vội gật đầu. An Nhược Thần yên tâm hẳn, nàng dặn Lục đại nương viết một bức thư, nếu nàng không ngã chết thì hãy nhờ người gửi thư kia đi. Thư được viết bằng giọng điệu của Lục đại nương, gửi cho Tôn Kiến An chương quỹ tiền trang Chính Quảng ở thành Lan quận Ngọc Quan, nói An cô nương bị thương, cần người của Long gia đón ra khỏi thành tỉnh dưỡng. Trong thư có dùng ám hiệu Long Đại dạy, để đảm bảo Tôn chương quỹ sẽ giúp đỡ.

“Thư của cô nương viết cho tướng quân, hôm nay cũng đã giao cho Chu trưởng sử gửi đi rồi.” Lục đại nương nói.

An Nhược Thần gật đầu hỏi: “Bạch đại nhân có phản ứng gì?”

“Ngài ấy tra hỏi tất cả mọi người một lượt, rất cảnh giác.”

“Cũng không biết ngài ấy có ý đồ gì nhỉ?”

Lục đại nương không nói gì. An Nhược Thần không biết rõ, dĩ nhiên bà càng không biết rồi.

“Đại nương tung tin ta bị thương ra ngoài đi, càng nhiều người biết càng tốt. Cứ để bọn họ đến thăm ta.”

“Cô nương, vết thương của cô nương có nghiêm trọng không? Đại phu nói sờ xương cốt, tuy thấy không bị gãy xương nhưng sợ là có bị thương.” Lục đại nương rất bội phục An Nhược Thần, đau đến thế mà nàng có thể giả vờ bất tỉnh, không hề tỉnh lại.

“Không sao. Những vết thương như thế ta từng trải qua rồi, trước kia bị cha ta đánh còn dữ dội hơn bây giờ nhiều.” An Nhược Thần thử cử động cánh tay, đau thật đấy. May nhờ có người cha ruột kia mà nàng mới biết nếu bị thương nặng thì sẽ có phản ứng và đáng vẻ thế nào, nửa thật nửa giả diễn một lúc cũng không khó mấy. Nàng thở hỗn hển, “Đại nương, ta không thể chống đối Bạch đại nhân được, nhưng ta cũng không thể tiết lộ manh mối và rất nhiều người âm thầm giúp ta được, ta phải rời khỏi nơi này.”

“Tôi biết.” Lục đại nương an ủi nàng, “Tôi sẽ ở lại đây, cô nương. Dù sao cũng phải có người tiếp ứng liên lạc, tôi ở lại đây, ắt sẽ có lúc cần dùng đến.”

“Ta không cam lòng đại nương à.” Nàng như đã thua cuộc, vốn cứ tưởng điều tra được Tiền Bùi đến nước này thì sẽ có đột phá, kết quả cứu binh đến, nàng lại biến thành mục tiêu.

“Không sao không sao, rồi sẽ có cơ hội thôi.”

An Nhược Thần nhắm nghiền hai mắt, nàng nhớ tướng quân quá. Cách lần gặp cuối cùng vẫn chưa tới nửa tháng, nhưng lại cảm thấy dài dằng như đã cách nửa đời. “Đại nương, liệu ta còn có cơ hội gặp tướng quân không?” Lúc Lục đại nương khuyên nàng không nên dùng chiêu té ngựa này thì nàng chẳng hề sợ, nay té rồi, dù chưa thành đại sự nhưng nàng sợ rồi, sợ không được gặp tướng quân nữa.

“Cô nương à.” Lục đại nương không biết nên nói gì.

An Nhược Thần chợt bật cười: “Ta không sao, chỉ là tay buốt quá thôi, lại nằm nửa ngày cả người tê liệt, chỉ biết suy nghĩ miên man. Nay tình hình không thể ghê hơn được nữa rồi. Có điều Tiên Bùi đang ngồi tù. Bạch đại nhân bất mãn với tướng quân, lại có nghi ngờ với ta. Không biết thái thú đại nhân là địch hay bạn. Cũng không coi là quá tệ.” Thật ra thì đã rất rất tồi tệ rồi, khoong biết phía tướng quân ra sao. Hẳn thua trận thật, hay là vì để Tào Nhất Hàm có thể về đến Nam Tần nên mới cố ý làm thế? Liệu hẳn có chuyện này sẽ khiến người ta đàm tiếu không, rồi lại có thể thay đổi thế cục, chuyển bại thành thắng không? An Nhược Thần lại nghĩ đến lời cam kết với Tào Nhất Hàm, cũng lo lắng không thôi. Liệu nàng có thể làm được không? Đưa tro cốt của Hoắc tiên sinh trở về, có thể làm được không?

Tào Nhất Hàm theo binh sĩ Nam Tần vào quân doanh Nam Tần, gặp đại tướng Nam Tần, bị vặn hỏi nghiêm ngặt mấy phen. May mà hắn đã kết tình nghĩa trong nghịch cảnh với chúng binh sĩ Nam Tần bị bắt, cả đám đều nói đỡ và đứng ra bảo đảm cho hắn, thân phận của hắn được xác nhận. Tào Nhất Hàm ở trong doanh mấy ngày, nghe tin Nam Tần liên tục giành thắng lợi mà thấy sốt ruột.

Hôm đó nghe thấy quân tình trọng đại, thì ra có đại quân Đông Lăng đang ở gần đây, chuẩn bị tập hợp với quân Nam Tần, cùng tiêu diệt Đại Tiêu. Tào Nhất Hàm ngồi không yên, không biết nên làm thế nào. Có mấy

binh sĩ Nam Tần đến nói chuyện với hãn, tiết lộ rằng hôm nay tướng quân nói, hoàng thượng nghe tin Hoắc tiên sinh đã mất mà vô cùng bi phẫn, ngự giá thân chinh, đang đi đến tiền tuyến. Trên dưới toàn quân vô cùng phấn khích, tinh thần dâng cao. Thề rằng phải công hạ đốc Thạch Linh để làm đại lễ đón vua.

Tào Nhất Hàm nghe thế thì lập tức đứng bật dậy. Trong mấy người dân du mục đưa thịt dê đến, hãn trông thấy một gương mặt quen thuộc. Tại sao hãn ta lại dám lên vào quân doanh Nam Tần như thế?

Binh sĩ bên cạnh bị dọa giật mình: “Sao thế?”

Tào Nhất Hàm vội nói: “Hoàng thượng đến rồi, ta muốn gặp hoàng thượng. Nỗi oan của Hoắc tiên sinh, ta muốn bẩm báo lên hoàng thượng.”

Binh sĩ bảo: “Thôi đi, đâu đến lượt chúng ta nói chuyện. Nhất định đến lúc đó bên cạnh hoàng thượng toàn là đại quan, canh phòng nghiêm ngặt, cũng sẽ không để người tới gần đâu.”

“Hoàng thượng biết ta là ai.”

“Vậy thì tốt.” Binh sĩ nhún vai, “Đến lúc đó người gặp rồi, cũng coi như đạt được tâm nguyện.”

Nhưng Tào Nhất Hàm không đợi được hoàng đế Nam Tần đến. Tới lúc tối muộn, rốt cuộc hãn cũng đã tìm được cơ hội đến gần Tà Cương. Tà Cương nói nhanh: “Ta không thể ở lâu, lát nữa phải theo dân du mục xuất doanh.”

“Hoàng thượng sắp đến rồi.” Tào Nhất Hàm cũng không nói nhiều, đi thẳng vào trọng điểm. Đối với hãn mà nói thì đây là một tin tức.

“Ta biết rồi.” Tà Cương không đổi sắc mặt.

“Đại quân Đông Lăng đang ở gần đây, sẽ cùng Nam Tần ta liên thủ tấn công đốc Thạch Linh.”

“Ta biết rồi.” Tạ Cường rất bình tĩnh.

Tào Nhất Hàm ngượng ngùng, vậy còn điều gì người không biết không?

Tạ Cường nói: “Còn có một đám người Đông Lăng đi về phía thành Quan.” Thành Quan là nơi phải đi qua nếu từ đô thành nam Tần đến đốc Thạch Linh.

Tào Nhất Hàm không hiểu, điều này ý là sao?

Tạ Cường đáp: “Nếu Huy vương có ý mưu phản thật, vậy thì hoàng đế rời kinh chính là cơ hội quá tốt cho hắn. Nếu hoàng thượng không trở về, há chẳng phải ngôi vị hoàng đế coi như nằm trong tay rồi sao.”

Tào Nhất Hàm ngẩn người.

“Chuyện mà Hoắc tiên sinh lo lắng nhất, sắp xảy ra rồi.”

Tại Tiền phủ trong thành Trung Lan.

Lục Ba gặp người trong lầu Tử Vân xong thì vội vàng quay về, báo rõ với Tiền Thế Tân.

“Lục bà tử kia đưa thư ra ngoài ư?”

“Đúng thế. Gửi đến quận Ngọc Quan.”

“Quả nhiên là thế, đúng là cô nương kia có sắp xếp. Đầu tiên làm mình bị thương tránh phải khai báo, sau đó lại chạy ra bên ngoài. Tránh được đợt này, đến lúc quay về thế cục đã thay đổi, không còn ai ép nàng ta phải khai báo nữa.” Tiền Thế Tân trầm ngâm, “Dĩ nhiên không thể để nàng ta đi được. Nàng ta là con cờ quan trọng.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Từ sáng sớm, An Nhược Hi đã phát hiện trong nhà có gì đó không đúng, cẩn thận hỏi han, đúng là không đúng thật. Tiền Thế Tân lại có thể phái phu tử ở lại trong phủ, bảo là muốn dạy An Vinh Quý học bài, để chuẩn bị cho hần sau này vào nha môn làm việc. Ngoài phu tử còn có bốn hộ viện vũ phu khác. Nói là ngoài lễ nghi phép tắc sách vở ra, An Vinh Quý cần phải học thêm quyền cước, rèn luyện thân thể.

Ngay tức khắc An Nhược Hi vô cùng bất an, Tiền Thế Tân dụng tâm với An gia như thế, đúng là khiến người ta sợ hãi. Có điều người ta rất đầu ra đây, thật đúng là bắt đầu để An Vinh Quý đi học thật. An Chi Phủ rất hài lòng, luôn ân cần chỉ bảo với mọi người, nhất định phải tiếp khách cung kính, không được vô lễ liêu lỉnh. An Nhược Hi nuốt một bụng nghi ngờ xuống. Thôi đi, tội gì lại gây chuyện, dù sao nàng có thể thuận lợi gả cho Tiết công tử là được rồi.

Đến buổi chiều, An Nhược Hi lại nghe được một tin cực kinh ngạc. Trên phố phường đều đang đồn, hôm qua đại tỷ An Nhược Thần cưỡi ngựa bị thương, ngã gần chết, may nhờ phúc lớn mệnh lớn, đi quanh quẩn môn quan một vòng đã nhặt được mạng về lại. Dùng chữ “lại” này, là vì chuyện An Nhược Thần đào hôn lần trước, trong đó có đồn một câu rất hợp lý, nói là An Nhược Thần thoi thóp ngã xuống ngoài cửa quận phủ nha môn. Lần này ngã ngựa dĩ nhiên cũng sẽ có suy đoán, có người nói là mật thám động tay động chân ở yên ngựa, có người nói là do Long tướng quân thất bại ngoài tiền tuyến, An Nhược Thần nghe tin xong đau lòng quá nên hoảng loạn, không kéo dây cương được chắc. Còn có người nói là do An gia trả thù, mua chuộc mã phu động tay động chân vào ngựa của An Nhược Thần.

Lời đồn lẩn này đã khiến An Chi Phủ tức đến mức thất khiếu bốc khói, vỗ bàn cái rầm: “Nhổ vào! Cái việc gieo họa ai, ai dính vào thì kẻ đó xui xẻo, chúng ta tránh còn không kịp, đâu rảnh mà hại nàng ta.”

Đàm Thị cũng tức giận, vì bà mỗi Trần đến cửa nói, trên phố phường đều đang truyền nhau chuyện này. Nàng ta nói Tiết phu nhân gọi nàng ta lại, hỏi nàng ta có phải An gia lại ồn ào với An đại cô nương nữa rồi không. Đàm Thị nghe mà khó chịu. Cái gì gọi là An gia bọn họ ồn ào với An Nhược Thần. Nếu Tiết gia đã là thông gia thì phải đứng về phía An gia chứ, ấy vậy mà lại hướng về người ngoài. Đàm Thị vẫn nhớ An Nhược Thần một lòng rắp tâm muốn phá hỏng hôn sự này. Tuy bây giờ đã chắc chắn hôn sự rồi, nhưng lễ nghĩa còn phải chờ ngày tốt mới làm, mà vào lúc này Tiết gia lại đâm thọc An gia bọn họ, thái độ thất thường đúng là đáng ghét. Đàm Thị nói mấy câu khó nghe, An Nhược Thần ở cạnh thầm kinh hãi.

Người An gia cũng không biết, An Nhược Thần nghe được lời đồn ấy cũng rất giật mình. Mật thám với lại An gia mưu hại nàng gì đó, đều không phải là chủ đích của nàng. Lục đại nương cũng nói bà không hề sắp đặt việc đó, bà chỉ để lộ chuyện ngã ngựa mà thôi. Thế là trong lòng An Nhược Thần có tính toán, có người lợi dụng lời đồn để ngáng chân nàng.

Quả nhiên lúc Bạch Anh đến thăm cứ luôn nói mãi chuyện nàng ngã ngựa. Lục đại nương nói là do bất ngờ, luôn tự trách linh phạt, nhưng Bạch Anh vẫn thăm vấn lại tất cả mã phu, từ lai lịch con ngựa cho đến chăm sóc thuần dưỡng thường ngày rồi đến mọi chi tiết xảy ra vào ngày đó, tất cả đều hỏi một lượt. Lúc trước mọi người đều nói là bất trắc, nay có cơ đó, vừa vặn thăm tra từ trong ra ngoài.

“Con ngựa này là ước vật Long tướng quân tặng An cô nương. Tướng quân tự mình chọn, kỹ thuật cưỡi ngựa của An cô nương cũng là do tướng quân dạy.”

“An cô nương đặt tên cho ngựa là Chiến Cỗ, bình thường rất cứng ngựa.”

Không hỏi được đầu mối nghiêm túc, trái lại còn làm Bạch Anh bực mình. Trình độ lấy lòng đầy chán ghét của hai người này thế là quá đủ rồi.

Có một mã phu thấy sắc mặt Bạch Anh khó coi, bèn vội nói: “Hôm đó không có gì quá đặc biệt, vẫn giống thường ngày. Nhưng nếu nói điểm lạ thì đúng là có, Chiến Cỗ dễ bảo nghe lời, rất ít khi nổi nóng, xưa nay chưa hề có chuyện hất ngã người bao giờ.”

Bạch Anh thấy hứng thú: “Vậy ý người là?”

“Chiến Cỗ dễ bảo như thế, ai cũng lại gần được, có lẽ thật sự có người nhân lúc bọn thảo dân không đề mà đã động vào Chiến Cỗ, nên Chiến Cỗ mới cáu kỉnh như thế. Đúng lúc An cô nương thất thần giật mình, nếu không thì đã chẳng ngã rồi. An cô nương giật mình sợ hãi, trái lại làm tặc nhân kia được dịp ấn mình. Đáng tiếc lúc ấy chúng thảo dân không nghĩ đến hẳn, không kiểm tra kỹ yên ngựa với Chiến Cỗ, nay thời gian đã trôi qua, mọi thứ đều đã được đổi mới, không thể tra xét được nữa.”

Bạch Anh không nói nổi nên lời, người này là đồng đảng của gian tế hay thế nào đấy, lấy bốn quan ra chọc cười hả?!

Mã phu thấy phụ họa đã xong mà sắc mặt Bạch đại nhân càng lúc càng khó nhìn, thế là im lặng.

Tiền Thế Tân ở bên cạnh nói: “Hạ quan đột nhiên nhớ ra, hôm đó bọn hạ quan gặp tứ phu nhân An gia ở ngoài lầu Tử Vân. Bà ấy bị bệnh nên đầu óc hồ đồ, sao lại chạy được đến nơi xa như thế chứ, có phải trong đó còn có ẩn tình gì khác không. Không bằng để hạ quan đến An gia thám thính xem sao, nói không chừng có thể tra được gì đó.”

Bạch Anh gật đầu, giao chuyện này cho Tiền Thế Tân làm.

An Nhược Thần đã tỉnh nhưng vẫn còn rất yếu, nói chuyện mơ mơ màng màng, mắt nửa mở nửa khép. Nhưng Bạch Anh vẫn không buông tha, nói với nàng: “Nếu thật sự có người âm mưu hại người, vậy nhất định là người có liên quan đến các vụ án người điều tra trước đó. Ta đã để Tiền đại nhân xét duyệt kỹ lại các vụ án của người rồi, nếu người nhớ ra gì thì nói, ắt hẳn sẽ giúp được vụ án.” Rồi ông ta gọi Chu trưởng sử đến, nói với hắn An Nhược Thần bị thương, không tiện viết lời khai nên để Chu trưởng sử sắp xếp người, đọc khẩu hình của An Nhược Thần ghi ra giúp nàng.

Muốn ép đến mức nào đây? Chu trưởng sử nhăn mặt đau khổ, nhưng chỉ có thể đồng ý. Bạch Anh còn muốn dẫn dò An Nhược Thần gì đó nữa, nhưng quay đầu lại đã thấy An Nhược Thần ngủ say. Chu trưởng sử nhìn mà hâm mộ. Hắn cũng rất muốn có thể ngất đi.

Bạch Anh cau mày, cũng không biết An Nhược Thần là thật hay giả, lại dẫn Chu trưởng sử thêm một hồi rồi mới đi.

Tiền Thế Tân nhận lệnh Bạch Anh, lập tức dẫn theo người đến An gia. Trên dưới An phủ sợ hết hồn, nhưng Tiền Thế Tân đã âm thầm an ủi An Chi Phủ, nói là Bạch đại nhân đã ra lệnh thì dù sao cũng phải điều tra, nhưng trong lòng hắn biết rõ An gia sẽ không ra tay với An Nhược Thần, chỉ là không gặp may, hôm đó Đoàn Thị bị Bạch đại nhân bắt gặp ở ngoài lầu Tử Vân, thế nên lúc này mới sinh nghi.

Ám chỉ một hồi như thế, quả nhiên Đoàn Thị lại gây rắc rối cho An gia nữa rồi. Sắc mặt An Chi Phủ rất khó coi, Tiền Thế Tân than thở nói: “Ta phải nhanh sớm tìm chỗ để thu xếp cho Tứ phu nhân mới được. Phu nhân đến huyện Phúc An, cách xa An đại cô nương, dĩ nhiên sẽ không có chuyện gì âm ỉ nữa.”

An Chi Phủ vội vâng dạ. Tiền Thế Tân lại dẫn dò An Chi Phủ một phen, rồi để lại bốn thuộc hạ ở An phủ.

An Nhược Hi hoảng hốt. Cả ngày hôm nay nàng đi đi lại lại trong phủ, thấy đám hộ viện Tiền Thế Tân để lại cũng lui lui tới tới khắp nơi, khiến nàng có cảm giác bị theo dõi giám thị. Chỉ trong chớp mắt mà trong nhà đã có thêm bốn người khác nữa, rốt cuộc đây là An phủ hay Tiền phủ vậy? Tiền Thế Tân có ý gì đây? Còn nữa, điều nàng lo lắng nhất, chính là ngay cả quan phủ cũng đến điều tra chuyện nhà nàng mưu hại đại tỷ, vậy Tiết gia sẽ nghĩ thế nào đây, vốn đã khinh thường nghi ngờ nhà nàng rồi, lần này còn có quan phủ ăm ỉ, liệu Tiết gia có tin tưởng nhà nàng trong sạch không?

Danh tiết của nàng đã bị hủy nên rất tự ti. Tuy Tiết gia nói không ngại, nhưng ngày nào nàng còn chưa vào cửa thì ngày đó liền thấy không thật. An Nhược Hi đứng ngồi không yên, có rất nhiều chuyện muốn nói với người ta. Không, là nói với Tiết công tử. Nàng phải nói với hắn là nhà nàng không làm chuyện xấu, lần này là bị oan thật. Còn nữa, mấy lời hôm nay mẫu thân nói cũng không phải là lời thật lòng. An Nhược Hi cảm thấy chuyện này rất quan trọng, với cả phải làm sớm, nếu không ngộ nhỡ nói muộn, Tiết công tử lại nổi giận đòi từ hôn thì chẳng còn đường cứu vãn nữa.

Tiết công tử có từ hôn không? Càng nghĩ An Nhược Hi lại càng bất an. Dù sao thì Tiết công tử tính tình thất thường, cộng thêm cũng không hẳn yêu thích nàng lắm. Liệu có khi nào?

Nhưng giờ đã tối muộn rồi, không thể ra ngoài được. Nhưng nếu kéo dài hơn thì sẽ trễ nữa, đến khi ấy có ra ngoài cũng không hợp. An Nhược Hi đấu tranh, cuối cùng hạ quyết tâm, không được, nàng không thể đợi đến ngày mai Tiết phủ lại nhà từ hôn thì hối hận được. Phải đi ngay bây giờ! Nàng muốn gặp Tiết công tử!

Ánh trăng bàng bạc sáng ngời, soi lối An Nhược Hi đi. Để tránh bị người ta chặn được, nàng lặng lẽ chạy ra khỏi cửa. Ra ngoài rồi thì nhanh chân chạy như điên, nhưng được một đoạn thì lại hối hận, có điều nàng không

thể quay đầu được nữa rồi. Không biết vì sao không thể quay đầu, nàng chỉ biết đi về phía trước, đi về phía Tiết gia. An Nhược Hi chạy nhanh, đầu nóng lên. Chạy mệt rồi thì đi, rồi lại tiếp tục chạy, mệt nữa thì lại đi bộ.

Ngay tại thời chiến, khắp thành giới nghiêm rất chặt, theo lý mà nói thì phải gặp quân lính đi tuần và nha sai mới đúng. Sắp tới Tiết gia rồi An Nhược Hi mới nhớ đến chuyện này. Nàng rất căng thẳng, nhưng bước chân chẳng hề ngừng. Nếu bị quân lính bắt được, nàng sẽ nói... Nàng nói gì nhỉ, ôi, cứ giả ngốc đi vậy. Nhưng giả ngốc có được không? Không hay rồi, gặp quân lính thì nên nói sao đây?

An Nhược Hi không nghĩ ra câu trả lời, nàng thờ hốt hốt dừng lại ở ngoài Tiết gia.

Có thể thuận lợi chạy đến đây thật! Quân lính tuần tra đâu, nha sai đâu! Thành Trung Lan đang lâm nguy, dân chúng có thể dựa vào các người bảo vệ được không đây?

An Nhược Hi gặp người chống đầu gối cười như kẻ ngốc, có chút khổ sở, nàng cảm thấy mình không cần giả ngốc nữa, vì giờ nàng đã ngốc thật rồi đây. Chạy đến đây làm gì chứ, hơn nửa đêm đến gõ cửa Tiết gia mới đúng là khiến Tiết gia muốn từ hôn. Nhưng nàng rất nhớ Tiết công tử mà. Từ sau hôm đó hãn cứu nàng, đã ba ngày lâu lắc trôi qua rồi. Chưa nghe được chính miệng hãn nói một câu “ta cưới cô” thì nàng chưa yên lòng được.

An Nhược Hi ngẩn người nhìn tường rào Tiết gia hồi lâu, thật lòng chê trách bản thân. Nàng ủ rũ cúi đầu, xoay người tính về nhà.

Nhưng vừa xoay người thì lại sững sốt. Có bốn đại hán, mặc y phục người làm Tiết gia, đang nhìn nàng chăm chăm.

An Nhược Hi sợ hãi lùi về sau hai bước. Bọn họ không nhận ra nàng đây chứ? Nhất định là không biết nàng rồi! Cũng sẽ không nhớ việc tối nay đã

gặp nàng!

Bốn đại hán kia không nói gì, cũng không tiến lại gần nàng. An Nhược Hi đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào thì chợt lúc này có một đại hán chạy đến, khách khí thi lễ với An Nhược Hi: “An nhị tiểu thư.”

An Nhược Hi nhận ra hần, chính là hán tử cầm roi kia, hôm đó là hần cứu mình, hần là thủ lĩnh hộ vệ của Tiết Tự Nhiên.

An Nhược Hi thấy khuôn mặt quen thuộc, đối phương lại lễ độ thì trong bụng cũng yên bình lại. Định khách khí đôi câu rồi cáo từ về nhà, còn về phần mấy hộ vệ này có báo lại với Tiết công tử chủ tử nhà mình không, thì nàng không muốn nghĩ nữa. Không còn mặt mũi mà nghĩ nữa rồi.

An Nhược Hi còn chưa mở miệng thì đại hán kia lại nói: “An nhị tiểu thư, công tử nhà ta xin mời.”

An Nhược Hi đứng bất động tại chỗ.

Quan Âm Bồ tát, Như Lai phật tổ, các lộ thần tiên, vì sao đã muợn thế rồi mà Tiết công tử nhà hần không ngủ đi chứ?

“Ta vẫn không nên quấy rầy thì hơn.” An Nhược Hi nặn ra nụ cười, “Tiết công tử cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. Ta, ta đến đây để tìm chó nhà ta thôi. Không biết nó đi đâu rồi nữa, ta chỉ tình cờ đến đây thôi.”

Đại hán nói: “Ban ngày công tử đã nghỉ ngơi nhiều rồi, giờ vừa mới ăn đêm, lúc này vẫn còn tỉnh táo. Công tử nghe nói nhị tiểu thư tản bộ đến đây, nên bảo ta ra mời nhị tiểu thư.”

Tản bộ đến đây...

An Nhược Hi cố mím cười.

“An nhị tiểu thư, mời.”

Có từ chối được không đây? Hẳn là muốn từ chối rồi. Nhưng An Nhược Hi lại phát hiện chân mình bước đi nhẹ nhàng, chân không còn đau cũng không còn mệt. Nàng muốn gặp Tiết công tử.

Một lát sau, An Nhược Hi ngồi trong gian ngoài phòng của Tiết Tự Nhiên. Thoạt nhìn Tiết Tự Nhiên không tệ, không giống như vừa bị gọi dậy. Lúc nàng vào nhà, hẳn đang cầm một cuốn sách đọc. Thấy An Nhược Hi đến thì ngẩng đầu nhìn nàng, rồi lạnh nhạt nói: “Ta còn đang đoán xem cô sẽ đến hay không đến.”

An Nhược Hi cứng đờ, nếu sớm biết thế thì đã không đến rồi, dù gì cũng nên để lại danh tiếng e dè chứ.

Có điều, quản gì danh tiếng. An Nhược Hi ho khan, chủ động ngồi xuống ghế. Nếu lúc đầu đã không dè dặt thì về sau cũng chẳng cần căng thẳng.

“Ta muốn uống nước.” Nàng nói.

Tiết Tự Nhiên khẽ giơ tay, a hoàn bên cạnh vội đi rót nước cho An Nhược Hi. An Nhược Hi đang khát, một hơi uống hết ly nước.

Tiết Tự Nhiên ghét ra mặt: “Cô cố ý đến chỗ ta để uống nước đấy à?”

“Không.” An Nhược Hi lắc đầu, “Ta không đến, là huynh mời ta đến. Huynh mời ta, nên ta thuận tiện muốn ly nước mà thôi.”

“Hơn nửa đêm rồi cô còn chạy lung tung làm gì đấy? Gặp chuyện gì à?”

“Làm sao huynh biết ta đang ở bên ngoài?”

“Hộ vệ nhà ta canh giữ ở ngoài phủ, từ sớm đã thấy cô nên vào báo với ta, nói có một nữ tử khả nghi.”

“Canh phòng nhà huynh còn nghiêm ngặt hơn cả thành Trung Lan đấy.”

Tiết Tự Nhiên nói: “Dù sao cũng nên đề phòng người Tiết gia trả thù. Mời phường cường đạo cũng không phải là việc khó với bọn họ.”

Cũng đúng. An Nhược Hi gật đầu, cẩn thận chút vẫn tốt hơn.

“Vậy còn cô, hơn nửa đêm nguy hiểm như thế mà còn chạy lung tung trong thành làm gì? Bị đuổi khỏi nhà à?”

An Nhược Hi lắc đầu.

“Thế thì vì sao?”

An Nhược Hi nghĩ rồi lại nghĩ, cắn môi nói: “Nếu ta nói đi tìm chó thì huynh có tin không?”

Tiết Tự Nhiên nhìn nàng với ánh mắt dành cho kẻ ngốc.

An Nhược Hi gật đầu cái rụp: “Ta coi như huynh tin vậy.”

Tiết Tự Nhiên liếc nàng.

“Cô không bị bắt nạt đấy chứ?” Hắn hỏi.

“Không có.” An Nhược Hi cúi đầu nhìn ly trong tay, bỗng tâm trạng tốt hơn.

“Cô cười cái gì?”

“Ta không bị bắt nạt.” An Nhược Hi lặp lại lần nữa, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiết Tự Nhiên: “Người huynh có khá hơn chút nào không?”

“Thân thể của bốn công tử không xấu đến thế.”

“Vậy thì tốt quá.” An Nhược Hi nói.

Chỉ bốn chữ đơn giản lại làm Tiết Tự Nhiên mất tự nhiên. Bỗng hăn cũng chẳng biết nên nói gì cho phải.

Một lúc sau, An Nhược Hi nói: “Cái đó, ừm, có vài lời đồn không phải thật. Chính là chuyện đại tỷ ta té ngã bị thương đấy, không phải là nhà ta làm.”

Mặt Tiết Tự Nhiên không chút cảm xúc: “Dĩ nhiên không phải nhà cô rồi. Cha cô làm gì có bản lĩnh đấy.”

An Nhược Hi cúi đầu, được tin tưởng vì không có bản lĩnh đúng thật là tổn thương lòng tự ái quá.

Tiết Tự Nhiên hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt cô chạy đến đây chỉ vì nói chuyện này thôi à?”

An Nhược Hi lắc đầu, nghiêm túc nói: “Đương nhiên không phải rồi, ta ra ngoài là để tìm chó.”

Tiết Tự Nhiên tức giận trừng nàng. Lại ngả ngón rồi.

An Nhược Hi bị trừng mà tim đập thành thịch. Dù sao cũng đã đến rồi, để chính miệng hăn nói ba chữ kia có quá đáng không?

“Cái đó...” An Nhược Hi lắp bắp.

“Cái nào?”

“Chính là... À, ta chợt nhớ ra, hôm nay Tiền đại nhân đến nhà ta. Ngài ấy nói muốn cất nhắc đệ đệ ta vào quan phủ làm chức quan nhỏ, còn cho phu tử đến dạy dỗ đệ ấy nữa.” Tìm đề tài để mình bình tĩnh lại trước đã.

Tiết Tự Nhiên nhú mày: “Hăn ta có âm mưu gì đây?”

An Nhược Hi lắc đầu: “Tuy kỳ lạ, nhưng Tiền đại nhân là người tốt, không giống cha ngài ấy.”

“Đồ ngốc.” Tiết Tự Nhiên mắng nàng.

“Còn huynh là người thông minh.” An Nhược Hi khen hẳn, muốn nói chúng ta hợp nhau quá. Nhưng mặt nàng đâu có dày mà nói ra chứ.

Tiết Tự Nhiên liếc nàng: “Cô suy nghĩ đi, nếu Tiền đại nhân là người tốt thật thì cha hẳn có thể ngưng cuồng tới vậy ư? Lần trước cha người vào ngục, không phải có liên quan đến Tiền Bùì à? Đến đứa trẻ bảy tuổi cũng biết, nếu kẻ này đã làm việc ác thì phải canh chừng kỹ mới được. Tiền đại nhân cai quản toàn bộ huyện Phúc An, nếu có lòng muốn quản cha hẳn, chẳng lẽ không làm được? Nhà cô bị Tiền Bùì gieo họa không chỉ một lần, nếu hẳn ta muốn đền bù giúp đỡ thì cần gì chờ tới hôm nay. Đệ đệ cô ra sao, cô còn không biết ư? Đó mà là hiền sĩ lương tài có thể nâng đỡ à? Lại còn cất nhắc vào nha môn, đó có khác gì tự bôi tro trát trấu vào mặt không? Tiền đại nhân làm quan nhiều năm, há lại làm chuyện ngu ngốc hại mình như thế...” Nói đến đây thì Tiết Tự Nhiên dừng lại, rốt cuộc Tiền Thế Tân có chủ ý gì?

An Nhược Hi không chuyên tâm lắng nghe lắm, nàng thích xem dáng vẻ nghiêm túc suy tính như thế của Tiết Tự Nhiên hơn. Tuy bề ngoài còn nét ngây ngô của thiếu niên, nhưng trong phong thái đã có vẻ già dặn, phong cách quý phái, nho nhã cơ trí.

Tiết Tự Nhiên đang suy nghĩ sâu xa, xoay mặt sang thì lại thấy An Nhược Hi mê đắm nhìn hẳn chăm chú.

Ánh mắt này! E dè đâu rồi!

Tiết Tự Nhiên híp mắt định ra ám chỉ sắc bén, nhưng hình như An Nhược Hi không hiểu, còn thản nhiên nghênh đón cái nhìn của hẳn mà hỏi: “Sau đó thì sao?”

Sau đó cái gì? Tiết Tự Nhiên sực tỉnh: “Ta nói đến đâu rồi?”

“đại nhân làm quan nhiều năm, há lại làm chuyện ngu ngốc hại mình như thế.” An Nhược Hi nhắc hần.

Ôi chao, lại còn nghe vào hết à? Không biết phiền não trong Tiết Tự Nhiên từ đâu tới, mà cũng không biết vì gì mà phiền não. Thế là nói: “Nên sau đó người phải đề phòng vào, đừng xem ai cũng là người tốt.”

“Ta đề phòng cũng vô ích, cha ta rất vui mừng. Ta lại không muốn chọc ông ấy tức giận. Ta chỉ muốn...”

“Muốn cái gì...”

An Nhược Hi nhìn thẳng Tiết Tự Nhiên, chột dưng lên dưng khí muốn nói “chỉ muốn gả làm vợ Tiết gia”, vừa định mở miệng thì Tiết Tự Nhiên lại nói: “Được rồi, cô không cần phải trả lời.”

An Nhược Hi há miệng, câm nín. Nàng muốn trả lời mà. Nhưng bị Tiết Tự Nhiên cản lại như thế, đâm ra nàng lại khó nói.

An Nhược Hi nản chí sụp vai xuống. Tiết Tự Nhiên nhìn nàng hồi lâu: “Cô không bị bắt nạt thật đấy chứ?”

An Nhược Hi lắc đầu.

“Thật sự không có gì oan ức?”

An Nhược Hi lại lắc đầu.

Tiết Tự Nhiên mất hứng: “Vậy hơn nửa đêm một mình cô chạy đến đây là chē mạng lớn quá sao? Lúc này mới qua được có mấy ngày, mấy vết thương đó còn chưa cảnh tỉnh được cô à?”

An Nhược Hi chợt dạ cúi đầu, dĩ nhiên nàng sẽ sợ rồi, là do đầu óc nóng lên làm chuyện ngu xuẩn.

Tiết Tự Nhiên nhìn nàng như thế thì cả giận, phất tay nói: “Được rồi được rồi, cô đi xuống đi. Ta thấy cô là lại nhức đầu.”

An Nhược Hi lẩm bẩm mạnh miệng: “Ta cũng không phải là a hoàn nhà huynh.” Lại còn đi xuống, đuổi ai đấy, “Ta là vợ chưa qua cửa của huynh đấy.” Nàng nhắm mắt nói, mặt đỏ bừng.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn nàng, bị dáng vẻ kia lây nhiễm cũng đỏ mặt theo, thế là càng dùng sức trợn mắt với nàng: “Dĩ nhiên ta biết cô là ai!”

Chợt An Nhược Hi ngẩng phắt đầu, mắt kích động lấp lánh: “Ta là ai?”

“Cô là...” Tiết Tự Nhiên dùng sức dừng lại, suýt nữa là bị nàng lừa rồi, “An Nhược Hi!”

An Nhược Hi bĩu môi: “Huynh vẫn chưa quyết định à? Có phải Tiết phu nhân muốn đính hôn, nhưng huynh lại không đồng ý không?”

“Ta không đồng ý thì cô có thể vào cửa được hả?”

“Không phải ta còn chưa vào cửa sao?”

“Cô chưa vào cửa thì cô đang đứng ở đâu hả?” Tiết Tự Nhiên bị nàng làm cho tức chết.

An Nhược Hi chớp mắt: “Có phải chúng ta không nói cùng một chuyện vào cửa không?” Nàng phản ứng lại, “A a a a, huynh nói là huynh đồng ý!”

Tiết Tự Nhiên xem thường nàng.

An Nhược Hi rất vô tội: “Cũng đừng trách ta đa nghi, dù sao tính tình huynh kỳ quái quá, sáng nắng chiều mưa thất thường, chưa từng nghe chính

miệng huynh nói bao giờ, cứ cảm thấy huynh sẽ đổi ý.”

Tiết Tự Nhiên nhảy căng lên: “Ai tính tình kỳ quái, sáng nắng chiều mưa thất thường hả!”

An Nhược Hi sợ hãi nhảy lên, theo bản năng đi vòng quanh bàn tránh bị Tiết Tự Nhiên đưa tay ra bắt: “Ta chỉ buột miệng nói vậy thôi, huynh nhìn đi, lại tức giận rồi.”

“Cô còn nói ta hẹp hòi hả?!” Tiết Tự Nhiên rượt quanh bàn bắt nàng.

“Ta không nói thế mà.” An Nhược Hi lại tránh quanh bàn một vòng nữa.

Cả hai mỗi người chiếm một bên bàn đối diện nhau, chợt nghe thấy tiếng của Tiết phu nhân ở ngoài cửa truyền vào: “Tự Nhiên, con đã ngủ chưa?”

Tiết Tự Nhiên và An Nhược Hi thất kinh, hoảng hốt nhìn nhau.

Nguy rồi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Tiết Tự Nhiên bồn chồn kinh hãi nhìn quanh bốn phía, chỉ vào ruộng quần áo, An Nhược Hi lắc đầu quây quây, đại gia khuê tú sao lại trốn trong ruộng được. Tiết Tự Nhiên lại chỉ xuống dưới bàn, An Nhược Hi lại lắc đầu quây quây, đại gia khuê tú còn lâu mới chui xuống bàn.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt với nàng. An Nhược Hi cũng trợn lại.

“Mẹ vào đây.” Tiết phu nhân ở bên ngoài nói, nhìn gương mặt đầy bất đắc dĩ của hộ vệ Tiết Tự Nhiên. Đúng là Hường Vân Hào không biết phải làm sao, lúc phu nhân mới đến hẳn đã lớn tiếng hô “phu nhân đã đến” để báo hiệu với công tử, nhưng hình như công tử gây gỗ chuyên tâm quá, không nghe thấy gì. Trong phòng có tiếng người bị phu nhân nghe thấy, làm hẳn chẳng thể nào nói dối nổi là công tử đã ngủ được.

Tiết phu nhân đẩy cửa đi vào, vừa nãy nghe thấy trong phòng mơ hồ có tiếng người, bà đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng lúc vào phòng vẫn sợ hết hồn.

Tiết Tự Nhiên đang ngồi thẳng, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt lấp lánh, tinh thần khác lạ.

“Tự Nhiên à.” Tiết phu nhân yêu con nên sốt ruột, rất sợ hẳn lên cơn sốt, thế là vội đi đến sờ trán Tiết Tự Nhiên. Thấy con trai né người ra sau tránh tay bà, lúc này mới sực nhớ trong phòng chắc chắn còn người khác. Quay đầu lại nhìn, có một người khác đang ngồi thẳng ở bên bàn, không ngờ lại là An Nhược Hi.

An Nhượng Hi cố nghiêm túc đoan trang, nhưng hai gò má nàng ửng hồng, sóng mắt như nước, đi theo đó là sống lưng thẳng tắp đầy kỳ quái.

“Ấy...” Tiết phu nhân thân là trưởng bối, đối mặt với tình hình nghiêm túc này, đang nghĩ nên hỏi thế nào mới phải. Nàng đến để xem con trai nghỉ ngơi có khỏe không, chứ không phải đến để bắt gian.

“Là con cho người đón An cô nương vào, bàn chuyện hôn sự chút.” Tiết Tự Nhiên giành giải thích trước.

An Nhượng Hi vô cùng cảm kích.

Tiết phu nhân nhức đầu, cha mẹ trưởng bối của hai người còn đang khỏe mạnh, lúc nào thì đến lượt tiểu bối hai người tự mình lén lút nửa đêm canh ba bàn chuyện hôn sự gì chứ.

“Giờ bàn đã xong rồi, con đang định phái người đưa nàng về.” Tiết Tự Nhiên lại nói.

An Nhượng Hi dùng sức gật đầu.

Tiết phu nhân hết nhìn chỗ này lại nhìn chỗ kia, rốt cuộc một lúc sau quyết định phải đưa cô nương người ta về trước đã, muốn phê bình con trai thì cứ âm thầm phê bình là được, không thể để mất mặt cô nương nhà người ta được, “Con đừng xía vào, để ta cho bà tử dẫn kiệu đưa về.”

Nhất thời An Nhượng Hi lộ vẻ căng thẳng.

Tiết phu nhân nói: “Cứ nói là ta đón cô nương tới xem trang sức, ngày mai để thợ mộc gấp gấp chế mâm, nhất thời nóng lòng nên không để ý đến thời gian, thất lễ rồi. Để bà tử mang theo lễ vật bồi thường là được.”

“Quá gượng gạo.” Tiết Tự Nhiên nhỏ giọng phê bình.

Nhưng lại bị Tiết phu nhân trợn mắt. Tiết Tự Nhiên vội ngậm miệng, được rồi, dù sao hẳn cũng không nghĩ ra được cách nào khác hơn.

Tiết phu nhân đi ra ngoài dặn bà tử, bảo bà ấy chuẩn bị kiệu trước. Đợi tới khi bà quay lại, ánh mắt nhìn nhau của Tiết Tự Nhiên và An Nhược Hi vội vàng tách ra, Tiết Tự Nhiên hắng giọng nói: “Mẹ à, nếu An gia hỏi đón người ra như thế nào thì...”

Tiết phu nhân tức giận: “Con đón ra thế nào thì mẹ đón ra thế ấy.”

An Nhược Hi cúi đầu, chỉ hận không thể chui xuống đất. Tiết Tự Nhiên trừng mắt lên với nàng, sau đó hắng giọng, nhắm mắt nói: “Đúng lúc gặp phải ở bên ngoài nhà nàng, nên không kịp thông báo với An lão gia và An phu nhân.”

Tiết phu nhân ôm trán, không tài nào nghe nổi. Đêm hôm khuya khoắt, làm sao tình cờ gặp ở ngoài nhà được?!

Tiết Tự Nhiên lại tiếp tục trừng mắt với An Nhược Hi, lại nói: “Nàng ấy đi ra nhật đồ.”

An Nhược Hi ngẩng đầu lên, í, lý do này hình như không tệ, “Đúng đúng, tiểu nữ đang chơi trong sân, kết quả gió lớn quá, thổi con điều của tiểu nữ...”

Tiết Tự Nhiên lại ho hai tiếng: “Điều không lọt ra ngoài, nhưng lại thổi bay khăn tay của nàng ra ngoài. Nên nàng mới đi ra nhặt khăn.”

An Nhược Hi im bật, đúng đúng, trời tối om om có ai đi thả điều chứ, là khăn, chắc chắn là khăn tay. An Nhược Hi đỏ mặt, dè dặt liếc nhìn Tiết Tự Nhiên, rồi lại nhìn Tiết phu nhân. Hai mẹ con người này đều quay đầu sang chỗ khác không nhìn nàng.

An Nhược Hi lại lần nữa cúi đầu. Được rồi, nàng biết sai rồi. Dù sao cũng là nàng ra ngoài nhất khấn, gặp người của Tiết phủ mời nàng đến ăn bánh uống trà xem trang sức, thế nên nàng mới tới.

Tiết phu nhân không ngồi nổi trong căn phòng này nữa, bà nói mình ra ngoài xem chuẩn bị kiệu đến đâu rồi, lại bảo An Nhược Hi chuẩn bị đi, lát nữa hãy ra.

Tiết phu nhân đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người Tiết Tự Nhiên và An Nhược Hi. An Nhược Hi cúi đầu không nói lời nào, Tiết Tự Nhiên suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: “Lần sau đừng có chạy lung tung nữa.”

An Nhược Hi gật đầu.

“Từ nay trở đi là chính thức hạ sát định lễ rồi, sẽ không còn biến cố gì đâu.”

An Nhược Hi nhanh chóng nhìn hăn, rồi lại cúi đầu gật đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lòng nở hoa ca hát.

Tiết Tự Nhiên nhìn dáng vẻ của nàng, mặt cũng nóng lên, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. Một lát sau, không nhịn được hỏi nàng: “Tỷ tỷ cô không bảo cô làm gì hết à?”

An Nhược Hi chớp mắt, nghiêm túc suy nghĩ rồi lắc đầu. Đại tỷ nói sau này sẽ không gặp lại nhau nữa, còn có thể bảo nàng làm gì đây chứ.

Tiết Tự Nhiên nói: “Nàng ta không bắt nạt cô là được rồi.”

An Nhược Hi nhìn Tiết Tự Nhiên cười góc ghech. Tiết Tự Nhiên coi như không thấy gì, lại nói: “Ta định ngày mai sẽ đi đưa thiệp, cùng mẫu thân đến lầu Tử Vân thăm nàng ta. Nghe nói nàng ta bị ngã bị thương nặng, dù sao cũng nên đến thăm.”

“Ờ.” An Nhược Hi còn đang nghĩ xem liệu mình có nên bày tỏ ân cần hay không, tỏ ra nàng cũng tình thâm ý nặng với người thân. Còn chưa nghĩ ra nên ân cần thế nào thì Tiết Tự Nhiên lại nói: “Cô có đi không?”

An Nhược Hi sửng sốt.

“Nếu cô và mẫu thân cô cũng đi, nói không chừng chúng ta có thể gặp nhau.”

Lập tức An Nhược Hi chấn động, hai mắt tỏa sáng, đây là đang quanh co hẹn nàng ư? Nàng muốn đi! Như thế thì có thể gặp được Tiết công tử nhiều thêm một lần. “Lúc về ta sẽ nói với mẫu thân.”

Tiết Tự Nhiên còn nói bao giờ hẹn xong thì sẽ sai người đi nói với nàng, An Nhược Hi vui vẻ đồng ý. Lúc này Tiết phu nhân đứng bên ngoài kêu, nói đã chuẩn bị kiệu xong rồi. An Nhược Hi giật mình nhảy lên, Tiết phu nhân thúc giục, nàng vội vàng tính đi ra ngoài thì lại bị Tiết Tự Nhiên giữ lại: “Cô phải nhớ, cẩn thận Tiền Thế Tân vào, nếu có động tĩnh gì thì cô cứ nói với ta, biết chưa?”

“Biết rồi biết rồi.” An Nhược Hi vui mừng không giấu được nụ cười. Như thế khi nàng đến thăm Tiết công tử, đã có lý do rồi.

An Nhược Hi khấp khởi vừa đi vừa nhảy, ra tới cửa thì chợt nhớ đến điều gì đó, vội chậm bước đoan trang mở cửa. Tiết Tự Nhiên trợn mắt với bóng lưng của nàng, nói thềm một câu: “Đồ ngốc.”

Kết quả An Nhược Hi ra ngoài rồi lại đột nhiên xoay người làm mặt quỷ với hắn: “Ta nghe thấy huynh mắng ta đấy. Đồ thông minh.”

Không đợi Tiết Tự Nhiên nói lại, nàng đã chạy đi như một làn khói.

Tiết phu nhân nhìn An Nhược Hi, lúc trước lại không phát hiện ra cô nương này lại hoạt bát đến thế. Lại nhìn sang con trai, con đang dùng sức

trợn mắt nhìn An Nhượng Hi. Tiết phu nhân nghĩ thầm trong đầu, quả nhiên lời của cao tăng rất đúng.

An Nhượng Hi về phủ cũng không gây nên động tĩnh gì lớn. Đinh Tiễn và An Chi Phủ đang thương lượng chuyện của con trai An Vinh Quý, nên hoàn toàn không biết chuyện con gái không ở nhà lại đột nhiên quay về này. Bà tử Tiết phủ đã đút lót người gác cổng của An phủ, khách khí một hồi, người gác cổng cũng coi như không ngạc nhiên gì.

An Nhượng Hi bay về phòng, trên đường đi gặp muội muội An Nhượng Lan. An Nhượng Lan trợn mắt: “Nửa đêm canh ba, tỷ đi đâu thế?”

An Nhượng Hi không hề muốn để ý đến nàng, tiếp tục bay về phòng, An Nhượng Lan ở sau lưng còn nói: “Tỷ là người đã có hôn ước, nửa đêm ra ngoài, nếu bị truyền ra ngoài thì sẽ ra sao hả? Tỷ không biết xấu hổ, nhưng muội thì có đấy.”

Chợt An Nhượng Hi xoay người lại, đi đến trước mặt An Nhượng Lan nói: “Muội nói đúng, truyền ra ngoài thì sẽ sao! Đây cũng nhắc nhở ta, muội chính là kẻ thích lắm mồm nói láo kéo thị phi, muội nhớ đấy, nếu chuyện này truyền ra ngoài, ta tìm muội tính sổ!”

Hai chữ tính sổ này vừa vang vừa có lực, An Nhượng Hi nói rồi hất cằm liếc An Nhượng Lan, xoay người rời đi. An Nhượng Lan tức giận giậm chân, xoay người lại thì thấy mẫu thân đang đứng ở cách đó không xa, vội chạy tới khóc lóc kể lể: “Mẹ, mẹ nhìn tiện nhân kia đi, chỉ toàn biết ức hiếp con.”

Tiết Thị sờ đầu con gái an ủi: “Đừng để ý đến nàng ta, cuối cùng rồi chúng ta mạnh hơn nàng ta nhiều, điều đó mới khiến nàng ta tức chết.”

An Nhượng Lan bất mãn, hất tay mẫu thân ra hét lớn: “Chính vì mẹ không có tiền đồ như thế, việc gì cũng để ý đến người ta, không dám xuất đầu lộ

diện, thế nên mới bị người ta đè đầu cưỡi cổ. Con không muốn giống mẹ.” Nói rồi quay đầu chạy đi.

Tiết Thị đứng tại chỗ, mặt không cảm xúc.

Chu Quần rất khó xử, hắn chẳng tìm được cơ hội gì để nói chuyện với An Nhược Thần, chứ là đừng nhắc đến việc viết lời khai với nàng. Vốn nghĩ trai gái một phòng không hay lắm, nên hắn lại nhờ Lục đại nương làm chuyện này, kết quả mắt thấy hai ngày sắp trôi qua, Lục đại nương lại không viết chữ nào. Bà nói cô nương bị thương nặng, cứ hôn mê liên tục, sao nhớ nổi chuyện để khai báo chứ, cứ chờ đi.

Chu Quần không biết nói gì, thế là đợi thêm một ngày nữa. Sáng sớm Tiền Thế Tân phái người đến hỏi chuyện lời khai, nói Bạch đại nhân đã dặn, ngày nào cũng sẽ đến lấy. Chu Quần đành hấp tấp đi tìm Lục đại nương. Lục đại nương trầm tư, nghiêm túc hỏi hắn: “Chu đại nhân, cô nương nhà ta là phạm nhân sao?”

“Không phải.”

“Có phạm vào tội ác tà trời nào không?”

“Không có.”

Lục đại nương đỏ mắt, “Vậy vì sao Bạch đại nhân lại ép cô nương như thế chứ. Cô nương đang bị thương nặng, đợi nàng dưỡng thương tốt không được sao?”

Chu Quần không đáp lại được, ghen cả nửa buổi mới nói: “Ma ma à, Bạch đại nhân cũng sốt ruột, tình hình ở tiền tuyến không được tốt lắm. Có lẽ Bạch đại nhân nghĩ có thể tìm được manh mối gì đó để tấn công lại Nam Tân, giải vây tiền tuyến.”

Lục đại nương kinh ngạc không dám khóc, hỏi hần: “Có tin tức gì sao? Mau mau, ngài mau vài đi, mau nói với cô nương.”

Chu Quần bị giục vào phòng An Nhược Thần, An Nhược Thần bị Lục đại nương làm tỉnh, nghe thấy tiền tuyến bất lợi, rồi Bạch đại nhân có ý giải vây, nhất thời cũng nôn nóng, mặt phờ phạc không thở nổi ra hơi, một lúc lâu sau mới tỉnh lại.

Chu Quần nói thế cũng tốt, người biết sốt ruột thì mau phối hợp với Bạch đại nhân nói rõ chi tiết đằng sau những vụ án kia đi, như thế hần cũng tiện giao nộp. Thế là Chu Quần lại như lúc trước, chia sẻ tin tức mới nhận được trong hai ngày qua với An Nhược Thần. Ví dụ như hoàng đế Nam Tần ngự giá thân chinh. Ví dụ như đại quân của Đông Lăng quốc tập hợp liên thủ với Nam Tần, tấn công đốc Thạch Linh. Còn nữa, tình hình trước mắt ở huyện Thạch Linh rất cam go, toàn huyện đã rút lui, lùi đến huyện Cao Đài rồi. Nếu đốc Thạch Linh thất thủ, chỉ sợ cả huyện Cao Đài cũng phải rút lui.

Chu Quần đang mong An Nhược Thần tỏ thái độ, thì An Nhược Thần lại thăm thiết gọi “tướng quân” sau đó liền ngắt đi.

Chu Quần đứng chết trân tại chỗ, ngần người cả buổi rồi bị Lục đại nương mời ra ngoài. Thấy Cố Văn Đạt đến thăm bệnh, hần lắc đầu than thở: “Cố đại nhân à, cái việc trường sử này thật không dễ làm chút nào.”

Quả thật việc này không hề dễ làm, vì sau đó Chu Quần vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện với An Nhược Thần để viết lời khai, ở chỗ nàng thường xuyên có khách đến thăm, thái thú phu nhân, giáo úy phu nhân, rồi cả phu nhân các phủ nữa, còn cả đại biểu thôn dân láng giềng, các tửu lâu, bà mối người môi giới, vân vân. Đường là chuyện An cô nương thoát chết từ trong đường tơ kẽ tóc còn quan trọng hơn cả chiến tranh ngoài tiền tuyến, ai ai cũng muốn tới để lấy vận may.

Chu Quần chỉ đành phải báo lại với Tiền Thế Tân, nói rằng An Nhược Thần quá được bách tính thành Trung Lan yêu mến, mọi người xếp hàng đến thăm, An cô nương cảm tạ không đành lòng từ chối, nhưng thể trạng yếu ớt, bị làm phiền như thế thì quả thật không tiện nghỉ ngơi, nàng thường xuyên ngủ mê man, vẫn là đợi cô nương khỏe lên rồi sẽ thảo luận kỹ hơn với nàng.

Tiền Thế Tân không nói được gì, chuyện âm ỉ cả thành đều biết, mọi người liên tục diễn tiết mục An đại cô nương phu nhân tướng quân tương lai hiền lương thực đức làm việc tận tâm rất được kính yêu ở trước mặt Bạch Anh, hẳn có ngu mà mới ra mặt chống đối.

Cứ để An Nhược Thần kéo dài đi, phần khai báo kia không quan trọng, đó chẳng qua là thủ đoạn bói lông tìm vết thôi, thủ đoạn này không thành thì đổi cái khác là được.

Tiền Thế Tân muốn nắm giữ mấy điểm, một là có những ai đến thăm An Nhược Thần, những người gần đây mặt bàn với nàng ta cũng có thể là người chỉ điểm nàng ta sắp xếp trong tối. Là người chỉ điểm của nàng ta, thì có thể biết tung tích của An Nhược Phương. Hơn nữa nhất định An Nhược Thần muốn nhân cơ hội này để trao đổi tin tức với người liên lạc chỉ điểm. Bạch Anh theo dõi hành tung của nàng ta sát sao, lập tức nàng ta giả vờ hôn mê, để người chỉ điểm tự tìm đến nàng.

Tiền Thế Tân tự nhận là nhìn thấu điểm này, đáng tiếc manh mối lại chẳng có nhiều, vì thám thính trở về báo là, có không ít người nhưng mỗi người đều không gặp mặt lâu với An Nhược Thần, chỉ vào nhà hỏi thăm sức khỏe này nọ mà thôi. Nếu ai cũng điều tra theo dõi, thì thứ nhất là vấn đề ở người làm, thứ hai là tai mắt nhiều quá sẽ rước đến hiểu lầm, để lộ mình. Mà những người có giao tình sâu với An Nhược Thần, ví dụ như Triệu Giai Hoa của tửu lâu Chiêu Phúc gì đó, theo dõi một thời gian nhưng không phát hiện được có gì kỳ lạ.

Điểm thứ hai Tiền Thế Tân nắm giữ là thời gian. Lục đại nương viết thư gửi cho một tiền trang, Tiền Thế Tân liền cướp thư về. Hắc biết kế hoạch chạy trốn của An Nhược Thần, nếu cướp lấy thư, ắt có thể tạm thời ngăn cản chuyện này, nhưng sẽ không cản được lâu dài. Qua một thời gian, nói không chừng An Nhược Thần hoặc Tôn chương quỹ sẽ phát hiện ở giữa đó xảy ra vấn đề. Hắc phải nhân lúc trước khi bọn họ chưa phát hiện được gì, bắt An Nhược Thần lại. Phải bắt một cách danh chính ngôn thuận, có lý chẳng sợ.

“An Chi Phủ tất phải chết.” Tiền Thế Tân dặn Lục Ba.

“Nhà có tang sự nên nàng ta sẽ ở lại?” Lục Ba suy đoán.

“Không phải, An Nhược Thần sẽ không quan tâm đến tang sự của An Chi Phủ. Mà nàng ta là hung thủ, nên phải ở lại.” Tiền Thế Tân lạnh lùng nói.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Tiết Tự Nhiên bồn chồn kinh hãi nhìn quanh bốn phía, chỉ vào ruộng quần áo, An Nhược Hi lắc đầu quây quây, đại gia khuê tú sao lại trốn trong ruộng được. Tiết Tự Nhiên lại chỉ xuống dưới bàn, An Nhược Hi lại lắc đầu quây quây, đại gia khuê tú còn lâu mới chui xuống bàn.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt với nàng. An Nhược Hi cũng trợn lại.

“Mẹ vào đây.” Tiết phu nhân ở bên ngoài nói, nhìn gương mặt đầy bất đắc dĩ của hộ vệ Tiết Tự Nhiên. Đúng là Hường Vân Hào không biết phải làm sao, lúc phu nhân mới đến hẳn đã lớn tiếng hô “phu nhân đã đến” để báo hiệu với công tử, nhưng hình như công tử gây gỗ chuyên tâm quá, không nghe thấy gì. Trong phòng có tiếng người bị phu nhân nghe thấy, làm hẳn chẳng thể nào nói dối nổi là công tử đã ngủ được.

Tiết phu nhân đẩy cửa đi vào, vừa nãy nghe thấy trong phòng mơ hồ có tiếng người, bà đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng lúc vào phòng vẫn sợ hết hồn.

Tiết Tự Nhiên đang ngồi thẳng, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt lấp lánh, tinh thần khác lạ.

“Tự Nhiên à.” Tiết phu nhân yêu con nên sốt ruột, rất sợ hẳn lên cơn sốt, thế là vội đi đến sờ trán Tiết Tự Nhiên. Thấy con trai né người ra sau tránh tay bà, lúc này mới sực nhớ trong phòng chắc chắn còn người khác. Quay đầu lại nhìn, có một người khác đang ngồi thẳng ở bên bàn, không ngờ lại là An Nhược Hi.

An Nhược Hi cố nghiêm túc đoan trang, nhưng hai gò má nàng ửng hồng, sóng mắt như nước, đi theo đó là sống lằng thẳng tắp đầy kỳ quái.

“Ấy...” Tiết phu nhân thân là trưởng bối, đối mặt với tình hình nghiêm túc này, đang nghĩ nên hỏi thế nào mới phải. Nàng đến để xem con trai nghỉ ngơi có khỏe không, chứ không phải đến để bắt gian.

“Là con cho người đón An cô nương vào, bàn chuyện hôn sự chút.” Tiết Tự Nhiên giành giải thích trước.

An Nhược Hi vô cùng cảm kích.

Tiết phu nhân nhức đầu, cha mẹ trưởng bối của hai người còn đang khỏe mạnh, lúc nào thì đến lượt tiểu bối hai người tự mình lén lút nửa đêm canh ba bàn chuyện hôn sự gì chứ.

“Giờ bàn đã xong rồi, con đang định phái người đưa nàng về.” Tiết Tự Nhiên lại nói.

An Nhược Hi dùng sức gật đầu.

Tiết phu nhân hết nhìn chỗ này lại nhìn chỗ kia, rốt cuộc một lúc sau quyết định phải đưa cô nương người ta về trước đã, muốn phê bình con trai thì cứ âm thầm phê bình là được, không thể để mất mặt cô nương nhà người ta được, “Con đừng xía vào, để ta cho bà tử dẫn kiệu đưa về.”

Nhất thời An Nhược Hi lộ vẻ căng thẳng.

Tiết phu nhân nói: “Cứ nói là ta đón cô nương tới xem trang sức, ngày mai để thợ mộc gấp gáp chế trâm, nhất thời nóng lòng nên không để ý đến thời gian, thất lễ rồi. Để bà tử mang theo lễ vật bồi thường là được.”

“Quá gượng gạo.” Tiết Tự Nhiên nhỏ giọng phê bình.

Nhưng lại bị Tiết phu nhân trợn mắt. Tiết Tự Nhiên vội ngậm miệng, được rồi, dù sao hẳn cũng không nghĩ ra được cách nào khác hơn.

Tiết phu nhân đi ra ngoài dặn bà tử, bảo bà ấy chuẩn bị kiệu trước. Đợi tới khi bà quay lại, ánh mắt nhìn nhau của Tiết Tự Nhiên và An Nhược Hi vội vàng tách ra, Tiết Tự Nhiên hắng giọng nói: “Mẹ à, nếu An gia hỏi đón người ra như thế nào thì...”

Tiết phu nhân tức giận: “Con đón ra thế nào thì mẹ đón ra thế ấy.”

An Nhược Hi cúi đầu, chỉ hận không thể chui xuống đất. Tiết Tự Nhiên trừng mắt lên với nàng, sau đó hắng giọng, nhắm mắt nói: “Đúng lúc gặp phải ở bên ngoài nhà nàng, nên không kịp thông báo với An lão gia và An phu nhân.”

Tiết phu nhân ôm trán, không tài nào nghe nổi. Đêm hôm khuya khoắt, làm sao tình cờ gặp ở ngoài nhà được?!

Tiết Tự Nhiên lại tiếp tục trừng mắt với An Nhược Hi, lại nói: “Nàng ấy đi ra nhật đồ.”

An Nhược Hi ngẩng đầu lên, í, lý do này hình như không tệ, “Đúng đúng, tiểu nữ đang chơi trong sân, kết quả gió lớn quá, thổi con điều của tiểu nữ...”

Tiết Tự Nhiên lại ho hai tiếng: “Điều không lọt ra ngoài, nhưng lại thổi bay khăn tay của nàng ra ngoài. Nên nàng mới đi ra nhặt khăn.”

An Nhược Hi im bật, đúng đúng, trời tối om om có ai đi thả điều chứ, là khăn, chắc chắn là khăn tay. An Nhược Hi đỏ mặt, dè dặt liếc nhìn Tiết Tự Nhiên, rồi lại nhìn Tiết phu nhân. Hai mẹ con người này đều quay đầu sang chỗ khác không nhìn nàng.

An Nhược Hi lại lần nữa cúi đầu. Được rồi, nàng biết sai rồi. Dù sao cũng là nàng ra ngoài nhất khẩn, gặp người của Tiết phủ mời nàng đến ăn bánh uống trà xem trang sức, thế nên nàng mới tới.

Tiết phu nhân không ngồi nổi trong căn phòng này nữa, bà nói mình ra ngoài xem chuẩn bị kiệu đến đâu rồi, lại bảo An Nhược Hi chuẩn bị đi, lát nữa hãy ra.

Tiết phu nhân đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người Tiết Tự Nhiên và An Nhược Hi. An Nhược Hi cúi đầu không nói lời nào, Tiết Tự Nhiên suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: “Lần sau đừng có chạy lung tung nữa.”

An Nhược Hi gật đầu.

“Từ nay trở đi là chính thức hạ sát định lễ rồi, sẽ không còn biến cố gì đâu.”

An Nhược Hi nhanh chóng nhìn hẩn, rồi lại cúi đầu gật đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lòng nở hoa ca hát.

Tiết Tự Nhiên nhìn dáng vẻ của nàng, mặt cũng nóng lên, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. Một lát sau, không nhịn được hỏi nàng: “Tỷ tỷ cô không bảo cô làm gì hết à?”

An Nhược Hi chớp mắt, nghiêm túc suy nghĩ rồi lắc đầu. Đại tỷ nói sau này sẽ không gặp lại nhau nữa, còn có thể bảo nàng làm gì đây chứ.

Tiết Tự Nhiên nói: “Nàng ta không bắt nạt cô là được rồi.”

An Nhược Hi nhìn Tiết Tự Nhiên cười góc ghech. Tiết Tự Nhiên coi như không thấy gì, lại nói: “Ta định ngày mai sẽ đi đưa thiệp, cùng mẫu thân đến lầu Tử Vân thăm nàng ta. Nghe nói nàng ta bị ngã bị thương nặng, dù sao cũng nên đến thăm.”

“Ờ.” An Nhược Hi còn đang nghĩ xem liệu mình có nên bày tỏ ân cần hay không, tỏ ra nàng cũng tình thâm ý nặng với người thân. Còn chưa nghĩ ra nên ân cần thế nào thì Tiết Tự Nhiên lại nói: “Cô có đi không?”

An Nhược Hi sửng sốt.

“Nếu cô và mẫu thân cô cũng đi, nói không chừng chúng ta có thể gặp nhau.”

Lập tức An Nhược Hi chấn động, hai mắt tỏa sáng, đây là đang quanh co hẹn nàng ư? Nàng muốn đi! Như thế thì có thể gặp được Tiết công tử nhiều thêm một lần. “Lúc về ta sẽ nói với mẫu thân.”

Tiết Tự Nhiên còn nói bao giờ hẹn xong thì sẽ sai người đi nói với nàng, An Nhược Hi vui vẻ đồng ý. Lúc này Tiết phu nhân đứng bên ngoài kêu, nói đã chuẩn bị kiệu xong rồi. An Nhược Hi giật mình nhảy lên, Tiết phu nhân thúc giục, nàng vội vàng tính đi ra ngoài thì lại bị Tiết Tự Nhiên giữ lại: “Cô phải nhớ, cẩn thận Tiền Thế Tân vào, nếu có động tĩnh gì thì cô cứ nói với ta, biết chưa?”

“Biết rồi biết rồi.” An Nhược Hi vui mừng không giấu được nụ cười. Như thế khi nàng đến thăm Tiết công tử, đã có lý do rồi.

An Nhược Hi khấp khởi vừa đi vừa nhảy, ra tới cửa thì chợt nhớ đến điều gì đó, vội chậm bước đoan trang mở cửa. Tiết Tự Nhiên trợn mắt với bóng lưng của nàng, nói thềm một câu: “Đồ ngốc.”

Kết quả An Nhược Hi ra ngoài rồi lại đột nhiên xoay người làm mặt quỷ với hắn: “Ta nghe thấy huynh mắng ta đấy. Đồ thông minh.”

Không đợi Tiết Tự Nhiên nói lại, nàng đã chạy đi như một làn khói.

Tiết phu nhân nhìn An Nhược Hi, lúc trước lại không phát hiện ra cô nương này lại hoạt bát đến thế. Lại nhìn sang con trai, con đang dùng sức

trợn mắt nhìn An Nhượng Hi. Tiết phu nhân nghĩ thầm trong đầu, quả nhiên lời của cao tăng rất đúng.

An Nhượng Hi về phủ cũng không gây nên động tĩnh gì lớn. Đinh Tiễn và An Chi Phủ đang thương lượng chuyện của con trai An Vinh Quý, nên hoàn toàn không biết chuyện con gái không ở nhà lại đột nhiên quay về này. Bà tử Tiết phủ đã đút lót người gác cổng của An phủ, khách khí một hồi, người gác cổng cũng coi như không ngạc nhiên gì.

An Nhượng Hi bay về phòng, trên đường đi gặp muội muội An Nhượng Lan. An Nhượng Lan trợn mắt: “Nửa đêm canh ba, tỷ đi đâu thế?”

An Nhượng Hi không hề muốn để ý đến nàng, tiếp tục bay về phòng, An Nhượng Lan ở sau lưng còn nói: “Tỷ là người đã có hôn ước, nửa đêm ra ngoài, nếu bị truyền ra ngoài thì sẽ ra sao hả? Tỷ không biết xấu hổ, nhưng muội thì có đấy.”

Chợt An Nhượng Hi xoay người lại, đi đến trước mặt An Nhượng Lan nói: “Muội nói đúng, truyền ra ngoài thì sẽ sao! Đây cũng nhắc nhở ta, muội chính là kẻ thích lắm mồm nói láo kéo thị phi, muội nhớ đấy, nếu chuyện này truyền ra ngoài, ta tìm muội tính sổ!”

Hai chữ tính sổ này vừa vang vừa có lực, An Nhượng Hi nói rồi hất cằm liếc An Nhượng Lan, xoay người rời đi. An Nhượng Lan tức giận giậm chân, xoay người lại thì thấy mẫu thân đang đứng ở cách đó không xa, vội chạy tới khóc lóc kể lể: “Mẹ, mẹ nhìn tiện nhân kia đi, chỉ toàn biết ức hiếp con.”

Tiết Thị sờ đầu con gái an ủi: “Đừng để ý đến nàng ta, cuối cùng rồi chúng ta mạnh hơn nàng ta nhiều, điều đó mới khiến nàng ta tức chết.”

An Nhượng Lan bất mãn, hất tay mẫu thân ra hét lớn: “Chính vì mẹ không có tiền đồ như thế, việc gì cũng để ý đến người ta, không dám xuất đầu lộ

diện, thế nên mới bị người ta đè đầu cưỡi cổ. Con không muốn giống mẹ.” Nói rồi quay đầu chạy đi.

Tiết Thị đứng tại chỗ, mặt không cảm xúc.

Chu Quần rất khó xử, hắn chẳng tìm được cơ hội gì để nói chuyện với An Nhược Thần, chứ là đừng nhắc đến việc viết lời khai với nàng. Vốn nghĩ trai gái một phòng không hay lắm, nên hắn lại nhờ Lục đại nương làm chuyện này, kết quả mắt thấy hai ngày sắp trôi qua, Lục đại nương lại không viết chữ nào. Bà nói cô nương bị thương nặng, cứ hôn mê liên tục, sao nhớ nổi chuyện để khai báo chứ, cứ chờ đi.

Chu Quần không biết nói gì, thế là đợi thêm một ngày nữa. Sáng sớm Tiền Thế Tân phái người đến hỏi chuyện lời khai, nói Bạch đại nhân đã dặn, ngày nào cũng sẽ đến lấy. Chu Quần đành hấp tấp đi tìm Lục đại nương. Lục đại nương trầm tư, nghiêm túc hỏi hắn: “Chu đại nhân, cô nương nhà ta là phạm nhân sao?”

“Không phải.”

“Có phạm vào tội ác tà trời nào không?”

“Không có.”

Lục đại nương đỏ mắt, “Vậy vì sao Bạch đại nhân lại ép cô nương như thế chứ. Cô nương đang bị thương nặng, đợi nàng dưỡng thương tốt không được sao?”

Chu Quần không đáp lại được, ghen cả nửa buổi mới nói: “Ma ma à, Bạch đại nhân cũng sốt ruột, tình hình ở tiền tuyến không được tốt lắm. Có lẽ Bạch đại nhân nghĩ có thể tìm được manh mối gì đó để tấn công lại Nam Tân, giải vây tiền tuyến.”

Lục đại nương kinh ngạc không dám khóc, hỏi hần: “Có tin tức gì sao? Mau mau, ngài mau vài đi, mau nói với cô nương.”

Chu Quần bị giục vào phòng An Nhược Thần, An Nhược Thần bị Lục đại nương làm tỉnh, nghe thấy tiền tuyến bất lợi, rồi Bạch đại nhân có ý giải vây, nhất thời cũng nôn nóng, mặt phờ phạc không thở nổi ra hơi, một lúc lâu sau mới tỉnh lại.

Chu Quần nói thế cũng tốt, người biết sốt ruột thì mau phối hợp với Bạch đại nhân nói rõ chi tiết đằng sau những vụ án kia đi, như thế hần cũng tiện giao nộp. Thế là Chu Quần lại như lúc trước, chia sẻ tin tức mới nhận được trong hai ngày qua với An Nhược Thần. Ví dụ như hoàng đế Nam Tần ngự giá thân chinh. Ví dụ như đại quân của Đông Lăng quốc tập hợp liên thủ với Nam Tần, tấn công đốc Thạch Linh. Còn nữa, tình hình trước mắt ở huyện Thạch Linh rất cam go, toàn huyện đã rút lui, lùi đến huyện Cao Đài rồi. Nếu đốc Thạch Linh thất thủ, chỉ sợ cả huyện Cao Đài cũng phải rút lui.

Chu Quần đang mong An Nhược Thần tỏ thái độ, thì An Nhược Thần lại thăm thiết gọi “tướng quân” sau đó liền ngắt đi.

Chu Quần đứng chết trân tại chỗ, ngần người cả buổi rồi bị Lục đại nương mời ra ngoài. Thấy Cố Văn Đạt đến thăm bệnh, hần lắc đầu than thở: “Cố đại nhân à, cái việc trường sử này thật không dễ làm chút nào.”

Quả thật việc này không hề dễ làm, vì sau đó Chu Quần vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện với An Nhược Thần để viết lời khai, ở chỗ nàng thường xuyên có khách đến thăm, thái thú phu nhân, giáo úy phu nhân, rồi cả phu nhân các phủ nữa, còn cả đại biểu thôn dân láng giềng, các tửu lâu, bà mối người môi giới, vân vân. Đường là chuyện An cô nương thoát chết từ trong đường tơ kẽ tóc còn quan trọng hơn cả chiến tranh ngoài tiền tuyến, ai ai cũng muốn tới để lấy vận may.

Chu Quần chỉ đành phải báo lại với Tiền Thế Tân, nói rằng An Nhược Thần quá được bách tính thành Trung Lan yêu mến, mọi người xếp hàng đến thăm, An cô nương cảm tạ không đành lòng từ chối, nhưng thể trạng yếu ớt, bị làm phiền như thế thì quả thật không tiện nghỉ ngơi, nàng thường xuyên ngủ mê man, vẫn là đợi cô nương khỏe lên rồi sẽ thảo luận kỹ hơn với nàng.

Tiền Thế Tân không nói được gì, chuyện âm ỉ cả thành đều biết, mọi người liên tục diễn tiết mục An đại cô nương phu nhân tướng quân tương lai hiền lương thực đức làm việc tận tâm rất được kính yêu ở trước mặt Bạch Anh, hẳn có ngu mà mới ra mặt chống đối.

Cứ để An Nhược Thần kéo dài đi, phần khai báo kia không quan trọng, đó chẳng qua là thủ đoạn bói lông tìm vết thôi, thủ đoạn này không thành thì đổi cái khác là được.

Tiền Thế Tân muốn nắm giữ mấy điểm, một là có những ai đến thăm An Nhược Thần, những người gần đây mặt bàn với nàng ta cũng có thể là người chỉ điểm nàng ta sắp xếp trong tối. Là người chỉ điểm của nàng ta, thì có thể biết tung tích của An Nhược Phương. Hơn nữa nhất định An Nhược Thần muốn nhân cơ hội này để trao đổi tin tức với người liên lạc chỉ điểm. Bạch Anh theo dõi hành tung của nàng ta sát sao, lập tức nàng ta giả vờ hôn mê, để người chỉ điểm tự tìm đến nàng.

Tiền Thế Tân tự nhận là nhìn thấu điểm này, đáng tiếc manh mối lại chẳng có nhiều, vì thám thính trở về báo là, có không ít người nhưng mỗi người đều không gặp mặt lâu với An Nhược Thần, chỉ vào nhà hỏi thăm sức khỏe này nọ mà thôi. Nếu ai cũng điều tra theo dõi, thì thứ nhất là vấn đề ở người làm, thứ hai là tai mắt nhiều quá sẽ rước đến hiểu lầm, để lộ mình. Mà những người có giao tình sâu với An Nhược Thần, ví dụ như Triệu Giai Hoa của tửu lâu Chiêu Phúc gì đó, theo dõi một thời gian nhưng không phát hiện được có gì kỳ lạ.

Điểm thứ hai Tiền Thế Tân nắm giữ là thời gian. Lục đại nương viết thư gửi cho một tiền trang, Tiền Thế Tân liền cướp thư về. Hắc biết kế hoạch chạy trốn của An Nhược Thần, nếu cướp lấy thư, ắt có thể tạm thời ngăn cản chuyện này, nhưng sẽ không cản được lâu dài. Qua một thời gian, nói không chừng An Nhược Thần hoặc Tôn chương quỹ sẽ phát hiện ở giữa đó xảy ra vấn đề. Hắc phải nhân lúc trước khi bọn họ chưa phát hiện được gì, bắt An Nhược Thần lại. Phải bắt một cách danh chính ngôn thuận, có lý chẳng sợ.

“An Chi Phủ tất phải chết.” Tiền Thế Tân dặn Lục Ba.

“Nhà có tang sự nên nàng ta sẽ ở lại?” Lục Ba suy đoán.

“Không phải, An Nhược Thần sẽ không quan tâm đến tang sự của An Chi Phủ. Mà nàng ta là hung thủ, nên phải ở lại.” Tiền Thế Tân lạnh lùng nói.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Mới sáng sớm An Chi Phủ đã nhận được chỉ thị của Tiền Thế Tân, một là nhà ở huyện Phúc An đã chuẩn bị xong, trong hai ngày tới sẽ sắp xếp để Đoàn Thị chuyển qua. Hai là Tiền Thế Tân đề xuất nhân lúc này chuyển bài vị của mẫu thân An Nhược Thần ra khỏi từ đường An gia, để trống vị trí chính thất cho Đàm Thị.

Người truyền lời chính là vị tiên sinh kia ở An gia, họ Lý. Hắn nói đây là chủ ý của hắn, Tiền Thế Tân cũng cảm thấy không tệ. Dù sao nay Đàm Thị đã được phù chính, An Vinh Quý cũng coi như là con trai trưởng, có danh phận trên gia phả thì cho Đàm Thị nhiều chính là cho An Vinh Quý nhiều. Sau này An Vinh Quý một đường thăng quan, sẽ không có ai đem xuất thân của hắn ra nói này nọ cả.

An Chi Phủ không để ý đến việc này lắm, ông ta chỉ là thương nhân biên thành, nào chú trọng đến những thứ này. Ông ta chỉ biết kiếm tiền, có thể không hiểu những việc trong ấy lắm. Những người làm ăn xung quanh hắn nào có ai để ý thân phận con trai trưởng gì đâu, đưa tiền là được. Đút lót đủ là mua bán gì cũng thành. Cái gì mà tông tộc từ đường bài vị danh phận gia tộc đấy, đó là thứ Phạm Thị mẫu thân An Nhược Thần để ý nhất, lúc sống cứ luôn lải nhải mãi không dứt, khiến ông ta đâm chán ghét. Không ngờ hôm nay chuyện này lại bị đem ra nói.

Đàm Thị nghe thế liền vội phụ họa, nói thẳng Lý tiên sinh nói có lý. Thương nhân không chú trọng, nhưng văn nhân và các quan lão gia lại để ý. Nay bà ta là chính thất, nên hưởng đãi ngộ này. Hơn nữa, An Nhược Thần cũng đã rời khỏi hộ tịch của An gia rồi, dựa vào đâu mà mẫu thân

nàng ta còn chiếm vị trí. Cái này mà nói ra, người ngoài cũng nhạo báng An gia. An Nhược Thần có bản lĩnh tự bỏ đi như thế, thì cũng đem luôn mẫu thân đi mới phải. Đoạn tuyệt sạch sẽ như thế, sau này An gia sẽ coi như chưa từng có mẹ con các nàng.

Lý tiên sinh lại nói, hai chuyện làm cùng nhau thì cũng chỉ coi như than lý chính trị với các phòng trong nhà, đưa đi cùng Đoàn Thị sẽ không có quá nhiều hiểu lầm hay nói ra nói vào, như thế sẽ không rước phiền toái gì hết.

Đàm Thị lại phụ họa lần nữa. Đúng lúc như thế, trước khi con gái thành thân thì đưa người dư thừa đi, tiếp đó yên ổn tiến hành hôn sự, như thế sẽ không còn những người không liên quan ầm ĩ làm phiền lòng nữa.

An Chi Phủ thấy Đàm Thị tích cực như thế, lại nghĩ đến dáng vẻ diễm đạm đáng yêu của Đoàn Thị thì có phần do dự. Ông ta lại nghĩ một lát, sau đó gật đầu đồng ý, giao chuyện cho Đàm Thị làm, còn mình thì ra ngoài, mắt không thấy tâm không phiền.

Đàm Thị thấy ông như thế là nhìn ra tâm tư ngay, sợ ông quay về lại đổi ý, thế nên cấp tốc mời tiên sinh đến, bàn luận một hồi xong thì thỉnh bài vị của Phạm Thị đi, gói kỹ vải trắng rồi đặt trong viện tử cũ của Phạm Thị đã, đợi xử lý xong chuyện đời mộ phần thì sẽ lại đưa bài vị đi.

Chuyện này đã kinh động đến các phòng, mọi người rồi rít đến hỏi thăm. Đàm Thị giải thích một hồi, lấy lý do bát tự phong thủy trừ tà an trạch ra, nói là tiên sinh đã tính rồi, bát tự của Phạm Thị không hợp với An gia, rước lấy không ít tai họa. Nay trong nhà đang vào thời điểm chuyển vận, nên điều chỉnh chút gì đó. Tất cả đều là do lão gia quyết định, bà chỉ làm việc theo sai bảo mà thôi.

Mọi người nghe thế, tự nhiên cũng không nói nữa. Nhưng Đoàn Thị lại nhảy ra, lạnh lùng hỏi: “Vậy dọn dẹp đồ đạc của ta, cũng là để trừ tà yên trạch?”

Đàm Thị hất cằm: “Người bị bệnh, lão gia thương xót người nên để người ra ngoài yên tĩnh nghỉ ngơi.”

“Nói dễ nghe nhỉ.” Hôm qua Đoàn Thị nghe An Nhược Hi quay về nói An Nhược Thần cũng không biết tung tích của An Nhược Phương, bà ta liền làm ầm lên. Một đêm trôi qua, oán khí và phiền não chỉ có tăng chứ không giảm, giờ lại gặp phải chuyện bị đuổi đi đây, nhất thời lửa giận bốc lên. “Đàm Tĩnh Hoa, người đúng là đồ lòng lang dạ sói. Phạm Tâm Nhân đã chết nhiều năm thế rồi, ngay cả bài vị nàng ta người cũng không ta, có phải bước tiếp là định đi đào mộ phần của nàng ta không? Người không sợ nàng ta hóa thành ác quỷ tìm người tính sổ sao!”

Đàm Thị tức đến mức cơn giận bốc cao ba trượng, “Đồ tiện nhân người, lại muốn bị đánh nữa hả?”

“Đánh đi.” Đoàn Thị quát, “Đánh ta đến chết luôn đi. Người thử nhìn đi, xem ta chết rồi có tìm người không! Lúc còn sống ta không đấu lại được người, vừa hay chết rồi có thể thử lại lần nữa.” Đoàn Thị quay sang Tiết Thị phòng ba, Liêu Thị phòng năm mà nói: “Các người nhìn đi, cứ nhìn đi, nàng ta dọn bài vị của Phạm Thị xong là sẽ giết chết ta, tiếp đến chính là các người! Cả cái nhà lớn như thế nhưng chỉ chứa chấp một phòng nàng ta, những người khác đều là dư thừa, nàng ta không muốn ai được tốt cả, cũng sẽ không buông tha cho bất kỳ ai đâu. Đầu tiên là đại cô nương và Phương Nhi của ta, tiếp theo chính là Lan Nhi nhà người, còn cả người nữa, người phải cẩn thận nhất, người sinh con trai, người lại dám sinh con trai, tiện nhân kia hận lắm cho xem. Người cứ chờ mà xem, xử lý xong tất cả mọi người, nàng ta sẽ không bỏ qua con trai người đâu. Con trai người có thể bình an lớn lên được ư?”

“Người đâu!” Đàm Thị gào lên, “Đưa nàng ta xuống cho ta, nhốt vào phòng đi. Dọn dẹp xong hành lý, lập tức giải lên xe đưa đi.”

Đoàn Thị hét lớn giương nanh múa vuốt, nhất thời bà tử không dám lại gần. Đoàn Thị thét to: “Ta không đi, có chết ta cũng không đi! Người muốn đưa ta ra ngoài để giết, không bằng để ta ở lại đây chết. Ta phải đợi con gái ta, ta không đi. Con gái ta sẽ đến tìm ta. Ta chết ở đây, chí ít con bé còn biết chỗ ta táng thân!”

Đàm Thị quát lớn với bà tử, bà tử vội nhún nhường. Nhưng sức của Đoàn Thị rất lớn, đẩy ngã bà ta, tiếp tục hét: “Không không, ta không chết, ta phải sống để gặp con gái ta. Ta muốn tận mắt nhìn con bé thế nào, nếu không sẽ không nhắm mắt nổi, sao có thể nhắm mắt được chứ?” Bà quỳ sụp xuống đất, đổi sang cầu khẩn khóc lóc: “Van người để ta được ở lại đây, bảo ta làm gì cũng được, ta làm trâu làm ngựa phục vụ người, chỉ cần để ta ở lại đây là được, ta phải đợi con gái, phải đợi con gái quay về.”

“Mẹ à, tứ di nương đang bị bệnh, đừng so đo với bà ấy nữa.” An Nhược Hi định nói hộ, “Bà ấy bị bệnh, làm gì biết nặng nhẹ. Ra ngoài sống không quen, sẽ không dưỡng bệnh tốt đâu. Hay là chờ thêm chút đi.”

“Đúng thế đúng thế, nhị cô nương nói phải. Ta không biết nặng nhẹ, ra bên ngoài sẽ gây họa, cứ nhất ở nhà tốt hơn.”

“Người im默默, không đến lượt người nói chuyện.” Đàm Thị quát vào mặt Đoàn Thị, “Đừng tưởng chơi xấu là xong, lão gia đã quyết định chuyện này rồi, cũng không phải là ta bắt ép người. Trong nhà này bị người làm ầm còn chưa đủ hả! Nay cút ra ngoài cho ta!”

Giọng Đàm Thị rất kiên định, Đoàn Thị tự biết vô vọng, nhất thời đổi sắc, hung hăng trợn mắt nhìn Đàm Thị, trong mắt tràn đầy hận ý, làm An Nhược Hi vô cùng khó chịu.

“Mẹ ơi.” An Nhược Hi nhìn những di nương khác, chẳng có một ai chịu nói giúp Đoàn Thị, An Nhược Hi đành phải nhắm mắt tiếp tục cố gắng, “Mẹ à, mẹ nể tình tứ muội đã mất, nói với cha vài câu...”

An Nhược Hi còn chưa nói hết thì Đoàn Thị đã nhảy căng lên, quát lớn với An Nhược Hi: “Ai chết hả! Người nói ai chết! Người dám nguyên rủa con gái ta! Mẹ con các người một xương một họa, vờ vĩnh làm kẻ tốt cái gì, đúng là buồn nôn! Tiện nhân người giống mẹ người, cũng giống An Nhược Thần, đều là đồ tiện nhân! Chết không được tử tế!”

An Nhược Hi trợn mắt, tức muốn mức hộc máu, đúng là có lòng tốt mà không được báo đáp, nếu nàng nói giúp bà ấy một câu thì An Nhược Hi nàng chính là, chính là “đồ ngốc” mà Tiết công tử nói!

An Nhược Hi cắn răng nén giận, nhưng Đoàn Thị vẫn nổi điên, dù gì không có cơ hội, nàng cũng không đếm xỉa tới nữa. Bà tử đi đến kéo bà ta, bà ta vùng vẫy hất ra, a hoàn tới, bà ta lại một cước đá văng, miệng vẫn còn mắng: “An Nhược Hi người đừng đắc ý, con gái cái nhà này chẳng ai được kết quả tốt đâu. Người nguyên rủa con gái ta chết, các người đừng hòng sống tốt. Chờ mà coi! An Nhược Hi sẽ bị mật thám giết, chặt đầu đưa đến Long tướng quân. Người gả cho kẻ đoán mệnh, ngày ngày hầu hạ bưng phân đồ nước tiểu, nhìn hăn tắt thở, rồi làm quả phụ cả đời. An Nhược Lan lòng dạ độc ác, sẽ bị lão gia đưa đi để Tiên lão gia hành hạ hằng ngày...”

Mọi người cùng hít một ngụm khí lạnh, thật sự không dám tin Đoàn Thị lại nói ra những lời này!

Đàm Thị tức đến độ thất khiếu bốc khói, đang định gọi người hầu bà tử vào kéo bà điên này đi, kết quả không ai nhanh hơn An Nhược Hi cả. An Nhược Hi xông lên, một cái tát rơi xuống đánh cho Đoàn Thị lệch cả mặt, không nói gì nữa.

“Bà dám mắng Tiết công tử này! Dám nguyên rủa huynh ấy tắt thở này! Đồ bà điên nhà bà! Vậy mà ta còn muốn giúp bà, ta nhổ vào! Bà đáng bị đưa đi lắm, ta mặc kệ bà chết!”

Dám mắng Tiết công tử, nàng đây không cho phép!

Đoàn Thị bị An Nhược Hi đánh mà sững sờ. Tiếp đó bà ta rít lên, bổ nhào về phía An Nhược Hi. Đẩy An Nhược Hi ngã xuống đất, giơ tay tát nàng một cái: “Người dám đánh ta, người cũng là đồ tiện nhân, người dám đánh ta.”

An Nhược Hi bị đẩy ngã xuống, trên mặt bị ăn tát nhưng cũng không hề yếu thế, vung tay vung chân dùng sức đánh trả, trong miệng còn mắng: “Bà mới là đồ tiện nhân! Bà là đồ điên! Dám nguyền rủa Tiết công tử, ta sẽ không bỏ qua cho bà!”

Nàng túm được tóc Đoàn Thị, dùng sức xoay mình, cười đê lên trên người Đoàn Thị. Hai người đập đánh một hồi.

Đàm Thị vừa sợ vừa giận, quát lên với bọn hạ nhân: “Ngăn ra đó làm gì, mau tách họ ra!”

Bà tử a hoàn người làm xông lên, kéo An Nhược Hi và Đoàn Thị ra. An Nhược Hi tóc tai bù xù, xiêm y bị xé rách, mặt bị đánh đỏ bầm, dưới cằm có vết xước móng tay, ở cổ còn bị cào một đường hằn đỏ.

Trông Đoàn Thị cũng chẳng khá hơn là bao, tóc rối loạn be bét, trên mặt có hai vết cào đang rỉ máu, mắt trái chớp liên tục như bị đâm, nơi mũi còn rớm máu. Bà ta bị kéo ra nhưng vẫn còn tức miệng mắng chửi. Mắng Tiết Tự Nhiên đoán mệnh mục nát, mắng An Nhược Hi là tiện nhân kết duyên với kẻ đoán mệnh.

An Nhược Hi tức tới nổi mặt đỏ bầm, bị tách ra vẫn liều mạng giơ chân đạp Đoàn Thị: “Không cho phép bà nguyền rủa huynh ấy, đồ độc phụ này! Bà mới là kẻ chết không được tử tế, bà ác độc tới mức ngay cả con gái cũng không dám ở lại bên bà! Tại sao muội ấy lại bỏ đi chứ! Bà không che chở được muội ấy, không bảo vệ được muội ấy! Vì sao muội ấy phải bỏ đi hả?!”

An Nhược Hi hét rất to, trong phút chốc Đoàn Thị lặng đi, không còn vùng vẫy nữa. Bà ta trợn mắt nhìn An Nhược Hi, cứ nhìn như thế.

Tiết Thị phòng ba ôm chặt con gái khóc nức lên vì sợ hãi, cẩn thận thu vào mắt tất cả các màn này. Liêu Thị phòng năm mím chặt môi không nói gì, An Vinh Côn dựa vào lòng mẫu thân, hưng phấn nhìn nhị tỷ và tứ di nương cãi vã.

An Nhược Hi chẳng ngó ngang gì, Đoàn Thị mắng Tiết Tự Nhiên nhiều đến thế, nàng chỉ mới mắng đôi câu sao đủ được. “Đại tỷ không có mẫu thân thì thôi không tính. Nhưng tứ muội thì sao, mẫu thân muội ấy còn đó. Nhưng mẫu thân muội ấy có từng nói giúp muội ấy không? Có từng che chở muội ấy không? Biết rõ Tiền Búi là đồ độc ác tởm lợm như thế, nhưng ai đã che chở muội ấy hả? Bà còn trách người khác à! Bà dựa vào đâu mà trách người ta! Tứ muội rời nhà là chuyện lớn, nhưng thậm chí đến bà cũng không nói, vì sao không nói với bà hả! Bà là mẫu thân của muội ấy đấy! Tại sao muội ấy lại tin đại tỷ chứ không tin bà! Bà có tư cách đi nói người khác hả! Bây giờ còn nói gì mà sẵn lòng bảo vệ muội ấy chứ, chậm rồi! Bà chờ muội ấy, muội ấy ở đâu?!”

“Hi Nhi!” Đàm Thị không nghe nổi nữa, hét lên một tiếng trấn áp An Nhược Hi. Bà vung tay: “Đưa nhị tiểu thư và tứ di nương về phòng cả đi.”

Nói lung tung gì thế không biết. Chẳng những mắng Đoàn Thị, mà còn mắng chung cả cái nhà này. Không một ai liều mạng cố giữ An Nhược Phương lại không gả đi cả. Lúc đó, Tiền Búi coi trọng An Nhược Phương có nghĩa là vinh hoa phú quý của An gia sẽ giữ lại được, có nghĩa An gia sẽ không đắc tội với quyền quý, mà tài nguyên lại cuồn cuộn. Vì sao phải phản đối? Dù An Nhược Phương chỉ mới mười hai, dù Tiền Búi là một kẻ như thế, nhưng vào lúc đó, tất cả đều cảm thấy trao đổi như vậy là đáng giá. Bọn họ không chọc được Tiền Búi.

Chỉ có An Nhược Thần.

Chỉ có An Nhược Thần là không phục, không những không phục mà nàng còn phản kháng, dùng cả tính mạng để phản kháng. An nhược phương chạy, nàng cũng chạy nốt. Kể từ lúc đó, toàn bộ An gia rơi vào căng thẳng.

Đàm Thị nhìn con gái dùng sức hất tay a hoàn ra, ngẩng đầu ráo bước đi về phòng, bất chợt cảm thấy con gái mình cũng thay đổi rồi. Đàm Thị cảm thấy chuyện này không ổn, An Nhược Hi mắng Đoàn Thị, nhưng lại như đang mắng bà ta vậy. Bà ta nghĩ ngợi, sai mọi người đi cả, để người làm giải Đoàn Thị về phòng. Bà lo thêm vài chuyện vặt rồi đến viện tử của con gái.

An Nhược Hi thay xiêm áo, mím môi xụ mặt để mặc a hoàn chải đầu, nhìn cũng biết là đang không vui. Đàm Thị vẫy tay cho người làm lui ra cả, tự tay mình chải tóc cho con gái. An Nhược Hi cụp mắt không nói lời nào, Đàm Thị dịu dàng chải đầu cho nàng, sau đó ngồi xuống mặt nàng, nói: “Hi Nhi, con trách mẹ sao?”

“Không ạ.” An Nhược Hi bủi mỗi.

Đàm Thị nói: “Mẹ biết hôn sự này đã làm con tủi thân rồi...”

“Không tủi thân ạ.” An Nhược Hi đáp nhanh.

Đàm Thị thở dài: “Từ nhỏ con đã thích tranh giành háo thắng, tính tình ngang bướng thì cũng thôi đi, con lại còn không giấu được chuyện, hỉ nộ ái ố viết rõ trên mặt, quá dễ bị người ta nhìn thấu. Nên trong các tỷ muội, con luôn là người thua thiệt.”

“Con không thua gì cả, con có mẹ che chở mà.” An Nhược Hi nói. Điều này là nói thật, từ nhỏ đến lớn, tỷ muội phòng nào khiến nàng không thoải mái, nhất định Đàm Thị sẽ dẫn nàng đi đòi lại công bằng.

Đàm Thị mỉm cười, vỗ nhẹ lên đầu con gái: “Con biết có mẹ che chở là giỏi rồi. Hôn sự này đúng là oan ức, trong lòng mẹ biết rõ. Người Tiết công

tử không khỏe, sau này con gả qua phải chịu khổ rồi. Tuy con không thích nghe mẹ dạy dỗ, nhưng nhất định phải ghi nhớ điều này. Đừng tiêu phí quá nhiều tâm tư vào Tiết công tử. Tình yêu gì gì đó, chỉ là giả dối hại người mà thôi. Trên đời này, chỉ có quyền lợi là hữu dụng, là thật. Con nhìn mẹ đi, ở trong nhà này chịu bao nhiêu khổ mới leo lên được vị trí chính thất chứ, trong lòng mẹ cũng khổ lắm, nhưng đây đều là vì con và đệ đệ con cả. Gả cho một nam nhân, nếu không lấy được lợi lộc gì thì coi như gả phí rồi. Nhất định con phải rõ đạo lý này. Con nhìn đại tỷ mình đi, con tưởng nàng ta thật sự lưỡng tình lưỡng duyệt với Long tướng quân ư? Chỉ là lợi dụng nhau cả thôi. Nàng ta thêm muốn quyền thế của Long tướng quân có thể bảo vệ mình, còn Long tướng quân lợi dụng nàng ta làm bia đỡ đạn tra án ở trong thành. Mỗi một người đều có mục đích cả. Chỉ có con là ngốc thế thôi.”

An Nhược Hi muốn nói mình cũng vậy, gả cho Tiết công tử là có thể đạt được mong muốn. Nhưng suy đi nghĩ lại, mong muốn của nàng là thoát khỏi định đoạt của cha mẹ, điều này lại không có cách nào nói với mẫu thân cả, thế là im lặng.

Đàm Thị nói tiếp: “Con không thể hể cứ nghe người khác nói xấu Tiết công tử là lại la hét được, hắn ta là tướng công tương lai của con, lòng con hướng về hắn cũng không tính là sai, nhưng chỉ vì hắn mất mặt mà bị thương, hay tổn thất gì cũng sẽ không tốt. Hắn là tướng công của con, con nên tìm cách nắm lấy lợi ích từ hắn mới được. Nếu hắn ra đi sớm, trong tay con có chỗ tốt thì mới có thể dựa vào được. Suy cho cùng, chỉ có mẹ và đệ đệ, mới là núi dựa chân chính của con, con hiểu không?”

An Nhược Hi dẫu môi, gật đầu.

Đàm Thị bảo: “Những điều mẹ dạy đều có ích cả. Phải sớm sinh được con trai, sớm chường quản được nhà, đấy mới là đạo làm vợ. Tiết phu nhân là người rất dễ bắt bớ, đến lúc đó con có cốt nhục của Tiết gia rồi, tự nhiên

bà mẹ chồng đó cũng sẽ nghe con. Đến lúc ấy chúng ta và Tiết gia cùng hợp tác làm ăn, cũng nắm chắc sinh ý của bọn họ, coi như yên ổn.”

An Nhược Hi nắm chặt tay, không dám phản bác, lại gật đầu.

Đàm Thị nói với An Nhược Hi một hồi, thấy con gái khôn khéo thì mới yên lòng. Thỉnh thoảng bà tử chạy đến báo, nói Đoàn Thị khóc lóc làm loạn, một lúc khác lại tới báo, nói Đoàn Thị quỳ trong viện tử cầu xin lão gia. Đàm Thị phiền không thôi, lập tức dẫn An Nhược Hi ra ngoài dạo phố, mặc kệ Đoàn Thị. Thích khóc thích quỳ thì cứ làm đi, như thế càng dễ khiến lão gia tức giận, đợi lão gia quay về sẽ đích thân đưa bà điên kia lên xe ngựa, đến lúc đó sẽ chẳng còn ai để khua môi múa mép nữa cả. Đàm Thị cũng không dám làm quá, dẫu sao hôm nay Đoàn Thị đã chỉ rõ thẳng thừng tâm sự của bà ta, bà ta không muốn để phòng bốn, phòng năm liên thủ đối phó mình vào lúc này. Đợi con gái gả đi rồi, bà sẽ dần dà xử lý hết.

Mấy ngày nay Tiền Thế Tân rất dè dặt cẩn thận, kế hoạch đang thúc đẩy, mỗi một bước đều rất quan trọng, không thể xảy ra chút không may. Sáng sớm hôm đó dịch binh đưa thư của Long Đại gửi cho Bạch Anh đến, trong thư khách sáo một phen, còn nói hần đã nhận được thư của An Nhược Thần, biết Bạch đại nhân đã đến Trung Lan, cẩn thận điều tra kỹ càng các vụ án mật thám từ trước đến nay, làm người khác rất yên tâm. Trong thành có Bạch đại nhân, coi như tiền tuyến có thêm lực tiếp viện. Chỉ là An Nhược Thần bất cẩn té ngã, đã đem lại phiền toái thêm cho Bạch Anh, khẩn cầu Bạch Anh thông cảm. Long Đại còn nói hần đánh giặc ở tiền tuyến, không cách nào quay về, chỉ đành phải gửi thư cho quân sự trong nhà, để quân sự đến thành Trung Lan chăm sóc An Nhược Thần, không để các vị đại nhân vương bận gì, tránh trễ nãi chính sự.

Trong thư còn nói qua tình hình tiền tuyến, nhưng lại không nhắc đến chuyện nhiều lần tháo chạy ở dốc Thạch Linh. Điều này làm Bạch Anh rất bất mãn.

“Biết để khoái mã đưa thư về nói chuyện vị hôn thê của hã, nhưng tại sao không nói ở ngoài tiền tuyến đánh trận thế nào rồi! Hã chỉ biết chăm chăm canh sông Tứ Hạ, còn dốc Thạch Linh là định tính toán thế nào? Cho dù hã tấn công qua sông đi, nhưng dốc Thạch Linh thất thủ, tiến thẳng vào Bình Nam, hã cũng không thể xoay chuyển trời đất được. Không lẽ định so với bên kia đánh thẳng vào Đô thành của đối phương trước sao?! Đông Lăng và Nam Tần liên thủ, tốn bao nhiêu binh lực, tấn công phòng bị thế nào, hã lại không nhắc đến một chữ!”

Diêu Côn nói đỡ Long Đại: “Tính toán thời điểm, lúc Long tướng quân viết thư này có lẽ là khi quân Đông Lăng vừa ló dạng, Long tướng quân cũng không viết kịp. Ngày ngày ở tiền tuyến đều có quân báo về, thư của chúng ta và Long tướng quân nhận được đều như châu. Tương tướng quân lãnh binh bảo vệ cửa ải vào Bình Nam là sông Tứ Hạ và dốc Thạch Linh, Long tướng quân dùng thế trận ba chân, một điểm rút lui, hai điểm khác nhân cơ hội tấn công kìm kẹp.”

Lúc trước Long Đại đã định xong chiến lược này, các cửa ải doanh trại và lộ tuyến đều theo đó mà sắp xếp, đã có bố trí canh phòng từ sớm. Hồ sơ cũng đưa cho Bạch Anh rồi, chẳng qua Diêu Côn cảm thấy Bạch Anh có thành kiến với Long tướng quân nên mới sơ sót như thế. Nên nghiêm khắc mà nói, An Nhược Thần đúng là hồng nhan gây họa, Diêu Côn thầm than. Bạch Anh cảm thấy Long Đại đến để đánh giặc nhưng lại trầm mê nữ sắc, quả nhiên niềm vui thất bại, cho nên nhìn thế nào cũng đều cảm thấy Long Đại làm sai.

Đúng là Bạch Anh chẳng ưa gì Long Đại. Nhưng ông ta không quản được quân tình ngoài tiền tuyến, những chuyện này đều báo lại cho Lương Đức Hạo, để Lương Đức Hạo xử lý. Có điều Bạch Anh sốt sắng, ngộ nhờ Long Đại hồ đồ mắc sai lầm thật, khi ấy Nam Tần và Đông Lăng vùng binh một đường đồ sát vào Trung Lan, như thế thì phải làm sao đây. Diêu Côn lại cứ bình tĩnh không nhanh không chậm, cũng làm Bạch Anh chán ghét.

“Điều đại nhân, mấy vụ án ta nói với người đấy, đã chuẩn bị xong hồ sơ chưa?” Bạch Anh chuyển sự chú ý qua chuyện điều tra cấp bách lúc này. Điều Côn nghiêm túc trả lời, trong lòng hơi bất an. Những vụ án Bạch Anh chọn đều là của An Nhược Thần, ông ta xử lý có phần nề tình nên nhắm mắt qua loa, không ngờ tâm tư Bạch Anh lại kín đáo, liên tục tìm được chuyện này đến chuyện khác.

Tiền Thế Tân ngồi bên lẳng lẳng nhìn Điều Côn đối phó với Bạch Anh, còn tâm tư hẩn lại đặt ở nơi khác, hẩn nhăm tính thời gian. Quá hiển nhiên Long Đại cũng viết thư cho người khác, không phải là Tôn chưởng quỹ mà An Nhược Thần gửi thư đấy chứ, đó là người của Long phủ sao? Giả sử Long Đại nhận được thư An Nhược Thần lập tức gửi thư đến quận Ngọc Quan, cho dù hẩn dùng bồ câu đưa thư, tốc độ sẽ nhanh hơn, nhưng từ quận Ngọc Quan tới nơi này cũng cần năm sáu ngày... Quân lính Nam Tần ở tiền tuyến bao giờ có thể xâm chiếm dốc Thạch Linh đây? Hoàng đế Nam Tần đi đến đâu? Những chuyện này cứ nối tiếp nhau mà diễn ra. Tiền Thế Tân tính toán thử, thời gian khá khớp.

Nhưng không sao, phía chỗ hẩn rất thuận lợi, có thể đón đầu trước được. Tối hôm nay sẽ chuyển Đoàn Thị đi, ngày mai giết An Chi Phủ, bắt giữ An Nhược Thần, tiếp đến là xử lý Điều Côn.

Tiền Thế Tân nhìn ra ngoài cửa sổ, Hầu Vũ đi ngang qua, gật đầu với hẩn. Tiền Thế Tân biết, điều này chứng tỏ chuyện trong An phủ cũng suôn sẻ. Bài vị của mẫu thân An Nhược Thần bị lãng nhục như thế, thù này sẽ lớn đây.

Tiết Tự Nhiên cảm thấy rất không thoải mái, dạ dày đau nhói, ngực khó chịu, lại thêm khó thở. Nhưng hẩn cần gặp người, nên vẫn phải ra ngoài. Đến khi làm xong chuyện quay về kiệu, Hương Vân Hào báo lại với hẩn, hôm nay An phủ xảy ra chuyện.

Tiết Tự Nhiên nghe xong liền cau mày: “Sao ngày nào nhà nàng ta cũng ầm ĩ cả thế, bộ muốn khiêu khích An Nhược Thần rước khó chịu à?”

Hương Vân Hào nói: “An nhị cô nương còn đánh nhau với phu nhân phòng bốn, nghe nói vì Tứ phu nhân nói xấu công tử.”

Định đầu Tiết Tự Nhiên muốn bốc khói. Đánh nhau? Vì hấn? Nên khen nàng hay mắng nàng đây? Đây là chuyện mà tiểu thư khuê các có thể làm sao?! Đang nghĩ như thế, chỉ chớp mắt đã trông thấy An Nhược Hi.

An Nhược Hi bị mẫu thân cảm rằm suốt dọc đường, rất mất kiên nhẫn khi nghe bà nói đạo chường nhà gì đó, vì tất cả đều lấy giả thiết Tiết Tự Nhiên chết sớm làm tiền đề, điều này khiến An Nhược Hi rất không vui. Nàng trông thấy ven đường có bán khoai lang nướng, vội nói mình thèm ăn, dẫn a hoàn đi mua khoai lang nướng, để mẫu thân đi dạo trước.

Đàm Thị không cản kịp, An Nhược Hi đã chạy mất tiêu. Bà ta lẩm bẩm nào có tiểu thư khuê các mua khoai lang nướng đâu, đã sắp lập gia đình rồi, còn thể thống gì nữa. Vừa nói vừa đi vào một cửa hàng cạnh đó.

An Nhược Hi liếc thấy mẫu thân đi vào cửa hàng thì thở phào nhẹ nhõm, định nán lại một chút rồi mới vào. Vốn không định ăn khoai lang nướng, nhưng khi đứng trước sạp hàng, ngửi thấy mùi thơm nức mũi kia thì thèm ăn thật. A hoàn đi qua mua, còn nàng đứng bên cạnh chờ.

Vừa quay đầu sang thì chợt trông thấy một cỗ kiệu quen mắt. Người ngồi trong kiệu, chính là Tiết Tự Nhiên. An Nhược Hi ngạc nhiên mừng rỡ, đang phấn khởi định đi đến chào thì Tiết Tự Nhiên đã buông màn kiệu xuống, làm như không thấy nàng. Hương Vân Hào đứng cạnh kiệu gật đầu mỉm cười chào An Nhược Hi. An Nhược Hi xụ mặt, ngay cả hộ vệ còn lễ độ hơn Tiết công tử. Rõ ràng hấn thấy nàng, nhưng lại giả vờ không thấy.

An Nhược Hi dán mắt nhìn cỗ kiệu, chờ nhìn xem Tiết Tự Nhiên muốn thế nào, nếu hấn vén màn lên nhìn nàng thì nhất định sẽ bị nàng bắt được.

Nhưng đợi một hồi lâu, màn kiệu chẳng hề nhúc nhích. An Nhượng Hi bĩu môi, liếc nhìn thôi cũng được nhĩ.

Mua xong khoai lang nướng, a hoàn đi đến gọi nàng. Thế nhưng màn kiệu vẫn chẳng hề động. An Nhượng Hi sốt ruột, nhận lấy túi giấy khoai lang nướng gói kỹ rồi chỉ tay vào một quầy hàng ở bên đường, để a hoàn đi mua bơ đường.

A hoàn đi rồi, An Nhượng Hi cầm theo túi khoai lang nướng nóng hổi, đợi một lúc Tiết Tự Nhiên vẫn không nhìn nàng. Nàng không chịu nổi nữa, chạy lại gần kiệu của Tiết Tự Nhiên. Không để ý đến nàng hả, hừ, nàng để ý đến hân là được chứ gì.

An Nhượng Hi xông đến, trên tay cũng chẳng có đồ nào khác, thế là không chút nghĩ ngợi, ném khoai lang nướng vào trong màn kiệu: “Cho huynh ăn đấy.”

Tiết Tự Nhiên đâu ngờ An Nhượng Hi lại làm chuyện này, không kịp đề phòng đã bị một túi đồ nóng hổi đập vào người.

Hân giật nảy mình, đón lấy túi giấy kia tránh bên trái rồi lại tránh bên phải, ngửi thấy mùi thơm của khoai lang nướng mới kịp phản ứng lại, lúc này mới cầm lấy ôm vào lòng.

An Nhượng Hi ném xong liền chạy đi, mẫu thân vẫn còn đợi nàng trong cửa hàng.

Tiết Tự Nhiên chẳng kịp thấy người, chỉ biết mình bị ném khoai lang nướng vào người, còn nghe thấy nàng nói: “Cho huynh ăn.”

Ăn cái gì mà ăn!

Tiết Tự Nhiên tức không thôi. Cái nha đầu điên này, biết nàng ngốc rồi, nhưng không biết có thể thành ra như thế. Có người ném khoai lang nướng

vào người tướng công tương lai hả!

“Nàng chạy đi đâu rồi?” Hắc hỏi Hường Vân Hào.

“Hồi bẩm công tử, An nhị tiểu thư đã vào cửa hàng y phục, bên cạnh còn có a hoàn bà tử, hình như An phu nhân cũng đang ở đây.”

Tiết Tự Nhiên không nói gì, như thế thì chẳng thể bắt nàng lại giáo huấn được rồi. Khoai lang nướng vẫn còn rất thơm. Tiết Tự Nhiên ôm lấy, nghĩ một hồi rồi nói với Hường Vân Hào: “Theo dõi chặt An phủ, cẩn thận những kẻ do Tiên Thế Tân phái đến, có động tĩnh gì thì mau chóng báo lại. Đoàn Thị bị đưa đi đâu cũng phải theo dõi.” Tiên Thế Tân làm như thế ắt hẳn có kế hoạch, chẳng qua không biết là gì mà thôi. Cái đồ ngốc An Nhược Hi đó, có khi bị hại chết cũng chẳng biết mình chết thế nào.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 138

An Chi Phủ dùng cơm tối xong mới quay về phủ, do uống quá chén nên chóng mặt, chệnh choáng say.

Bước vào phủ cảm thấy bầu không khí có gì đó sai sai, liền gọi An Bình đến hỏi, thì ra Đoàn Thị làm ầm cả một ngày, đòi đợi An Chi Phủ về phủ gặp mặt một lần đã rồi mới đi, thúc giục gấp gáp, lại còn lấy cái chết ra ép. Mọi người sợ ồn ào xảy ra án mạng, nên chờ An Chi Phủ về.

Vị Lý tiên sinh do Tiên Thế Tân để lại cũng đến cầu kiến An Chi Phủ, nói Tiên đại nhân vốn là có ý tốt, chỉ muốn để tứ phu nhân tỉnh dưỡng bình phục, An gia cũng tránh được phiền phức, nên xin An lão gia phải xử lý thật tốt vào, đừng làm lớn chuyện. Cứ để tứ phu nhân yên ổn lên xe ngựa, qua hai ngày nữa An lão gia lại đi thăm bà ấy cũng tốt.

An Chi Phủ không biết làm sao, do dự một lúc, cuối cùng đi gặp Đoàn Thị.

Dưới chân An Chi Phủ như có gió, chậm rãi bước vào viện tử của Đoàn Thị. Vừa đi vừa nghĩ đủ thứ đến Đoàn Thị. Nghĩ lại trước kia lúc gặp Đoàn Thị đẹp tuyệt trần đã động tâm thế nào, nghĩ đến dáng vẻ Đoàn Thị dựa vào lòng ông gọi một tiếng lão gia.

Trong mấy phòng thê thiếp của An Chi Phủ, Phạm Thị là con gái của sư gia huyện Đức Xương, Đàm Thị là con gái của phú thương huyện Phúc An, Tiết Thị được một thương nhân đưa cho ông ta, còn Liêu Thị là con gái của một thương hộ mà ông ta nhìn trúng, mỗi người bọn họ, ai cũng có phân lượng đem đến lợi ích hoặc lớn hoặc nhỏ cho ông ta, chỉ có Đoàn Thị là

một thôn nữ, ông ta đưa bà vào phủ không hề có ích gì. Nhưng bà quá đẹp, ông ta thích bà. Bà cũng biết cách để ông ta được vui. Mặc dù trong năm phòng thiếp, Đoàn Thị là người tâm thường nhất không hiểu quy củ nhất, nhưng những năm qua sống với bà, ông ta rất thoải mái.

Còn Phương Nhi nữa, là cô con gái đẹp nhất khôn khéo nhất của ông. Ông cũng rất thương nó. Nay con chết không thấy xác, vậy mà ông lại phải đưa mẹ nó ra khỏi phủ.

An Chi Phủ không biết có phải do mình uống nhiều hay không mà rất đa sầu đa cảm, ông ta lắc đầu, tự nói với mình không được do dự thế nữa, chỉ là một nữ nhân thôi mà, đuổi thì đuổi thôi, nay bà ta đã bị điên, đã sớm không phải nữ nhân xinh đẹp khiến người ta hài lòng năm xưa rồi.

An Chi Phủ đến chỗ Đoàn Thị, vốn tưởng sẽ chứng kiến một bà điên khóc lóc âm ỉ, nào ngờ Đoàn Thị đã tắm rửa sạch sẽ, trang điểm kỹ càng, ăn mặc tươm tất, xinh đẹp động lòng người. Thấy An Chi Phủ đến thì hai mắt rưng rưng, khẽ gọi một tiếng: “Lão gia.” rồi tiến sát vào lòng An Chi Phủ.

Đã lâu rồi An Chi Phủ không được Đoàn Thị vuốt ve như thế, vừa nãy lại còn nhớ tới bà, không kìm được mà lòng mềm ra. Ông ta cho bà tử a hoàn lui cả, còn mình ôm lấy Đoàn Thị ngồi xuống.

Đoàn Thị thút thít hai tiếng, tựa vào lòng An Chi Phủ, một lúc sau lại gọi: “Lão gia.”

An Chi Phủ thở dài: “Nàng đừng sợ, không phải đuổi nàng đi đâu, chỉ là để nàng ra ngoài nghỉ ngơi, đợi nàng khỏi bệnh rồi, ta sẽ đón nàng về.”

Đoàn Thị đáng thương nhìn An Chi Phủ, nước mắt tuôn rơi, khóc không thành tiếng: “Lão gia không cần an ủi, thiếp biết. Chỉ là thiếp nghĩ sau này không được gặp lão gia nữa, trong lòng khổ sở không thôi. Hôm nay bọn

họ ép thiếp lên xe, thiếp rất sợ chưa từ già lão gia đã phải vĩnh biệt, nên mới đánh chết cũng không theo.”

An Chi Phủ vội nói: “Đừng buồn nữa, nàng ngoan ngoãn nào, ta bảo đảm với nàng, nhất định sẽ đón nàng về. Nàng cứ dưỡng bệnh cho tốt, khỏe sớm ngày nào thì về sớm ngày ấy, được không?”

Đoàn Thị nghe xong thì nhìn An Chi Phủ, nín khóc mỉm cười. Một nụ cười kia, lại có mấy phần đáng vẻ của lần đầu gặp gỡ vào năm đó. An Chi Phủ mềm lòng, sờ mặt bà: “Ta sẽ để a hoàn bà tử trong phủ đi theo nàng, có người quen chăm sóc, nàng cũng không phải sợ nữa. Ở đó ăn ngon sống tốt, lại không ai làm phiền nàng, chắc chắn sẽ thoải mái hơn ở đây. Nàng muốn ăn gì dùng thì cứ nói với a hoàn. Qua hai ngày nữa, ta sẽ đến thăm nàng.”

“Vâng.” Đoàn Thị gạt nước mắt, rót nước cho An Chi Phủ, “Có lời này của lão gia, thiếp yên tâm rồi. Không có đồ nhắm, chỉ đành dùng cốc nước này tỏ rõ tâm ý. Chỉ là thiếp nhớ lão gia, sợ không về được nữa, giờ lão gia nói thế với thiếp, dĩ nhiên thiếp sẽ nghe lời.”

An Chi Phủ nhận lấy cốc nước, ngửa đầu uống cạn, Đoàn Thị lại mỉm cười. An Chi Phủ kéo Đoàn Thị vào lòng, “Nghe lời là được rồi, ngoan nào, mọi người đều tốt cả.”

Đoàn Thị gạt đầu, lại hỏi: “Lão gia nói thiếp đến đó sẽ sống tốt, vậy đó là nơi nào?”

An Chi Phủ sững sốt, ông ta không biết.

“Lão gia chọn nơi ạ?”

An Chi Phủ ghen lời, một lát sau chỉ đành phải nói: “Là do Tiên đại nhân chọn. Ngài ấy là quan phụ mẫu huyện Phúc An, toàn bộ nơi đó do

ngài ấy cai quản, ngài ấy muốn tìm nơi tốt cũng rất dễ. Có ngài ấy phối hợp với nàng, nàng sẽ sống tốt thôi.”

Đoàn Thị nở nụ cười âu sầu: “Ngay cả nơi thiếp sẽ đến là đâu mà lão gia cũng không biết, thì làm sao thiếp sống tốt được.”

An Chi Phủ như bị tát một cái bạt tai, không nói được gì. Đoàn Thị không thừa thắng truy kích, mà lại giữ mặt mũi cho An Chi Phủ, nói vòng sang chuyện khác: “Thiếp sẽ đi, lão gia để thiếp đi thì thiếp đi.”

An Chi Phủ thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt.”

“Lão gia nhớ đến thăm thiếp nhé.”

“Ừ.”

Đoàn Thị lại nói: “Hôm nay muộn rồi, huyện Phúc An cũng không phải là nơi đầu đường cuối hẻm, đi đường đêm có nhiều bất tiện, để sáng mai thiếp đi có được không?”

An Chi Phủ vốn muốn đồng ý, nhưng sau đó lại đổi ý, bây giờ đã thuyết phục được Đoàn Thị, phải mau chóng đưa lên xe giải quyết cho xong chuyện, nếu ở lại một đêm, sáng mai bà lại phát tác gây chuyện thì phiền phức lắm. Thế là nói: “Huyện Phúc An không xa, ngồi xe ngựa một lúc là đến thôi. Đã quyết định hôm nay sẽ đi rồi, chắc chắn a hoàn bà tử bên kia đã dọn dẹp xong nhà chuẩn bị đồ ăn đêm chờ nàng rồi, Tiền đại nhân cũng đều đã sắp xếp, để người khác chờ không thì không hay lắm. Lên đường sớm lúc nào hay lúc ấy, tối nay có thể nghỉ ngơi khỏe rồi. Hai ngày nữa ta sẽ đến thăm nàng, yên tâm đi.”

Phía Tiền Thế Tân, hần đang hỏi Lục Ba: “Chuyện thế nào rồi?”

“Đã truyền chuyện bài vị của mẫu thân An Nhược Thần đi và chuyển dời phần mộ đến lầu Tử Vân rồi. Phía kia chuyển lời lại, nói An Nhược Thần giận dữ, dặn Lục đại nương sáng sớm mai phải đến An phủ lấy bài vị mẫu thân về, lại yêu cầu An gia không được chạm vào hài cốt của mẫu thân nàng ta, nàng ta muốn đưa mẫu thân về huyện Đức Xương, táng cùng ông bà ngoại mình.”

“Tốt lắm. Đợi ngày mai bọn họ cãi nhau, để người trong An phủ đó châm lửa, tốt nhất là để họ xích mích ra mặt, cãi càng hăng càng tốt. Sau đó nhân cơ hội, tối mai động thủ với An Chi Phủ.” Tiền Thế Tân lại hỏi: “Lấy được bản viết tay của An Nhược Thần chưa?”

“Lấy được rồi. Thuộc hạ sẽ dựa theo bút tích của nàng ta để viết thư, tối mai dẫn An Chi Phủ ra khỏi cửa rồi, sẽ đặt thư vào trong thư phòng của ông ta. Đến lúc đó điều ta, bức thư hẹn An Chi Phủ ra cửa này chính là vật chứng.”

“Được.” Tiền Thế Tân nói: “Đừng để xảy ra sơ hở. ngày mai ta sẽ đưa An Vinh Quý đến huyện Phúc An. Người bảo Lý Thành canh giữ Tiền Bùi, đừng để ông ta ra ngoài. Như thế mới có thể chống lại người của An Nhược Thần được.”

Lục Ba tuân lệnh.

Tiền Thế Tân lại hỏi: “Đưa Đoàn Thị đi chưa?”

“Bà ta khẳng khẳng muốn gặp An Chi Phủ đã rồi mới đi, mọi người không dám ép quá, sợ bà ta tìm chết thật. Lúc họ gửi tin cho thuộc hạ thì An Chi Phủ đã về phủ, nói không chừng chắc giờ này đã sắp xếp xong xuôi rồi. Có Lý tiên sinh theo dõi chuyện này rồi. Nhất định tối nay sẽ đưa bà ta đi.”

“Được. Lát nữa người đi xem lại lần nữa đi. Chuyện này cần phải làm xong. Đưa bà ta đến nhà rồi thì phải canh chừng, không được ra ngoài

không được gặp khách, còn lại những thứ khác cứ tùy bà ta, chăm sóc ăn uống đàn ông vào. Để đảm bảo bà tử năng trò chuyện với bà ta đi, ổn định bà ta, đồ trong nhà thì cất hết, đừng để bà ta có cơ hội tìm chết.”

“Đã rõ.” Lục Ba nhận lệnh, đi đến An phủ.

Còn phía An phủ, An Chi Phủ vẫn đang nói chuyện với Đoàn Thị.

Đoàn Thị nói vài chuyện cũ, dè dặt nhìn An Chi Phủ, nhưng ánh mắt dò xét kia lại bị An Chi Phủ phát hiện, ông ta cảm thấy Đoàn Thị vẫn đang lo lắng, thế là lại bảo đảm lần nữa sẽ đón bà về. Vừa nói xong, Đoàn Thị lại không nhìn được rơi lệ: “Lão gia à, sẽ không về được đâu.”

“Không đâu.” An Chi Phủ say rượu choáng váng, đầu nặng trĩu, bắt đầu không nhìn được nữa.

Đoàn Thị lại nói: “Thật đấy, không về được nữa đâu. Thiếp sẽ không được gặp lại con gái nữa. Thiếp hận An Nhược Thần, vừa hận mình lại càng hận lão gia.”

An Chi Phủ nhíu mày.

“Lão gia, thiếp biết vì sao Phương Nhi trốn nhà mà không nói với thiếp rồi.”

An Chi Phủ kiềm chế cơn giận, hỏi bà: “Vì sao?”

“Con sợ thiếp.”

“Xưa nay nàng tốt với con như thế, sao con có thể sợ nàng được.”

“Thiếp chăm con, cũng chưa hẳn là tốt. Lúc lão gia muốn gả con cho Tiền lão gia, thiếp không thể che chở con được. Đại cô nương và nhị cô nương nói đúng, thiếp không thể che chở được con nó.”

“Đó là ta định hôn cho con nó.” Rốt cuộc An Chi Phủ không nhận được nữa mà lớn tiếng nói. Bây giờ muốn thế nào đây, dỗ được nàng đôi câu nàng lại bắt đầu rồi hả? Dù cái nhà này có thế nào đi chăng nữa, thì cũng là do ông ta làm chủ! Ông ta bảo gả con gái cho ai thì phải gả cho người đấy! Cái gì gọi là không thể bảo vệ được chứ, chẳng lẽ muốn giống An Nhược Thần không nghe lời ông ta sao?!

Đoàn Thị không tiếp lời mà lại nói: “Phương Nhi sợ thiếp, là do con đã nhìn thấy.”

“Thấy cái gì?” Trong lòng An Chi Phủ dâng lên nghi ngờ.

Đoàn Thị nở nụ cười hờ hững: “Năm đó, thiếp có mua ở chỗ người bán hàng rong, thuốc độc.”

An Chi Phủ sững sốt.

“Trong lòng thiếp nghĩ, thiếp đẹp nhất, lại được lão gia thích nhất, nếu không có phu nhân thì biết đâu lão gia sẽ phù chính thiếp. Nên thiếp mới muốn dùng thuốc độc đối phó với phu nhân.”

An Chi Phủ chết khiếp, không ngờ rằng Đoàn Thị lại có ý nghĩ đấy.

“Nhưng thiếp không dám hạ thủ. Lá gan thiếp nhỏ, thiếp chỉ dám theo nhị tỷ, kéo tam tỷ cùng bắt nạt phu nhân. Nhưng Phương Nhi đã thấy thiếp cầm gói thuốc độc kia. Con hỏi thiếp đó là gì, là đường đúng không? Lúc ấy con còn nhỏ nên ham ăn, thiếp sợ con lén lấy ăn nên nói cho biết đó là độc. Sau đó phu nhân ra đi, Phương Nhi khóc lớn một trận, con hỏi thiếp có phải phu nhân bị độc hại chết không. Thiếp nói không phải, là bệnh chết.”

An Chi Phủ không lên tiếng, lòng vừa sợ vừa nghi, thế ư? Đúng là bệnh mà chết ư? Nhưng đúng là lúc đó đại phu nói đó là bệnh chết.

Đoàn Thị cười: “Lão gia đừng sợ, thiếp không hề hạ độc phu nhân, thiếp nhất gan thật.”

An Chi Phủ thở phào.

Đoàn Thị lại nói: “Sau đó thiếp nghĩ, nhị tử được sung ái ấy là vì sinh được con trai. Nếu không có con trai, liệu lão gia có toàn tâm toàn ý với thiếp không?”

An Chi Phủ chợt bật dậy. Bà điên này, lại còn dám nghĩ chuyện hạ thủ với An Vinh Quý.

Đoàn Thị lại cười bảo: Lão gia yên tâm, thiếp không ra tay với đại thiếu gia, thiếp nhất gan thật mà. Nhưng thiếp giấu kỹ gói thuốc, nhưng lại bị Phương Nhi ham ăn lấy ra, con nó mới giết mình. Con hỏi vì sao thứ này vẫn còn đây. Thiếp mới nói rằng, điều này chứng tỏ mẹ sẽ không hại người khác. Con nghe xong mới yên lòng. Ít nhất là thiếp cho rằng, con nó yên lòng.”

Tim An Chi Phủ đập thành thịch, điều này sao khiến người ta yên tâm được?”

“Cho đến hôm nay, thiếp mới nghĩ, có lẽ mình sai rồi. Con sợ thiếp, nhất định là cảm thấy thiếp là một bà mẹ lòng dạ ác độc. Có lẽ con cho rằng phu nhân bị thiếp hại chết. Nên con mới gần gũi với đại tử nó, muốn đối tốt với đại tử để chuộc tội cho thiếp. Con nó thà tin tiện nhân An Nhược Thần kia còn hơn là tin thiếp. Cũng khó trách, lão gia muốn gả con cho Tiền Bội, thiếp không che chở được con, mà An Nhược Thần lại lừa gạt bảo muốn cứu con nó, dĩ nhiên Phương Nhi sẽ tin rồi. Nếu lúc đầu thiếp to gan hơn, liều mạng cầu xin lão gia, liệu chết chống cự chuyện này, thì lão gia nói xem, có phải Phương Nhi sẽ không sao không?”

An Chi Phủ nhú chặt chân mày: “Ta sẽ bảo người chuẩn bị xe ngựa, nàng đi ngay luôn đi!”

Đoàn Thị mỉm cười, dịu dàng nói: “Được thôi, thiệp đi ngay đây. Lão gia à, lão gia cũng đi đi.”

An Chi Phủ nhìn nụ cười này của bà mà tóc gáy dựng đứng, tim ông bắt đầu đập mạnh, cảm thấy đầu choáng váng, ông ta nghiêm mặt hỏi: “Nàng nói thế là có ý gì?”

Đoàn Thị vẫn cứ cười, bà nhìn An Chi Phủ, nhỏ giọng nói: “Thiệp đã làm rồi. Chuyện lúc trước thiệp không dám làm, hôm nay đã làm rồi. Lão gia nói xem vì sao thiệp dám? Vì thiệp hối hận, nếu thiệp sớm có lá gan này thì tốt quá. Như thế thiệp sẽ không mất đi con gái, sẽ không còn ai tới hỏi thiệp —— người có dám đánh cược bảo vệ con gái mình không. Mỗi lần thiệp nghe cái câu này đều cảm thấy bọn họ điên rồi, làm sao bảo vệ được, thiệp chỉ là một nữ tử yếu đuối, thiệp có bản lĩnh gì mà bảo vệ con gái. Nhưng hôm nay bỗng thiệp hiểu ra rồi. Dù sao thì, không phải là chết thôi sao? Chí ít thiệp để lại ấn tượng cho con gái, đấy là thiệp thương con yêu con che chở con, chứ không phải thiệp lạnh lùng vô tình bỏ mặc con. Lão gia à, thiệp không muốn nữa. Thiệp đã sai một lần rồi, thiệp muốn đền bù. Thiệp cảm thấy chỉ cần mình kiên nhẫn, nhất định có thể chờ được con gái. Nhưng vì sao lão gia không cho thiệp cơ hội? Thiệp không có con gái, cái gì cũng mất cả. Thì ra không phải các nàng điên, mà là thiệp điên rồi.”

An Chi Phủ đổ mồ hôi lạnh, dần lùi về sau. Bà ta đang nói gì thế, ông ta nghe không hiểu.

Đoàn Thị nhìn vẻ mặt ông ta, lầm lũi nói: “Thiệp khờ quá phải không? Có gì mà không dám? Chỉ có mình thiệp khờ, chỉ có mình con gái thiệp thảm thôi. Còn những người khác lại sống tốt như thế, dựa vào đâu chứ? Các nàng dựa vào đâu mà đòi sống tốt hơn mẹ con thiệp. Các nàng không ai đẹp bằng thiệp, con trai các nàng cũng làm nên chuyện tạo nghiệt, con gái thì đều là tiện nhân! Chỉ có Phương Nhi là tốt thôi, con vừa đẹp lại khôn khéo, con nên gả cho cho người tốt, con nên được phu quân thương yêu, được cha mẹ chồng yêu thích, sau này con cháu đầy sảnh, yên vui cả

đời. Phương Nhi tốt như thế, con nên có được những thứ này mới phải. Con rất thông minh, thật sự rất thông minh. Con cũng đừng cảm nữa, nếu không sao con dám trốn chứ, con nó đúng là đừng cảm. Còn đừng cảm hơn thiếp, đừng cảm hơn cả thiếp...”

Đoàn Thị nói đến cuối thì tựa như lấm bầm, thần chí đã trôi giạt đến phương xa.

An Chi Phủ trợn mắt nhìn bà, không kiềm chế được nữa, định bụng xoay người đi ra ngoài gọi người. Nhưng chỉ vừa mới động dậy thì lại như đâm vào thần kinh Đoàn Thị. Bà ta nháy mắt lên, giơ tay tát mạnh An Chi Phủ.

“Bốp” một tiếng vô cùng vang. Làm An Chi Phủ tỉnh người.

Đoàn Thị tát xong lại nhào lên tiếp, An Chi Phủ còn đang ngây như phồng lại bị bà ta đè xuống đất. Rầm một tiếng vang lên, đụng ngã lăn một cái ghế, hai người bổ rạp xuống đất cái “bịch”.

An Chi Phủ đau điếng người, lập tức sức tình từ khiếp sợ của cái bạt tai đó. Ngay sau đó lửa giận ngập đầu.

Động tác của Đoàn Thị rất nhanh, nổi liền một mạch. Bà ta đánh ngã An Chi Phủ rồi cười lên người ông ta, hai tay cào cấu loạn xạ. An Chi Phủ giơ tay lên che lại, vùng nắm đấm phản kích.

Đoàn Thị la lớn: “Đồ khốn kiếp đáng chết ngàn lần này! Người đừng hòng đưa ta đi! Tiền Bùi muốn dùng ta dụ dỗ Phương Nhi, lão ta vẫn còn đang có ý định với Phương Nhi, ta sẽ không mắc lừa nữa đâu! Ta giết người, ta muốn giết người! Người chết rồi, Phương Nhi sẽ an toàn. Cốc nước người uống có độc, ba đến năm canh giờ sau sẽ thủng ruột mà chết. Không ai cứu được người cả, đáng đời người! Người đáng chết lắm! Ta muốn người chết, muốn người chết! Ta tin người như thế, ta đã giao cả đời mình cho người kia mà! Ta còn vì người mà sinh một cô con gái tốt đến thế! Con gái tốt thế đấy! Vậy mà người lại đối xử với mẹ con ta thế hả!”

Đoàn Thị vừa đánh vừa hồn hển nói.

Nghĩ lại lúc đó, bà là cô nương đẹp nhất trong thôn, mà không chỉ trong thôn, bốn năm dặm xung quanh, có ai không biết bà xinh đẹp, người đến cầu thân đập nát cả ngưỡng cửa nhà bà, nhưng bà lại không nhìn trúng ai cả. Bà đẹp như thế, được cha mẹ cưng chiều, cuộc sống cũng rất tốt. Trong hôn sự, nhà cũng nghĩ giống bà, đã đẹp như thế thì phải gả cho người tốt, chứ sao lại phải gả cho nông dân trong thôn chứ. Sau đó bà đã gặp An Chi Phủ.

An Chi Phủ phong độ nhẹ nhàng, rất biết ăn nói, lại có gia sản bạc triệu, hai người một đến hai đi, thế là thành đôi. Đoàn Thị cũng chẳng để ý việc làm thiệp, bà biết thân phận mình, là một thôn nữ, vào nhà giàu làm thiệp cũng không sai. Dù sao thì, cuộc sống còn dài kia mà. Chỉ cần bà được sung ái thì sau này còn lo gì chứ.

Bà thật sự đã tưởng là thế, bà cảm thấy mình chính là người sẽ được sung ái nhất. Nhưng về sau bà mới nhận ra, chẳng qua là bà tưởng thế mà thôi.

An Chi Phủ nghe nói trong cốc nước kia có độc thì vừa tức vừa sợ. Dưới cơn nóng giận, vung quyền đập vào huyệt thái dương của Đoàn Thị. Đoàn Thị á một tiếng rồi không lên tiếng. Nhưng đôi tay dài vẫn bóp cổ An Chi Phủ. An Chi Phủ tức đến mức máu xộc thẳng lên đầu. Trước khi ông ta đến đây, trong lòng còn chứa chút thương tiếc với bà, ông ta thật sự đã định qua một thời gian nữa sẽ đón bà về, nhưng bà ta được lắm, được lắm!

Hai mắt An Chi Phủ đỏ bừng, dồn lực vào trên tay. Đợi đến khi ông ta hoàn hồn thì phát hiện bàn tay Đoàn Thị bóp cổ ông đã buông lỏng, sau đó, “bịch” một tiếng, Đoàn Thị ngã nhào xuống đất.

An Chi Phủ trợn mắt nhìn Đoàn Thị. Bà mở lớn mắt nhìn ông, miệng há to, sắc mặt tím bầm. Biểu cảm kia, chắc khác gì tử thi ác quỷ cả.

Tim An Chi Phủ đập thành thịch thịch thịch. Lúc này ông ta mới phát hiện mình đang cười trên người Đoàn Thị, tay siết chặt cổ bà. Ông ta muốn buông ra, nhưng tay lại không nghe sai khiến. Ông trợn mắt nhìn Đoàn Thị, mà Đoàn Thị cũng đang lườm ông. Có điều ánh mắt kia chờ đợi, không hề có thần thái.

An Chi Phủ biết rõ. Tay ông bắt đầu run, càng run càng dữ. Cuối cùng ông cũng buông cổ Đoàn Thị ra. Sợ hãi ngã ra sau, rồi lăn một vòng tránh xa ra.

Ông ta trợn mắt nhìn Đoàn Thị trên đất, trong đầu trống rỗng. Đoàn Thị không nhúc nhích, cứ như chết vậy. An Chi Phủ rùng mình, đứng thế, bà ta nói bà ta cho ông ta uống độc, con mụ điên này, lại dám cho ông ta uống thuốc độc.

Nghĩ như thế, An Chi Phủ cảm thấy bụng quặn đau, ông ta định bò dậy mau chóng đi ra ngoài gọi người tìm đại phu, nhưng lúc này cửa lại bị đẩy ra.

An Chi Phủ sợ hãi ngã xuống đất.

Ông ta trợn mắt nhìn người, là Lý tiên sinh do Tiền Thế Tân để lại trong phủ ông ta.

An Chi Phủ như thấy người cứu đỡ, la lớn: “Lý tiên sinh.”

Lý Thành vẫn luôn ở bên ngoài để ý tình hình trong phòng, tối nay cần phải đưa Đoàn Thị đi, đợi một lúc lâu, nghe thấy động tĩnh không đúng lắm nên mới vội vàng đến xem.

Vừa bước vào phòng, chỉ nhìn một cái là Lý Thành biết ngay đã xảy ra chuyện gì.

“Lý tiên sinh.” An Chi Phủ lại kêu tiếng nữa.

“An lão gia đừng sợ, đừng để lộ ra ngoài.” Lý Thành trấn an nói, đi qua thăm dò mạch ở cổ và hơi thở của Đoàn Thị.

“Tứ phu nhân đã qua đời rồi.” Lý Thành nói. Trong câu nói không chút kinh ngạc cũng chẳng trách cứ, thậm chí y còn dùng cái từ “qua đời” này. Điều này làm An Chi Phủ yên tâm. Bây giờ ông ta cũng đã tỉnh táo hơn nhiều rồi, cái cảm giác sợ hãi khi giết người từ từ dâng lên, “Nàng, nàng, nàng muốn giết ta, nàng ta hạ độc ta.”

“Là độc nào?” Lý Thanh đỡ An Chi Phủ dậy, để ông ta ngồi xuống ghế. Lật mí mắt ông ta, rồi lại nhìn đầu lưỡi và móng tay ông ta. “Là độc nào?” Y lại hỏi lần nữa.

An Chi Phủ lắc đầu: “Không biết. Nàng ta nói mình mua ở chỗ hàng rong, lúc trước là muốn đổi phỏ với phu nhân đã qua đời của ta, sau đó lại muốn đổi phỏ con trai lớn của ta. Hôm nay là hạ ở trong nước, để ta uống.”

“Cốc nước độc kia có mùi vị gì không?”

“Không có.” An Chi Phủ nghiêm túc nghĩ lại, xác nhận: “Không có.” Cũng là vì không màu không sắc, nên ông ta mới không chút cảnh giác.

Lý Thành nhìn cốc nước trên bàn, “Là cốc này sao?”

“Đúng thế, đúng thế.”

Lý Thành cầm lên gửi, nhưng không gửi thấy gì. Y nhìn xung quanh, thấy trên đầu Đoàn Thị có cây trầm bạc, liền lấy xuống nhúng trầm vào phần nước còn lại trong cốc, không thấy trầm đổi màu.

Lý Thành nhíu mày, hỏi lại An Chi Phủ: “Có chỗ nào khó chịu không?”

Một chuỗi động tác liên tục của Lý Thành làm An Chi Phủ yên tâm, ông ta định nói mình đau đầu đau ngực, nhưng lại nghĩ đến chắc hẳn do uống

rượu nên thế, vậy là hít sâu mấy cái, rồi nghiêm túc cảm nhận, lắc đầu bảo: “Không có gì đặc biệt.” Nhưng rồi ông ta nhanh chóng nói: “Vừa nãy nàng ta nói, bốn đến năm canh giờ sau sẽ bị thủng ruột mà chết.”

Lý Thành bình tĩnh nói: “Trên đời này có không ít kỳ độc nhưng ta chưa nghe nói có loại độc nào không mùi không vị, uống vào không có cảm giác, lại phải mất bốn năm canh giờ mới phát tác mà người bình thường có thể mua được cả. Huống hồ lại có thể mua được trong tay kẻ bán hàng rong, nếu giết người dễ dàng như thế, chỉ e đến nha môn cũng không cách nào phá án được.”

An Chi Phủ nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ nàng ta lừa ta?”

“Có lẽ phu nhân bị lừa.” Lý Thành nhìn hiện trường rồi để An Chi Phủ về phòng trước, đừng lộ ra ngoài, coi như chưa từng xảy ra chuyện này. Y phải đi xin phép, để xem chuyện này cần xử lý thế nào.

An Chi Phủ vội nhắc y: “Ta trúng độc, phải mau đi tìm đại phu.”

Lý Thành nói: “Độc này là giả. An lão gia thử suy nghĩ đi, nếu tìm đại phu thì phải giải thích ra sao đây? Vừa nãy An lão gia đã giết người đấy, không phải chuyện nhỏ đâu. Nếu tin tức bị lộ, An lão gia phải ở tù.”

An Chi Phủ vội vặc lại: “Nàng ta muốn giết ta, dĩ nhiên ta phải đánh trả rồi. Đấy cũng chỉ là bất ngờ. Dù có đến quan phủ cũng thế, đấy đều là sự thật.”

“Thế sao?” Lý Thành hỏi, “Nay Bạch đại nhân chủ quản, nghe nói ngài ấy nổi tiếng nghiêm khắc, An lão gia có muốn thử xem rốt cuộc ngài ấy có tin vào mấy lời giải bày này không?”

Nhất thời An Chi Phủ ngậm miệng.

Lý Thành nói: “An lão gia cứ yên tâm đi, đừng sốt ruột. Tiền đại nhân để bọn ta đến đây, chính là muốn bảo vệ An lão gia chu toàn. An lão gia nghe ta, đừng để lộ chuyện này ra ngoài. Ta đi một lát rồi về. Chuyện này cứ giao cho bọn ta đi.”

Tiền Thế Tân tái cả mặt, không dám tin vào tai mình, “Người nói lại lần nữa đi.”

Lý Thành nhìn Lục Ba, nhắm mắt thuật lại chuyện lần nữa. Tiền Thế Tân vỗ bàn, quát lớn: “Bảo các người canh chừng cho đảng hoàng, có chút chuyện này cũng không làm được hả?!”

Lý Thành nói vòng vo: “Là do thuộc hạ sơ sót, tưởng tiếng đánh nhau kia là Đoàn Thị gây loạn, cãi nhau một lúc chắc sẽ hết thôi. Nhưng sau đó bất chợt im bật không tiếng động, thuộc hạ mới thấy là lạ. Đi vào nhìn thì đã không còn kịp nữa rồi.”

Lục Ba tiến đến trước mặt Tiền Thế Tân nhỏ giọng nói: “Lúc này chưa ai phát hiện, chúng ta cứ chờ Đoàn Thị đi, cứ nói là đưa bà ta đến huyện Phúc An, nhất định đồ tể sẽ không phát giác đâu. Bà ta tưởng Đoàn Thị còn sống, ở trong tay chúng ta, như thế chuyện vẫn có thể tiến hành theo kế hoạch.”

Tiền Thế Tân cá giận nói: “Bà ta không nhận ra, chẳng lẽ người khác không nhận ra sao? Ngộ nhờ có người phát hiện Đoàn Thị đã chết, mà trên dưới An phủ toàn bộ đều cho rằng người do ta đưa đi, vậy cái chết của bà ta sẽ đẩy đến trên đầu ta đấy.”

Lục Ba ghen lời, đúng là thế thật. Tình hình như thế càng tệ hại hơn. “Xin đại nhân thứ tội, là thuộc hạ nghĩ không thấu đáo.”

Tiền Thế Tân tức tới mức đỉnh đầu bốc khói, nghĩ đến An Chi Phủ mà giận: “Đồ ngu ngốc kia!”

Lục Ba và Lý Thanh không dám lên tiếng. Tiền Thế Tân trợn mắt nhìn bọn họ, nghĩ một lúc rồi nói: “Chuyện vẫn phải làm, sửa lại kế hoạch chút.” Hắn dặn dò thế này thế kia một hồi. Lục Ba và Lý Thanh nhận lệnh rồi đi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục đại nương cùng Điền Khánh đến An phủ, theo như An Nhược Thần dặn dò, định lấy bài vị của Phạm Thị mẫu thân An Nhược Thần, cũng yêu cầu An Chi Phủ không được động đến mộ địa của Phạm Thị, đợi An Nhược Thần khỏe lên, sẽ đi mời người làm lễ cúng di chuyển phần mộ.

Kết quả trong An phủ rối lên rồi xuống, Lục đại nương đi nghe ngóng, nói là từ sáng sớm a hoàn phát hiện không thấy phu nhân phòng bốn Đoàn Thị đâu, lúc này đang tìm khắp nơi.

An Chi Phủ đi ra thì gặp Lục đại nương, vô cùng khinh thường trước yêu cầu của bà, nói Phạm Thị là vợ quá cố của ông ta, là người An gia ông ta, còn An Nhược Thần đã ra khỏi tịch bạc, không liên quan gì đến An gia, không có quyền đưa bài vị Phạm Thị đi. Bố trí Phạm Thị thế nào, cũng là chuyện của An gia bọn họ, không liên quan gì tới người ngoài, An Nhược Thần không có quyền can thiệp vào.

Tóm lại là cậy mạnh một phen, thái độ tệ hại từ chối yêu cầu của Lục đại nương, An Chi Phủ mau chóng đuổi người: “Trong phủ ta còn có việc, cần phải tìm người, các người về đi.” Rồi ông ta nhìn sang Điền Khánh, lại nói: “An Nhược Thần tưởng rằng mình leo cao là có thể chỉ trở vào chuyện của người ta, nhưng nàng ta đã sai rồi. Để vị quân gia tới đây, định hù dọa dân chúng bình thường như chúng ta sao?”

Điền Khánh không lên tiếng, Lục đại nương cũng rất bình tĩnh, không ồn ào cãi nháo với ông ta mà chỉ hỏi: “An lão gia muốn thế nào mới có thể

đồng ý đây? Nếu không ngại thì cứ đưa ra điều kiện, bàn bạc với cô nương thử. Đại phu nhân đã được chôn cất nhiều năm, An lão gia quyết tâm quấy rầy bà ấy yên nghỉ, nhất định cũng đã có tính toán. An lão gia không để đại phu nhân trong lòng, vậy trả lại bài vị và hài cốt cho An cô nương thì sao? An lão gia cứ ra điều kiện đi, như thế sau này cả cô nương và An lão gia sẽ không gây nhau, tránh phiền hà.”

An Chi Phủ hừ một tiếng: “Ai phiền hà hả? Còn dám uy hiếp ta, các người đúng là to gan. Nếu cảm thấy không phục thì cứ đến quan phủ cáo ta đi. Để xem quan gia xử thế nào!” Rồi ông ta phất tay, để người gác cổng đóng cửa tiễn khách.

Lục đại nương và Điền Khánh đưa mắt nhìn nhau, quyết định quay về báo lại với An Nhược Thần đã. Bọn họ cũng đã lường trước chuyện sẽ không dễ dàng như thế, An Nhược Thần để Điền Khánh theo Lục đại nương đến, cũng là sợ An Chi Phủ gây gổ làm Lục đại nương thua thiệt. Nay đã biết thái độ của An Chi Phủ, quay về bàn bạc lại đã.

Vừa tính xoay người đi thì một người trông đáng vẻ là hộ vệ đến thưa với An Chi Phủ: “An lão gia, không thấy bài vị hôm qua thỉnh ra đâu nữa rồi.”

An Chi Phủ thất kinh, Lục đại nương và Điền Khánh cũng dừng bước.

Hộ viện kia nói mọi người chia nhau đi tìm Đoàn Thị, mấy người bọn họ đến viện tử ở phòng lớn, nơi đó trống trơn không ai ở, nghĩ chắc hẳn Đoàn Thị có thể nấp ở chỗ kia. Kết quả đến đó tìm, không những không có Đoàn Thị, mà ngay cả bài vị hôm qua Đoàn Thị sai người đặt ở trong phòng mẫu thân An Nhược Thần khi còn sống cũng không thấy đâu.

Lục đại nương định hỏi nữa thì lại bị An Chi Phủ đuổi ra ngoài. Người gác cổng mời Lục đại nương ra ngoài, “Đại nương, thật sự hôm nay không thích hợp, có chuyện gì, ngày khác đại nương lại đến.”

Lục đại nương khá quen thuộc với người gác cổng của An phủ, bèn nhét ít bạc vụn cho hắn, “Cái vị vừa đến báo ấy, nhìn lạ mắt quá, hắn không gọi lão gia mà là An lão gia, chẳng lẽ không phải là nô bộc của An gia sao?”

Người gác cổng nhận bạc, rồi nói lại chuyện những ngày qua trong An phủ với Lục đại nương. Nói hôm nay An Chi Phủ cứng như thế là do có Tiền Thế Tân đại nhân làm chỗ dựa. Tiền đại nhân không những phái tiên sinh đến dạy đại công tử học, mà còn sắp đặt việc trong nhà sai cho đại công tử. Lúc trước An gia bị Tiền lão gia hăm hại, không ngờ trong họa có phúc, đại vận đã đến. Nghe nói những điều này đều xảy ra sau khi phù chính nhị phu nhân, nên lão gia mới định chỉnh lý lại các phòng, lấy ổn định để vận thế. Còn không phải sao, không chỉ thỉnh bài vị của phu nhân nguyên phối đi, mà còn chuẩn bị đưa cả tứ phu nhân đi nữa, về sau chưa biết có chuyện gì đâu.

Lục đại nương nghe xong thì mau chóng về lầu Tử Vân cùng Điền Khánh, bẩm báo lại chuyện với An Nhược Thần.

An Nhược Thần chưa kịp suy nghĩ đã có chuyện gì xảy ra thì lại nghe vệ binh báo lại, nói là Tiền Thế Tân đại nhân đến, có lời muốn hỏi Lục đại nương và Điền đại nhân, Lữ đại nhân.

Nhất thời trong lòng An Nhược Thần dâng lên dự cảm bất an.

Quả nhiên, sau khi Lục đại nương và Điền Khánh, Lữ Chính đi gặp Tiền Thế Tân thì không quay lại nữa. Một lúc lâu sau Xuân Hiếu hốt hoảng báo lại, nói mấy người Lục đại nương bị Tiền đại nhân giải đến nha sai rồi.

Xuân Hiếu cuống cuống, cũng không nói rõ chuyện. Nàng chỉ biết là Tiền Thế Tân đã giải người đi, không kịp đến hỏi thăm đã nhanh chóng đi báo lại. An Nhược Thần cũng giật mình, bảo nàng cấp tốc đi xem tình hình, gọi Chu Quần và Cổ Văn Đạt đến.

Chu Quần và Cổ Văn Đạt đến, vẻ mặt hai người cũng đầy nghiêm trọng.

“Sao ngài ấy có thể tùy tiện giải người đi được, đây là lâu Tử Vân.”

Chu Quân nói: “Tiền đại nhân cầm trong tay lệnh bài của Bạch đại nhân Bạch Anh, tuần tra lệnh có thể bắt giữ bất kỳ người nào, bao gồm tướng quân quân đội.”

Cổ Văn Đạt bổ sung: “Nếu có quân tình khẩn cấp, thậm chí tuần tra sứ còn có quyền tiền trạm hậu tẩu, lập quân uy, quản quân kỷ, an ổn lòng quân.”

“Đó là chức đốc quân, Lương đại nhân lệnh cho Bạch đại nhân tới điều tra giám sát Bình Nam, chứ không để ngài ấy đốc quân.” Giờ đây An Nhược Thần cũng đã có phần hiểu rõ những việc quan này.

“Đúng là như vậy.” Cổ Văn Đạt nói: “Nhưng Tiền đại nhân đưa bọn họ đi là vì án dân gian, không liên quan đến việc quân.”

An Nhược Thần âm thầm nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh hơn, hỏi: “Là chuyện gì?”

Chu Quân nói: “Tiền đại nhân bảo, có người báo quan, phát hiện thi thể của tử di nương ở trong nhà cũ của Lục đại nương, là bị người ta bóp chết. Ngõ tác nói, nhìn dấu tay thì hẳn do nam tử gây ra. Còn nữa, trước đó vài ngày Điền đại nhân vì cứu Lục đại nương và Tề Chính mà đã giết một nam tử, sáng sớm nay, nương tử của nam tử kia đến. Lúc trước thái thú đại nhân phái người đi thăm dò thân phận của nam tử đó, hỏi thăm một hồi, trùng hợp thế nào người nhà gã cũng đang tìm gã. Thấy thành Trung Lan quận Bình Nam dán cáo thị nên tìm đến cửa. Người kia tên là Diệp Quân Phi, là đại sư phụ thủ công làm vườn, dưới tay có vài đồ đệ, còn có cả thợ học nghề nữa. Nhà ở huyện Thạch Lĩnh quận Mậu, sinh được một trai một gái. Nương tử gã nói xưa nay gã hay ra ngoài bàn chuyện mua bán, cũng đúng là rất thích mỹ thực, nếm thử từ lâu các nơi. Tính gã cũng khá tùy tiện, thích du sơn ngoạn thủy. Lần này gã nói sẽ đến huyện Điền Chí bàn

chuyện buôn bán, bàn xong sẽ về, kết quả mãi lâu sau không thấy về, nương tử gã liền sai người đến huyện Điền Chí tìm gã. Kết quả lại nghe nói quan phủ đang tìm người, chiếu theo đặc điểm tướng mạo, cộng thêm nhẫn ngọc trên tay gã, liền xác định là Diệp Quần Phi. Thế nên mới chạy đến thành Trung Lan kiểm tra thi thể hỏi vụ án.”

An Nhược Thần nghiêm túc lắng nghe, lần này bình tĩnh thật. Rất cẩn kẽ, rất chu toàn, thời gian cũng rất khóps. Đoàn Thị chết và bài vị của mẫu thân nàng biến mất, rõ ràng muốn lôi chuyện này đến dính vào nàng. Nhưng nếu phân lượng trong chuyện này chưa đủ, điểm khả nghi không đủ để tố cáo, như thế nếu cộng thêm một vụ án khác thì độ phức tạp sẽ cao hơn.

Nàng bị trọng thương nằm liệt trên giường, không thể tự mình làm việc, nên người bên cạnh nàng rất dễ lọt hố. Nàng không thể tiết lộ chuyện tìm đến bọn Tề Chinh để điều tra án, như thế mật thám Diệp Quần Phi kia cũng dễ dàng thoát khỏi hố, chỉ trong chớp mắt từ hung thủ biến thành người bị hại.

Nhưng dù những chuyện này rắc rối đến đâu thì cũng không phải là bằng chứng thực án, chỉ đơn giản là cố tính kéo dài, làm mọi người dây dưa thêm phần mệt mỏi, gia tăng mâu thuẫn hai bên mà thôi. Không bằng không chứng, ngoài tiền tuyến vẫn còn đang đánh trận, Bạch Anh cũng không thể định tội qua loa được.

Vậy, mục đích của bọn chúng là gì?

“Tiền đại nhân đã đi chưa?”

“Đi rồi.” Cổ Văn Đạt nói: “Ngài ấy nói cô nương nằm liệt giường thì cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngài ấy sẽ không quấy rầy nữa.”

“Ừm.” An Nhược Thần gật đầu. Mấy ngày trước lúc đến ép nàng viết bản khai, sao bọn họ không thấy là đang quấy rầy đi, “Ta biết rồi, làm phiền hai vị đại nhân hỏi thăm vụ án nhiều vào, có gì thì hãy nói lại với ta.”

Chu Quần và Cổ Văn Đạt đồng ý. Hai người đi rồi thì bất chợt Cổ Văn Đạt quay lại, hỏi An Nhượng Thần: “Cô nương, có cần nói một tiếng với tướng quân không?”

“Nói cái gì? Nay còn chưa biết là chuyện gì đã xảy ra, không giải thích được với tướng quân mà còn tăng thêm phiền não. Tướng quân đánh giặc ngoài tiền tuyến cũng không suôn sẻ, ta không muốn để loại chuyện không có kết luận khiến huynh ấy thêm đau đầu. Để xem các vị đại nhân nói thế nào trước đã, rồi sau đó sẽ quyết định.”

Cổ Văn Đạt suy nghĩ rồi đáp được.

Đợi Cổ Văn Đạt đi rồi, An Nhượng Thần gọi Xuân Hiểu đến, bảo nàng ta đóng kỹ cửa, chuẩn bị văn phòng tứ bảo, An Nhượng Thần nhanh chóng viết thư, gấp lại rồi dùng đèn cầy niêm phong, giao vào tay Xuân Hiểu, “Em cất thư này đi, đừng để bị người khác nhìn thấy. Nếu ta bị quan phủ đưa đi không về được, thì em phải làm cho ta hai chuyện. Chuyện đầu tiên, lan truyền chuyện ta bị nha môn giam giữ, càng nhiều người biết càng tốt. Chuyện thứ hai, đến đô thành thành Lan quận Ngọc Quan tìm Tôn chương quỹ Tôn Kiến An của tiền trang Chính Quảng. Giao thư này cho hắn, cứ nói em được ta phái đi.”

Giọng An Nhượng Thần vô cùng ổn định, ánh mắt trấn tĩnh, Xuân Hiểu nhìn mà hết luồng cuống, chỉ hỏi: “Nếu có người ngăn em lại thì phải làm thế nào?”

“Chọn trước hai người làm khỏe mạnh, cưỡi khoái mã đến quận Vũ An đi.”

“Đến đó để làm gì ạ?”

“Cũng không cần làm gì đặc biệt cả, mua ít đặc sản rồi về là được, nếu có người hỏi thì cứ nói là ta thèm ăn, sai người đi mua cho ta.”

“Vâng.” Xuân Hiếu nghĩ một lúc liền hiểu ra. Quận Vũ An và quận Ngọc Quan nằm hai hướng khác nhau, đây là chiêu diệu hổ ly sơn.

“Sau đó em đi tìm Triệu lão bản của tửu lâu CHiêu Phúc, tửu lâu của nàng thường xuyên có xe ngựa ra khỏi thành bảo nàng giúp em ra khỏi thành.”

Xuân Hiếu gật đầu.

An Nhược Thần lại nói: “Hai ngày nay cứ làm như bình thường không có chuyện gì, em đừng để lộ sơ hở. Ta ở trong phòng dưỡng bệnh không tiện, phải phiền em ở bên ngoài hỏi thăm vụ án của Lục đại nương nhiều. Có tin tức gì thì tới nói lại với ta.”

Lời này đã nhắc nhở Xuân Hiếu, nàng vội nói: “Cô nương, cô nương đang dưỡng thương mà, bọn họ không thể đưa cô nương đi được. Dù sao ở đây cũng là nơi của tướng quân.”

“Bọn họ có thể nói trong lầu Tử Vân không an toàn, vì để ta dưỡng bệnh tốt, bảo vệ ta chu toàn, nên muốn chuyển ta đến nha phủ ở.” An Nhược Thần cười khỏ, “Chỉ cần muốn bắt người thì sẽ có cách cả.”

Xuân Hiếu cắn môi, hy vọng cô nương đoán sai.

Nhưng sự thật đã chứng minh, An Nhược Thần đoán đúng.

Ngày hôm đó Lục đại nương và Lữ Chính, Điền Khánh không thể về. Cố Văn Đạt đến nha môn hỏi, nói là khả nghi trong vụ án này rất nhiều, ba người Lục đại nương không thể hoàn toàn chứng minh được mình vô tội, nhưng các vị đại nhân cũng không cách nào xác nhận được đám người Lục đại nương có tội, có điều Bạch đại nhân cho là cần phải tạm giải bọn họ vào nha phủ, để tránh bị đặt lời khai, đợi sau này thẩm án rõ ràng thì sẽ định đoạt sau.

An Nhược Thần cười: “Bịa đặt lời khai? Bịa đặt lời khai với ai?”

Cổ Văn Đạt lo lắng: “Cô nương vẫn nên cẩn thận thì hơn. Bạch đại nhân không muốn nói nhiều với ta, những điều này đều do thái thú đại nhân tiết lộ cả. Cũng không thể đưa hồ sơ án lục được. Ngài ấy sẽ bàn thật kỹ với Bạch đại nhân về chuyện này.”

An Nhược Thần gật đầu: “Vụ án của Diệp Quần Phi, Điền đại nhân và Lục đại nương đều có mặt ở hiện trường, người đúng là do Điền đại nhân giết. Còn về vụ án của tứ di nương ta, thì thể lại được phát hiện ở nhà cũ của Lục đại nương. Ta đoán là, trong đêm qua cả Lư đại nhân và Điền đại nhân đều có ra ngoài.”

“Đúng thế, đúng là hai người bọn họ có ra ngoài. Lúc đó trời khá tối, khi về còn gặp nha sai tuần đêm, chào hỏi lẫn nhau.”

“Nên phía nha sai có thể chứng minh hành tung quý đệ đêm qua của bọn họ, chính xác có thời gian gây án.”

Cổ Văn Đạt mù mờ gật đầu, đúng là như thế.

An Nhược Thần nói: “Nhưng có một điểm, đó là bọn họ không có động cơ.”

Cổ Văn Đạt lại gật đầu: “Không sai.”

“Nhưn ta lại có.”

Cổ Văn Đạt không tiếp lời được, chỉ đành phải nói: “Cô nương à, ta vẫn nên tức tốc báo cho tướng quân thì hơn. Bạch đại nhân đến đây liền nhằm vào khắp nơi, rõ ràng là muốn nhân đó để lập công. Tuần tra sứ đều thế cả, không nắm điểm yếu, trừng trị tội danh, thì lúc hồi kinh bọn họ không thể nào ăn nói được. Cô nương vấp phải ải này, nhất định Bạch đại nhân sẽ mượn cơ làm tới.”

An Nhược Thần nghĩ ngợi rồi gật đầu: “Được, vậy cứ nhắc trước với tướng quân đi. Nếu ta gây ra phiền hà thì sẽ liên lụy đến tướng quân mất. Tình hình hôm nay cũng khá rõ rồi, huynh ấy cũng nên biết.”

“Vậy ta đi làm ngay đây.” Cổ Văn Đạt thi lễ rồi xoay người đi ra ngoài, nhưng đến cửa thì dừng lại. Tiền Thế Tân dẫn theo người, đang tiến đến đây.

“Cô nương.” Cổ Văn Đạt lên tiếng, nhưng không kịp nói thêm gì với An Nhược Thần thì Tiền Thế Tân đã đến trước mặt, Cổ Văn Đạt vội thi lễ chào hỏi: “Tiền đại nhân.”

Xuân Hiếu ở trong phòng giặt mình, nhìn An Nhược Thần. An Nhược Thần cũng đang nhìn nàng, nói với nàng: “Đến rồi.”

Tiền Thế Tân chào hỏi Cổ Văn Đạt ở cửa rồi đi vào phòng, nói một hồi những lời không khác An Nhược Thần đoán là bao. Hắn nói hôm nay thẩm án không có kết quả, còn cần An cô nương giúp sức. Nhưng thân thể An cô nương đang không khỏe, cần nghỉ ngơi, cũng không tiện bên ba. Hơn nữa Bạch đại nhân để ý mấy ngày nay trong thành không yên ổn, trong lâu Tử Vân lại có người dính đến vụ án, sợ cô nương không được an toàn, nên muốn đón cô nương đến nha phủ ở. Thứ nhất cũng thuận tiện phối hợp, bảo đảm an toàn, thứ hai là tiện cho tra án, cô nương đỡ phải bên ba mệt nhọc.”

An Nhược Thần cười, lý do trước đây nàng dùng để né tránh bị thẩm tra, nay lại trở thành lý do để bọn họ nhốt nàng, chẳng khác gì bê đá đập chân mình cả, đúng là khó lòng phòng bị. An Nhược Thần bảo: “Đại nhân có ý tốt, dĩ nhiên ta không thể khước từ rồi. Ta sẽ chuẩn bị hành lý, rồi đi cùng đại nhân.”

Tiền Thế Tân lo liệu cũng rất chu đáo, nói đã để kiệu chờ sẵn ở ngoài cửa, tránh An Nhược Thần phải mệt nhọc.

An Nhược Thần muốn để Xuân Hiếu thu dọn xiêm y cho nàng, rồi lại thay y phục một hồi. Tiền Thế Tân gọi a hoàn h dẫn theo đến, để a hoàn làm những việc này, còn mình dẫn Xuân Hiếu và Cổ Văn Đạt ra ngoài.

Xuân Hiếu bất an, những người này đột nhiên xông đến, không cho nàng thêm cơ hội nói chuyện với cô nương. May mà cô nương đã sớm giao phó, nếu không nàng thật sự chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Quả thật An Nhược Thần không có cơ hội giao phó Xuân Hiếu thêm việc gì nữa, nàng bị a hoàn Tiền Thế Tân dẫn đến đỡ lên kiệu, cứ vậy mà bị đưa đi.

Cổ Văn Đạt viết báo cáo, để dịch binh đưa đến cho Long Đại.

Dịch binh cũng nhận được ba phong thư báo cáo từ chỗ Chu Quân, h dẫn cất kỹ bốn phong thư rồi cưỡi ngựa có cấm cờ ra khỏi thành. Đến cửa thành thì lấy dịch bài ra, một vị quan lại cầm lệnh bài tuần tra muốn kiểm tra thư của h dẫn. Dịch binh thường xuyên đưa thư, chưa từng xảy ra sai lầm nào, lại đang ở dưới mắt binh tướng cửa thành nên cũng không nghi ngờ gì, bèn đưa thư cho người nọ. Người nọ cầm lật qua lật lại ngay trước mặt dịch binh, không tháo báo cáo, nhìn dấu sáp niêm phong bên trong thư như chỉ kiểm tra thân phận dịch binh, bên cạnh có binh sĩ hỏi dịch binh, hỏi tình hình tiền tuyến thế nào rồi, dịch binh đáp đôi câu, sau đó quay đầu nhận lấy thư đã được kiểm tra, nhìn lướt qua, chính xác bốn bức, thuận tay nhét vào túi trên lưng ngựa rồi ôm quyền với các binh lính thủ thành, sau đó giục ngựa rời đi.

Lục Ba nhìn theo bóng lưng của dịch binh mỉm cười, canh chừng một ngày, may mà không bỏ lỡ.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 140

An Nhược Thần đến nha phủ thì bị đưa thẳng vào trong phòng.

An Nhược Thần cẩn thận quan sát, bên ngoài sương phòng có đến mấy nha sai canh giữ, có vẻ Bạch Anh muốn trông coi nghiêm ngặt đây.

Sau khi vào phòng, An Nhược Thần được a hoàn đỡ lên sạp mềm, để nàng ngồi dựa trên sạp nghỉ ngơi. Chỉ chốc lát sau Bạch Anh và Diêu Côn đến. Bạch Anh khách sáo đôi câu, miễn cho An Nhược Thần đứng dậy hành lễ, sau đó lại thuật lại một lần những lời Tiền Bùi nói, sau đó bảo: “Ta có vài câu hỏi phải hỏi cô nương.”

An Nhược Thần bình tĩnh đáp: “Mời Bạch đại nhân nói.”

“Tứ di nương Đoàn Thị người từng vì chuyện tứ muội An Nhược Phương mất tích mà gây mâu thuẫn mấy lần với người đúng không?”

“Đúng thế.”

“Lần cuối người gặp bà ấy là khi nào?”

“Lúc bà ấy bị Tiền Bùi xúi giục chặn xe ngựa dân nữ, dân nữ vào ngục thăm bà ấy.”

Bạch Anh nhìn Diêu Côn: “Ở nơi quận phủ nha môn này, có vẻ An cô nương ra vào tùy ý nhỉ.”

Diêu Côn không nói gì. Mấy ngày qua Bạch Anh bởi móc lỗi của ông ta quá nhiều, ông ta đoán nếu có thể, Bạch Anh cũng muốn nhốt luôn mình

vào tù như An Nhượng Thần.

An Nhượng Thần nói: “Bách đại nhân nói quá lời rồi. Dân nữ tuân thủ luật nghiêm ngặt, không hề làm bất cứ chuyện thương thiên hại lý nào. Tứ di nương có hiểu lầm với dân nữ, lại còn bị bệnh, bị nhốt vào đại lao, dân nữ đi thăm cũng là hợp tình hợp lý. Lúc vào ngục cũng làm thủ tục ghi tên theo quy định của nha môn rồi mới vào. Đại nhân kiểm tra là biết.”

Bách Anh lại hỏi: “Lúc vào thăm, người đã nói gì với Đoàn Thị?”

“Bà ấy luôn miệng nói tứ muội còn sống, bị dân nữ giấu đi, dân nữ hỏi bà ấy làm thế nào mà biết được.”

“Tứ muội người còn sống ư? Có tin tức gì về hành tung của nàng ta sao?” Bách Anh lại nhìn Diêu Côn.

Diêu Côn im lặng, được rồi, chuyện này lại đẩy đến trên đầu ông ta. Ông ta phá án bất lợi, lại chẳng tra được gì.

An Nhượng Thần nói: “Dân nữ cũng chỉ nghe đồn thế thôi, chứ chưa bao giờ có manh mối chính xác về hành tung của tứ muội cả.”

Bách Anh lại nói: “Nhưng trên án lục lại ghi rất rõ, lúc tứ di nương người phạm án, đã nói rằng là người giết tứ muội, không hề nhắc đến nửa câu gì về việc tứ muội người còn sống. Nàng ta chặn xe ngựa của người, là vì muốn đòi lại công bằng cho con gái đã chết.”

“Ngoài mặt thì bà ấy nói thế, nhưng khi ở trước xe ngựa bị bắt, bà ấy đã đến gần dân nữ, lặng lẽ nói với dân nữ một câu, nói có người nói cho bà biết, tứ muội dân nữ còn sống và đang ở trong tay dân nữ, bắt dân nữ phải giao tứ muội ra. Dân nữ rất ngạc nhiên, sau đó mới nghĩ rõ, bà ấy luôn miệng nói do dân nữ giết tứ muội, rồi còn chặn xe ngựa ở chốn đám đông, làm âm ỉ mưa gió cả thành, một khi dân nữ mắc phải tội danh giết người

này thì nếu muốn chứng minh mình trong sách, bắt buộc phải đưa tứ muội ra mới giải vây được.”

Bạch Anh ngẩn người một lúc, như thế cũng hợp tình hợp lý, “Vậy vì sao lúc trước người không nói?”

“Lúc trước khi tra hỏi vụ án kia, tứ di nương của dân nữ điên điên khùng khùng, lời nói điên dại, thái độ đại nhân anh minh nên không trúng kế của tứ di nương, không định tội dân nữ. Dân nữ mà nói ra thì không những không giúp ích được gì cho vụ án, mà còn không thể xác định được lời của tứ di nương có đúng là điên hay không. Đại nhân xem qua hồ sơ rồi thì chắc cũng biết, sau khi tứ muội mất tích, tứ di nương đã nổi điên. Dân nữ không thể chắc chắn được, dĩ nhiên cũng không thể nói bậy bạ. Nhưng trong lòng dân nữ có nghi ngờ, nên mới vào ngục thăm hỏi, hy vọng vào lúc không có ai khác ngoài hai người dân nữ, tứ di nương có thể tiết lộ được nhiều tin tức.”

Bạch Anh hỏi nàng: “Vậy nàng ta có tiết lộ gì không?”

“Bà ấy nói với dân nữ, chuyện tứ muội còn sống là do Tiền lão gia Tiền Bội tiết lộ cho bà ấy biết. Bà ấy vẫn khẳng định bắt dân nữ giao tứ muội ra.”

Lúc này Bạch Anh quay đầu nhìn Tiền Thế Tân. Tiền Thế Tân không chút biểu cảm, chỉ nghiêm túc lắng nghe.

An Nhược Thần nói tiếp: “Dân nữ mới nói với tứ di nương là, tứ muội đào hôn rời nhà, dân nữ cũng trốn, Tiền lão gia hận tử muội dân nữ đến tận xương tủy. Nếu tứ muội còn sống mà về nhà thật, thì chỉ sợ sẽ còn bị Tiền lão gia hạ độc thủ. Cha dân nữ chính là một tiểu nhân tham lợi bội nghĩa, thấy Tiền lão gia thì chỉ biết cúi người gật đầu, ngoan ngoãn vâng dạ. Tiền lão gia thích ấu nữ nên theo dõi tứ muội dân nữ, hồi trước đánh hôn với dân nữ chỉ là để ngụy trang mà thôi, vì tứ muội dân nữ còn bé, lão sợ nếu nói

thằng thì cha dân nữ sẽ không đồng ý, sau này sẽ không tiện bàn lại. Thế nên mới đặt cửa hôn chỗ ta trước, sau đó dùng chuyện buôn bán ngọc thạch để nắm giữ cha dân nữ, để bàn chuyện cho tứ muội gả chung. Vì trước đó đã có cửa hôn là dân nữ, dân nữ dẫn theo tứ muội thì có thể chăm sóc muội ấy, thành ra chuyện này sẽ không còn đáng ghét vô sỉ nữa. Đây chính là ý của bọn họ, nhưng với dân nữ mà nói thì hết sức đáng ghét, tứ muội dân nữ cũng sợ đến mức hồn phi phách tán, nghe thấy tin liền nôn ngay tại chỗ, khiến cha dân nữ phải dạy dỗ một phen. Chuyện này trên dưới An phủ tất cả đều biết, đại nhân cứ đi hỏi thăm là rõ ngay. Tứ muội dân nữ mất tích thế nào, là do Tiền Bùi ép cả. Lúc ấy cha dân nữ sợ dân nữ đào hôn nên đánh dân nữ gần chết rồi nhốt trong phòng, tứ muội bị dọa sợ, gần như tuyệt vọng, nên lúc đấy mới chạy mất, không ai biết muội ấy sống chết ra sao.”

Những chi tiết này, dĩ nhiên Bạch Anh không biết. Ông ta nghe xong thì sắc mặt rất khó coi.

An Nhược Thần quan sát rồi nói tiếp: “Tứ muội dân nữ rất đẹp, ai ai cũng biết cả. Đại nhân cứ đi hỏi đi, có ai không tán dương vẻ đẹp của muội ấy đâu, đây cũng chính là điều làm phụ thân dân nữ đặc ý nhất. Ông ta định chờ sau khi muội mấy mười lăm tuổi cập kê thì sẽ tìm một mối hôn tốt. Nhưng do bị Tiền Bùi ép nên đành phải đồng ý gả tứ muội đi. Có thể nói vì để thu tứ muội ta vào trong tay, Tiền Bùi đã tốn tâm tư rất nhiều. Nên dân nữ mới nói với tứ di nương, Tiền Bùi để bà ấy đến chặn xe ngựa ta, muốn dùng thủ đoạn này để dân nữ ta phải đưa tứ muội ra, ý đồ sau đó đã quá rõ rồi. Đừng nói là dân nữ không biết tứ muội ở đâu, mà dù có biết, chẳng lẽ bà ấy làm mẹ lại thật sự muốn đưa con gái mình đến tay ác nhân kia chà đạp sao?” An Nhược Thần dừng lại, nhìn ba vị đại nhân từ trái sang phải một lượt, nói: “Đại nhân hỏi dân nữ vì sao lại đến thăm ngục, nói những gì với tứ di nương, thì đấy chính là tất cả.”

Ba vị đại nhân đều không nói gì, sắc mặt Bạch Anh càng lúc càng khó coi, còn Diêu Côn lại khá khó chịu, trong lòng ông ta có dự cảm bất an, vì

để tự vệ mà An Nhược Thần đã ném tai họa sang Tiền Bùi, mà tội không nghiêm ngặt điều tra Tiền Bùi, nhất định Bạch Anh sẽ tính đến trên đầu mình. Diêu Côn nhìn Tiền Thế Tân, Tiền Thế Tân chau mày, dường như đang nghĩ sâu xa gì đấy. Diêu Côn đoán Tiền Thế Tân cũng cảm thấy áp lực. Nên hẳn hãy nói gì đi, đừng ép An Nhược Thần nữa, cô nương này càng bị ép thì càng nhanh trí, huống hồ trên tay nàng ta đúng là có không ít thóp.

Lúc này An Nhược Thần lại nói: “Các vị đại nhân điều tra rõ đi, ngoài mặt thì tứ di nương làm như hận dân nữ thối xương, nhưng trên thực tế, bà ấy đều nghe hết lời dân nữ nói. Một ngày trước dân nữ bị thương nằm liệt giường, nhị di nương và nhị muội dân nữ đến thăm bệnh, nhị muội dân nữ có nói tứ di nương nhờ muội ấy truyền lời lại với dân nữ. Tứ di nương muốn nói với ta rằng, bà ấy sẽ liều mạng bảo vệ tứ muội, bà ấy nói Tiền Bùi đã vào ngục rồi, sẽ không còn ai làm hại tứ muội nữa. Những lời này, đại nhân cứ đi hỏi nhị muội dân nữ là biết ngay. Hiềm khích giữa tứ di nương và dân nữ sớm đã không còn, chúng ta có cùng mục đích, chính là bảo vệ tứ muội. Dù không biết muội ấy còn sống hay không, dù không biết muội ấy đang ở đâu, nhưng tấm lòng của chúng ta dành cho muội ấy là như nhau. Tứ di nương không hận dân nữ, dân nữ cũng sẽ không làm hại tứ di nương. Lục đại nương và Lư đại nhân, Điền đại nhân càng không có lý do làm hại bà ấy. Người sẽ hạ thủ với tứ di nương mà dân nữ có thể nghĩ ra, không phải cha dân nữ mà chính là Tiền lão gia. Mời đại nhân tra rõ.”

Diêu Côn không nhịn được lại nhìn Tiền Thế Tân lần nữa, cũng đúng lúc Tiền Thế Tân nhìn sang. Hai người cùng trao nhau ánh mắt. Quá tốt, chỉ mới chớp mắt mà đã gặt được chuyện này đi.

Bạch Anh cũng nhìn hai người bọn họ, hỏi: “Các người thấy thế nào?”

Tiền Thế Tân giành trả lời: “Đại nhân, An cô nương nói rất có lý, các manh mối trong này còn phải đợi kiểm tra thực hư thế nào đã. Hạ quan sẽ sắp xếp kiểm tra An gia ngay. Còn cha hạ quan, hiện tại đang ở trong ngục,

theo lý mà nói thì ông ấy không thể tiếp xúc với Đoàn Thị được, oán hận gì trước đó cũng phai đi rồi, không đến nỗi phải ra tay giết hại. Nhưng vì lý do an toàn thì vẫn nên tra rõ xem sau đó có nội tình gì không, có thể kiểm tra danh sách thăm ngục, nhìn xem ông ấy đã tiếp xúc nói chuyện với những ai. Ông ấy muốn làm việc này, thì cũng chỉ có thể bày mưu đặt kế cho người khác thi triển mà thôi. Còn nữa, vụ án chặn xe ngựa của An cô nương đấy, lần trước Thái thú đại nhân đã tra rõ, là do một kiện phu trong phủ bị phụ thân hạ quan đuổi gây nên. Kiện phu kia rồi phủ đã lâu, cũng không tụ tập với ai cả, bọn hạ quan phỏng đoán, chỉ là mật thám, lợi dụng thù oán giữa Đoàn Thị và An cô nương gây nên chuyện này, muốn nhân cơ hội bắt An Nhược Thần đi, lấy đó để khống chế chiến cuộc ngoài tiền tuyến. Có lẽ do mật thám muốn diệt khẩu nên lúc này mới giết Đoàn Thị. Máy khả năng này, cũng phải nghiêm túc điều tra.”

Bạch Anh trầm tư. Mật thám! “Nếu cái chết của Đoàn Thị có liên quan đến mật thám thì đây là quan trọng nhất. Có lẽ Đoàn Thị đã nắm được nội tình gì đó, nhưng các người lại sơ sót.” Rồi ông ta nhìn Diêu Côn.

Diêu Côn không nói lời nào.

Bạch Anh nói: “Vậy phải làm phiền Tiền đại nhân mau chóng phái người đi điều tra kỹ những điều này, ta và Diêu đại nhân sẽ nghiên cứu kỹ các án lục từ trước, tìm chỗ sơ hở.”

Tiền Thế Tân đáp vâng. Bạch Anh xoay người lại nói với An Nhược Thần: “Vì lý do an toàn, An cô nương cứ ở lại đây đã. Có a hoàn phục vụ, cũng sẽ không bất tiện lắm. Diêu đại nhân tìm đại phu khám bệnh cho An cô nương đi. Đừng để người khác cho là chúng ta chậm trễ. Các vụ án từ trước đến nay, cũng cần An cô nương trợ giúp điều tra, có rất nhiều chi tiết nội tình chỉ có An cô nương mới biết. Vụ án Đoàn Thị đây, có thể phải cần tin tức của An cô nương mới tiến triển được, những vụ án khác, có lẽ cũng sẽ như vậy. Mong An cô nương đừng giấu giếm gì, nên báo lại hết mới được.”

Trong lòng An Nhược Thần sáng tỏ, đã đến nước này, muốn nói thân thể không tiện không thể phối hợp cung khai là không được nữa rồi. Thế là An Nhược Thần hỏi: “Dám hỏi đại nhân, thi thể của tứ di nương được phát hiện ở nhà cũ của Lục đại nương, là ai, khi nào và phát hiện ra sao?”

Diêu Côn nói: “Là hàng xóm bên cạnh của Lục đại nương, đêm qua nghe trong nhà Lục đại nương như có tiếng người nói chuyện, tưởng Lục đại nương đã về. Sáng sớm phát hiện dưới cửa nhà Lục đại nương có rớt cây trâm cài tóc, kết luận là do Lục đại nương làm rơi nên mới gõ cửa nhà Lục đại nương. Nhưng trong nhà không có ai đáp, nàng ta mới đi vào cửa viện vào trong xem. Cửa viện mở to chĩa thẳng ngay cửa phòng, cửa phòng không đóng, nàng ta thấy có đôi chân nữ nhân nằm ngang trên đất, giống như có người ngất đi. Người nọ tưởng lầm là Lục đại nương bị bệnh té xỉu nên vội đi gọi người. Nào ngờ đi vào thì mới phát hiện không phải Lục đại nương, mà lại là một thi thể phụ nhân xa lạ. Ngõ tác đã nghiệm thi rồi, ước chừng Đoàn Thị chết vào đêm hôm qua. Còn cây trâm kia là đồ của Đoàn Thị, ắt hẳn bị rơi khi dọn thi thể vào phòng. An lão gia nói, hôm qua ông ấy hình bài vị của mẫu thân An cô nương đi, còn Đoàn Thị lại mất tích chung với bài vị, chỉ sợ Đoàn Thị muốn lấy bài vị để dụ dỗ cô nương ra ngoài, lấy cơ mưu hại cô nương, không ngờ lại bị cô nương giết chết.”

An Nhược Thần nói: “Hôm qua dân nữ cũng có nghe nói chuyện bài vị mẫu thân bị bôi nhọ. Nên hôm nay mới để Lục ma ma và Điền đại nhân đến An phủ hỏi chuyện này.”

Bạch Anh lại nói: “Gây ra chuyện rồi giả vờ đi hỏi, mượn điều đó để che giấu bản thân tỏ ra mình không biết gì, đây cũng là thud đoạn mà hung thủ tưởng dùng.” Hay nói cách khác, những lời An Nhược Thần vừa nói đó, trước khi ông ta điều tra rõ thì vẫn không thể loại bỏ hiềm nghi của An Nhược Thần được.

An Nhược Thần không hoảng hốt cũng chẳng vội vàng: “Nửa đêm Đoàn Thị trộm bài vị, vậy liên lạc với dân nữ thế nào? An gia nói đêm qua bà ấy

đã mất tích, hay nói cách khác, hành tung trong ban ngày là rất rõ ràng, bà ấy ở nhà cả ngày? Thế trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Các vị đại nhân định nghi ngờ lên dân nữ và người ở lầu Tử Vân, nhưng liệu có phải đã xem nhẹ phía An gia không? Lư hộ vệ hay Điền hộ vệ đều là tướng quân trong quân, một thân võ nghệ, nếu muốn giết người thì việc gì phải bóp cổ? Chỉ một chưởng đã có thể đập chết, chỉ một kiếm cũng có thể bay đầu. Xử lý thì thế cũng quá qua loa rồi, vì sao lại đặt trong nhà của Lục đại nương? Đưa về trong phòng tử di nương nguy trang thành treo cổ tự vẫn không phải là tốt hơn sao? Mà những điều đó thì cũng thôi đi, nhưng vì sao lại còn bất cẩn đánh rơi trâm cài tóc mà không biết, lại còn gây ra tiếng lớn như thế để hàng xóm nghe được.”

Tiền Thế Tân cup mắt, trước đây nghe nói An Nhược Thần phản ứng rất nhanh miệng mồm lanh lợi, cũng từng bị nàng ta lấy chuyện Tiền Búi ra mà chỉ trích, nhưng nếu nói chuyện liên quan đến vụ án thì đây vẫn là lần đầu tiên giao phong chính diện, quả nhiên suy nghĩ sắc bén. Thật ra trong chuyện này vẫn còn sơ hở rất nhiều, nhưng ở trước mặt Bạch Anh, áp lực to lớn cộng thêm việc bị nhốt, tình cảnh chật vật, vậy mà nàng ta vẫn có thể bình tĩnh như thường, thẳng thắn mà nói thì cũng coi như người lợi hại.

Diêu Côn không lên tiếng, ông ta đã quá quen thuộc với bản lĩnh này của An Nhược Thần rồi, trái lại ông ta tò mò không biết Bạch Anh sẽ ứng đối thế nào. Có điều ông ta thấy An Nhược Thần đã dùng sai cách rồi, nàng ta càng khoe khoang cơ trí, Bạch Anh sẽ càng không ưa nàng.

Quả nhiên Bạch Anh phản bác: “Không võ chết một chưởng chính là vì để che giấu hung thủ biết võ. Giấu xác trong phòng trống nhà rộng, có lẽ cũng vì để che giấu sự thật Đoàn Thị đã chết, để người khác tưởng nàng ta bỏ nhà ra đi mất tích, lấy những điều đó để đạt được mục đích khác. Tuy làm rơi trâm có phần quá khinh thường, nhưng cũng là lẽ thường tình.” Bạch Anh dừng lại rồi nói: “An cô nương yên tâm, chân tướng sự thật thế nào, nhất định ta sẽ điều tra rõ. Không chỉ có vụ án này đâu, cô nương đừng

quên, trước đó còn có một vụ án, chính là án Điền Khánh và Lục bà tử bị cuốn vào án mạng Quả phụ của Diệp Quần Phi đang ở trong thành Trung Lan, đang chờ bọn ta trả lại công bằng cho nàng ta. Vừa hay cũng đúng lúc, hai vụ án, đều có người liên quan giống nhau.”

An Nhược Thần không tiếp lời nổi, quả phụ Diệp Quần Phi gì đó, nàng không biết nhiều lắm, chuyện này cũng không thích hợp để nói nhiều, huống gì nàng đã nhận ra, giọng Bạch Anh có phần không tốt. Nàng nghĩ nàng lại phạm phải sai lầm mà tướng quân đã từng nhắc nhở nàng rồi, lúc nào nên giấu thông minh đi thì phải giấu. Nàng sai rồi. Nàng nên hiểu rõ phải đối đáp với Bạch Anh thế nào.

Bạch ANh nói tiếp: “Có vẻ cô nương bình phục đã khá khá, vậy ta sẽ chờ cô nương cố nhanh chóng nhớ lại chi tiết các vụ án nhận lệnh điều tra lúc trước, giúp ta làm rõ những manh mối này.”

An Nhược Thần cung kính đáp: “Nhất định dân nữ sẽ dốc toàn lực.”

“Điều đại nhân.” Bạch Anh quay sang Diêu Côn: “Dặn dò a hoàn bà tử phải chăm sóc nhiều vào, đừng để An cô nương mệt mỏi, cũng đừng để nàng ta đập đụng đầu vào đâu nữa, bị thương sẽ không hay lắm.”

Diêu Côn nhìn An Nhược Thần với vẻ đầy thông cảm, nhìn đi, thật sự là bị Bạch đại nhân ghét rồi.

An Nhược Thần thầm thở dài, dù sao cũng đã thế rồi, vậy thì nói thêm mấy câu nữa đi. “Nhắc đến bị thương, không biết các người lớn có nghiệm tra xem có vết thương nào trên người trên tay trên mặt cha dân nữ không? Nếu ông ấy không có, vậy còn quán sự An gia là An Bình có có không? Trước khi tứ di nương bị bóp chết, có lẽ đã từng phản kháng lại.”

Bạch Anh sừng sốt, quay đầu nhìn Tiên Thế Tân. Tiên Thế Tân mới vội nói: “Hạ quan sẽ phái người đi kiểm tra chuyện này.”

Xuân Hiếu ở trong lầu Tử Vân sốt ruột chờ đợi, đến khi đêm khuya, An Nhược Thần và mấy người Lục đại nương, Điền Khánh không một ai quay về. Cổ Văn Đạt và Chu Quần đưa tin về, nói Bạch đại nhân giữ An cô nương lại nha phủ, gọi a hoàn bà tử chăm sóc, chắc mấy ngày nay sẽ không về, còn vụ án mà Lục đại nương và Lư Chính, Điền Khánh dính líu thì vẫn đang điều tra.

“Không sao đâu, điều tra rõ rồi thì sẽ về thôi.” Cổ Văn Đạt đã nói vậy. Chu Quần cũng cho là thế, dù sao cũng là người trong quân, Bạch Anh sẽ không dám tùy tiện kết luận, vẫn phải giao phó với Long tướng quân đã. Có điều nếu xử lý không tốt thì sẽ để lại phiền toái.

Xuân Hiếu hỏi: “Có thể đi thăm cô nương được không ạ? Cô nương vẫn chưa đem đi hết đồ, sợ nàng ở đó sẽ không thoải mái.”

“E là không được. Hôm nay bọn ta cũng không gặp được.” Chu Quần nói.

Lòng Xuân Hiếu trầm xuống.

Trong đêm đó, Xuân Hiếu tìm hai người làm, theo như An Nhược Thần đã dặn, để sáng sớm ngày mai bọn họ rời khỏi thành, đến quận Vũ An mua ít đặc sản đồ ngon về. Nhớ phải cười khoái mã, nhanh đi chóng về. Nàng muốn để lúc cô nương về thì có thể ăn ngay.

Sau đó Xuân Hiếu đến nói với Chu Quần, nói nếu tạm thời cô nương chưa quay lại, trong lầu cũng không có chuyện quan trọng, nên nàng muốn nhân lúc mấy ngày nay về thăm nhà một lúc, ba bốn hôm sau sẽ về. Chu Quần cũng không có tâm tư lo chuyện nhà nàng thế nào, vào lúc này nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, thế nên đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Xuân Hiếu nhìn theo hai người làm kia lên đường. Nàng cũng không biết rằng khi người làm mới ra khỏi lầu Tử Vân, ở bên ngoài đang có người tức tốc chạy đến Tiền phủ báo tin. Không lâu sau, có

mấy người cưỡi ngựa chiến lao ra, sau khi đến cổng thành nghe ngóng thì đuổi theo hướng của hai người làm kia.

Xuân Hiếu không dẫn theo bất cứ người nào, cũng không đem bọc y phục, cứ bình thường như ra ngoài làm việc mà chào hỏi các vệ binh canh cửa. Đến bên ngoài, cẩn thận quan sát một phen rồi thuận lợi đi đến Lưu phủ.

Dĩ nhiên Triệu Giai Hoa nhận ra Xuân Hiếu, nghe dụng ý của nàng xong thì sầm mặt: “An Nhược Thần coi ta là người giao hàng đấy à?” Tề Chính bị nha sai đưa đi tra hỏi cả một đêm, sáng nay mới được thả về. An Nhược Thần này lại ném phiến toái đến cho nàng nữa.

Vào buổi trưa, một chiếc xe ngựa mua hàng không chút bắt mắt từ từ lâu Chiêu Phúc đi ra khỏi thành, đi về phía quận Ngọc Quan.

Một đêm này An Nhược Thần ở quận phủ nha môn cũng không xảy ra chuyện đặc biệt nào. Sau khi Bạch Anh rời đi, Diêu Côn tìm đại phu đến khám bệnh cho nàng. An Nhược Thần giả bệnh giả đau đã nhiều năm, công phu thành thạo. Đại phu liền chẩn đoán chỉ sợ cô nương này bị thương đến xương cốt, vết rạn chưa lành, hao tổn khí huyết, hao phí thương âm, cần phải nghỉ ngơi yên tĩnh, vân vân. Kê toa với thuốc mỡ, An Nhược Thần thay thuốc uống thuốc thì ngủ khò khò.

Có người giám sát thì giám sát đi, nàng mệt chết rồi, ngủ đây!

Ngủ đến lúc trời đất mù mịt, bất tỉnh nhân sự. Bạch Anh nghe xong cũng chẳng buồn nói hiều. Chỉ dặn sáng mai đợi nàng ta tỉnh thì để văn thư tiên sinh đến viết lời khai.

Sáng sớm hôm sau văn thư tiên sinh đến thật, An Nhược Thần vừa ăn sáng vừa bị giám sát bắt cung khai. Thế là An Nhược Thần nói cả một canh giờ Tiền Bùi mưu hại nhà nàng thêm khát tứ muội nàng thế nào, trù tính thế nào bức bách tế nào, ở nhà nàng đã xảy ra chuyện gì, di nương các phòng

đã phản ứng ra sao trước chuyện này, rồi mấy vị muội muội đã nói những gì.

Đỉnh đầu văn thư tiên sinh bốc khói xanh, mấy lần ngắt lời muốn bảo An Nhược Thần nói vào trọng điểm, nhưng An Nhược Thần chỉ nói những chuyện này đều là nguồn gốc sự việc, thứ Bạch đại nhân muốn chính là chi tiết, muốn tìm dấu vết từ trong chi tiết, nàng không biết đâu là hữu dụng, nên phải thuật lại kỹ từ đầu đến đuôi một lần. Xong rồi lại nói lại từ đầu lần nữa.

Sau đó thái thú phu nhân Mông Giai Nguyệt đến thăm An Nhược Thần, văn thư tiên sinh nhìn sang phu nhân với ánh mắt nhìn ân nhân cứu mạng, tìm được cơ hội rồi thì thành khẩn cáo lui.

Mục đích Mông Giai Nguyệt đến khá rõ. Đầu tiên là hỏi thăm một phen, nhìn xem An Nhược Thần thiếu những gì, sau đó nói đến chuyện vụ án. Bà bảo Diêu Côn nói, nghi ngờ trong vụ án này trùng trùng, sơ hở quá nhiều, chứng minh An Nhược Thần và đám người Lục đại nương vô tội chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Có điều Bạch đại nhân lại muốn nhân cơ hội mà giữ An Nhược Thần lại, nên dù tội danh có được rửa sạch, cũng chỉ sợ An Nhược Thần còn phải ở đây thêm một thời gian.

Trái lại An Nhược Thần hoàn toàn không gấp gáp nóng nảy, chỉ nói nàng ở đâu cũng như nhau cả, nhưng hy vọng thái thú đại nhân nể mặt tướng quân, có thể mau chứng minh mấy người Lục đại nương trong sạch, đừng để họ bị oan uất. Dù sao thì Điền Khánh, Lư Chính cũng là người trong quân, lấy cánh danh nghi phạm như vậy mà giam bọn họ thì danh dự của tướng quân sẽ bị tổn hại, uy danh của quân đội sẽ mất sạch, độ ảnh hưởng đủ lớn đủ nhỏ.

Mông Giai Nguyệt vội nói đã biết, đại nhân và Bạch đại nhân đã bàn rõ lợi thiệt trong đó rồi. Rồi lại nói với An Nhược Thần, Điền Chính, Lư Khánh và Lục đại nương không bị giam vào ngục, chỉ là nhốt trong viện

khác chia phòng ở mà thôi, khá bình yên. Cậu thiếu niên Tề Chinh đó cũng được thả vào sáng sớm hôm nay rồi. Chuyện giải quyết rất nhanh. Bà hy vọng sau này An Nhược Thần gặp Long Đại, có thể nói đỡ hộ Diêu Côn. Dù sao chuyện lần này, Diêu Côn mạo hiểm chọc giận Bạch Anh, cố hết sức bào chữa cho mấy người An Nhược Thần, chú ý đến danh dự của Long tướng quân, thật sự đã tận tâm tận lực rồi.

An Nhược Thần tự biết ý đồ của bà ấy, bèn lên tiếng đáp. Mông Giai Nguyệt một lòng vì Diêu Côn, dĩ nhiên không muốn đắc tội với hai bên Bạch Anh và Long Đại, bất kể sau này thế sự thế nào, Diêu Côn đều không chịu thua thiệt. An Nhược Thần nhớ đến tình báo Tiết Tự Nhiên đưa nài, không khỏi trầm tư.

Sau khi Mông Giai Nguyệt rời đi không lâu, Phương Nguyên liền đến.

An Nhược Thần thấy Phương quản sự thì mừng không thôi. Phương Nguyên đến là vội báo tin cho nài. Y nói với An Nhược Thần là thấy không ít gương mặt lạ cải trang đi dạo trên hai con phố ở ngoài quận phủ nha môn và phủ thái thú. “Nơi này ta quá quen thuộc rồi, nhắm hai mắt cũng có thể biết cửa tiệm nào sạp hàng nào đội tuần tra nào, thậm chí trồng cây chỗ nào, kết quả ở đâu, ta đều biết cả. Hôm nay đúng là bất bình thường, dường như có không ít người đang canh chừng đầu đường cuối phố. Cô nương có phải người đến đây không vậy?”

An Nhược Thần giật mình: “Không phải người của ta.” Cổ Văn Đạt cũng sẽ không ngốc tới mức để người trong quân cải trang thành bình dân áo trắng bao vây nha phủ, đâu phải là muốn tạo phản.

Phương Nguyên nói: “Cũng không phải là người nha môn.”

Hai người nhìn nhau, đều cảm nhận được mối nghi và nguy hiểm.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Trong Tiền phủ, Hầu Vũ hỏi Tiền Thế Tân: “Cần gấp thế sao? Ta cứ có cảm giác không chắc chắn lắm.”

Tiền Thế Tân hỏi hần: “Lúc người gia nhập một chân vào trong chuyện này, cảm thấy sẽ chắc chắn tuyệt đối ư? Chuyện đi tới nước này cũng chẳng dễ dàng gì. Nếu không nắm lấy thời cơ thì đó mới là thật sự xảy ra bất trắc. Bây giờ An Nhược Thần cứ cắn chặt cha ta không nhả, muốn quàng chuyện này lên người ông ấy, ta cũng hết cách rồi, không thể làm gì khác ngoài hạ thủ từ chỗ cha ta để tránh liên lụy. Bất kể nàng ta nói gì cũng có thể kéo ông ấy vào được, người cũng biết đấy, mấy thủ đoạn kia của cha ta cũng chẳng vẻ vang gì. Bạch Anh có phản cảm chán ghét, tích tụ rất nhiều, chưa chắc ta có thể dỗ được ông ta. Một khi ông ta không còn tín nhiệm ta nữa mà quay sang chọn Diêu Côn, thì những chuyện sau đó của chúng ta sẽ không thể làm được nữa. Nay ta và Diêu Côn đi thăm An Nhược Thần, nàng ta hỏi rõ lai lịch của Diệp Quân Phi một lần, còn yêu cầu gấp thê tử gã nữa. Nhất định nàng ta có kế hoạch. Chúng ta không thể mạo hiểm được. Nếu Bạch Anh gặp nàng ta nhiều, chỉ e sẽ bị miệng lưỡi nàng ta thuyết phục được mất. Chúng ta phải mau chóng ra tay, kết thúc chuyện ngay.”

Hầu Vũ nói: “Ngộ nhờ chủ bạc không bị chi phối thì sao? Thời gian quá gấp, sợ khó thuyết phục được hần.”

“Vậy thì đừng thuyết phục nữa, đổi thành cách khác đi. Tính mạng của vợ con hần, hần sẽ phải quan tâm. Đến lúc đó hần không ra tay được cũng không sao, chỉ cần hần để lộ dấu vết, có thể để chúng ta tính đến trên đầu hần và Diêu Côn là được rồi.”

Hầu Vũ đang còn nghĩ phải xử lý thế nào thì Tiền Thế Tân cao giọng: “Đừng có quên phía Long Đăng, nay hắn ta liên tục thất bại, chính là ông trời giúp chúng ta. Đợi đến lúc hắn kịp phản ứng, lấy lại sức, thì thế cục nơi tiền tuyến đã thay đổi rồi, chỉ sợ chuyện sẽ có biến cố. Hơn nữa chờ hắn phái người đến thành Trung Lan đón An Nhược Thần, ắt hắn sẽ có biến cố, cơ hội trong tay chúng ta lại ít đi mấy phần. Nhân lúc hôm nay còn có thể kéo chân hắn thì phải mau chóng động thủ.”

Hầu Vũ nghe vậy bèn vội vã gật đầu. Trong tay Long Đăng nắm binh quyền, một khi sát tướng trở lại thì sẽ là phiền toái lớn nhất. Hầu Vũ nói: “Được, ta sẽ đi bố trí Giang Hồng Thanh, nhất định sẽ khiến hắn ngoan ngoãn nghe theo.”

Hừng đông trên sông Tứ Hạ, nơi đường chân trời mơ hồ xuất hiện tia xanh lam, trời sắp sáng rồi.

Chu Sùng Hải điểm tướng xong, đang xin chỉ thị của Long Đại.

Dịch binh vừa rời đi, Long Đại cầm bốn phong thư lật qua một lần, trầm ngâm bảo: “Không có thư của nàng ấy.”

Chu Sùng Hải nghiêm túc gật đầu: “Đợi chúng ta bắt được Nam Tần, nói không chừng sẽ có.”

Long Đại đọc lướt mấy bức thư: “Cũng không nhắc tới tình cảnh của nàng ấy.”

Chu Sùng Hải gãi trán, vậy, tướng quân à, vẫn phải đánh nữa sao?

“Ta đã nói với nàng là sẽ phái người đi đón nàng ấy, nàng ấy nên biết ý ta, được hay không được thì cũng nên trả lời.”

“Có lẽ ý cô nương là im lặng chấp nhận.”

Long Đại không nói gì, lần nàg im lặng chấp nhận lúc trước là khi nàng âm thầm tổ chức người điều tra vụ án Lưu Tắc. Cô nương này tuyệt đối không có chuyện im lặng chấp nhận, tốt hay không tốt được hay không được, nàng đều đưa ra chủ ý cả. Nên nhất định phía nàng đang xảy ra chuyện.

Chu Sùng Hải suy nghĩ: “Tướng quân có cần phái người đi xem sao không?”

“Xem cũng vô ích.” Ngoại trừ chính hắ thì chẳng có ai áp chế được Bạch Anh cả. Nếu tốt, Bạch Anh mới có thể bảo vệ được An Nhược Thần, nhưng nếu không phải tốt, thì người khác đi cũng ngăn được quyết định của Bạch Anh. Hơn nữa, phái đại tướng đi là đã trái quân luật trong thời chiến, nếu là tiểu binh thì ngoài chuyển lời chẳng có gì hữu dụng cả.

Nên chỉ có để An Nhược Thần rời khỏi nơi đó mới yên tâm được. Nhưng Tôn chương quỹ cách nơi đó khá xa. Long Đại đặt bốn phong thư xuống bàn bên cạnh, đặt trên một phong thư khác. Phong thư bị đè đấy là do Lương Đức Hạo gửi đến, ông ấy nói nghe tin dốc Thạch Linh liên tục bại trận, bảo Long Đại đừng quá chú tâm vào sông Tứ Hạ, mau nghĩ cách giải quyết nguy tình ở dốc Thạch Linh. Ông ấy đề nghị Long Đại thả sông Tứ Hạ trước, tăng thêm trọng binh đến dốc Thạch Linh. Phía ông ấy cũng sẽ điều lệnh binh mã đến dốc Thạch Linh giải vây.

Có điều Long Đại không định nghe theo Lương Đức Hạo. Hắ có kế hoạch của mình. Công việc tấn công ở sông Tứ Hạ đã được sắp xếp, nếu chuyện Nam Tần và Đông Lăng liên thủ ở phía dốc Thạch Linh đã bị bại lộ, thì đó chính là thời cơ tốt để đánh mạnh vào sông Tứ Hạ.

Long Đại đứng dậy, sửa sang lại khôi giáp trên người. “Đi thôi”. Chiếm đóng sông Tứ Hạ, chiếm lĩnh quận Vũ An Nam Tần, lúc đấy hắ mới có cơ hội quay về Trung Lan đi đón An cô nương của hắ. Nhất định nàng không có cách gì để tự mình rời đi, nên mới đành dùng hạ sách ngã ngựa kia.

Trong giáo trường, hai mươi ngàn binh lính xếp hàng chỉnh tề, chia doanh phân đội cờ xí tung bay. Mười bốn vị tướng lĩnh đứng trước hình trận, tinh thần phấn chấn, thấy Long Đại giơ đao cưỡi ngựa chạy đến, chúng tướng đồng loạt nắm chặt tay, kỳ lệnh binh ở phía sau vẫy cờ, binh sĩ toàn danh gầm vang gào thét rung trời.

Long Đại giục ngựa nhảy lên điểm tướng đài, giơ trường đao lên, thét dài quát lớn: “Chiến!”

Binh sĩ toàn danh hô ứng: “Chiến!” Trường thương đâm xuống đất, đại đao gõ khiên, rầm rầm rầm vang khắp chân trời.

“Thắng!”

Toàn doanh hô to: “Thắng! Tất thắng!” Tiếng gõ va chạm trợ uy làm tiếng gào càng trở nên vô cùng chói tai trong buổi rạng đông tĩnh lặng.

Âm thanh mơ hồ truyền đến bên kia bờ sông, binh tướng Nam Tần đều nghe thấy, một người cau mày nói: “Ngày nào trời chưa sáng bọn chúng cũng bắt đầu thao luyện cả.”

Người còn lại nói: “Cứ như sợ người khác không biết chúng lớn giọng vậy.”

“Đúng thế, ngày nào cũng ồn ào vậy cả. Nghe nói gì chưa? Bọn chúng bại trận ở dốc Thạch Linh, cụp đuôi bỏ trốn, nên chỉ có thể rêu rao ở bên này.”

“Đúng thế, rêu rao to vậy thì có ích gì, có bản lĩnh thì đánh đến đi.” Người này vừa dứt lời thì bị binh sĩ bên cạnh lườm một phát.

Một tướng quân cưỡi ngựa chạy qua, hô: “Không được thả lỏng, phải phòng bị, coi chừng mặt sông.”

“Vâng.” Ngoài miệng thì đáp vậy, nhưng trong lòng binh sĩ lại xem thường. Ngày nào cũng nghe thấy bên kia bờ kêu gào nghênh đón trời sáng, riết thành thói quen, mới đầu còn tưởng là sẽ đánh đến thật, hoảng hốt vô cùng, nhưng giờ lại cảm thấy uy danh của Long Đại đại tướng quân chỉ là hữu danh vô thực.

Binh sĩ Nam Tần thấp giọng lầm bầm cười nhạo, nơi chân trời từ từ sáng lên, hôm nay gió rất lớn, vù vù quất vào mặt đau rát. Theo tiếng gió, tiếng gào thét hò hét của bờ bên kia truyền đến, chúng binh sĩ Nam Tần đều biết, sáng nào bọn chúng cũng thao luyện ít nhất một canh giờ, cách lúc kết thúc vẫn còn sớm. Chúng binh sĩ rút cổ, tránh cái lạnh tiết xuân thấu xương. Một binh lính ngáp dài, tiếng ngáp còn đang lưng chừng, mắt ngậm nước như mơ hồ trông thấy gì đó.

Binh sĩ kia còn chưa kịp ngáp xong thì một mồi lửa phóng đến trước mặt hắt, “vèo” một tiếng sượt qua tai hắt, rơi xuống đất phía sau lưng hắt. Binh sĩ cả kinh thất sắc, “địch...” chữ vừa thốt ra thì một mũi tên khác bắn đến, đâm trúng ngực hắt.

Binh sĩ đứng cạnh kinh hoàng la to, nhưng đã không kịp rồi, dôi mắt nhìn lại, một đoàn thủy binh ồ ạt xuất hiện từ trong mặt nước, chiến thuyền trên bờ bị đốt lửa, lúc này binh tướng canh phòng trên thuyền mới phát hiện quân địch đến, vội lật đật ứng chiến.

Bên kia bờ tiếng hò hét thao luyện vẫn loáng thoáng truyền đến, nhưng trên bờ sông trong nắng ban mai lại xuất hiện rất nhiều thuyền bè, thủy binh đã lên bờ ở đầu này kéo dây thừng to, buộc lại chiến thuyền đã chiếm đóng, dùng bánh xe cùm vặn dây thừng to kéo về phía bên này. Chiến thuyền Đại Tiêu theo gió thần tốc lao đến phía Nam Tần. Chúng binh tướng Nam Tần cả kinh thất sắc.

Kèn hiệu thổi lên, trống trận gõ dài, nhưng càng lúc có càng nhiều binh lính Đại Tiêu xuất hiện từ trong nước. Binh tướng Nam Tần đều hiểu trong

bụng, dựa theo tình thế này, rõ ràng là đã lặn đến từ nửa đêm, đến lúc trời tờ mờ sáng thì hò hét ầm ĩ thay cho tiếng trống trận, là hiệu lệnh để hừng thủy binh này tấn công.

Chỉ trong nháy mắt, binh sĩ Đại Tiêu Nam Tần lao vào đánh nhau. Kỳ binh Đại Tiêu cũng theo cờ chiến chiếm cứ cột cao nhất trên chiến thuyền, vậy cờ như múa, báo với các binh sĩ trong sông và trên đường biết chiến hướng và tình hình tấn công. Cờ lệnh thủ theo cờ dùng hết sức đánh trống, binh sĩ Đại Tiêu nhiều người không loạn, tuy ngã xuống không ít nhưng vẫn nhanh chóng bày bố trận hình, sĩ khí rung chuyển đất trời, tiếng gầm đình tai nhức óc.

Một binh sĩ Nam Tần đột nhiên chỉ vào mặt sông kêu to: “Cái, cái đó, cái đó...”

Mọi người nhìn lại, cực kỳ sợ hãi! Vốn cứ tưởng chiến thuyền của Đại Tiêu giảm tốc độ đi sang bên này, không ngờ cuối cùng bọn chúng lại bày bố trận hình, từ trên thuyền thả những tấm ván xuống ghép thành cầu gỗ, chúng binh sĩ trên thuyền đạp cầu gỗ lao nhanh lên bờ. Thì ra không phải chiến thuyền ở phía sau không chạy nhanh, mà là dừng lại ở vị trí đã định, nối hai bờ sông lại. Binh sĩ bờ bên kia đã bước lên tấm ván, không cần ngồi thuyền mà trực tiếp vọt đến đây.

Gió rất lớn, nhưng hết tấm ván này lại đến tấm ván khác, xếp tà thành một đường dựa vào mạn thuyền, lại vô cùng vững chắc. Binh sĩ Đại Tiêu nối đuôi nhau lao đến, nhanh mà không loạn, xem ra là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Lúc này có một hán tử cao lớn khôi ngô mặc khôi giáp, tay cầm trường đao, một người một ngựa lại dẫn ngựa xông lên chiến thuyền. Con ngựa kia đứng trên thuyền cũng chẳng sợ, cất vó nhảy vào, hết thuyền này qua thuyền khác, tốc độ như gió.

Mấy vị đại tướng theo sát phía sau, giục ngựa đạp thuyền, đảo mắt đánh đến.

Một đại tướng Nam Tần thấy rõ khôi giáp trang phục của người kia, lại nhìn vẻ mặt của một binh tướng Đại Tiêu, nghe bọn chúng hoan hô diệc tai thì nhất thời biết ngay: “Là Long Đằng! Là Long Đằng! Long Đằng đến rồi!”

Chủ tướng đến! Chúng binh tướng Đại Tiêu như có thần trợ giúp, tiếng hoan hô như tiếng sấm rền, trống trận rung trời. Long Đằng một người một ngựa, chém ngã một rừng người. Đại tướng Nam Tần vội giục ngựa lên nghênh chiến, Long Đại lấy một địch ba, trong chớp mắt đã chém một người.

Binh lính Nam Tần lui về cố thủ, nhưng lại phát hiện chẳng biết lúc nào dê phòng bên hông đã bị đục, trong nháy mắt binh lính Đại Tiêu tràn vào! Ba tên tướng lĩnh Đại Tiêu đã tiến vào sau dê!

Sắc mặt của tướng quân đốc chiến trên dê tái xanh, Đại Tiêu tấn công như thế, ắt hẳn đã có sắp đặt chuẩn bị từ lâu, rốt cuộc Long Đằng này không để ý đến đốc Thạch Linh bại trận, lại bình tĩnh tiến công ở sông Tứ Hạ, cho rằng như thế thì có thể bóp được mạch môn của Nam Tần ư?

Tướng quân hét lớn để binh sĩ đốt khói, báo hiệu cho đốc Thạch Linh. Viết một bức mật văn, thả bồ câu đưa thư.

Đến khi hoàng hôn bốn xuống, Nam Tần ở đốc Thạch Linh vẫn một mực chú ý đến tình hình ở sông Tứ Hạ nhận được tin tức tức thực, sông Tứ Hạ thất thủ, Long Đằng dẫn quân chiếm lĩnh huyện Giang Sinh, dồn thẳng đến thành Vũ An,

Toàn quân ở đốc Thạch Linh đều chấn động, Nam Tần và Đông Lăng nhanh chóng tập binh lực, quyết định toàn lực tấn công đốc Thạch Linh. Không thể lại bị binh sĩ Đại Tiêu co đầu rút cổ ở đốc Thạch Linh làm trì

hoãn được, dù cho máu chảy thành sông, cũng phải đánh vào trong dốc, cướp lấy huyện Thạch Linh, san bằng huyện Cao Đài. Để xem Long Đăng còn muốn đánh nữa không, hay là muốn thành Trung Làn!

Tại thành Trung Lan.

An Nhượng Hi nghe tin An Nhượng Thần bị bắt thì đứng ngồi không yên. Mà liên quan đến cái chết của Đoàn Thị, người này nói nọ người kia nói khác, lời đồn nổi lên tứ phía. Lan truyền nhiều nhất trong An phủ dĩ nhiên là An Nhượng Thần phái người ra tay. Cũng có người nói là tứ cô nương quay về đòi mạng.

An Nhượng Hi khá sợ, vì nàng tình cờ nghe được phụ thân An Chi Phủ và mẫu thân Đàm Thị nói may mà độc do độc phụ kia hạ là giả. Chỉ nghe được câu này thì Đàm Thị đã phát hiện thấy An Nhượng Hi, bèn gọi nàng vào nhà, chuyện đến đó cũng bị cắt đứt.

Nhưng An Nhượng Hi lại có liên tưởng. Độc phụ hạ độc chắc hẳn là chỉ tứ di nương rồi. Nàng nhớ lại túi thuốc độc mà Đoàn Thị đã đưa cho nàng. Trước đây khi An Nhượng Hi trả thuốc độc lại, là đã đổi thuốc bột thành phấn trắng. Đoàn Thị không hay biết, cũng không đến tìm nàng. Chẳng lẽ cuối cùng bà ấy lại dùng độc đó để đối phó với cha ư? suy đoán này khiến An Nhượng Hi thấy sợ, nếu nàng không đổi, cũng không biết là có hậu quả gì đây. Nàng lại nghĩ đến vẻ mặt của tứ di nương khi nói với nàng là mình phải đợi con gái quay về. Chỉ đáng tiếc, tứ di nương không thể đợi được nữa rồi.

Chuyện An Nhượng Thần bị giam trong quận phủ nha môn, An Chi Phủ và Đàm Thị khá là mừng, Đàm Thị còn oán thán với nàng: “Nó là nghi phạm quan trọng, đâu chỉ có mỗi giam lỏng. Nghĩ lại lúc đó, cha con bị tiện nhân Đoàn Thị kia làm cho liên lụy, một chuyện chẳng hề liên quan gì đến mình mà cũng bị nhốt vào đại lao. Không được, mẹ phải đi hỏi lão gia đã,

hỏi xem chúng ta có cần đánh trống minh oan không, làm lớn chuyện này lên, để tiện nhân An Nhượng Thần kia phải ở trong ngục.”

Đàm Thị nói rồi đi tìm An Chi Phủ thật. An Nhượng Hi suy nghĩ, tìm một lý do nói muốn mua phần, rồi dẫn theo một a hoàn đi đến đầu phố. Cố tình chọn nơi gần Tiết phủ để đi dạo, đi qua đi lại, đi đến Tiết phủ. A hoàn thấy thế thì cười nói: “Tiểu thư, đây không phải là nhà của cô gia tương lai sao.” Nàng ta nhìn dáng vẻ của An Nhượng Hi, bật cười: “Tiểu thư ráng nhịn thêm chút nữa đi, sắp kết hôn rồi, sẽ có thể nhanh chóng gặp mặt thôi. Nay trước khi cưới là không được gặp đâu.”

An Nhượng Hi quả mắng: “Ai muốn gặp huynh ấy chứ.” Một lúc sau lại nói: “Người đi đi, đến nói với người gác cổng là em muốn gặp vị hộ vệ kia của Tiết công tử.”

“Tiểu thư muốn nhờ hộ vệ chuyển lời đấy à.” A hoàn nghĩ một chút, như vậy vẫn được, “Tiểu thư muốn nói gì, em sẽ nói giúp tiểu thư.”

“Chỉ là hỏi thăm sức khỏe xem gần đây thân thể Tiết công tử thế nào rồi.”

A hoàn che miệng lén cười, chyah đi. Chỉ chốc lát sau, hộ vệ dùng roi Hường Vân Hào kia đi ra, nói mấy câu với a hoàn của An Nhượng Hi. An Nhượng Hi nhân lúc a hoàn không chú ý, gắng sức chỉ xuống chân mình, hy vọng Hường hộ vệ có thể hiểu. Nhưng hình như Hường hộ vệ chẳng hiểu gì cả, nhanh chóng đi vào phủ. An Nhượng Hi thất vọng, ý nàng muốn nói mình đang ở đây, hy vọng Hường hộ vệ có thể đi đến chào hỏi mấy tiếng với mình, đến lúc đó nàng sẽ lặng lẽ xin hãn chuyển lời. Kết quả thì hay rồi, người ta quay đầu rồi đi, vốn chẳng hiểu mô tê gì.

An Nhượng Hi dẫn a hoàn về, đám kiệu phu đang nghỉ chân chờ ở cuối đường.

Bỗng lúc này cửa Tiết phủ bật mở, một người trông có vẻ là a hoàn đi ra, gọi An Nhược Hi lại, “Cô nương, phu nhân nghe nói cô nương đi ngang qua đây nên muốn mời cô nương vào uống cốc trà. Có chút lễ mọn, cũng muốn mời cô nương đem về.”

An Nhược Hi mừng rỡ, a hoàn lại vui vẻ nói nhỏ: “Tiểu thư, Tiết phu nhân đối tốt với tiểu thư quá.”

An Nhược Hi vào Tiết phủ. A hoàn của nàng được bố trí dùng trà ở tiểu thính nơi tiền việ, còn nàng đi theo a hoàn Tiết phủ kia, không gặp được Tiết phu nhân, mà lại đi vào viện tử của Tiết Tự Nhiên.

An Nhược Hi thấy cuối cùng cũng đến viện tử của Tiết Tự Nhiên, nhất thời căng thẳng.

Đúng là nàng muốn tìm hắc, nhưng không cảm thấy mình có thể gặp hắc, chỉ nghĩ nếu có thể có người giúp chuyển lời là tốt rồi. Nay lại đến viện tử của hắc, bước tiếp theo chính là vào phòng hắc, sau đó đứng trước mặt hắc...

Ôi chao ôi chao, tim đập thành thịch.

Vì sao lại muốn đến gặp hắc đây? Đúng rồi, nàng nhớ ra rồi.

An Nhược Hi đứng trước mặt Tiết Tự Nhiên.

Thoạt nhìn trong hắc không tệ lắm, An Nhược Hi vui vẻ trong lòng.

Tiết Tự Nhiên nhướn mày, mặt đầy chê trách nhìn nàng. Cô nương này lại cười ngốc rồi. Đợi đến khi vào cửa, ngày ngày thấy hắc, không lẽ ngày ngày cũng cười ngốc sao?

“Cô tìm ta à?” Hắc hỏi.

“Hả?” Nhất thời An Nhược Hi chưa kịp định thần.

“Hướng hộ vệ nói cô liều mạng ra hiệu, nhưng lại sai a hoàn đến nói chuyện với hã, cô không tìm ta thì làm gì?”

“À. Đúng là tìm huynh.” An Nhượng Hi nghe Tiết Tự Nhiên nói xong thì lại phần chân, nhìn rồi lại nhìn, Tiết công tử nhà nàng đúng là thông minh quá, chỉ nghe một lời nửa nghĩa của hộ vệ mà đã biết được ý đồ của nàng, lại còn phái a hoàn ra, lấy Tiết phu nhân làm ngụy trang. Xử lý kịp thời, phương pháp thích đáng.

“Rồi sao nữa?” Tiết Tự Nhiên cảm thấy nếu như An Nhượng Hi không nói vào trọng điểm mà chỉ biết cười ngốc, thì hã sẽ để nàng ta đứng trước mặt gốc cây cười đủ rồi mới về.

Rốt cuộc An Nhượng Hi cũng nghĩ đến thời gian cấp bách, chuyện lại khẩn cấp, nhìn trong phòng thấy không có ai khác, thế là nàng quang minh chính đại nhìn Tiết công tử, vừa nhìn vừa nói: “Đại tỷ ta bị nha môn bắt rồi.”

“Vì sao?” Thật ra Tiết Tự Nhiên đã biết rồi, nhưng phải vờ như không biết gì.

“Thi thể của tứ di nương ta bị phát hiện ở trong nhà cũ của Lục đại nương, quản sự của đại tỷ. Nha môn tìm đến cửa, cha ta báo nói bài vị của mẫu thân đại tỷ ta cũng giống tứ di nương, đã mất tích rồi, thế nên báo với quan phủ là đại tỷ muốn thông qua tứ di nương lấy lại bài vị của mẫu thân, tứ di nương lại nhân cơ hội trả thù đại tỷ. Kết quả là lại để lại kết quả này.”

“Nói lộn xộn gì thế.” Lúc này vẻ chê trách trên mặt Tiết Tự Nhiên khá chân thực.

An Nhượng Hi cắn môi, cảm thấy khó mở miệng quá, nhưng trong lòng nàng rất tin tưởng Tiết Tự Nhiên, hơn bất kỳ ai khác. “Chi tiết cụ thể ta cũng không rõ lắm, chỉ là, chỉ là ta muốn xem Tiết công tử có cách gì để giúp đại tỷ ta một tay không thôi. Ta cũng không biết giờ tỷ ấy ở nha môn

thế nào rồi, liệu có bị lừa oan không. Ta biết đại tể mình, tể ấy thông minh lắm, nếu tể ấy muốn ra tay với tứ di nương thì sẽ không để lại sơ hở như vậy.”

Tiết Tự Nhiên cả giận: “Nàng ta thông minh như thế mà còn cần người khác giúp à?”

An Nhược Hi vội nói: “Dĩ nhiên vẫn là Tiết công tử thông minh hơn.”

Nịnh nọt rất khéo, thành khẩn đến mức làm Tiết Tự Nhiên khá là hưởng thụ. Nhưng Tiết Tự Nhiên vẫn tát một chậu nước lạnh: “Về vụ án phía nha môn đã thẩm tra rồi, là án mạng thật, đại tể cô lại đang mang trong mình cái danh phu nhân tương lai của hộ quốc đại tướng quân, nếu tự nàng ta không có biện pháp thoát thân rửa oan, thì thương nhân bình thường có thể làm gì được? Hơn nữa, vụ án này rất kỳ lạ, chết một cách ngu ngốc như thế, nếu không phải đại tể người làm thì là ai làm? Đại tể cô rửa oan thì hung thủ ắt sẽ đền tội. Trái lại ta cảm thấy, cô nên lo lắng cho hung thủ mới đúng.”

An Nhược Hi há miệng, hiểu rõ ý Tiết Tự Nhiên nói là gì, nàng hơi chột dạ, nhưng dù gì cũng phải cãi lại mấy câu cho nhà mình, nếu không Tiết công tử lại tưởng rằng tất cả mọi người trong nhà nàng đều là hung thủ ác độc, như thế thì biết làm sao cho phải. “Cha ta đâu cần phải giết di nương chứ, đã sắp xếp xong để bà ấy đưa ra khỏi phủ rồi mà. Huống hồ, nếu ông ấy làm thế thì cần gì phải làm ầm lên như vậy. Nha đầu thiếp thất trong nhà bỏ mạng, âm thầm xử lý là được rồi, vì sao phải chuyển thi thể ra bên ngoài, ầm ĩ đến quan phủ, đấy chẳng phải là tự đào hố cho mình à.”

Tiết Tự Nhiên nhìn nàng, gật đầu: “Cô nói đúng.”

Thế à? An Nhược Hi cắn môi, nàng chỉ tùy tiện nói ra như thế, Tiết công tử lại không vạch lá tìm sâu.

“Sau khi tứ di nương cô chết, trong nhà còn xảy ra chuyện gì không?”

An Nhược Hi nghĩ ngợi: “Lên nha môn làm chứng, tối hôm đó cha ta qua đêm trong viện tử của mẹ ta, nói là định sáng sớm ngày hôm sau sẽ đưa tử di nương ta đi.”

“Đi đâu?”

“Đến huyện Phúc An, chỗ cụ thể thì không biết. Tiền đại nhân hỗ trợ tìm chỗ, để tử di nương ta tĩnh dưỡng dưỡng bệnh.” An Nhược Hi nhớ lại mình và Đoàn Thị gây nhau, lúng túng gãi cằm: “Tứ di nương không muốn đi, ở nhà náo loạn một ngày. Đến tối thì mất tích.”

“Phát hiện ngay trong tối đó à?”

“Sáng ngày hôm sau a hoàn trong viện của bà ấy phát hiện.”

“Vì sao tối đó không phát hiện?”

An Nhược Hi cứng họng: “Tứ di nương bị điên, nên bọn a hoàn cũng không để tâm đến bà ấy lắm.”

“Nhưng không phải bà ấy đã làm loạn cả ngày sao? Có để tâm hay không, nếu ồn ào thì cũng phải đi xem chứ.”

“Cha ta về thì tứ di nương cũng không náo loạn nữa.” An Nhược Hi nói đến đây thì dừng lại, không đúng, tứ di nương không làm khó nữa thì cha sẽ àm ỉ chứ nhỉ. An Nhược Hi nhớ lại độc kia, cha biết đó là độc giả từ lúc nào, trước khi không biết là giả, không phải nên la hét tìm đại phu cứu mạng sao? Nhưng chuyện này lại chẳng hề có động tĩnh gì. Cha nàng yên ổn ở trong phòng mẹ nàng một đêm. Chuyện này không đúng, dù trước đó đã biết là giả, vậy tứ di nương hạ độc như thế thì cũng phải bị phạt. Nhưng cha lại không tỏ vẻ chút gì, chuyện này cứ thế yên tĩnh trôi qua.

“Sao thế?” Tiết Tự Nhiên thấy An Nhược Hi ngẩn người, bèn hỏi nàng.

An Nhược Hi lắc đầu, không biết nên nói thế nào. Nàng đúng là hồ đồ, đáng lẽ không nên đến đây nói chuyện này. Nàng cũng chẳng rõ rốt cuộc là muốn giúp đại tỷ hay là muốn mượn chuyện này để đến gặp Tiết công tử nữa. Chuyện này không vẻ vang gì, không nên để Tiết công tử biết.

Tiết Tự Nhiên nhìn dáng vẻ dăm chiêu ỏ dột của nàng thì tức giận, dứt khoát hỏi thẳng: “Tiền đại nhân kia ở lại nhà cô đã làm gì?”

“Không làm gì. Tiền đại nhân có vẻ rất bận, đệ đệ ta giúp ngài ấy ban sai, nghe nói Tiền đại nhân bận tới mức chân không chạm đất.”

“Không phải hửn ta phái người ở lại trong phủ nhà cô à?”

An Nhược Hi gật đầu: “Ta cũng không để ý bọn họ làm gì nữa. Có điều hay thấy bọn họ đi loanh quanh.”

“An Nhược Hi.” Tiết Tự Nhiên nghiêm túc gọi cô.

“Tiết công tử.” An Nhược Hi cũng nghiêm túc, nhắc nhở Tiết Tự Nhiên không nên gọi thẳng tên nàng như vậy.

Tiết Tự Nhiên không để ý, chỉ nói: “Còn một tháng nữa là chúng ta sẽ thành thân, cô có thể để bản thân được bình an tới ngày đó không?”

An Nhược Hi trợn to mắt.

“Đừng có xen vào chuyện người khác, cứ coi như không biết gì đi. Đừng nghe ngóng gì cả, đừng để người khác có nghi ngờ, nhất là đừng dây vào mấy tên thủ hạ của Tiền Thế Tân. Để bản thân càng không bắt mắt càng tốt, biết chưa?”

An Nhược Hi nhìn Tiết Tự Nhiên, nhìn rồi lại nhìn, cong môi mỉm cười. Tiết công tử quan tâm nàng kìa, thật đúng là khiến người ta vui mừng.

“Đừng có cười. Ta nghiêm túc đấy.” Tiết Tự Nhiên nghiêm mặt, “Đợi cô vào cửa Tiết gia ta, ta mới có thể danh chính ngôn thuận bảo vệ cô được. Chưa đến hôm đó thì đều có thể xảy ra biến cố. Chuyện của tỷ tỷ cô, ta không có cách nào giúp cả, cô cũng không cần quản nữa, được không?” Vẫn chưa thành thân mà lại đưa nhạc phụ vào ngục, đến lúc đó hôn sự này sao có thể diễn ra được? Cô nương này ngốc quá rồi.

An Nhược Hi sững người nhìn hắn, tiêu rồi, bây giờ không chỉ muốn cười mà còn muốn khóc nữa. Tiết công tử quan tâm nàng, cũng để ý đến hôn sự của bọn họ. An Nhược Hi toét miệng cười ngốc nghếch.

Tiết Tự Nhiên liếc nàng. An Nhược Hi thấy thế thì lại cười ngây ngô, “VẬY ta đi nhé.” Rồi nàng nhìn Tiết công tử, chợt cảm thấy xấu hổ, “Công tử yên tâm, nhất định ta sẽ bình an.” Dù thế nào đi nữa cũng phải gả đến, huynh yên tâm đi.

Tiết Tự Nhiên gọi nàng lại: “Cô ấy, nếu sau này có chuyện tìm ta, bản thân không tiện thì để a hoàn đến Hỉ Tú đường đi, nói với chương quỹ là cô muốn mua cây trầm hỉ thước đậu trên cành mai.” Không cần phải lần nào cũng đến cửa nhà hắn khoa chân múa tay cả.

“À.” An Nhược Hi đáp, “VẬY ta đi đây.”

“Đợi đã.” Tiết Tự Nhiên lại gọi nàng: “Nếu chương quỹ nói không có kiểu trầm này thì đúng là không có kiểu đó, chứ không phải có ý là cô không thể gặp ta, biết chưa?” Rất sợ nàng ngốc nghếch đạt đến cảnh giới hiểu lầm nào đó.

An Nhược Hi nhướn mày, vừa nãy mới khá hơn chút với nàng mà giờ lại chê nàng ngốc rồi à? “Sao lại không biết chứ, không phải là ám ngữ chuyển lời à? Ta thông minh như thế sao lại không biết được.”

Tiết Tự Nhiên trợn mắt, lại còn kêu la với hắn à.

Kết quả, An Nhượng Hi không sợ mà còn nói: “Còn nữa, nếu ta nói, muốn tìm cây trâm hỉ thước nào nhìn có vẻ vui mừng thì chính là có chuyện quan trọng, huynh phải tức tốc phái người đến tìm ta đây. Còn nếu ta nói muốn tìm cây trâm có hoa mai nở đẹp mắt, thì chính là hỏi thăm sức khỏe, hỏi huynh có ổn hay không. Nếu huynh không có gì xấu thì sẽ không đáp lời.” Nói rồi nàng quay đầu sang, “Nhìn đi, ta cũng biết tạo ám ngữ đấy.”

“Đây là ám ngữ cao mình gì thế hả. Hỉ thước có hình dáng vui mừng là hình dáng gì?”

“Thì chính là hình dáng vui mừng đó.”

“Đó là hình dáng nào?”

An Nhượng Hi dừng lại: “Sau này thành thân sẽ nói cho huynh biết.” Dù sao cũng là vui mừng, hứ.

An Nhượng Hi rời đi. Ra khỏi viện tử thì thấy a hoàn lúc này đang đợi nàng, cầm trong tay một hộp mút, nói là quà phu nhân biếu. An Nhượng Hi hết sức tán dương ông chồng tương lai Tiết công tử nhà nàng suy nghĩ thấu đáo, quả nhiên gặp huynh ấy đúng là vui vẻ. Lại nghĩ đến nhà nàng như thế, nàng thật sự không muốn về. Vì sao ngày cưới còn lâu thế chứ, nàng chờ đến sốt ruột rồi.

An Nhượng Hi dẫn a hoàn về phủ, chợt thấy cách không xa ở ngoài cửa phủ có một ni cô gầy gò. Ni cô kia như đi ngang qua, bước đi bình thường. Lúc lướt qua An Nhượng Hi còn nhìn nàng một cái. An Nhượng Hi cảm thấy ánh mắt của vị lão ni này khá sắc bén, lại có phần lạnh lùng. Dáng vẻ bà ta như thế nhất định là do đi khát thực không được đây mà, nàng nghĩ thế.

An Nhượng Thần ở trong sương phòng ở quận phủ nha môn đến phiên nào, Bạch Anh và thái thú đại nhân cũng không nhắc đến thẩm tra, cũng không ai đến nói gì, định gạt chuyện này đi sao? Rốt cuộc là muốn thế nào đây? Sơ hở trong vụ án này nhiều như thế, nàng không tin bọn họ có thể

thật sự biến trắng thành đen. Có lẽ bọn họ định kéo dài như thế. Nhưng kéo dài thì được lợi gì?

An Nhược Thần không nhịn được xuống giường đi một vòng, giả bệnh cực nhất chính là nằm, nàng chỉ đau hai tay, nhưng nằm lâu nên thành ra toàn thân cũng đau lắm rồi. Nàng dừng lại trước cửa sổ, nhìn xem tình hình bên ngoài, ngoài cửa sổ mọi thứ vẫn bình thường, có nha sai canh giữ, thỉnh thoảng có vệ binh do Bạch Anh dẫn tới đi qua tuần sát. An Nhược Thần hít sâu một hơi, cảnh cáo bản thân phải tỉnh táo hơn, phải kiên định.

Lúc này nha sai ở góc phòng trông thấy nàng, vội đi đến. Gia sai này là người Phương Nguyên đã dặn dò, tên là An Tử, có quen Phương Nguyên nên Phương Nguyên nhờ hăn sẵn sóc nàng. An Nhược Thần ở đây hai ngày, An Tử thường lén giúp nàng hỏi thăm tình hình, cũng chuyển lời giúp Phương Nguyên. nên An Nhược Thần biết Cổ Văn Đạt muốn gặp nàng nhưng lại bị Bạch Anh cản, biết Tề Chinh đã được thả, Lục đại nương và bọn Điền Khánh vẫn còn bị giam. Thậm chí có lúc có người đến An Tử sẽ nói chuyện hay ho khan báo hiệu, để nàng giả vờ ngủ.

An Tử chạy đến, đứng ngoài cửa sổ An Nhược Thần, thấp giọng hỏi: “Cô nương có chuyện gì không?”

“Có tin tức nào mới không?” An Nhược Thần sớm đã thăm dò giờ bọn họ đổi ca, hăn An Tử mới đổi ca không lâu, có lẽ trước khi đến sẽ có cơ hội nghe ngóng.

An Tử lắc đầu: “Hôm nay Bạch đại nhân và thái thú đại nhân đóng cửa nghị sự, không có tin gì mới cả.”

“Còn Tiền đại nhân?”

“Vào cùng với bọn họ luôn. Hình như các vị đại nhân đang bàn chuyện quan trọng, đóng cửa phòng đã lâu lắm rồi. Cũng không để cho người khác vào.”

An Nhược Thần cau mày, hỏi lại: “A hoàn Xuân Hiếu của ta có từng đến thăm ta không?”

“Chưa hề.”

An Nhược Thần gật đầu, hy vọng Xuân Hiếu đã thuận lợi rồi thành tìm được Tôn chương quý. Cổ Văn Đạt gửi thư cho tướng quân, chắc tướng quân đã nhận được rồi, chỉ không biết tướng quân có rảnh để xử lý không. Vẫn là gửi gắm hy vọng vào Tôn chương quý vậy.

An Tử còn muốn nói gì đó thì từ xa xa thấy có người đến, An Tử vội chạy ra, đứng trong góc phòng canh gác, sống lưng thẳng tắp, nghiêm túc chấn chỉnh.

Ắt hẳn người đến là người có máu mặt.

An Nhược Thần quay đầu nhìn quanh, thấy một nam nhân trng phục giống nha sai từ tốn đi đến. Gầy gò, vóc dáng lại cao. Đai lưng của hắn màu đỏ, khác với đai lưng màu xám tro của nha sai bình thường. Hắn là một nha đầu, khó trách An Tử căng thẳng đến vậy.

Người nọ lại gần, đi đến trước mặt An Tử. An Tử cung kính hành lễ. Cũng không biết người nọ nói gì với An Tử, nhìn cử chỉ động tác của An Tử thì hình như hắn đáp một tiếng “vâng”. Sau đó An Tử thi lễ rồi rời đi, nha đầu kia vẫy tay, gọi một nha sai khác đến, đứng ở vị trí của An Tử.

Hắn điều An Tử đi rồi.

An Nhược Thần nhìn kỹ nha đầu kia. Bỗng hắn quay đầu lại, cũng nhìn An Nhược Thần. Cái nhìn kia làm trong lòng An Nhược Thần theo bản năng bất an. Nàng cố giữ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nha đầu kia, cười lễ độ với hắn một tiếng, hơi nghiêng mình làm lễ. Nha đầu kia cũng khẽ mỉm cười với nàng, gật đầu ôm quyền thi lễ, sau đó rời đi.

An Nhược Thần nhìn bóng lưng nha đầu đi xa rồi dần biến mất, có gió thổi qua, nhành cây trước cửa sổ chập chờn, kêu xào xạc.

Đúng là khả nghi, hẳn đã điều người duy nhất trong số nha sai sẽ giúp nàng đi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Phượng quân sự cố ý chuẩn bị canh nấm tuyết nhuận cổ, thêm ít bánh táo ngọt, dẫn theo người hầu mà y tin tưởng, đưa đến thư phòng trong nha môn quận phủ cho Diêu Côn.

Một lần nữa y bị chặn ở ngoài.

Người chặn y chính là vệ binh thuộc hạ của Bạch Anh: “Các vị đại nhân đang nghị sự ở trong, không thể làm phiền.”

Phượng quân sự ôn tồn cười bảo: “Chính vì thấy các vị đại nhân nghị sự vất vả, nên mới chuẩn bị ít canh lót dạ. Dù gì các vị đại nhân cũng phải nghỉ ngơi, ăn chút gì chứ.”

Vệ binh kia nghĩ ngợi một lúc, còn đang do dự thì trong phòng có người đi ra. Vệ binh vội thi lễ gọi: “Tiền đại nhân.”

Phượng quân sự cũng vội cung kính thi lễ: “Tiền đại nhân.”

Tiền Thế Tân nhìn đồ trên tay người hầu, rồi lại nhìn Phượng quân sự, mỉm cười hỏi có chuyện gì, sau đó vẫy tay để vệ binh đưa đồ vào. Vệ binh lĩnh mệnh nhận lấy khay đi vào thư phòng. Phượng quân sự và người hầu thì ở lại bên ngoài.

Phượng quân sự vẫn điềm tĩnh như thế, ân cần hỏi: “Lát nữa các vị đại nhân có sắp xếp gì không, có về phủ thái thú ăn cơm không? Hay là đưa đồ ăn đến đây? Còn cần gì nữa không? Để tiểu nhân sắp xếp chuẩn bị đầy đủ.”

Tiền Thế Tân nói: “Đưa đồ ăn đã chuẩn bị đến đây đi. Các đại nhân nghị sự, chỉ sợ phải đến chiều tối mới xong. Còn đồ ăn của các đại nhân, chuẩn bị bốn suất là được. Thị vệ tướng quân của Bạch Anh đại nhân có tám người, chuẩn bị một bàn, còn những người khác thì theo nha sai vệ binh dùng cơm là được rồi.”

Phượng quân sự nghe thế bèn đáp, rồi lại như tò mò mà hỏi: “Không biết các đại nhân bàn luận chuyện gì, rốt cuộc phải mất bao lâu đây?”

Tiền Thế Tân nhướn mày, “Phượng quân sự hỏi thế này, ta cũng không biết phải đáp sao nữa, trái lại không biết trong phủ thái thú lại có quy củ này đây, quân sự nội trạch lại can dự đến chuyện công của quan phủ.”

Phượng quân sự sợ hãi vội thi lễ: “Tiểu nhân đã lỡ mồm vượt quá quy củ rồi. Tiểu nhân không nên. Vì phu nhân hỏi không biết lúc nào đại nhân nhà tiểu nhân về phủ nên tiểu nhân mới sốt ruột, đã hồ đồ rồi. Đại nhân thứ tội, đại nhân thứ tội.”

Tiền Thế Tân phát tay, không để ý đến y nữa.

Phượng quân sự thi lễ lui ra. Trong đầu âm thầm tính toán, suất ăn của bốn người, trong phòng kia gồm có thái thú Diêu Côn, chủ bạc Giang Hồng Thanh, Bạch Anh và Tiền Thế Tân. Còn bên ngoài phòng, các nha sai không một ai búi tóc, tất cả đều là thuộc hạ của Bạch Anh.

Phượng quân sự dẫn người hầu lui xuống. Đi ra xa thì quay đầu lại nhìn, lại nhìn bốn phía một lúc lâu, xác nhận không có ai thì nói khẽ với người hầu: “Thạch Đầu, người còn nhớ không, nếu bị người ta phát hiện thì phải nói thế nào?”

“Con mèo tiểu nhân nuôi bị lạc, tiểu nhân còn đang tìm mèo.”

“Được. Cảnh giác vào, đi đi.”

Người hầu cơ trí gật đầu, uốn người dán mình vào góc tường rồi chuồn đi, cẩn thận lén vào trong bụi rậm trong hoa viên ở ngoài thư phòng.

Phương quản sự quay về phủ thái thú, đại quản sự Chu Vinh đang chờ y.

“Sao rồi?”

Phương quản sự lắc đầu: “Vẫn không vào được. Vốn các vệ binh canh cửa đã do dự rồi, nhưng Tiền đại nhân lại đi ra, cản bọn ta lại. Ta hỏi thăm các đại nhân đang bàn chuyện gì, Tiền đại nhân cũng không tiết lộ nửa câu, trái lại còn trách cứ. Chỉ nói là sẽ ở lại đến đêm, bảo người đưa đồ ăn đến.” Phương Nguyên nói rõ cặn kẽ chuyện thế này thế nọ với Chu Vinh. Trên mặt cả hai đều là vẻ lo lắng.

Chu Vinh nói: “Ta đã hỏi quan trông coi phòng kho văn thư ở nha môn rồi, Bạch đại nhân đã lấy đi hết tất cả hồ sơ trong vòng năm năm qua. Nay lại mất một ngày với đại nhân như thế, chỉ sợ là đang lật nợ cũ tìm khuyết điểm.”

Phương Nguyên cau mày: “Đại nhân nói đỡ cho An cô nương, cũng không phải là vô lý vô cớ, vụ án này quá gượng gạo rồi, ngay cả văn lại cũng nói, chỗ đại nhân chủ bạc cũng nói không có bằng chứng gì cả. Nếu y theo quy củ thì nên thả người, rồi cẩn thận dò xét ở chỗ khác. Sau này tìm được manh mối khác thì bắt người cũng chưa muộn.”

“Bạch Anh đại nhân ở kinh thành đã lâu, chưa từng gặp mặt đại nhân, nhưng dường như lại có thành kiến khá sâu. Chắc cũng là muốn mượn vụ án này để ra oai phủ đầu với đại nhân. Lật nợ cũ đó, chỉ e cũng là như thế. Ta đã nói rồi đấy, có rất nhiều chuyện có liên quan đến Tiền đại nhân, chủ bạc đại nhân cũng không thoát được liên đới, nếu bọn họ đã cùng bàn bạc, ắt sẽ không có chuyện gì mới đúng. Nhưng chung quy chuyện này vẫn quá lạ.” Chu Vinh trầm tư, hẳn đã đi theo Diêu Côn nhiều năm, dĩ nhiên là trung thành tận tâm.

Phương Nguyên nói: “Đúng là rất lạ. Theo ta thấy, thái độ của Tiền đại nhân có vẻ sai sai. Không lẽ Bạch đại nhân đã nắm được điểm yếu gì rồi sao, vì muốn phủi sạch liên quan nên Tiền đại nhân mới cố ý làm vậy?”

Chu Vinh buồn bực đáp: “Cha ruột hắn còn đang nhốt trong ngục kia kìa, hắn có thể phủi sạch liên quan gì chứ?”

Nhưng Phương Nguyên lại bảo: “Bao che dung túng hay vì đại nghĩa không quản người thân, đều chỉ là chuyện do miệng nói ra thôi.”

Chu Vinh cau mày.

Phương Nguyên nói tiếp: “Nhắc đến đây, từ khi Long tướng quân lãnh binh vào thành, án treo cứ hết vụ này đến vụ khác. Trường ngựa bị đốt, Từ bà mỗi bồng dưng tự vẫn, An tứ cô nương mất tích, Tạ Kim bỏ mạng, cửa hàng y phục Khương Thị bị cháy, vụ án Lưu Tắc lại có rất nhiều người chết, Lý trưởng sử té chết một cách khó hiểu, Hoắc tiên sinh đột nhiên tự vẫn, sau khi nghi phạm Đường Hiên kia được thả thì cũng đột ngột tự tử... Cứ một chuyện nổi một chuyện, nếu Bạch đại nhân có ý định gây khó khăn tính sổ, nếu đại nhân muốn tránh chỉ e cũng khó.”

“Những chuyện này đều có liên quan đến mật thám, không phải hoàn toàn là trách nhiệm của đại nhân. Đại nhân tận tâm tận lực, hao tổn biết bao nhiêu thời gian, cả huynh và ta đều thấy rõ. Hơn nữa, nay chiến tình ngoài tiền tuyến như thế, trên dưới toàn quận phải tiếp viện kịp thời, cái chức thái thú rất quan trọng, chắc hẳn Bạch đại nhân cũng không dám vọng động đâu.” Chu Vinh vừa dứt lời thì cũng chợt nhận ra, cũng có thể vì chức vị thái thú quá quan trọng, nên nếu Long tướng quân thất bại, thái thú cũng phải gánh trách nhiệm, tuần tra sứ có quyền điều tra trừng trị, nếu thật sự đã muốn vu cáo thì không lo không tìm được tội danh, huống hồ, giờ đây mỗi một chuyện mỗi một vụ án có đủ tội danh để nói.

Phương Nguyên bảo: “Huynh nói đúng, tình hình chiến tranh ở tiền tuyến mới là quan trọng nhất. Nếu thắng trận thì sống lưng có thể đứng thẳng, lớn giọng hơn, còn nếu thất bại thì làm gì cũng thành sai cả. Cũng không biết tình hình cụ thể ở sông Tứ Hạ thế nào rồi nữa.”

Trên phố phường truyền nhau lời đồn, nói hôm qua có thôn dân thấy trên sông Tứ Hạ đốt khói truyền tin, nhưng phía nha môn vẫn chưa nhận được tin chiến sự chính thức, Bạch Anh lại một mực ép chặt tra án, cứ như dồn hết sức muốn bắt mật thám ở trong thành Trung Lan, chống lại lại Nam Tần, trợ giúp tiền tuyến thủ thắng. Phương Nguyên và Chu Vinh khá lo lắng, thật sự có phần sốt ruột, vừa mong tin chiến sự lại lo âu sẽ là tin xấu. Nếu ngay cả sông Tứ Hạ cũng thất bại thì tình hình quá tệ rồi. Nay chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Long đại tướng quân, nhất thiết phải thắng trận.

Một tên lính liên lạc thở dốc hốt hển được nha sai dẫn đường chạy đến thư phòng ở quận phủ nha môn thái thú, lớn tiếng nói: “Phụng lệnh của Long đại tướng quân, xin báo cáo quân tình quan trọng với Bạch đại nhân, Diêu đại nhân!”

Vệ binh chặn hãm lại, kiểm tra lệnh bài của hãn, hỏi họ tên hãn, đang định đi vào báo thì Tiền Thế Tân luôn ngồi trước cửa sổ theo dõi kỹ tình hình bên ngoài cướp lời trước: “Có chuyện gì?”

Lính liên lạc chậm giọng, mặt mũi hưng phấn, nói lại lời lúc nãy một lần.

Tiền Thế Tân nhìn vẻ mặt của hãn thì giật mình, đưa hãn qua một bên rồi bảo: “Các vị đại nhân đang bàn chuyện quan trọng, người nói chuyện cho ta đi, ta sẽ chuyển lời đến các vị đại nhân.”

Lính liên lạc hưng phấn nói: “Báo cáo đại nhân, Long tướng quân đích thân dẫn quân, đã đánh bại Nam Tần ở sông Tứ Hạ, đánh đến đầu bên kia, công chiếm huyện Giang Sinh của Nam Tần.”

Tiền Thế Tân bình tĩnh nói: “Như thế, chiến tuyến đẩy đến phía đầu sông, chỉ sợ phòng thủ không dễ, bất cứ lúc nào Nam Tần cũng có thể phản công được, Long tướng quân cần trợ giúp gì không?”

Lính liên lạc cười lắc đầu: “Nam Tần đốt khói báo tin, thế nên phía dốc Thạch Linh, Nam Tần và Đông Lăng tập hợp đại quân tiến công, muốn thủ thắng ở dốc Thạch Linh, để kìm hãm chiến quả của Long tướng quân ở sông Tứ Hạ. Thế nhưng lại trúng kế dụ địch của Long tướng quân. Sở tướng quân lui về phòng thủ huyện Thạch Linh, đại quân Nam Tần và Đông Lăng tiến quân thần tốc thẳng vào, một đường truy kích. Sở tướng quân dẫn binh vừa đánh vừa lui, ngay khi cửa dốc Thạch Linh vừa đóng kín, các thôn khắp nơi liền kéo cạm bẫy, quân đội mai phục xông ra, bắt toàn bộ bọn chúng.”

Tiền Thế Tân mộng mị: “Người nói gì?”

“Đại nhân, chúng ta cũng thắng lớn ở dốc Thạch Linh rồi, bắt ba ba trong chậu, bắt được gần mười nghìn đại quân của bọn chúng.” Lính liên lạc cực kỳ hưng phấn, vì mình là người báo tin tức này mà cảm thấy tự hào, “Nam Tần không hát xướng nữa rồi. Cả dốc Thạch Linh lẫn sông Tứ Hạ, tất cả đều là của chúng ta.”

Tiền Thế Tân khựng lại, muốn tiêu hóa những tin tức này: “Gần mười nghìn người, bắt lại thế nào?”

“Huyện Thạch Linh đã sớm có công tác, nơi nơi đều đã chuẩn bị xong mọi việc để bao vây địch cũng như bắt giữ. Nhân lực, lương thực, binh khí, tất cả đều cung cấp đủ. Thuộc hạ không biết rõ chi tiết cụ thể, nhưng chuyện chính là như thế.” Lính liên lạc lấy ra một bức thư, “Đây là phong thư tự tay tướng quân viết, muốn giao cho Bạch đại nhân và Diêu đại nhân.”

Tiền Thế Tân nhận lấy bức thư kia: “Đưa ta đi, để ta cầm vào cho các ngài.” Hắn cup mắt, nhìn bút tích cứng cáp có lực của Long Đại trên phong thư, còn cả dấu nấn niêm phong của hắn, hỏi: “Có tin đồn nói hôm qua ở sông Tứ Hạ có khói, chính là chiến sự này hả?”

“Đúng thế.” Lính liên lạc đáp.

“Lúc này người vừa nói, Long tướng quân đánh hạ được huyện Giang Sinh ở biên giới Nam Tân, nên phía đốc Thạch Linh nhận được tin tức rồi mới tiến công vào huyện Thạch Linh. Vậy vì chưa đến một ngày mà người đã đưa tin chiến sự về đây?” Hắn ta đang nói dối, nhất định là thế. Đây là quỷ kế của Long Đăng.

Lính liên lạc cười nói: “Long tướng quân liệu sự như thần, tính trước kỹ càng. Ngài ấy để thuộc hạ cầm thư về trước, nếu thấy có khói đen của Nam Tân ở chỗ sông Tứ Hạ thì có nghĩa là ngài ấy đã đánh đến huyện Giang Sinh, tiếp đó đốc Thạch Linh đánh trống lớn báo hiệu tức là có đại chiến. Thuộc hạ vừa chạy về Trung Lan vừa để ý suốt dọc đường, thấy huyện Thạch Linh và huyện Cao Đài liên tục có khói đen, liền biết ngay Sở tướng quân đã đại thắng. Theo như tướng quân đã dặn, không được dừng ngựa, phải tức tốc báo tin cho các vị đại nhân. Nhất định lúc này, tin thắng trận của hai nơi cũng đang trên đường đến rồi.”

Hầu Vũ cũng vẫn luôn canh chừng ở gần đấy, thấy trước phòng có động tĩnh liền đi đến. Hắn đứng cách Tiền Thế Tân không xa, nghe thấy lời của lính liên lạc thì cả hai cùng nhìn nhau.

Trong lòng hai người đều hiểu, tin chiến sự đến cấp bách như thế, còn chưa đánh đã để lính liên lạc lên đường chuẩn bị, quả nhiên Long Đăng có phòng bị trước tình huống trong thành Trung Lan. Hắn phải nắm chắc mười phần mới dám sắp xếp như thế. Sớm ngày dọn sạch huyện Thạch Linh, thăm bố trí cạm bẫy bắt địch, chắc chắn chiến lược mưu kế của hắn đã được bố trí lâu dài rồi, cái gì mà liên tục bị đánh bại, cuồng ngạo tự đại, rồi lại

cùng Sở Thanh một xưởng một họa diễn kịch. Long Đằng không có ở dốc Thạch Linh, đại quân Nam Tần mới dám tấn công vào đấy, cũng vì quá đề tâm đến dốc Thạch Linh nên mới coi thường sông Tứ Hạ, trái lại để Long Đằng được thuận lợi hai nơi.

Tiền Thế Tân cười nói: “Đây đúng là tin tốt trọng đại, vậy ta đi bẩm báo với các vị đại nhân đã. Người đã vất vả cả dọc đường rồi, mau đi trước ăn uống nghỉ chân đi, để ta bảo phòng bếp làm ít đồ ăn nóng cho người dùng.” Tiền Thế Tân quay sang Hậu vũ: “Dẫn hần đi xuống đi.”

Lính liên lạc và Hậu Vũ đáp một tiếng. Tiền Thế Tân lại dặn lính liên lạc kia chớ rời khỏi nha phủ, nói không chừng các vị đại nhân sẽ tìm hần hỏi chuyện.

Lính liên lạc thi lễ rồi đi theo Hậu Vũ.

Tiền Thế Tân nhìn bóng lưng biến mất của họ, đưa thư của Long Đại nhét vào lòng, sau đó xoay người quay về trước phòng, nói nhỏ mấy câu với vệ binh giữ cửa rồi đi vào.

Thạch Đầu nấp trong bụi rậm im hơi lặng tiếng, hần còn lo bọn họ nói chuyện hần sẽ không nghe thấy gì, kết quả đúng lúc Tiền Thế Tân dẫn lính liên lạc đến đây đứng, lại đúng ngay trước mặt chỗ hần náu mình.

Thạch Đầu nghe tin chiến thắng thì vô cùng hưng phấn, ôi chao Long tướng quân, đây đúng là anh hùng của anh hùng. Thật sự muốn gặp người thật quá. Nhưng chỉ có thể đè nén kích động này xuống, không hề dám động dậy. Cho đến khi Tiền Thế Tân quay về phòng, Thạch Đầu vẫn còn ở nguyên chỗ cũ, không dám thở mạnh.

Đợi một lúc lâu, không thấy có động tĩnh gì. Thạch Đầu không nhịn nổi nữa, hần cẩn thận lui ra, tránh thoát tầm mắt của vệ binh, xuyên qua cửa sau của nha phủ mà chạy đến phủ thái thú.

Phương Nguyên và Chu Vinh đang tỉ mỉ bàn bạc, bất kể hôm nay thế nào, có khuya đến đâu cũng phải gặp thái thú đại nhân cho bằng được, rồi cuộc hiện tại đang là tình hình gì, cần phải làm gì, trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ, sớm đi sắp xếp.

Còn đang suy đoán khả năng suy nghĩ đối sách, lại thấy người hầu Thạch Đầu ầm nấp ở ngoài thư phòng chạy như bay về.

“Bái kiến Chu quân sự, Phương quân sự.” Thạch Đầu thở dốc.

“Sao rồi? Có nghe ngóng được gì không?”

Thạch Đầu nói: “Vì phải nấp mình kỹ nên cách khá xa thư phòng, lại có nhiều vệ binh.”

“Nói vào trọng điểm đi.” Chu quân sự xụ mặt ngắt lời hẳn.

Thạch Đầu vội nói: “Không nghe rõ trong phòng nói gì cả, nhưng giọng Bạch đại nhân rất lớn, hình như đang rất tức giận. Có điều chuyện ở ngoài cửa tiểu nhân lại nghe rõ. Có vị lính liên lạc cấp tốc đến báo, nói Long tướng quân đã đánh thắng trận ở ngoài tiền tuyến rồi.”

“Cái gì?” Chu quân sự và Phương quân sự hai miệng đồng thanh, vô cùng niềm nở.

Thạch Đầu nói rõ đầu đuôi gốc ngọn lại lời của lính liên lạc kia. Chu Vinh và Phương Nguyên kinh hãi trợn mắt há mồm, sau đó là mừng như điên. Long tướng quân đại thắng, vậy coi như đại nhân nhà y cũng lập được công lớn, có thể diện, Bạch đại nhân không thể làm gì được nữa cả. Nếu lật nọ cũ thì cũng phải đối chứng kiểm tra thực nư, bây giờ đang nguy cấp, vẫn là chiến sự quan trọng hơn!

Bất thành linh tim Chu Vinh đập mạnh, hỏi: “Thế Tiền đại nhân nghe lính liên lạc nói như thế thì có nói gì không?”

“Tiền đại nhân cầm thư, nói sẽ nói lại rõ chuyện này với các vị đại nhân, sau đó để Hầu nha đầu dẫn vị quân gia kia xuống nghỉ ngơi dùng cơm.”

“Sau đó thì sao?” Phương nguyên truy hỏi.

“Sau đó thì Tiền đại nhân đi vào phòng.”

“Vào phòng rồi thì sao?”

“Không còn gì nữa.” Thạch Đầu gãi đầu, “Tiểu nhân đợi một hồi, không thấy động tĩnh gì liền vội trở về báo tin.”

Chu Vinh và Phương Nguyên lại đưa mắt nhìn nhau, tin tức trọng đại như thế, Tiền Thế Tân vào phòng báo một lúc mà trong phòng không nổ rầm trời sao? Cho dù các vị đại nhân ung dung bình tĩnh cười không hở răng, thì cũng phải đi ra dặn dò một tiếng cần thông báo đến các huyện, thông báo lên kinh, thông báo cho tuần tra sứ Lương đại nhân chứ, nhưng vì sao một chút động tĩnh cũng không có?

Chu Vinh vội dặn Thạch Đầu: “Thạch Đầu, người nhanh chóng đến trong viện nghỉ chân của các lính liên lạc sai gia ở quận phủ mà tìm người lính kia, cứ nói là phu nhân nghe thấy tin nên mời hân đến hỏi, cũng thăm hỏi cảm ơn hân đã vất vả đường xa. Cứ đưa hân đến đây.”

“Vâng.” Thạch Đầu gật đầu đáp, đang định co cẳng chạy thì Phương quản sự gọi lại: “Cẩn thận đấy, nếu gặp người khác, hỏi người đang làm gì thì cứ nói là chạy chân cho phòng bếp, buổi tối cần đưa cơm cho các vị sai gia.”

Thạch Đầu vâng dạ rồi nhanh chóng chạy đi.

Chu Vinh và Phương Nguyên cùng đợi, trong lòng đều lo lắng. Qua một lúc sau, Thạch Đầu quay về thở hắt hắt nói: “Chu quản sự, Phương quản sự, tiểu nhân đã đi rồi, hôm nay trong viện chưa có khách đến. Tiểu nhân cố

ý hỏi nha sai thủ viện, bảo là muốn đưa cơm, hỏi xem có khách không để sắp xếp. Sai đại ca kia nói, hôm nay không có người đến ở.”

Chu Vinh và Phương Nguyên thất kinh, không lẽ đã dẫn lính liên lạc đến nơi khác rồi ư? Nhưng quy củ trong quận phủ nghiêm ngặt đến thế, những binh sai không chức quan đến dừng chân nghỉ ngơi thì chỉ có thể đến trong viện đó.

Chu Vinh cho Thạch Đầu lui xuống, Phương Nguyên nói: “Nhắc đến đây, hôm nay Hầu Vũ còn làm một chuyện nữa. Hắn đã điều An Tử canh trước phòng An cô nương đi, đổi thành Tổng Lập Kiêu.”

Chu Vinh không đáp gì, nha đầu điều khiển nha sai đổi cả đối phiên là chuyện rất bình thường. Nhưng hắn lại điều An Tử đi, lại không biết đã dẫn lính liên lạc truyền tin quan trọng đi đâu, điều này thật kỳ lạ.

Phương Nguyên nói: “Để ta đi một chuyến nữa, nói là hỏi xem các vị đại nhân có đặc biệt muốn ăn gì không. Người đi nói với phu nhân một tiếng đi, vẫn nên có đề phòng.”

Hai quân sự chia nhau hành động. Phương Nguyên lại đến quận phủ, vẫn là Tiền Thế Tân ra tiếp y như cũ, hắn nghe Phương Nguyên hỏi xong thì chỉ ra mấy món, cảm ơn Phương quân sự đã phí tâm. Phương Nguyên khách sáo đáp, sau đó quay về phủ thái thú.

Lần này Chu Vinh và Mông Giai Nguyệt cùng chờ y. Sắc mặt Phương Nguyên rất nặng nề: “Tiền đại nhân không hề nói chuyện tướng quân đại thắng, từ vẻ mặt mà xem thì hình như không xảy ra chuyện gì đặc biệt.”

Lòng Mông Giai Nguyệt trầm xuống: “Đại nhân còn ở trong phòng không?”

“Hắn là còn.”

“Để ta đi tìm ngài ấy, nói là có chuyện gấp, Tiền Thế Tân còn dám cản ta ư.” Mông Giai Nguyệt nổi giận đùng đùng, hất tay định đi, hai vị quan sự vội cản bà lại.

“Phu nhân chớ kích động, đợi nghĩ xem nên xử lý chuyện này thế nào đã. Nếu không chuẩn bị, ngộ nhờ đại nhân đi ra gặp phu nhân thì phải làm sao đây?”

“Ta sẽ nói với ngài ấy là Long tướng quân đại thắng ở tiền tuyến, đã gửi quân báo về rồi.”

“Phu nhân biết được từ đâu?”

“Ta...” Mông Giai Nguyệt nghẹn họng, đúng thế, bà biết từ đâu đây. Bà để người làm phái người nghe lén. Thắng trận thì thắng trận, còn thế nào nữa đây, Bạch Anh và Tiền Thế Tân có thể nói là chờ bàn xong chính sự rồi sẽ tính đến chiến sự, hoặc là nói đợi lát nữa ăn cơm sẽ nói về đại hỉ sự này. Tóm lại dù bà có vạch trần ra, cùng lắm bọn họ sẽ nói ta không bị lừa, còn không phải đang định bàn đây ư. Nhưng bà thì sao, bà biết được từ đâu. Phụ nhân nơi nội trạch lại dám sai người nghe lén quân cơ mật văn, thế này thì còn ra thế thống gì nữa!

Mông Thị lùi lại, lùi lại nữa, đặt mông ngồi xuống ghế.

“Chắc hẳn bọn họ có ý xấu, nhất định là có. Ta phải nói với đại nhân, phải để đại nhân coi chừng.”

Phương Nguyên nói: “Vừa nãy thuộc hạ đến quận phủ nha môn một chuyến, phát hiện nha sai trong tay đang làm nhiệm vụ bị điều đi rất nhiều, người đến lại rất khác trước, rất nhiều vệ binh lạ mặt, có lẽ đều là người của Bạch đại nhân.” Nói có lẽ, là vì y cũng không nhận ra, dù sao mặc binh phục vào thì ai cũng sẽ cho rằng đối phương là thuộc hạ của đại nhân hă, cũng không phải là không thể.

Mông Giai Nguyệt mím chặt môi, đột nhiên dùng sức đập bàn: “Lý nào lại như thế, họ muốn tạo phản ư!”

“Phu nhân!” Hai vị quản sự cùng quát ngăn lại, lời này không thể nói bậy bạ được.

Mông Giai Nguyệt nhắm nghiền hai mắt, cố gắng bình tĩnh lại, sau đó mở mắt ra nói: “Chu quản sự, người tức tốc tìm mấy người có thể tin được ta phải đưa Văn Hải đi trước. Đưa đến nhà của biểu cửu ta ở quận Vũ, lánh mặt trước đã.” Vốn định một nhà đều tử thủ ở Trung Lan, dù khói lửa có lan đến cũng tuyệt đối không rút lui. Nhưng giờ không giống nữa, không phải là chiến tranh địch quốc, nhìn tình hình này thì chính là âm mưu của đồng liêu.

Diêu Văn Hải là con của Diêu Côn và Mông Giai Nguyệt, năm nay vừa tròn mười hai, hiếu học đa tài, Diêu Côn kỳ vọng rất lớn vào đứa con trai độc nhất này. Tình hình hôm nay, dù chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng ý nghĩ đầu tiên của Mông Thị chính là phải bảo vệ cốt nhục của đại nhân. Bà lại nói: “Điều một đội hộ viện ở trong phủ qua, tiếp ứng cho đại nhân. Nếu có người hỏi thì cứ bảo là ta đột nhiên bị bệnh, hôn mê bất tỉnh, bảo đại nhân mau quay về thăm.”

Chu quản sự vội vã đi thu xếp.

Mông Giai Nguyệt xoay người định vào trong nhà báo tin cho con trai, dặn dò con vài việc. Nhưng Phương Nguyên lại gọi bà lại, nhắc nhở: “Phu nhân à, nếu sự tình đúng như chúng ta suy đoán, thì An cô nương cũng đang lâm nguy.”

Mông Giai Nguyệt nghĩ ngợi: “Đưa nàng tới đây đi, bảo là ta có chuyện muốn hỏi nàng ấy, giữ nàng ấy ở lại trong phủ ăn cơm. Dù sao ở trong phủ thái thú cũng tốt hơn là ở trong quận phủ nha môn. Không phải vụ án của

nàng ấy không có bằng chứng sao? Tướng quân lại đại thắng, Bạch đại nhân còn có thể đến tận phủ thái thú bắt nàng ấy vào ngục hả?”

Phương Nguyên vội đi làm.

Bên ngoài quận phủ nha môn, một ni cô mặt mày nghiêm túc đang đứng ở nơi chân tường. Lúc này, bà ta thấy ở bên cửa hông có một chiếc xe ngựa tồi tàn cùng hai nha sai đi ra, chở theo một bao bố. Từ hình dáng mà xem thì trong bao bố chính là một người, chỉ không biết là người kia đã chết hay bị đánh ngất xỉu mà không thấy cử động. Hai nha sai kia ném bao bố lên xe ngựa, không hề để ý đến ni cô ở trong góc tối, xoay người quay vào nha môn rồi đóng cửa lại.

Xe ngựa nhanh chóng rời đi.

Trong lòng An Nhược Thần vô cùng bất an. Nàng định nói chuyện mấy câu với nha sai canh ngoài phòng mình đó, thế nhưng nha sai lại không hề để ý đến nàng. Ngoài hỏi được tên của nha đầu kia là Hầu Vũ ra, An Nhược Thần không hỏi thêm được gì khác nữa.

An Nhược Thần nói với nha sai kia tay mình đau quá, đầu cũng đau, có lẽ là di chứng của vết thương, nhờ nha sai mời đại phu đến giúp nàng. Nha sai lại nói giờ trong phủ rất bận, không có người, bảo nàng ngủ trước một giấc chờ đi đã.

An Nhược Thần còn nói mình không nhấc tay nổi, muốn để bà tử và a hoàn đến hầu. Nhưng nha sai vẫn nói câu đấy, không có người, bảo An Nhược Thần nghỉ ngơi trong phòng cho khỏe.

Lần này An Nhược Thần đã rõ rồi. Đã xảy ra chuyện, nha đầu đó thật quái lạ, nha sai này cũng quái lạ. An Nhược Thần đóng kỹ các cửa, ngồi trong phòng tĩnh tâm. Nhưng đầu óc nàng trốn trốn, đến một phương pháp

cũng chẳng nghĩ ra. Bên nàng thì như thế, cũng chẳng biết Lục đại nương, Lữ Chính, Điền Khánh thế nào rồi.

Đến khi một ngày sắp trôi qua thì đột nhiên có người gõ cửa, Phương Nguyên đứng bên ngoài gọi: “An cô nương, ta phụng mệnh của phu nhân, đến đưa thức ăn và y phục để thay cho cô nương đây.”

An Nhược Thần gấp gáp mở cửa, Phương Nguyên cầm một bọc đồ đứng bên ngoài, theo bản năng An Nhược Thần nhìn sang nha sai ở ngoài phòng, đúng lúc hăn cũng đang nhìn qua đây, chạm phải ánh mắt của nàng. Vị trí đứng canh của nha sai này đúng là tốt, ở trong góc chéo, chuyện gì ở cửa sổ cửa phòng cũng có thể thấy rõ.

An Nhược Thần mời Phương quản sự vào. Vừa đóng cửa lại, sắc mặt Phương Nguyên nặng nề đi trông thấy, nhỏ giọng nhanh chóng nói lại chuyện xảy ra trong ngày hôm nay một lượt.

Tim An Nhược Thần đập thành thịch: “Tướng quân đã đánh thắng trận sao? Tướng quân vẫn bình an?”

“Đúng thế.” Phương Nguyên nói: “Mấy trận đánh thua lúc trước là kế dụ địch, để quân Nam Tần kiêu ngạo tự đại, coi thường Sở tướng quân. Long tướng quân đánh đến bên kia bờ sông, công hạ biên thành của Nam Tần. Như thế sẽ dẫn đến việc quân Nam Tần tiến đánh đốc Thạch Linh, xông vào huyện Thạch Linh, Sở tướng quân bắt được ba ba trong chậu, bắt sống toàn bộ bọn chúng.”

An Nhược Thần mừng rỡ, che miệng cười to, quả nhiên là tướng quân, là vị tướng quân trí dũng song toàn. Nàng vui sướng đến độ suýt khóc, dù bị kẹt trong quận phủ, không biết được sau này ra sao nàng cũng chẳng quan tâm, chỉ cần tướng quân bình yên, tướng quân thắng trận là không còn ai có thể nắm thóp của tướng quân được cả.

“Cô nương.” Phương Nguyên nói: “Chuyện hôm nay quá đổi kỳ lạ, nhất định cô nương phải cẩn thận.”

An Nhược Thần vội đáp: ‘Tiền Thế Tân cảnh lính liên lạc lại, chính là muốn giấu nhẹm tin tướng quân thắng trận, chỉ là chuyện lớn như thế, hẳn sẽ không đại đột cho rằng mình sẽ cản được. Thế nên, nhất định là chúng muốn hành động, hôm nay như thế, chẳng qua chỉ vì để tranh thủ thời gian mà thôi.’

Phương Nguyên gật đầu: “Phu nhân đã đưa tiểu công tử đi rồi, Chu quản sự dẫn người trông nom phủ thái thú. Còn phía thái thú, cũng đã phái người sang tiếp ứng rồi, bất kể thế nào, cũng phải gặp cho bằng được thái thú. Đối sách về sau ra sao thì còn phải để thái thú đại nhân định đoạt. Chúng ta qua loa đoán mò, vừa không có quy cũ mà cũng khó được việc. Chẳng qua là phía cô nương, chúng ta không làm được nhiều việc cho lắm.” Vừa nói y vừa mở bao vải ra, bên dưới mấy bộ y phục nữ là trang phục nha sai và mũ cỡ nhỏ nhất. “Cô nương mau thay y phục đi, ta đi hỏi thăm tin tức của thái thú đại nhân rồi sẽ đến đón cô nương. Cô nương đến phủ thái thú tạm lánh trước đã, phu nhân đã nói rồi, đến lúc đó cứ bảo là phu nhân mời cô nương đến nói chuyện.”

Trong lòng An Nhược Thần thầm cảm động, vào lúc quan trọng này, phía thái thú đã có người lo lắng, còn thái thú phu nhân lại nguyện mạo hiểm bảo vệ nàng. “Phương quản sự.” Nói lời tạ ơn, An Nhược Thần cũng không biết nói thế nào mới có thể biểu đạt được cảm kích.

“Cô nương mau chuẩn bị đi. Ta đi một lát rồi quay về, nếu xảy ra biến cố, ta không thoát ra được, thì cũng sẽ dẫn người khác đến tách nha sai ở bên ngoài kia đi, hẳn tên là Tống Lập Kiều, là tâm phúc của nha đầu Hầu Vũ, Vưu Vũ để hẳn ta đến đây, chỉ sợ cũng có tính toán. Tóm lại cô nương cứ nhìn tình thế mà làm, rời khỏi viện tử này trước, nghĩ cách đến phủ thái thú. Đến nơi đó là sẽ an toàn. Mấy người Lục đại nương bị giam ở Đông viện, ta sẽ sai người báo tin, để bọn họ tự tìm cách thoát thân. Giờ đây

trong quận phủ nha môn toàn là quân lính do Bạch đại nhân đưa đến, cô nương phải cẩn thận.”

An Nhược Thần đáp được, sau đó cất trang phục nha sai xuống dưới đệm giường, nói: “Phương quản sự, quản sự có biết bồ câu đưa thư trong quận phủ được nuôi ở đâu không? Phương quản sự có biết mấy con bồ câu đó liệu có thể tới được sông Tứ Hạ không? Chúng ta cần báo tin cho tướng quân.”

Phương Nguyên nghĩ ngợi, vậy mà bọn họ lại không nghĩ ra cách này. Phu nhân tướng quân tương lai gặp nguy, lính liên lạc phái đi lại mất tích trong quận phủ nha môn, mấy chuyện này, nên phái người mau chóng đi báo cũng không sai. Y mới nói là sơ sót của bọn họ, sẽ đi làm ngay. Thế là thi lễ rồi vội vã rời đi.

An Nhược Thần đóng cửa, lén quan sát qua khe cửa, Tổng Lập Kiều kia đi lại mấy bước, vẫn nhìn theo Phương quản sự, sau đó ngoắc tay gọi một nha dịch ở cách đó không xa, nha dịch chạy đến, Tổng Lập Kiều nói gì đó với hắn. Nha dịch vội chạy biến đi, đi theo hướng Phương quản sự rời đi. Trong lòng An Nhược Thần nặng nề thấy rõ, chỉ mong Phương quản sự đừng xảy ra chuyện gì.

Tổng Lập Kiều nhìn nha dịch kia rời đi rồi thì quay đầu nhìn cửa phòng của An Nhược Thần. An Nhược Thần nấp sau cửa bất động, không để ánh sáng thay đổi khiến Tổng Lập Kiều nghi ngờ. Tổng Lập Kiều nhìn một cái, xoay người đi ra ngoài, về lại vị trí canh gác của mình.

An Nhược Thần cài chắc cửa, mau chóng lui vào trong phòng, thay bộ y phục nha sai kia. Lại cúi đầu nhìn heo chó dê bò gà vịt, ngực nổi bật quá rồi, thế này thì dù không nhìn mặt cũng biết không phải là nha sai. An Nhược Thần xé một đoạn từ áo lót mỏng do Phương quản sự đem đến, quấn chặt ngực lại. Tướng quân nhà nàng từng bảo không thích nàng quấn

ngực, nghĩ đến tướng quân, lòng nàng lại nóng lên, nhất định nàng phải thoát khỏi kiếp này, nàng muốn gặp lại tướng quân.

Nàng hy vọng, còn có cơ hội gặp tướng quân.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, tim An Nhược Thần đập thành thịch, nàng đang đợi Phương quân sự, nàng rất căng thẳng, ngay cả chỗ đau trên tay cũng không đoái hoài.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy Phương quân sự đến, trái lại lại nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng nói chuyện. Xuyên qua khe cửa An Nhược Thần nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một nha sai nàng chưa gặp bao giờ đang chuyện trò với Tổng Lập Kiều, Tổng Lập Kiều như không chịu nổi nữa, nha sai kia lại nói mấy câu như “chỉ mượn hai ngày thôi, nhất định sẽ trả lại người” vân vân, có vẻ là đang mượn tiền Tổng Lập Kiều. An Nhược Thần nhìn kỹ, Tổng Lập Kiều bị người kia kéo đến phía cửa sổ bên này, tranh chấp mấy câu với người kia. An Nhược Thần nhanh chóng chạy đến cạnh cửa rồi âm thầm mở ra, chen ra ngoài từ trong khe cửa, sau đó tiện tay đóng kín cửa lại, dán mình lên tường tránh góc nhìn của Tổng Lập Kiều mà mau chóng lui đến chân tường ở sau phòng. Bên này là một rừng trúc, không ai canh chừng, An Nhược Thần đang định thở phào thì lại thấy một người làm nhảy ra khỏi rừng trúc, nhìn thẳng nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, toàn thân An Nhược Thần cứng đờ.

Thế nhưng người hầu kia lại đặt ngón tay lên mép, ra dấu im lặng với nàng, sau đó vẫy tay, bảo nàng mau qua đây.

An Nhược Thần không chút do dự, vào giây phút quan trọng này, nàng không có cơ hội do dự. Nàng mau chóng chạy đến, người hầu kia dẫn nàng lên vào rừng trúc, nhỏ giọng nói với nàng: “Phương quân sự không đến được, vừa nãy ngài ấy định tìm người ra phủ làm việc nhưng lại bị vệ binh ngăn cản. Nói hôm nay các vị đại nhân đang bàn chuyện quan trọng, không

ai được phép rời khỏi phủ. Phương quản sự đang nghĩ cách, ngài ấy để tiểu nhân đến dẫn cô nương đi trước.”

Không được phép rời khỏi phủ? An Nhược Thần vội hỏi: “Cũng không có ai đi ra ngoài sao?” Mấy người Phương quản sự đang nghĩ cách để cho công tử của thái thú đại nhân rời khỏi, đã thành công chưa?

“Việc này thì tiểu nhân không biết.” Người hầu đáp: “Chỉ vừa nãy Phương quản sự là bị cản lại. Còn trước đó có ai không thì tiểu nhân không biết.”

Người hầu lăm lét nhìn trái nhìn phải, khá căng thẳng. Hắn dẫn An Nhược Thần băng qua rừng trúc, muốn băng qua một viện tử, hắn ra ngoài trước coi chừng một đường, sau đó vẫy tay với An Nhược Thần, An Nhược Thần vội chạy nhanh đến, theo sát sau lưng hắn.

Hai người vừa cẩn thận quan sát vừa mau chóng rời đi, lúc trốn lúc chạy. Lúc đang tính xông về phía cửa viện thì lại có tiếng của vệ binh giao ca, hình như đang đi qua bên này. Người hầu kéo An Nhược Thần trốn trong bụi hoa đằng sau phòng lớn. Vừa trốn xong thì có hai vệ binh băng qua trước bụi hoa của bọn họ. Người hầu và An Nhược Thần im hơi lặng tiếng, chẳng dám nhúc nhích.

Đợi hai vệ binh kia đi xa, người hầu nói nhỏ: “Tiểu nhân đi trước dò đường, một lúc nữa sẽ đến tìm cô nương.”

An Nhược Thần gật đầu. Người hầu uốn người chạy đi.

An Nhược Thần núp kỹ, chợt nghe thấy trong cửa sổ ở sau lưng truyền đến tiếng cãi vã, hình như là thái thú đại nhân. Nàng dịch lùi về sau, dán vào nơi chân tường, trên đỉnh đầu chính là cửa sổ, lần này đã nghe rõ hơn. Nàng nghe thấy thái thú Diêu Côn nói: “Bạch đại nhân, nay ngài nói những thứ này là có ý gì? đã muốn vu cáo thì lo gì không tìm được tội danh. Lúc này đâu phải lúc lật nợ cũ gán tội danh, chiến sự nơi tiền tuyến đang căng

thẳng, chúng ta bàn bạc một ngày, vòng với vòng lui lại cứ hắt bát nước bắn lên người ta, với nguy cơ trước mắt thì giúp ích được gì?”

Bạch Anh quát lên: “Diêu Côn! Nếu không phải do người không làm tròn bốn phận, Long tướng quân rời bỏ cương vị, người không những không kịp thời bẩm báo mà còn giúp hắn, thì tình hình chiến sự mới như ngày hôm! Chúng ta nói nhiều đến mấy, vẫn phải chờ đại quân của Lương đại nhân đuổi đến mới có thể giải quyết mối nguy nơi tiền tuyến, mà hôm nay ở chỗ ta đây, cấp bách nhất, chính là quét sạch địa phương, chinh đồn lập thành tích mới, trả lại địa phương thái bình, trả lại bách tính an vui, phải tiếp viện kịp thời cho tiền tuyến, nếu không, không chỉ cái quận Bình Nam này của người lâm nguy, mà Tiêu quốc ta cũng sẽ lâm nguy!”

Diêu Côn cũng la lớn: “Đại nhân!”

“Đừng nói nhiều nữa!” Bạch Anh quát: “Ta phải bắt người lại, mười tám vụ án, sáu sự kiện hôm nay đã bàn, người phải tỉ mỉ khai báo hết cho ta, nếu không ta sẽ trừng trị người tại chỗ.”

Ông ta vừa dứt lời, một tiếng hét “á” thảm thiết vang lên.

An Nhược Thần sợ hết hồn, theo bản năng đứng dậy nhìn vào trong cửa sổ, lại trông thấy chủ bạc Giang Hồng Thanh đâm một kiếm vào bụng Bạch Anh. Bạch Anh ôm bụng loạng quạng lui về sau, máu tuôn ra, nhuộm đỏ cả bàn tay đang chụp lên ngoài y phục của ông ta.

Giang Hồng Thanh đang định đâm nữa thì thái thú cản hắn lại, kêu to: “Người làm gì đấy?”

Giang Hồng Thanh nói: “Hạ quan dựa theo đại nhân dặn bảo, nếu tình thế không đúng thì phải xử trí.”

Diêu Côn trợn mắt há mồm: “Ta nói để người làm vậy hồi nào hả!”

Bạch Anh nén đau gầm lên: “Diêu Côn, người muốn tạo phản!”

Giang Hồng Thanh nghe thế thì lại đứng trước Bạch Anh định chém tiếp, Bạch Anh la to: “Người đâu, người đâu!”

Diêu Côn gắng sức che chở, đoạt lấy kiếm của Giang Hồng Thanh. Bất kể thế nào thì ám sát tuần tra sứ của triều đình chính là trọng tội cần chém đầu, Giang Hồng Thanh điên rồi ư?

Lúc này Tiền Thế Tân dẫn người từ ngoài phòng nhảy vào, thấy tình cảnh này thì thất kinh: “Bạch đại nhân!”

Vết thương của Bạch Anh rất nặng, máu chảy như suối, sắc mặt âm đạm, ông ta liều mạng thở dốc, hô lớn: “Bắt bọn chúng lại.” Tuy nói là hô, nhưng giọng lại rất yếu. Tiền Thế Tân vội đi qua đỡ, quát lên với chúng vệ binh: “Bắt lại!”

Diêu Côn cầm kiếm trong tay mà người đông cứng, đầu óc trống rỗng, thế này là thế nào, thế này là thế nào? Mấy nợ cũ bày ra đây, ông ta có thể từ từ kéo dài từ từ dây dưa, rồi sẽ nghĩ ra biện pháp. Người làm quan, có một số việc không làm không được, trước nay ông ta đã làm những gì thì tự biết rõ, điểm yếu thế nào, đường lui ra sao, ông ta cũng biết được. Ông ta nắm chắc có thể thoát thân, hay là, sẽ không quá thảm. Hoặc là cuối cùng Long Đại thẳng trận ở tiền tuyến, như thế ông ta sẽ có đường ra.

Nhưng giờ đây, ám sát tuần tra sứ, kiếm vẫn còn trong tay ông ta, ông ta nói rõ thế nào đây, phải nói rõ thế nào đây?

Diêu Côn vất kiếm trong tay đi, hô to: “Không phải do bốn quan làm.” Rồi ông ta nhìn Bạch Anh, nhưng Bạch Anh đã nhắm nghiền hai mắt, dựa vào Tiền Thế Tân. Tiền Thế Tân lớn tiếng hét gọi đại phu, không hề nhìn sang ông ta.

Còn Giang Hồng Thanh thì sao?

Hắn cũng không thể vu oan ông ta gây nên chuyện này được.

Diêu Côn nghe một tiếng hét lớn, quay đầu lại, chợt trông thấy một vệ binh đâm kiếm vào ngực Giang Hồng Thanh. Mặt Giang Hồng Thanh không tin nổi, nhưng lúc này hồn đã lìa khỏi xác.

An Nhược Thần ở ngoài cửa sổ bịt kín miệng, chỉ sợ mình sẽ kêu thành tiếng. Nàng thấy rất rõ, Giang chủ mỏng không hề phản kháng, hắn chỉ đứng đấy chờ các vệ binh đến bắt mình lại, nhưng vệ binh kia không nói hai lời, rút kiếm đâm tới.

Còn thái thú đại nhân? Thái thú đại nhân...

An Nhược Thần còn chưa kịp nhìn rõ Diêu Côn thế nào thì đã thấy trên cổ lạnh đi, hơi đau xót, toàn thân nàng căng cứng, khẽ nghiêng đầu sang nhìn, một thanh trường kiếm đang gác trên cổ nàng.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 143

“Không muốn chết thì cấm nhúc nhích.” Một giọng nam nhỏ tiếng nói bên tai nàng.

Tim An Nhược Thần dừng nửa nhịp, nàng thở rất nhẹ, không dám cử động, kiểm dán trên da thịt nơi cổ nàng, chỉ rạch một đường dù không chết cũng rất đau.

“Không muốn chết”, ý là người này cũng không định giết nàng.

An Nhược Thần chớp mắt mấy lần, lấy lại bình tĩnh mà hỏi: “Không nhúc nhích là không nhúc nhích thế nào? Ta cứ đứng như vậy là được, hay cần làm gì khác?”

Giọng nam kia nói: “Từ từ xoay người lại, rời khỏi chỗ này, về phòng của người đi.”

An Nhược Thần chậm rãi xoay người, nàng dán vào tường dịch chuyển, người nọ không thể cứ đi theo sau lưng nàng được, thế là An Nhược Thần thấy dáng vẻ của hắn —— nha đầu Hưu Vũ.

Hưu Vũ nói: “Cấm giở trò, đi.” Hắn dè kiếm trong tay xuống. An Nhược Thần thấy ở cổ đau nhói, nghĩ chắc hắn đã bị thương rồi.

An Nhược Thần không giãy giụa, thuận theo đó mà bước đi, nàng đi rất chậm, mãi rất lâu mới đi được hai bước. Nàng phải nghĩ cách. Không thể quay về căn phòng kia được, nơi đó là lao ngục, bọn họ giam giữ nàng nhất định là có ý xấu, nếu bọn họ muốn đối phó tướng quân, nhưng giờ tướng

quân đã đánh thắng trận, bọn họ không còn yếu điểm nào khác, chắc chắn chỉ có thể đem nàng ra uy hiếp.

Uy hiếp cái gì thì nàng không biết. Nhưng nàng cũng không muốn trở thành công cụ làm tổn thương tướng quân.

“Đi mau.” Hầu Vũ thấp giọng quát.

An Nhược Thần khóc không ra tiếng: “Sợ quá, không nhắc chân nổi nữa. Cả tay với vai ta đau nhức, ngay cả lưng cũng đau. Vừa này còn chạy nên bị trật khớp rồi.”

Hầu Vũ sững sốt, bàn tay đè kiếm rơi lỏng, không ngờ cô nương này lại đột nhiên giở trò vô liêm sỉ như thế. Hắn cắn răng nói: “Đừng có giở trò nữa, đi!”

“Ta với đại nhân không thù không oán...” An Nhược Thần xoay người, bắt đầu khóc với Hầu Vũ, “Vì sao đại nhân lại muốn đẩy ta vào chỗ chết.” Thôi thì cứ nói bậy bạ trước, để xem đối phương muốn nói gì? Nếu như hắn muốn giết nàng thì đã sớm ra tay rồi, nếu đã không giết, vậy thì cứ trò chuyện trước đi đã.

Hầu Vũ nhíu chặt mày, nếu không phải lo lắng gây ra động tĩnh lớn thì hắn rất muốn tát hai phát đau điếng để cô nương này khóc đủ, “Nếu người nghe lời thì ta sẽ không giết người. Nhưng người khác thì chưa chắc.”

Đầu óc An Nhược Thần xoay chuyển nhanh, người khác là ai?

Nàng tiếp tục thấp giọng: “Ta với đại nhân khác cũng không thù oán mà, tứ di nương ta đã chết, cũng không liên quan gì đến ta, nếu các đại nhân tìm được chứng cứ thì đã nhốt ta vào ngục từ lâu rồi.”

“Chưa đến lượt bọn ta ra lệnh nhốt người vào ngục.” Hầu Vũ nói: “Đi nhanh lên! Nếu không ta sẽ rạch mặt người, chém tay người.” Còn chưa nói

hết, thì bất chợt cửa thư phòng vang lên tiếng “sầm” thật lớn, có một người lao ra từ trong cửa sổ.

Biến cố bất ngờ dọa Hầu Vũ giật mình, theo bản năng hấn quay đầu lại nhìn.

Kỳ thực trong tay An Nhược Thần đã sớm nắm chặt chủy thủ, tự biết tình thế không ổn nên nàng luôn mang theo trong người từ lâu Tử Vân đến, nhằm đề phòng bất trắc, may mắn bây giờ có dịp dùng đến. Nàng nhân lúc Hầu Vũ quay đầu, rút chủy thủ ra đâm thẳng vào ngực hấn.

Đâm hết toàn lực, nhưng nàng người thấp, đâm một phát cũng không trúng chỗ hiểm của Hầu Vũ. Hầu Vũ cũng phản ứng nhanh, thoáng thấy An Nhược Thần hành động thì nhanh chóng lùi ra sau, nhưng vẫn bị đâm trúng, hấn kêu thảm một tiếng rồi lùi lại mấy bước nữa, che kín vết thương. Máu nhiễm đỏ xiêm y của hấn, hấn bật thốt trong giận dữ.

An Nhược Thần cũng mặc kệ bị thương ở đâu, cũng bất kể phản ứng của Hầu Vũ. Nàng đâm xong liền bỏ chạy, động tác mau lẹ, khiến thái thú đại nhân đang nhảy cửa sổ chạy thoát phải trợn mắt há mồm.

Đây là An Nhược Thần bị trọng thương đó sao? Vì sao lại chạy đến đây? Còn ăn mặc như thế nữa? Giả mạo nha sai là muốn làm gì? Nhưng không kịp ngẫm nghĩ nữa, ở sau lưng đã có người ở trong phòng đuổi đến đây, đợi đến khi Diêu Côn kịp hoàn hồn thì phát hiện mình đang chạy theo An Nhược Thần.

An Nhược Thần nổi cáu, không phải chia ra chạy sẽ dễ chạy trốn hơn sao? Hơn nữa thái thú đại nhân ông mục tiêu cũng quá lớn rồi, ông muốn dẫn theo bao nhiêu truy binh chứ!!!

Trong lòng vừa oán hận xong, thì đột nhiên thấy một đám hộ viện nha sai lao đến, vượt qua bọn họ, tiến ra ngăn cản những truy binh kia. Hai bên chẳng nói một lời mà lao vào đánh nhau.

Hộ viện, nha sai và các bổ khoái hét lớn: “To gan, dám ám sát thái thú đại nhân ở ngay trong quận phủ nha môn.”

Các vệ binh cũng lớn tiếng kêu: “Đám nghịch thần tặc tử các người lại dám tạo phản. Thái thú Diêu Côn mưu sát Bạch đại nhân, bọn ta phụng mệnh bắt hẩn lại.”

Đám hộ viện này phụng mệnh Chu quản sự đến, một lòng trung thành với Diêu Côn, mà các bổ khoái nha sai cũng trung thành giống thế, há lại nghe theo sắp xếp của các vệ binh này. Vừa gắng sức chém cự chống trả vừa gào lên: “Nói bậy bạ, rõ ràng là các người muốn mưu hại thái thú đại nhân!”

An Nhượng Thần cũng không muốn ở đây nhìn họ đánh đấm mà để bị bắt, nàng cứ cầm đầu cầm cổ tiếp tục chạy, nhưng chưa chạy được lâu thì đã bị Diêu Côn đuổi kịp kéo lại: “Đi với ta.”

An Nhượng Thần hồn hển quay đầu lại nhìn, có bốn bổ khoái che chở Diêu Côn chạy trốn. An Nhượng Thần cân nhắc tình thế trước mắt, được rồi, xem ra đi theo Diêu Côn khá hơn là tự nàng chạy lung tung. Bây giờ nàng cũng không biết ở đây ai là địch ai là bạn nữa.

“Điền đại ca với Lư đại ca đâu!” An Nhượng Thần vừa chạy thoát thân theo Diêu Côn vừa hỏi.

Diêu Côn thở dốc: “Ở phía khác, xa lắm, giờ chúng ta không thể quay về tìm bọn họ được.” Ông ta dẫn An Nhượng Thần chạy ra khỏi quận phủ, bốn bổ khoái kia bao vây quanh hai người, cẩn thận đề phòng bốn phía.

“Phu nhân để ta đến phủ thái thú.” An Nhượng Thần vừa chạy vừa nói với Diêu Côn.

“Không được. Nếu chúng ta về phủ thì bọn họ sẽ mượn cớ tịch thu tài sản, làm hại người nhà ta.” Diêu Côn rất nghiêm túc, lời nói khá có khí thế.

Lời này đã làm An Nhược Thần giật mình. Vào thời khắc nguy cấp như vậy, thái thú đại nhân này vẫn đặt an nguy của người nhà lên đầu.

Lúc này có một đội nha sai ở phía đối diện chạy vội đến, Diêu Côn mừng rỡ la lên: “Nhanh đến đây! Chủ bạc đại nhân mưu phản, Bạch Anh đại nhân bị trọng thương, các vệ binh cũng hiểu lầm...”

Còn chưa kịp dứt lời thì đội nha sai kia chạy đến, một đao chém ngã một bồ khoái.

Nửa lời còn lại của Diêu Côn mắc nghẹn trong họng, trợn mắt há mồm, trơ mắt nhìn một nha sai bồ đao về phía ông ta.

“Cẩn thận! Chúng là phản tặc!” Diêu Côn vừa dứt lời thì An Nhược Thần trông thấy trong đội nha sai đấy có Tổng Lập Kiều, vội la to. Câu “cẩn thận” của nàng chồng lên lời của Diêu Côn, Diêu Côn không để ý, nhưng một bồ khoái đã nghe thấy.

Vào lúc vị bồ khoái kia bị chém ngã, bồ khoái bên này vội bước lên trước, cản đạo đâm về phía Diêu Côn.

“Đại nhân đi mau!” Các bồ khoái kêu to. Hai vị bồ khoái khác cũng đã lao vào chém giết với đối phương.

An Nhược Thần và Diêu Côn vội đổi hướng chạy tiếp, Tổng Lập Kiều dẫn theo mấy người đuổi ở phía sau. An Nhược Thần tinh mắt, thấy người hầu vừa dẫn nàng chạy trốn đang nấp trong bụi rậm ven đường, lập tức nàng vừa chạy như điên vừa khoát tay với người hầu kia, ý bảo hãy chạy mau, đừng quản bên này nữa.

Người hầu hiểu ý, lập tức lẩn vào chỗ sâu trong bụi rậm. An Nhược Thần thầm thở phào, tránh trái tránh phải với Diêu Côn, chạy một lúc lại thấy một nhóm vệ binh chạy đến.

Lúc này Diêu Côn la lên: “An cô nương, ta sẽ dẫn bọn họ đi, người đối hướng mà chạy, nếu gặp được tướng quân thì nói với hắn là trong quận phủ có người mưu phản, chỉ sợ trong thành sẽ loạn, bảo hắn mau nghĩ cách xử lý.”

An Nhược Thần thật sự muốn ngã nhào, đại nhân ngài nhìn thấy mấy người đối phương đây, lúc này nói chia hướng chạy còn kịp hả?

Mắt thấy sắp bị vệ binh và các nha sai vây quanh, lại một đám nha sai khác chạy tới. Các nha sai đều mặc sai phục giống nhau, không phân biệt rõ ai giúp ai, ai về phía bên kia, tóm lại là dừng hỗn chiến một lúc. Các vệ binh lại không để ý đến mấy thứ đó, đánh về phía Diêu Côn.

An Nhược Thần và Diêu Côn khột sở không chịu nổi, muốn chia nhau ra chạy, kết quả dưới chân An Nhược Thần vấp một cái, té ngã trên đất. Diêu Côn thấy vậy thì quay đầu đi lại đỡ nàng. Một vệ binh vung kiếm đếm, chĩa thẳng vào ngực Diêu Côn. An Nhược Thần hét âm lên.

Lúc này có một người bay vụt lên, đá văng vệ binh kia đi, một bóng người khác thoáng qua, một chưởng vỗ bay một vệ binh khác đang xông đến.

An Nhược Thần định thần nhìn lại, ngạc nhiên mừng rỡ la to: “Lư đại ca, Điền đại ca.”

Cuối cùng Lư Chính, Điền Khánh cũng đã đến.

Lư Chính, Điền Khánh không nói nhiều, mấy quyền mấy cước lao vào đánh đám với đám vệ binh nha sai. Điền Khánh hô lên: “Ra ngoài từ cửa bắc!”

Diêu Côn kéo An Nhược Thần, dẫn nàng chạy đến phía cửa bắc. Lư Chính, Điền Khánh đang bị nhốt, nếu đã ra ngoài thì nhất định là có người giúp, nên nhất định ở phía cửa bắc cũng có sắp xếp. An Nhược Thần chạy

thực mạng theo sau lưng Diêu Côn, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn. Lữ Chính, Điền Khánh đã cướp được binh khí, đang cản những vệ binh nha sai muốn đuổi theo các nàng. Số người của đối phương không hề ít, cũng không biết có thể cản được bao lâu, cản được hay không. Còn cả Lục đại nương nữa, giờ đang ở đâu?

Chạy qua một khúc rẽ, chạy qua hành lang dài, đang định băng qua vườn hoa, thì chợt thấy một nam tử cao gầy ngực quần băng dẫn theo mấy người cản đường.

“Hầu Vũ.” Diêu Côn la lớn, “Người thế này là sao?”

Hầu Vũ không chút để ý, cũng không trả lời, chỉ dẫn mấy người ở sau lưng: “Giết thái thú, giữ cô nương giả mạo nha sai kia lại.”

Thái thú cầm ngang kiếm trước ngực lùi về phía sau, An Nhược Thần cũng giơ chủy thủ lên. Nhưng Hầu Vũ cũng không hoảng hốt, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ, lúc này Diêu Côn và An Nhược Thần cũng phát hiện thấy, sau lưng có mấy người nhảy ra, dẫn đầu là Tống Lập Kiều.

Diêu Côn và An Nhược Thần chỉ đành lùi lại, nhưng những người này lại cứ ép đến. An Nhược Thần kêu to: “Các người muốn gì? Cần điều kiện gì thì có thể nói. Đối phương cho các người lợi ích gì? Ta và thái thú đại nhân cũng có thể cho! Gấp đôi!”

Diêu Côn phụ họa: “Đúng thế, muốn gì cũng được, tất cả đều có thể thương lượng.”

Cứ kéo dài thời gian trước đã, có lẽ còn có thể chờ cứu viện đến.

Nhưng Hầu Vũ lại phát tay, chỉ nói: “Muốn mạng của người, muốn An Nhược Thần.”

Hắn vùng tay lên, người đằng sau liền nhào đến. Diêu Côn căn răng, giờ kiểm chuẩn bị ứng chiến. Ông ta là quan văn, võ nghệ đâu có giỏi, nhưng giờ đây cũng không thể ngồi chờ chết được.

Kiểm vừa vùng lên, kẻ đang tấn công đột nhiên hét “a” một tiếng, trước ngực xuất hiện lỗ máu, sau đó ngã ngửa ra sau.

Thái thủ ngẩn người, không phải chứ, ông ta còn chưa xuất chiêu mà.

Lúc này có một luồng lực ập đến từ phía sau, thái thú bị đẩy ra một bên. Thái thú và An Nhược Thần định thần nhìn lại, đứng đằng sau là một ni cô. Biểu cảm nghiêm túc, mặt đầy sát khí. Trên mũi kiếm của bà ta, vẫn nhỏ máu.

Tất cả đều ngây người. Cô tử này xuất hiện đột ngột, giết người cũng đột ngột. Bà ta không cho mọi người thời gian phản ứng, động tác cũng rất dứt khoát, giờ kiếm giết ngay mà không chút nghĩ ngợi. Một kiếm vào ngực một kiếm vào đầu, hết như cắt đậu hủ.

Thái thú, An Nhược Thần và những nha sai kia cũng ngây ra. Đám nha sai theo bản năng giao kiếm lên nghênh địch, nhưng ni cô ra tay vô cùng ác độc, võ nghệ cao cường, từng chiêu đoạt mạng, không chút lưu tình. Chỉ chớp mắt, đã lại chém ngã ba người. Có nha sai muốn chạy đi, nhưng bà ta cũng không bỏ qua, sải bước đuổi theo giết chết mới quay lại.

Lúc này Hầu Vũ mới kịp hoàn hồn. Đang tính nói đôi câu với sư thái ni cô kia, nhưng vừa nói một câu: “Ta biết người là ai, cấm động thủ, người...”

Chữ người mới thốt lên thì một kiếm của ni cô đã đâm xuyên ngực hắn. Cứ như chẳng qua là bà ta vừa giết xong nha sai kia, đi tới tiện tay cho Hầu Vũ thêm một kiếm nữa vậy, đến nhìn cũng không nhìn thẳng vào hắn. Hầu Vũ trợn mắt há mồm, không thể tin nổi nhìn xuống ngực mình, sau đó “bịch” một tiếng, ngã xuống đất.

Tống Lập Kiều hoảng hốt, hần cũng nhận ra, vội gọi to: “Người nhà cả! Hôm đó là ta để người đi vào, người nhà, có nhớ không?”

“Nhớ.” Tịnh Duyên sư thái lạnh nhạt đáp. Vung tay phát kiếm, chặt mất đầu của Tống Lập Kiều.

Máu tanh tàn nhẫn này khiến An Nhược Thần nhắm chặt mắt ngoảnh đầu đi theo bản năng, thái thú Diêu Côn thì suýt nữa nôn ra. Thật sự chưa từng thấy ai giết người như thế. Đáp lời đối phương xong, lại xuống tay như thế.

Hôm đó Tống Lập Kiều để bà ta đi vào, đi vào làm gì? Hôm đó là ngày nào?

Diêu Côn trợn mắt nhìn cô tử, trong đầu có một câu trả lời rất sống động.

Tịnh Duyên sư thái giết người xong, bình tĩnh quay người lại, nói với An Nhược Thần: “Đi với ta.”

An Nhược Thần lẩm bẩm hỏi: “Tịnh Duyên sư thái?” Am Tịnh Tâm ở Tú sơn, chính là Tịnh Duyên sư thái tìm mãi không thấy đâu.

Tịnh Duyên sư thái rất có kiên nhẫn bổ sung một câu: “Tứ muội của người ở chỗ ta, đi theo ta.”

An Nhược Thần chấn động, quả nhiên là thế! Như vậy rất nhiều chuyện đều đã rõ ràng, vì sao Đường Hiên lại dẫn người lên Tú sơn, vì sao Tịnh Duyên sư thái lại mất tích. Còn cả tứ muội của nàng nữa, tứ muội còn sống thật. An Nhược Thần đuổi sát theo Tịnh Duyên sư thái.

Vốn Diêu Côn còn do dự, nhưng suy nghĩ lại, nếu đối phương muốn giết bọn họ thì ban này đã ra tay rồi, không cần phải tốn thì giờ đưa bọn họ đi. Thế là Diêu Côn cũng đi theo.

Tịnh Duyên sư thái nhíu mày nhìn Diêu Côn với vẻ ghét bỏ, cứ như đang nói “ta có bảo người đi theo sao”, nhưng cuối cùng bà cũng không lên tiếng, dẫn đầu đi trước.

Diêu Côn vội nói: “Hắn là ở cửa bắc sẽ có người tiếp ứng.”

Sư thái xoay mũi chân, đi về phía cửa bắc. Diêu Côn thầm cau mày, cô tử này, lại biết rõ phương hướng trong quận phủ sao?

Tịnh Duyên sư thái đi rất nhanh, An Nhược Thần phải chạy mới đuổi kịp, “Vì sao tứ muội ta lại ở chỗ bà?”

Tịnh Duyên sư thái lôi ra một món đồ trang sức ném cho nàng, chứng minh mình không nói dối, sau đó bảo: “Hôm đó ở cổng thành nam con bé không đuổi kịp đoàn xe, nên nhờ ta giúp đỡ.”

An Nhược Thần nhìn đồ vật, đúng là của tứ muội rồi, lại nghe thấy không đuổi kịp đoàn xe, có lẽ cũng là lời tứ muội nói. Lúc này mới yên tâm. “Vì sao không nói thẳng với ta?” Lại lén lút đưa giấy, làm chậm trễ biết bao.

Lúc này bên cạnh có ba vệ binh lao ra, tuần tra đến đây, thấy bọn họ thì kêu lớn: “Người đâu, bọn chúng ở đây!”

Tịnh Duyên sư thái xông lên xoạt xoạt chém mạnh mấy phát, giết xong thì quay về, đáp: “Con bé chỉ muốn về nhà mà thôi, nhưng kết quả từng người các người đều là phế vật.” Nói đến chữ “phế vật” còn nhìn sang thái thú, Diêu Côn bức bối nhưng cũng không dám phản bác.

Khi ba người sắp chạy tới cửa bắc thì Lư Chính và Điền Khánh cũng đã chạy tới. Nhưng chúng vệ binh nghe thấy tiếng gào thét thì cũng đã đuổi đến. Mà thực tế, phía cửa bắc cũng đang chiến nhau kịch liệt. Vệ binh muốn bao vây phủ, còn Phương Nguyên lại dẫn theo một đám người khổ thủ cửa bắc, chờ thái thú chạy đến. Hai bên đang giao chiến.

“Phượng quân sự!” Từ đằng xa thái thú đã trông thấy, lớn tiếng hô.

“Đại nhân! Cô nương!” Phượng Nguyên cũng rất kích động.

Lư Chính, Điền Khánh và Tịnh Duyên sư thái một đường chém giết, bảo vệ Diêu Côn và An Nhược Thần ở giữa.

Phượng Nguyên vung tay, có mấy người ở trong góc tường kéo bốn con ngựa ra, “Đại nhân, đi mau!” Phượng Nguyên lao vào vòng chiến, che chở Diêu Côn đến bên ngựa. Giờ Diêu Côn mới hiểu ra, những người này canh phòng vòng vây khổ chiến như thế, rốt cuộc là để bảo vệ những con ngựa này.

Tịnh Duyên sư thái hét lớn: “Các người lên ngựa trước!”

Lư Chính, Điền Khánh che chở An Nhược Thần lên người, rồi xoay người chém ngã mấy tên, đá bay hai kẻ, sau đó cũng lên ngựa.

“Đừng để chúng chạy!” Các vệ binh hô to. Người Phượng Nguyên dẫn đến kẻ thì chết kẻ thì bị thương, nhưng vẫn đang liều mạng mở một đường máu vì thái thú. Lư Chính, Điền Khánh một người một ngựa, chém ngã một đám. Càng lúc càng có nhiều vệ binh chạy đến. Phượng Nguyên xách kiếm chạy nhanh tới bên tường, xách lồng chim chạy đến đưa cho An Nhược Thần ở trên lưng ngựa: “Cô nương, ta đã phái người rồi, nhưng hy vọng rất mỏng manh, không kịp viết thư, bỏ câu đưa thư này giao lại cho cô...”

Còn chưa nói xong thì một vệ binh đã vung kiếm chém đến, Phượng quân sự vội xoay người giơ kiếm cản lại, nhưng y không có võ nghệ cao cường, lập tức bị vệ binh đâm trúng.

Phượng quân sự hét thảm thiết, trúng kiếm ngã xuống đất.

“Phượng quân sự!” An Nhược Thần hét to. Nàng còn chưa kịp cầm vững lồng chim thì đã bị vệ binh kia đánh một phát, con ngựa giật mình nhảy ra,

lồng chim rơi xuống đất. An Nhượng Thần cắn chặt răng, quơ chủ thủ chém mạnh, chém thương mặt của vệ binh kia. Vệ binh kia ôm mặt rút lui ra, lập tức bị một nha sai xông lên chém một phát.

Con ngựa của An Nhượng Thần kinh hãi nhảy lên, An Nhượng Thần cố điều khiển để không bị té ngã, nàg đi theo Lữ Chính và Điền Khánh tiến về phía trước, quay đầu lại nhìn, Phương quản sự nằm trên đất không nhúc nhích, máu tươi chảy đầy đất, nhuộm đỏ một vùng dưới người y.

Nước mắt An Nhượng Thần ứa trào.

Đột nhiên một người hầu xuất hiện từ bên cạnh, hẩn nhặt lấy lồng chim bồ câu kia lên, liều mạng phi nước đại, đuổi kịp ngựa của An Nhượng Thần, vốc dáng nho nhỏ giơ cao lồng chim, lớn tiếng kêu: “Cầm lấy!”

An Nhượng Thần nắm chặt cái lồng, không kịp nói “cám ơn” thì người hầu kia vấp chân té ngã. Lữ Chính, Điền Khánh ở đằng trước chém giết mở đường máu, đám ngựa phi nước đại lao theo. tdst chạy đến, nhảy lên lưng ngựa của An Nhượng Thần, ngồi sau lưng nàg.

An Nhượng Thần quay đầu lại nhìn, nhưng lại thấy một vệ binh đuổi theo, giơ kiếm đâm xuống người hầu đã ngã đó.

“Không!!!” An Nhượng Thần đau đớn hét lên, không cách nào kiềm chế được nước mắt nữa.

Bốn người năm ngựa, chạy về phía trước.

Vì bị thương nặng nên Bạch Anh tức tốc quay về viện tử của mình. Đại phu cũng nhanh chóng chạy đến.

Lúc xử lý vết thương, Bạch Anh bị đau mà tỉnh, choáng váng nặng nề, chỉ nghe thấy đại phu nói với Tiền Thế Tân: “Bị thương nặng quá, cũng may chữa trị kịp thời, từ giờ dùng thuốc tốt thì có thể cứu được...” Bạch Anh nghe xong mà tim nặng trĩu một nửa. Khó chịu đựng được cơn đau đớn, ông ta lại nặng trĩu lâm vào giấc ngủ.

Tiền Thế Tân đợi đại phu cẩn thận xử lý vết thương cho Bạch Anh, kê toa thuốc đàng hoàng xong, lúc này mới đích thân tiễn đại phu đi. Lại dặn dò đại phu, chuyện mệnh quan triều đình bị đâm liên quan đến trong đại, lúc này hai nước còn đang giao chiến, tình hình ngoài tiền tuyến không được yên ổn, nên không được truyền tin tức này đi, nếu không là sợ dân chúng trong thành kinh hãi. Đại phu nghiêm túc thưa vâng.

Tiền Thế Tân giao toa thuốc cho một vệ binh, để hắn đi lấy thuốc, sau đó vào nhà nhìn Bạch Anh, thấy ông ấy choáng váng mê man bất tỉnh thì lại lui ra. Gọi hai vệ binh đến canh giữ ở cửa phòng, nếu Bạch đại nhân có bất cứ động tĩnh gì, nếu tỉnh lại hay có gọi người thì phải mau chóng đến báo cho hắn.

Thu xếp xong sự vụ trong viện tử của Bạch Anh, Tiền Thế Tân mới đến thư phòng quận phủ, nhìn cửa sổ bị Diêu Côn dẫm lên nhảy ra mà bật cười. Đúng là sơ sót, lại quên gài then cửa sổ. Người ta nói chó cùng rứt giậu, Diêu Côn này cùng đường, cũng sẽ nhảy cửa sổ.

Trên sàn nhà còn lưu lại một mảng máu, đó là của Bạch Anh và chủ bạc Giang Hồng Thanh. Bàn ghế trong phòng va vấp nhau ngã đông đổ tây, hồ sơ rơi đầy đất. Tiền Thế Tân cũng không để ý, hắn tìm mỗi chỗ trống kéo ghế ra ngồi, nhìn khắp căn phòng một lượt, không thể giết Diêu Côn ngay, thật là đáng tiếc.

Chỉ chốc lát sau, quận thừa Hạ Chu dẫn đội trưởng vệ binh của Bạch Anh cầu kiến ở cửa, nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.

Tâm trạng giờ đây của Tiền Thế Tân cực vui vẻ, Bạch Anh bị trọng thương, thái thú chạy trốn, chủ bạc chết. Còn quận thừa cũng nằm trong sự khống chế của hắn. Chuyện nên làm, không cần hắn nhúng tay cũng làm được. Tiền Thế Tân đứng dậy, ra cửa tự mình tiếp đón Hạ Chu và đội trưởng vệ binh vào.

Thật ra theo phân chia quan cấp, huyện lệnh cũng bằng quan cấp của quận thừa, nhưng cương vị lại khác nhau. Quận thừa phụ tá thái thú, còn huyện lệnh cai quản một huyện. Có điều thái thú Diêu Côn ưu tiên dùng chủ bạc Giang Hồng Thanh, để quận thừa Hạ Chu xử lý những chuyện vặt vãnh. Mà sau khi Bạch Anh đến đây, Hạ Chu thử so sánh, thấy Bạch Anh thân cận với Tiền Thế Tân hơn, mà trên bàn nghị sự, Tiền Thế Tân cũng có trình độ hơn, quen thuộc công việc cai quản quận hạt hơn. Việc này cũng khó trách, dù sao thì trừ thành Trung Lan ra, huyện Phúc An chính là huyện thành quan trọng nhất, Tiền Thế Tân và thái thú Diêu Côn luôn có liên lạc chặt chẽ, lúc có chuyện còn cùng nhau bàn bạc, đối với Hạ Chu, Tiền Thế Tân có trọng lượng hơn.

Nay thái thú bỏ chạy, chủ bạc đã chết, quận thừa Hạ Chu dẫn đội trưởng vệ binh đến bẩm chuyện, cái dáng điệu lấy lòng đó không cần nói cũng biết. Tiền Thế Tân rất hài lòng, bày đủ dáng vẻ mời bọn họ vào nói chuyện.

Trong thư phòng vừa lộn xộn lại toàn là máu, nhưng không ai đoái hoài đến những thứ này, vội vàng nói hết chuyện ra.

Hạ Chu nói trong quận phủ có rất nhiều đợt giao chiến, chết rất nhiều người, hắn đã sai người đếm số lượng để xử lý rồi. Hắn thực sự không ngờ thái thú và chủ bạc lại ngầm toan tính mưu phản, lại dám hạ độc thủ với Bạch đại nhân. Hắn tương đối rõ tâm phúc thường ngày của hai người họ gồm ai những ai, đã bàn bạc xong với đội trưởng vệ binh rồi, những người bắt được thì nhốt ngục trước, đợi Bạch đại nhân khỏe lại thì sẽ từ từ thẩm tra kỹ.

Đội trưởng vệ binh cũng báo cáo tình hình thương vong và đuổi bắt. Thái thú và An cô nương đã chạy, còn cả Lư Chính, Điền Khánh và Lục bà tử kia nữa. Bọn họ đã phái người thúc ngựa chiến đuổi theo rồi. Bây giờ sơ thẩm đám người kia xong rồi, đã chắc chắn được là nhị quân sự Phương Nguyên của phủ thái thú đã sai người thả đám người An Nhược Thần ra. Nhị quân sự Phương Nguyên đã bỏ mạng trong hỗn chiến, thuộc hạ của y cũng bị tiêu diệt. Ngoài ra trước quận phủ trong nha môn còn có một ni cô xông đến, cũng không biết là ai. Cô tử kia có võ nghệ cao cường, cùng phe với An cô nương và thái thú, cũng che chở cứu bọn họ đi.

Hạ Chu trình một tờ giấy lên, đây là tình hình thương vong được thống kê sơ lược, tiểu binh tiểu sai không viết tên, chỉ có những người có quan cấp mới viết.

Tiền Thế Tân nhìn lướt qua, trông thấy tên của Hầu Vũ. Hắn cũng chẳng may may biến sắc, hỏi: “Phía thái thú thế nào rồi?”

Đội trưởng vệ binh nói: “Đã phái người qua lục soát rồi, nhưng quân sự thái thú dẫn người ngăn cản ở cửa phủ, nói chân tướng còn chưa rõ, dựa vào đâu mà tịch thu tài sại? Phải là tuần tra sứ hay thánh chỉ của hoàng thượng, thì mới có quyền vào phủ thái thú lục soát được.”

Hạ Chu đứng cạnh gật đầu, nhưng tình hình bây giờ không tiện thu xếp, nên họ mới đến tìm Tiền Thế Tân, dù sao giao tình giữa Tiền Thế Tân và Diêu Côn cũng rất tốt, về công về tư, để hắn ra mặt thì có phần thích hợp hơn.

Tiền Thế Tân nghĩ ngợi, sửa lại quan phục trên người rồi nói: “Vậy thì bốn quan đến xem sao.”

Rồi Tiền Thế Tân rời đi.

Quả thật tình hình giống lời của Hạ Chu và đội trưởng vệ binh nói, Chu Vinh dẫn đầu đám người làm hộ vệ vũ trang đầy đủ, bày đội hình, bảo vệ

kỹ các cửa phủ, thậm chí trên đầu tường phủ thái thú cũng có các bà tử đứng cầm đá lớn. Mọi người đều đang giăng co với các vệ binh. Bầu không khí gươm súng sẵn sàng, chỉ cần chạm một cái là lập tức bùng nổ.

Thật ra điều Chu Vinh nói không phải không có lý. Rốt cuộc chuyện ra sao, bây giờ không ai nói được cả, thái thú mưu phản, nhưng người động thủ lại là chủ bạc. Lúc chủ bạc động thủ có nói là ý của thái thú, nhưng chủ bạc đã chết, muốn định tội thái thú phải cần có bằng chứng xác thực, tối thiểu là phải đủ để thẩm án. Còn thái thú lại không dẫn theo sai binh hộ vệ của mình mà bỏ chạy cùng những người khác, vốn chưa từng quay về phủ, đây cũng là chuyện tất cả mọi người đều thấy.

Đúng là cần phải bắt thái thú về thẩm tra. Nhưng thái thú không có ở trong phủ, ai cũng biết ông ta đã chạy, dựa vào đâu mà lục soát phủ, lục soát cái gì? Quan trọng nhất chính là, chỉ có người có chức quan lớn hơn thái thú mới có quyền hạ lệnh lục soát phủ. Bạch Anh có thể hạ lệnh, nhưng lệnh thư của Bạch Anh đâu?

Nếu thật sự tấn công thì lại có phần danh bất chính ngôn bất thuận. Có điều có thể đưa những người này về hỏi, ví dụ như thái thú phu nhân, ví dụ như quân sự. Hỏi xem có biết chuyện thái thú mưu phản không, hỏi xem trước đó thái thú có gì bất thường không. Còn có thể đến xem thư phòng của thái thú, kiểm tra công văn các loại, nhưng không thể tấn công lục soát phủ tịch thu phủ được. Tiền Thế Tân biết rõ điều này. Hãn cũng biết dù có đưa người về thẩm tra cũng không thẩm tra được gì, dù có đến thăm dò thư phòng của Diêu Côn cũng không tìm được gì. Nên hãn mới tiếc nuối không thể giết chết Diêu Côn ngay được. Nếu cứ giống chủ bạc Giang Hồng Thanh thì dễ rồi. Chỉ cần nói bọn họ ám sát Bạch đại nhân tại chỗ, lại chống cự vệ binh truy lùng, đao kiếm không có mặt, liền dẫn đến kết cục này.

Nhưng giờ Diêu Côn lại chạy thoát, đúng là phiền toái.

Tiền Thế Tân đến trước cửa phủ thái thú, đầu tiên là cho đội vệ binh rút lui, thu hồi đao kiếm. Sau đó khách khí nói chuyện với quản sự Chu Vinh, khuyên giải một phen. Hắn nói thái thú và chủ bạc mưu hại tuần tra sứ Bạch Anh đại nhân là thật, có người làm chứng, Bạch đại nhân cũng còn sống. Nay không biết thái thú đã chạy trốn tới nơi nào, cũng nhất thời vì tình thế cấp bách nên mới lỗ mãng. Nhưng phủ thái thú cũng đừng bày đội hình thế này, như vậy có khác gì thêm tội danh cho thái thú đại nhân đâu. Nghĩ cách tốt giải quyết tốt mới là hợp lý.

Chu quản sự lạnh giọng đáp: “Vì sao đại nhân nhà ta phải giết Bạch đại nhân? Ám sát ngay mặt, trong tình hình những người bên cạnh đều là vệ binh của Bạch đại nhân? Trong chuyện này có quá nhiều điểm khả nghi. Những vệ binh này không bằng không chứng, nói năng qua loa, ai cho bọn họ cái quyền lục soát phủ?”

Tiền Thế Tân nói: “Thế này đi. Để một mình ta đi vào, ta gặp phu nhân một lúc, hỏi vài lời. Như thế cũng coi là có thể báo cáo, để tạm thời các vệ binh không lục soát phủ không bắt người nữa được không? Nhưng nếu sau đó bọn họ có được lệnh trạng hoặc ý chỉ thì ta cũng đành chịu. Hôm nay mọi người cứ lùi một bước đi, bọn họ bao vây phủ thái thú là làm tròn chức trách, các người cũng chớ động vào, đừng có gây thêm tội danh.”

Dĩ nhiên trong lòng Chu quản sự không tin được Tiền Thế Tân, nhưng hắn cũng không tính để Tiền Thế Tân biết được chuyện này. Huống gì hắn rất rõ, nếu các vệ binh xông vào thật, tuy danh không chính ngôn không thuận, nhưng phủ thái thú bọn họ có thể làm gì được đối phương đây? Cân nhắc một hồi, dù Tiền Thế Tân có nói gì để trì hoãn cân bằng tình thế, thì cũng không phải là chuyện bất lợi với bọn họ.

Tiền Thế Tân thấy vẻ mặt của Chu Vinh có phần giãn ra thì lại nói: “Ta nghe nói Phương quản sự vì để thái thú đại nhân chạy thoát mà đã bỏ mạng. Vốn bi kịch này không nên xảy ra. Chuyện chủ bạc làm, chưa chắc có liên quan đến đại nhân. Nếu đại nhân không kích động bỏ chạy, mọi

người cùng thương lượng kỹ chuyện này, cẩn thận thẩm tra, thì nhất định chân tướng sẽ được phơi bày. Nhưng giờ đây đại nhân chạy trốn, thành ra chuyện lại trở nên không rõ ràng. Ta đến đây, cũng là muốn giúp đại nhân. Đại nhân đi rồi, phu nhân và công tử phải làm sao đây? Nhất định ta sẽ dốc toàn lực trong chuyện này, nghĩ cách giải quyết thật tốt. Bây giờ phủ thái thú đây, quan trọng nhất chính là phải chống đỡ qua mấy ngày này, đến khi đại nhân trở lại, mới có thể giúp ích cho đại nhân. Nếu không chuyện mà lớn lên, dù đại nhân có miệng cũng khó cãi.”

Chu Vinh thi lễ: “Xin Tiền đại nhân đợi một lát, để tiểu nhân đi bẩm báo với phu nhân.”

Tiền Thế Tân gật đầu. Chu quản sự vào phủ. Tiền Thế Tân nhìn xung quanh, hẳn cũng không chắc Chu quản sự có thể tin được hẳn bao nhiêu, dù sao thì chuyện Phương quản sự kịp thời dẫn người đến cứu trợ Diêu Côn, chắc chắn Chu quản sự cũng biết. Nếu đã biết, thì có lẽ trong lòng hẳn căn bản cũng biết người muốn đối phó với đại nhân nhà hẳn chính là Tiền Thế Tân mình.

Nhưng đối phương không nói gì, mọi người cùng làm bộ làm tịch, Tiền Thế Tân cũng không ngại. Hẳn đã quá thành thạo loại chuyện này rồi.

Qua một hồi lâu, cửa phủ thái thú mở ra, Mông Giai Nguyệt đích thân đi ra, đón Tiền Thế Tân vào. Ở ngay trước mặt Mông Giai Nguyệt, Tiền Thế Tân hạ lệnh với Hạ Chu và đội trưởng vệ binh, chỉ được bao vây phủ chứ không được tấn công, cũng không được quấy rầy an ninh bên trong phủ. Hạ Chu và đội trưởng vệ binh trả lời. Mông Giai Nguyệt cảm ơn Tiền Thế Tân rồi dẫn hẳn vào cửa.

Tiền Thế Tân vẫn cứ như trước, được nghênh đón đến đại sảnh như khách quý. Mông Giai Nguyệt sai người dọn trà ngon, nói chưa được mấy câu nước mắt đã chảy. Tiền Thế Tân an ủi một phen. Sau đó nói tỉ mỉ một lượt chuyện xảy ra trong thư phòng ở quận phủ nha môn với Mông Giai

Nguyệt. Hắn nói Bạch đại nhân đến đây, vốn chính là quan mới nhậm chức muốn đổi mới, tuần tra sứ mà, luôn cảm thấy cần phải bắt được lỗi sai của quan viên đại phương thì mới có thể giao phó với hoàng thượng được. Vừa vặn gặp phải vụ án của An gia, có lẽ Bạch Anh cảm thấy thời điểm bày quan uy đã đến, thế là lật lại mấy vụ án trong những năm qua một phen. Nay đem những vụ án đó ra để truy cứu thái thú đại nhân, hai bên càng nói càng nóng, rồi mù lên. Cũng không biết chủ bạc đại nhân có ý gì, lại nói là nghe theo dẫn dò của thái thú đại nhân, đột nhiên rút kiếm đâm Bạch đại nhân. Dĩ nhiên các vệ binh của Bạch đại nhân muốn bắt người trước rồi, dưới tình thế cấp bách, thái thú đại nhân đã tẩu thoát qua đường cửa sổ.

Mông Giai Nguyệt che mặt khóc lóc, mắng to chủ bạc đào hố hại đại nhân nhà bà. Lại khẩn cầu Tiền Thế Tân nể giao tình với Diêu Côn ngày xưa, rửa oan cho Diêu Côn. Tiền Thế Tân đáp ứng. Rồi hắn theo chuyện công thông lệ hỏi vài câu, lại nói muốn đến thư phòng của Diêu Côn xem sao. Nhưng không tìm được gì, hắn lại hỏi Mông Giai Nguyệt có biết Diêu Côn sẽ chạy trốn đến đâu không, để Mông Giai Nguyệt khuyên Diêu Côn trở về trước khi Bạch Anh bắt được Diêu Côn, tránh tai họa càng ngày càng lớn.

Mông Giai Nguyệt chỉ nói không biết, nói rồi lại khóc.

Tiền Thế Tân đáp: “VẬY cháu ta thì sao? Có dọa đến cháu nó không?”

Mông Giai Nguyệt nói: “Nhắc tới cũng thật trùng hợp, hôm qua phía nhà biểu cữu ta gửi thư đến nói muốn gặp Văn Hải, phái người đến đón thằng bé ở, nói qua hai ngày nữa sẽ về. Nay xảy ra chuyện, ta phải phái người đi nói một tiếng, để thằng bé ở đó thêm vài hôm nữa. Đợi chuyện này qua đi thì sẽ về.”

“Như thế cũng tốt.” Giọng Tiền Thế Tân đầy thành khẩn, “Các vệ binh bao vây phủ là làm tròn chức trách, nhưng trong phủ vẫn cứ sinh hoạt bình thường, người ra vào bình thường. Thế này đi, ngoại trừ dẫn dò sinh hoạt

mua sắm, phu nhân muốn phái người ra khỏi phủ làm việc thì đến thông báo một tiếng với ta, ta sẽ viết một tấm điều lệnh cho phu nhân, cầm điều lệnh là sẽ được ra ngoài. Như thế cũng không đả động gì đến các vệ binh, mọi người bình an vô sự. Đợi đại nhân về, chuyện qua đi thì tự nhiên sẽ giải trừ lệnh cấm bao vây.”

Mông Giai Nguyệt cảm ơn, nói lúc cần thì nhất định sẽ để vệ binh ở ngoài cửa truyền lời đến Tiền Thế Tân. Rồi cẩn thận hỏi Tiền Thế Tân mấy ngày nay sẽ ở đâu, lại hỏi vết thương của Bạch Anh đại nhân thế nào rồi.

“Bây giờ sự tình hỗn loạn, ta tạm ở trong quận phủ nha môn, để tiện xử lý thu xếp. Vết thương của Bạch đại nhân rất nặng, chỉ mong ngài ấy thiện lương có phúc được trời cao phù hộ, có thể qua khỏi cơn nguy kịch. Nếu ngài ấy còn sống thì chuyện của thái thú đại nhân sẽ còn cơ hội xoay chuyển.”

Mông Giai Nguyệt gật đầu, lại cảm ơn Tiền Thế Tân.

Sau một hồi hai bên cùng khách sáo, Tiền Thế Tân cáo từ rời đi.

Chu Vinh tiễn Tiền Thế Tân ra tận ngoài cửa, nhìn hắn rời đi, lại nhìn kỹ các vệ binh ở ngoài phủ, xoay người dặn chúng người làm hộ vệ phòng thủ cẩn thận. Tiếp đó hắn quay vào phủ, báo cáo tình hình với Mông Giai Nguyệt.

Mông Giai Nguyệt im lặng một lúc lâu rồi nói: “Lát nữa người đến chỗ Tiền đại nhân nhận thi thể của mấy người Phương quân sự về, từng người từng người một, phải đếm cho đủ, không được thiếu một ai. Là phủ chúng ta mắc nợ bọn họ, cần phải hậu táng cho họ.”

Hai mắt Chu Vinh nóng lên, vội vàng đáp lời.

“Nếu có người còn sống thì hãy đón về.” Nói đến đây, Mông Giai Nguyệt nghẹn ngào, làm gì còn sống chứ, diệt khẩu cũng không kịp nữa

làm, sao có thể để lại hậu hoạn.

“Đợi mọi chuyện ổn định lại, xem xem phía quận phủ có còn ai có thể dùng được không, phải cẩn thận vào, đừng để Tiền đại nhân phát hiện. Cũng hỏi thăm xem đại phu khám cho Bạch đại nhân là ai.”

Chu Vinh nói: “Chỉ sợ Bạch đại nhân kia lành ít dữ nhiều.”

Mông Giai Nguyệt gật đầu. Bà không biết vì sao Tiền Thế Tân lại như vậy, nhưng Bạch Anh không có lý do để đem mình ra khai đao, Nếu muốn gán tội thì cũng phải ám sát Tiền Thế Tân mới đúng, chỉ cần nói giết người diệt khẩu là được, sau đó Bạch Anh đi ra chủ trì cục diện, như thế không phải thắng chắc sao? Tiền Thế Tân xem bà là phụ nhân, nhưng bà đã đi theo đại nhân nhiều năm, bà cũng biết được chút ít về cách thức lễ lối trong quan trường này. Nhưng quả thật bà không đoán ra Tiền Thế Tân muốn thế nào? Mượn đao giết Bạch Anh, giết chủ bạc, giết thái thú đại nhân, một huyện lệnh như hăn, hơn nữa còn có địa vị ở trong quận, có thể thế nào đây? Chẳng lẽ lúc này còn muốn lên làm thái thú? Nhưng chắc hăn Lương đại nhân sẽ phái người đến, tuần tra sứ mà đến thì đâu còn đất để Tiền Thế Tân hăn diễn? Còn cả Long tướng quân nữa, Long tướng quân đại thắng ngoài tiền tuyến, nhất định sẽ quay lại, Tiền Thế Tân biết rõ như thế, nhưng vẫn dám ra tay.

“Phía Văn hải thế nào rồi? Có tin tức gì không?” Mông Giai Nguyệt hỏi.

“Vẫn chưa có tin gì.”

Mông Giai Nguyệt không lên tiếng, không có tin tức, vào thời điểm này thì coi như là tin tốt vậy, bây giờ bà chỉ mong mình có thể bình an tránh được một kiếp này.

Tiền Thế Tân quay về cư viện ở nha môn, chỗ hăn ở tạm cách khá gần viện tử của Bạch Anh. Chưa ngồi xuống được bao lâu thì có một nha sai đi vào. Tiền Thế Tân thấy hăn thì hỏi: “Sao rồi?”

“Đúng là Phương Nguyên đã phái người cưỡi ngựa muốn báo tin cho tiền tuyến, nhưng bị người của chúng ta giết rồi.” Lục Ba cải trang thành nha sai, thuận lợi đi vào bẩm báo. Kế hoạch của Tiền Thế Tân rất thấu đáo, đã sớm phái người giám thị xung quanh, chặn hết các con đường. Lục Ba nói: “Nhưng công tử của thái thú, Diêu Văn Hải, lại không chặn được.”

Tiền Thế Tân sầm mặt: “Vì sao không chặn được hả?”

“Vốn đã trót lọt rồi, đã giết hết tất cả hộ vệ phu xe của hãn. Đang định trói hãn giải đi, thì không biết có một đoàn người từ đâu xông ra, giết người chúng ta, cứu hãn đi.”

“Người phương nào?”

“Không biết.” Lục Ba cũng rất tức tối với chuyện này, “Lúc phát hiện ra thì đã không còn ai sống, không thể hỏi được. Cả Diêu Văn hải và đoàn người kia đều chẳng thấy đâu, không để lại bất cứ manh mối nào.”

Chẳng lẽ là người do Long Đại phái đi? Tiền Thế Tân ngẫm nghĩ rồi lại thấy không đúng. Nếu Long Đại có người khả dụng thì đã đưa thái thú và An Nhược Thần đi rồi, chứ không phải là con của thái thú. Tiền Thế Tân nhíu mày, chuyện này có phần không ổn, lại có một đám người hãn không biết. Là địch hay bạn?

“Người đi sắp xếp đi, hôm nay đồ tể xuất hiện rồi. Bà ta giúp An Nhược Thần, cũng không biết sau đó định làm gì. Tất cả mọi người phải đề phòng bà ta, bà ta có võ nghệ cao cường, giết người không chớp mắt, vào lúc mấu chốt bây giờ, không thể để bà ta làm hỏng kế hoạch được.” Tiền Thế Tân dừng lại, nói: “Lúc trước lục soát am Tịnh Tâm trên Tú sơn, nói là cô tử này đã rời khỏi không có ở đây, có phải về sau đã lơ là chỗ đó không?”

Lục Ba nói: “Từng phát hiện thấy tung tích của bà ta ở nơi khác, nên đã đuổi theo manh mối đó mà đi tìm, còn ở Tú sơn luôn có người đi xem, nhưng cũng không phát hiện được gì.”

Tiền Thế Tân trầm tư: “Phái người nhanh chóng đến Tú sơn, nhưng đừng có đi lên. Nếu bọn chúng về thật, đi lên chỉ tổ bắt dây động rừng. Cứ chờ đi. Tú nương ở cùng An Nhược Thần, sẽ gửi tin tức. Nhất định hắn sẽ không để An Nhược Thần gặp được Long Đại. Đợi hắn dò la được ý định của An Nhược Thần và Diêu Côn thì chúng ta sẽ động thủ. Đến lúc đấy nhất định phải một kích đánh trúng, không thể lại xuất hiện bất trắc được.”

Diêu Văn Hải bị che mắt dẫn đi, cậu cố nhớ kỹ đường đi, nhưng vòng vo nhiều quá, phương hướng của cậu đã rối loạn, không biết đã đi đến đâu rồi.

Cả người cậu ướt đẫm mồ hôi lạnh, không rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Cậu mơ mơ hồ hồ nghe mẫu thân bảo để cậu mau chạy, nói là trong nhà có chuyện, cha bị lừa oan gặp nạn, bảo cậu đến nhà ông họ trốn trước. Nhưng kết quả ra khỏi phủ mới đi được ba con phố thì đã bị người ta cản lại. Hộ vệ của cậu bị giết hết. Nhóm người kia muốn trói cậu, nhưng cũng bị giết chết.

Băng người xuất hiện cuối cùng trói cậu lại, bịt mắt bịt miệng cậu, ném cậu lên xe ngựa. Nhưng nói chuyện lại vô cùng khách khí: “Đã đắc tội với công tử rồi. Sẽ không làm công tử bị thương đâu, yên tâm.”

Yên tâm, làm sao cậu có thể yên tâm được? Trói cậu lại làm gì? Cha cậu gặp nạn, là nạn gì? Bọn họ muốn dùng cậu đổi phò với cha cậu sao?

Xe ngựa vòng vo chạy, tìm Diêu Văn Hải như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đợi đến khi xe dừng lại, cậu được đỡ xuống xe ngựa dắt đi, rồi lại đi vòng vo. Diêu Văn Hải không dám giãy giụa, cậu nghe thấy nhịp tim đập mạnh của mình, cậu không biết bản thân sẽ đối mặt với những gì.

Cuối cùng bọn họ đi vào một căn nhà. Diêu Văn Hải được mở trói, lấy miếng vải bịt miệng ra, lại cởi khăn che mắt ra. Rồi sau đó, một ly trà ngon thượng đẳng ấm áp được đưa đến trước mặt cậu.

Diêu Văn Hải không dám uống, cậu đánh giá căn phòng này, bài trí xa hoa, đồ vật đẹp đẽ, không thua thì phủ thái thú nhà cậu. Mà ngồi trước mặt cậu, lại là một quý công tử trên dưới mười lăm mười sáu tuổi, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn có vẻ yếu ớt bệnh tật.

Công tử kia cũng đang nhìn cậu chăm chú, rồi sau đó thở dài nói: “Dù gì cũng lại cứu được một người, không thể xem là vô tích sự được.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 144

An Nhược Thần cùng đám người thái thú Diêu Côn cười ngựa phi nước đại một đường, quan binh thủ thành ở cổng thành nam thấy là thái thú, cũng không ngăn cản. Lúc thái thú đi qua cổng còn hét to với quân lính: “Phía sau có du phi cải trang thành nha sai vệ binh, bắt bọn chúng lại, đợi ta về sẽ xử lý.” Nói rồi cũng chẳng đợi đám lính phản ứng, ngựa cũng chẳng dừng, cứ thế phóng đi.

Mãi lâu sau quan binh thủ thành mới phản ứng lại được, thảo luận với nhau một hồi, cảm thấy tình hình là thế này: Thái thú đại nhân có việc gấp rời khỏi thành, nhưng ngài ấy biết có du phi cải trang thành quan sai, nên mới để bọn họ cản người lại. Lát nữa thái thú đại nhân xong việc sẽ quay về xử lý đám người đó.

Còn đang thảo luận thì có một đội quan sai cười ngựa chạy đến thật. Nhìn kiểu ăn mặc thì đúng là giống vệ binh nha sai. Quan binh thủ thành mau chóng hạ cửa thành xuống, cản bọn họ lại, định vặn hỏi tỉ mỉ. Nhưng không ngờ thủ lĩnh đó lại hung dữ hét lớn đòi mở cửa, nói bọn họ đang thi hành công vụ, truy kích phản tặc.

Quan binh thủ thành quát mắng, ai là phản tặc, không thấy phản tặc nào cả, chỉ thấy thái thú đại nhân. Còn cả người nữa, đừng có âm ỉ, người một thân binh phục từ đâu tới đấy hả!

Đội trưởng vệ binh sốt ruột, bọn họ trực tiếp lên ngựa đuổi bắt Diêu Côn, cũng không có lệnh bài văn thư. Không lẽ đánh nhau với quan binh thủ thành? Thế thì quá ngu xuẩn rồi.

Quan binh thủ thành la lối vây lại một vòng, muốn bắt bọn họ lại, nói là thái thú đại nhân đã dặn rồi, lúc về muốn xử trí thăm vấn mấy người các người. Đội trưởng vệ binh tức điên, lửa giận bốc cao ba trượng. Hai bên đều rút vũ khí giăng co.

Đội trưởng vệ binh nói thái thú ám sát Bạch Anh đại nhân, nay bọn họ muốn bắt thái thú Diêu Côn về quy án.

Quan binh thủ thành nói không có ai thông báo cho họ biết là Bạch Anh đại nhân bị đâm cả, trái lại thái thú lại nói mấy người các người là du phi. Bọn họ nhận ra thái thú, nhưng không nhận ra những binh sai này.

Cuối cùng đội trưởng vệ binh căn rằng, ra lệnh một người thúc ngựa quay về quận phủ lấy lệnh bài.

Lúc này quan binh thủ thành mới bán tín bán nghi, nhưng ai mà biết được liệu có phải đang phô trương hay không? Vậy là hai bên cứ thế giăng co nhau. Tiền Thế Tân nghe vệ binh báo là bị cản ở cổng thành thì tức không có chỗ phát tiết. Hắn ném lệnh bài qua, trong lòng biết chắc sẽ không đuổi kịp thái thú. Nhưng không sao, rồi sẽ tìm được.

Nha sai bốc thuốc cho Bạch Anh quay lại. Tiền Thế Tân nhìn gói thuốc, rồi gọi nha sai tâm phúc của hắn đến phụ trách sắc thuốc, ngày ngày phục vụ Bạch đại nhân uống. Hắn dặn dò, chọn ra hai vị thuốc quan trọng nhất trong gói thuốc. Nha sai hiểu ý, đáp: “Đại nhân yên tâm, nhất định thuộc hạ sẽ làm đúng.”

Tiền Thế Tân hài lòng gật đầu, đợi xử lý Bạch Anh xong, trong thành sẽ chẳng còn vấn đề gì. Hắn đã xác nhận rồi, toàn bộ người nhà của chủ bạc Giang Hồng Thanh đều đã được xử lý thỏa đáng. Vì Giang Hồng Thanh có ý đồ mưu phản, ám sát Bạch đại nhân bất thành, cuối cùng lại bị đâm chết, còn người nhà lại thấy nhục nhã đau thương, thế là “toàn gia uống thuốc độc tự vẫn”. Lúc nha sai và các vệ binh chạy đến Giang gia bắt người thì

thấy cảnh tường Giang gia để lại di thư rồi toàn bộ bỏ mạng. Tiền Thế Tân đã phái ngỗ tác qua, ghi chép kỹ càng về vụ án, cất vào hồ sơ.

Nhìn xem, bây giờ chỉ còn lại thái thú và An Nhược Thần là hậu hoạn mà thôi. Tiền Thế Tân suy nghĩ, sai người chuẩn bị giấy bút nghiên mực cho hần, hần phải viết thư.

Mấy người An Nhược Thần ra khỏi cổng thành, chạy dọc về phía Tú sơn. An Nhược Thần muốn gặp tứ muội, Tịnh Duyên sư thái nói muội ấy đang ở đó. Còn Diêu Côn lại không có chỗ nào để đi. Tổng cộng có năm người chạy trốn, hai hộ vệ cũng là người của An Nhược Thần, nếu ông ta cách ly khỏi đội thì sẽ thành một thân một mình, dĩ nhiên ông ta không ngốc rồi, thế là theo sát An Nhược Thần, cùng đến am Tịnh Tâm.

Tịnh Duyên sư thái quen cửa quen nẻo, tránh tai mắt, dẫn bọn họ lên núi theo đường núi vắng vẻ ở phía sau, không một ai phát hiện. Đến am miếu, Diên Khánh đi theo tsdt vào cửa chính, ý định kiểm tra an toàn trong am miếu. Thái thú, An Nhược Thần thì nghe theo sư thái dặn dò, dắt ngựa vào rừng ở sau núi buộc kỹ. Sân nhỏ, không có chỗ cho ngựa.

An Nhược Thần sốt ruột cực kỳ, chỉ hận không thể gặp được An Nhược Phương ngay, nhưng nàng biết Diên Khánh lo lắng đúng, ai biết được rốt cuộc sư thái này là chính hay tà, nói thật hay giả, phải kiểm tra trước đã.

Nàng đứng ngoài cửa hậu viện chờ, cảm thấy thời gian trôi đi rất lâu.

Diêu Côn không nói lời nào. Ông ta đang ngẫm lại một loạt chuyện đã xảy ra đó, nghĩ tới việc mình không thể từ giã người nhà mà vánh mắt đỏ lên. Tiền đồ mờ mịt, không biết trước sinh tử ra sao, đau buồn vô hạn.

Lư Chính đi một vòng bốn phía ở ngoài am, kiểm tra an toàn. Lúc đi đến vườn rau thì bị phiến đá lát đường dưới chân ngáng lại, suýt nữa đã té ngã. Hần quay đầu nhìn phiến đá kia, lại nhìn cây táo ở cạnh vườn rau, nghĩ ngợi một hồi.

Lúc này cửa hậu viện bật mở, đứng sau cửa là Điền Khánh. An Nhược Thần tính mở miệng hỏi, thì lại thấy một vóc dáng nhỏ bé thò đầu ra từ sau lưng Điền Khánh.

Nước mắt An Nhược Thần chực trào.

An Nhược Phương không dám tin nổi, nàng nhìn An Nhược Thần đầy chăm chú, dần dần từ sau lưng Điền Khánh bước ra, đi đến trước mặt An Nhược Thần. Tiếp đó muốn sờ tay An Nhược Thần, nhưng lại có chút do dự.

An Nhược Thần hô lớn: “Phương Nhi!” Nàng kéo An Nhược Thần vào lòng, lớn tiếng khóc ròng.

Đến lúc này An Nhược Phương mới có cảm giác chân thực, òa khóc theo An Nhược Thần, cất tiếng gọi “tỷ tỷ”.

Lư Chính và Điền Khánh đều lùi ra mấy bước, xoay lưng lại để tỷ muội các nàng có không gian chuyện trò, Diêu Côn đứng từ xa nhìn, trong lòng lại hâm mộ. Đột nhiên Tịnh Duyên sư thái lại nhảy ra nói: “Mau vào đi, đừng ồn ào náo động nữa.”

Vì đứng xa nên thái thú không nghe rõ bọn họ nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng của sư thái, thầm nghĩ người này đúng là không hợp tình người. Ông ta vỗ lưng ngựa, nhìn bốn phía rồi cất bước đuổi theo, cùng mọi người đi vào trong am.

Vào am rồi, Tịnh Duyên sư thái nói: “Ta đi lấy ít lương khô với nước, các người phải mau chóng bàn xem nên đi đâu đi. Ở đây cũng không an toàn, không thể ở lâu được.”

Mọi người trở mắt nhìn nhau, vừa vào cửa thì lại phải chạy tiếp rồi. Tịnh Duyên sư thái cũng mặc kệ, xoay người rời đi. An Nhược Thần kéo An Nhược Phương lại muốn đi thăm chỗ ở của muội muội, nhưng kỳ thật là

muốn tìm chỗ riêng để trò chuyện với muội muội. Thế là trong sân chỉ còn lại ba người thái thú và Lư Chính Điền Khánh.

Điền Khánh nói: “Ta đi xem cả rồi, trong am không còn ai khác.”

Lư Chính gật đầu: “Hồi vụ án Đường Hiên có phải rất nhiều người lục soát núi, nhưng không ai thấy tung tích của sư thái đâu, nên chuyển đi nơi khác điều tra, thế mà lại để sót chỗ này. Nhưng hôm nay sư thái đã giết rất nhiều người ở nha môn, ắt hẳn bọn họ sẽ nghĩ đến đây ngay, đúng là không thể ở lâu được.”

Hai người cùng nhìn sang thái thú. Diêu Côn ngây ngẩn, không biết có thể nói gì. Ông ta cũng không biết tình hình hôm nay là thế nào nữa. Bạch Anh bị đâm, đẩy mọi chuyện lên đầu hẳn. Ắt hẳn Lương Đức Hạo sẽ nhận được tin. Ông ta cực kỳ oan uất, thế mà lại không thể tố cáo. Chỉ sợ đi tìm Long đại tướng quân cũng vô dụng. Mà người nhà ông ta vẫn còn ở trong thành Trung Lan, ở trên tay Bạch Anh, ông ta còn có thể làm gì đây?

Diêu Côn bình tĩnh suy nghĩ lại nguyên nhân hậu quả, nhưng tâm loạn như ma, không nghĩ ra manh mối gì.

So với trong sân im ắng, hai tỷ muội An Nhược Thần lại nói không hết lời. An Nhược Phương nói rõ đầu đuôi mọi chuyện từ sau hôm mình trốn nhà.

An Nhược Thần ôm muội muội, lòng cứ nghĩ mà thấy sợ. Nàng cũng đã thấy qua dáng vẻ giết người của sư thái này rồi. Đây không phải là một người biết võ bình thường, mà bà ta còn có quan hệ với mật thám. Nếu không phải nhận ra muội muội chính là tiểu cô nương tặng đồ ăn lúc trước, thì chỉ e đã không thu nhận muội ấy rồi. Bà ta thật lòng che chở cho tứ muội ư? Trực giác của An Nhược Thần mách bảo là thế. Nhưng cô tử này tàn nhẫn lạnh lùng, khiến người ta kinh sợ. Tứ muội còn nhỏ tuổi, lo lắng sợ hãi, ngày nào cũng giam mình ẩn nấp, đúng là chịu khổ rồi.

An Nhược Thần đau lòng không thôi, kìm nén nước mắt mà nói: “Đại tỷ có lỗi với muội.”

“Tỷ tỷ yên ổn là tốt rồi. Hôm nay chúng ta cũng đều bình an, thế là tốt.” Trên khuôn mặt chưa hết ngây thơ của An Nhược Phương có nét già dặn không hợp tuổi, “Tỷ xem đi, chúng ta đã nói rồi sẽ gặp lại, quả nhiên là như thế.”

An Nhược Thần gật đầu, cuối cùng nước mắt rơi xuống. Nàng nhớ đến Đoàn Thị đã qua đời, bà ấy nói phải đợi con gái về, đợi con gái về nhà, đáng tiếc, đến cuối lại chẳng đời được. An Nhược Thần cắn chặt răng, không có nhiều thì giờ, về sau còn phải bôn ba chạy thoát thân, nàng cần phải nói hết chuyện. “Phương Nhi à, tỷ phải nói với muội, mẹ muội...” An Nhược Thần nghĩ xem nên dùng từ gì để giảm tránh, nhưng nghĩ mãi không ra, đành phải nói thẳng: “Mẹ muội qua đời rồi.”

An Nhược Phương sững sờ như bị sét đánh. Khó trách sư thái muốn nói lại thôi, khó trách sư thái bảo cần phải vào lại thành điều tra. Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy.

An Nhược Thần thuật lại vụ án Đoàn Thị qua đời với An Nhược Phương, trong đó khó tránh việc giải thích vài chuyện liên quan. Nàng thoát thân từ chuồng chó thế nào, được Long tướng quân cứu giúp thế nào, nàng tham gia hoạt động bắt mật thám thế nào, Tiền Bùi có oán thù với nàng, An gia bị lợi dụng vân vân.

“Có nghĩa là, mẹ muội bị người ta hại chết? Nhưng vẫn chưa biết hung thủ là ai?” An Nhược Phương hỏi.

An Nhược Thần gật đầu. Rốt cuộc Đoàn Thị chết như thế nào nàng cũng không biết, nàng chỉ biết là bị nam tử bóp chết, sự nghi ngờ phụ thân lại không bằng không chứng, ở trước mặt tứ muội, quả thật nàng không có cách nào nói ra hoài nghi rằng là cha ruột muội giết chết mẹ ruột muội.

An Nhược Phương ngây ngẩn một hồi, rồi cuối cùng che mặt khóc toáng, mắng mình bất hiếu, xin lỗi mẹ.

An Nhược Thần thở dài: “Dù muội có nghe lời gả cho Tiền Bùi, thì như thế nào là hiếu?”

An Nhược Phương suy đi nghĩ lại, lệ rơi đầy mặt. Nàng không tốt với mẫu thân, cũng không tốt với đại tỷ. Lúc trước nàng muốn nói với đại tỷ là có lẽ mẫu thân nàng hại chết mẫu thân đại tỷ, nhưng nàng không thể nói thành lời được. Nàng chỉ lo cho chính mình, biết rõ chạy trốn sẽ khiến mẫu thân đau lòng, nhưng nàng vẫn nhẫn tâm rời đi. Nàng biết đại tỷ thật lòng với nàng, nàng cũng biết mẫu thân thật lòng với đại tỷ, nhưng rồi cuối cùng, nàng vẫn có lỗi với bọn họ.

An Nhược Phương ôm An Nhược Thần, than vãn khóc lớn.

Hai tỷ muội ôm nhau một lúc, Tịnh Duyên sư thái tới gọi người, nói bà đã chuẩn bị xong lương khô và nước cho mọi người rồi, hỏi ý định của mọi người.

Thái thú cau mày, ông ta không nghĩ ra nên đi tìm Long tướng quân hay về thành Trung Lan, nhưng An Nhược Thần không chút chậm trễ mà nói: “Ta muốn đi tìm tướng quân.”

Tịnh Duyên sư thái nói: “Vậy Phương Nhi không thể đi cùng người được. Đoạn đường này tất người sẽ bị truy sát. Dù có thể đến tiền tuyến, nhưng Long tướng quân thua trận, tự thân khó bảo toàn, Phương Nhi đi theo người chính là chịu chết.”

An Nhược Thần la lên: “Tướng quân đã đánh thắng trận rồi, thất bại trước đó chỉ là kế dụ địch mà thôi. Hôm nay lính liên lạc đến quậ phủ nha môn báo cáo tình hình, Phương quân sự phái người thăm dò rồi, vô cùng chính xác, là y nói cho ta biết. Tướng quân đánh tới ở sông Tứ Hạ, công chiếm huyện Giang Sinh. Còn ở dốc Thạch Linh cũng bắt gần mười nghìn

quân Nam Tần, vây lại bọn chúng ở huyện Thạch Linh. Tướng quân đã thắng trận rồi!” Giọng đầy kiêu ngạo, cứ như chính nàng thắng trận vậy.

“Cái gì!” Diêu Côn nhảy cẫng lên, “Vì sao ta lại không biết!”

Long tướng quân đánh thắng trận, thế mà lại đánh thắng trận! Nếu lúc ấy biết được chuyện này thì Bạch Anh không thể nói được gì cả. Sao lại hùng hổ dọa người, ồn ào thế chứ. Giang Hồng Thanh kia cũng tự nhiên nổi điên giữa chừng... Bỗng Diêu Côn hiểu ra.

“Là ai chặn tin tức?”

“Tiền đại nhân.”

Diêu Côn xoay người đá lật ngửa cái ghế, mắng một tràng thô tục, “Đồ súc sinh này, ta giúp hãn nhiều như thế, vì sao hãn lại hại ta!”

Nhưng không có ai đáp, chỉ có Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói: “Những chuyện này không quan trọng. Giờ nói rõ xem các người định thế nào, Phương Nhi làm thế nào?”

Diêu Côn ghen hòng, vì sao lại không quan trọng? Vì sao không quan trọng?! Tính mạng của ông ta, tính mạng của người nhà ông ta, đều bị người ta làm hại! Khó trách chủ bạc lại đột nhiên nổi điên, dám nói là do ông ta ra lệnh, khó trách nha sai trong quận phủ nha môn có kẻ phản bội, khó trách...

Diêu Côn đối mắt với cái nhìn sắc bén lạnh như băng của Tịnh Duyên sư thái... Được rồi, tạm thời có thể đặt những chuyện này xuống, nói xem trước mắt phải làm sao đã.

Diêu Côn dựng ghế dậy, nặng nề ngồi xuống, “Như vậy thì, An cô nương, người đi tìm tướng quân đi. Ta tính về thành Trung Lan.”

“Về Trung Lan?” An Nhược Thần giật mình: “Đại nhân, hiện tại chỉ có tướng quân có thể giúp được ngài thôi.”

Diêu Côn lắc đầu: “Tướng quân không giúp ta được. Nếu là Tiền Thế Tân thì chắc chắn đã mưu đồ từ lâu lắm rồi. Hắn biết quá sâu về ta, người khác thì ta còn do dự, nhưng Tiền Thế Tân, hắn hiểu ta rất rõ, trong tay hắn có không ít yếu điểm của ta, ta không thể biện giải, dù có đến trước mặt hoàng thượng tố cáo, Tiền Thế Tân cũng có thể chỉ ra rất nhiều lỗi sai của ta. Hắn biết ta quan tâm cái gì, nếu ta không về, hắn sẽ ra tay với người nhà ta. Tướng quân không giúp được ta. Ta phải về, hắn muốn làm hại người nhà ta.”

“Ngu ngốc!” Tịnh Duyên sư thái mắng.

Tất cả đều ngẩn ra, ơ, sư thái lại còn quan đến chuyện thái thú tự tìm cái chết ư, cứ tưởng bà ta chỉ quan tâm đến tiểu cô nương An Nhược Phương thôi chứ.

Tịnh Duyên sư thái cũng chẳng nhìn đến những người khác, chỉ nói với Diêu Côn: “Nếu hắn muốn lợi dụng người nhà để uy hiếp người, thì người còn sống ngày nào có nghĩa là người nhà người còn có thể sống ngày đấy. Người quay về chịu chết, hắn chặt đầu người xong sẽ lại chém sạch đầu người nhà người, cái này gọi là nhổ cỏ tận gốc, người nhà người còn sống, ắt sẽ nghĩ cách trả thù cho người, sao hắn lại phải để lại hậu họa?”

Diêu Côn giật mình, ông ta lại không nghĩ đến chuyện này. Hoặc nên nói, ông ta không nghĩ Tiền Thế Tân ác như thế. “Ngộ nhớ...” Ông ta do dự.

“Người không quan trọng, tùy người muốn gì thì làm.” Tịnh Duyên sư thái bỏ lại thái thú, xoay người nói với An Nhược Thần: “Dù tướng quân có đánh thắng trận, Phương Nhi theo người ra tiền tuyến vẫn không ổn. Đường xá xa xôi, truy binh theo sau, người chỉ có mỗi hai hộ vệ, làm sao

đủ dùng. Chiến tình ngoài tiền tuyến thiên biến vạn hóa, đợi các người đến đó, nói không chừng Nam Tần lại chuyển bại thành thắng. Tóm lại Phương Nhi không thể đi. Người còn chỗ nào khác bố trí cho con bé không?”

An Nhược Thần nghĩ ngợi: “Có.”

“Ở đâu?”

An Nhược Thần vừa tính đáp, đột nhiên Điền Khánh lại nhảy căng lên: “Bên ngoài có người!”

Mọi người thất kinh.

Tịnh Duyên sư thái cau mày dỏng tai lắng nghe. An Nhược Thần vội nói: “Điền đại ca, Lư đại ca, phiền hai huynh ra ngoài điều tra xem sao.” Lư Chính, Điền Khánh rút kiếm đi ra ngoài, An Nhược Thần lại bảo: “Xin hãy cẩn thận.”

Thái thú bổ sung: “Nếu có thể thì hãy bắt sống, bắt về hỏi.”

Điền Khánh, Lư Chính lớn tiếng đáp được, rồi nhảy tường ra ngoài.

Tịnh Duyên sư thái im lặng không nói gì, bà nhìn An Nhược Phương. Tiểu cô nương nắm chặt tay tỷ tỷ, rúc vào cạnh tỷ tỷ, căng thẳng nhìn cửa hậu viện.

Tịnh Duyên sư thái nói với An Nhược Thần: “Hai hộ vệ của người, trông cũng không thể dựa vào được.”

An Nhược Thần không nói gì, vừa nãy nàng sơ suất, suýt nữa đã lỡ miệng. Điều Côn không nói lời nào, bây giờ cảm giác tin tưởng vào người khác của ông ta cũng rất thấp. Ông ta đã từng tin tưởng chủ bạc Giang Hồng Thanh nhất, tin tưởng Tiên Thế Tân nhất, thế nhưng rốt cuộc lại

thành ra như thế. Nếu không phải bọn họ, thì giờ đây ông ta sẽ không thành ra như thế.

Tịnh Duyên sư thái nhìn vào mắt An Nhược Thần, một lát sau nói: “Người lại đây, Phương Nhi cũng đến đây.”

An Nhược Thần không từ chối, kéo muội muội đứng dậy. Thái thú Diêu Côn cau mày, có ý gì đây, bỏ lại ông ta là muốn làm gì? Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nhìn ông ta nói: “Người ở đây đi. Lát nữa bọn ta sẽ ra.”

Diêu Côn hết cách, chỉ biết trơ mắt nhìn Tịnh Duyên sư thái dẫn hai tỷ muội An Nhược Thần vào tiền viện.

Tịnh Duyên sư thái dẫn các nàng vào phòng mình, nói: “Người có thể nhờ cậy đó là ai, thái thú có biết không? Hai hộ vệ có biết không?”

“Bọn họ có quen, nhưng chưa chắc sẽ nghĩ đến.”

“Tiền Thế Tân cũng biết, nhưng chưa chắc sẽ nghĩ đến?”

“Đúng thế.”

“Là nhà nào?”

“Tiết gia. Phu gia tương lai của nhị muội ta.”

“Vì sao có thể đáng tin?”

“Người do tướng quân chọn.” Không cần giải thích thêm, chỉ một câu này là đủ. Quả nhiên Tịnh Duyên sư thái không nghi ngờ gì nữa, bà chỉ hỏi: “Có giao tình sâu với người không? Có chắc Tiết gia sẽ thu nhận Phương Nhi, sẽ che chở con bé không?”

“Tiết công tử sẽ che chở tứ muội. Có điều không phải vì ta, mà là vì nhị muội ta.”

“Tốt lắm. Việc này không nên chậm trễ, bây giờ người viết thư cho Tiết gia đi, để Phương Nhi mang đến, cho Phương Nhi thêm một thứ làm tin. Đến Tiết gia phải đi thế nào, tìm ai, nói ra sao, người hãy nói rõ đi. Ta không tin được hộ vệ của người, thái thú kia cũng quá phiền toái. Mục tiêu của hãn quá lớn, khắp thành đều đang đuổi bắt hãn, không biết lúc nào truy binh sẽ đến. Lát nữa ta sẽ dẫn Phương Nhi xuống núi.”

“Sư thái...” An Nhược Phương hết sức căng thẳng.

An Nhược Thần an ủi: “Không sao đâu. Sư thái nói đúng. Mấy người bọn tử đều là tội phạm truy nã, sau khi vào thành sẽ bị để mắt đến. Muội rời khỏi thành Trung Lan đã lâu, ai cũng tưởng muội chết rồi. Nha môn cũng không đặt nặng chuyện tìm muội nữa, muội lẫn vào đám người vào thành, ắt sẽ không bị người khác để ý đâu. Sư thái, sư thái không thể mặc đồ này được, cần đổi trang phục khác...”

An Nhược Thần còn chưa nói hết thì đã bị Tịnh Duyên sư thái ngắt lời: “Ta mà cần người chỉ dạy sao!”

Rồi Tịnh Duyên sư thái quay sang nói với An Nhược Phương: “Người yên tâm đi, ta sẽ cải trang thành phụ nhân bình thường âm thầm theo người, đến Tiết phủ sẽ cùng người đi vào, nếu mọi thứ thuận lợi thì người sẽ ẩn thân ở đó.” Bà ta vừa nói vừa kéo ngăn ẩn trong phòng ra, tìm lấy hai bọc ngân lượng lớn. Một bọc đưa cho An Nhược Phương: “Người cầm lấy bạc, ăn ở trong nhà người khác, cũng không thể nợ họ được. Còn dư lại thì cất đi, nếu sau này không có ai để dựa dẫm thì còn có bạc đây.”

An Nhược Phương nhìn An Nhược Thần, An Nhược Thần gật đầu với nàng. An Nhược Phương liền nhận lấy.

“Còn cả người nữa.” Tịnh Duyên sư thái quay sang An Nhược Thần, đưa một bọc ngân lượng khác cho nàng: “Thấy người thoát thân khổ sở như thế, nhất định là trong người không có đồng nào. Ta còn có ít xiêm y thôn phụ

bình thường đây, người thay vào rồi hăng chạy thoát thân. Người mắc nợ ta. Nếu sau này người còn sống, thì đừng quên đến Tiết phủ đón muối muối người. Ta và Phương Nhi duyên phận đã cạn, sau khi đưa con bé đến đó, thì sẽ không gặp lại nữa. Với các người, hy vọng cũng sẽ không gặp lại.”

“Sư thái.” An Nhược Phương nghe bà ta nói vậy, hốc mắt đỏ lên.

“Đừng khóc, khóc cũng vô dụng. Mau quay vào mật thất lấy đồ của người đi, lát nữa ta sẽ dẫn người đi.”

“Đại tỷ.” An Nhược Phương ôm chầm lấy An Nhược Thần, nước mắt lăn dài. Mới gặp nhau mà lại phải xa cách rồi ư?”

“Đừng khóc.” An Nhược Thần ôm chặt nàng, “Lời chia tay, năm ngoái chúng ta đã từng nói ở nhà rồi, còn nhớ không? Bây giờ không cần lặp lại nữa. Đại tỷ sẽ giữ lại, đại tỷ tin muội cũng sẽ giữ lời. Nhất định chúng ta sẽ lại gặp nhau.”

“Vâng.” An Nhược Phương ra sức gạt đầu, lau nước mắt, nhanh chóng chạy vào mật thất cầm bọc quần áo ra.

Tịnh Duyên sư thái tức tốc chuẩn bị giấy và bút mực, để An Nhược Thần mài mực viết thư. Lại chọn ra hai bộ xiêm y cho An Nhược Thần, nói cho nàng biết cơ quan trong phòng và trong am ở đâu, sau đó nói: “Không được tiết lộ tung tích của Phương Nhi với bất cứ ai, không nên tin ai cả. Đợi sau khi ta và Phương Nhi đi rồi, các người cũng mau chóng rời đi đi. Đừng dò la chuyện của ta, đừng hại Phương Nhi, nếu không ta cũng bất chấp người là gì của con bé, nhất định sẽ khiến người phải trả giá lớn.”

An Nhược Thần gập thư miết chặt, nói: “Sư thái, nếu có lẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa, thì có một số việc ta muốn hỏi sư thái.”

“Là ta giết.” Tịnh Duyên không chờ nàng hỏi đã đáp thẳng.

An Nhược Thần câm nín.

“Thảm tử các người phải đến huyện Phong An là do ta giết, Mẫn Đông Bình là do ta giết, Lý Minh Vũ là do ta giết, Hoắc Minh Thiện là do ta giết.” Tịnh Duyên sư thái nhìn vào mắt An Nhược Thần, lạnh lùng nói.

An Nhược Thần nuốt nước bọt, cảnh cáo mình không thể sợ, không thể lộ ra vẻ khiếp đảm được.

“Mật thám gồm những ai?” An Nhược Thần đảo qua một hồi, rồi hỏi vào trọng điểm.

“Người liên lạc với ta gồm Mẫn Đông Bình, Đường Hiên, đều chết cả rồi. Những người khác cũng không tiếp xúc gì với ta.”

“Hai người bọn họ là đầu sỏ, là người liên lạc móc nối, đúng không?”

“Đúng.”

“Như vậy nếu có người liên lạc mới đến, làm sao sư thái phân biệt được thật giả?”

“Có ám hiệu. Tháo chuông cần người buộc chuông, nhưng phải buộc mấy chuông mới đủ vang. Đại khái là thế.”

“Mấy cái?”

“Mẫn Đông Bình là một, Đường Hiên là hai.”

An Nhược Thần đã biết, nàng hỏi: “Nếu có thủ lĩnh liên lạc nữa, thì sẽ nói cần ba chuông mới đủ vang đúng không?”

“Ta không biết. Đường Hiên không dặn dò hậu sự.”

“Tiền Bùi là mật thám đúng không? Tiền Thế Tân thì sao? Sư tái có bằng chứng về mật thám không?”

“Tiền Bùi phải. Mẫn Đông Bình nhờ lão che chở, lúc ta muốn giết lão mới phát hiện ra. Nên trước đó không dám động thủ, lúc ấy Mẫn Đông Bình chưa chết, ta lo giết Tiền Bùi sẽ khiến Mẫn Đông Bình nghi ngờ, bại lộ Phương Nhi. Sau đó lúc muốn giết lão thì lão lại tìm thế thân, ta thất thủ.” Tịnh Duyên sư thái nói, “Không có bằng chứng. Chuyện của Tiền Thế Tân thì ta không biết.”

An Nhược Thần đã rõ. Thì ra Tiền Bùi gặp tập kích là do sư thái làm.

“Bọn chúng chỉ là liên lạc truyền lệnh, kẻ xúi giục ở đằng sau là ai? Vì sao sư thái lại chịu bán mạng cho chúng? Chúng có những thủ đoạn gì để mời chào thuộc hạ? Chúng bố trí những nhiệm vụ đấy cho sư thái, hẳn có dấu vết...”

An Nhược Thần còn chưa nói hết, thì lại bị Tịnh Duyên sư thái ngắt lời.

“Ta trả lời người một vài câu hỏi, chứ không bảo là đồng ý để người vặn hỏi. Ta không có hứng thú với những việc này, không có thời gian trò chuyện mấy việc vặt vãnh với người.” Bà ta lạnh lùng nói, rồi đưa tay cầm lấy thư trong tay An Nhược Thần, hất cầm chỉ vào cửa phòng: “Người đi đi.”

An Nhược Thần há miệng, dưới ánh mắt lạnh như băng của Tịnh Duyên sư thái lại nuốt lời vào. Nàng cảm y phục và ngân lượng mà Tịnh Duyên cho đi ra ngoài, đi đến sân lại cảm thấy hoảng hốt, rất nhiều chuyện trong lòng nàng đều có suy đoán, nay được xác nhận, cũng không biết phải thế nào cho phải. Cái chết của Lý trưởng sử, cái chết của Hoắc tiên sinh, nàng đã biết hung thủ là ai, nhưng không có cách nào trả thù cho họ, lấy lại công bằng.

An Nhược Phương quay lại, thấy tỷ tỷ đứng giữa sân ngăn người, bèn vội chạy đến ôm lấy An Nhược Thần mà nói: “Tỷ tỷ, nhất định sau này muội sẽ có tiền đồ, cũng có thể làm nên đại sự, có thể để tỷ dựa vào. Tỷ nhất định phải sống thật tốt, phải về tìm muội.”

“Được.” Hốc mắt An Nhược Thần nóng lên. Trải qua quá nhiều sinh ly tử biệt, đã chẳng thể nào miêu tả được tâm tình.

An Nhược Thần quay đầu, thấy Tịnh Duyên đã thay xiêm y thôn phụ, khăn trùm che đầu, đứng ở cửa phòng nhìn nàng.

“Người nhớ lấy lời ta nói.” Tịnh Duyên nói.

Lời nào cơ? An Nhược Thần không hỏi.

An Nhược Thần một mình trở lại sân. Diêu Côn ngồi đằng kia mặt không chút kiên nhẫn, Lữ Chính và Điền Khánh mới vừa quay lại. Lữ Chính nói: “Đã lục soát khắp nơi rồi, không có ai cả. Có lẽ là động tĩnh của thú vật chim chóc. Ngựa cũng bình thường.” Điền Khánh cũng nói: “Ta cũng không tra được gì.”

An Nhược Thần gật đầu, nói: “Có lẽ bọn họ không nghĩ chúng ta lại dám về Tú sơn đầu, có khi đuổi theo ra ngoài một đoạn thì mới quay lại lục soát ở đây. Chúng ta vẫn còn thời gian, nghỉ ngơi một lát trước đã, đợi trời tối rồi hẵng đi, chúng ta sẽ đến sông Tứ Hạ tìm tướng quân.”

Diêu Côn không dị nghị gì, nhưng vẫn băn khoăn nội ứng trong thành Trung Lan là người phương nào, hẳn hy vọng người đó có thể giúp một tay chăm nom người nhà ông ta. An Nhược Thần nói: “Sư thái nói người ta bảo đây không đủ bản lĩnh không nhờ vả được, bà ấy sẽ chọn người khác, sáng sớm ngày mai sẽ đi liên lạc.”

Diêu Côn cau mày, luôn cảm thấy sư thái không nhờ vả được. Hơn nữa ở đây không quá an toàn, thế mà bà ta vẫn muốn kéo dài đến sáng mai!

An Nhược Thần giục mọi người mau tìm phòng đi nghỉ, nghỉ ngơi tốt để đêm đi đường. Mọi người không nói lời nào, đều tự tìm phòng rồi đi nghỉ.

An Nhược Thần quay về phòng của sư thái, đã không còn thấy Tịnh Duyên sư thái và An Nhược Phương đâu nữa. An Nhược Thần có hàng vạn suy nghĩ, nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều, viết thư cho Long Đại trước đã. Lo rằng thư này sẽ bị người ta chặn nên nàng viết rất rối, chỉ nói nàng gặp nạn phải đến sông Tứ Hạ, đi đường Đông Nam, hy vọng người thấy thư này nhất định sẽ chuyển thư đến cho Long đại tướng quân, nhất định phải để Long Đại đọc được.

Nhấn mạnh phải để Long Đại đọc là vì chỉ có Long Đại mới có thể hiểu được ý của nàng. Long Đại đánh thắng trận ở sông Tứ Hạ, nên ai ai cũng sẽ cho rằng bọn họ đến sông Tứ Hạ tìm Long Đại. Nhưng An Nhược Thần lại định đến dốc Thạch Linh. Chỉ cần vào được doanh trại, tiến vào phạm vi quản hạt của quân đội, là bọn họ có thể được bảo vệ. Nên Long Đại không có ở đó cũng không sao. Quan trọng hơn việc gặp Long Đại, là đoạn đường này bọn họ phải tránh thoát được màn truy đuổi, thuận lợi đến nơi.

An Nhược Thần có lòng tin với Long Đại, cảm thấy hấn sẽ hiểu ý trong thư của nàng. Sau đó hấn sẽ phái người đến tiếp ứng với bọn họ.

Không nên tin bất cứ ai. An Nhược Thần khổ sở, đây là chuyện đáng buồn biết bao. Nhưng tướng quân đã nói như vậy, sư thái cũng nói như vậy, mà ngay cả chính nàng, cũng nghĩ như vậy.

An Nhược Thần ngồi yên đợi chờ, cảm thấy chắc sư thái đã dẫn An Nhược Phương đi xa, nàng ra khỏi phòng, không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào, nàng cuộn nhỏ thư nắm trong lòng bàn tay, lặng lẽ đến hậu viện.

Một đường rất yên ắng, không hề có ai. An Nhược Thần đi tới hậu viện đứng dưới bóng cây, nhìn lồng chim bồ câu treo ở nơi đó. Đó là bồ câu đưa thư mà Phương quân sự và người hầu đã dùng tính mạng đưa cho nàng, giờ

đây, nàng trao tính mạng của nàng và mấy người thái thú cho chú bồ câu này.

An Nhượng Thần ôm bồ câu ra, nhét thư vào ống trúc nhỏ trên chân bồ câu, nhắt thật chặt, xác nhận không bị rơi mới giơ cao hai tay thả chim đi, bồ câu có phần do dự, sau đó vỗ cánh phành phạch bay đi. Nó bay đến đầu tường dừng một lúc, An Nhượng Thần nhìn chăm chăm theo nó, thấy nó quay đầu nhìn bốn phía, sau đó giương cánh bay đi, rồi không còn thấy bóng dáng đâu.

An Nhượng Thần lẳng lặng đứng đấy, đợi một lúc không thấy bồ câu quay về, không nghe thấy tiếng động lạ nào, vậy là ôm tâm trạng thấp thỏm quay về phòng. Đợi một lát nữa, nàng phải gọi mấy người thái thú đại nhân dậy lên đường.

An Nhượng Thần cũng không hề biết rằng, lúc bồ câu đưa thư vừa bay ra khỏi tường viện thì có người theo dõi. Người nọ đi theo bồ câu một đường, đi rồi lại chạy, trong tay siết chặt phi tiêu trúc mới gọt xong, tìm một cơ hội, đang định giơ tay bắn bồ câu thì bất chợt, một thanh kiếm kề trên cổ hắn.

“Lư Chính, ta biết là ngươi.” Điền Khánh lên tiếng.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Lục đại nương vừa ra khỏi quận phủ nha môn, liền thấy một loạt âm thanh hỗn tạp ở sau lưng. Bà nhanh chóng rẽ vào trong con hẻm, ló đầu ra nhìn về phía nha môn. Rất nhiều quân lính nha sai lớn tiếng hò hét, bao vây quanh cửa nha phủ.

Lục đại nương rút đầu về, né tránh ánh mắt nhìn quanh tứ phía của chúng binh lính. Bà sửa lại tóc tai xiêm y, rồi bước đi như không có chuyện gì.

Vừa nãy trong nha môn xảy ra chuyện, bà cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói Bạch Anh đại nhân bị đâm, thái thú bị oan, bây giờ các vệ binh của Bạch đại nhân và nha sai của thái thú đang đánh nhau. Phương quản sự cho người đến thả bà và Điền Khánh, Lư Chính ra. Điền Khánh bảo bà tách ra đi, còn hãn và Lư Chính sẽ đi tìm cô nương. Lục đại nương cảm thấy có lý, bà không chạy nhanh, chỉ làm liên lụy đến bọn họ.

Nha sai do Phương quản sự tìm đến thấy thế, vội dẫn bà chạy về phía cửa hông, nhân lúc tạm thời ở đó không có ai thì để bà đi.

Lục đại nương vững bước đi về phía trước, thầm vui vì đã đi trước một bước, nếu muộn hơn một lúc, chỉ sợ bà sẽ bị cản lại rồi. Trong lòng nhớ đến an nguy của An Nhược Thần, nhưng cũng biết hiện nay mình không thể giúp được gì.

Lục đại nương nhanh chóng trông thấy tửu lâu Chiêu Phúc, bà rẽ vào con phố sau, nhặt mấy viên đá, ném vào cửa sổ ở một gian phòng. Cửa sổ

nhanh chóng bị người ta mở ra, Lục đại nương dán mình bên tường, nhìn người nhô đầu ra, lúc này mới xuất hiện.

Tề Chinh thấy Lục đại nương, đang định gọi bà thì lại thấy Lục đại nương đặt ngón tay lên môi, ra hiệu chớ lên tiếng.

Không lâu sau, Lục đại nương bị dẫn đến trước mặt Triệu Giai Hoa.

Triệu Giai Hoa nhìn Lục đại nương không ngừng than thở: “Ta nợ An Nhượng Thần quá nhiều rồi, đúng thế không?”

Tề Chinh đứng cạnh tính mở miệng, thì Triệu Giai Hoa lại hỏi Lục đại nương: “Có ai thấy đại nương không?”

“Chắc là không.” Lục đại nương đáp.

Tề Chinh cũng cướp lời: “Đệ đã dẫn mấy người gác cổng và những người khác đi chỗ khác rồi, để Lục đại nương âm thầm vào.”

Lúc này Triệu Giai Hoa mới giãn nét mặt.

Lục đại nương vội nói: “Ta sẽ không ở lâu tránh phiền toái, chẳng qua là cần Triệu lão bản giúp sức.”

“Dĩ nhiên cần ta giúp rồi, nếu không đại nương đến đây làm gì.”

“Trước khi biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta không thể về lâu Tử Vân được. Cô nương nhà ta từng thu xếp một căn nhà ở trong thành lúc cần dùng gấp, ta có chỗ ở rồi. Nhưng ta cần ít y phục thức ăn, cả bạc nữa.”

“Những thứ này không thành vấn đề.” Tề Chinh cướp lời đáp, lập tức bị Triệu Giai Hoa liếc xéo. Tề Chinh không nhìn thấy, tiếp tục ân cần: “Đại nương, Điền đại ca đâu ạ?”

“Hắn và Lữ Chính đi tiếp ứng cô nương rồi, ta cũng không biết hiện tại họ đang ở đâu. Ta phải tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã, sau đó mới dò la được.”

Triệu Giai Hoa thở dài: “Đại nương à, ta mới thay An cô nương đưa một người đi, vẫn có thể đưa bà đi được. Ta đưa bà ra khỏi thành, Tú Nhi rồi còn Nhân Nhi nhà ta cũng chuyển ra ngoài quận tránh nạn, bà tụ tập với các nàng ấy, có thể chăm sóc lẫn nhau, thế nào? Còn tình hình của An Nhược Thần, ta sẽ hỏi thăm giúp bà, đến lúc đó sẽ gửi tin cho bà.”

Lục đại nương lắc đầu nói: “Ta không thể đi được, trong thành cần người lo liệu dọn vén, bất kể cô nương có ra sao, ta cũng phải ở lại trong thành trông nom.”

Triệu Giai Hoa nói: “An Nhược Thần cho bà uống mê dược gì thế, bà nói xem bà có tội gì, đang toan tính gì?”

“Không có toan tính gì cả. Chỉ là dù sao chuyện cũng phải có người làm. Nếu hán tử nhà ta còn sống, nhất định cũng sẽ thế.” Lục đại nương không muốn vòng vo nói nhảm nhiều, lại hỏi: “Triệu lão bản này, cô nói đã đưa một người đi là thế nào? Sau khi ta bị dẫn đi, cô nương có sắp xếp chuyện gì để Triệu lão bản giúp không?”

Triệu Giai Hoa kể lại chuyện của Xuân Hiếu, một lần nữa khuyên Lục đại nương ra khỏi thành lánh nạn.

Lục đại nương lắc đầu: “Xuân Hiếu sẽ quay về, đến lúc đó cũng không biết trong lầu Tử Vân có thể bị Bạch đại nhân khống chế hay không, phải có người giúp đỡ nàng ấy. Nếu nàng ấy lại tới tìm Triệu lão bản, mời Triệu lão bản thông báo cho ta một tiếng. Còn nữa, cũng nhờ Triệu lão bản giúp ta phát tin ra ngoài với. Long tướng quân đại thắng ở tiền tuyến, đánh chiếm được sông Tứ Hạ, lại đang bắt giữ gần mười ngàn binh lính Nam Tần ở dốc Thạch Linh.”

Triệu Giai Hoa trợn mắt: “Cái gì? Ngụy tạo tình báo quân đội là trọng tội đấy.”

“Đây là tin vô cùng chính xác! Long tướng quân phái lính liên lạc báo lại cho Bạch đại nhân và thái thú đại nhân, kết quả bị Tiền đại nhân ngăn cản. Người do Phương quản sự phái đến thả bọn ta ra đã nói như thế. Bọn ta không thể để tin tức này ếm nhem mãi được, phải mau chóng để mọi người khắp thành biết được.”

Triệu Giai Hoa nhú mày, Tiền đại nhân cố ý chặn tin tức, hẳn muốn làm gì đây?

Tề Chinh cướp lời: “Được ạ, chuyện này có thể. Trong tửu lâu vốn nhiều người miệng tạp, ai biết là ai truyền tin, chúng ta cứ nói là nghe khách nói là được. Tin tức lớn như thế, nhất định sẽ lan truyền rộng rãi.”

Lục đại nương nhìn Triệu Giai Hoa, Triệu Giai Hoa đành phải gật đầu, nhưng lại bổ sung một câu: “Truyền tin thì truyền tin, nhưng bà đừng tự đi thăm dò gì đấy. Không biết giờ mấy người An Nhượng Thần ra sao, đợi có tin của họ thì bà hãy định tiếp.”

Triệu Giai Hoa và Tề Chinh bận rộn một hồi, nhanh chóng chuẩn bị y phục thức ăn ngân lượng cho Lục đại nương. Ba người bàn bạc kỹ biện pháp liên hệ, Lục đại nương chưa nói mình sẽ ở đâu, Triệu Giai Hoa cũng không hỏi. Lúc Tề Chinh tiễn Lục đại nương ra cửa, cậu nói với bà: “Đại nương đừng nhìn lão bản nương mạnh miệng nói chuyện khó nghe, thật ra tỷ ấy cũng bệnh chúng ta. Lần trước tỷ ấy cũng mắng con một trận ra trò, nói con không biết luyện tập, không biết tự vệ. Tỷ ấy luôn miệng nói muốn ra ngoài tránh nạn, kết quả nghe nói An cô nương bị thương, Bạch đại nhân gây phiền phức cho mọi người, nên tỷ ấy mới kéo dài đến giờ chưa đi. Tỷ ấy là người tốt.”

Lục đại nương gật đầu, bà biết Triệu Giai Hoa tin được, nên vì thế mới tìm đến nàng ta vào lúc này. “Các con phải bảo trọng đấy. Nếu bị quan phủ theo dõi thì đừng tìm ta, ta tự nghĩ cách.”

Tề Chính không yên lòng, lại dặn dò một phen.

Sau khi Lục đại nương rời đi không lâu, tửu lâu Chiêu Phúc và Lưu phủ bị quân lính kiểm tra. Bọn họ đang tìm một phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, họ Lục. Hỏi người làm ở tửu lâu và Lưu phủ, ai ai cũng nói có biết Lục đại nương, nhưng chưa từng thấy bà ấy. Triệu Giai Hoa bình tĩnh đáp: “Nghe nói bà ấy và An cô nương đều bị thái thú đại nhân bắt vào nha môn rồi, giờ xảy ra chuyện gì à, không thấy người sao?”

Dĩ nhiên không ai trả lời nàng, quân lính không tìm thấy người, bèn rời đi.

Đến tối, trong thành Trung Lan bắt đầu truyền nhau một tin giật gân — Long đại tướng quân thủ thắng nơi tiền tuyến, đại thắng!

Tin tức này cấp tốc lan truyền, cũng nhanh chóng nhận được kiểm chứng. Có người nói hèn gì thấy khói đen báo tin ở sông Tứ Hạ, đó là tin Nam Tần thất bại. Lại có người nói đúng là ở huyện Thạch Linh có người từng nhắc đến chuyện này, đa số người trong huyện đều đã chuyển đến những huyện khác rồi, huyện thành chòi xóm để không, chính là để tướng quân dùng bắt tù binh. Trong lúc nhất thời, trăm họ khắp thành hưng phấn không thôi, còn có người đốt pháo.

Nhưng tin tốt giật gân này cũng có một tin xấu động trời. Nói là thái thú đại nhân bị tuần tra sứ Bạch đại nhân điều tra tội không làm tròn trách nhiệm, dưới tình thế cấp bách thái thú đại nhân đã ám sát Bạch đại nhân, sau khi hành hung thì bỏ trốn, đồng bọn còn có An Nhược Thần – phu nhân tướng quân tương lai. Nên phủ thái thú mới bị lớp lớp vệ binh vây quanh, nha sai khắp chốn lòng bắt nghịch tặc.

Hai tin tức đan xen nhau, bách tính khắp thành đều lấy làm lạ. Long đại tướng quân khổ cực giao chiến giết địch ở tiền tuyến, phu nhân tương lai nhà ngài ấy lại ở trong thành cấu kết với thái thú đại nhân cùng làm phản tặc? Chọc cười ai đây! Nhất định trong chuyện này có nội tình khác. Chẳng qua là giờ không khí trong thành xơ xác tiêu điều, không ai dám nói rõ, vụng trộm thảo luận mấy câu, thấy có người đến thì vờ đứng đắn, trong lòng mọi người đều hiểu, càng cảm thấy chuyện không đơn giản.

Tiền Thế Tân nghe thuộc hạ báo lại, nổi điên đập bàn. Nếu những chuyện này truyền đến tai Bạch Anh thì còn gì nữa!

Tề Chinh và Triệu Giai Hoa nghe được tin của An Nhược Thần thì cũng lo lắng. Nàng ta lại chạy trốn với thái thú đại nhân, đang bị vệ binh nha sai truy đuổi. Đây đúng thật là, giữa chừng bị chém cũng kêu không phải oan.

Tề Chinh gượng cười: “Không sao không sao, Điền đại ca võ nghệ cao cường, huynh ấy còn đang ở chung với Lư đại ca mà, bọn họ có thể che chở An cô nương tìm được tướng quân.” Cậu dừng lại, tim đập thình thịch, hỏi Triệu Giai Hoa: “Lão bản nương, bọn họ muốn đi tìm Long tướng quân, tìm được Long tướng quân thì nhất định sẽ an toàn. Điền đại ca võ nghệ cao cường, sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ?”

Triệu Giai Hoa không lên tiếng, nàng không trả lời được.

Trên Tú sơn, sắc trời dần tối.

Lư Chính nhìn mũi kiếm gác trên cổ mình, cố gắng đè nén căng thẳng, đang định nói thì Điền Khánh đứng sau khẽ quát: “Cấm nhúc nhích, thứ trong tay là gì? Ném xa đi, để ta thấy rõ.” Vừa nói hắn vừa ấn kiếm trong tay xuống.

Kiếm rạch một đường trên cổ Lư Chính. Lư Chính nghe thế bèn ném mũi tên trong tay ra xa, nói: “Huynh đệ à, người hiểu lầm rồi.”

“Hiếu lắm cái gì? Hiếu lắm đêm hôm đó người giật dây ta đi uống rượu, hay hiếu lắm người luôn mất tích không biết đi đâu?”

“Ta giật dây?” Lư Chính cười phì, “Người thích uống rượu là do ta ép ư? Sao ta biết được xui xẻo đụng trúng thời gian Đoàn Thị chết kia chứ. Không phải ta cũng bị nha môn bắt đấy ư? Trong lòng người khó chịu, nhưng không thể trách tội người khác như vậy được. Ta luôn mất tích là có ý gì? Lúc người canh gác, ta cũng không biết người đi đâu, chẳng lẽ ta cũng nên nói là người mất tích? Ta không biết thì ra mình làm gì cũng phải báo cáo với người đấy.”

“Đừng có ngụ ý biện, vừa nãy người muốn bắn chết bồ câu đưa thư của cô nương, ta đã tận mắt trông thấy.”

“Ta sợ có truy binh đến nên mới ra ngoài tuần tra, không gọi người là muốn để người nghỉ ngơi hồi sức. Rốt cuộc bồ câu này có đến được tiền tuyến hay không, chúng ta không biết. Phương quân sự không quản công việc trong nha môn, thật sự phân biệt được những con bồ câu đưa thư này ư? Hoặc giả y bị người ta lợi dụng thì sao? Nếu bồ câu đưa thư không đến tiền tuyến mà bay ngược về quận phủ thì sao? Vậy há chẳng phải đã để Tiền Thế Tân biết phương hướng chúng ta đi hả? Không phải truy binh kia muốn tìm chúng ta thì dễ quá sao? Trước đó lên đường gấp gáp, ta cũng không cân nhắc chu toàn, vừa nãy nhìn thấy bồ câu đưa thư bay đi nên đột nhiên nghĩ ra, nhưng không kịp nữa rồi, nên định bắn bồ câu rơi đã, rồi sẽ thảo luận kỹ chuyện này hơn.”

“Đừng có ngụ ý biện!” Điền Khánh gầm lên: “Lúc trước ta chỉ nghi ngờ, nhưng nay tận mắt nhìn thấy, sao có thể là giả được. Ta thấy người không tìm được cơ hội hạ thủ giết bồ câu, lại sợ bồ câu đang êm đẹp đột nhiên chết sẽ làm cô nương sinh nghi, nên lúc này mới mạo hiểm chờ đến tận bây giờ mới động thủ. Ta phải giao người cho cô nương và thái thú, người giải thích thử xem, người tưởng bọn họ sẽ...”

Chữ “tin” còn chưa thốt ra thì Điền Khánh đột nhiên hự một cái, toàn thân cứng đờ. Lư Chính vội vã tránh ra xa, né tránh phạm vi xuất kiếm. Quay đầu lại nhìn, một thanh trường kiếm đâm xuyên ngực Điền Khánh, miệng Điền Khánh trào máu tươi, không dám tin nổi. Hắn chỉ mãi chú ý đến Lư Chính, vì bắt ngay quả tang nên nổi cơn giận dữ, không ngờ lại còn có người khác.

Điền Khánh nghe thấy sau lưng có một nam nhân nói: “Người nói đúng, hắn đang nguy biệch đấy, người suy đoán đều rất đúng, người bị lợi dụng rồi. Người đã phát hiện ra bí mật của hắn, đáng tiếc quá muộn.”

Điền Khánh liều mạng dùng sức muốn quay đầu lại nhìn, nhưng kiếm xoay một đường, Điền Khánh đau đớn hự một tiếng, ngã “rầm” xuống đất.

Lục Ba rút kiếm ra, nhìn Lư Chính. Lư Chính thở phào nói: “An Nhược Thần thả bồ câu báo tin cho Long Đăng.”

Lục Ba đá đá bên chân, Lư Chính nhìn xuống, chính là thi thể của con bồ câu vừa rồi. Lục Ba nói: “Người không chặn lại được nên ta chặn rồi đấy. May mà ta đến kịp.”

Lư Chính đi qua gỡ thư ra đọc, “Không sao, trong thư nàng ta không nói gì cả, chỉ hy vọng Long Đăng đến tiếp ứng nàng ta.”

Người kia cũng lấy thư đọc: “Không cần để ý đến nàng ta nữa, dù sao Long Đăng cũng không nhận được thư này. Tình hình trong am thế nào rồi?”

“Cô tử kia là đồ tể?” Thật ra Lư Chính đã biết câu trả lời, nhưng vẫn muốn xác nhận lại lần nữa.

“Đúng.”

“Quả nhiên là thế. Bà ta là phản đồ, quả nhiên An Nhược Phương luôn ở chỗ bà ta. Nhất định là Mẫn Đông Bình đã phát hiện ra gì đó rồi, hẳn mất tích, tất có liên quan đến bà ta.”

“Bây giờ nói những việc này thì có ích gì?”

Lư Chính khẽ cắn răng, đúng là không có ích. Chẳng qua hẳn muốn biết chân tướng. Một người còn sống như thế, chỉ vừa từ già đã lập tức biến mất khỏi cõi đời này, dù gì cũng nên có một chân tướng. “Bọn họ đang ở trong đây cả. Đồ tể, An Nhược Phương, An Nhược Thần, còn cả Diêu Côn.” Hẳn nói với Lục Ba.

Lục Ba suy nghĩ: “Bọn ta đã bao vây núi rồi, nhưng ta không dám để người đi lên, sợ đứt dây động rừng. Nghe nói đồ tể võ nghệ cao cường, lại sợ bà ta có người giúp khác. Ta thấy người để lại tín hiệu nên mới tự mình lên trước xem sao.”

“Phía đó chỉ có một mình bà ta biết võ, không có ai giúp.”

“Được. Thân phận của người vẫn không thể bại lộ, ta về trước đây. Ta xuống núi gọi người. Lát nữa người nghe thấy tiếng thì hãy nghĩ cách đưa An Nhược Phương ra ngoài trước. Chúng ta giả vờ bắt giữ người, rồi sau đó bắt giữ An Nhược Phương, như thế chuyện sẽ dễ làm hơn.”

Dùng một mình An Nhược Phương là có thể nắm được An Nhược Thần và đồ tể, bắt nàng ta trước đúng là biện pháp tốt, nhưng Lư Chính lại thấy chuyện này khá khó khăn: “Kế hoạch của bọn họ là để đồ tể dẫn An Nhược Phương về thành nấp, còn An Nhược Thần và Diêu Côn sẽ đến sông Tứ Hạ tìm Long Đăng. Nếu không có chuyện gì thì sẽ không giao An Nhược Phương cho ta đâu.”

Lục Ba cau mày: “Vậy chúng ta dụ đồ tể ra trước?”

“Thế này đi, ta sẽ nói là ta và Điền Khánh phát hiện có người lên núi, Điền Khánh truy đuổi mãi không về, bọn ta phải chia nhau ra hành động, để đồ tể đi trước chặn đường, còn ta sẽ cùng An Nhược Thần đưa tứ muội nàng ta rời đi từ sau núi.” Lữ Chính nói với Lục Ba con đường mà Tịnh Duyên sư thái đã đưa bọn họ lên núi.

Hai người nhanh chóng vạch ra kế hoạch. Lục Ba sắp xếp người chia binh hai hướng, một hướng tấn công am dụ Tịnh Duyên sư thái ra, một hướng khác chặn đường tứ muội An Nhược Thần ở sau núi. Bàn bạc xong xuôi, Lục Ba vội xuống núi gọi người đi.

Lữ Chính chôn bồ câu, giấu kỹ thi thể của Điền Khánh, sau đó âm thầm quay về miếu. Dọc đường đi mãi nghĩ cách giải thích. Những việc khác thì dễ rồi, chỉ có Điền Khánh mất tích, nhất định An Nhược Thần sẽ vặn hỏi. Lữ Chính vừa nghĩ vừa nhảy qua tường rào vào hậu viện.

Vừa tiếp đất thì sợ hết hồn. Đang đứng trong sân là An Nhược Thần và Diêu Côn, “Lữ đại ca, các huynh đi đâu thế? Ta đang tìm các huynh đây.”

Lữ Chính cố gắng để tim không đập mạnh, cố bình tĩnh hỏi: “Cô nương có chuyện gì à?”

“Điền đại ca đâu?” An Nhược Thần không đáp mà hỏi ngược lại.

Đầu óc Lữ Chính xoay chuyển rất nhanh, bây giờ còn chưa phải là lúc nói Điền Khánh bị tấn công mất tích, người của Lục Ba vẫn chưa lên, “Ta và Điền Khánh vẫn cảm thấy động tĩnh vừa này quá khả nghi, thế nên đi ra xem sao. Không phát hiện được gì, Điền Khánh bảo ta về trước, sợ trong sân không có ai canh không an toàn.”

An Nhược Thần nói: “Huynh đi gọi Điền hộ vệ về đi, bây giờ chúng ta sẽ rời đi.”

“Được.” Lư Chính đáp một tiếng, xoay người rồi thì chợt dừng bước, cứ như mới nhớ ra: “Sư thái đâu, có xuống núi cùng chúng ta không?”

“Mục tiêu của chúng ta quá lớn, không hợp đi chung. Chúng ta đi trước, tự nhiên truy binh sẽ đi theo chúng ta. Sáng mai sư thái sẽ dẫn Phương Nhi rời đi.”

Lư Chính gật đầu: “Vậy để ta mau chóng gọi Điền Khánh về.” Hắn mở cửa viện, sau đó đi ra ngoài. Đứng sau cửa lắng nghe, không nghe thấy động tĩnh gì.

Lư Chính lấy lại bình tĩnh, đi vào trong rừng, hắn phải nghĩ cách, hắn không đưa Điền Khánh về được, phải giải thích thế nào đây? Nếu hắn kéo dài quá lâu không về, nhất định An Nhược Thần sẽ nghi ngờ. Đến lúc đó đám Lục Ba chưa tới, Tịnh Duyên sư thái dẫn người đi trước, chuyện sẽ có biến số. Dù sao nơi này cũng là chỗ của cô tử kia, nói không chừng bà ta còn có trò gì đó.

Lư Chính đang mãi nghĩ thì trông thấy thốt ngựa kia. Hắn ngoái đầu nhìn, bốn bề vắng lặng, sau lưng không có ai theo dõi. Hắn tháo dây cương, vỗ nhẹ vào chúng, con ngựa giật giật, sau đó bắt đầu đi từ từ, tìm cỏ ăn. Lư Chính không dám dùng sức đuổi nó đi, sợ chúng hí lên lại khiến người trong am để ý. Hắn bèn mặc kệ, dù sao cũng tháo rồi, lát nữa chúng sẽ chạy thôi.

Lư Chính đứng đó một lúc, hài lòng nhìn mấy con ngựa quả nhiên càng đi càng xa, cuối cùng mất dáng. Lư Chính phủi xiêm áo, chuẩn bị tâm lý, sau đó gấp gáp chạy về am miếu, đẩy cửa hậu viện, cẩn thận che đậy, xoay người lại, quả nhiên thấy An Nhược Thần và thái thú vẫn đứng ở chỗ cũ đợi hắn.

Lư Chính đi lên mấy bước, nhỏ giọng nhưng đầy vội vàng: “Cô nương, chuyện không hay rồi. Không thấy Điền Khánh đâu. Ngựa buộc bên ngoài

cũng không thấy đâu nữa.”

An Nhược Thần hoảng hốt: “Không thấy? Không thấy là có ý gì?”

“Chính là đã tìm khắp bốn phía am miếu, nhưng không thấy hắc đầu.”
Lữ Chính cau mày, mặt đầy bất an: “Theo lý mà nói hắc đầu sẽ không đi xa. Ta đã cẩn thận tìm, xung quanh không có tung tích của hắc đầu, cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Ta đi xem ngựa, không ngờ mất hết rồi.”

Diêu Côn vừa sợ vừa nghi, tất bật hỏi: “Vậy lúc hắc đầu bảo người về có nói gì không?”

“Không có gì đặc biệt cả, chỉ bảo ta về phòng ngờ có người tập kích, hắc đầu tra xét một lúc rồi sẽ về.”

An Nhược Thần nhíu chặt chân mày, hỏi: “Vào cái đêm tứ di nương ta chết, Điền đại ca đi uống rượu với huynh, có biểu hiện thế nào? Ngày thường lúc huynh qua lại với huynh ấy, có cảm thấy huynh ấy có gì khác thường không?”

Lữ Chính mừng thầm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ kinh hãi: “Cô nương nghi ngờ Điền Khánh? Không đâu!” Hắc đầu cố ý dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta, ta tin Điền Khánh. Bình thường hắc đầu luôn tận trung với cương vị, không làm sai gì. Nhưng...”

“Nhưng thế nào?” Diêu Côn lớn tiếng truy hỏi.

Lữ Chính thở dài: “Nhưng có mấy lúc không biết hắc đầu đi đâu, ta cũng từng hỏi qua, nhưng hắc đầu cứ thần bí úp mở quanh co, ta đoán chắc hắc đầu đi lâu xanh hay uống rượu nên không hỏi nhiều. Tóm lại bình thường không hề trì hoãn chính sự, ta cũng không dám nói gì, cũng chưa từng nghi ngờ hắc đầu.”

An Nhược Thần cắn môi, hỏi: “Nhưng như bây giờ, huynh ấy âm thầm rời đi là có ý gì?”

Lư Chính lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết.

Diêu Côn vội la lên: “Nếu hắn ta là gian tế thì phải đi báo tin mau. Hắn ta thả ngựa chạy hết, chính là đề phòng chúng ta bỏ trốn. Chúng ta phải rời đi ngay!”

An Nhược Thần phì cười ra mặt: “Nếu ngay cả Điền đại ca cũng không thể tin thì làm sao ta tin tưởng được sư thái? Nói không chừng sư thái cũng về phe mật thám, nhốt tứ muội ta để bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp ta. Tứ muội ta còn bé, coi bà ta là ân nhân cứu mạng. Nay bà ta chứng nhận tứ muội ở trong tay mình ở ngay trước mặt ta, không chừng sau này định dùng muội ấy để yêu cầu ta chuyện gì có khi. Bà ta không muốn để ta sắp xếp chỗ đi, việc này rất khả nghi. Không được, ta phải thuyết phục tứ muội đi cùng ta.”

An Nhược Thần nói với Diêu Côn: “Đại nhân, phiền đại nhân ra ngoài cửa viện xem có người đi lên không, đang đêm đến, nhất định họ sẽ đốt đuốc.” Rồi nàng quay sang nói với Lư Chính: “Lư đại ca, huynh đi theo ta.”

Lư Chính vội đi theo sau lưng An Nhược Thần, cùng vào phòng của Tịnh Duyên sư thái: “Chúng ta cứ giả như chưa hề xảy ra chuyện gì, dỗ tứ muội ta ra trước, ta sẽ nói là không bỏ được tứ muội, muốn nói vài lời với muội ấy. Đợi tứ muội đi theo ta thì chúng ta sẽ âm thầm rời đi. Huynh ở ngoài phòng chờ ta, nếu có gì bất trắc thì huynh vào tiếp ứng cho ta.”

Lư Chính đáp một tiếng. Đến ngoài phòng của Tịnh Duyên sư thái, hắn làm theo lời An Nhược Thần nói, sợ bị Tịnh Duyên sư thái nghi ngờ nên đứng hơi xa. An Nhược Thần gạt đầu với hắn, gõ nhẹ cửa phòng, dán tai lên cửa lắng nghe, sau đó đẩy cửa đi vào. Lư Chính đứng chờ cách một đoạn. Bỗng sau đó nghe thấy tiếng kêu đầy sợ hãi của An Nhược Thần: “Lư đại ca!”

Lư Chính sợ hết hồn, vội vọt vào. Nhưng vào phòng nhìn lại không có gì cả, trong phòng trống rỗng, không có người.

An Nhược Thần kinh hoảng, chỉ vào trong phòng nói: “Rõ ràng vừa nãy ta nghe thấy có người lên tiếng đáp lại nên mới đi vào. Ta còn nghe thấy giọng của tứ muội.”

Lư Chính đi vào trong, nhìn quanh bốn phía, phòng trống trơn, một bàn một giường, cũng không giấu được gì. Chẳng lẽ dưới giường còn có bí đạo? “Cô nương nghe thấy tứ cô nương nói gì?” Hắc vừa dứt lời thì lại nghe “soạt” một tiếng, Lư Chính cả kinh ngoái đầu lại nhìn, phát hiện có một hàng rào sắt chia phòng thành hai nửa, hắc ở nửa trong, còn An Nhược Thần đứng bên ngoài.

Lư Chính giật nảy người, mà điều khiến hắc giật mình hơn là, nét mặt của An Nhược Thần đã thay đổi, không còn chút sợ hãi bất trắc nào, tương đối bình tĩnh trấn định.

Lòng Lư Chính trầm xuống, nhưng vẫn nghiêm túc diễn: “Cô nương, chuyện này là thế nào?” Hắc quay đầu lại nhìn, trên cửa sổ cũng có hàng rào sắt chắn ngang, hắc bị bao vây rồi.

“Ta không tin ngươi, Lư hộ vệ à.” An Nhược Thần nói.

Về mặt Lư Chính vừa khiếp sợ lại đau lòng: “Vì sao? Cô nương. Ta một lòng trung thành với tướng quân, cũng một mực tận tâm tận lực bảo vệ cô nương. Chuyện cô nương dặn dò, không có chuyện nào ta không làm thỏa đáng cả.”

“Điền Khánh không trở lại.” An Nhược Thần thờ ơ nói: “Có hai khả năng. Một là huynh ấy thật sự là phản đồ, huynh ấy đã đi báo tin. Một khả năng khác là người là phản đồ, bị huynh ấy phát hiện, nên mới bị người giết người diệt khẩu.” Lúc An Nhược Thần nói lời này, nàng nghiêm túc nhìn Lư Chính.

Lư Chính cố gắng duy trì bình tĩnh, kêu lên: “Võ nghệ của hãn cũng như ta, nếu hãn có lòng đề phòng ta thì làm sao ta giết hãn được. Vì sao hãn không báo tin cho cô nương.”

“Ta không biết.” An Nhược Thần nói: “Cũng không có thời gian nghĩ ngợi chân tướng. Ta chỉ biết là ta không tin nổi người nữa, không thể để người lên đường chung với chúng ta được.”

“Cô nương.” Lư Chính đánh vào hàng rào, thăm dò nội lực để phá, thế nhưng hàng rào không hề xô dịch, “Truy binh còn đang ở sau, nếu không có hộ vệ thì sao cô nương có thể thuận lợi đến sông Tứ Hạ gặp tướng quân được? Ta biết cô nương đã trải qua nhiều chuyện, rất dễ hiểu lầm với nhiều người nhiều việc, nhưng ta một lòng trung thành, cô nương hoài nghi lòng trung thành của ta, lại nếu vì không có hộ vệ mà nửa đường gặp thảm kịch, thì sao ta ăn nói được với tướng quân đây?”

“Cứ nói là ta tự chuốc lấy.” An Nhược Thần không chút dao động.

Lư Chính cắn răng, vẫn không từ bỏ: “Cô nương à, Điền Khánh đi báo tin rồi, dẫn truy binh đến, cô nương nhốt ta ở đây sẽ hại chết ta mất.”

“Người cứ giả vờ biết hành tung của bọn ta rồi đầu hàng, giúp chúng truy đuổi, hoặc giả vờ không biết Điền Khánh là phản đồ, nói với hãn người bị sư thái ám toán, không biết ta và thái thú đại nhân ra sao rồi. Bất kể ra sao đều có thể bịa lời được. Chuyện này có gì khó khăn?”

Lư Chính á khẩu không đáp được, hãn đã đánh giá thấp nàng.

“Cô nương. Mong cô nương nghĩ lại. Ta phải hộ tống cô nương an toàn đến bên người tướng quân mới có thể yên tâm được. Cô nương nghiêm túc nghĩ đi, nếu thật sự như cô nương suy đoán, Điền Khánh nghi ngờ ta, nhất định hãn sẽ nói với cô nương, hãn...”

An Nhược Thần ngắt lời hăn: “Lúc người quay về đã nhảy tường, rất lén lút, nhưng khi ta bảo người đi tìm Điền Khánh, người lại thuận tay mở cửa đi ra, lúc về cũng đi qua cửa. Bình thường hộ vệ ra vào tuần tra xung quanh, cũng đều đi cửa. Ta đã thấy các người làm chuyện như thế quá nhiều lần rồi, tất cả vệ binh, tất cả hộ vệ, đang làm nhiệm vụ tuần tra, đều ra vào cửa bình thường. Chỉ có kẻ gian mới cần nhảy tường, chột dạ nên mới cần nhảy tường, có phát hiện mới cần nhảy tường. Mà lúc ấy người lại nói, xung quanh không có gì khác thường, chẳng qua là người được Điền Khánh khuyên về nghỉ ngơi.”

Lư Chính lại lần nữa á khẩu không trả lời được.

An Nhược Thần lùi về sau hai bước, lui đến cửa phòng: “Ta không tin người. Nếu sau này chứng minh được là ta đa nghi đoán sai, ta sẽ châm trà dập đầu nhận sai với người. Nhưng bây giờ, ta sẽ không để người lên đường cùng ta.”

An Nhược Thần xoay người định bước ra cửa, nhưng Lư Chính lại hô lên: “Có một chuyện, đúng là ta đang gạt cô nương.”

An Nhược Thần không chút để ý, tiếp tục bước đi.

“Độc mà tướng quân bảo ta hạ cho nhị muội cô nương, là độc thật.”

An Nhược Thần khựng bước.

Lư Chính vội nói: “Nhưng huynh ấy không biết là độc nào, huynh ấy dặn ta đi tìm độc, dặn ta đi làm. Chỉ có ta mới có giải dược.”

An Nhược Thần từ tốn xoay người lại, nhìn Lư Chính. Lư Chính cũng nhìn nàng, nói lại lần nữa: “Chỉ có ta biết giải dược.”

An Nhược Thần nhìn hăn chăm chăm, nói từng câu từng chữ: “Thứ nhất, ta không tin người. Thứ hai, nếu tướng quân để người hạ độc thật, huynh ấy

sẽ đưa người độc, huynh ấy sẽ có giải được. Nếu không có thì chính là người tự mình đối thuốc, người cãi lại lệnh của tướng quân, người chính là gian tế. Thứ ba, cũng chính là ta không có bản lĩnh, nếu không ta sẽ bắt người giao cho tướng quân xử lý rồi. Thứ tư, ta sẽ không hỏi người giải được ở đâu, vì ta biết người sẽ không nói thật với ta. Người muốn dùng chuyện này để bàn điều kiện với ta, nhưng tính sai rồi. Thứ năm, nếu nhĩ muội ta chết vì người hạ độc, thì người chờ đấy, An Nhược Thần ta còn sống ngày nào thì sẽ giết người trả thù cho muội ấy.”

Nói rồi, nàng nghiêng đầu rời đi.

Lư Chính cứng người, được lắm An Nhược Thần nhà người, không ngờ lòng dạ lại kiên quyết đến thế. Lư Chính cắn răng, thế thì chờ đi. Chờ đến ngày An Nhược Hi phát độc, dĩ nhiên nàng ta phải đi cầu xin hãn rồi. Nếu đã lật mặt thì lật cho trót. Hãn biết nàng ta quan tâm đến gì, nhưng mưu kế trước kia nàng ta dùng, hãn biết hết.

An Nhược Thần không hề dừng bước, cầm lấy bọc y phục ra khỏi hậu viện, Diêu Côn đứng trên cây táo nhìn ra xa, thấy nàng đến thì vội bò xuống: “Quả nhiên có ánh lửa thấp thoáng, có người lên núi.”

An Nhược Thần gật đầu, rất bình tĩnh đưa một bọc cho Diêu Côn: “Đây là ngân lượng mà sư thái cho ta. Đại nhân cầm chắc. Nếu dọc đường chúng ta phải chia nhau thì đại nhân cũng đừng để ý đến ta, tự mình nghĩ cách đi tìm tướng quân đi. Ta cũng sẽ không lãng phí thời gian đi tìm đại nhân.”

Diêu Côn nhìn ra sau lưng nàng: “Muội muội người đâu, Lư đại nhân đâu?”

“Không còn thời gian nữa rồi, chúng ta rời đi trước. Dọc đường sẽ nói sau.”

Lòng Diêu Côn nặng nề, biết đã xảy ra chuyện. Nhưng nếu An Nhược Thần nói vậy thì ắt tự có đạo lý của nàng. Ông ta cũng không lãng phí thời

gian dây dưa vấn đề nữa, gấp gáp bước vội theo An Nhược Thần.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn tiểu cô nương mặt mày như tranh ở trước mắt, hỏi Hướng Vân Hào: “Nàng ta từ đâu ra thế?”

“Nàng ta đứng trong góc tường ở trong sân, gọi tên thuộc hạ, nói là muốn gặp công tử. Nàng ta nói mình tên là An Nhược Phương, là em vợ của công tử.”

Tiết Tự Nhiên tức tối mức trợn mắt nhìn An Nhược Phương: “Ai đưa người đến hả?”

An Nhược Phương bình tĩnh đáp: “Đại tỷ muội nói chuyện đó không quan trọng, không cần trả lời.”

Tiết Tự Nhiên ghen lời, nhất định câu trả lời này là do An Nhược Thần dạy rồi, không sai vào đâu được.

“Đại tỷ bảo muội đưa thư đến cho huynh.” An Nhược Phương lấy thư ra, đưa cho Tiết Tự Nhiên.

Tiết Tự Nhiên cầm lấy đọc kỹ một lần, lại ngẩng đầu nhìn An Nhược Phương, hừ lạnh: “An Nhược Thần tưởng ta là ai hả, hết sai cái này lại sai cái kia.”

An Nhược Phương nói: “Là nhị tỷ phu.”

“Cái gì?”

“Đại tỷ nói, huynh là nhị tỷ phu của muội.”

Tiết Tự Nhiên lại khó thở, sau đó tức tối nghĩ, hẳn cũng không phải người thích nghe nịnh nọt được không hả!

An Nhược Phương lại nói: “Đại tỷ bảo, nhị tỷ phu sẽ thu nhận muội, để muội có thể bình an gặp nhị tỷ.”

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn An Nhược Phương, mới tí tuổi đầu đã học uy hiếp rồi hả?

Tiết Tự Nhiên lớn tiếng hỏi: “Người nói đi, người thích đại tỷ hay nhị tỷ mình?”

An Nhược Phương nhìn Tiết Tự Nhiên, nghiêm túc suy nghĩ, đáp: “Muội cảm thấy nhị tỷ phu rất tốt.”

Tiết Tự Nhiên hoàn toàn không nói nổi nên lời. Trong bốn cô nương này, không phải là An Nhược Hi nhà hắc ngốc nhất đấy chứ? Chỉ có đồ ngốc như thế mới cảm thấy mình là người bắt nạt trong số các tỷ muội. Nàng ngốc như thế, lấy cái gì để bắt nạt đại tỷ với tứ muội của mình vậy.

Tiết Tự Nhiên cắn răng, được lắm, nể mặt cô ngốc đó, hắc sẽ thu nhận con nhỏ xảo quyệt này.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Nương nhờ ánh trăng, An Nhược Thần và Diêu Côn xuống núi theo lúc đi lên, đi được giữa chừng thì thấy ánh sáng từ đuốc và đèn lồng, mơ hồ nghe thấy có tiếng người nói chuyện. An Nhược Thần và Diêu Côn nấp trong rừng cây, một người quan sát một phương. Trong lòng cả hai đều biết rõ, chỉ sợ con đường này đã bị lộ.

Lúc này Diêu Côn khẽ nói với An Nhược Thần: “An cô nương, có ngựa.”

An Nhược Thần quay đầu nhìn, đúng thế, mấy con ngựa này chưa chạy xa, đang đi loanh quanh trong rừng.

Diêu Côn nói: “Ta sẽ dẫn dụ bọn chúng, người cưỡi ngựa chạy đi.”

An Nhược Thần nhìn Diêu Côn, dưới ánh trăng, biểu cảm của ông ta khá thành thật, nhưng ông ta lại nói đùa: “Ta mà chạy đến quân doanh, chỉ sợ Long tướng quân ghét ta bỏ lại người, đến lúc đó lại không để ý đến ta.”

An Nhược Thần không đáp, nàng nhìn xung quanh, chỉ vào đôi trước mặt nói: “Đại nhân, ngài chạy đến bên đó đi, hô to ‘An cô nương đợi ta đã’, để bọn chúng tưởng ta đi cùng ngài. Ngài chạy lên trên, sau đó lên vào trong khu rừng kia. Ở đó ẩn thân rất tốt.”

Diêu Côn há miệng, cô nương này đúng là không khách khí chút nào. Nhưng ông ta đã nói ra rồi, dĩ nhiên không thể đổi ý, đợi đi đến bên kia thì quay đầu lại nói: “Nếu có cơ hội gặp vợ ta, người nói với nàng ấy, trong lòng ta...” Ông ta dừng lại như không tiện mở lời, nhưng lại thấy An

Nhược Thần nhúu mày như muốn thúc giục. Ông ta tức giận nói: “Ta rất xin lỗi nàng ấy, đã để nàng ấy phải chăm sóc con một mình.” Nói rồi, giận dữ đi về phía bên đồi.

Đến nơi đó thì quay đầu lại nhìn, không thấy An Nhược Thần đâu. Diêu Côn cắn răng, thôi thôi, làm người tốt không dễ dàng gì, lúc nào cũng phải trả giá lớn. Ông ta đi lên núi nhìn, những ánh lửa này càng lúc càng gần, đợi thêm một lúc, ông ta la lên: “An cô nương, đợi ta với.”

Vừa dứt lời thì lại nghe thấy có người kêu: “Ở bên kia.” Hai ba bó đuốc nhanh chóng di chuyển về phía bên này.

Dĩ nhiên Diêu Côn sẽ không ngồi chờ chết, ông ta chạy về phía trước, nếu may mắn thì chạy thoát được, còn nếu không may bị đuổi kịp, thì ông ta cũng đã đưa những người này cách xa An Nhược Thần rồi. Hy vọng phía Long Đẳng có thể nể tình ông ta bỏ mình cứu An Nhược Thần, cũng mau chóng cứu người nhà ông ta.

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy một nam tử lớn tiếng kêu: “Ở chỗ này, ta thấy hắc rồi.”

Diêu Côn kinh hãi, nhanh như vậy sao! Ông ta nghiêng đầu nhìn, một hán tử mặt mũi dữ dằn đang lao nhanh về phía ông ta. Diêu Côn vội vã chạy tiếp, chui vào rừng rậm. Dĩ nhiên đại hán kia không ngừng theo sát. Diêu Côn hoảng loạn suýt nữa trật chân té ngã, lại chạy hai tiếng thì nghe thấy sau lưng vang lên âm thanh kêu đau, ngay sau đó là một tiếng “bịch”, Diêu Côn ngoái đầu nhìn, lại thấy An Nhược Thần giơ một khúc gỗ lớn, còn hán tử dữ dằn kia ngã xuống đất.

An Nhược Thần như không yên tâm, cắn răng vung gậy đánh mạnh hai cái nữa, hán tử trên đất không nhúc nhích, cứ như hôn mê bất tỉnh thật vậy. An Nhược Thần đau đớn bỏ gậy xuống, đỡ lấy tay trái của mình, lúc này Diêu Côn mới nhớ ra vết thương trên người An Nhược Thần vẫn chưa lành.

Đang định hỏi vì sao đổi ý không chạy đi, thì nghe thấy An Nhược Thần nói: “Mau cởi y phục hăn ra, thay vào.”

Diêu Côn ngẩn người, nhìn xuống bộ quan phục trên người mình, đúng là quá chói mắt. Ông ta nhìn ra ngoài rừng, cũng không biết có kịp hay không. An Nhược Thần giục ông ta: “Mau lên.”

Diêu Côn không nghĩ nhiều nữa, tức tốc lột y phục trên gã nọ, An Nhược Thần đi đến giúp, mặc quan phục của Diêu Côn vào cho hán tử kia. Thay xong trang phục, âm thanh bên ngoài càng lúc càng gần. Tim Diêu Côn đập rất mạnh, cả người hán tử kia toàn máu là máu, làm Diêu Côn lại căng thẳng. An Nhược Thần chạy nhanh tới dưới một gốc cây, kéo con ngựa vừa nãy đến, cùng Diêu Côn vác hán tử lên lưng ngựa, dùng đai lưng buộc lại. Sau đó lấy nhánh cây quật mấy phát vào ngựa, con ngựa hí một tiếng, chạy đi lên núi.

An Nhược Thần kéo Diêu Côn chạy vào rừng, chạy theo hướng ngược lại. Bên tai nghe thấy có mấy người la lớn: “Ở đằng kia, bọn chúng cười ngựa. Mau!” Âm thanh gần trong gang tấc, vô cùng mạo hiểm.

Một âm thanh khác lại hô to với dưới núi: “Ở bên này, bọn chúng chạy lên núi, mau đi nhanh đi!”

Ánh lửa rồi rít chạy về phía kia. Diêu Côn và An Nhược Thần nấp kỹ, đợi đám người đó cách xa một khoảng, lúc này mới duỗi chân chạy như điên.

Trong am Tịnh Tâm, Lữ Chính lật tung từng góc xó xỉnh trong phòng, thậm chí cũng đã xốc cả giường lên, thử hết tất cả các cách, tay chường chân đá kiểm chém để tìm cơ quan, nhưng vẫn không tìm được cách xông phá hàng rào.

Hắn cuống cuống, vì hắn không biết Tịnh Duyên sư thái rời đi lúc nào, nếu bà ta xuất hiện trước Lục Ba, chỉ sợ bà ta sẽ ra tay với mình. Nhưng

may mắn hăn đợi đến cuối, lại đợi được Lục Ba.

“Xảy ra chuyện gì đây hả?” Lục Ba tức điên, lửa giận bốc ba trượng. Một đám người chạy đuổi theo Diêu Côn, kết quả đuổi kịp đến nhìn, thế nhưng lại là người mình. Cấp tốc bao vây am miếu, lại chỉ lực soát được mỗi Lư Chính.

Đồ tể đâu? Lư Chính không biết.

An Nhược Phương đâu? Lư Chính không biết.

Vậy An Nhược Thần và thái thú đi đâu? Lư Chính không biết.

Lục Ba đầy một lửa giận mà lại không có chỗ phát tiết. Sao lại phế như vậy chứ, chỉ cần giữ chân bọn chúng một lúc, chỉ một lúc thôi, là đã có thể vây bắt được chúng rồi. Kết quả thì sao! Lục Ba để lại hai người tìm cơ quan giúp Lư Chính, còn những người khác tản đi tiếp tục tìm kiếm An Nhược Thần và Diêu Côn. Lục Ba lại xuống núi một chuyến, phái người đến các ải dọc đường dặn dò, Diêu Côn và An Nhược Thần đồng mưu hành thích tuần tra sứ, hiện đã trốn thoát, đang đi về phía sông Tứ Hạ, nhất định phải kiểm tra chặn lại kỹ, bắt giữ bọn họ.

Lục soát cả núi đến tận lúc trời sáng, vẫn không thu hoạch được gì. Mà cũng đến tận trời hửng sáng thì Lư Chính mới được thả ra. Mở hàng rào là một khối gạch ở góc tường ngòi nhà, không nằm một chỗ với hàng rào. Nên lần tìm cả nửa ngày trong phòng mà cũng không tìm được.

Lục Ba tái mặt, không muốn nói gì. Chỉ dẫn Lư Chính về thành, để chính hăn đi giao phó với Tiền Thế Tân.

Tiền Thế Tân ngồi một đêm ở trước giường của Bạch Anh.

Vốn tưởng có thể kéo dài tin tức Long Đại chiến thắng ở tiền tuyến ít nhất một hai ngày, một hai ngày đã có thể làm xong rất nhiều chuyện rồi.

Nhưng bây giờ khắp thành đều biết Long tướng quân đại thắng, hãn không thể không sửa lại kế hoạch. Hãn phải nắm chặt thời gian, phải để Bạch Anh vừa mở mắt thấy hãn đầu tiên.

Lúc Bạch Anh thấy Tiền Thế Tân thì vẫn còn choáng váng, sau đó cảm giác đau đớn trên người làm ông ta nhớ ra tất cả. Ông ta tức giận, đau đến nỗi hít một hơi. Tiền Thế Tân vội nói: “Bạch đại nhân chớ cử động, cẩn thận bị thương. Có gì cứ nói thẳng là được.”

Bạch Anh thở hỗn hển, hỏi: “Có bắt được Diêu Côn chưa?”

“Ông ta chạy rồi. Quản sự của phủ thái thú dẫn người đến, giết người cướp ngựa giúp ông ta chạy trốn, cả An Nhược Thần và Điền Khánh, Lữ Chính cũng theo ông ta đuổi giết chạy đi, còn có một ni cô thân thủ rất giỏi xông vào cứu ông ta...” Tiền Thế Tân nói rõ chuyện xảy ra một lần, phần này không cần phải nói dối, nhìn từ bên ngoài thì chuyện đúng là như vậy.

Bạch Anh nghe mà suýt nữa không thở nổi, Tiền Thế Tân nhìn kỹ ông ta, nhỏ giọng nói: “Đại nhân đừng lo lắng những chuyện này, dưỡng thương cho thật tốt mới quan trọng. Đợi vết thương lành rồi, dù những nghịch tặc này có chạy đến chân trời thì cũng có thể bắt lại.”

Bạch Anh không ngừng lắc đầu: “Không được, không thể để chúng chạy xa. Bọn chúng dám làm như thế, tất chuyện không đơn giản. Liệu có cấu kết với ngoại địch không, còn đồng bọn nào khác không, Long Đại vẫn không biết, hay là cùng một giuộc với chúng...”

Tiền Thế Tân nắm chắc cơ hội nói: “Nhắc đến Long tướng quân, nay sau khi đánh Diêu Côn trốn, trong phường lại có lời đồn, nói Long tướng quân đại thắng Nam Tần ở tiền tuyến, đây vốn là tin tốt, nhưng chúng ta không nhận được quân báo của Long tướng quân, thời gian tin tức bùng nổ lại quá mức trùng hợp, khiến người ta không thể không nghi ngờ.”

Bạch Anh nhúu chặt chân mày: “Nhất định là quỷ kế của chúng. Dốc Thạch Linh bại chiến liên tục, lấy đâu ra đại thắng? Người đừng tin mấy đồn đãi trên phố, phải có quân báo mới chuẩn. Đám phản tặc kia truyền tin vịt như thế, nhất định là muốn đánh lừa dư luận, làm rắc rối thêm.”

Trong lòng Tiền Thế Tân mừng thầm, vội nói: “Đại nhân nhắc nhở rất đúng, nhất định hạ quan sẽ xử lý cẩn thận.”

Bạch Anh lại nói: “Có bắt lại đám người có liên quan ở bên cạnh chủ bạc Giang Hồng Thanh không? Còn cả những quan lại khác bên cạnh Diêu Côn nữa, tất cả đều phải giữ lại. Nếu Diêu Côn đã có thể để chủ bạc làm việc, thì nhất định những người khác cũng có giao phó, dù không có thì cũng sẽ để lộ ít tin tức, người thẩm tra kỹ bọn họ đi. Đừng để họ có cơ hội gây thêm rắc rối, cần phải diệt trừ sạch sẽ toàn bộ, lúc ấy mới có thể trật tự được.”

“Đại nhân yên tâm. Đã đang tra rồi.” Tiền Thế Tân nói một loạt nào các chuyện bao vây phủ thái thú, điều tra nhà chủ bạc, kiểm tra bằng hữu qua lại của An Nhược Thần, phái người đuổi bắt, canh chừng dọc đường, gửi tin báo đến các huyện yêu cầu cùng giúp, vân vân. Bạch Anh nghe xong gật đầu, nói hăn xử lý rất kịp thời.

Tiền Thế Tân lại ra vẻ khó xử, ấp úng nói: “Chỉ là...” Rồi dừng lại như không tiện nói tiếp.

Bạch Anh thở hắt hển yếu ớt, một lúc sau mới bình thường lại được, nói: “Ta biết, người chỉ là một quan huyện, người không tiện động vào quan quận. Nhưng tất cả quan quận đều về phe thái thú Diêu Côn, nếu người không động thì tai họa khó lường nổi. Ta phụng mệnh Lương đại nhân đến đây điều tra nghiêm ngặt, chính là muốn điều tra Diêu Côn thật tốt, hăn thân là thái thú nhưng lại thờ ơ với cương vị, làm việc vì tình riêng trái pháp luật, Lương đại nhân cũng có nghe lời đồn rồi. Lần này tướng quân không thỏa đáng ở tiền tuyến, còn liên tục bị đánh bại, hôn sự giữa hăn và An Nhược Thần cũng do Diêu Côn lo liệu. Không biết trong này có

ý định gì của Diêu Côn không. Vốn muốn ép hẳn lòi đuôi hồ ly, phải lộ bộ mặt thật, nhưng không ngờ đến cuối hẳn lại kích động như thế, dám để chủ bạc hành hung ngay trước mặt mọi người.” Ông ta dừng lại, thở hỗn hển, bắt đầu trầm tư, “Đúng là chuyện này khá kỳ lạ...”

Tiền Thế Tân cup mắt, che đi tia sáng lóe lên trong mắt, khẽ nói: “Đại nhân chớ nghĩ nhiều, kéo hao tổn tinh thần, không tốt cho việc dưỡng thương. Tuy quan chức của hạ quan không cao, nhưng trong lúc nguy cấp này, làm sao có thể thoái thác được, bất kể thế nào đi chăng nữa, nhất định sẽ tận tâm tận lực điều tra rõ chân tướng.”

Bạch Anh nghe thấy thế thì bảo: “Lương đại nhân khen người là tài năng có thể bồi dưỡng, quả nhiên là vậy. Có ta đây, người không cần phải lo lắng chuyện chức quan.” Bạch Anh nói rồi cố gắng gượng ngồi dậy, Tiền Thế Tân vội đến đỡ, lại gọi vệ binh vào.

Bạch Anh để vệ binh đi gọi mấy thuộc quan của ông ta đến, còn cả tiên sinh thư lại nữa.

Tiền Thế Tân cung kính đứng một bên, rất theo kế hoạch của hẳn. Chỉ chốc lát sau, thuộc quan và thư lại đã đến. Bạch Anh ôm chỗ đau, bắt đầu dẫn dò. Mặc dù ông ta yếu ớt, nhưng vẫn nói chuyện rõ ràng. Ông ta nói với mấy thuộc quan rằng, các quan viên trong thành cấu kết với nhau, thông đồng với địch bán nước, tình thế rất nguy cấp. Tình hình nơi tiền tuyến vẫn chưa rõ, thật giả khó nói, còn phải phái người đi điều tra kĩ. Phía Long tướng quân thì tự có Lương đại nhân lo rồi, chỉ là thành Trung Lan quận Bình Nam đây, phải nhờ mọi người hợp lực quét sạch cáu bẩn, trừng trị phản tặc phản bội. Ông ta đang bị trọng thương, dưỡng bệnh nằm liệt giường sợ trễ nải thời cơ, hiện tại trong số những người có thể tin tưởng, chỉ có huyện lệnh Tiền Thế Tân. Tiền đại nhân quen thuộc công việc của quận Bình Nam, cũng có danh vọng trong chúng quan viên, là người đáng tin nhất. Sau khi xảy ra chuyện, hẳn cũng xử lý kịp thời, ứng phó thích đáng, có thủ đoạn quyết đoán.

Cuối cùng Bạch Anh nói: “Điều Côn mưu phản, vị trí thái thú quận Bình Nam còn trống, nên ta sẽ chủ trì sự vụ, nhưng ta đang bị trọng thương, sợ không có sức lo chu toàn, nên ủy nhiệm Tiền Thế Tân đại nhân tạm thời thay thế chức thái thú.”

Các vị thuộc quan đều lên tiếng đáp lại, Tiền Thế Tân cũng vội thi lễ, nói: “Nhất định hạ quan sẽ không phụ sự trông cậy của đại nhân.”

Bạch Anh khoát tay, nói với Tiền Thế Tân: “Người cứ làm việc mình nên làm đi, đừng chậm trễ. Chỉ là có chuyện gì thì người phải bẩm báo với ta, công việc trọng đại, người và ta cùng bàn bạc.”

Tiền Thế Tân cung kính vâng dạ.

Bạch Anh lại dặn dò mấy vị thuộc quan, vào lúc nguy nan này, nhất định phải đồng tâm, dốc toàn lực trợ giúp Tiền đại nhân.

Mọi người đồng loạt đáp.

Bạch Anh nói xong những lời đó thì cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nhưng trong lòng luôn thấp thỏm phải xử lý chuyện cho tốt, nên để thuộc quan thuật lại y theo lời ông ta, thay mặt ông ta viết thư bẩm báo một loạt chuyện cho Lương Đức Hạo, cuối cùng Bạch Anh cố dựa vào đầu giường cố ký tên vào thư, thuộc quan dùng ấn thay ông ta. Bạch Anh cẩn thận đọc lại thư, xác nhận không bỏ sót chuyện nào thì mới gật đầu.

Theo lời dặn của Bạch Anh, thư lại làm tốt lệnh trạng, Bạch Anh lại đích thân ký tên, dùng quan ấn, rồi ngay trước mặt mọi người khai báo Tiền Thế Tân làm cái này thế nào cái kia thế nào, Tiền Thế Tân bằng lòng từng chuyện một.

Làm xong chuyện, cuối cùng Bạch Anh không thể chống đỡ nổi nữa, vết thương lại rỉ máu. Tiền Thế Tân vội gọi người đổi thuốc, phục vụ Bạch Anh ngủ. Hắn ta cầm lệnh trạng với quan ấn, nhìn sắc mặt thối xanh của

Bạch Anh, lại an ủi đại nhân phải mạnh khỏe dưỡng bệnh, nhất định sẽ không sao.

Bạch Anh đã sớm choáng váng lâm vào giấc ngủ sâu, chúng thuộc quan nghe thế, liền thay mặt đại nhân cảm ơn. Tiền Thế Tân khách sáo một phen, đi ra ngoài cùng mọi người, nói đừng làm phiền đại nhân nghỉ ngơi.

Mọi người nhanh chóng rời đi. Ở trong phòng, chỉ còn lại một mình Bạch Anh nằm trên giường. Tiền Thế Tân ra đến cửa thì xoay người lại nhìn ông ta, không khỏi mỉm cười. Lúc hắn quay người đi ra thì mặt lại đầy lo âu, ở ngay trước mặt các quan viên, dặn dò thuộc hạ nha sai nhất định phải cẩn thận chăm sóc kỹ đại nhân.

Tiền Thế Tân hài lòng, không nán lại quá lâu. Lúc hắn về cư viện không bao lâu thì Lục Ba cũng trở lại. Lục Ba mang về tin xấu. Thế là Tiền Thế Tân mới chạy đến Tiền phủ gặp Lư Chính.

Không biết vì sao Lư Chính lại không cam tâm: “An Nhược Thần không tin thuộc hạ nữa. Không thể để nàng ta gặp tướng quân được.”

Tiền Thế Tân sầm mặt: “Dĩ nhiên rồi. Nếu ngay cả Long Đăng cũng không tin người thì mới hỏng bét.”

Lư Chính mím chặt môi, nếu mất đi sự tín nhiệm của tướng quân, vậy thì mấy năm hắn khổ cực ẩn nấp đã uổng phí rồi, hắn không thể chấp nhận hậu quả này.

Tiền Thế Tân hỏi: “An Nhược Phương bị đưa đi đâu?”

“Không biết. Lúc An Nhược Thần định nói thì bị Điền Khánh ngắt lời. Sau đó An Nhược Thần liền nghi ngờ, đổi thành nói sư thái tự có chỗ phó thác.” Lư Chính suy nghĩ: “Thái thú phu nhân, phu nhân hậu đô úy, phu nhân Lưu gia, phu nhân Tiết gia, mấy người này ai nàng ta cũng có giao tình. Tường Vân tự trong thành cũng rất thích nàng ta. Trong phố Cẩm

Xuân có một thiện đường, thu nhận cô nhi, đôi vợ chồng dạy đám nhỏ người nghèo đọc sách, nàng ta cũng thường qua lại. Còn có cả Triệu Giai Hoa ở từ lâu Chiêu Phúc nữa, bằng hữu người quen của Lục đại nương, ngoài ra Phương Nguyên cũng rất chăm sóc nàng ta, tuy y đã qua đời, nhưng trong thành vẫn có người quen của y...”

Tiền Thế Tân tức giận: “Chẳng thà người cứ nói thẳng là khắp thành đều có khả năng đi!”

Lư Chính ngậm miệng, không nói nữa.

Tiền Thế Tân suy nghĩ: “Người đừng xen vào chuyện trong thành nữa. Người dẫn theo những người này, đuổi theo An Nhược Thần đi. Người quen thuộc nàng ta nhất, cách nghĩ của nàng ta, cách nàng ta làm việc, người đều rõ ràng nhất. Nghĩ xem nàng ta trốn thế nào, trước khi nàng ta đến sông Tứ Hạ thì phải chặn lại. Còn tung tích của An Nhược Phương, cứ để ta tìm.”

Lư Chính đáp: “Nói đến cách làm việc của An Nhược Thần, thuộc hạ đoán có lẽ nàng ta không định đến sông Tứ Hạ.”

Tiền Thế Tân ngăn người. Lư Chính nói: “Đúng là thuộc hạ khá quen với cách nghĩ của nàng ta, người khác cho rằng nên làm thế nào, thì nàng ta sẽ đi ngược lại. Đến sông Tứ Hạ có thể nguy hiểm hơn dốc Thạch Linh. Nàng ta muốn đến nơi có thể bảo vệ mình chu toàn, không nhất định phải có Long tướng quân ở đấy, không phải thế sao?”

Tiền Thế Tân suy nghĩ, rồi vỗ vai Lư Chính: “Đi đi, mau đi bắt nàng ta về, phải sống. Giết Diêu Côn đi, giả như bắt trặc. Sau đó chúng ta cứ làm tốt theo kế hoạch ban đầu là được, người đi tìm Long Đăng, trở thành cấp dưới được tín nhiệm nhất ở bên cạnh hắn.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Diêu Văn Hải đi ra khỏi phòng, trông thấy tiểu cô nương ngồi trong sân. Đó là người mà tối qua tráng hán dùng roi đã đưa đến, nói cô nương này cũng là người gặp nạn, để bọn họ cùng làm bạn với nhau, chăm sóc lẫn nhau.

Nhưng Diêu Văn Hải cảm thấy, hình như tiểu cô nương này được phái đến để giám thị cậu thì có. Cậu không hề để ý, nghe xong liền về phòng ngủ. Sáng tỉnh dậy, thế mà lại thấy nàng ấy.

An Nhược Phương nghe thấy tiếng bước chân, bèn quay đầu lại nhìn, nói với cậu: “Trong bếp có cháo đấy, nếu huynh đói thì tự đi ăn đi.”

Diêu Văn Hải không vội ăn, cậu đi một vòng quanh viện tử, ngó nghiêng vào các phòng. Viện tử nhỏ, chỉ có ba gian, qua một hồi đã xem xong, không có ai khác mà chỉ có hai người bọn họ. Thế là Diêu Văn Hải vòng tay trước ngực, sầm mặt hỏi: “Chỉ hai chúng ta thôi ư? Cô nam quả nữ, ở thế nào đây?”

An Nhược Phương nói: “Ta hỏi rồi, sẽ có người đến đưa đồ ăn, vật dụng sinh hoạt cho chúng ta, nhưng để tránh lộ phong thanh, nên sẽ không có người đến phục vụ.”

Diêu Văn Hải cau mày: “Bốn thiếu gia không quan tâm có người hầu hay không.” Ý cậu nói là nam nữ thụ thụ bất thân.

An Nhược Phương lại nhìn cậu lần nữa: “Không phải huynh gặp nạn tránh kẻ thù à? Nếu đã có chỗ yên thân, bảo toàn tính mạng thì nên cảm

kích đi chứ. Nếu bất mãn thì cứ đi đi. Ở cửa cũng không có kẻ xấu cản huynh.”

Diêu Văn Hải ghen lời, lúc này mới phát hiện ra: “Cô đang nổi giận với ta đấy à?”

An Nhược Phương nói: “Không phải ta đang nói chuyện với huynh đây sao?”

Diêu Văn Hải bước đến, ngồi đối diện An Nhược Phương, hỏi nàng: “Cô tên gì?”

“Tịnh Nhi.”

Diêu Văn Hải nhướn mày: “Tên giả?”

“Không hẳn. Là tên do ân nhân cứu mạng ta đặt cho.”

“Vậy ân nhân cứu mạng kia của cô đâu?”

“Bà ấy nói không thể bảo vệ ta tiếp được nữa, đi theo bà ấy quá nguy hiểm, nhưng ta cũng không thể về nhà.” An Nhược Phương vừa nói, ánh mắt trôi giạt đến đầu tường, trong đêm qua, sư thái lại một mực đi theo nàng. Nàng thu xếp ổn thỏa ở đây xong, ngẩng đầu lên nhìn sư thái đang dõi theo nàng ở đầu tường. Sư thái không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, sau đó gật đầu mỉm cười, như đang khích lệ nàng. Nàng muốn nói gì đấy với sư thái, nhưng sư thái đã nghiêng đầu đi.

Diêu Văn Hải đợi cả nửa buổi, nhưng An Nhược Phương không nói gì thêm nữa. Diêu Văn Hải cũng nhìn theo tầm mắt của nàng, đầu tường không có gì, trên cây cũng không có, trên trời càng không có gì đặc biệt cả, thế nàng ta đang nhìn gì vậy?

“Tịnh Nhi.” Diêu Văn Hải hỏi nàng: “Cô có biết đây là đâu không?”

“Không biết.”

“Cô đến để giám thị ta à?”

“Không phải.”

“Người có biết công tử đó là ai không?”

“Biết.”

“Là ai?”

An Nhược Phương nói: “Không ai bảo ta nói với huynh cả.”

Diêu Văn Hải: “...” Ý là không nói cho hần biết đúng không?

“Thế người đó tốt hay xấu?”

“Chắc là người tốt.” An Nhược Phương đáp.

Diêu Văn Hải cứng mặt nhìn nàng, “chắc” là cái quỷ gì. Phải thì nói phải, không phải thì nói không phải. Diêu Văn Hải phiền não đối tư thế ngồi khác, hỏi lại: “Vậy cô có biết ta phải ở đây bao lâu không?”

“Tự ta cũng không biết mình phải ở đây bao lâu, sao biết việc huynh được.”

Cuối cùng Diêu Văn Hải cũng nếm mùi thất bại, cau mày mất hứng: “Nếu đã cùng gặp nạn, cô không thể thân thiện hơn được à?”

“Thế nào là thân thiện?” An Nhược Phương quay đầu nhìn cậu: “An ủi huynh đừng cuống, mọi chuyện rồi sẽ ổn? Ta không biết sau này ra sao, ta không thể an ủi huynh được. Ngay cả việc huynh đã xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, thì sao ta an ủi được huynh. Chuyện của chính ta ta còn chẳng quan tâm, cũng không muốn an ủi huynh.”

“Ta mới nói một câu mà cô trả lại ta cả sào, như thế chính là không thân thiện.”

An Nhượng Phương dứt khoát im miệng.

Diêu Văn Hải đợi cả buổi, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Cô gặp chuyện gì mà phải trốn ở đây thế?”

An Nhượng Phương im lặng hồi lâu, đến khi Diêu Văn Hải cho rằng nàng không muốn đáp, thì bỗng nàng lên tiếng: “Mẹ ta chết rồi.”

Lập tức Diêu Văn Hải mềm lòng, một nỗi bi thương ập thẳng lên đầu hắn: “Ta, ta còn không biết cha mẹ ta thế nào rồi.”

An Nhượng Phương nhìn mặt đất chằm chằm, lại nói: “Tỷ tỷ hiểu rõ ta nhất, cũng không biết bây giờ ra sao. Có người đang đuổi giết tỷ ấy. Ân nhân cứu mạng của ta, cũng không biết phải làm gì, chắc chắn là rất nguy hiểm.”

“Cô rất lo cho bọn họ?” Diêu Văn Hải nhìn gương mặt nhỏ nhắn của An Nhượng Phương, nhẹ nhàng nói: “Ta còn không biết rốt cuộc cha ta gặp phiền toái gì đây. Lúc ông ấy ra ngoài còn nói đùa với ta, bảo ta hôm nay nhất định phải đọc hết sổ sách này nọ, bao giờ về ông ấy sẽ kiểm tra ta.”

An Nhượng Phương quay đầu sang, nhìn vào mắt cậu, thấy nỗi lo lắng trong đôi mắt ấy. “Sau đó thì sao?” Nàng hỏi.

“Sau đó đột nhiên mẹ ta bảo ta trốn đi. Quản sự nhà ta bố thu xếp một đội hộ tống ta, nhưng cuối cùng tất cả bọn họ đều chết hết. Những người giết họ muốn bắt ta đi, rồi đột nhiên thuộc hạ của vị công tử kia xuất hiện cứu ta, đưa đến đây. Huynh ấy chỉ nói sẽ không làm hại ta, bảo ta yên tâm ở lại, đợi khi nào huynh ấy biết rõ đã xảy ra chuyện gì, giải quyết mọi chuyện, thì sẽ đưa ta về lại với cha mẹ.”

Thì ra lại gặp phải nguy hiểm như thế, An Nhược Phương đồng cảm nhìn cậu, nói: “Ta cảm thấy, huynh có thể tin tưởng huynh ấy.”

“Vì sao?”

“Vì tỷ tỷ tin tưởng huynh ấy. Tỷ tỷ ta rất thông minh.”

Diêu Văn Hải nghe vậy, trong lòng liền yên tâm hơn chút. Cậu hắng giọng nói: “Cô có thể gọi ta là A Hải.” Nếu nàng ấy dùng tên giả, vậy thì cậu cũng không cần phải để lộ thân phận thật của mình.

An Nhược Phương gạt đầu ra vẻ đã biết, rồi lại bảo: “Câu nói cuối cùng ta nói với mẫu thân, là ta mệt quá, về phòng ngủ trưa.” Nàng lại nhìn chăm chăm mặt đất, giọng mơ màng, tựa như đang chìm trong hồi ức.

Diêu Văn Hải không biết nên nói gì.

An Nhược Phương nói tiếp: “Từ đó trở đi ta không gặp lại bà ấy nữa. Ta có lỗi với mẹ ta. Ta rất, rất xin lỗi bà.”

Diêu Văn Hải nhìn vành mắt ửng đỏ của nàng, yếu đuối đáng thương, vậy là nhất thời mềm lòng an ủi: “Nhất định bà ấy sẽ không trách cô đâu.”

“Ta thà rằng bà còn sống, thà rằng bà trách ta còn hơn.” Cuối cùng An Nhược Phương cũng rơi nước mắt, “Ta sẽ không còn được gặp lại bà nữa, ta thà bị bà ấy đánh mắng còn hơn, ta thà trước đây nghe lời gả đi còn hơn, ta thà là mình chết đi còn hơn.”

“Bà ấy bị người ta hại chết ư? Vậy cô có biết ai là hung thủ không?”

“Cũng đại khái.” An Nhược Phương dụi mắt. Diêu Văn Hải không nhận được đưa khăn tay cho nàng.

An Nhược Phương không nhận, đáp: “Người mưu hại người khác, ắt bị nghi ngờ nhiều.”

An Nhược Phương quay đầu nhìn cậu. Diêu Văn Hải vội lấy khăn lau mặt, giả vờ bận rộn. An Nhược Phương nói: “Hy vọng cha mẹ huynh không sao.”

“Ừ ừ.”

“Hy vọng tỷ tỷ ta cũng không sao.”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên.”

An Nhược Thần vừa mệt vừa khát lại vừa đói, nước và lương khô mang theo không nhiều, phải tiết kiệm ăn uống. Đi đường lại cứ chòng chênh, sau lưng và hai tay nàng đau nhức.

Nàng và Diêu Côn vừa nấp vừa trốn xuống núi, bôi đen mặt vào thôn trộm hai con ngựa, để lại bạc. Sau đó chạy gấp suốt một đường, vào lúc trời tảng sáng, bọn họ vừa đi vòng qua một thôn, tính mạo hiểm đi vào đường chính nên gia tăng tốc độ, vì thời gian càng kéo dài thì khả năng bị đuổi kịp hay chặn đường lại càng lớn.

Nhưng thật bất hạnh, vừa rẽ vào đại lộ đi chưa được bao xa, đã nghe thấy hai người đánh xe ở đối diện oán trách, nói gần đây không có chuyện gì sao tự nhiên lại đặt trạm kiểm tra, xốc rồi tung hàng hóa trên xe, cũng không thèm biết có hỏng hay không. Chắc chắn về nhà sẽ bị chương quỹ nói cho mà xem.

An Nhược Thần và Diêu Côn đưa mắt nhìn nhau. An Nhược Thần thúc ngựa đi lên hỏi mấy câu, thì ra phía trước có quan binh đặt trạm, cả người lẫn xe đều phải lục soát, nhưng không nói là vì sao.

Hai người hết cách, chỉ đành phải quay đầu ngựa lại, chạy lên đường núi. Vòng qua ngọn núi này, hy vọng trước mặt có thể may mắn.

Kết quả đến con đường phía trước cũng không may mắn tẹo nào. Lúc đi ngang qua trạm dịch thì gặp phải quân lính ở trong trạm dịch kiểm tra, An Nhược Thần và Diêu Côn không dám dừng lại, thúc ngựa chạy nhanh. Một binh sĩ trong trạm dịch thấy hai người bọn họ như thế, liền chạy đến quát: “Này, hai người các người làm gì thế hả? Dừng lại!”

Dừng mới lạ ấy!

An Nhược Thần và Diêu Côn vờ như không nghe thấy, dùng sức quất ngựa, chạy nhanh hơn. Mơ hồ nghe sau lưng có người thét gào, bọn họ cũng không dám quay đầu lại nhìn, chỉ biết liều mạng chạy lên trước. Sau đó mới rẽ vào đường núi, lại lượn quanh một vòng lớn.

Đã tới gần trưa, cả hai mệt vô cùng, ngay cả ngựa cũng sắp chạy hết nổi rồi. Vất vả lắm mới phát hiện một con sông nhỏ, Diêu Côn và An Nhược Thần vội dừng lại, để ngựa nghỉ ngơi một lúc, uống mấy ngụm nước.

“Như vậy không phải cách.” Diêu Côn nói.

“Chúng ta còn bao lâu mới có thể đến?” An Nhược Thần hỏi. Thật ra giờ nàng cũng không biết đây là đâu, chỉ toàn dựa vào Diêu Côn dẫn đường.

Nhắc đến đây, Diêu Côn thế mà lại khiến nàng bất ngờ, vốn cứ tưởng quan lão gia sống trong nhung lụa, không hề biết gì. Thế nhưng Diêu Côn lại biết rất rõ mỗi huyện mỗi thôn trong quận. Ông ta nói trong những năm mình đảm nhiệm chức thái thú quận Bình Nam, không dám nói làm quá tốt, nhưng đúng là ông ta tận tâm tận lực, ông ta đi khắp mỗi một nơi trong quận, trò chuyện với rất nhiều bách tính, nghiêm túc tháo gỡ dân tình. Ông ta đều biết hết mỗi con đường trong quận, rất nhiều đường đều do ông ta chỉ tiền phái người tu sửa.

“Đi được khoảng một phần ba.” Diêu Côn thở dài, “Càng về sau, bọn họ sẽ càng có nhiều người tập trung hơn. Đến lúc đó không chỉ đường chính, mà cả đường núi cũng sẽ bị phong tỏa, suốt dọc đường chúng ta đều gặp

được thôn dân, vừa nãy cũng bị quân lính nhìn thấy, dựa vào đó bọn họ cũng có thể đoán được chỗ chúng ta đi. Một nam một nữ, một già một trẻ, hai con ngựa, không có hành lý gì, vội vã đi đường. Đặc điểm quá rõ, theo dõi phương hướng của chúng ta sẽ không khó khăn. Đến lúc đó chặn cả đường núi rồi, khả năng chúng ta đến nơi càng lúc càng bé.”

Dĩ nhiên An Nhược Thần biết điều đó, nàng nói: “Còn chưa tới thời khắc cuối cùng, đại nhân đừng nhụt chí.”

Thái thú lắc đầu: “Không nhụt chí, chẳng qua là có bận lòng.” Không biết vợ con của ông ta thế nào rồi. Ông ta xua tan suy nghĩ, tiện tay nhặt một cành cây lên, vẽ bản đồ lên đất cho An Nhược Thần: “Người nhìn đi, đây là thành Trung Lan, đây là am Tịnh Tâm, đây là sông Tứ Hạ, đây là dốc Thạch Linh, đây là chỗ chúng ta hiện tại. Vòng qua núi này sẽ có con sông nhỏ, chúng ta không thể về đường chính, cũng không thể đi đường lớn. Con sông này hướng đến sông Tứ Hạ, nhưng đường xá rất dễ tìm, dễ bị phát hiện. Nếu ta còn có thể dẫn theo người, nhất định sẽ đi vòng qua từ ngọn núi sau rừng cây này, sau khi vòng qua là có thể thấy sông. Tóm lại người cứ thấy sông là biết mình đang đến sông Tứ Hạ. Nếu chúng đuổi theo người dọc theo đường này, thì là vì cho rằng người trốn đến sông Tứ Hạ. Còn ở đây có một ngọn núi Nhị Ngưu, dưới núi là huyện Ngưu Tị, nơi này đi về phía đông, dọc đường có núi, chính là hướng đến dốc Thạch Linh. Như thế dù đi khá xa, nhưng được cái là thuận lợi ẩn nấp.”

An Nhược Thần nghiêm túc nhìn, hiểu ý của Diêu Côn.

Đến khi Diêu Côn nói rõ đường đi thế nào xong, quả nhiên nói: “Bọn chúng muốn giết ta, ắt sẽ không để lại người sống. Nếu ta chết, quận Bình Nam sẽ nằm trong tay chúng. Ta đoán đây là mục đích của chúng. Nhưng bọn chúng lại không dám giết cô nương, người còn sống, Long tướng quân sẽ nằm trong tay chúng. Nên nếu chúng ta gặp địch thì khỏi đếm xỉa đến ta, người cứ chạy đường người đi, ta sẽ nghĩ cách dẫn chúng ra. Chẳng qua là

nếu người gặp được tướng quân thì đừng quên nói tốt thay ta, nhất định phải cứu người nhà ta.”

Nhưng An Nhược Thần lại được ra một chủ ý khác: “Nếu chúng ta bị bao vây, không còn đường trốn, vậy đại nhân cứ uy hiếp ta đi.”

Diêu Côn sững sờ.

“Bọn chúng muốn ta sống, đến lúc đó lấy tính mạng của ta ra ép, có lẽ nhất thời chúng không dám động tay, chúng ta có thể kéo dài thêm ít.”

Diêu Côn thật không đáp lời nổi, tưởng tượng đến cảnh ông ta gác kiếm trên cổ An Nhược Thần, hét lớn nếu còn đến nữa ta sẽ giết nàng ta. Sau đó đội ngũ của Tiền Thế Tân bao vây bọn họ vào giữa. Dù không dám đến, cũng sẽ không thả họ đi. Thế là, ông ta và con tin của mình đối bụng chịu lạnh đứng giữa, còn phe địch vây quanh nhậu nhẹt đợi ông ta cạn kiệt sức lực.

Diêu Côn thở dài: “Chỉ sợ như thế càng tệ hơn, ép đối phương sốt ruột, không quản người sống chết ra sao mà giết cả hai thì toi.”

“Ai biết được thế nào?” An Nhược Thần uống một ngụm nước, “Dù sao cũng không thể để mặc chúng định đoạt được. Chưa đến thời khắc cuối cùng thì không được từ bỏ, có lẽ còn có hy vọng. Trước đây ở An phủ, ta cứ ngỡ ta chết đến nơi rồi, kết quả ta trốn ra được. Lúc đại nhân nháy cửa sổ, có phải cũng cho là mình không có đường lui không, kết quả không phải cũng trốn được rồi sao? Chúng ta không thể nhụt chí, có thể kiên trì được chừng nào thì cứ giữ vững chừng ấy, có khi tướng quân lại đột nhiên xuất hiện cứu chúng ta đấy.”

Diêu Côn bật cười: “Làm sao Long tướng quân biết được chúng ta ở đâu? Vào lúc này, có lẽ hẳn đang phản công đối trận với đại quân Nam Tần. Để đánh lừa dư luận, có lẽ Tiền Thế Tân sẽ phái một lính liên lạc khác quay về. Tướng quân cho rằng chúng ta đều bình yên. Hẳn vẫn đợi đánh giặc

xong mới về thành đón người, cứ nghĩ cách người không xa, chẳng qua chỉ là một đường sinh tử.”

“Có lẽ chim bồ câu không bị bắn trúng, có lẽ nha đầu ta phải đi đã tìm được Tôn chương quỳ, có lẽ Phương quân sự đã thành công phái người đến tiền tuyến, có lẽ Lục đại nương đã tìm được người trong thành tới tìm chúng ta, có lẽ phu nhân cũng đã tìm được cách thoát nạn, phái người đến cứu chúng ta, cũng có lẽ tướng quân có chuyện cần về thành Trung Lan...” An Nhược Thần cười nói: “Đại nhân nhìn xem, có biết bao khả năng tốt như thế.”

Diêu Côn nhìn dáng vẻ thoải mái của nàng, cũng cảm thấy con đường phía trước rất có hy vọng.

“Ta phải sống để gặp tướng quân, đại nhân cũng phải sống, để gặp phu nhân.”

Diêu Côn nghe mà xúc động, nghĩ đến Mông Giai Nguyệt lại cảm thấy phấn chấn, “Người nói đúng, có nhiều khả năng tốt thế cơ mà.”

Tại sông Tứ Hạ, có một đội ngũ khinh kị binh gồm hai trăm người vội vã phóng như bay ra khỏi doanh trại.

Động tác của kị binh thần tốc, chỉnh tề có thứ tự, dễ dàng nhận thấy được huấn luyện nghiêm chỉnh. Lúc đến ngã rẽ giữa dốc Thạch Linh và thành Trung Lan thì đội ngũ tản ra, chia làm hai tổ mỗi tổ chạy một hướng. Vó sắt rền tiếng vang, uy phong lừng lẫy, khí thế bừng bừng. Dẫn đầu một đội trong đó, chính là Long đại tướng quân Long Đăng.

Tiền Thế Tân vẫn đang chờ tin bắt sống An Nhược Thần, đáng tiếc vẫn không có tin. Hắn cũng không thể nhàn rồi được. Khắp nơi trong thành đều đang lục soát tìm Tịnh Duyên sư thái, nhưng không có kết quả. Còn cả Lục đại nương đã mất tích nữa, vẫn chưa có tin tức gì. Tiền Thế Tân bèn đến An phủ.

Trên dưới An phủ đã sớm nghe được lời đồn, thấy Tiền Thế Tân đến liền vội cung kính chào đón.

Tiền Thế Tân cũng không khách sáo vòng vo, nói thẳng hôm qua trong nha môn xảy ra án nạn giết người, Diêu Côn và An Nhược Thần cấu kết với nhau ám sát tuần tra sứ đại nhân, sau khi hành hung đã bỏ trốn. Hắn đã phái người đuổi bắt, nhưng sợ dư đảng của An Nhược Thần còn đang làm loạn, hoặc giúp nàng lại trốn về thành, nên hy vọng An gia giúp đỡ, nếu có tin của An Nhược Thần và Lục đại nương, dù chỉ là nửa tin không đáng tin cậy, cũng phải báo lại với hắn.

An Chi Phủ nhận lời.

Tiền Thế Tân lại nói, ngoài An Nhược Thần và Lục đại nương ra, An gia còn phải đề phòng một cô tử. “Bà ta khoảng trên ba mươi, gầy gò lạnh lùng, võ nghệ cao cường. Hôm qua bà ta đã giết rất nhiều người ở nha môn, giúp An Nhược Thần chạy trốn. Ta nghe được tin báo, có lẽ trước đây tứ cô nương đã bị cô tử này cướp đi.”

Mọi người trong An phủ kinh ngạc hít sâu. An Nhược Hi lập tức nghĩ đến cô tử nàng đã thấy ở ngoài phủ.

“Bà ta giết người không chớp mắt, vô cùng nguy hiểm. Lại còn cấu kết với cả An Nhược Thần, không chừng sẽ còn xảy ra chuyện gì đó. Các người phải cẩn thận. Nếu có thấy người nào đáng vẻ như bà ta, phải mau chóng đến báo cho ta biết. Nếu có tin tức của tứ cô nương thì cũng phải

báo. Tìm được cô tử này, có lẽ sẽ có cơ hội tìm được tứ cô nương, tìm được tứ cô nương là có thể bắt được cô tử này về quy án.”

Toàn bộ An gia gật mạnh đầu. Bổng Tiên Thế Tân nhìn sang An Nhược Hi, An Nhược Hi cũng vội vã gật đầu cái rụp.

Tiên Thế Tân cũng không ở lại lâu, chỉ nói sẽ phái nhiều người đến bảo vệ An phủ bọn họ an toàn, đúng là lúc đi có để lại năm nha sai thật.

An Chi Phủ rồi rít cảm tạ, sai người chuẩn bị chỗ ở cho những sai gia này, chuẩn bị vật dụng thường ngày. Sau đó Lý tiên sinh dẫn hai người đến bàn bạc chuyện này với An Chi Phủ, An Chi Phủ cho gọi toàn bộ người nhà và người làm trong phủ đến, nói chuyện ra, dặn bọn họ nếu thấy dấu vết thì nhất định phải mau chóng bẩm báo.

Lập tức có một người canh cổng nói thật sự có một cô tử đã đến, nói là đến hóa duyên, còn nói sương khí trong phủ dày đặc, có phải gần đây gặp tai nạn đúng không, nhỏ thì mất đồ, lớn thì xảy ra tai vạ máu tanh. Lúc ấy canh cổng nghe mà kinh hãi, cảm thấy đã gặp đúng cao nhân.

“Sau đó thì sao?” Lý tiên sinh vội hỏi.

“Sau đó đi mất rồi.” Canh cổng không dám bảo là mình cảm thấy cô tử kia nói chuyện thần kỳ chính xác, nên đã nói với bà ta rất nhiều chuyện, trả bà ta mấy đồng tiền, cô tử cảm ơn hẳn tốt bụng còn tặng cho hẳn lá bùa, để hẳn mang theo bên người tránh tai ương.

Lý tiên sinh nhíu mày, hỏi những người khác: “Còn có ai thấy nữa không?”

An Nhược Hi không đáp, giả vờ như không có chuyện gì.

Lý tiên sinh còn hỏi có thấy Lục đại nương không, mọi người đều đáp không có.

An Nhược Hi cảm thấy, bây giờ nhà nàng đang gặp chuyện lớn rồi, không biết đại tỷ sống chết ra sao, kẻ điên cuồng giết người lượn quanh nhà nàng, Tiền đại nhân phải người canh chừng kỹ nhà nàng, sự tình nghiêm trọng, hẳn phải đến Hỉ Tú đường hỏi xem trâm Hỉ Thước mới được.

Nhưng cả ngày không hề tìm được cơ hội ra cửa, An Nhược Hi rất lo cho an nguy của đại tỷ, nhưng Tiết công tử không cho phép nàng có tiếp xúc với đám tay chân của Tiền Thế Tân, nàng nghe lời, không hề lại gần những kẻ đó. Thế là chỉ đành phải nghe tin đồn từ a hoàn bà tử, nàng nghiêm túc nghe, cảm thấy chuyện trò những thứ này với Tiết công tử cũng quá tốt rồi.

Đêm buông xuống, An Nhược Thần và Diêu Côn nấp trên núi. Không có nước uống, lương khô cũng đã ăn hết sạch. Bụng đói réo rắt, trời lại còn lạnh. Hai người ngủ cũng không yên, phải cảnh giác động tĩnh xung quanh. Đến quá nửa đêm thì trông thấy có một đoàn đuốc sáng dọc theo đại lộ ở dưới chân núi đi lên, nhất định là đội binh tìm kiếm họ rồi. Vui vì còn chưa bị tìm thấy, nhưng rồi lại sợ hãi không biết còn có thể may mắn được bao lâu.

Trong nha phủ, thuộc hạ tâm phúc của Tiền Thế Tân đánh thức Tiền Thế Tân dậy, nói với hắn là Bạch Anh bị thương nặng đã qua đời rồi. Tiền Thế Tân vội vã thay áo, làm ra vẻ đau đớn bi ai, chạy đến phòng của Bạch Anh.

Chỉ chốc lát sau, các chức quan của Bạch Anh và quan viên trong quận đều chạy đến. Tiền Thế Tân đau khổ gào thét, Bạch đại nhân bị phản tặc nghịch thần làm hại, nhất định mọi người phải đồng tâm hiệp lực, bắt hung thủ về quy án, phải nghiêm túc trị an trong thành, tuyệt đối không được để mật thám nhân đó mà gây loạn.

Mọi người cũng lên tiếng phụ họa, bày tỏ quyết tâm trung thành báo quốc, thề không đội trời chung với phản tặc.

Tiền Thế Tân vội thu xếp hậu sự cho Bạch Anh, bố trí phòng ngự cho các quan viên, sắp xếp người canh phòng, đảo mắt cái trời đã sáng rực, đang ăn sáng thì có nha sai đến báo, nói là Tiền Bù ở trong ngục muốn gặp đại nhân.

Lúc này Tiền Thế Tân đâu có thời gian để ý đến phụ thân, bảo nha sai khỏi để tâm tới lão. Nha sai nói: “Tiền Bù cũng biết đại nhân sẽ nói thế, nên ông ấy chỉ cần nhờ chuyển một câu, ông ấy nói lúc Hầu Vũ đại nhân còn sống đã chăm sóc ông ấy nhiều, nên nghe tin Hầu đại nhân chết thì rất tiếc nuối, bảo đại nhân đừng quên làm tang sự cho Hầu đại nhân.”

Tiền Thế Tân ngăn người, xua tay cho nha sai kia đi xuống.

Tiền Thế Tân xử lý công vụ, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định đến đại lao xem sao.

Tiền Bù thấy con trai đến thì rất vui. Lão cười nói: “Nghe nói người lên làm thái thú rồi.”

“Vẫn chưa hẳn, chỉ tạm thời quản lý chức thái thú.”

“VẬY là nó rồi đấy. Trước đây Diêu Côn cũng như thế, sau đó được hoàng thượng ngự chỉ, thành thái thú.”

Tiền Thế Tân nhú mày, không thích ám chỉ trong câu nói của phụ thân. “Ông muốn gặp ta, chính là vì nói những câu này sao?”

“Cũng không phải. Chẳng qua ta thân là cha ruột, dĩ nhiên sẽ nhớ đến chuyện của con trai rồi. Chuyện lớn xảy ra trong nha môn, ta đoán người cần giúp đỡ.”

Tiền Thế Tân cười lạnh: “Cha con cái gì chứ, thốt ra từ miệng ông khác gì cười nhạo.”

Tiền Bùi đứng đắn nghiêm túc: “Điều này không buồn cười chút nào.”

Tiền Thế Tân cũng nghiêm túc: “Quả thật không buồn cười.” Hắn xoay người định đi, lại nghe thấy Tiền Bùi gọi tên hắn ở phía sau, lại còn hỏi hắn: “Người có thích chuông không?”

Tiền Thế Tân cứng người dừng bước.

An Nhược Thần và Diêu Côn lại vòng qua một ngọn núi khác, bọn họ không dám đi đại lộ, không dám vào thôn, không dám tìm đến trạm dịch quán cơm, cũng không có thời gian bắn chim bắt cá, tìm được ít trái cây trong núi, tuy rất sập, nhưng hai người vẫn ăn hết.

An Nhược Thần vừa đi vừa nói: “Ăn ngon thật đấy, mình no quá, no quá.”

Diêu Côn nghe mà cười khố, tự mình gạt mình như thế sẽ có hiệu quả thật ư? Ông ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, bây giờ chỉ đi chưa được nửa đường, nhất định không đến được doanh trại ở dốc Thạch Linh trước khi trời tối rồi. Ngựa đã chạy hết nổi, người cũng mệt mỏi, trong lòng ông ta có phần chán nản, ông ta cảm thấy sẽ không thành công, ắt bọn họ không đến được.

Đang định gọi An Nhược Thần lại thương lượng đối sách, chợt ngựa ông ta đang cười hí một tiếng, chân khụy xuống làm ông ta té ngã, mũi phun khí phì phì. Diêu Côn thở dài, nhìn đi, đúng là phải dừng lại bàn bạc mới được. An Nhược Thần đi đằng trước xoay lại nhìn, Diêu Côn lồm cồm bò dậy vẫy tay với nàng, còn chưa kịp mở miệng thì lại thấy An Nhược Thần biến sắc hốt hoảng la to: “Đại nhân!”

Trong lòng Diêu Côn biết không ổn, chỉ nghe thấy soạt một tiếng, một mũi bên sườn qua tai ông ta, ông ta lập tức lăn một vòng né tránh, An

Nhược Thần vội giục ngựa chạy tới chỗ ông ta. Một âm thanh hét to: “Để nữ nhân kia sống, không được làm nàng ta bị thương.”

Mấy mũi tên lại bắn đến, hai mũi bắn vào ngựa của Diêu Côn, một mũi bắn vào ngựa của An Nhược Thần, còn có hai mũi bắn vào Diêu Côn. Diêu Côn và An Nhược Thần đứng đầu, hai mũi tên kia bị ngựa của An Nhược Thần chặn lại. Ngựa hí lên ngã xuống đất, An Nhược Thần ngã lăn trên đất.

Bất chấp kêu đau, An Nhược Thần gắng sức chống chân đứng lên lao đến Diêu Côn: “Đại nhân!”

Nàng đẩy Diêu Côn ngã xuống, hai mũi tên lại bay sượt qua người, lại một âm thanh hét to: “Không được để nữ nhân đó bị thương, phải bắt sống.”

Cả An Nhược Thần và Diêu Côn đều nhận ra âm thanh này, là Lư Chính.

Bọn họ quay đầu nhìn xung quanh, một đám lính tuôn ra từ bốn phương tám hướng bao vây bọn họ, rừng cách bọn họ khá gần, nhưng như đã nói, dù có cách gần thì vào tình hình bị bao vây như bây giờ, bọn họ cũng không trốn vào đó được.

An Nhược Thần đi đến đứng trước mặt Diêu Côn, giang rộng hai tay hô lên với Lư Chính: “Không được làm hại ngài ấy, ta trúng độc, chỉ có ngài ấy mới có giải dược. Ngài ấy nói phải gặp tướng quân mới có thể đưa cho ta. Nếu không không quá ba ngày, ta chắc chắn sẽ chết.”

Tất cả đều sửng sốt, cung thủ cũng thôi giương cung, sắc mặt Lư Chính lúc trắng lúc xanh, đây là nàng ta đang châm chọc hay hù dọa hăn đấy!

“Cô nương đùa vậy là có ý gì?” Hăn cười nhạt.

Chỉ trong thời gian đôi câu qua lại đấy, Diêu Côn đã rút kiếm nhìn quanh, rồi ông ta kéo An Nhược Thần lui về phía sau, dựa lưng vào một

thân cây, kiếm gác trên cổ An Nhược Thần, sau đó lớn tiếng quát: “Không được đến đây, cũng không được bắn tên loạn, nếu ta bị tổn thương thì không cầm chắc kiếm đâu.”

Sắc mặt Lữ Chính dần tối. Được lắm, chiêu này còn mạnh hơn cả thuốc độc, rất có tác phong của An Nhược Thần.

An Nhược Thần lạnh lùng nhìn hẳn: “Còn người thì sao, đùa như vậy là có ý gì?”

Lữ Chính nói: “Ta cũng không lừa người, nhị muội người trúng độc thật.”

“Thế ư? Mất bao lâu thì phát độc?”

“Tính từ lần cuối ta đưa ‘giải dược’ cho nàng ta, nội trong một tháng, tính thử ngày tháng thì hẳn nàng ta không có cơ hội sống để lên khiếu hoa đâu.”

“Nghĩa là người dùng cơ hội ‘giải dược’ cuối cùng để hạ độc? Trên đời này làm gì có độc như thế?”

“Dĩ nhiên có. Người không cần phải nỡ ta, ta không nói dối, người có thể không tin, nhưng đến khi phát độc thì người ta sẽ biết. Nàng ta không chết ngay được, đầu tiên là ho khan nhức đầu, tưởng bị phong hàn bình thường, sau đó đại phu sẽ kê thuốc phong hàn cho nàng ta, nàng ta uống vào, tình hình sẽ càng nghiêm trọng hơn. Cho đến khi nàng ta chết đi. Thế nên ta không nói dối, có cơ hội người sẽ biết thôi. Nhưng ta đoán người sẽ không hy vọng tận mắt kiểm chứng. Ta có giải dược, người đi với ta, thì tính mạng của người và nhị muội người cũng có thể giữ được.”

“Không thấy ta bị ép buộc ư? Ta đi với người thế nào được?” An Nhược Thần lạnh lùng nói.

“Đừng đùa bỡn với ta.” Lư Chính nói.

“Ai đùa bỡn với người hả.” Diêu Côn quát lớn: “Ai dám cử động thử xem, kiếm của ta cũng không có mắt. Ta mà chết, nàng ta đừng hòng sống được.”

“Người nghe thấy rồi đấy.” An Nhược Thần nói, “Không bằng chúng ta thử thương lượng xem nên giải quyết chuyện này thế nào.”

Lư Chính nhìn tình hình, hẳn không tin Diêu Côn dám làm An Nhược Thần bị thương thật, nhưng hẳn lại cảm thấy An Nhược Thần dám. Cây sau lưng Diêu Côn không tính là to lớn, không thể che chắn được hết cả người ông ta, chỉ cần ông ta lách mình thì sẽ lộ ra, đầu ông ta cũng là vị trí có thể bắn trúng. Cung thủ là lựa chọn thích hợp nhất trước tình hình hiện tại, nhưng nếu sau lưng và mặt bên bị bắn trúng, Diêu Côn không thể khống chế được kiếm của mình, chỉ sợ An Nhược Thần sẽ bị cửa vào cổ thật.

Xem ra phải dây dưa với chúng thêm rồi, đợi chúng mệt mỏi không chịu nổi nữa, nếu có thể nghe lời thì hay nhất, còn nếu không, cung thủ sẽ bắn xuyên đầu Diêu Côn, còn bọn họ sẽ chạy đến gạt kiếm ra, một cước đánh ngã An Nhược Thần xuống đất, rồi dễ dàng chế trụ nàng ta.

“Ta phải đi bàn bạc xem sao.” Lư Chính nói. Sau đó hắn lùi về phía sau. Quân lính cầm đầu cũng lùi ra theo hắn, còn những người khác thì tiến lên một bước, càng bao vây An Nhược Thần và Diêu Côn chặt hơn.

Lư Chính và thủ lĩnh quân lính nói một hồi, dặn bọn họ phải phân công cho tốt, tìm cung thủ bắn chuẩn chất đứng đúng vị trí, tìm sẵn điểm ngắm trên người ông ta, điểm chính là ở đầu. Hắn sẽ phụ trách đàm phán với An Nhược Thần, phân tán sự chú ý của bọn họ. Cả hai người này đều đã mệt rồi, sẽ không chống đỡ được lâu đâu.

Bên này An Nhược Thần không thấy được Lư Chính, nàng quét mắt một vòng nhìn đám người vây quanh, nói với Diêu Côn: “Chắc hẳn đang

bàn bạc xem nên bắt chúng ta lại thế nào.”

Diêu Côn cười khỗ: “Đó chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

“Chỉ ít bây giờ chúng ta còn sống.”

Diêu Côn lại cười khỗ, khuyên hỏi: “Cô nương à, nếu người bị bắt thì đừng vội muốn chết. Tuy chúng muốn dùng người để uy hiếp tướng quân, nhưng Long tướng quân cơ trí hơn người, là một võ tướng có mưu lược, hẳn sẽ không chịu nghe theo định đoạt của chúng, hẳn sẽ cứu người ra.”

An Nhược Thần không lên tiếng. Trong đầu nàng là nụ cười của Long Đại, thật sự muốn gặp chàng một lần quá. Nàng không tưởng tượng nổi những kẻ này sẽ uy hiếp hẳn điều gì, nhưng Lữ Chính đã cài cắm ẩn mình trong quân đội quá lâu, có thể đạt được tin tưởng, chứng minh kẻ giết dây có thủ đoạn lại mưu đồ từ lâu. Nàng rất sợ mình sẽ hại tướng quân. Nhưng nàng muốn gặp hẳn, thật sự rất muốn gặp.

Chỉ chốc lát, Lữ Chính đã quay lại. Chúng binh lính bao vây An Nhược Thần và Diêu Côn thấp giọng truyền tin, dịch chuyển vị trí. An Nhược Thần nhìn hành động của chúng, trong lòng cảnh giác.

Lữ Chính nhìn vẻ mặt nàng, nói: “Cô nương phải biết, chắc chắn hôm nay người không đi được.”

“Đương nhiên rồi, ta không đi nữa, ta mệt rồi, ta muốn cưỡi ngựa. Có xe ngựa thì hay nhất.” An Nhược Thần nói lung tung.

Lữ Chính mím môi, kiềm chế nói: “Nếu cô nương đồng ý đi cùng ta, ta có thể sắp xếp xe ngựa.”

“Muốn để ta đi đâu đây?”

“Dĩ nhiên là một nơi an toàn rồi.”

“Các người sẽ yêu cầu tướng quân điều gì?”

“Có thể yêu cầu gì chứ?” Lư Chính nhay bén hỏi ngược lại, sau đó nói: “Chẳng qua chúng ta đang giúp tướng quân bảo vệ cô nương, để tướng quân yên tâm đánh giặc.”

An Nhược Thần nói: “Hắn tướng quân cảm động lắm. Người biết đấy, ta luôn thích nghĩ địa vị của mình ở trong lòng tướng quân rất cao, tướng tượng bản thân rất quan trọng với huynh ấy, nhưng là nam nhân mà, mẹ ta nói, nam nhân đều bạc tình. Lư đại ca, người nói xem, ta có quan trọng đến thế với tướng quân không?”

Lư Chính rất muốn viết một chữ “phục” cho An Nhược Thần, hỏi ngược lại như thế, suýt nữa hắn đã nghĩ xem rốt cuộc nàng ta có nhiều giá trị với Long tướng quân đến thế nào, có phải là con tin tốt không, nếu đổi thành người khác, có lẽ sẽ bị nàng ta hù dọa rồi. Quả đúng thế, Long đại tướng quân mà, là đại tướng từng dẫn dắt trăm nghìn binh tướng, dù dẹp loạn ba thành cũng không rơi lệ chớp mắt, cho đến bây giờ không hề nghe tin đùng đến nữ sắc bao giờ, chỉ là con gái một thương nhân thôi mà, thật sự quan trọng thế sao?

“Cô nương à, ta làm hộ vệ bên cạnh người, đã rất lâu rồi.” Lư Chính không nhìn được nhắc nhở nàng. Hắn không phải là người khác, hắn là hộ vệ của nàng. Đừng nói tình cảm không nén nổi của Long Đại dành cho An Nhược Thần trước đó, ngay cả những thủ đoạn nhỏ mà An Nhược Thần dùng để đối phó với người khác hắn cũng đều thấy rõ. Nàng giáo hoạt, biết diễn trò, chủ ý đầy bụng, lời nàng nói không thể tin, không thể nghe, cũng không cần để ý. Cứ vậy mà xử trí.

Dĩ nhiên An Nhược Thần biết ý của hắn là gì, nàng mỉm cười: “Ta nhớ mà, người đã từng là hộ vệ của ta. Ta rất cảm động, người dạy ta học vấn quan trọng, để ta thêm kiến thức, đây là điều mà hộ vệ khác không làm được.”

Mặt Lư Chính giật giật, nàng ta cũng đang châm chọc hẳn đấy ư?

Lư Chính để ý thấy Diêu Côn nghe chuyện của bọn họ, kiếm trong tay buông lỏng. Lư Chính đặt tay ở sau lưng, lặng lẽ ra dấu tay, nhắc nhở cung thủ chú ý.

Chợt An Nhược Thần hỏi: “Giết thái thú đại nhân người có thể lĩnh thưởng ư?”

Lời này đã nhắc nhở Diêu Côn, ông ta sức tỉnh tập trung lại, cầm chắc kiếm lần nữa.

Lư Chính không nói gì.

“Bắt ta về, người có thể lĩnh thưởng ư?”

Lư Chính vẫn không nói gì.

“Lư đại ca à, ta rất tò mò, các người làm những chuyện này thì có thể được cái gì?”

Lư Chính hỏi ngược lại: “Ta cũng tò mò, người kéo dài thời gian như thế thì được cái gì?”

“Ta đang đợi tướng quân.” An Nhược Thần đáp, “Người biết mà.”

“Ta biết tướng quân không thể đến được. Con bồ câu kia đã chết, người do Phương quân sự phái đi cũng đã chết. Hai sai dịch do Xuân Hiếu phái đi từ lâu Tử Vân cũng đã bị bắt về. Tin của lính liên lạc cũng đã về, biết đâu lúc này tướng quân đang nghe hẳn ta báo lại chuyện.”

“Là một lính liên lạc khác? Tướng quân sẽ nghi ngờ người lúc trước đâu rồi.”

“Không biết. Lính liên lạc đi đường mệt nhọc, cho người khác quay về báo tin là rất bình thường.” Lữ Chính bình tĩnh nhìn An Nhược Thần: “Nên tướng quân sẽ không đến, đợi đến khi tướng quân nhận được tin thành Trung Lan xảy ra biến cố lớn, thì cô nương đã ngủ ngon ở nơi an toàn rồi.”

An Nhược Thần không nói câu gì.

Lữ Chính đang đợi nàng, đợi mãi lâu, vẫn không thấy nàng lên tiếng.

Cuối cùng Lữ Chính không nhịn nổi nữa, hắt nhìn Diêu Côn rồi nhìn sang An Nhược Thần: “Dù có kéo dài thế nào thì kết quả cũng như nhau thôi. Ta không muốn làm cô nương bị thương đâu. Số mệnh của Diêu đại nhân đã hết, người giúp ông ta cũng chẳng được gì cả. Thậm chí ông ta còn làm liên lụy đến tướng quân. Ông ta mưu phản, làm hại Bạch đại nhân, tướng quân không có cách gì bảo vệ hắn được. Tướng quân che chở ông ta, có nghĩa là tướng quân cũng sẽ mang theo tội danh mưu phản. Cô nương hy vọng như vậy ư? Cô nương muốn làm hại tướng quân?”

Diêu Côn nghe mà lòng hận vô cùng, hay lắm Lữ Chính nhà người, không ngờ lại xảo quyệt như thế, dám lấy điểm yếu của An Nhược Thần ra nói chuyện.

An Nhược Thần vẫn cứ im lặng, nàng nhìn Lữ Chính, trong mắt không hề có chút do dự.

Lữ Chính đành nói tiếp: “Các người không có thể lực, căn bản không chống đỡ được lâu đâu. Hôm nay ta cũng sợ Diêu đại nhân làm ngộ thương cô nương nên mới không động thủ. Nhưng một lát nữa, chỉ sợ Diêu đại nhân mệt mỏi không cầm nổi kiếm, đến lúc đó, không phải kết quả vẫn giống nhau sao? Không như bây giờ cứ sáng khoái đi, đại nhân và cô nương đều không phải chịu mệt.”

“Ta thà mệt mỏi, ta thà kéo dài.” An Nhược Thần mở miệng, “Vào lúc này, khoảnh khắc này, ta vẫn còn sống.” Nàng khích lệ mình, cũng khích lệ

Diêu Côn. “Lư đại ca, người biết rõ chuyện của ta, vậy người thử nghĩ đi, liệu ta sẽ từ bỏ, hay chống đỡ đến cuối cùng?”

“Cần gì phải thế?” Lư Chính châm chọc, “Kết quả đã định rồi, cần gì phải mạnh mẽ.”

An Nhược Thần khẽ cắn răng, đúng là nàng đang mạnh mẽ, nhưng nàng không thể từ bỏ, tuyệt đối không từ bỏ. “Trước kia ta cũng tưởng rằng chết chắc rồi. Nhưng ta không từ bỏ, ta cố đến thời khắc cuối cùng, sau đó ta đã gặp được tướng quân...”

Lư Chính quát lớn ngắt lời nàng, ả nữ nhân này bị điên hả! “Không có tướng quân gì hết! Sẽ không có ai đến cứu các người!”

Chữ “các” mới thốt ra, lập tức nghe thấy “vèo” một tiếng, một cung thủ hét “á” lên rồi ngã từ trên cây xuống.

Lư Chính cả kinh thất sắc, chỉ trong một giây đó, đột nhiên trong cánh rừng bên trái ở sau lưng có một đội kỵ binh xuất hiện, lại im lặng không tiếng động như thế, bọn họ chỉ mãi tập trung vào An Nhược Thần mà không để ý đến xung quanh. Nhất định đội kỵ binh này đã thăm dò tình hình kỹ trước, sau đó lặng lẽ che chắn đi đến.

Tất cả chỉ diễn ra trong một giây.

Cung thủ trên cây kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống, càng lúc càng có nhiều mũi tên bay đến hơn, mấy người bên cạnh Lư Chính đều trúng tên ngã xuống. Mọi người kịp phản ứng lại, vung đao cản lại. Thủ lĩnh vệ binh hét lớn: “Bắn tên! Lui về phía sau!”

Nhưng Lư Chính biết, đã không còn kịp rồi.

Vì không có mũi tên nào bắn về phía hắn, đối phương muốn giữ lại mạng của hắn. Còn hắn lại không nghe thấy có ai gào thét chỉ thị, đội kỵ binh lại

có thể yên lặng bao vây họ lại như thế, nghiêm chỉnh huấn luyện đến vậy, hẳn biết chỉ có một người có thể làm được.

Một con chiến mã như mũi tên lao vút đến, từ trên đầu Lư Chính nhảy đến, lập tức có người vung trường đao, chém đứt đầu thủ lĩnh vệ binh. Hắc xoay người lại, quay người, vừa quay vừa vung đao, mũi đao móc đúng một cung thủ, ném hắc về phía An Nhược Thần, may mà bấp phải một tên vệ binh muốn thừa dịp chém lưng tung đến chỗ Diêu Côn và An Nhược Thần. Con ngựa phối hợp cùng hắc, xoay người một cướp, sau đó tung vó đập bay một vệ binh xông lên, rồi sai vó phi tới chỗ An Nhược Thần.

Lư Chính xoay người bỏ chạy, không dám tham chiến chút nào, hắc vốn không cần phải nhìn kỹ người nọ là ai, người kia cũng không thèm nhìn hắc.

Long Đăng, Long Đại, Long tướng quân.

“Ta đang đợi tướng quân.” Hắc nghĩ đến lời của An Nhược Thần. Làm sao có thể, làm sao có thể?!

Trong lòng An Nhược Thần cũng đang điên cuồng gào thét làm sao có thể, làm sao có thể. Nàng mở to hai mắt, nhìn kỹ nam nhân cao lớn trên chiến mã.

“Trước kia ta cũng tưởng rằng chết chắc rồi. Nhưng ta không từ bỏ, ta cố đến thời khắc cuối cùng, sau đó ta đã gặp được tướng quân...”

Hốc mắt nàng nóng lên. “Lần này đây, cũng giống như thế.”

Diêu Côn sợ hãi không để ý đến xung quanh còn rất nguy hiểm, mà vội vã ném kiếm đi, la lớn: “Ta không có ý giết An cô nương.”

Long Đại không để ý đến ông ta. Hắc giục ngựa chạy quanh An Nhược Thần, đại đao của hắc vung lên, ánh mắt hắc ác liệt, tiếng vó ngựa như

tiếng gió, nhịp bước nhanh nhẹn vững vàng, cũng hệt như vũ điệu. Long Đại lại chém ngã một vệ binh tấn công An Nhược Thần. Các vệ binh lùi về phía sau, lui nữa lui nữa, đến khi bọn chúng phát hiện không thể lui được nữa, đội kỵ binh đã bao vây chúng. Các vệ binh vội vã hạ vũ khí, quỳ xuống, hai tay ôm đầu.

Lư Chính chưa chạy được xa, vẫn chưa lên ngựa, lập tức có hai thanh đại đao gác lên cổ hắn. Hai kỵ binh khác nhảy xuống ngựa, trói Lư Chính lại.

Long Đại cười ngựa chạy quanh An Nhược Thần, một vòng lại một vòng, cho đến lúc tất cả vệ binh đều đã quỳ xuống, cho đến lúc chắc chắn đã an toàn.

An Nhược Thần nhìn hắn mà nhớ lại lần nàng học cưỡi ngựa, Long Đại cũng y hệt như thế, xoay quanh người nàng, còn hỏi nàng “cô đã học được chưa”.

“Tướng quân.”

Long Đại ghìm ngựa đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng.

Nàng ngẩng đầu, cũng đang nhìn hắn.

Hốc mắt nàng nóng lên, nàng rất muốn khóc song không thể khóc, đã bao lâu không gặp tướng quân, vất vả lắm mới gặp được, phải vui mừng hưng phấn mới đúng, sao có thể rơi lệ!

Long Đại chìa tay ra với nàng.

An Nhược Thần nhìn bàn tay hắn, cuối cùng nước mắt lăn dài trên má. Nàng trịnh trọng đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn.

Hắn siết thật chặt, có phần nghiêm túc.

Tiếp đẩy nàng thấy hấn nhếch môi, lập tức có một luồng lực kéo nàng đi lên, nàng không hề chống cự, để mặc hấn khom người, vừa kéo vừa siết chặt, ôm eo nàng bế nàng lên ngựa.

Nàng vui đầu vào ngực hấn, giấu đi nước mắt.

“Tướng quân.”

“Là ta.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Tiền Thế Tân quay đầu nhìn Tiền Bùì, Tiền Bùì mỉm cười với hắn, nói: “Nếu thích thì phải buộc chặt nó, nếu không nhớ rút thì sẽ không kêu vang nữa. Theo ta thấy, buộc ba nút là đủ rồi, nhưng nếu người thích, buộc bốn nút cũng không sao.”

Tiền Thế Tân đứng ngăn cả người, từ từ đi về lại, đứng trước mặt Tiền Bùì cách một lớp rào.

Tiền Bùì nói tiếp: “Lúc đầu, chỉ một chuông đã đủ vang rồi. Nhưng không khéo bị một cô nương phá hỏng, phải hai chuông mới vang. Nhưng nếu không buộc chặt thì chuông sẽ rút.”

Tiền Thế Tân hít một hơi, quay đầu nhìn lao ngục, Tiền Thế Tân bị nhốt một mình một gian, cách mấy gian phòng giam với những người bị nhốt khác.

Tiền Bùì nói: “Hầu Vũ sắp xếp như thế, như vậy lúc hắn nói chuyện với ta cũng dễ dàng hơn.”

Tiền Thế Tân vẫn chưa hoàn hồn từ trong khiếp sợ, hắn chỉ biết trợn to mắt nhìn Tiền Bùì.

Tiền Bùì lại nói: “Ta nghe nói trong nha môn có đại loạn, Hầu Vũ đã chết. Ta đoán chắc chắn người sẽ gặp phiền toái. Dẫu gì thì những điều Hầu Vũ biết, còn nhiều hơn người. Không có hắn, đúng là tổn thất lớn.”

Tiền Thế Tân vẫn chưa dám tin: “Là ông?”

“Ngay từ đầu đã là ta, nếu không người cho là đám chuông yên ổn được thế nào. Có là rỗng cũng không áp được răn nhà, bọn họ là người ngoại lại, dù sao cũng phải tìm người biết gốc biết rễ có thể làm việc. Biển người mờ mịt, họ có thể tìm ai? Có ai đáng tin? Tự nhiên phải đến tìm ta rồi. Ta có thể bố trí chỗ ở cho bọn họ, thu xếp thân phận cho họ, chọn người đặc sắc giúp họ.”

“Ông đã đề cử ta?”

“Không. Lúc ta gặp mặt Huy vương, ngài ấy có nhắc chuyện này với ta nhưng ta đã từ chối. Ta đã chừng này tuổi rồi, được ngưỡng mộ đầy kẻ đờ bở, muốn làm gì thì làm, ta không hứng thú với quan chức, cũng không thiếu tiền, ta cần gì phải khổ cực phí sức khuấy nước đục như vậy. Ai làm hoàng đế hay có đánh nhau hay không, cũng có liên quan gì đến ta đâu.”

Tiền Thế Tân không nói câu nào.

Tiền Bùi nói tiếp: “Ta biết người cảm thấy làm huyện lệnh là chôn vùi tài năng, người muốn vị trí cao hơn. Ta cũng cảm thấy người hẳn phải thế. Con trai của ta, vốn nên hô phong hoán vũ mới đúng. Ta sống thoải mái, thì con trai ta cũng phải được như ý. Ta luôn nhớ kỹ chuyện này, ta có biện pháp đối phó Diêu Côn, không cần dựa vào người khác. Hơn ba năm trước, khi danh vọng của người dần cao, vây cánh đầy đủ, ta mắc sai lầm, người trừng trị ta nghiêm khắc, ta và người lật mặt chia nhà, được bách tính khen ngợi, người người tán dương, đây chính là thời cơ tốt. Ta chỉ cần để Diêu Côn cáo bệnh từ quan, đồng thời tiến cử người với hoàng thượng, coi như chuyện xong xuôi. Nhưng bọn họ lại cứ tới nói với ta là đã bàn xong chuyện với người rồi, người sẽ giúp Mẫn Đông Bình hoạt động ở Bình Nam. Sau khi chuyện thành công, Bình Nam chính là của người.”

Tiền Thế Tân nhếch môi, xem thường việc phụ thân tự bảo lo nghĩ vì tình thân ruột thịt. Nếu ông ta thật sự có lòng vì mình thì đã không hoang dâm vô độ rồi, làm liên lụy đến thanh danh của hãn, khiến hãn mất mặt

trước bách tính, không ngóc đầu lên được giữa chúng đồng liêu. Phụ thân như thế, chẳng qua chỉ là một tiểu nhân tùy hứng làm bậy, không chút liêm sỉ, vô đạo đức tham lam. Nếu không phải vì có phụ thân như thế, hãn cũng sẽ không cảm thấy cuộc đời này chỉ có thể làm đến huyện lệnh là cao nhất. Rõ ràng hãn có học thức uyên bác, cần chính yêu dân, tiền đồ vô lượng, nhưng hết lần này đến lần khác phụ thân lại làm nhiều chuyện ác, khiến hãn phải xấu hổ. Hãn từng muốn chuyển đến ngoài quận nhận chức khác, nhưng nhiều lần bị ngăn trở. Hãn cảm thấy cũng vì tiếng xấu bên ngoài của phụ thân liên lụy đến mình. Nếu không phải là như thế, việc gì hãn phải bí quá hóa liều, làm ra chuyện như thế.

“Tình hình thành ra như vậy rồi, giờ ông nói trước đây thế này thế nọ, thì có lợi gì. Dù ông có nói láo để nghe đến đâu thì có thể thế nào chứ? Lấy chuyện này uy hiếp ta thả ông, tuyệt đối không thể. Chẳng những ta không thả ông, mà ta còn muốn bắt ông về nhốt ở huyện Phúc An, càng xa càng xa càng tốt. Ngoài việc ông làm ta mất mặt, liên lụy đến ta thì còn có thể làm được gì!”

Tiền Bùi cười nói: “Ta có thể để Diêu Côn lên làm thái thú, cũng có thể để người lên làm huyện lệnh, còn có thể để Diêu Côn dẫn người đi khắp nơi, để toàn quan thương trong Bình Nam nịnh nọt lấy lòng người.”

Tiền Thế Tân tính mở miệng thì Tiền Bùi đã khoát tay, nói tiếp: “Người không cần phải vội phản bác, Diêu Côn có thể làm được thái thú là dựa vào ta, người có thể làm được huyện lệnh cũng dựa vào ta. Trước đây ta định là cho người trực tiếp lên làm thái thú, ta biết người thích làm quan, có dã tâm. Nhưng lúc đó tuổi người còn nhỏ, lý lịch không đủ. Nên ta mới giúp Diêu Côn, ta có thể khống chế hãn ta, nên trước hết để hãn giữ vị trí thay người. Người nói vì sao người thăng chức ra khỏi quận thì luôn không thành? Là vì người quá xuôi buồm thỏa mãn, nên người cho rằng làm quan là chuyện đơn giản. Thực ra không phải vậy. Mỗi một quận đều có thế lực của mình, người ở Bình Nam một bước lên mây, Diêu Côn dìu dắt người tử

tế, không phải vì người tốt hơn người khác đến đâu, mà là vì ta đã dọn xong đường cho người rồi. Người không thể làm nên chuyện được ở ngoài quận, chính là bằng chứng. Ngoài quận không phải là địa bàn của ta, không có cách gì giúp được người.”

Tiền Thế Tân hóa ghen, tức đến cắn răng: “Vậy thì đa tạ phụ thân.”

“Khỏi đa tạ ta, dù sao người cũng không thật lòng.” Tiền Bùi nói: “Lúc còn trẻ ta cũng muốn làm một người tốt ngay thẳng, nhưng rồi sau đó mới phát hiện, người không ngay thẳng không tốt, thì mới có thể sống tốt được. Mà điều ấy, Diêu Côn lại rõ ràng nhất.”

Tiền Thế Tân nhú mào, Diêu Côn là thế nào?

Tiền Bùi nhìn vẻ mặt của con trai, nói: “Đừng có gấp gáp, ta bảo người tới chính là muốn nói với người. Trong tay người phải có át chủ bài, thì mới có thể hoàn thành được chuyện. Phiền toái nhất bây giờ, một là đồ tế, một là Long Đăng.”

Trong đầu Tiền Thế Tân xẹt qua mấy ý nghĩ, ngay cả đồ tế mà lão cũng biết, không lẽ lão ta thực sự là Giải tiên sinh thứ ba ư? “Ông còn chưa nói vì sao mình lại tham gia vào chuyện này.”

“Là vì người đẩy con trai.” Tiền Bùi nhìn vào mắt Tiền Thế Tân, nói: “Ta chỉ muốn đối tốt với người của mình, đáng tiếc sinh ra người, là người khác thì ta có thể không cần ngó ngàng, nhưng ta không thể làm thế với cốt nhục của mình được. Có thể người không tin, nhưng sự thật đúng là vậy. Người cho rằng bọn họ thật sự nhìn trúng người, muốn mượn mạng lưới của người mở rộng nhân tài, dâng quận Bình Nam bằng hai tay lên trước mặt người sao? Nói như thế, vì sao bọn họ không chọn Diêu Côn?”

Tiền Thế Tân mím chặt môi. Hắn từng nghĩ đến chuyện này, là hãn quả quyết hơn Diêu Côn, có dã tâm hơn Diêu Côn. Diêu Côn quá mức cứng

chiều vợ con, lẽ mà lẽ mề, còn hăn không giống thế. Hăn vì tiền đồ nghiệp lớn, có thể vất bỏ gánh nặng gia đình.

“Là vì ta. Ta mới thực sự là người hữu dụng với bọn họ. Diêu Côn và người đều có dã tâm, nhưng cũng không nhẫn tâm, các người đều bị đạo đức lễ giáo gò bó, hễ làm chuyện là lại bị trói tay trói chân. Nếu bọn họ tìm đến Diêu Côn, ta sẽ không nhúng tay vào, nhưng nếu người đồng hành với họ, làm việc cho họ, thì ta không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Tiền Bùi từ tốn nói: “Đấy cũng chính là nguyên nhân bọn họ mời chào người.”

Tiền Bùi không đợi Tiền Thế Tân phản ứng mà nói tiếp: “Có ta thu xếp mọi thứ cho họ, giấu người vào chỗ tối, thì người mới có thể vững vàng, yên ổn đợi giành thắng lợi. Đáng tiếc ở giữa lại xảy ra chút không may...”

Tiền Thế Tân cười nhạt: “Là vì ông dâm loạn háo sắc trêu chọc An gia ư?”

Tiền Bùi không màng đến lời châm chọc của hăn, nói: “Đi đến bước này ngày hôm nay, rất nhanh thôi sẽ có kết quả. Hoàng đế Nam Tần chết trên đường thân chinh, tân đế Nam Tần lên ngôi, sẽ đàm phán hòa bình với Đại Tiêu chúng ta...”

Một lần nữa Tiền Thế Tân ngắt lời ông ta: “Long Đăng đại thắng Nam Tần, cũng đã đánh đến huyện Giang Sinh rồi, không biết giờ có công chiếm luôn thành Vũ An không. Chỗ dốc Thạch Linh bắt được gần mười ngàn quân Nam Tần với Đông Lăng. Nam Tần tính đổi để đàm phán, chẳng lẽ phải đầu hàng?”

Tiền Bùi ngăn người: “Quả nhiên là đại tướng của Long gia. Hai mươi năm trước như thế, bây giờ cũng như thế.” Lão nghĩ ngợi rồi nói: “VẬY cũng không sao. Dù Long Đại có thắng trận cũng không ảnh hưởng gì, tiểu hoàng đế Nam Tần đó hăn phải chết, kế hoạch cứ như cũ. Bây giờ điều

quan trọng nhất, là người phải tự để ý đến an nguy của bản thân, đồ tể cũng chém giết đến nha môn đúng không?”

“Bà ta đã cứu An Nhược Thần với Diêu Côn đi rồi.”

“Chắc chắn An Nhược Phương đang ở trong tay bà ta. Ta nghĩ tới nghĩ lui, bà ta không thù không oán với ta, vì sao lại ám sát ta, nhất định là vì An Nhược Phương.”

Tiên Thế Tân cau mày nhăn nải, nghe chuyện như thế chỉ cảm thấy phụ thân buồn nôn.

“Vì tránh nạn nên ta mới trốn vào ngục.”

Tiên Thế Tân lại cau mày, Tiên Bùi lờm hẩn: “Nếu không người nghĩ ta sẽ ngu xuẩn thế ư?”

Tiên Thế Tân không đáp, quả thật hẩn cảm thấy phụ thân vừa xấu xa lại ngu xuẩn.

“Đồ tể cứu An Nhược Thần đi, nhất định Lư Chính sẽ đi theo, có tin truyền đến không?”

Tiên Thế Tân nhăn nhin nói lại chuyện xảy ra sau đó, vì quả thật hẩn cần phải biết nhiều nội tình hơn nữa, Hầu Vũ đã chết, chuyện này khá phiền toái.

“Không nên để Lư Chính đuổi theo An Nhược Thần. Bất kể sau đó các người ngăn cản được bao nhiêu tin tức đến tiền tuyến, thì chuyện An Nhược Thần ngã bị thương đã đến tay Long Đăng rồi, nhất định Long Đăng sẽ đoán ra được thế cục trong thành, không nói gì khác, chỉ nội việc dám ép An Nhược Thần ngã bị thương tránh khai cung, rõ là không nể mặt Long Đăng rồi. An Nhược Thần làm gì thì làm, không phải là do Long Đăng bày

mưu tính kế sao? Bạch Anh kia, quả nhiên là đồ cổ hủ, không mềm dẻo, trong đầu toàn kết một cục.”

“Không phải cũng vì thế, nên mới có thể để ông ta đến Trung Lan à.”
Tiền Thế Tân chen lời.

Tiền Bùi nói: “Chuyện đã đến nước này, người cứ chuẩn bị tinh thần Lư Chính rơi vào tay Long Đằng đi. Trên đường đến tiền tuyến không chỉ có cửa ải do các người bố trí, mà còn có quân đội. Long Đằng có thể bỏ không cần dịch binh, phái lính liên lạc lên đường sớm đợi tin đại thắng của hãn, báo tin nhanh như thế, chính là vì cảm thấy trong thành có điều lạ. Hãn muốn dùng tin tức đại thắng để bảo vệ An Nhượng Thần. Hãn sẽ không chỉ làm mỗi một chuyện đó.”

Tiền Thế Tân nói: “Ta cũng cảm thấy thế, nên mới hy vọng có thể nhanh chóng bắt An Nhượng Thần về.”

“Lư Chính rơi vào tay Long Đằng, sợ là sẽ có nhiều phiền toái.”

“Có gì mà phiền toái? Ông có nghi ngờ, ta có nghi ngờ, Bạch Anh có nghi ngờ, Lư Chính có nghi ngờ, Điền Khánh có nghi ngờ, Diêu Côn có nghi ngờ... Ở trong lòng An Nhượng Thần, ai cũng đều nghi ngờ cả. Nếu An Nhượng Thần bị bắt về, có nghĩa Lư Chính bình an vô sự, hãn vẫn có thể đến tiền tuyến báo với Long Đằng, rằng muốn bảo vệ An Nhượng Thần đến tiền tuyến nhưng không biết sao mà nửa đường bị truy sát, nếu An Nhượng Thần chưa chết, nàng ta sẽ nói với Long Đằng rằng tất cả mọi người đều có nghi ngờ, khi ấy không phải cũng chung hậu quả với việc Lư Chính đang bị bắt à?”

Tiền Bùi có phần giật mình trước sự ung dung của Tiền Thế Tân, lão cười phá lên: “Thì ra ta đã đánh giá thấp người rồi. Quả nhiên con trai ta gan dạ sáng suốt.”

Tiền Thế Tân không lạ gì với lời khen của phụ thân, hần nói: “Nên không cần phải lo đến Long Đăng, phía hần tự có người xử lý, đây không phải là chuyện chuyện sắp xếp xong từ sớm rồi sao? Giờ ông nói thử xem, còn chuyện gì quan trọng nữa?” Theo như Tiền Bùi nói, hần lão là người biết nhiều nội tình nhất trong quận Bình Nam.

Tiền Bùi nói: “Cẩn thận đồ tể. Trước đây bà ta giúp Mẫn Đông Bình giết không ít người. Có lẽ Mẫn Đông Bình mất tích có liên quan đến bà ta. Bà ta đã mất khống chế. Ta đoán hần có liên quan đến An Nhược Phương.”

“Vì đứa con gái đã chết của bà ta sao?”

“Người biết ư?” Tiền Bùi ngạc nhiên.

“Đường Hiên có nói qua với ta.”

Tiền Bùi cau mày: “Đúng là họ Đường này không đáng tin bằng Mẫn Đông Bình.”

“Y chết thế nào?”

“Là do ta xử lý.” Tiền Bùi nói: “Sớm muộn gì hần cũng làm hỏng chuyện. Chỉ nội việc tiết lộ đồ tể với người là đã đủ chứng minh rồi. Tóm lại người cứ nhớ, con người đồ tể còn phiền phức hơn Long Đăng nhiều, bà ta giết người không chớp mắt, cũng bất chấp lý do hậu quả, mọi việc chỉ cần bà ta thích là được. Bà ta bị điên. Có lẽ Mẫn Đông Bình phát hiện được tung tích của An Nhược Phương, nên mới bị bà ta xuống tay. Bà ta đến giết ta, có lẽ cũng là như vậy. Người trắng trợn lòng bắt An Nhược Phương trong thành, sẽ bị bà ta ghi hận. Bà ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Trong lòng Tiền Thế Tân chấn động.

Tiền Bùi nói: “Bà ta cũng sẽ không bỏ qua ta.”

“Cho nên,” Tiên Thế Tân trầm ngâm: “Hành tung của An Nhược Phương không quan trọng, điều trước mắt phải làm, là để Long Đăng đối phó đồ tể?”

“Bà ta cũng là mật thám, lại còn giết rất nhiều người.” Tiên Bùi rất đồng ý với cách nghĩ của con trai, “Bà ta đi cứu An Nhược Thần, còn nói rất nhiều với nàng ta, nhất định An Nhược Thần sẽ có một đồng câu hỏi, mà với tính tình của đồ tể, hoàn toàn sẽ không từ chối. Chẳng lẽ An Nhược Thần còn có thể đánh lại được bà ta? Nếu người bắt An Nhược Thần về, thì để Lư Chính đi báo tin. Còn nếu không bắt được An Nhược Thần, thì chính An Nhược Thần sẽ tự đi báo tin với Long Đăng. Đồ tể là mật thám duy nhất thừa nhận tội ác với An Nhược Thần, Lư Chính tính là gì?”

Tiên Thế Tân không khỏi không thừa nhận quả thật rất có lý. Trong món nợ máu của đồ tể, lại có Hoắc Minh Thiện mà Long Đăng để ý nhất.

“Bây giờ, ta muốn nói với người một điều, nếu Diêu Côn chưa chết thì phải làm thế nào để ông ta trở thành nội ứng của người.”

Tiên Thế Tân giật mình, giương mắt nhìn Tiên Bùi. Có thể sao?

“Đó là chuyện mà hãn ta sợ nhất, nếu người nắm chắc bảy phần, hãn tất sẽ nghe theo người.”

Trước trà lâu cách không xa ở ngoài nha môn, có một thôn phụ trùm khăn che đầu cầm giỏ thức ăn, nghe người ta bàn luận chuyện của nha sai. Nghe nói khắp thành đang lùng bắt một bà tử họ Lục, còn cả một cô tử nữa, dẫn theo một tiểu cô nương mười hai tuổi. Tiểu cô nương kia rất đẹp, nghe nói chính là tứ cô nương đang mất tích của An gia.

Có người nói: “Không phải tứ cô nương chết rồi à?”

“Có khi nói sai đấy. Em vợ ta làm nha sai ở nha môn kia. Hẳn nói cấp trên lệnh họ lục soát người, nhưng không nói cụ thể. Tóm lại chỉ cần tiểu cô nương dung mạo xinh đẹp là phải để ý. Thời gian này đừng ra ngoài, miễn để quan sai hiểu lầm, bắt về nhìn mới biết không phải, đến lúc đó chẳng phải sợ hãi thấp thỏm một phen à.”

Thôn cô đó nghe xong thì lặng lẽ đi ra. Bàn tay cầm giỏ nắm lại, tay ngựa mà trong lòng cũng khó chịu, thật sự muốn giết người.

An Nhược Thần ôm hông Long Đại, lòng ngập tràn vui sướng. Không, không nên nói là vui sướng, đó là tâm tình không thể hình dung nổi. Còn hơn vui sướng gấp trăm gấp ngàn lần.

“Tướng quân.” Nàng lại gọi một tiếng, nghe thấy tiếng tim đập “thình thịch thình thịch” của tướng quân.

Long Đại thúc vào bụng ngựa, đưa nàng đến một nơi không người cạnh đó.

“Để ta nhìn nàng nào.”

An Nhược Thần không ngẩng đầu, chỉ đưa tay phải ra: “Tướng quân có khăn không?”

Long Đại: “...”

An Nhược Thần chun mũi, lại nói: “Có lược cũng được.”

Long Đại nhìn trời rồi thở dài: “Được rồi, vậy thì nàng đừng ngẩng đầu nữa, nếu không cẩn thận nhìn phải, ta sẽ hối hận vì sao không mang theo khăn với lược.”

An Nhược Thần nắm lấy vạt áo của hắn ngẩng phắt đầu lên, trừng mắt với hắn, đây là đang cười nhạo nàng hả? Vào thời điểm gặp lại sau khi trải qua kiếp nạn này, không phải nên nói câu gì dễ nghe sao?

Long Đại bị nàng trợn mắt thì tức cười, nhìn mặt nàng nói: “Đúng là rất bẩn rất rồi.”

An Nhược Thần mở miệng. Nhưng lại thấy Long Đại cúi đầu hôn lên trán nàng, rồi lại hôn lên giữa hai hàng lông mày.

Nhất thời trong lòng An Nhược Thần được đổ đầy ấm áp, hốc mắt nóng lên. Nàng nghe thấy Long Đại nói: “Cô nương của ta xinh như thế, không cần khăn cũng chẳng cần lược.”

An Nhược Thần nhắm chặt hai mắt, không được khóc, quá mất mặt. Muốn chọc tướng quân, nói lời ngon ngọt bằng chất giọng này là không đúng, vì sao cứ như hạ lệnh với binh lính thế. Nhưng chưa mở miệng thì lại nghe thấy Long Đại nói tiếp: “Cô nương của ta còn rất dũng cảm, vô cùng cơ trí.”

Lập tức nước mắt An Nhược Thần trào ra, không khống chế được. An Nhược Thần vội nằm vào ngực Long Đại, mượn xiêm y lau đi nước mắt.

“Em không biết là chàng sẽ đến.” Nàng vừa khóc vừa nói.

Long Đại nhướn mày: “Tại sao ta nghe thấy nàng nói đang đợi tướng quân. Giọng rất lớn, đứng trong núi cũng có thể nghe được.”

“Chẳng qua là em hy vọng chàng sẽ đến.” Trong lòng nàng vẫn luôn ngóng trông.

Long Đại siết chặt nàng, kỳ thực trong lòng cũng nghĩ mà sợ, chỉ thiếu chút nữa, thật sự chỉ thiếu chút nữa mà thôi.

“Đêm qua em trốn trong núi, ngủ chập chờn mà lại nằm mơ. Mơ thấy tướng quân.”

Long Đại đau lòng, biết nhất định nàng đã chịu khổ nhiều lắm rồi. Hắn cúi đầu hôn lên mái tóc nàng, gò má sượt qua đầu nàng, nghiêm túc nghe nàng nói.

“Em mơ thấy mình cứ bò trong lỗ chó, rất lạnh, trên đất toàn là máu, bò được một bước là trên tay lại dính dính nhầy nhụa, em không bò dậy nổi, trên người cũng rất đau, thế nhưng cái lỗ đó lại như vô đáy, em rất sợ, cảm thấy không chịu nổi, nhất định là vô vọng. Nhưng vào lúc đó, em lại nghe thấy chàng gọi em.”

“Ta nói gì?” Long Đại hỏi, bóp nhẹ tay trái của An Nhược Thần, trong thư nàng nói tay trái bị thương nặng, vừa nãy nàng cũng chỉ dùng tay phải.

An Nhược Thần đau tới mức co rụt người lại, Long Đại nhíu mày, xem ra cánh tay này vẫn chưa lành.

An Nhược Thần đổi tư thế ngồi, không để Long Đại đụng vào tay nàng, kể tiếp: “Chàng nói, Thần Thần à, ta ở đây, nàng cố gắng lên, bò một lát nữa là có thể trông thấy ta.”

“Ta gọi nàng là Thần Thần? Rồi còn nói bằng giọng điệu ấy?” Chân mày Long Đại nhướn rất cao.

An Nhược Thần cũng nhướn mày: “Chính là vậy đó. Em nghe mà vui khôn xiết, liền đồng ý với chàng.”

“Ừ.” Long Đại buồn cười, rõ ràng trải qua biết bao nguy hiểm và đau khổ, sao nàng có thể buồn cười thế chứ, “Thần Thần à.” Hắn cố ý bắt chước giọng mà gọi nàng.

“Tướng quân cười nhạo em đấy à?” An Nhược Thần trưng ra vẻ nghiêm túc.

“Không hề.” Long Đại cũng nghiêm túc.

“Tướng quân chàng lại đây, em có lời muốn nói.” An Nhược Thần tiếp tục nghiêm túc.

Long Đại nhướn mày, Thần Thần à, nàng đúng là dữ dằn. Hắn nghe lời cúi đầu xuống, áp tai gần nàng.

An Nhược Thần nhanh chóng mỗ một cái vào mặt hắn, rồi đỏ mặt nói: “Em rất vui vì chàng đã đến.”

Long Đại thật sự rất muốn ôm ngực, An cô nương Thần Thần cô nương nhà hắn lại biết dùng chiêu này rồi? Đang định hôn lại, bù quăng ngày tháng dài đằng hã đã bận tâm nhưng nhớ, thì An Nhược Thần lại nói: “Em biết là ai giết Lý trưởng sử và Hoắc tiên sinh rồi.”

Long Đại: “...” Thì ra thật sự là có lời muốn nói, không phải dỗ hã lại gần để hôn.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Long Đại dẫn đầu đội kỵ binh, đưa An Nhược Thần, Diêu Côn, Lữ Chính và những quân lính nha sai bị bắt làm tù binh kia giải về.

Diêu Côn được phân cho một con ngựa. Ông ta đã được cứu, khi thả lỏng tinh thần thì mệt mỏi cũng bao trùm lấy toàn thân, nhiều lần ngủ gật gục đầu lên xuống, suýt nữa đã ngã khỏi ngựa. Định đề nghị với Long tướng quân là không bằng chúng ta thúc ngựa mau chạy về đi, nhưng cũng nhìn thấy Long Đại đi đằng trước, hấn dùng áo choàng bọc lấy An Nhược Thần, ôm vững vào trong lòng. Không nói gì cũng không làm gì lớn, chỉ cười ngựa chậm rãi đi.

Diêu Côn cũng không mở miệng, rõ ràng là An Nhược Thần đang ngủ, Long Đại không muốn ảnh hưởng đến nàng. Diêu Côn xốc lại tinh thần, an ủi mình còn có thể thấy mệt thấy đau, chứng tỏ còn sống. Còn sống là tốt rồi. Ông ta còn sống, người nhà của ông ta cũng phải bình an. Diêu Côn nhớ đến nụ cười của Mông Giai Nguyệt, nhớ đến vẻ mặt của con trai lúc nghịch ngợm càn quấy mà phấn khởi lên.

Lúc tỉnh dậy, An Nhược Thần phát hiện mình đang ngủ trong một gian trướng. Giường rất cứng, nhưng đó không phải là nguyên nhân khiến nàng mỗi eo đau lưng nhức người, đã bao lâu rồi không được ngủ một giấc thật ngon? Mấy đợt chạy trốn bôn tẩu đó, hết như một giấc mộng. An Nhược Thần lắc đầu hoàn hồn, nàng ngồi dậy, lúc này mới phát hiện trên tay trái mình được buộc cố định vào thanh nẹp.

Sờ lên mặt, hình như đã được tắm rửa qua, tóc xõa dài, hăn đã được chải đầu. An Nhượng Thần học theo Long Đại nhướn mày, hăn nàng ngủ như chết nên mới không biết tạo gì như vậy. Nàng đứng lên nhìn xung quanh một vòng. Trưởng rất lớn, các vật dụng để dùng trong phòng đều có đủ. An Nhượng Thần lần ra sau bình phong, tìm được thứ nàng muốn tìm, tháo thanh nẹp vương vী ra, sửa sang lại thật tốt. Đi ra ngoài thì thấy trên bàn có tờ giấy, là để lại cho nàng. Bên trên là chữ viết có lực của Long Đại.

Long Đại nói mình cần phải ra trận gặp đại tướng quân địch, sau đó sẽ về, bảo nàng ăn hết cháo nóng trên bếp với bánh bao đi, nếu chán thì đọc sách, mệt thì ngủ tiếp.

An Nhượng Thần thở dài, lại rất muốn cười. Thở dài là vì cần phải đánh giặc, nàng thật sự rất ghét chiến tranh. Buồn cười là vì giọng điệu này cứ như nói đi ra ngoài săn bắt một lát sẽ quay về. An Nhượng Thần thấy bếp nhỏ cạnh giá đỡ cửa, đặt bên trên là nồi đồ ăn được chưng nóng, có bánh bao, cháo và vài món đồ khác, An Nhượng Thần cảm thấy đói, một hơi càn quét sạch, ăn xong vẫn còn thềm, nhưng nàng lại ngại, này giờ nàng ăn quá nhiều rồi, hăn phải đủ suất cho ba người.

Không được, phải nhin nào, không thể để binh sĩ thuộc hạ của tướng quân cho rằng tướng quân phu nhân tương lai là thùng cơm được.

An Nhượng Thần từ từ dọn dẹp chén đĩa, cố ý làm rất chậm, cuối cùng đã dè được cơm thềm ăn xuống.

Sau đó tướng quân vẫn chưa về, An Nhượng Thần nhìn lên bàn, đúng là có sách thật. Là “Long tướng quân liệt truyện” và “Long tướng quân tân truyện”. Đúng là phiền mà, cái này thì có gì mà đọc chứ. An Nhượng Thần bật cười.

Tinh thần tốt lên, không muốn ngủ tiếp, nhưng tướng quân không dặn là có thể ra ngoài, thế là ngay đến rèm trưởng An Nhượng Thần cũng chẳng

vén lên. Nàng dứt khoát mài mực, trải giấy ra, bắt đầu viết lại từng chuyện từng chuyện gần đây. Được gặp lại dĩ nhiên phải vui rồi, nhưng nàng cũng không quên tình thế hiểm trở.

Thái thú đại nhân bị vu oan ám sát tuần tra sứ, tướng quân lại thu nhận giúp đỡ, phải làm sáng tỏ thế nào đây? Chủ bạc Giang Hồng Thanh đã chết, còn ai có thể làm nhân chứng? Còn về phần vì sao Tiền Thế Tân ngăn tin chiến sự của lính liên lạc, An Nhược Thần cũng có thể đoán ra được lời giải thích của hắn. Hắn chỉ cần nói lúc ấy đang bận bàn bạc, vốn muốn để sau khi bàn xong thì sẽ bẩm báo với các vị đại nhân, không ngờ chủ bạc lại động thủ với Bạch đại nhân.

An Nhược Thần cẩn thận nghĩ lại chuyện này, sát nhân bị bắt hiện nguyên hình, nhân chứng đã chết, sau đó bọn họ còn cùng nhau chạy trốn, đuổi giết một đường, thậm chí sát thủ của mật thám còn giết rất nhiều người trước mặt đông đảo quan binh để cứu họ ra. Đây đúng thật là, có nhảy xuống sông Tứ Hạ cũng không rửa sạch tội.

An Nhược Thần thở dài, vẽ một vòng tròn sau tất cả mọi chuyện, tỏ vẻ đây là trọng điểm.

Sau đó lại sắp xếp tiếp. An Nhược Thần viết xuống ba chữ “Lục đại nương”.

Giờ Lục đại nương thế nào rồi? Nếu bà ấy bình an thoát thân, ắt sẽ nấp trong thành Trung Lan, nhất định Triệu Giai Hoa sẽ giúp bà ấy. Nhưng nếu nàng muốn tra ra đầu mối, chỉ sợ không dễ. Bây giờ An Nhược Thần chỉ hy vọng Lục đại nương có thể bình an.

Tịnh Duyên sư thái là sát thủ, những vụ án giết người lần trước đều do một tay bà ta làm. Hắn là bà ta sẽ đưa tứ muội đến chỗ Tiết Tự Nhiên, An Nhược Thần hy vọng như vậy. Nếu đã đưa rồi, vậy sau đó Tịnh Duyên sư

thái sẽ đi đâu? Làm gì? Tứ muội nói với nàng Tịnh Duyên sư thái bảo còn một chuyện chưa làm xong, phải đi chấm dứt.

Nhưng bọn họ cần Tịnh Duyên sư thái. Bà ta thừa nhận chuyện mình đã làm, bà ta có thể trở thành nhân chứng. Chí ít là, bà ta có thể chứng minh Lý trưởng sử vô tội, và Lý trưởng sử là một người trong sạch. Bà ta có thể chứng minh Hoắc tiên sinh bị mật thám giết chết chứ không phải tự sát. Nhất định sư thái còn biết nhiều chuyện hơn nữa, gây ra nhiều án như thế, sao có thể không biết gì được. Chẳng qua Tịnh Duyên sư thái chịu đồng ý thừa nhận trước mặt mình, là vì mình không thể gây khó dễ cho bà ta, nhưng nếu đổi thành tướng quân, đổi thành Lương đại nhân, liệu thái độ của bà ta có còn như vậy không? Hơn nữa, có thể đi đâu để tìm bà ta đây?

Còn cả Lư Chính nữa. Hắn cũng là mật thám. Có rất nhiều chuyện nhất định là do hắn làm. An Nhược Thần cảm thấy Lư Chính sẽ là một điểm đột phá rất được. Là mật thám duy nhất bọn họ bắt được. Nếu hắn có thể thẳng thắn, nói ra kế hoạch của Tiền Thế Tân, vậy thì thái thú đại nhân có thể được rửa sạch oan khuất rồi.

Tiết Tự Nhiên, thái thú phu nhân, nhị muội, Cổ Văn Đạt... An Nhược Thần viết ra một chuỗi dài các cái tên, mỗi lần viết cái nào là lại nghĩ tới chuyện của họ. Bất tri bất giác, nàng nhìn danh sách chăm chú suy nghĩ đến gần người. Ngay khi trong trường thắp đèn lúc nào nàng cũng chẳng biết, chợt nghe thấy giọng của Long Đại ở bên ngoài, hắn hỏi vệ binh: “Nàng ấy tỉnh chưa?”

Vệ binh đáp: “Không nghe thấy cô nương gọi người.”

Sau đó Long Đại dặn dò chuẩn bị thức ăn, rồi hắn đi vào. An Nhược Thần không biết bên cạnh hắn còn có ai khác không, liền vội vàng giấu xếp giấy trên tay giấu vào trong ngực.

Long Đại vén rèm lên đi vào trong trướng, liền thấy An Nhược Thần mở to đôi mắt chớp tay sau lưng đứng một bên nghênh đón, không khỏi bật cười: “Ta còn định bụng phải gọi nàng dậy cho bằng được, nếu không ngủ một ngày một đêm, chắc đói bụng lắm.” Vừa dứt lời, quay đầu sang thì thấy đồ ăn trên bếp nhỏ đã hết sạch, hẳn không khỏi nhướn mày.

An Nhược Thần hắng giọng, giả vờ như không biết đồ ăn đó là dành cho mấy suất, hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi ạ?”

“Qua giờ Dậu* rồi.” Long Đại cười, “Phải ăn cơm rồi.”

(*Từ 5 giờ đến 7 giờ chiều.)

An Nhược Thần đỏ mặt, vội nói sang chuyện khác: “Hôm nay tướng quân có thuận lợi không? Em nghe nói tướng quân đã chiếm được huyện Giang Sinh, định tiếp tục đánh vào nội thành Nam Tân sao?”

“Dĩ nhiên là không.” Long Đại nói: “Tuy có thể chiếm được thành Vũ An, nhưng phòng thủ rất kỹ, nếu đánh tiếp sẽ làm tướng sĩ bên ta chết thảm, quan trọng nhất chính là, ta cũng không muốn thành Vũ An của hãn. Nay đuổi chúng ra khỏi dốc Thạch Linh cách xa mười dặm, vạch rõ giới tuyến, đề nghị ngưng chiến.”

An Nhược Thần ngần ngừ: “Tướng quân mới từ dốc Thạch Linh về đây ạ?”

Long Đại cười to: “Đây chính là doanh trại ở dốc Thạch Linh, ta không đưa nàng đến sông Tứ Hạ. Thế cục ở sông Tứ Hạ đã ổn định rồi, có mấy người Chu tướng quân là được. Còn tù binh ở dốc Thạch Linh quá nhiều, có nhiều chuyện cần phải xử lý. Nay đều đã sắp xếp xong rồi, tạm thời chờ đã.”

“Chờ cái gì?”

“Chờ bước tiếp theo của Huy vương và đám phản thần Đại Tiêu chúng ta.”

Vừa nói đến đây thì bên ngoài có vệ binh hỏi có thể vào được không. Long Đại lên tiếng đáp, để bọn họ đi vào. Ba vệ binh đi vào trướng, gặt đầu hành lễ với Long Đại và An Nhược Thần, sau đó một người dọn bàn, một người mở hộp đựng thức ăn lấy đồ ăn canh nóng ra, còn người khác dọn dẹp chén đĩa và bếp nhỏ trước đó. Dọn bàn xong, có một vệ binh đến tháo khôi giáp của Long Đại thay y phục, một người khác thay nước sạch trong chậu đồng. An Nhược Thần đứng trong góc đoan trang nhìn, không lên tiếng, sợ người ta để mắt tới. Cũng may động tác của chúng vệ binh rất nhanh chóng, làm việc nhanh nhẹn, mắt lại nhìn thẳng.

An Nhược Thần nhìn rồi lại nhìn, vừa quay đầu sang thì phát hiện Long Đại đang mỉm cười với nàng. Lập tức nàng đỏ bừng mặt. Tướng quân nhìn nàng, các vệ binh nhìn tướng quân —— thế là tất cả bọn họ đều biết tướng quân đang nhìn nàng.

An Nhược Thần không thể làm gì khác ngoài việc nhìn chăm chăm nóc trướng, suy nghĩ lại một lần các chuyện đã xảy ra.

Các vệ binh làm xong thì thi lễ lui ra, An Nhược Thần vội nghiêm túc lấy tờ giấy mình đã viết ra đưa cho Long Đại. Long Đại nhận lấy, nghiêm túc hỏi: “Có phải đây là chứng tỏ nàng không có tạp niệm với ta, một lòng muốn phá án không?”

An Nhược Thần đỏ bừng mặt, vội đáp: “Trước mặt binh sĩ, tướng quân phải có uy nghi chứ.”

Long Đại cười lớn, An Nhược Thần cũng không biết có gì buồn cười. Long Đại nghiêm túc nhìn hết tờ giấy nàng viết, có rất nhiều nội dung An Nhược Thần chỉ liệt kê tên người, Long Đại vẫn hiểu. Hắn đốt cháy tờ giấy

kia, sau đó kéo An Nhược Thần đến trước bàn, vừa xới cơm vừa hỏi: “Còn muốn ăn không?”

“Ăn.” An Nhược Thần thành thật không khách khí. Nàng đã đói lâu lắm rồi, ăn nhiều thì sao, có lý chẳng sợ.

Long Đại bật cười.

An Nhược Thần nhướn mày nhìn hắn.

Long Đại nói: “Đón nàng về bên cạnh, ta rất thoải mái.”

An Nhược Thần không tiếp lời, thì ra sau khi đánh thắng trận, bản lĩnh nói lời ngon ngọt cũng tăng lên.

Long Đại không nhạo báng nữa, múc cơm cho hai người, hắn mời một tiếng rồi bắt đầu ăn, hiển nhiên cũng rất đói bụng, tốc độ ăn cơm giống hệt đánh giặc, vừa quả quyết lại có hiệu suất. An Nhược Thần nhìn, cảm thấy mình cũng sắp cười rồi, rồi cười qua cười lại như thế, trông chẳng khác gì ngớ ngẩn cả. Nàng gấp đồ ăn chan canh cho Long Đại, còn mình thì lại chẳng ăn được mấy đũa.

Long Đại ăn xong rất nhanh, bắt đầu bàn chuyện chính sự: “Những việc nàng nói đấy, trước mắt tạm thời không phải là quan trọng nhất.”

An Nhược Thần nghiêm túc lắng nghe.

“Ta đã thẩm vấn Lữ Chính, hắn không chịu nói gì. Hắn mai phục trong quân bấy lâu nay, ta đoán kẻ truyền tình báo trong quân và giá họa Lý trưởng sử chính là hắn, nhưng những chuyện khác, ví dụ như Lưu Tắc, Từ bà mỗi, chưa chắc đã liên quan đến hắn. Hắn nhập ngũ đã năm năm, có thể lẫn lộn đến vị trí hôm nay, rất tốn thời gian, ngoài cố gắng ra thì còn cần rất nhiều cơ hội may mắn. Vì để không bại lộ, hắn sẽ không tham dự nhiều vào những kế hoạch khác. Hắn cũng quan trọng như những mật thám khác.”

“Có nghĩa là trừ những người chúng ta đã biết và nghi ngờ, hãn không tiết lộ gì nhiều?”

“Ngoài việc hãn thừa nhận đã hạ độc muội muội nàng ra, thì không hề nói thêm gì. Là độc nào, giải được là gì, hãn cũng không nói. Hãn chỉ bảo giải được nằm ở một chỗ chỉ có mình hãn biết.”

“Hãn muốn lấy điều kiện gì để trao đổi?”

“Thả hãn ra.”

“Vậy hãn phải dùng tình báo để đổi. Không chỉ giải được, mà còn cả danh sách mật thám nữa, hãn nói ra, chúng ta phải kiểm chứng là thật thì mới thả.”

Long Đại nhướn mày: “Thần Thần à.” Âm đuôi kéo rất dài.

Lập tức An Nhược Thần kịp nhận ra mình đã lạm quyền, vội nói với giọng nịnh bợ: “Tất cả phải do tướng quân làm chủ, tướng quân anh minh thần vũ, nhất định sẽ có ý kiến hay. Tướng quân cảm thấy làm thế nào thích hợp thì cứ sai bảo.”

Long Đại chọc vào trán nàng: “Nịnh nọt.”

An Nhược Thần muốn thanh minh là mình không có, tôn kính thật lòng.

“Làm ta rất vui.”

An Nhược Thần không thanh minh nữa. Đúng thế, vừa rồi nàng đúng là thật lòng tôn kính nịnh bợ.

“Hãn rất cứng miệng, ta dụng hình với hãn cũng không hiệu quả. Hãn cũng biết ta sẽ không giết hãn, hãn có giá trị. Nàng không cần phải đi thăm hãn, không cần hỏi hãn, không cần để ý đến hãn. Hãn cảm thấy mình gây khó dễ được nàng, nàng mà ra mặt thì hãn sẽ càng tin chắc.”

An Nhược Thần gật đầu, hỏi: “Còn thái thú đại nhân đâu?”

“Tạm thời chuyện của ông ta không có biện pháp, nếu ta đoán không sai, hẳn Bạch Anh đã chết.”

An Nhược Thần giật mình.

“Con người Bạch Anh ghét ác như thù, cũng tự đánh giá mình rất cao, nếu ngài ấy đã nhận định chuyện gì thì sẽ đi tới cùng. Diêu Côn đã kể em nghe các chuyện từ sau khi Bạch Anh vào Bình Nam, rõ ràng ngài ấy đã bị người ta lợi dụng, là một con cờ. Nhưng con cờ này không thể dùng lâu được, vì nếu lâu quá, Bạch Anh sẽ phát hiện ra vấn đề, một khi ngài ấy phát hiện được chân tướng, không những không còn là quân cờ, mà sẽ biến thành mãnh hổ.”

“Bọn chúng cần Bạch đại nhân xoi mói điểm khả nghi ở ta, cần Bạch đại nhân khiển trách thái thú đại nhân không làm tròn cương vị, sau đó trước khi ngài ấy ý thức được tình hình không đúng, lập tức giết ngài ấy, định tội danh chân thật cho thái thú đại nhân.”

“Không sai, nên ta nghĩ cũng sắp rồi, kiểu gì tin Bạch đại nhân chết cũng sẽ truyền đến đây. Kèm theo đó, hẳn sẽ có tin Tiền Thế Tân tạm thời quản lý chức thái thú. Nếu bọn chúng thuận lợi, thì sau này Tiền Thế Tân sẽ được hoàng thượng ngự phong thái thú, danh chính ngôn thuận, lại được cái mỹ danh nhận lệnh lúc lâm nguy, dũng cảm gánh vác. Chúng ta đại thắng ở tiền tuyến, có công lao ép hòa Nam Tân, thế nào hẳn cũng được hưởng một phần.”

“Tướng quân! Không thể để hẳn ta được như ý được! Hai cha con bọn chúng, tất cả đều là tặc tử phản quốc.”

Long Đại nói: “Nàng nói không sai, nhưng vì tội mưu phản của Diêu Côn, nên tạm thời chúng ta vẫn không thể động đến Tiền Thế Tân, trên Tiền Thế Tân còn có người, bọn chúng là châu chấu buộc cùng thuyền, chỉ

cần đánh đổ một tên thì có thể bắt được điểm yếu của những tên khác. Cho nên, ngoại trừ Lư Chính ra, chúng ta còn cần những nhân chứng khác.”

“Tịnh Duyên sư thái!”

Long Đại lắc đầu: “Hành tung của Tịnh Duyên sư thái bất định, võ nghệ lại cao cường, bắt bà ta quá khó. Có một người khác, dễ hạ thủ hơn.”

“Ai?”

“Tiền Bùi.”

An Nhược Thần mở to miệng, kinh ngạc nói: “Tướng quân muốn về Trung Lan tra xét lão ta?”

“Dĩ nhiên không phải. Nay Trung Lan đã là địa bàn của Tiền Thế Tân, một là ta không thể rời khỏi tiền tuyến, hai là không có lý do chính đáng, ba là ở nha môn không thể dụng hình. Dĩ nhiên phải bắt đến doanh trại rồi.” Long Đại nắm tay phải lại đập vào lòng bàn tay trái, tỏ vẻ chuyện này phải dùng thủ đoạn vũ lực.

Hai mắt An Nhược Thần sáng lên, nghe mà hả giận! “Tướng quân, làm ơn đánh lão nhiều thêm mấy quyền!”

Long Đại sờ đầu nàng: “Trước khi thời cơ đến thì không được để lộ, có rất nhiều chuyện cũng không thể làm, phải thận trọng. Giờ đây đã đánh thắng trận, dù sao cũng nên đến lượt chúng ta giành công kiêu ngạo, muốn làm gì thì làm.”

An Nhược Thần nhướn mày, tướng quân là có ý tự khen mình đấy hả? Phải chú ý dùng từ chứ!

Long Đại lại sờ lông mày nàng, nhìn vào mắt nàng: “Để nàng lại Trung Lan, không thể chăm sóc tốt cho nàng, là lỗi của ta. Ta phải mưu đồ cần

thận, bố trí thích đáng, nhanh chóng thủ thắng, khi ấy mới có thể thay đổi mọi thứ được. Nên mấy ngày nay đã để nàng phải uất ức rồi, nàng đừng trách ta.”

Chỉ là những câu đơn giản, nhưng An Nhược Thần rất cảm động. “Không uất ức gì hết. Tướng quân cần chú ý chiến trường, nguy hiểm tứ phía, em lại không thể giúp tướng quân được, lại còn làm tướng quân quan tâm, ngáng chân sau của tướng quân, là em không tốt.”

“Được rồi, là nàng không tốt.”

Nhất thời An Nhược Thần cứng mặt, tướng quân à, chàng có thể để em cảm động lâu hơn xíu được không?

Vẻ mặt của nàng làm Long Đại rất vui, hần bật cười ha ha.

An Nhược Thần bĩu môi, cũng biết tướng quân đem nàng ra trêu đùa.

“Tướng quân, trong quân còn gian tế khác không?”

“Ta không thể chắc chắn mười phần được, nhưng đã nghiêm ngặt kiểm tra tất cả doanh trại ở tiền tuyến rồi, cũng đã lấy kế hoạch quân tình ra dò xét, tạm thời không tra ra được gì khác thường.” Long Đại nói: “Nhắc đến đây, thái thú đại nhân có nói với ta là hai người từng dùng đủ cách để cầu cứu ta, ông ta hỏi ta rốt cuộc nhận được tin từ đâu. Ta mới nói, chẳng qua tình cờ muốn từ sông Tứ Hạ đến dốc Thạch Linh, trên đường đi nghe thấy dịch binh bảo dọc đường có toán quân lính khác sắp đặt rất nhiều chốt, lúc ấy ta mới thuận đường đi tìm hai người.”

An Nhược Thần kịp phản ứng: “Ý là những con đường khác đều không thể truyền tin thành công đúng không?”

“Nàng đoán thử xem vì sao ta biết?”

“Mật thư của Cổ đại nhân.” Tướng quân phụ trách trinh thám, làm sao chỉ có mỗi con đường dịch binh được. Mà đây là chuyện không thể để người khác biết, nên phải gạt thái thú.

“Đây chính là câu hỏi của ta. Làm sao nàng biết Cổ Văn Đạt đáng tin?”

“Chàng đã điều Tà đại nhân đi, tất phải có một người đáng tin tiếp tục làm việc. Thế cục trong thành quan trọng biết bao, dĩ nhiên em sẽ không cho rằng tướng quân giao chuyện này lại cho em. Quân đội đang điều tra án, nhất định có sắp xếp. Những người khác thì khó nói lắm, nhưng Cổ đại nhân đi theo Tà đại nhân nhiều năm, nếu Tà đại nhân không tin y, dĩ nhiên sẽ không dám giao lại chức trách quan trọng như vậy vào tay y. Tướng quân cũng sẽ không đồng ý.”

An Nhược Thần nhìn Long Đại, thấy sự tán thưởng trong mắt hắn thì lòng lại vui mừng, nói tiếp: “Dĩ nhiên, cũng phải đề phòng trong quân có mật thám khác, nên Cổ đại nhân làm việc cẩn thận, tỏ ra bị trói tay buộc chân, chuyện gì cũng không dám làm, mọi thứ đều bàn bạc cùng Chu trưởng sử, lại thường gửi thư để Tướng tướng quân quyết định, dường như là vì để tránh theo gót Tà đại nhân. Y diễn rất tốt dáng vẻ bình thường, tự nhiên em cũng không dám tiếp xúc quá nhiều với y, tránh mật thám phát hiện nghi ngờ. Em bị đám mật thám canh chừng kỹ, ai ai cũng đều cho rằng em mới là kẻ phiền toái, khi ấy Cổ đại nhân mới có đường thi triển quyền cước được.”

Long Đại gật đầu: “Chuyện nàng bảo y điều tra, y cũng đã nói với ta rồi.”

“Tướng quân cảm thấy thế nào?”

“Quả thật Diêu Côn sẽ là mầm tai họa. Nhất định ông ta có thóp nằm trong tay Tiền Bùi. Phải cẩn thận đề phòng.”

“Chúng ta nên làm thế nào đây?”

“Thứ nhất, tay nàng còn phải cố định thanh kệp.”

An Nhược Thần: “...”

“Nàng và thái thú đại nhân chạy đến quân doanh của ta, chuyện này không thể giấu được. Cộng thêm tin Bạch Anh chết, còn cả gần mười ngàn tù binh cần xử lý đàm phán, nhất định Lương đại nhân sẽ đến doanh trại ở đây tuần tra hỏi chuyện. Nàng bất ngờ ngã bị thương, lại bị người ta hãm hại, thương thế càng nặng hơn...”

An Nhược Thần vội gật đầu, dùng khổ nhục kế giả vờ đáng thương với Lương đại nhân, nàng rất thành thạo chuyện này.

Long Đại nói: “Dĩ nhiên ta cũng sẽ đau lòng không thôi, lại nhân lúc đại thắng, tinh thần lên cao, thế là liền tiến hành hôn lễ.”

An Nhược Thần ngăn người, vì sao khổ nhục kế nàng diễn không phải để đối phó với Lương đại nhân, mà lại thành đối phó tướng quân gạt cười rồi?

Long Đại nghiêm mặt: “Nàng thành phu nhân tướng quân rồi, có danh phận đó, ngoài mặt bọn chúng sẽ không dám tùy tiện động đến nàng. Nàng và ta là vợ chồng, đồng hành cùng đi, nàng không rời khỏi ta, bọn chúng cũng không tiện ra tay trong tối. Còn nữa, các binh sĩ kính trọng nàng gọi một tiếng phu nhân, nàng cũng mới có thể danh chính ngôn thuận sai khiến bọn họ.”

An Nhược Thần muốn nhắc nhở tướng quân, phụ nhân nội quyền không thể nhúng tay vào công vụ, huống gì là sai khiến binh sĩ. Nhưng tướng quân đã nói, giành công kiêu ngạo, muốn làm gì thì làm... An Nhược Thần gật đầu cái rụp, tướng quân nói được thì chính là được. Chắc chắn nàng đã bị tướng quân dạy hư rồi, vui quá đi.

“An Nhược Thần cô nương à, nàng gật đầu quá sức rồi. Chuyện thành thân ấy, dù gì cũng phải ra vẻ ngượng ngùng từ chối, nói mấy câu đại loại

như ‘có nhanh quá không’ gì gì đó chứ.”

An Nhược Thần nhướn mày: “Tự nhiên có được chức phu nhân nhị phẩm, sao lại phải từ chối. Mau lên, chàng nói tiếp điều thứ hai đi.” Đầu tiên là tập khí thể của phu nhân tướng quân trước mặt tướng quân nhà mình đã. Nhưng tập xong rồi, chính nàng cũng cảm thấy buồn cười, thấy tướng quân cười, nàng cũng không kiềm chế được.

Long Đại hăng giọng, chỉnh lại vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Chuyện thứ hai, trên người nhị muội nàng có độc, tạm cứ coi là thật đi đã. Chúng ta phải tìm cách lấy được giải dược. Cũng không cần bàn kết quả chuyện này thế nào, nhất định Tiết Tự Nhiên sẽ phát cáu.”

“Em đã nói với nhị muội độc là giả.”

“Nên nếu muội ấy phát độc thật, chắc chắn Tiết Tự Nhiên sẽ tính món nợ này lên đầu chúng ta. Mà tứ muội nàng nằm trong tay hắn, dưới cơn nóng giận, hắn sẽ đuổi muội ấy ra ngoài, đó mới là phiền phức. Chẳng những nàng có thể sẽ bị uy hiếp, mà tứ muội nàng sẽ lo lắng vì tính mệnh, bên Tịnh Duyên sư thái cũng sẽ tức giận.”

An Nhược Thần không dám nghĩ đến hậu quả này. Nếu bàn về tính tùy hứng, Tiết Tự Nhiên không kém Tịnh Duyên sư thái là bao. Nhưng bàn về tùy hứng giết người, thì Tiết Tự Nhiên hoàn toàn không phải là đối thủ của Tịnh Duyên sư thái. Đến lúc đó trong thành Trung Lan gió tanh mưa máu, không thể dọn dẹp. “Tướng quân, vì chuyện này mà đã hy sinh quá nhiều người rồi, chúng ta phải đòi lại công bằng cho bọn họ, không thể để nhiều người vô tội khác dâng mạng được nữa.”

“Cho nên chúng ta phải đón tứ muội nàng ra.”

An Nhược Thần gật đầu. Long Đại lại nói: “Nhưng nàng không thể ra mặt được. Nàng về Trung Lan, chính là tự chui đầu vào lưới. Ta cũng không thể ra mặt, thậm chí không thể phái người đến tiếp xúc với Tiết gia.

Tiết Tự Nhiên không chắc chắn được thật giả, nhất định sẽ điều tra. Tiền Thế Tân cũng nhất định đang cẩn thận kiểm soát người giúp nàng trong thành, không thể để lộ Tiết Tự Nhiên được.” Long Đại dừng một lát, “Chúng ta phải vụng trộm.”

An Nhược Thần lại gật đầu, tướng quân suy nghĩ thấu đáo, nghe theo tướng quân.

Long Đại lại nói: “Tịnh Duyên sư thái sẽ đến tìm nhị muội nàng, bà ta có thể sẽ đến doanh trại.”

An Nhược Thần biết dụng ý của Long Đại.

“Còn có một người quan trọng nữa, chính là hoàng đế Nam Tần. Ngài ngự giá thân chinh, chắc vẫn không biết mình đang đến quỷ môn quan. Chuyện sau đó, ta còn cần ngài ấy sống. Nam Tần, Đông Lăng, còn có cả Đại Tiêu chúng ta, tất cả đều trong âm mưu này. Trên có hoàng đế, dưới có tiểu thương tôi tớ, tất cả đều nằm trên bàn cờ này.”

An Nhược Thần hít sâu một hơi, chuyện này nghe mà cảm thấy nguy hiểm trắc trở. Nàng nhìn vào mắt Long Đại, lòng bình yên lại tin tưởng vô cùng.

“An Nhược Thần cô nương, à, không đúng, Long tướng quân phu nhân, nàng đã chuẩn bị toàn diện phản công với bốn tướng quân chưa?”

An Nhược Thần ra sức gật đầu: “Tướng quân chỉ tay nơi nào em đánh nơi đó, chỉ tấn công không lùi bước.”

Long Đại phá cười, kéo nàng đến ôm vào lòng, đè trán nàng: “Chuyện sẽ không dễ như vậy đâu, dính dáng quá đông, thế lực sâu xa, chúng ta cần phải cẩn thận mưu cầu từng bước.”

An Nhược Thần cũng cười: “Tướng quân yên tâm. Em cũng có kiến thức, sống đến hôm nay, trong số những chuyện đã gặp, ngoài trở thành phu nhân tướng quân có phần dễ dàng ra, thì những chuyện khác không hề dễ gì.”

Chân mày Long Đại nhướn cao. Phu nhân à, nàng lặp lại lần nữa đi, chuyện gì dễ dàng cơ?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Ngày cưới của Long Đại và An Nhược Thần được định ngay trong đêm hôm ấy. Thần tốc như thế, làm An Nhược Thần giật mình.

Long Đại nói: “Vốn hôm qua nên nói với nàng tối nay sẽ cử hành hôn lễ, để nàng có thời gian chuẩn bị, kết quả nàng lại ngủ hai ngày.”

Ngủ tận hai ngày! An Nhược Thần càng giật mình hơn! Rồi ngẫm nghĩ lại, không khỏi vui mừng vì mình dậy đúng lúc, nếu không có lẽ tình cảnh sẽ biến thành Long Đại đánh thức nàng nói: “Dậy đi nào, dậy ra bái đường thôi.”

Long Đại lấy hai bộ đồ cưới từ trong rương ra, một bộ của hấn, một bộ của An Nhược Thần.

Rõ ràng đồ cưới đều được chuẩn bị gấp rút, từ chất vải mà đoán ra, hình thù cũng đơn giản, không có mũ tân nương, chỉ có xiêm y cùng khăn voan màu đỏ trùm đầu mà thôi. Nhưng An Nhược Thần lại coi đó như bảo bối, cẩn thận sờ, rồi ngẩng đầu lên, cười ngốc nghếch: “Lúc trước, em luôn mơ sau này sẽ gả cho phu quân thế nào.” Là người bình thường, trung thực hiền lành, bọn họ sẽ hòa thuận bình an sống hết cả đời. Những món đồ cưới trong tưởng tượng khi ấy, cũng không khác gì bây giờ là bao. Không hoa lệ, không giàu sang, nhưng lại đậm tình.

“Từng mơ qua sao? Là kiểu thế nào?” Long Đại hỏi.

An Nhược Thần chớp mắt, không thể nói chuyện này với hấn được. Đang định nói lảng sang chuyện khác thì Long Đại lại nói: “Do dự gì đấy,

cứ miêu tả lại một lần theo hình dáng của ta không phải là xong à?”

An Nhược Thần phá lên cười.

Long Đại nghiêm mặt: “Có cơ hội ning phu quân tốt thế mà nàng không nắm chắc, vậy sao có thể trông cậy vào nàng làm thành đại sự gì được!”

Thiếu chút nữa An Nhược Thần cười ngã vật ra, Long Đại đỡ nàng, thuận tay kéo nàng vào lòng, “Ta nói không đúng ư? Không đúng chỗ nào?”

“Đúng, tướng quân nói đúng! Tướng quân nói gì cũng đúng hết!” Nhìn xem, nàng biết nắm bắt cơ hội ning nọt rồi này. An Nhược Thần nghĩ đến đây liền bật cười. Chỉ trong vòng ít ngày ngắn ngủi gặp tướng quân, nàng còn cười nhiều hơn cả lúc một mình ở thành Trung Lan hơn một tháng.

“Tướng quân.” An Nhược Thần nhớ đến thành Trung Lan, lập tức thôi cười: “Thành thân thì cần làm gì?”

“Nghiêm túc mà nói thì vẫn có rất nhiều chuyện phải làm, đợi đến khi chúng ta hồi kinh, sẽ lại lần nữa tổ chức tiệc rượu. Hôm nay chỉ tổ chức lễ trước mặt chúng binh tướng, để bọn họ làm chứng chúng ta nên duyên phu thê, sau đó mọi người cùng ăn nhậu vui vẻ thôi. Cha mẹ ta đều đã mất, mẫu thân nàng đã qua đời, khỏi nhắc đến phụ thân cũng được, trước đây thái thú đại nhân và phu nhân đã chuẩn bị xong lễ vật hôn thú cho chúng ta rồi, tính ra cũng đủ lễ cả. Nàng cảm thấy thế nào, còn thiếu gì không?”

“Như vậy à.” An Nhược Thần cảm thấy tốt rồi, nàng vốn không phải là người cứng nhắc tuân theo lễ, chẳng qua nàng có một chuyện muốn làm, “Tướng quân, để em chuẩn bị chút trước đã.”

Long Đại cho phép nàng. Tân nương sắp gả mà, có một số chuyện, hẳn cảm thấy đã phải để nàng chịu uất ức, thế nhưng nàng lại không hề oán hận một câu.

Long Đại cho người dọn thùng lớn vào, nấu rất nhiều nước nóng, rồi lại để An Nhược Thần chuẩn bị chậu tắm khăn vải các thứ. Trong quân doanh vốn không quá chú trọng những chi tiết này, thế nên đồ dùng khá thô ráp, nhưng An Nhược Thần không ngại. Nàng nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, thay xiêm y, chải gọn đầu, sau đó mài mực trải giấy, trầm ngâm suy nghĩ, bắt đầu nghĩ từ khi nàng rời nhà, từng chuyện một ủa về, nàng viết ra ra giấy hết cái tên này đến cái tên khác.

Viết xong, hong khô mực, nàng trịnh trọng gấp giấy lại, nhét vào ngực, đặt sát trong lòng. Sau đó nàng vén một góc màn cửa lên, dè dặt nhìn quanh, vệ binh thủ vệ ở gần đó vội chạy tới, An Nhược Thần nhờ hẩn chuyển lời đến Long tướng quân, nàng đã chuẩn bị xong.

Lúc Long Đại đến thì đã mặc hỉ phục, thần thái hào hứng, cao lớn anh tuấn. Hẩn nhìn xoáy vào An Nhược Thần hồi lâu, rồi không nhịn được cúi đầu hôn nàng. “Ta đã từng khen nàng đẹp bao giờ chưa?”

An Nhược Thần bật cười, “Có phải tướng quân cảm thấy, không thể chuẩn bị phần son trang sức thượng hạng cho em, nên mới phải dùng khen ngợi đền bù không?”

Long Đại nắm tay lại đặt trước ngực, thề thốt: “Đây là lời thật lòng thật. Lần đầu gặp không cảm thấy thế, nhưng không biết vì sao, từ sau đó trở đi, càng nhìn càng thấy đẹp.”

An Nhược Thần đỏ mặt.

“Lúc đỏ mặt càng đẹp hơn.” Long Đại lại còn bổ sung thêm câu nữa.

Mặt An Nhược Thần đỏ hơn.

Long Đại lại nhìn thêm nàng lần nữa, cúi đầu hôn một cái, rồi ôm chặt nàng vào lòng: “Ta lúc nào cũng luôn nhớ nàng, luôn cảm thấy rất có lỗi, luôn cảm thấy đã quá tùy tiện với nàng, luôn cảm thấy thời cơ quá tệ, luôn

sợ nàng sẽ cho là ta hư tình giả ý, cũng luôn sợ chẳng qua nàng chỉ đang trả ân ta. Nhưng ta thật sự, thật sự rất thích nàng, rất muốn mau chóng cưới nàng làm vợ.”

An Nhược Thần ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Sao tướng quân nói nhiều vậy, bị cái gì nhập à?”

Long Đại phải tạm thời bỏ thể diện đi để nói ra những câu đấy, vừa nghe thể liền xấu hổ chọc xuống trán nàng: “Biết ngay nàng là đồ không có lương tâm mà. Thiếu nàng quá nhiều, hôn lễ lại chẳng hoàn chỉnh, nếu không nói mấy lời dễ nghe, nói cho nàng biết tâm ý của ta, thì chính là không tốt với nàng.”

“Vâng.” An Nhược Thần gật đầu.

Long Đại đợi, đợi cả buổi không thấy nàng tiếp lời, thế là lại chọc nàng: “Vào lúc này nàng cũng nên nói lại gì đi chứ, nói mấy câu xuôi tai ấy.”

An Nhược Thần thành khẩn hỏi: “Tướng quân, em đã từng khen chàng đẹp, thông minh và anh dũng chưa?”

Long Đại: “...”

“Lần đầu gặp không cảm thấy thế, nhưng không biết vì sao, từ sau đó trở đi, càng nhìn càng thấy chính là như vậy.”

“An Nhược Thần cô nương à, nàng có thể tự nghĩ ra từ được không?”

“Nhưng em nhiều hơn tướng quân hai chữ lận.”

Long Đại trưng ra vẻ mặt phật ý. An Nhược Thần không nhìn được lại bật cười.

Long Đại hôn lên giữa hai hàng lông mày nàng, nói: “Ta biết, lúc nàng tinh nghịch là tinh nghịch thật.”

Hắn lại hôn lên chóp mũi nàng: “Trước đây nàng lại không thể bộc phát vẻ tinh nghịch đấy, nghĩ mà đau lòng.”

Hắn lại hôn môi nàng, “Tuy thời cơ không tính là tốt, hôn lễ cũng đơn sơ, còn có rất nhiều phiền toái đang chờ chúng ta, lại không biết có nguy hiểm trắc trở nào, nhưng ta bảo đảm với nàng, ta luôn toàn tâm toàn ý với nàng. Lúc trước ta đã nói với nàng, an nguy của quận Bình Nam, an nguy của Đại Tiêu, nếu so với mạng của nàng, thì những thứ ấy đều đứng trước. Nay điều ấy vẫn không đổi, nhưng ta muốn nói cho nàng biết, mạng của nàng, xếp trước cả ta.”

An Nhược Thần vùi đầu vào lòng Long Đại, nói: “Tướng quân, chàng gọi em một tiếng Long An Thị đi.”

“Long An Thị.”

“Vâng!” An Nhược Thần đáp rất vang, kéo thật dài giọng. Đáp xong liền ngẩng đầu lên, nàng cười với Long Đại: “Tướng quân, có bù tai không?” Hắn muốn nghe lời êm tai, câu ấy có tính không?

“Có.” Long Đại ôm chặt nàng, “Đợi đánh giặc xong, về kinh thành, ta sẽ đưa nàng đi báii lạy liệt tổ liệt tông Long gia, để bọn họ nhìn nàng. Tổ phụ tổ mẫu, phụ thân mẫu thân của ta, nhất định sẽ không ngờ nương tử của ta lại như thế.”

“Tướng quân, phải thêm một chữ ‘tốt’ vào.”

“Được rồi, nhất định bọn họ sẽ không ngờ nương tử của ta lại tốt như thế.”

Hai người nhìn nhau cười, vô cùng quý trọng thời gian trước mắt.

Long Đại tự tay trùm khăn voan đỏ cho An Nhược Thần. Năm tay nàng định đi ra ngoài, nhưng chợt nhớ ra cánh tay nàng vẫn chưa buộc thanh

kep, thế là lại tự tay buộc giúp nàng. An Nhược Thần bối rối. Quả nhiên tướng quân có lỗi với nàng, trong hôn lễ nàng không đẹp cũng không sao, vậy mà còn phải giả vờ bị bệnh xương cốt chưa lành.

Đi ra ngoài, chúng binh tướng đã sớm chờ ở giáo trường. Sở Thanh còn cho người tìm một cỗ kiệu, dùng vải đỏ quấn lên coi như là hỉ kiệu. Các binh sĩ đưa An Nhược Thần đi vòng doanh trại một vòng, kỳ lệnh binh vậy cờ, trống đánh hợp tấu, chúng binh sĩ hét lớn, gõ thiết giáp binh khí, âm thanh vang vọng chân trời.

An Nhược Thần ngồi trong kiệu không thấy gì, cũng không biết Long Đại ở đâu, nhưng nàng không hoảng hốt, tự nhủ với mẫu thân: “Mẹ ơi, con đã gả cho người con muốn gả nhất rồi, tân khách trong hôn lễ nhiều tới mức mẹ không tưởng tượng nổi đâu, sau khi con trốn đi, con đã sống cuộc sống mà mình mong muốn.”

Trong thành Trung Lan, An Nhược Hi đang thêu chăn hỉ cùng hỉ nường. Hôm nay nàng đã gặp được Tiết Tự Nhiên, trong lòng rất vui. Lúc trước nàng dựa theo lời dặn của Tiết Tự Nhiên, đến Hỉ Tú đường nói mình muốn kiểu trâm Hỉ Thước đứng trên cành mai. Chương quỹ đáp dặn nàng ngày hôm sau đến. Hôm sau An Nhược Hi lại đến, chương quỹ lại nói đang làm trâm, nên không đưa hàng ra được. Nhưng đúng lúc công tử đang ở đây. An Nhược Hi vui vẻ gặp Tiết Tự Nhiên ở nhà thất.

“Tiết công tử bảo chương quỹ nói với ta, huynh cũng nhớ ta hả?”

“Không, ý của ta là, những chuyện lộn xộn khác cô đừng quản, chỉ cần nhớ ta là đủ rồi.” Tiết Tự Nhiên vừa chê ra mặt, vừa hỏi nàng có chuyện gì không. An Nhược Hi vội thuật lại mọi chuyện khi Tiền Thế Tân vào nhà nàng nói. Giờ đây trong nhà có thêm người của Tiền Thế Tân, luôn cảm thấy không thoải mái.

“Điều ta dặn cô có làm được không?”

“Dĩ nhiên rồi.” An Nhược Hi bày ra dáng vẻ khôn khéo, “Ta không để ý đến bọn họ, chỉ hoạt động trong viện tử của mình. Bọn họ có làm gì, ta cũng không hỏi thăm.”

“Gần gũi với mẹ cô nhiều chút, có chuyện gì, bà ấy sẽ nói với cô. Cũng không thể cái gì cũng không biết được, nếu không đến khi bị người ta hại chết lại chẳng biết chết thế nào.”

An Nhược Hi cau mày bĩu môi, sắp thành thân rồi mà nói gì xui xẻo thế.

Tiết Tự Nhiên cũng biết lỡ lời, có điều xưa nay hắn nói chuyện đều như thế, nhất thời không để ý, vậy là nói: “Đây là do ngày cưới sắp đến, trong thành Trung Lan lại loạn quá, lo cô xảy ra bất trắc.”

“Lo cho ta ư?”

“Đúng thế đúng thế, là lo cho cô.” Tiết Tự Nhiên cả tiếng, cảm thấy mình đây là bị ép mới nói ra.

An Nhược Hi hớn hở ra mặt, lúc này đang theo chân hỉ, bỗng nghĩ đến vẻ mặt lúc đó của Tiết Tự Nhiên thì lại không nhịn được phì cười.

Có điều Tiền Thế Tân không cười nổi, ngay cả giả vờ cũng không giả vờ được. Giờ hắn đang đứng trước mặt Tường Tùng và Cổ Văn Đạt.

Cổ Văn Đạt cung kính đứng sau lưng Tường Tùng, cúi thấp nửa đầu, không lên tiếng. Tiền Thế Tân không coi y là gì. Với hắn mà nói, Tường Tùng mới là kẻ phiền phức. Hắn ta nóng tính, không dễ dọa dẫm, quan chức còn không thấp. Hôm nay hắn ta lại còn về thành Trung Lan giương oai, chứng tỏ thế cục của tiền tuyến rất ổn định.

Tướng Tùng đến là để đưa quân hàm chính thức. Tiền tuyến đã thắng trận, bất kể là sông Tứ Hạ hay dốc Thạch Linh, phía Nam Tần đều không dám đánh bậy nữa. Chẳng những không dám đánh bậy, mà còn định đàm phán với Đại Tiêu, dẫu sao gần mười ngàn người đang nằm trong tay Đại Tiêu, Nam Tần và Đông Lăng không cưỡng mới là lạ.

Nhưng với Tiền Thế Tân mà nói thì không tính là hồng chuyện, hẳn bình tĩnh hỏi: “Tin báo trước đó nói hoàng đế Nam Tần ngự giá thân chinh, có phải là đích thân ngài ấy đến đàm phán không?”

“Chuyện này thì không rõ lắm.” Tướng Tùng nói: “Tướng quân chỉ nói sẽ nói chuyện đàm phán với Nam Tần Đông Lăng, còn các việc liên quan khác đã đi báo tin cho Lương đại nhân. Ngoài ra, tướng quân đã bắt được mật thám Nam Tân nằm trong quân đội ta, chính là Lư Chính luôn ở bên An cô nương.” Nói đến đây, Tướng Tùng nghiêng răng nghiêng lợi. Lư Chính là do ăn chận. Người này là mật thám, chẳng khác gì tát mạnh một cái vào mặt hẳn cả. Hẳn mù mắt hồng đầu, lại không nhìn ra chút nào, lại còn cất nhắc hẳn ta đến vị trí doanh úy nữa chứ.

Tiền Thế Tân đang định giả vờ ngạc nhiên nói hẳn không biết, trái lại hẳn còn luôn nghi ngờ An Nhược Thần, dù sao Bạch đại nhân đã nói như thế, hơn nữa nàng ta và Diêu Côn lại cùng nhau bỏ chạy. Nhưng Tướng Tùng không hề cho hẳn cơ hội nói ra, mau chóng tiếp lời: “Long tướng quân bảo ta hỏi đại nhân, lính liên lạc ngài ấy phái về báo tin tiền tuyến thắng lớn, là người bị đại nhân cản ngoài cửa ấy, giờ ở đâu rồi?”

Tiền Thế Tân tiếp tục giả vờ ngạc nhiên: “Chuyện này thì ta không biết. Ta đã để nha đầu Hầu đại nhân dẫn hẳn xuống nghỉ ngơi rồi. Sau đó ta vào phòng, định chờ Bạch đại nhân và Diêu Côn bàn chuyện xong thì sẽ báo tin, không ngờ Giang Hồng Thanh lại hành thích Bạch đại nhân. Bạch đại nhân bị thương nặng bỏ mạng, quả thật làm người ta đau buồn.”

Tướng Tùng chẳng hề để ý đến đau buồn của hãn, chỉ nói: “Long tướng quân có chỉ thị, Bạch đại nhân bị đâm, có lẽ là âm mưu của mật thám. Phàm có liên quan đến mật thám thì chính là án do quân đội thẩm tra, những hồ sơ án lục có liên quan, phải chuyển giao cho quân đội.”

Tiền Thế Tân nói: “Trước khi chết Giang Hồng Thanh đã nói rõ, đây là chỉ thị của Diêu Côn, Diêu Côn chính là chủ án. Bị bắt tại chỗ, nhân chứng vật chứng đều có cả.”

“Diêu Côn đã bị tướng quân bắt về doanh trại, thẩm án thế nào, sẽ tự Long tướng quân định đoạt.”

Tiền Thế Tân nhất thời ghen hòng, nhưng hãn vẫn nói: “Tất cả các vụ án, ta đã đưa cho Lương đại nhân rồi. Bạch đại nhân ở dưới trướng Lương đại nhân, ắt sẽ giao phó với Lương đại nhân.”

“Long tướng quân sẽ tự giao phó.” Tướng Tùng vẫn còn đang tức chuyện Lư Chính, nói tới nói lui mà nổi giận, “Hay là Tiền đại nhân cảm thấy mình không cần thừa với tướng quân, chỉ muốn thừa riêng với Lương đại nhân?”

Tiền Thế Tân hít mấy hơi, nói: “Dĩ nhiên không phải. Chẳng qua Bạch đại nhân nghi ngờ An Nhược Thần quá nặng, hôm đó nghi ngờ này cũng đã được kiểm chứng. An Nhược Thần và Diêu Côn cấu kết cùng nhau, bọn họ cùng chạy trốn, còn được sát thủ mật thám trợ giúp. Tướng tướng quân cũng vừa nói Lư Chính là mật thám, như thế hành động của Lư Chính có phải do được An Nhược Thần bày mưu đặt kế hay không, rốt cuộc trong này có âm mưu gì, trong quân tướng quân có mật thám mai phục, tướng quân lại không hay biết, gây thành đại họa, chỉ sợ tướng quân tự tra sẽ không ổn, vẫn là để Lương đại nhân xử lý thì hay hơn.”

Những lời này chính là rưới dầu vào lửa, Tướng Tùng càng nổi điên, “Báo hàm tướng quân gửi nha môn, Tiền đại nhân nhìn kỹ lại đi. Tiền đại

nhân nói An cô nương, không, nói phu nhân tướng quân có nghi ngờ lớn, thế nhưng có bằng chứng không? Phu nhân tướng quân vì vụ án của tứ phu nhân Đoàn Thị An phủ mà bị thẩm vấn, không biết nha môn có bằng chứng không, không có bằng chứng lại tự tiện bắt giam, khiến phu nhân tướng quân suýt nữa nộp mạng, không thể không mạo hiểm chạy thoát thân, không biết trách nhiệm này do Bạch đại nhân chịu hay Diêu đại nhân chịu, hay là Tiền đại nhân người đến chịu?”

Phu nhân tướng quân? Tiền Thế Tân siết chặt thư, đúng là hắn vẫn chưa đọc, do thấy cái tên Long Đăng nên không thèm ngó ngang, không ngờ nhanh như thế đã cho An Nhược Thần một thân phận rồi sao? Hơn nữa An Nhược Thần mới chạy có mấy ngày, Long Đăng đón về còn chưa ngồi nóng ghế kia mà, dù có thành thân, thì nào có chuyện tin tức truyền về nhanh như vậy Lại chơi chiêu chưa làm xong chuyện đã cho người báo tin rồi ư?

Phu nhân tướng quân! Tiền Thế Tân hừ lạnh trong lòng! Tướng quân sắp hết cách tự vệ rồi, huống gì là phu nhân hắn!

Trong quân doanh ở dốc Thạch Linh, Long Đại và An Nhược Thần mới làm xong lễ, uống rượu giao bôi, chúng binh tướng lớn tiếng hoan hô, nâng cốc cùng uống. Có người đùa rằng cả đời này chỉ sợ đây là lần duy nhất có thể chứng kiến hôn lễ ở nơi chiến trường, thật sự muốn được gặp tân nương một lần, muốn được hành lễ ngay trước mặt phu nhân.

Bên cạnh có đám đông mắng to. Có người nói không biết phép tắc, có người bảo là đồ nịnh nọt. Cũng có người cẩn thận phụ họa. Mọi người mồm năm miệng bảy. Long Đại nắm lấy tay An Nhược Thần, An Nhược Thần dùng sức nắm lại hắn, ý bảo mình cũng không sợ.

“Được rồi, nàng nói mấy câu với mọi người đi.”

Giọng Long Đại không lớn, nhưng nhất thời mọi người đều im lặng, mắt lăm lăm nhìn An Nhược Thần. An Nhược Thần cắn môi, rồi cũng gật đầu.

Long Đại vén khăn voan của tân nương lên thay nàng. Nàng mỉm cười với Long Đại.

Long Đại cũng cười, nói: “Nàng bảo mình không căng thẳng, thì ra là giả.”

Mọi người cười ầm lên, có người hét to: “Chào phu nhân.”

Vừa rộn lên là An Nhược Thần lại căng thẳng hơn. Long Đại khoát tay, mọi người im lặng. An Nhược Thần hít sâu, nói: “Ta, ừm, cảm ơn mọi người, đã vào sinh ra tử cùng tướng quân.”

Mọi người đều nhìn nàng. Đầu óc An Nhược Thần trống rỗng, không nói tiếp được nữa. Long Đại hỏi: “Chỉ một câu đó thôi à?”

An Nhược Thần quần bách, mọi người bật cười. An Nhược Thần nhìn từng gương mặt cương quyết hán tử kia, đột nhiên cảm thấy rất muốn nói gì đó nữa. Nàng lấy tờ giấy kia ra, nói: “Lần đầu ta và tướng quân gặp mặt, là vào hôm tướng quân lãnh binh vào thành. Tướng quân đến đây, là vì âm mưu xâm phạm của Nam Tần. Sau đó chúng ta quen biết nhau, cũng là vì chuyện gian tế. Vì những chuyện này mà có rất nhiều người đã chết. Những người đó, có người là mật thám Nam Tần, có người là gian tế Đại tiêu ta, có người là dân chúng vô tội, có người ta không quen, có người chưa từng gặp bao giờ, còn có cả người vì cứu ta mà chết. Ta rất may vì có thể giả cho tướng quân, nhưng ta không thể quên được bọn họ. Những chân tướng công bằng kia, ta còn nợ bọn họ. Hôm nay là ngày vui của ta và tướng quân, lúc ở trong trướng, ta đã viết ra tên của bọn họ.”

An Nhược Thần cắn môi, bắt đầu lớn tiếng đọc tên.

Những cái tên này, đương nhiên đều xa lạ với chúng binh sĩ, nhưng trong lòng họ cũng có những cái tên khác. Thế là một người nói ra một tên, tên này tiếp nối tên kia, đều là những huynh đệ đã chết trận của họ. Những cái tên đó còn nhiều hơn trong danh sách của An Nhượng Thần, An Nhượng Thần cũng không biết bọn họ, thế nhưng nàng lại rơi nước mắt.

Chân tướng và công bằng, phải trả rõ.

An Nhượng Thần nắm chặt tay Long Đại.

Ở bên này, Tưởng Tùng vẫn còn đang nói với Tiền Thế Tân: “Nếu đã không có bằng chứng, lại không có manh mối mới, vậy mời Tiền đại nhân gỡ lệnh truy nã quản sự Lục ma ma của phủ nha tướng quân ta. Tiền tuyền đại thăng, là việc trọng đại của Đại Tiêu ta, mời đại nhân tức tốc phát cáo thị, trấn định lòng dân. Trận hỗn chiến trong quận phủ nha môn đó, nguyên do hậu quả, có liên quan gì đến mật thám, Long tướng quân cần được biết. Đang lòng bắt ai trong thành, bắt thế nào, Long tướng quân cũng cần được biết. Còn việc quản chế giam giữ điều tra thái thú, sẽ do quân đội bọn ta tiếp nhận.”

Tiền Thế Tân không dám tin vào tai mình, Long Đại không hề để Lương Đức Hạo vào mắt tí nào ư? Chuyện tuần tra sứ sắp xếp, hẳn phải người đến nói đá là đá đi được sao?

“Tướng tướng quân.” Tiền Thế Tân lấy lại bình tĩnh, nói: “Có rất nhiều chuyện đều do Bạch đại nhân dặn dò khi còn sống, không chỉ có ta, mà cả chúc quan của ngài ấy đều tuân lệnh, tra khám quân đội, canh chừng phủ thái thú cũng nằm trong án Bạch đại nhân bị đâm. Tướng tướng quân luôn ở doanh trại, hẳn không biết tình hình trong thành.”

Tưởng Tùng ngắt lời hẳn: “Nên hôm nay ta mới đến tiếp nhận, tình hình ta chưa biết, xin các vị đại nhân cung cấp giúp. Lúc Bạch đại nhân còn

sống đã dạn dò gì, ta nghĩ Long tướng quân cũng muốn biết. Bạch đại nhân vừa qua đời, trong thành không thể một ngày không có chủ được. Nghe nói Bạch đại nhân đã để Tiền đại nhân tạm quản lý chức thái thú, tướng quân cảm thấy trước đây Diêu Côn và Tiền đại nhân qua lại quá mức gần gũi, chỉ sợ chuyện Bạch đại nhân cũng liên quan đến Tiền đại nhân, Bạch đại nhân sắp xếp như thế cũng không ổn.”

Sắc mặt Tiền Thế Tân thoát xanh, đây là căn ngược lại đấy hả?

Tường Tùng cứng rắn nói: “Long tướng quân có dạn, nếu có dị nghị gì với sắp xếp của ngài ấy thì cũng có thể thương lượng lại. Giờ đây ngài ấy đã có thì giờ rảnh.”

Tiền Thế Tân: “...”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Hôn lễ của An Nhược Thần và Long Đại cử hành không lâu, dù sao cũng đang là thời chiến, sau một phen náo nhiệt, các binh tướng nhanh chóng trở về vị trí của mình, tuần tra canh gác. Người rảnh rỗi thì lại ngồi bên đồng lửa tiếp tục ăn uống hát ca.

Tiếng hát khản đặc, không thể nói là dễ nghe, nhưng lại có khí thế khiến lòng người thoải mái. An Nhược Thần ngồi trong trướng, vừa nghe tiếng hát mơ hồ truyền đến, vừa tự thoại với Diêu Côn.

Tính từ khi Diêu Côn được Long Đại cứu, lần này Diêu Côn mới gặp được An Nhược Thần. So với vẻ sắc bén cảnh giác khi ở trong thành Trung Lan, An Nhược Thần điểm hồng trang trước mắt đây mới thực sự giống tiểu cô nương mười tám tuổi hoa. Nay tình cảnh đặc thù, Diêu Côn cũng không dám quấy rầy nhiều, chỉ biểu đạt ý chúc mừng, còn nói mình đã kể hết mọi chuyện lớn nhỏ xảy ra trong thành Trung Lan với Long tướng quân rồi, ý của Long tướng quân là tạm thời không thể gột rửa sạch hiềm nghi của ông ta được, phải tìm bằng chứng mạnh mẽ mới có thể phản bác tố cáo. Nhưng vụ án vu oan mưu hại Bạch đại nhân quá qua loa, ắt sẽ có cách xử lý, bảo ông ta đừng nóng lòng, đã phái người đi canh giữ an nguy của người nhà ông ta rồi, Tiền Thế Tân kia cũng không dám làm gì quá trớn cả.

Diêu Côn bảo: “Tướng quân nói, Long Đại ta còn chưa chết, Tiền Thế Tân hản mà không giữ đường sống cho mình thì chính là hản muốn chết.” Lúc Diêu Côn nói lời này, vô cùng cảm khái, Long tướng nói chuyện lúc nào cũng có khí phách như thế.

An Nhược Thần an ủi: “Nếu tướng quân đã nói thế thì chính là như vậy. Đại nhân chớ sốt ruột.”

Diêu Côn gật đầu, lại nói: “Ta muốn về Trung Lan, nếu tướng quân đã ổn định được thế cục, lại nắm chắc chế ngự được Tiền Thế Tân, thì ta muốn quay về. Trong nha môn còn có rất nhiều thuộc hạ chúc quan của ta, có bách tính kính yêu ta, ta quay về thì mới có thể có manh mối, tìm ra chân tướng.”

An Nhược Thần không lên tiếng.

Diêu Côn dừng lại, thấy nàng không nói tiếp, chỉ đành phải nói: “Có điều Long tướng quân không đồng ý.”

Lúc này An Nhược Thần mới nói: “Tướng quân không đồng ý, ắt tự có đạo lý của mình. Không phải vừa nãy đại nhân cũng nói vậy sao, chính miệng tướng quân nói với đại nhân, đã phái người đi giải quyết chuyện này rồi, đại nhân chớ sốt ruột. Tiền Thế Tân không thấy được đại nhân, sẽ không dám làm hại người nhà đại nhân đâu, nhưng nếu đại nhân đứng trước mặt hăn, dĩ nhiên hăn sẽ lấy điểm yếu của đại nhân để uy hiếp rồi. Đến lúc đó, đại nhân trở mặt nhìn phu nhân công tử gặp rủi ro, hay là nhượng bộ với Tiền Thế Tân đây?”

Diêu Côn thầm thở dài, cũng biết bất kể Long tướng quân có làm gì, nhất định An Nhược Thần sẽ dốc toàn sức ủng hộ. Ông ta muốn nàng nói hộ mình, chỉ sợ là điều không thể. Chỉ là ông ta rất nhớ Mông Giai Nguyệt và Diêu Văn Hải, không tài nào yên lòng nổi.

Mà lòng của Tiền Thế Tân cũng không yên được, nhưng hăn không nhượng bộ. Dù Long Đại có tự mình đến trước mặt hăn nói, hăn cũng muốn bác bỏ, huống gì chỉ là một Tướng Tù.

Võ tướng nói chuyện đều lớn lối, hô đánh hô giết, nhưng bọn họ dám động thủ thật không? Tiền Thế Tân cảm thấy họ không dám. Nếu thực sự

dám làm việc võ đoán như thế, thì lúc trước Long Đại nghi ngờ đây là mật thám kia là mật thám, ắt đã trừ khử rồi, cần gì phải tra tới tra lui làm gì. Giờ đây cũng thế. Tiền Thế Tân hẳn khả nghi, vậy bằng chứng đâu?

Tất cả mọi chuyện đều phải suy xét rõ ràng mới có sắp xếp. Mỗi một người, mỗi một vị trí. Long Đại như thế, Bạch Anh cũng như thế.

Long Đại sẽ phái người đến đây, cũng vì tính hăn ta như vậy, chú trọng công bằng chính trực, tất sẽ bắn khoản oan giả xử sai. Đối với võ tướng, đây cũng không tính là ưu điểm gì. Trước khi khai chiến hăn ta đã không quả quyết, nên bọn họ mới có đầy đủ thời gian. Đây là suy nghĩ ban đầu của cấp trên khi vạch kế hoạch. Chuyện cũng như bọn họ đã cho, đúng là Long Đại không nghi ngờ bắt giam ai, không hề có hành động gì. Nên Tiền Thế Tân mới cảm thấy, bây giờ cũng giống vậy.

Tiền Thế Tân nói với Tường Tùng, hăn phụng mệnh Bạch Anh, thay mặt đảm nhiệm chức thái thú, thay mặt chấp chương chuyên trong Bình Nam, giờ đây hài cốt của Bạch Anh còn chưa lạnh, nhất định hăn không thể vi phạm ủy thác, vất bỏ cam kết. Hơn nữa lệnh thư đã có Lương Đức Hạo, nếu không phải Lương Đức Hạo hạ lệnh, hăn không dám giao ấn thái thú ra.

Tường Tùng cũng không lùi: “Nếu Tiền đại nhân đã khẳng khẳng như thế, vậy ta phải y theo lệnh bắt Tiền đại nhân lại, chờ lệnh thư của Lương đại nhân đến rồi sẽ xử lý tiếp.” Nói rồi lập tức khoát tay, một đội vệ binh xông lên.

Tiền Thế Tân hét lớn: “Tường tướng quân, trong mắt người không có vương pháp phải không?”

“Vương pháp là Tiền Thế Tân nhà ngươi ư!” Tường Tùng quát còn có khí thế hơn Tiền Thế Tân.

Tiền Thế Tân run giọng, nói: “Tướng tướng quân, cả người và ta đều phụng lệnh làm việc, Long tướng quân và Lương đại nhân xử lý ắt sẽ có thương lượng, chúng ta gây gổ cũng không tiện, sẽ làm khó hai vị đại nhân mất. Không bằng thế này đi, Tướng tướng quân và ta cùng xử lý công việc trong nha môn, một quan văn như ta, thấy Bạch đại nhân bị đâm rồi bỏ mạng, mật thám tứ phía nguy hiểm không biết phải làm sao, Tướng tướng quân lại không quen công việc trong Bình Nam, ắt hẳn xử lý sẽ rất trầy trật. Người và ta cùng đồng tâm hiệp lực, thì mới có thể vượt qua khó khăn này được. Cũng tiện ăn nói với Long tướng quân và Lương đại nhân, người thấy thế nào?”

Tướng Tùng nghe xong, nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu: “Cũng được, như vậy cũng không phải người kháng lệnh, ta cũng không phụ lệnh tướng quân. Nhưng ta cảnh cáo trước, cấm tiết giờ trò gì với ta, nếu xảy ra bất cứ chuyện gì, đều phải báo lại cho ta.”

Tiền Thế Tân liên tục gật đầu nói phải, dĩ nhiên phải thế rồi, đúng là phải cần nhân vật như Tướng tướng quân mới có thể uy hiếp được đám mật thám dám mưu sát giết hại quan viên.

Tướng Tùng hài lòng gật đầu, để Tiền Thế Tân cho mời quan vệ binh của Bạch Anh đến nói chuyện, chuyện đầu tiên mà hẳn phải xử lý, chính là binh lính do Bạch Anh dẫn tới.

Vị quan kia ở tạm bên ngoài, Tiền Thế Tân gọi người đi mời. Hẳn nhìn Tướng Tùng, Tướng Tùng xụ mặt, hiển nhiên là muốn trưng quan uy ra. Tiền Thế Tân rũ mắt cúi đầu, nghe Tướng Tùng và vị quan kia đối thoại, thầm thở phào nhẹ nhõm. Hẳn cố ý cứng rắn trước yếu thế sau, chỉ đơn giản là muốn lấy được thành quả hiện nay —— cùng quản Bình Nam. Có điều nói là cùng quản, nhưng Tướng Tùng là một vũ phu, làm sao biết quản nổi quận thế nào. Tiền Thế Tân chỉ cần nghĩ ra nhiều chuyện vụn vặt là có thể để quan lại lớn nhỏ làm phiền chết Tướng Tùng rồi Còn hẳn, việc nên làm vẫn cứ làm, chỉ cần có thể kéo dài thêm một hồi nữa là được.

Chẳng qua Long Đăng vừa đoạt được ít thời gian, giờ chỉ cần hẩn trì hoãn ngày giờ tận dụng thời cơ là được.

Ở doanh trại dốc Thạch Linh, đến rất khuya Long Đại mới trở về. Điều Côn rời đi đã lâu, An Nhược Thần ở một mình trong trướng sắp xếp lại suy nghĩ về các vụ án, không hề có tự giác của tân nương chút nào. Cho đến khi thấy Long Đại, lúc này mới thấy xấu hổ.

Long Đại vào trướng còn ngạc nhiên ra mặt: “Đã trễ thế rồi, sao nàng vẫn chưa nghỉ?”

An Nhược Thần ngẩn người, được lắm, tướng quân đại nhân cũng không hề có tự giác của tân lang tẹo nào. Không phải tối nay là đêm động phòng hoa chúc sao?

“Chưa nghỉ thì tốt.”

An Nhược Thần lại cảnh giác, xem ra chàng vẫn chưa quên. Nhưng còn chưa kịp xấu hổ lần nữa thì nghe Long Đại nói: “Vừa hay có thể hàn huyên với nàng.”

Hàn nguyên? Được lắm, không cần xấu hổ nữa. An Nhược Thần không biết nên nhìn tướng quân với vẻ mặt gì thì thích hợp đây.

Long Đại mở tủ, lấy hai tờ giấy ra, ngồi xuống ghế, ngoắc tay với nàng: “Nàng lại đây. Vẫn chưa nói rõ với nàng về nhị đệ và tam đệ của ta.”

Vậy bây giờ là định để nàng nhìn tranh nhận người?

An Nhược Thần bước sang ngồi. Long Đại rất tự nhiên kéo nàng từ trên ghế lên ngồi trên chân mình, ôm vào lòng.

Luyện cũng quen quá đấy! Hắn ôm cũng giống nàng ngồi thôi. Tim An Nhược Thần đập như trống trận. Thành thích thành thích! Thành thích thành thích! Giả vờ không biết mặt mình rất nóng, nàng cúi đầu nghiêm túc nhìn giấy trên tay Long Đại.

Long Đại trải ra, không phải bức họa mà là một phong thư. “Là nhị đệ ta viết gửi đến.” Long Đại mở thư ra cho An Nhược Thần xem, “Nhị đệ ta là thương nhân, cai quản việc nhà. Còn tam đệ ta, thích giao du bạn bè, đi khắp nơi khắp chốn. Trong nhà ta, cha mẹ ra đi sớm nên hai đệ đệ có phần nghịch ngợm, không thích quy củ, cũng không thích mấy thứ văn lễ rườm rà kia.”

Long Đại ôm An Nhược Thần, vừa đọc thư vừa nói ít chuyện về hai đệ đệ, nói rồi lại nói: “Nhị đệ ta lịch sự, còn tam đệ ta thì có phần qua loa...”

An Nhược Thần đã không còn để ý nghe Long Đại nói những gì nữa rồi, nàng thấy hình như là nhị đệ tướng quân viết bức thư này, gọi đại ca tam đệ gì đấy, trong thư khai báo vài chuyện nhà, sau đó nhắc đến hôn sự của Long Đại, hắn nói chuyện khác không quan tâm, nhưng khi hồi kinh nhất định phải bày tiệc rượu, tiệc lớn tiệc nhỏ thế nào và phải mời ai đến dự, trong lòng hắn đã có trù tính, đại ca không cần bận tâm. Ngoài ra hắn trình trọng cảnh cáo đại ca, nhất định phải kéo dài đến khi hồi kinh mới được sinh con, như thế có thể mở tiệc hai lần, mời hai lượt khách. Dĩ nhiên sinh càng nhiều càng tốt, sinh một lần mở tiệc một lần.

An Nhược Thần không hề ngưng ngừng về chuyện sinh con, trái lại suy nghĩ nửa ngày, ý trong thư là sao?

Nàng hỏi tướng quân, Long Đại sờ mũi, giọng điệu đành chịu lại có phần dung túng: “Nàng biết đấy, nhị đệ ta trông coi việc nhà mà.”

Thì sao, chẳng lẽ còn phải trông coi huynh đệ trong nhà lúc nào sinh con ư? An Nhược Thần không hiểu.

“Trông coi việc nhà ấy, áp lực tiền bạc lớn lắm. Phải tính toán chi tiêu chi phí các kiểu.”

Giờ An Nhượng Thần hiểu rồi, bao gồm cả bạc tướng quân đại nhân để nàng tùy tiện lấy từ tiền trang, cũng là chi tiêu.

“Ta để nàng tùy tiện lấy bao giờ?” Long Đại không thừa nhận. Nhưng An Nhượng Thần cảm thấy không sao. Có điều nàng càng không hiểu, không phải mở tiệc càng tốn kém nhiều hơn à, không phải nên tiết kiệm bạc ư?

“Thành thân, đầy tháng của con, đều là tiệc vui. Tân khách đến, dĩ nhiên sẽ có tiền mừng.” Long Đại nói.

An Nhượng Thần: “...” An Nhượng Thần quyết định rồi, chuyện tướng quân để nàng tùy tiện lấy tiền, cũng không cần nói lại với nhị đệ nữa.

Đêm nay, hai người cùng nằm trên một giường. Long Đại không nói chuyện động phòng, An Nhượng Thần cũng vờ như không nhớ. Có điều đèn sáng vậy, nằm thôi cũng lúng túng rồi. An Nhượng Thần không dám động, tay chân thẳng ro cứng đờ như xác chết vậy.

Qua một lúc lâu, Long Đại mới thở dài: “Đã nói đến thời điểm thích hợp thì chúng ta có thể so thử xem vết thương trên người ai nhiều hơn, thật ra lúc này chính là thời điểm thích hợp*.”

(*Nếu quên có thể xem lại chương 85.)

An Nhượng Thần đỏ mặt, hai người họ từng nhắc đến chuyện khác người này sao? Vì sao nàng không nhớ gì thế. Chẳng lẽ trước đó tướng quân tự nhủ mà tướng đã nói ra miệng? Nhưng giọng điệu hắc chảnh như thế, An Nhượng Thần nghiêm túc nghi ngờ có phải mình đã quên rồi không. Không không, đây không phải là mấu chốt. So sánh vết thương cái gì chứ, xấu hổ quá.

“Kỳ thực sau này vẫn có rất nhiều nguy hiểm, nơi này là doanh trại, đúng là không tiện làm chuyện sinh con.” Long Đại lại nói.

An Nhược Thần cảm thấy mặt mình như muốn bốc cháy đến nơi rồi. Tướng quân ơi, chàng lắm bầm thế làm gì, tự nói trong bụng là được rồi.

“Nhưng chúng ta đã là vợ chồng rồi, đêm tân hôn, nàng có trách ta không?” Long Đại hỏi.

An Nhược Thần nhắm hai mắt, nàng ngủ rồi, không nghe gì hết, thật đấy.

Nhưng bàn tay nằm dưới chân của Long Đại đã lặng lẽ sờ đến, nắm lấy tay nàng. An Nhược Thần vừa ngạc nhiên lại xấu hổ, không kiềm được thở hắt ra một hơi. Âm thanh rất nhỏ, nhưng trong màn đêm yên tĩnh lại vô cùng rõ ràng.

Cũng đầy dụ dỗ.

Không lâu sau, Long Đại phóng người đến, kéo An Nhược Thần vào lòng, nhỏ giọng nói: “Vậy thì, ôm ngủ ngon vậy.”

An Nhược Thần cắn môi không dám bật ra tiếng, nàng đã mắc cỡ tới nỗi không thể động đậy rồi.

“Chỉ ôm cái thôi.” Long Đại lại nói, giọng càng nhỏ đi, tựa như thổi khí vào bên tai nàng vậy.

An Nhược Thần nhắm hai mắt rúc đầu vào lòng tướng quân, rất muốn hét to tướng quân chàng đừng giải thích nữa!

Dường như đúng là chỉ ôm thật, nhưng tim An Nhược Thần sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi. Đập liên tù tù như trống bỏi, thành thịch thành thịch! Thành thịch thành thịch!

Một lúc lâu sau, An Nhược Thần bỗng ý thức được, tiếng tim đập như trống trận đấy, là của tướng quân!

“Tướng quân.” An Nhược Thần không nhìn được mà gọi hần.

Một tiếng này, tựa như chạm phải công tắc nào đấy. Chợt Long Đại cúi đầu hôn lên nàng. Nụ hôn triền miên đầy nhiệt tình, hết như ngọn đuốc đốt cháy hai người.

Tay Long Đại nóng lên, vuốt ve da thịt của nàng, lúc mò đến vết sẹo thì cẩn thận sờ đi sờ lại. Hần hôn nàng, nói vào bên tai nàng: “Suyt, chúng ta nhỏ giọng chút là được, có được không?”

An Nhược Thần xấu hổ tới nỗi muốn ngất đi, nàng thề, nếu tướng quân hỏi một lần nữa, nàng sẽ đáp là không được.

Có điều Long Đại không hỏi nữa, hần thăm dò nàng, cố để mình và nàng đều nhỏ tiếng.

Theo thời cơ của hần, theo địa điểm của hần. Heo chó dê bò gà vịt, động phòng là quan trọng nhất.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Mấy ngày qua Mông Giai Nguyệt ăn không ngon miệng, ngủ không yên giấc. Bà nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng đều không thể thám thính được tin tức về Diêu Côn. Ông ấy sống hay chết, bây giờ đang ở đâu, bà cũng không biết. Mà điều càng khiến bà bận tâm hơn việc Diêu Côn mất tích, ắt chính là mấy ngày trước Tiên Thế Tân đã phái người đến phủ thái thú tìm Chu Vinh, dẫn hắn đến nha môn nhận thi thể, nói là ở phố Tây Hòe phát hiện một chiếc xe ngựa trống cùng mấy thi thể nam tử. Sau khi hắn ta tra hỏi, biết được mấy nam tử đó là hộ vệ trong phủ thái thú. Bèn để Chu Vinh đi xác nhận luôn.

Lúc quay về, sắc mặt Chu Vinh rất nặng nề, Mông Giai Nguyệt như bị ngũ lôi oanh đỉnh, lúc này mới hay, thì ra tất cả những người hộ tống Diêu Văn Hải ngày hôm đó đã bỏ mạng.

“Bọn họ hỏi nô tài vì sao những người này lại ra khỏi phủ, làm chuyện gì, nô tài chỉ nói không biết, không phải là chuyện do nô tài sắp xếp, cần phải về phủ hỏi phu nhân đã.” Chu Vinh nói.

Mông Giai Nguyệt không nói nổi nên câu, khiếp hồn khiếp vía chụp lấy tay Chu Vinh.

Chu Vinh biết bà lo ngại điều gì, bèn nói: “Không thấy thi thể của công tử đâu, cũng không có tin gì khác. Nô tài đã hỏi rồi, chỗ nha môn chỉ nói là xe ngựa trống. Ngoài những thi thể của mấy người đó ra thì không còn gì khác nữa.”

Mông Giai Nguyệt ngã ngồi xuống ghế, lẩm bẩm: “Là Tiên Thế Tân ư? Hẳn bắt con ta đi rồi sao?”

Chu Vinh nói: “Lúc trước khi đại nhân tra án, nô tài luôn ở cạnh phục vụ bút mực, cũng hiểu được vài cách thức. Nô tài thấy những thi thể này đều có vết thương chồng chất, không phải chết vì một đao. Hay nói cách khác, hẳn phải giao chiến một lúc. Như thế, ắt sẽ để lại manh mối, dù không có ai thấy, nhưng nếu đã đả thương thì sẽ có dấu vết, binh khí, số người, cưỡi ngựa, lái xe, dùng kiệu vân vân. Nhưng nô tài đã hỏi kỹ vụ án, nha lại đều nói không biết, nô tài muốn xem án lục thì bọn họ lại không cho. Nô tài muốn gặp Tiên đại nhân một lần, nhưng lại nói Tiên đại nhân rất bận không có thì giờ. Nô tài đi tìm quận thừa đại nhân tính hỏi thăm, nhưng tất cả đều thoái thác bảo không biết gì.”

Mông Giai Nguyệt đỏ mắt cắn răng: “Nay đại nhân không có ở đây, xưa chẳng bằng giờ, vào thời khắc quan trọng này, người Tiên Thế Tân dám dùng thì ắt hẳn đều là kẻ biết nghe lời.”

“Phu nhân.” Chu Vinh nói: “Nếu Tiên đại nhân bắt công tử đi, lấy đó lợi dụng chúng ta, như thế hẳn để nô tài đi nhận thi thể, chính là muốn nói cho phu nhân biết, công tử đang ở trong tay hắn.”

Mông Giai Nguyệt nhắm mắt, hoảng hồn khiếp vía, “Kết quả hẳn nói sao?”

Chu Vinh không nói, vì hắn cũng không biết.

Mông Giai Nguyệt im lặng một hồi, sau đó dặn dò Chu Vinh: “Để vệ binh bên ngoài chuyển lời đến Tiên đại nhân, cứ bảo ta muốn gặp hắn.”

Bà cho hắn ta cơ hội nói điều kiện. Chỉ cần con trai bà bình an, phu quân bà bình an, thì là gì cũng được.

Lời đã chuyển, nhưng vẫn không có thư hồi âm. Ngày ngày Chu Vinh đều thúc giục hỏi, nhưng vệ binh chỉ nói là Tiền đại nhân bận rộn, lúc nào rảnh sẽ tự sắp xếp gặp mặt phu nhân. Nhưng lần đợt này, đợt liền mấy ngày.

Càng đợt thì Mông Giai Nguyệt càng đau khổ. Bà nghĩ ra đủ mọi khả năng, đoán yêu cầu của Tiền Thế Tân là gì, rồi theo thời gian trôi đi, bà cảm thấy chuyện mình có thể đồng ý càng ngày càng nhiều. Chỉ cần cho bà một tin tức xác thực, nói cho bà biết an nguy của phu nhân và con trai, bà nguyện dâng cả sinh mạng.

Ngay vào lúc Mông Giai Nguyệt không chịu nổi nữa, thì Tiền Thế Tân đến. Không chỉ Tiền Thế Tân, mà đi cùng còn có cả Tưởng Tùng.

Mông Giai Nguyệt vô cùng ngạc nhiên.

Tiền Thế Tân đến cũng không phải để đưa ra điều kiện với bà, mà là cho bà hay Long tướng quân đã đại thắng nơi tiền tuyến, nghe tin Bạch Anh đại nhân bị đâm, đã tạm giam thái thú đại nhân ở doanh trại ngoài tiền tuyến, xử lý thế nào thì phải đợi ý của Long tướng quân. Nay trong thành Trung Lan vô cùng nguy hiểm, phía nhà môn cũng không an toàn, sợ có nhiều mật thám ẩn náu, vì để bảo đảm cả tiền tuyến lẫn hậu phương được an ổn, Long tướng quân đã cho Tưởng tướng quân và hãn tạm thời cùng cai quản quận Bình Nam, còn về sau thế nào, thì đợi chỉ thị của Lương đại nhân.

Mông Giai Nguyệt không rõ ý đồ của họ, nhưng nắm được tin quan trọng nhất: “Đại nhân nhà ta đang ở trong tay Long tướng quân? Ngài ấy có khỏe không?”

“Khi Long tướng quân từ sông Tứ Hạ đến dốc Thạch Linh, trên đường đi đã bắt thái thú đại nhân cùng những kẻ khác, giải về dốc Thạch Linh cả rồi.” Tưởng Tùng nói.

Mông Giai Nguyệt vội la lớn: “Vụ án Bạch đại nhân bị đâm, đại nhân nhà ta trong sạch. Xin Long tướng quân nhất định phải điều tra rõ.”

Tiền Thế Tân lại nói: “Long tướng quân đã điều tra rõ, Lư Chính bên cạnh An cô nương chính là gian tế.”

Mông Giai Nguyệt sững sờ, nhìn sang Tưởng Tùng. Lư đại nhân kia là gian tế sao? Nhưng hắn ta luôn tận tâm bảo vệ An Nhược Thần kia mà. Hắn là gian tế, vậy có nghĩa gì?

Tưởng Tùng đẩy một bụng tức giận, Tiền Thế Tân này dám âm thầm đâm hắn! Hắn nói: “Long tướng quân đã bắt Lư Chính rồi. Lúc ấy hắn ta đang chỉ huy người do Tiền đại nhân phái đi, tính bắt giữ An cô nương, à không, bắt giữ phu nhân tướng quân, giết chết thái thú đại nhân.” Tưởng Tùng dừng lại rồi nói tiếp: “Phu nhân, An cô nương và Long tướng quân đã thành thân rồi, là phu nhân tướng quân.”

Mông Giai Nguyệt không quan tâm đến tin tức quan trọng này lắm, bà chỉ quan tâm mỗi Diêu Côn, “Muốn sát hại đại nhân nhà ta?!”

Tiền Thế Tân vội nói: “Lúc ấy ta không hề biết Lư Chính là gian tế, hắn nói Diêu Côn nhốt hắn trong cơ quan, bắt An cô nương đi rồi. Nên ta mới phái người cho hắn, để hắn đưa An cô nương...” Bị Tưởng Tùng trợn trừng, Tiền Thế Tân đổi lời, “Để hắn đưa phu nhân tướng quân và Diêu Côn về cùng. Trên đường hắn truyền chỉ thị giả cho ta, ta cũng không biết.”

Mông Giai Nguyệt trợn mắt nhìn Tiền Thế Tân, nhìn dáng vẻ thản nhiên như thường của hắn, bỗng kịp ý thức được ý trong câu nói của Tưởng Tùng, bà nhìn Tưởng Tùng rồi lại nhìn Tiền Thế Tân, hỏi: “Như thế, án đại nhân nhà ta bị vu oan mưu phản, Lư Chính dẫn người mưu hại ngày ấy, là do Long tướng quân thẩm tra à?”

Tưởng Tùng nói: “Chuyện có liên quan đến mật thám, dĩ nhiên sẽ do quân đội xử lý.”

Tiền Thế Tân ôn hòa hơn Tưởng Tùng nhiều, hăn bảo: “Tất cả mọi chuyện đều đã báo cáo rõ ràng với Lương đại nhân rồi, Lương đại nhân và Long tướng quân sẽ cùng bàn bạc xem xử lý thế nào.”

Mông Giai Nguyệt thoáng hồ nghi, nhưng vẫn hỏi: “Ta muốn gặp đại nhân nhà ta một lần, không biết hai vị đại nhân có thể sắp xếp không?”

Tiền Thế Tân khách khí đáp: “Vẫn chưa tra rõ chuyện này, hơn nữa đường xá đến dốc Thạch Linh quá xa, chiến tranh chưa tàn, theo lý thì không thích hợp để phu nhân đi.”

Tưởng Tùng nói: “Tướng quân không bảo ta sắp xếp để phu nhân đi.”

Mông Giai Nguyệt lại hỏi: “Vậy nếu đại nhà ta chưa bị định tội, hai vị đại nhân có thể giải trừ lệnh cấm trong phủ ta, cho mọi người dễ thở hơn không?”

Tiền Thế Tân nói: “Vào ngày Bạch đại nhân bị đâm, trong phủ thái thú có rất nhiều người đến nha môn chém giết, những chuyện này phu nhân vẫn chưa nói rõ, tuy vẫn cứ bảo là do tự Phương quản sự gây nên, nhưng trong phủ thái thú người người đông đảo, có khả năng vẫn còn mật thám ẩn nấp. Còn chưa tra rõ nghi ngờ của tất cả mọi người trong phủ thì không thể để họ tự do ra vào được, nếu không nghi phạm mà lén trốn, ta và Tưởng tướng quân chẳng thể ăn nói được.”

Tưởng Tùng không phản bác, gật đầu.

Mông Giai Nguyệt không xác định nổi, bà biết con người Tưởng tướng quân Tưởng Tùng, nhưng trong ấn tượng chưa hề nói chuyện với nhau bao giờ, nay đột nhiên đến cho biết tin tức khiến bà an tâm, nhưng vẫn cùng Tiền Thế Tân giam lỏng cả nhà bà, bà không gặp được đại nhân thì làm sao biết tin của họ là thật hay giả được? Lữ Chính luôn ở bên người An Nhược Thần, hăn là gian tế thì người khác thế nào?

Mông Giai Nguyệt càng nghĩ càng nghi ngờ, trong lòng như bị đao cắt lửa đốt, con trai bà thì sao? Bọn họ nói mãi nói hoài, thế nhưng con trai bà đâu? Bà cắn răng, mở miệng: “Tiền đại nhân, không bằng người cứ nói thẳng...”

“Phu nhân.” Chu Vinh bưng trà bánh đi vào, ngắt lời Mông Giai Nguyệt, bảo: “Phu và các vị đại nhân uống trà nóng nào, có gì từ từ rồi nói.” Hắn vừa nói vừa gọi nha hoàn vào thay trà nóng.

Mông Giai Nguyệt bưng tỉnh, biết vừa chút nữa mình đã thất thố rồi. Bà nhếch môi, nhìn nha đầu châm trà cho mình. Trà đã đầy, nhưng bà vẫn không biết nên phản ứng thế nào cho phải.

Lúc này Chu Vinh lên tiếng: “Hai vị đại nhân, mấy ngày qua phu nhân nhà nô tài cứ lo lắng mãi, tinh thần mệt mỏi, nếu có gì thất lễ tiếp đón không chu đáo, mong được hai vị đại nhân tha thứ.”

Tiền Thế Tân và Tường Tùng nói không sao.

Mông Giai Nguyệt nhìn Chu Vinh. Chu Vinh nói: “Phu nhân, nếu Long tướng quân và Lương đại nhân đã có quyết định, vậy hẳn oan khuất của đại nhân sẽ được rửa sạch. Các vị đại nhân cần ít thời gian, phu nhân cũng chớ gấp gáp. Nếu đã biết đại nhân bình an thì yên tâm rồi, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, cơ thể quan trọng hơn.”

Hốc mắt Mông Giai Nguyệt đỏ lên như muốn khóc, nhưng bà lại hiểu được ý trong mắt Chu Vinh, nước nở nói: “Vậy, vậy ta đợi tin tức của các vị đại nhân.” Bà đứng dậy, hành lễ với Tiền Thế Tân với Tường Tùng, nói bản thân nôn nóng, đã thất nghi thất thố, mong đại nhân thông cảm. Bà hy vọng có thể gặp được Diêu Côn một lần, hy vọng các đại nhân có thể sắp xếp. Cũng hy vọng có thể mau chóng xác thực tất cả mọi người trong nhà đều trong sạch, trả lại cuộc sống thanh tĩnh yên bình.

Mông Giai Nguyệt nói rồi cáo lui. Tiền Thế Tân và Tưởng Tùng muốn sắp xếp chuyện phòng vệ trong thủ, Chu Vinh ra mặt lo liệu đối đáp. Mông Giai Nguyệt quay về phòng mình, bưng mặt khóc. Đại a hoàn của bà đi vào, lau nước mắt cho bà rồi nhỏ giọng nói: “Phu nhân, Chu quân sự dặn a hoàn đợi phu nhân về thì nói với người, đến Tây phòng một chuyến.”

Mông Giai Nguyệt ngẩn người, nghe thấy giọng điệu thận trọng này, chẳng lẽ con trai đã tránh được kiếp nạn âm thầm quay về rồi? Bà vội lau nước mắt, chạy nhanh đến Tây phòng. Mở cửa ra, lại thấy đứng trong đó là một nam tử mặc quân phục.

Nam tử tự xưng là Cổ Văn Đạt, nhậm chức trong quân, được An Nhược Thần nhờ đến.

Mông Giai Nguyệt biết cái tên này, thậm chí bà còn nhớ người này thay thế chức quyền của Tạ Cường, nhưng bà không biết tướng mạo của hắn ta. “Người đi vào thế nào?”

“Dĩ nhiên là vào cùng Tưởng tướng quân và Tiền đại nhân rồi.”

Là Cổ Văn Đạt thật sao? “An Nhược Thần nhờ người chuyện gì?”

“An cô nương...” Cổ Văn Đạt dừng lại, rồi sửa lời nói: “Phu nhân tướng quân có nhờ cậy hạ quan, nếu tình hình trong thành không ổn, thái thú hay thái thú phu nhân cần giúp đỡ thì hạ quan sẽ ra tay.”

“Vậy có nghĩa là không nhờ cậy người chuyện gì cụ thể sao!” Mông Giai Nguyệt chỉ muốn nổi điên đập nhà, bọn người các người tưởng ta là kẻ ngu sao? Ai là thật, ai là giả? Chẳng qua lợi dụng lúc rối ren mà thâm nhập mưu hại thôi. “Con trai ta ở đâu?” Mông Giai Nguyệt hét to, hai tay chống lên mặt bàn, suýt nữa đã quy gối xuống đất, “Các người muốn làm gì thì cứ nói rõ đi, đừng có hành hạ ta như thế nữa.”

Cổ Văn Đạt bình tĩnh nói: “Phu nhân đừng lớn tiếng, nếu để người khác chú ý thì không hay đâu.”

Mông Giai Nguyệt trợn mắt nhìn hăn, bà không tin hăn. Tệ nhất là, bà không biết có thể tin nổi ai. Bà muốn tìm Chu Vinh, hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao y lại muốn bà đến đây gặp người này.

Không chờ Mông Giai Nguyệt mở miệng hay làm gì, Cổ Văn Đạt lại nhanh chóng nói: “Đúng là An cô nương bảo ta đến đây. Phu nhân không tin ta thì cũng phải tin nàng chứ?”

Mông Giai Nguyệt đang tính nói vậy để An Nhược Thần đến đây đi, để An Nhược Thần nói ngay trước mặt bà. Nhưng bà lại thấy Cổ Văn Đạt lùi ra một bên, từ sau tấm bình phong sau lưng hăn có một người bước ra. Mông Giai Nguyệt trợn tròn hai mắt, giật mình nhìn người kia.

Cổ Văn Đạt nói: “Truy nã trong thành vẫn chưa được gỡ bỏ, nên phải che giấu bà ấy.”

Mông Giai Nguyệt đã không còn nghe thấy lời hăn nữa rồi, bà nhào đến, nắm lấy người kia kêu lên: “Lục đại nương.”

Lục đại nương đỡ Mông Giai Nguyệt đến trên ghế, nói: “Phu nhân tin tôi không?”

Mông Giai Nguyệt rưng rưng nhìn bà hồi lâu, dùng sức siết chặt tay bà: “Người vẫn còn sống.”

Lục đại nương gật đầu: “Tôi đã nghe chuyện của Phương quân sự rồi. Là y đã cứu tôi một mạng, tôi nợ y ân tình.”

Mông Giai Nguyệt nghĩ đến Phương Nguyên, lệ lại nhỏ xuống lần nữa.

Lục đại nương nói: “Hôm đó tôi thoát khỏi nha phủ, đến chỗ ẩn thân chỉ có tôi và An cô nương biết, Cổ đại nhân liên lạc với tôi bằng mật hiệu do cô nương dặn, nên tôi mới biết, cô nương tin tưởng ngài ấy, dặn dò ngài ấy vài chuyện.” Trên thực tế là Cổ Văn Đạt để lại tin tức cho “Điền lão gia” ở nơi liên lạc đó. Danh hiệu “Điền lão gia” này, chỉ có An Nhược Thần biết.

Cổ Văn Đạt sờ mũi, lúc hắn thấy “Điền lão gia” biến ra thành một Lục đại nương thì suýt chút nữa cũng sợ ra mặt. Quả nhiên Tà đại nhân đã dạy toàn bộ bản lĩnh cho An cô nương rồi, à không, là phu nhân tướng quân.

Mông Giai Nguyệt nhìn hai người trước mặt, lau khô nước mắt, lấy lại bình tĩnh hỏi: “Vậy các người tìm ta làm gì?”

Cổ Văn Đạt nói nhanh: “Tướng tướng quân cũng không biết chuyện ta âm thầm điều tra, xin phu nhân đừng nhắc đến với ngài ấy.”

“Chuyện hai ta liên lạc với phu nhân, ngoài Chu quân sự ra, phu nhân đừng nói cho bất kỳ ai cả.” Lục đại nương dặn, “Bọn ta cần âm thầm làm việc, trả lại trong sạch cho thái thú đại nhân.”

“An Nhược Thần đang làm gì? Đại nhân nhà ta sao rồi?”

“Chuyện Tướng tướng quân nói với phu nhân đều là thật, mà thực tế, Long tướng quân sắp xếp ngài ấy đến để áp chế thế lực của Tiền đại nhân, trói buộc tay chân của Tiền đại nhân. Chẳng qua Tiền đại nhân chỉ là con cờ trên bàn, tác dụng của hắn là nắm Bình Nam trong tay, nhưng nếu Bình Nam không hoàn toàn nằm trong tay hắn, thì thế cục vẫn cho hắn hy vọng, hắn sẽ đẩy nhanh hành động, kiếm nhiều chuyện, kẻ đầu sỏ ắt sẽ lộ chân tướng.”

Mông Giai Nguyệt cũng là người thông minh, bà hiểu ngay. Nên mới có kết quả cùng chung cai quản này.

Cổ Văn Đạt lại nói: “Trong tay Tiền đại nhân cần có con tin, nhưng An cô nương không ở đây, thái thú đại nhân không ở đây, Lữ Chính lại rơi vào tay tướng quân, áp lực của hãn còn lớn hơn cả phu nhân.”

“Con trai ta đang ở trong tay hãn.” Mông Giai Nguyệt nói.

“Là cỗ xe ngựa bị cướp đó ư?” Cổ Văn Đạt hỏi.

Quả nhiên hãn biết, Mông Giai Nguyệt vội gật đầu, thuật lại chuyện một lần nữa.

Cổ Văn Đạt bảo: “Nghe phu nhân nói thế, ta lại không cảm thấy công tử đang ở trong tay Tiền đại nhân. Hãn để Chu quản sự đến nhận thi thể, hãn là muốn để phu nhân cảm thấy công tử bị hãn bắt đi, nhưng nếu muốn đạt đến mục đích đó thì cứ đưa án lục cho Chu quản sự xem, như vậy sẽ chắc chắn hơn. Nhưng hãn không làm thế, vì nhất định trong án lục có ghi cái gì đó khác, mà thứ ‘khác’ ấy sẽ khiến phu nhân hiểu lầm công tử không ở trong tay hãn, đó không phải điều hãn hy vọng.”

Mông Giai Nguyệt ngẩn ra.

Cổ Văn Đạt sờ cằm: “Thật ra hãn ngại tạo án lục để Chu quản sự xem cũng được, chỉ là chuyện nhỏ. Có điều hãn cảm thấy không cần thiết. Chỉ cần Chu quản sự quay về báo lại, Phu nhân sẽ sốt ruột cấp tốc muốn gặp hãn, để hãn cảm thấy chuyện đã hoàn thành. Mẹ con tình sâu, hưởng hồ còn không rõ tung tích sống chết của thái thú đại nhân, Tiền đại nhân đoán đúng tâm trạng của phu nhân, lần nữa phu nhân mấy ngày, nhất định phu nhân sẽ để hãn quyền đòi hỏi.”

Mông Giai Nguyệt cắn răng, đúng là như thế, đúng là bà định đồng ý với mọi yêu cầu của Tiền Thế Tân. Bà vội nói: “Vậy tung tích của con trai ta, Cổ đại nhân có thể tìm giúp một tay không?”

Cổ Văn Đạt vội nói: “Dĩ nhiên rồi. Chuyện phu nhân nhờ, nhất định ta sẽ dốc hết sức. Chẳng qua còn cần phu nhân giúp, cứ giả vờ không biết gì trước mặt Tiền đại nhân, nghe theo yêu cầu của hã.”

Mông Giai Nguyệt vội gật đầu. Biết được điều Tiền Thế Tân muốn, không chừng có thể suy ra được vài manh mối.

Lúc này Lục đại nương nói xen vào: “Tôi cảm thấy Cổ đại nhân nói rất có lý. Nên phu nhân cứ tỏ vẻ nghi ngờ đi. Nếu lúc trước Tiền đại nhân sơ suất, vậy thì bây giờ vì để phu nhân trúng kế, không chừng giống lời Cổ đại nhân nói có khi, ngụy tạo một phần án lục giả. Bọn họ làm quan đều cảm thấy đây chỉ là chuyện nhỏ, rất xem thường.”

Cổ Văn Đạt cứng mặt, Lục đại nương bà ám chỉ hơi bị rộng rồi đấy.

Lục đại nương nói tiếp: “Phu nhân lấy được án lục giả thì sẽ tin là thật, nghe theo yêu cầu của Tiền đại nhân. Nhưng lúc này trên tay phu nhân đã có tội chứng của Tiền đại nhân. Giấy trắng mực đen, đấy là vật chứng. Còn nữa, nhất định Tiền đại nhân sẽ không tự viết án lục giả mà sẽ để người khác làm, đó chính là nhân chứng.”

Mông Giai Nguyệt chấn động, ra sức gật đầu. Cổ Văn Đạt nhìn thẳng vào mắt Lục đại nương mà muốn sùng bái, khó trách cô nương nói nếu nàng không có ở đây, nhất định phải tìm được “Điền lão gia”, đây là người giúp đỡ quan trọng, quả nhiên là nhân tài.

Lục đại nương lại nói: “Phu nhân chớ sợ, chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể vạch trần âm mưu của bọn chúng. Tiền đại nhân cho rằng toàn bộ nha môn Bình Nam đều là trợ thủ của hã, nhưng lại quên mất, vẫn còn bách tính toàn Bình Nam này.”

Cổ Văn Đạt rất muốn hỏi Lục đại nương, có phải đang kỳ thị quan phủ đấy không, rõ ràng bây giờ chủ lực chống địch chính là quân đội do Long

đại tướng quân bọn họ dẫn đầu mà. Thôi được rồi, vẫn không nên đắc tội với Lục đại nương. Người ta có bách tính toàn Bình Nam làm chỗ dựa mà.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Mông Giai Nguyệt bàn bạc xong với Cổ Văn Đạt và Lục đại nương, rồi đi tìm Tiền Thế Tân.

Tiền Thế Tân và Tưởng Tùng cũng đang định đi, hai người họ đã thảo luận xong xuôi phân công bố trí canh phòng ở phủ thái thú thế nào rồi. Chu quản sự lặng lẽ chuyển lời với Tiền Thế Tân, nói phu nhân xin đại nhân dừng bước. Lần này Tiền Thế Tân không từ chối nữa, đợi Tưởng Tùng rời đi, hần quay lại phủ thái thú.

Mông Giai Nguyệt đã chuẩn bị tâm lý trước, vừa thấy Tiền Thế Tân, còn chưa nói gì thì lệ tuôn trào, rất khớp với vẻ thất thổ trước đó.

“Đại nhân, vừa rồi có Tưởng tướng quân ở đây nên có mấy lời ta khó nói ra. Nhưng đại nhân bận rộn, sợ trì hoãn nữa, ngày sau càng không có cơ hội nói.” Mông Giai Nguyệt lau nước mắt nói.

Tiền Thế Tân khách khí một hồi, để Mông Giai Nguyệt có gì thì cứ nói thẳng, nếu có thể giúp thì nhất định hần sẽ không từ chối.

Mông Giai Nguyệt bèn nói, bà phải thỉnh tội với Tiền Thế Tân, lúc này Tiền Thế Tân có hỏi một câu, bà đã nói dối. Hôm ấy trong nha môn xảy ra đại loạn, bà cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì, chỉ nghe nói có hỗn chiến, Phương Nguyên lại không nói rõ, chỉ nói đại nhân nhà bà bị vu oan truy sát, trong phủ rối ren cả lên. Mông Giai Nguyệt bảo phản ứng đầu tiên khi ấy của bà chính là bảo vệ con trai, nên mới cấp tốc phái người hộ tống con trai ra ngoài, đợi sau này khi chuyện đã rõ thì mới đón con về. Vì sợ người khác nói Diêu Côn mưu tính trước thật, lại còn đưa con trai ra ngoài,

nên Mông Giai Nguyệt không dám thừa nhận chuyện này với người ngoài. Có điều bà chẳng hề ngờ rằng, dọc đường hộ tống con trai xuất thành, xe ngựa kia lại gặp cướp.

Nói đến đây, Mông Giai Nguyệt lại ôm mặt khóc. Bà nói Long tướng quân bắt Diêu Côn, lại không để bà gặp mặt, bà rất sợ. Không biết Diêu Côn có khỏe không, cũng không biết rốt cuộc chuyện này là thế nào. Bà hỏi Tiền Thế Tân, cảm thấy Tướng tướng quân kia có nói thật không, đại nhân nhà bà thật sự bình an vô sự sao?

Tiền Thế Tân nói: “Ta cũng chỉ nghe Tướng tướng quân bảo lại, cũng không thể gặp được đại nhân. Thật hay giả, hôm nay khó nói được. Nhưng thực sự chẳng dám giấu gì, trong chuyện này quá kỳ lạ. Tướng tướng quân nói Long tướng quân đã đón Diêu Côn và An cô nương về dốc Thạch Linh, nhưng đến dốc Thạch Linh cũng cần ít ngày, tin truyền về từ dốc Thạch Linh cũng mất vài hôm. Tướng tướng quân có tin nhanh như tể, quả thực làm người ta kinh ngạc. Trong lòng ta cũng có nghi ngờ.”

Nhất thời Mông Giai Nguyệt như tìm được tri âm, bà vội nói: “Tiền đại nhân, ta biết tình cảnh bây giờ của đại nhân mà lui tới với nhà ta thì có điều lúng túng. Dù sao Bạch đại nhân cũng để đại nhân tạm cai quản chức vị đại nhân nhà ta, trong này dễ có hiểu lầm, e rằng đại nhân có ý tị hiềm. Nhưng ta chỉ muốn giãi bày đôi lời với Tiền đại nhân mà thôi. Đại nhân nhà ta với Tiền đại nhân quen biết nhau cũng hơn nửa đời người, là tri kỷ bạn tốt, là huynh đệ hoạn nạn. Nay xảy ra chuyện, mong đại nhân chớ vô tâm với nhà ta. Chỉ cần đại nhân nhà ta bình an vô sự, có thể để nhà ta đoàn tụ là được rồi. Tiền đại nhân được bách tính kính yêu sâu sắc, tuy đảm nhận chức thái thú cai quản một quận không hợp lẽ lắm, nhưng dù sao cũng đáng tin hơn Tướng tướng quân kia.”

Tiền Thế Tân rũ mày, rồi lại ngược đôi mắt đầy vẻ gần gũi lên, giọng hòa ái: “Phu nhân đừng nói thế, chẳng qua ta chỉ nhận lệnh lúc ngài ấy đang lâm nguy, tạm giữ chức thái thú, sau này quận Bình Nam có thế nào, cũng

phải xem ý của triều đình. Ta chỉ muốn giải quyết xong chuyện trước mắt, làm việc vì trăm họ, giải sầu vì hoàng thượng, thế là được rồi. Điều đại nhân là người tốt tự có thiên tướng, phu nhân đừng lo lắng quá.”

Mông Giai Nguyệt gật đầu, lau sạch nước mắt rồi nói: “Chuyện của đại nhân nhà ta, sợ là phải chờ xem kết quả phía Long tướng quân thế nào nữa đã. Nhưng chuyện con ta mất tích lại vô cùng cấp bách, phải kính nhờ Tiền đại nhân tra rõ.”

Tiền Thế Tân nói đúng là hai ngày trước quá loạn, không kịp đến để nghe Mông Giai Nguyệt nhắc chuyện, thật đúng là hăn đã chậm trễ. Nếu chuyện đã liên quan đến cháu hăn, dĩ nhiên hăn sẽ dốc toàn lực phá án, tin rằng nhất định sẽ tìm ra.

Mông Giai Nguyệt hỏi: “Tiền đại nhân có nắm chắc không?”

Tiền Thế Tân gật đầu, bảo đảm lại lần nữa.

Mông Giai Nguyệt nói giờ đây náo loạn không biết rốt cuộc đã nó chuyện gì, lúc này Long tướng quân lại phái người đến nhúng tay vào công việc của quận Bình Nam, bà không gặp được đại nhân nhà mình, rốt cuộc cũng chẳng dám tin tưởng ai.

Mắt Tiền Thế Tân khẽ chớp, rất bình thản không tiếp lời.

Mông Giai Nguyệt nhìn hăn nói: “Nếu đại nhân đã sẵn lòng giúp đỡ, vậy có thể để ta xem án lục được không, tuy ta chỉ là phụ nhân, nhưng mẹ con nối liền khúc ruột, nói không chừng ta có thể nhìn ra một hai manh mối. Nếu lúc này có thể tìm được tung tích con trai nhà ta, ta sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để bảo vệ con ta bình an.”

Tiền Thế Tân không đáp, vẫn im lặng.

Mông Giai Nguyệt nhìn vào mắt hắc, nói: “Tiền đại nhân, nếu con trai ta gặp chuyện gì bất trắc, ta sợ mình không có mặt mũi nào gặp lại đại nhân nhà ta. Những chuyện khác không là gì, tính mạng con trai ta là quan trọng nhất. Ta sẵn lòng làm bất cứ việc gì để cứu con. Xin Tiền đại nhân giúp ta.”

Tiền Thế Tân trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Tiền Thế Tân quay về nha môn, hỏi nha sai thân tín có thấy Lục Ba trở lại không. Nha sai đáp không. Tiền Thế Tân phiền não, Lục Ba không phải là người im lặng như thế, chẳng lẽ hắc ta cũng bị Long Đăng bắt đi rồi?

Tiền Thế Tân đến thư phòng, xem một lượt hết tất cả công văn tín hàm mới đến, sau đó chọn ra một vài công vụ không quan trọng nhưng rườm rà trong đồng chất đồng kia, rồi cộng thêm án lục của mấy vụ án mà Tưởng Tùng muốn, giao xuống để thuộc hạ đưa đến chỗ Tưởng tướng quân ở lầu Tử Vân. Lại gọi quận thừa quận quan đến, hỏi chuyện trong tay họ, tạm thời tất cả đều chỉnh lý trị an toàn quận, các huyện chăn nuôi cày cấy vừa vụ xuân, phối hợp quân phòng vân vân, Tiền Thế Tân để bọn họ đến chỗ Tưởng Tùng báo một lần, tỉ mỉ chuẩn bị hồ sơ văn thư nhét cho Tưởng Tùng.

Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, Tiền Thế Tân mới gọi Thẩm tiên sinh Thẩm Lương quản kho quyển lục đến. Thẩm Lương dè dặt, từ sau khi thái thú đại nhân hành thích Bạch đại nhân, Tiền đại nhân liền hạ lệnh nghiêm quản tất cả văn thư trong nha môn, khóa chặt mọi hồ sơ án lục, không ai có lệnh của hắc thì không được giở xem, để tránh có người sửa đổi công văn, mưu đồ gây rối.

Tội danh này khá lớn, Thẩm Lương cũng không dám sơ suất nửa điểm, khóa kỹ tất cả cuốn án, một mảnh giấy đặt trên bàn văn thư tiên sinh thôi hắc cũng hận không thể cho vào ngăn kéo khóa nốt. Tiền Thế Tân để Thẩm Lương đem án lục của vụ cướp xe ngựa đến cho hắc, Thẩm Lương bèn đem đến. Thẩm Lương đã xem qua án lục này rồi, vì Chu Vinh từng hỏi lấy

ở chỗ hẩn, hẩn không dám cho, nhưng trong lòng cũng tò mò, thế là lấy ra xem.

Tiền Thế Tân lật giở, hỏi Thẩm Lương có ai đã xem qua chưa, Thẩm Lương đáp văn thư tiên sinh thừa hỏi với sai gia phá án xong thì lập tức nhập kho khóa vào tủ, không ai động đến cả. Tiền Thế Tân gật đầu, bảo để án lục lại đây để hẩn nghiên cứu.

Sau khi Thẩm Lương rời đi, Tiền Thế Tân nhắm mắt suy nghĩ. Hôm đó trong thành xảy ra rất nhiều chuyện, không chỉ mỗi xe ngựa, mà còn vì truy nã đám người Diêu Côn mà chết rất nhiều, hơn nữa trên phố còn rỉ tai nhau án trộm cướp đánh nhau thương vong các kiểu. Tiền Thế Tân lại nghĩ về tất cả mọi chuyện một lượt, nha sai phá án là người của hẩn, văn thư tiên sinh ghi chép án cũng không khó để nắm giữ, sẽ không ai chú ý đến tạp dịch dọn thi thể, hẩn có thể che đậy chuyện này được. Tiền Thế Tân ra ngoài gọi nha sai vào, dặn dò thế này thế kia một hồi, người kia nhận lệnh rồi vội đi làm.

Sau khi thu xếp xong, Tiền Thế Tân vào ngục một chuyến. Hẩn thuật lại sắp đặt của Long Đăng cùng phản ứng của Mông Giai Nguyệt, sau đó nói: “Quan sát mấy ngày, quả thật Diêu Văn Hải do người của phủ thái thú cứu đi, bây giờ Mông Giai Nguyệt cho rằng nó đang ở trong tay ta. Ta định lợi dụng triệt để chuyện này. Lữ Chính rơi vào tay Long Đại, tự hẩn biết cần phải làm gì, nhưng một người giúp sức quan trọng khác của ta cũng đã mất tích.”

Tiền Bùi cau mày nghĩ ngợi hồi lâu: “Người mau chóng tìm lý do chuyển ta đến nơi khác đi. Không thể là nha môn huyện Phúc An được, phải đến một nơi mà người bình thường không nghĩ ra.”

Tiền Thế Tân giật mình: “Vì sao, ông cảm thấy lúc này đồ tể dám vào nha môn giết người ư? Giờ đây không còn nơi nào an toàn hơn đại lao ở nha môn quận phủ cả.”

“Không phải đồ tể, mà là Long Đăng.” Tiền Bùi nói: “Nếu thật sự Lữ Chính tự vẫn theo lẽ, vậy nhất định Long Đăng sẽ nổi giận. Trơ mắt ra đây mà nhân chứng quan trọng đã biến mất, hắn ta chỉ có thể tìm người khác. An Nhược Thần đã sớm nghi ngờ ta rồi, nhưng nàng ta không có chứng cứ.”

“Long Đăng cũng không có chứng cứ.”

Tiền Bùi cười nhạt: “Người đúng là làm quan tốt đã lâu rồi nhỉ? Giờ còn cần chứng cứ gì nữa, bắt về dụng hình tra khảo một phen, thế nào ta cũng nhận tội.”

Tiền Thế Tân trợn mắt nhìn lão.

Tiền Bùi nghiêm túc nói: “Hắn cũng sẽ nghi ngờ.”

Dĩ nhiên Tiền Bùi biết “hắn” đây là ai, cũng biết ý nghi ngờ này là ám chỉ nghi ngờ Long Đăng sẽ đổ mắt đến Tiền Bùi, để Tiền Bùi nhận tội.

Tiền Bùi nhìn nét mặt của Tiền Thế Tân, nói: “Người cũng không thể đổ cha ruột của mình bị mưu hại thế được, hơn nữa, cha ruột người không cẩn thận sẽ khai người ra mất. Dĩ nhiên nửa câu sau chỉ đùa thôi. Trên đời này ta có thể không lo cho bất cứ ai, nhưng không thể không lo cho cốt nhục ta được.”

Tiền Thế Tân quay đầu đi không muốn nhìn lão: “Câu cuối này mới đúng là đùa.”

Tiền Bùi nói: “Ta lót đường cho người, nên người mới có thể đi đến ngày hôm nay. Ta vốn có thể không cần nhúng vào mấy chuyện xấu này, nhưng tất cả đều là vì người. Chuyện phía sau người vẫn còn cần ta che chở. Những thứ đấy đều vô cùng chân thực, không hề đùa chút nào.”

Tiền Thế Tân khẽ cắn răng: “Ta mới nghĩ ra vài cách.”

Trong quân doanh ở dốc Thạch Linh, Lữ Chính trợn mắt nhìn An Nhược Thần đứng trước mặt, cổ nghẹn răng mím cười: “Phu nhân tướng quân!”

“Lữ đại ca.” An Nhược Thần cố gắng duy trì bình tĩnh, nàng biết tướng quân dụng hình với Lữ Chính, nhưng không ngờ sẽ thảm đến thế, hai tay Lữ Chính gần như nát bấy, tay đẫm trần, lạnh tới mức mặt trắng bệch, mà khắp nơi trên cơ thể đều có vết máu do bị roi đánh, thật là thương tích đầy mình. Lúc hắn bị treo trong giáo trường ở doanh trại, An Nhược Thần cảm thấy đây coi như là một báo hiệu cho toàn quân —— kết quả của gian tế.

An Nhược Thần cầm một ly rượu, Lữ Chính nhìn ly rượu kia, hít một hơi vì đau đớn rồi hỏi: “Mời ta uống rượu mừng sao?”

An Nhược Thần nói: “Ta muốn nhờ người giúp một chuyện.”

Lữ Chính cười hừ: “Ta thành ra thế này mà còn chưa mở miệng đây, cô tưởng cho ta một ly rượu, gọi một tiếng đại ca thì ta sẽ nói ư?”

“Điền đại ca chết rồi à?”

Nụ cười của Lữ Chính cứng lại.

An Nhược Thần nhìn vẻ mặt của hắn, biết ngay kết quả. Nàng thở dài, trở tay đổ hết rượu xuống đất, “Rượu này là để kính Điền đại ca. Huynh ấy thích uống rượu, nhưng vẫn chưa uống được rượu mừng của ta.”

Lữ Chính mím chặt môi không nói câu nào.

An Nhược Thần nói: “Tướng quân không cho ta đến gặp người, hôm nay chàng ra ngoài nên ta mới lén đến đây. Ta cảm thấy chàng mà đến hỏi người vấn đề này, nhất định người sẽ không muốn đáp, nhưng nếu ta đến, có lẽ người sẽ sẵn lòng.”

“Thế sao?” Lư Chính cười.

“Dù gì thì cũng sớm chiều sống chung, cũng coi như có tình huynh đệ, người sẽ để ta đi nhận thi thể huynh ấy thay người.”

Lư Chính không cười nổi nữa. Hắn nhắm mắt lại, nhớ đến một người khác. Người ấy cũng từng sớm chiều bên hắn, có tình huynh đệ, nhất định hắn ta cũng đã chết rồi, nhưng hắn lại không biết thi thể của hắn ta ở đâu. Cảm giác tiếc nuối này, không phải rất bình thường ư?

“Chắc chắn cô không phải đến vì chuyện này.”

An Nhược Thần đáp: “Có lẽ không quan trọng với người, nhưng với ta thì rất quan trọng.”

Lư Chính nói: “Thứ cô muốn thực sự chính là giải dược của nhị muội cô.”

“Chuyện người cảm thấy quan trọng, có lẽ không quá quan trọng với ta.”

Lư Chính mở mắt, hắn nhìn An Nhược Thần một lúc lâu, nói cho nàng biết một vị trí trên Tú sơn, “Đào ở đấy đi.”

An Nhược Thần gật đầu, xoay người định đi thì Lư Chính lại nói: “Ta có thể nói cho cô biết giải dược của nhị muội cô giấu ở đâu, nhưng cô phải nghĩ cách để tướng quân thả ta.”

An Nhược Thần lạnh lùng nói: “Ta không giống người, ta sẽ không phản bội tướng quân.”

“Cô bị tướng quân dụ hay thật đấy, dâng cả chân tình. Nam nhân toàn thế cả.”

An Nhược Thần đứng lại trước mặt Lư Chính, nhìn hắn.

Lư Chính nói: “Cô không vui à? Ta nói thật cả. Giờ đây cô có ích với tướng quân mà. Bắt đầu từ khi vào thành, hãn chưa gặp được con cờ nào dễ dùng hơn cô cả. Hãn lấy cô ra dụ bắt mật thám, lấy cô vẽ nên cảnh tượng mê đắm nữ sắc giả dối, lấy cô làm cái cớ để công kích đối thủ —— không nhìn ai vừa mắt, lại cho rằng ra mặt dạy dỗ thay cô. Cô cứ nghĩ đi, trước khi dụ quân vào hũ thì phải giả vờ thất bại, đối phương mới xem thường được, có nhớ không?”

“Nên là?”

“Nên hãn mới chọn lúc này để thành thân với cô. Cô cảm thấy tướng quân thích mình thật đấy à? Hãn có có công đức ơn trạch tổ tiên để lại, còn được phong nhị phẩm đại tướng quân khi còn trẻ tuổi, cả triều đình văn võ, có nhà nào có con gái đến tuổi mà không muốn kết thân với hãn đâu, cô thì tính là gì? Đợi đánh trận xong, cô hết chỗ lợi dụng, tướng quân sẽ đối xử với cô thế nào đây?”

“Những lời này ta nghe quá nhiều rồi, nếu muốn khích bác thì đổi sang chuyện khác mới mẻ hơn đi.”

“Ta không khích bác.” Giọng Lư Chính rất khẽ, vẫn thân thiết như trước, “Cô nương, ta sẽ gọi cô một tiếng cô nương. Hôm nay ta thành ra thế này rồi, chỉ có ta mới nói những lời đó với cô. Tốt nhất cô nên giữ đường lui cho mình, tướng quân không thể đưa cô hồi kinh được, thân phận hãn như thế, đưa cô về chỉ tổ mất mặt. Cô tưởng hãn chưa tính toán chuyện này à? Suy nghĩ thực sự trong lòng hãn, cô có biết không?” Hãn dừng lại rồi nói tiếp: “Năm năm trước, ta cũng biết một vị cô nương, ta lừa nàng ấy, ta nói mình rất thích nàng, ta lấy lòng nàng, thế là nàng cũng thích ta. Sau đó hai người bọn ta thành hôn. Ta làm như thế, chẳng qua là vì có thể nhập tịch vào thôn đó, để dễ bề nhập ngũ mà thôi. Thực ra ta không thích nàng. Ta cưới nàng, đối xử với nàng rất tốt, cả thôn ai cũng khen ta, chúng ta còn sinh một đứa con trai nữa. Ta thường hay nhắc đến bọn họ khi ở trong quân đội, hễ đi ngang qua nơi nào, thấy đồ chơi trẻ con cũng đều cố ý nói mua

cho con trai ta. Ấn tượng của mọi người về ta rất tốt, cảm thấy ta chừng chạc đáng tin trung hậu hiền lành.”

An Nhược Thần nói: “Sao ta không nghe thấy người nhắc đến.” Trong ấn tượng nàng biết Lữ Chính đã thành gia, nhưng từ sau khi biết hẳn là mật thám, nàng cho rằng chỉ là thân phận che giấu mà thôi.

“Vì rời đi lâu quá rồi, không có nhiều chuyện để nói, cũng không thể lặp đi lặp lại vài ba chuyện đó được, mà ta cũng không thoải mái.” Lữ Chính nói: “Thậm chí ta còn không nhớ rõ dáng vẻ của nàng nữa. Con trai ta, bây giờ hẳn đã bốn tuổi rồi nhỉ? Có lúc nàng sẽ nhờ người trong thôn viết thư cho ta, thư phải qua tay rất nhiều người mới đến tay ta được. Phong thư cuối cùng ta nhận được, là nàng nói cây trồng trong sân đã cao lớn rồi, con trai cứ luôn ồm ồm đòi trèo lên, nàng mong ta về.”

“Nàng ta thật đáng thương.” An Nhược Thần bình tĩnh nói, “Đáng tiếc Diên đại ca là cô nhi, lại không thành thân, không thể thăm bằng người được.”

Lữ Chính cười khổ: “Cô biết đấy, mật thám bị bắt, để phòng ngừa tiết lộ bí mật thì sẽ tự sát. Ta có rất nhiều cơ hội, nhưng ta không chết. Có điều dù không chết trong tay tướng quân, thì cũng sẽ chết trong tay Nam Tần. Bọn họ sẽ không để ta sống. Giống Đường Hiên vậy. Ta đoán hẳn đã bị người bên bọn ta xử lý. Chẳng qua ta không cam lòng chết đi như thế, ta nhớ vợ mình, ta muốn về thăm nàng một lần.”

An Nhược Thần không nói câu gì. Nàng nghĩ ngợi rồi bảo: “Người nói cho ta giải được ở đâu? Nhị muội ta mà sống quá ba tháng, ta sẽ nghĩ cách hộ người.”

Lữ Chính cười to, cười tới mức rách cả vết thương, “Cô tưởng ta ngu đấy à?”

“Vậy người nghĩ ta thế sao?” An Nhược Thần xoay người định đi.

Lư Chính lại gọi nàng lại: “Ta có thể cho cô một manh mối.”

An Nhược Thần đứng lại.

Lư Chính nói: “Cô nói đúng. Nếu tướng quân hỏi, hắn ta sẽ không nói, nhưng cô mà hỏi, ta sẽ tiết lộ một ít.”

“Nghe có nhiều âm mưu quỷ kế nhỉ.”

Lư Chính lại cười lớn: “Cô vẫn hay đa nghi như thế. Cô nói với tướng quân, bên người Tiền Thế Tân có người trợ giúp, danh hiệu là phu thuyền. Tên thật là Lục Ba. Hắn thay mặt Tiền Thế Tân liên lạc với ta, nên là người thân tín nhất. Tiền Thế Tân có chức quan, tướng quân không động được hắn. Nhưng nếu bắt Lục Ba, thì có thể thẩm vấn ra được bằng chứng.”

An Nhược Thần nhìn thẳng Lư Chính, Lư Chính lại nhìn lại nàng, nói: “Độc của nhị muội cô, chỉ có ta biết giải được. Cô giúp ta, ta mới có thể giúp cô. Còn nữa, nói với tướng quân là ta sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của hắn, nếu hắn muốn để lại người sống thì bớt dụng hình đi. Nhưng nếu là câu hỏi của cô, ta sẽ xem tâm tình mà đáp.”

An Nhược Thần nhìn Lư Chính một lúc rất lâu, rồi xoay người rời đi. Lần này Lư Chính không gọi nàng lại nữa.

Tiền Thế Tân về Tiền phủ một chuyến, hắn không biết Lục Ba đã gặp chuyện gì rồi, liệu có để lại tin ở Tiền phủ cho hắn không. Hắn còn có ít chuyện cần sắp xếp để người ở Tiền phủ làm.

Tiền Thế Tân trở lại viện tử của mình, định tắm rửa nghỉ ngơi một lúc, nhưng vừa mặc xong y phục đi ra khỏi bình phong, hắn lập tức ngăn người. Hai kẻ hầu nằm dưới đất bỏ mạng, một cái đầu người đặt trên bàn, chính là Lục Ba. Có một người ăn mặc như cô tử ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn hắn.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Sống lưng Tiền Thế Tân lạnh run, cứng đờ người chôn chân tại chỗ.

Tịnh Duyên sư thái nói: “Người ngồi đi, ta có lời muốn nói.”

Tiền Thế Tân không dám không ngồi. Ngồi trước mặt Tịnh Duyên sư thái chính là ngồi đối diện với đầu lâu của Lục Ba. Tiền Thế Tân không dám nói nhiều câu nào, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tịnh Duyên sư thái nhìn Tiền Thế Tân, mặt không chút cảm xúc, nói: “Hắn khá cơ trí đấy, ta phải theo dõi hắn hai ngày mới bắt được.”

Tiền Thế Tân thấy khen Lục Ba như thế chẳng vui tí nào. Tính toán ngày giờ, hắn khi Lục Ba ra khỏi thành hỏi dò Lữ Chính tình hình đuổi bắt An Nhược Thần thì bị Tịnh Duyên sư thái chặn lại. Bà ta không để Lục Ba về thành, lại còn giết sạch đám thuộc hạ kia của hắn?

“Đúng là rất mấy thời gian. Chúng nhiều người, lại ẩn nấp chạy trốn trong núi, không dễ gì tìm được.” Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói, cứ như việc hai ngày truy kích không ngủ không nghỉ không ăn không uống chẳng là gì cả, “Ta cho người biết những việc này, là muốn để người biết, nếu ta muốn giết ai thì nhất định có thể giết chết, trừ khi ta chết.”

Tiền Thế Tân không lên tiếng, hắn đoán lần này Tịnh Duyên sư thái đến không phải là để giết mình, nếu không đã không phí thời gian nói mấy lời này với hắn rồi.

Quả nhiên, Tịnh Duyên sư thái mở miệng: “Ta có mấy yêu cầu.”

Tiền Thế Tân dùng đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, che giấu sự căng thẳng, hăn đợi Tịnh Duyên sư thái nói tiếp, nhưng Tịnh Duyên sư thái lại chỉ lạnh lùng nhìn hăn chăm chăm. Thế là Tiền Thế Tân hắng giọng, trả lời: “Mời sư thái nói.”

Lúc này Tịnh Duyên sư thái mới lên tiếng: “Thứ nhất, không được động vào một cọng tóc của Tứ nha đầu An gia. Gỡ lệnh truy nã, bảo đám quân lính nha sai kia của người không được phép tìm con bé nữa. Cũng phải quản chặt lão cha cầm thú kia của người nữa, lão ta mà dám động đến An Nhược Phương một đầu ngón tay, ta sẽ chặt hai đầu ngón tay của người.”

Tiền Thế Tân nói: “Cha ta đang ở trong ngục, dĩ nhiên sẽ không làm được gì rồi. Tìm An tứ cô nương cũng là vì để cho người nhà cô bé một câu trả lời, muốn để cả nhà bọn họ được đoàn tụ.”

“Cấm giải thích cấm cãi, ta không có kiên nhẫn. Người chỉ việc đồng ý được hoặc không được.”

“Được.” Tiền Thế Tân vội đáp.

“Thứ hai, nói cho ta biết mẹ An Nhược Phương chết thế nào.”

Tiền Thế Tân ngăn người, yêu cầu này là có ý gì?

“Chớ nói láo, chớ giải thích, chớ kéo dài.” Tịnh Duyên lạt lùng nói.

Tiền Thế Tân vội kể lại chuyện Đoàn Thị muốn hạ độc hại An Chi Phủ kết quả dưới cơn tức giận An Chi Phủ đã giết chết Đoàn Thị. Chuyện này không chút nói láo, có điều tâm tư muốn giam lỏng khống chế Đoàn Thị để dụ An Nhược Phương và Tịnh Duyên sư thái của hăn trước đấy, cũng không nhất thiết phải nói ra.

Tịnh Duyên không hỏi lại nữa, tựa hồ bà thật sự chhìr muốn biết nguyên nhân cái chết của Đoàn Thị, còn những việc khác thì chẳng màng để ý.

Tiền Thế Tân thoáng yên lòng. Cô tử này thích giết người, nhưng có lẽ tâm tư không vòng vèo đến thế.

“Thứ ba.” Tịnh Duyên sư thái nói: “Người phải điều tra một chuyện thay ta.”

“Con gái ta, chết sáu năm trước. Huy vương biết chân tướng. Lúc người gặp hãn thì hỏi thử xem, chuyện con gái ta bị ép buộc, rốt cuộc là thế nào.”

Tiền Thế Tân nói: “Ta chưa từng gặp Huy vương, hỏi thế nào đây?”

“Người giúp hãn làm nên nghiệp lớn, sau này tự ắt sẽ gặp mặt. Ăn mừng ban thưởng, nâng ly chúc mừng, chẳng lẽ không phải cơ hội à? Hơn nữa, cho dù không gặp được Huy vương, người cũng có thể nghĩ cách tra cứu từ những lối tắt khác. Ta cho người nửa năm, nếu không điều tra được, người sẽ phải chết.”

Tiền Thế Tân vội nói: “Chuyện này không đầu không đuôi, bà cũng nói phải rõ với ta chứ, nếu không ta không có tí manh mối nào thì biết điều tra ra sao.”

“Tại sao lại không đầu không đuôi? Không phải Đường Hiên đã nói chuyện về ta với người rồi ư, để người nghĩ cách xử lý ta à?”

“Làm gì có chuyện...” Tiền Thế Tân còn chưa nói xong, Tịnh Duyên sư thái đã đập bàn, nghiêm nghị quát lên: “Đừng có nói láo! Còn dám nói bậy với ta, ta sẽ lập tức giết người!”

Bàn bị vỗ chấn động, cái đầu của Lục Ba bật nảy lên, đụng vào tủ bên tường rồi lại lăn xuống đất. Sắc mặt Tiền Thế Tân tái nhợt, nhất thời chẳng dám nói câu gì.

Tịnh Duyên sư thái nhìn hãn chăm chăm, nói: “Trước giờ ta không thích hỏi chuyện của các người, ta cũng không thích quản mấy chuyện vớ vẩn

kia. Nhưng giờ ta phát hiện, tất cả mọi việc vẫn nên hỏi thêm mấy câu để biết. Nên trước khi ta giết Lục Ba, đe dọa từng chút một, khiến hắn nói cho ta biết rất nhiều chuyện. Những chuyện người dặn dò hắn làm, ta đều biết cả.”

Tiền Thế Tân cup mắt không nói gì, nên vừa nãy cô tử này hỏi hắn Đoàn Thị chết thế nào, chẳng lẽ cũng là muốn kiểm tra xem hắn có nói dối không ư?

“Lục Ba là trợ thủ đắc lực của người, ta chặt đi một cánh tay của người, lấy đó khuyên can. Người đừng có giở trò với ta. Ta không quan tâm người làm gì, nhưng người phải điều tra chân tướng cái chết của con gái ta cho bằng được. Người và bọn chúng cùng một phe, tự nhiên có thể nghĩ ra biện pháp. Trong vòng nửa năm, nếu không tra ra thì ta sẽ giết người. Người có thể trốn, có thể tìm cao thủ bảo vệ người, nhưng ta thề, nội trong vòng một năm, tất sẽ lấy đầu người.”

Tiền Thế Tân khề cằn rằng, nói: “Nếu sư thái nghi ngờ ai thì cứ giết quách đi. Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, không phải như vậy sư thái mới có thể yên tâm thực sự sao? Nếu ta nói với sư thái chuyện gì, sư thái lại không tin thì ta biết làm sao?”

“Vậy thì nghĩ cách để ta tin đi. Ta không tin người, dĩ nhiên là lỗi của người.”

Tiền Thế Tân không nói nổi.

“Giết người thì dễ thôi, nghi ngờ kẻ nào giết kẻ đó, há việc phải khách khí? Ta đã giết cả rồi. Ta đã giết một nhà già trẻ trên dưới toàn phủ Hoàng Lực Cường, nhưng cho tới hôm nay ta mới biết, có lẽ ta không thể lấy được chân tướng. Muốn biết chân tướng lại còn khó hơn giết người.” Tịnh Duyên sư thái nắm tay lại thành quả đấm. Tiền Thế Tân nhìn quả đấm kia mà mồ hôi lạnh thấm ướt cả lưng. Hắn nhớ Đường Hiên từng nói với hắn,

đồ tể này là mãnh hổ, biết dùng thì chính là vô địch thiên hạ, còn nếu không, sẽ tự dẫn lửa thiêu thân.

Tiền Thế Tân nói: “Ta sẽ tra. Nhưng nếu ta cần chứng thực manh mối hay báo tin cho sư thái biết, thì phải liên lạc thế nào.”

“Treo chuông lên bốn góc ở đình ngắm cảnh trên sườn núi Đỉnh Tùng.”

Tiền Thế Tân nghiêng răng: “Sư thái đừng nói đùa.”

“Buồn cười lắm à? Ta chỉ muốn thử xem Lục Ba có nói dối hay không thôi.”

Tiền Thế Tân không đáp.

Tịnh Duyên sư thái nói: “Treo hai chiếc đèn lồng lên cửa sau Tiền phủ, một đèn lồng viết chữ Tiền lên hai mặt, còn đèn khác viết chữ Tiền lên một mặt, tức khắc ta biết. Tin tức đặt dưới bệ đèn lồng. Hai chiếc đèn lồng bị đổi chỗ, có nghĩa là ta đã đến.”

Tiền Thế Tân nghe xong, bỗng tỉnh táo lại, hắn nói: Sư thái nói ta mới nhớ. Lát nữa ta sẽ đến nha môn hạ lệnh hủy tìm kiếm tung tích của An tứ cô nương, nhưng lệnh truy nã sư thái thì không thể hủy được, dẫu sao cũng có nhiều người tận mắt chứng kiến sư thái xông vào nha phủ giết rất nhiều người, ta không thể che giấu việc này được.”

“Ta biết, không sao.” Tịnh Duyên sư thái không chút để ý.

Tiền Thế Tân lại nói: “Sư thái tài cao gan lớn, không coi nha sai là gì, nhưng Tướng Tùng tướng quân dưới trướng Long đại tướng quân lại đến để kiểm soát an phòng quận Bình Nam, nhất là trong thành Trung Lan, lại là địa bàn của bọn họ. Nhất định hắn cũng sẽ phái người truy nã sư thái, sư thái chớ xem thường.”

Tịnh Duyên sư thái hỏi hần: “Người muốn nói gì?”

“Ta chỉ muốn nhắc nhở sư thái thôi.” Tiền Thế Tân nói: “Có một số việc, cũng không phải ta có thể làm chủ, hay dù ta có thể làm chủ, thì cũng không thể khống chế được hoàn toàn. Ví dụ như chuyện tra tìm An tứ cô nương, ngoài ta ra, sẽ còn có người khác nữa.”

Tịnh Duyên sư thái biết rõ, người khác ở đây dĩ nhiên không phải là người An gia.

“Ắt sư thái đã biết Lữ Chính chính là gian tế trong quân. Mà giờ đây Lữ Chính đang bị Long tướng quân bắt, nghe nói đã đưa về dốc Thạch Linh rồi.”

“Vậy thì sao?”

“Ta vẫn chưa biết Lữ Chính sống hay chết, nếu hần chết thì không có phiền toái gì. Nhưng nếu hần chưa chết, chỉ sợ chúng ta cũng phải cẩn thận. Sư thái bà đừng quên, Lữ Chính là người duy nhất chính mắt chứng thực quan hệ thân cận giữa sư thái và An tứ cô nương. Hần có thể tiết lộ tình báo trong thành của chúng ta với Long Đăng, cũng có thể để lộ tin tức của đám mật thám khác có liên quan đến sư thái. Trước đây có người đối phó với sư thái như thế, thì e hôm nay cũng có.”

Tiền Thế Tân vừa nói vừa cẩn thận quan sát biểu cảm trên mặt Tịnh Duyên sư thái.

Tịnh Duyên sư thái hồ hững nói: “Người muốn để ta giết Lữ Chính giúp người?”

“Dĩ nhiên không phải, doanh trại là nơi trọng địa, sư thái không tiện ra vào, nếu đi thì chỉ có nước tìm đường chết. Nếu muốn diệt khẩu, ta có cách khác ổn thỏa hơn. Chẳng qua ta nói rõ tình hình trước mắt với sư thái, để sư thái cẩn thận. Nay chúng ta đã là đồng minh...”

“Người nói là đồng bọn?” Tịnh Duyên sư thái ngắt lời hẳn.

Tiền Thế Tân nói: “...” Hẳn dừng lại, “Nếu đã là người của mình, thì cũng nên giúp nhau chút. Sư thái không cản trở kế hoạch của chúng ta, dĩ nhiên ta cũng sẽ vui vẻ giúp sư thái. Chuyện sư thái muốn điều tra, nhất định ta sẽ dốc sức ứng phó. An nguy của An tứ cô nương, ta cũng sẽ để ý.”

Tịnh Duyên sư thái lạnh nhạt bảo: “Không cần phải bám giao tình, ta không phải là người của mình của người. Trên đời này, ta chỉ có mình ta, không có ai khác. Người cũng chớ có để chăm sóc An Nhược Phương, cái chăm sóc của Tiền gia các người, toàn có độc cả.” Bà ta đứng lên, “Ta không hứng thú với kế hoạch của các người, ai làm hoàng đế cũng chẳng liên quan gì đến ta. Người không tìm ta làm phiền, thì dĩ nhiên ta cũng không lôi thôi với các người. Người nhớ lời ta nói chưa?”

Tiền Thế Tân vội bảo: “Điều tra rõ chân tướng cái chết của con gái sư thái, đã nhớ rồi.”

“Nói dối biện minh lần nữa, chết! Trong vòng nửa năm không tìm ra chân tướng, chết! Tìm ta và An Nhược Phương gây phiền hà, chết!” Khi chữ “chết” cuối cùng bật ra, Tịnh Duyên sư thái cũng rời khỏi phòng.

Tiền Thế Tân tròn mắt nhìn ghế trống trước mặt, mãi lâu sau mới thở phào nhẹ nhõm.

Mấy ngày qua An Nhược Phương và Diêu Văn Hải đều nấu mình trong tiểu viện, bình an yên tĩnh. Ngày ngày đều sẽ có người đưa đồ ăn đến, ban đêm cũng có người canh gác, tất cả đều rất yên ả, chưa gặp phải tình hình nguy hiểm nào. Diêu Văn Hải nằm ở cửa lén nhìn trộm, nói ở đây là cuối con ngõ, không thấy bên ngoài có người. Cậu còn định lén đi ra ngoài, nhưng bị An Nhược Phương cản lại.

An Nhược Phương nói: “Nếu huynh ra ngoài bị người ta phát hiện nhận ra, bị theo dõi lại, sẽ làm liên lụy đến ta. Mà không chỉ liên lụy ta, sẽ còn

hại cả công tử cứu chúng ta nữa. Trước khi huynh làm gì thì phải xác nhận xem tự có khả năng giải quyết tốt không đã. Nếu gặp tình hình ngoài ý muốn, liệu có cách xử lý nào?”

Diêu Văn Hải không có cách gì cả. Chẳng những trên người không có đồng nào, mà cũng chẳng có ai giúp. Cậu cảm thấy lời An Nhược Phương nói rất có lý, ngồi xuống thở dài: “Nhưng chúng ta ở đây, cũng không biết được tình hình bên ngoài. Người đưa thức ăn đưa đến ấy, ngoại trừ đưa thức ăn thì hỏi gì cũng không biết, rõ ràng là cố ý. Cô nói xem, chúng ta đây là bị nhốt hay được bảo vệ?”

An Nhược Phương hỏi cậu: “Nếu bị nhốt thì huynh có thể làm gì?”

“Không làm gì được cả.”

“Vậy thì cảm ơn đi, cứ coi như mình được bảo vệ.”

Diêu Văn Hải không nghĩ ra được lời phản bác. Cậu bắt đầu dẫn lòng, âm thầm quan sát. Cậu phát hiện An Nhược Phương cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Nàng sẽ vụng trộm giấu bánh bao và dưa muối, còn nghiêm túc nhìn mặt của người đưa thức ăn đến hằng ngày. Ai ai nàng cũng có vẻ khách khí hơi hột, như không muốn hỏi thăm việc gì, thế nhưng lúc nói chuyện lại âm thầm dò xét. Vì thế Diêu Văn Hải cũng học nàng, cậu bàn bạc với nàng những gì mình quan sát được, hai người đều cảm thấy, nơi nấu cơm chắc chắn không xa, vì thức ăn đem đến vẫn còn nóng hổi.

Diêu Văn Hải còn cảm thấy An Nhược Phương nghĩ đúng, nếu bọn họ chạy mất bị người ta bắt được, nói ra chuyện vị công tử kia chứ chấp bọn họ, ắt công tử sẽ gặp rắc rối. Nên người ta yên tâm không phải người trông nom như thế, nhất định là có sắp đặt khác. Có lẽ trong con ngõ này ngoài nơi đây ra thì còn có chỗ ở khác. Vừa có thể phòng vệ bên ngoài, vừa có thể phòng thủ cuối ngõ. Hơn nữa hai người bọn họ đều có rắc rối kia, có lẽ trước khi tới vị công tử kia không chuẩn bị gì, thu nhận bọn họ cũng chỉ là

chuyện đột xuất, nên không thể không để hai người ở chung với nhau. Bảo vệ một chỗ, dù sao cũng dễ hơn là bảo vệ hai nơi. Nghĩ như thế, ắt vị công tử này để tâm đến bọn họ. Cũng không muốn để họ xảy ra bất trắc gì.

Diêu Văn Hải không lỗ mãng đòi chạy lung tung nữa, nhưng cậu cảm thấy bọn họ phải nghĩ cách đàm phán thương lượng với công tử kia, không thể không biết gì được. Nếu công tử kia đã để tâm, thì bọn họ có thể sử dụng điểm này. Đang định tìm An Nhược Phương bàn bạc, thì lại nghe thấy trong phòng nàng có tiếng người nói chuyện.

Diêu Văn Hải còn đang do dự có nên nghe lén hay không, thì không lâu sau An Nhược Phương đi ra mở cửa, nói với cậu: “Ân nhân cứu mạng của ta đến, bà ấy nói chuyện với ta một lát. Bà ấy không thích người xa lạ, cũng không thích có người nghe lén. Huynh về phòng trước đi, lát nữa ta sẽ đi tìm huynh.”

Diêu Văn Hải cau mày rồi đáp: “Được.” Sau đó dùng khẩu hình miệng hỏi nàng: “Có bị nguy hiểm không?” Lại dùng tay xoẹt qua cổ, tỏ ý có cần mình cứu nàng không.

An Nhược Phương nhìn dáng vẻ luống cuống tay chân của cậu, bật cười: “Không có chuyện gì cả, là ân nhân cứu mạng của ta. Lát nữa ta sẽ đi tìm huynh.”

Diêu Văn Hải gật đầu, quay về phòng. Cậu mở cửa ra, đặt đôi đũa cậu đã lén giấu vót nhọn vào trong tay áo, rồi cầm côn gỗ trong tay. Đợi một lúc lâu, vẫn chưa thấy An Nhược Phương đến, không nhịn được đi nhìn xem sao. Ai ngờ lại thấy An Nhược Phương đỏ mắt ngồi trong phòng. Diêu Văn Hải nhìn quanh bốn phía, trong viện tử hay trong phòng đều không có người khác.

“Ân nhân cứu mạng của cô nói gì?”

Nửa ngày sau An Nhượng Phương mới như hoàn hồn, nói: “Bà ấy nói đã nghĩ ra cách để quan phủ không truy nã ta nữa rồi. Nhưng bà có rắc rối, làm liên lụy đến ta, nên tạm thời ta vẫn không thể về nhà.”

“À, ra là thế.” Diêu Văn Hải hơi buồn. Cậu cũng muốn về nhà.

“Mẫu thân ta là do cha ta giết.” An Nhượng Phương lại thốt lên một câu.

Diêu Văn Hải há to miệng, không biết nên nói gì cho phải.

An Nhượng Phương không nói. Trên thực tế, Tịnh Duyên còn hỏi nàng, có cần bà ấy giết chết An Chi Phủ báo thù thay nàng không.

Diêu Văn Hải đợi cả buổi, sau đó hỏi nàng: “Vậy cô định làm thế nào?”

An Nhượng Phương nói: “Ta phải về nhà. Có mấy khoản nợ, ta phải đích thân đi đòi. Người khác giúp không tính.”

Diêu Văn Hải nhìn nàng, không dám hỏi kỹ. Bỗng An Nhượng Phương lại nói: “Cha huynh không sao cả, mẹ huynh cũng khỏe mạnh.”

Diêu Văn Hải chột nhảy căng lên: “Cô, cô...”

An Nhượng Phương gật đầu: “Ân nhân ta nói, có thế nào cũng phải biết ta đang ở cùng ai thì mới yên tâm được. Bà ấy nghe ngóng rồi, bây giờ tạm thời đều ổn. Đại tỷ ta cũng bình an.”

Diêu Văn Hải kích động: “Tạm thời?”

“Nhà huynh bị quan phủ bao vây, nói cha huynh giết tuần tra sứ đại nhân ý đồ mưu phản. Mẹ huynh đưa huynh đi, có lẽ vì chuyện này. Người vu hại cha huynh muốn bắt huynh đi, sau đó vị công tử kia lại cứu được huynh.”

“Vì sao huynh ấy phải cứu ta?”

“Ân nhân của ta chưa nói.”

“Ân nhân của cô có thể dẫn chúng ta đi không? Ta cảm thấy ân nhân của cô đáng tin hơn ân nhân của ta.”

An Nhược Phương lắc đầu: “Bà ấy có chuyện khác phải làm. Lần này bà ấy đến, chủ yếu là muốn nói chân tướng với ta. Bà ấy nói chỉ ít ta phải biết cốt cuộc mẹ ta đã chết như thế nào.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Lúc Long Đại quay về thì trời đã tối khuya. Hắn đến trước quân trưởng nghe sĩ tướng báo chuyện, rồi lúc này mới về phòng ngủ của mình. Hắn cầm trong tay một khóm hoa đặt trong bát lớn. Đây là hắn thấy ở ven đường khi đi về. Hoa nở thật đúng lúc, màu sắc rực rỡ, chỉ một đóa nhỏ nhưng lại lớn lên thành một khóm, chập chờn trong gió, cánh hoa xòe ra, đi lại gần còn có thể ngửi thấy hương hoa nhàn nhạt.

Long Đại không biết loài hoa này tên gì, nhưng lại khiến hắn nhớ đến An Nhược Thần —— nếu không để ý thì rất dễ bỏ qua. Nhưng tới khi lại gần thật sự, thì sẽ phát hiện được điểm tốt đẹp.

Long Đại nhổ khóm hoa kia lên, vừa xoay người lại thì thấy vẻ mặt kỳ quái của binh tướng đi theo, vậy là dứt khoát ra lệnh mỗi người nhổ một bó, đưa về doanh.

“Tướng quân, mấy thứ này dùng làm gì?” Một vệ binh hỏi.

“Về nhân giống ở ngoài doanh môn.”

“Làm thật ạ?” Một người khác lại hỏi.

“Chút chuyện nhỏ nhặt này mà còn phải hỏi hả?” Long Đại nghiêm mặt nói.

Không cần phải hỏi sao? Nhưng thật sự không hiểu mà. Chúng binh tướng không hỏi nữa, lại còn lo không đủ dùng, suýt nữa đã nhổ hết hoa trên sườn núi về rồi. Cả đám người mỗi người ôm một khóm hoa lớn, giục

ngựa tung vó quay về, vô cùng lóa mắt. Sau khi về doanh thì mọi người tập trung hoa lại thành đồng, thống nhất giâm cành nhân giống. Long Đại ôm khóm hoa của mình bình tĩnh chạy đi. Không có bình hoa lọ hoa, bèn tìm cái bát lớn để đặt. Xử lý quân vụ xong, lại hỏi động tĩnh hôm nay của An Nhược Thần, sau đó cầm bát hoa quay về trường.

Lúc đến trước trường thì có phần ngượng ngùng, hăn nghĩ đủ lý do trong đầu, rồi lúc này mới vén rèm lên.

Đi vào nhìn quanh, lo lắng vô ích rồi. An Nhược Thần đã gục xuống bàn ngủ.

Long Đại bước đi rất khẽ, đặt nhẹ bát hoa lên bàn. Lại nhìn An Nhược Thần, nàng vẫn chưa tỉnh. Gối lên khuỷu tay nằm nghiêng mặt, hàng mi dài in hai hàng bóng mờ cong cong lên mặt, chiếc mũi xinh xắn cùng bờ môi non mềm, có phần tú lệ yếu điệu.

Long Đại biết nàng nhăn mũi làm mặt quỷ có dáng vẻ thế nào, biết nàng cong khóe môi cười có dáng vẻ thế nào, dáng dấp yếu đuối mảnh mai có dáng vẻ thế nào, nhưng hăn biết kỳ thực nàng không hề yếu đuối.

Long Đại không kìm được cúi đầu nhẹ hôn lên trán nàng. Hăn còn biết ôm nàng là cảm giác gì, biết đôi môi nàng rất mềm, biết dáng vẻ lúc nàng cắn môi rất đáng yêu, còn biết khi nàng xấu hổ nhắm hai mắt thì hàng mi sẽ run rẩy. Đúng rồi, hăn còn biết tướng ngủ của nàng rất xấu, nửa đêm hay đạp người, hăn lên án nàng bạo hành, nàng lại không tin, cuối cùng miễn cưỡng nghĩ ra một lý do, nói có lẽ mình không quen ngủ chung với người ngoài.

Đây có thể là chuyện không quen được sao? Long Đại lại hôn lên trán nàng. Hăn cũng chỉ mới tập chung chăn gối với người ta, thế nhưng đâu có đạp nàng. Được rồi, may mà hăn không có tật xấu đẩy người đạp người

trong mơ, nếu không đá đau nàng thì chẳng ai bồi thường được hẳn một cô nương đáng yêu như thế này cả.

Càng nhìn càng yêu thích, lại còn chưa tỉnh. Long Đại nhìn gương mặt say giấc của An Nhược Thần, bỗng giật mình, ngắt hai bông hóa xuống, nhẹ nhàng cài lên tóc nàng. Thật đẹp. Lại hái mấy bông nữa cài lên. Phản chiếu như thế càng tôn lên gương mặt thanh tú. Đáng tiếc nửa bên đầu kia bị đè mất rồi, Long Đại vừa nghĩ ngợi vừa tiếp tục cài hoa lên đầu An Nhược Thần, vô tình cài hơn nhiều, đang định gỡ mấy bông xuống điều chỉnh lại, thì đột nhiên An Nhược Thần cử động.

Long Đại vội vã chấp tay sau lưng đầy nghiêm túc, khẽ ho mấy tiếng, An Nhược Thần mở mắt ra, thấy rõ người trước mắt thì ngạc nhiên vui mừng kêu lên: “Tướng quân, chàng về rồi.”

“Ừ.” Long Đại nghiêm túc, “Nghe nói nàng ăn tối rất ít.”

An Nhược Thần dụi mắt, vừa thức giấc nên giọng rất êm: “Em đang đợi tướng quân mà, ngộ nhỡ tướng quân về mà chưa dùng cơm, em sẽ ăn cùng tướng quân.”

Long Đại bật cười bóp lấy mặt nàng, mặt của nương tử nhà mình dễ bóp quá. “Ta ăn cơm rồi. Nàng đói không? Ta để bọn họ chuẩn bị ít thứ.”

An Nhược Thần vội lắc đầu, còn đang trong quân doanh, không thể để quân gia trẻ nãi chính sự được. “Tướng quân, em có chuyện muốn thương lượng với chàng.” An Nhược Thần kéo Long Đại ngồi xuống.

“Ừ.” Long Đại ngồi xuống, hẳn biết hôm nay An Nhược Thần đi gặp Lư Chính, hẳn còn nghĩ phải uyển chuyển phê bình nàng thế nào, nhưng giờ nàng tự nói ra rồi, rất đúng lúc.

Quả nhiên An Nhược Thần nói chuyện đi gặp Lư Chính. Nàng kể lại hết chuyện mình nói với Lư Chính, rồi những chuyện Lư Chính giao phó nàng.

Cuối cùng bảo: “Tướng quân, chàng nói đã phái Tướng tướng quân về thành Trung Lan chủ quản, vậy có phải nguy hiểm đã qua, em có thể về rồi không? Ở đó còn rất nhiều chuyện phải làm, em muốn về.”

“Phải làm chuyện gì cơ?”

“Lo liệu hậu sự cho Điền đại ca, sửa tội cho Lý trưởng sử, hành tung an nguy của Lục đại nương, còn cả đón tứ muội về nữa, hơn nữa độc của nhị muội em, dù sao cũng phải tìm thuốc giải. Nếu thật sự có thuốc đó, mà Lữ Chính không đem theo bên người thì nhất định là đang ở trong thành Trung Lan rồi. Còn cả Lục Ba mà Lữ Chính nói đến đó, cũng phải điều tra xem sao.”

“Vì sao cứ phải là nàng đu thăm dò?” Long Đại hỏi lại.

An Nhược Thần há miệng, không đáp được.

Long Đại lại nói: “Nếu là lúc trước khi ta vừa cứu nàng, hỏi nàng câu hỏi này, có lẽ nàng sẽ đưa ra được lý do, nhưng vì sao giờ nàng không đáp được?”

An Nhược Thần ngậm miệng, vì trước không giống nay, không phải là nàng không thể.

“Khi ấy nàng là người duy nhất từ giáp mặt Từ bà mối, là nhân chứng, cũng là mục tiêu, nên để nàng làm chuyện sẽ lợi hơn người khác nhiều. Nhưng giờ đây thân phận của nàng đã khác, không đến lượt nàng phải tra khảo Lục Ba.” Long Đại kiên nhẫn nói: “Không phải ta đã nói với nàng là ta cũng có sắp xếp sao.”

“Vâng.” An Nhược Thần đáp, nhưng trong lòng vẫn chẳng yên nổi.

Long Đại nói: “Trước đây khi ta còn trẻ, là tướng tiên phong, người mở đường chính là ta. Ta dẫn theo người, đứng đối lập với quân địch, rồi lao

vào quyết mở đường máu, để đại quân phía sau có thể vào thành. Sau đó khi ta làm chủ tước vị quân chỉ huy, lập tức điều lệnh quân tiên phong quân hậu vệ, sắp xếp trận hình chiến lược. Rồi sau này nữa, ta là đại tướng quân, càng ít xông pha đánh trận, có lẽ là giống như bây giờ đây, chỉ ngồi trong trường bàn chuyện. Hoặc có lẽ là bàn bạc quân tình với các tướng quân khác, lại có lẽ là đàm phán giao thủ với tướng lĩnh quân địch. Trận vẫn phải đánh, nhưng khi cần ta tự mình động thủ, thì nhất định là trận chiến vô cùng vô cùng ác liệt quan trọng.”

Long Đại nhìn vào mắt An Nhược Thần, nói: “Nàng có hiểu ý ta không?”

An Nhược Thần giật mình.

“Thân phận khác nhau, việc làm cũng không giống nhau. Nhìn thì như càng lúc càng rảnh, nhưng thật ra lại là càng lúc càng khó. Vì quyết định nàng đưa ra sẽ phải nhiều hơn, mà độ ảnh hưởng của nó cũng lớn hơn.”

Long Đại hỏi An Nhược Thần: “Bây giờ nàng là phu nhân tướng quân, nàng có biết phu nhân tướng quân cần phải làm gì không?”

An Nhược Thần không biết, nàng nhướn mày nhìn Long Đại, nghĩ rằng nếu tướng quân bảo câu trả lời là “chăm sóc tướng quân” thì nàng không thể phản bác được, nhưng trong lòng sẽ không thoải mái. Long Đại nói: “Phu nhân tướng quân phải cùng đồng cam cộng khổ với tướng quân, còn phải cùng giải quyết vấn đề giúp tướng quân.”

Hai mắt An Nhược Thần sáng lên, nhìn Long Đại đầy sùng bái. Tướng quân chàng lời ngon tiếng ngọt như thế, khó trách uy danh lan xa, đúng là có thể viết thêm được một cuốn “Long tướng quân tân tân truyện”.

“Lúc này nàng phải nên hỏi cùng giải quyết vấn đề gì với tướng quân mới phải.” Long Đại nhẹ nhàng nhắc nhở.

An Nhược Thần vội nghe lời hỏi: “Tướng quân, chúng ta phải cùng giải quyết vấn đề gì?” Nàng cảm thấy mình không biết, không phải là bắt Lục Ba, thăm vấn Lư Chính, tìm ra giải dược của nhị muội, bắt sư thái, để tứ muội về nhà, bắt Tiền Bội, tìm bằng chứng rửa sạch oan khuất của thái thú, vạch trần bộ mặt thật của Tiền Thế Tân và Huy vương, lấy lại công bằng cho những người đã phải chết oan, chấm dứt chiến tranh, khôi phục hòa bình hai nước. Nhìn đi, nàng thật sự biết hết, nhưng nàng là vợ hiền, chờ tướng quân nói lại những chuyện này với nàng một lần là được.

Long Đại nhìn vẻ mặt của An Nhược Thần thì cũng biết trong đầu nàng có rất nhiều chủ ý, thế là hần lại hỏi: “Vừa nãy ta mới nói, đại tướng quân sẽ làm gì?”

“Đánh trận ác liệt, với cả ngòi trong trường tán gẫu.” An Nhược Thần nhanh chóng đáp.

Long Đại chọc vào trán nàng: “Tán gẫu cái gì hả. Là quyết sách ngàn dặm.”

“Được rồi, đại tướng quân quyết sách ngàn dặm.” An Nhược Thần nịnh nọt khá thành thạo.

“Nên phu nhân tướng quân ắt cũng không phải chân chạy việc vặt.” Long Đại nói.

An Nhược Thần giật giật cơ mặt. Ý muốn nói là trước giờ nàng là kẻ chạy việc vặt sao? Được rồi, không có gì không phục cả, đúng là lúc trước nàng chính là chân chạy việc vặt, quản sự mà, hơn nữa bây giờ nàng còn muốn chạy tiếp. An Nhược Thần đã hiểu rõ ý của tướng quân, nhưng nàng không có bản lĩnh đưa ra quyết sách ngàn dặm, nàng cảm thấy mình thích hợp với chân chạy việc vặt hơn cơ.

“Còn nữa, chuyện ta dặn nàng, mặc dù không phải toàn bộ là như thế, nhưng vài chuyện vô cùng quan trọng, ta dặn dò như vậy là đều có nguyên

nhân quan trọng cả. Ví dụ như ta bảo nàng không nên đi gặp Lư Chính, cũng đã giải thích qua lý do rồi, nàng cũng đã đồng ý. Nhưng hôm nay nàng lại làm trái ý ta, tự mình đi gặp hắn.”

An Nhược Thần cãi: “Đó là vì hôm nay tướng quân không có ở đây, trong lòng em luôn nhớ đến tung tích của Điền đại ca, huynh ấy sống hay chết, thi thể ở đâu, dù sao cũng phải có người biết. Đêm qua tướng quân còn nói không thăm tra được gì từ Lư Chính, em chỉ là muốn thử thăm dò thôi...”

“Nàng phá hỏng uy tín của ta.”

An Nhược Thần ngẩn người, không nói nên lời. Nàng tính nói dù gì nàng cũng hỏi ra được vài manh mối, nhưng lại không dám chống đối Long Đại.

“Lư Chính tòng quân, phải nghe quân lệnh, phải dùng quân uy. Hắn ta tuy là gian tế, nhưng sự ảnh hưởng của huấn luyện vẫn còn đó. Ta sai người trói hắn ở giáo trường, thi hình tra hỏi, cũng là vì để chúng binh sĩ nhìn thấy, kẻ phản bội sẽ phải có kết quả như thế. Lư Chính chịu nhục ngay trước mặt huynh đệ ngày xưa, so với dụng hình càng khiến hắn đau đớn hơn. Hắn chống đỡ qua mấy ngày nay, là một hán tử, hắn không định tự chấm dứt đời mình như những mật thám khác, nhưng hắn có tính toán của mình, mà những tính toán này, phải nhượng bộ khai ra đầu mối với ta mới được. Bao gồm cả việc hắn cần ép buộc nàng, muốn trả giá với nàng, cũng phải thông qua ta. Đây chính là đàm phán, là tiền cược.”

An Nhược Thần cắn môi, nàng tự chủ trương đã làm Lư Chính chiếm được tiên cơ, làm tướng quân mất tiền cược.

“Nên hôm nay Lư Chính đã được thứ mong muốn, nhất định hắn rất thỏa mãn hài lòng. Hắn có thể tiết lộ Lục Ba với nàng, thì tự nhiên cũng có thể tiết lộ với ta, có thể cho biết manh mối gì, không thể nói ra tình báo nào, nàng tưởng hắn không tính toán được à?”

“Em sai rồi.” An Nhược Thần rất khó chịu, niềm vui khi hỏi được manh mối đã hoàn toàn tan biến. Lữ Chính để nàng chuyển lời đến tướng quân rằng sau này chỉ tiết lộ tin tức với nàng, nghĩ ắt cũng là ý định này, Phá vỡ quyền uy của tướng quân, để tướng quân không thể ra tay với hắn. Mà điều này là do nàng không hiểu chuyện gây nên.

Long Đại nhìn vẻ mặt của nàng, thở dài nói: “Là do trước kia ta chưa dạy dỗ nàng, nàng không biết, nay biết là được rồi. Cũng không phải là sai lầm lớn gì, không phải nàng cũng hỏi ra được vài chuyện đấy sao, ít nhất chúng ta đã biết được Lữ Chính không phải người Đại Tiêu, hắn phải thông qua việc cưới vợ nhập tịch mới trà trộn vào trong quân được, vậy có lẽ hắn chính là người Nam Tân. Còn cả Lục Ba này nữa, ta sẽ để Tưởng Tùng và Cổ Văn Đạt chia nhau đi thám thính.”

Long Đại dừng lại, thấy An Nhược Thần vẫn còn buồn thì dỗ nàng: “Được rồi, không phải cũng đã nói rõ rồi à? Nói không chừng qua hai ngày nữa là sẽ bắt được Lục Ba về, còn cả Tiền Bội nữa. Chúng ta có thể thẩm tra được nhiều manh mối lớn.”

“Tướng quân.” An Nhược Thần nói: “Lát nữa chàng đi nói với Lữ Chính, chàng chỉ mới thi hành một kết nhỏ mà hắn đã nói ra tất cả rồi, mọi chuyện đúng như chàng đoán.”

Long Đại bật cười, ý nàng là giả vờ hắn lệnh cho An Nhược Thần đi đến đó sao? “Khiến hắn ta tức chết thì sao, ta còn phải giữ lại người sống đấy.”

An Nhược Thần nín khóc mỉm cười: “Tướng quân đừng chọc cười em nữa.”

Nàng vừa cười, Long Đại cũng vui lây, xoa lấy mặt nàng, hắn vẫn thích dáng vẻ nàng vui vẻ hơn.

“Tướng quân đừng có không đứng đắn như vậy chứ, có lúc em không tài nào đoán được tướng quân đang nói thật hay nói giỡn nữa.”

Long Đại nghiêm mặt: “Lại gây gổ rồi đấy. Bốn tướng quân luôn nghiêm túc, nói chuyện cũng luôn minh mẫn rõ ràng.”

“Em không hiểu quy củ trong quân, tướng quân dạy em nhiều nữa đi. Tướng quân bận thì có thể để vệ binh cản em, chuyện gì không thể làm thì dặn bọn họ không cho phép em làm là được.”

“Như vậy sao được, ta không dặn bọn họ những việc đó, là vì nàng cũng cần uy tín. Nàng là vợ ta, chẳng lẽ còn phải bị bọn họ chỉ tới quát đi cái này không được cái kia không được sao?”

“Nhưng em không hiểu chuyện, đã làm mất thể diện của tướng quân rồi.”

“Sao có thể chứ.” Long Đại kéo An Nhược Thần vào lòng, “Trên dưới toàn quân không ai không biết, phu nhân của bốn tướng quân xinh đẹp thanh lịch, trí dũng song toàn, rất được bốn tướng quân yêu quý.”

An Nhược Thần mím chặt môi nhin cười, cảm thấy Long đại tướng quân dùng giọng điệu quyền uy như thế để nói lời tỏ tình sến súa thì thật —— thật khiến người ta vui mừng.

“Tướng quân.” An Nhược Thần đã thấy bát hoa trên bàn, “Tại sao lại có hoa trên bàn?” Xấu xí quá đi, ai lại dùng bát to cắm hoa bao giờ, hơn nữa lại có rất nhiều cành trụi không có hoa.

Long Đại nhìn ánh mắt biểu cảm của nàng, hần giọng nói: “Hôm nay trên đường về chúng binh sĩ có giỡn nhau, đào rất nhiều hoa nói muốn trồng trước doanh, ta cũng thuận tay rút mấy khóm ở trước doanh về cho nàng ngắm.”

An Nhược Thần bật cười, mọi người còn thích trồng hoa nữa à. “Đẹp quá.” Nàng an ủi tướng quân.

Long Đại gật đầu: “Ừ, ngày mai trả lại bọn họ, để họ trông là được. À đúng rồi, nếu đã nhắc đến chính sự, ta phải nói rõ với nàng.”

An Nhược Thần ngồi thẳng từ trong ngực hắn, đề tài lại nhảy đến chính sự rồi, nàng phải cẩn thận lắng nghe.

Long Đại nghiêm túc nói: “Mới này ta vừa bảo, quyết sách ngàn dặm mới là mấu chốt.”

An Nhược Thần gật đầu, nàng không phải chân chạy việc vặt, nàng nhớ rồi. Cần chạy thì chạy, quan trọng ở chân.

“Nên chúng ta phải xem tình hình thực hiện kế hoạch để còn kịp thời phán đoán và xử trí. Nếu kế hoạch thuận lợi, hoàng đế Nam Tần sẽ đến đây, Lương đại nhân cũng đến. Nếu kế hoạch không thuận lợi, hoàng đế Nam Tần không đến được, nhưng Lương đại nhân vẫn đến.”

“Lương đại nhân là trọng điểm?” An Nhược Thần hỏi.

Long Đại gật đầu, thấp giọng nói: “Nếu hoàng đế Nam Tần không đến được thì sẽ khá phiền hà. Vì Huy vương thắng được một nửa, y leo lên ngôi vị hoàng đế Nam Tần, chuyện sẽ càng khó giải quyết hơn. Nhưng chúng ta vẫn còn có cơ hội.”

“Chúng ta phải giúp hoàng đế Nam Tần đoạt lại vương vị ạ?”

“Dĩ nhiên không phải, nếu hoàng đế Nam Tần không đến được, chứng tỏ ngài ấy đã chết.”

An Nhược Thần thất kinh.

“Chuyện của nước khác, hoàng đế của nước khác, không liên quan gì đến chúng ta cả. Nhưng Huy vương có đồng bọn. Nếu y đoạt được ngôi vị hoàng đế, thì đồng bọn của y nhận được gì? Việc này mới liên quan đến

chúng ta. Đây không phải là chuyện chỉ phía biên giới ta có thể giải quyết được. Tiền Thế Tân chỉ là một quân cờ, đừng nói là huyện lệnh, mà ngay cả thái thú, chẳng lẽ còn có thể thay đổi được sao? Nguy cơ lớn nhất, nằm ở kinh thành.”

Kinh thành? Nơi đó xa xôi quá. An Nhược Thần lắng nghe Long Đại phân tích tình thế và sắp xếp của hắn, rốt cuộc cũng đã rõ quyết sách ngàn dặm là gì.

An Nhược Thần đang nắm chặt cơ hội đặt câu hỏi, thì lại nghe bên ngoài trưởng có vệ binh báo: “Tướng quân, có bồ câu đưa thư đến.”

An Nhược Thần vội nhảy bật lên, dùng tốc độ của ngựa mau chóng chạy ra ngoài trưởng, sau đó lại làm thê tử cung kính nhún nhường vén rèm lên cho Long Đại, lạnh lạnh báo: “Tướng quân, vệ binh đến rồi.”

Long Đại không kịp cản, chỉ đành nhìn An Nhược Thần ân cần mở cửa, đối mặt với vệ binh ở bên ngoài.

Vệ binh vừa thấy An Nhược Thần thì lập tức ống tre chứa thư cầm trong tay rơi “cộp” xuống đất, mặt đầy sợ hãi, trợn mắt há mồm.

An Nhược Thần không rõ nguyên do, chỉ theo bản năng cúi đầu nhìn ống tre kia, mà vừa cúi đầu, một đóa hoa nhỏ liền rơi xuống, nằm ngay cạnh ống tre. An Nhược Thần ngẩn người nhìn hoa, rồi lại sờ đầu mình, sờ được hoa cắm ở một bên đầu mình.

Vuốt một cái là có một bông.

An Nhược Thần nhìn chăm chăm hoa trên tay, nghi ngờ nhìn tướng quân. Long Đại ra vẻ vô tội, vệ binh ngoài cửa càng vô tội hơn.

An Nhược Thần lại sờ hoa trên đầu mình, lúc này hiểu ra. Nàng thở dài, xoay người lại nói với vệ binh bị mình dọa giật mình kia: “Ta đang dở

tướng quân vui, huynh vất vả rồi, là thư này à?”

Vệ binh gật đầu.

An Nhược Thần cũng không trông cậy hẳn có phản ứng bình thường, nàng ngồi xuống nhặt thư lên, ôn tồn hỏi vệ binh: “Còn chuyện gì khác không?”

Vệ binh cứ thế lắc đầu.

An Nhược Thần mỉm cười đầy đoan trang: “Đa tạ, đã vất vả rồi. Để ta đem thư vào cho tướng quân.”

Vệ binh lại cứ thế mà gật đầu.

An Nhược Thần tiếp tục mỉm cười. Quyền uy của đại tướng quân, nàng bảo vệ vất vả quá.

Khép màn trướng lại, An Nhược Thần xoay người nhìn Long Đại.

Long Đại xòe tay ra, vẻ mặt cực kỳ vô tội, nói: “Nếu là quân báo khẩn cấp thì mau để ta xem nào.”

Có thể không đưa ư? An Nhược Thần xụ mặt nhét thư vào tay Long Đại. Long Đại mở ra, trong thư chỉ có một câu. An Nhược Thần không đếm xỉa đến hẳn, xoay người đi tìm gương. Vừa tìm vừa trừng mắt nhìn bát hoa xấu xí kia, hèn gì lại có lăm cảnh trụi như thế, hèn gì!

An Nhược Thần dờ khóc dờ cười với tấm gương, thật sự muốn đặt tướng quân lên đùi đánh một trận cho đã quá! Sau khi lấy hết hoa xuống, nàng vừa xoay người lại thì thấy Long Đại mỉm cười.

An Nhược Thần cười giả lại với hẳn, tướng quân chàng còn không biết xấu hổ mà cười nữa à.

Long Đại dứt khoát cười lớn, đi đến ôm An Nhược Thần vào lòng, “Phu nhân.” Long Đại hỏi nàng: “Ta đã từng khen nàng đẹp chưa?”

An Nhược Thần tức giận.

Long Đại ghé vào bên tai nàng nói: “Phu nhân, hoàng đế Nam Tần được cứu rồi. Bọn họ đang chạy đến bên này.”

Ý là kế hoạch của tướng quân thành công rồi sao? An Nhược Thần mừng rỡ. Nàng vừa đứng thẳng thì trên môi đã bị Long Đại mỗ một cái, hắn nói: “Ta đi sắp xếp đã, phải có người tiếp ứng.”

Long Đại mặt tươi rói đi ra ngoài, đi được nửa đường thì hái một bông hoa rồi quay lại, cài lên tóc mai An Nhược Thần, “Chỉ cài một bông đẹp lắm, thật đấy.” Nói rồi tức tốc chạy đi.

An Nhược Thần trừng mắt nhìn bóng lưng của hắn, đến khi không thấy nữa thì mới xoay người đi đến trước gương, điều chỉnh lại vị trí của bông cài, “Như thế mới xinh chứ, đồ ngốc.”

Tào Nhất Hàm thở hỗn hển, đỡ Đức Chiêu để liều mạng chạy: “Hoàng thượng, cố thêm chút nữa thôi, qua ngọn núi này là được.”

Hai chân Đức Chiêu để đã mềm nhũn ra, suýt nữa đã kéo cả Tào Nhất Hàm ngã xuống đất. Y cắn răng cố gắng gượng, không nói được thành câu, chỉ đành chạy theo Tào Nhất Hàm.

Đột nhiên bên này nhảy ra một người, chính là Tạ Cương, hắn thấp giọng quát: “Không được gọi là hoàng thượng, gọi là Thuận Tử.”

Tào Nhất Hàm không dám phản bác, nhưng cũng không dám gọi Thuận Tử. Thuận Tử là thái giám thiếp thân của Đức Chiêu đế, lúc trước cùng

chạy với bọn họ, nhưng giữa chừng trúng tên bỏ mạng, vì để che giấu tai mắt, bọn họ đã vội đổi quần áo của Đức Chiêu và Thuận Tử với nhau, sau đó đẩy thi thể của Thuận Tử xuống sông.

Quả nhiên sau đó nghe thấy có người la lớn Đức Chiêu để đã trúng tên, còn có người hét mau vớt thi thể lên để còn về giao phó, nhiều người khác lại quát tiếp tục đuổi, không được để lại người sống.

Tào Nhất Hàm nghe theo chỉ thị của Tạ Cường, kéo hoàng thượng chạy về phía núi bên này. Đám Tạ Cường không nhiều người, chỉ có tám người, sau một trận hỗn chiến cũng chẳng biết có thể còn lại bao nhiêu. Nay thấy Tạ Cường nhảy ra, Tào Nhất Hàm thoáng yên lòng, chỉ ít Tạ đại nhân vẫn còn ở đây, nếu chỉ còn lại một mình hãn, hãn cũng không chắc có thể bình an đưa hoàng thượng thoát được. Nay ai là người của Huy vương, ai trung thành với hoàng thượng, hãn cũng không phân rõ.

Đức Chiêu để lại càng không rõ, tại sao lính của mình lại giết mình, mà binh tướng Đại Tiêu lại cứu y?

Đêm tối nhanh chóng bao trùm quả núi, đến ánh trăng cũng chẳng thấu. Đức Chiêu để thấy trên mặt ẩm ướt, không biết là nước mắt hay là máu. Mọi thứ bất ngờ như thế, chẳng thể nào ứng phó kịp.

Tối hôm qua hãn mới tiếp kiến đoàn sứ thần Đông Lăng, đội binh tướng kia đem theo chỉ ý của quốc vương Đông Lăng, nói đến chào đón, bày tỏ tôn kính, cũng cho biết Đông Lăng sẽ dốc toàn binh lực, cùng Nam Tân sòng vai kháng Tiêu, quyết không lùi về sau.

Đức Chiêu để vô cùng cảm động, lúc này ban thường bảo kiếm, ngọc thạch, tỏ lòng cảm kích đồng minh. Tiệc tan, y định về phòng thì lại thấy Tào Nhất Hàm đến. Y giật mình, cứ tưởng Tào Nhất Hàm đã sớm đi chung cùng Hoắc Minh Thiện.

Tào Nhất Hàm đem thư do đích thân Hoắc Minh Thiện viết, nói tất cả đều là âm mưu của Huy vương. Ngự giá thân chinh cũng là trúng quỷ kế của Huy vương. Tào Nhất Hàm nói mình trải qua biết bao trắc trở mới gặp được hoàng thượng, khắp nơi đều là tai mắt của Huy vương, không thể xem thường.

Đức Chiêu để đọc thư xong, lâm vào trầm tư. Nỗi đau do tin tức Hoắc Minh Thiện chết đã sớm trôi đi, nay chỉ còn lại những suy nghĩ cặn kẽ về việc dạy dỗ khi ngài ấy còn sống. Huy vương muốn đoạt vị, sợ danh bất chính ngôn bất thuận, lại rơi vào tình cảnh chúng thần chinh phạt của năm năm trước, thế nên mới dụ y ra khỏi hoàng cung, động thủ ở bên ngoài? Cho y cái mỹ danh chết trên sa trường ư? Y vừa chết, hoàng nhi của y còn bé, dĩ nhiên hoàng quyền tự động rơi vào tay hoàng thúc rồi.

“Nhưng ta đã đi đến bước này rồi, làm sao để quay đầu?” Đức Chiêu để hỏi Tào Nhất Hàm, “Sáu nghìn tướng sĩ nơi tiền tuyến rơi vào tay Đại Tiêu, ta bỏ mặc không để ý đến họ, làm thế nào quay đầu?”

“Hoàng thượng.” Tào Nhất Hàm chuyển lại lời dặn của Tạ Cương: “Hoàng thượng có thể hạ lệnh cho đại quân tiếp tục tiến về phía trước, sai người cải trang thành hoàng thượng tiếp tục theo quân đồng hành. Còn hoàng thượng sẽ theo bọn hạ quan lặng lẽ đi đường khác đến dốc Thạch Linh. Long Đẳng tướng quân hy vọng có thể diện kiến hoàng thượng.”

Đức Chiêu để quát hẳn: “Bọn hạ quan? Các người là những người nào?”

Tào Nhất Hàm do dự nhưng rồi vẫn nói thẳng, là Long Đẳng đại tướng quân Đại Tiêu phái người đến, sẵn lòng hộ tống hoàng thượng đến dốc Thạch Linh. Đức Chiêu để nhất thời giận dữ. Y đường đường là hoàng đế Nam Tần, vậy mà phải cấu kết với tướng địch, tự mình rời quân sao? Tin này mà truyền đi, chẳng cần đến Huy vương phái người giết y, mà quân dân thần cũng muốn chinh phạt hẳn rồi. Lúc này Đức Chiêu để quát lên, bên

người y có đại quân ba mươi nghìn người, nếu Long Đăng kia muốn gặp nhau, thì hãy gặp trên trận tiền đốc Thạch Linh.

“Nể mặt Hoắc tiên sinh nên ta không giết người. Nhưng người cũng đừng xuất hiện trước mặt ta thêm lần nào nữa.” Đức Chiêu để đuổi Tào Nhất Hàm ra ngoài. Sau đó cho gọi tả hữu thái giám và vệ binh đến hỏi, nhưng không ai phát hiện được Tào Nhất Hàm tiến vào thế nào.

Đức Chiêu để cầm thư của Hoắc Minh Thiện, đến tận khi gần sáng y mới ngủ được. Gần trưa ngày hôm sau, khi mọi người tỉnh lại sau cơn say tối qua, định triệu tập đội ngũ tiếp tục lên đường, thì khi ấy mới phát hiện ra đội vệ binh của Đức Chiêu để đã chết hết. Nhất thời Đức Chiêu để nhớ đến Tào Nhất Hàm âm thầm đi vào, nhưng tướng quân Nhậm Trọng Sơn dẫn đầu đội ngũ bảo vệ y dọc đường lại gây rối với sứ đoàn Đông Lăng, hấn ta nghi ngờ đêm qua thấy có người của sứ đoàn Đông Lăng len lén đuổi rượt. Dĩ nhiên sứ đoàn Đông Lăng không nhận, hỏi ngược lại Nam Tần có ý gì. Sau mấy hồi cãi vã, Nhậm Trọng Sơn rút kiếm mặt đối mặt, vừa hô to bảo vệ hoàng thượng, vừa chém binh tướng của đoàn sứ thần Đông Lăng.

Bộ hạ của Nhậm Trọng Sơn vây quanh Đức Chiêu để, đến lúc này Đức Chiêu để mới đột nhiên hiểu ra ý của Tào Nhất Hàm. Đúng là Huy vương muốn đưa y vào chỗ chết, nhưng người ta không hề nói sẽ đến sa trường nơi biên giới mới nhân lúc loạn lạc mà giết y.

Mà bây giờ chính là thời điểm! Lại còn là chính binh tướng Nam Tần hấn!

Đức Chiêu để quát lui những kẻ đó, thế nhưng rõ ràng chúng chỉ nghe lệnh của Nhậm Trọng Sơn. Bên cạnh Đức Chiêu để vẫn còn vệ binh và đám công công trung thành, nhưng nào phải đối thủ. Lúc này Tào Nhất Hàm xuất hiện lần nữa, dẫn theo binh tướng địch quốc.

“Hoàng thượng.” Tiếng kêu gào của Tào Nhất Hàm làm Đức Chiêu đế bừng tỉnh, hoặc giả là bị lạnh mà tỉnh. Y đang ngủ trên miền đồi núi ư?

“Đừng gọi là hoàng thượng.” Tạ Cường lại nhảy ra. Ném tới hai bộ quần áo. Đức Chiêu đế vẫn còn đang sửng sờ, Tào Nhất Hàm nhanh tay nhanh chân thay quần áo giúp t. “Hoàng, công tử, chúng ta phải nhanh hơn. Nếu bọn chúng vớt được thi thể thì sẽ biết không phải là ngài.”

“Chúng ta đi đâu đây?” Cuối cùng Đức Chiêu đế cũng mở miệng, hẳn phát hiện giọng mình khản đặc.

“Dốc Thạch Linh, gặp Long tướng quân.” Tạ Cường đáp.

“Đi thế nào?”

“Trước khi tìm được ngựa thì đi bộ.” Tạ Cường đáp. Ngựa của bọn họ con thì chạy con thì chết, vẫn là hai chân đáng tin nhất.

Đức Chiêu đế vừa mệt vừa khát, dốc Thạch Linh ư, xa như thế, mà đằng sau lại có truy binh. Đi bộ, trả lời hay thật đấy.

“Hoàng thượng.” Tào Nhất Hàm la lên.

“Đừng gọi là hoàng thượng.” Tạ Cường lại quát, “Nếu không sửa được ta sẽ đánh người.”

Tào Nhất Hàm dấu môi: “Hoàng công tử, Hoắc tiên sinh tin tưởng Long tướng quân, chúng ta cũng tin tưởng ngài ấy đi.”

Tạ Cường nhìn bốn phía, có một thuộc hạ nhảy ra ra dấu với hắn. Tạ Cường chôn kỹ quần áo của Đức Chiêu đế và Tào Nhất Hàm, rồi nói với họ: “Đi.”

Tào Nhất Hàm đã mệt lắm rồi, nhưng vẫn cố xốc lấy tinh thần đỡ Đức Chiêu đế, bước nông bước sâu đi theo Tạ Cường, chạy về con đường phía

trước. Hai bên đường lui lại nhảy ra ba người, che chở ba hướng cho bọn họ, cũng cùng nhau tiến về phía dốc Thạch Linh.

“Hoàng thượng, cố lên nào. Ồi chao, đừng đánh ta.” Tào Nhất Hàm rất oan ức.

Qua một lúc lâu sau, “Hoàng thượng, đi không xa nữa là có thể nghỉ ngơi được rồi. Ồi.” Đầu Tào Nhất Hàm lại bị Tạ Cương vỗ.

Chưa tới một hồi, “Hoàng thượng... Công... Oái, lại bị đánh rồi. Không phải đã sửa rồi sao.” Tào Nhất Hàm mệt gần chết, uất ức đến nỗi òa khóc lớn, “Hoàng thượng ơi hăn đánh hạ quan, hoàng thượng hăn tìm hạ quan, hu hu...” Vừa khóc vừa kéo Đức Chiêu để chạy đi.

Đức Chiêu để xanh xao mặt mày, nếu không phải do hết sức nói chuyện, thì thật sự rất muốn cầu Tạ Cương đánh Tào Nhất Hàm cho tới khi nín khóc thì thôi, ồn ào quá đi mất, làm người ta chẳng tài nào phân khởi nổi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Tin Điền Khánh qua đời đã truyền về thành Trung Lan. Toàn thể mọi người trong lầu Tử Vân đều đau buồn xót xa, Tưởng Tùng hạ lệnh, để một toán binh sĩ lên Tú sơn tìm thi thể của hãn.

Lệnh truy nã có liên quan đến Lục đại nương đã được giải trừ, nhưng Lục đại nương không về lầu Tử Vân, bà bày tỏ nguyện vọng muốn giúp Mông Giai Nguyệt đối phó với Tiền Thế Tân, nhưng phủ thái thú bị bao vây, bà không thể ra vào thường xuyên được, chỉ khiến người ta càng thêm hiểu lầm, thế là vẫn lấy thân phận nữ hầu ở lại trong phủ thái thú. Lúc trước Tiền Thế Tân mới điều tra trong phủ một phen, giờ nấp ở đây, trái lại càng dễ giấu hành tung hơn.

Mà lúc này đây Mông Giai Nguyệt lại cần giúp sức nhất, thế nên cũng đồng ý. Giờ đây ở phủ thái thú, trong thì binh sĩ của Tưởng Tùng, ngoài thì nha sai của Tiền Thế Tân, Mông Giai Nguyệt muốn biết tin tức ở bên ngoài, thì phải dựa vào Cổ Văn Đạt và Lục đại nương.

Ngày hôm đó, Cổ Văn Đạt mượn cơ hội tuần tra phủ thái thú, nói cho Lục đại nương biết tin tức ở dốc Thạch Linh. Nghe chuyện của Điền Khánh, Lục đại nương thở dài một tiếng, nhờ Cổ Văn Đạt chuyển tin tức của Điền Khánh đến Tề Chính.

“Khi còn sống Điền đại nhân rất ân cần với Tề Chính, quan tâm như đệ đệ vậy. Tề Chính phải biết chuyện này.”

Cổ Văn Đạt rời đi. Tề Chính nghe tin xong thì ngây người như phỗng, rồi sau đó cười nói: “Nói dối, Điền đại ca của ta võ nghệ cao cường, sao có

thể mất được? Huynh ấy cũng đã nói, đợi bao giờ rảnh sẽ dạy võ cho ta. Huynh ấy còn nói, đợi ta học giỏi có bản lĩnh, khi trong quân của tướng quân muốn chiêu mộ, huynh ấy sẽ tiến cử ta...”

Cổ Văn Đạt nhìn cậu, không biết phải an ủi thế nào. Chỉ đành yên lặng nhìn cậu thiếu niên vừa khóc vừa cười. Tề Chinh cứ cười hoài, đến khi không cười nổi nữa thì dựa vào tường òa khóc lớn tiếng.

Đã tìm được thi thể của Điền Khánh, mà cũng trong lần soát núi đấy, các vệ binh còn tìm được một cỗ thi thể khác. Thi thể đã thối rữa, không nhận ra rõ hình dáng. Nha môn tạm định là thi vô danh.

Tiền Thế Tân tìm Mông Giai Nguyệt, đưa cho bà một phần án lục. Chính là vụ án xe ngựa phủ thái thú bị chặn.

Trên án lục viết, ngoài mấy thi thể hộ vệ của phủ thái thú, ở hiện trường còn có bốn thi thể khác, một trong số đó là giáo đầu của một võ quán trong thành Trung Lan, ba người khác thì không rõ thân phận.

Tiền Thế Tân nói: “Nha sai đã điều tra một lượt rồi, giáo đầu kia họ Đồng tên Dũng, là cháu họ ở xa của chủ bạc Giang Hồng Thanh. Bình thường rất hay cậy mạnh với hàng xóm, nhưng mọi người đều nể mặt Giang chủ bạc mà tha thứ cho gã. Giang chủ bạc cũng từng vì gã mà phải giải quyết không ít phiền hà. Hai người rất hay lui tới với nhau.”

Mông Giai Nguyệt ngẩn người, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bà, “Giang chủ bạc?”

Tiền Thế Tân nói: “Vụ án chặn xe này, có lẽ là bị Giang chủ bạc xúi giục, có lẽ lúc ấy Giang chủ bạc không ngờ mình sẽ bị chém tại chỗ.”

Mông Giai Nguyệt nói: “Nếu đã hành thích tại chỗ, thì vì sao lại không chuẩn bị nếu bị bắt tại chỗ?”

“Ta cũng không rõ tình hình cụ thể lắm. Cả nhà Giang chủ bạc đều đã mất, cũng không ìm được động cơ và bằng chứng hãn làm việc như vậy, chỉ biết lúc ấy hãn đã nói là bị Diêu đại nhân sai sử.”

“Nhất định đại nhân nhà ta không sai hãn làm chuyện này!” Mông Giai Nguyệt nổi giận đùng đùng.

Tiền Thế Tân ra dấu tay, tỏ ý bà không nên câu. Hãn nói: “Chuyện hôm đó ta tận mắt chứng kiến, tuy kỳ quái, nhưng đúng là như vậy. Chẳng qua là vì sao lại như vậy, thì cần đợi kiểm chứng nữa. Nay ta chỉ có thể suy đoán dựa vào nhân chứng vậy chứng, nghĩ hãn vụ chặn xe có liên quan đến chuyện hành thích. Chúng hộ vệ trong phủ dốc toàn lực giao chiến, cũng chém chết bốn người bọn chúng, nhưng Văn Hải mất tích, chắc hãn vẫn bị bắt đi.”

Mông Giai Nguyệt không chế cảm xúc hỏi: “Vậy mấy ngày nay đại nhân có tra ra được manh mối nào không? Đồng bọn của Đồng Dũng kia gồm những ai?”

Tiền Thế Tân lắc đầu: “Ngoại trừ Đồng Dũng, tạm thời vẫn chưa điều tra được gì. Bắt người vợ vết tài sản, nếu không phải vì tiền thì là vì chuyện. Nhưng đến hôm nay ta vẫn không nhận được bất cứ yêu cầu muốn trao đổi với Văn Hải cả. Phủ thái thú bị bao vây lớp lớp, chắc hãn chúng cũng không đến tìm phu nhân.”

Mông Giai Nguyệt mím chặt môi không nói.

Tiền Thế Tân lại bảo: “Cả Giang Hồng Thanh lẫn Đồng Dũng đều đã chết, không biết kẻ cầm đầu chúng là ai. Phải có người quyết định thì mới có thể giữ được tính mạng của Văn Hải, nếu không, trời một đứa bé tất có liên lụy, nguy hiểm quá lớn”

Mông Giai Nguyệt nhắm hai mắt, giọng run run: “Cầu xin đại nhân làm chủ vì ta, cứu được Văn Hải.”

Tiền Thế Tân bình tĩnh gật đầu: “Dĩ nhiên rồi, Văn Hải là đứa cháu lớn lên dưới mắt ta, nhất định ta sẽ dốc sức tìm. Không biết từ hôm đó, phu nhân có nhận được tin gì không, hoặc nếu thấy người nào, có bất cứ chuyện gì, mong phu nhân báo lại với ta, có lẽ đều là manh mối liên quan đến chuyện này.”

Ý đây chẳng phải là để bà mặc hăn làm bất cứ mọi mờ ám gì sao? Mông Giai Nguyệt nói: “Hôm đó sau khi đưa Văn Hải đi, quan sai ở nha môn lập tức đến, trong ngoài phủ bị bao vây nước chảy chẳng lọt, ta làm gì thấy ai khác. Vừa rồi đại nhân cũng nói đấy, bọn chúng thấy tình hình như thế, lại không dám đến tìm ta.” Mông Giai Nguyệt dừng lại, thử thăm dò nói: “Chi bằng đại nhân cho các binh lính rút lui đi, cho bọn bắt cóc một cơ hội, như thế khi bọn chúng đến cửa thì có thể tóm được.”

Tiền Thế Tân lắc đầu: “Phu nhân nghĩ đơn giản rồi. Nay không phải ta muốn bao vây phủ thái thú, mà chính là phía Long tướng quân cũng đang đề phòng phu nhân và Diêu đại nhân. Trước khi Lương đại nhân đưa ra quyết định, vẫn phải bao vây phủ thái thú như thế. Còn về phần bọn bắt cóc đó, nếu muốn tới dò la thì nhất định sẽ nghĩ được cách. Bọn chúng không vào được phủ thái thú, dĩ nhiên sẽ mò đến chỗ nha môn rồi, chắc hẳn sẽ bị phát hiện.”

Mông Giai Nguyệt cup mắt, chỉ đành phải nói: “VẬY HẾT THẢY XIN KÍNH NHỜ ĐẠI NHÂN.”

Tiền Thế Tân nhẹ giọng bảo: “Chuyện Văn Hải mất tích, phu nhân viết thư cho Diêu đại nhân đi. Tuy tướng quân không đồng ý để phu nhân và đại nhân gặp nhau, nhưng chắc sẽ không ngăn cản thư từ. Con trai mất tích, ngài ấy thân làm cha, suy cho cùng cũng cần phải biết.”

Trong lòng Mông Giai Nguyệt thoáng chấn động, bà nhìn vào mắt Tiền Thế Tân.

Trong mắt Tiền Thế Tân không có bất cứ cảm xúc gì, hần bình tĩnh đáp: “Nếu thật sự Diêu đại nhân biết chuyện Giang chủ bạc hành thích, vậy có lẽ ngài ấy cũng sẽ biết toán bắt cóc đó là những ai. Như thế, có lẽ Diêu đại nhân có thể giúp chúng ta tìm Văn Hải về.”

Mông Giai Nguyệt lấy lại bình tĩnh, bảo: “Được, để ta viết thư cho đại nhân.”

Vốn nghĩ rằng nói thế thì Tiền Thế Tân sẽ rời đi, bà quay về phòng bàn bạc thật kỹ lưỡng với Chu quản sự và Lục đại nương, nhưng chẳng ngờ Tiền Thế Tân lại để Mông Giai Nguyệt viết ngay tại chỗ, sau đó hần sẽ gửi đi thay Mông Giai Nguyệt.

Mông Giai Nguyệt cứng đờ người, biết không thể nào từ chối, chỉ đành phải gọi Chu quản sự đến, sai người chuẩn bị bút, mực, giấy, nghiên.

Chu Vinh vội hỏi có chuyện gì, Mông Giai Nguyệt nói sơ qua lại chuyện, Chu Vinh và Mông Giai Nguyệt cùng nhìn nhau, nhưng đều sốt ruột chẳng biết làm thế nào. Chu Vinh sai a hoàn chuẩn bị giấy và bút mực, còn mình lui xuống đi tìm Lục đại nương.

Lục đại nương nghe xong cũng thất kinh. Nay bọn họ đều biết, lúc Lữ Chính dẫn người đuổi bắt Diêu Côn, đã được ra lệnh phải giết chết ông ta. Mà do ai bày mưu tính kế, lại quá rõ ràng. Bây giờ viết thư này, chẳng phải là định Diêu Côn biết, con trai người ở trên tay ta, người nào sống người nào chết, tự chọn đi sao. Nếu Diêu Côn chết, như vậy Tiền Thế Tân có thể ngồi yên trên ghế thái thú, chuyện sai khiến Giang Hồng Thanh ám sát Bạch Anh, cũng sẽ chẳng có ai lật lại.

Mông Giai Nguyệt cũng nghĩ như thế, bà nhìn a hoàn mài mực, chỉ mong vĩnh viễn không mài được.

Chu Vinh ở phía hậu viên cũng rất gấp gáp, vội hỏi Lục đại nương có thể lập tức truyền tin cho Cổ đại nhân không, để hần đến ngăn cản.

Lục đại nương lắc đầu: “Tối kịp thế nào được, và dùng có gì để ngăn cản đây?”

Chu Vinh cắn răng, đúng là như vậy.

“Chỉ có thể để Cổ đại nhân truyền tin đến Long tướng quân, để Long tướng quân can thái thú đại nhân.” Lục đại nương thầm than, “Ta sẽ đi truyền tin, hy vọng phía Cổ đại nhân có thể nhanh hơn Tiên đại nhân.”

Trong tiền sảnh, bàn tay cầm bút của Mông Giai Nguyệt run lên, bà đã trợn mắt nhìn tờ giấy hoa tiên trước mặt rất lâu, nhưng lại chẳng thể nào hạ bút được.

Bà muốn nói đại nhân đừng sợ, muốn cho đại nhân biết bà rất tốt, muốn cho đại nhân biết đừng để Tiên Thế Tân uy hiếp. Bọn họ đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể vượt qua ải khó khăn này. Không thể buông bỏ, cũng không khuất phục.

Nhưng bà phải viết thế nào mới có thể nói rõ những chuyện ấy đây. Đầu óc Mông Giai Nguyệt trống rỗng, hốc mắt nóng lên.

Nếu vì phong thư này mà đại nhân nhà bà xảy ra chuyện gì, thì bà biết chịu đựng thế nào đây!

“Phu nhân, nếu phu nhân không nghĩ ra nên viết thế nào, vậy ta viết câu nào, phu nhân viết câu đó đi.” Giọng Tiên Thế Tân rất nhẹ nhàng, nhưng Mông Giai Nguyệt nghe vào tai lại chẳng khác gì sấm vang.

Tiên Thế Tân bắt đầu đọc, da đầu Mông Giai Nguyệt tê rần, cổ tay cứng đờ dọc dọc ngang ngang viết xuống. Chữ viết của bà có phần xiêu vẹo, nhưng hy vọng Diêu Côn có thể nhận ra là bà bị ép buộc. Nhưng nếu nhận ra thì lại càng không dễ, bà bị ép buộc thành ra như thế, vậy há chẳng phải Tiên Thế Tân nói gì đều nghe nấy sao?

Mông Giai Nguyệt viết rất lâu, cứ như dùng hết sức mới viết xong bức thư kia vậy. Trái lại nội dung bức thư rất đơn giản, chính là vào hôm Giang Hồng Thanh hành thích đó, bà lo cho an nguy của con trai nên đã phái người đưa con đi, nhưng không ngờ nửa đường lại bị người ta chặn xe, con trai mất tích, không biết trước sinh tử. Tiền đại nhân dốc sức tra án, đã lấy được manh mối quan trọng. Bọn bắt cóc cùng một phe với Giang Hồng Thanh, vậy nhất định kẻ đầu sỏ cũng cùng một người. Tiền đại nhân sẽ cố toàn lực tìm con trai, tất cả đều đã có hãn làm chủ, xin đại nhân yên tâm.

Viết xong nét cuối cùng, Mông Giai Nguyệt không kiềm lòng nổi nữa, nước mắt trào qua lăn trên gò má, nhỏ xuống giấy hoa tiên.

Kẻ đầu sỏ cũng cùng một người. Âm chỉ này đã quá rõ ràng, chỉ thiếu nước nói con trai người đang ở trong tay ta mà thôi.

Mông Giai Nguyệt muốn đưa tay giữ lấy bức thư, nhưng Tiền Thế Tân còn mau hơn cả bà. Hãn cầm thư lên đọc kỹ một lần. Mông Giai Nguyệt đấu tranh nói: “Đại nhân, vất vả lắm mới có cơ hội viết thư cho đại nhân nhà ta, để ta nói thêm vài lời nữa đi.”

“Được, dĩ nhiên là được rồi. Phu nhân viết đi.” Tiền Thế Tân chỉ vào giấy viết thư trên bàn. Mông Giai Nguyệt hiểu ra, ý là để bà viết tờ khác. Như thế thì có ích gì, dù bà có viết mười tờ đi chẳng nữa, hãn cũng có thể vất không gửi. Hay cho dù bà có viết tiếp trên tờ giấy cũ, thì hãn cũng có thể vất không gửi. Hãn sẽ có cách, để con trai nằm trong tay hãn.

Mông Giai Nguyệt không cầm được nước mắt. Bọn họ đã đoán sai rồi. Sai cả rồi. Tiền Thế Tân mãi không đưa án lục không phải vì án lục có vấn đề, mà vì án lục là bằng chứng, một khi hãn lấy ra, thì ấy chính là giới hạn “người phải nghe lời”.

Mông Giai Nguyệt lau nước mắt, gượng cười nói: “Đã để đại nhân chê cười rồi. Đúng là trong lòng ta rất rất nhớ đại nhân nhà mình. Có thể viết

thư cho ông ấy, ta rất vui.” Mông Giai Nguyệt viết đại thêm vài câu, chính là bảo Diêu Côn phải chăm sóc bản thân thật tốt, vân vân, bà nói bà và con trai cũng đang bình yên, để Diêu Côn nhất định phải yên tâm.

Tiền Thế Tân cũng cầm đi luôn tờ giấy này, hẳn đáp nhất định sẽ đưa đến cho Diêu Côn. Mông Giai Nguyệt nhân cơ hội nói muốn xem lại án lục kia, Lục đại nương liền cho bà xem một lần. Mông Giai Nguyệt ghi nhớ kỹ từng con chữ trong đó, nhất là tên của nha sai phụ trách và văn thư tiên sinh.

Không thể buông bỏ, cũng không khuất phục. Bà tự nhủ.

Mông Giai Nguyệt trả án lục lại cho Tiền Thế Tân, trong hốc mắt vẫn còn ngấn lệ, nhưng mỉm cười nói: “Vậy mọi việc kính nhờ Tiền đại nhân.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Tiền Thế Tân và Cố Văn Đạt trước sau gửi thư đến doanh trại sông Tứ Hạ, theo thư đến, còn có cả Chiến Cỗ.

Từ sau lần đó An Nhược Thần không đi gặp Lư Chính nữa, nàng cảm thấy Long Đại nói rất có lý. Nàng bình tĩnh lại, còn nghiêm túc thỉnh giáo Long Đại, phu nhân tướng quân thì có thể làm gì ở trong quân doanh. Câu này được hỏi ngay khi tướng quân đại nhân vừa làm chuyện quan trọng với phu nhân nhà mình xong, đang thỏa mãn hài lòng, ôm phu nhân nhà mình mơ màng ngủ, nghe hỏi thế thì liền nhướn chân mày, cong môi nói: “Nàng có thể đọc sách này. Trong quân doanh chúng ta cũng có sách vở. Ví dụ như binh thư, lại ví dụ như...” Hắn cố ý kéo dài âm cuối, nói: “À, mà hình như cũng chỉ có mỗi binh thư là đọc được.”

An Nhược Thần cảnh giác nhìn đôi mắt lóa sáng của tướng quân, nhất định trong lời này có chứa thâm ý, “À, vậy tướng quân mượn cho em mấy cuốn binh thư đi.”

Long Đại không nói nổi. An Nhược Thần lại còn đáp câu cảm ơn đầy ngọt ngào, rồi sau đó ngủ mất.

Hoàn toàn chẳng tò mò gì với các loại sách khác sao? Ngày hôm sau Long Đại dậy sớm đưa hai cuốn binh thư cho phu nhân nhà mình thật. Kết quả giữa trưa quay về, đúng là An Nhược Thần đang đọc sách, hơn nữa còn rất chuyên tâm. Lại còn tìm mấy điểm chính thỉnh giáo với hắn, đòi hắn giải thích chỗ chưa rõ.

Long Đại có phần thất vọng, sao nàng không ngại than phiền sách này đọc chán, tướng quân lấy thêm vài thứ gì đó đến xem chứ. Được rồi, Long Đại cảm thấy không hỏi cũng được, miễn cho việc hình tượng của hắn ở trong lòng nàng không đủ oai phong chính trực.

Long Đại nghiêm túc giảng giải binh pháp cho An Nhược Thần, trong đấy có rất nhiều câu chuyện chiến tranh, An Nhược Thần nghe mà phấn khởi, trước khi ngủ còn xin tướng quân kể tiếp nữa. Làm Long Đại phải thở dài: “Rốt cuộc ta cưới phu nhân gì đây?”

An Nhược Thần đứng trước vườn hoa cắt tỉa lại hoa. Mặt nàng vì phơi nắng mà ửng đỏ. Nàng tự nói trong tâm với tướng quân rằng mình thật sự là một nương tử tốt cần cù, không chỉ cần cù mà còn thân thiện nữa. Buổi tối phải vận động với tướng quân, ban ngày còn phải để ý đến mặt mũi uy tín của tướng quân. Vệ binh nói với nàng, bảo là tướng quân lệnh hái rất nhiều hoa, trồng trước cửa doanh trại.

An Nhược Thần cười đến ngốc, đáp rằng do nàng cầu tướng quân tìm ít hoa về, nhưng đã khiến mọi người phiền hà rồi. Vệ binh đỏ mặt nói tất cả mọi người cũng nghĩ ắt hẳn phu nhân thích hoa, nên lúc này mới đến hỏi. Nếu phu nhân thích, sau này các huynh đệ đi ngang qua chỗ nào thấy có thì sẽ hái ít về cho phu nhân. An Nhược Thần nói cảm ơn. Có thể nói gì được nữa đây, cũng không thể nói là do tướng quân muốn hái.

Vì vậy thân là phu nhân tướng quân, nàng phải làm nhiều thêm một chuyện ở doanh trại nữa —— trồng hoa. Trước doanh môn đã thật sự thành vườn hoa rồi. Long Đại đi ngang qua nhìn thấy, còn cố ý lớn tiếng nói với nàng: “Cánh tay vẫn chưa lành đâu, đừng vất vả như thế nữa.”

Mà các binh sĩ lại rất thật lòng đào càng nhiều hoa về. An Nhược Thần vừa sửa lại vườn hoa vừa thầm than, thật ra nàng đến đây là do chạy thoát thân, nhân tiện muốn phá giải án mật thám, chứ không phải là đến để làm thợ chăm sóc hoa.

Đêm đến, An Nhược Thần nhìn gương mặt say ngủ điển trai của tướng quân, thực sự rất muốn cắm mấy bông hoa lên đầu chàng. Nhưng cuối cùng vẫn không ra tay, nàng quyết định bao giờ quay về Long phủ ở kinh thành thì sẽ làm vậy sau. Ừm, nếu như nàng có thể theo chàng trở về thật.

An Nhược Thần chớp mắt, vùi mình vào lòng tướng quân. Trong mơ màng Long Đại siết chặt nàng, lầm bầm nói: “Ngủ ngoan nào, đừng đập người nữa.”

Ngày hôm đó, An Nhược Thần ngồi trong vườn hoa để đầu trần phơi nắng ngắm hoa, một vệ binh đến gọi, nói là Long tướng quân tìm phu nhân. An Nhược Thần đi theo hắc, nhưng lại đi đến trường ngựa. Từ xa xa đã thấy Long Đại đang vuốt ve một con ngựa quen thuộc, An Nhược Thần hoan hô một tiếng, đang định nhanh chân chạy đến thì lại thấy vệ binh đi trước xoay người lại nhìn, thế là vội đoan trang bước đi đầy thong thả. Long Đại nhìn dáng vẻ của nàng mà bật cười ha hả, An Nhược Thần cảm thấy thật không nên như thế.

Nhưng khi lại gần, nàng cũng quên khuấy luôn quyền uy của tướng quân, ôm lấy Chiến Cổ, nàng vui vẻ gọi tên nó.

“Phu ngựa nói nàng thích chải lông ngựa.” Long Đại nói.

An Nhược Thần làm mặt quỷ với hắc, còn lâu phu ngựa mới bảo vậy nhé. Chẳng qua là khi nói chuyện với người ta, nàng thuận tiện giúp phu xe chăm sóc ngựa, giúp đầu bếp đun nước nấu thôi mà, cũng chẳng phải chuyện gì khác thường.

“Nên mới đưa Chiến Cổ đến đây để nàng có chuyện làm.”

An Nhược Thần kề mặt vào Chiến Cổ, giấu đi nụ cười của mình. Nàng biết tướng quân đối tốt với nàng, nàng còn biết tướng quân sẽ xấu hổ.

Đế An Nhược Thần thân thiết với Chiến Cổ một hồi, rồi Long Đại đưa nàng về phòng, nói ở lầu Tử Vân gửi cho nàng y phục và vật dụng dùng hằng ngày. An Nhược Thần nhìn xem, đúng là có một chiếc rương. Nàng mở rương ra chuẩn bị dọn dẹp, thì chợt thấy một thứ đồ được bao kín xung quanh. Cẩn thận mở ra, là một hũ nhỏ nàng quen thuộc.

“Hoắc tiên sinh.” An Nhược Thần vội cung kính thỉnh hũ tro cốt của Hoắc Minh Thiện ra ngoài.

Long Đại làm lễ với hũ tro cốt kia, rồi nói với An Nhược Thần: “Cổ Văn Đạt không để sót thứ này là tốt rồi. Không phải nàng đã nhận lời của Tào Nhất Hàm, muốn đưa tro cốt cho hãn à.”

“Tào tiên sinh có bình an không?”

“Vẫn chưa nhận được tin không bình an.” Long Đại đáp. Nhưng có điều ngày nào bọn họ chưa đến thì ngày đó không thể chắc chắn bình an được.

“Hoắc tiên sinh sẽ phù hộ bọn họ.” An Nhược Thần chấp tay lại, nhắm mắt cầu nguyện với hũ nhỏ kia.

Tào Nhất Hàm tuột xuống sườn núi, lão đảo chạy trong rừng cây, phía bên kia của cánh rừng là gì, hãn không biết, có thể chạy ra khỏi khu rừng này không, hãn cũng chẳng biết. Trong lòng hãn lẩm bẩm gọi tên Hoắc tiên sinh, cảm thấy mình chưa từng phụ lòng giao phó của tiên sinh. Hãn đã tận lực, dốc hết sức rồi.

Bọn họ bị đuổi giết. Vừa rồi có tình huống khẩn cấp, quân phản loạn có ngựa, cưỡi trình nhanh, mà bên Tạ Cương đã hy sinh hai người, Tào Nhất Hàm dập đầu với Tạ Cương, cầu mong hãn ta nhất định phải đưa Đức Chiêu để đến dốc Thạch Linh an toàn. Sau đó một mình chạy về phía đường khác, hô to: “Thuận Tử, nhanh lên, bên này.”

Hắn phải dụ quân phản loạn ra, tranh thủ thời gian cho Tạ Cường và Đức Chiêu đi.

Tào Nhất Hàm chạy như điên, quay đầu lại nhìn thì đã chẳng thấy bóng dáng Tạ Cường và Đức Chiêu ở đâu. Trong lòng hắn vừa vui vẻ yên tâm lại có phần thê lương. Không dám dừng lại, hắn lấy hết sức lực mà gia tốc. Hoắc tiên sinh ơi Hoắc tiên sinh, ngài ở trên trời có linh thiêng, xin phù hộ hoàng thượng.

Sau lưng có tiếng truy đuổi của phản quân và tiếng gào thét, Tào Nhất Hàm lẩn một vòng, trong lòng sợ muốn chết. Hắn không phải anh hùng, nhưng hắn là người hầu của anh hùng. Không thể để Hoắc tiên sinh mất thể diện được, Hoắc tiên sinh đội trời đạp đất, thì hắn cũng phải đứng thẳng sống lưng.

“Vèo” một tiếng, một mũi tên sượt qua bên tai Tào Nhất Hàm.

Tào Nhất Hàm cao giọng la lớn “a a a”, nước mắt trào ra trong sợ hãi. Hắn vừa khóc vừa tiếp tục kêu: “Thuận Tử đi nhanh, đừng để ý đến ta!”

Nhưng nào có người để ý đến hắn. Hắn chỉ còn lại một mình.

Tào Nhất Hàm lớn tiếng khóc, vừa nương cây tránh mũi tên, vừa hận những thân cây này vướng víu không để hắn chạy nhanh.

“Vèo” “vèo”, lại càng nhiều mũi tên bay đến hơn. Tào Nhất Hàm xông về một thân cây khác, đột nhiên trên đùi truyền đến cơn đau, hắn “oái” một tiếng rõ to, ngã xuống đất.

Cúi đầu nhìn, trên đùi máu tươi loang lổ, hắn bị bắn bị thương rồi.

Vừa ngẩng đầu lên, thấy một cung thủ ở cách đó không xa, đang nhìn hắn chăm chăm. Đôi mắt nhắm thẳng vào hắn, kéo căng giây cung.

Tào Nhất Hàm chột nhắm hai mắt.

“Vèo”.

Hắn nghe thấy tiếng mũi tên xé gió. Nhưng hắn không thấy đau.

Tào Nhất Hàm mở mắt, thế mà lại trông thấy cung thủ đó ngã xuống đất.

Càng nhiều mũi tên bay đến hơn, từ hai hướng trước sau. Còn hắn lại đang ở giữa phạm vi tên bắn.

Có người cưỡi ngựa xông vào phiến rừng của bọn phản quân, có tiếng chém giết gào thán. Tào Nhất Hàm vẫn đang ngây ngẩn, chột cảm giác cổ áo mình bị kéo chặt, có người tóm được hắn. Tào Nhất Hàm hoảng hốt, rồi thấy người kia kéo hắn lui sau, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Trạch Thanh, giữ lại người sống.”

Tào Nhất Hàm chột quay đầu lại, thấy gương mặt của Tạ Cường. Lúc này phát hiện mình đã được Tạ Cường kéo ra sau một gốc cây lớn. Tạ Cường không hề để ý đến chiến cuộc, chỉ cúi đầu xem xét chân bị thương của Tào Nhất Hàm.

Tào Nhất Hàm bắt lấy cánh tay của Tạ Cường, còn chưa mở miệng thì Tạ Cường nói: “Yên tâm, cứu binh đến rồi.”

Lúc này Tào Nhất Hàm mới hồi hồn, thì ra là vậy, quả thật là vậy. Hắn nức nở khóc lớn tiếng, tốt rồi, tốt quá rồi, “Chân đau lắm Tạ đại nhân ơi.”

Tạ Cường tái mặt, người này sao ồn ào thế chứ. Có điều hắn cũng khá may, mũi tên làm xước da, nhìn nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Ông trời che hắn ồn quá nên không muốn nhận hắn đây mà.

“Òa, hắn ta nghiêm túc khóc thật kìa.”

Tào Nhất Hàm khóc một lúc thì nghe có người nói thế. Hắn mở mắt ra, thấy khuôn mặt trẻ con tinh thần bừng bừng đang nhìn hắn.

“Chào người huynh đệ thích khóc. Ta là ân nhân cứu mạng của huynh đây. Huynh có thể gọi ta là Hồ Uy tướng quân.” Mặt trẻ con nói.

“Bốp” một tiếng, Hồ Uy tướng quân bị Tạ đại nhân vỗ đầu.

“Bà nó chứ, lão tử vượt trăm ngàn cay đắng đuổi nhanh đuổi chậm, nhân được tin liền khẩn cấp chạy tới đây cứu các người. Người lại còn đánh lão tử à.” Mặt trẻ con giờ chân lên.

“Người cũng ồn ào quá.” Tạ Cương nói. Sau đó chỉ vào Tào Nhất Hàm đang nhìn đến thất thần bảo: “Tìm một người đến cổng hắc, nhanh chóng rút lui, bọn chúng không chỉ có vài tên này đâu, đằng sau còn có truy binh.”

Tông Trạch Thanh gọi một binh sĩ đến cổng Tào Nhất Hàm, tù binh còn sống thì bịt miệng trói lại ném lên lưng ngựa, cả đám mau chóng rút lui.

“Tại sao lại cổng hắc.”

“Hắc là hán tử.”

Tào Nhất Hàm nghe thấy lời của Tạ Cương, cảm động muốn khóc. Hu hu hu, Hoắc tiên sinh, thuộc hạ đã không khiến ngài mất mặt rồi đúng không?

“Hán tử mà lại khóc à.” Tông Trạch Thanh nói.

“Người cũng ồn thế còn gì.” Tạ Cương đáp.

Trong quân doanh ở dốc Thạch Linh, An Nhược Thần dọn dẹp đồ trong rừng, Long Đại ngồi bên nói tình hình trong thành Trung Lan với nàng.

Đầu tiên là đã tìm được thi thể của Điền Khánh, đúng là ở chỗ Lư Chính chỉ. Trong lầu Tử Vân đã thu xếp tang lễ đơn giản, tiễn đưa Điền Khánh. Thi thể sẽ hỏa táng, đến lúc đó tro cốt sẽ theo Long gia quân bọn họ cùng về kinh thành. Ở kinh thành có một chỗ, chuyên chôn những chiến sĩ không có người thân gia quyến như Điền Khánh.

An Nhược Thần gật đầu, nhớ lại ngày xưa Điền Khánh rất tốt với mình mà lại buồn.

Long Đại nói Tề Chinh cứ quỳ gối ở ngoài lầu Tử Vân không chịu đi, hy vọng Tưởng Tùng nhận cậu nhập ngũ. Cậu nói cha nuôi mình là quân nhân, Điền Khánh coi như huynh trưởng của cậu cũng là quân nhân, bọn họ là người trung nghĩa can đảm, một lòng vì nước, thế nhưng cuối cùng đều bị mật thám hại chết. Cậu hy vọng mình có thể tiếp nối trách nhiệm của bọn họ, cũng dốc sức nhập ngũ.

“Tưởng Tùng không đồng ý, nói người trung thành vì nước sẽ không khiến tình hình thêm loạn, đến lúc nhập ngũ sẽ có cơ hội, bảo cậu ta về đi.” Long Đại nói.

An Nhược Thần thốt thức: “Tề Chinh là một đứa trẻ ngoan, lại lanh lợi, cũng rất có nghĩa khí.”

Long Đại nói: “Đúng là bây giờ không phải thời cơ, đợi sau này sẽ nhận cậu ta.” Long Đại nói tiếp, trong thư của Cố Văn Đạt dùng mật hiệu báo, hẳn ta vẫn chưa tìm được chỗ ẩn thân của An Nhược Phương, ngoài ra đợi Tưởng Tùng đuổi tay vào trong nha môn thì mới ra tay với Tiền Bùi được, nay tạm thời chưa tìm được thời cơ thích hợp.

“Một chuyện quan trọng khác nữa, đó là con trai Diêu Côn – Diêu Văn Hải đã mất tích.”

An Nhược Thần sững sờ.

“Mông Giai Nguyệt không nói dối, Tiền Thế Tân cũng lấy đấy mà bắt chẹt. Cổ Văn Đạt cảm thấy chưa hẳn là do Tiền Thế Tân bắt, nhưng hẳn cũng không chắc chắn lắm. Dù sao hôm đó trong nha môn với trong thành rối tung cả lên, Tiền Thế Tân đã sớm có bố trí, không phải hẳn động thủ thì là ai?”

“Ý của Tiền Thế Tân thế nào?”

“Hắn để Mông Giai Nguyệt viết thư cho Diêu Côn, ám chỉ Diêu Văn Hải ở trong tay mình.” Long Đại cầm lấy phong thư đặt trên bàn quơ quơ.

An Nhược Thần đi đến xem, phong thư được dùng đèn cầy đóng kín, sờ rất mỏng, chỉ có một hai trang giấy. “Thái thú phu nhân và thái thú đại nhân sinh tử biệt ly, vất vả lắm mới có cơ hội viết thư giấy bày, thế mà lại viết ít thế.”

“Bảo là bị ép viết. Vốn không có cơ hội suy nghĩ để viết.” Long Đại nói: “Tiền Thế Tân rất xảo quyết, đẩy chuyện này lên người chủ bạc Giang Hồng Thanh, nói vụ án bắt cóc và xúi giục ám sát Bạch đại nhân nhất định là cùng một người làm. Hắn sẽ điều tra. Như thế vừa phủi sạch mình, lại để Diêu Côn biết được tình cảnh của con trai ông ta. Lại chỉ cần không ai có thể chứng minh vụ án ám sát Bạch đại nhân có liên quan đến hắn, thì không ai chứng minh nổi là hắn bắt cóc Diêu Văn Hải.”

“Nhưng đây cũng là một cơ hội. Nếu có thể chứng minh Diêu Văn Hải bị hắn ta bắt, vậy là có thể chứng minh hẳn chính là hung thủ ám sát Bạch đại nhân.”

“Đấy cũng là chỗ lợi hại. Nếu Diêu Văn Hải vốn dĩ không ở trong tay hắn thì sao?”

An Nhược Thần ngậy ra, đúng thế.

“Nếu có người cứu Diêu Văn Hải, thì trong chuyện này tình nghi rất lớn. Nếu Diêu Văn Hải tự mình chạy trốn, Diêu Côn cũng bị tình nghi. Hẳn cố ý tạo ra giả thiết con trai mất tích để gột sạch tội danh cho mình.”

An Nhược Thần há miệng, như thế cũng được sao? Nhưng hình như cũng rất hợp lý.

“Tiền Thế Tân vừa đạt được mục đích lấy điểm yếu đe dọa người ta, lại còn đổ được bát nước bẩn đi.”

An Nhược Thần nhú mày: “Tiền Thế Tân muốn gì, trong lòng thái thú đại nhân rất rõ.”

Muốn ông ta chết.

Long Đại nói: “Dù sao Diêu Văn Hải cũng là con trai độc nhất của ông ta, ắt hẳn Diêu Côn rất đau khổ. Chuyện này rất dễ xử lý.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Long Đại và An Nhược Thần đem thư của Mông Giai Nguyệt đi gặp Diêu Côn.

Diêu Côn kích động, mở thư ra đọc. Đếm mấy hàng chữ, thấy sắc mặt ông ta âm đạm đi. Ông ta đọc lần nữa, không khỏi cắn siết răng, cup mắt khó nói. An Nhược Thần thử hỏi thăm dò: “Phu nhân nói gì vậy?”

Một lúc sau Diêu Côn mới nghẹn ngào nói: “Tên ác nhân Tiền Thế Tân đã bắt con ta rồi.” Ông không muốn nói nhiều, chỉ đưa thư đến.

An Nhược Thần nhận lấy đọc, đúng là giống tình hình Cổ Văn Đạt báo lại. Nàng nhìn Long Đại, Long Đại gật đầu với nàng. Thế là An Nhược Thần trả lại thư, nói với Diêu Côn: “Giờ Lục đại nương đang ở bên cạnh phu nhân phối hợp, bà ấy nhờ Cổ đại nhân gửi tin đến, nói chuyện Tiền Thế Tân bắt lệnh công tử khá khả nghi.”

Diêu Côn ngẩng đầu hỏi: “Là khả nghi gì?”

“Việc này thì, trong thư không nói rõ, có điều nếu đã nói có khả nghi, thì sẽ cần thì giờ kiểm tra thực hư.”

“Con trai ta mất tích là thật sao?”

“Vâng.” An Nhược Thần thở dài.

“Như vậy không phải Tiền Thế Tân thì là ai? Nếu phu nhân ta đã viết thư này, ấy chắc hẳn cũng bị Tiền Thế Tân đe dọa, phải nghe theo ý hắn ta. Bà

ấy không phải người yếu lòng, nếu không phải ta đang gặp nguy hiểm, thì sao bà ấy có thể như vậy?”

An Nhược Thần không phản bác được, đây đúng là sự thật, cũng đúng là không ai có thể khẳng định chắc nịch Diêu Văn Hải không ở trong tay Tiền Thế Tân.

“Đại nhân có tính toán gì không?” An Nhược Thần hỏi.

Mãi lâu sau Diêu Côn vẫn không đáp. An Nhược Thần định an ủi ông ta, nói: “Lúc trước tứ muội ta mất tích, ta cũng cho rằng rơi vào tay mật thám, nhưng cuối cùng muội ấy được trời cao phù hộ, gặp được người khác. Đại nhân cũng biết chuyện này đấy. Cho nên chuyện lệnh công tử mất tích, đại nhân chớ hoảng hốt, nên nghĩ xem phải làm gì tiếp mới đúng.”

Diêu Côn không đếm xỉa đến câu này của nàng, chỉ quay sang nói với Long Đại: “Long tướng quân, xin cho ta được về thành Trung Lan, Tiền Thế Tân muốn thế nào, ta phải đối mặt nói rõ với hắn.”

Long Đại thờ ơ hỏi: “Đại nhân cảm thấy mình có thể nói gì đây?”

Diêu Côn mở miệng, cuối cùng không lên tiếng. Nếu muốn nói ý đồ của Tiền Thế Tân thì cũng chẳng khó đoán là bao. Nên thật ra ông ta biết Tiền Thế Tân muốn gì, vấn đề chẳng qua là ở chỗ ông ta ứng phó thế nào mà thôi. Mặt đối mặt thì có thể thế nào? Nhưng sao ông ta có thể không về được. Ông ta phải về. Không thể để Mông Giai Nguyệt một mình chịu đựng những điều đấy được, mọi việc phải do ông ta gánh.

Lúc này Long Đại lại nói: “Tiền Thế Tân bảo để đại nhân chết, đại nhân muốn chết, ta không xen vào. Tiền Thế Tân nói để đại nhân nhận tội, đại nhân chịu nuốt xuống nỗi oan hành thích Bạch đại nhân, ta cũng không xen vào. Nhưng nếu Tiền Thế Tân để đại nhân viết bản khai bêu xấu quân đội ta hành sự, đại nhân bằng lòng viết, thì ta không thể đồng ý được.”

Diêu Côn trợn mắt: “Dĩ nhiên ta sẽ không làm thế.”

“Ai ai cũng sợ chết, huống hồ là hai mạng của đại nhân và con trai độc nhất, đại nhân vì điều này, còn có gì là không làm được?”

Diêu Côn quát lớn: “Long tướng quân! Nếu ta làm chuyện xấu xa đến nhường ấy, vợ con ta mà thấy thì chẳng thể ngóc đầu lên nổi, ta làm gì có mặt mũi để sống. Ta không thể...”

“Vậy đại còn có điểm yếu gì rơi vào tay hăn sao?” Long Đại ngắt lời, nghiêm túc hỏi.

Diêu Côn há to miệng, như đột ngột bị đánh mạnh một cú.

An Nhược Thần cũng ngạc nhiên nhìn Long Đại, không biết tại sao tướng quân lại nói thế. Bây giờ muốn lật nợ cũ với thái thú đại nhân sao? Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán không bằng không chứng, thậm chí có đoán cũng chẳng đoán được đã xảy ra chuyện cụ thể nào. Mà cấp bách nhất hiện nay, không phải là xử lý chuyện Diêu Văn Hải mất tích ư? Nếu Diêu Côn vì chuyện này mà xảy ra bất trắc gì, chân tướng cái chết của Bạch Anh càng khó cãi, ghế quận thủ cũng không an toàn.

“Thần Thần, nàng về trước trước đi.” Bỗng Long Đại nói.

An Nhược Thần nhìn Long Đại, Long Đại gật đầu với nàng. An Nhược Thần nghe lời hành lễ với Diêu Côn, sau đó cáo lui.

Trong trường chỉ còn lại hai người Long Đại và Diêu Côn, Long Đại hạ thấp giọng, nói với Diêu Côn: “Đại nhân, giờ chỉ còn hai chúng ta, đại nhân có lời gì thì phải nói rõ với ta, nếu không ta không thể giúp đại nhân được.”

Diêu Côn lắc đầu: “Long tướng quân đây là có ý gì? Tất cả mọi chuyện, không phải ta đã nói hết với Long tướng quân rồi sao?”

“Vậy hả? Nhưng theo ta thấy, cũng không phải là toàn bộ.” Long Đại nhìn xoáy vào Diêu Côn, nói: “Nếu lệnh công tử không ở trong tay Tiên Thế Tân, thì bất cứ lúc nào hãn cũng sẽ bị vạch trần. Phản ứng đầu tiên của đại nhân lúc này cũng thế, muốn về nói chuyện. Cũng không phải hãn bảo đại nhân chết thì đại nhân chết ngay, đại nhân có nghi ngờ, ắt Tiên Thế Tân phải chứng minh đứa trẻ ở trong tay hãn thật. Nếu hãn không chứng minh được, thì hãn lấy cái gì để uy hiếp đại nhân?”

“Cho nên chắc chắn con ta đang ở trong tay hãn.” Diêu Côn la lớn: “Tướng quân, ta phải về. Vợ con ta đang bị hãn uy hiếp trong thành, ta phải về.”

“Tiên Thế Tân cũng muốn đại nhân về. Nên đại nhân phải nói với ta, rốt cuộc có điểm yếu nào ở trong tay hãn.”

Diêu Côn không ngồi yên ổn, nhảy căng lên: “Ta không biết tướng quân đang nói gì cả. Con trai ta đang trong tình cảnh nguy hiểm, tướng quân lại vòng vo với ta.”

“Không vòng vo rõ, thì đại nhân không thể về. Nếu không không chỉ tính mạng đại nhân, mà chỉ sợ an nguy của toàn quân ta cũng bị liên lụy.” Long Đại rất nghiêm túc, “Nay thế cục như vậy, mỗi một bước đều phải tính toán rõ ràng, dè dặt. Tiên Thế Tân vốn không có bằng chứng chứng minh lệnh công tử đang ở trong tay hãn, nếu không Cổ đại nhân đã không nói trong chuyện này có nghi hoặc. Nhưng Tiên Thế Tân dám lấy chuyện có nghi ngờ ra uy hiếp đại nhân, thì tất trong tay hãn còn có một chuyện rất chắc chắn, có thể khiến đại nhân nói gì nghe nấy.”

Diêu Côn xoay lưng về phía Long Đại, đứng thẳng, toàn thân cứng ngắt.

Long Đại nói: “Nếu ta không biết có chuyện gì, thì ta không thể để đại nhân về được. Một khi Tiên Thế Tân có cơ hội giáp mặt với đại nhân, không phải là đại nhân chất vấn hãn, mà là hãn sẽ khống chế đại nhân, hãn

bảo đại nhân làm gì thì đại nhân sẽ làm nấy. Nói không chừng đại nhân còn lập tức viết tấu chương, vu oan ta cùng chúng tướng sĩ chèn ép bách tính, quấy rối địa phương thế nào, rồi thì ta dâm loạn quân doanh, cưỡng bắt dân nữ ra sao. Tiền Thế Tân sẽ cùng tính kế với đại nhân, làm giả bằng chứng, bảo là ta mua chuộc uy hiếp Giang Hồng Thanh, ám sát Bạch đại nhân, rồi giá họa cho đại nhân. Vì Bạch đại nhân điều tra được việc xấu của ta, muốn bẩm báo lên triều đình...”

“Ta sẽ không làm chuyện đấy.” Diêu Côn xoay người lại hét to, lửa giận ngút trời.

“Vì sao? Chẳng lẽ chuyện đại nhân nhìn mình không góc đầu lên nổi, còn khó chịu hơn việc để đại nhân đi chết hả?”

“Đúng thế.”

Long Đại thầm than, giọng nhẹ đi, bảo: “Đại nhân, bây giờ chỉ có mình ta mới giúp được đại nhân. Ta không giúp đại nhân, thì đại nhân chẳng thể đi đường nào nổi. Cho dù đại nhân có chịu chết, thì Tiền Thế Tân vẫn có thể công bố cái thóp đó với công chúng, đại nhân mà chết, vợ con đại nhân phải tự xử thế nào? Tất cả mọi chuyện, phải giải quyết từ trên ngọn mới được.”

Diêu Côn mím chặt môi không nói câu gì. Long Đại nói nhỏ: “Nhắc đến đây, đại nhân có cảm giác được không, lần này Tiền Thế Tân cướp ghế thái thú, có vẻ hơi giống tình hình của mười bảy năm trước.”

Diêu Côn chấn động, trừng mắt với Long Đại.

“Giống ở chỗ đều là thuộc hạ được thái thú tin tưởng nhất, lại lĩnh mệnh lúc lâm nguy. Giống ở chỗ đều là thái thú gặp nạn, bất hạnh bỏ mạng.”

Diêu Côn trợn to hai mắt, sắc mặt tái xanh.

“Dĩ nhiên cũng có chỗ khác hẳn. Mười bảy năm trước thái thú bị đâm, mười bảy năm sau là thái thú hành thích. Mười bảy năm trước hung thủ nhận tội, mười bảy năm sau vẫn chưa biết hung thủ có chịu nhận tội hay không. Có điều kỳ lạ chính là, mười bảy năm trước hung thủ tuyên bố, người nhà mình bị quân Nam Tần giết chết trong chiến loạn, nên gã ta cực kỳ bất mãn với Đại Tiêu ta dù rõ thắng nhưng lại muốn hòa. Hẳn muốn giết chết thái thú đã chủ trương nghị hòa để trút giận. Nhưng rõ ràng, hẳn còn một người con trai...”

Diêu Côn sợ hãi ra mặt, ông ta đỡ lấy bàn như đứng không vững.

“Nếu hung thủ đã rất coi trọng người nhà, vậy vì sao phải bỏ lại con nhỏ không quan tâm, hành thích thái thú đại nhân? Nếu đã còn có con, vì sao gã lại tuyên bố cả nhà đã mất, hẳn không muốn sống một mình...”

Diêu Côn ngồi phịch xuống ghế.

Long Đại sầm mặt, lạnh lùng nói: “Đại nhân, thật ra ta đã sớm tra rõ mọi việc rồi.”

Sắc mặt Diêu Côn tái xanh, hai mắt đỏ lên, vẻ mặt cứng đờ, “Ta... ta...”

Ông ta khó mở miệng nói, rốt cuộc hốc mắt cũng ươn ướt, xấu hổ cúi đầu: “Lúc ấy ta cũng không biết tại sao, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh. Tiền Bùi nói, lão nói...”

Long Đại không lên tiếng, bình tĩnh chờ ông ta tiếp tục.

Diêu Côn nức nở nói: “Cũng không hẳn trách lão, là ta bị lợi ích làm mờ mắt, không trách người khác, cuối cùng tạo nên bi kịch chẳng thể cứu vãn. Ta, ta... Hôm đó Tiền Bùi cầm tờ giấy, bên trên vẽ bản đồ từ nha môn đến khách điểm, còn có một vài ghi chép, là thời gian địa điểm Mông thái thú dự tiệc, còn khoanh một vòng tròn ở nơi đầu đường hẻm. Tiền Bùi nói, từ sau khi hai nước đàm phán hòa bình, trong thư viện của lão có tên tạp dịch

trông không ổn, rất phẫn hận Mông thái thú và triều đình, toàn nói lời đại nghịch bất đạo, bị người ta quát mắng chịu ngậm miệng. Thế nên lão mới để ý. Mấy ngày kia tên tạp dịch ấy luôn đi ra ngoài, hai mắt đỏ bừng, như không hề nghỉ ngơi. Lão đi tra hỏi, tên tạp dịch không đáp suôn sẻ, lật đật đi, vô tình từ trong tay áo có tờ giấy rơi ra, Tiền Bùi lấy nhìn, cảm thấy tên kia có kế hoạch hành thích thái thú.”

Thì ra là vậy, Long Đại đã hiểu ra.

“Lúc đó ta rất sốt ruột muốn báo hiệu cho thái thú. Nhưng Tiền Bùi lại hỏi ta, chẳng lẽ ta cũng không oán hận thái thú? Đúng là ta lúc đó... có oán niệm trong lòng.” Mấy hồi vào sinh ra tử, tuy là vì nước, nhưng cũng vì thể diện trước mặt thái thú. Có điều thái thú lại nói với ông ta, đừng vọng tưởng đến con gái ngài ấy. Ông ta mượn chiến sự bỏ vợ, quan tâm Mông Giai Nguyệt, đã tâm với đường làm quan, dường như đều bị thái thú nhìn thấu, mà nhìn thấu thì thôi, lại còn nhìn làm ông ta không ngóc đầu nổi. Diêu Côn đánh cược cả mạng sống nhưng lại không được chắc chắn, ông ta nghĩ sau này khi luận công ban thưởng, ít nhiều gì thì ông ta cũng có thể được ban thưởng ngợi khen, nhưng ông ta mãi sẽ không được thái thú thật lòng tán dương. Mà không được tán dương thật lòng, thì sẽ không được lên chức. Và thái thú sẽ gả Mông Giai Nguyệt cho người khác, cùng Mông Giai Nguyệt bố trí vạch trần lỗi xấu của ông ta...

Thế nên lúc đó Diêu Côn đã do dự. Một khi do dự, liền để lỡ thời cơ. Ông ta có cơ hội hai ngày nói chuyện này với Mông Vân Sơn, có cơ hội hai ngày truy bắt nghi phạm, tuy Tiền Bùi nói từ sau hôm bị lão hỏi kẻ đó đã mất tích, nhưng hai ngày trân quý này, đã đủ để thay đổi sống chết của một người —— sống chết của Mông Vân Sơn.

Mà ông ta cứ để vậy cho hai ngày trôi đi. Đợi đến khi ông ta hối hận, chạy như điên đến con hẻm kia, lúc đến nơi thì chỉ thấy mỗi Mông Vân Sơn nằm trong vũng máu. Phu kiệu nói, có người dân nọ kêu quan, đại nhân

mới xuống kiệu. Lúc đang nghe chuyện thì liên tục bị đâm ba nhát không chút phòng bị. Gã kia đâm xong thì bỏ chạy, chúng nha sai đã đuổi theo rồi.

Không chút phòng bị —— bốn con chữ này cũng làm Diêu Côn như bị đâm ba nhát, máu tươi đầm đề, không lành lặn nổi. Nhưng dù có bị thương, ông ta vẫn được toại nguyện. Tiền Bùi chúc mừng ông ta, dứt lốt quan hệ giúp ông ta, cộng thêm việc đúng là ông ta nhiều lần lập được công lớn, là phụ tá đắc lực quan trọng nhất của Mông Vân Sơn, là người mà con gái thái thú Mông Giai Nguyệt lệ thuộc coi trọng nhất, ông ta có mạng lưới, có công lao, có danh vọng —— thế nên ông ta đã trở thành thái thú.

Thành thái thú, cười kiêu thế, sinh con trai. Thế nhưng trong lòng vẫn có hối hận xóa mãi không sạch.

Diêu Côn không có mặt mũi nào mà nói chi tiết, nhưng đối với Long Đại thì chỉ cần ngắn gọn là đủ.

“Tờ giấy kia vẫn còn ở chỗ Tiền Bùi đúng không?”

“Chắc là thế.”

“Vì tâm xư xấu xa đó của đại nhân, nên đại nhân cũng không cần thận truy cứu xem mục đích hành thích của gã tạp dịch có thật hay không, sau đó đại nhân biết gã còn có con trai, bèn để Tiền Bùi đưa đi, lại cấp thêm tiền bạc cho người nuôi lớn, không để sinh sự, đúng thế không?”

“Con trai gã biết phụ thân mình ám sát thái thú, với hãn ta mà nói thân thế này cũng chẳng hay ho gì, dĩ nhiên sẽ không sinh sự rồi.” Diêu Côn nhìn lên trần nhà, nhớ lại mình từng nhìn người trẻ tuổi kia từ xa, dáng dấp khá giống phụ thân hãn. Đã đổi họ tên, lúc cười rất chất phác.

Diêu Côn không nói gì thêm, Long Đại cũng yên lặng, trong trường im ắng.

Qua một lúc lâu, Long Đại hỏi: “Bây giờ đại nhân đã tỉnh táo chưa?”

Diêu Côn hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn hẳn: “Tướng quân, ta sẽ không bị cha con Tiền Thị uy hiếp, sai lầm phạm phải lúc trước, ta sẽ không tái phạm. Tướng quân để ta về thành Trung Lan đi, ta phải kết thúc với bọn chúng.”

Long Đại gật đầu: “Được, ta sẽ phái người đưa đại nhân về Trung Lan. Nhưng nơi mà đại nhân phải đi, là lầu Tử Vân. Cho dù đại nhân có hiềm nghi ám sát Bạch đại nhân, thì trước khi chưa phá được án, phải bị quân ta quản giam. Tạm giữ trong lầu Tử Vân, không được cho phép thì không được gặp người ngoài. Đại nhân và Tiền Thế Tân, không thể gặp mặt, để phòng ngừa bịa đặt lời khai.”

Diêu Côn ngẩn người, không hiểu ý của Long Đại.

Long Đại nói tiếp: “Còn về vụ án lệnh công tử mất tích, nếu Tiền đại nhân đã bảo đảm mau chóng phá án, vậy ta sẽ để Tể tướng quân đốc thúc, nội trong mười ngày nếu chưa phá được án thì Tiền đại nhân phải chịu trách nhiệm, cũng chứng tỏ hẳn không có năng lực tạm thời giữ chức thái thú, Tể tướng quân sẽ tiếp quản. Tiền đại nhân có thể trở về huyện Phúc An của hẳn được rồi.”

Diêu Côn càng ngẩn ra. Người được lắm Long Đăng, người mượn cơ hội muốn đấu với Tiền Thế Tân đến cùng phải không? Lấy mạng của con trai ông ta ra đặt giữa sao? Nếu Tiền Thế Tân không thể bàn bạc với ông ta, lại còn bị thúc ép, đến lúc đó sát hại con trai ông ta, giao ra mấy kẻ chết thay nói là phá được án rồi, vậy thì phải làm thế nào!

“Long tướng quân!” Diêu Côn hét lớn. Ông ta tuyệt đối không thể tuân theo.

“Diêu đại nhân.” Giọng Long Đại không lớn bằng Diêu Côn, nhưng rất lạnh lùng, rất có cảm giác bị bức bách. “Đại nhân có thóp lớn như thế, dù

có nói dễ nghe hay quyết tâm đến đâu, ta cũng không tin được đại nhân. Đại nhân nghe rõ ta đây, bắt đầu từ bây giờ, ta dặn đại nhân làm gì thì đại nhân phải làm nấy. Ta đã nói rồi, tình thế bây giờ, mỗi một bước đều phải tính toán, dè dặt. Tiền Thế Tân như thế, ta cũng phải vậy. Hẳn là quân cờ của người khác, ta cũng cần quân cờ. Mà đại nhân lại đúng dịp hữu ích. Đại nhân giúp ta một tay, ta sẽ dốc sức bảo vệ toàn an nguy của cả nhà đại nhân. Giờ đây ngoại trừ ta ra, đại nhân không thể dựa vào ai khác được. Nhưng ta cảnh báo trước, nếu đại nhân tự tiện chủ trương, vi phạm ý của ta, bị Tiền Thế Tân để ý trước sau, phá hỏng kế hoạch của ta, thì ta sẽ nói rõ những thủ đoạn xấu xa đố kỵ của đại nhân với phu nhân và đứa bé. Đại nhân cưới phu nhân mình là vì ghế thái thú, vì áy náy đền bù, vì để làm ra hình tượng chính nhân quân tử. Đại nhân vốn không hề có cảm tình chút gì với phu nhân, hai mươi năm qua đều là hư tình giả ý, lừa gạt phu nhân.”

“Nói bậy!” Diêu Côn kích động nhảy cẫng lên.

Long Đại ung dung nói tiếp: “Có lẽ không đúng hoàn toàn sự thật, nhưng ta không quan tâm rốt cuộc chân tướng đúng nhiều hay ít, hơn nữa ta còn có nhân chứng. Diêu đại nhân, đại nhân nói xem, phu nhân sẽ tin tưởng đại nhân bao nhiêu đây?”

Diêu Côn trợn mắt nhìn Long Đại.

“Để đại nhân bị Tiền Thế Tân uy hiếp, chẳng thà để tự ta.” Long Đại bình tĩnh nói: “Diêu đại nhân, lời của ta, đại nhân đã nghe rõ chưa?”

Dĩ nhiên Diêu Côn đã nghe rõ, ông ta khiếp sợ ra mặt, so với Tiền Thế Tân, Long Đại còn ác hơn mấy phần.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Diêu Côn được đưa về thành Trung Lan. Không đến nha môn, không về phủ trách, trực tiếp đưa đến lầu Tử Vân.

Lúc vào thành ông ta cưỡi ngựa cao lớn, áo mũ chỉnh tề, tinh thần ăng hái, lại còn hàn huyên cùng binh lính canh cổng. Có bách tính nhận ra ông ta, kêu lên “thái thú đại nhân”, Diêu Côn gật đầu, phát tay với người nọ.

Diêu Côn dáng vẻ hòa nhã, nhưng Tiền Thế Tân nghe vào tai, lại cảm thấy “diều võ dương oai”. Hơn nữa, thuộc hạ đều nói trước sau Diêu Côn có hai đội vệ binh, là được giải vào lầu Tử Vân, nhưng Tiền Thế Tân cảm thấy, áp giải hay hộ tống, nói thế nào cũng được. Long Đại ra chiêu như thế, thật sự ngoài dự liệu của hắn.

Tiền Thế Tân đợi xem. Quả nhiên không lâu sau khi Diêu Côn vào thành, Tưởng Tùng tìm đến. Hắn cầm theo lệnh thư Long Đăng hạ, nói Long tướng quân đã biết chuyện con trai độc nhất của Diêu Côn là Diêu Văn Hải mất tích, cũng biết giao tình giữa Tiền đại nhân và Diêu Côn rất sâu, nhưng dù có giao tình, không được tướng quân cho phép thì không được truyền tin cho thân nhân nghi phạm, rất không ổn thỏa. Đó là thứ nhất. Thứ hai, Tiền đại nhân không bàn bạc với tướng quân, lại cam kết mau chóng phá án của Diêu Văn Hải, tìm người về, việc này cũng không ổn thỏa. Phải biết giờ đây thế cục trong thành không yên, chân tướng của vụ án Bạch đại nhân bị đâm vẫn chưa tìm ra, Tiền đại nhân lại vì tư tình, đặt một vụ án mất tích không đầu không đuôi không manh mối lên trước án mạng của Bạch đại nhân, đây rõ ràng là không phân rõ nặng nhẹ, việc gấp và chưa gấp, không nhìn kỹ tình thế an nguy.

Tiền Thế Tân biện giải: “Tướng tướng quân mình xét cho, Long tướng quân không ở trong thành, không biết được chi tiết trong đây, nhưng Tướng tướng quân lại rõ ràng. Diêu Văn Hải mất tích, có lẽ có liên quan án vụ án Bạch đại nhân bị đâm. Thi thể tìm được ở hiện trường, có thể là đồng bọn của Giang Hồng Thanh. Chỉ cần tìm được Diêu Văn Hải, như vậy án Bạch đại nhân bị đâm, có lẽ sẽ tìm ra manh mối.”

Tướng Tùng cương quyết bảo: “Người không nói những việc này với Long tướng quân hay với ta, nhưng lại nói với Diêu Côn, là có dụng ý gì? Long tướng quân rất không vui, nếu Tiền đại nhân cảm thấy mình không phải, không cần bàn bạc làm việc với bọn ta, vậy Tiền đại nhân mau chóng phá án đi. Người nhìn lệnh hàm của Long tướng quân đi, nếu trong vòng mười ngày đại nhân không tìm được Diêu Văn Hải về, thì đại nhân về lại huyện Phúc An đi. Tất cả mọi chuyện ở quận Bình Nam này, sẽ tạm thời do ta quản.”

Tiền Thế Tân sững sờ, chiêu này khiến hắn bất ngờ hơn việc giải Diêu Côn về lầu Tử Vân. Điểm yếu này thật sự dễ bắt chẹt, đúng là nham hiểm. Tiền Thế Tân khiêm tốn kiên nhẫn nói: “Chuyện phá án, dĩ nhiên ta sẽ dốc sức ứng phó. Chẳng qua Long tướng quân nói quá lời rồi, không phải ta không muốn bàn bạc với các tướng quân, chỉ là trước nay đã quen nghị sự cùng quan viên trong nha môn, chuyện này cấp bách, nhất thời sơ sót, mong Tướng tướng quân thông cảm cho, đúng là ta đã không làm chu đáo. Về phía Long tướng quân, ta sẽ đích thân gửi thư giải thích xin lỗi, Tướng tướng quân chớ để bụng.”

Mí mắt Tướng Tùng chẳng hề cử động.

Tiền Thế Tân không nén được giận, lại nói: “Mọi chuyện trong quận Bình Nam, rườm rà kỹ càng có, nguy hiểm phức tạp cũng có, hơn nữa tiền tuyến vẫn đang đối lập với địch quốc, mật thám trong thành chưa diệt sạch, dù sao Tướng tướng quân cũng là võ tướng, không hiểu chuyện trong quận, mấy ngày nay hắn Tướng tướng quân nên nhận ra. Nếu ta quay về huyện

Phúc An buông tay bỏ mặc mọi chuyện trong quận, thứ nhất là không cách nào bàn giao được với Lương đại nhân, thứ hai là cũng sẽ liên lụy đến Tướng tướng quân.”

Lúc này Tướng Tùng mở miệng: “Long tướng quân có nói, bàn giao với Lương đại nhân, sẽ là chuyện của ngài ấy. Ta không quen thuộc tình hình trong thành thì có thể đi hỏi Diêu Côn. Trong quận này, có ai còn quen thuộc hơn Diêu Côn đâu. Nay ngài ấy có tội trong người, nóng lòng chứng minh trong sạch, lấy công bù tội, nên dĩ nhiên trong việc quận, sẽ dốc sức tương trợ ta.”

Tiền Thế Tân biến sắc, vòng đi vòng lại, lại là ý đồ này.

“Tiền đại nhân còn có nghi ngờ gì không?” Tướng Tùng hỏi.

Tiền Thế Tân không nói câu nào, hắn phải bình tĩnh lại, chứ tức đến bể phôi rồi.

“Nếu Tiền đại nhân không có vấn đề gì nữa, thì tức tốc phá án đi.” Tướng Tùng nói rồi xoay người định đi, nhưng lại dừng bước quay đầu, “À đúng rồi, Long tướng quân còn dặn dò, giao tình giữa Tiền đại nhân và Diêu Côn không bình thường, vì để đề phòng bịa đặt lời khai, Tiền đại nhân cũng nên cẩn thận tránh bị tình nghi, chớ gặp Diêu Côn. Nếu có chuyện gì cần nói với Diêu Côn thì cứ đến tìm ta trước.”

Sắc mặt Tiền Thế Tân cứng ngắc, chỉ biết gật đầu.

“Hơn nữa, nếu Diêu Côn đã quy án, mà Diêu Văn Hải mất tích, thì lệnh cấm của phủ thái thú có thể gỡ được rồi. Nếu kẻ bắt cóc muốn làm gì với phủ thái thú, thì cũng thuận cho chúng có cơ hội. Ta đã truyền lệnh xuống rồi, Tiền đại nhân cứ biết thế đi.” Lần này nói xong, Tướng Tùng không tiếp tục nữa, cứ thế nghênh ngang rời đi.

Tiền Thế Tân cứng người đứng một hồi lâu, rồi cầm lấy ly nước trên bàn ném mạnh xuống đất. Tiếng gốm vỡ thành từng miếng làm trong đầu hấn thư thả đôi phần, hấn hít sâu mấy hơi rồi từ từ ngồi xuống, tính toán một hồi, rồi đi đến phủ thái thú.

Chúng nha sai và các vệ binh trong phủ thái thú cũng đã nhận được lệnh, các đội người ngựa đang chuẩn bị rút lui. Tiền Thế Tân mỉm cười khách khí, cầu kiến Mông Giai Nguyệt.

Dĩ nhiên Mông Giai Nguyệt nghe nói Diêu Côn đã về, bà vừa kích động lại thấp thỏm, không biết Diêu Côn về sẽ là kết quả gì. Muốn đi gặp ông, nhưng lại ngại Tiền Thế Tân, trước khi chưa tính toán tốt, thì chưa dám tìm Tiền Thế Tân đưa ra yêu cầu. Nhưng không ngờ Tiền Thế Tân lại đến nhanh như vậy.

Tiền Thế Tân gặp Mông Giai Nguyệt, hòa nhã bảo, vừa này Tướng tướng quân đã đến bàn bạc mọi chuyện với hấn. Nói Long tướng quân cũng rất xem trọng án Diêu Văn Hải mất tích, nên ra lệnh cho hấn mau chóng phá án. Nếu Mông Giai Nguyệt có thể gặp Diêu Côn thì nói với hấn, đừng lo gì cả, nhất định hấn sẽ đặt chuyện này lên trên tất cả.

Mông Giai Nguyệt nghe thấy thế, vừa sợ vừa nghi, không biết Tiền Thế Tân có ý đồ gì. Bà hỏi: “Đại nhân, ta có thể đi gặp đại nhân nhà ta sao?”

“Chỉ cần phía lầu Tử Vân chịu để phu nhân vào, thì dĩ nhiên có thể gặp được rồi.”

“Nghĩa là, ta nên đưa thiệp cầu kiến đến lầu Tử Vân?”

“Dĩ nhiên có thể.” Tiền Thế Tân đáp, “Để tránh nghi ngờ, ta đây lại không tiện gặp, phu nhân là gia quyến, có lẽ không có vấn đề gì quá. Phu nhân nhìn xem, chẳng phải đã rút mấy người bao vây phủ thái thú lui rồi sao? Phu nhân có thể thử.”

Mông Giai Nguyệt hít sâu một hơi, vừa ngạc nhiên lại mừng rỡ. Bất luận thế nào, bà cũng muốn gặp mặt đại nhân nhà mình một lần.

“Phu nhân chớ quên, gặp Diêu đại nhân rồi thì nói với ngài ấy, ta và đại nhân có nhiều năm tình nghĩa, dĩ nhiên sẽ giúp sức. Mười bảy năm trước, ngài ấy lên làm thái thú rồi đi đến ngày hôm nay, đúng là không hề dễ, chắc đã làm đại nhân quên mất khó khăn ngày đầu rồi, nay gặp chuyện này, nhất định cũng phải vượt qua. Ất hẳn ta sẽ dốc toàn sức tìm được Văn Hải, mọi người cứ yên tâm đi.”

Tiền Thế Tân nói lời này rất khẩn khoản, Mông Giai Nguyệt nghe mà run sợ. Tiền Thế Tân đi, Mông Giai Nguyệt vội quay về hậu viện nói chuyện này lại với Lục đại nương. Lục đại nương cũng không đoán ra được Tiền Thế Tân có ý gì, chỉ đành phải đi tìm Cổ Văn Đạt.

Cổ Văn Đạt không nói thêm gì, chỉ bảo Long tướng quân không dặn không cho phép gặp nhau, cứ để phu nhân đưa thiệp đến vậy. Trước tiên cứ làm theo ý Tiền Thế Tân đi đã, rồi sau này sẽ tự khắc biết hẳn có ý gì. Cổ Văn Đạt lại nói nay phủ thái thú đã giải trừ lệnh cấm, Lục đại nương cũng nên về lâu Tử Vân, còn bên Tiết phủ, phải nhờ Lục đại nương đi một chuyện. Mãi không thấy Tiết Tự Nhiên có động tĩnh gì, bọn họ không tìm được tung tích của An tứ cô nương. Phu nhân tướng quân muốn xác nhận an nguy và hành tung của An tứ cô nương, còn nữa, cũng muốn mời Tiết công tử giúp lưu ý đến tung tích của Diêu Văn Hải.

An Nhược Phương và Diêu Văn Hải ở trong cư viện nhỏ ngăn cách với thế sự, không hề hay biết tình hình bên ngoài. Tịnh Duyên sư thái không xuất hiện lại nữa, cả ngày trời An Nhược Phương cứ im lặng không nói năng, làm Diêu Văn Hải luôn rục rịch muốn chạy trốn lại không đành lòng.

Diêu Văn Hải trò chuyện cùng An Nhược Phương, An Nhược Phương lại không có hứng thú mấy. Diêu Văn Hải không gây sự nữa, chỉ bảo chẳng thà cậu dạy An Nhược Phương học chữ, chữ của cậu không đến nỗi nào, luôn được phụ tử khen. Đề tài này đã làm An Nhược Phương có phản ứng, kết quả nàng lại nói: “Mẹ ta không cho ta học chữ. Ta bất hiếu như thế, cũng không nên làm chuyện bà không thích, nay bà ấy đã đi, có một vài chuyện ta phải nghe lời bà.”

Diêu Văn Hải không vui, bỗng đầu óc cơ trí, hỏi: “Mẹ cô tên gì?”

An Nhược Phương suy nghĩ, “Đoàn Thúy Lan.” Tự bỏ họ của chồng đi.

Diêu Văn Hải hào hứng chạy về phòng, chốc lát sau lại chạy ra, cầm ba con chữ đưa An Nhược Phương nhìn: “Cô nhìn đi, đây là tên của mẹ cô.”

Đúng là chữ của Diêu Văn Hải rất đẹp, ngay ngắn có lực, mạnh mẽ lại hài hòa. An Nhược Phương nhìn ba chữ kia, sửng sờ hồi lâu, rồi khẽ bảo: “Ta không biết.”

“Đoàn trong đoàn lạc, Phi trong phi thúy, Lan trong hoa lan, là ba chữ này đúng không?” Diêu Văn Hải nói.

An Nhược Phương giơ tay phủ nhẹ lên ba chữ kia, giọng nhỏ nhỏ: “Chắc là thế, ta không biết.”

Diêu Văn Hải rất đau lòng, dịu dàng bảo: “Cô còn nhớ dáng vẻ mẹ cô như thế nào không?”

An Nhược Phương gật đầu: “Mẹ ta rất đẹp.” Hốc mắt nàng đỏ ửng, đầm đìa đáng yêu, Diêu Văn Hải thấy mình cũng có thể tưởng tượng được mẹ nàng đẹp thế nào.

“Cô vẽ được mẹ cô không?” Diêu Văn Hải hỏi, “Để lưu giữ dáng vẻ của mẹ cô.”

An Nhược Phương lắc đầu, lệ lớn vồn nơi hốc mắt, mẹ nàng không có tranh, nàng cũng không biết vẽ. Cầm kỳ thi họa, nàng chẳng biết gì cả. Vì mẹ nàng không thích, không cho nàng học.

Diêu Văn Hải nói: “Vậy ta dạy cô ba chữ này được không? Chỉ ít cô phải viết được tên của mẹ cô chứ. Đây không tính là làm trái lời bà ấy, cô chỉ học ba chữ này thôi.”

An Nhược Phương lau nước mắt lăn dài trên má, trịnh trọng gật đầu.

An Nhược Phương học rất nhanh, mặc dù cầm bút không vững, nét bút không đều, kiểu chữ khó nhìn, nhưng nàng đã học được ba chữ này ngay. Nàng nhìn chằm chằm chữ viết của mình, một lúc sau nói: “Ta muốn về nhà.”

Diêu Văn Hải kêu lên: “Ta cũng muốn về nhà.” Nhưng người cứu bọn họ, cũng không biết rốt cuộc là thế nào mà không lộ diện nhân nhủ, chỉ giam lỏng bọn họ, cũng không biết định làm gì. Là giúp hay là hại, dù sao cũng phải giải thích chứ. Diêu Văn Hải cảm thấy, đời không phải là biện pháp.

Diêu Văn Hải đang định bàn bạc với An Nhược Phương một chút, mấy ngày qua hôm nào cậu cũng nghĩ biện pháp cả. Nhưng còn chưa mở miệng, An Nhược Phương lại nói: “Ta trốn nhà, làm mẹ ta đau lòng. Lúc mẹ ta chết, ta lại không ở cạnh bà. Nay đến cả việc bà được an táng thế nào, hôn sự ra sao ta cũng không biết, ta còn là con gái bà thế nào nữa. Dù có nguy hiểm đến mấy, ta cũng nên chịu tang vì bà. Dù có khó khăn đến mấy, cũng nên lấy lại công bằng cho bà.”

Nói rồi, nàng đặt bút xuống, xoay người đi ra ngoài.

An Nhược Phương nói lời này rất có khí thế, ngay cả dáng điệu xoay người đi ra cũng hết như cao thủ võ lâm, dọa Diêu Văn Hải sửng sờ. Tiểu

cô nương này học được từ đâu ra thế. Đợi đến khi cậu kịp phản ứng đuổi theo ra khỏi phòng, thì đã thấy An Nhược Phương mở cửa viện ra.

“Này, này.” Diêu Văn Hải vội vã đi đến, chạy trốn phải âm thầm thôi, cô đừng như thế.

Kết quả An Nhược Phương không để ý đến tiếng kêu lớn của cậu, nàng đi rất nhanh, sải bước dài, đảo mắt cái đã đi đến giữa hẻm, ở đầu hẻm có nhà mở cửa cái “két”, Diêu Văn Hải bước nhanh hơn, đi lên muốn kéo An Nhược Phương về lại, đừng để bị người ta trông thấy.

Nhưng An Nhược Phương lại dừng bước, nhìn người trong căn nhà kia đi ra.

Đi ra ngoài là một hán tử. Diêu Văn Hải nhận ra, người này đã từng gác đêm trong viện tử bọn họ. Thì ra toàn bộ con hẻm này đều bị theo dõi.

An Nhược Phương nhìn hán tử kia, nói rõ ràng: “Nói với công tử nhà huynh, ta muốn gặp huynh ấy.”

Oa. Diêu Văn Hải than lớn trong bụng, cô nương à, cô tuổi còn nhỏ, thế mà lại giấu nghề quá. Nếu thật sự là cao thủ võ lâm thì phải nói sớm chứ.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Tiền Thế Tân đi tìm Tiền Bùì, thuật lại mấy chuyện xảy ra trong những ngày qua và sắp xếp của Long Đại với lão, Tiền Bùì căn rằng uất hận: “Quả nhiên con người Long Đại là hạng người thâm độc. Người đừng rồi. Hắn ta chỉ dọa người thôi, có tuần tra sứ ở đấy, chắc chắn hắn không dám làm bậy thật.”

Tiền Thế Tân nhú chặt chân mày: “Nhưng hắn ta lập được chiến công lớn, dĩ nhiên sẽ phách lối. Tuy phía Lương đại nhân sẽ xử lý, nhưng chỉ sợ thời cơ lùi lại sau. Nay hắn vẫn chưa thể rảnh hoàn toàn được, không quản nổi Long Đăng, chúng ta còn phải tự tìm cách, trước phải cướp lấy thời cơ khổng chế lại thế cục đã. Chỉ cần phía Nam Tần chuẩn bị xong, truyền tin một cái là chuyện sẽ ổn thỏa. Đến lúc đó dù Long Đại có xảo quyết đến mấy, cũng phải bó tay. Hắn ta lo đánh trận đến mệt, sẽ không có tâm tư để ý đến đây đâu. Khi ấy hắn mới phát hiện mình vốn đã đối phó sai mục tiêu. Có điều nếu ta không chống đỡ được đến lúc đó, sợ cũng hy sinh uống công.”

Tiền Bùì cười nói: “Quả nhiên là con trai ta, rất lanh trí giống ta. Đúng là phải nghĩ như vậy. Chúng ta làm chuyện này, cũng không phải tranh đấu giành thiên hạ vì kẻ khác. Người lên làm thái thú, sau này có Lương đại nhân tiến cử vào kinh làm quan, một bước lên mây, làm chuyện mình muốn làm. Vất vả mấy năm, cũng không uống công trải đường. Người nghe ta đây, đừng có mềm lòng mềm tay, phải giết thì giết, nếu Diêu Côn làm hỏng việc thì cứ lấy vợ con hắn ra mà khai đao, con người hắn ta không quá quyết, rất dễ để chèn ép. Long Đăng để hắn ta đến quấy nhiễu người, người phải mượn sức hắn ta đối phó ngược lại.”

Tiền Thế Tân trầm ngâm: “Diêu Côn quay về bằng cách đó, chỉ e chưa chắc Long Đăng đã trọng đãi ông ta. Mấy thứ lễ khách khí kia đều là làm cho chúng ta xem thôi. Nếu hẳn thật sự đứng về phía Diêu Côn, thì nay Diêu Côn đã đường đường nhập thất, ngồi lại vị trí đầu não trong nha môn rồi. Tuy chuyện hành thích Bạch Anh khá cầu thả, nhưng trước mắt bọn chúng chưa lấy được manh mối bằng chứng, Long Đăng không ngốc, sẽ không khuấy vũng nước đục này. Ta đã cho Mông Giai Nguyệt đi gặp Diêu Côn rồi, cứ xem phản ứng của chúng sao đã, rồi tiếp tục hành sự.”

Tiền Bùi nói: “Diêu Côn ở doanh trại dốc Thạch Linh mấy hôm, chắc hẳn biết được vài tin tức. Không nói ai khác, chỉ riêng tình hình của Lữ Chính, nhất định hẳn ta biết. Người để Diêu Côn nói rõ đi, chúng ta cũng nghĩ cách xử lý tốt.”

Tiền Thế Tân đã có tính toán với việc này rồi, hẳn nhìn Tiền Bùi rồi nói: “Tự thân ông còn khó bảo toàn, đừng có bận tâm đến chuyện khác. Lệnh hàm của Lương đại nhân đã đến, phái đại nhân Lỗ Thăng tới. Nếu Lỗ đại nhân đến, thì ngài ấy sẽ đối phó với Tưởng Tùng. Còn nữa, ta đã xử một vài tên trong ngục tội lưu đày, năm ngày sau sẽ bị giải đi. Trước đó một ngày, ta sẽ thêm vào danh sách mấy người nữa, bao gồm cả ông. Như vậy Tưởng Tùng còn chưa phản ứng lại thì ông đã đi rồi. Nửa đường lưu đày, ta sẽ cho người tiếp ứng ông, ông tạm mai danh ẩn tính, trốn một thời gian đã.”

“Một thời gian?” Tiền Bùi nhướn mày, “Đây không phải là chuyện một thời gian. Người không có cách gì khác hả? Lưu đày là cái chủ ý chó má gì đấy! Ta cũng không muốn phải sống khổ. Trước kia khổ đủ rồi, nhìn sắc mặt người ta cũng đủ rồi. Ta muốn ấm áp có đồ ăn ngon, có rượu ngon có mỹ nhân, còn phải có người hầu hạ. Người xử ta lưu đày, thì trước đó phải bố trí tốt mấy việc này đã.”

Tiền Thế Tân dè nén lửa giận, hỏi lão: “Vậy giờ ông ở trong ngục đây, liệu có ấm áp có đồ ăn ngon, có rượu ngon có mỹ nhân, còn phải có người

hầu hạ không?”

Tiền Bùi cười nhạt: “Ngoài mỹ nhân ra, thì thật sự đều có cả.”

Tiền Thế Tân mím chặt môi, rất muốn nổi điên nói vậy ông cứ ở đây mà chết đi. Nhưng trong lòng hẳn biết, Long Đăng ra tay với Tiền Bùi chỉ là chuyện sớm hay muộn, chẳng qua nay thời cơ chưa đến, Long Đăng không có bằng chứng, không rõ nội tình, không thể nào ăn nói với Lương Đức Hạo và hoàng thượng được, nên cũng không nắm chắc việc trở mặt. Hẳn không có quyền thẩm vấn Tiền Bùi, dĩ nhiên cũng không có quyền đối phó mình. Nhưng đây chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian. Nhìn Tưởng Tùng bây giờ, chắc chắn phải tước chức quyền của hẳn ta, chứ không đến lúc đó người người trong nha môn đều sẽ rơi vào tay Tưởng Tùng, hẳn ta muốn thẩm vấn ai thì thẩm, muốn dùng hình với ai thì dùng. Tiền Bùi biết được quá nhiều, ở lại Bình Nam, đúng là quá nguy hiểm. Tuy Lương đại nhân đã phái Lỗ Thăng đến, nhưng không biết có chen ép được Tưởng Tùng không, cũng không biết có kịp thời gian hay không.

Tiền Thế Tân nhìn Tiền Bùi, đáng tiếc lão là phụ thân hẳn, nếu không chuyện đã đơn giản đi nhiều rồi.

Mông Giai Nguyệt gửi thiệp đến lầy Tử Vân xin cầu kiến Diêu Côn, bà rất thấp thòm, sợ không được như ý, lại nhờ Lục đại nương nói giùm cho, nào ngờ chuyện lại thuận lợi đến bất ngờ, Lục đại nương còn chưa mở miệng, Tưởng Tùng đã phái người đến phủ thái thú đón Mông Giai Nguyệt.

Hai vợ chồng Diêu Côn gặp nhau, cầm tay hai mắt ngấn lệ. Diêu Côn nói rõ vụ án giết người ngày hôm đấy, đột nhiên Giang Hồng Thanh hành thích, lại còn phao rằng là ông ta dận thế. Mông Giai Nguyệt cũng nói pñ cùng các người hầu khác trung thành đại nghĩa, cùng với hôm đó bà đã tức tốc

đưa Diêu Văn Hải đi tránh nạn, nhưng không ngờ lại làm lạc mất con trai. Nói đến chỗ đau lòng, Mông Giai Nguyệt vô cùng tự trách.

Diêu Côn an ủi một hồi, cẩn thận hỏi tình hình hôm đó và sau khi xảy ra chuyện, nhất là nhất cử nhất động, ngôn từ về mặt của Tiền Thế Tân. Mông Giai Nguyệt nói hết đầu đuôi gốc ngọn, bao gồm chi tiết án lục, cùng với việc Tiền Thế Tân cho mình đến gặp Diêu Côn, dặn dò mình nên nói gì, vân vân.

Diêu Côn nghe mà lòng hết hồn, hỏi lại Tiền Thế Tân đã nói gì, rồi hỏi Tiền Búi có động tĩnh gì không, có nhờ ai đến phủ nói bậy bạ không.

Mông Giai Nguyệt không nghi ngờ ông, mọi câu đều đáp không. Diêu Côn quan sát kỹ vẻ mặt của Mông Giai Nguyệt, lòng yên tâm đi đôi phần. Ông ta nói Long tướng quân đã đồng ý sẽ giúp tìm con trai, cũng sẽ nghĩ cách rửa sạch oan khuất của ông ta. Bảo Mông Giai Nguyệt chớ lo lắng, cũng không nên tin bất cứ lời gì của Tiền Thế Tân cả. Xem ra đúng là cha con chúng đã cấu kết với Nam Tần, có ý đồ xấu, muốn giết ông ta đoạt vị, đáng tiếc ông ta đại nạn không chết, nhưng Tiền Thế Tân còn chưa từ bỏ ý định, tung tin đồn vu hại, rồi sẽ còn sinh sự.

Mông Giai Nguyệt nắm chặt tay Diêu Côn, nói: “Nay gặp được đại nhân, dù sau này có khó khăn vất vả đến mấy thiếp cũng không sợ. Đại nhân cũng phải đề phòng, bảo trọng tính mạng.”

Diêu Côn gật đầu, rồi không kìm nổi lòng kéo Mông Giai Nguyệt vào trước ngực, dịu dàng nói: “Phu nhân, chân tình của ta đối với phu nhân là thật, có trời đất chứng giám.”

Mông Giai Nguyệt bật cười, đỏ mặt ngẩng đầu nhìn ông ta: “Đại nhân sao thế? Đại nhân đại nạn không chết, nhất định là có phúc cuối đời. Văn Hải cũng ắt hẳn sẽ bình an. Đại nhân phải phấn chấn lên mới được.”

Diêu Côn lại gật đầu, nhìn vào mắt Mông Giai Nguyệt, hốc mắt đỏ lên, nói: “Chỉ là ta nghĩ đến, chuyện hôm đó xảy ra quá cấp bách, không kịp gặp nàng lần cuối, cũng chưa nói lời trong lòng với nàng bao giờ. Suýt nữa đã không còn cơ hội để giải bày rồi. Nay bù đắp, sau này mới không tiếc vì bỏ lỡ.”

“Đại nhân.” Mông Giai Nguyệt vô cùng cảm động, xúc động nhìn Diêu Côn, “Tâm ý của thiếp với đại nhân cũng là như vậy.”

Diêu Côn khổ sở né tránh ánh mắt bà, nghiêng đầu đi chỗ khác, nói chuyện che giấu áy náy: “Sau khi nàng về, nhất định Tiên Thế Tân sẽ lại đến tìm nàng, nàng cứ nói với hân, cái ghế thái thú đó, nhất định ta sẽ đoạt lại.”

Mông Giai Nguyệt lại nói: “Đại nhân, đại nhân còn quan trọng hơn chức thái thú, xin hãy bảo trọng.”

Xém chút Diêu Côn đã rơi lệ, vội vàng gật đầu.

Đôi phu thê lại trò chuyện dăm ba câu nữa, nhưng vệ binh đã đến thúc giục, tuy hai người không muốn rời đi, nhưng rồi cũng đành tạm biệt nhau.

Sau khi Mông Giai Nguyệt đi, Diêu Côn đi gặp Tưởng Tùng: “Điều Long tướng quân dặn dò ta, ta đã làm theo rồi.”

Tưởng Tùng nói: “Vậy thì chờ tiếp. Tôn phu nhân sẽ còn quay lại.”

Diêu Côn không yên lòng: “Tiên Thế Tân hỏi gì thì ta đáp nấy, như thế còn chưa được sao? An nguy của vợ con ta, các người có bảo vệ không?”

“Điều này là dĩ nhiên rồi. Một lời của tướng quân giá nghìn vàng, trung thành thủ tín. Ngài ấy ngay thẳng nghiêm túc, không phải hạng lươn lẹo như Tiên Thế Tân. Đại nhân không cần nghi ngờ.”

Khóe miệng Diêu Côn giật giật, không nói câu gì, đành phải cúi đầu rời đi.

Ngay thẳng nghiêm túc cái gì, đây tuyệt đối là hiểu lầm với Long Đăng.

Mông Giai Nguyệt về đến nhà, quả nhiên Tiền Thế Tân lại đến hỏi thăm. Nhắc tới có thuận lợi gặp Diêu Côn không, Mông Giai Nguyệt cẩn thận đáp. Tiền Thế Tân lại nói: “Tưởng tướng quân nói với ta, Diêu đại nhân đã viết tấu chương, tố oan với hoàng thượng, xin triều đình phái đặc sứ đến điều tra án.”

Mông Giai Nguyệt kinh ngạc: “Đại nhân cũng không nhắc đến chuyện này với ta.”

“Vì trong vụ án này, Diêu đại nhân bị bắt tại chỗ, lại không chỉ Bạch đại nhân, trong nha môn chết mấy chục người, còn cả đội sát thủ mật thám Nam Tần cũng bị cuốn vào, cứu Diêu đại nhân ra ngoài, dù có thẩm tra thế nào cũng bất lợi với đại nhân. Diêu đại nhân sợ phu nhân lo lắng, nên mới không dám nói.”

Mông Giai Nguyệt nghĩ ngợi, hỏi: “Lúc ấy có Tiền đại nhân ở đó, có thể nói giúp đại nhân nhà ta không? Đại nhân nhà ta nói, khi ấy Giang chủ bạc đột nhiên động thủ, sau đó lại phao là do đại nhân nhà ta sai khiến. Chuyện này ai cũng biết, nếu muốn âm thầm sai khiến thì làm sao có thể để người ta hành hung rồi nói toạc ra được. Nếu Tiền đại nhân chịu làm chứng cho đại nhân nhà ta, thì chuyện kia ắt sẽ có cơ hội xoay chuyển.”

Tiền Thế Tân gật đầu: “Này trái lại còn có thể, nếu triều đình phái đại nhân xuống tra án thật, tự ắt ta sẽ nói đầu đuôi gốc ngọn chuyện lúc ấy ra, xin phu nhân yên tâm. Lại nói, sau khi Diêu đại nhân chạy trốn, là đi cùng mấy người An cô nương, Lư Chính. Còn cô tử mật thám kia không biết là ai, không điều tra được tung tích, Điền Khánh cũng qua đời. Nhưng An cô nương và Lư Chính vẫn còn đó, hai người bọn họ cũng có thể làm chứng

cho đại nhân. Nhất là Lữ Chính, Long tướng quân nói hắn ta là mật thám. Nhưng Lữ Chính lại nói với ta hắn bị mật thám bao vây, An cô nương và Diêu đại nhân chỉ đành phải chạy thoát thân một mình. Ta cũng trúng mưu kế của hắn, nên mới để hắn tức tốc đi tìm Diêu đại nhân và An cô nương. Lữ Chính là người hiểu rõ mọi việc nhất, bao gồm mật thám làm việc thế nào, rốt cuộc ám sát Bạch đại nhân là do mật thám sắp xếp hay có ẩn tình khác, chỉ Lữ Chính mới có thể nói rõ. Lúc Diêu đại nhân ở dốc Thạch Linh, có hỏi được manh mối nào từ Lữ Chính không?”

Mông Giai Nguyệt lắc đầu: “Thời gian ta gặp đại nhân cũng không lâu, không nghe ngài ấy nhắc gì đến An cô nương và Lữ Chính cả, cũng không nói quá nhiều đến dốc Thạch Linh. Ngài ấy chỉ nói rõ oan tình, còn hỏi ta chuyện Văn Hải mất tích.”

“Vậy phu nhân tìm cơ hội đi hỏi thêm đại nhân đi, ta biết được vài ba tin tức thì mới giúp đại nhân minh oan được, cũng dễ tìm Văn Hải.”

Lòng Mông Giai Nguyệt trầm xuống, Tiền Thế Tân coi bà là thám tử đấy sao.

Long Đại và Lữ Chính mặt đối mặt ngồi trong trướng. Lữ Chính rất yếu, vết máu vết bẩn trên người đều đã được lau sạch, thay xiêm y sạch sẽ, nhưng như thế càng khiến sắc mặt hắn ảm đạm đi.

Lữ Chính cảnh giác nhìn Long Đại, không biết lần này hắn ta đến là có dụng ý gì. Mãi lâu mà vẫn không thấy Long Đại nói gì, Lữ Chính càng căng thẳng hơn, càng căng thẳng càng tự nói bản thân phản cắn thận, Long đại tướng quân là cố ý lấy im lặng để dọa hắn. Hắn không mở miệng, hắn cũng dùng im lặng để đối đầu.

Long Đại nhìn vào mắt hắn, rồi bỗng mỉm cười: “Người hoàn toàn không biết mình nên làm gì cả.”

Giọng Long Đại khàn khàn: “Chẳng lẽ tướng quân biết nên làm gì? Nếu giết ta thì vì sao còn chưa giết?”

“Để xem tâm trạng đã.” Long Đại nói.

Lư Chính suy đoán ý tứ trong câu này.

Long Đại bảo: “Ta đã phái người điều tra Lục Ba mà người nói rồi. Đúng là hãn ta là người bên cạnh Tiền Thế Tân, chỉ là một người hầu, hay chạy vặt giúp hãn ta, không nghe nói có gì quá đặc biệt. Lúc Diêu Côn và phu nhân của ta chạy thoát thân, Lục Ba này có dẫn đội truy xét thật, nhưng hãn chỉ cứu người ra, tiếp đến thì không còn.”

Lư Chính không khỏi nhíu mày, “không còn” là ý gì?

Long Đại nhìn vào mắt hãn, nói: “Hãn ta biến mất rồi, không thấy đâu. Người cung cấp manh mối gọi là quan trọng, nhưng lại không có chút giá trị nào.”

Lư Chính sững sờ: “Không thấy?” Làm sao có thể. “Hãn là thuộc hạ đặc lực của Tiền Thế Tân, khi đó còn chia đường với ta đuổi theo giết thái thú, sao lại biến mất được? Không phải là người của các người tiết lộ phong thanh, làm hãn trốn đấy chứ?”

“Như thế nào là tiết lộ phong thanh? Còn có ai là mật thám?” Long Đại hỏi.

Lư Chính lắc đầu. Hãn sẽ không nói gì cả. Muốn để hãn mở miệng, nhất định phải có điều kiện ngang hàng.

Long Đại cũng lắc đầu: “Như vậy người vô dụng với ta rồi. Không biết người có còn hữu dụng với người khác hay không. Ta đã cho người về thành Trung Lan truyền tin rồi, bây giờ hãn tất cả đám Tiền Thế Tân đều đã biết người còn sống, sống là tốt rồi. Việc này sẽ sinh ra hai ngờ vực, một là

người nhận tội, hai là người sắp nhận tội. Người không tự vẫn, chính là phản bội.”

“Nên tướng quân đang đợi ta bị diệt khẩu, sau đó bắt hung thủ ư?”

“Người có giá trị để bị diệt khẩu à?” Long Đại hỏi ngược lại.

“Nếu có giá trị này, thì mới có thể bàn lại điều kiện với tướng quân phải không?” Lư Chính cười trông khá khó coi: “Tại sao phu nhân không đến thăm ta, không biết nhị muội nàng đã hết bệnh chưa? Các người phải để ý nhiều vào chứ, khi độc bắt đầu phát tác sẽ chỉ như phong hàn, người bình thường sẽ đi gặp đại phu. Đại phu chẩn đoán cũng cảm thấy là nhiễm phong hàn, vậy là sẽ kê thuốc, càng uống thuốc, chứng bệnh càng nặng, cuối cùng không trị nổi mà bỏ mạng.”

Long Đại phớt lờ đề tài này, hắn nói: “Có lẽ người có thể nói cho ta biết ai sẽ đến giết người, ta chuẩn bị trước, như vậy có thể giữ được mạng của người.”

“Tướng quân không tin có độc này ư? Ngài không cảm thấy chứng bệnh này nghe khá quen tai sao? Dương lão cha ở sông bạc Tụ Bảo là chết như thế nào? Tướng quân có tra ra được là độc gì không? Không có phải không? Các người không có giải được. Nhưng ta có.” Hắn nhìn thẳng Long Đại, nói: “Tướng quân nói ta không hữu dụng, không biết có phải nhị muội của phu nhân tướng quân cũng vô dụng không. Còn phu nhân tướng quân thì sao, có hữu dụng với tướng quân không? Ta còn nhớ, tướng quân từng nói, binh sĩ chỉ có hai loại người, hữu dụng và vô dụng, trên chiến trường chỉ có hai loại người, còn sống và đã chết. Tướng quân nói phải dốc hết sức làm người hữu dụng, thì đến cuối cùng mới có thể là người còn sống được. Ta vẫn nhớ lời này của tướng quân.”

“Vậy người còn hữu dụng sao?” Long Đại mỉm cười, “Thế thì để ta cân nhắc xem sao.” Nói rồi, hắn xoay người đi.

Lư Chính sững sốt, âm thầm nghĩ xem vừa nãy mình căng thẳng có nói sai gì không.

Lục đại nương quay về từ Tiết phủ, báo tin với Cổ Văn Đạt: “Tiết công tử nói mình chưa từng gặp cô tử hay tử cô nương nào cả.”

Cổ Văn Đạt ngẩn ra: “Sao có thể?”

Lục đại nương nói: “Có lẽ cậu ta cũng không tin ta. Nhắc đến vụ việc công tử phủ thái thú mất tích, cậu ta luôn bảo chuyện do quan phủ lo, một bình dân như cậu ta, lấy đâu ra cách.”

Cổ Văn Đạt đã rõ: “Cậu ta đúng là cẩn thận thật, chẳng lẽ phải là phu nhân tướng quân đích thân đi hỏi mới được sao?”

Lục đại nương rầu rĩ: “Chuyện này còn có manh mối khác không?”

“Không có. Ta đã phái người canh chừng Tiết phủ rồi, nhưng tất cả đều như thường, người ở trong phủ không biết khách ở lại trong phủ, nhưng nếu giấu bên ngoài, lại không thấy có người đưa y phục thức ăn, Tiết Tự Nhiên cũng chưa từng ra cửa xem xét.” Cứ như, chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.

Quả thật Tiết Tự Nhiên rất muốn làm như chưa hề xảy ra chuyện gì. Nhưng có người lại cứ muốn quấy rối.

“Ai ồn ào muốn gặp hả?”

“Là An tử cô nương?”

“Chắc chắn là nàng ta? Không phải tiểu tử kia xúi giục?”

“Đúng thế.”

Tiết Tự Nhiên bĩu môi, nếu là công tử thái thú thì hẳn không cần phải để ý rồi, nhưng nếu là em vợ, không để ý thì không hay lắm. Đúng là đáng ghét, nên mới nói không thể làm người tốt, không cần để ý đến việc vợ vãn. Quá phiền phức, tất cả đều quá phiền phức.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Ngày hôm đó Mông Giai Nguyệt lại đi gặp Diêu Côn tiếp, sau một hồi chuyện trò, bà đưa tin về cho Tiền Thế Tân.

Bà nói rằng Diêu Côn có bảo, lúc ông ấy ở doanh trại cũng không gặp được Lư Chính. Nhưng mới đầu Lư Chính bị trời bỏ đói bỏ lạnh và dụng hình ngay trong giáo trường, nên từ xa ông ấy cũng thấy mấy lần. Lư Chính bị thương rất nặng, đang hấp hối. Sau đó ông ấy lại nghe An Nhược Thần nói, Lư Chính đã thú nhận một vài chuyện. Nhưng khi An Nhược Thần một mình đi gặp Lư Chính, cũng bị Long tướng quân khiển trách. Rồi sau đó, Lư Chính bị chuyển đến trong trướng, nghe nói tướng quân không dụng hình với hắn nữa.

Tiền Thế Tân hỏi: “An Nhược Thần có nói Lư Chính thú nhận chuyện gì không?”

Mông Giai Nguyệt lộ vẻ do dự, rồi lát sau bảo: “Lư Chính nói, Tiền đại nhân cũng là mật thám, hắn ta có nhân chứng. Chính là thuộc hạ tên là Lục Ba ở cạnh đại nhân. Lư Chính nói đại nhân luôn để Lục Ba liên lạc với hắn. Còn nói Đường Hiên cũng là mật thám liên lạc, trước đó nữa, còn có một vị Mẫn công tử. Nhưng những người này đều đã mất. Còn cả cô tử trong am Tịnh Tâm kia, là sát thủ trong mật thám. Đã giúp giết không ít người. Hoặc tiên sinh là bị bà ta sát hại.”

Mông Giai Nguyệt vừa nói vừa dè dặt nhìn Tiền Thế Tân. Lúc bà nghe những chuyện này vô cùng khiếp sợ, nhưng Diêu Côn dặn bà cứ thuật lại

nguyên câu của ông ta với Tiền Thế Tân. Vạch trần thì cứ vạch trần, dù sao cũng chính hăn ép hỏi.

Mông Giai Nguyệt vốn tưởng Tiền Thế Tân sẽ nổi nóng, nhưng kết quả lại không hề. Nghe xong, mặt hăn không chút thay đổi, rồi đột nhiên cười phá lên: “Cũng thú vị quá đấy. Đúng là bên cạnh ta có một thuộc hạ tên Lục Ba. Nhưng ta chưa bao giờ để hăn đi liên lạc với Lư Chính cả, thậm chí ta còn không biết hăn có quen Lư Chính hay không. Kỳ lạ là, ta để Lư Chính và Lục Ba đuổi theo Diêu đại nhân, nhưng Lục Ba đã mất tích. Hăn một đi không trở lại, cũng không biết giờ đang ở đâu.”

Mông Giai Nguyệt không lên tiếng. Bà cũng không định đối chất với Tiền Thế Tân, Tiền Thế Tân muốn giải bày thế nào cũng chẳng liên quan.

Tiền Thế Tân cười xong, lắc đầu ra chiều lo lắng, nói: “Lư Chính nói bậy bạ thế, rất bất lợi cho Diêu đại nhân.”

Mông Giai Nguyệt rất phối hợp đáp: “Xin Tiền đại nhân chỉ giáo.”

“Vị Mẫn công tử kia, ta từng thấy tên trên án lục, có phải đã xuất hiện trong án tửu lâu Chiêu Phúc không? Vụ án đó là do Diêu đại nhân thẩm vấn. Đường Hiên là mật thám, trước đó cũng là do Diêu đại nhân thả ra. Cô tử là sát thủ, còn giết Hoắc tiên sinh. Phu nhân thử nghĩ xem, Hoắc tiên sinh chết ở phủ thái thú, hung thủ giết ngài ấy lại đi cứu Diêu đại nhân. Chuyện này, phải phủi thế nào thì mới sạch đây?”

Mông Giai Nguyệt nhú chặt chân mày: “Đại nhân, cầu xin đại nhân nghĩ kế cho. Dù sao Lư Chính kia chỉ mặt gọi tên đại nhân làm chứng, nếu đại nhân nhà ta có thể rửa sạch oan khuất, chứng minh Lư Chính nói dối, vậy nghi ngờ của đại nhân tự nhiên cũng được phủi sạch.”

Tiền Thế Tân mỉm cười nói: “Nếu Lư Chính không nói dối, vậy Diêu đại nhân rửa sạch oan khuất thế nào?”

Mông Giai Nguyệt chờ ra, Tiền Thế Tân đang thừa nhận mình là mật thám ngay trước mặt bà sao? Bà vạch trần hăn, nên hăn dứt khoát thừa nhận luôn? Trong lòng Mông Giai Nguyệt như có tảng đá lớn, hăn không chút cố kỵ, dĩ nhiên là đã nắm chắc bà không có biện pháp xử lý hăn. Bà sợ hăn. Mà đúng là bà sợ thật. Bà sợ hăn làm hại con trai mình.

“Đại nhân.” Mông Giai Nguyệt cố gắng bình tĩnh, kịch vẫn phải diễn tiếp. “Cầu xin đại nhân chỉ điểm cho. Bọn ta nên làm thế nào? Phải làm sao mới cứu được con ta về? Phải làm sao mới cứu được đại nhân nhà ta về?”

“Phu nhân chớ nóng vội, đợi ta nghĩ ra thì sẽ nói với phu nhân.”

Tiền Thế Tân ung dung như thế, làm Mông Giai Nguyệt cảm thấy kỳ thực hăn đã nghĩ ra cách, chẳng qua là làm bộ giống lần trước, cố ý để bà thấp thỏm sốt ruột.

Mà lúc này Tiết Tự Nhiên cũng chẳng yên nổi, hăn trợn mắt nhìn An Nhược Phương: “Muội nói lại lần nữa đi, muội muốn thế nào?”

“Muội muốn về nhà, chịu tang vì mẫu thân.”

Tiết Tự Nhiên đập bàn: “Tiểu cô nương à, đừng xem chỗ này của ta như khách sạn, muốn đến thì đến muốn đi thì đi. Hồi đầu khi muội đến là do đại tỷ muội cầu xin ta, ta mềm lòng mới đồng ý. Thời cuộc nguy hiểm, ta bất chấp nguy cơ lớn như thế, không phải là chơi đồ hàng với muội.”

“Thế sao?” Vẻ mặt An Nhược Phương đầy vô tội: “Đại tỷ muội cầu xin huynh thế nào?”

Tiết Tự Nhiên ngẹn lời.

“Vậy thì hôm nay, đổi lại thành muội cầu xin huynh được không? Nhị tỷ phu ới, muội thật sự muốn về nhà, muốn chịu tang cho mẹ muội. Nhị tỷ

phu, cầu xin huynh đấy.” An Nhược Phương trưng ra gương mặt nhỏ nhắn đầy đáng thương, làm Tiết Tự Nhiên không cách nào nổi giận được.

Từng cô nương An gia các người một, đều lợi hại thật đấy. Lúc cậy mạnh thì hung hăng, lúc gian xảo thì ra vẻ thảm thương.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn An Nhược Phương, nghiêm giọng nói: “Còn năm ngày nữa, chính là ngày ta và nhị tử của muội thành thân.”

An Nhược Phương vội vã gật đầu, nịnh nọt bảo: “Vậy muội còn có thể kịp uống rượu mừng của nhị tử và nhị tử phu rồi. Nếu trốn ở đây thì không thể uống được rồi. Nhị tử thấy muội về nhà, nhất định cũng sẽ rất vui. Như thế hôn sự của nhị tử phu và nhị tử, chính là vui càng thêm vui.”

Tiết Tự Nhiên nổi giận: “Muội được đại tử mình nuôi lớn phải không hả? Đừng có học nàng ta. Tại sao không học nhị tử mình đi.”

An Nhược Phương buồn ra mặt, tác phong của nhị tử chỉ toàn là vỗ bàn không nói lý, không hợp để đàm phán.

Tiết Tự Nhiên cũng không chú ý đến phản ứng của An Nhược Phương, tiếp tục nói: “Ta nói rõ với muội luôn, trước khi đại tử muội còn chưa về, hoặc trước khi chưa làm rõ tình thế trong thành, thì ta không thể thả muội đi được. Nếu không ngộ nhờ muội gặp phải bất trắc gì, làm sao ta ăn nói với nhị tử của muội được.”

An Nhược Phương tinh ý lắng nghe, thì ra không phải là ăn nói với đại tử, mà là nhị tử nha.

“Muội sẽ không nhắc đến nhị tử phu với bất cứ ai đâu. Muội không biết nhị tử phu. Vào ngày mười lăm tháng mười đó, muội nghĩ đại tử bị nhốt bị đánh, mình lại sắp bị gả cho Tiền Bùi, muội lo lắng sợ hãi, nên mới chạy lên phố. Không ngờ lại gặp phải một mẹ mìn, bà ta trói muội lại nhét vào trong rương ra khỏi thành. Muội không biết bị dẫn đến đâu, bèn lớn tiếng

kêu cứu, đúng lúc gặp được một đôi vợ chồng tốt bụng, cứu muội ra. Bọn họ dẫn theo người ở đi du lịch ở vùng ven sông, muội sợ gả cho Tiền Bùi, muốn kéo dài thời gian không về nhà sớm, nên lừa bọn họ là muội bị đánh nên không nhớ gì. Bọn họ tốt bụng đem muội theo, dẫn muội đi tìm nhà. Khi đó cách Trung Lan càng lúc càng xa, muội cũng không dám thừa nhận là đã lừa bọn họ.”

An Nhược Phương nói rõ ràng mạch lạc, đầu vào đấy. Ở vùng ven sông có những nơi nào, cảnh trí ra sao, đặc sản gì, nàng đều nói được. Sau đó nữ chủ nhân kia bị bệnh, nàng ở lại giúp chăm sóc, luôn ở trong một viện tử. Sắc thuốc thế nào, đại phu nói ra sao, nàng đều thuật lại được. Cứ vậy mấy tháng trôi qua, nữ chủ nhân khỏi bệnh. An Nhược Phương nhớ mẫu thân, cũng không dám lừa ân nhân nữa, bèn nói ra chân tướng. Ân nhân nhà kia mới đưa nàng về Trung Lan. Nàng lo lắng bản thân làm liên lụy đến ân nhân, nên chỉ để bọn họ đưa đến cửa thành, sau đó tự đi về nhà.

Tiết Tự Nhiên nghe mà ngẩn người, lời nói dối này khá là chu toàn. “Đại tỷ muội dạy muội à?”

“Là ân nhân muội dạy.” Từ khi sư thái quyết định đưa nàng về nhà, để tránh nàng gây rắc rối, bà đã nghiêm túc dạy nàng lý do. Hai người họ nói từng điểm một, rồi lại đi sâu vào chi tiết. An Nhược Phương cố học thuộc tất cả.

An Nhược Phương lại nói: “Xin nhị tỷ phu yên tâm, tuyệt đối sẽ không có ai điều tra đến nhị tỷ phu đâu. Đôi vợ chồng ân nhân kia có ân với muội, lại rời đi từ lâu rồi, muội quyết sẽ không tiết lộ hành tung của bọn họ, cũng không biết gì về hành tung cả. Trong vòng nửa năm, nếu có ai hỏi kỹ thì muội sẽ khóc.”

Tiết Tự Nhiên: “...”

“Nếu cha muội hỏi muội, muội cũng sẽ hỏi ông ấy, mẹ muội chết như thế nào?” Nói đến cái chết của mẹ, hai mắt An Nhược Phương đỏ lên. Tiết Tự Nhiên cảm thấy bội phục, khóc rất tự nhiên, không chút sơ hở.

Nhưng Tiết Tự Nhiên vẫn lắc đầu: “Muội nghĩ quá đơn giản rồi, muội cũng không biết tình hình bên ngoài. Không phải là vấn đề nhà muội truy hỏi muội đi đâu. Mà là người xấu trong thành quá nhiều, có người có ý đồ với đại tỷ muội, có kẻ lại có ý đồ với An gia muội. Đại tỷ của muội với một nhà thái thú đại nhân có dây tơ rề má, trong này lại còn dính đến đại án ám sát mệnh quan triều đình. Tuy không liên quan đến muội, nhưng một khi muội về đến nhà, nhất định sẽ làm dậy lên sóng lớn.” Một khi khó khăn, đồ ngốc An Nhược Hi đó cũng sẽ bị liên lụy.

An Nhược Phương không biết nói gì, còn có người có ý đồ với ân nhân nàng nữa kìa, chuyện này Tiết công tử không biết, nàng cũng không cần nói với huynh ấy.

Tiết Tự Nhiên nhìn nàng, nói: “Đây cũng là nguyên nhân ta không đến thăm hai đứa muội, không để người trong phủ qua lại với hai đứa. Ta giấu muội và công tử kia ở chung một chỗ, không phải ta hẹp hòi cố ý làm khó muội. Mà là khó tìm được nơi ổn thỏa, hơn nữa dùng càng ít người thì bọn muội sẽ càng an toàn. Bọn muội an toàn rồi, Tiết gia ta cũng mới an toàn được. Muội có hiểu không? Ta chứa chấp muội, đúng là đã quá liều lĩnh nguy hiểm. Tuy có chút hối hận, nhưng nếu đã làm thì ta phải làm cho chu toàn. Tốt với muội, cũng tốt với ta, tốt cho cả đại tỷ nhị tỷ muội. Muội đã hiểu những lý lẽ này chưa?”

An Nhược Phương gật đầu, “Hiểu rồi ạ. Ân cứu mạng của nhị tỷ phu, muội ghi tạc trong lòng cả đời. Nhị tỷ phu yên tâm, nhất định muội sẽ không làm liên lụy đến nhị tỷ phu đâu. Diêu công tử cũng không biết nhị tỷ phu là ai, cậu ấy cũng không biết đây là đâu, cũng không biết thân phận của muội. Muội có về nhà thì cũng không ảnh hưởng gì với cậu ấy, lại càng không ảnh hưởng đến an toàn của Tiết gia. Hơn nữa, trước khi cưới nhị tỷ

phu và nhị tử không tiện gặp mặt, dù là sau khi cưới, dựa theo đức hạnh của cha muội, chỉ sợ nhà của tử phu vẫn sẽ bị liên lụy, tử phu cần một người ở An gia có thể giúp sức từ trong.”

Tiết Tự Nhiên trợn mắt, con bé này giờ đang tự đề cử mình đây hả? Giúp sức từ trong? Chắc chắn con bé này được An Nhược Thần nuôi lớn rồi.

“Nhị tử phu đừng xem muội là cô nương tuổi nhỏ, nhưng chỉ cần có lòng thì nhất định có thể làm được việc. Muội không biết bên ngoài thế nào, nhưng nhị tử phu biết. Nhị tử phu có bản lĩnh lớn, cân nhắc chu toàn hơn muội, nhị tử phu sắp xếp giúp muội, để muội an toàn về nhà. Sau này nhị tử phu muốn làm gì, muội tất sẽ dốc hết sức lực giúp nhị tử phu. Nếu có người muốn làm khó nhị tử phu, làm chuyện xấu với Tiết gia, nhất định muội sẽ không đồng ý.”

Bỗng Tiết Tự Nhiên bình tĩnh lại, “Mẹ muội ở An gia, cũng khó khăn lắm đúng không?”

“Thê thiếp tranh đấu, phải nhìn sắc mặt người khác, dĩ nhiên không dễ dàng rồi.” An Nhược Phương nhớ đến mẹ, không khỏi buồn rầu.

Nên nuôi đứa con nào thì đứa này đều xảo quyệt, là đạo lý này sao? Tiết Tự Nhiên xoa cằm: “Muội định làm gì?” Hắn hỏi.

“Đại tử muội đã gả cho tướng quân, sau này nhất định sẽ lên kinh thành. Tuy tử ấy có lòng, nhưng cũng không thể chăm sóc muội quá nhiều được. Mẹ muội đã mất, ở An gia không còn chỗ dựa cho muội, muội lại là một cô nương, không có thể trong nhà, sẽ bị người khác bắt nạt. Nhị tử đối đãi với muội rất tốt, nhị tử phu cũng là người tốt, nhưng dù thế nào, muội cũng phải tìm một chỗ dựa ở trong thành.” An Nhược Phương nhìn sắc mặt của Tiết Tự Nhiên, nói: “Muội giúp nhị tử phu đề phòng dã tâm tham lam của An gia, bảo vệ tốt nhị tử. Đổi lại nhị tử phu giúp ta đứng vững ở An gia, có một chỗ ngồi. Như thế nào?”

Hung thủ giết chết mẹ nàng, lợi dụng cái chết của mẹ nàng để mưu hại đại tỷ, có thể nào cũng phải trả giá đắt. Không thể bỏ qua, phải đòi lại cho bằng được.

An Nhược Phương giương mắt nhìn Tiết Tự Nhiên, chờ câu trả lời của hắn.

Đại tỷ từng nói, nhị tỷ phu có hơi trẻ con, thích chuyện khó khăn với thú vị, lại thích được người khác ỷ lại.

“Nhị tỷ phu.” An Nhược Phương mềm giọng hô lên, “Ở trong thành này, muội chỉ có huynh và nhị tỷ là hai người thân mà thôi.”

Đừng có giở trò đó nữa, Tiết Tự Nhiên tức giận nhìn nàng.

“An gia bọn muội chỉ có nhị tỷ là có phúc nhất, muội chỉ mong được hưởng chút phúc ấy. Tất cả đều kính nhờ nhị tỷ phu.” An Nhược Phương đáng thương chấp tay cầu khẩn.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Tiết Tự Nhiên và An Nhược Phương quy ước với nhau ba chuyện. Thứ nhất, nàng có thể về nhà, nhưng phải đợi năm ngày sau, khi hấn và An Nhược Hi đã thành hôn, thì nàng mới được về. Thứ hai, tuyệt đối không được tiết lộ nửa câu về chuyện nàng trốn ở chỗ hấn, cũng không được nhắc tới Diêu công tử. Thứ ba, sau khi nàng về nhà, có khó khăn gì thì có thể đến tìm nhị tỷ mình, hấn xem như là nhị tỷ phu, dĩ nhiên sẽ nghĩ cách giúp nàng, còn nàng dù là ở An gia hay đâu, hễ hỏi thăm được chuyện gì bất lợi với Tiết gia, bất lợi với An Nhược Hi, cũng phải đến nói cho hấn biết.

An Nhược Phương đồng ý.

Tiết Tự Nhiên nhìn dáng vẻ già dặn hiểu chuyện của nàng, nghĩ một lúc rồi lại nói: “Muội đã nghĩ rõ rồi? Không đợi tin của đại tỷ muội sao? Bên phía nhà muội, bây giờ đã khác lúc muội rời nhà rồi. Tiền Thế Tân con trai Tiền Bùi, nay tạm giữ chức thái thú, hấn ta phái người vào ở nhà muội, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là không có ý tốt gì. Muội muốn về thật à?”

An Nhược Phương nghĩ đến mẹ, lập tức gật đầu.

Tiết Tự Nhiên nói: “Thế thì cứ vậy đi, vào ngày ta và nhị tỷ muội thành thân, sẽ có người đến đưa muội về con phố An phủ, tự muội sẽ về. Hôm đó nhất định An phủ sẽ rối loạn, không ai để ý muội về thế nào. Muội cũng dễ nói. Ta sẽ không quay lại, đỡ người ta chú ý. Bản thân muội phải cẩn thận đấy.”

An Nhược Phương gật đầu, cảm ơn Tiết Tự Nhiên.

Tiết Tự Nhiên vừa lăm bắm không biết nợ An Nhược Hi cái gì, vừa sai người vào hẻm dẫn Diêu Văn Hải đến. Dù sao cũng đến rồi, cứ nói rõ ra luôn.

Diêu Văn Hải tới, thấy An Nhược Phương bình an vô sự thì thở phào nhẹ nhõm. Tiết Tự Nhiên vẫn tay để An Nhược Phương về viện tử trước, còn một mình hăn nói chuyện với Diêu Văn Hải.

Tiết Tự Nhiên không nói lời thừa với Diêu Văn Hải, đi thẳng vào trọng tâm: “Ta không có ý đồ gì với cậu cả, chỉ là vào chuyện người khác để ý, vô tình thấy cậu gặp nạn nên mới cứu. Khỏi cần cậu tri ân báo đáp, chỉ cần không gây phiền phức cho ta là được rồi. Đừng cố dò la ta là ai, cũng đừng nói với người khác là được ta cứu.”

Diêu Văn Hải vội vã gật đầu.

Tiết Tự Nhiên lại nói: “Cha cậu được Long tướng quân đưa về thành, hiện tại đang ở trong lầu Tử Vân.”

Hai mắt Diêu Văn Hải sáng lên, đang định mở miệng thì Tiết Tự Nhiên khoát tay, cướp lời nói: “Nhưng ta vẫn chưa biết rõ tình hình, không biết đây là chuyện tốt hay xấu. Không thấy nhà cậu có vẻ vui mừng, mẫu thân cậu đi ra ngoài nom cũng lo âu sầu khổ. Ta sẽ hỏi thăm thêm, nếu không phải đại sự nguy hiểm thì sẽ để cậu về.”

Diêu Văn Hải vội nói: “Ta sẽ nói hôm đó có người cướp xe, ta được hộ vệ liều mạng cứu, lật đặt rời khỏi đó, ở... ở...” Nhất thời không nghĩ ra chỗ bình yên ẩn nấp trong mấy ngày nay.

Tiết Tự Nhiên nói: “Ta sẽ tìm lời thay cậu, cậu ẩn thân ở đâu, ăn uống ra sao, tại sao lại hỏi thăm được tin mà quyết định về nhà, đợi ta sắp xếp xong xuôi thì sẽ cho người đến nói với cậu.”

Diêu Văn Hải vội cảm ơn.

Tiết Tự Nhiên lại bảo: “Cậu cứ yên tâm mà chờ, để đảm bảo an toàn, ta sẽ không đến nữa. Cậu chưa từng gặp ta, cũng chưa từng gặp tiểu cô nương trong viện tử đó, nhớ chưa?”

Diêu Văn Hải gật đầu.

Tiết Tự Nhiên thở phào: “Thế là được rồi, cứ vậy đi.” Một phen dày vò, hãn cảm thấy thật mệt. Đứng dậy đi ra ngoài, kiệu của hãn đã ở ngoài chờ sẵn.

Diêu Văn Hải nhìn bóng lưng của hãn, bỗng hô lên: “Huynh yên tâm. Ta không phải là kẻ vong ân bội nghĩa, sẽ không làm liên lụy đến các huynh đâu. Nhưng nếu có một ngày, chúng ta có duyên gặp lại, ơn cứu mạng này ta tất sẽ trả.”

Tiết Tự Nhiên dừng bước, xoay người lại nói: “Đương nhiên phải trả rồi. Nếu sau này khi cậu hết rắc rối, trở thành quý nhân, ta sẽ chủ động đến tìm cậu đòi lại. Cậu phải hào phóng như ta đấy.”

Diêu Văn Hải: “...” Sớm biết người này như vậy, cậu đã không kích động bày tỏ quyết tâm thế rồi.

Tiết Tự Nhiên ngồi kiệu rời đi, cố ý để kiệu phu đi vòng đường xa, lúc đến cửa hàng chốc lại đến tửu lâu, sau đấy mới gắng gượng khó chịu quay về phủ. Nhưng dù là vậy, nguy hiểm mà hãn lo lắng vẫn xảy ra.

Trình thám Cổ Văn Đạt phái đi báo tin về, báo lại nhất cử nhất động của Tiết Tự Nhiên khi ra cửa. Cổ Văn Đạt và Lục đại nương tính toán một hồi, dường như không có gì khả nghi, nhưng lại cũng có khả nghi. Nhất là ở phố An Thủy, ở đó có một thiện đường.

Lúc này Cổ Văn Đạt phái người đi thăm dò. Không tìm được gì ở trong thiện đường, gần đây cũng không thu nhận tiểu cô nương nào chừng mười hai tuổi, cũng không có ai nghe qua tin tức này.

Lúc trình thám của Cổ Văn Đạt đi điều tra dốc An Thủy, thì có một người trong quận phủ nha môn đến.

Tiền Thế Tân đích thân đến cửa lớn nghênh đón, lòng như tháo gờ được gánh nặng: “Lỗ đại nhân!”

Lỗ Thăng, là quan viên quan trọng bên cạnh Lương Đức Hạo, cũng giống Bạch Anh, có thể gọi là phụ tá đắc lực của Lương Đức Hạo. Người quen của họ đều biết, hai người này luôn đấu đầu nhau, luôn có quan điểm khác nhau trong rất nhiều chuyện, minh tranh ám đấu, nhưng có câu cùng giời cùng hợp, hai người họ bày mưu tính kế vì Lương Đức Hạo rất nhiều, làm không ít đại sự.

Trước đó Lương Đức Hạo đưa Lỗ Thăng đến quận Mậu phá án, bài bố việc binh nghiêm phòng Đông Lăng, chỉnh lý lại biên quận. Còn Bạch Anh thì phái đến Bình Nam. Nay Bạch Anh qua đời, mà chuyện ở quận Mậu cũng tương đối ổn, thế nên Lỗ Thăng đến đây.

“Đại nhân đến còn nhanh hơn hạ quan dự liệu.” Tiền Thế Tân nói.

“Người gặp phiền toái, dĩ nhiên ta phải thúc ngựa cấp tốc đến rồi.” Lỗ Thăng cau mày, “Dọc đường cứ một dặm là một trạm, toàn treo cờ chữ ‘Long’, Long Đại định tạo phản hả?”

Tiền Thế Tân biết bây giờ Long tướng quân đã phái người, tất cả quan đạo đều đã bị khống chế, người của hãn muốn đưa tin cũng phải cẩn thận, “Long tướng quân để Tướng tướng quân chưởng quản quận Bình Nam.”

“Ta đã đọc thư của người rồi.” Lỗ Thăng khá tức giận: “Người nói rõ với ta đi, hãn ta còn làm gì nữa? Bạch Anh chết, không để lại điểm sơ hở gì chứ? Diêu Côn kia đâu rồi?”

“Diêu Côn còn sống, vừa về Trung Lan rồi.” Tiền Thế Tân vội thuật lại tỉ mỉ một lần tất cả những chuyện xảy ra gần đây. Lỗ Thăng nghiêm túc lắng

nghe, thì thoảng đặt câu hỏi. Hai người nói đến cuối, Tiền Thế Tân nói: “Chuyện khác thì ổn, chủ yếu rắc rối là Tường Tùng kia. Hôm nay hắn ta đến tìm hạ quan, còn ra lệnh này nọ với hạ quan. Còn nữa, hắn ta đã lấy lại tất cả lệnh quyền của kho lương cỏ ngựa, hạ quan vốn định làm khó bọn họ trong chuyện cung cấp lương thảo, kết quả chuyện đầu tiên mà hắn làm, chính là kiểm soát những thứ này.”

Lỗ Thăng cười khì: “Người không đánh giặc, dĩ nhiên không có kinh nghiệm bằng hắn rồi. Thứ họ coi trọng nhất chính là lương thảo binh mã. Long Đại đề phòng người, thì dĩ nhiên chuyện đầu tiên khi Tường Tùng đến là chuyện này rồi.”

Tiền Thế Tân vội nói: “Đúng là hạ quan sơ sót. Hạ quan vốn nghĩ, gần mười nghìn tù binh kia, áp giải càng lâu thì càng dễ xảy ra tình huống, chúng ta không cung cấp lương thảo, để Long tướng quân nhức đầu cũng tốt.”

Lỗ Thăng nhìn Tiền Thế Tân, cái nhìn ấy mang theo vẻ xem thường, làm trong bụng Tiền Thế Tân rất không thoải mái. Lỗ Thăng nói: “Dĩ nhiên lương thảo ở Bình Nam không đủ cho bọn tù binh kia dùng. Người của Long Đại đã trực tiếp đòi lương thực với Nam Tân Đông Lăng. Hoặc là cung cấp lương thực hoặc chết đói, Nam Tân phải ngoan ngoãn cho thôi. Vì chuyện này mà ở biên giới còn đánh mấy trận, Đông Lăng cũng làm loạn ở quận Mậu. Giết một đội ngũ, ắt đối phương phải phục. Người đừng tưởng Long Đại là Long Đại ở trên triều, cũng không phải, đến triều đình người còn chưa thấy nữa là.”

Tiền Thế Tân nén giận, đang cười hắn ta chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ ở biên quận phải không?

“Người đừng xem Long Đại là Long Đại trong thành Trung Lan. Ra đến chiến trường, hắn ta chính là một sát tinh vô cùng hung ác. Bọn ta gọi hắn là Long Đại không phải vì giễu cợt coi thường, người Long gia bọn họ, dù

không làm quan nhưng cũng có máu mặt ở kinh thành. Ba huynh đệ bàn về vai vế thì mấy người còn gọi một tiếng gia đấỵ. Long Nhị kia chỉ làm buôn bán thôi mà cũng có thể đi dạo trong hoàng cung. Nên trước kia ta đã dặn người rồi, Long Đại đến, các người đừng xem nhẹ hăn, nhất thiết phải ứng đối. Kết quả vừa hay, các người lại còn tranh giành.”

Tiền Thế Tân then ra mặt, bị dạy không phục, nhưng không phản bác được.

Lỗ Thăng nhìn sắc mặt hăn, lại nói: “Ta biết không trách người, những chuyện trước kia làm không được hay không làm tốt, đều dựa vào người chống đỡ đến bây giờ. Tường Tùng mà người nói đúng là rắc rối. Người cũng phải cẩn thận vào. Hăn phụ trách phòng vệ trong quân Long Đại, tuy tính khí cộc cằn nhưng rất đáng tin. Lúc khai chiến, Long Đại để hăn ở lại tổng doanh trại đằng sau, không phải hăn không có tài, mà vì đó là đạo phòng tuyến cuối cùng. Lư Chính bị vạch trần đã tát mạnh vào mặt Tường Tùng, nay dĩ nhiên sẽ muốn lập công chuộc tội.”

“Hăn nhúng tay vào đủ chuyện. Hạ quan vốn định lấy chuyện nhỏ làm phiền hăn, nhưng hăn vẫn cứ xía vào vụ án, công hàm hạ quan phê, ngày nào hăn cũng đến hỏi thăm.” Trước mắt Tiền Thế Tân lo lắng nhất là chuyện lưu đầy tù binh.

“Bọn võ tướng đều là phường cậy mạnh, không thể lấy đá chọi đá được. Ta đã nói với người rồi, tìm một kẻ nói gì nghe nấy có thể làm việc, sắp xếp tội danh quân đội bọn họ hà hiếp bách tính.”

“Có rồi.”

“Người nói An gia? Là nhà mẹ của phu nhân Long Đại hăn?”

“Đúng thế. Lão gia nhà đó rất hợp, lại đúng lúc bị hạ quan phát hiện giết người, con trai cũng nghe theo hạ quan sai bảo. Cha con bọn chúng hoặc chết hoặc nghe lời, hạ quan đây nắm chắc. Hơn nữa không cần phải sắp xếp

tội danh, cướp đoạt dân nữ là có thật. Vả lại, còn có nhân chứng, Diêu Côn còn sống.”

“Diêu Côn chịu làm chứng cho Long Đại?”

“Hạ quan cũng có điểm yếu của ông ta. Không chỉ làm chứng Long Đại cướp đoạt dân nữ, mà cả chuyện xúi giục chủ bạc giết người giá họa thái thú, cũng có thể bàn bạc.”

Lỗ Thăng suy nghĩ: “Được, vậy xử lý Tưởng Tùng trước đã. Người nói ta xem những ai có thể dùng, nhất là An gia kia, tình hình thế nào.”

Gia chủ của thiện đường phố An Thủy là Lưu tiên sinh bình tĩnh đối phó với trình thám, đến ngày hôm sau, cẩn thận né tránh tai mắt đi đến Tiết phủ, nói với Tiết Tự Nhiên có người đến cửa điều tra. Tiết Tự Nhiên cau mày: “Là ai đến điều tra?”

“Đối phương che giấu thân phận, chỉ nói tìm một cậu bé sáu tuổi, được tỷ tỷ đưa đi nhưng lại bị lạc.”

Tiết Tự Nhiên trầm ngâm, cũng cơ trí đấy, vòng vo lắm, nhưng hắn vừa đi gặp hai đứa nhóc kia thì có người tìm đến hỏi thăm, ắt hẳn có liên quan. Chỉ không biết là người của phe nào, tìm An Nhược Phương hay Diêu Văn Hải.

Tiết Tự Nhiên ngẫm nghĩ, rồi dặn dò Lưu tiên sinh: “Dọn dẹp lại từ đường bỏ hoang ở sau thiện đường, chất ít mền cũ và bánh bao dưa muối, giả như ăn còn dư lại. Nhân lúc không có ai thì đưa Diêu Văn Hải đến chỗ đó tránh, làm quen một chút. Nói với cậu ta là sau khi cậu ta thoát chết từ đường tơ kẽ tóc, trốn dọc theo góc phố hẻm nhỏ, bất giác chạy đến đó. Không dám gặp ai, trộm chần với đồ ăn ở hiện đường âm thầm trốn. Sau đó tìm được cơ hội về nhà.”

Lưu tiên sinh đã rõ, vội thưa vâng.

“Đến lúc đó nhớ sửa sang lại cả xiêm y tóc tai của cậu ta, giả như lưu lạc mấy ngày. Còn nữa, phải tìm trước đường từ thiện đường đến phủ thái thú đi thế nào. Nếu ta chưa gửi tin khác cho người thì tối mai để cậu ta nhân lúc đêm đen mà về. Nói với cậu ta về nhà thì chớ oang oang, cũng đừng đi ra ngoài, sẽ có người bảo vệ cậu ta trong tối, đến lúc đó dẫn đến cửa hậu, cậu ta sẽ lặng lẽ đi tìm mẫu thân mình.”

Hôm qua trong nha môn lại có một vị quan đến, nghe nói Tiền Thế Tân khá ân cần, xem ra sẽ lại có thay đổi đây. Trước mắt phải gấp gáp đưa củ khoai nóng này đi đã. Sau đó chỉ che chở một mình em vợ sẽ dễ hơn.

Tiết Tự Nhiên dặn kỹ thuộc hạ, mệt vô cùng, bèn nằm trên giường nghỉ ngơi. Hắn cảm thấy mình sắp bị bệnh tiếp rồi, phiền thật đấy, hắn ghét uống thuốc, nếu bị bệnh thật thì đều là do đồ ngốc An Nhược Hi kia làm liên lụy hắn. Đợi lấy về rồi, nhất định hắn sẽ dạy dỗ một phen.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Nói về ngày hôm đó, Tiền Thế Tân và Lỗ Thăng bàn bạc rất lâu, sau khi định xong kế hoạch, Tiền Thế Tân lập tức bày tiệc thiết đãi Lỗ Thăng đón gió tẩy trần.

An Vinh Quý luôn theo Tiền Thế Tân, bố trí cư viện cho Lỗ Thăng, gấp thức ăn rót rượu, được Lỗ Thăng khen mấy câu là lại có phần lảng lảng. Về đến nhà lại thổi phồng một phen, cực kỳ đắc ý. Nhưng đến ngày hôm sau lại khác hẳn. Mới sáng sớm hắn đã bị Tiền Thế Tân phái đến lầu Tử Vân làm ban sai, truyền lời chuyển công hàm cho Tướng Tùng. Nhưng công hàm An Vinh Quý nhận được lại mơ hồ, lời cần truyền cũng không chu toàn. Hắn lại không biết chuyện ra sao, Tướng Tùng hỏi một câu hắn lắp bắp nói không biết đến ba lần, không đáp nổi. Bình thường không ai dạy An Vinh Quý chuyện trợ lý, lại còn xem thường với tình trạng này, liền nói do văn thư tiên sinh giao nhầm cho hắn, cũng không nói chuyện rõ ràng, đợi lát nữa về hắn tìm tiên sinh lấy rồi đến lại.

Thái độ tùy tiện và đùn đẩy trách nhiệm này đã làm Tướng Tùng lập tức bốc hỏa. Hắn quát ra lệnh An Vinh Quý hành lễ bồi tội, cũng phạt hắn ta lập tức chạy về nha môn đi lấy. Nếu đến sau thời hạn thì sẽ xử lý bằng quân trượng.

An Vinh Quý vừa giận vừa sợ, bị quát làm hắn quỳ sụp ngay xuống đất, nhưng trong lòng lại rất không phục. Tuy ở nha môn hắn ta chỉ là tiểu tốt, nhưng là tâm phúc dưới tay Tiền Thế Tân, ai cũng khách khí với hắn ta. Ở nhà hắn có tiên sinh cung phụng, ở ngoài lại có người bưng bê. Cũng có thể được phép nói chuyện trước mặt Tiền Thế Tân, hôm qua đại quan Lỗ đại

nhân đó cũng rất tán thưởng hẳn, nay hẳn không mắc sai lầm, đúng là có người đưa sai công hàm cho hẳn nhưng không nói rõ, dựa vào đâu mà phải bị phạt.

Lại nói đến đây, An Nhược Thần đại tỷ hẳn vẫn là phu nhân của cấp trên của Tường Tùng này, hẳn là em vợ của đại tướng quân, Tường Tùng này bất kính với hẳn thì thôi, lại còn cố ý làm khó hẳn. Thành Trung Lan quận Bình Nam này là do Tiền đại nhân làm chủ, hẳn ta là thuộc hạ của Tiền đại nhân, há đến lượt Tường Tùng phạt hẳn.

An Vinh Quý xuất thân là thương nhân phố phường, chưa trải qua sự đời, lại nghe lại mấy hồi nghe Tiền Thế Tân nói ở lầu Tử Vân không thể thế nào lại có thể thế nào vân vân, nên thật sự xem Tường Tùng là con hổ giấy, chỉ quát thế rồi thôi. Đúng là sau khi bị quát hẳn ta lập tức chạy ra khỏi lầu Tử Vân, nhưng rời khỏi đấy thì lại thông dong đi về, trước khi về nha môn còn than phiền chuyện này với đại ca nha sai cùng đi giao công hàm với hẳn. Đương nhiên đại ca nha sai kia cũng nói là văn thư tiên sinh lấy sai, bèn giúp hẳn ta đi đổi. An Vinh Quý đợi một hồi, đại ca nha sai trở lại nói văn thư tiên sinh làm nhầm, đang lật tung lên tìm, cứ chờ tiếp đi. Thế là hai người dừng chân chuyện trò, còn uống trà. Sau đó có người nói phát đồng phục mới, An Vinh Quý nghe mà phấn khởi, vui vẻ đi nhận. Nhận về rồi thì đại ca nha sai lại bảo hẳn ta đi thay xem thử, thử một lần đúng là có tinh thần ngay. Một phen cười cười nói nói, lúc này văn thư tiên sinh đưa công hàm đúng đến, khi ấy An Vinh Quý mới lại đến lầu Tử Vân.

Lúc đến lầu Tử Vân thì đã sắp trưa rồi, Tường Tùng cũng đã giải quyết xong một đồng chuyện, đợi công hàm này của hẳn ta mà lửa giận bốc ba trượng. Kỳ thực Tiền Thế Tân đã kéo dài chuyện này đến tận hai ngày, Tường Tùng rất tức, hôm nay thấy Tiền Thế Tân cố ý phái đồ ngu An Vinh Quý đến ra về phách lối, đương nhiên là Tường Tùng sôi máu rồi.

Tường Tùng biết An Vinh Quý là ai, nên càng cảm thấy Tiền Thế Tân cố ý gây khó dễ với họ. Cộng thêm An Vinh Quý coi lời của hẳn như gió mây,

chỉ thiếu nước ăn trưa xong rồi đi bộ đến.

Lúc này Tưởng Tùng sai người lôi An Vinh Quý ra đánh mười quân trượng. Đến khi ấy An Vinh Quý mới ngộ ra thì ra nói đánh là đánh thật chứ không phải đùa, sợ tới mức tiều ra quần ngay tại chỗ. Đánh xong càng tiều dữ hơn, kêu trời kêu đất. Đánh xong rồi còn bị ném nằm ở đó, đến tận chiều mới có người ở nha môn tới dẫn hẩn đi.

An Vinh Quý vừa oan ức lại vừa giận, sau khi bị mang về nhà bèn chửi mắng Tưởng Tùng một trận.

An Vinh Quý dày vò cả một buổi trưa, thế nhưng Tiền Thế Tân chỉ biết được chút tin tức từ chỗ thuộc hạ. Một là lâu Tử Vân đang giở lại án cũ, điều tra vụ án sòng bạc Tự Bảo. Hai là theo dõi Tịnh Duyên sư thái.

Tuy chuyện thứ nhất Tiền Thế Tân cảm thấy có phần kỳ lạ, nhưng không hề gấp gáp. Có điều Tiền Thế Tân rất để ý chuyện thứ hai.

Hôm đó Tiền Thế Tân mới bị Tịnh Duyên sư thái uy hiếp, tuy ngoài miệng đồng ý với mọi điều kiện, nhưng trong lòng hẩn không dám an tâm. Ngày nào còn chưa tiêu diệt Tịnh Duyên thì ngày đó hẩn vẫn còn nguy hiểm tới tính mạng. Thế nên hẩn không về Tiền phủ nữa, ăn ở ngay tạ nha phủ, lúc xuất hành cũng sắp xếp người bảo vệ. Đồng thời hẩn cũng phái người âm thầm tra xét tung tích của Tịnh Duyên. Người có lời hại đến mấy, võ nghệ cao cường đến đâu, cũng phải ăn uống ngủ nghỉ.

Nhưng hôm nay tin tức mà thuộc hạ thăm dò được cũng không quá tốt, vì sau khi chúng phát hiện Tịnh Duyên sư thái, đang theo dõi thì hình như cũng đã bị phát hiện ra. “Bà ta ăn mặc như một thôn phụ, xách giỏ trúc, trùm khăn che đầu, nhưng khí thế của bà ta quá ác liệt, chúng thuộc hạ xác định không nhìn nhầm người. Theo dõi từ xa cho đến tận phố An Thủy, bỗng bà ta dừng lại, đi quanh một vòng.”

“Đi tới đâu?”

“Không biết, thuộc hạ còn chưa kịp đuổi theo thì đã không thấy bóng dáng nữa rồi. Nhất định là bà ta đã phát hiện ra.”

Tiền Thế Tân nhú mào, lần này tặc rồi, bà ta phát hiện được, hẳn sẽ đến tìm hắc tính số. Tiền Thế Tân sợ sự thái này thật, hẳn cũng không muốn chết. Hắc còn đang nghĩ sẽ viết một bức thư, nói là cấp trên phái người đến, hẳn đã dò xét rồi, có hy vọng có thể tiến một bước thăm dò từ Nam Tân. Lại qua mấy hôm, có lẽ sẽ có cơ hội đến biên giới, đến lúc đó hẳn sẽ tìm cơ hội tra xét manh mối. Hắc giao thư cho thuộc hạ thân tín, ra lệnh hẳn ta nhét vào dưới giá cắm nến ở đèn lồng, sau đó treo lên ở cửa sau Tiền phủ.

Như vậy nếu Tịnh Duyên đến tính số, hẳn sẽ nói là muốn tìm bà ta đến bàn bạc kỹ chuyện này.

Thân tín quay về Tiền phủ, Tiền Thế Tân nghĩ một hồi rồi lại gọi thuộc hạ thăm dò tung tích của Tịnh Duyên, hỏi hẳn ta ở phố An Thủy có gì.

Thuộc hạ báo đúng như những gì mình thấy, Tịnh Duyên sự thái lượn quanh đó một vòng rồi đi, vì để tìm hành tung của Tịnh Duyên mà bọn họ đã cẩn thận thăm dò ở trên con phố đó. Cũng không quá náo nhiệt lắm, tương đối hoang vu, giá đất cho thuê cũng khá rẻ, có một thiện đường tên là Thủy An đường, ngoài ra còn có vài hộ gia đình ở.

Tiền Thế Tân nghiêm túc nhớ lại, lúc trước đã từng lục soát phố An Thủy, nhưng không có ai báo phát hiện được manh mối gì. Có điều cảm thấy chỗ đó sẽ là chỗ Tịnh Duyên ẩn thân. Thôn phu gặp rủi ro, dẫn theo con, bình thường thiện đường rất tốt bụng, nói không chừng có lẽ sẽ đồng ý mạo hiểm mà thu nhận.

“Thủy An đường kia là do nhà nào mở?”

Thuộc hạ lui xuống điều tra.

Phía Cổ Văn Đạt cũng đang theo dõi Thủy An đường. Dù nay chưa tra ra được gì, nhưng chỗ này vẫn có nghi ngờ lớn. Buổi trưa lúc trinh thám quay về báo, nói sáng nay khi chủ nhân Thủy An đường là Lưu tiên sinh đi ra ngoài thì rất cẩn thận, dù chưa thấy y vào Tiết phủ, nhưng đúng là đi về phía Tiết phủ, lúc xuất hiện lại, cũng là về từ hướng Tiết phủ.

Cổ Văn Đạt bảo trinh thám chớ vọng động, chỉ cần theo dõi sát sao là được. Hắn tiếp tục lật giở án lục của sông bạc Tụ Bảo, bên trên ghi rất nhiều đồ vật thu được từ trong mật đạo. Tiền tài, thuốc men, binh khí vân vân.

Lục đại nương và Tề Chỉnh cùng đi điều tra y quán trong thành. Trước đây khi Dương lão cha trúng độc thì nói là phong hàn, mời đại phu trong thành đến kê thuốc. Chi tiết trong đó, chỉ có Tề Chỉnh là rõ ràng nhất.

Tiết Tự Nhiên cảm thấy cơ thể khó chịu, lúc nằm trên giường oán trách An Nhược Hi thì chẳng hay An Nhược Hi cũng đang bị bệnh. Sáng hôm đó nàng cảm thấy choáng đầu, chảy nước mũi liên tục, họng còn ngứa ngáy. A hoàn hoảng hốt: “Chẳng lẽ do đêm qua bị lạnh sao? Còn vài ngày nữa là thành thân rồi, không thể ngã bệnh vào lúc này được.”

An Nhược Hi rất không vui, trợn mắt nhìn a hoàn mắng: “Đồ miệng thối, lời này có thể nói lung tung hả? Ai bị bệnh! Còn nói lung tung nữa, ta sẽ vả miệng ngươi đấy.”

An Nhược Thần lo lắng độc trên người nhị muội, mà tung tích của tứ muội mãi vẫn chẳng thấy. Nhưng nàng không dám để lộ phiền não, vì nàng cảm thấy tướng quân cũng đang sầu lo. Dĩ nhiên ngoài mặt tướng quân cũng không để lộ manh mối, chẳng qua lúc hắn bắt đầu lật giở đồ trên bàn thì có vẻ như bị không chú ý lắm.

Sau đó hắn lại đề nghị An Nhược Thần để mình vẽ lông mày cho nàng. Điều này khiến An Nhược Thần cảm thấy nhất định tướng quân có tâm sự

rất nặng, áp lực lớn, nên mới có thể có ý nghĩ đó.

Muốn vẽ thì vẽ thôi. An Nhược Thần giao mặt cho Long Đại.

Long Đại hạ bút chăm chú, An Nhược Thần nhìn vào mắt hắc, cảm thấy hắc đang nghĩ đến chiến cuộc chứ không phải vẽ lông mày cho nàng. Vẽ xong rồi, Long Đại đi lấy khăn nhúng nước vội lau cho nàng. An Nhược Thần nhắc nhở mình nhất định không được đi soi gương, nhất định không được đi mở cửa.

Long Đại lại vẽ một lần nữa, lúc này vẽ xong một bên mắt hắc lại thất thần, An Nhược Thần kiên nhẫn đợi. Đợi mãi lâu mới chợt nghe vệ binh ngoài tường kêu: “Tướng quân, Tông tướng quân đã về rồi.”

Nhất thời Long Đại thở phào một hơi, ném bút xuống xoay người đi ra ngoài, thở dài nói: “Cuối cùng.”

An Nhược Thần còn chưa kịp thở phào cho lông mày của mình thì đã nghe thấy Tông Trạch Thanh ở ngoài cửa lớn tiếng kêu: “Tướng quân!”

Lời còn chưa dứt đã vọt vào. Trên gương mặt trẻ nít mà An Nhược Thần rất quen thuộc ấy là biểu cảm phấn chấn vô cùng kích động.

“Tướng quân! May mắn mặt tướng không làm phụ lệnh, công thành viên mãn!” Tông Trạch Thanh rất phấn khởi giành công, lại bị Long Đại khiển trách: “Tông tướng quân, ta đã từng nói rồi, tướng của ta không thể tùy tiện xông vào.”

“Không nhớ nữa.” Tông Trạch Thanh đáp qua loa, đáp xong rồi mới nhớ ra, mẹ nó chứ, tướng quân nhân lúc hắc không ở đây đã thành thân rồi! Như vậy đúng là xông vào tướng không ổn thật!

Sau đó xoay mặt sang, hắc trông thấy An Nhược Thần.

“Mẹ nó chứ.” Kinh hoàng! Nhưng hẳn thật sự không cố ý!

Lời bắn thiu vừa ra khỏi miệng thì Tông Trạch Thanh đã bị Long Đại vỗ đầu. Nhưng Tông Trạch Thanh không chút để ý, hẳn vẫn còn đang khiếp sợ, “Ta mù rồi sao?”

An Nhược Thần và Tông Trạch Thanh đã lâu không gặp, thật sự không muốn gặp lại trong tình cảnh này đâu. Nàng bình tĩnh giơ tay che một bên lông mày mình, nói: “Mù thì không cần. Tông tướng quân, huynh mất trí nhớ đi.”

Tiền Thế Tân mới nhận được tin báo của thuộc hạ, bèn đi tìm Lỗ Thăng bàn bạc. Lỗ Thăng trầm ngâm hồi lâu: “Đồ tể đã lấy thư ở đền lồng rồi?”

“Đúng thế, bà ta đổi chỗ đền lồng, chứng tỏ bà ta đã đến. Chắc chắn đồ tể đang ở trong thành, cách không xa Tiền phủ của hạ quan.”

Lỗ Thăng nhìn bản đồ, “Trái lại có khả năng ở phố An Thủy. Chủ nhân thiện đường kia không có quan hệ với ai cả đúng không?”

“Ngoài mặt thì đúng là thế. Nhưng thời gian An Nhược Thần tra án kết giao với khắp nơi, lúc nàng ta tìm muội muội cũng đến khắp thiện đường thư viện và am miếu khắp thành, có lẽ nàng ta đã phó thác với Thủy An đường này. Vì cũng không dính dáng đến ai, nên nàng ta mới nắm chắc được sẽ không ai biết. Nhưng người của hạ quan đã đến thiện đường đó dò xét rồi, cũng không thấy có gì khác thường.”

Lỗ Thăng nói: “Nếu đã âm thầm điều tra, vậy lòng bắt ở ngoài sáng một lần nữa đi. Bất chấp có thể đứt dây động rừng hay không. Chưa trừ được đồ tể thì quả thật rất nguy hiểm về sau. Bà ta cẩn thận như thế, sẽ không gặp mặt người để người kịp chuẩn bị. Nhờ người tra án cũng có thể chỉ là kẻ

hoãn binh của bà ta, khiến người cho rằng bà ta còn cần đến người, còn người sẽ không đuổi giết bà ta.”

Tiền Thế Tân gật đầu, quả thật hẳn cũng có nghĩ đến trường hợp này, Nhưng nếu so ra, hẳn sợ bị bà ta đuổi giết hơn.

Lỗ Thăng nói: “Nay bà ta nghi ngờ bị theo dõi, tuy đã nhận được tin của người nhưng vẫn sẽ đề phòng, có lẽ bà ta sẽ đổi chỗ nấu nhanh thôi. Bất kể thế nào vẫn phải thử một lần. Phái binh vây quét phố An Thủy, tối nay động thủ ngay.”

“Ngộ nhỡ không bắt được bà ta, hay vốn bà ta không ở đó...” Chưa tiêu diệt được bà ta thì tuyệt đối sẽ phải gây chiến, Tiền Thế Tân cảm thấy như đang rước họa sát thân cho mình.

“Thì cứ nói là tiêu diệt bọn bắt cóc đã bắt Diêu Văn Hải, phái binh cứu người.” Lỗ Thăng rất kiên quyết, không cho Tiền Thế Tân do dự. Gã gọi vệ binh ở bên ngoài đến, bắt đầu bố trí.

Tiền Thế Tân lấy lại bình tĩnh, hy vọng Tịnh Duyên sư thái ẩn thân trong phố đó thật, cũng hy vọng trọng binh vây quét có tác dụng.

Ở tiểu viện cuối hẻm, Diêu Văn Hải đang cùng An Nhược Phương viết chữ, nàng vẫn đang viết ba chữ “Đoạn Thúy Lan”. Diêu Văn Hải nhìn, không nhìn được lại viết thêm mấy chữ: “Đây là tên ta, Diêu Văn Hải. Cô nhìn đi Tịnh Nhi.”

An Nhược Phương nhìn, khẽ mím môi gật đầu. Nàng không tập mấy chữ đó, chỉ hỏi hẳn: “Tối mai đã đi rồi hả?”

“Ừ. Tối nay Lưu tiên sinh dẫn ta đi nhận đường. Nói là đưa ta đi chuẩn bị giải thích nơi ăn chốn ở trong thời gian qua.”

An Nhược Phương im lặng một hồi, nói: “Ta còn bốn ngày nữa.”

“VẬY, cô ở lại, phải cẩn thận. Ta không thể về thăm cô được.”

An Nhược Phương gật đầu.

“Nếu, nếu nhà ta có thể vượt qua được kiếp này, sau này mà có chuyện gì thì hãy đến tìm ta. Cô biết có thể tìm ta ở đâu rồi đấy. Nhất định ta sẽ giúp cô.”

An Nhược Phương lại gật đầu.

Diêu Văn Hải nhìn nàng, rất muốn hỏi rốt cuộc nàng là ai, nhưng suy nghĩ lại lại dẫn xuống. “Hy vọng sau này chúng ta còn có thể gặp lại.”

Lúc này An Nhược Phương không hề gật đầu. Nàng cúi đầu, nhìn tên của Diêu Văn Hải trên giấy.

Cổ Văn Đạt nhận được tin của trinh thám mà giật mình: “Có người âm thầm bao vây phố An Thủy?”

Trinh thám gật đầu: “Người của nha môn cải trang ăn mặc như dân chúng, nhưng có không ít người, vẫn rất nổi bật. Thuộc hạ đến nha môn nghe ngóng, tối nay bọn họ muốn vây quét phố An Thủy. Nói là có người báo tin, có kẻ bắt cóc bắt công tử từng xuất hiện trên con phố đó.”

Dĩ nhiên đây chỉ là lý do giả. Cổ Văn Đạt nghĩ vậy. Nhưng Tiền Thế Tân ra tay với phố An Thủy nhất định là có mục đích. Cổ Văn Đạt bèn đi tìm Tưởng Tùng.

Tịnh Duyên sư thái ngồi bên cửa sổ, nhìn sắc trời bên ngoài dần tối đi, bà đang nhớ An Nhược Phương. Hôm nay muốn đi thăm con bé, nhưng bà cảm thấy mình bị theo dõi, thế là đành thôi. Bà nhớ lại tình hình lúc đó, rốt cuộc bà ta có bị theo dõi không?

Tịnh Duyên cầm kiếm lên, bà quyết định đi thăm An Nhược Phương, chỉ lặng lẽ nhìn con bé một lần là được rồi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 164

Diêu Văn Hải khá căng thẳng. Cậu đã dọn xong phòng của mình. Thật ra cũng chẳng có mấy để dọn, chỗ ẩn thân này chỉ như nhà dân bình thường, đồ dùng đơn giản, chỉ có hai ba bộ quần áo thay giặt mà thôi. Cách tối mai chỉ còn một ngày, nhưng cậu cảm thấy biệt ly như đang ở ngay trước mắt.

Cậu không biết sau khi mình ra khỏi con ngõ hẻm này thì có thể bình an hay không, có thể thuận lợi gặp mẫu thân không, cũng không biết sau khi gặp mẫu thân rồi thì sẽ thế nào. Có lẽ, đây thật sự là lần gặp mặt cuối cùng với Tịnh Nhi.

Diêu Văn Hải không yên tâm dặn dò An Nhược Phương này nọ, nói với nàng nếu trong nhà bọn họ gặp nạn không thể không rời khỏi thành Trung Lan, thì ắt sẽ đến nhà của ông chú họ của cậu. Nếu nàng không có chỗ nương tựa thì cứ đến tìm cậu. Cậu cho nàng biết địa chỉ ông chú họ, còn nói đến lúc đó cậu sẽ giấu tiền ở đâu ở đâu, để nếu An Nhược Phương phải cần tìm hẩn thật thì chí ít còn có lộ phí. Nghĩ một hồi, nói tiếp chớ đến tìm cậu, một tiểu cô nương như nàng, nếu thật sự không thể nương tựa được ai, một mình lên đường chắc chắn sẽ rất nguy hiểm. Vẫn là để cậu đến tìm nàng thì hay hơn.

Ngẫm nghĩ thêm, nhưng cậu không biết nàng ở đâu hết. Cậu nhìn An Nhược Phương. An Nhược Phương ngồi yên nhìn cậu, cũng không định chủ động nói cho cậu biết chỗ ở của mình. Diêu Văn Hải than dài, chỉ nói đến lúc đó cô viết tên mẹ cô đặt trước chỗ giấu tiền, tức khắc ta biết cô cần giúp đỡ, nếu ta có thể quay lại thì buổi trưa mỗi ngày sẽ ở đó chờ cô.

An Nhược Phương còn chưa kịp trả lời, thì chợt lúc này cửa viện bị đẩy ra, có người chạy vào. Diêu Văn Hải ngoái đầu nhìn, là một người gác đêm. Hân tử kia hạ thấp giọng nói nhanh: “Có quân lính bao vây phố, sợ là sẽ lục soát. Hai đứa mau thu dọn đi.” Gã nhìn hai người, rất hài lòng với lối ăn mặc y trang vải thô, lại nói: “Lấy chỗ cao lên trước cho hai đứa ra bơi đi, phải bơi đen mặt. Lát nữa đại nương sẽ đến đây, còn nhớ mấy câu giải thích kia chứ?”

An Nhược Phương và Diêu Văn Hải đồng thời gật đầu. Cha mẹ ra ngoài quận làm mua bán, hai người huynh muội bọn họ đi theo tổ mẫu ở trong tiểu viện này, ngày thường dựa vào bố củi thêu thùa mà sống qua ngày. Lần trước có hai nha sai đến hỏi, đại nương đã đáp như thế, hai người họ trốn trong phòng củi thấp đầu, thành công lừa gạt được.

Hân tử kia thấy cả hai đã biết, xoay người rời đi. An Nhược Phương chạy vào trong phòng, đốt hết mấy chữ kia, Diêu Văn Hải cũng đốt hết mấy chữ mình chép khi rảnh. Hai người bơi đen da. An Nhược Phương giúp Diêu Văn Hải vẽ lông mày to lên, dán nốt ruồi giả lên. Tay khẽ run.

Diêu Văn Hải hít sâu một hơi nói: “Chắc hẳn bọn họ đến để bắt ta.”

An Nhược Phương im lặng nửa buổi, sau đó nói: “Ta biết đi đâu tìm huynh rồi. Nếu huynh thật sự gặp rắc rối, nhất định ta sẽ nghĩ cách đến cứu huynh.”

Diêu Văn Hải nghe thế thì bật cười, lại suy nghĩ, không nhịn được cười thành tiếng: “Nếu cha ta nghe thấy chúng ta nói chuyện, nhất định sẽ mắng bảo là giống ông cụ non.” Chỉ lớn bằng nửa người lớn, tự thân còn khó bảo toàn, lại còn nói gì mà ta cứu người người cứu ta.

An Nhược Phương nghiêm mặt: “Ta nói được là làm được. Tuy tay ta trói gà không chặt, nhưng lòng có quyết tâm lớn. Nếu như có ngày thật sự như vậy, chắc hẳn sẽ dốc hết sức.”

Diêu Văn Hải không cười, lát sau lại nhoẻn miệng: “Vậy ta cảm ơn trước. Chỉ là hy vọng sẽ không có ngày đó.”

An Nhược Phương gật đầu cái rụp.

Hai đứa bé nhìn nhau không nói, rồi lại nhìn một lượt khắp nơi từ trong phòng ngoài sân một lần, bố trí giống lúc trước, đúng là nhà dân chúng bình thường sống dựa vào đồn củi thuê thửa, vậy là bèn chờ. Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không thấy Kiều đại nương đến, hai người không khỏi căng thẳng.

Kiều đại nương vốn định ra cửa, nhưng lại bị chặn ở Thủy An đường. Trên thực tế, mọi người trọng thiện đường đều đã bị bao vây. Quan binh làm việc quá nhanh, lại âm thầm đột nhiên xông vào, khiến mọi người không kịp đối phó.

Người lớn trẻ con đương gia tạp dịch đều bị gọi tới trong sân. Có rất nhiều người làm việc trong sống ở ngay kế cận, mới vừa lo xong bữa tối việc vặt, nấu nước đốt đèn rồi còn dạy học ban đêm cho mấy đứa trẻ, nên đa số mọi người đều ở trong thiện đường cả. Thấy quan binh chọt ùn ùn kéo vào mà không khỏi thất kinh. Có phụ nhân hốt hoảng định rời đi, nhưng lại bị binh lính ngăn lại, mắng thị lén la lén lút.

Lúc này phụ nhân bị kiểm tra. Thị bảo vì thấy quan binh nên sợ, muốn về nhà ở cùng người nhà. Lúc này quan binh dẫn đầu quát hỏi nhà ở đâu, gồm có ai. Phụ nhân nói ở ngay cuối đường, có hán tử và con trai nhà thị. Quan binh dẫn đầu lại hỏi hán tử nhà thị làm gì, con mấy tuổi. Phụ nhân đáp câu nào, quan binh dẫn đầu liền truy vấn câu đó, kiểm tra rất kỹ. Hỏi xong liền để nha sai đến nhà phụ nhân đó kiểm tra.

Kiều đại nương thấy tình hình này thì lặng lẽ nhìn Lưu tiên sinh. Lưu tiên sinh khẽ lắc đầu với nàng ta. Kiều đại nương cúi đầu, bình tĩnh đứng

giữa đám đông. Không khiến mọi người chú ý, trái lại có thể kéo dài thời gian giúp hai đứa bé kia.

Lưu tiên sinh hỏi quan binh dẫn đầu chuyện này là sao. Người kia đáp: “Có người đến nha môn báo, thấy giặc cướp trong con phố này, bắt cóc một tiểu công tử chừng mười tuổi. Bọn ta phụng lệnh của Lỗ đại nhân Lỗ Thăng, đến đây lục soát. Các người không cần hốt hoảng. Đợi bọn ta tra xét xong, sẽ rời đi ngay.”

Mọi người trong sân nghe thấy hai chữ giặc cướp mà kinh hãi, phụ nhân vừa rồi lại la lớn: “Ta phải về trông con ta.”

Rất nhiều người cũng kêu lên, yêu cầu được về nhà bảo vệ an nguy cho người thân. Tụi nhỏ cũng ôm nhau, có mấy đứa nhỏ tuổi sợ hãi khóc lóc, mấy phụ nhân an ủi chúng nó.

Chúng binh lính quát một lúc thì bọn họ mới chịu yên. Tướng quân dẫn đầu nói: “Bọn ta đã phong tỏa toàn bộ trong ngoài ba con phố rồi, sẽ lục soát từng hộ một, nhất quyết không để phường giặc cướp chạy thoát. Các người đừng làm loạn nữa, nếu không để giặc cướp thừa cơ lợi dụng trốn thoát, các người cũng sẽ bị liên đới có tội thông đồng với giặc.”

Lòng Lưu tiên sinh nặng nề đi, phong tỏa ba con phố nhưng lại xông thẳng đến thiện đường, xem ra tin Diêu Văn Hải ẩn nấp đã bị tiết lộ phong thanh rồi, nhưng tin này cũng không rõ ràng, các quan sai không biết cụ thể Diêu Văn Hải ở đâu.

Lưu tiên sinh vội thi lễ, nói: “Quan gia cực khổ rồi, xin các quan gia nhất định phải bắt được tên ác tặc kia. Chỗ này của thảo dân đều là phụ nữ trẻ nhỏ không nơi nương tựa, nếu như bị phường gian cướp đến cửa thì nguy rồi.”

Mọi người ở thiện đường rồi rút phụ họa.

Quan binh dẫn đầu hỏi: “Ở chỗ này của các người, gần đây có thấy ai khả nghi qua lại không?”

Mọi người trong thiện đường trố mắt nhìn nhau, sau đó cùng lắc đầu.

Một hán tử hỏi: “Quan giả, đám cường đạo kia đáng dập ra sao? Để bọn thảo dân nhớ kỹ xem có từng gặp trên phố hay chưa.”

Dĩ nhiên chúng binh lính không đáp được rồi, vị quan binh kia chỉ nói: “Cứ chờ bọn ta lục soát cẩn thận đã.”

Lưu tiên sinh bình tĩnh nhìn quân lính lục soát, hỏi lại: “Quan gia, vậy người báo án là ai? Người trong phố ngoài phố ở đây chúng thảo dân đều biết hết, gọi người đó tới, chúng ta cẩn thận hỏi xem, thấy cường đạo ở đâu, đáng dập thế nào. Vì sự an toàn của mọi người, chúng bách tính nhỏ nhoi như bọn thảo dân đây ắt cũng phải ra sức giúp quan gia bắt giặc.”

Quan binh dẫn đầu cũng không đáp, nói: “Các người đừng ồn ào nữa, để bọn ta cẩn thận lục soát là đã ra sức giúp rồi.”

Hán tử lúc trước lên tiếng vội nói: “Cũng không chỉ tối nay mà. Tối nay quan gia bắt được bọn họ thì không sao, nhưng nếu không bắt được, bọn thảo dân nơm nớp lo sợ, nếu có thể biết được mặt mũi thì tốt rồi. Hàng xóm láng giềng sẽ để ý cùng, thấy tặc nhân sẽ bắt lại báo quan.”

Lại có thêm vài người phụ họa. Quan binh dẫn đầu cũng không nói lời nào. Chỉ bảo bọn họ đừng ồn ào nữa, đợi các binh lính lục soát xong đã.

Lưu tiên sinh và hán tử kia nhìn nhau, rồi quay đầu an ủi mọi người, ôm đứa trẻ đang khóc dỗ dành. Chuyện rất không ổn, không cách nào báo tin, không cách nào nhờ giúp đỡ. Con hẻm sau thiện đường đó, cũng không biết thế nào rồi.

Các quan sai không chỉ lục soát thiện đường mà còn lục soát cả trên phố nữa, kiểm tra vặn hỏi từng hộ một, dần dần lục soát vào hẻm sau. Gia đình đầu hẻm mở viện môn, thấy có quân lính vào hẻm thì chậu đồng bưng trong tay rơi xuống đất vang lên tiếng koong nặng nề, nước trong chậu đổ đầy đất, người cầm chậu kinh hãi hét lên đầy chói tai.

Tiếng hét kia đã làm nhiều cả con hẻm. Người trong một hộ khác ở gần cuối hẻm mở cửa ra, lớn tiếng quát hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế hả?” Chủ nhà mở cửa ra để kiểm tra, nhưng vừa thấy quan sai thì cũng sợ hãi hét to lên.

Các quan sai quát: “Các người lo lắng quá khoa trường rồi đấy. Cấm ồn ào, bọn ta đang tra giặc cướp.”

Diêu Văn Hải và An Nhược Phương nghe thấy tiếng hét, cùng hít một hơi. Căng thẳng nhìn nhau, Kiều đại nương không trở lại, chỉ có thể tự họ đối phó mà thôi.

Diêu Văn Hải đi đến cửa sau lặng lẽ nhìn ra ngoài, nghe thấy trong hẻm có người kêu lên: “Quan gia ơi, các ngài người người cầm đao, chúng ta có thể không sợ sao? Là lục soát giặc cướp gì, giết người ư?”

Mấy quan sai gõ cửa một nhà khác ở đầu hẻm, nói với người làm rơi chậu, “Nhà này không ai ở à?” Lời còn chưa dứt thì chủ căn nhà bị kiểm tra đã chạy vào lại.

Các quan sai gõ cửa cùng nhìn nhau, trạch trống? Nơi này khả nghi hơn. Một cước đá văng cửa, xông vào.

Diêu Văn Hải quay đầu nhìn An Nhược Phương, nhỏ giọng nói: “Nếu lục soát đến đây, không mở cửa không được. Cô trốn trong phòng đi, đừng ra ngoài. Để ta đến đáp lời. Tiểu binh tiểu sai rong nha môn quá nhiều, nay trong thành lại có rất nhiều quân lính tới, cũng chưa gặp ta bao giờ, nên hăn không sao.”

An Nhược Phương căng thẳng mím chặt môi, muốn nói dù Diêu Văn Hải mặc vải thô thì trên người vẫn có khí chất công tử quan gia, quá khả nghi. Cậu vừa mở miệng nói chuyện, khí chất trí thức lại càng rõ ràng hơn, chắc chắn sẽ trực tiếp thừa nhận ta đang nói dối, ta cũng không phải là con nhà bình thường. Nếu không có người che chở, để cậu đứng trong bóng tối đối gạt thì làm sao qua nổi lần lục soát. Nhưng hôm nay không còn cách nào khác, An Nhược Phương chỉ đành phải gật đầu.

Diêu Văn Hải hít sâu một hơi, cũng gật đầu lại với An Nhược Phương, khoát tay bảo nàng mau vào phòng. Cậu nằm ở cửa sau quan sát, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nghe thấy động tĩnh, hình như các quan sai đã tra xong mấy hộ bên ngoài rồi, đang đi vào trong. Dường như hộ bên cạnh cũng không có người, bị quan sai đập cửa. Xem ra sắp tra đến đây rồi, Diêu Văn Hải mím chặt môi, tự tiếp sức cho chính mình, quay đầu lại định xem An Nhược Phương có vào phòng nắp kỹ không, nhưng vừa nhìn thì sợ tới mức suýt nữa đã hét lên.

Nha đầu kia lại đang đập lên đồng cùi ở bên tường viện leo lên đầu tường ngó dáo dác sang bên cạnh.

Diêu Văn Hải cuống quýt, lỡ bị phát hiện thì phải làm sao đây? Đang định xông tới kéo nàng xuống thì An Nhược Phương đã tự xuống trước. Nàng chạy vào nhà, còn chưa đợi Diêu Văn Hải thở phào thì An Nhược Phương đã chạy vào phòng thối tắt đèn, rồi cũng chạy vào phòng Diêu Văn Hải thối tắt đèn.

Diêu Văn Hải ngẩn ra, định giả vờ không có ai hay là giả vờ đã ngủ?

An Nhược Phương chạy nhanh đến cửa sau, kéo Diêu Văn Hải chạy đến chỗ đồng cùi, nói nhanh: “Huynh không gạt được chúng đâu, húng ta bò lên

tường sang bên cạnh đi, bọn họ đã kiểm tra nhà bên rồi, chẳng lẽ lại kiểm tra lần nữa.”

Thế ư? Diêu Văn Hải không kịp nghĩ nhiều. Cứ coi vậy đi. Dù sao nếu có kiểm tra lại thì coi như bọn họ xui xẻo. Diêu Văn Hải sải bước đạp lên đầu tường nhìn sang bên cạnh, nhảy xuống chắc không chết đâu.

Lúc này đã có thể nghe thấy động tĩnh của quan binh ở ngoài cửa. Diêu Văn Hải quyết định rất nhanh, kéo An Nhược Phương lên, đỡ nàng lên đầu tường: “Cô đi trước đi.”

Lúc này An Nhược Phương không chậm trễ nữa, nàng cắn chặt răng lao qua tường, Diêu Văn Hải kéo tay nàng, giữ cánh tay nàng để nàng đáp chân lên tường bên kia mà đi xuống.

An Nhược Phương nhẹ nhàng đáp xuống viện tử kia, nhưng ở bên này đã bị gõ cửa, quan binh quát: “Mở cửa.”

Diêu Văn Hải cười khổ với An Nhược Phương: “Không kịp nữa rồi.”

Cậu chống lên ngói trên đầu tường, dù có lật người leo qua tường thì cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành trong nháy mắt, nhưng bọn binh lính một cước đá văng cửa, chỉ cần trong nháy mắt.

Mà cửa vừa mở ra, là có thể thấy ngay động tĩnh của hắn.

Trong chớp mắt đấy, Diêu Văn Hải chọn nhảy xuống đồng cũi, quay lại viện tử của mình.

Chí ít, Tịnh Nhi đã an toàn.

“Không.” An Nhược Phương ngược mặt, nhìn Diêu Văn Hải biến mất ở nơi đầu tường. Suýt nữa đã rơi lệ.

Trong chớp mắt đấy, quân lính ở ngoài cửa đã giơ chân lên, định đào vào cửa. Cũng trong chớp mắt đấy, trên đường vang lên tiếng vó ngựa, có người quát lớn: “Bọn ta là bộ hạ của hộ quốc đại tướng quân Long Đăng, phụng mệnh tướng quân tuần tra hộ thành, kẻ nào đang ở đây nhiều loạn dân chúng?!”

Tiếng như chuông lớn vang khắp đầu đường, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Quan sai ngoài cửa hạ chân xuống. Diêu Văn Hải đứng trong viện, tim đập như trống châu. An Nhược Phương dán người vào bên tường, nấp trong bóng tối, trợn mắt nhìn ra phía cửa.

“Bọn ta là bộ hạ của hộ quốc đại tướng quân Long Đăng, phụng mệnh tướng quân tuần tra hộ thành, kẻ nào đang ở đây nhiều loạn dân chúng?!” Âm thanh vang dội kia lại vang lên lần nữa, ngay sau đó tiếng gõ chiêng nổi nhau vang lên.

Nếu thành nguy cấp, gõ chiêng báo hiệu.

Bách tính trong con phố này cũng kinh hoàng.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 165

Quan sai dẫn đầu ở Thủy An đường nghe thấy tiếng thì nhú mào, gãi sải bước đi ra ngoài cửa, trông thấy mấy đội kỵ binh nối đuôi nhau chạy vào trong phố. Xếp hàng từ đầu đường tới cuối đường, như không cần chỉ huy, trăm bước một trạm, đứng ngay ngắn im lặng. Có đội bộ binh mang giáp cầm đèn hông đeo đại đao chạy vào, đèn đuốc thấp sáng cả con phố.

Một số người nhà lặng lẽ mở cửa thò đầu ra nhìn rồi lại nhanh chóng khép lại, ngoài ngựa ra thì toàn là lính, bó đuốc cùng đèn lồng cũng nhuộm mấy phần xơ xác tiêu điều.

Quan sai dẫn đầu quát lên: “Là kẻ nào đến?”

Tướng quân kia quát lớn: “Doanh úy Tiêu Minh. Người là ai?”

Quan sai dẫn đầu nói: “Ta là tổng bố đầu Giả Uy. Phụng lệnh của Tiền Thế Tân đại nhân, đến đây lùng bắt giặc cướp.”

Tiêu Minh hỏi lại: “Là giặc cướp gì? Bao vây phố phường lục soát từng nhà, quấy nhiễu bách tính, vì sao Tướng tướng quân không biết nha môn có kế hoạch này?”

Giả Uy nói: “Tình huống khẩn cấp, sợ kẻ gian chạy trốn. Ta chỉ phụng lệnh đến đây. Bàn bạc với các tướng quân đại nhân ở lầu Tử Vân không phải chuyện của ta.”

Tiêu Minh giục ngựa đi lên, đi đến trước Thủy An đường thì xuống ngựa bước vào nhìn quanh. Trai gái già trẻ trong sân, ai ai cũng có vẻ kinh

hoàng, có mấy đứa trẻ khóc tức tưởi không thở được. Tiêu Minh quay người đi ra, hỏi Giả Uy: “Có lục soát được gì ở chỗ này không?”

Giả Uy đáp: “Vẫn đang lục soát.”

“Làm sao biết được ở đây có giặc cướp?”

Giả Uy lặp lại lời giải thích kia thêm một lần nữa. Tiêu Minh nghe xong liền dặn dò binh sĩ bên người, phối hợp với nha môn bao vây ba con phố, phải để mắt kỹ người của nha môn, nếu bọn họ muốn lục soát người thì vệ binh phải theo, giải thích rõ với bách tính, không thể làm như quấy rối hà hiếp với bách tính trong nhà này được, cũng không để giặc cướp chạy thoát. Lại gọi người quay về bẩm báo với Tướng tướng quân, chỗ của Tiền Thế Tân đại nhân có người báo án chính mắt thấy giặc cướp, sợ là có liên quan đến chuyện hành thích Bạch đại nhân và mật thám, Tiền đại nhân phải quan sai soát người trong phố, bọn họ đi tuần quanh thành đúng lúc gặp phải, mời Tướng tướng quân định đoạt.

Giả Uy nghe mà phiền não. Lại đến tẩu nhiệt rồi. Lần trước nha môn bao vây phủ thái thú, quân đội cũng phải bao vây một vòng, giờ bọn họ lục soát phố, quân đội cũng muốn lục soát, đây là cướp công hay là giám thị đây?

“Tiêu đại nhân.” Giả Uy nói: “Đại nhân có lòng hỗ trợ là tốt, nhưng khoa chiêng gõ trống hô hào như vậy đã làm kinh động đến kẻ gian rồi, phải làm thế nào mới được đây? Bọn tại hạ đã canh kỹ vị trí, lập rõ tuyến đi lòng bắt, đã sắp xếp xong người, các vị đại nhân không rõ nội tình mà chọc một gậy vào, chỉ e khó làm nên chuyện.”

Tiêu Minh cười nhạt: “Sao lúc đầu Giả bổ đầu không nói bốn chữ cuối đi? Nếu quân đội bọn ta khó làm nên chuyện, vậy phía nha môn chính là bại sự có thừa. Giả bổ đầu nói đúng, bọn ta đã không rõ nội tình, dĩ nhiên phải chọc một gậy rồi. Các người đập cửa hò hét, hăm dọa bách tính, làm bọn trẻ phải khóc, hành động ngu xuẩn như vậy thì kẻ gian còn không bị

kinh động được sao? Không chỉ kẻ gian, mà dân chúng bình thường cũng sợ đến nát mật, nếu không làm sao từ xa đã có bách tính cản ngựa kêu cứu, nói là nghe thấy ở phía Thủy An đường có động tĩnh lớn, hình như có rất nhiều cường đạo đánh đập hại người. Binh sĩ tuần đêm bọn ta cũng thấy trong đêm tối có người đốt đèn phá cửa. Động tĩnh đến mức đó, nếu tướng binh tuần thành bọn ta không ngó ngang đến thì làm sao xứng với bách tính khắp thành, làm sao giao phó lại được với tướng quân. Hơn nữa, bọn ta không rõ nội tình chính là vì phía nha môn làm việc nhưng không bàn bạc với Tướng tướng quân, quân đội bọn ta chẳng hay biết gì, cứ tưởng trong thành bị tập kích nên mới gõ chiêng báo hiệu, hô binh cầu viện, đó là chuyện đương nhiên.”

Giả Uy tự biết đuối lý, không phản bác được. Chỉ đành phải nói: “Nếu Tiêu đại nhân có nghi ngờ, thì cứ chờ Tiên đại nhân và Tướng tướng quân bàn chuyện xong rồi hỏi lại Tướng tướng quân. Còn bây giờ bọn tại hạ lòng bắt giặc cướp là chuyện cấp bách, không trì hoãn được.”

“Nếu đã không trì hoãn được thì mau sắp xếp đi. Quan sai các người đã đi đến đâu, tình hình ra sao, liệu Giả bố đầu có nắm rõ không? Hãy gọi bọn họ về hỏi kỹ, sau đó chúng ta cùng hợp lực, sắp xếp lại người, cùng nhau bắt giặc. Như thế cả người và ta đều tiện bề ăn nói, thế nào?”

Giả Uy cảm thấy không thế nào cả. Nhưng một là chức quan của gã không cao hơn Tiêu minh, thứ hai Tiêu Minh dẫn theo quá nhiều binh sĩ, quy mô rộng. Huống hồ nếu bây giờ quan phủ và quân đội thật sự cãi nhau trên đường trong thành, thì chẳng khác gì để dân chúng cười nhạo.

Giả Uy được Tiên Thế Tân dặn dò, biết lần này phải thật sự lòng bắt ai, mà Lỗ Thăng đại nhân cũng phái quân lính cùng bao vây, nhưng bọn họ cũng thủ vòng ngoài quá nhiều, vốn là nha sai lục soát tuyển đầu. Dù sao cô tử đó quá nổi bật, ẩn thân ở phố sẽ quá không bình thường, mà ban đêm nếu đội khăn trùm đầu trong nhà cũng không bình thường, một khi có người tra được thì sẽ tự vặn hỏi. Mà một khi đã hỏi, nhất định cô tử sẽ ra

tay động thủ, tiêu diệt bà ta là chuyện đương nhiên. Lỗ đại nhân nói, cô tử sát thủ đó thấy quan sai lục soát phòng thì hẳn sẽ trốn. Bà ta chạy ra vòng ngoài, cung thủ và các binh lính sẽ bắt bà ta lại. Điều các nha sai phải làm đó chính là tìm ra nhân vật khả nghi, dẫn đến hướng cung thủ mai phục là đủ rồi.

Giả Uy nhìn Tiêu Minh, giờ đây nhảy ra một đám người của quân đội, nếu thật sự lục soát ra cô tử kia, chỉ e quân đội cũng sẽ góp chiến. Vậy phải làm sao dẫn cô tử đến chỗ mai phục đây?

Giả Uy suy nghĩ rồi nói: “Tiêu đại nhân, lần hành động này rất quan trọng, đích thân Lỗ đại nhân và Tiền đại nhân tự trấn thủ giám sát, giờ bọn họ đang đợi trên phố Trường Ninh, không bằng đại nhân cùng tại hạ đến chỗ các vị đại nhân xin chỉ thị, nhìn xem chuyện này phải làm thế nào? Đại nhân biết đấy, tại hạ chỉ là một bổ đầu, quả thật không dám tự tiện làm chủ.”

Tiêu Minh cười nói: “Giả bổ đầu khiêm tốn quá rồi, ngươi là tổng bổ đầu quận Bình Nam, vụ lớn vụ nhỏ ngươi đều có thể quản. Nhưng Giả bổ đầu nói rất có lý, ngươi và ta cũng chỉ là cấp dưới nghe lệnh làm việc, cũng không cần phải khiến cấp trên mất thoải mái. Ta và ngươi đi gặp các vị đại nhân, có điều ta đề nghị chúng ta đi muộn chút. Dù sao vừa rồi cũng đã đi mời Tướng tướng quân rồi, Tướng tướng quân và Lỗ đại nhân, Tiền đại nhân mới thật sự là có thể bàn việc. Ngươi thấy sao?”

Dĩ nhiên Giả Uy không dị nghị gì với lần này. Vậy là Tiêu Minh nghiêm túc hỏi Giả Uy tình hình vụ án ra sao, đã lục soát những nơi nào, vân vân. Giả Uy cho người đi hỏi rồi quay về đáp. Như thế, hai người đã hiểu được đại khái về tiến triển của việc lùng bắt, vậy là lệnh cho những người khác ở lại đợi lệnh, còn hai người cùng đến phố Trường Ninh. Giả Uy suy nghĩ, dù sao cũng bao vây ba lớp trong ba lớp ngoài, nếu cô tử kia thật sự có ở đây, thì dù có chấp cánh cũng không thể bay được.

Ngay vào lúc Tiêu Minh và Giả Uy tranh luận cãi vã, Cổ Văn Đạt dẫn theo thuộc hạ của hắn ẩn nấp vào các nơi. Các trinh thám theo dõi phố An Thủy thấy Cổ Văn Đạt đến thì nhanh chóng báo cáo lại tình trạng cả con phố với hắn. Các quan sai rải rác thế nào, lục soát ra sao, đã đi đâu, ở đâu có động tĩnh gì. Sau khi nghe xong, Cổ Văn Đạt dặn dò chúng trinh thám hành động.

Trong Thủy An đường, binh sĩ do Tiêu Minh dẫn đến cùng quan sai lục soát, nhưng không phát hiện được nhân vật khả nghi nào. Đội trưởng binh sĩ bèn hỏi thân phận của mọi người trong thiện đường, những người không ở thiện đường thì ở đâu, sau đó để mọi người về phòng, nhưng những người không ở đây thì tạm thời không thể về nhà. Hắn giao trách nhiệm cho Lưu tiên sinh đồ dành đám trẻ, đừng làm ồn, cũng đừng ra ngoài làm phiền các quan sai lòng bắt. Trong lòng rất sốt ruột, nhưng Lưu tiên sinh cũng chỉ có thể đồng ý.

Đội trưởng vừa ra khỏi cửa thì lập tức truyền tin ra ngoài, thuộc hạ của Cổ Văn Đạt liền đến các nhà thăm dò. Còn các binh tướng khác và các quan sai thì ta nhìn người người nhìn ta, kiểm chế hành động của nhau. Mọi người đều ở đây đợi, đợi Giả Uy và Tiêu Minh quay lại, xem xem phải tiếp tục lùng bắt thế nào. Mọi người cũng cảnh giác bốn phía, nhất định đã kinh động đến giặc cướp rồi, ở trong bóng tối, liệu hắn có đang giương đôi mắt hung tàn nhìn chăm chăm bọn họ, đợi cơ hội hành động không?

Tịnh Duyên sư thái dán mình sát tường, đứng trong bóng tối. Quả thật có quá nhiều quân lính, bà không chắc có thể lặng lẽ đến chỗ của An Nhược Phương mà không bị ai phát hiện được không, nếu bị người ta phát hiện thì hành tung của An Nhược Phương sẽ bị bại lộ, nhưng nếu bà không đi, quân lính lùng bắt như thế thì An Nhược Phương cũng rất nguy hiểm.

Tịnh Duyên sư thái nắm chặt kiếm, nội tâm cực kỳ mâu thuẫn. Đến gần con bé, muốn che chở con bé, nhưng che chở rồi, cũng không có cách gì đưa con bé trở lui toàn thân.

Kết quả vẫn là hại con bé sao? Không nên nhớ đến con bé nữa, cũng không nên đến tìm nữa. Bà bị người ta theo dõi, rước phải hiểu lầm, nên mới có màn bao vây này. Chẳng lẽ bị kịch kia sẽ lặp lại lần nữa?

Tịnh Duyên sư thái di chuyển trong đêm đen, đi đến hướng của An Nhược Phương. Bà không thể bỏ đi được, không thể chấp nhận nỗi kết quả đứa bé đó sẽ bị người ta bắt đi giết hại. Dù rốt cuộc có người chết đi, thì chí ít bà đã dốc hết sức khi còn sống, dù cho phải bồi thường cả tính mạng.

Diêu Văn Hải và nha sai ngoài cửa cũng ngừng động. Cậu nghe thấy tiếng vang bên ngoài, nhưng lại không rõ đã xảy ra chuyện gì. Cậu căng thẳng nhìn chăm chăm cánh cửa đề phòng.

Nhưng ngoài cửa vẫn không có động tĩnh gì. Không ai gõ cửa, không ai hô đầu hàng, cũng không ai đập cửa.

Diêu Văn Hải đợi rồi lại đợi, cũng không biết hai nha sai ngoài cửa đã rời đi. Bọn họ nghe thấy những nha sai khác gọi, quyết định đến đầu hẻm xem tình hình thế nào. Ai ai cũng có lòng hiếu kỳ, lục soát nhà có thể chờ, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thật sự rất muốn biết ngay lập tức.

Chúng nha sai đi ngang qua trước cửa viện tử An Nhược Phương đang ở, bọn họ chỉ cần nhìn vào là có thể phát hiện ra ngay tiểu cô nương nấp dưới chân tường. Nhưng bọn họ không hề. Họ cứ thế đi thẳng, An Nhược Phương có thể thấy bóng lưng ngang qua bên ngoài của họ, nàng dán chặt lưng vào tường hận một nỗi không thể hòa mình vào tường.

An Nhược Phương cũng đợi một hồi. Lần đợi này không dài, nhưng rất khó khăn. Nàng muốn biết bên cạnh thế nào rồi, Diêu Văn Hải ra sao. Không nghe thấy tiếng động, nàng không xác định được cậu như thế nào. Có phải nha môn chưa vào không, nhưng vì sao huynh ấy không sang đây?

Diêu Văn Hải cũng đang đấu tranh có nên bò qua hay không. Ngộ nhờ cậu vừa leo lên tường, cửa viện mở ra thì làm sao? Rốt cuộc bên ngoài có

người hay không? Bọn họ đang đợi gì thế?

Cách một bức tường, hai đứa bé đứng yên một lúc lâu. Diêu Văn Hải quyết định mạo hiểm thử leo tường xem sao. Còn An Nhược Phương định nhắc nhở Diêu Văn Hải.

Diêu Văn Hải đi về phía đông cúi, vì để không tạo tiếng động lớn nên cậu đi rất chậm, rất khẽ. An Nhược Phương người lùn, dưới chân không có vật gì đệm nên không với tới đầu tường được, lại không dám đập tường la hét, thế là nàng cúi người tìm đá trên đất.

Một bóng người nằm rạp trên nóc nhà bên cạnh bò đi, ló đầu ra kiểm tra tình hình trong viện tử. Lúc đang định đi ngang qua căn nhà đã được điều tra này, thì chợt bị bóng dáng nhỏ bé nhúc nhích trong bóng tối thu hút sự chú ý.

Bóng người trên nóc nhà nằm xuống quan sát, đúng lúc bóng dáng nhỏ bé kia đứng lên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

An Nhược Phương sợ hãi hít một ngụm khí lạnh. Nàng bị phát hiện rồi! Ngay sau đó nàng thấy ánh mắt vượt qua người nàng nhìn ra phía tường ở sau lưng. Nàng quay đầu lại theo ánh mắt đó, thấy Diêu Văn Hải leo lên đầu tường.

Diêu Văn Hải cũng thấy ánh mắt hoảng sợ của An Nhược Phương, sống lưng chợt lạnh, trực giác mách bảo đã có chuyện xảy ra. Cậu ngược mắt, cũng thấy được người ở trên nóc nhà.

Thế nhưng người nọ lại đưa tay đặt lên mép, làm dấu dừng lên tiếng. Tiếp đến khoát tay, ý bảo Diêu Văn Hải mau xuống. Đứng trên cao rất dễ bị người ở đầu hẻm phát hiện, có lẽ đồ ngốc cũng phải nhanh nhảy xuống

Diêu Văn Hải không biết người này là ai, mặc kệ không chóng thì chày, nhảy xuống tường trước rồi nói sau. Rơi xuống đất, cắn chặt răng không

dám kêu đau. An Nhược Phương đi đến đỡ cậu. Cậu vội đẩy An Nhược Phương ra sau lưng, che khuất nàng.

Người trên nóc nhà ra dấu chỉ vào nơi bọn họ đang đứng, sau đó lại chỉ tay xuống đất, ý như muốn bảo hai người họ đừng nhúc nhích.

Diêu Văn Hải nhìn y chăm chú, cảm nhận được An Nhược Phương ở sau lưng đang nắm chặt tay hắn.

Người trên nóc nhà xoay người đi. Diêu Văn Hải và An Nhược Phương đều giật mình. Diêu Văn Hải nghiêng đầu, cùng An Nhược Phương bốn mắt nhìn nhau. An Nhược Phương lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta không biết y.”

“Hình như không phải đến bắt chúng ta.” Nếu không cũng sẽ không lên lút như thế.

Trong lúc nhất thời hai đứa bé không biết nên làm thế nào, còn đang bối rối thì chợt có người từ bên ngoài tường nhảy vào. An Nhược Phương hoảng hốt chợt ôm lấy hông Diêu Văn Hải, Diêu Văn Hải nhìn người đến, chợt nuốt nước bọt cái ực.

Người này, chuyện đầu tiên làm là lại đưa ngón tay đặt lên mép, ra hiệu đừng lên tiếng. Rồi sau đó bên ngoài có tiếng vó ngựa vang, có người cao giọng nói: “Các người đứng đây làm gì hả!”

“Liên quan gì đến các người?” Diêu Văn Hải nhớ được âm thanh lần này, là một nha sai hò hét lúc kiểm tra hẻm.

“Tiêu đại nhân có lệnh, các người lục soát thì phải lục soát cùng bọn ta.”

Âm thanh xa lạ nói: “Các người đến đây, đợi Tiêu đại nhân về rồi chúng ta lại hành động.”

Cũng không biết những người ở đầu hẻm lại nói gì, sau đó giọng nhỏ dần. Có vẻ đã đi rồi.

Lúc này người trước mặt Diêu Văn Hải nhỏ giọng nói: “Ta là người của Long tướng quân.”

Diêu Văn Hải đang định mở miệng thì bị An Nhược Phương dùng sức siết hông, An Nhược Phương cướp lời: “Bọn cháu đang đợi tổ mẫu về, bà ấy làm việc ở thiện đường.”

“Thế vì sao lại leo tường nhảy hộ?” Người kia hỏi.

“Vì sợ.” An Nhược Phương lại cướp lời đáp.

Người kia nhìn kỹ An Nhược Phương, nói: “Trông dáng của người, có phần giống phu nhân tướng quân của bọn ta.” Cho dù có bôi đen mặt thì vẫn khó che dấu được nét xinh đẹp kiều diễm. Đặc thù này cũng quá rõ rồi. Khí chất tư thái khi nói chuyện cũng không giống trẻ con nhà nghèo trên phố phường, “Ta tên Cổ Văn Đạt, phu nhân tướng quân tên là An Nhược Thần. Lúc nàng ở lầu Tử Vân, có hay nhắc với ta về tiểu muội muội Phương Nhi của nàng. Nàng vẫn đang tìm muội muội mình.”

Cổ Văn Đạt thử thăm dò. Xem ra đúng là vậy rồi. Người Tiền Thế Tân muốn lòng bắt, chính là Tịnh Duyên sư thái và An Nhược Phương.

Nhân lúc ở đầu hẻm không có người, Tịnh Duyên sư thái âm thầm tiến vào. Bà đi đến căn nhà cuối hẻm, lại nghe thấy có tiếng nói chuyện ở nhà bên. Bà nằm trên đồng cũi, ngón cái khẽ đẩy kiềng ra khỏi vò.

“Cháu với ca ca đang đợi tổ mẫu về. Bà ấy làm việc ở thiện đường.” An Nhược Phương không nhận ra người này, nàng cảnh giác đáp.

Diêu Văn Hải dịch người, muốn che kín An Nhược Phương.

Cổ Văn Đạt nhìn thiếu niên trước mắt, dáng người cùng phong thái của cậu ta cũng rất đáng nghi. Hắn nói tiếp với An Nhược Phương: “Người chớ hoảng, tỷ tỷ người biết người sẽ không dễ tin người khác, nàng ấy có nói, sau khi nàng rời nhà, người mà nàng ấy qua lại người cũng không quen, chỉ e sẽ không dám tùy tiện tin tưởng. Nàng bảo ta tìm một người đặc biệt gặp người.”

An Nhược Phương mím chặt môi, ngoại trừ đích thân đại tỷ đến, nếu không nàng sẽ không tin tưởng một ai. Tuyệt đối không thể thừa nhận mình là ai được, còn chưa đến thời khắc cuối cùng thì không thể từ bỏ.

Lúc này có một người khác xuất hiện, là một hán tử trung niên thở hồng hộc, hiển nhiên chạy tới rất vội vã.

Cổ Văn Đạt thấy hắn thì nói: “Hắn là con bé rồi. Huynh đến nói đi.”

An Nhược Phương âm thầm thò đầu ra từ sau lưng Diêu Văn Hải nhìn, không biết người này.

Hán tử kia nói: “Ta cũng chưa gặp con bé bao giờ, ngày mười lăm tháng mười hôm đó, cũng không đợi được nó.”

An Nhược Phương chấn động, lộ ra nửa người từ sau lưng Diêu Văn Hải, nhìn chăm chăm hán tử kia. Hán tử cũng nhìn nàng, nói tiếp: “Người phải hỏi đúng thì ta mới có thể đưa người đi được.”

“Ngài nói không đợi được người, là đợi ở đâu?” An Nhược Phương hỏi, tim đập thành thịch không ngừng.

“Cổng nam thành.”

“Ngài tên là gì?”

Hán tử kia cười nói: “Tưởng Trung.”

Hốc mắt An Nhược Phương nóng lên, “Ngài muốn đi đâu?”

“Thành Thiệu.” Tường Trung đáp: “Huyện Tân thành Thiệu là quê ta.”

An Nhược Phương xiết chặt xiêm áo của Diêu Văn Hải, nước mắt lớn vồn nơi hốc mắt. Vì để gặp người này, vì cuộc đối thoại này, mà nàng đã từng chăm chỉ học thuộc. Rất sợ nếu đáp sai thì người ấy sẽ không dẫn nàng đi nữa. Không ai biết chuyện này cả, ngoại trừ đại tỷ và Long tướng quân.

“Bây giờ đến lượt người chứng minh người là ai. Chúng ta hẹn gặp mặt vào giờ nào?”

“Giờ thân.” An Nhược Phương đáp.

Tường Trung gật đầu: “Người tới trễ rồi, tiểu cô nương ạ. Xe ngựa của ta vẫn luôn chờ, nhưng quá giờ cũng không đợi được người.”

“Xin lỗi, cháu đã đến trễ.” Nước mắt An Nhược Phương lăn dài trên gò má, “Tường gia.” Đại tỷ dặn, nếu gặp mặt thì phải gọi người ấy một tiếng Tường gia. Đúng thế, từ sau khi đại tỷ rời nhà bên ngoài không ai hay biết nàng, nhưng nàng vẫn luôn ghi nhớ Tường gia, mãi sẽ không quên, mười lăm tháng mười, giờ Thân, cổng nam thành, Tân huyện Thiệu thành.

Tường Trung chìa tay ra với nàng: “Đi thôi, ta dẫn người đến chỗ an toàn.”

An Nhược Phương bước ra từ sau lưng Diêu Văn Hải, đi về phía Tường Trung, vẫn kéo tay Diêu Văn Hải nói: “Đưa huynh ấy đi cùng.”

“Được.” Cổ Văn Đạt cũng không hỏi nhiều, đồng ý không chút do dự. Để An Nhược Phương yên lòng bình tĩnh đi cùng bọn họ, phải đi nhẹ nhàng không lớn tiếng đã phí không ít thì giờ rồi, lại còn phải nhanh lên,

nơi này có trọng binh bao vây, muốn tránh tai mắt còn phải nghĩ kỹ biện pháp, “Xe ngựa đâu?” Hần nhẹ giọng hỏi Tưởng Trung.

“Ở bên ngoài hai con phố, kỵ binh dẫn theo xe ngựa cũng quá kỳ lạ. Đó là khoảng cách gần nhất rồi.”

Cổ Văn Đạt nói: “Ta sẽ bảo người gây ra động tĩnh lớn, dụ dỗ người của nha môn rời khỏi trước đã. Huỳnh dẫn hai đứa trốn đi trước. Ở đây không được, bất cứ lúc nào bọn chúng cũng sẽ quay lại.”

Tưởng Trung đáp lại, sau đó leo tường ra ngoài dò đường, bên ngoài còn có trinh thám tiếp ứng. Vậy là cặp An Nhược Phương và Diêu Văn Hải đi qua tường, đưa bọn họ đến một con hẻm khác.

Tịnh Duyên sư thái dựa đầu vào tường, vì cổ kiềm chế mà toàn thân cứng ngắc. Bà không nói được cảm nhận bây giờ của mình là gì. Lúc bà đến thì nghe thấy An Nhược Phương đáp: “Cháu đã đến rồi.”

Vì nàng đến trễ, nên nàng mới kéo lấy vạt áo bà, “Sư thái, cứu con với.” Lúc ấy nàng đã ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nói với bà như thế.

Giờ đây có vẻ con bé an toàn thật rồi. Con bé an toàn, cách bà càng lúc càng xa.

Tịnh Duyên không biết mình là gỡ được gánh nặng hay lòng như dao cắt. Bà lấy lại bình tĩnh, sau đó ngẩng đầu lên, leo tường đi ra ngoài.

Bọn họ cần một động tĩnh lớn để che chở, mà bà đang thật sự có món nợ muốn thanh toán.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 166

Tiền Thế Tân rất bất mãn. Hành động tối nay vừa lỗ mãng lại vô lý, chẳng những bắt gió bắt bóng cực kỳ nguy hiểm, mà còn nhiều loạn dân chúng sinh oán hận, nhất định sau này sẽ bị lời ra lời vào.

Tiền Thế Tân ngồi trong một hiệu trà ở đầu đường Trường Ninh, nhìn Lỗ Thăng ngồi đối diện đang ung dung thưởng trà đợi tin.

Tiền Thế Tân rất quen thuộc Lỗ Thăng, phải nói là hẵn cảm thấy rất quen thuộc. Vì trước đây người đến tiếp xúc với hẵn, kéo hẵn vào nhóm, chính là Lỗ Thăng. Quá trình này cũng chẳng đơn giản, Tiền Thế Tân cũng không phải là loại người không chút cảnh giác tùy tiện qua loa. Sau mấy hồi tiếp xúc, lại trải qua ít chuyện, nghĩ nữa nghĩ mãi, cuối cùng đi gặp người đứng đằng sau, lúc này mới khiến Tiền Thế Tân hạ quyết tâm.

Trong mấy năm sau đó, có rất nhiều tin tức, rất nhiều sắp xếp, đều là Lỗ Thăng phái người đến gặp hẵn. Lỗ Thăng là quan lớn ở kinh thành, còn cao hơn Diêu Côn một cấp, Tiền Thế Tân kết giao tình với Lỗ Thăng, qua lại liên tục, điều này cũng khiến hẵn thoải mái vui vẻ, tự thấy thân phận địa vị cũng cao hơn một cấp. Thậm chí có rất nhiều sắp xếp trong kinh thành, Tiền Thế Tân còn biết sớm hơn Diêu Côn nhiều.

Nhưng cho đến hôm nay, Tiền Thế Tân mới cảm thấy mình không hề hiểu rõ Lỗ Thăng, hoặc nên nói cho đến giờ hẵn không nghĩ đến gì khác. Dù sao bọn họ cũng là người trên cùng một con thuyền. Không thể có chuyện người này gây khó dễ người kia được, nếu không thì chẳng ai dễ chịu cả.

Nên Tiền Thế Tân mới nghe theo chỉ thị của Lỗ Thăng, trừ khử Bạch Anh. Kế hoạch là như thế này, vừa tiêu diệt được Diêu Côn, lại tiêu diệt được Bạch Anh, hai chưởng ngại vương tay vương chân trong đại cuộc đều được diệt gọn.

Chỉ đáng tiếc, Diêu Côn chưa chết. Không những không chết, mà còn được Long đại tướng quân bảo vệ. Khi Lỗ Thăng mới đến, Tiền Thế Tân còn cảm thấy ông ta sẽ đối phó Diêu Côn và Long Đăng, nhưng nay trong lòng hăn tích tụ đầy oán khí, hăn cảm thấy nếu không phải Lỗ Thăng cố ý chèn ép mình, thì chính là hoàn toàn không coi hăn là gì, không hề cần nhắc giùm hăn.

Hăn đã nói rất rõ rồi, đồ tể muốn giết hăn, nhưng vì đang nhờ hăn làm việc nên mới chịu để lại một mạng này. Hăn không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Tuy vẫn đang còn truy xét tung tích của đồ tể, nhưng phần nhiều là vì muốn nắm rõ hành tung và ý đồ của đồ tể, từ đó bảo đảm an nguy cho mình. Còn đang đợi điều kiện thích hợp, lại cẩn thận mưu đồ, để có thể một lần diệt trừ được đồ tể.

Điều kiện thích hợp, cũng không phải là ám chỉ sau khi đồ tể phát hiện có người theo dõi thì lập tức dựa vào suy đoán đoán ra chỗ ở mà xử lý bà ta. Như thế không nói đến việc xử lý không thành, mà nhất định đồ tể sẽ đẩy món nợ này lên đầu hăn. Quấy nhiễu bách tính như thế, bách tính cũng sẽ tính món nợ này lên đầu hăn. Để bổ đầu nha sai đi trước lòng bắt sát thủ, còn quân binh được huấn luyện nghiêm chỉnh lại ở vòng ngoài há miệng chờ sung, chỉ cần liếc qua là biết ngay đang đẩy ai đi chịu chết. Vốn chúng nha môn đương sai vẫn còn sợ hãi với lần đại khai sát giới trong nha phủ của sư thái, hôm nay còn sắp xếp như vậy, ắt bọn họ cũng sẽ bất mãn, đương nhiên món nợ cũng tính lên đầu hăn rồi.

Tiền Thế Tân cảm thấy, đến lúc đó danh tiếng của hăn bị phá hủy, bách tính không ủng hộ nữa, mà thuộc hạ cũng sinh lòng oán khí với hăn, không dễ sai bảo, đồ tể mài dao xoèn xoẹt, muốn lấy tính mạng của hăn. Đừng nói

gì mà kế hoạch lâu dài vì đường làm quan tương lai nữa, hắn có thể sống lâu mấy năm, không bị triều đình tìm dịp bãi quan là đã không tệ rồi.

Tiền Thế Tân lại nhìn Lỗ Thăng, thử thăm dò: “Đại nhân, nếu lòng bắt không có kết quả, vậy đại nhân có kế hoạch gì không?”

Lỗ Thăng thông thả nhấp một hớp trà, đang định mở lời thì lại nghe thấy tiếng chiêng vang truyền đến từ phố An Thủy, “koong koong koong” vang lên liên tiếp, dù cách khá xa nhưng bọn họ vẫn nghe rõ, sợ là đến kẻ điếc trong phố An Thủy cũng sẽ bị đánh thức.

Tiền Thế Tân biến sắc: “Người của quân đội. Nhất định là đội ngũ của Tướng Tùng rồi.”

Lỗ Thăng vẫn không vội, nói: “Chúng ồn ào thật đấy.”

Tiền Thế Tân nói: “Phía lầu Tử Vân muốn tham gia vào, chỉ sợ hành động lần này không dễ làm.”

“Sao lại không dễ làm? Phải là rất dễ làm mới đúng. Chẳng lẽ chúng sẽ giúp mật thám sát thủ của địch quốc hả? Chúng muốn thích góp vui thì cứ đến mà góp. Càng nhiều người hơn, đồ tể kia càng không có đường để trốn, bị tấn công như thế, chết là chuyện đương nhiên.”

“Chỉ sợ là đồ tể không có ở trong đấy.”

“Dù không có thì bà ta cũng sẽ đến.” Lỗ Thăng nói: “Dù sao động tĩnh lớn như vậy, lại còn ở nơi bà ta phát hiện bị theo dõi, dù sao bà ta cũng phải xem chuyện gì xảy ra. Bà ta sẽ đến tìm người.”

Lòng Tiền Thế Tân lạnh đi. Quả nhiên là vậy, bảo hắn đến đây cùng ngồi, là đem hắn ra làm mồi câu chứ gì?

Tiền Thế Tân cười một tiếng, rót trà cho Lỗ Thăng. Trái lại Lỗ Thăng chẳng hề sợ, còn dám cùng ngồi chung với mỗi câu là hắc đây, có điều nếu đồ tể đánh tới thật, xung quanh toàn là binh tướng của Lỗ Thăng, bọn họ sẽ bảo vệ mỗi Lỗ Thăng, còn mình thì sao? Tiền Thế Tân nói như không có chuyện gì: “Chỉ mong đồ tể đến sớm chút, bớt chuyện cho chúng ta.”

Nhưng đợi cả nửa buổi vẫn không thấy Tịnh Duyên sư thái đến, lục soát cũng không có kết quả gì, trái lại Tiêu Minh và Giả Uy còn đến, cùng đi còn có cả đội trưởng vệ binh của Lỗ Thăng.

Tiêu Minh vẫn giải thích như thế, vì trước đó không biết nha môn có sắp xếp hành động như vậy, bọn họ cứ tưởng là kẻ gian nhiều dân, nên mới gõ chiêng báo hiệu. Nay hiểu lầm đã gỡ, nhưng để tránh kẻ gian nhân lúc loạn mà làm ác, hắc đã phái người đi báo cho Tưởng Tùng tướng quân, cũng phải tăng cường tuần vệ tốt trong những con phố này. Kỵ binh cùng binh sĩ tuần vệ của bọn họ đã tập hợp, trước khi có lệnh mới của Tưởng tướng quân, bọn họ nguyện ý phối hợp với nha môn hành động.

Lỗ Thăng mỉm cười nghe Tiêu Minh nói, cứ như đang xem cuộc vui vậy. Tiền Thế Tân biết ý ông ta là để mình tự xử lý chuyện này, thế là cảm ơn Tiêu Minh. Chuyện xảy ra quá cấp bách, không kịp đến bàn với Tưởng tướng quân, đúng là sơ sót. Sau lại trình trọng giới thiệu Lỗ đại nhân. Trừ phiến loạn là chuyện trọng đại, Lỗ đại nhân tự mình trấn giữ đốc sát.

Tiêu Minh hành lễ với Lỗ Thăng, nhưng không hề có thái độ hốt hoảng cần trọng.

Lỗ Thăng nói: “Nếu đã như vậy, ắt Tưởng tướng quân đang trên đường đến, các người đi trước làm việc đi. Đừng vì người mình thêm loạn, cho giặc cướp cơ hội chạy trốn.”

Đám người Tiêu Minh hành lễ đáp “vâng”, sau đó rời đi.

Cửa nhà gian đóng lại. Chỉ chốc lát, Lỗ Thăng và Tiền Thế Tân thấy Tiêu Minh với Giả Uy cùng sóng vai đi về phía phố An Thủy qua khung cửa. Tiêu Minh vừa đi vừa trò chuyện cùng Giả Uy. Thi thoảng Giả Uy lại gật đầu đáp, nhìn có vẻ bầu không khí giữa cả ai khá hòa hợp.

Lỗ Thăng nói với Tiền Thế Tân: “Tưởng tượng quân canh chừng kỹ nhất cử nhất động của Tiền đại nhân thật đấy. Làm việc cũng động cả não, nhìn người hẳn phải tới kìa, cơ trí tinh táo. Tình hình như thế, đúng là Tiền đại nhân khó thi triển quyền cước nổi rồi.”

“Đúng là như vậy.” Tiền Thế Tân dừng lại, nói: “Cũng may là hạ quan, chứ nếu đổi thành người khác thì sợ đã sớm bị bọn họ chế ngự rồi.” Hẳn ung dung đáp, đẩy mình lên cao để cảnh cáo nhắc nhở Lỗ Thăng, cả quận Bình Nam này trừ mình ra, không còn ai có thể đối phó được với đội ngũ của Long Đại. Cả quận Bình Nam, chỉ có Tiền Thế Tân là có được nhiều thứ làm tin trong tay nhất.

Lỗ Thăng nghe hiểu lời bóng gió của Tiền Thế Tân, ông ta bật cười ha hả, “Đúng là thế, đúng là như thế. Nếu không làm sao ta phải ba lần đến mời*, mời Tiền đại nhân cùng làm việc lớn chứ. Nào, để ta lấy trà thay rượu, kính Tiền đại nhân một ly.”

(*Nhắc đến điển cố Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp. Ý nói phải chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời mới được.)

Tiền Thế Tân gật đầu thi lễ cảm ơn, uống hết ly trà, nhưng trong đầu hẳn lại nhớ đến lời của phụ thân Tiền Bùi. Phụ thân nói đối phương vì muốn kéo lão vào hội để lão giúp, nên lúc này mới nhìn trúng mình.

Tiền Thế Tân đặt ly xuống, xóa bỏ câu nói kia đi. Hẳn ưu tú xuất chúng, người người tán dương, nhưng phụ thân lại dâm ô ngu ngốc kiêu ngạo, khiến người ta phỉ nhổ, không thể nào giống hẳn được.

“Nay đã đến hồi cuối, nhất định Tiền đại nhân phải kiên nhẫn cẩn thận, chúng ta đồng tâm, tất có thể đạt được như mong muốn.” Lỗ Thăng lại nói.

Tiền Thế Tân lên tiếng đáp, hăn nghĩ Lỗ Thăng cũng lo vào thời khắc quan trọng này sẽ khiến bọn họ liên lụy, nên mới lấy lòng thế này.

Quả nhiên sau đó Lỗ Thăng chỉ nói toàn lời dễ nghe, bàn bạc tỉ mỉ với Tiền Thế Tân sau này phải làm việc thế nào, chuyện thành công rồi thì đứng vững ra sao, phải phân chia thế nào mới lấy được lợi. Ông ta sẽ lót đường cho Tiền Thế Tân như thế nào, rồi lại hỏi kỹ cách nghĩ của Tiền Thế Tân.

Tiền Thế Tân vừa đáp vừa lưu ý xung quanh. Dù ngâm hăn vào hủ mật thì hăn vẫn không quên, mình đang là mối câu như sất thủ.

Lúc Lỗ Thăng quay đầu gọi vệ binh ngoài cửa bảo chủ quán đem thêm đĩa đậu phụng vào, Tiền Thế Tân trông thấy Tịnh Duyên sư thái ở chếch trên nóc nhà đối diện.

Khí thế của bà ta sắc bén đến thế, dù có cách xa đến đâu, Tiền Thế Tân vẫn cảm nhận được ánh mắt như kiếm của bà ta, đã khắc chữ “chết” trên người hăn.

Trong một chớp mắt, dường như có vô số ý nghĩ xuất hiện trong đầu Tiền Thế Tân, cho dù trước đó hăn nghĩ xem nên bắt đồ tể thế nào, phải làm sao mới bắt mà không giết bà ta được, trong quá trình giết phải đối diện thế nào vân vân, thế nhưng vào thời khắc căng thẳng này lại hóa trống không.

Hăn hăn phải hét to “bà ta ở đó”, hoặc bình tĩnh vờ như không thấy gì sau đó nhắc nhở Lỗ Thăng mau động thủ. Đội vệ binh đã mai phục quanh đó, cung tiễn đang chờ để lấy mạng đồ tể. Hoặc hăn nên kêu Lỗ Thăng mau chóng chạy đi, để các vệ binh liều mạng với đồ tể là đủ rồi.

Kết quả sẽ thế nào? Tiền Thế Tân không nắm chắc được.

Tiền Thế Tân không có thời gian suy tính. Trong khoảnh khắc hăn thấy Tịnh Duyên sư thái, toàn thân căng cứng, sau đó hăn lắc đầu với bà ta.

Lỗ Thăng quay đầu lại, Tiền Thế Tân cũng xoay cổ về. Trong khay trên bàn còn có bốn năm viên đậu phụng, Lỗ Thăng giơ tay cầm một viên, còn Tiền Thế Tân nắm tay đặt dưới bàn, che đi hai tay có phần run rẩy.

Lỗ Thăng bóc đậu phụng, Tiền Thế Tân nhanh chóng nhìn ra ngoài, trống trợn không bóng người.

Lòng Tiền Thế Tân cuồn loạn, không biết Tịnh Duyên có chuyện gì, bà ta rời đi rồi sao? Hay là...

“Bịch” một tiếng vang lên, ngay sau đó là tiếng hét thảm thiết.

Lỗ Thăng và Tiền Thế Tân đồng thời nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bay về phía bọn họ lại là một cái đầu người.

“Bà ta đến rồi.” Lỗ Thăng quát lớn, một tay nhấc bàn lên, “rầm” một tiếng chặn đầu người lại, cũng chặn luôn thanh đao thép bay tới ngay sau đó.

Hai chân Tiền Thế Tân mềm nhũn, trượt xuống sau bàn, trong bụng có duy nhất một ý nghĩ —— bà ta bị phát hiện rồi.

Lỗ Thăng cũng nấp sau bàn, mà ngoài cửa sổ đã có một đội vệ binh xông ra, bảo vệ quanh nhà gian. Trên nóc nhà nơi góc tường xuất hiện rất nhiều cung thủ, có người quát to chỉ huy: “Bắn tên!”

Gõ chiêng báo hiệu ngay cạnh đó, đình tai nhức óc. Nhưng trong lòng Tiền Thế Tân lại có một tiếng nói lớn hơn đang kêu gào: “Giết bà ta, giết bà ta.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 167

Tiếng la hét, tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí đụng nhau gây nên ồn ào ngoài cửa sổ, Tiền Thế Tân nằm sấp xuống không dám động, lại thấy Lỗ Thăng đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiền Thế Tân không thể để lộ nét hèn yếu trước mặt Lỗ Thăng, đành phải nhắm mắt đứng lên theo.

Bóng người ngoài cửa sổ thoát ẩn thoát hiện, một đám đông hô hào, không rõ tình hình thế nào rồi. Chợt nghe thấy có người hét to: “Chặn bà ta lại, đừng để bà ta chạy.”

Thế là đám người ngoài cửa sổ chạy về một phía, chỉ còn dư lại một hàng người.

Lúc này Tiền Thế Tân mới trông thấy, trên con phố máu chảy thành sông. Rất nhiều người ngã trong vũng máu, ôm chỗ đau giãy gụa rên rỉ gào khóc, còn có người đã không còn nhúc nhích, không rõ sinh tử. Dạ dày Tiền Thế Tân sôi trào, toàn thân phát lạnh. Lần thảm thiết nhất hẳn biết chính là lần huyết tẩy nha môn đấy, nhưng hẳn nấp trong phòng, không nhìn rõ tình hình. Chỉ nghe người ngoài nhắc tới, rồi hẳn phụ họa cảm khái theo.

Hôm nay chính mắt trông thấy cảnh tượng như vậy, hẳn liền rõ ràng hôm đó trong nha môn là như thế nào. Lại nhớ tới khoảnh khắc đầu Lục Ba bị vất xuống trước mặt, hẳn lập tức rùng mình, liệu có phải vừa nãy suýt chút nữa, kẻ gây tay gãy chân hay bị chém đứt đầu là hẳn không?

Tiền Thế Tân nhìn sang Lỗ Thăng. Lỗ Thăng rất bình tĩnh, đang quát lớn để kỵ binh chạy vòng đánh bọc, rồi lại sai người đốt đèn trên nóc nhà, chiếu

sáng nửa đường cho truy binh, chớ mất tung tích của cô tử kia.

Nhưng có hò hét cũng vô dụng. Võ nghệ của Tịnh Duyên sư thái cao hơn đám lính quèn kia rất nhiều, nếu lấy đông địch một, bao vây tiêu diệt thì còn có phần thắng, nhưng nếu Tịnh Duyên muốn chạy trốn, thì đám tiểu binh ấy làm sao đuổi kịp?

Tiền Thế Tân nhìn Tịnh Duyên ở đằng xa vừa đánh vừa lui, bỗng trong đầu lóe lên tia sáng, Tịnh Duyên không giết hãn à? Không hề thử mà cứ rời đi như vậy? Vậy còn làm huyên nào ở đây làm gì? Bà ta cũng có thể rời đi ổn thỏa hơn kia mà.

Tiền Thế Tân nhíu mày, đang định nằm bắt suy nghĩ này thì chợt thấy mấy con ngựa chạy tới, người đi đầu quát lớn, rút kiếm nhảy lên, xông thẳng về phía Tịnh Duyên.

“Tường Tùng!” Tiền Thế Tân hô.

Lỗ Thăng gật đầu, không nhiều lời, nghiêm túc nhìn Tường Tùng và Tịnh Duyên giao thủ.

Tường Tùng cũng không phải là đối thủ của Tịnh Duyên, dễ nhận thấy rất nhanh. Nhưng Tường Tùng không phải có một. Hãn vừa đánh vừa quát, đám binh sĩ dưới tay hãn nhanh chóng xếp xong trận thế, thay phiên tấn công Tịnh Duyên.

Binh tướng của Lỗ Thăng và đám nha sai đều lui sang một bên, quá nhiều người, càng đánh càng loạn. Tiêu Minh nghe thấy tiếng chiêng thì cũng dẫn người chạy đến, thấy tình hình bèn cho người tấn công. Luyện binh mỗi ngày, tự nhiên ăn ý với nhau, các binh sĩ đội này tiếp đội kia, trường thương đánh xa, đại đao đánh gần, thiếu chỗ nào lập tức bù vào chỗ nấy, hơn nữa có Tường Tùng, Tiêu Minh cùng mấy binh tướng võ nghệ cao cường bao vây, trong phút chốc Tịnh Duyên lại không thoát thân được, trên người đã có mấy vết sẹo.

Tim Tiên Thế Tân đập như trống châu, rất là mong đợi. Hãn nghe Lỗ Thăng ở bên cạnh hỏi: “Người nói xem, rốt cuộc là đồ tể chết hay Tướng Tùng chết?”

Tiên Thế Tân không đáp, hãn chăm chú nhìn cuộc chiến, hy vọng cả hai người này đều chết.

Nhưng đánh đã lâu mà vẫn chưa phân thắng bại. Tịnh Duyên bị thương nhưng càng đánh càng hăng, máu chảy xuống khiến bà ta thêm phần hưng phấn. Đám binh tướng lại không quý dũng như bà ta, trong chốc lát đường như đã bị khí thế của bà ta áp đảo.

Rốt cuộc Tịnh Duyên cũng tìm được cơ hội, một cước đá bay một binh sĩ, xoay người giả vờ như muốn trốn sang trái, nhưng đồng thời lại lấy tốc độ cực nhanh trở tay hươu kiếm, Tướng Tùng tránh binh sĩ kia, hợp toàn lực đang định đuổi theo thì chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm xông tới, tuy tránh được chỗ hiểm nhưng bên hông vẫn bị kiếm vạch một đao. Tướng Tùng la đau, ngã xuống né tránh thế tấn công kế tiếp, Tịnh Duyên nhắm ngay khoảng trống, vung ngang kiếm chém ngã một người nữa, mở ra một đường máu.

Tịnh Duyên không hề tham chiến, bà ta chạy trốn cũng liều mạng như giết người, binh trận bị bà ta ‘nghiên nát’, dẫm lên người bị thương và thi thể chạy biến đi vào trong màn đêm, rồi dưới con mắt của chúng nhân nhảy vào một nhà dân.

Tướng Tùng vừa tức mắng lớn vừa gọi người đuổi theo: “Không được rời đội, không thể sợ mà lui được. Còn cả các người nữa! Đừng xem trò vui đấy hả?! Không biết chặn đường lại hả?! Không biết sơ tán bách tính đi hả?!”

Hãn chỉ vào nha sai cùng binh sĩ của Lỗ Thăng mà mắng, mắng không lâu thì lại dẫn binh tiếp tục đuổi theo. Nếu ở trên chiến trường thì mọi

người đã liều chết một trận rồi, nhưng đây đang ở trong thành có nhà dân, nhất thời sự tự tin của hãn bé đi.

Càng nghĩ càng tức, con bà nó chứ, đám người kia đánh nhau không giúp được gì thì thôi, đến cản người còn cản chằng nổi.

Tiền Thế Tân nhìn Tịnh Duyên biến mất trong màn đêm, rồi nhìn chúng binh tướng cũng đuổi theo trong đêm đen, nhất thời không đoán được kết cục. Lỗ Thăng ở bên lắc đầu: “Như thế cũng không bắt bà ta dừng lại được, nhưng bà ta bị trọng thương, vẫn còn cơ hội.”

Nghe lời này, Tiền Thế Tân rất muốn xem thường ông ta. Cũng may bọn Tướng Tùng đến, nếu không thì ngay cả chuyện đồ tể “trọng thương” sẽ chẳng hề xảy ra. Tuy nói còn có cơ hội, nhưng Tiền Thế Tân đã bắt đầu nghĩ cách xem nên giải thích thế nào để có thể giữ được một mạng.

Trận chiến của Tịnh Duyên gây ra động tĩnh cực lớn, tất cả nha sai binh sĩ đều chạy về phía phố An Ninh, Cổ Văn Đạt và Tướng Trung thuận lợi đưa An Nhược Phương, Diêu Văn Hải lên xe ngựa, phóng chạy về một hướng khác. Sau khi vòng một vòng trong thành, lại lặng lẽ chạy đến lầu Tử Vân.

Suốt dọc đường hai đứa bé chẳng nói một lời, chỉ nắm chặt hai tay khích lệ lẫn nhau. Đến lầu Tử Vân, xe ngựa dừng lại, Cổ Văn Đạt xuống xe trước, rồi bắc ghế cho hai đứa bé xuống xe. Diêu Văn Hải không biết sau này sẽ còn ra sao, bèn nắm cơ hội nói với An Nhược Phương: “Thì ra cô là tứ cô nương của An gia. Ta có nghe qua chuyện của cô rồi. Cô yên tâm, ta sẽ không nói với bên ngoài đâu.”

An Nhược Phương nhìn hãn, cũng nói: “Chúng ta chưa từng gặp nhau, không hề quen biết.”

Diêu Văn Hải gật đầu, mở miệng định nói gì đó, nhưng rồi lại nhẫn nhịn.

Cổ Văn Đạt đến, gọi hai đứa bé xuống xe. Đợi khi hai đứa đã đứng vững, Cổ Văn Đạt mới nói: “Được rồi, giờ đã an toàn rồi. Đây là phủ nha của tướng quân, không ai có thể làm hại hai đứa được nữa. Vị tiểu ca này là người phương nào?”

Diêu Văn Hải do dự, An Nhược Phương nói đỡ hộ: “Tiểu nữ nghe nói cha huynh ấy ở đây, để huynh ấy gặp cha mình đi.”

Cổ Văn Đạt hỏi: “Cha cậu ta là ai?” Không biết là con của binh tướng nào nữa? Đi xa ngàn dặm đến tìm người thân à?”

“Thái thú Diêu đại nhân.” An Nhược Phương đáp.

Cầm của Cổ Văn Đạt suýt nữa rơi xuống đất, không phải chứ, số mình lại hên dữ thế à, một lần mà có thể được về được hai nhân vật quan trọng. Cổ Văn Đạt nghĩ một lúc, rồi tách hai người ra. Một người một phòng bố trí thỏa đáng, nước nóng đồ ăn đã được chuẩn bị xong, tắm rửa thay quần áo ăn no bụng, sau đó bắt đầu hỏi —— làm thế nào gặp được nhau, mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?

An Nhược Phương nói sư thái đưa nàng đến căn nhà kia, sau đó có ngày nàng gặp phải Diêu Văn Hải lưu lạc đứng ngoài cửa.

Diêu Văn Hải nói hôm đó mình bị bắt, hộ vệ liều chết bảo vệ, một mình hăn chạy khỏi đó đến phố An Thủy, vì không quen nơi đó nên cũng không dám nhờ người giúp đỡ, thấy sau thiện đường có một nhà thờ để hoang, cậu liền trốn vào đó. Trộm ít chần đơn cũ từ thiện đường, lại hay lén đến phòng bếp trộm đồ ăn, chịu khổ mấy ngày, rất muốn hỏi thăm tình hình hiện tại trong nhà, nhưng lại không dám tùy tiện hỏi, lúc đang lưỡng lự có đi hay không thì thấy An Nhược Phương mở cửa, bèn được nàng thu nhận. Hai người định trở về nhà, nhưng đúng lúc gặp phải quân lính kiểm tra phòng.

Cổ Văn Đạt nghe xong liền nhìn hai đứa bé bằng ánh mắt khác, chuẩn bị lời khai cũng chu đáo lắm, nghe đâu ra đấy. Dĩ nhiên hăn biết chuyện này

chắc chắn có liên quan đến Tiết Tự Nhiên, nhưng hai đứa bé nói rất xác thực, tỏ vẻ muốn giữ bí mật thay Tiết Tự Nhiên, có tình nghĩa như vậy, dĩ nhiên hẳn cũng sẽ không vạch trần hai đứa. Thế là lại chia ra hỏi tính toán của mỗi người.

An Nhược Phương nói: “Tiểu nữ muốn về nhà, muốn chịu tang mẫu thân.”

Diêu Văn Hải nói: “Ta muốn gặp phụ thân rồi về nhà. Ở cùng mẫu thân, bảo vệ nhà, làm tròn chữ hiếu.”

Được rồi, tâm nguyện của hai đứa trẻ cũng gần như nhau, cứ như đã có thương lượng. Cổ Văn Đạt nghĩ ngợi rồi tìm Lục đại nương đến bầu bạn với An Nhược Phương, tình hình của tiểu cô nương khá phức tạp, hẳn phải nghĩ cách kỹ, còn về phần Diêu Văn Hải, có thể để cậu ta gặp phụ thân mình.

Diêu Côn có đầy bụng tâm sự, còn chưa ngủ thì thấy Cổ Văn Đạt đến, đang ngạc nhiên thì lại thấy Diêu Văn Hải ở sau lưng Cổ Văn Đạt.

Diêu Côn kích động sai dài bước chân tiến lên, ôm lấy con trai. “Văn Hải, con vẫn bình an sao?”

Cổ Văn Đạt lui ra ngoài. Diêu Văn Hải lại lặp lại lời giải thích kia một lần nữa, không hề nhắc đến Tiết Tự Nhiên. Diêu Côn nghe con trai nói cũng chẳng có chút nghi ngờ, trong lòng thấy may vì con trai dũng cảm cơ trí, tránh được một kiếp, lại thương con lưu lạc nhiều ngày, phải dãi gió dầm sương. Hai cha con bọn họ nói chuyện với nhau rất nhiều lời.

Sau đó Cổ Văn Đạt đi vào nhắc nhở, nói hôm nay phố An Thủy trừ phiến loạn, đám người Tướng tướng quân cùng đội ngũ của Lỗ Thăng, Tiền Thế Tân bên kia đại chiến với giặc cướp, thương vong rất nặng, trời còn chưa sáng, tin tức này sẽ truyền đi khắp thành. Để tránh Diêu Văn Hải bị dính vào chuyện này, tốt nhất tối nay cậu ta nên về phủ thái thú luôn. Cứ nói là

khi trời chưa tối cậu đã rời khỏi phố An Thủy, muốn về nhà lại thấp thỏm, nấn ná vài bữa, cuối cùng vẫn quyết tâm mạo hiểm về nhà. Cậu không hề biết gì về chuyện đã xảy ra ở phố An Thủy tối nay cả.

Diêu Côn cũng cảm thấy nên là như vậy. Mà hẳn cũng biết, nếu đã sắp xếp thế thì bây giờ con trai phải lập tức lên đường về nhà ngay rồi.

Diêu Côn xin Cố Văn Đạt thêm ít thì giờ, Cố Văn Đạt thấy hai cha con bọn họ đều không có dị nghị gì với chuyện về nhà, không đổi ý, thế là đi sắp xếp. Nhân lúc này, Diêu Côn nói kỹ chuyện xảy ra trong thời gian qua với Diêu Văn Hải, nói rõ tại sao lại như vậy, nói rõ mình tranh ám đấu trong quan trường. Cho dù con nó không hiểu hoàn toàn, nhưng nếu đây là cơ hội cuối cùng để cha con bọn họ đối thoại, thì ông nên chính miệng nói cho con biết những điều này.

“Tuy con còn nhỏ, nhưng cha không thể lại xem con là đứa trẻ nữa. Sau khi con về phủ, phải thay cha chăm sóc mẹ con thật tốt vào, mấy ngày nay bà đã gầy đi rất nhiều, người cũng tiều tụy, con phải chăm sóc tốt cho bà, đừng để bà bị bệnh. Giờ cha đều rất ổn, nhưng chuyện này nội tình phức tạp, lại dính dáng đến nhiều mưu kế quan hệ lợi thiệt nơi quan trường, cha sẽ cố tự bảo vệ, rồi có ngày sẽ đoàn viên với mẹ con con.”

Nói đến đây Diêu Côn cũng thấy đau lòng, chỉ đành vòng vo khích lệ con trai: “Lúc trước không để cho con biết nhiều chuyện kinh khủng, nay đột ngột xuất hiện lại khiến con chịu khổ, hẳn là rất khó khăn với con, nhưng con cần phải vượt qua. Trong nhà còn phải dựa vào con, con phải chèo chống thêm cả mẹ con nữa. Có chuyện gì con không biết thì cứ bàn với mẹ con. Tuy bà chỉ là phụ nhân, nhưng có kiến giải có gan dạ hiểu biết...” Trong đầu Diêu Côn hiện lên gương mặt của Mông Giai Nguyệt, lại nhớ đến sai lầm mình gây ra của mười bảy năm trước, không đất dung thân, không thể thốt lên lời được nữa, ông ta nức nở bảo: “Là cha có lỗi với mẹ con các con.”

Chỉ một ý nghĩ sai mà đi nhầm từng bước. Ông ta từng nghi ngờ Tiền Bùi bẫy mình, nhưng ông ta cũng phải thừa nhận, vấn đề căn bản nhất khi phạm sai lầm lần đấy, vẫn là sự tham lam ham muốn quyền lợi của ông ta. Nhất thời đánh mất lương thiện thì sẽ mãi mãi không cách nào bình yên được. Những năm nay ông ta vẫn luôn bị Tiền Bùi gây khó dễ, cho đến giờ vẫn còn.

Dẫu hai cha con có nói nhiều đến đâu thì cũng đã tới lúc biệt ly. Cổ Văn Đạt quay lại, bàn bạc nói rõ với cha con Diêu Côn, rồi dẫn Diêu Văn Hải đi. “Nhân lúc phố An Thủy vẫn chưa trừ loạn xong, cậu mau về phủ đi, như thế thời điểm mới khớp nhau được.”

Diêu Văn Hải vội lên xe ngựa, sau khi rời khỏi lầu Tử Vân thì chợt nhớ ra, cậu vẫn chưa từ giã Tịnh Nhi.

Về phía An Nhược Phương, Lục đại nương đã dọn dẹp phòng giúp nàng, An Nhược Phương vẫn chưa muốn ngủ nên Lục đại nương trò chuyện cùng nàng, bà nói với An Nhược Phương là mình dựa theo lời dặn của An Nhược Thần, đi tìm Tiết Tự Nhiên hỏi tung tích của An Nhược Phương, nhưng Tiết Tự Nhiên miệng kín như bưng. An Nhược Phương nói: “Tiểu nữ chưa từng gặp Tiết công tử.”

Lục đại nương ngẩn người, rồi ngay sau đó gật đầu phụ họa: “Là ta hiểu lầm rồi.”

Bà lại hỏi cuộc sống của An Nhược Phương sau khi rời khỏi An phủ, An Nhược Phương lại thuật lại một lần chuyện đôi vợ chồng cứu nàng đưa nàng đi, Lục đại nương nghiêm túc lắng nghe, chỉ ra mấy chỗ sai, rồi sửa lại cho nàng. Ví dụ như thói quen ăn uống nơi này nơi nọ, trang phục đặc biệt của nông phu nơi kia nơi đó. Bà ở giữa phố, qua lại nhiều nhất với người trong tầng lớp này, nên cũng biết nhiều hơn. Dĩ nhiên sẽ hiểu rõ hơn Tịnh Duyên sư thái về cách đối nhân xử thế của dân gian rồi. Bà còn giúp An Nhược Phương bịa một vài chi tiết nhỏ con khéo, sau đó nói: “Không ai

hỏi thì cháu đừng nói. Có thể nói ít thì cứ nói ít. Nói nhiều sai nhiều, biết chưa?”

An Nhược Phương vô cùng cảm kích, gật đầu một cái. Lục đại nương lại nói cho nàng biết rất nhiều chuyện xảy ra trong An phủ, An Nhược Phương hỏi kỹ tình hình của mẹ nàng, gương mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, không nhìn ra là vui hay giận.

Qua một lúc lâu, cuối cùng cũng buồn ngủ rồi, nhưng An Nhược Phương vẫn chưa muốn ngủ, Lục đại nương phải dỗ dành nàng. Cũng lúc ấy Tưởng Tùng cùng chúng binh tướng đã trở lại.

Tưởng Tùng nghe Cổ Văn Đạt báo cáo chuyện tối nay, biết ap đang ở lầu Tử Vân, nhất thời lửa giận bốc cao ba trượng, lập tức bảo An Nhược Phương tới gặp mình. Tưởng Tùng bị thương, chúng binh thuộc hạ lại còn chết thảm, ghê gớm hơn chính là, Tịnh Duyên sư thái đã chạy mất! Tuy thấy bà ta đã bị trọng thương nhưng lại không thể bắt bà ta về quy án, Tưởng Tùng không cách nào gỡ mối hận trong lòng được. Cô tử này cùng một phe với Lư Chính cả, đề là mật thám.

Tưởng Tùng vừa chữa thương vừa nghe Tiêu Minh báo cáo danh sách con số tử thương với hãn, càng nghe càng náo nức, đau lòng vì thương vong của huynh đệ, dặn nhất định phải bố trí tốt. Dặn dò xong xuôi, cũng đúng lúc Cổ Văn Đạt đưa An Nhược Phương đến.

Tưởng Tùng trợn mắt nhìn tiểu cô nương như hoa như ngọc trước mặt, em dâu của tướng quân đại nhân đấy, hãn còn nhớ chứ. Nhưng hãn vẫn rất tức. Hãn cả tiếng nói: “Tiểu cô nương, người biết ta là ai không?”

“Quân gia.” An Nhược Phương bình tĩnh đáp. Phàm là người tòng quân thì đối với dân chúng đều là quân gia cả.

Tưởng Tùng nói: “Tối nay Tịnh Duyên sư thái đó đã giết rất nhiều người.”

An Nhược Phương sợ hết hồn, sắc mặt ảm đạm, thì ra sư thái ở phố An Thủy ư? Vẫn luôn ở gần nàng? Có phải trong tối nay vì bị quân lính lục soát nên mới lộ diện không? Sư thái có khỏe không?

“Bình thường bà ta ở đâu?” Tưởng Tùng hỏi.

An Nhược Phương lắc đầu.

Tưởng Tùng đập bàn quát: “Đừng có giả ngu với ta. Người trở về thế nào là ai giúp người ta đều rõ hết, hôm nay hỏi người chuyện quân vụ quan trọng, người tưởng ta chỉ dọa thôi hả?”

Lục đại nương đứng bên ngoài, nghe Tưởng Tùng quát thì rất lo lắng. Cổ Văn Đạt làm vẻ mặt bất đắc dĩ với bà, hẳn cũng hết cách.

An Nhược Phương sợ hãi run bắn, sắc mặt tái mét. Nàng cắn môi, càng ra sức lắc đầu: “Tiểu nữ không biết.”

Tưởng Tùng lại vỗ bàn: “Người nghe rõ đây, bà ta là tội phạm bị truy nã, bà ta đã giết rất nhiều người, không chỉ có dân chúng bình thường, mà còn có đại sứ nước bên và quân lính nha sai, trên người bà ta đều có nợ máu của biết bao nhiêu người, lại còn là mật thám, biết được rất nhiều tình báo của địch quốc. Bà ta đi đâu, vô cùng quan trọng.”

Hốc mắt An Nhược Phương đỏ lên, nàng cúi đầu.

Tưởng Tùng nhìn dáng vẻ nàng, giọng mềm đi: “Tối nay bọn ta đã đánh thương bà ta, bà ta bị thương rất nặng, bà ta cần có đại phu chữa trị mới khá lên được. Ta biết bà ta đã cứu người, người cũng không muốn lúc này bà ta phải bỏ mạng, có đúng không?”

An Nhược Thần im lặng thật lâu rồi mới ngẩng đầu lên, hai mắt ngấn lệ, giọng nghẹn ngào: “Đúng là tiểu nữ không biết bà ấy đi đâu. Lúc bà ấy đưa tiểu nữ về thành, cứ nói là sau này sẽ không gặp lại nhau nữa. Sau đó bà ấy

lại đến tìm tiểu nữ, nhưng đây là lo lắng cho an nguy của tiểu nữ thôi, trước khi bà ấy rời đi còn nói với tiểu nữ là, bà ấy sẽ làm liên lụy đến tiểu nữ.”

Tường Tùng ngẩn người, nhất thời không biết nên tiếp lời ra sao, quát cũng không nổi.

Nước mắt An Nhược Phương lăn dài trên gò má, nước nở nói: “Bà ấy có nói mình giết rất nhiều người. Nhưng bà ấy đã cứu tiểu nữ. Bà ấy là mật thám, nhưng bà ấy đã cứu tiểu nữ. Vì không để mật thám khác bắt tiểu nữ uy hiếp tỷ tỷ, nên bà ấy đã giết mật thám. Bà ấy vốn có thể không quan tâm đến tiểu nữ, nhưng bà ấy đã cứu tiểu nữ. Tiểu nữ mang đến nhiều rắc rối cho bà ấy như vậy, còn rước họa sát thân đến, nhưng bà ấy chưa từng than phiền một câu, lời cuối cùng nói với tiểu nữ là lại còn xin lỗi vì liên lụy đến tiểu nữ.”

An Nhược Phương chun mũi, giơ tay lên lau nước mắt, nói: “Quân gia...”

“Ta họ Tường, Tường tướng quân.” Tường Tùng lúng túng cứng giọng nói. Hắn còn chưa khai thăm mà đã khóc nhè rồi, khó đối phó quá.

“Tường tướng quân. Đúng là tiểu nữ không biết sư thái ở đâu. Bọn tiểu nữ đã nói hết, từ nay trở đi sẽ không gặp nhau nữa. Tiểu nữ không quen bà ấy, chưa từng gặp bà ấy. Lúc tiểu nữ bỏ nhà ra đi là được một đôi vợ chồng tốt bụng chứa chấp, rồi đưa tiểu nữ đi du lịch. Tiểu nữ không biết sư thái gì hết.” Nói đến đây An Nhược Phương lại khó chịu: “Giết người là không tốt, rất không nên, nhưng tiểu nữ cũng thương sư thái, tiểu nữ không muốn bà ấy chết, cũng không hy vọng các ngài bắt được bà ấy. Nếu, nếu lúc này bà ấy có thể thoát được nạn, thoát khỏi biển lửa, chân chính quy lòng về phật tổ, chuộc lại lỗi lầm từ trước đến nay của mình thì tốt biết bao.”

Tường Tùng nhìn vào mắt An Nhược Phương, nhìn ra được lời nàng nói là thật, nghĩ chắc hẳn không hỏi được gì về tung tích của cô tử kia từ nàng.

Hắn thở dài, nói với An Nhược Phương: “Đứa trẻ à, bà ta là sát thủ, sát thủ nợ máu, phật tổ cũng không nhận nổi.”

Nước mắt An Nhược Phương rơi như mưa.

Khi Tiền Thế Tân và Lỗ Thăng quay lại nha môn thì đã là nửa đêm, trong lòng hắn vô cùng bất an. Đường đầy máu tươi, thi thể đơ tử, người bị thương vô số, đại phu ở y quán đều bị gọi dậy, tất cả nha sai đều phải đợi lệnh. Không cần đến trời sáng thì khắp thành đã truyền nhau lời đồn rồi. Nhất định ngày mai hắn sẽ bế đầu sứt trán. Mà quan trọng nhất là, hắn không biết Tịnh Duyên sư thái đã chết hay chưa.

Lỗ Thăng dặn hắn mấy câu phải giải quyết tốt chuyện này rồi về phòng ngủ. Tiền Thế Tân không có cách nào ngủ nổi rồi, hắn suy đi nghĩ lại, suy đoán đủ hậu quả, rồi cảm thấy mình phải mạo hiểm lần nữa.

Tiền Thế Tân lấy rất nhiều thuốc trị thương và vật dụng y dược đặt vào hộp gỗ, làm như cầm hồ sơ rồi quay về Tiền phủ.

Sau khi trở về cũng không cho ai đến làm phiền, tự thân hắn bê hộp về phòng.

Vào đến phòng, tất cả vẫn như thường, không có gì khác biệt. Tiền Thế Tân không lục soát, chỉ ngồi yên trước bàn, mở hộp ra, để lộ vật dụng y dược bên trong.

Hắn đang đợi, không biết kết quả.

Đợi đã lâu vẫn chưa có kết quả, Tiền Thế Tân không địch lại mỗi mệt, chống trên bàn ngủ gà ngủ gật, đang mơ mơ màng màng sắp ngủ thì chợt rùng mình tỉnh dậy. Vừa tỉnh lại liền phát hiện trên cổ mình có một thanh kiếm gác trên cổ. Nhất thời hắn hoàn toàn tỉnh táo.

Ở doanh trại sông Tứ Hạ. Lư Chính bị trói vào cột trong trướng, vừa khát vừa đói, vết thương trên người rất đau, hắn cảm thấy yếu ớt, mơ màng buồn ngủ. Hắn hy vọng mình có thể ngủ đi, ngủ rồi thì sẽ bớt phải chịu đau đớn chút, thời gian sẽ trôi qua nhanh chút. Hắn muốn chống đỡ đến khắc cuối cùng, hắn không cam lòng.

Trong thoáng chốc, chợt có người đi vào. Lư Chính không để ý, trong trướng luôn có binh sĩ canh chừng hắn, người vừa rồi đi ra ngoài lấy nước uống, cố ý chình hắn, hắn bây giờ đã quay lại. Hắn nhắm hai mắt, cố chợp mắt chút trước khi người đó lại quấy nhiễu hắn, nhưng động tĩnh trong trướng có vẻ không đúng. Phải nói là, trong trướng yên tĩnh đến nỗi có gì đó không đúng. Những binh sĩ kia coi hắn là kẻ thù, không ngừng đánh chửi, còn lâu mới để hắn nghỉ ngơi.

Lư Chính chợt giật mình, mở to hai mắt.

Binh sĩ đang đi về phía hắn dường như không ngờ hắn lại đột nhiên tỉnh, chợt sững ra. Chỉ lần đó, đã để Lư Chính thấy hình dáng hắn. Đây là một gương mặt xa lạ, không chút biểu cảm, ánh mắt tinh táo. Lư Chính chấn kinh, muốn há miệng gọi nhưng khóe mắt kẻ kia chợt động, bước dài vọt đến.

Lư Chính chỉ kịp thấy chủ thủ trong tay hắn, hắn quá yếu, còn chưa kịp la lên thì đã bị bịt miệng. Hắn nghe thấy giọng của binh sĩ canh chừng hắn ở ngoài trướng, hắn ta về rồi! Nhưng cũng trong lúc ấy, ngực hắn nhói đau, bị đâm phập một dao.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 168

Tiền Thế Tân nhìn Tịnh Duyên sư thái, không dám lộn xộn, chỉ hoảng hốt vội nói: “Sư thái, ta vẫn giữ đúng lời hứa, tuyệt không có ý định làm hại bà.”

“Người nên đem người tới, nhân lúc ta bị thương mà lấy tính mạng của ta, như thế là có thể diệt trừ hậu hoạn.” Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói.

Tiền Thế Tân cười khố: “Sư thái nói đùa rồi. Nếu đem người tới, chỉ sợ một bước sư thái cũng sẽ không bước vào đây, đợi về đường thương tốt, ta không phòng bị nữa, sẽ lại đến tìm ta tính sổ.”

“Đúng là định như vậy.” Tịnh Duyên nhìn thuốc trị thương trên bàn, cười lạnh nói: “Vậy giờ người đang bày trò gì đây? Hạ độc trong thuốc ư?”

“Ta là người tiếc mạng.” Tiền Thế Tân dè dặt nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng cùng vấy ngấn màu đen trên người Tịnh Duyên, bà ta đã xử lý qua chỗ đau, chỉ ít là không nhìn ra vết máu, Tiền Thế Tân thầm nghĩ rốt cuộc bà ta bị thương nặng đến đâu đây. Giấu trong tay áo là một thanh chủ thủ, hắn nói: “Nếu đã hẹn với sư thái thì nhất định không dám bỏ. Chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, mỗi người đều được như nguyện, không phải đã giao ước thế rồi sao?”

Tịnh Duyên nhìn hắn chăm chú, rồi đột nhiên vỗ lên bàn cái “rầm”, từ cổ tay, có một vết máu chảy xuống ống tay áo, bà ta gằn từng chữ hung ác nói, “Nếu người thức thời, thì đúng là đã giao hẹn như vậy.”

Cổ Tiền Thế Tân đau xót, biết mình bị rạch thương rồi. Hắn không dám cúi đầu nhìn vết máu trên tay Tịnh Duyên, sợ Tịnh Duyên nghi ngờ, chỉ dám nhìn vào mắt bà ta. Trong ánh mắt ấy chẳng hề có chút nhiệt độ, không nhìn ra được cảm xúc, chỉ có ác khí lạnh như băng. Mồ hôi lạnh thấm ướt Tiền Thế Tân, hắn nói: “Đúng là ta đã nghĩ hết mọi cách để tra án giúp sư thái, Lỗ đại nhân muốn bắt sư thái, ta cũng đã báo hiệu cho sư thái. Vì sư thái, ta cũng đề nghị không nên kinh động đến quân đội. Sau đó bên quân đội chạy đến, là vì bọn họ nghe thấy phong thanh nên tự chủ trương. Sư thái hãy minh xét.”

Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói: “Nếu người đã không cản được Lỗ đại nhân gì đó lòng bắt ta, lại còn không chặn được quân đội đuổi giết ta. Giữ lại mạng người thì có ích thì?”

“Có ích như hôm nay vậy. Ngoại trừ ta, còn ai sẽ báo tin cho sư thái nữa, còn ai biết được kế hoạch đuổi bắt sư thái của nha môn. Nhìn đi, ta đem thuốc trị thương đến cho sư thái, sư thái còn có thể nghỉ ngơi ở chỗ ta, ai mà ngờ được, tội phạm truy nã lại ẩn thân trong phủ ta chứ? Lỗ đại nhân mới đến, ta không quá thân với ngài ấy, nên lúc này không thể kịp thời xử lý, giờ có đề phòng thì sẽ không còn lần sau nữa. Nhất định lần sau ta có thể đưa tin kịp cho sư thái. Còn về phần Tướng tướng quân, nếu sư thái có thể giúp ta...”

Còn chưa dứt lời thì Tịnh Duyên sư thái đã đề kiểm trong tay lại, quát lớn: “Đừng sai ta giết người cho người.”

Tiền Thế Tân vội sửa lời: “Nào dám để sư thái đại giá chứ, sư thái chỉ cần trốn kỹ, đừng để quan phủ phát hiện, đừng sát hại trong thành Trung Lan là được rồi. Nay chuyện quá phức tạp, vì đại cuộc, vì có cơ hội tìm ra chân tướng cái chết của con gái sư thái, nhiều một chuyện chẳng bằng chúng ta bớt một chuyện, sư thái nghĩ thế nào?”

Tịnh Duyên sư thái không mở miệng.

Tiền Thế Tân lại nói: “Ta không thể ở lại đây lâu được, còn phải nhanh trở về nha môn, tránh Lỗ đại nhân nghi ngờ.” Hắn nhìn Tịnh Duyên, lặng lẽ nắm chủ thủ trong tay áo. Lúc này có thể thoát thân hay không, phải xem phản ứng lúc này của Tịnh Duyên. “Ta đem rất nhiều thuốc trị thương đến, hẳn sư thái cũng quen trị thương rồi. Không biết thương nặng đến đâu, nếu cần đại phu thì ta cũng có thể sắp xếp.”

Tịnh Duyên dán mắt nhìn hắn cả nửa buổi, rồi hỏi: “Chuyện con gái ta, người nói đã có tiến triển, là gì?”

Tiền Thế Tân thầm thở phào, nói: “Lỗ đại nhân nhận được tin, lúc hoàng đế Nam Tần ngự giá thân chinh thì giữa đường bị tập kích, bỏ mạng rồi. Lúc này đang vào thời chiến, một nước không thể một ngày không có vua, Huy vương san bằng các thế lực phản đối, lên nắm hoàng quyền. Vào lúc đó, hai nước ắt sẽ nghị hòa, mở lại đàm phán, truy cứu nguyên nhân Đức Chiêu đế Nam Tần bị tập kích này nọ, ta sẽ có cơ hội tiếp xúc bàn bạc với người Nam Tần, cũng có thể phái người đến Nam Tần điều tra, hay thậm chí, ta có thể tấu lên triều đình, phát sứ thần hay người thân đến Nam Tần đều có khả năng. Dĩ nhiên, trước hết ta phải ổn định được Lỗ đại nhân và Lương đại nhân đã, liên hiệp với bọn họ, đàn áp thế lực của Long Đảng, thành công leo lên ghế thái thú, như vậy mới có thể làm được. Không chỉ có vậy, sư thái cũng biết đấy, cha ta có quan hệ rất rộng ở Nam Tần, ông ấy cũng có giao tình với Huy vương, giờ ông ấy đang ở trong ngục không tiện, ta đã nghĩ cách rồi, qua vài hôm nữa ta sẽ sắp xếp để ông ấy đến Nam Tần.”

Tịnh Duyên lạnh lùng nói: “Nên người đang nhắc nhở ta, không được làm hại người cũng không được làm hại cha người, đúng không?”

“Sư thái minh xét, câu nào của ta cũng đều là thật cả. Nếu ta nói dối nửa câu, sư thái muốn lấy tính mạng ta thì ta cũng không thoát nổi, ta nào có ngu đến thế.”

Tịnh Duyên sư thái ngồi xuống, ánh mắt vẫn bám chặt Tiền Thế Tân. Tiền Thế Tân thả lỏng bàn tay cầm chủy thủ, nhìn thẳng Tịnh Duyên. Qua một hồi lâu, Tịnh Duyên đột nhiên hạ kiếm xuống. Sóng lưng Tiền Thế Tân hơi sụp, thở phào nhẹ nhõm.

“Cút đi.” Tịnh Duyên nói, “Nếu có tin gì thì không cần treo lên cửa sau ở phủ nữa, treo trước cửa phòng người là được.”

Tiền Thế Tân cứng đờ, tưởng nhà hắc là chỗ ở thật sao? “Được.” Hắc vội đáp.

“Cứ cách mười ngày phải có tin mới, nếu không ta sẽ giết người.”

“Được.” Tiền Thế Tân cắn răng, nhưng vẫn vờ như không có chuyện gì xảy ra: “Vậy ta về nha môn trước. Xin sư thái cứ tự nhiên.” Hắc đứng lên, quay lưng lại với Tịnh Duyên sư thái, thận trọng rời khỏi phòng.

Cho đến khi đi tới cửa chính rồi lên kiệu, lúc này mới thật sự bình tĩnh lại. Chỉ có chính hắc biết, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh rồi.

Lúc Lữ Chính khôi phục lại ý thức thì vẫn mơ hồ như thế. Hắc không hé nổi mắt, cảm thấy mình đang nằm, nhưng sao có thể nằm được, cứ như là mơ vậy. Nhưng trên người rất đau, hệt như bị người ta đâm một dao, đau trong mơ cũng không chân thực đến thế chứ.

Rồi hắc nhớ ra, đúng là mình bị đâm một dao thật. Có người muốn diệt khẩu.

Thậm chí hắc còn nhớ ánh mắt của người kia. Là người bên mình.

Lữ Chính cố gắng mở mắt, hắc muốn xác nhận xem có phải mình còn sống hay không.

Sau khi bị một dao ấy, tầm mắt hắt biến thành một màu đen, chỉ nghe thấy âm thanh bên ngoài càng lúc càng gần, mà dĩ nhiên sát thủ còn nghe thấy rõ hơn hẳn, vì hẳn ta rời đi rất nhanh. Long Đại không nhìn thấy bóng lưng rời đi của hẳn ta, hẳn muốn hét lớn bắt người lại, đáng tiếc không gọi được, hẳn thở hổn hển, bị bóng tối nuốt mất.

Lư Chính mở mắt, hẳn chưa chết, hẳn trông thấy An Nhược Thần.

An Nhược Thần cũng nhìn hẳn, không biết là vui vẻ yên tâm hay tiếc hận khi hẳn tỉnh lại, chỉ nhẹ giọng nói: “Đại phu bảo, nếu hôm nay người có thể tỉnh thì không chết được.”

Lư Chính há miệng, nhưng phát hiện cổ họng mình không phát thành tiếng được. An Nhược Thần lấy nước, đút cho hẳn hai muỗng, rồi lại nói: “Người còn sống, tướng quân sẽ vui. Chưa bắt được mật thám đó, binh sĩ canh trường không để ý, thi liếc thấy hình như có người ra khỏi trường, quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy bóng lưng một người mặc binh phục, đến khi sau đó vào trường thấy người nằm trong vũng máu như chết, mới tá hỏa kẻ vừa này không ổn.”

Lư Chính nuốt nước bọt, cuối cùng cũng có thể nói thành lời, yếu ớt đáp: “Ta nhận ra mặt hẳn.”

An Nhược Thần cau mày: “Nhận ra mặt? Vậy người cũng không biết kẻ kia là ai sao?”

“Nếu ta gặp lại hẳn, ta sẽ nhận ra.”

An Nhược Thần thở dài: “Hẳn là người sẽ có cơ hội gặp lại hẳn rồi. Tướng quân nói, nếu người chưa chết, kẻ kia cũng sẽ quay lại giết người lần nữa.”

Lư Chính mím chặt môi, hẳn biết Long Đại nó không sai. Nhưng từ sau khi hẳn bị bắt, bọn họ vẫn muốn giết hẳn. Chẳng qua là trông chừng quá

nghiêm ngặt, lại đang trong trại lính, nhất định đối phương phải quan sát rất lâu mới tìm được cơ hội này.

An Nhược Thần thoáng im lặng rồi nói: “Ta cũng không hy vọng người chết. Người bên cạnh ta đã chết quá nhiều rồi. Nếu người biết được ai ra tay, có thể tìm được chúng ở đâu là đủ rồi.”

Lư Chính muốn lắc đầu nhưng không lắc nổi, chỉ nói: “Ta không biết. Bọn ta không quen nhau. Năm năm trước khi đến Đại Tiêu, chỉ được bảo là nghe ám hiệu mà hành sự, Không hỏi han nhau, biết càng ít càng tốt.”

An Nhược Thần không đáp.

Lư Chính nhìn nàng, vô cùng mất sức: “Ta không thấy rõ cô.”

An Nhược Thần cúi đầu, lại gần hẳn: “Người bị thương rất nặng, vòng một vòng từ quý môn quan về.”

“Đúng là phúc lớn mạng lớn.” Lư Chính tự giễu, nói xong câu thì cổ họng khô khốc, ho khan mấy tiếng. An Nhược Thần lại dứt cho hẳn hai muỗng nước, sau đó đặt bát qua một bên: “Đại phu nói người không thể uống nhiều, nếu đã tỉnh thì lát nữa sắc thuốc rồi uống đi.”

Lư Chính mệt mỏi phải nhắm hai mắt, rồi cố gắng sức mở ra, khó nhọc nói: “Không ngờ còn có thể lại trông thấy cô.”

“Ta tưởng mình phải nhật xác người rồi.” An Nhược Thần đáp thế, “Tướng quân đồng ý để ta tới.” Nàng dừng lại một hồi rồi than: “Lư đại ca, nếu mạng đã chưa dứt thì người đừng có mạnh miệng. Lần này là một cơ hội. Nếu trước đó tướng quân thả người thì phải ăn nói với triều đình thế nào, ăn nói với huynh đệ trong quân ra sao, nhưng lần này người đã chết, mọi người đều biết người đã chết.”

Đầu óc Lư Chính choáng váng, nhưng hắn có cảm giác mình biết được ý của An Nhược Thần. Hắn nhắm mắt nghiền ngẫm một hồi, ngay lúc An Nhược Thần tưởng hắn đã ngủ hay ngất đi, thì đột nhiên hắn mở miệng nói: “Đúng là ta không biết trong quân còn những mật thám nào, ta chỉ liên lạc với Giải tiên sinh. Giải tiên sinh gần đây nhất là Tiền Thế Tân, hắn phái Lục Ba liên lạc với ta, điều này là thật. Tướng quân nói Lục Ba đã mất tích, vậy ta cũng hết cách.”

“Ai phái người tới thì rồi sẽ có manh mối.” Trong giọng An Nhược Thần có phần âu lo, điều này làm Lư Chính được an ủi rất nhiều, dường như vẫn còn có người lo lắng cho hắn, dù là ảo giác nhưng vẫn thấy được an ủi.

“Năm năm trước, bọn ta được lựa chọn đi huấn luyện ở thôn Lăng Vĩnh. Sư phụ bọn ta tên Vũ Đào. Ông ấy dạy bọn ta bỏ khẩu âm Nam Tân, học các tập tục và những từ lóng quen thuộc ở Đại Tiêu, rồi khổ luyện võ nghệ. Một tổ ba người, ta chỉ biết được người cùng tổ, ta biết chắc sẽ còn những người khác nữa, nhưng đến giờ chưa hề gặp mặt. Mẫn Đông Bình cùng một tổ với ta. Khi gặp hắn ta cũng mới biết hắn đến đây. Chỗ đi của bọn ta khác nhau, kẻ tranh thủ nhập ngũ, hoặc vào quan trường, hoặc có thể mời chào nhân mạch buôn bán. Sau khi rời khỏi Nam Tân, ta chưa từng gặp lại Vũ Đào, cũng không nghe được tin tức gì về ông ấy.”

Lư Chính nói một hơi dài, dừng lại rất lâu, nửa buổi sau mới nói tiếp được: “Từ sau khi ta theo Long tướng quân đến Trung Lan, truyền tin đi mới nhận được liên lạc, để ta dò la tình hình trong quân. Mục đích cuối cùng là muốn hai nước đánh nhau.”

“Chiến tranh chết từng đống người, rốt cuộc có gì tốt?” Giọng An Nhược Thần nhuốm đầy bi thương.

Lư Chính ho khan cười: “Có quyền thì tốt thôi. Ai mà không muốn làm hoàng đế. Phải có chiến tranh lớn, như vậy hoàng thượng mới có thể ngự

giá thân chinh. Ngài ấy chết rồi, ngôi vị hoàng đế liền có thể đổi người ngồi.”

“Vậy đối với người lại có gì tốt đây?”

“Bọn ta đều là nô lệ tù nhân sắp chết, một khi trở mình thì sao không tốt được?” Lữ Chính quá mệt, nhắm mắt nói nhỏ: “Nếu không nghe lời thì đã chết từ lâu rồi.”

An Nhược Thần nói: “Nếu đã như vậy, chi bằng người nói cho ta biết thuốc giải của muội muội ta ở đâu đi, người không giết muội ấy, ta sẽ nghĩ cách thuyết phục tướng quân. Bây giờ là cơ hội tốt. Người mượn cái chết mà bỏ chạy, chạy xa vào, đừng quay lại Đại Tiêu nữa.”

Lữ Chính chợt mở mắt ra, nhìn An Nhược Thần chăm chú: “Nếu tướng quân dễ thuyết phục như thế thì đâu còn là Long tướng quân nữa.”

An Nhược Thần bí ai nói: “Vậy ý của người là muốn đưa muội muội ta cùng xuống hoàng tuyền ư? Lữ đại ca, mình người chết còn chưa đủ ư?”

Lữ Chính thở hỗn hển, có phần mềm lòng, hắn cảm thấy nhất định là do vết thương nặng gây nên, hắn sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu rồi bảo: “Không phải tướng quân còn muốn dùng ta để dẫn dụ mật thám khác trong quân sao?”

“Giả như người chưa chết, rồi dùng thể thân dẫn dụ không phải tốt hơn ư?” An Nhược Thần hỏi ngược lại.

Lữ Chính bối rối, đúng, quả thật có thể như vậy. Chút đặc ý vừa nãy được đã lập tức bị đập tan. Hắn cau mày, cố suy nghĩ.

An Nhược Thần đợi rồi lại đợi, thở dài một hơi nói: “Được rồi, nếu người đã không thay đổi chủ ý thì cứ vậy đi. Ta đi gọi đại phu đến, sắc thuốc cho người. Lần sau, chưa chắc tướng quân đã đồng ý cho ta đến.”

An Nhược Thần giả vờ định đi, đầu óc Lữ Chính nóng lên, vội bảo: “Đợi đã.”

An Nhược Thần lại ngồi xuống, Lữ Chính nói: “Ta không thể đưa thuốc giải cho cô được, nhưng ta có thể cho cô biết ít phương pháp kéo dài. Loại thuốc kia, uống một viên thì có thể duy trì được gần một tháng không phát tác, nhưng uống càng nhiều thì độc tích tụ càng sâu. Cô có thể cho nàng ta uống thêm một viên nữa, sau đó cô có một tháng, giúp ta rời khỏi Đại Tiêu. Một khi ta đã an toàn thì sẽ đưa thuốc giải cho cô.”

An Nhược Thần nói: “Người đã đi rồi thì đưa thuốc giải cho ta thế nào được? Người lừa ta dễ nhĩ.”

“Không, ta không gạt cô. Thuốc giải ở ngay gần cô, ở nơi cô có thể với tay đến. Chẳng qua là cô nghĩ không ra, ai cũng không đoán ra được, chỉ có mình ta biết. Sau khi ta rời đi thì sẽ nói cho cô biết là ở đâu, cô lấy là được rồi.”

“Hoang đường, ta không thấy được đồ, không cách nào chứng minh được, làm sao biết người nói thật hay nói dối. Ta không thể tin người được.”

Lữ Chính nhắm hai mắt, lần đàm phán này quá mệt mỏi, thể lực của hắn sắp không trụ nổi rồi, nhưng hắn phải cố chống đỡ, An Nhược Thần nói đúng, chưa chắc lần sau nàng có cơ hội đến gặp hắn. Đây là cơ hội tốt của hắn, phải biết nắm bắt, phải nói cho hết.

“Cô không dám tin ta, làm sao ta dám tin cô được. Cô cũng chẳng thể quyết định được. Tướng quân không đồng ý thì cô cũng phải chịu thôi. Thuốc kia ta để trong phòng ở lầu Tử Vân, ở ngăn kéo bên phải gần bàn, còn lại tám viên. Tất cả đều là loại thuốc đó. Thuốc bổ Điền Khánh mua về đã được ta đổi hết. Đặt quang minh chính đại, như thế mới không khiến ai nghi ngờ. Cô để muội muội cô uống một viên nữa, sau đó cô sẽ có thời gian

suy nghĩ kỹ nên thuyết phục tướng quân thế nào. Lúc ta rời đi, sẽ nói cho cô biết thuốc giải để ở đâu.”

An Nhược Thần trợn mắt nhìn hấn.

“Có thuốc giải thật ư?”

Lư Chính nghe thấy giọng của An Nhược Thần có phần xa vời, hấn cố mở mắt ra nhìn nàng: “Thật.”

“Ở một nơi ta nhất định có thể lấy được?”

“Đúng thế.”

“Làm sao người có thể chắc chắn nó vẫn còn đó mà không bị người khác lấy đi? Phòng của người đã bị lục soát một lần rồi. Lầu Tử Vân, doanh trại, phạm là nơi người từng ở, tất cả đều bị lục soát cả. Ngộ nhờ vô tình nó bị người ta phá hủy rồi sao?”

“Không đâu.” Lư Chính sắp không mở mắt nổi nữa, hấn lẩm bẩm: “Quan trọng... nghiêm túc... như thế, cô, cô sẽ không đụng đến. Ta đã giấu, rất kỹ rồi.”

Lư Chính nhắm hai mắt lại, An Nhược Thần đợi lâu cũng không thấy hấn mở mắt ra nữa. An Nhược Thần thăm dò hơi thở của hấn, vẫn còn sống.

An Nhược Thần đi ra khỏi trường, đứng ngoài trường có mấy người, đang nghe ngóng động tĩnh bên trong. An Nhược Thần đi ra, vừa thấy Long Đại là hai chân nhũn cả ra. Chỉ là một đợt ra mặt ngăn ngừa mà nàng đã căng thẳng tới độ lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, hao tổn hết toàn sức lực.

Long Đại bước về phía nàng, ôm nàng vào lòng.

Tạ Cường khoát tay, Tào Nhất Hàm vội đỡ Đức Chiêu để dậy, đi vào một trướng khác ở bên cạnh. Long Đại cũng đưa An Nhược Thần đi, lúc vào cửa còn nói nhỏ mấy câu với Tạ Cường. Tạ Cường đáp rồi xoay người đi. Hắn đi đến phía đầu rừng cây, có mấy thuộc hạ đang chờ, một người trong số đó ngẩng mặt lên, chính là thích khách đã giết Lư Chính.

Tạ Cường vỗ vai: “Làm khá lắm, hẳn tỉnh rồi.”

Thích khách làm vẻ thờ phào, vỗ ngực nói: “Hù chết thuộc hạ rồi, cứ sợ đâm lẹch không.” Mấy người đứng cạnh lập tức cười chê hắn. Tạ Cường gọi người đến: “Đi thôi, chúng ta vào Nam Tần.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 169

Đức Chiêu đế mặc binh phục, sầm mặt ngồi yên.

Long Đại dắt An Nhược Thần đi vào, thưa với Đức Chiêu đế: “Hôm nay chính tai bệ hạ đã nghe được rồi đấy, kế hoạch và sắp xếp mật thám hành động, đã bắt đầu từ năm năm trước.”

Đức Chiêu đế cả giận nói: “Bề ngoài hãn thân thiết với trẫm, thề thốt trung thành, nhưng sau lưng lại có dã tâm lang sói, thì ra hãn chưa bao giờ từ bỏ ngôi vị hoàng đế. Trăm phương ngàn kế, lại có thể kiên nhẫn nhẫn nhịn năm năm.”

“Nay bệ hạ đã biết, vậy xin hãy làm theo lời thần nói. Nhất định bệ hạ cũng phải kiên nhẫn, đợi Huy vương xuất chiêu, lộ chân tướng, thì trên dưới triều đình mới có thể phối hợp chặt chẽ phản kích được.”

Đức Chiêu đế ngẫm nghĩ, mấy năm nay thế lực của Huy vương rất mạnh, đúng là trong triều có không ít phe cánh của ông ta. Cũng khó trách ai ai cũng phụ họa đề nghị ngự giá thân chinh. Đức Chiêu đế nói: “Lư Chính này không thể chế được, hãn ta là nhân chứng quan trọng. Hãn có thể làm chứng Huy vương. Vũ Đào kia, còn cả mật thám được huấn luyện, tất cả đều phải dựa vào hãn xác nhận. Long tướng quân giao hãn lại cho trẫm đi. Huy vương có thể cho hãn thứ gì thì trẫm cũng có thể cho y hết vậy, thậm chí còn nhiều hơn. Hãn một lòng muốn sống, trẫm có thể cứu hãn ra, hãn sẽ nghe theo trẫm.”

Long Đại nói: “Không phải là không được, nhưng giờ không thể tiết lộ tin bệ hạ còn sống được. Huy vương có mò được thi thể kia thì sẽ phát hiện

không phải là bệ hạ, nhưng ngày nào còn chưa có tin về hành tung của bệ hạ, đại quân Nam Tần ở tiền tuyến cũng không đến tiếp ứng cho bệ hạ, bắt âm tin tức như thế, ông ta vẫn sẽ đoán rằng bệ hạ không thể nào ngăn cản kế hoạch lớn của ông ta, đến khi đấy ông ta mới có thể thi triển bước kế tiếp được.”

“Ông ta thi triển rồi, Long tướng quân cũng mới có thể xác định được bước kế tiếp của ông ta, tiến đến bắt gian tế của Đại Tiêu, phải thế không?”

“Hai nước chúng ta hợp tác, diệt trừ dã tâm lang sói, phần tử thoái hóa ác độc thì mới có hòa bình được.” Long Đại nói, “Bệ hạ, từ hơn mười năm trước là đã hòa bình mang lại phồn vinh hưng thịnh rồi, hai nước bình yên để bách tính an cư lạc nghiệp, chẳng lẽ đây không phải là điều bệ hạ mong muốn?”

Đức Chiêu đế gật đầu, đúng là y mong muốn như vậy, nên khi Đại Tiêu khiêu khích, phá vỡ hòa bình xâm chiếm tại biên giới, y mới có thể hốt hoảng và tức giận đến vậy. Mà điều ấy lại để Huy vương có cơ hội chen vào. “Nhưng dù trăm có muốn cũng vô dụng. Hoàng đế quý quốc muốn thế nào? Trong chuyện này, là gian tế của quý quốc làm việc ác, hay là hoàng đế quý quốc xúi giục?”

“Nếu là như vậy thì làm sao bệ hạ có thể ngồi yên ở đây?” Long Đại hỏi ngược. Hắn nhìn vẻ mặt của Đức Chiêu đế, rồi nói tiếp: “Bệ hạ, cứu bệ hạ hay giết bệ hạ đều cần dũng khí và có thể gây ra rắc rối lớn như nhau. Thần đã dám cứu bệ hạ, thì nhất định đã có tính toán rõ.”

Hắn không nói kỹ. Đức Chiêu đế rất muốn hỏi kỹ rốt cuộc là có tính toán gì. Y đường đường là vua một nước, thế mà phải giả làm tiểu binh, giả sống như nông dân, lại còn không biết được bước tiếp theo ra sao. Nhưng y nhìn Long Đại, biết người này nếu muốn nói thì y có ngăn cũng không được, nhưng nếu đã không muốn, dù y có ép cũng không thành. Có khi kiên nhẫn cũng bao gồm kín miệng. Điều này đúng là chẳng dễ dàng gì.

Long Đại và Đức Chiêu để bàn bạc xong nên hành sự thế nào thì để người dẫn y và Tào Nhất Hàm đi thu xếp. Để tránh tai mắt của người khác, tránh mật thám khác ở trong quân lên điều tra, Đức Chiêu để và Tào Nhất Hàm ở trong một thôn cách doanh trại không xa, do thuộc hạ của Tạ Cường bảo vệ.

Long Đại đưa An Nhược Thần về phòng, để An Nhược Thần gửi thư cho Cổ Văn Đạt. Một là dùng bồ câu gửi thư, như thế nhanh hơn, hai là để dịch binh chuyển phong thư đóng kính, bảo đảm giao phó cẩn thận, chắc chắn chu toàn.

An Nhược Thần vừa viết vừa hỏi: “Tướng quân, lời Lư Chính có đáng tin không?”

Lúc trước Long Đại nghi ngờ có Lư Chính năm thời cơ về loại độc kia như thế nào, giả sử phát tác nội trong vòng một tháng, mà hãn ẩn nấp trong quân, thận trọng dè dặt chưa bị bại lộ, nếu trong vòng một tháng không cần lợi dụng tính mạng của An Nhược Hi để uy hiếp thì có phải sẽ đưa thuốc giải không? Hãn để Lư Chính giả vờ hạ độc, nào ngờ cho hãn cơ hội để hạ độc thật. Lúc ấy đúng là hãn có dạn phải vờ như hạ độc An Nhược Hi, nói cho nàng ta biết độc sẽ phát tác trong vòng nửa năm, vì hãn nắm chắc trong vòng nửa năm có thể thu xếp hôn sự của An Nhược Hi thỏa đáng, để nàng ta gả ra ngoài quận, không còn là mối uy hiếp của An Nhược Hi nữa.

Nhưng Lư Chính lại đề nghị một tháng một viên, dù sao cũng là giả, để An Nhược Hi căng thẳng thì hay hơn, lại còn có cơ hội mỗi tháng đưa thuốc giải cho An Nhược Hi để thăm dò tin tức. Long Đại cảm thấy chuyện ấy hiệu quả hơn việc phát tác trong vòng nửa năm, thế là đồng ý. Giờ nay nghĩ lại, mình đã tạo cơ hội để Lư Chính hạ độc thật.

Nhưng không chế thời điểm thế nào, lần đầu tiên đưa độc thật, rồi lần sau đưa thuốc giải? Hãn ta đã đưa thuốc cho An Nhược Hi hai lần. Long

Đại cảm thấy nếu là Lư Chính, vì để bảo đảm chu toàn thì cơ hội đầu tiên sẽ hạ độc thật, nếu không lỡ về sau xảy ra biến cố thì sẽ không có cơ hội.

Vậy chẳng lẽ lần thứ hai không phải là thuốc giải? Hẳn để An Nhược Thần đi thăm dò, chủ yếu cũng là vì chuyện này. Nhưng không ngờ rằng, Lư Chính lại còn xảo quyệt hơn dự đoán của họ. Vừa thoát chết khỏi đường tơ kẽ tóc một lần, lại bị thuốc làm cho mơ hồ, nhưng vẫn còn có thể cò kè được thế.

“Hẳn là thật. Hẳn tất phải để lại đường lui. Nếu là giả, độc của muội muội nàng không phát tác, như vậy hẳn sẽ không diễn kịch rồi. Hẳn rất có lòng tin trong việc này. Nên nếu trong tháng này không xảy ra biến cố, hẳn sẽ đưa độc lần thứ ba chứ không phải là thuốc giải.” Long Đại suy đoán như thế, “Thuốc giải là con át cuối cùng của hẳn.”

Long Đại vừa nói vừa tự trách, ôm lấy An Nhược Thần từ sau lưng, tựa cằm trên đầu nàng, dịu dàng nói: “Là ta không tốt, không thể phát hiện ra quỷ kế của hẳn, làm hẳn có cơ hội ra tay đẩy nàng vào hiểm cảnh, cũng hại muội muội nàng, để nàng phải chịu khổ.”

Câu xin lỗi của Long Đại khá thành khẩn, An Nhược Thần giật mình, không ngờ tướng quân sẽ nhượng bộ nhận sai như thế.

“Này, nếu mọi thứ có thể như ý, liệu sự như thần, thì trên đời này đã không còn những hiểm ác phiền toái kia rồi. Bây giờ gắng sức đền bù, tìm ra thuốc giải là được.” An Nhược Thần không biết lời này là đang trấn an Long Đại hay trấn an chính mình.

“Sợ nàng trách ta.” Long Đại vui đầu vào hõm cổ An Nhược Thần.

“Tướng quân.” An Nhược Thần chẳng biết làm sao. Chàng đang làm nũng đấy ư?

An Nhược Thần không biết phải an ủy vị mãnh tướng vì áy náy mà làm nũng này thế nào, thế là cứ để mặc người dán trên mình mà viết cho xong thư. Nhưng nàng còn chưa viết xong thì Long Đại đã khôi phục dáng vẻ tướng quân anh minh, cầm thư đến đọc kỹ một lần. An Nhược Thần nói rõ chuyện trong thư, để Cổ Văn Đạt tìm mấy thứ kia, nếu An Nhược Hi phát độc thật thì sẽ cho thêm một viên khi chưa tìm được thuốc giải, tranh thủ chút thời gian. Ngoài ra phòng của nàng ở lầu Tử Vân, phòng của tướng quân, phòng của Lục đại nương, lầu Chiêu Phúc, những nơi nàng thường đi, tất cả đều phải lục soát cẩn thận. Cuối cùng còn bổ sung một câu, đến thăm mộ phần của mẫu thân nàng và bà vú già, xem có dấu vết bị động đến không, có khả năng Lữ Chính giấu đồ ở đó không.

“Mộ phần của mẹ nàng và bà vú?” Long Đại thật sự bội phục tâm tư kín đáo của nương tử nhà mình, đúng là hăn không nghĩ đến điểm này.

“Hăn ta nói giấu ở ngay bên cạnh em, em tuyệt đối sẽ không đến những nơi thiếu suy nghĩ. Nơi quan trọng với em,” An Nhược Thần cũng chỉ đoán mò, dù sao cứ tìm khắp, không hại gì, “Là mộ phần của mẹ em, có thể cha em sẽ động vào, nhưng mộ phần của bà vú chắc chắn hơn, không bắt mắt, An gia cũng sẽ không nhằm đến nó đâu.”

Thư được gửi đi rất nhanh, An Nhược Thần lo lắng, thật sự hy vọng Lữ Chính chỉ đang gạt mình.

Nhưng thư của nàng còn chưa đến thành Trung Lan thì đã nhận được bồ câu đưa thư của Cổ Văn Đạt, Lục đại nương nghe ngóng được tin tức, An Nhược Hi bị phong hàn. Tạm thời bọn họ vẫn chưa tìm được manh mối liên quan đến việc này. Còn nữa, bọn họ đã tìm được An Nhược Phương rồi, đã đón nàng về lầu Tử Vân, nhưng An Nhược Phương khẳng định đòi về nhà, bảo là muốn chịu tang mẫu thân.

Nhất thời tim An Nhược Thần đau nhói, đau rất đau. Thời gian và triệu chứng An Nhược Hi bị bệnh, quả giống những gì Lữ Chính nói. Mà nỗi đau

của tứ muội khi mất mẹ, thậm chí là lòng xót xa khi mà mẫu thân lâm chung còn không thể ở kề bên, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được. Nàng không khỏi nhớ đến lời tứ di nương nhờ nhị muội nói lại với nàng, bà ấy nói mình sẽ sống đợi tứ muội về nhà, phải sống gặp con gái.

An Nhược Thần càng nghĩ càng thốn thức, cảm thấy rất áy náy. Là vì ý nghĩ trốn nhà của nàng đã gây ra những chuyện này, hại chết những người đấy.

Long Đại làm xong chuyện quay lại, liền thấy An Nhược Thần ủ rũ như đưa đám.

“Sao thế?” Long Đại ngồi xuống cạnh nàng, lại cầm hoa tiện tay hái được trên đường lên đầu nàng.

“Tướng quân.” An Nhược Thần tựa đầu vào lòng Long Đại, đúng là áy náy sẽ khiến người ta muốn làm nũng thật, “Em còn phải gửi thư cho Cổ đại nhân.”

Long Đại tự mình giúp nàng trải giấy mài mực.

An Nhược Thần viết thư, nói cho Cổ Văn Đạt biết từ trước đến nay tứ muội luôn có chủ ý riêng, muội ấy muốn về nhà thì cứ để muội ấy về đi. Đã bịa lời giải thích xong thì để Lục đại nương nghĩ cách đối đáp chi viện cho muội ấy, nếu muội ấy cần giúp đỡ thì Lục đại nương có thể kịp lúc nhận được tin tức để mà viện trợ. Cuối cùng nàng lại nhắc lại độc trên người An Nhược Hi, xin Cổ Văn Đạt và Lục đại nương tìm thuốc giải giùm, lúc cần thiết, có thể mở quan tài của mẫu thân và bà vú ra lục soát giùm.

Long Đại thấy nội dung nàng viết, không nói gì, chỉ nắm tay nàng an ủi.

“Em phải trở về thật.” An Nhược Thần rất khó chịu, “Nếu cần cho nhị muội thêm một viên thuốc độc, thì em biết phải giải thích với muội ấy thế

nào đây. Tình hình tệ hại như vậy, em lại hại các nàng bỏ mạng, còn mình lại chạy thoát.”

Long Đại lắc đầu: “Đây không phải là một ý kiến hay. Ở đây cần nàng hơn, Thần Thần à. Rất nhanh Huy vương sẽ có hành động thôi. Chúng ta còn rất nhiều chuyện phải xử lý.”

An Nhược Thần cúi đầu không đáp.

Long Đại lại nói: “Nàng dặn Lục đại nương lại đi, tứ muội nàng đã về An gia, bảo muội ấy theo dõi động tĩnh của An gia. Không phải trước đó có nói Tiên Thế Tân phái người qua An gia ở ư, lại còn cho đệ đệ nàng một chức vụ. Nhất định Tiên Thế Tân có chủ ý.”

An Nhược Thần chột ngắc đầu: “Tứ muội em vẫn là một đứa trẻ mà.”

“Là một đứa trẻ rất có chủ ý, không phải ư? Nàng chớ xem thường muội ấy, trước đây dám trốn nhà, giờ dám về nhà, muội ấy đâu giống trẻ con bình thường. Hơn nữa muội ấy biết tất cả mọi bí mật, muội ấy là mấu chốt để tìm ra Tịnh Duyên sư thái, muội ấy còn biết Tiết Tự Nhiên là nội ứng trong thành của chúng ta, lại còn lôi kéo cả Diêu Văn Hải. Muội ấy là người giúp sức rất hữu dụng.”

An Nhược Thần cắn chặt răng, nàng không thể đồng ý được. Tướng quân thấy hữu dụng, nhưng nàng chỉ cảm thấy đau lòng.

“Viết đi.” Long Đại đẩy tờ giấy đến trước mặt An Nhược Thần.

An Nhược Thần trợn mắt nhìn tờ giấy kia, nàng nợ tướng quân nên nàng sẵn sàng vào nơi dầu sôi lửa bỏng vì tướng quân, có chết ngàn lần cũng không từ chối, nhưng nàng không thể để tứ muội làm vậy được.

“Viết đi. Nàng biết lời ta nói rất đúng.” Long Đại lặp lại.

Đúng là rất đúng, nhưng đột nhiên An Nhược Thần rất muốn nghiêm túc hỏi tướng quân một câu, trong lòng hẳn, là thật sự thích con người nàng hay vì nàng có chỗ hữu dụng. Nhưng cuối cùng An Nhược Thần vẫn không hỏi, nàng cầm bút, viết theo những gì Long Đại nói.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 170

Trời vừa tờ mờ sáng thì Tiền Thế Tân đã dậy. Hắn chỉ ngủ hai canh giờ, một ngày qua xảy ra quá nhiều chuyện, đối với hắn mà nói thì khá là mạo hiểm, hắn mệt mỏi nhưng cứ suy nghĩ nhiều, ngủ không yên giấc.

Còn chưa ăn sáng xong thì lại nghe được một tin đầy khiếp sợ —— Diêu Văn Hải đã về nhà.

Thân tín Ngôn Dao báo lại, sáng sớm Diêu phu nhân sai người đến nhắn, nói tối qua Diêu Văn Hải đã về nhà, không hề bị thương, chỉ là trên người hơi bẩn. Nói là hôm xe ngựa gặp nạn ấy, một mình Diêu Văn Hải thoát được, tự chạy đi ẩn náu. Vì sợ sẽ bị đuổi giết nữa nên không dám lộ mặt, lưu lạc mấy ngày, cảm thấy có vẻ ổn nên mới âm thầm về nhà.

Tiền Thế Tân cười nhạt: “Một thằng công tử được cưng chiều từ nhỏ như nó mà có thể một mình lưu lạc hơn nửa tháng, chẳng hề bị thương, lại còn đi về nhà? Dọa ai đấy hả!”

Ngôn Dao thưa: “VẬY ĐỂ THUỘC HẠ ĐI ĐIỀU TRA XEM LÀ AI CHỨA CHẬP CẬU TA. KẼ NÀY LÀM VIỆC QUÁ THẢN NHIÊN, GIẤU GIẾM HỒI LÂU, GIỜ BẮT CHỌT THẢ NGƯỜI VỀ, HẮN LÀ CÓ MƯƠ ĐỒ.”

“Dĩ nhiên là có mưu đồ rồi.” Tiền Thế Tân nói: “Cũng trùng hợp thật. Đêm qua chúng ta bao vây phố trừ phiến loạn, đêm qua nó cũng về.” Tất phải bắt cho bằng được kẻ đứng sau màn này. Tiền Thế Tân đứng dậy, dẫn theo Ngôn Dao đến phủ thái thú.

Mông Giai Nguyệt vội ra chào đón, bà vui vẻ ra mặt, thần thái xán lạn, cả người rục rờ như đổi mới hoàn toàn, chẳng hề có chút tiều tụy lo lắng. Rõ ràng con trai bình an quay về đã khiến bà rất vui mừng.

Tiền Thế Tân vờ vĩnh chúc mừng một phen, Mông Giai Nguyệt cũng vờ vĩnh khách khí lại. Tiền Thế Tân biết, mới sáng sớm mà Mông Giai Nguyệt chưa kịp đợi đã cho người đến báo tin, là vì muốn quất vào mặt hăn làm hăn ta khó coi đây mà. Hăn ám chỉ thằng bé ở trong tay mình, nhưng kết quả lại không phải.

Tiền Thế Tân làm như không có chuyện gì xảy ra, chỉ nói là vì tra án, có một vài chi tiết cần phải hỏi Diêu Văn Hải. Mông Giai Nguyệt không từ chối, cho người gọi Diêu Văn Hải đang ngủ đến, nói Tiền đại nhân có lời muốn hỏi.

Một lúc lâu sau Diêu Văn Hải đến, Tiền Thế Tân cẩn thận quan sát cậu một phen, da dẻ trắng nõn, đâu có vẻ là lưu lạc ăn cực ở khổ đâu. Còn chưa kịp mở miệng thì lại thấy Diêu Văn Hải hỏi một câu làm hăn kinh ngạc hơn: “Tiền đại nhân, vừa nãy tên hầu trong viện cháu nói, đêm qua ở phố An Thủy xảy ra chuyện lớn ạ?”

Tiền Thế Tân giật mình, nói: “Có người báo nói thấy có tung tích giặc cướp ở con phố đó, bắt trói một thiếu niên cỡ tuổi như cháu, ta đã đồng ý với mẹ cháu nhất định phải dốc toàn lực tìm cháu nên mới phái quân lính bao vây phố.” Tiền Thế Tân vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Diêu Văn Hải, thời gian không phải chỉ là trùng hợp đúng không, kẻ đứng sau màn nhân lúc lộn soát phố phường rồi ren mà đưa Diêu Văn Hải về. Khi đấy đội ngũ quan phủ đều ở ở An Thủy, không ai để ý đến phủ thái thú.

Quả nhiên Diêu Văn Hải nói: “Người báo tin cho đại nhân nói dối rồi. Làm gì có giặc cướp chứ, cháu vẫn luôn trốn trong phố An Thủy mà.” Diêu Văn Hải nói lại lời giải thích đã chuẩn bị trước, Tiền Thế Tân nghe càng nghi ngờ.

Tốt lắm, không chỉ trùng hợp thời gian mà đến cả địa điểm cũng trùng hợp. Mọi người đều ở phố An Thủy hết đúng không? Tiền Thế Tân cẩn thận hỏi lại, Diêu Văn Hải lại còn đối đáp được, trốn từ xe ngựa xuống thế nào, chạy từ đâu, làm sao đến được phố An Thủy, ẩn nấp ở đâu, từ đường bỏ hoang đó nằm chỗ nào, sống qua ngày ra sao vân vân.

Mông Giai Nguyệt nghe mà gạt lệ, khóc lóc nói: “Con trai mẹ cực quá.”

Tiền Thế Tân mặt không cảm xúc, xoay sang dặn dò Ngôn Dao phải người đến phố An Thủy điều tra, cả từ đường bỏ hoang và Thủy An đường kia, cũng phải cẩn thận hỏi rõ.

Rồi hắn quay người lại, Diêu Văn Hải ôm quyền thi lễ với hắn: “Đại nhân, kẻ báo án kia báo án giả, nghĩ ắt hắn có mưu đồ gì đấy, đại nhân có bắt gã lại không? Nhất định phải thẩm tra kỹ người này, gã ta bịa chuyện lớn như thế, nói không chừng còn cùng một nhóm với mật thám. Khiến đại nhân điều động quân lính bao vây đường phố, nghe nói có gặp phải cường đạo đánh nhau thật, rất nhiều người chết. Đại nhân, liệu kẻ báo án kia có phải cố ý dẫn quân lính cắn câu, muốn giết binh tướng trong thành không? Đại nhân không được bỏ qua cho gã, phải bắt về thẩm tra kỹ. Giặc cướp hắn thấy trông như thế nào, thiếu niên bị trói lại trông ra sao? Đã lục soát phố phường nhưng không thấy gì, gã ta ngụy biện thế nào?”

Cả một chuỗi câu hỏi ngăm trào phúng, da mặt Tiền Thế Tân giật giật, chẳng hề nghĩ rằng, vốn hắn muốn bắt điểm yếu của Diêu Văn Hải nhưng lại bị cắn ngược lại. Tiền Thế Tân sầm mặt, hắn biến đâu ra kẻ báo án khả nghi chứ, đúng là bị Lỗ Thăng gài bẫy rồi. Không định chủ ý chu toàn, làm rối rắm cục diện rồi để hắn dọn vén. Tiền Thế Tân đành phải nói: “Kẻ kia báo án xong thì chạy mất, cũng không rõ là người hôm đâu. Nói ra thì đúng là hôm qua ta sơ suất. Ta đã cho nha sai lục soát khắp thành rồi, nhất định phải tìm ra hắn.”

Diêu Văn Hải cười hiền, mặt đầy vẻ vô tội, rồi lại nói: “Nhắc đến đây, thật đúng là cảm kích Tiền đại nhân. Nhà cháu gặp chuyện, phụ thân bị oan, đại nhân còn quan tâm đến bọn cháu như thế. Kẻ báo án kia nói láo xong chạy, như vậy rõ là không nhờ vả được, mà đại nhân còn điều động quan sai toàn phủ lục soát phố, không tiếc tiếng xấu nhiều loạn dân chúng chỉ vì muốn giải cứu cháu, thật là có tình có nghĩa, cháu cảm ơn đại nhân, cũng thay mặt phụ thân cảm ơn đại nhân.”

Mông Giai Nguyệt ở bên phụ họa, cũng cất lời cảm ơn.

Da mặt Tiền Thế Tân lại co giật lần nữa, hẳn cảm thấy bình đây là bị chửi, bị ăn chửi nhưng không phát câu được, vì đối phương quá khách khí rồi. Tiền Thế Tân hít sâu một hơi, trấn an Diêu Văn Hải mấy câu, lại nói vài lời khách sáo, xau đó xoay người sầm mặt rời đi.

Tiền Thế Tân quay về nha phủ, không lâu sau Ngôn Dao quay về báo, quả thật trong từ đường bỏ hoang kia có chăn đệm và vụn bánh bao, còn có một chiếc bát, hai bộ đồ bẩn, thoạt nhìn khá giống có người lưu lạc từng ở, kích cỡ xiêm y cũng khoảng chừng thiếu niên mười tuổi mặc. Cũng đã hỏi qua Thủy An đường rồi, bọn họ không biết có người ở trong từ đường đó, mà trong nửa tháng qua ở Thủy An đường vất không ít đồ, có chăn đệm đồ ăn, và cả xiêm y. Cũng đã hỏi quanh đó một vòng, không ai từng thấy một tiểu thiếu niên lưu lạc cả.

Ngôn Dao vừa báo cáo xong thì Tưởng Tùng phái người đến. Nói đêm qua suýt đã bắt được sát thủ mật thám, tất cả dựa vào tình báo của Tiền đại nhân. Nghe nói trong đêm qua có người báo án, nhất định kẻ đó biết được nội tình mật thám. Tưởng Tùng hỏi Tiền Thế Tân thân phận của người báo án, lúc báo án nói thế nào, liệu còn có những manh mối khác không. Rồi bảo giải kẻ đó đến lầu Tử Vân, có lời muốn hỏi gã.

Lần hỏi này còn tỉ mỉ hơn Diêu Văn Hải nhiều, báo án lúc nào, nha sai nào tiếp, chi tiết cụ thể và án lục ở đâu, vân vân.

Tiền Thế Tân muốn nổi điên đến nơi rồi, được lắm, kẻ nào cũng nắm được cái thóp này, lại còn nói không chút nể nang. Tiền Thế Tân không thể đuổi Tưởng Tùng như đuổi Diêu Văn Hải được, chỉ nói là Lỗ Thăng đại nhân gặp người xong thì để người nọ về nhà, tránh mật thám phát giác nổi lòng nghi ngờ. Cuối cùng người xác định tin tức đáng tin rồi để trọng binh bao vây phố An Thủy cũng là quyết định của Lỗ Thăng đại nhân. Nên nếu Tưởng tướng quân muốn biết chi tiết, thì hẳn phải đi hỏi Lỗ Thăng đại nhân, để tránh trong vụ án này còn có nội tình quan trọng cần giữ bí mật.

Người nọ rời đi rồi, Tiền Thế Tân đi tìm Lỗ Thăng báo chuyện lại. Lỗ Thăng cũng chẳng để ý, nói: “Người đáp như thế rất tốt, Tưởng Tùng muốn biết gì thì cứ để chúng đến tìm ta. Ai không phục, muốn làm gì, cứ để chúng tới tìm ta. Ta đến đây là để làm chỗ dựa cho người. Ta là chúc quan do tuần tra sứ phái đến, quan hàm lớn hơn bọn chúng một cấp, chúng có thể làm gì được đây?”

Tiền Thế Tân không có dị nghị gì, Tưởng Tùng không thể làm gì được, dĩ nhiên hẳn cũng không thể làm gì được.

Lỗ Thăng lại nói: “Tạm thời người khỏi cần quản mấy chuyện khác, chuyện lòng bắt đồ tể cứ để ta sắp xếp. Tưởng Tùng muốn thế nào thì cứ theo hẳn, quan trọng nhất trước mắt là nắm chắc thời gian giết chết hẳn. Không chỉ làm hẳn mãi mãi không vươn mình được, mà còn phải liên lụy đến Long Đại. Người sắp xếp thế nào rồi? Hôn lễ của An nhị cô nương là ngày sau rồi đúng không? Thế cứ động thủ vào ngày đó đi.”

Tiền Thế Tân vội nói: “Vâng. Hôm nay đang định đến An gia chuẩn bị chuyện này.”

Lỗ Thăng vỗ vai hẳn: “Người cứ chuyên tâm làm việc này trước đi, không thể làm sai được. Diệt trừ được Tưởng Tùng rồi thì áp chế Long Đại, lúc ấy người mới có thể đứng vững ở quận Bình Nam được, bọn ta cũng mới thuận lợi nâng đỡ người lên vị trí thái thú, tính toàn thời gian thì Huy

vương sẽ hành sự nhanh thôi, ta phải đến tiền tuyến tiếp ứng, không thể cứ mãi ở đây chờ người được.”

Tiền Thế Tân không vui, cái gì gọi là chờ hăn? Hăn đâu phải tàn phế.

Trong Tiết phủ, Tiết Tự Nhiên đổ bệnh thật. Vốn hôm qua thân thể đã khó chịu, kết quả ban đêm có chuyện lớn như thế, hăn lo lắng cho an nguy già trẻ ở thiện đường, lo lắng bà con và phòng trạch ở con phố đó, còn cả hai kẻ phiền phức kia nữa, không ai được xảy ra chuyện cả. Một hồi cuống cuồng, thế là bệnh đến dồn dập, đến nửa đêm không chịu nổi nữa, choáng váng nằm xuống là không ngồi dậy nổi.

May mà sau khi tỉnh nghe được tin tức tốt, người ở phố An Thủy và thiện đường không gặp chuyện gì, hai đứa bé mất tích. Nhưng Lục tiên sinh ở thiện đường phát hiện có người âm thầm chuẩn bị đồ ở trong tủ đường bỏ hoang như lúc trước bọn họ tính toán cho Diêu Văn Hải, đã bố trí đồ đạc ở đó xong. Sau đó lại nghe nói đêm qua Diêu Văn Hải đã về nhà. Quả nhiên tiếp đến có người trong nha môn đến vặn hỏi, mọi người cũng đã chuẩn bị lời cả, thuận lợi vượt qua.

Trong lòng Tiết Tự Nhiên thả lỏng, xem ra người của An Nhược Thần đã đón hai kẻ phiền phức kia đi rồi. Hăn dặn dò canh chừng An gia, nếu mấy ngày nay An Nhược Phương cũng quay về thì sẽ không còn chuyện gì nữa. Còn nữa, gần đây mọi người không được tiếp xúc với phố An Thủy nữa, phòng ngừa quan phủ theo dõi bắt được đầu mối.

Hương Vân Hào lên tiếng đáp, xoay người chuẩn bị đi dặn dò người dưới thì Tiết Tự Nhiên chợt gọi hăn lại: “Chuyện ta bị bệnh đừng để An gia biết. Nếu An nhị cô nương có đến Hỉ Tú đường truyền tin thì bảo chường quỹ lạnh trí chút, đừng để lộ.” An gia nịnh bợ nhỏ mọn như thế, ngộ nhờ chê hăn sắp thành thân mà ngã bệnh thì hăn sẽ nổi giận thật. “Gọi mẹ ta đến

đây, để ta nói với bà.” Bảo mẹ cũng phải kín miệng, đừng làm ra vẻ lo lắng hẳn bị bệnh, nếu không bà mai hỉ tú nương sẽ phát giác. Máy người này là nhiều chuyện nhất, phải nghiêm phòng.

Trong an phủ, An Nhượng Hi ho khan rất dữ, cả người uể oải, cũng đang nằm trên giường dưỡng bệnh. Dĩ nhiên chuyện này không gạt được Đàm Thị rồi, bà ta đến mắng An Nhượng Hi một trận ra trò, cũng mắng luôn a hoàn bà tử trong viện tử của nàng. Sắp cưới đến nơi rồi mà còn chăm sóc tân nương bị bệnh, giỏi thật đấy. Nếu không phải thấy trước khi cưới quá bận thì thật sự muốn đánh hết máy người bọn họ rồi.

“Mời Trần đại phu đến để ông ấy kê đơn, phải mau chóng đẩy lùi bệnh này đi mới được. Không thể chậm trễ lên kiệu hoa. Còn nữa, không ai được phép đồn chuyện này ra ngoài cả. Nếu không ta sẽ lột da kẻ đấy.” Đàm Thị trợn trừng hai mắt, vô cùng hung dữ.

An Nhượng Hi thở hổn hển, nàng uống rất nhiều nước, để cổ họng bỏng rát vì ho thoải mái hơn. Nàng cứ nằm đấy, hy vọng mình chóng khỏe, không thể ươn hèn như vậy được, không thể bị bệnh, nàng muốn thuận lợi gả cho Tiết công tử.

Đương khi mẹ con hai người đều vì căn bệnh này mà tức giận, thì Tiền Thế Tân bước vào An phủ.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Hôm qua An Vinh Quý bị Tưởng Tùng phạt trọng, vết thương vẫn chưa lành, giờ đang nằm trên giường ăn sáng mắng chửi Tưởng Tùng. Nghe thấy Tiền Thế Tân đến thì vội sai người đưa đồ đi, đặt chén thuốc lên bàn, còn mình thì nằm sấp ra đây, giả như bị thương rất nặng.

Quả nhiên không lâu sau, An Nhược Phương dẫn Tiền Thế Tân đến, nói Tiền đại nhân có lòng đến thăm hân.

An Vinh Quý vờ khó khăn bò dậy, Tiền Thế Tân vội đi đến đê xuống. Hân trấn an An Vinh Quý mấy câu, hỏi hân ta vết thương ra sao rồi, rồi lại hân ta dặn phải dưỡng thương thật tốt, rồi lại khiển trách Tưởng Tùng không có pháp luật kỷ cương, tùy ý làm bậy. Cuối cùng còn tự trách mình, nói vốn An gia và phía quân đội đã có xích mích, đáng nhẽ hân phải cân nhắc chu toàn, không nên để An Vinh Quý đi chuyến này, liên lụy An Vinh Quý bị Tưởng Tùng cố ý tìm lý do đánh, đều do đại nhân hân không sắp xếp đâu ra đây cho thuộc hạ.

Nói một thôi một hồi làm An Vinh Quý rất hưởng thụ, tâm trạng An Chi Phủ cũng thoải mái hơn, hai cha con vội thề thốt tỏ vẻ trung thành, ra chiều cảm động. Cuối cùng còn mắng Tưởng Tùng và cả đám người trong lầu Tử Vân.

Tiền Thế Tân nói: “Tưởng Tùng cũng chỉ là nghe theo chỉ thị của Long tướng quân mà làm việc. Long đại tướng quân và An đại cô nương có thể độ với An gia thế nào, thì trên dưới toàn quân và lầu Tử Vân cũng sẽ có thái độ với An gia thế này.” Hân thở dài, nói thời gian này mình tạm gánh

chức thái thú, cũng chịu rất nhiều áp lực, trước kia phụ thân hấn đặc tội với An Nhược Thần, Long tướng quân cũng không coi hấn vào đâu, Tướng Tùng không chỉ không khách khí với An Vinh Quý mà còn hô tới quát lui đại nhân hấn. Long tướng quân một lòng muốn nâng đỡ Diêu Côn về lại vị trí thái thú, nên mới gây khó dễ cho hấn liên tục.

Tiền Thế Tân nói rất uyển chuyển, nhưng An Vinh Quý vẫn hiểu. Những lời bóng gió đó hấn ta đã nghe qua không ít ở trong nha môn, cũng từng báo lại với Tiền Thế Tân, người nào nói xấu thế nào, kẻ nào bố trí khuyết điểm ra sao, vân vân. Thế là vội phụ họa theo, cùng An Chi Phủ nói Tiền đại nhân thật chẳng dễ dàng gì, sao Long tướng quân và Tướng tướng quân có thể vô phép tắc như vậy được.

Tiền Thế Tân khoát tay cười khố, nói: “Ta cũng không biết liệu có phải sau này sẽ bị lật đổ đến mức ngay cả Bình Nam cũng không ở nổi hay không, nhưng hôm nay còn ở lại đây một ngày, thì ngày đó sẽ làm quan phụ mẫu cho bách tính.” Hấn dừng lại, than dài, “Chuyện này nói đến cũng rất phức tạp, Lỗ Thăng đại nhân đã trò chuyện rất nhiều với ta, phía Lương đại nhân định không để Diêu Côn quay lại, nhưng Long tướng quân là người có tiếng nói, Lương đại nhân cũng phải xử lý tốt Long tướng quân, hấn cũng khá là nhức đầu, nói trước kia Long tướng quân nào có không phân biệt công tư như thế đâu, chỉ sợ giờ thật sự đã bị chôn hãm trong nữ sắc, bị mê muội tính kế.”

An Chi Phủ vội nói: “Đại nhân cũng biết mà, tiện nhân An Nhược Thần kia đã chẳng còn quan hệ với An gia của thảo dân nữa.” Nếu cuối cùng mấy vị đại nhân tính nợ đến đầu An gia bọn họ thì cũng không hay lắm.

Tiền Thế Tân cười bảo: “Dĩ nhiên mọi việc làm của nàng ta không liên quan đến nhà các người rồi. Nhà các người không phải là đồng lõa, mà là khổ chủ. Cha ta có lỗi nào với nhà các người, nhất định ta sẽ bồi thường hết sức, nhà các người cứ yên tâm. Nếu ta qua được kiếp này, ngày sau ngồi vững trên ghế thái thú thì nhất định sẽ cân nhắc Vinh Quý. Còn nữa, giờ

đây không đánh nhau nữa, sau này hai nước khôi phục buôn bán biên giới, An lão gia có quen với bên Nam Tần, muốn làm ăn mua bán này, An lão gia cũng có thể làm tốt.”

An Chi Phủ và An Vinh Quý nghe thì hai mắt sáng lên, thầm nghĩ Tiền đại nhân ngài nhất định nhất định phải là thái thú đại nhân đấy. An Chi Phủ cất cao giọng nói: “Đại nhân yên tâm, đại nhân chăm sóc An gia thảo dân, chúng thảo dân luôn nhớ trong lòng. Mọi người thân như một nhà, có chuyện gì, dĩ nhiên sẽ giúp đỡ lẫn nhau rồi. Đại nhân có gì cần đến An gia thảo dân thì cứ nói thẳng. An gia thảo dân dù có chết vạn lần cũng không từ chối, nhất định sẽ trừ ưu giải nạn cho Tiền đại nhân.”

Thứ Tiền Thế Tân đợi chính là câu này, hắn làm ra vẻ khó xử, cười khổ nói: “An lão gia có lòng này, ta rất cảm kích. Nhưng rắc rối của ta quá lớn, nếu An lão gia giúp ta thì sợ sẽ có chuyện không thoải mái lắm. Ta không tiện mở miệng...”

An Vinh Quý cướp lời nói: “Đại nhân nói lạ, có chuyện gì mà nhà thuộc hạ có thể giúp được thì tất sẽ dốc toàn sức lực, làm gì có chuyện không thoải mái chứ.”

Tiền Thế Tân nói: “Rắc rối lớn nhất của ta vẫn là phía Tướng tướng quân và Long tướng quân. Không phải vừa nãy đã nói, bọn họ muốn đuổi ta đi, nâng đỡ Diêu Côn về lại à. Tuy Lương đại nhân và Lỗ đại nhân đứng về phía ta, nhưng khổ nỗi chưa nắm được điểm yếu của Long tướng quân thì vẫn chưa tiện xử lý.”

An Vinh Quý trợn mắt: “Long tướng quân và Diêu Côn cấu kết cướp đoạt dân nữ, hủy hôn sự của đại tỷ thuộc hạ, không phải tội đấy vẫn chưa thanh toán với bọn họ sao? Lương đại nhân và Lỗ đại nhân đã biết chuyện đó chưa?”

“Long tướng quân cũng quá giáo hoạt, hần và An cô nương đã thành thân ở tiền tuyến rồi. Đã như thế, mặc dù không đủ phép tắc, nhưng bọn họ đã là phu thê, An cô nương cũng tự nguyện, giờ không thể bắt chẹt tội ấy được nữa. Dù An gia người là khố chủ muốn lật lại nợ cũ, thì cũng không có thời cơ tốt. Còn nữa, bây giờ Lỗ đại nhân đang lật lại các ghi chép vụ án, khá hứng thú với án Tứ phu nhân chết, còn hỏi ta mấy lần. Ta không có manh mối mới, không có bằng chứng nên lấp liếm cho qua rồi, nhưng chuyện này vốn trước đây đẩy lên đầu An Nhược Thần, hôm nay Long tướng quân là chưa về, chứ đợi về rồi, chỉ sợ sẽ nghiêm túc truy cứu chuyện này.”

An Chi Phủ chột dạ. Làm khố chủ thì không sao, nhưng làm tội phạm thì tiêu rồi.

Đích thân ông ta giết chết Đoàn Thị, người khác có hiểu lầm thế nào đi nữa cũng không sao, không có bằng chứng, nhưng Tiền Thế Tân không như thế, thuộc hạ của hần giúp ông ta xử lý thi thể, chính miệng ông ta cũng thừa nhận mình giết người với hần. Nguyên do hậu quả, Tiền Thế Tân đều biết rõ.

Xưa nay An Chi Phủ hay nịnh hót, biết cách đoán tâm trạng đối phương mà bợ đỡ theo, ông ta nhìn Tiền Thế Tân, cũng biết được mấy phần mong muốn của hần. Tiền Thế Tân có nguy cơ bị Long tướng quân đá bay quan chức, vì thế nên hần phải ra tay trước, để lương đại nhân và Lỗ đại nhân xử lý Long tướng quân trước.

An Chi Phủ cẩn thận hỏi: “Tiền đại nhân, đại nhân cảm thấy, chúng thảo dân có thể làm gì?”

Tiền Thế Tân vờ dăm chiêu suy nghĩ một hồi, sau đó bảo: “Nếu muốn tố cáo Long tướng quân tội cướp đoạt dân nữ, thì phải có thêm tội tranh công kiêu ngạo, quân kỷ không nghiêm, thuộc hạ cũng bắt chước theo. Toàn quân đều ham sắc háo lợi, ức hiếp bách tính.”

An Chi Phủ và An Vinh Quý đưa mắt nhìn nhau. Thuộc hạ bắt chước theo đó, nhất định là ám chỉ Tường Tùng. An Chi Phủ nói: “Nghĩa là phải để Tường tướng quân cũng cướp đoạt dân nữ một lần sao?” Độ khó khá lớn đây.

An Vinh Quý nói: “Hay chúng ta mua chuộc một kỹ nữ, để nàng ta quyến rũ dụ dỗ Tường Tùng. Khi Tường Tùng đang gian dâm với nàng ta thì tìm mọi người đến bắt, rồi làm sai vài chuyện công vụ, ám chỉ Tường Tùng trầm mê nữ sắc, không chịu làm chính sự, à, có thể tìm thêm một hán tử giả vờ tranh đoạt tình nhân với hắn, sau đó hán tử kia chết đi, ắt tự ám chỉ là do Tường Tùng gây nên rồi.”

Tiền Thế Tân lắc đầu: “Có kỹ nữ nào ăn tim gấu gan báo mà dám hãm hại tướng quân đường đường như thế. Hơn nữa, đến thanh lâu thì có tính là gì? Sao đáng để nhắc tới. Lại còn gây ra thêm án mạng, còn ngại rắc rối chưa đủ hả? Ngộ nhỡ xảy ra bất trắc gì, để người ta nắm được thóp giết người, đến lúc đó An gia các người hay Tường Tùng tiêu đời đây?”

An Chi Phủ trợn mắt nhìn An Vinh Quý, nghĩ ra cái chủ ý quái quỷ gì thế hả.

Tiền Thế Tân nói tiếp: “Đừng nói đến kỹ nữ, dù chỉ là một a hoàn thân phận nhỏ, Tường Tùng nói muốn cưới thì cưới, a hoàn đó còn có thể chết không chịu theo ư? Lương đại nhân và Lỗ đại nhân còn có thể không thuận theo sao?” Hắn dừng lại, nhìn An Chi Phủ và An Vinh Quý rồi nói: “Phải là người trong nhà mà An lão gia nói gì thì nghe nấy, lại có thân phận, rồi để Tường Tùng phạm vào tội lớn, làm nhục nữ tử nhà lành, bị bắt tại chỗ, rồi An lão gia mới có thể cáo quan mà không sợ gì, để Tường Tùng kia không thể nào cãi lại, không thể trở mình.”

An Chi Phủ nhú mày, chẳng hiểu sao lại căng thẳng. Câu nói này là có ý gì?

Tiền Thế Tân nhìn sắc mặt ông ta rồi nói: “Người An gia chịu oan ức lớn, vạn bất đắc dĩ mới báo quan, An Nhược Thần bênh vực Long tướng quân, là không thích đáng. Như thế tội cướp đoạt dân nữ của Long Đẳng mới thành thật được. Hẳn ta không thể gỡ tội cho Tưởng Tùng, cũng không thể bào chữa cho mình được. Chỉ cần có lý do như vậy thì mọi chuyện còn lại, ta và các đại nhân tự xử lý được. Đến lúc đó, đã lật đổ đội ngũ Long Đẳng rồi thì An Nhược Thần sẽ không có được ngày tốt nữa, ai còn có thể truy cứu cái chết của tứ phu nhân đây?”

Câu cuối cùng lại đâm xuyên qua An Chi Phủ. An Chi Phủ vội nói: “Đại nhân anh minh, xin đại nhân chỉ điệm cho, đại nhân nói xem nên làm thế nào thì bọn thảo dân làm theo thế này.”

Tiền Thế Tân hỏi: “Ngày cưới của nhị cô nương là ngày mốt phải không?”

“Đúng đúng.” An Chi Phủ thầm sợ hãi. Không phải là xin ông ta bảo con gái đi dụ dỗ Tưởng Tùng đấy chứ, đừng nói đến dụ dỗ không được, mà sợ con gái cũng không đồng ý. Cũng đã sắp gả ra ngoài rồi, chẳng lẽ còn phải đánh một trận nên thân như con gái lớn ư?

“An lão gia và Vinh Quý phải chịu thiệt chút rồi, giờ cứ đến bồi lễ với Tưởng tướng quân, cứ nói Vinh Quý không hiểu chuyện nên không làm được việc, đã khiến Tưởng tướng quân không thoải mái. Lại nghe nói Tưởng tướng quân bị thương, nên đến nhận lỗi với thăm viếng luôn, cứ lấy lòng hẳn.”

“Sau đó thì sao?” An Vinh Quý hỏi.

“Sau đó mời hẳn tham dự hôn lễ của nhị cô nương. Để nhị cô nương tự đưa thiệp cho hẳn, nhờ hẳn chuyển quà hi đến đại cô nương. Nhất định hẳn sẽ không tiện từ chối.”

Không tiện từ chối ư? An Vinh Quý hỏi lại: “Nhưng nếu hăn không muốn thì sao ạ?”

“Chuyện đó sẽ do ta nghĩ cách.” Đêm qua không bắt được Tịnh Duyên sư thái, Tưởng Tùng luôn canh cánh trong lòng, nếu hăn cho rằng Tịnh Duyên sẽ âm thầm đến hôn lễ thì nhất định sẽ tới thăm dò.

“Chính là để Tưởng tướng quân đến tham dự hôn lễ đúng không ạ.” An Chi Phủ hiểu ra, “Vậy sau đó làm gì tiếp nữa?”

“Trong hôn yến nhất định sẽ phải uống rượu dùng bữa, các người xem xét cơ hội, hạ thuốc vào trong rượu và đồ ăn của hăn là được rồi.” Tiền Thế Tân nói, “Sau đó sẽ có người dẫn hăn vào phòng, mà trong phòng đó, cần phải có cô nương của An gia.”

Đầu An Chi Phủ “ong” lên, sợ tới nỗi ngậy người.

Tiền Thế Tân thấp giọng nói: “Cũng không xảy ra chuyện gì thật cả, đợi khi nghe thấy tiếng gào thét giã giụa thì sẽ có người nhảy vào cản lại. Cô nương thoát thân an toàn, còn Tưởng Tùng bị bắt tại trận, rồi chuyện sau đó, cứ để ta lo.”

An Chi Phủ nuốt nước bọt, không nói nên lời.

Tiền Thế Tân nhìn ông ta chăm chăm: “An lão gia cảm thấy sao?”

An Chi Phủ không biết thấy sao nữa, chỉ có thể gật đầu.

Tiền Thế Tân cười một tiếng, ôn tồn bảo: “Vinh Quý và An lão gia cứ thương lượng với nhau đi. Chuyện này làm thế nào, thật sự phải dựa vào các người cả. Ta còn rất nhiều chuyện bận ở nha môn, lát tối lại đến nghe xem ý các người thế nào.” Rồi hăn dừng lại, “Chuyện này không thể tiết lộ chút tin tức nào được, nếu không, ngộ nhỡ dẫn đến họa sát thân thì ta không thể giúp được các người đâu.”

Cha con An Chi Phủ đưa mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Tiền Thế Tân đứng dậy định rời đi, trước khi đi còn bồi thêm một câu nữa: “Trong chuyện này có cái tốt cái xấu, có được có mất, các người phải cẩn thận. Từng chi tiết một đều phải cẩn thận.”

Tiền Thế Tân đi rồi, An Chi Phủ vội chạy gấp về phòng con trai, đi tới đi lui trong phòng. An Vinh Quý chỉ nghĩ một lúc là xong: “Chuyện này phải làm cha à. Phải giúp Tiền đại nhân giữ được chức thái thú. Ngày nào chưa tiêu diệt được Long Đăng và Tưởng Tùng thì Tiền đại nhân sẽ gặp họa ngày ấy, chúng ta cũng xui xẻo theo. Khi ấy thì khỏi phải bàn tới cái tốt gì nữa cả.” Hắn còn đang trông cậy sau này làm quan lớn đây.

“Diệt thế nào!” An Chi Phủ sợ hãi, “Nói hắn làm nhục tử tử con ư? Đây là hôn lễ của tử tử con đây. Chuyện này mà làm ầm lên thì phải dọn vén thế nào được? Tiết gia cũng muốn liều mạng theo.”

“Không phải còn tam muội đấy ư?” An Vinh Quý nói, “Muội ấy thích hợp hơn nhị tử. Cha à, cha thử nghĩ đi, hôm đó nhị tử là tân nương, làm sao có thể ra khỏi phòng tân hôn được. Tam muội còn đang đợi gả, nhưng vẫn có thể đi chuẩn bị này kia. Đến lúc đó tìm một lý do để muội ấy đến căn phòng đó kia lấy đồ là được. Hơn nữa, không phải muội ấy cũng đã bàn xong hôn sự với nhị công tử Đỗ gia ở huyện Kỳ rồi à? Chuyện đã xong, vừa hay muội ấy gả đến huyện Kỳ, rồi tiếng đồn trong thành Trung Lan sẽ chóng tan thôi. Không ảnh hưởng lớn gì đến chúng ta cả. Không mạo phạm Tiết gia, cũng có được cái tốt.”

An Chi Phủ ngẫm nghĩ rồi ngồi xuống. Nghe hình như khá khả thi. Hơn nữa so giữa Đỗ gia và Tiết gia, dĩ nhiên Tiết gia có nhiều cái tốt hơn rồi, cho dù sau này Đỗ gia nghe được lời đồn gì thì chuyện cũng trôi qua lâu rồi, cùng lắm con gái bị hưu về nhà, tìm một nhà khác tái giá là xong. So với chuyện được Tiền đại nhân săn sóc, dĩ nhiên oan ức của con gái không đáng để nhắc đến.

An Nhượng Lan và mẫu thân Tiết Thị hoàn toàn chẳng hay biết gì về chuyện hai cha con họ bàn bạc, các nàng còn đang mãi chọn kiểu dáng hoa văn cho gối hỉ. Đã định xong hôn sự với Đỗ gia ở huyện Kỳ, chỉ chờ chọn ngày tốt nữa thôi. An Nhượng Lan muốn đợi đến mùa thu rồi xuất giá, một là có thể ở bên mẫu thân thêm ít thời gian, hai là tiết trời không nóng, người cũng thoải mái.

Nhưng Tiết Thị lại không nghĩ vậy, bà đã nói với Đỗ gia là ngày hai mươi lăm tháng ba An phủ bọn họ có chuyện vui, vui càng thêm vui mới là cát lợi, tốt nhất là trong vòng ba tháng sau khi nhị cô nương gả đi thì đến rước dâu luôn. Nên Đỗ gia đang đợi tiên sinh tính ngày trong quãng tháng sáu, mà Tiết Thị cũng đã bắt đầu chuẩn bị đồ cưới các kiểu.

“Có phải gấp gáp quá không ạ.” An Nhượng Lan đã chọn xong mẫu, ôm cánh tay mẫu thân nói, “Con không nỡ rời xa mẫu thân.”

“Đồ ngọc này, gả sớm gả muộn gì thì cũng là gả, dĩ nhiên phải gả sớm rồi. Con gả đi rồi, mẹ mới có thể yên tâm.” Tiết Thị vỗ đầu con gái, cười bảo. Bà không hề hăm mộ tiện nhân Đàm Thị kia chút nào hết, An Nhượng Hi gả cho một kẻ bệnh tật đầy mình thì có gì hay. Xem kìa, còn chưa qua cửa mà mình cũng bị bệnh theo rồi. Bất tự thích hợp, đúng là hợp thật. Chẳng lẽ hôn lễ còn phải khiêng hai cái giường bệnh đến hành lễ à, Tiết Thị nghĩ mà hả hê.

Đêm hôm ấy, Tiền Thế Tân lại đến An phủ. Nghe kể sách mà An Chi Phủ và An Vinh Quý đã bàn bạc xong thì rất hài lòng. Về người sắp xếp các bên cũng không có vấn đề gì, chỉ là có một bất trắc.

“Hi Nhi bị nhiễm phong hàn, đã mời đại phu đến khám rồi, thế nhưng tới tối là lại nghiêm trọng hơn. Mẹ con bé thấy không giấu được nữa, lúc này mới đến nói với thảo dân.” An Chi Phủ nói.

Tiền Thế Tân nhú mảy, “Nhiễm phong hàn thôi mà, không phải chuyện lớn gì. Uống thuốc mấy hôm là khỏi ngay. Hôn sự không thể có thay đổi gì được, đến lúc đó dù có tìm một a hoàn bái đường thay nhị cô nương thì vẫn phải làm hôn lễ.”

Trong lầu Tử Vân, Lục đại nương mang về tin tức, nói là tin do trinh thám của bà nghe được, thấy An phủ có đại phu ra vào, đến sẩm tối lại có đại phu vào một lần nữa, sắc mặt nghiêm trọng. Bà tìm đến đại phu ấy, đưa bạc hỏi thăm thử xem thì mới biết nhị cô nương An gia bị nhiễm phong hàn, càng uống thuốc bệnh càng nặng, nặng tới nỗi không nói ra lời và cũng không ngồi dậy nổi.

Lục đại nương rất lo, năm đó Dương lão cha cũng bị y hết như thế, gắng gượng không quá mấy ngày rồi ra đi.

Cổ Văn Đạt hết đường xoay sở, hăn cũng không tra ra được manh mối hữu ích nào. Đêm đã khuya, một con bồ câu đưa thư bay tới, Cổ Văn Đạt vội lấy thư ra đọc. Theo như trong thư nói thì phải cấp tốc lục soát mọi nơi, sẽ dễ dàng tìm cho ra “tám viên thuốc” mà Lữ Chính nói, nhưng ngoài tám viên kia thì còn phải tìm cho ra thứ tương tự như thuốc ở những nơi khác. Hăn tự mình dẫn theo người, nhân lúc đêm đen, lặng lẽ đến mộ phần của mẫu thân An Nhược Thần và bà vú nàng, nhưng không thấy có dấu vết đào xới.

Trời vừa tảng sáng, Cổ Văn Đạt chạy về lầu Tử Vân, lại nghe nói có một phong thư đóng kín dùng bồ câu đưa đến. Hăn đọc thư, có thể cạy quan tài. Lại vội dẫn người đến mộ phần lại, mở nắp quan tài ra cẩn thận lục soát một lần, nhưng vẫn không có gì.

Đến khi Cổ Văn Đạt về lại lầu Tử Vân lần nữa thì đã là buổi trưa, Lục đại nương và An Nhược Phương đang đợi hăn. An Nhược Phương đã biết lời dặn của đại tỷ, nàng có thể về nhà thủ hiếu vì mẫu thân, nàng còn cần thám thính An phủ giúp Lục đại nương rồi báo tin.

“Cháu sẵn lòng ạ. Cháu có thể làm được.” Khi Lục đại nương đọc xong bức thư ngắn gọn kia cho An Nhược Phương, An Nhược Phương làm vẻ mặt già dặn, bình tĩnh đáp.

Cổ Văn Đạt quay về, nét mặt ấy để Lục đại nương lẫn An Nhược Phương biết ngay, không có thuốc giải.

“Xem ra thật sự phải thử mạo hiểm một lần, uống thêm một viên thuốc độc rồi. Chỉ ít còn tranh thủ được ít thời gian tìm thuốc giải.” Cổ Văn Đạt than thở, “Nhưng phải để nhị cô nương uống thế nào đây?”

“Để cháu ạ.” An Nhược Phương nói: “Cháu muốn về nhà. Nhất định sẽ kịp hôn lễ của nhị tỷ.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 172

Thiếp mời của An gia thuận lợi được đưa đến tay Tưởng Tùng, An Vinh Quý quay về báo lại với Tiền Thế Tân, nói đáng về hấn lê cái thân tàn đến đưa thiếp mời đã làm Tưởng Tùng nghi ngờ, nên Tưởng Tùng đã đồng ý sẽ dự tiệc.

Tiền Thế Tân hài lòng, phản ứng của Tưởng Tùng cũng nằm trong dự liệu. Con người này tự phụ kiêu ngạo, cảm thấy chuyện có phần không đúng thì nhất định sẽ đi xem thử. Hấn ta đề phòng người An gia, dĩ nhiên sẽ sơ sót những việc khác.

Tiền Thế Tân sắp xếp xong xuôi, phái Ngôn Dao liên lạc thu xếp người hành sự trong hôn lễ, rồi lại dặn dò Lý Thành An đang ở An phủ phải canh kỹ động tĩnh của An gia, không thể để xảy ra bất trắc gì trong kế hoạch được.

Muốn lật đổ Long Đăng, ngày hôn lễ này sẽ là mấu chốt.

Nhưng Tiền Thế Tân cũng để ý. Hấn không hy vọng sau khi giúp bọn họ kéo ngã Long Đăng, người bị kéo ngã tiếp theo chính là mình. Nên Tiền Thế Tân đã nghĩ đến phụ thân.

Tiền Thế Tân lại vào ngục một chuyến. Đi gặp Tiền Bùi.

Hôm qua sau khi trở về từ An phủ, hấn đã nói qua chuyện với Tiền Bùi, hấn cần quan hệ ở Nam Tân, cần sự giúp đỡ của Huy vương. Tiền Bùi nở nụ cười đầy thâm ý: “Rốt cuộc thì người cũng đã rõ rồi đấy, không thể

trông cậy được vào những người khác, chỉ có cha ruột người mới thật lòng vì người.”

Tiền Thế Tân không thích điệu cười này của Tiền Bùi, nhưng hắn không thể không thừa nhận, nếu muốn leo cao mà không có người chống đỡ giúp hắn, chỉ sợ hắn sẽ té ngã. Hắn cần phụ thân lo liệu quan hệ ở Nam Tân giúp hắn, hắn tin rằng Huy vương cũng như mình, tuy cùng là đồng minh xây nghiệp lớn với bên này, nhưng cũng đề phòng khi nghiệp lớn đã thành thì sẽ bị người ta phản bội cắn ngược lại. Nên Huy vương cũng cần có người chi viện, mà chi viện này, là tai mắt kiểm chế, tốt nhất là ở vùng biên giới. Quận Bình Nam và thái thú quận Bình Nam, hiển nhiên quan trọng rồi.

Tiền Bùi nghe xong yêu cầu thì lại cười: “Điều này còn cần người nói ư, ngài biết người là con trai của ta, dĩ nhiên sẽ đứng về phía người rồi.”

“Nhưng ngài ấy nên biết có thể trực tiếp liên lạc với ta.” Tiền Thế Tân nói: “Ta cần phải có cách liên lạc giống Giải tiên sinh, truyền tin thế nào rồi phối hợp cùng nhau ra sao.”

Tiền Bùi nói: “Hôm qua ta mới gửi tin cho ngài ấy, báo cho ngài ấy biết con trai ta sắp thu xếp cho ta ra khỏi lao ngục, bố trí chỗ nghỉ sau khi ta rời khỏi đây, rồi sẽ lại thành lập tuyến liên lạc một lần nữa.”

Tiền Thế Tân nhú mày, hôm qua? Hôm qua chính là lúc bọn họ bao vây phố An Thủy, phần lớn người trong nha môn đều bị phái ra ngoài. Vậy là cha hắn luôn theo dõi động tĩnh của nha môn từng khắc một, nắm cơ hội nhân lúc rối loạn mà làm việc sao?

Tiền Thế Tân đè nén vẻ không vui, bảo: “Ông muốn gửi tin thì có thể nói cho ta.”

“Không phải người mới nói với ta là muốn bỏ lại người ở Đại Tiêu này, để đến cạnh Huy vương ư. Trước giờ ta không biết tâm ý của người, dĩ nhiên sẽ không qua loa kiểm chuyện.”

“Không phải ta muốn đến cạnh ngài ấy, mà ta cảm thấy ngài ấy hữu dụng.”

“Vậy thì đúng rồi. Người đừng có thanh cao quá, phải khiêm tốn lại, chỉ cần đối phương hữu ích, thì bất cứ ai cũng có thể hợp tác.” Tiền Bùi dạy dỗ hẳn, “Hơn nữa, người đề phòng người không phải là ta mà là Lỗ Thăng và Lương Đức Hạo, còn cả đám người Long Đảng nữa, chắc chắn bọn chúng đang theo dõi nhất cử nhất động của người, để người gửi tin thì chẳng thà ta tự xử lý, còn an toàn hơn nhiều.”

Tiền Thế Tân ngẫm nghĩ, đúng là như vậy.

“Trưa ngày mai đội tù nhân sẽ lên đường đến Dung Tây khai thác mỏ, ta sẽ thêm tên ông vào trong danh sách. Lúc đến trấn Thủy Liên thì sẽ có người đón ông, ông đến Tây Giang ẩn cư một thời gian đi. Ta sẽ tìm cơ hội đi thăm ông.”

Tiền Bùi gật đầu rồi lại nói: “Ngày mai đợi đến cuối rồi hãy thêm danh sách.”

Tiền Thế Tân ngăn người: “Bọn Tưởng Tùng bị đồ tể làm âm ỉ một trận như thế cũng rơi rụng đủ rồi, chẳng lẽ có thể canh chừng chặt như vậy được à. Huống hồ có Lỗ đại nhân ở đây, bọn chúng cũng không thể nào trở...”

“Người cần đề phòng chính là Lỗ Thăng.” Tiền Bùi nói: “Lỗ Thăng đã đến hỏi ta khá nhiều chuyện về Nam Tần.”

Tiền Thế Tân ngăn người, Lỗ Thăng không hề nhắc đến chuyện này với hẳn dù chỉ nửa câu. Tiền Thế Tân đã rõ. Hẳn gật đầu, ngày mai trước khi lên đường lại thêm danh sách cũng được, mặc dù sẽ bị nói ra nói vào, nhưng đúng là chẳng to tát mấy.

Tiền Thế Tân lại nói: “Ông không ở đây thì ta biết liên lạc với người của Huy vương thế nào đây. Ta cần phải dẫn đồ tể đến Nam Tần, để bên kia giết

bà ta đi. Động thủ ở đây, vừa giết không được bả mà còn rước thêm rắc rối.” Rồi hăn dừng lại, thấp giọng nói: “Cô tử kia chẳng khác gì ma điên cả, chẳng biết hồi nào sẽ nổi điên nữa. Bà ta yêu cầu cách mười ngày ta phải đưa tin mới cho bà ta, thời gian ngắn đến thế, ta biết đi đâu tìm tin cho bà ta đây, mà theo dết nhiều thì rồi bà ta cũng sẽ phát hiện. Đến lúc đó lại chính là ngày giỗ của ta.”

Tiền Bùi nhú mào, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Ngày mai ta sẽ nói với người.”

Thế là ngày hôm đó Tiền Thế Tân lại đến. Hăn tặng thêm Tiền Bùi cùng ba phạm nhân khác, chúng nha sai đã chuẩn bị cũi tù và sắp xếp đi đường, Tiền Thế Tân nắm chắc thời gian đi tìm Tiền Bùi nói chuyện.

Tiền Bùi nói với hăn, ngoài thành Trung Lan trong núi Dã Lang có một hộ thợ săn, giữa ẩn đường có nốt ruồi, tên Tống Chính. Hăn sẽ phụ trách đưa tin tức đến sông Tứ Hạ, bến đò nơi đó có một người chèo đò, tên là NhạcPhúc. Hai người này, có thể đưa tin tức đến Nam Tần.

Tiền Bùi Tiền Bùi nói rõ mật hiệu với mật lệnh ẩn trong phong thư một lần. Tiền Thế Tân ghi nhớ.

“Ta đã cho người đến nói với bọn họ rồi. Đợi ta sắp xếp xong xuôi, cũng sẽ đánh tiếng với Huy vương.” Tiền Bùi nói thế, “Người đối phó cô tử một lần rồi dẹp chuyện của bà ta đi, ta sẽ nghĩ cách. Ta đã nói rồi, trên đời này ta chẳng muốn quan tâm ai cả, nhưng người là con ta, ta không thể không quan tâm.”

Nếu là trước kia, nhất định Tiền Thế Tân sẽ cảm thấy câu này rất đáng ghét, nhưng giờ đây hăn đã được như mong muốn, hơn nữa lần này phụ thân đi chẳng biết bao giờ mới gặp lại, nên hăn cũng không thấy đáng ghét lắm.

“Chín người phải cẩn thận vào.” Tiền Thế Tân nói.

Đoàn xe cũi tù áp giải Tiền Bùi lẳng lẳng đi về phía cổng thành tây rời khỏi thành, trên cũi tù che vải, không ai thấy bên trong nhất ai. Nhưng ai mà quan tâm.

Không lâu sau thì Lục đại nương nhận được tin, đoàn cũi tù lưu đầy đã ra khỏi thành, đã sắp xếp tai mắt canh chừng đoàn xe rồi. Đến tối lại, một nông phu đến báo, lúc đoàn cũi tù nghỉ cạnh rừng cây đã vén vải lên, gã xác nhận bên trong có Tiền Bùi.

Cổ Văn Đạt nhận được tin của Lục đại nương thì lập tức cho người âm thầm rời khỏi thành.

Cả ngày hôm đó Tiền Thế Tân khá căng thẳng, nhưng đúng như hần đoán, lầu Tử Vân bận lục soát tung tích của Tịnh Duyên sư thái, vốn không hề chú ý đến việc phạm nhân bị lưu đầy ở bên này, lại càng không chú ý Tiền Bùi đã rời đi. Nhưng còn Lỗ Thăng, đến sẩm tối lúc phát hiện ra chuyện này thì còn đến hỏi hần đã có chuyện gì.

Dĩ nhiên Tiền Thế Tân đã chuẩn bị sẵn lời rồi. Hần nói đúng là mình cố ý làm ra vậy, chính là vì muốn đề phòng nhờ Long Đăng xuống tay.

“Dẫu gì thì cha hạ quan cũng biết quá nhiều, ông ấy rời càng xa thì càng tốt.” Tiền Thế Tân nói: “Đại nhân yên tâm. Tung tích của cha hạ quan, chỉ có hạ quan biết.”

Lỗ Thăng nhìn vào mắt hần, sau lại gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Ý nói ông ta đã hiểu rồi. Nếu Tiền Thế Tân bình an, Tiền Bùi sẽ phải giữ bí mật tuyệt đối.

Lúc này Tiền Thế Tân vẫn còn chưa hay, lúc cũi tù của phụ thân ra khỏi cổng tây, thì ở cổng nam lại có động tĩnh nhỏ. Một tiểu cô nương nhảy xuống khỏi một chiếc xe ngựa mộc mạc bám đầy bụi bẩn, vẫy tay với lão hán đánh xe: “Cám ơn đại gia ạ.”

Lão hán đánh xe vẫy tay đáp lại, rồi điều khiển xe rời đi.

Một cảnh này vốn rất bình thường, không gây chú ý nhiều, thế nhưng giọng cô nương rất ngọt ngào, lại xinh đẹp như hoa, người thấy nàng không khỏi nhìn thêm mấy lần. Trông nàng có vẻ phong trần mệt mỏi, trên mặt trên người đều là bụi bẩn, hình như đã phải chạy chặng đường thật dài. Lúc vào cổng thành thì bọc y phục chợt bị tuột, trái cây bên trong vương vãi đầy đất, nàng hốt hoảng hô lên, rồi vội cúi xuống nhặt lấy. Quân lính thủ thành ra giúp nàng, được nàng cảm ơn. Quân lính hỏi nàng đi đâu, nàng nói nàng về nhà, nhà nàng ở ngay trong thành Trung Lan. Giọng nói ấy rất vui mừng, lúc cười đôi mắt mở to đuôi mắt cong cong, khắc sâu ấn tượng vào tâm trí của người khác.

Rồi đến tối, cả An gia như bùng nổ. Tứ cô nương mất tích bấy lâu lại đột nhiên quay về.

Người canh cổng sững sờ nhìn tứ cô nương có vẻ lớn ra đang mặc y phục vải thô trên người, đeo một bọc y phục, cười nói với hân: “Ta về rồi đây.”

Người canh cổng không biết phải có phản ứng thế nào, chỉ biết trơ mắt nhìn tứ cô nương nhảy vào phủ, vừa chạy vừa la lớn: “Mẹ ơi mẹ ơi, con về rồi đây.”

Cho đến khi An Nhược Phương chạy khuất bóng, người canh cổng mới kịp nhớ ra, ôi chao, quên nói cho tiểu thư mất, mẹ tiểu thư, đã không còn nữa rồi.

Mãi lâu sau An gia mới tiêu hóa được sự thật tứ cô nương thật sự đã bình an trở về, còn An Nhược Phương lại từ than vãn khóc lớn đến thút tha thút thít, như cuối cùng cũng chấp nhận nỗi thực tế mẹ nàng đã qua đời một cách lạ lùng.

An Chi Phủ hỏi rõ con gái út về thời gian qua, cũng nói lại lời đã giải thích với người ngoài về cái chết của Đoàn Thị lại với nàng. An Nhược

Phương nghe xong, chợt nhào đến ôm lấy An Chi Phủ, nàng chôn mặt vào lòng ông ta, tựa như không khóc thành lời. An Chi Phủ chợt dạ, vuốt đầu nàng nói: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi. Đừng đau lòng quá, còn có cha ở đây. Cha thương con, tuyệt đối sẽ không để người khác bắt nạt con đâu.”

Đàm Thị và Tiết Thị nhìn cảnh tượng cha con tình thâm này, im lặng không nói.

An Nhược Phương về nhà nửa ngày, hỏi vô số điều. Mẹ chết thế nào? Đại tỷ đâu rồi? Cha có khỏe không? Ca ca đã đến nha môn làm sai nha rồi ư? Nhị tỷ sắp thành thân sao? Tam tỷ cũng đính hôn rồi? Ngũ đệ còn nghịch ngợm nữa không? May mà còn có ngũ đệ không thay đổi gì.

An Nhược Lan thấy muội muội về thì tâm trạng tốt lên, kéo An Nhược Phương lại nói rất nhiều lời. Nói cho muội muội biết những chuyện lớn nhỏ xảy ra trong thành trong suốt thời gian qua. Còn mời An Nhược Phương buổi tối đến phòng nàng ngủ. Dù sao viện tử phòng bốn đã sớm lạnh lẽo, vẫn chưa thu dọn gì.

Đêm đầu tiên, An Nhược Phương đi thăm nhị tỷ. Hôm nay chỉ có tỷ ấy không đến, nghe nói bệnh rất nặng. An Nhược Phương vẫn tỏ vẻ ngây thơ, nằm trước giường An Nhược Hi, nhìn tỷ tỷ hôn mê vì bệnh nặng, nắm tay tỷ tỷ nói: “Nhị tỷ ơi, muội gặp đại nạn vẫn chưa chết, hẳn là có phúc, giờ muội chuyển phúc sang tỷ, tỷ phải chóng khỏe nhé.”

An Nhược Hi nhắm hai mắt, không có phản ứng gì. Đàm Thị còn đang buồn vì bệnh tình của con gái, nghe xong lời này cũng thoải mái ra.

An Nhược Phương hỏi bà: “Ngày mốt nhị tỷ xuất giá rồi, bệnh nặng thế thì phải làm sao đây ạ, không thể kéo dài hơn được sao?”

Đinh Tiễn đáp: “Đã định xong xuôi rồi, không kéo dài được.”

An Nhược Phương không nói gì, chỉ yên lặng ngồi bên An Nhược Hi. Một lát sau, Đàm Thị nói đã đến giờ uống thuốc, đi ra ngoài gọi a hoàn đi lấy thuốc. An Nhược Phương sờ trán An Nhược Hi, An Nhược Hi thoáng cử động, nhưng vẫn không mở mắt. An Nhược Phương khẽ nói: “Nhị tỷ, tỷ rồi sẽ khỏe thôi, sẽ khỏe thôi.”

Nàng lấy viên thuốc ra, bóp nát rồi lặng lẽ nhét vào miệng An Nhược Hi. Chốc lát sau, Đàm Thị dẫn a hoàn bưng thuốc đi vào, An Nhược Phương vội tranh mớm thuốc. Đàm Thị cũng chiều ý nàng. An Nhược Phương nuốt thuốc nước, lại nhìn kỹ, viên thuốc bể trong miệng An Nhược Hi đã được nuốt vào. Nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

An Nhược Phương bước ra khỏi viện tử của Đàm Thị, nói với a hoàn rằng mình muốn về viện tử của mình, muốn được ở cạnh mẹ. Viện tử kia có quá nhiều người chết, a hoàn không thích ở lại, nghe An Nhược Phương nói mình muốn yên lặng thì rất vui lòng bỏ nàng lại mà chạy đi.

An Nhược Phương ngồi một mình trong phòng mẫu thân, âm thầm nói với bà, nhất định sẽ trả thù cho bà, nhất định.

An Nhược Phương bẻ một cành hoa, lặng lẽ đi đến viện tử của An Nhược Phương, nếu như bị người ta phát hiện thì nàng sẽ bảo là muốn đến tặng hoa cho cha. Nhưng may thay, chẳng một ai thấy nàng. Nàng thấy một nam tử trung niên xa lạ đi vào phòng An Chi Phủ, nàng đoán nhất định đó là thuộc hạ của Tiên Thế Tân. Thế là nàng mò đến dưới cửa sổ, định nghe lén động tĩnh.

Trong viện phòng ba, Tiết Thị trải giường giúp con gái, vừa trải vừa oán trách con, tại sao lại mời An Nhược Phương kia đến ngủ. “Đột nhiên nó nhảy từ đâu ra, quái đản dọa người, ai biết trong đó còn có chuyện gì. Tạm

tối nay thôi đấy, ngày mai để nó dọn về viện tử đi. Chúng ta không động đến nó, biết chưa?”

Sau một phen cãi nhải, bà ra cửa phòng định bảo a hoàn mau đi tìm tứ cô nương đến, đừng làm trễ giờ ngủ của con bà. Nhưng vừa ra khỏi phòng thì sợ hết hồn, An Nhược Phương đang đứng ở ngoài phòng, bóng đêm bao phủ lấy nàng ta, vô cùng quỷ mị. Trong tay còn cầm một cành hoa, rất kỳ lạ.

Tiết Thị nhìn sắc mặt nàng ta, tưởng nàng ta đã nghe được lời mình nói với con gái, vậy là vội bảo: “Tứ cô nương à, ta cũng không phải nói cô nương có gì xấu, nhưng ta chỉ có một đứa con gái, dĩ nhiên là đau lòng rồi. Bất kể cô nương đã trải qua chuyện gì ở bên ngoài thì cũng không liên quan gì đến mẹ con chúng ta cả. Cô nương cũng biết đấy, mẹ con chúng ta luôn không thích thị phi, con ta cũng sắp xuất giá rồi, cô nương đừng làm liên lụy đến nó.”

An Nhược Phương chớp mắt, dĩ nhiên là nàng biết rồi. Tam di nương là ngọn cỏ đầu tường, bên nào được lợi thì giúp bên đó, nhưng xưa nay bà ấy chưa từng tự mình tranh giành bao giờ, đều là nhật thừa của người khác. Lúc không có ai mẹ nàng còn mắng tam di nương, vừa xảo quyết lại tham lam.

Tiết Thị thấy nàng không nói lời nào thì đến gần hai bước, thấp giọng đe dọa: “Dù cô nương có làm hại con gái ta thì dù có đang chịu tang, ta cũng không bỏ qua cho cô nương đâu. Ngày mai dọn về viện tử của mình đi, sau đó cách xa con gái ta ra, biết chưa? Nếu cô nương yên phận thì ta sẽ phối hợp cùng. Trong phủ này, giờ có phu nhân làm chủ. Nàng ta thế nào cô nương cũng biết rồi đấy. Trước kia nàng ta hận mẹ cô nương nhất, giờ cô nương không có mẹ làm chỗ dựa, nhất định nàng ta sẽ tính sổ lên đầu cô nương. Lão gia không còn quản mấy thứ vụn vặt ở hậu trạch nữa, phòng năm lại chỉ biết lo cho con trai nàng ta, nên chỉ có ta mới phối hợp với cô nương thôi, biết chưa?”

“Biết rồi.” An Nhược Phương cúi đầu, thấp giọng đáp.

Tiết Thị ngẩn người, nhưng vẫn chưa yên lòng. Tứ cô nương rời đi đã hơn nửa năm, sau khi quay về có cảm giác khác hẳn lúc trước, dù chỉ đứng thôi vẫn có vẻ bình tĩnh lạnh lùng, không giống dáng vẻ yếu đuối như trước. Tiết Thị lại quyết định, nhất định phải để nàng ta cách xa con gái mình.

Đang định mở miệng uy hiếp tiếp thì lại nghe thấy An Nhược Phương nhút nhát nhỏ giọng nói: “Tam di nương, Tướng tướng quân là ai thế? Vừa nãy con mới nghe thấy cha nhắc đến tam tử và Tướng tướng quân với người khác. Nhưng con nhớ rõ, hôm nay mọi người có nói tam tử đã dính hôn với Đỗ công tử ở ngoài quận mà.”

Tiết Thị sửng sồ.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 173

An Nhược Phương chớp mắt, dĩ nhiên là nàng biết rồi. Tam di nương là ngọn cỏ đầu tường, bên nào được lợi thì giúp bên đó, nhưng xưa nay bà ấy chưa từng tự mình tranh giành bao giờ, đều là nhật thừa của người khác. Lúc không có ai mẹ nàng còn mắng tam di nương, vừa xảo quyết lại tham lam.

Tiết Thị thấy nàng không nói lời nào thì đến gần hai bước, thấp giọng đe dọa: “Dù cô nương có làm hại con gái ta thì dù có đang chịu tang, ta cũng không bỏ qua cho cô nương đâu. Ngày mai dọn về viện tử của mình đi, sau đó cách xa con gái ta ra, biết chưa? Nếu cô nương yên phận thì ta sẽ phối hợp cùng. Trong phủ này, giờ có phu nhân làm chủ. Nàng ta thế nào cô nương cũng biết rồi đấy. Trước kia nàng ta hận mẹ cô nương nhất, giờ cô nương không có mẹ làm chỗ dựa, nhất định nàng ta sẽ tính sổ lên đầu cô nương. Lão gia không còn quản mấy thứ vụn vặt ở hậu trạch nữa, phòng năm lại chỉ biết lo cho con trai nàng ta, nên chỉ có ta mới phối hợp với cô nương thôi, biết chưa?”

“Biết rồi.” An Nhược Phương cúi đầu, thấp giọng đáp.

Tiết Thị ngẩn người, nhưng vẫn chưa yên lòng. Tứ cô nương rời đi đã hơn nửa năm, sau khi quay về có cảm giác khác hẳn lúc trước, dù chỉ đứng thôi vẫn có vẻ bình tĩnh lạnh lùng, không giống dáng vẻ yếu đuối như trước. Tiết Thị lại quyết định, nhất định phải để nàng ta cách xa con gái mình.

Đang định mở miệng uy hiếp tiếp thì lại nghe thấy An Nhược Phương nhút nhát nhỏ giọng nói: “Tam di nương, Tướng tướng quân là ai thế? Vừa nãy con mới nghe thấy cha nhắc đến tam tử và Tướng tướng quân với người khác. Nhưng con nhớ rõ, hôm nay mọi người có nói tam tử đã đính hôn với Đỗ công tử ở ngoài quận mà.”

Tiết Thị sững sờ.

Sáng sớm hôm sau, cả An phủ đều vui vẻ hơn hở, không chỉ là niềm vui khi An Nhược Phương bất ngờ bình an quay về, mà vui hơn chính là An Nhược Hi ngủ một đêm, sáng dậy đã khỏe hơn. Có thể xuống giường có thể nói chuyện, khẩu vị cũng khá lên.

Nhất thời trái tim treo cao của An Chi Phủ đã rơi xuống, Đàm Thị mừng tới nỗi không khép được miệng. Nhớ đến hôm qua An Nhược Phương nói gì mà “chuyển phúc của muội cho tử”, thế là vô cùng thân thiết tốt bụng với An Nhược Phương. Lúc ăn sáng còn tự tay gấp thức ăn cho An Nhược Phương, rồi nói cho An Nhược Phương biết mình sẽ dặn dò bà tử a hoàn sửa sang lại viện tử của nàng, nếu cảm thấy thiếu gì thì cứ tới nói với bà.

Tiết Thị không đổi nét mặt, vẫn cứ như bình thường. Phụ họa cùng Đàm Thị, nói nếu nhị cô nương đã khỏe lên thì nhất định là có phúc vận, đáng tiếc phúc khí này lại phải đến Tiết gia.

Đàm Thị trợn mắt với bà ta. Người này nói không hay ho chút nào cả, nghe thì giống như hòa theo chuyện, nhưng rồi lại khiến người ta cảm thấy có châm chọc sau đó.

An Nhược Phương không nghe được nhiều tranh đấu giữa các di nương, vì An Nhược Hi gọi nàng vào phòng. Nói là đã lâu hai tử muội không gặp nhau, có mấy chuyện muốn chuyện trò cùng nhau.

Vừa đóng cửa lại, hai người liền ngồi đối mặt nhau. An Nhược Hi sầm mặt. Nàng bị bệnh đợt này, tuy đã khỏe lên nhưng vẫn còn vẻ yếu ớt, sắc mặt trắng bệch, khí thế chẳng bằng trước. An Nhược Phương bình tĩnh nhìn nàng, đợi nàng lên tiếng.

An Nhược Hi nhìn An Nhược Phương mãi một hồi lâu mới mở miệng: “Tứ muội đã lớn rồi.”

“Đúng thế nhị tỷ, muội đã lớn rồi.”

“Hôm qua tỷ nghe thấy giọng muội, còn tưởng mình nằm mơ nữa chứ. Sáng nay hỏi mới biết thì ra đúng là muội thật. Nghe nói tối qua là muội dứt thuốc cho tỷ?”

“Vâng nhị tỷ.”

“Không chỉ là nước thuốc, đúng không?” Tuy lúc ấy An Nhược Hi còn đang hôn mê, nhưng vẫn nhớ rõ.

“Vâng nhị tỷ.”

An Nhược Hi cau mày phiền não: “Muội cho tỷ uống gì thế? Bọn a hoàn đều nói không biết, nói đại phu chỉ kê thuốc nước.”

“Nếu nhị tỷ không thể bình tĩnh nghe thì chuyện sau đó sẽ khó nói lắm.” An Nhược Phương thờ ơ đáp.

An Nhược Hi sững sốt, tứ muội trước mắt đây đâu còn là tiểu cô nương đáng yêu vui vẻ của lúc trước, đáng vẻ lạnh lùng ấy, giọng điệu bình tĩnh ấy... “Trong, trong thời gian muội mất tích, đã ở cùng những ai thế?”

“Một đôi vợ chồng tốt bụng đã cứu muội.” An Nhược Phương nói. Vừa bắt đầu đã bị An Nhược Hi ngắt lời.

“Được rồi được rồi. Tỷ đã nghe rồi, đừng lặp lại nữa.” An Nhược Hi lại nhìn muội muội, hít sâu một hơi, nói: “Tỷ rất bình tĩnh nghe muội nói đây, muội nói thật cho tỷ đi. Vì sao tỷ lại đột nhiên khỏe lên?”

“Nhị tỷ không phải bị phong hàn, mà là trúng độc.” An Nhược Phương nhỏ giọng nói.

Lòng An Nhược Hi nặng nề đi. Lúc nàng càng uống thuốc bệnh càng nặng, nàng đã từng nghĩ đến chuyện này rồi. Nhưng khi ấy nàng đã chẳng thể mở miệng, nàng nghĩ hẳn mình sẽ chết, thời gian chẳng còn nhiều, nhưng đột nhiên nghĩ tới lần Lư Chính cho nàng uống thuốc độc thì có nói, chu kỳ một tháng, nếu không có thuốc giải thì sẽ chết.

Nàng cảm thấy hẳn là như vậy, nếu không làm sao bệnh nhẹ thành bệnh nặng, vừa bệnh cái là yếu đi liền. Nàng đau buồn chờ chết, thậm chí còn không có cách nào biểu đạt sự đau buồn của mình, nàng nhớ Tiết công tử, muốn gặp huynh ấy một lần cuối cùng, nhưng đến cả mở mắt cũng khó khăn. Chính vào giây phút ấy, thì tứ muội mất tích lâu nay đột nhiên về, lại lén giấu người khác nhét thuốc cho nàng, a hoàn tưởng nàng gặp ảo giác, bệnh nặng nên mơ hồ, nhưng nàng biết không phải thế.

“Độc gì?” An Nhược Hi hỏi.

“Vị quân gia tên Lư Chính ở bên người đại tỷ ấy, là gian tế, hẳn lừa đại tỷ và Long tướng quân, hạ độc nhị tỷ.”

An Nhược Hi tức giận đập bàn, “Lừa? Ta nhớ vào. Chính bọn họ sai người đó hạ độc tỷ. Đại tỷ còn mặt mũi mà nói với tỷ độc này là giả, nói tỷ sẽ không sao, bảo tỷ yên tâm.”

An Nhược Phương không quan tâm đến cơn giận của nàng, cứ nói: “Hắn muốn giết đại tỷ, đại tỷ chạy trốn đến chỗ Long tướng quân. Long tướng quân bắt gian tế kia lại, gian tế kia vì tự vệ mà đã nói rằng hẳn hạ độc thật cho tỷ, nếu không thả hắn ra thì tỷ sẽ chết vì độc phát.”

“Thì ra muội luôn ở chỗ của đại tỷ sao?”

“Không phải. Là một đôi vợ chồng tốt bụng đã cứu muội.”

An Nhược Hi trợn mắt.

An Nhược Phương nói tiếp: “Sau khi muội về thành thì bắt gặp Lục đại nương, bà ấy đang nghĩ cách gửi thuốc cho tỷ, cứu tỷ một mạng. Nên muội mới xung phong nhận việc.”

“Thật là trùng hợp quá nhỉ.”

“Đúng thế. Một tháng tới nhị tỷ cẩn thận chút, phải giữ gìn thân thể đấy, nếu có nhức đầu nóng lạnh gì thì không hay. Đại tỷ vẫn đang cố gắng tìm thuốc giải, nhị tỷ cố chút vậy.”

An Nhược Hi ngơ ngác: “Muội đợi đã, nói chậm lại thôi, muội nói gì cơ? Không phải tỷ đã uống thuốc giải rồi à?”

“Vẫn chưa tìm thấy thuốc giải nên uống thuốc độc, có thể chống đỡ được thêm một tháng.”

“...” An Nhược Hi không mở miệng, sắc mặt dần lạnh đi.

An Nhược Phương nói: “Đại tỷ đang cố tìm thuốc giải cho tỷ. Ngay cả mộ phần của mẹ tỷ ấy cũng động vào mở nắp quan tài luôn rồi.”

An Nhược Hi cả giận: “Tỷ ta đào mộ tổ tiên nhà tỷ ta thì liên quan gì đến ta!”

“Dĩ nhiên có liên quan rồi, mộ tổ tiên nhà tỷ ấy chính là mộ tổ tiên nhà chúng ta.” An Nhược Phương bình tĩnh đáp.

An Nhược Hi ghen lời. Nàng ngơ ngẩn mãi, quả thực không ngồi yên nổi, cứ đi qua đi lại trong phòng, sau đó xác nhận: “Giờ chẳng qua tỷ chỉ

khỏe tạm thời, nhưng nếu một tháng sau không có thuốc giải, tử lại phải chết đúng không?”

“Theo như Lữ Chính nói thì hình như là vậy.” An Nhược Phương nhìn nhị tử, khẽ đáp: “Đại tử sẽ tìm được thuốc giải cho tử.”

“Đừng nhắc tới tử ta nữa.” An Nhược Hi vỗ bàn, “Chính tử ta hại tử đấy.”

An Nhược Phương cúi đầu, thấp giọng nói đỡ đại tử: “Đừng nói vậy mà, không phải tử ấy vẫn đang tìm thuốc giải cho tử sao.”

An Nhược Hi trợn mắt nhìn nàng, trợn cả buổi: “Trong thời gian muội mất tích, thật sự không phải trốn ở chỗ đại tử?”

An Nhược Phương lắc đầu.

“Được rồi. Vậy tử xem như tử ta không lừa mình vậy.”

An Nhược Phương nói: “Đại tử là người tốt.”

An Nhược Hi lại nổi giận: “Thế tử là kẻ xấu hả? Muội đúng là đồ vô lương tâm, xưa nay có bao giờ tử đối xử tệ với muội đâu. Muội cũng không chịu nghĩ xem, là ai hạ độc hại ai hả, ta mới là người bị hại đấy.”

An Nhược Phương cúi đầu, líu nhíu: “Muội đúng là vô tâm thật, mẹ muội chết rồi, do bị muội hại chết. Nếu muội không bỏ đi thì bà đâu như vậy chứ. Bà đi rồi, mà muội cũng không được ở bên bà.”

An Nhược Hi nghe thế thì lại chột dạ, khí thế bị dập tắt, lầm bầm nói: “Muội còn nhỏ mà, đừng học người lớn nói chuyện. Chính muội vẫn chưa nghĩ rõ, chưa phân định được đúng sai đâu, đợi muội lớn rồi thì sẽ biết thôi.”

“Nhị tử nói phải.” An Nhược Phương phụ họa, lại nói: “Nhị tử, ngày mai tử thành thân, để muội ở bên tử được không. Đợi sau này muội có rảnh thì sẽ đến chỗ tử thăm tử, được không ạ? Muội cũng chẳng còn người thân nào, giờ chỉ có thể nói với nhị tử.”

An Nhược Hi không kìm được lại trợn mắt với nàng: “Muội đang ở trong nhà mà nói không còn người thân cái gì hả, bộ cả nhà chết hết rồi hả? A pìi, muội nói bậy bạ gì vậy. Vừa rồi còn chê tử không bằng đại tử kia mà, giờ lại đi nịnh tử, muội tưởng tử không biết à? Muốn đến thăm thì cứ đến, có ai cản muội đâu. Đợi đến lúc đó nếu muội ở nhà không tốt thì tử sẽ phối hợp với muội. Có thể tử không giống đại tử, nhưng tử sẽ tìm cho muội mỗi hôn sự tốt, để muội sớm ngày gả đi, gả đến một nhà tốt hơn.” Nàng nhìn muội muội, thầm than: “Gả đi sớm vẫn tốt.”

“Muội không xuất giá đâu.” An Nhược Phương lại nói: “Muội sẽ ở An gia cho đến già.” Ở An gia, nàng còn rất nhiều chuyện phải làm lắm, sao có thể xuất giá được.

Đương nhiên An Nhược Hi không hiểu câu bóng gió của muội muội rồi, chỉ coi như muội ấy lại nói đùa. Bây giờ nàng còn buồn vì mình đây, không kịp nghĩ nhiều cho muội muội. Nàng cảm thấy mình nhất định phải gặp Tiết công tử một lần.

“Phương Nhi, muội đi ra ngoài với tử một chuyến đi.”

“Nhị tử bệnh nặng mới khỏi, sáng sớm mai còn phải lên kiệu hoa, sao có thể ra ngoài được?”

“Nên muội mới làm âm đòi đi, tử sợ muội lại bị lạc nên đi với muội.” An Nhược Hi nói, “Muội giúp tử chuyện lần này đi, rồi tử sẽ không truy cứu chuyện muội giúp đại tử hạ độc tử nữa.”

“Rõ ràng là muội giúp đại tử đến cứu tử mà.” An Nhược Phương bĩu môi không phục lắm lắm, rồi lại khôi phục nét ngây thơ của lúc trước, An

Nhược Hi sờ đầu nàng: “Muội bình an quay về thế này, tử vui lắm, thật đấy.”

Cứ như thế, hai tử muội đã hẹn xong, ăn trưa xong thì An Nhược Hi sẽ mượn cớ muốn ngủ trưa với tứ muội để trò chuyện, thực chất là nhân lúc mọi người bận rộn chuẩn bị hôn sự không ai để ý đến các nàng, thì sẽ lặng lẽ chuồn ra cửa.

An Nhược Phương đi ngang qua sạp bán tò he, đòi nhị tử mua cho mình bằng được. An Nhược Hi hết cách, đành mua cho nàng, nhưng hiện tại không có hình Tôn Ngộ Không nàng muốn nên chủ sạp phải nặn cho nàng. An Nhược Hi sốt ruột, sợ người nhà đột nhiên đi ra gọi các nàng về. Thế là nàng đi dọc ven đường, thuê một cỗ kiệu rồi chui vào trong nắp, lại không hề để ý rằng trong lúc muội muội và chủ sạp chuyện trò câu được câu chăng thì đã trao đổi ám hiệu với nhau, nói trong hôn lễ có người muốn gây bất lợi cho Tướng tướng quân.

Lúc hai tử muội ngồi kiệu đến Tiết gia, mật thám trong sạp tò he nhanh chóng chạy về lầu Tử Vân báo tin.

Trong An phủ, An Chi Phủ đang ở trong viện tử phòng ba nghe đàn. Tiết Thị để con gái An Nhược Lan diễn mấy bài cho An Chi Phủ xem, định trong hôn lễ ngày mai sẽ hát mừng đám cưới của nhị tử, giúp tân khách thêm vui.

“Lan Nhi khổ luyện nhiều ngày, chính là vì để lão gia được vui vẻ đấy. Ngày mai tân khách tập nập, nếu có người giỡn cợt An gia chúng ta, bảo chúng ta cũng phải biểu diễn cầm kỳ thi họa gì đấy, thì Lan Nhi hát bài này, cũng coi như ra chiều bản lĩnh.”

An Chi Phủ có then với An Nhược Lan nên liên tục khen ngợi. Lại nói: “Ngày mai không cần Lan Nhi phải lộ mặt, trường hợp như thế, tuy có tân khách bất hòa với An gia chúng ta, nhưng cũng sẽ không dám nói năng bậy

bạ làm loạn hôn lễ đâu, Tiết gia cũng sẽ không bỏ qua cho họ. Lan Nhi chỉ cần ở bên Hi Nhi là đủ rồi, nếu có chuyện thì giúp hỉ nương và bà tử là được.”

Tiết Thị cười thành tiếng, rót rượu cho An Chi Phủ rồi gấp đồ nhắm cho ông ta. Nghe thấy bên ngoài viện có tiếng của hỉ nương với các tiên sinh hỉ nhạc thì nói: “Hôm nay đã náo nhiệt vậy rồi, hễ mai càng náo nhiệt hơn nữa. Lão gia à, hôn lễ của Lan Nhi nhà thiếp, cũng không thể giản dị hơn Hi Nhi đâu đấy.”

“Đương nhiên đương nhiên. Đều là con gái bảo bối, ta sẽ không bạc đãi ai cả.” An Chi Phủ uống hơi nhiều, nghe tiếng kèn sáo bên ngoài vang vọng thì tâm tình tốt lên, lại uống thêm ly nữa.

“Có lời này của lão gia là đủ rồi. Thế ngày mai, Lan Nhi không cần giúp tiếp tân khách đúng không ạ? Nếu có chuyện thì lão gia cứ nói trước nha. Lão gia cũng biết đấy, ngày nào phu nhân cũng canh chừng soi mói chỗ ở mẹ con thiếp, nếu ngày mai Lan Nhi làm sai điều gì, chỉ sợ sẽ bị lột da mất.”

“Sao có thể chứ. Không cần phải làm gì cả, cứ yên tâm đi. Đại hỷ sự, không cho phép một ai được mượn cớ gây chuyện cả, nếu không ta sẽ đánh kẻ đó.”

“Vậy thì tốt rồi.” Tiết Thị gấp thức ăn cho An Chi Phủ, “Hồi sáng thiếp có gặp Lý tiên sinh, tiên sinh có nói với thiếp là trong hôn lễ có vị Tướng tướng quân rất quan trọng, để Lan Nhi đến chào hỏi hộ, không được chậm trễ.”

An Chi Phủ ngẩn người, chợt dạ quay đầu đi, và hai đĩa thức ăn, quả thật đem qua Lý Thành An có đề nghị để An Nhược Lan kính rượu Tướng Tù, như thế sau đó mới nói được là Tướng Tù thấy sắc nảy lòng tham.

Nhưng nói phải đợi xem trong tiệc cưới thế nào đã rồi làm, nếu không có cơ hội mà cố ý mời rượu thì trái lại sẽ khiến Tường Tùng nghi ngờ.

An Chi Phủ cho rằng có lẽ Lý Thành An thuận miệng nói với Tiết Thị, thế là cũng nói: “Nay Tường tướng quân cai quản mọi chuyện ở quận Bình Nam, đúng là nhân vật quan trọng thật. Lan Nhi ra chào hỏi cũng không sai.”

Tiết Thị ra chiều mất hứng: “Lan Nhi cũng đã đính hôn rồi, sao có thể ân cần với nam tử trước mặt mọi người được. Hay là để thiếp tiếp thay lão gia.”

An Chi Phủ vội nói: “Ngày mai nàng theo phu nhân đi, nàng ấy bảo nàng làm gì thì nàng làm cái nấy. Mai sẽ có nhiều chuyện lắm đấy, còn nữa, mấy người Nghiêm lão gia cũng sẽ đến, nàng có quen với bọn họ thì đi tiếp đi. Ngày mai Lan Nhi ở cùng Hi Nhi, chỗ hậu viện phòng tân hôn, nàng khỏi cần lo.”

“Lan Nhi vụng về, thiếp sợ con nó làm sai chuyện, không bằng để con đi với thiếp, có nhiều chuyện, thiếp cũng cần người giúp đỡ.”

“Vậy không được. Không phải nàng còn có bà tử a hoàn giúp đỡ à? Bên cạnh Hi Nhi không có tỷ muội chăm sóc thì sao được.”

Tiết Thị nghe xong thì không phản bác nữa, vội đáp thưa vâng. Lại rót rượu gấp đồ ăn cho An Chi Phủ. Thái độ cung thuận ấy khiến An Chi Phủ rất hài lòng.

An Nhược Hi và An Nhược Phương đến Hỉ Tú đường, An Nhược Hi nói với chương quỹ muốn đặt làm trâm cài tóc hỉ thước, còn nói nàng sẽ ở đây chờ. Lập tức chương quỹ đi truyền tin đến phủ.

Ngồi trong nhĩ thất, lúc An Nhược Hi mệt mỏi dựa vào An Nhược Phương ngủ gà ngủ gật thì Tiết Tự Nhiên đến.

Tiết Tự Nhiên vừa vào phòng, thấy An Nhược Phương thì nhất thời sửng sốt, còn tưởng chuyện An Nhược Phương được hắc giầu đã bị lộ, An Nhược Hi sốt ruột nên đến hỏi tội. Nhưng An Nhược Phương thấy hắc thì chỉ nháy mắt mấy cái, đánh thức An Nhược Hi rồi nói: “Nhị tỷ, vị công tử này là ai?”

Tiết Tự Nhiên nhú mày, không phải vì chuyện của tứ muội, vậy vì sao đồ ngốc nhà hắc lại gấp gáp muốn gặp hắc trước hôn lễ một ngày đây.

“Tiết công tử.” An Nhược Hi tỉnh dậy, vội thi lễ.

“Chính là nhị tỷ phu ạ?” An Nhược Phương cũng thi lễ theo.

“Nàng ta là ai?” Tiết Tự Nhiên diễn theo đó. Tốt lắm, nương tử nhà hắc còn dẫn theo gia đình diễn kịch trước mặt hắc, khá thú vị.

An Nhược Hi nghiêm túc giới thiệu một hồi, rồi sau đó để ý thấy sắc mặt Tiết Tự Nhiên không được tốt lắm, nhất thời đau lòng. Tiết Tự Nhiên cũng cau mày, phát hiện An Nhược Hi đã gây đi một vòng, sắc mặt âm đạm. Chẳng lẽ trước khi cưới còn bị người nhà ngược đãi?

Cả hai cũng đều nhẫn nhịn không hỏi đối phương vì sao lại có vẻ ốm bệnh như thế, Tiết Tự Nhiên mở miệng trước: “Nàng tìm ta gấp có chuyện gì?”

An Nhược Hi vội nói lại chuyện mình trúng độc, sau đó tứ muội đưa thuốc về, giờ tạm thời nàng còn một tháng. Nàng nói rất gấp gáp không hề mạch lạc, An Nhược Phương ngồi bên im lặng nghe, không hề phụ họa, Tiết Tự Nhiên cũng yên lặng nghe, cũng không ngại câu cú lung tung của nàng.

Đợi nàng nói xong, Tiết Tự Nhiên lại hỏi kỹ vài chi tiết, An Nhược Hi đáp từng câu một, rồi lại kéo An Nhược Phương qua nói chuyện: “Chuyện lớn như thế, ta chắc chắn không lừa huynh. Tứ muội có thể làm chứng.”

Tiết Tự Nhiên im lặng một lúc lâu, tim An Nhược Hi đập mạnh làm nàng siết chặt tay. Tiết Tự Nhiên quay sang trợn mắt nhìn An Nhược Phương, gằn từng chữ: “Đại tỷ người, lại dám hạ độc nhị tỷ người! Người biết lúc nào?” Nếu đã sớm biết mà còn có mặt mũi chạy đến xin hân thu nhận, thì hẳn thật sự rất muốn cho người đánh nàng ta.

“Hôm qua trước khi muội ấy về nhà mới biết.” An Nhược Hi vội nói.

“Ta hỏi nàng ahr?” Tiết Tự Nhiên mất hứng. An Nhược Hi vội im bật.

“Hôm qua trước khi muội về nhà mới biết.” An Nhược Phương giải thích theo nhị tỷ.

Tiết Tự Nhiên cắn chặt răng, kiềm chế cơn giận: “Người An gia các người, ai cũng nói láo cả!”

An Nhược Phương cup mắt cúi đầu, cảm thấy đúng là như vậy, nếu không thì sao sống nổi. Nhưng An Nhược Hi nghe thấy người trong lòng nói nặng như thế, nhất thời mắt đỏ lên: “Vì ta không muốn gạt huynh nên mới gấp gáp đến gặp huynh. Nếu chuyện là như thế, ngộ nhờ ta thật sự chỉ sống được một tháng, vậy làm sao qua cửa được đây. Hay là có cần, đẩy lùi ngày cưới không? Đợi ta chữa hết độc...”

“Lùi thế nào hả?” Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn nàng.

An Nhược Hi định nói vào ý định, nhưng lại bị Tiết Tự Nhiên quát: “Có lùi được cũng không lùi, mai nàng phải mau chóng gả cho ta, nàng thành vợ Tiết gia rồi thì ta mới đi tìm đại tỷ nàng tính sổ được!”

Hai mắt An Nhược Hi càng đỏ hơn, Tiết công tử của nàng quá tốt với nàng rồi. “Vậy ngộ nhờ một tháng sau ta chết thật, há chẳng phải là xui xẻo sao?”

Tiết Tự Nhiên tức điên người, ngày mai thành thân rồi mà giờ còn treo chữ chết ở ngay miệng, nàng không ngại xúi quẩy hả. “Vậy nàng nghĩ xem, lúc chết làm con gái An gia suốt đời chưa được gả với trên bia mộ viết chữ vợ của Tiết Tự Nhiên, cái nào tốt hơn?”

An Nhược Hi nhảy căng lên, tinh thần lên cao, “Nhất định ngày mai ta sẽ gả qua.”

Tiết Tự Nhiên lườm nàng. Nhưng An Nhược Hi chẳng hề để ý, kéo An Nhược Phương đi: “Nhanh nhanh, vấn đề đã được giải quyết rồi, mau về nhà thôi, đừng để cha phát hiện.”

“Kiệu đâu?”

An Nhược Hi vội ra ngoài gọi kiệu.

Nhân cơ hội đó, An Nhược Phương nói với Tiết Tự Nhiên hôn lễ ngày mai có thể sẽ xảy ra tai vạ, chuyện bọn họ muốn ra tay với Tường tướng quân, hy vọng Tiết Tự Nhiên cảnh giác trước mà có sắp xếp. Tiết Tự Nhiên nói với tiểu cô nương này: “Muội về nói với đại tỷ mình là nàng ta đã kết thù cùng ta rồi, may mà muội chạy sớm đấy, nếu không chắc chắn lúc này ta sẽ lấy muội ra đối phó với nàng ta. Ta sẽ không giúp nàng ta làm bất cứ việc gì nữa, chuyện nàng ta ức hiếp Hi Nhi, nhất định ta sẽ đòi lại.”

Tại doanh trại ở dốc Thạch Linh, An Nhược Thần nhận được tin của Cố Văn Đạt, đã mở quan tài rồi, nhưng không có thuốc giải. An Nhược Thần thở dài, cúi đầu đầy ảo não, rốt cuộc là ở đâu chứ? Còn có cách gì để hỏi ra được nữa không?

Chợt lúc này nàng nghe thấy tiếng kèn hiệu thổi ở ngoài lều, vậy là vội ra ngoài nhìn.

Sĩ quan phụ tá của Sở Thanh cười ngựa chạy qua, thấy An Nhược Thần thì vội xuống ngựa thi lễ, An Nhược Thần hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, người kia đáp: “Sứ thần Nam Tần đã đến, thông báo quốc thư, thưa rằng hoàng đế Nam Tần Đức Chiêu đế đã bị quân Đông Lăng sát hại trên đường ngự giá thân chinh. Tạm thời Huy vương nắm hoàng quyền, hạ lệnh toàn bộ ngưng chiến, cũng muốn một lời nói rõ từ Đông Lăng. Sứ thần đến còn nói, chỉ sợ những vụ án trước đây đều là mưu kế do Đông Lăng âm thầm làm chuyện xấu, cần điều tra nghiêm ngặt. Hy vọng Đại Tiêu chúng ta giúp sức.”

An Nhược Thần hoảng hốt. Tại sao điều này lại không giống với suy đoán của nàng? Đoạt ngôi hoàng đế, đàm phán hòa bình, sau đó sống yên ổn vô sự với nhau, Huy vương cũng được như mong muốn. Giờ bảo mọi việc do Đông Lăng gây nên là có ý gì?”

“Long tướng quân đâu?” An Nhược Thần hỏi.

“Tướng quân đến huyện Thạch Linh rồi.”

Trong An phủ, Tiết Thị đỡ An Chi Phủ về phòng, trong phủ tấu hỉ nhạc om sòm, người ở a hoàn bà tử chạy lui chạy tới thu vén chuẩn bị, rất chi là ồn ào. Tiết Thị cười nói: “Cũng ồn quá à, lão gia về phòng thì sao ngủ được.”

Bước chên An Chi Phủ nhẹ tênh, nói: “Không sao, ta vui lắm mà. Cũng chỉ ồn mấy ngày rồi yên tĩnh lại thôi. Phải ồn ào mới hay.”

Tiết Thị đỡ An Chi Phủ đứng lại ở bên hồ nước trong vườn hoa An phủ: “Lão gia nhìn xem phong cảnh đẹp quá.”

“Về phòng đi, ta mệt rồi.”

“Lão gia nói đúng, không làm ồn một hồi thì sao có thể yên bình được.” Tiết Thị vừa nói xong thì khăn tay rơi xuống đất. Bà cúi người nhặt lên, nhưng thứ bà nhặt lại là một tảng đá lớn đã được nhắm sẵn, bốn bề vắng lặng, bà dùng sức vung cánh tay, dồn hết lực đập xuống sau gáy An Chi Phủ, rồi tiếp đẩy đá một phát vào sau đầu gối ông ta.

An Chi Phủ “a” một tiếng rơi tõm xuống nước, Tiết Thị dùng đá trong tay đập xuống An Chi Phủ, rồi lại nhặt một cây gậy gỗ lên, nhấn An Chi Phủ đang định giãy giụa xuống nước.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 174

An Nhược Hi và An Nhược Phương âm thầm quay về phủ, hình như không có ai phát hiện các nàng ra ngoài cả, An Nhược Hi trộm vui. Nhưng lúc về viện tử thì lại thấy Đàm Thị cau mày đứng trước cửa phòng nàng, tìm An Nhược Hi chợt hết hoảng. Đàm Thị hỏi nàng: “Hai đứa không ngủ trưa mà chạy đi đâu thế hả?”

An Nhược Hi đáp: “Ồn thế này thì sao ngủ được ạ, bọn con chỉ đi dạo quanh quanh trong nhà thôi. Đã lâu rồi tứ muội mới về, có rất nhiều chỗ đã được sửa lại mà muội ấy không biết.” Vừa đáp vừa thầm tính xem nên đối phó với câu tiếp theo như thế nào.

Kết quả Đàm Thị lại nói: “Có thấy cha con đâu không. Có khách đến gặp ông ấy nhưng lại không thấy người đâu.”

An Nhược Hi thở phào, “Không ạ.”

Đàm Thị nhíu mày rồi rời đi. Tìm khắp nơi mà không thấy, còn tưởng có lẽ lão gia muốn đến tìm con gái, nhân dịp trước khi xuất giá mà đến căn dặn, nhưng cũng không có nốt. Đàm Thị lại đến viện tử của Tiết Thị một lần nữa.

Tiết Thị đang khâu chăn hỉ với con gái, thấy Đàm Thị đến thì vội hỏi: “Phu nhân, đã tìm thấy chưa?”

Đàm Thị lạnh mặt hỏi: “Lúc người đưa lão gia về phòng, lão gia có nói là muốn làm gì không?”

Tiết Thị lắc đầu: “Lão gia chỉ nói là muốn về phòng thôi, nhưng còn chưa vào sân thì chợt nói là không cần thiếp tiễn nữa, bảo thiếp về đi. Có phải ông ấy đi tìm đại thiếu gia hay Lý tiên sinh rồi không? Đã hỏi An Bình chưa?”

“Bọn họ cũng không thấy đâu. Chỉ biết sau bữa trưa lão gia đã đến chỗ người.” Đàm Thị rất không vui, vào lúc bận tối mắt tối mũi mà lại không tìm thấy người đâu, điều này khiến bà ta rất phẫn nộ.

Tiết Thị an ủi: “Phu nhân chớ vội, hôm nay trong phủ nhiều việc, không phải người thân bạn bè đều đến rồi đấy sao? Các viện cũng náo nhiệt, có lẽ lão gia chỉ đi bộ đâu đó thôi.”

Đàm Thị ngẫm nghĩ rồi quay đầu đi.

Còn về phía Tiết Tự Nhiên, sau khi về phủ thì lệnh Hường Vân Hào tìm mấy thuộc hạ đến, đích thân dặn dò với bọn họ. Một là phải giám thị An Nhược Phương, rõ ràng tiểu nha đầu này cùng một phe với đại tỷ nàng ta. Còn nữa, cô tử đã cứu nàng ta chính là mật thám, nếu mật thám dùng độc thì hẳn cô tử cũng sẽ biết một hai. Hai là cho người canh gác Lục đại nương của lầu Tử Vân. Ba là phải thu thập tin tức tình hình ở tiền tuyến, không thể lơ là được, có bất cứ manh mối gì là phải kịp thời hồi báo. Nếu An Nhược Thần có hành tung gì khác, cũng phải tức tốc báo về.

Nghĩ đến đây Tiết Tự Nhiên lại ảo não, cái đồ An Nhược Thần kia cứ trốn ở tiền tuyến không về. Người nói xem quân gia người ta đánh giặc giữ nước, một cô nương như người lại cứ ở đó không chịu đi làm gì, Long tướng quân cũng không tị húy việc này sao? Chuyện này mà bị người ta nắm được thì để xem sẽ phải thế nào.

Tiết Tự Nhiên dặn dò mọi người xong thì cho họ lui xuống làm việc. Còn mình lại nằm trên giường tĩnh dưỡng, suy nghĩ một lúc rồi giục a hoàn sắc thuốc cho hẳn uống, uống qua hai bát thì người khỏe lên. Đêm mai là

đêm động phòng hoa chúc, không thể để cô nương ngọc ngà An Nhược Hi kia xem thường được. Tiết Tự Nhiên nằm trên giường, nghĩ cách để sau khi cưới phải đến tiền tuyến gặp An Nhược Thần một lần, nàng ta ngu xuẩn đến thế á, không tìm được thuốc giải ư? Là cố ý hay là thật? Nhưng từ nhỏ người hãn luôn không khỏe, chưa bao giờ đi xa cả, mà lần này đi tiền tuyến, chắc chắn cha mẹ không để hãn đi rồi.

Ừm, cứ nói nương tử hãn muốn đi, hãn phải đi cùng. Ấy da, nghĩ đến đây thì có thể không chỉ đi mỗi tiền tuyến rồi. Đợi giải được độc của An Nhược Hi, hãn muốn đi đâu thì có thể đi, cứ nói nương tử hãn muốn đi nên đi thôi. Hãn muốn làm gì thì làm, cứ nói nương tử hãn muốn làm là được.

Cưới vợ về đúng là tốt thật đấy. Nhất định có thể giải được độc, đồ ngọc An Nhược Hi nhà hãn có phúc tật, đại sư cũng đã xem qua bát tự rồi, nàng có phúc dày, nhất định sẽ không bị làm sao.

Tiết Tự Nhiên nghĩ đến mai sau thì thoải mái hơn. Uống thuốc rồi không ngủ được, bèn bò dậy lấy xuân cung đồ cất dưới đáy tủ ra, đêm tân hôn phải làm thế nào, hãn cần học tập.

Ngồi trước mặt Long Đại là tướng quân Mã Vĩnh Thiện. Giữa hai người có bày một bàn cờ.

Đây là lần Mã Vĩnh Thiện bị bắt sau mười một lần gặp Long Đại, cũng là lần thứ năm đánh cờ với hãn. Chỉ là cuộc nói chuyện giữa bọn họ vẫn không có kết quả.

Mã Vĩnh Thiện hạ nước cờ rất nhanh, còn Long Đại phải ngẫm nghĩ rất lâu. Vị chi hai người đánh cờ khá là mất thời gian. Lúc đang đợi Long Đại hạ cờ, Mã Vĩnh Thiện lại nói tiếp: “Long tướng quân không cần phải nhiều lời nữa, ta không thể viết thư hàng được.”

Cho dù có trở thành tù binh, cho dù thân này có vùi lấp nơi tù ngục, nhưng ngạo cốt võ tướng vẫn còn đấy.

Long Đại dán mắt vào bàn cờ, rồi gật đầu, ý là đã nghe lời gã rồi, hần nói: “Mã tướng quân, Nam Tần đổi chủ rồi.”

Mã Vĩnh Thiện kinh ngạc, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, “Xem ra Long tướng quân tính toán như thần, nói trời đất rung động, các nước có biến đổi lớn, thế mà lại thành sự thật. Long tướng quân thắng rồi đấy, đáng tiếc ta không thể nào thực hiện giao ước được.” Ngày hôm đó lúc Long Đại khuyên y nên hàng thì từng đánh cược về biến cố, giao ước rằng ai thua thì người kia sẽ mời uống rượu.

Long Đại giương mắt nhìn gã, nói: “Thật ra khi đặt ra màn cá cược ấy, ta hy vọng mình chỉ đoán sai. Ta thua, mời tướng quân uống rượu, âu cũng là chuyện tốt.”

Mã Vĩnh Thiện im lặng hồi lâu rồi hỏi: “Các người đã giết hoàng đế Nam Tần?”

Long Đại lắc đầu: “Cũng không phải ngài ấy chết trên sa trường. Nam Tần tuyên bố, là sứ đoàn của Đông Lăng đã sát hại Đức Chiêu đế.”

Mã Vĩnh Thiện sững sờ hồi lâu, không nói gì.

“Nếu đã là liên bang, thì vì sao còn vu oan cho các người?” Cuối cùng Long Đại cũng hạ quân cờ xuống.

Mã Vĩnh Thiện không biết nói gì, gã vẫn còn đang khiếp sợ. Đúng là Đông Lăng và Nam Tần là liên bang.

“Vì sao lúc trước quý quốc lại quyết định muốn cùng Nam Tần tấn công Đại Tiêu ta?”

“Là Đại Tiêu đã giết sứ thần nước ta.” Mã Vĩnh Thiện đáp.

“Giờ đây đã biến thành sứ thần của quý quốc giết hoàng đế Nam Tần rồi.” Long Đại nhìn Mã Vĩnh Thiện, “Mã tướng quân, không phải những thủ đoạn bình thường này đã quá làm nhục người khác rồi sao?”

Bàn tay Mã Vĩnh Thiện đặt trên đầu gối từ từ siết chặt thành quyền. Đúng là đơn giản, đặt chúng vào cạnh nhau thì thật khiến kẻ khác chê người. Nhưng khi tách ra, đi từng bước từng bước, rồi giữa đó lại xen vào đủ tình hình phức tạp, thì lúc ấy mọi chuyện sẽ lại khác.

Mã Vĩnh Thiện im lặng. Sau đó nhìn bàn cờ, không hạ cờ qua loa nữa mà bắt đầu quan sát thực sự, ngẫm nghĩ thế cờ, “Nếu bọn ta không bị tướng quân đánh bại thì sao?”

“Đông Lăng vẫn hao binh tổn tướng như thường. Đức Chiêu đế vẫn sẽ chết trong tay Đông Lăng các người. Thời gian, địa điểm, cách thức có lẽ không giống, nhưng kết quả thì giống.”

Mã Vĩnh Thiện cũng cảm thấy vậy. Gã lại lặng yên thở dài một hơi, nói: “Long tướng quân, có phải người đã sớm có suy đoán này rồi đúng không?”

“Cho đến hôm nay nhận được tin chính xác thì ta mới có thể xác định được là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ta còn muốn to gan suy đoán, đây vẫn chưa phải là kết quả cuối cùng.”

“Vì sao?”

“Trong ba bên, chỉ có hai bên là đồng minh. Vì sao lại liên minh với nước nhỏ chứ không phải là nước lớn? Không phải Đông Lăng là nước yếu nhất sao?”

Đúng thế. Cũng chính vì vậy nên lúc nào Đông Lăng cũng cảnh giác không muốn bị Đại Tiêu chèn ép, rồi khi Nam Tần lấy lòng, tỏ vẻ thân mật có lòng tốt, đương nhiên Đông Lăng đội ơn mà sát vào.

“Nhưng, khi hai đại quốc muốn xâm lược tiêu diệt một nước nhỏ, vì sao phải tốn sức như vậy, vòng vo qua lại đông dài làm gì? Điều này không chỉ tạo thành tổn thương không cần thiết, mà còn xảy ra rắc rối nữa.”

Mã Vĩnh Thiện không đáp. Gã nhìn bàn cờ, lúc trước không cân nhắc thắng thua nên đánh nhanh tấn công nhanh, còn giờ thì lại không biết phải tiếp tục thế nào mới đúng. Gã trầm giọng hỏi: “Long tướng quân có thể nắm chắc không?”

“Người đi một bước, ta muốn ba bước, động một bước, gặp chiêu nào phá chiêu ấy.”

Nếu còn chưa đi đến bước cuối cùng, cục diện chưa ổn định, thì ai dám nói là mình nắm chắc?

Mã Vĩnh Thiện ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi thở dài nói: “Long tướng quân, ta không thể cho người thư hàng được. Dù điều người nói là thật, thì ta cũng không thể viết được thư hàng. Vì nếu thế, ta không còn mặt mũi nào quay về gặp hoàng thượng, lại càng không có cách gì ăn nói với các huynh đệ tướng sĩ đã cùng ta sống chết. Dù còn sống hay đã chết, thì thư hàng chính là nỗi nhục của bọn họ.”

Long Đại không nói.

Mã Vĩnh Thiện nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Long tướng quân, đổi lại là người, thì người sẽ viết ư?”

“Không biết.”

Mã Vĩnh Thiện bật cười, “Chúng ta, chơi lại ván nữa đi? Lần này, nhất định ta sẽ không làm biếng, sẽ suy nghĩ kỹ.”

Trong thành Trung Lan, tại An phủ.

Long trời lở đất nứt cả núi băng cũng không thể hình dung được tình cảnh hôm nay của An gia.

Thi thể của An Chi Phủ được phát hiện ở trong hồ vườn hoa nhà mình.

Đúng lúc cả nhà gọi tân khách, bạn thân họ hàng sum vầy ở sảnh đường nghe kịch thưởng nhạc ăn uống đợi hỉ tiệc, thì lão gia lại chết!

Thật đúng là sấm sét giữa trời quang! Tất cả mọi người chạy lại hiện trường đều sợ đến nổi ngẩn ngơ. Đàm Thị và An Vinh Quý sửng sốt hồi lâu, ngoài hét chói tai ra, thì chẳng ai kịp phản ứng lại phải nên làm thế nào.

Tiết Thị run như cây sậy, hoảng sợ kéo tay Đàm Thị nói: “Phu, phu nhân, mau báo quan đi!”

Báo quan? Đàm Thị mù mờ trợn mắt nhìn Tiết Thị, nếu báo quan thì hôn sự tổ chức thế nào được? Bà dần dà tỉnh lại, dù không báo quan thì hôn sự cũng không thể tổ chức được nữa rồi. “Đúng, đúng, báo quan, báo quan.”

Đàm Thị đẩy An Vinh Quý, Lý Thành An ở bên vội lên tiếng: “Phu nhân đừng sợ, để ta phái người đi báo cho Tiền đại nhân.”

“An Bình, An Bình.” Đàm Thị luôn miệng kêu to. An Bình vội từ trong đám đông chen đến. Đàm Thị nhìn quanh một vòng mọi người đang đứng đây, thấy con gái khiếp sợ ra mặt ôm chặt lấy An Nhược Phương hoảng hốt

cực kỳ, rồi lại thấy Tiết Thị sợ sệt núp sau lưng An Nhược Lan, còn có Liêu Thị phòng năm và tên con trai An Vinh Côn bà rất chướng mắt kia nữa.

Đàm Thị khôi phục lại lý trí, hất tay Tiết Thị ra, đi lên trước hai bước, nghiêm nghị hét lớn với mọi người: “Đều trở về phòng hết cho ta, nếu không có lệnh của ta thì không ai được phép ra khỏi viện tử cả. An Bình! Đóng kín cửa phủ! Trước khi quan phủ cho người đến thì không ai được phép ra ngoài hết. Chường sự các viện đếm rõ người đi, ai không có ở đây, ai muốn bỏ chạy, tất cả phải ghi nhớ. Phải tra rõ từng phòng cho bằng được. Ai là người cuối cùng thấy lão gia, đã làm những gì, phải nói cho rõ!”

Xung quanh yên ắng như tờ, mọi người câm như hến, chỉ chốc lát sau, tất cả đều quay về viện tử của mình, lục tục giải tán.

Đàm Thị trợn mắt nhìn thi thể của An Chi Phủ, hai chân mềm nhũn không đứng nổi nữa, khuỵu gối quỳ trên mặt đất, lớn tiếng khóc: “Lão gia! Lão gia!” An Vinh Quý đứng bên nhìn, đi đến đỡ bà, không kìm được mà gạt lệ.

Đàm Thị được đỡ về phòng, An Bình sai người thu xếp thi thể của An Chi Phủ, rồi yên lặng đợi người của quan phủ đến. Cẩn thận tra xét một vòng quanh ao, không phát hiện được gì khác thường, vì lúc này mọi người đến vây xem nên xung quanh đều đã bị giăng dấp ngốn ngang. Đã hỏi qua nhưng không có ai thấy lão gia đi đến ao như thế nào.

Đàm Thị vừa đau buồn vừa tức giận, a hoàn lặng lẽ đến hỏi, bà mỗi nói, chuyện này nhất định phải thông báo cho Tiết phủ, xin ý của Đàm Thị. Đàm Thị nhìn sang con trai, An Vinh Quý nói: “Đúng là ngày mai không thể nào tổ chức hỉ tiệc được nữa, nhưng bây giờ cần phải nhiệt hiếu*, nếu không lại phải chờ thêm ba năm nữa, để con đi nói với bà mỗi, để nàng với Tiết gia chọn thêm một ngày tốt.”

(*Trong tập tục để tang của Trung Quốc, thủ hiếu phải mất ba năm, còn nhiệt hiếu chỉ mất 100 ngày.)

Đàm Thị gật đầu, toàn bộ đều giao cho con trai xử lý. Bây giờ bà chẳng còn tâm tư gì nghĩ đến hôn sự này nữa rồi, trong đầu toàn là suy nghĩ lão gia không còn nữa, cái nhà này phải làm sao đây. Bà nghĩ suy một hồi, rồi chợt nhớ đến điều gì đó, lập tức đập mạnh xuống bàn, quát lên: “Gọi Tiết Thị đến đây cho ta!”

Trong Tiết phủ, Tiết Tự Nhiên nằm liệt trên giường đọc sách, chợt nghe nô bộc ở ngoài cửa gọi: “Chào phu nhân.”

Tiết Tự Nhiên hoảng hốt, vội nhét sách vào dưới chăn, rồi trở tay lấy cuốn “Luận Ngữ” mở ra đọc.

Cửa mở ra, Tiết phu nhân đi vào. Tiết Tự Nhiên lại hoảng hốt lần nữa, hẩn cầm ngược cuốn “Luận Ngữ” rồi. Thế là vội vã khép sách lại vấp qua một bên, dáng vẻ nhận sai: “Được rồi được rồi, đừng giáo huấn con nữa, con không nằm đọc sách.”

Thế nhưng Tiết phu nhân không hề giáo huấn, chỉ u sầu nhìn hẩn.

Tiết Tự Nhiên thầm sợ hãi, hẩn chỉ là xem sách vẽ thôi mà, không phải là chuyện lớn trọng tội gì, cũng đâu ảnh hưởng đến sức khỏe? Mẹ à, vẻ mặt này của mẹ quá dọa người rồi đấy.

“Con à.”

“Vâng.”

“An giả xảy ra chuyện gì.”

“...” Tiết Tự Nhiên sửng sốt, chột nháy căng lên: “Đồ ngốc An Nhược Hi đó làm sao ạ?”

“An lão gia qua đời rồi.”

Tiết Tự Nhiên càng sửng sờ, chuyện tốt đến mức này luôn hả?! Không không, không hề tốt chút nào, điều này có nghĩa là ngày mai An Nhược Hi không thể xuất giá phải không?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Đàm Thị trợn trừng mắt với Tiết Thị, Tiết Thị lại nhìn thẳng vào bà ta, hai mắt đỏ bừng, có thể thấy rõ là vừa khóc xong.

Đàm Thị có kế sách đối phó với Tiết Thị. Bà cho người gọi Tiết Thị đến nhưng không cho để bà ta vào cửa, chỉ được phép đứng ở ngoài phòng, để bà ta nhìn từng nô bộc a hoàn bị đưa vào phòng hỏi. Đợi đến khi đã hỏi xong tất cả, thì Tiền Thế Tân dẫn người tới. Đàm Thị lại cùng An Vinh Quý đi gặp Tiền Thế Tân, còn Tiết Thị cứ như bị phạt vậy, nhìn bọn họ tới lui.

Tiền Thế Tân dẫn ngỗ tác đến. Ngỗ tác nghiệm thi có kết quả rất nhanh — An Chi Phủ bỏ mạng vì bị chết chìm. Ở sau gáy có vết thương va đập, có thể là bị ai đó đánh, cũng có thể là do bị đập lúc rơi xuống nước.

Bổ khoái và Tiền Thế Tân đến hồ xem xét, nhưng không thấy đã xảy ra chuyện gì. Không có dấu vết vật lộn giãy giụa, cũng không có vết máu, lại không tìm được hung khí.

Cạnh hồ nước có chạc dây dài thô to, một nửa ngâm dưới nước, một nửa nằm trên đá. Tiền Thế Tân cầm chạc cây lên nhìn, bên trên cũng không có gì đặc biệt. Nô bộc ở An phủ nói, đây là dùng để vớt lá rụng và rác rưởi dưới hồ, bình thường đều đặt trên bờ, cũng không có bố trí đặc biệt gì.

An Vinh Quý thưa: “Cha thuộc hạ biết bơi, có thể thấy lúc trưa ông đã uống rất nhiều rượu.”

Đàm Thị hỏi: “Nếu tự ngã thì không phải nên bị đập ở trán sao?”

Ngỗ tác nói: “Cũng có khả năng, lúc xoay người rời đi giẫm phải đá hay gậy gỗ mà ngã lui sau, gáy đập xuống đá ngã vào hồ.”

Bổ khoái ở cạnh vừa tra xét xong, đi tới bẩm báo: “Không tìm thấy có gì khả nghi cả, không phải bị người ta đẩy xuống mà là tự mình trượt ngã.” Dù sao cũng có khả năng này.

Tiền Thế Tân trầm ngâm một lúc, lại hỏi Đàm Thị, có ai thấy ông ấy đi ngang qua không? Đàm Thị đã hỏi hỏi khắp rồi nhưng chưa có ai bảo thấy cả. Tiền Thế Tân hỏi lại, người cuối cùng thấy An Chi Phủ là ai?

“Là Tiết Thị phòng ba. Sau bữa trưa lão gia đã đến viện tử nàng ta nghe tam cô nương đánh đàn, lại dùng ít rượu và thức ăn ở chỗ nàng ta.” Đàm Thị đáp.

Lông mày Tiền Thế Tân khẽ động, bảo mình đi gặp Lý Thành An trước, rồi lại điều tra tình hình, sau đó sẽ đi gặp Tiết Thị.

Dĩ nhiên Đàm Thị không có dị nghị gì rồi. Sau khi Tiền Thế Tân rời đi, bà ta quay về viện tử của mình, Tiết Thị vẫn còn đang đứng chờ trước cửa phòng. Đàm Thị sải bước oai phong, phất tay áo hừ mạnh, quát ra lệnh Tiết Thị vào phòng theo bà ta.

Đi vào trong phòng, Đàm Thị quan sát nét mặt của bà ta, Tiết Thị bất an nhưng vẫn tỏ ra không bình tĩnh nổi. Hai mắt đỏ bừng, nước mắt rưng rưng, vô cùng bi thương. Nhưng không biết là bi thương vì oan ức của mình hay là khổ sở vì An Chi Phủ qua đời.

“Ta hỏi ngươi một lần nữa.” Đàm Thị lạnh lùng nói: “Khi lão gia rời khỏi viện tử của ngươi, ngươi đã đưa lão gia đi đâu? Sau cùng lão gia đã nói gì, đã làm gì?”

“Phu nhân.” Tiết Thị kêu lên, còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Đàm Thị ngắt lời.

Đàm Thị nói: “Người nghĩ cho kỹ rồi nói. Ta đã hỏi rõ tất cả đám a hoàn bà tử rồi. Vừa rồi Tiền đại nhân cũng đã xem kỹ, chuyện rốt cuộc thế nào, trong lòng chúng ta đều hiểu rõ cả. Bảo người nói chuyện là cho người thêm một cơ hội nữa, người tự mà thu xếp ổn thỏa đi.”

“Lời này của phu nhân là có ý gì?” Tiết Thị ngạc nhiên ra mặt, “Thiếp đưa lão gia đến nơi đó ra sao, lão gia dặn dò thế nào, không phải thiếp đã nói cả với phu nhân rồi sao? Cái gì gọi là tự thu xếp ổn thỏa, sao thiếp có thể không thu xếp ổn thỏa được? Cho thiếp cơ hội gì cơ, thiếp cần cơ hội nào? Phu nhân nói lời giấu kim, trước kia thì không sao, nhưng giờ lão gia vừa qua đời, đương thời phu nhân làm chủ, đại công tử cầm quyền quản nhà, phu nhân liền không kịp đợi mà ức hiếp mẹ con bọn thiếp sao?”

Bà ta dừng lại, hất cằm ngạo mạn nói: “Phu nhân có bản lĩnh, còn thiếp thì không. Nhưng nếu phu nhân muốn hất nước bắn lên người mẹ con bọn thiếp, mượn cơ hội đuổi bọn thiếp đi, thì thiếp sẽ không chịu.”

Đàm Thị cả giận đập bàn đứng lên: “Cái đồ phụ nhân đánh đá nhà người, nói năng bậy bạ gì đấy hả. Nếu người không chột dạ thì nói ba thứ lung tung này làm gì? Rốt cuộc là ai hất nước bắn lên người ai đây! Người tưởng người vu oan cho ta có tâm tư ấy thì có thể thoát được sao? Trên dưới toàn phủ, người cuối cùng thấy lão gia chính là người. Đang còn êm đẹp lại bỏ mặc người ở, khăng khăng đòi tự mình đưa lão gia về phòng, nhưng lại nói đi được nửa đường thì lão gia bảo người về. Hôm nay lão gia xảy ra chuyện, không phải người có quý thì còn ai nữa! Dù không phải tự tay người gây ra thì cũng là đồng lõa. Người thành thực khai ra đi, nếu không phải nếm mùi đòn roi. Đợi đến khi giải người đến quan phủ, đánh một trận, rồi người cũng phải nói thật ra thôi.”

Tiết Thị cũng làm bộ mặt tức giận, tiến lên một bước quát: “Đàm Thị, người chớ có ngậm máu phun người! Là ai thấy ta hại lão gia hả, người đừng có bắt gió bắt bóng suy đoán lung tung, có giỏi thì để nhân chứng ra mặt, trực tiếp chỉ điểm ta là được. Có điều nhân chứng thật giả thế nào,

người phải chịu trách nhiệm. Hơn nữa, không cần đến nha môn dụng hình với ta đâu nhỉ, bây giờ trong phủ này người là lớn nhất, dù người có đánh chết ta thì ai dám nói gì? Cứ giải ta đến nha môn đi, lỡ ta buột miệng nói gì thì không hay đâu.”

Đàm Thị sững sốt.

Tiết Thị nhìn về mặt bà ta, thấp giọng nói: “Phu nhân à, đại công tử từng làm hại mạng người, phu nhân đánh chết bà tử, lão gia làm ăn không sạch sẽ, thêm cái chết của Đoàn Thị phòng bốn, không có ngọn gió nào là không lọt tường cả. Bây giờ trong thành này cũng không phải là Tiền đại nhân một tay che trời, mà còn có cả tuần tra sứ Lỗ đại nhân, Tướng tướng quân lâu Tử Vân cũng đang ngó chừng, nếu phu nhân muốn hại thiếp, dù sao thiếp mà chết thì các tội kia cũng định luôn, thiếp chỉ tự vệ mà thôi. Chết thì chết, cái nhà này có ra sao thì liên quan gì đến thiếp!”

Đàm Thị trợn mắt nhìn bà ta.

Tiết Thị tiến lên một bước, cầm lấy tay Đàm Thị: “Phu nhân, lão gia đột nhiên qua đời, lòng thiếp cũng buồn lắm chứ, vừa rồi thiếp nói những lời ấy chỉ là vì nóng giận quá, thiếp cũng như phu nhân, giận quá hóa mất khôn nên cứ nói thẳng đuột ra. Bây giờ trong nhà này không có tâm phúc, hoàn toàn dựa vào phu nhân và đại công tử chống đỡ. Nhị cô nương gả đi rồi, Lan Nhi nhà thiếp cũng gả đi, thiếp ở lại trong phủ cũng không có gì hay ho. Còn cả tiểu tử phòng năm và tiểu nha đầu phòng bốn kia nữa, cả cái nhà này không phải phu nhân phu nhân nói là xong sao. Phu nhân cứ nghĩ đi, lúc này phu nhân chèn ép hại chết thiếp thì có gì hay đâu? Cả một nhà chết hai người không rõ ràng, thì hôn sự của nhị cô nương sao có thể thành? Làm sao còn có thể gả Lan Nhi đi được? Bao nhiêu phiền toái cứ đè trên đầu phu nhân cả. Rồi giữa phường chợ đồn đãi thế nào? Các vị đại nhân thăm vấn ra sao? Lão gia chết rồi, thiếp thì được lợi gì? Cơ mà phu nhân và đại công tử thì, cả nhà này đều là của mấy người hết.”

Đàm Thị trợn mắt nhìn Tiết Thị, tựa hồ không quen biết bà ta. Đây là Tiết Thị cõ đầu tường gió chiều nào theo chiều ấy, chỉ biết theo thời thế ồn ào chiếm tiện nghi đây ư? Nhưng từng câu từng chữ của bà ta đều nói đúng cả.

Bàn về sự thật, Tiết Thị khả nghi nhất, nhưng bàn về kết quả, Đàm Thị bà mới là khả nghi nhất.

An Chi Phủ vừa chết đi thì người được lợi lớn nhất, chính là phu nhân đương thời là bà đây.

Có thể là bị sát hại, mà cũng có thể do tai nạn. Nếu bà ta cứ tóm mãi không buông, thì cuối cùng kết quả như thế nào, thật đúng là khó nói.

“Phu nhân.” Tiết Thị rưng rưng chực khóc, vô cùng xúc động. Bà ta hít mũi, thấp giọng nói: “Điều quan trọng nhất bây giờ là phu nhân phải nhanh chóng trấn an kẻ ở phòng năm đây. Nàng ta luôn trông cậy vào con trai mình sau này lớn lên được lão gia yêu mến thì sẽ cướp đoạt gia sản quyền thế, giờ lão gia chết rồi, không thể để nàng ta làm chuyện gì điên rồ được. Giờ trong nhà ta, nhất định không thể lại xảy ra tai vạ được nữa.”

Đàm Thị gật đầu, đúng là không thể lại có tai vạ được nữa. Cả cái nhà này, bây giờ là của bà ta.

Bên phía Tiền Thế Tân thì đang cẩn thận bàn bạc với Lý Thành An. Lý Thành An chắc chắn không tiết lộ kế hoạch sắp đặt trong hôn lễ ra ngoài, An Vinh Quý cũng nói cha hấn tuyệt đối sẽ không kể với người ngoài. Mà về tân khách, tuy nhiều người tới lui nhưng đều rất rõ ràng từng người, tuyệt đối không có người nào trà trộn cả.

“Tiền đại nhân cảm thấy, có người mưu hại phụ thân thuộc hạ sao?” Cơn phần nộ của An Vinh Quý không phải là giả.

Tiền Thế Tân lắc đầu, thật ra thì An Chi Phủ chết thế nào không quan trọng, vì sao chết mới là vấn đề. Nếu vì bị lộ kế hoạch trong hôn lễ, vậy thì có thể, chân tướng cái chết của Đoàn Thị cũng sẽ bị tiết lộ.

Tiền Thế Tân trở lại sảnh đường, Đàm Thị dẫn Tiết Thị đến. Tiền Thế Tân cẩn thận hỏi thăm một phen, Tiết Thị nói rất rõ, Đàm Thị cũng ở bên giúp kiểm chứng, cũng đã hỏi luôn người ở a hoàn, đúng là chuyện như Tiết Thị nói.

Tiền Thế Tân lại gọi An Nhược Phương đến hỏi chuyện. An Nhược Hi dẫn muội muội đến cùng. An Nhược Phương khóc tức tưởi không ngừng, hiển nhiên đã bị dọa sợ. Tiền Thế Tân hỏi, phân nửa đều là An Nhược Hi đáp thay nàng. Cả ngày hôm đó hai tỷ muội chưa từng tách nhau ra, nên dĩ nhiên cũng không có gì để hiểu lầm. Dù Tiền Thế Tân có nghi ngờ Tịnh Duyên sư thái thì cũng không có cách gì để dò xét chuyện đã xảy ra được.

Cuối cùng chuyện chẳng giải quyết được gì, nha môn kết án An Chi Phủ uống rượu vào nên trượt chân bất ngờ chết chìm bỏ mạng. Hôn sự hai nhà An – Tiết tạm ngưng, hôn lễ đổi thành tang lễ.

Đàm Thị làm chủ, ngày đó liền bàn lại ngày cưới với Tiết gia, chọn được ngày ba mươi tháng tư, vừa đúng một tháng năm ngày.

An Nhược Hi khóc ướt cả đầu gối, nàng không chắc là liệu trên bia mộ nàng, còn có thể viết được mấy chữ “Vợ của Tiết Tự Nhiên” không?

Tiết Thị được Đàm Thị chấp thuận, nhưng sau kỳ bảy ngày phải tự mình dẫn bà mối đến huyện Kỳ một tiếng, thỏa thuận ngày thành hôn giữa nhị công tử Đỗ gia và An Nhược Lan, tiến hành hôn sự ngay trong kỳ nhiệt huyết, tránh để lại hậu hoạn. Tiết Thị rất bình tĩnh, giúp Đàm Thị dứt lốt trong ngoài, vô cùng ân cần.

Trong lầu Tử Vân, Tưởng Tùng biết được tin An Chi Phủ chết thì tức đến độ đập mạnh vào ghế, hắn đã chuẩn bị xong định trong tiệc cưới tìm lý

do đánh An Chi Phủ, nhưng giờ lại không có cơ hội.

Cổ Văn Đạt đợi hăn phát câu xong thì nhắc nhở, nếu đã là án mạng thì nên đến An phủ điều tra.

Thế là An phủ vừa mới bị quan sai nha môn điều tra xong, nay lại nghênh đón quân lính ở lầu Tử Vân. Cổ Văn Đạt nhân lúc rỗi ren mà lén đi gặp An Nhược Phương, đây cũng là mục đích chính muốn đến An phủ tra án.

An Nhược Phương khóc lóc thê thảm, nàng thật lòng không ngờ sẽ có kết quả như vậy. Nàng thật lòng muốn tự mình báo thù. Nàng hỏi Cổ Văn Đạt: “Đại nhân, cha cháu chết như vậy thì oan khuất của mẹ cháu phải báo thế nào đây?”

Cổ Văn Đạt không đáp được, hăn chỉ đành phải nhắc nhở nàng: “Cô bé à, hai người tử tử của người đều nhân lúc nhiệt huyết mà gả đi cả, phu nhân nhà người cũng không tốt bụng hiền lành gì, đến lúc đó trong nhà chỉ còn lại một mình cô nương người, người phải coi chừng đấy.”

An Nhược Phương lau khô nước mắt, không có lòng dạ nào mà suy nghĩ những chuyện đấy. Bây giờ dù Tiền Búi có quay lại, nàng cũng không cảm thấy sợ nữa.

Quả thật Tiền Búi định quay về thành Trung Lan, Tây Giang gì đấy xa xôi quá, lại còn quá nghèo, lão không thích. Lão cũng không thích cảm giác bị người khác khống chế. Cái gì mà ẩn cư ở Tây Giang chứ, không phải là nơi lão chọn thì lão không muốn đi. Lão cảm thấy con trai mình chưa hiểu lắm, gừng càng già càng cay, nếu không có lão ở bên cạnh thu xếp cho hăn thì chắc chắn hăn sẽ thua thiệt.

Cho nên kế hoạch của Tiền Búi là, ở trên Ngưu sơn sẽ rời khỏi đội tù ngục, tạm đến huyện Đào Xuân lánh một lát, sau đó thần không biết quỷ

không hay quay về thành Trung Lan. Lão đã sớm dặn dò người của lão xong rồi, nha sai đội tù ngục cũng nghe theo chỉ thị của lão.

Đến Ngưu sơn sẽ có tù nhân bỏ trốn, trong lúc hỗn loạn có mất tích mấy người, mà lão là một trong số đó, như thế là được.

Dọc đường rất thuận lợi, lúc gần đến Ngưu sơn, hộ vệ cải trang thành nông hộ bảo vệ Tiền Bùi suốt đường đi lại gần nói với lão, phát hiện có một nhóm người theo dõi, không rõ lai lịch, nhưng dường như chẳng phải là kẻ tốt.

Trong rừng rậm, trinh thám của Tông Trạch Thanh quay về báo lại rằng, Tiền Bùi có một đội hộ vệ riêng, xem ra có kế hoạch tẩu thoát. Ngoài ra còn có một nhóm theo dõi từ xa, không rõ lai lịch, nhưng dường như chẳng phải là kẻ tốt.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Tông Trạch Thanh cảm thấy mình vừa xui xẻo lại vừa may mắn. Xui xẻo là, cũng không biết thế nào nữa, rõ ràng mình dùng mãnh thiện chiến đến thế, nhưng tướng quân lại chỉ định hãn làm những chuyện vụn vặt. Rõ ràng trước kia luôn để hãn đánh tiên phong, trước khi đến quận Bình Nam cũng đã bàn xong sơ lược rồi, hãn thiên về thủy chiến, đến lúc đó nếu chiến tranh nổ ra thì sẽ để hãn làm chủ tiên phong sông Tứ Hạ, sau đó mặc dù kế hoạch có thay đổi, nhưng từ sớm đã phái hãn đến huyện Thạch Linh mai phục sắp đặt trước, mặc dù ủy thác trách nhiệm nặng nề, nhưng không nên đến lượt hãn chớ. Hãn cơ trí khéo đưa đẩy đến vậy, phản ứng lại nhạy bén, đáng lý phải nên để hãn chu toàn với mật thám mới phải.

Nhưng Tông Trạch Thanh cũng cảm thấy mình rất may mắn. Huyện lệnh và hương thân đều rất tốt, hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo, hơn nữa một lượt lại bắt được hơn chín ngàn người, chắc chắn toàn bộ bị bao vây cả, đây thật là công lao lớn của hãn. Tông Trạch Thanh nghĩ như vậy, lại cảm thấy tướng quân thật có mắt biết dùng người.

Lập công lớn như thế nhưng không được nghỉ ngơi cho khỏe, lại phái hãn đến Nam Tần, nói là hễ có tình hình là cần hãn tiếp ứng. Cuối cùng hãn kịp thời cứu Tạ Cương và Đức Chiêu đế của Nam Tần. Vừa hay đến kịp. Tông Trạch Thanh lại đắc ý, cảm thấy mình đúng là quá giỏi, lập kỳ công liên tục.

Nhưng khi quay về doanh trại, còn chưa ngồi nóng mông và cũng chưa kịp nói bao lời, thì lại bị kéo về thành Trung Lan. Sai hãn dẫn người đợi ở

ngoài thành, không được bại lộ thân phận, che giấu kỹ hành tung, phải đợi được tin của cố Văn Đạt. Lần này, lệnh cho hãn bắt Tiền Bùi.

Tông Trạch Thanh đuổi nhanh đuổi chậm, và cứ may mắn như vậy, vừa đến vị trí sắp xếp thì có tin của Cố Văn Đạt truyền đến. Thế là đến một khắc cũng không nghỉ, lại bốn ba theo dõi Tiền Bùi suốt dọc đường. Nhưng cũng có một nhóm người khác đang truy đuổi đội tù ngục này, điều ấy khiến Tông Trạch Thanh bất ngờ.

Cũng để mắt đến Tiền Bùi sao? Tông Trạch Thanh nhớ lại một phen căn dặn của Long Đại, vậy là bảo các huynh đệ che giấu hành tung, án binh bất động, để xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Phía Tiền Bùi cũng rất bình tĩnh, dọc đường cẩn thận quan sát, không thấy gì khác thường. Đến Ngưu sơn, thấy thuộc hạ mai phục vào vị trí thì lập tức đánh mắt với nha sai. Nha sai liền cho mọi người nghỉ ngơi, mở cửa xe đuổi phạm nhân xuống, một vài kẻ bị trói vào bánh xe, một vài kẻ lại thuận lợi áp giải vào rừng. Những nha sai khác cũng nắm chắc cơ hội ngồi xuống uống ít nước.

Tiền Bùi sẽ ở trong số phạm nhân thuận lợi rời đi đó, cả đường đi lão cứ kêu gào không nhin nổi nữa, chính là vì để chờ cơ hội này.

Đi đến trong rừng thì đột nhiên có mấy đại hán che mặt nhảy ra, hét lớn giao tài sản ra nếu không thì hãy nộp mạng. Sau khi quát xong thì đám đại hán kia sững ra, hình như lúc này mới phát hiện ra cướp nhầm người. Nha sai và phạm nhân càng sững sốt, đã gặp qua kẻ ngu rồi nhưng chưa từng thấy ai ngu đến thế cả, bây giờ thịnh hành trào lưu nhắm mắt đi cướp à. Không nhìn thấy áo phạm nhân tã tơi mặc trên người đây à, bộ dáng vẻ này giống đáng để cướp lắm sao?

Sau khi sững sờ thì cả hai bắt đầu mắng chửi. Bọn đại hán che mặt chỉ trích nhau ngu ngốc, nhưng nếu đã bị nha sai phát hiện thì không thể không

giết người. Nha sai nghe thế, liền rút đao ra mặt đối mặt. Chúng phạm nhân la to chạy trốn tứ phía. Nha sai lại phải chặn phạm nhân đào tẩu lại, rồi lại còn giao chiến với giặc cướp, trong phút chốc luống cuống tay chân, hô to tăng cứu viện. Bọn giặc cướp lại vừa muốn giết nha sai cho bằng được, mà cũng muốn giết cả phạm nhân đào tẩu, thế là cũng loạn lên.

Nha sai ở ngoài bìa rừng nghe thấy tiếng kêu thì lật đật chạy đến. Chỉ thấy trong rừng hỗn loạn vô cùng, kẻ bị thương người thì chết, bọn giặc cướp cũng có kẻ đã chạy trốn. Đếm lại người thì thấy thiếu năm người, nha sai bị thương ngã xuống đất kêu, những ai đã chạy thoát, những ai đã đuổi theo.

Qua một lúc lâu, hai nha sai bị thương quay về, bắt được một phạm nhân đào tẩu. Bọn họ nói đuổi theo phạm nhân đến vách đá, chúng dám ngoan cố kháng cự. Có một kẻ bị chém chết, một kẻ rơi xuống vách núi, nhất định cũng đã chết rồi. Mà bọn giặc cướp đã chạy biến.

“Kẻ rơi xuống vách núi là ai?”

Nhất thời nha sai căng thẳng hẳn: “Là phụ thân của Tiên đại nhân.”

Chúng nha sai trở mắt nhìn nhau, việc này đúng là khó quá. Tiên đại nhân chịu để phụ thân bị lưu đày là chuyện của nhà ngài ấy, nhưng phụ thân ngài ấy chết trên dọc đường, lại còn chết không thấy xác, việc này phải ăn nói thế nào đây?

Tiên Bùi hất gông xiềng trên tay ra, dưới sự hướng dẫn của thuộc hạ nhanh chóng qua lại trong rừng, băng xuyên qua núi rừng, đến một lối nhỏ ở sau núi. Lão đứng nơi ven rừng lăm lét nhìn trái phải, thuộc hạ đem một bộ xiêm áo ở trên xe ngựa đậu gần đấy tới cho lão thay. Năm người vây quanh lão bảo vệ, sau đó ba người vây quanh đi theo xe ngựa của lão, hai người khác cầm xiêm áo cũ của lão lén vào lại trong rừng, có vẻ như để quay về thu xếp cục diện.

Tiền Bùi lên xe ngựa, xe lăn bánh rất nhanh. Chạy ra khỏi con đường nhỏ, qua địa giới của Ngưu sơn, chạy vào rừng trúc. Đột nhiên trong rừng có mũi tên bay ra, sượt qua mặt của thuộc hạ bảo vệ xe, bắn trúng thân xe.

Tất cả đều cả kinh thất sắc, vội vã dừng lại tìm thứ che đậy ẩn nấp. Lại càng có nhiều mũi tên bắn tới hơn nữa, bụp bụp bụp cắm lên xe ngựa. Chúng thuộc hạ vừa vung đao đỡ mũi tên vừa tản đi, nhanh chóng lẫn trốn không thấy tăm hơi.

Mà trong xe ngựa cũng không hề có động tĩnh, hẳn là Tiền Bùi biết bị tấn công nên không dám xuống xe.

Mũi tên dừng bắn. Rồi không lâu sau, một đám người bịt mặt xuất hiện, bao vây xe ngựa nhanh chóng áp sát. Một người đứng trước cửa xe ra dấu tay, rồi dùng sức mở cửa xe ra, đang định đi vào trong thì lại hét lên thất thanh, bị thanh kiếm trong xe đâm xuyên thủng ngực.

Những người khác thấy tình hình này thì cũng biến sắc, hai người gần nhất vội tấn công vào trong xe, nhưng không ngờ cũng lúc đấy, trong xe ngựa có năm người nhảy ra, đánh lại người bịt mặt.

Cửa xe mở ra, trong xe nào có bóng dáng của Tiền Bùi.

Hộ vệ vừa chạy thực mạng tứ phía ban nãy cũng đã quay lại, lặng yên không tiếng động bao vây đám người bịt mặt.

Cách đó không xa, Tông Trạch Thanh trốn trong bóng tối háo hức nhìn hai đội hai bên đánh vật với nhau. Không khỏi không thừa nhận Tiền Bùi đúng là có mấy phen giảo hoạt. Chiêu kim kiên thoát xác này, bất kể là thuộc hạ của lão tăng hay thua thì lão cũng đã thoát thân.

Hai bên đánh xong rất nhanh, lưỡng bại câu thương. Đội của Tiền Bùi bắt được hai tên làm tù binh, những kẻ chưa chết khác thì liều mạng bỏ chạy, người của Tiền Bùi cũng không đuổi theo, đưa tù binh rời đi. Tông

Trạch Thanh ra dấu tay. Người của lão tản ra, chia làm hai hướng cùng theo dõi. Lúc này có một người chạy đến bẩm báo, nói Tiền Bùi mặc xiêm áo của hộ vệ, xuyên qua rừng lên một chiếc xe ngựa khác, chạy về phía huyện Đào Xuân.

Tông Trạch Thanh kiểm tra người chết trên đất một lần, quả thật không còn ai sống, thế là cũng đi đến huyện Đào Xuân. Hắn ngập tràn tự tin, chuyện lớn đến đâu cũng có thể làm được thì bắt Tiền Bùi đây chỉ là chuyện nhỏ, nhất định sẽ khiến tướng quân hài lòng.

Tại doanh trại dốc Thạch Linh, An Nhược Thần đang tập cưỡi ngựa ở giáo trường. Càng ngày Chiến Cổ phối hợp với nàng càng tốt, thậm chí An Nhược Thần còn học được cách bắn tên ở trên ngựa.

Mà cái “được” đấy, là giới hạn trong phạm vi mũi tên có thể bắn ra. Binh sĩ dạy nàng khen nàng học nhanh, An Nhược Thần thấy xấu hổ. Nàng mỉm cười cảm ơn, rồi lại nhìn dáng vẻ đỏ mặt của đối phương mà nhớ đến Điền Khánh cười mở phóng khoáng thẳng thắn, lại nhớ đến Lư Chính vẫn trọng thương nằm trên giường. Thuốc giải của muội muội, nàng vẫn chưa nghĩ ra có thể nằm ở đâu. Nhưng nàng không nhận được hồi báo, lại không hỏi được gì từ Lư Chính.

“E hèm.”

Một tiếng ho khan đã kéo An Nhược Thần ra khỏi trầm tư. Nàng nghe thấy binh sĩ cung kính kêu: “Tướng quân!”

An Nhược Thần ngoái đầu lại nhìn, quả nhiên là Long Đại.

“Tướng quân.” An Nhược Thần chào hỏi. Cả đêm qua Long Đại không về, cũng không biết là đang bận gì.

Long Đại phất tay đuổi binh sĩ đi, rồi nghiêng đầu nhìn An Nhược Thần.

“Tướng quân hết bận rồi ạ?” An Nhược Thần chỉ khách khí hỏi, chứ thừa biết tướng quân vẫn chưa hết bận, mà không chỉ không xong, mà thoát nhìn có vẻ càng lúc chuyện càng sắp nguy cấp. Đại sứ Nam Tần đến, thỉnh cầu thôi binh ngưng chiến, nhưng trên dưới toàn doanh trại lại càng có vẻ căng thẳng, thao luyện nhiều hơn, kiểm tra càng nghiêm ngặt hơn.

Đột nhiên Long Đại phóng người lên ngựa, chen chung với An Nhược Thần, kéo nàng vào lòng, “Mới quay lại thì đã thấy nàng dán mắt nhìn tên tiểu tử đỏ mặt ấy, tâm trạng rất không ổn.”

“Tướng quân.” An Nhược Thần tức giận. Tướng quân nhà nàng cái gì cũng tốt, chỉ có cái xấu là thích giả vờ. Làm nũng cũng không làm nũng đáng hoàng, mà oán trách cũng không oán trách đáng hoàng.

“Nói cho ta biết vừa nãy nàng đang nghĩ gì thì ta sẽ tha thứ cho nàng.” Long Đại nghiêm giọng nói, An Nhược Thần thầm than, đưa tay phủ lấy mu bàn tay Long Đại đang đặt nơi eo mình, hỏi: “Đã có chuyện gì ạ?”

Hễ cục diện rơi vào căng thẳng là lại thích trêu ghẹo, một khi suy xét nôn nóng là lại phải vẽ mày thoa son cho nàng, không biết sao lại hình thành được tật xấu này hay vậy nữa.

“Phu nhân à.” Long Đại bóp eo nàng. An Nhược Thần sợ nhột rụt lại, “Phu nhân phải phối hợp với vi phu thì mới có thể nói tiếp được chứ.”

“Tướng quân, vừa nãy em đang nhớ đến chàng.” An Nhược Thần không nhìn được làm mặt quỷ.

“Ta cũng nhớ nàng.” Long Đại dựa vào đầu nàng. Không nói thêm nữa. Cứ thế lẳng lặng ngồi bất động trên lưng ngựa.

An Nhược Thần chờ cả nửa buổi, chờ tới khi sốt ruột, “Sau đó thì sao?”

Không phải bảo là nói tiếp à? Nói đâu? Nàng không hề muốn diễn ân ái ngay tại đây để chúng binh sĩ nhìn tí nào!

“Sau đó phải về trưởng thu dọn hành lý.” Long Đại thúc vào bụng ngựa, đưa An Nhược Thần quay về doanh trưởng.

“Tướng quân cho em về Trung Lan ạ?”

“Không, là chúng ta phải cùng đưa sứ thần Nam Tần đến quận Mậu thành Thông gặp Lương đại nhân.”

“Em cũng đi nữa ạ?” An Nhược Thần rất ngạc nhiên. Nàng vừa hỏi xong thì bị Long Đại kéo lại gần trong trướng.

“Lương đại nhân nói, ngày ta thành thân, ông ấy vẫn chưa gặp được nàng.” Long Đại sờ mặt An Nhược Thần, “Ta cũng không yên tâm để nàng ở lại quân doanh một mình.”

An Nhược Thần nhìn vào mắt Long Đại, sắp xếp lại ý nghĩ, “Tướng quân dẫn sứ thần Nam Tần đi, sau đó sứ thần Đông Lăng cũng sẽ đến, rồi mọi người định đàm phán ở thành Thông đúng không?”

“Chính là ý này. Lương đại nhân gửi thư đến, ông ấy đã tra ra được vụ án tàn sát sứ thần xảy ra ở thành Thông rồi, hung thủ là du phi bị Đông Lăng mua chuộc. Bọn chúng cùng với băng nhóm giết người cướp hàng ở vùng biên giới Bình Nam. Sau khi những kẻ đó phạm án thì liền quay về biên giới Đông Lăng. Nhận được nhiệm vụ mới, lại lên vào Đại Tiêu lần nữa.”

An Nhược Thần nhú mày: “Thế Lương đại nhân kia có nói, vì sao Đông Lăng lại làm như thế không?”

“Chỉ phái người đến truyền lệnh, không nói tỉ mỉ lắm. Nhưng có nhắc một câu, trong chuyện này có người ở trong triều tham dự vào.” Long Đại nhướn mày, “Nói trắng ra, thì đây là mưu phản.”

An Nhược Thần nhìn Long Đại, hăn cũng không có vẻ kinh ngạc, cứ như đã biết rõ từ trước.

“Lương đại nhân nói sợ ta và ông ấy cũng sẽ gặp nguy hiểm nên cần phải bàn bạc tỉ mỉ, dặn ta đưa nàng theo.”

“Đúng là sẽ gặp nguy hiểm thật ạ?” An Nhược Thần hỏi.

Long Đại cười một tiếng, vỗ mặt An Nhược Thần: “Từ khi ta quyết định phải làm võ tướng thì đã gặp nguy hiểm rồi. Rồi từ ngày ta tiếp chỉ đến Trung Lan, lại gặp nguy hiểm nữa. Không phải nàng đã sớm biết rồi sao?”

Nàng biết chứ. An Nhược Thần liếc tướng quân nhà nàng, “Đây là quan tâm nên hỏi thôi. Nếu tướng quân biết chi tiết thì nói với em để em chuẩn bị trước, còn nếu tướng quân không biết thì phải nói lời an ủi đáp lại sự quan tâm của em chứ.”

“Ta an ủi mà.” Long Đại làm ra vẻ vô tội, “Không phải ta nói, là thế nào cũng nguy hiểm cả, cho nên không cần lo lắng.”

“An ủi hiệu quả quá đi.” An Nhược Thần đáp.

Long Đại bật cười ha hả, kéo nàng vào lòng: “Nguy hiểm nhất chính là thời điểm ta gặp nàng.”

Nàng có phải thích khách đâu mà nguy hiểm? An Nhược Thần bóp hông tướng quân. Long Đại vùi đầu vào hõm cổ nàng, thấp giọng nói: “Tệ nhất là, lúc ấy ta vẫn chưa biết thì ra lại nguy hiểm đến thế. Nếu không...”

Nếu không thì sao?

Long Đại không nói nữa.

An Nhược Thần ôm hăn, cũng không hỏi thêm. Nàng đang nghĩ, nếu trước đây nàng biết sau khi được tướng quân cứu sẽ phải trải qua những

chuyện này, thì nàng sẽ ra sao? Nàng cảm thấy hẫng tất cả cũng chẳng thay đổi gì, vì đó là lựa chọn duy nhất của nàng, không có lựa chọn nào khác.

“Nàng đang ngẩn người à?” Long Đại đột nhiên hỏi.

An Nhược Thần ngây ra, hẫng ôm nàng, không thấy mặt nàng, làm sao biết nàng ngẩn người?

“Ngẩn cái gì đây?” Long Đại hỏi lại.

“Nhớ tướng quân.”

Long Đại ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt thâm thúy kia hết như đầm nước, nhưng vô cùng ấm áp. An Nhược Thần như cảm thấy mình chìm vào trong đó, được sự ấm áp kia bao lấy.

“Cho nên...” Long Đại như không kiềm chế được nữa, cúi đầu hôn nàng. Câu cuối líu ríu An Nhược Thần không nghe rõ, là nguy hiểm gì hay thật lòng gì đấy. Nụ hôn này vô cùng dịu dàng, để An Nhược Thần cảm thấy đây mới là “an ủi”.

Long Đại hôn xong thì ngẩng đầu nhìn nàng, lại dựa vào trán nàng, thờ hồn hèn nói: “Nàng nhìn ta như thế...”

An Nhược Thần động chân mày, nàng nhìn hẫng thế nào, nàng còn chưa trách hẫng nhìn nàng đâu đấy.

“Trước khi xuất phát chúng ta vẫn còn thời gian.”

Cái gì? An Nhược Thần giật mình: “Phải đi gấp gấp thế à?”

Long Đại an ủi: “Không sao, vì phu có thể luyện tốc chiến tốc thắng. Nhưng đây không phải là bản lĩnh thật của vi phu, nàng đừng hiểu lầm.”

An Nhược Thần còn đang mãi nghĩ ẩn ý đằng sau cái gấp gáp đó, là Lương đại nhân gấp hay là tướng quân mình gấp, hay là trong tình thế có chỗ nào đó cấp bách, đến khi phát hiện Long Đại lại hôn nàng, tay cũng sờ vào da thịt nàng, thì lúc này nàng mới phản ứng lại câu cuối của Long Đại là có ý gì.

“Tướng quân!” An Nhược Thần cắn răng, một là tức tối, hai là sợ mình kêu lên thành tiếng.

Nếu chuyện đã quá cấp bách thì tại sao lại có tâm tư này? Có phải suy nghĩ trong đầu nam nhân và nữ tử khác hẳn nhau đúng không?

“Suyt, nàng nhỏ giọng đi nào.” Long Đại ôm nàng lên giường.

“Tướng quân!”

“Đến nơi đó rồi, chỉ sợ sẽ không thể yên tâm thân mật được.” Long Đại cắn tai nàng, rất quen thuộc với phản ứng của nàng.

An Nhược Thần đỏ bừng mặt, bây giờ nàng cũng không có các gì yên tâm thân mật được. Nhưng không kịp rồi. Nàng cắn môi, sau đó lại cảm thấy oan ức, dứt khoát cắn lên vai tướng quân.

Long Đại vừa chiếm lĩnh vừa nhẹ giọng nói nhỏ bên tai nàng. An Nhược Thần nghe thấy rõ. Lúc này nàng hỏi hắn nguy hiểm không, nàng nói nếu hắn biết được chi tiết thì nói với nàng đi, nếu không biết thì an ủi nàng. Hắn không biết chi tiết, nhưng lại có suy đoán của riêng, nên hắn cứ vừa “an ủi” vừa nói ra suy đoán với nàng.

An Nhược Thần dùng sức cắn. Ai cũng bảo võ tướng là mãnh phu, vốn nàng không phục, nàng cảm thấy tướng quân nhà nàng không giống thế. Nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy lời này khá có lý, tướng quân nhà nàng đâu chỉ là mãnh phu. Ở chung với hắn chẳng những phải có gan, mà còn phải có khí phách mới được. Nếu không lúc chân vòng qua hông hắn, nàng

thật sự rất muốn đập hấn hai phát. Không rõ lúc nào nên làm chuyện gì sao? Có kiểu lẫn lộn rồi dính vào nhau vậy hả!

Nhưng càng tức giận thì lại càng nhiệt tình, nàng có cảm giác cả người như muốn bùng cháy.

Đến cuối, Long Đại nói bên tai nàng: “Ta biết nàng lo lắng cho độc của muội muội nàng. Hoàng đế Nam Tần là con tin quan trọng, lôi hấn ra thì mới có thể dụ được Lữ Chính nói nhiều hơn. Nhưng bây giờ vẫn chưa đến thời điểm dùng con tin này, còn rất nhiều chuyện phải làm nữa. Nàng đừng gấp gáp, hãy cho ta thêm thời gian.”

An Nhược Thần không đáp được, sợ há miệng sẽ kêu thành tiếng, chỉ đành phải gật đầu.

Long Đại nhìn dáng vẻ nàng thì khẽ cười. Cười tới nỗi nàng quyết định, lát nữa nhất định phải đập tướng quân hai phát mới có thể hả giận.

Tiền tuyến chính thức ngưng chiến, chuyện Long tướng quân dẫn phu nhân tướng quân cùng sứ thần nam Tần đến quận Mậu gặp Lương đại nhân không phải là bí mật gì, nên rất nhanh chuyện này truyền đến tai Tiết Tự Nhiên.

Không thành thân thành công, không cưới được phu nhân càng làm Tiết Tự Nhiên tức đầy một bụng, nghe tin xong thì suy nghĩ hồi lâu, rồi đưa ra quyết định.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 177

Tiết Tự Nhiên đi tìm An Nhược Hi.

Lúc này An gia đang bận rộn chuẩn bị lễ cúng tuần cho An Chi Phủ. An Vinh Quý và Đàm Thị còn đang bận rộn lo liệu các cửa hàng làm ăn ở An gia, kiểm kê lại mua bán với phường quĩ, trấn an tiểu nhị. Vì An Chi Phủ chết đột ngột, cũng không lập di chúc nên phân chia gia sản thế nào, quyền lời của các cửa hàng cũng không có sắp đặt, Liêu Thị phòng năm cảm thấy nguy cơ quá lớn. Đương lúc An Vinh Quý và Đàm Thị bận rộn củng cố tài sản thế lực trong nhà, thì bà ta tìm đến thân thích chú bác của các phòng, nhân cơ hội làm lễ tang cho An Chi Phủ mà dẫn con trai An Vinh Quý đến làm quen lập quan hệ với chú bác các phòng, khóc lóc kể rằng lão gia vừa chết thì nhà không ai làm chủ, sau này mẹ con bọn họ biết dung thân chốn nào đây? Lại vừa ám chỉ Đàm Thị và An Vinh Quý nhân lúc này chiếm đoạt gia sản, nếu không có người ngăn cản thì e rằng sau này sẽ còn hại con trai An Vinh Côn.

Xưa nay thân thích chú bác các phòng cũng có làm ăn lui tới với An Chi Phủ, có tính toán riêng, còn có vài gã bạn nhậu làm ăn cũng nhân đấy mà quấy nước đục, muốn dùng danh nghĩa của Liêu Thị và An Vinh Côn để được chia một phần lợi lộc. Thế là Đàm Thị, An Vinh Quý cùng đám người Liêu Thị gây gổ không ngừng. Liêu Thị ôm An Vinh Côn một khóc hai nháo ba thắt cổ, làm như An Chi Phủ là bị mẹ con Đàm Thị mưu hại vậy.

Lúc này, dĩ nhiên đám người Tiết Thị đứng về phía Đàm Thị rồi. Tiết Thị bảo với Đàm Thị, phu nhân xem xem lúc trước thiệp đã nói gì nào. Đàm Thị không nhin nổi nữa, không thích giành mặt mũi cho Tiết Thị, nhưng

cũng đành phải nợ bà ta. Bà ta cần sự ủng hộ của Tiết Thị. Thế là hai bên ngồi lại nói lời dễ nghe, bàn bạc đối sách chu toàn. Trong ngoài tang sự sẽ giao cho Tiết Thị làm, còn Đàm Thị chuyên tâm đối phó chuyện gia sản. Trong phủ cũng chẳng còn ai nói gì mà người cuối cùng trông thấy lão gia chính là tứ di nương nữa.

An Nhược Phương lạnh trí lại bình tĩnh, không tranh giành không làm khó, cứ như người nhỏ bé yếu thế nhất trong nòng chính là cô nhi nàng, có chỗ cho nàng yên thân, lo cho ấm no của nàng là đủ. Không ai để ý tai mắt của Tiền Thế Tân là Lý An Thành luôn âm thầm quan sát An Nhược Phương, ngoại trừ chính An Nhược Phương.

Lý An Thành cũng không biết làm sao, vốn gã không quan tâm chuyện tranh đoạt gia sản, nhưng thân phận của hắn là tiên sinh của An Vinh Quý, An Vinh Quý kéo hắn vào bàn bạc xử lý đồng chuyện thối kia, Lý An Thành đau đầu nhức óc, có không ít chuyện chính đã bị làm chậm trễ. Gã cũng đã từng hỏi qua Tiền Thế Tân, An Chi Phủ chết rồi, An gia còn hữu dụng nữa không?

Tiền Thế Tân đáp: “Không phải An Nhược Phương vẫn còn đấy sao? Tịnh Duyên sư thái chưa chết thì An gia vẫn còn hữu dụng. Người cứ để ý con nhỏ kia đi, vẫn chưa biết cái chết của An Chi Phủ có liên quan gì đến Tịnh Duyên không đấy. Dẫu sao bà ta cũng từng hỏi qua chân tướng cái chết của Đoàn Thị, không biết có phải vì báo thù cho An Nhược Phương không.” Tuy nói cô tử kia bị thương nặng, theo lẽ thường thì tạm thời sẽ không mạo hiểm gây chuyện, nhưng Tịnh Duyên không phải người bình thường, không thể phán đoán theo lẽ thường được.

Cứ như vậy, An gia náo loạn ồn ào không nghỉ, vừa lo việc tang ma vừa tranh đoạt gia sản, làm cả phố phường bàn luận sôi nổi. Trước tình hình ấy, đột nhiên Tiết Tự Nhiên đến thăm lại làm An Nhược Hi sợ hết hồn. Tuy nói biểu hiện của Tiết Tự Nhiên trước hôn sự rất kiên định, nhưng An Nhược

Hi vẫn không quá tin tưởng lắm, giờ trên phố thị đều đồn đãi đủ lời khó nghe, khiến nàng có phần lo âu.

“Nàng có vẻ mặt gì đấy hả?” Tiết Tự Nhiên trợn mắt với nàng. Sao cô nương này lại có bản lĩnh hể mỗi lần gặp là lại đều muốn mắng nàng thế?

Đã nói rõ là nhất định sẽ cưới nàng rồi, để trên bia mộ của nàng có thể viết lên mấy chữ thê tử của Tiết Tự Nhiên, vậy mà lại cứ trưng ra vẻ mặt nếu hăn đổi ý thì nàng sẽ đánh hăn vậy. An Nhược Hi hắng giọng, nói: “Thấy công tử đến thăm nên ta rất vui.”

Tiết Tự Nhiên tức giận ra mặt, “Mấy ngày nay danh tiếng nhà nàng vang dội lắm đấy, sắp bị người ta đập nát cả ngưỡng cửa rồi, ta cũng không muốn góp náo nhiệt làm gì. Ta đến là để thông báo với nàng một tiếng.”

An Nhược Hi gạt mình trong lòng, giấu năm đấm ra sau lưng cố kiềm chế, phải thu lại tính xấu mới được. Nàng không nỡ đánh Tiết công tử.

“Ta muốn đến quận Mậu thành Thông một tiếng, nghe nói đại tỷ nàng và Long tướng quân muốn đến đấy.”

An Nhược Hi ngạc nhiên: “Làm gì?”

“Dĩ nhiên là đi đòi thuốc giải ở chỗ họ rồi.” Tiết Tự Nhiên liếc xéo nàng, đồ ngốc này, chẳng lẽ định ở nhà chờ chết à? Mạng của mình thì phải tự mình cố gắng đi lấy lại, không lẽ còn định chờ đại tỷ không lương tâm của nàng kia đưa thuốc giải đến à? Lúc trước bọn họ ở doanh trại nên hăn mới không tiện gặp. Nay đến thành Thông, trái lại cơ hội sẽ nhiều hơn.

“Vốn định thành thân thì sẽ lấy danh nghĩa dẫn nàng đi chơi để đưa nàng đi cùng. Nhưng giờ hôn sự đã bị đẩy lùi, không đợi được nàng qua cửa nên không thể dẫn nàng đi được, ta chỉ có thể tự đi.” Ông cụ non Tiết Tự Nhiên lớn tiếng nói, “Nàng nghe kỹ đây cho ta, mấy chuyện rồi ren trong nhà nàng đừng có xía vào, nàng ở yên đấy đợi ta về. Nhất định sẽ để nàng qua

cửa được. Cửa hàng rồi tiền bạc thuộc về ai cũng không liên quan gì đến nàng, đồ cưới cũng không lạ gì, người được bình an mới là quan trọng nhất.”

An Nhược Hi nghe mà trong lòng cảm động, nhưng nghe đến câu cưới thì lại không chịu, “Không được đâu, kẻ nào dám động đến đồ cưới của ta ta chắc chắn sẽ không tha cho hắn.”

Tiết Tự Nhiên thật sự rất muốn cóc đầu nàng, mấy thứ ngoài thân kia có quan trọng không? Có quan trọng không?! Hắn cóc thật, lại còn quát nàng: “Lặp lại lần nữa, ta đã nói gì với nàng?”

“Huynh nói sau khi cưới sẽ dẫn ta ra ngoài đi chơi.” An Nhược Hi mím môi cười.

Tiết Tự Nhiên: “...” Bất lực nửa buổi, được lắm, đúng là hắn có nói câu này. Hắn cả tiếng nói: “Đúng là không thể nói gì với nàng được mà. Mọi người làm người ta ghét của nàng đâu rồi?”

“Huynh muốn gặp tam muội của ta?”

“Thì là cái kẻ làm người ta ghét đấy.”

“Làm người ta ghét nhất chính là tam muội ta.” An Nhược Hi rất kiên trì với lần này.

Tiết Tự Nhiên lại muốn cóc đầu nàng: “Tứ muội của nàng đấy, kêu nó tới đi. Ta có lời muốn nói.”

An Nhược Hi đáp được, nhưng quay đầu đi thì lại cảnh giác.

“Gì đấy?”

“Tứ muội ta rất đẹp.”

“Nàng đẹp nhất.” Tiết Tự Nhiên cắn chặt răng nhả chữ.

“Vậy được, để cho huynh gặp muội ấy.”

An Nhược Phương tới liền mở miệng gọi: “Nhị tỷ phu.”

Tiếng gọi này khiến An Nhược Hi rất vui lòng. Mà Tiết Tự Nhiên được nâng lên chức tỷ phu, dặn dò kỹ lưỡng một phen. Hẳn có chuyện muốn đi xa, dặn An Nhược Phương chăm sóc nhị tỷ nàng. Nếu có ai bắt nạt nàng hay cần trợ giúp bên ngoài, thì để An Nhược Phương lanh trí chạy chân, đến Tiết phủ cầu cứu. “Có một số việc với thân phận của nhị tỷ muội thì không tiện làm, cũng không nhờ vả được a hoàn, nhưng muội thì có thể. Dù sao cũng là trẻ con, sẽ chẳng ai so đo với muội cả.”

Tiết Tự Nhiên biết An Nhược Phương nghe hiểu được gửi gắm trong lời mình. An Nhược Hi cũng cảm thấy nghe hiểu, trong lòng lại vui mừng. Nàng ra ngoài gọi a hoàn chuẩn bị lễ vật, để Tiết Tự Nhiên đem về biếu Tiết phu nhân trong nhà.

Nhân cơ hội đấy Tiết Tự Nhiên hỏi thật nhanh An Nhược Phương: “Cái chết của cha muội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.” An Nhược Phương đáp.

“Không phải là ân nhân kia của muội đến đấy chứ.”

“Không phải.”

“Chuyện cha muội định hại Tướng tướng quân trong hôn lễ, còn có ai biết?”

“Người nên biết đều biết cả.” An Nhược Phương cúi đầu thấp giọng nói.

Tiết Tự Nhiên im lặng nhìn nàng, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Sau đó có ai nói gì với muội nữa không?”

An Nhược Phương lắc đầu.

“Phía Tiền Thế Tân có dấu hiệu gì không?”

“Không có.”

Tiết Tự Nhiên nhếch môi, thế cũng tốt, coi như cái chết của An Chi Phủ là có người cố ý gây nên, nhưng tạm thời trước mắt sẽ không rắc họa đến An Nhược Hi.

“Nếu đã không có ai nói gì thì muội cứ coi như không biết chuyện này đi. Đừng nói với ai cả. Tuổi còn nhỏ, đừng quản chuyện của người lớn. Muội bảo vệ mình tốt là được rồi.” Rồi dừng lại, bổ sung câu nữa, “Và phải che chở nhị tỷ muội đấy, đầu óc nàng chậm chạp, không giao hoạt được như các người. Đợi nàng qua cửa rồi, cũng không phiền các người quan tâm.”

An Nhược Phương chớp mắt vâng dạ. Nàng cảm thấy thật ra nhị tỷ phu cũng không thông minh lắm. Nếu nhị tỷ ngốc nghếch thì có thể bắt nạt chúng tỷ muội lên xuống được sao? Ở An gia bọn họ, người tốt và kẻ ngốc đều không dễ sống.

An Nhược Hi quay lại, thấy Tiết Tự Nhiên và An Nhược Phương hòa thuận với nhau thì rất vui. Mà vẻ mặt vui vẻ đấy lại bị Tiết Tự Nhiên chê trách.

Lúc Tiết Tự Nhiên rời đi, An Nhược Hi tiến đến tận cổng lớn. Hỏi hần lúc nào lên đường, dặn dò hần chú ý thân thể, phải mang theo nhiều người. Nói mãi vẫn chẳng xong, cho đến lúc Tiết Tự Nhiên không chịu nổi nữa thì An Nhược Hi lại nghĩ đến chuyện quan trọng: “Thành Thông có xa lắm không, huynh sẽ đi rất lâu sao? Sẽ quay về nội trong một tháng chứ? Nhất định phải về đấy nhé, nếu không sẽ không gặp được ta nữa đâu.”

“Nếu còn lải nhải nữa thì ta sẽ không về. Phiền phức quá.” Tiết Tự Nhiên nghiêm mặt, không cho hỏi mấy câu ngu xuẩn nữa.

Hắn lên kiệu nhưng không nghe thấy tiếng An Nhược Hi chào, đang định vén rèm kiệu lên xem thế nào, thì bất chợt có một cái đầu thò qua cửa sổ, dọa hắn giật mình run bắn lên.

“Tiết công tử, ta thích huynh lắm. Giống như huynh thích ta vậy.” An Nhược Hi cười hì hì, nói rồi chạy biến đi.

Tiết Tự Nhiên ngẩn người, lúc phản ứng lại trước lời nàng thì tức tới nổi giậm chân, ai thích nàng ta chứ! Đúng là không biết xấu hổ, nàng chờ đấy, đợi hắn tìm được An Nhược Thần hỏi cho rõ, lấy được thuốc giải thì sẽ quay về chinh nàng.

Tiền Thế Tân đang định chinh người. Mục tiêu của hắn là Diêu Côn.

Kế hoạch đại cục đã đi đến bước mấu chốt. Nam Tần đổi chủ, sau khi đàm phán giải hòa thì sẽ cùng Đại Tiêu chinh phạt Đông Lăng. Trong triều đình cũng sẽ phong vân đổi thay, sóng gió hỗn loạn. Bao gồm cả Long Đại trong đó, ngáng chân cản đường hay nguy hiểm đều sẽ bị tiêu diệt thay đổi. Chẳng qua là các vị đại nhân không nói quá nhiều chi tiết với hắn, chỉ bảo đảm rằng quận Bình Nam sẽ là của hắn.

Phe phái trong triều cũng không chỉ dừng lại ở phạm vi kinh thành, dĩ nhiên còn cần phải lôi kéo quan hệ ở nơi trọng địa này rồi. Tiền Thế Tân hắn là người bị lôi kéo, trước là đi lên vị trí thái thú, sau đó từng bước từng bước, tiến đến kinh thành.

Giờ đây kế hoạch của các vị đại nhân đã đạt thành, mà Tiền Thế Tân chỉ cần bảo đảm rằng kế hoạch của hắn sẽ không có gì thay đổi. Ngoại trừ hắn ra, không còn người thứ hai nào hợp với chiếc ghế thái thú. Như thế mới là ổn thỏa đối với hắn.

Diêu Côn không chết thì khó mà yên lòng nổi.

Người bị ép đến tuyệt cảnh sẽ là người dễ bị mua chuộc nhất, nên nếu lúc này Lỗ Thăng có ý định với Diêu Côn thì chỉ sợ Tiền Thế Tân khó giữ được địa vị. Mặc dù khả năng bọn họ bỏ lại hãn không lớn, nhưng Tiền Thế Tân vẫn cảnh giác, phải đảm bảo khả năng đây không hề tồn tại, nhất định phải để mình còn hữu dụng, hơn là là kẻ duy nhất có thể dùng được.

Hãn đã thất thủ chuyện Diêu Văn Hải, ông trời cho hãn cơ hội tốt nhưng hãn lại không nắm chặt. Đến giờ vẫn không biết rốt cuộc là ai đã thọc gậy bánh xe. Nhưng không sao, hãn vẫn còn một mối khác. Mà mối này, đã bắt đầu cho lộ ra với Diêu Côn rồi.

Bây giờ Tiền Thế Tân đang đợi, đợi tin Diêu Côn tự vẫn. Cho dù ông ta không chết thì tất cũng phải để ông ta thân bại danh liệt, quét sạch danh dự, một khi Diêu Côn như vậy thì dĩ nhiên không thể làm thái thú tiếp được nữa rồi, là một quân cờ vô dụng.

“Thuộc hạ đã cầm được thư kiện Long Đăng rồi, Diêu Côn cưỡng ép dân nữ của An gia, tuy An Chi Phủ bất ngờ chết, nhưng rốt cuộc đến lúc cần thiết cũng có thể thua vì Long Đăng. Thư kiện chính là động cơ của hãn. Diêu Côn là đồng mưu, nếu hãn cũng chết ở trong lầu Tử Vân thì chúng ta đối phó với Long Đăng sẽ càng hữu ích hơn.” Tiền Thế Tân nói với Lỗ Thăng. Hãn vẫn thẳng thắn nói với Lỗ Thăng về kế hoạch đối phó Diêu Côn, nhưng lại lược đi tâm tư trong tối của mình, còn lại đều báo cáo hết. Đây cũng là đang thử thăm dò. Thái độ của Lỗ Thăng sẽ chứng tỏ vị trí của Tiền Thế Tân hãn trên con thuyền này.

Lỗ Thăng bày tỏ ủng hộ và tán thưởng, “Hôm nay chính là thời điểm phải đối phó Long Đại. Hãn ta đã dẫn An Nhược Thần đến thành Thông rồi. Đây là đã bày ra “tiền đặt cược” gây khó dễ hãn, đợi nhìn xem rốt cuộc trên bàn cờ đang là thế cờ gì. Diêu Côn sẽ là quân cờ quan trọng của chúng ta. Nhưng dù sao đi nữa cũng là chuyện nguy cấp, nếu Diêu Côn không

muốn đi vào khuôn khổ thì hãy để hãn trở thành con chuột len lỏi trên đường bị người người phỉ nhổ, đến lúc đó nếu chúng ta ra tay nữa, dàn cảnh tự vẫn, vì chịu quá nhiều áp lực mà hãn ta xấu hổ muốn chết, âu cũng hợp tình hợp lý. Long Đại mất đi một nhân chứng quan trọng, có rất nhiều chuyện dù có trăm miệng hãn cũng không thể bào chữa, bằng chứng hãn ta chiếm đoạt thê tử người khác đang treo trên người, đến lúc đó cũng không cần làm gì cả, hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ muốn xử lý như thế nào thì sẽ xử lý như thế ấy.”

Như vậy là tốt rồi. Tiên Thế Tân cảm thấy hài lòng.

Còn về phần Diêu Côn rốt cuộc có tự mình chấm dứt hay không, lấy hiểu biết của Tiên Thế Tân về ông ta, Diêu Côn quá quan tâm cái nhìn của người khác, quá coi trọng người nhà, hãn cảm thấy Diêu Côn sẽ ra tay.

Đúng là Diêu Côn rất muốn ra tay, ông ta vốn cứ tưởng bị dồn ép đến mức này, thì dù có tự vẫn cũng không phải chuyện gì khó khăn. Nhưng thực sự lại quá khó. Ông ta như có cây kim đâm vào lòng, giày vò đau đớn. Tưởng tượng đến ánh mắt nhìn mình của Mông Giai Nguyệt và Diêu Văn Hải sau khi biết được chân tướng, ông ta thật sự rất muốn chết.

Nếu không phải Long Đại cũng uy hiếp ông ta.

Chỉ thiếu xú nữa thôi.

Diêu Côn trần trọc trở mình, mất ngủ mấy ngày. Ông ta cũng không biết nên cảm kích Long Đại hay nên oán hận hãn, chính hãn đã ở đằng sau buộc ông ta đối mặt với hiện thực này. Ông ta đã nấp sau giả tưởng trốn tránh thực tế mười bảy năm rồi.

Nhưng Diêu Côn đã khuất phục rồi. Khuất phục Long Đại. Dù sao kết quả cũng giống nhau, rồi bộ mặt xấu xí của ông ta cũng sẽ bị vạch trần. Ai lật tẩy thì cũng là lật tẩy cả, ông ta quyết định chọn Long Đại.

Diêu Côn thấp thỏm bất an, gọi Mông Giai Nguyệt và Diêu Văn Hải đến lầu Tử Vân.

“Có mấy lời, ta muốn đích thân nói với mẹ con nàng. Mặc dù rất khó mở miệng, nhưng thà để hai người bị tổn thương vì nghe được từ lời khác, thì không bằng để chính ta nói.” Diêu Côn còn chưa đi vào chuyện chính thì đã nghẹn ngào.

Ông ta như thế đã dọa sợ Mông Giai Nguyệt và Diêu Văn Hải.

Diêu Côn nhìn họ, không kìm hãm được nước mắt rưng rưng. Ông ta cố nén nước mắt, lại nói: “Không, thật ra thì cũng không phải như vậy. Không phải vì nguyên nhân này mà ta mới nói với mẹ con nàng. Nếu ta có thể lựa chọn, ta thà đem chuyện này xuống mồ, giả vờ như nó chưa hề xảy ra. Đáng tiếc ta không thể được như ý. Ta vì bị uy hiếp...”

Diêu Côn nghẹn lời, rớt cuốc nước mắt cũng lăn dài trên gò má, ông ta duỗi tay ôm Mông Giai Nguyệt vào lòng, chôn mặt ở nơi hõm cổ bà, nức nở nói: “Ta sẽ nói mọi chân tướng với nàng. Ta không dám xin nàng tha thứ, nàng cứ xem như ta đã chết đi vậy.”

Tiền Thế Tân nghe thuộc hạ báo lại, nói Mông Giai Nguyệt và Diêu Văn Hải đến lầu Tử Vân. Tiền Thế Tân giật mình, xem ra Diêu Côn suy nghĩ hai ngày cuối cùng cũng có quyết định, chỉ không biết quyết định này là như thế nào. Đợi xem lúc Mông Giai Nguyệt và Diêu Văn Hải đi ra thế nào thì có thể biết.

Tiền Thế Tân cho người canh chừng kỹ phủ thái thú, sau khi Mông Giai Nguyệt và Diêu Văn Hải ra về thì đến báo cho hẳn.

Thuộc hạ tuân lệnh, chân trước vừa rời đi thì chân sau lại có nha sai đến báo, nhưng chuyện lần này lại khiến hắn thất kinh hồn vía. Độc tù ngục lưu đầy đến khu khai thác mỏ phía tây gặp phải cướp ở Ngưu sơn, nha sai bị

thương ba người, phạm nhân chết bốn người, một trong số đó chính là Tiền Bùì.

Mọi kế hoạch vẫn y nguyên, nhưng địa điểm lại khác. Rõ ràng phải đến trậñ Thủy Liên thì mới có thể gặp cướp, trậñ Thủy Liên kia mới là nơi Tiền Bùì giả chết rồi trốn.

Tiền Thế Tân đảo mắt nhìn một người trong số nha sai. Nha sai kia là do hắñ sắp đặt dọc đường thả Tiền Bùì đi, thấy hắñ nhìn sang liền biết ý, vội thưa: “Đại nhậñ, chúng tiểu nhậñ đáng chết, lúc ấy Tiền Bùì nói không nhậñ nổi nữa muốn đi xá, nên lúc ấy bọn thuộc hạ mới thả chúng vào rừng. Đúng là chính ông ấy yêu cầu.”

Các nha sai khác vội phụ họa, bảo đúng là như vậy.

Tiền Thế Tân đã hiểu. Không kiềm chế được cơn giận dữ, thì ra là vậy, lão già kia muốn đối đầu với hắñ, muốn tự mình chủ trương. Rõ ràng đã sắp đặt xong xuôi rồi nhưng ông ta lại không nghe theo. Ngoài mặt thì đáp được được, thực tế mình lại có sắp xếp khác.

Tiền Thế Tân cho nha sai lui xuống, cẩn thận ngắñ nghĩ lại lời của Tiền Bùì. Bây giờ không có cách nào khác, chỉ có thể đợi Tiền Bùì liên lạc với hắñ thì hắñ mới biết được lão đang trốn ở đâu.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Long Đại dẫn An Nhược Thần đến thành Thông.

Đây là lần đầu tiên An Nhược Thần rời xa thành Trung Lan đến thế. Không nói đến việc vất vả dọc đường rồi, mà còn phải xã giao với sứ thần Nam Tần, chăm sóc Long Đại trong sinh hoạt ăn uống. Ở An phủ làm đại tiểu thư, ở lầu Tử Vân làm quản sự âm thầm thăm dò tình báo, cũng quá kém xa thân phận “phu nhân tướng quân” của bây giờ rồi.

Sau khi An Nhược Thần thành thân vẫn luôn ở trong doanh trại với Long Đại, nói thật đúng là nàng không có tự nhận thức về “phu nhân tướng quân”, phép tắc đáng vẻ rồi chú trọng các thứ, không ai dạy nàng. Dĩ nhiên nàng cũng nghi ngờ liệu tìm khắp quận bình Nam này thì có tìm được ai thực sự biết phu nhân đại tướng quân nhị phẩm nên làm gì không.

Ở doanh trại thì thôi đi vậy, ở lầu Tử Vân cũng không có gì, nhưng bây giờ ra ngoài rồi, sứ thần Nam Tần nghiêm túc chú ý, thật như có lòng cầu Đại Tiêu vậy, điều bộ khiêm tốn, vô cùng phải phép, khiến An Nhược Thần khá lúng túng. Bởi vì thân phận hôm nay của nàng, ‘hiền hòa’ và ‘tùy tiện’ thật sự chỉ kém nhau có một chữ nhưng lệch cả ngàn dặm*. Nàng sợ sẽ khiến tướng quân mất mặt, nên hành sự nói chuyện đều rất dè dặt, sợ có bất trắc sẽ bị lời ra tiếng vào. Làm nàng khá câu nệ mất tự nhiên.

(*Trong tiếng trung, chữ ‘hiền hòa’ đọc là ‘suíhe’/随和, ‘tùy tiện’ đọc là ‘suíbiàn’/随便, có cùng một chữ ‘suí’/随 đứng đầu.)

Nhưng trái lại Long Đại chẳng hề để ý, luôn luôn giải vây giúp nàng. Vào những lúc nàng luống cuống tay chân thì sẽ nói: “Đang đi bên ngoài

thì không cần câu nệ tiểu tiết làm gì, thuận lợi là được rồi.”

Chúng sứ thần Nam Tần cười phụ họa. An Nhược Thần cũng cười, làm như không có chuyện gì xảy ra, cho qua chuyện. Nhưng trong lòng An Nhược Thần vẫn còn lo lắng, dọc đường đi thì còn có thể nói là đi bên ngoài, nhưng đến thành Thông rồi thì phải làm sao đây? Đến lúc đó lại phải đối mặt với Lương đại nhân cùng chư vị đại nhân dưới quyền ngài ấy, nếu nàng đối đáp không ổn, sợ sẽ khiến tướng quân mất thể diện thật.

An Nhược Thần nhớ lại Lữ Chính đã từng nói với nàng rằng, cô tưởng tướng quân thật sự có thể đưa cô trở lại kinh thành ư?

Tự An Nhược Thần biết, Trung Lan là thành lớn ở Bình Nam, nhưng trong mắt người ở kinh thành thì lại chỉ là một chốn nông thôn.

Con gái thương nhân ở chốn nông thôn —— trước lúc này cho đến tận bây giờ, An Nhược Thần không hề cảm thấy thân phận này có gì không ổn. Rõ ràng trước kia lúc nảy sinh tình cảm với tướng quân thì đã biết chênh lệch thân phận thế nào rồi, lúc đó không sợ cũng không cố kỵ điều gì, nàng cảm thấy tướng quân thích nàng, còn nàng đón nhận tình cảm ấy. Tướng quân dám cưới nàng, dĩ nhiên nàng dám gả. Cho dù thời gian ấy chung đụng với tướng quân thì ít mà xa cách thì nhiều, nàng vẫn tuyệt nhiên không nghi ngờ cũng không chần chừ.

Nhưng không ngờ là sau khi gả đi rồi, đó là nếu tính lễ nghi như vậy là “gả thật”, mà nói tóm lại là gả cho hãnh rồi, sớm chiều sống chung cùng hãnh, cùng ở một phòng, trái lại nàng càng thêm buồn phiền.

Có lẽ vì quá rảnh rồi, hoặc là do quá cô đơn. Doanh trại lớn như thế nhưng không có bạn, cũng không có kẻ địch, hoàn cảnh xa lạ, gò bó nhàm chán, nàng không có chuyện gì làm, thế là đâm ra suy nghĩ bậy bạ. An Nhược Thần nói với bản thân như vậy. Nếu thật sự đến lúc hiểm trở, có chính sự bận rộn, đầu óc của nàng sẽ minh mẫn ra.

An Nhược Thần rất không thích bản thân bị quan như thế, cũng không thích cảm giác bất lực này. Việc này không giống hồi còn ở trong nhà muốn đào hôn, lúc đấy là tuyệt cảnh tuyệt vọng, nhưng bây giờ lại không có gì cả, không có tuyệt cảnh, không có tuyệt vọng, cũng không có lý do cần chạy trốn, nhưng nàng lại rất sa sút. Thậm chí cũng không biết phải nói thế nào về mình lúc này nữa.

Mang theo tâm tình thấp thỏm đó, An Nhược Thần đã gặp được Lương Đức Hạo.

Thái úy đại nhân, tuổi chừng bốn mươi năm mươi, râu tía gọn gàng, mắt lấp lánh có thần, dáng vẻ đường đường, hào hoa phong nhã, cư xử ôn hòa, nói chuyện thân thiết. Dáng vẻ ấy không khác mấy tướng tượng của An Nhược Thần sau khi nghe Long Đại thuật lại.

Lương Đức Hạo thấy An Nhược Thần thì rất khách khí, ân cần hỏi han, còn tặng nàng quà cáp nữa. Lại còn sắp xếp bà tử a hoàn chăm sóc, chuẩn bị gian phòng cho nàng và Long Đại cũng rất thoải mái. Còn nói nàng đi đường xa khổ cực nên miễn cho nàng bái kiến các quan viên, cũng không cần xã giao với phân thân các quan, thậm chí cả tiệc tẩy trần cho sứ thần Nam Tần cũng không cần nàng nhất thiết phải tham gia. Bảo nàng để ý nghỉ ngơi cho khỏe, ăn uống ngủ nghỉ cần cái gì thì cứ nói với bà tử, nghỉ khỏe rồi thì muốn đi đâu cũng tùy nàng.

Long Đại cũng không khách khí, để An Nhược Thần cảm ơn đại nhân xong thì cho nàng đi nghỉ. Lúc rời đi, hắn còn cười một tiếng với nàng.

An Nhược Thần về phòng ngồi một lát, thực sự cảm thấy mệt mỏi. Mới này ăn no quá, nên lúc này vừa thấy giường một cái là mắt không mở ra nổi. Nàng dứt khoát đi nghỉ, nằm trên giường ngủ thiếp đi. Ngủ một giấc đến tận đêm khuya, khi tỉnh lại thì phát hiện trời đã tối rồi, bên ngoài phòng có người thắp đèn, nghe thấy trong phòng có động tĩnh thì bước vào thắp

đền cho nàng, hỏi: “Cô nương dậy rồi à? Có đói không? Có muốn dùng cơm không?”

An Nhược Thần vừa thức giấc nên khá mơ hồ, nghe thấy có người đi đến, giọng lại càng mơ hồ, thấy hình dáng nàng ấy thì còn tưởng mình đang ở lầu Tử Vân, rồi ngay sau đó nàng nhanh chóng tỉnh táo, kinh ngạc hỏi: “Xuân Hiếu?”

Xuân Hiếu đưa tay lên ra hiệu nhỏ tiếng, nói: “Là em đây cô nương. À không, phu nhân.”

An Nhược Thần ngạc nhiên mừng rỡ, kéo tay nàng ấy qua nhìn kỹ: “Sao em lại ở đây?”

“Tôn chương quý bảo em đến.”

Tôn chương quý hân là ám chỉ vị chương quý Tôn Kiến An ở tiền trang Chính Quảng quận Ngọc Quan rồi. An Nhược Thần nhớ lúc trước để Xuân Hiếu ra khỏi thành báo tin cho y, nhưng vì sao lại nghe Tôn chương quý sai khiến chạy đến đây.

Xuân Hiếu nhìn ra bên ngoài, thấy không có ai thì ngồi xuống nói kỹ với An Nhược Thần. Khi đó Xuân Hiếu phái hai nam nô bộc ra khỏi thành, dẫn dụ sự chú ý của nha môn truy binh, rồi mình thì được Triệu Giai Hoa ở tửu lầu Chiêu Phúc hỗ trợ, được âm thầm đưa ra khỏi thành, một đường đến thẳng thành Lan ở quận Ngọc Quan.

Xuân Hiếu gặp Tôn chương quý rồi đưa thư cho y, báo lại chuyện. Vốn định vội vã quay về thành Trung Lan giúp An Nhược Thần, nhưng Tôn chương quý lại không để nàng đi. Y nói vẫn chưa rõ thế cục trong thành, một tiểu a hoàn như nàng có về cũng vô dụng. Xuân Hiếu không phục, nói nàng mạo hiểm chạy đến đây đưa tin chính là có chỗ hữu dụng, tuy nàng chỉ là tiểu a hoàn, nhưng cũng có lòng trung nghĩa.

Tôn Kiến An mới nói, vậy thì càng nên ở lại, người có lòng trung nghĩa không thể tùy tiện đi tìm cái chết được. Sau đó Tôn Kiến An phái người thăm dò tình hình, cho Xuân Hiếu biết chuyện xảy ra trong thành Trung Lan, sau đó nói với nàng, y phụng mệnh phải phái người đến quận Mậu bố trí vài việc, nếu Xuân Hiếu đồng ý thì hãy đến quận Mậu. Xuân Hiếu nghe nói An Nhược Thần có thể đến quận Mậu, mà chuyện bên này lại vô cùng quan trọng, thế là nhận lệnh đến.

“Em biết tính khí của cô nương mà, nếu không phải người quen thì sẽ không dễ tin tưởng.” Xuân Hiếu nói, “Có em ở bên cạnh cô nương, ắt hẳn cô nương sẽ yên tâm hơn rất nhiều, khi đấy lo chuyện mới thuận lợi được, đúng không ạ?”

“Đúng thế.” An Nhược Thần rất cảm động, “Em đã vất vả rồi.”

“Không đâu ạ.” Hai mắt Xuân Hiếu sáng lên, tinh thần phấn chấn, “Chỉ là hồi đầu đi tìm Tôn chương quý thì trong lòng khá mờ mịt, lại có phần sợ hãi. Không biết sẽ gặp những chuyện gì. Lúc đó em nghĩ có phải hồi trước khi cô nương trốn nhà cũng như vậy hay không. Sau đó suy nghĩ thêm thì thấy không đúng, em còn có Triệu lão bản phái người tiếp ứng, mà cô nương vốn chỉ có một mình. So sánh như thế, liền cảm giác không có chuyện gì cả.”

Trong lòng An Nhược Thần rất ấm áp, ôm chặt lấy Xuân Hiếu.

Xuân Hiếu khó nén nổi hưng phấn, nói hết quá trình làm sao Tôn chương quý phái người đưa mình đến đây, làm sao sắp xếp chuẩn bị mạng lưới, rồi làm thế nào lại xâm nhập được vào phủ nha. Sau đó nói: “Cô nương, à không, phu nhân à, bước tiếp theo chúng ta sẽ làm gì đây?”

An Nhược Thần chớp mắt, nàng nào có biết đâu, nàng cũng không biết thì ra ở đây lại có nhiều mai phục đến vậy. mặc dù tướng quân có cho nàng biết vài sắp xếp, nhưng đâu có nói kỹ đến thế. Hơn nữa tướng quân làm

việc khá cẩn thận, không nắm chắc thì không khoe khoang, cất giấu mọi chuyện rồi tự mình từ từ mổ xẻ. Với cả lúc hẳn nói chuyện toàn không để người khác phân rõ thật giả, không thể suy xét được.

“Xuân Hiếu, em nói rõ với ta đi, Tôn chương quỹ nói với em thế nào, em làm việc nghe ai dặn dò, sau đó có kế hoạch gì không?”

Xuân Hiếu cẩn thận nói một lần, nói: “Không có kế hoạch gì thêm nữa, chỉ đợi phu nhân tới thôi, y nói tướng quân và phu nhân sẽ đến, chỉ là vấn đề thời gian thôi ạ. Sau đó phải làm gì thì đều nghe tướng quân và phu nhân căn dặn. Lúc trước em ở đây cũng không có gì để làm, chỉ làm thân với mấy người, để lúc phu nhân đến còn có cơ sở.”

Ở bữa tiệc, Long Đại đã thấy bóng dáng của người mình, ánh mắt chạm nhau, trong lòng hẳn liền có cơ sở. Quả nhiên Tôn chương quỹ đã làm xong mọi việc theo như lời dặn.

Trên bàn tiệc, Long Đại và Lương Đức Hạo không thể nói chuyện chính được, nghe xong mấy đại sứ Nam Tần khẳng khái tố cáo tội của Đông Lăng, nói Nam Tân bọn họ đã bị Đông Lăng lừa gạt trúng mưu kế, nên mới có thể gây chiến với Đại Tiêu như vậy. Đông Lăng ác độc xảo trá, nhất định là muốn nhân cơ hội đây làm ngư ông đắc lợi. Lương Đức Hạo trấn an một phen, rồi lại bày tỏ tiếc nuối với cái chết của quốc quân Nam Tân, cùng đàm phán hòa bình cũng được mà chinh phạt Đông Lăng cũng được, sự việc trọng đại, phải bàn bạc thật kỹ.

Ngay trước mặt Lương Đức Hạo, Long Đại lại hỏi sứ thần Nam Tần: “Có đúng là các người đã tra rõ chân tướng chuyện quốc vương của quý quốc gặp nạn không? Nếu Đông Lăng đã muốn xúi giục từ trong thì vì sao lại gây nên chuyện ngu xuẩn đến mức đây? Việc này há chẳng phải là để lộ mình, rước lấy họa hoạn sao?”

Lương Đức Hạo gật đầu.

Sứ thần Nam Tần là Khưu Bình nói: “Long tướng quân, Lương đại nhân, đúng như bọn ta báo lúc trước, sứ đoàn Đông Lăng uống nhiều nên lơ miện, vì vậy hoàng thượng nghi ngờ Đông Lăng, nói ngay giữa yến tiệc, trong cơn giận dữ hoàng thượng bảo chiến sự kỳ quặc, cần phải điều tra nghiêm ngặt. Phải đến tiền tuyến đàm phán lại với Đại Tiêu. Mấy người Đông Lăng đó liền cảm thấy e rằng chuyện đã bại lộ, thế là muốn ngăn cản hoàng thượng, lại giả họa tội ám sát hoàng thượng cho Đại Tiêu, kết quả bị tướng quân Nhậm Trọng Sơn phá vỡ, hai bên đánh nhau, hoàng thượng trúng tên rơi xuống nước bỏ mạng.”

Lương Đức Hạo và Long Đại đưa mắt nhìn nhau, Lương Đức Hạo hỏi: “Như thế, bây giờ do Huy vương tạm ra mặt trông coi quốc sự sao?”

Khưu Bình vội đáp: “Đúng thế. Huy vương phái bọn ta đến, hy vọng có thể xóa sạch hiểu lầm với quý quốc, ngưng chiến hòa đàm. Cùng chinh phạt Đông Lăng đã gây nên tội ác.”

Lương Đức Hạo vuốt râu nói: “Bọn ta đã bẩm báo chuyện này lên hoàng thượng để bàn lại rồi. Chuyện chinh phạt chính là chuyện khai chiến, quý quốc có oán thù với Đông Lăng, thế nhưng lại kéo Đại Tiêu bọn ta cùng vào, hình như cũng không ổn thỏa lắm.”

Khưu Bình vội thi lễ: “Đại nhân, Đông Lăng đâu chỉ hại mỗi Nam Tần bọn ta, nếu không có quý quốc tương trợ, Nam Tần bọn ta không thể lấy lại công bằng từ Đông Lăng, liệu Đại Tiêu có bình yên nổi không?”

Lương Đức Hạo không nói thêm gì, chuyển dời đề tài đi.

Sau bữa tiệc, Lương Đức Hạo và Long Đại nhốt mình trong phòng nhỏ bàn bạc. Ngay câu đầu tiên đã chỉ ra tâm tư của Nam Tần: “Chẳng qua bọn chúng là sợ chúng ta ngồi trên núi nhìn hổ đánh nhau, thừa cơ trục lợi.”

Long Đại không đáp.

Lương Đức Hạo nói ông đã viết tấu chương về chuyện này cấp tốc gửi đến kinh thành rồi, ý của phía triều đình là lại chờ. Ông ta cần phải giải quyết xong chuyện ở biên giới rồi mới sang xử lý những việc khác được, “Gần mười nghìn tù binh ở chỗ người không thể ở lâu được, thời gian càng kéo dài nhất định sẽ có phiền toái lớn.”

“Còn phải đợi ý của đại nhân đây thôi, nếu là đàm phán hòa bình thì giữ lại, còn không thì giết tất.”

Lương Đức Hạo nhíu mày: “Đừng có nói chuyện giết người đơn giản thế chứ.”

Long Đại chìa tay, bày tỏ mình không ý kiến gì về chuyện này lắm, hần nói: “Nhắc đến giết người, lúc trước ở trấn An Thủy khi ta và đại nhân gặp mặt, đám thích khách kia, đại nhân đã thẩm vấn thế nào rồi?” Lúc ấy Lương Đức Hạo bắt đi hai người, nói muốn nghiêm ngặt thẩm tra, bắt lấy thóp thừa tướng La Bằng Chính mưu hại ông ta.

Lương Đức Hạo nói: “Ta bắt bọn chúng về, còn chưa đợi thẩm vấn thì hai kẻ chúng đã chết bất đắc kỳ tử.”

Long Đại hỏi: “Như vậy có thể chất vấn La thừa tướng chuyện này, ám sát là trọng tội, không lẽ cứ để thế?”

“Dĩ nhiên không thể rồi. Nhưng việc quân ở tiền tuyến lại quá quan trọng. Vốn định xử lý xong chuyện ở tiền tuyến thì sẽ hồi kinh cáo trạng ông ta. Đến lúc đó còn cần người giúp nữa là, người có thể chứng minh ta chưa hề làm hại hần. Nhưng ta lại không ngờ, tra xét vụ án sứ thần thì lại tra ra được quan hệ nhập nhằng với trọng thần trong triều.”

“Đại nhân cảm thấy có liên quan đến La thừa tướng không?”

“Vẫn chưa tìm được bằng chứng chính xác.”

Long Đại cup mắt, trầm ngâm nói: “Ở chỗ ta có manh mối, chỉ tiếc không quá hữu dụng.”

Lương Đức Hạo ngạc nhiên, vội hỏi: “Là manh mối gì?”

“Lúc ở trấn An Thủy, sau khi đại nhân giải thích khách rời đi, ta phát hiện trên đất vẫn còn một thích khách bị đâm nhưng chưa chết, liền đến hỏi hắn mấy câu. Hắn nói chưa từng gặp La thừa tướng, khi đó người cầm bạc đến tìm chúng làm việc là một người nam tử trung niên tên Đào Duy.”

“Đào Duy? Kẻ này là ai?”

Long Đại nói: “Có thủ đoạn liên lạc đến bậc này, thì thường sẽ che giấu thân phận đổi tên giả. Cái tên Đào Duy này, cũng không có ích lắm.”

“Thích khách có thể nhận ra kẻ nó, vậy hắn có thể ra làm chứng.”

“Vết thương quá nặng, nói câu này xong thì chết đi ngay.” Long Đại lắc đầu.

Lương Đức Hạo im lặng, cau mày dăm chiêu.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 179

Kinh thành.

Mưa xuân rơi một ngày, đá phiến trên đường như được tắm rửa, bầu không khí cũng ngập tràn hơi thở tươi mát. Phố phường người đến người đi, các chủ cửa hàng ra sức mời chào, dường như sau cơn mưa buôn bán rất không tệ. Trước cửa một cửa hàng đồ gốm, nam tử trung niên trông như chưởng quỹ đang khách khí tiễn hai vị khách ra khỏi cửa hàng, vị khách nói: “Xin Đào lão bản dừng bước. Khi nào bình hoa kia đến, phải nhớ giữ lại giúp ta đấy.”

Đào lão bản tươi cười ra mặt, gật đầu đồng ý.

Sau khi khách đi, gã đứng trước cửa hàng ngó nghiêng nhìn quanh, rồi quay người đi vào trong.

Đối diện chéo chéo cửa hàng là một trà lâu. Trong nhĩ gian ở tầng hai có hai người ngồi, đang nhìn cửa hàng đồ gốm qua cửa sổ.

“Chính là gã ta, kẻ tên là Đào Duy đó?” Vị công tử cao quý ngồi bên trái vận y phục màu lam hỏi.

“Đúng thế.” Quân tử mặc đồ trắng ngồi bên phải đáp lời. Hắn ta khoảng tầm hai mươi tuổi.

Công tử cao quý nhìn Đào Duy thêm vài lần, hỏi: “Người cảm thấy, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Công tử áo trắng cười nói: “Sao ta biết được, ta cũng không phải là quan viên trong triều, làm sao biết được ai đấu với ai, ai muốn hại ai.”

Công tử cao quý liếc hẳn: “Bớt vờ vô tội đi. Người nói chuyện này với ta, không phải là vì muốn ta xen một chân vào, làm chủ cho Long gia các người ư?”

Công tử áo trắng lại cười nói: “Long gia chúng ta nguy cấp lắm sao? Việc quan trọng nhất chính là, vì chuyện lập thái tử mà hoàng thượng đã dao động mấy hồi, đổi chủ định mấy lần vẫn chưa quyết định được. Hẳn trong triều sắp có gió tanh mưa máu, đại loạn một hồi cho xem. Dù sao thì vào lúc này cũng phải có người ra mặt bình định, giải buồn cho hoàng thượng, để hoàng thượng yên tâm. Hoàng thượng yên tâm rồi, khi ấy sẽ dễ hạ quyết định hơn. Tam hoàng tử, ngài nói có đúng không?”

Tam hoàng tử Tiêu Hoành Nghi hừ nhẹ một tiếng, giơ tay lên để công tử áo trắng rót trà. Công tử áo trắng cười hì hì, xách ấm lên rót một ly đáp lễ tam hoàng tử.

Tiêu Hoành Nghi nói: “Long Nhị, điểm này người không giống đại ca mình chút nào. Sự việc còn chưa thăm dò rõ ràng, người đã rêu rao gì mà gió tanh mưa máu rồi đại loạn một hồi, người muốn rước họa cho Long gia các người hả?”

“Sao có thể chứ.” Long Nhị nói: “Ta đều nói thật cả mà. Các ngài ở trên triều đã quen nói chuyện giấu tới giấu lui, chuyện như thế nào trong lòng mọi người đều hiểu rõ cả. Thế lực của La thừa tướng thật không đơn giản, không dễ lật đổ như thế. Ông ta và Long gia bọn ta không hợp nhau, mọi người đều biết cả. Nay bất chợt nháy ra từ đâu một Đào Duy, vì sao không kỳ lạ? Vây cánh trong triều, kẻ này kéo kẻ kia, hễ một người xảy ra chuyện là động đến cả chuỗi, nếu Lương đại nhân bị gì thì cũng không chỉ dăm ba người bị liên lụy đâu. Ta nhắc trước để tam hoàng tử đề phòng, cũng bất chấp nguy hiểm cực lớn.”

“Chỉ e người ảnh hưởng nhiều nhất chính là Long gia các người.” Tiêu Hoành Nghi vạch trần tâm tư Long Nhị. Còn về phần hãn, không đứng về phía nào cả, nếu thật sự có chuyện xảy ra thì hãn cũng chỉ ngồi núi xem hổ đấu, không tổn thất gì.

Thế lực của La thừa tướng và Lương thái úy tương đương nhau, vẫn chưa phân thắng bại nên hãn vẫn chưa chọn phe nào. Một khi chọn sai thì ngôi vị hoàng đế sẽ hết duyên với hãn. Hãn cẩn thận từng chút một trong chuyện này, thậm chí cả trong quan hệ với Long gia, giữa Long Đại và Long Nhị chẳng ai gần hơn ai cả. Hãn không giống hoàng huynh tỏ rõ đối nghịch quơ giáo quơ đao, hãn có sách lược của mình. Có điều hãn cũng biết, hãn cần phải chọn một phe thế lực trong triều, và hãn đã chọn xong rồi.

“Đúng là sẽ liên lụy đến Long gia ta, nên ta nhanh chóng ôm chân tam hoàng tử cũng không sai.” Long Nhị nhấp ngụm trà, “Tam hoàng tử đừng nói với đại ca ta nhé, huynh ấy ghét nhất ta không có khí khái vậy đấy.”

Tiêu Hoành Nghi lườm hãn, nói cứ như thật vậy. Ai mà không biết ba huynh đệ Long gia bọn họ đều đồng lòng chứ, cả một nhà có chung một tật xấu —— bao che. Bản thân có thể che người nhà mình, nhưng người kasc mới động vào chút là không được. Chuyện Long Nhị tìm hãn, làm sao Long Đại có thể không biết. Không những đã biết, mà rất có thể còn do Long Đại bày mưu đặt kế.

Chuyện trước mắt đây có liên quan đến trọng thần trong triều, đúng là kỳ quặc. Nam Tần đổi chủ, Đông Lăng có âm mưu, trọng thần bên này lại giữ trò ám sát âm ỉ, đúng là rất có khả năng gọi lên màn gió tanh mưa máu. Ra mặt tranh thủ thời cơ cũng được, mà tránh nạn bảo vệ bản thân cũng tốt, dù thế nào đi nữa thì hãn biết trước chuyện này đều tốt cả.

“Được, ta đã nhớ chuyện này rồi.” Tiêu Hoành Nghi không nói nhiều, nhưng Long Nhị biết, ý của câu này là đã nhận tình cảm của hãn, cũng

đồng ý sẽ giúp thăm dò tình hình trong triều.

“Thế ta chờ tin của tam hoàng tử vậy.”

Trong thành Trung Lan, Tiền Thế Tân cũng nhận được tin tức. Cả hai tin đều không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Đầu tiên là phía Diêu Côn, người của hãn báo lại, lúc Mông Giai Nguyệt và Diêu Văn Hải rời khỏi lầu Tử Vân thì hai mắt đỏ bừng, tâm trạng có phần kích động. Mông Giai Nguyệt lại gần như sụp đổ, phải nhờ Diêu Văn Hải đỡ mới miễn cưỡng đi ra cửa lên kiệu được.

Đối với Tiền Thế Tân thì phản ứng này rất rất không ổn, điều này chứng tỏ Diêu Côn đã thắng thắn với Mông Giai Nguyệt. Điều này có phần ngoài dự liệu của Tiền Thế Tân, hãn ngẫm nghĩ rồi chợt cười lạnh, thật ra cũng không nên bất ngờ lắm, cả cha và hãn đều đã nhìn lầm Diêu Côn rồi, còn tưởng ông ta hèn yếu, coi trọng danh tiết danh dự hơn tính mạng, thì ra cũng đều như kẻ khác cả, cũng là hạng người ham sống sợ chết. Bọn họ không nên coi trọng ông ta mới phải.

Quả nhiên, lúc Tiền Thế Tân đến phủ thái thú gặp Mông Giai Nguyệt thì bị từ chối tiếp khách. Mông Giai Nguyệt để quản sự Chu Vinh chuyển lời nói rằng, trên dưới toàn phủ nay không còn quan hệ gì cùng Diêu Côn nữa, nếu Tiền đại nhân có bất hòa gì cùng Diêu Côn thì tự mà đi xử lý. Diêu Côn sống hay chết, sau này có ra sao, đều không liên quan đến Mông gia bọn họ.

Đương lúc nói chuyện, Tiền Thế Tân nhìn vào mắt Chu Vinh. Tức giận trong đôi mắt kia đều là thật, không giống giả vờ. Chu Vinh là quản sự già, trước đây làm quản gia cho Mông Văn Sơn, từ lâu đã nhìn Mông Giai Nguyệt lớn lên. Xưa nay ông ta luôn cung kính Diêu Côn như đại nhân, nhưng hôm nay lại luôn miệng kêu thẳng tên, còn ngẩng đầu ưỡn ngực tư

xưng Mông gia bọn họ. Như vậy xem ra đúng là đã biết rõ chân tướng năm đó, cùng với quyết định của Diêu Côn.

Tiền Thế Tân quay về nha môn, gọi thuộc hạ đến, dặn dò lại chuyện trước đó hẩn và Lỗ Thăng đã bàn bạc.

Cũng không lâu sau, trên phố bắt đầu rỉ tai nhau, nghe nói phu nhân thái thú Diêu Côn là Mông Giai Nguyệt đã ân đoạn tuyệt tình với Diêu Côn rồi, là bởi vì năm xưa Diêu Côn lại là hung thủ hại chết Mông thái thú, vì muốn soán vị thái thú, chiếm đoạt Mông Giai Nguyệt làm vợ, nhìn ngoài thì hiền lành nhân nghĩa, thực chất lại âm hiểm cay độc, chẳng những ám sát phụ thân người ta, cướp đoạt ghế thái thú, lại còn lừa Mông Giai Nguyệt, giả tình giả ý cùng bà giả làm vợ chồng son hơn mười năm.

Chuyện này vừa lan truyền thì khắp cả thành lâm vào cơn khiếp sợ, có người không tin, còn có người mắng to. Lại còn liên hệ với chuyện ám sát Bạch Anh đại nhân lần này nữa, nói quả nhiên Diêu Côn không giấu được ác tâm, sau hai mươi năm lại xuất hiện manh mối, xem ra Bạch đại nhân chết đúng là do ông ta gây nên.

Lại có người hô lớn mẹ con Mông Thị thật đáng thương, tiếc thay cho Mông thái thú được vạ người ngưỡng mộ.

Trong lúc quần chúng kích động, tranh luận không ngừng nghỉ, Tiền Thế Tân và Lỗ Thăng bắt đầu kế hoạch tìm cách tiêu diệt Diêu Côn. Trong thời gian đó Tiền Thế Tân còn gặp Tịnh Duyên sư thái mười ngày, nội trong vòng mười ngày hẩn phải truyền tin cho Tịnh Duyên, hẩn vẫn chưa dám quên chuyện này.

Lúc gặp lại Tịnh Duyên, cả tinh thần lẫn thần sắc của bà ta đã tốt lên. Tiền Thế Tân thăm kinh hãi, cô tử này đúng là quái thai.

Đầu tiên Tiền Thế Tân khách khí một phen, hỏi han thân thể Tịnh Duyên ra sai rồi. Tịnh Duyên không nói một lời rút kiếm ra. Lúc này Tiền Thế Tân

mới miễn cưỡng thôi nói nhảm khách sáo, nói thẳng vào chuyện chính với bà ta.

Cũng không dám dông dài gì, nói thẳng hẳn đã có được biện pháp liên lạc với Huy vương. Sau này liên lạc rồi xem tình hình thế nào mà làm, hẳn có thể điều tra Huy vương về manh mối vụ án năm đó, nhưng trước mắt không thể gấp gáp quá được, trái lại còn rước lấy hiểu lầm. Hẳn hy vọng Tịnh Duyên sư thái có thể kiên nhẫn. Cũng bảo rằng mình càng ngồi vững tại vị trí này thì càng có cơ hội đến gần Nam Tần, càng dễ thu xếp quan hệ với Huy vương và phía Nam Tần. Đến lúc đó điều tra chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Tịnh Duyên nhìn hẳn hồi lâu rồi hỏi: “Có phải điều người muốn nói với ta là có người muốn lật đổ người, đá văng người đi không?”

Tiền Thế Tân cẩn thận nói: “Kỳ thực ta không muốn kể khổ với sư thái đâu, chẳng qua ta khó xử thật, nhưng đã đồng ý với sư thái chuyện gì thì dĩ nhiên sẽ cố sức làm. Nói những lời này với sư thái, là hy vọng sư thái có thể thông cảm, đừng hờ chút là lại kêu đánh kêu giết. Nếu giết có thể giải quyết được vấn đề thì sư thái cũng đâu cần phí miệng lưỡi gì với ta nữa, đúng không? Nếu hai chúng ta đã đạt được nhận thức chung thì ắt phải đồng tâm hiệp lực, sư thái phải tin tưởng ta mới phải.”

“Được rồi.” Tịnh Duyên sư thái ngẫm nghĩ một lát rồi thu kiếm đi, “Nếu người đã sẵn lòng làm việc cho ta, thì dĩ nhiên ta cũng để người được thuận lợi. Người có chuyện gì khó xử thì cứ nói với ta.”

Tiền Thế Tân vờ bảo: “Quả thật là có khó xử, nhưng chỉ sợ sư thái không muốn giúp.”

Tịnh Duyên sư thái dứt khoát nói: “Nếu đã cảm thấy ta không muốn thì khỏi cần nói với ta nữa.”

Tiền Thế Tân á khẩu, chỉ đành phải tiếp tục giả bộ: “VẬY ta cáo từ trước, phía Diêu Côn còn đang chuẩn bị phản kích đoạt lại vị trí thái thú, ta phải đối phó với chuyện này đã, ta cũng sẽ để ý hỏi thăm chuyện của sư thái, hy vọng mười ngày sau lúc chúng ta gặp lại, ta vẫn còn tiếp tục tạm giữ chức thái thú, làm tốt việc vì sư thái.”

Tịnh Duyên cười lạnh nói: “ĐƯỢC, người đi nhanh đi. Ta không việc gì phải đến lâu Tử Vân chịu chết cả, tự người đi mà giải quyết. Nếu người không phải thái thú thì chẳng có ích gì với ta cả, ta sẽ lập tức giết người.”

Tiền Thế Tân lại á khẩu, không phản bác được gì, khó chịu như bị lột da vậy, chỉ đành phải ngượng ngùng rời đi.

Quay về nhà môn kể lại chuyện này với Lỗ Thăng, nói rằng không lợi dụng được Tịnh Duyên. Lỗ Thăng hừ bảo: “Vốn đã không trông cậy vào cô tử kia rồi, bà ta không đến làm loạn thêm là tốt, người cứ trấn an bà ta đi, sau này có cơ hội chúng ta sẽ trừ khử bà ta.”

Rồi ông ta hỏi kỹ Tiền Thế Tân có thể theo dõi đến điểm dừng chân của Tịnh Duyên sư thái không, có từng liên lạc với An phủ không, vân vân. Tiền Thế Tân đều lắc đầu. Lỗ Thăng cau mày bất mãn, trong bụng Tiền Thế Tân cũng không thoải mái.

Một lát sau Tiền Thế Tân nhận được tin tức, điều này càng khiến hắn không thoải mái hơn.

Tin tức là do một tên hầu tên Lã Phong Bảo đưa đến.

Hắn có vẻ đi đường mệt mỏi, tự xưng là phụng lệnh của lão gia Tiền Bùi, vội tới truyền tin cho Tiền đại nhân.

Tiền Thế Tân chưa từng gặp người này, cũng chưa từng nghe nhắc đến tên của hắn. Nhưng hắn ta lại dùng mật hiệu của Tiền Bùi nói với Tiền Thế

Tân, còn đem theo thư của Tiền Bùi. Tiền Thế Tân mở thư ra nhìn, đúng là bút tích của Tiền Bùi.

Trong thư Tiền Bùi nói rằng mình đã thu xếp ổn thỏa, trước mắt đang dừng ở một nơi an toàn, bảo Tiền Thế Tân tạm thời đừng có tìm lão. Không phải là lão không tin con trai, chẳng qua là không trông cậy được kẻ Lỗ Thăng kia. Trong thư lão nói mình nửa đường gặp nạn, bảo rằng bắt được giặc cướp, sau khi tra hỏi thì mới biết là người Lỗ Thăng phái đi tiêu diệt lão.

Tiền Bùi nói Lã Phong Bảo này là người lạ mặt, trong thành Trung Lan không ai biết, chỉ cần Tiền Thế Tân không muốn nhiều lời với Lỗ Thăng, thì sẽ không ai liên hệ được tên tiểu tử này với Tiền Bùi đào tẩu đã chết cả. Lão để Tiền Thế Tân thu xếp ổn thỏa cho Lã Phong Bảo, có chuyện gì thì để hãn gửi tin cho mình. Phải đề phòng tốt Lỗ Thăng, còn những chuyện khác cứ chờ tin của lão.

Tiền Thế Tân đọc thư xong thì đốt đi. Sau đó sắp xếp chỗ ở cho Lã Phong Bảo. Suy đi nghĩ lại, lại đi tìm Lỗ Thăng.

Nhất định Lỗ Thăng đã biết chuyện Tiền Bùi chưa chết. Người của ông ta không thể làm được việc, cũng không trở về, tự nhiên ông ta sẽ biết kết quả nhiệm vụ ám sát này. Tiền Thế Tân quyết định hỏi xem, rốt cuộc trong này lại có tính toán gì.

Nhưng Tiền Thế Tân không ngờ là Lỗ Thăng chẳng mảy may che giấu, nói tất tần tật không chút kiêng kỵ, nói với hãn rằng: “Cha người cũng thủ đoạn lắm, nhưng càng như thế thì càng nguy hiểm. Ta không nói với người mà đã động thủ, chính vì không muốn làm khó người.”

Tiền Thế Tân giận tới nổi bật cười: “Lỗ đại nhân nói vậy thật khiến hạ quan sợ hãi. Không làm khó hạ quan, nhưng có phải đã chuẩn bị xong như đã làm với cha hạ quan không?”

Lỗ Thăng nói: “Người nói vậy chính là vì vẫn chưa rõ tình thế. Cha người giống đồ tể, đều là nhân vật vô cùng nguy hiểm.”

Tiên Thế Tân cả giận: “Sao họ có thể giống nhau được?”

“Đều là người phía Nam Tần cả.” Lỗ Thăng nói.

Tiên Thế Tân sững sốt.

Lỗ Thăng nhìn hẩn, bảo: “Nhất định người phải phân định cho rõ, chúng ta hợp tác với Huy vương là lợi dụng y, chứ không thể bị y lợi dụng. Người là người bọn ta tìm, là người bọn ta xem trọng, cũng ủy thác trách nhiệm nặng nề cho người, kỳ vọng rất cao. Còn cha người, lại là người của Huy vương. Đã nhiều năm như thế mà lão luôn liên lạc chặt chẽ với Nam Tần và Huy vương, lão không chỉ đưa tin ở Nam Tần đến Đại Tiêu, mà còn truyền tin của Đại Tiêu chúng ta đến Nam Tần nữa. Trước kia thì thôi vậy, bởi vì tất cả chúng ta đang làm cùng một chuyện. Nhưng hôm nay đi đến bước này, Huy vương đã đạt được mục đích, nhưng chúng ta vẫn chưa. Tất cả người của Huy vương đều cần phải diệt trừ. Cả tai mắt trong Đại Tiêu chúng ta cũng phải tiêu diệt. Huy vương chỉ có thể liên lạc trực tiếp với chúng ta, chúng ta muốn cho y biết cái gì thì sẽ để y biết cái đó, còn chúng ta đã không muốn để y biết, thì y không thể biết được.”

Tiên Thế Tân căng thẳng, hẩn biết chứ.

“Người không cần đề phòng ta, người người nên đề phòng là cha người mới phải. Quận Bình Nam là của người, chuyện này như ván đã đóng thuyền, ta và đại nhân cũng có thể đảm bảo sau này người có thể thăng quan tiến chức nhanh chóng, nhưng cha người lại không nghĩ như vậy. Hẩn chỉ nghĩ người là con trai lão mà thôi, hẩn cho rằng người cần phải dựa vào lão hoàn toàn. Thậm chí hẩn cảm thấy bọn ta đến tìm người là vì lão. Lão không biết vị trí của mình, bên trái một Huy vương bên phải một Huy vương, giả như lão và bọn ta đều ngồi ngang hàng vậy, lão đại biểu cho thế

lực của Huy vương, tới khiêu khích chúng ta. Chính người nói xem, có phải lão cũng nguy hiểm giống đồ tể không?”

Tiền Thế Tân không nói được gì, hắn nhớ lại những lời Tiền Bù đã nói với hắn. Quả thật phụ thân luôn xem thường hắn, luôn miệng nói hắn có được ngày hôm nay hoàn toàn là do có lão nâng đỡ, không hề để ý rằng mình đã gây biết bao phiền toái cho con đường làm quan của hắn.

Lỗ Thăng lại nói: “Cha người giống đồ tể, hoàn toàn không bị khống chế. Người để lão đến trấn Thủy Liên mới có người tiếp ứng, thế nhưng hắn lại cứ muốn chạy trốn ở Ngưu sơn, hắn không nói cho người biết trước kế hoạch, mặc nhiên làm vậy. Mà quan trọng hơn là, hắn không có quan chức, trên người có trọng tội, Long Đại cũng đang tìm cơ hội ra tay đây thôi, nếu không tìm lý do thăm vấn lão, tra khảo dụng hình nghiêm ngặt, người đoán xem cha người có thể chịu đựng nổi không, liệu có thể kín miệng trước kế hoạch của chúng ta không?”

Không thể. Tiền Thế Tân biết rõ điều này. Nên hắn mới muốn đưa Tiền Bù đi.

“Ta vội chạy đến thành Trung Lan, một phần nguyên nhân cũng là vì điều này.” Lỗ Thăng nói: “Ta phải bảo đảm người ngồi vững ở thành Trung Lan. Những chuyện người không tiện làm hay không thể làm, ta phải làm thay giúp người.”

Vậy một trong những mục đích ông ta đến Trung Lan, là để giết cha hắn sao?

Tiền Thế Tân nhìn Lỗ Thăng, nghe hắn nói: “Vốn không muốn làm khó người đâu, nhưng cha người gây ra chuyện như vậy, không thể không làm khó để người được. Nếu người không có quyết tâm phòng thủ quận Bình Nam, thì bây giờ bọn ta vẫn có cơ hội đổi người. Không cùng một thuyền thì chỉ có thể quăng xuống sông thôi.”

Lòng Tiền Thế Tân nặng nề thấy rõ.

“Nhưng nếu người có ý chí và thủ đoạn mạnh mẽ, chứng minh từ trước đến nay bọn ta không nhìn nhầm, vậy thì chúng ta sẽ cùng đi tiếp, tiêu diệt hết mọi chướng ngại. Giết chết Diêu Côn, để Long Đại không còn con tin, giết phụ thân người, để Huy vương không còn tai mắt.”

Lỗ Thăng nhìn chăm chăm vào Tiền Thế Tân, hỏi hẩn: “Người có thể làm được không?”

Tiền Thế Tân im lặng hồi lâu, rồi thốt lên một chữ: “Được.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 180

Lỗ Thăng và Tiền Thế Tân nhanh chóng bắt đầu thi hành kế sách.

Lời đồn nổi lên tứ phía, lòng dân bất bình. Đây là một cơ hội tốt. Tiền Thế Tân lôi ra án lục của mười bảy năm trước, lại thêm vào mấy giấu tờ Tiền Bùi luôn cất giữ kia, rồi đến thôn Thanh Hà huyện Ninh một tiếng, tìm được con trai của tạp dịch Vưu Hoài Sơn làm ở thư viện bị phán chém đầu trước kia.

Lúc đó người con trai chỉ mới bốn tuổi, Tiền Bùi phái người giao hẳn cho một ông lão trong thôn nuôi dưỡng. Ông lão họ Lương, lẻ loi hiu quạnh, lại tự dưng được thêm một khoản tiền cùng một đứa trẻ, dĩ nhiên vô cùng vui vẻ, không hỏi nhiều liền giữ đứa trẻ lại, đổi tên thành Lương Thanh Hà.

Giờ đây ông Lương đã sớm qua đời, chỉ còn lại Lương Thanh Hà sống một mình. Năm nay Lương Thanh Hà hai mươi mốt tuổi, gia cảnh bần túng, nghèo rớt mồng tơi, chỉ dựa vào việc đan đồ tre kiếm tiền sống qua ngày. Quá nghèo, cũng không có chú bác thân thích chăm sóc, nên không cưới được vợ. Nghe được nguyên nhân nha môn tìm đến nửa thì hoảng hốt.

Lương Thanh Hà mặc xiêm áo cũ nát, mang theo bọc y phục theo nha sai đến thành Trung Lan. Nghe Tiền Thế Tân nói oan tình của cha mình năm đó thì im lặng hồi lâu, do dự hỏi: “Ý của đại nhân là?”

Tiền Thế Tân nói: “Phụ thân người bị gạt oan phải nhận cái chết, giờ đây chân tướng đã rõ, người nên lấy lại công bằng cho ông ấy. Người là người thân duy nhất còn lại trên đời của ông ấy, nên người phải tự tay minh oan.”

Lương Thanh Hà nhú mày, đáp: “Thảo dân, không có ấn tượng gì, với phụ thân cả. Thảo dân được Lương lão cha nuôi lớn. Báo quan đòi công bằng cái gì chứ, phí thời gian quá rồi. Hơn nữa, thảo dân cũng không nhớ rõ chuyện năm đó.” Ý trong câu nói, như ngại chuyện này liên lụy hẳn tổn thì giờ tổn tinh lực.

Lần này đổi thành Tiền Thế Tân cau mày, hẳn nói: “Ta biết từ nhỏ người cũng đã nghe nói bóng gió, chịu oan ức không ít. Đây cũng là vì vụ án oan trước kia của cha người. Bây giờ người có cơ hội, rửa sạch oan khuất cho ông ấy, thoát khỏi cái danh nhơ bẩn. Cũng có thể để mình đường đường chính chính sống qua ngày.”

Lương Thanh Hà như hoàn hồn lại, hẳn chà xát hai tay, cười mỉa mai: “Thì đây cũng là chuyện cũ mười mấy năm trước rồi, hồi đấy thảo dân còn là đứa trẻ, đúng là chịu không ít khổ cực thật. Đại nhân có thể quan tâm là tốt quá rồi. Cái này, thảo dân nói là, vụ án oan trước kia khiến thảo dân nhà tan cửa nát, vậy thảo dân có thể được bạc bồi thường không?”

Tiền Thế Tân sững sốt, đang muốn rửa oan cho hẳn mà lại dám đòi tiền quan phủ. Tiền Thế Tân nhìn Lương Thanh Hà, cảm thấy chán ghét với cái vẻ mặt tham lam kia, nhưng hẳn cần khổ chủ này, hẳn còn cần người làm chứng. Dù sao thì Mông Giai Nguyệt và Diêu Văn Hải không thể đi ra làm chứng cho Diêu Côn được rồi, mà chỉ dựa vào một tấm bản vẽ hàm chứa ý đồ mưu hại, hẳn vẫn không đủ để định tội Diêu Côn. Huống hồ giấu diếm không báo cũng không phải tội gì, chỉ có thể nói người này vô đức, không định được tội. Nhưng nếu ám sát do Diêu Côn sắp đặt, sai Vưu Hoài Sơn ra tay, thì chuyện sẽ thành khác.

Lương Thanh Hà muốn bạc, là chuyện tốt.

Tiền Thế Tân nói: “Có thể cho người bạc.”

Nhất thời trên mặt Lương Thanh Hà hiện lên vẻ ngạc nhiên hơn hở.

“Nhưng người cần phải phối hợp, phải cáo quan minh oan.”

Lương Thanh Hà ra sức gật đầu: “Dĩ nhiên rồi. Cha thảo dân bị chết oan, dĩ nhiên phải minh oan rồi.”

Lúc này lại nhớ đến cha hân rồi đấy. Tiền Thế Tân lại xem thường Lương Thanh Hà. “Muốn lật án cũng không dễ, dù sao trước kia cha người không e dè khai hết tội, còn tự tay điểm chỉ. Cho nên, người phải lấy ra bằng chứng cụ thể, lại có thể nói cho rành mạch, lúc này mới có thể làm chứng Diêu Côn được.”

Lương Thanh Hà cuống lên: “Sao còn phải lấy ra bằng chứng? Thảo dân làm gì có. Trước kia thảo dân còn nhỏ, không nhớ gì cả. Chỉ mơ hồ nhớ có người đến nhà thảo dân, cho thảo dân ăn ngon, nói cha thảo dân sẽ không quay về nữa. Sau đó dẫn thảo dân đến thôn Thanh Hà, giao cho Lương lão gia. Từ đó về sau, thảo dân vẫn luôn theo Lương lão cha sống qua ngày. Đúng là có nghe được lời đồn, nói gì mà có người ám sát thái thú, nhưng thảo dân vừa nhắc đến chuyện này là bị Lương lão cha vả miệng liền, bảo thảo dân chớ có nói nhiều, rước phải hậu họa. Sau đó thảo dân không hỏi nữa, cũng không nghe Lương lão cha đề cập đến.”

Tiền Thế Tân nghe mà sắc mặt khó coi, nói: “Người nói vậy dĩ nhiên không được rồi, không thể cáo trạng được Diêu Côn. Không lật đổ được hân, tức là cha người không hề bị oan, như thế người cũng không thể cầm bạc được.”

Lương Thanh Hà vội la lên: “Vậy phải làm sao cho phải đây? Đại nhân đại nhân, phải cần chứng cứ gì mới có thể kiện được ông ta vậy!”

Tiền Thế Tân nói: “Thế này đi, ta sẽ đưa đồ cho người, người làm theo lời ta nói, luyện tập cách nói vào. Luyện giỏi rồi thì người hãy đến công chính nha môn đánh trống báo oan đi.”

Lương Thanh Hà nghe thế thì vội gật đầu: “Được được, đại nhân ngài nói sao thì thảo dân làm thế.” Rồi hẩn dừng lại, lại nói: “Đại nhân, vậy thảo dân phải ở trong thành Trung Lan à? Trong thành này cái gì cũng đắt đỏ, không thể không có bạc được, mà trên người thảo dân lại chẳng có tiền...”

Tiền Thế Tân kiểm chế nói: “Dĩ nhiên sẽ thu xếp ổn thỏa cho người rồi, sẽ không thiếu bạc của người.” Vừa nói hẩn vừa nháy mắt với thân tín Ngôn Dao đứng bên hầu, Ngôn Dao tiến lên, lấy ra hai xâu tiền đưa cho Lương Thanh Hà.

Lương Thanh Hà vui vẻ ra mặt, nhanh chóng nhận lấy tiền.

Tiền Thế Tân nói: “Người tạm cầm trước số đó đi, sau khi chuyện thành công, sẽ cho người thêm mười lượng bạc nữa.”

Lương Thanh Hà nghe thấy được mười lượng thì mắt như phát ra tia sáng. “Đại nhân, ngài chính là phụ mẫu tái sinh của thảo dân, thảo dân hoàn toàn nghe theo ngài.”

An Nhược Thần nghe lời Long Đại, lúc ăn cơm, nổi cáu ngay trước mặt chúng người hầu. Lý do là sau khi đến thành Thông, nàng không hề rời khỏi viện tử. Lúc nào Long Đại cũng bận rộn, đến bóng lưng thôi cũng chẳng thể thấy được mấy dạo. Trước đó còn đỡ nàng cái gì mà đến đây chắc chắn sẽ không có chuyện gì, nhất định lúc rảnh sẽ dẫn nàng đi dạo, mở mang kiên thức, toàn là lừa gạt nàng cả.

Long Đại bày ra vẻ mặt cứng chiều, dỗ nói đợi làm xong đợt này, chờ sứ thần Đông Lăng đến, nói rõ chuyện ra thì sẽ rảnh thôi. Đến lúc đó nhất định sẽ dẫn nàng ra ngoài chơi, tuyệt không nuốt lời.

An Nhược Thần im lặng không lên tiếng, trưng ra vẻ mặt mất hứng cúi đầu ăn cơm.

Sau chuyện đấy, lúc Long Đại và Lương Đức Hạo bàn công vụ, Lương Đức Hạo bèn nhắc đến chuyện này, ông ta nghe thấy đám người dưới nói chuyện, là Long tướng quân sợ vợ. Hỏi Long Đại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Long Đại chỉ giải thích mấy câu đơn giản. Lương Đức Hạo khá không đồng ý: “Vị phu nhân này của người, xuất thân thấp hèn, thiếu hiểu biết, sao lại phải dẫn đi cùng? Ta có nghe nói chút chuyện về nàng ta rồi. Nàng ta trải qua mấy phen lận đận, khá là gan dạ, hình như cũng lập được vài công lao ở Trung Lan. Nếu người thích thì nạp vào phòng là được rồi, nhưng cưới hỏi đàng hoàng thì chỉ sợ không ổn. Nhị phẩm phu nhân thì nên có dáng vẻ của nhị phẩm phu nhân, nàng ta hẹp hòi không hiểu quy củ như thế, gây ra chút chuyện nhỏ đấy để người phải nhìn sắc mặt, không biết đạo lý thì sau này còn đến đâu được?”

Long Đại chấp tay: “Đã để đại nhân phải quan tâm rồi. Thần Thần có cái tốt của Thần Thần, trong lòng ta biết. Trước kia nàng phải chịu khổ, lại từng làm rất nhiều chuyện vì ta, dù sao cũng nên để nàng được sống tốt. Đại nhân chớ lo vì chuyện của ta lắm, ta tự biết rõ. Trái lại phía Đông Lăng, sứ thần mãi rì rì không đến, đại quân nghiêm thủ ở biên giới, điệu bộ kiêu căng, đại nhân thấy thế nào?”

“Đông Lăng là nước nhỏ, binh lực không đáng để nhắc tới. Trên tay ta có bốn mươi ngàn tinh binh, cộng thêm bốn mươi ngàn ở chỗ người, còn thêm ba đội ngũ kho binh, tụ lại cũng gần hai trăm ngàn, đừng nói là Đông Lăng, mà cả Đông Lăng cộng thêm Nam Tần, cũng không phải là đối thủ của chúng ta.”

Long Đại cười: “Lại thành ta không làm tốt rồi, tay chân nhanh quá, lỡ bắt quá nhiều tù binh, không để đại nhân có cơ hội càn quét sa trường. Nên để Sở Thanh chậm rãi dụ địch, đợi đại nhân xử lý xong chuyện ở quận Mậu thì sẽ tự mình dẫn binh.”

Lương Đức Hạo lườm hăn: “Người đang khoe khoang công lao của mình đấy hả? Trận đấy hay lắm, người làm rất tốt. Được rồi, ta cũng khen người rồi đấy, đừng có khoe nữa.”

Long Đại cười ha hả, nói: “Nếu binh lực đã chênh lệch lớn như thế, đại nhân không cảm thấy Đông Lăng làm mấy hành động kia quá ngu xuẩn sao? Khiêu khích Đại Tiêu ta, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, tự diệt vong. Lại còn đắc tội với Nam Tần, hành thích vua chuốc đại thù, tại sao bọn họ lại ngỗ thế chứ.”

Lương Đức Hạo gật đầu, bảo: “Chuyện giết Đức Chiêu đế của Nam Tần đúng là vừa sợ vừa bất ngờ. Bị biết tông, dưới tình thế cấp bách phải diệt khẩu. Nhưng rồi cũng bị vỡ lở. Nhắc đến chuyện đối phó Đại Tiêu ta, nếu không có người xúi giục, âm thầm ủng hộ, thì hẳn bọn họ sẽ không có lá gan này. Bọn du phi cướp bóc kia nói, hành động của chúng đều có nhân sĩ Đại Tiêu chỉ điểm. Thế nên lần nào chúng cũng có thể tìm được thời cơ tốt, còn có thể rút lui toàn thân. Vụ ám sát sứ thần kia, chính vì được chú tâm sắp đặt nên mới có thời giờ địa điểm rõ ràng. Ta đã điều tra Sử Bình Thanh rồi, ban đầu chính thái thú hăn giữ sứ thần lại, đón tiếp ca hát, lộ trình dừng chân, hăn đều rõ cả. Hăn nói là nhận được chỉ thị của La thừa tướng, để hăn lui tới với Đông Lăng phải khách khí vào, nhưng hăn chẳng ngờ là Đông Lăng lại có âm mưu đấy.”

“La thừa tướng cũng có thể nói ông ta không ngờ Đông Lăng lại có âm mưu đấy.”

“Đúng thế.” Lương Đức Hạo nói: “Tạm thời không có bằng chứng có thể chứng minh La thừa tướng đã làm gì trong chuyện này. Còn một chuyện khác, người nói trinh thám người bố trí ở Nam Tần bị giết là do trong triều có người tiết lộ bí mật. Ta đã phái người đi tra xét, Bành Kế Hồ từng vào kho mật trong quân. Thời gian khá khấp. Trên ghi chép của cấm vệ quân thủ kho có ghi, trước kia Bành Kế Hồ nói muốn tra danh sách tướng quân của kho binh Cổ Sa, Hạ quốc có manh động, La thừa tướng khá lo lắng.

Nhưng ta đã phái người vào trong kho xem xét rồi, phát hiện hộp mật lệnh của tổ phụ người đã bị cạy. Những mật lệnh năm xưa ấy từ lâu đã bám đầy bụi đất, ai biết sẽ động vào.”

Long Đại có vẻ kích động: “Vì sao họ lại làm vậy?”

Lương Đức Hạo nói: “Người nghỉ thử xem, Nam Tần có ý xâm chiếm, thế là người lãnh binh đến. Trong quận Bình Nam có mật thám ẩn nấp, thậm chí trong quân của người cũng có gian tế, tình cảnh của người nguy hiểm thế nào. Không chỉ Bình Nam mà cả quận Mậu cũng vậy. Tướng của người gặp phải giáp công trước sau, hao binh tổn tướng. La thừa tướng còn muốn phái Bàn Kế Hồ đến đảm nhận chức tuần tra sứ, dù người có đánh thắng hay thua, thì cũng có thể bắt được điểm yếu của người. Phụ nhân kia của người là một, gian tế trong quân người cũng là một...”

“Vậy nghĩa là, muốn mượn cơ hội đẩy Long gia ta vào chỗ chết?”

“Có lẽ là một trong số mục đích đấy. Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán của ta mà thôi. Kết quả xấu nhất, sợ là ông ta muốn cấu kết với ngoại địch, hủy hoại binh tướng Đại Tiêu ta, đến lúc đó Nam Tần cùng Đông Lăng xâm chiếm biên giới, Hạ quốc rục rịch, loạn trong giặc ngoài, là cơ hội tốt để ép cung oán vị.”

Long Đại nhướn mày: “Phòng đoán này cũng khá to gan rồi.”

Lương Đức Hạo cười khở lắc đầu.

“Nếu như là như vậy, thế thì hôm nay ông ta cũng đã gặp đến độ lửa cháy lông mày rồi. Nam Tần đổi chủ, nếu ông ta cấu kết với Huy vương, Huy vương đã được như mong muốn, thì bất cứ lúc nào cũng có thể đá văng ông ta. Đông Lăng vốn cùng diễn tuồng với Nam Tần, kết quả Đức Chiêu đế còn chưa đến biên giới thì đã nhìn thấu trò bịp của Đông Lăng. Bọn họ không thể không diệt khẩu Đức Chiêu đế. Nếu La thừa tướng muốn cấu kết cùng hai nước, thì phải là đồng ý sau này xưng đế sẽ cho bọn họ

được lợi. Huy vương soán vị là một trong số lợi đó, còn Đông Lăng yếu thế, hoàng thượng vẫn luôn nghiêm khắc với họ, nếu La thừa tướng cam kết miễn cống nạp, cho nhiều tài nguyên thì cũng có khả năng lắm. Nhưng tiếc là Đông Lăng bị đại nhân điều tra được âm mưu sau lưng, Nam Tần lại phải giả vờ vô tội không thuận theo cũng không buông tha, chỉ sợ La thừa tướng không thể diễn tuồng tiếp được rồi.”

Lương Đức Hạo nghiêm túc suy nghĩ: “Người nói thế, thật đúng là như vậy.” Ông ta trầm ngâm, “Nếu người là ông ta thì người sẽ làm thế nào?”

“Quan trọng nhất chính là đề phòng Nam Tần và Đông Lăng khai ra ta. Chỉ cần giữ được trong sạch, vẫn là trung thần ở trước mặt hoàng thượng, được hoàng thượng trung dụng, thì sau này ắt sẽ còn cơ hội khác.”

Lương Đức Hạo nói: “Chúng ta phải nghĩ biện pháp vạch trần ông ta mới được.”

“Phải thảo luận kỹ chuyện này hơn, đỡ phải dẫn lửa thiêu thân. Khiến hoàng thượng ngờ vực thì cả đại nhân và ta đều có rắc rối.” Long Đại nói.

Lương Đức Hạo gật đầu nói phải. Bàn bạc thêm chi tiết với Long Đại, đợi đến khi Long Đại ra khỏi cửa, lại thấy vệ binh của Long Đại đứng chờ ngoài cửa, mặt đầy sốt ruột.

“Sao thế?” Long Đại vội hỏi.

Vệ binh kia nói: “Tướng quân, phu nhân tự mình ra khỏi thành, phu nhân nói tướng quân không rảnh thì tự phu nhân đi dạo cũng được.”

Long Đại sầm mặt: “Cần quấy. Có phái người đi theo nàng không?”

“Có ạ.”

Long Đại thi lễ với Lương Đức Hạo: “Đã để đại nhân chê cười rồi. Ta đi xử lý chút chuyện nhà trước.” Nói rồi liền vội vã rời đi với vệ binh kia.

Lương Đức Hạo nhìn theo bóng lưng Long Đại, cho đến lúc khuất dáng mới xoay người vào phòng.

Long Đại dẫn vệ binh cưỡi ngựa chạy ra ngoài thành, xe ngựa của An Nhược Thần đang chờ hẵn ở ven rừng. Thấy hẵn tới nàng liền hỏi: “Sao rồi?”

Long Đại cười nói: “Đã nhọc phu nhân giả vờ làm oán phụ rồi. Quả thực ta ra vào bất tiện, cứ luôn bị theo dõi. Nếu là tìm vợ thì sẽ dễ dàng hơn.”

“Vậy tướng quân muốn làm gì?”

“Nàng dẫn bọn họ đi dạo khắp thành đi. Ta phải đến một nơi trước. Lúc về sẽ nói với nàng.”

An Nhược Thần nghe lời làm theo. Long Đại cưỡi ngựa một mình xuyên qua rừng cây, rẽ vào đại lộ, chạy thẳng đến một thôn. Phía đông thôn có một căn nhà, cửa sơn đỏ, hai cây đại thụ.

Có một người ngồi trên cây đang nhàm chán phe phẩy cành cây, thấy Long Đại thì vội nhảy tới, khuôn mặt trẻ con vô cùng xán lạn.

“Ôi chào, nhìn xem ai tới này? Đã lâu không gặp, tướng quân càng lúc càng anh tuấn tiêu sái được thời đắc ý đấy.”

Long Đại không rảnh để ý đến hẵn, ném dây cương cho hẵn rồi hỏi: “Người đâu?”

“Ở bên trong.” Tông Trạch Thanh cười hì hì, “Tướng quân à, thuộc hạ gặp mặt khen tướng quân như vậy, có phải theo lễ tướng quân cũng nên khen lại không?”

“Đã lâu không gặp, người càng lúc càng nhàm chán nhiều chuyện được thời đặc ý đấy.” Long Đại không biến sắc nói một hơi, đẩy cửa vào nhà.

Trong nhà có binh sĩ mặc áo vải cải trang thành thôn dân canh chừng, thấy Long Đại đi vào thì vội thi lễ, dẫn hẳn vào trong phòng.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy trong phòng trống rỗng, độc mỗi một chiếc ghế. Trên ghế trói một người, miệng bị nhét vải.

Tông Trạch Thanh theo sát Long Đại, nói: “Tướng quân, thuộc hạ biết tướng quân muốn tự mình động thủ, nên thuộc hạ không đánh hẳn.”

Long Đại nhìn chăm chăm người trước mặt, gật đầu: “Người nói rất phải.”

Người trên ghế thấy Long Đại thì mắt trợn trừng lộ vẻ kinh hoàng.

“Đã lâu không gặp, Tiền lão gia.” Long Đại bình tĩnh chào hỏi, rồi ngay sau đó vung quyền đánh thẳng vào mặt Tiền Bùi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 181

An Nhược Thần đợi đến khi mặt trời xuống núi mới thấy Long Đại quay về. Long Đại có vẻ hăng hái, mặt tươi cười, hẳn tâm tình rất thoải mái.

Vừa lên xe ngựa liền ôm An Nhược Thần vào lòng, nhưng lại chẳng nói câu gì, chỉ cười cười.

An Nhược Thần ngờ vực vỗ lưng hắn: “Nhất định tướng quân đã làm đại sự rồi.”

Long Đại bật cười ha hả.

“Cứ làm như đánh thắng trận ấy.” An Nhược Thần nói.

“Còn dễ chịu hơn cả thắng trận nữa.”

An Nhược Thần nhướn mày: “Vậy nhất định là gặp phải cô nương yêu dấu rồi.”

Long Đại lại cười lớn lần nữa, khẽ vỗ đầu nàng: “Không được chòng ghẹo bốn tướng quân.”

An Nhược Thần chớp mắt, nghiêm trang nói: “Mấy người các chàng làm quan đều thế cả, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, chứ không cho bá tánh đốt đèn.”

Long Đại lại cười, hắn duỗi chân gác lên thành xe, nói: “Nếu ta chỉ là bá tánh tầm thường thì đã sớm bụm lão ta rằng vải đầy đất rồi. Chỉ vì ngại thân phận châu quan, nên có một số việc muốn làm cũng gò bó.”

Nhất thời hai mắt An Nhược Thần sáng lên, nắm chặt tay Long Đại, thấp giọng hỏi: “Tiền Bùi?”

Long Đại gật đầu.

Cả khuôn mặt An Nhược Thần bừng sáng, siết chặt nắm đấm khua tay hai cái, giả như người đánh chính là nàng vậy, “Đánh thế nào ạ? Có đánh lão thành vô sinh không?”

Long Đại nghiêm mặt: “Vị phu nhân này, đoan trang đâu?”

“Lúc vì dân trừ hại thì so đo những thứ này làm gì?” An Nhược Thần có lý chẳng sợ, sau đó vội hỏi: “Sẽ không để lão lại chạy nữa chứ, sẽ không để lão lại ra ngoài hại người nữa chứ?”

“Không đâu.” Long Đại ôm nàng vào lòng, “Lão không có chỗ trốn. Trên án lục quan phương, lão đã là người chết rồi. Ta xử lý lão thế nào cũng không quá đáng.”

“Lão là mật thám ạ?”

“Ừ.” Long Đại gật đầu, nói cho An Nhược Thần biết mình bắt Tiền Bùi thế nào, thẩm tra được gì rồi, “Lão ta cũng chẳng phải kẻ cứng rắn gì, đánh mấy quyền là khai ra cả. Hỏi gì đáp nấy, nhưng thật giả thế nào còn cần phải kiểm tra. Và cũng thế, lão căn chết không thừa nhận Tiền Thế Tân cũng là mật thám. Lão nói tất cả đều do lão sắp xếp liên lạc, Tiền Thế Tân hoàn toàn không hay biết.”

An Nhược Thần quá đổi kinh ngạc: “Kẻ ác đáng ghét như thế mà còn nhớ đến tình thân ư?”

“Lão có nhớ đến thế nào nữa cũng vô dụng thôi. Tội nghiệt của Tiền Thế Tân quá nhiều, không thể che giấu được.” Long Đại gõ vào thành xe ngựa,

tỏ ý bảo phu xe lên đường, “Chúng ta về thôi, còn rất nhiều chuyện cần phải làm nữa.”

Long Đại dặn dò An Nhược Thần thế này thế kia một phen, An Nhược Thần cẩn thận ghi nhớ. Nghe rồi lại có phần tiếc nuối, nói xen vào: “Dặn dò nhanh thế, không phải là không thể đánh lão tiếp nữa đấy chứ?”

Long Đại nhướn cao lông mày: “Ai nói giao phó xong thì sẽ đánh tiếp hả. Ta đây cũng gấp gáp, lại sợ làm dơ xiêm áo đến khi về sẽ không che giấu được, thế nên mới không tự mình ra tay. Ta đi rồi vẫn còn có người khác chăm sóc lão, nàng yên tâm đi. Hơn nữa, lời khai của hắn là thật hay giả, có khai ra hết toàn bộ hay không, có giấu giếm bỏ sót không, có vu oan đổ tội hay không, vẫn còn nhiều lý do để đánh lão lắm.”

A, chuyện tàn bạo như thế, quả nhiên khiến người ta vui mừng mà. An Nhược Thần yên tâm, hăng hái lên hắn, “Tướng quân yên tâm, chuyện tướng quân dặn dò, nhất định em sẽ làm xong.” Nhất định sẽ không phụ ân tình tướng quân đánh người xấu giúp nàng đâu.

Hai người trở lại phủ nha trong thành, thái thú tạm thời Thôi Hạo nghe tin liền tới, cho An Nhược Thần vài thứ lật vật nô đùa. Hắn nói: “Nghe Lương đại nhân bảo, phu nhân tướng quân ở đây có vẻ buồn chán. Cái này phải trách hạ quan tiếp đón không chu toàn, những thứ này là để phu nhân giải sầu. Hạ quan cũng đã dặn dò tiện nội* rồi, đợi phu nhân có tiện thì sẽ đến trò chuyện cùng phu nhân. Phu nhân muốn làm gì, ngắm hoa xem kịch vân vân, đều có thể dặn nàng ấy.”

(*Tiện nội: cách xưng hô vợ mình một cách khiêm tốn.)

An Nhược Thần khách khí cảm ơn, nói mình chỉ ở tạm đây thôi mà lại khiến đại nhân có thêm nhiều phiền toái như vậy, thật là áy náy. Long Đại ở bên phụ họa dạy dỗ An Nhược Thần mấy câu, cho Thôi Hạo mặt mũi. Lại dặn An Nhược Thần, nếu thấy buồn chán thật thì có thể đi ra ngoài, chỉ cần

dẫn theo tỳ nữ và vệ binh là được. Không được phát cáu vớ vẩn, cũng đừng làm như người ta nhốt nàng. Muốn chơi thì chơi, đừng gây họa là được.

An Nhược Thần khách sáo với Thôi Hạo mấy câu. Sóng gió nhỏ hôm nay phu nhân tướng quân gây ra liền trôi qua.

Mấy ngày sau, quả thật An Nhược Thần thường xuyên đi ra ngoài chơi, có lúc còn kéo theo những phu nhân khác đi cùng, có lúc thì dẫn theo a hoàn và vệ binh. Phía Long Đại rất bận, rốt cuộc sứ thần Đông Lăng cũng đã đến. Quan viên ba nước cùng ngồi lại đàm phán, hẳn cũng không rảnh để ý đến phu nhân mình. Mọi người đều thấy cả, thấy không còn ồn ào nữa thì cũng yên tâm.

Nói đến Đông Lăng, dù sứ thần rề rà đến chậm nhưng cũng đúng mực. Bọn họ phủ nhận tất cả lời tố cáo về Đông Lăng, trái lại còn nghi ngờ Nam Tân nhúng tay vào một loạt các chuyện này.

Sứ thần Đông Lăng Bao Hằng Lượng nói trước đây là Nam Tân mời Đông Lăng kết minh, là Nam Tân khẩn cầu Đông Lăng giúp đàm phán hòa bình cùng Đại Tiêu, để Đông Lăng phái đoàn sứ thần dẫn theo sứ thần Nam Tân cùng lên đường đến kinh thành Đại Tiêu. Mọi chuyện đều là ý của Nam Tân, Đông Lăng chỉ dựa vào lập trường đồng minh và tình nghĩa nên mới trợ giúp. Đi nghênh đón Đức Chiêu đế ngự giá thân chinh cũng là yêu cầu của Nam Tân, nói là biểu dương quyết tâm ký kết đồng minh giữa hai nước. Nay xảy ra điều ngoài ý muốn, không rõ chân tướng sự thật, Nam Tân đã vội vàng cùng Đại Tiêu kết luận Đông Lăng là kẻ địch, rồi mọi tranh chấp trước nay giữa Nam Tân và Đại Tiêu lại thành lỗi của Đông Lăng. Điều này làm Đông Lăng không thể không hoài nghi, tất cả những việc này đều là âm mưu giữa Đại Tiêu và Nam Tân.

Sứ thần Nam Tân Khưu Bình vô cùng kích động, bài xích kịch liệt, lời từng chuyện từng chuyện ra tổ lại lần nữa.

Sắc mặt Bao Hằng Lượng sầm lại, nói Đông Lăng sẽ không khuất phục, lại cảnh cáo Nam Tần, hợp tác cùng Đại Tiêu chỉ là việc bảo hồ lột da*. Hẳn tuyên bố đã phát quốc thư gửi đến các nước lân cận, thanh minh làm sáng tỏ Đông Lăng vô tội trong những chuyện này, “Hãy để thiên hạ xem mặt mũi âm mưu của Đại Tiêu các người đi.”

(*Bảo hồ lột da: ý chỉ không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.)

Lương Đức Hạo vô cùng bất mãn trước thái độ sứ thần Đông Lăng Bao Hằng Lượng, âm thầm than phiền với Long Đại, nhưng lại băn khoăn trong chuyện này ở triều đình Đại Tiêu có nghịch thần phản quốc thật, nên cũng không dám nói quá.

Nhưng Khưu Bình phía Nam Tần lại không bỏ, tranh chấp mấy phen với Bao Hằng Lượng tại chỗ. Cũng hết sức tức giận trước phản ứng không nóng không lạnh của Lương Đức Hạo.

Ý của Lương Đức Hạo là, nếu mọi người đã không có chung suy đoán về chuyện này thì đợi trước đã, nghiêm túc điều tra có chân tướng xong rồi lại phản ứng tiếp. Nam Tần đối chủ, chắc hẳn trong triều có nhiều việc cần xử lý công việc, binh tướng Đông Lăng cũng có nhiều rối ren cần chỉnh đốn, cũng không ai muốn gây chiến máu chảy thành sông cả, không bằng cùng bình tĩnh, chờ thêm chút nữa.

Không thể bối lông tìm vết được gì, cả Khưu Bình và Bao Hằng Lượng tranh cãi rất cả cổ họng cũng không có kết quả, Đại Tiêu không tỏ thái độ sẽ đứng về phe nào, nên bọn họ cũng không dám vỗ bàn đòi gặp nhau trên chiến trường. Thế là coi như nhạt được bậc thang đi xuống, tạm thời tan tiệc, quay về phòng mình nghĩ.

Long Đại nói với Lương Đức Hạo: “Đã đến bước này thì trì hoãn cũng không phải là biện pháp. Nếu thật sự là La thừa tướng giở trò từ bên trong,

vậy chúng ta phải tìm được bằng chứng, vạch trần âm mưu của ông ấy. Âm mưu bị vạch trần rồi, chuyện cũng có thể được giải quyết. Hiện tại trên tay chúng ta đang giữ binh tướng tù binh hai nước, vẫn chiếm được tiên cơ. Nhưng đúng như lời đại nhân nói, nhiều tù binh như thế, nhốt lâu cũng xảy ra phiền toái. Không bằng thế này, chúng ta mời Huy vương đến Đại Tiêu bàn bạc biện pháp giải quyết tranh chấp. Huy vương đã đạt được mục đích trong chuyện này, người đạt được mục đích, là người dễ phản bội đồng minh nhất. Qua cầu rút ván là bản tính của con người. Nếu ông ta đồng ý vạch trần La thừa tướng, làm chứng cho tội của thừa tướng, thì chúng ta nhường một bước trong điều kiện đàm phán hòa bình hai nước cũng được.”

Lương Đức Hạo sững sờ, ngẫm nghĩ một hồi: “Ngài ấy đường đường là quốc vương, nếu không bằng lòng đến thì sao?”

“Đức Chiêu đế còn ngự giá thân chinh, băng hà vì nước. Nếu ông ta muốn giành ngôi vị thì sao có thể không tỏ khi độ được?”

Lương Đức Hạo nghĩ một hồi lâu, gật đầu đồng ý, “Người nói có lý, ta sẽ đi sắp xếp chuyện này, phải nhanh chóng làm.”

Trong thành Trung Lan, Tiền Thế Tân tiến hành kế hoạch vô cùng thuận lợi. Mặc dù Lương Thanh Hà dốt đặc cán mai, không biết quá nhiều, nhưng cũng là một người thông minh. Hãn luyện tập thành thạo những lời Tiền Thế Tân dặn dò rất nhanh, lại còn nghĩ ra không ít chủ ý. Vì kiếm mười lượng bạc kia mà hãn đã rất cố gắng.

Cuối cùng quyết định cứ là như thế này: Năm đó sống rất khổ, phụ thân làm tạp dịch ở thư viện, không có bản lĩnh nào khác nên không kiếm được nhiều tiền, khi ấy hãn còn bị bệnh, phụ thân phải đưa hãn đi chạy chữa, nợ không ít bạc. Vì lúc đó cuộc sống quá khổ, phụ thân luôn nhắc hoài với hãn, nên tuy năm đó còn nhỏ nhưng vẫn nhớ rõ tình cảnh lúc ấy. Sau đó có một hôm phụ thân nói có một quý nhân nhờ ông ấy làm một chuyện vô cùng nguy hiểm, nếu hoàn thành thì sẽ có được rất nhiều bạc. Nghe có bạc,

hắn còn hỏi phụ thân thêm mấy câu. Phụ thân khóc ròng, nói đây là chuyện vi phạm lương tâm, nhưng bọn họ nghèo đến mức này rồi, cũng chẳng màng có lương tâm hay không. Sau đó phụ thân bị bắt, hắn mới biết chuyện mà phụ thân nói phải làm là ám sát thái thú đại nhân.

Sau khi phụ thân chết, hắn được người ta đưa đến thôn Thanh Hà, giao cho Lương lão cha. Sau đó hắn thấy Diêu Côn đến mấy lần, còn cho Lương lão cha bạc. Hồi đó hắn không dám hỏi nhiều, rất sợ rước phải hậu họa, lại sợ Lương lão cha không chịu nuôi dưỡng hắn. Sau đó thời gian trôi qua, chuyện từ từ phai nhạt. Cho đến thời gian trước, hắn nghe thấy lời đồn trên phố thị, nói Diêu Côn là chủ mưu ám sát Mông thái thú, thế là lúc này hắn mới xâu chuỗi mọi chuyện vào với nhau. Hắn nhớ đến người phụ thân chết oan của mình, cảm thấy không thể im lặng được nữa, vậy là tới báo quan. Trong tay hắn giữ một tấm bản đồ do phụ thân để lại, nói là người nhờ ông ấy làm việc cho. Đây là vật chứng.

Tấm bản đồ này, dĩ nhiên là bản đồ đường đi do Tiền Bùi để lại. Tiền Thế Tân vẽ lại một tấm, viết thêm vào chữ là bút tích của Diêu Côn lên trên, rất tốt để làm chứng cho Diêu Côn.

Lương Thanh Hà cầm theo tờ giấy đây đến đánh trống minh oan. Tiền Thế Tân nghe hắn kể oan, tiếp nhận bản cáo trạng của hắn. Lập án, đưa công văn đến lầu Tử Vân, có khổ chủ nói rằng, cần Diêu Côn ra công đường.

Dĩ nhiên Tưởng Tùng không thể giấu Diêu Côn được nữa, bèn giao Diêu Côn ra. Nhưng hắn dặn Tiền Thế Tân rằng, Diêu Côn cũng là nhân chứng quan trọng trong vụ án ám sát Bạch Anh, hy vọng Tiền Thế Tân đừng có tự ý dụng hình, nếu đánh chết Diêu Côn thì phải tự gánh lấy hậu quả.

Đương nhiên Tiền Thế Tân không làm ra chuyện ngu ngốc đến thế rồi. Hắn bắt Diêu Côn vào lao ngục, thẩm vấn theo quy củ, ở ngục theo quy củ.

Diêu Côn cũng không nhìn thẳng Tiền Thế Tân, dường như vô cùng oán hận hẳn.

Tiền Thế Tân còn tự mình đến phủ thái thú một chuyến, muốn báo cho Mông Giai Nguyệt là tái thẩm vụ án Mông thái thú bị đâm. Nhưng hẳn vẫn cứ bị từ chối tiếp khách như cũ. Quản sự Chu Vinh ra cảm ơn, chỉ nói là đã chuyển tin đến phu nhân, nhưng thân thể phu nhân không khỏe, không tiện gặp khách.

Tiền Thế Tân lại nói nếu Mông Giai Nguyệt muốn gặp Diêu Côn, hẳn có thể thay mặt sắp xếp.

Chu Vinh lại đáp, phu nhân đã không còn quan hệ gì với người đó, sẽ không gặp lại nữa. Hơn nữa án Mông thái thú bị đâm đã trôi qua nhiều năm, năm đó phu nhân cũng không ở cạnh Mông thái thú, hoàn toàn không hay biết chuyện gì, cũng không giúp được đại nhân chuyện thẩm án. Phu nhân bị tổn thương quá sâu trước vụ án này, phu nhân không muốn nhắc đến cũng không muốn nghĩ lại, mong đại nhân đừng đến quấy rầy nữa.

Tiền Thế Tân nghe xong thì yên tâm hẳn. Hẳn mỉm cười cáo từ. Mông Giai Nguyệt không quấy rầy hẳn mới là tốt.

Có nhân chứng có vật chứng, Diêu Côn lòng như tro tàn cũng không nhiều lời, vụ án có kết luận rất nhanh. Diêu Côn bị đánh vào tử tù.

Một chuyện khác, Tiền Thế Tân cũng chưa xử lý Diêu Côn quả quyết như thế. Hẳn cứ kéo dài mãi, tận đến lúc Lỗ Thăng hỏi tới thì mới hạ quyết tâm. Hẳn tìm đến Lã Phong Bảo, hỏi cụ thể địa chỉ của Tiền Búi. Lã Phong Bảo cảnh giác, Tiền Thế Tân mượn cớ Lã Phong Bảo bị người ta phát hiện, Lỗ Thăng đến hỏi hẳn có phải Tiền Búi đưa tin cho hẳn không. Hẳn nói Lỗ Thăng đang truy tìm tung tích Tiền Búi, hẳn cần phải tìm được Tiền Búi trước Lỗ Thăng, chuyển Tiền Búi đến nơi an toàn.

Lã Phong Bảo vội nói: “Vây hạ nhân lập tức lên đường, báo tin cho lão gia.”

“Không phải vừa nói với người là người đã bị để mắt đến à. Người cứ ở yên trong thành thì mới có thể dời chú ý của họ đi được. Để người của ta đưa tin mới thỏa đáng.”

Lã Phong Bảo không chần chừ nữa, nói chỗ ở của Tiền Bùi.

Tiền Bùi có được địa chỉ, giao vào tay Lỗ Thăng.

Lỗ Thăng nhìn, hài lòng nói: “Ta không nhúng tay vào chuyện này nữa, người phái người đi xử lý đi.”

Tiền Thế Tân nhận lời, ngay trước mặt Lỗ Thăng gọi thân tín Ngôn Dao đến, dặn dò chuyện ám sát Tiền Bùi, đồng thời cả chuyện giết chết Diêu Côn, nguy trang thành tự tử. Tuy Diêu Côn chết trong ngục, nhưng để tránh đêm dài lắm mộng xảy ra biến cố nữa, vẫn phải chết sạch sẽ.

Ngôn Dao lĩnh mệnh rời đi.

Lỗ Thăng cười nói: “Người quyết tâm thế là ta yên tâm rồi. Ta phải đến đốc Thạch Linh giám sát quân tình, Bình Nam này, giao hết vào tay người.”

Tiền Thế Tân giật mình: “Giám sát quân tình?”

“Vừa nhận được tin tức, có chuyện cần phải làm ở đó. Long Đại không có ở đây, ta là quan tuần tra sứ, ta nói cái gì thì là cái đó, nếu không thì chính là mưu phản.”

Tiền Thế Tân đã hiểu, vui vẻ nói: “Rốt cuộc cũng chinh chúng rồi?”

“Từng bước từng bước mà đi.” Lỗ Thăng vỗ vai hắn, “Nơi này chính là của người rồi.”

Lỗ Thăng đi thật, xem ra chuyện rất gấp.

Tiền Thế Tân thở phào, thời gian này cứ vùn quạ vùn lại, hắn có phần mệt rồi. Hắn để thuộc hạ chuẩn bị chút rượu và thức ăn, đêm đó ngấm trăng độc âm, vừa hưng phấn lại đầy đa cảm. Nghĩ đến Tiền Bùi, hắn không dẫn được mà gọi thuộc hạ đến, quay về huyện Phúc An đón con trai hắn đến, cũng đã lâu rồi hắn không được gặp con.

Rượu quá tam tuần, tâm tình Tiền Thế Tân mới khá hơn. Tất cả mọi chuyện đều rất thuận lợi. Ngay cả phía Tịnh Duyên sư thái, hắn cũng đã giải quyết xong xuôi.

Huy vương đưa tin cho hắn, nói năm đó con gái Tịnh Duyên bắt cóc là có chỉ thị của Đứa Chiêu đế. Đứa Chiêu đế xúi giục Hoàng Lực Cường thuê người giết mình, Huy vương có phòng bị, không tiện hạ thủ, phía Đứa Chiêu đế lại không thể để lộ sơ hở vụ ám sát là do hoàng thất gây nên, nếu không sẽ ảnh hưởng Đứa Chiêu đế lên ngôi vua. Cho nên bọn họ muốn tìm một sát thủ lợi hại nhất. Nhưng sát thủ lợi hại nhất thì ắt sẽ không dễ bị kiểm chế. Cuối cùng Hoàng Lực Cường nghĩ ra cách dùng con tin để uy hiếp lợi dụng.

Tiền Thế Tân nói tin này cho Tịnh Duyên sư thái.

Tịnh Duyên lẳng lẳng lắng nghe, hỏi: “Biết được như thế nào?”

Tiền Thế Tân nói: “Đứa Chiêu đế đã chết, Huy vương nắm hoàng quyền vào cung, tra được manh mối từ chỗ các thái giám cận thị. Mà ngài ấy cũng không phải cố ý nhắc đến với ta, chẳng qua khi hỏi đến Hoắc Minh Thiện, ngài ấy sợ trong triều vẫn còn phe phái của Hoắc Minh Thiện, nên mời ta giúp để ý phía quận Bình Nam.”

“Hoắc Minh Thiện cũng có liên quan trong chuyện này?”

“Cái này thì ta không rõ lắm.” Tiền Thế Tân không dám thêu dệt quá nhiều. Hắn cảm thấy Huy vương cũng bịa chuyện mà thôi, làm gì có chuyện trước giờ không điều tra được, mà bây giờ đột nhiên lại tra ra được hết, hung thủ còn là người chết. Nói nhiều sai nhiều, hơn nữa trả lời xong hết câu hỏi thì hắn sẽ không còn ích gì.

Tịnh Duyên suy nghĩ một hồi, lẩm bẩm nói: “Khó trách Hoắc Minh Thiện tìm được con gái ta...”

Thế sao? Chuyện kết quả thế nào, hắn cũng không biết. Tiền Thế Tân vờ bình tĩnh nhìn Tịnh Duyên.

Tịnh Duyên nói: “Nếu đã như vậy, trong lòng ta khắc có tính toán.” Nói rồi bà ta xoay người rời đi.

Tiền Thế Tân hoảng hốt, suýt nữa không dám tin vào vận may của mình.

Hôm nay trăng sáng nhẹ nhẹ, rượu thuần hương hoa, Tiền Thế Tân lại hoảng hốt lần nữa, cảm thấy vận may của mình tốt quá. Hắn quay về phòng, thoải mái tắm rửa, nằm trên giường đi ngủ. Tâm tình rất tốt, hắn chờ đến ngày mai gặp con trai, còn cả thi thể của Diêu Côn.

Nhưng Tiền Thế Tân hoàn toàn chẳng ngờ rằng, vừa tỉnh dậy, trời đất đổi thay.

Con trai đã đến, nhưng không thấy Diêu Côn đâu. Kể cả thuộc hạ ám sát ông ta cũng không thấy. Ngôn Dao cũng không xảy ra chuyện gì rồi. Nói đợi thuộc hạ kia quay về cả đêm, nhưng mãi cho đến rạng sáng hắn mới biết xảy ra chuyện.

Vào ngục tra hỏi, nha sai canh ngục mù mịt, đợi đến khi cùng Ngôn Dao vào trong xem, không thấy Diêu Côn đâu, thì lúc này mới hoảng sợ. Hắn thừa nhận ban đêm mình có ngủ một lúc, nhưng không nghe thấy có động tĩnh khác thường nào, cũng không thấy bất cứ ai.

Tiền Thế Tân tức giận vỗ bàn, vì để ám sát Diêu Côn mà hắn đã cố ý sắp xếp ở phòng đơn hẻo lánh, góc nhìn bị giới hạn, lại còn chặn cả phòng giam. Như thế rất tốt, không ai thấy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng người có thể biến mất một cách vô lý thế sao?!

Hắn đang tức giận nha sai trực đêm hôm đó, thì lại có thuộc hạ kinh hoàng báo lại: “Đại, đại nhân, Tướng tướng quân đến. Ngài ấy dẫn đại đội vệ binh, nói muốn bắt giữ đại nhân.”

Tiền Thế Tân sững sờ: “Cái gì?”

“Tướng tướng quân nói, có người đến quân nha đánh trống kêu oan, cáo trạng đại nhân ngụy tạo chứng cứ, vu hãm lương dân.”

Tiền Thế Tân càng trợn lớn mắt: “Ai?”

“Lương Thanh Hà.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 182

Nghe thấy cái tên Lương Thanh Hà, nhất thời lòng Tiền Thế Tân nặng nề đi, hắn sai Ngôn Dao nhanh chóng đi sắp xếp người, nắm chắc thời gian tìm được Diêu Côn, nhất định phải tiêu diệt ông ta. Lại nhắc nhở Ngôn Dao, Lương Thanh Hà căn ngược tất sẽ dính dáng đến hắn, bảo Ngôn Dao chuẩn bị sẵn sàng.

Ngôn Dao lĩnh mệnh cấp tốc rời đi.

Chân trước Ngôn Dao vừa đi, chân sau Tưởng Tùng đã dẫn người đến.

Tiền Thế Tân rất thản nhiên, bình tĩnh hỏi Tưởng Tùng có chuyện gì.

Tưởng Tùng rất hùng hổ, nói Lương Thanh Hà trước đó vài ngày báo quan ám chỉ Diêu Côn là hung thủ giết người đến quân nha báo quan, nói hắn cáo trạng Diêu Côn là do bị Tiền Thế Tân xúi giục. Giờ đây cần phải bắt Tiền Thế Tân quy án, tiếp nhận thẩm tra.

Tiền Thế Tân cười khoát tay, tỏ ý mời Tưởng Tùng ngồi xuống. Tưởng Tùng xụ mặt không chút để ý.

Tiền Thế Tân nói: “Lương Thanh Hà đánh trống báo oan, nha sai đã nhận trạng tử của hắn, ta thẩm án của hắn, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ hết, quy trình thủ tục cũng không có gì bất trắc, án lục cũng ghi rất rõ. Trong này có vấn đề gì sao? Tại sao có thể đẩy đến trên đầu ta được. Lương Thanh Hà cáo hết trạng này đến trạng khác, liệu có mưu đồ gì không? Vì sao Tưởng tướng quân không thẩm tra hắn rõ ràng, mà lại vội vã đến khởi binh vấn tội ta trước, điều này có vẻ không ổn thỏa cho lắm!”

Tưởng Tùng nói: “Đã thẩm tra rồi nên mới đến. Tiền đại nhân, con người ta không giỏi kiên nhẫn, chúng ta có lời gì cứ nói thẳng, người ngụy tạo vật chứng, sai người khác làm bằng chứng giả, còn cho hăn mười lượng bạc để mua chuộc. Những chuyện này, ta đều biết cả.”

Tiền Thế Tân lắc đầu: “Tưởng tướng quân đừng có chụp tội danh lung tung. Còn chưa nói việc bạc trên tay hăn là từ đâu ra, có người cho hăn bạc thì chứng tỏ là mua chuộc sao? Hăn mất cha từ nhỏ, chịu oan hơn mười năm, cuộc sống nghèo khó tình cảnh đáng thương, có người cho hăn bạc không phải rất bình thường ư? Không lẽ hăn cứ thế qua loa, nói cái gì thì là cái ấy. Bằng chứng đâu? Chỉ dựa vào lời của hăn mà Tưởng tướng quân đã muốn lòng bắt mệnh quan triều đình là ta ư? Lương Thanh Hà vừa khiêu nại oan khuất xong, quay đầu đi đã tố cáo quan lão gia gỡ oan cho hăn, chuyện này không kỳ quặc sao? Hạng người bình thường sao nghĩ đến việc đi quân nha tố cáo?”

Tưởng Tùng nói: “Tiền đại nhân có thể bịa giỏi, nhưng chỉ sợ lần này chạy không thoát. Còn không phải vì quan uy của Tiền đại nhân che trời, trong lòng dân chúng sợ hãi, ắt đã nghĩ rằng giờ quân nha cũng kiêm luôn công việc quản Bình Nam bách tính, thế nên lúc này mới đến đánh trống.”

Tiền Thế Tân quát lên: “Tưởng tướng quân! Ai chứng minh được là ta ngụy tạo vật chứng? Ai chứng minh được là ta mua chuộc nhân chứng? Không phải là Lương Thanh Hà kia sao? Lương Thanh Hà kia làm sao chứng minh được hăn không vu hại ta? Ai chứng minh được lời hăn nói là thật đây?”

“Lương Thanh Hà có thể chứng minh, lời Khương Hồ nói đúng là sự thật.”

Tiền Thế Tân sửng sốt, Khương Hồ là ai?

Tưởng Tùng nói: “Vốn Lương Thanh Hà không có oan tình gì, dĩ nhiên không cần cáo trạng Diêu Côn. Vì làm giả vụ án mà người đã tìm đến Khương Hồ, giả tên thay thế Lương Thanh Hà tố cáo. Khương Hồ cầm bạc của người trở về thôn, bị chính Lương Thanh Hà lên án mạnh mẽ. Lương tâm hắc bất an, nên lúc này mới đến quân nha cáo trạng người.”

Tiền Thế Tân hoàn toàn sửng sốt.

Trên công đường, Tiền Thế Tân và Tưởng Tùng ngồi hai bên hai đầu, quỳ bên dưới là hai người trẻ tuổi. Một người tự xưng là Lương Thanh Hà, Tiền Thế Tân chưa hề gặp. Một kẻ tự xưng là Khương Hồ, Tiền Thế Tân nhận ra, chính là kẻ tự xưng là Lương Thanh Hà, cho hắc bạc liền đồng ý cáo trạng Diêu Côn.

Không chỉ hai người này. Mà ở ngoài cửa còn có cả thôn dân thôn Thanh Hà. Bọn họ đều có thể làm chứng, Lương Thanh Hà là Lương Thanh Hà, Khương Hồ là Khương Hồ. Hai người này là hàng xóm, cũng ở trong thôn Thanh Hà, thường ngày hay qua lại với nhau, quan hệ rất tốt. Mà cũng đúng là mười bảy năm trước Lương Thanh Hà được Lương lão cha nhận nuôi, thân thể đều giống như những gì Tiền Thế Tân đã biết.

Tiền Thế Tân biết mình đã bị sập bẫy, hắc mím chặt môi, ăn nói thận trọng. Chỉ bảo đám nha sai nghe bách tính trên phố truyền nhau cho biết chuyện liên quan đến chân tướng cái chết của Mông thái thú, thế là bèn đến thôn Thanh Hà thăm viếng, tìm đứa trẻ năm xưa, chính là Lương Thanh Hà hôm nay. Làm sao hắc biết được Lương Thanh Hà không phải là Lương Thanh Hà, cũng không biết Khương Hồ giả mạo là định làm gì. Chắc hắc có kẻ cố ý sắp xếp, vu hại cho hắc.

Khương Hồ hô to: “Rõ ràng là ngài nói, Thanh Hà không muốn làm nên nếu thảo dân muốn thì cũng được. Dù sao không ai nhận ra rốt cuộc năm đó con trai Vuơ Hoài Sơn trông như thế nào, thành Trung Lan cách đây khá xa, không ai truy cứu cả.”

Lương Thanh Hà cũng nói: “Thảo dân tự biết thân thế, nhưng cái tiếng con của hung thủ giết người này lại không vinh dự gì cho lắm, nên thảo dân cũng không muốn khoe khoang. Chỉ có mấy vụ chú bác hay qua lại với cha mới biết được. Huống hồ thảo dân cũng không rõ nội tình chuyện cha mình giết người năm đó, lúc ấy thảo dân cũng không bị bệnh. Cha thảo dân cũng chưa bao giờ nói với thảo dân là có người sai ông ấy làm như thế cả. Cho đến khi ông ấy giết người không quay về, thảo dân mới biết đã xảy ra đại sự. Trước kia có người ôm thảo dân đến thôn Thanh Hà, nói là Tiền lão gia sắp xếp. Tiền lão gia là ai, trông thế nào, thảo dân không biết, cũng chưa từng thấy. Cha cũng không nhắc lại.”

Tường Tùng lạnh mặt đảo qua: “Tiền đại nhân, ông nghe rõ chưa? Người đưa đứa trẻ đi, chính là Tiền lão gia. Tính toán chặt chẽ đến thế, xem ra hiềm nghi của cha người còn lớn hơn cả Diêu Côn.”

Tiền Thế Tân lạnh lùng nói: “Họ Tiền nhiều biết bao. Nếu bàn về tội, thấy đứa trẻ đáng thương đưa đi nuôi cũng là tội thì đúng là ly kỳ.” Hắn dừng lại rồi cắn răng nói: “Diêu Côn đã nhận tội rồi, còn lẩn dấu tay. Thế nhưng Tướng tướng quân lại bắt trọng phạm đang bị giam giữ đi, đấy mới là tội.”

“Ai bắt?” Tường Tùng kinh ngạc ra mặt, “Không thấy Diêu Côn đâu ư? Tiền đại nhân, xem ra còn phải bàn thêm về tội này của người rồi. Phạm nhân tử tù quan trọng đến thế nào. Xem ra hôm nay, là nhân chứng quan trọng hay mất tích vào lúc này quan trọng, người cố ý hả?”

Tiền Thế Tân cắn răng nói: “Tướng tướng quân đừng giả vờ nữa.”

Tường Tùng quát lên: “Lại phải bàn thêm cái tội bêu xấu mệnh quan triều đình của người nữa. Dám nói bậy là quân đội bọn ta bắt người, cửa lầu Tử Vân mở rộng cho người lục soát đấy, nếu người lục soát ra Diêu Côn thì đầu ta cho người làm bóng đá.”

Tiền Thế Tân nghẹn họng, không thốt lên lời nào tiếp nữa. Có sức như thế, đừng nói hẳn không dám phái nha sai lục soát lầu Tử Vân, mà dù có đi lục soát, hẳn tin cũng không tìm được Diêu Côn.

Hắn trúng bẫy rồi, lại còn là bẫy liên hoàn. Nếu phía Lương Thanh Hà không vận ngã hẳn, thì cái tội để mất trọng phạm tử tù cũng đổ xuống đầu hẳn. Tiền Thế Tân trợn mắt nhìn Tưởng Tùng, trong lòng vừa nóng vừa giận, liều mạng nghĩ biện pháp.

Trong tửu lâu Chiêu Phúc, Lục đại nương và Cổ Văn Đạt vừa ăn sáng vừa nghe các thực khách trò chuyện rôm rả về việc lớn trong nha môn. Lục đại nương ung dung nói: “Nhìn kìa, thiện có thiện báo, ác giả ác báo, không phải không có quả báo, chẳng qua chưa đến lúc thôi.”

Cổ Văn Đạt gật đầu: “Nhất định bây giờ hẳn không trốn thoát nổi rồi.”

Lục đại nương lại nói: “Ta đã nói rồi, đừng có đối đầu với bách tính. Nếu bách tính đoàn kết lại thì không hề thua quan binh là bao. Các quan lão gia nên biết nên hiểu mới được.”

Lục đại nương lắc đầu: “Đại nương à, đại nương đừng có thành kiến với người làm quan bọn ta như thế chứ.”

Lục đại nương cũng lắc đầu: “Không sao, dù sao chức quan của người cũng không lớn.”

Cơ mặt Cổ Văn Đạt giật giật, phu nhân tướng quân chiều bà đến mức đấy luôn hả?

Trong An phủ, Tiết Thị phòng ba đang thu dọn hành lý, chuẩn bị đến huyện Kỳ bàn bạc chuyện hôn sự của con gái, bảo đảm trong vòng ba tháng nhiệt hiếu con có thể thuận lợi gả đi. An Nhược Lan theo mẹ chọn vài vóc để đi, An Nhược Phương im lặng đi đến, hỏi Tiết Thị có cần giúp gì không.

Tiết Thị đáp không cần, để nàng ngồi bên uống trà ăn điểm tâm. An Nhược Phương ngồi ở chỗ Tiết Thị một hồi, thấy a hoàn đi ra ngoài thì hỏi: “Tam di nương, di nương phải đi bao lâu vậy?”

“Nếu thuận lợi thì tầm nửa tháng.”

“Lâu thế ạ, nếu lúc không có di nương, lỡ bọn họ có ý xấu bắt nạt tam tỷ thì sao?”

Tiết Thị sững sờ, suy nghĩ rồi nói: “Ta sẽ nói rõ với phu nhân.”

An Nhược Phương lại nói: “Nếu xảy ra chuyện thật, phu nhân cũng không làm chủ được đâu. Bọn họ đều nghe Lý tiên sinh cả.”

Tiết Thị dừng việc trên tay lại, đặt đồ xuống, quay đầu nhìn An Nhược Phương. An Nhược Phương cũng nhìn bà ta.

Một a hoàn định đi vào phòng, nhưng Tiết Thị lại khoát tay để a hoàn đi ra ngoài. Trong phúc vẫn chỉ có hai người là bà và An Nhược Phương. An Nhược Phương nói: “Lý Thành An tiên sinh đó, là do Tiền đại nhân phái đến, có lai lịch. Phu nhân và đại ca cũng nghe theo y.”

Tiết Thị không nói lời nào.

An Nhược Phương vẫn tiếp tục: “Bọn họ nói, khi phụ thân chết, người cuối cùng gặp phu nhân, là tam di nương.”

Tiết Thị híp mắt.

“Con biết bọn họ nghi ngờ điều gì, nhưng con cảm thấy không phải. Sao có thể là tam di nương được. Con muốn nói, nghi ngờ lớn nhất chính là vị Lý tiên sinh kia.” An Nhược Phương làm như không thấy vẻ mặt Tiết Thị, tự mình nói, “Y đề nghị hại tam tỷ, nhất định là sau đó cha không đồng ý.”

Tiết Thị kinh ngạc, định làm vẻ uy hiếp dữ dằn nhưng rồi nhanh chóng biến mất: “Người nói gì?”

“Tam di nương, Lý tiên sinh muốn lấy tam tỷ ra hãm hại Tường tướng quân, cha không đồng ý, còn nói muốn đi báo quan, di nương nói xem liệu có khả năng vì chuyện này, mà Lý tiên sinh hại cha không?”

Tiết Thị tỉnh táo lại, bước đến gần An Nhược Phương, hỏi nàng: “Ai nói với cô nương?”

An Nhược Phương tiếp tục nói: “Con chỉ là đứa trẻ, nhưng vẫn hiểu được quan hệ thiệt hại trong này. Chuyện phải làm thế nào, còn không phải do di nương và phu nhân tạm thời làm chủ quyết định sao. Hôm nay chuyện của Tiền đại nhân ầm ỹ mưa gió khắp cả thành, lúc trước ngài ấy qua lại thân thiết với nhà ta thế, liệu có liên lụy đến chúng ta không? Lý tiên sinh kia cứ ở mãi nhà chúng ta là có ý gì? Nay Tiền đại nhân thất thế, chúng ta có nên đuổi Lý tiên sinh đi không, phải phải sạch quan hệ với Tiền đại nhân mới phải.”

Tiết Thị suy nghĩ.

An Nhược Phương nói: “Chúng ta không phải là người ngoài, bình yên thì các tỷ tỷ mới có thể an toàn được. Cũng sẽ không còn ai nói gì mà người cuối cùng thấy cha là tam di nương.”

Trong lòng Tiết Thị lại có thêm phỏng đoán về An Nhược Phương, tiểu nha đầu này không còn là cô nương ngây thơ thô lỗ trước khi trốn nhà nữa rồi.

“Tam di nương, mẹ con không còn nữa, con không sợ chết. Con có thể vì cái nhà này làm vài chuyện, cứ để con đắc tội với Tiền đại nhân cũng được, dù sao con chỉ là trẻ con, nếu có chuyện gì, quan phủ cũng sẽ không phạt nặng con. Nhưng khi con đã làm, thì cần có người ở nhà phối hợp. Tam di nương, di nương phối hợp với con được không?”

Đương nhiên là được. Tuy Tiết Thị không biết rốt cuộc chỗ dựa của An Nhược Phương là ai, có lai lịch thế nào, nhưng ra mặt là An Nhược Phương, bà cũng có thể làm người tốt, vừa có lợi mà không mất gì.

Tiết Thị cẩn thận nghe lời An Nhược Phương, dạy dỗ nàng một hồi. An Nhược Phương gật đầu rời đi.

Đến tối muộn, Tưởng Tùng vẫn còn ở nha môn tiếp tục thẩm vấn Tiền Thế Tân, trống minh oan ở ngoài cửa nha lại được gõ. Người đến gõ trống chính là một tiểu cô nương xinh đẹp, chính là An Nhược Phương.

An Nhược Phương cáo trạng Lý Thành An mưu hại phụ thân An Chi Phủ, chỉ danh muốn gặp Tưởng Tùng tướng quân. Nàng tuyên bố mình vô tình nghe lén thấy Lý Thành An xúi giục phụ thân trong hôn lễ của nhị tỷ bỏ thuốc mê hãm hại Tưởng Tùng tướng quân, phụ thân không dám nên đã từ chối. Nhưng Lý Thành An lợi dụng điểm yếu uy hiếp phụ thân, nói phụ thân đã sát hại mẫu thân nàng là Đoàn Thị, do Lý Thành An giúp xử lý thi thể, đặt vào nhà cũ của Lục đại nương. Lý Thành An nói nếu phụ thân không đồng ý với y thì sẽ để Tiền đại nhân xử lý phụ thân, nghe thế, có vẻ trong chuyện này cũng có phần của Tiền đại nhân. Sau đó phụ thân qua đời, không hề rõ ràng, nhưng Tiền đại nhân lại nhanh chóng phán định là trượt chân rơi xuống nước, quả thật rất đáng ngờ. Nàng khẩn cầu tướng quân làm chủ cho già trẻ cả nhà nàng, bắt Lý Thành An, tra kỹ chân tướng qua đời của phụ thân và mẫu thân nàng.

Tưởng Tùng nghe xong liền vung tay lên, các vệ binh lấy tốc độ công thành chiếm đất bắt Lý Thành An cùng đám người của Tiền Thế Tân đang ở An phủ lại. Trên dưới An phủ ứng phó không kịp, vô cùng khiếp sợ. Tiết Thị vội nhân cơ hội bàn bạc cùng Đàm Thị, giả vờ như mình vừa mới biết được, rồi cẩn thận phân tích hơn thua trong đó, Đàm Thị cũng là lo tình cảnh của Tiền Thế Tân sẽ làm liên lụy đến An gia, thế là giả vờ cam đoan, cứ để mặc An Nhược Phương làm ầm.

Tiền Thế Tân trợn mắt há mồm, càng giật mình hơn việc bị Lương Thanh Hà giả hãm hại. Chưa bao giờ nghĩ rằng, An Nhược Phương ngây thơ nhu nhược lại hóa thành chó dữ cắn hấn một phát, đề phòng tất cả mọi người trong An gia nhưng lại không đề phòng nàng ta, rõ ràng coi nàng ta như con mèo, thế mà lại bị nàng ta gây khó dễ.

Chuyện này không tiện bác bẻ. Lúc trước khi Tịnh Duyên sư thái hỏi đến cái chết của Đoàn Thị, vì sợ nên hấn đã nói ra hết. Nay mỗi một câu của An Nhược Phương đều nói về tình hình lúc đó. Tưởng Tùng đang rầu vì không bắt được thóp, lần này lại có lý do dụng cực hình, để xem Lý Thành An cùng đám người kia giữ được thế nào?

Tiền Thế Tân vô cùng tức giận, đối mặt với đôi mắt của An Nhược Phương. Tiểu cô nương này nhìn hấn, ánh mắt mạnh mẽ, thân hình yếu ớt nhưng rất có khí thế, hấn hoảng hốt như thấy được Tịnh Duyên sư thái nhỏ đi mấy tuổi.

Đột nhiên Tiền Thế Tân nghĩ đến phụ thân. Tất cả đều là bị phụ thân Tiền Bùi làm liên lụy, nếu không phải lúc trước lão tham luyện sắc đẹp của An Nhược Phương, trêu chọc gây ra một chuỗi rắc rối, nếu không sao có thể thành ra như vậy!

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 183

Tiền Thế Tân vào đại lao. Ngôn Dao cũng vào ngục, hắn đưa tin tức cuối cùng đến cho Tiền Thế Tân, là thuộc hạ vẫn đang tìm Diêu Côn, nhưng tạm thời không có kết quả. Đã thám thính lâu Tử Vân, cũng đã dò xét những quan lại và đại hộ có quan hệ tốt với Diêu Côn, thậm chí ở tửu lâu Chiêu Phúc hay những nơi liên quan đến An Nhược Thần cũng đã dò xét nốt, nhưng đều không có.

Tiền Thế Tân rất phẫn nộ, Diêu Côn mất tích làm hắn bất an, hắn phải gánh tội không làm tròn trách chức để phạm nhân chạy thoát, bước tiếp theo chính là sẽ sai khiến người khác mưu hại Diêu Côn vu họa tội danh cho hắn. Dầu gì hai thuộc hạ hắn phái giết Diêu Côn để nguy trang thành tự sát cũng đã mất tích. Những thứ này đều là mằm họa cả. Hắn tin người nằm trong tay Tưởng Tùng, Tưởng Tùng không vội thả là muốn có đầy đủ thời gian tra rõ bằng chứng, từ từ định tội cho hắn. Nếu Diêu Côn có ở đây, hắn vẫn còn có cơ hội kéo Diêu Côn xuống vũng bùn này, dù sao nhiều năm thế rồi, có rất nhiều nợ cũ vẫn có thể lật lại.

Diêu Côn không có ở đây, mọi người chỉ chú ý đến hắn, nợ cũ lật lại cũng chỉ lật một mình hắn.

Làm Tiền Thế Tân căm tức hơn là những người Lỗ Thăng để lại, giúp cũng chẳng giúp được gì, ngoài việc nói sẽ báo tin cho It thì chẳng hề hữu dụng. Rồi cũng chỉ nói mỗi câu kia rồi không nói thêm gì. Hơn nữa Tưởng Tùng cũng rất độc, nói hắn sẽ thông đồng với kẻ gian bên ngoài liên lạc với mật thám nên không để người của Tiền gia hay thuộc hạ của hắn đến thăm. Ngay cả vợ con cũng không được gặp.

Những quan viên trước đó còn nịnh nọt Tiền Thế Tân, a dua theo hãnh khen ngợi này nọ nay đột nhiên không thân cận với hãnh nữa. Mọi người đều tránh nghi ngờ, sợ dính vào mối hiềm đồng lõa. Rõ ràng đều làm việc trong nha môn cả, vào ngục thăm viếng lại càng dễ dàng, thế nhưng lại không một ai đến thăm hãnh, không ai hỏi han xem hãnh có oan tình hay cần giúp đỡ gì không, những người lúc trước cứ quanh quẩn trước mắt hãnh, nay chẳng thấy bóng dáng đâu.

Nhưng có một người kịp thời xuất hiện. Lã Phong Bảo.

Lã Phong Bảo chạy vào lao ngục, gặp Tiền Thế Tân, thấp giọng nói: “Tiền đại nhân. Hạ nhân nói mình là người thân của phạm nhân khác, mua chuộc nha sai có thể vào một lúc, hạ nhân có thể giúp gì được cho đại nhân thì đại nhân cứ dặn dò. Hạ nhân có thể chạy về huyện Đào Xuân truyền tin cho Tiền lão gia, xem ông ấy có biện pháp gì không. Hoặc tiền đại nhân còn có người giúp nào khác, cần hạ nhân truyền lời không?”

Đây quả thực là giúp người khi gặp nạn, làm người ta cảm động. Tiền Thế Tân mừng hớn, vội nói: “Đừng đến huyện Xuân Đào, cha ta cũng không giúp được gì cả.” Hãnh vẫn nhớ mình đã phái người đến huyện Xuân Đào giết Tiền Bùi. Lã Phong Bảo trung thành với Tiền Bùi, vẫn không nên để hãnh ta biết chuyện này.

Lã Phong Bảo nói: “Có thể giúp được. Lão gia có bằng hữu ở Nam Tân, ông ấy từng nói với hạ nhân nếu tình hình quá tệ hại thì hãy đến Nam Tân. Nay đại nhân ngài gặp tình hình tệ hại quá rồi, để lão gia liên lạc với bằng hữu, cứu đại nhân ra mới phải.”

Tiền Thế Tân nói: “Ta cũng có liên lạc ở phía kia. Người đi thay ta một chuyến là đủ rồi. Sau khi chuyện thành công, nhất định sẽ có hậu tạ.” Tiền Thế Tân nói cho Lã Phong Bảo biết biện pháp liên lạc với nt, để hãnh đến Trư lâm tình thợ săn Tổng Chính. Nếu Tổng Chính xảy ra chuyện, còn có thể đến bến đò sông Tứ Hạ tìm Nhạc Phúc.

Lã Phong Bảo nghe xong liền vội nói: “Nếu không nhẫn lời chắc chắn thì làm sao người ta tin hạ nhân được. Đại nhân đợi đã, để hạ nhân lén đem giấy bút vào.” Lã Phong Bảo đi ra ngoài, một lát sau liền vội vã trở lại, lôi ra giấy bút mực ở trong áo đưa đến. Tiền Thế Tân nhanh chóng viết một phong thư. Giao cho Lã Phong Bảo, cũng nói cho hắn biết mật lệnh liên lạc.

Lã Phong Bảo còn hỏi: “Nếu lão gia sai người đến hỏi, hạ nhân có thể nói tình hình của đại nhân với ông ấy.”

“Được.” Tiền Thế Tân cảm thấy, Tiền Bội không thể sai người đến được. Hắn đã phái người rồi, Tiền Bội sẽ không phòng bị. Hắn nhìn cửa ngục, nhất thời không biết trong lòng có mùi vị gì. Lần cuối gặp cha ruột, cũng là cách một cánh cửa như thế.

Lã Phong Bảo bước ra khỏi đại lao, cúi đầu chọn con đường yên ắng nhất mà đi, rất sợ bị người ta để ý. Rẽ vào một khúc rẽ, rồi đi thẳng vào một căn phòng. Trong phòng có Tường Tùng và Cổ Văn Đạt đang ngồi.

Lã Phong Bảo đưa thư Tiền Thế Tân mới viết ra.

Tường Tùng đọc thư: “Tốt lắm, giờ đều có bằng chứng hẳn ta thông đồng với ngoại địch phản quốc rồi.”

Lã Phong Bảo nói: “Thuộc hạ phải mau đến chỗ Tổng tướng quân, nói cho ngài ấy biết manh mối liên quan đến những người liên lạc kia, đối chứng một một với lời khai của Tiền Bội, xem xem lão có nói dối hay không.”

“Được. Lát nữa ta sẽ phái người bắt giữ chúng lại.” Tường Tùng nói.

“Tiền Thế Tân không nghi ngờ người ư?” Cổ Văn Đạt hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi, hắn nào biết thuộc hạ không phải là Lã Phong Bảo.” Quả thật Tiền Bùi có phái một người tên là Lã Phong Bảo đến truyền tin, chỉ có điều giữa đường đã bị bọn họ chặn lại. Một phen tra hỏi, hỏi rõ thân thế lai lịch bối cảnh và từng chuyện một, biết được Tiền Thế Tân vốn chưa từng gặp hắn ta, mà hắn ta cũng chưa bao giờ đến Trung Lan. Tiền Bùi sợ bị người ta hiểu lầm tiết lộ tiếng gió, nên không dám dùng người quen mặt. Thế là Cổ Vũ liền giả mạo Lã Phong Bảo, cầm thư do chính Tiền Bùi viết đến. Có bút tích của Tiền Bùi đảm bảo, dĩ nhiên Tiền Thế Tân không hề hoài nghi.

Cổ Vũ báo chuyện xong liền lập tức lên đường, vội chạy đến thành Thông.

Sau khi nhận được tin, An Nhược Thần tìm cơ hội âm thầm chạy đến khách điểm, đến khi vào phòng chính mắt nhìn thấy Tiết Tự Nhiên mà vẫn không dám tin.

“Tiết công tử, sao công tử XX lại đến đây?”

“Ta không đến, chẳng lẽ chờ cô chủ động tìm lại lương tâm, đưa thuốc giải về cho muội muội cô sao?” Sắc mặt Tiết Tự Nhiên tái nhợt, ồm yếu xanh xao. Một quý công tử thân thể yếu đuối chưa bao giờ đi xa khỏi cửa, lúc này thật sự đã nếm được mùi vị của đường xa. Ngày thứ ba lên đường đã ngã bệnh. Chống đỡ suốt dọc đường đến tận đây, sau đó hỏi thăm tình thế trong thành, tìm cơ hội liên lạc với An Nhược Thần.

Sở dĩ phiền toái như thế, vì trong lòng hắn biết, An Nhược Thần theo Long Đại đến đây cũng không phải là để du ngoạn. Hắn cũng không ngu ngạo để lộ mình và An Nhược Thần “rất quen nhau”, nếu không không lấy được thuốc giải mà còn kéo đến rắc rối, chẳng những liên lụy nhà mình, mà sau này cũng mất thể diện trước mặt An Nhược Hi.

“Người bị bệnh à?” An Nhược Thần nói.

Tiết Tự Nhiên cắn răng nghiêng lợi: “Đúng thế, bệnh rất nặng. Sau này cô có cơ hội gặp An Nhược Hi nữa, thì nhất định phải nói cho nàng, lúc ta thấy cô, ta đã thoi thóp nhưng cơ trí dùng cảm cướp thuốc giải về từ tay cô như thế nào.”

An Nhược Thần thở dài, ngồi xuống: “Ta vẫn không tìm được.”

“Ta có mời cô ngồi hả?” Tiết Tự Nhiên rất tức giận: “Không tìm được! Cô còn có mặt mũi mà nói hả. Cô có nghiêm túc tìm không? Có tâm tâm tận lực không? Có tìm khắp nơi khắp chốn không? Người đập gãy từng khúc từng khúc xương của kẻ hạ độc kia, xem hắn có chịu nói ra không.”

An Nhược Thần không đáp, không có cách nào biện giải được. Dù có dụng hình tàn bạo đến đâu, dù có bất chấp nguy hiểm suýt nữa đâm chết nhân chứng quan trọng là Lữ Chính, dù nàng có sai người đào cả mộ phần mẹ ruột mình lên, kết quả vẫn là không tìm được. Nên những quá trình đầy đều vô nghĩa, không đáng nhắc đến.

Tiết Tự Nhiên thấy nàng không nói gì thì càng nổi giận hơn: “Muội muội cô bị cô hại phải chờ chết, sao cô lại có thể phụ lòng nàng như thế? Không tìm được thuốc giải, cô lại còn không để tâm như thế. Không giám sát kẻ hạ độc kia ngày ngày tát hắn buộc hắn phải nói thật, mà chạy đến chốn sơn trường thủy viên này. Cô không thấy hổ thẹn ư?”

An Nhược Thần nghiêng chặt răng, áy náy chứ. Lúc nào trong đầu nàng cũng suy tính mỗi một khả năng có thể xảy ra, nhưng Cố Văn Đạt và Lục đại nương vẫn chưa tìm được tung tích thuốc giải, ở phía dốc Thạch Linh, Lữ Chính cũng không nói gì thêm. Còn mình, quả thật đã bỏ lại chuyện này, đi theo Long Đại đến chỗ khác.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn nàng, cuối cùng nói: “Cha cô chết rồi, ta nghĩ hắn cô đã biết.”

An Nhược Thần gật đầu. Quả thật đã nhận được tin.

“Cô cũng biết nhị muội mình sắp chết chứ?”

An Nhược Thần siết chặt nắm đấm, lại gật đầu.

“Cô nói rõ chuyện với ta đi, nếu cô đã vô dụng như thế, tìm không ra, thì để ta nghĩ cách.”

An Nhược Thần không để ý đến giọng điệu bức dọc kia của Tiết Tự Nhiên, kiên nhẫn thuật lại chuyện. Dưới tình hình Lư Chính lúc đó, hẳn là nói thật. Giấu đồ ở một nơi an toàn, sẽ không bị người ta làm hỏng, sẽ không mất, vì đó là thứ An Nhược Thần quý trọng, nghiêm túc cất giữ. “Ta đã xác nhận rồi, hẳn nói đó là một viên thuốc màu đen, to bằng nửa đầu ngón cái, bọc ba lớp giấy dầu, đặt trong chiếc hộp rất nhỏ màu đỏ.”

Nhất thời Tiết Tự Nhiên cũng sửng sốt, nhỏ như vậy, có thể giấu đi đâu được?

“Cô không có di vật gì mẹ cô để lại à, hộp trang sức, rương châu báu, trâm chạm rồng, bình hoa, bông tai đeo từ nhỏ, chậu hoa cô yêu thích, gói của cô...” Tiết Tự Nhiên nói một hơi rất nhiều đồ vật, nói đến lần nào An Nhược Thần lại lắc đầu lần ấy.

Tiết Tự Nhiên đều đã đoán hết những thứ có thể đoán, bắt đầu nghĩ trong An phủ, hay là mẫu thân An Nhược Thần vẫn còn di vật gì ở trong An phủ? Nhưng suy nghĩ lại đồ trong An phủ không phải thứ An Nhược Thần có thể kiểm soát, bất cứ lúc nào cũng có thể bị An Chi Phủ ném đi, thế là thôi nghĩ đến An gia.

“Hay là đồ của Long tướng quân thì sao! Cô có giúp hẳn ta làm túi gấm, túi thơm, y phục, giày dép, mũ đội...”

“Không có. Đều đã tìm hết rồi.” An Nhược Thần chán nản nói. Dĩ nhiên nàng cũng nghĩ đến điểm này, nhưng đã kiểm tra hết vật trên người Long Đại rồi, quả thật không có.

Tiết Tự Nhiên cuống đến độ đầu óc quay mòng mòng, thời gian không có nhiều lắm. Trên đường đi hăn đã trì hoãn không ít, dù có lập tức lấy được thuốc giải, sớm lên đường về, thì thời gian cũng rất cấp bách. Huống hồ bây giờ không có manh mối, không biết phải nên ra tay từ đâu.

Mặc dù trước khi đến đã chuẩn bị xong tâm tư, dù gặp An Nhược Thần cũng chưa chắc có thể có manh mối về thuốc giải, nhưng chính hăn vẫn không cam lòng, hăn phải đến. Đến khi phải đối mặt với kết quả này thật, hăn phát hiện chuẩn bị tâm tư là cái khi gì, chẳng chút hữu dụng. Hăn sẽ nóng nảy sẽ khổ sở, thậm chí còn sợ lúc mình về chỉ có thể thấy được thi thể của An Nhược Hi.

Hai người ngồi im lặng, nghĩ mãi không ra.

Qua một lúc lâu, bên ngoài có người gõ cửa. Giọng của Xuân Hiếu vang lên: “Phu nhân, xảy ra chuyện rồi, tướng quân bảo phu nhân mau chóng về.”

Tiết Tự Nhiên trợn mắt với An Nhược Thần.

An Nhược Thần đứng lên: “Cáo từ trước. Nếu ta nghĩ ra manh mối gì thì nhất định sẽ nói với người. Người phải cẩn thận nhiều vào, trong thành này không được yên ổn. Nếu có thể, thì nhanh về đi. Ta thề nếu nghĩ ra bất cứ kar năng nào về tun tích thuốc giải, nhất định sẽ thông báo cho bọn họ lập tức tìm, rồi đưa cho nhị muội trước.”

Tiết Tự Nhiên hung hăng nhìn nàng, không muốn đáp lời.

An Nhược Thần cũng không trông cậy vào việc sắc mặt hăn sẽ tốt lên, bèn xoay người rời đi.

Mới đi được hai bước, chợt nghe Tiết Tự Nhiên nói: “An Nhược Thần, nếu nhị muội cô cứ như vậy ra đi thật, thì ta cũng thề, ta sẽ đích thân đốt y

phục nàng đặt trong hộp tro cốt mang đến cho cô, để cô nhìn ngày ngày, khắc ghi trong tâm, nàng đã bị cô hại chết.”

Bước chân An Nhược Thần dừng lại. Nàng bỗng quay phắt đầu lại, nói: “Người vừa nói gì?”

“Ta nói ta sẽ đích thân đốt...”

“Đúng, hộp tro cốt.” An Nhược Thần để lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng.

Mặt Tiết Tự Nhiên xanh như tàu lá chuối: “Đừng có nguyên rửa nhị muội cô!”

An Nhược Thần kêu lên: “Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ! Hộp tro cốt! Không phải đồ của mẹ ta, bà vú, tướng quân hay là đồ của ta, mà là hộp tro cốt. Ta quý trọng, tôn kính, không làm hư hại, cũng không vất bỏ, tất sẽ cất giữ thật tốt. Vì ta đã từng thề rằng, nhất định phải đưa tro cốt ngài ấy quay về.”

Tiết Tự Nhiên ngăn người, hả?

An Nhược Thần bước nhanh đi ra ngoài: “Ta sẽ nói với tướng quân ngay, để chàng tức tốc phái người đi tìm. Người mau về Trung Lan đi, lúc nhị muội ta uống thuốc giải, hy vọng người có thể ở bên cạnh nàng.”

Tiết Tự Nhiên quỳnh lên: “Đồ ở đâu? Để ta tự đi lấy.”

“Người không lấy được.” Nàng đã giao trả tro cốt của Hoắc tiên sinh cho Tào Nhất Hàm rồi, giờ đang ở trong thôn ở cạnh doanh trại Thạch Linh. Không thể để Tiết Tự Nhiên tiết lộ tung tích của Đức Chiêu để được. An Nhược Thần quay đầu nói: “Hơn nữa đã nói rồi, cước trình của người quá chậm, chờ người đi lấy rồi đưa về Trung Lan, nhất định không kịp.”

Tiết Tự Nhiên sầm mặt, lại chê hăn nữa rồi. Làm sao biết được cước trình chậm? Hăn để xe ngựa chạy nhanh lên là được chứ gì?

“Ta sẽ trở lại ngay, sắp xếp xong xuôi sẽ gửi tin cho người. Người dọn dẹp hành lý chờ đi.” An Nhược Thần nói rồi vội vã rời đi.

Tiết Tự Nhiên tức giận, hành lý của hăn vẫn còn chưa tháo ra, khỏi cần dọn.

An Nhược Thần hào hứng chạy về phủ nhà, còn chưa kịp nói chuyện thuốc giải này với Long Đại, thì lại nghe được một tin quan trọng.

Tuần tra sứ Lương Đức Hạo đại nhân đã mất tích. Mất tích cùng ông ấy, còn có cả Bao Hằng Lượng dẫn đầu đoàn sứ thần Đông Lăng quốc.

Nói cho chính xác hơn, là sứ thần Đông Lăng quốc đã bắt cóc Lương Đức Hạo, để lại một tờ giấy.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 184

La Bằng Chính nhai một miếng thức ăn, nhân lúc ấy nghiêm túc suy nghĩ. Ngồi cạnh ông ta là tâm phúc Bành Kế Hổ. Đối diện là tam hoàng tử Tiêu Hoành Nghi.

La Bằng Chính nhai từ tốn, nuốt thức ăn xuống rồi nhấp một hớp rượu, lúc này mới quyết định được lời nên nói.

“Chuyện tấu chương của Lương thái úy mà điện hạ hỏi đấy, thần thật sự không biết gì. Nếu ông ấy đã tra ra âm mưu quỷ kế của Đông Lăng, hóa giải tranh chấp với Nam Tần, thì dĩ nhiên là chuyện tốt rồi. Đông Lăng như thế, xem ra nếu không dạy dỗ bọn họ thì đúng là không được rồi. Kết minh với Nam Tần, đánh hạ Đông Lăng đúng là có phần thắng. Ất hẳn hoàng thượng sẽ không khước từ, mà thần cũng sẽ không ngăn cản.”

Nói trắng ra là, ngăn cản hoàng thượng thì ông ta được lợi gì? Đánh hạ Đông Lăng thì ông ta bị thiệt gì? Mặc dù Lương Đức Hạo khiến ông ta không được thoải mái, nhưng tội gì ông ta phải vì chuyện này mà chọc hoàng thượng mất hứng, bỗng nhiên vô cớ chạy ra khỏi tầm mắt của hoàng thượng, âu cũng không phải cử chỉ sáng suốt gì.

Tam hoàng tử cười, cũng uống mấy ly rượu rồi nói: “Thừa tướng đại nhân nghĩ thoáng, trái lại thành ra ta nhiều chuyện. Lương thái úy xử lý chuỗi công việc liên tiếp rất tốt, chẳng những biết tiên tuyền lâm nguy, tra rõ loạn căn ở quận Mậu, bắt được âm mưu của địch quốc, ổn định tình thế ở Bình Nam, duy trì quan hệ hai nước trong cơn hỗn loạn với Nam Tần, phân ưu nơi biên giới vì hoàng thượng, còn ký kết đồng minh, thoát nhìn sẽ

không lâu sau, còn sắp vì hoàng thượng mà đến Tân Cương. Hoàng thượng không từ chối, thần tử đương triều không ai dị nghị, mười đất mười thành Tân Cương đã nằm ổn rồi. Đến lúc đó Lương đại nhân chiến công lỗi lạc, đi đâu không ai bằng, đợi ông ấy khai hoàn hồi triều, chỉ e những người xưa nay không hợp với ông ấy, sẽ không dễ chịu cho lắm.”

La Bằng Chính chậm rãi nói: “Lòng hoàng thượng như gương sáng, nhất định sẽ không để một thần tử quyền khuynh một nước, một tay che trời. Xưa nay Lương đại nhân luôn tỉnh táo, nhất định sẽ không để người ta lên án, đồn vào đồn ra. Tội mưu phản, dù chỉ là nghi ngờ, nhưng có ai nào gánh nổi?”

“La thừa tướng nói rất đúng. Tội mưu phản, dù chỉ là nghi ngờ, cũng chẳng ai gánh nổi cả. Nên lúc Lương đại nhân xử lý nguy cơ chiến tình ở biên giới, tiêu diệt âm mưu mật thám, thì có người muốn mưu hại ông ấy, lấy tính mạng của ông ấy, đây là đặt ân oán cá nhân lên trên an nguy quốc gia, đây là thứ nhất. Thứ hai, Lương đại nhân tra xét vụ án sứ thần bị giết, nếu ông ấy xảy ra điều bất trắc gì, mật thám chạy trốn được, chiến cuộc bất lợi, đây chính là giúp địch một tay, cấu kết với ngoại địch, ám sát trọng thần bốn quốc. Những thứ này, có tính là mưu phản không?”

La Bằng Chính nhìn thẳng, khóe mắt giật giật, nói: “Dĩ nhiên là mưu phản rồi.”

Tam hoàng tử nói: “VẬY La thừa tướng coi chừng đấy. Tội mưu phản dính đến cừu tộc. Ta nhận được tin tức, nghe nói Lương đại nhân cho rằng, thừa tướng đã từng phái người ám sát ông ấy. May mà được Long tướng quân cứu, lúc này ông ấy mới nhặt được mạng về.”

“Đúng là nói bậy bạ, nhất định kẻ tung tin có mưu đồ.”

“Ta nghe nói vì thế mà ông ấy đã viết tấu chương, những vệ binh ông ấy dẫn theo đều có thể làm chứng, Long tướng quân cũng có thể làm chứng,

lúc đó thích khách luôn miệng nói, chính La thừa tướng xúi giục, hần tấu chương đã đến tay phụ hoàng rồi...” Tam hoàng tử dừng lại, nhìn về mặt La Bằng Chính, nói: “Xem ra phụ hoàng không nhắc đến chuyện này với thừa tướng đại nhân.”

La Bằng Chính nói: “Nếu đã nói bừa, dĩ nhiên hoàng thượng sẽ không tin. Hoang đường vô lý, không đáng nhắc đến. Đương nhiên hoàng thượng sẽ không nhắc đến với thần rồi.”

“Đây cũng đúng là chuyện tốt, thừa tướng đại nhân có thời gian chuẩn bị thật tốt, điều tra rõ ràng, đợi phụ hoàng hỏi đến thì cũng đối đáp được.”

La Bằng Chính đứng đắn nói: “Điện hạ lo nghĩ cho vi thần như vậy, thần có hơi sợ hãi.”

Tam hoàng tử cười: “Thừa tướng đại nhân nhận ý tốt của ta, đừng hiểu lầm ta có dụng ý khác là được.”

La Bằng Chính nói: “Chỉ không biết điện hạ cần thần làm gì?”

“Không cần thừa tướng đại nhân phải làm gì cả, đại nhân đã nói rồi đấy, ắt hẳn kẻ tung tin có mưu đồ. Mà bất kể là mưu đồ gì, thì cũng không có lợi cho cả ta và ông. Nếu đại nhân bị đẩy ngã, tất triều đình sẽ đại loạn. Các nước luôn ngó chừng Đại Tiêu ta, bên ngoài vẫn chưa dẹp loạn, không thể để bên trong sinh ưu được. Đại nhân cũng biết đấy, phụ hoàng lớn tuổi rồi mà vẫn chưa lập thái tử, dĩ nhiên trong lòng tự có tính toán. Bất kể ngôi vị hoàng đế này truyền vào tay ai, thì cũng phải quốc thái dân an, thịnh thế thái bình mới được.”

Nói cho cùng thì vẫn là vì ngôi vị hoàng đế. La Bằng Chính cup mắt, bất động thanh sắc. Ông ta cũng có nghe đồn chuyện tiền tuyến, ông ta không sợ Lương Đức Hạo vu tội cho mình, ông ta không tin họ Lương kia đoạt được chức tuần tra sứ là có thể sắp đặt ông ta làm ra động tĩnh lớn gì.

Không sai, lúc trước ông ta muốn cho Bành Kế Hổ đảm nhận tuần tra sứ là có ý định của mình. Long Đại lãnh binh đánh trận với Nam Tần, hẳn cảm thấy Long Đại có phần thắng nhiều hơn. Tuần tra sứ đến đó rồi, chính là chuyện ngồi chờ công lao. May mắn hơn thì gây khó dễ nắm được thóp của Long Đại, bới ra khuyết điểm củ hủ. Rồi nhân cơ hội này cũng chinh lý lại hai quân biên giới, đổi thái thú hai quận thành người của mình.

Vừa như thế, trong tay ông ta sẽ có nhiều địa bàn hơn. Sau này mới có đất dụng võ. Nhưng chuyện này lại bị Lương Đức Hạo cướp rồi, ông ta không vui. Nay xem ra hậu quả còn nghiêm trọng hơn ông ta nghĩ.

Vừa rồi trong những lời của tam hoàng tử Tiêu Hoành Nghi, đâm vào lòng ông nhất chính là đáng về Lương Đức Hạo lập công lớn. Tiêu Hoành Nghi không nhắc đến Long Đại một chữ, nghiêm túc coi như những chuyện này chỉ có Lương Đức Hạo. Tiêu Hoành Nghi là như thế, mà nhất định những người khác trong triều cũng sẽ như vậy. Đúng như ông ta dự đoán lúc trước, tám chín phần là Long Đại sẽ đánh thắng trận, tuần tra sứ chỉ việc ngồi lãnh công. Có điều vận may của Lương Đức Hạo tốt hơn. Liên thủ với Nam Tần đánh Đông Lăng, nhất định hoàng thượng sẽ vui mừng vì chuyện này, dù sao xưa nay hoàng thượng vốn không thích Đông Lăng, nhỏ yếu vô dụng, còn thích sinh sự. Nếu có thể làm của riêng thì vẫn nên danh chính ngôn thuận, đương nhiên hoàng thượng sẽ không từ chối.

Những chuyện này mà để cho Lương Đức Hạo làm hết, chỉ e ông ta sẽ khiến hoàng thượng vui vẻ. Đây không phải là điều La Bằng Chính muốn thấy.

La Bằng Chính rót cho Tiêu Hoành Nghi ly rượu, nói: “Điện hạ nói rất đúng.”

Tiêu Hoành Nghi đáp: “Nếu thật sự khai chiến với Đông Lăng, ta cũng muốn đến quận Mậu lui tới.”

La Bằng Chính cười thầm, quả nhiên tâm tư của mọi người đều như nhau. Ở kinh thành Tiêu Hoành Nghi không tính là được thế, nhân dịp này đi lập công lao, cầm một tước vị, thậm chí có quyền quản hạt Đông Lăng, đến khi về giành giật ngôi hoàng đế cũng rất có ích.

La Bằng Chính đang nghĩ nên đáp thế nào, thì Tiêu Hoành Nghi trực tiếp hỏi ông ta: “Đến lúc đó thừa tướng có sẵn lòng tiến cử ta với phụ hoàng không?”

La Bằng Chính cân nhắc một phen, gật đầu nói: “Điện hạ có lòng phân ưu vì hoàng thượng, dĩ nhiên thần vui vẻ dốc sức.”

Tiêu Hoành Nghi hài lòng mỉm cười, đẩy một tờ giấy gấp đôi đến cho La Bằng Chính: “Thừa tướng đồng ý giúp ta, dĩ nhiên ta cũng sẽ giúp thừa tướng. Trong thư này có một cái tên, là hãn ta đã phái người ám sát Lương đại nhân, cũng là hãn tuyên bố bị La thừa tướng xúi giục.”

La Bằng Chính ngây ra, không ngờ rằng Tiêu Hoành Nghi lại có cái này. Ông ta mở giấy ra nhìn: Đào Duy.

La Bằng Chính chưa bao giờ nghe qua cái tên này. Ông ta nhìn Bành Kế Hổ, Bành Kế Hổ lắc đầu, bày tỏ mình cũng không biết.

Tiêu Hoành Nghi nói: “Trong kiệu màu xanh ở dưới lầu, đang trói một kẻ, chính là một tên sát thủ lúc ấy ám sát Lương đại nhân. Hãn là nhân chứng còn sống duy nhất. Ta giao lại cho đại nhân để tỏ thành ý vậy. Vết thương trên người hãn ta không tốt, đại nhân coi chừng lúc hỏi, đừng để hãn chết.”

La Bằng Chính gật mình, hỏi: “Điện hạ lấy được mấy thứ này ở đâu ra?”

Tiêu Hoành Nghi nói: “Nếu thừa tướng đại nhân đứng về phái ta, thì dĩ nhiên chúng ta còn có rất nhiều cơ hội ngồi lại trò chuyện với nhau. Hôm

nay uống hơi nhiều rồi, cứ tạm thế đi đã.”

Trong đêm hôm đó, Long Nhị nhận được tin, La Bằng Chính đã đưa sát thủ kia về, tử mĩ thắm vấn. Long Nhị gảy bàn tính tính toán, cảm thấy Tiêu Hoành Nghị chiếm món hời quá rồi. Hai bên đều nắm chặt, hai bên cũng phải cảm ơn hẳn.

Trong thành Thông, nhất thời An Nhược Thần không tiêu hóa nổi tin tức, hỏi lại lần nữa: “Sứ thần Đông Lăng bắt cóc Lương đại nhân, còn để lại thư?”

Long Đại gật đầu: “Bọn họ tuyên bố bị Đại Tiêu và Nam Tần vu hãm, bọn họ đến đàm phán chẳng qua là hai người nước chúng ta kéo dài thời gian, là một trong những sách lược xâm chiếm Đông Lăng. Bọn họ không biết làm sao, đành phải ra hạ sách này, để Lương đại nhân bảo đảm cho bọn họ. Nếu muốn bọn họ thả Lương đại nhân ra, thì có mấy điều kiện. Thứ nhất, thả tất cả binh tướng Đông Lăng đã bị bắt ở dốc Thạch Linh. Thứ hai, binh mã của bọn họ ở biên giới Nam Tần được phép rút lui về toàn bộ, Nam Tần không được ngăn cản. Thứ ba, binh mã của Nam Tần và Đại Tiêu ở biên giới Đông Lăng phải lùi về ba trăm dặm. Thứ tư, đối với tố cáo vu hãm bọn họ, phải cho bọn họ thời gian điều tra, cũng cần đồng ý để họ hỏi điều tra tất cả những người có liên quan. Còn phải chờ những nước khác cùng đàm phán với nhau.”

An Nhược Thần than thở: “Lần này không xong rồi đúng không? Tướng quân đã đoán đúng rồi.”

“Ta không đoán được sẽ có chiêu này. Chiêu này là bước cờ hiểm, nhưng rất cao mình. Ất hẳn là bị ép.”

“Tướng quân mau nói với em đi.” Tuy An Nhược Thần được Long Đại chỉ điểm rất nhiều, nhưng chuyện Lương Đức Hạo mất tích này quá bất ngờ, còn thật sự không biết sẽ như thế nào.

“Huy vương không thể nào đến được.” Long Đại nói: “Dĩ nhiên, vốn Huy vương không thể đến. Ông ta vừa lên ngôi, ngôi vị hoàng đế chưa vững, phải diệt trừ kẻ địch cũ trong triều, dĩ nhiên sẽ không tùy tiện đến biên giới.”

An Nhược Thần gật đầu. Điều này nàng biết. Tướng quân từng nói qua rồi, nói với Lương đại nhân như thế chẳng qua là để thăm dò thế cục.

“Sứ thần Đông Lăng bắt Lương đại nhân đi, nhìn bề ngoài, thì là vì tranh thủ thời gian cho Đông Lăng, nhưng trên thực tế, lại đẩy nhanh mối quan hệ vào chỗ ác liệt.” Long Đại nói: “Rõ ràng hai ngày trước bọn họ còn rất bình tĩnh, ở trong thành đợi tin tức, nay đột nhiên làm khó dễ, là bởi vì, Lỗ Thăng đã đến dốc Thạch Linh.”

“Có quan hệ với chuyện này sao?”

Long Đại gật đầu, “Lỗ Thăng là chúc quan của Lương Đức Hạo, trên tay hắn có lệnh bài, hắn đại diện cho chỉ thị của tuần tra sứ. Ta không có ở dốc Thạch Linh, không ai dám cản lệnh của hắn cả, cũng không cách nào ngăn cản.”

Trừ khi muốn tạo phản. An Nhược Thần biết.

“Lương đại nhân bị Đông Lăng uy hiếp, Lỗ Thăng liền có lý do Đông Lăng uy hiếp để tiến hành đáp trả. Mã tướng quân và ba ngàn tướng sĩ Đông Lăng, chỉ sợ sẽ không sống được lâu.”

An Nhược Thần há to miệng, cả kinh đến nỗi không nói thành lời. Ba nghìn phu binh Đông Lăng mà chết, chắc chắn hai nước sẽ tuyên chiến. “Tướng quân.” Nàng cầm tay Long Đại. Nàng biết Long Đại không muốn thấy chiến tranh nhất. Nên hắn mới mạo hiểm đến. Biết rõ núi có hổ mà vẫn leo lên núi, vì chính là ôm tâm nguyện tìm chân tướng, ngăn cản chiến tranh. Hôm nay lại bị người ta đoạt trước một bước, trong lòng hắn khó chịu vô cùng, nàng có thể hiểu được.

“Hai ngày trước Lương đại nhân còn vừa dặn dò, nếu thật sự giao chiến với Đông Lăng, thì để ta dẫn binh ở quận Mậu. Mệnh lệnh này thành thực khi và chỉ khi chiến tranh với Đông Lăng, dù có xảy ra thì cũng sẽ rất lâu về sau, thời gian dài, đủ để điều động sắp xếp binh mã ở quận Bình Nam và quận Mậu, nay đột ngột như thế, Lỗ Thắng trông cai đốc Thạch Linh, nhất định Sở Thanh không thể vòng qua hẳn tự tiện điều binh được. Nếu ta dẫn quân khai chiến, cũng không phải là dùng binh tướng của mình.”

An Nhược Thần ngẫm nghĩ một hồi mới hiểu rõ, “Đây là muốn đẩy tướng quân vào chỗ chết mà.”

“Không dễ thế đâu, nhưng không tiện dùng thì sẽ bị liên lụy, như vậy ta không thể không dốc toàn sức để ý chiến trường, và không rảnh để tâm đến những chuyện khác.” Không rảnh để tâm đến tra án, không rảnh để tâm đến gia quyến, chuyện gì cũng không để ý, chỉ có thể cầm đầu đánh giặc.

An Nhược Thần nghĩ mãi mới hiểu ra, ” Giống như Nam Tần có thể bày mật thám ở Đại Tiêu, vậy thì Đại Tiêu ở Đông Lăng, dĩ nhiên cũng có thể.”

Nên sứ thần Đông Lăng mới có thể như thế. Muốn bọn họ lè mề đến chậm thì họ sẽ lè mề đến chậm thật, muốn để họ chó cùng rứt giậu thì họ sẽ chó cùng rứt giậu. “Nói như thế, tất cả những người tướng quân phái về đốc Thạch Linh, cũng đều bị để mắt sát sao phải không?”

“Đúng.”

“Tướng quân muốn em làm gì?”

“Ta cần dùng cái danh chiến loạn, đưa nàng về thành Trung Lan. Không ai biết Trạch Thanh ở bên này, hẳn có thể bảo vệ nàng trong tối. Nàng về Trung Lan cũng được, mà muốn đợi ta ở lại trong thành này không đi cũng được, cứ nhìn tình hình mà quyết định.”

“Được.” An Nhược Thần đáp không chút do dự.

Mặt Long Đại lộ nét khó xử, hẩn lau mặt An Nhược Thần: “Thần Thần.”

“Em biết rồi. Mỗi câu tướng quân nói em đều ghi nhớ.” Tính mạng của nàng, xếp sau an nguy của Đại Tiêu. Nàng chỉ có một mình, là miếng mồi câu dụ địch tốt nhất. Ở trong thành hay dọc đường đi, nàng đều cho đối phương cơ hội. Hoặc đối phương cho nàng cơ hội, để nàng tìm được bằng chứng.

“Đây là hạ hạ sách.” Long Đại nhấn mạnh.

“Không sao.”

Không sao ư? Long Đại cảm thấy An Nhược Thần như vậy cách hẩn rất xa. Hẩn ôm An Nhược Thần vào lòng, lại nói: “Ta sẽ phái người lặng lẽ về dốc Thạch Linh, để Đức Chiêu để xuất hiện. Bây giờ có thể rồi.” Kẻ đứng sau lộ quá nhiều sơ hở, vậy là đủ rồi. Đức Chiêu để mà xuất hiện, lý do Nam Tần tấn công Đông Lăng sẽ không còn. Mà âm mưu Đông Lăng nhắc đến, dĩ nhiên cũng mất.

Là thời cơ. Nhưng tiếc là không chiếm được tiên cơ. Long Đại thở dài, vô cùng ảo não.

“Còn phải đề phòng Đức Chiêu để không bị Lỗ Thăng phát hiện mà âm thầm giết.”

“Đúng.” Long Đại đáp, ôm An Nhược Thần chặt hơn.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Sở Thanh nhận được tin do vệ binh gác trạm báo, nói Lỗ Thăng đang đến đốc Thạch Linh tiền tuyến, liền tức tốc phái người báo tin cho Long Đại ở thành Thông, cũng sắp xếp bố trí thích hợp.

Lỗ Thăng đến rất nhanh, quả thật là thần tốc, Sở Thanh cũng hoài nghi có phải ông ta đi đường không ngủ không nghỉ không. Điều này làm Sở Thanh thêm phần cảnh giác.

Sau khi Lỗ Thăng đến thì bày quan uy ra trước, Sở Thanh cùng các tướng quân hết lòng cung kính. Lỗ Thăng muốn làm gì thì để ông ta làm, không có vẻ gì là không nghe theo. Lỗ Thăng kiểm tra binh tướng trong quân xong thì hỏi đến tù binh. Sở Thanh dẫn ông ta đến huyện Thạch Linh, nơi đó nhốt giữ gần mười ngàn phu binh. Vì quá nhiều người nên chen chúc rất chật chội, hoàn cảnh tồi tệ, có người bị bệnh, có kẻ bị thương nặng đã bỏ mạng.

Lỗ Thăng hỏi kỹ tình hình, sau đó hạ lệnh, trước hết thả hơn sáu ngàn tù binh của Nam Tần ra. Có ba lý do: một là Nam Tần đã đổi chủ, hai nước đã ngưng chiến, đang đàm phán hòa bình. Hai là tù binh quá nhiều, không xử lý kịp thời sẽ sinh ra bệnh dịch, để lại hậu họa. Rất nhiều dân chúng có nhà mà không được về, quá quấy nhiễu dân lành. Thứ ba là chiến tình trước mắt đã có thay đổi, vẫn có mật thám lén lút, trên dưới toàn quân nên thao luyện thật tốt chuẩn bị chiến đấu đề phòng, không nên lãng phí nhiều nhân lực cai quản tù binh bị thương.

Sở Thanh hỏi: “Vậy còn ba ngàn tù binh của Đông Lăng thì làm sao?”

“Đông Lăng là kẻ cầm đầu gây ra chiến sự, tù binh làm thế nào, thì đợi xem kết quả Lương đại nhân và Đông Lăng đàm luận thế nào đã.”

Sở Thanh nghe xong, dĩ nhiên không phản đối gì, hắn chỉ yêu cầu Lỗ Thăng viết quân lệnh in quan ấn, khi ấy hắn mới dám làm việc. Nếu không sau này không thể ăn nói với Long tướng quân được.

Lỗ Thăng sáng khoái viết quân lệnh. Sở Thanh y theo chỉ thị của ông ta, phái người liên lạc với bên Nam Tần, chuẩn bị đón tù binh. Sau mấy ngày, từng nhóm tù binh Nam Tần bị nhốt một được áp tải qua cảnh, đưa ra khỏi dốc Thạch Linh.

Lúc binh lính Nam Tần được thả đưa ra ngoài, trong phòng nhốt đại tướng Mã Vĩnh Thiện của Đông Lăng, có rất nhiều binh lính Đông Lăng nằm bên cửa sổ hoặc đứng sau khe cửa nhìn. Một binh lính chen đến bên cạnh Mã Vĩnh Thiện, hỏi hắn: “Tướng quân, Đại Tiêu bắt đầu thả người rồi. Có rất nhiều binh lính Nam Tần đã được thả. Liệu có thả chúng ta ra không.”

Mã Vĩnh Thiện ngồi yên không đáp. Hắn nhớ lại bàn cờ cuối cùng của mình và Long Đăng.

Động tĩnh thả người lớn như vậy, mà Long Đăng không hề xuất hiện, xem ra tình hình đúng là cam go quá rồi. Mã Vĩnh Thiện nhìn binh sĩ Đông Lăng chen chúc chật chội trong phòng. Rất nhiều gương mặt trẻ tuổi hiện lên nét lo âu, Mã Vĩnh Thiện xin lỗi bọn họ trong lòng, hắn không thể nào viết thư xin hàng, không thể phụ lòng chủ tử, dù như vậy có lẽ có thể cứu được mạng của những người này.

Chết vì nước mất vì quân, là kiêu ngạo của kẻ làm tướng làm binh. Mã Vĩnh Thiện ngẩng mặt, nhắm hai mắt lại. Hy vọng bọn họ lấy sinh mệnh làm cái giá, có thể đổi lấy báo đáp tương ứng.

Mấy ngày nay, hôm nào Lỗ Thăng cũng đều tuần tra doanh trại, yêu cầu các doanh phải báo cáo tình hình binh tướng mỗi ngày với ông ta. Ông ta còn cẩn thận kiểm tra tuyển phòng ngự quân đội, phái bao nhiêu người ở đâu, tiến hành tra xét tổng số người trong doanh, vân vân. Sở Thanh không biết ông ta có dụng ý gì, chỉ cẩn thận ứng đối.

Lỗ Thăng lại hỏi đến vụ án mật thám, hỏi Lư Chính đã khai ra những gì.

Sở Thanh đáp: “Tên kia rất cứng đầu, không nói ra được gì hữu dụng cả.”

“Có nói điều kiện gì không?”

“Dĩ nhiên là yêu cầu thả hãn.”

“Hãn đã khai những gì?”

Sở Thanh đáp: “Vẫn là Long tướng quân tự tra hỏi, hạ quan không biết rõ chi tiết. Chỉ nghe Long tướng quân nói Lư Chính không tiết lộ tình báo hữu dụng nào.”

Lỗ Thăng nghe xong liền đứng lên, nói muốn đích thân đi thẩm tra Lư Chính.

Sở Thanh lớn tiếng đáp: “Vâng.”

Sở Thanh dẫn đầu ra khỏi trường trước, ngăn một vệ binh đang đi về phía tù trưởng của Lư Chính, vừa vén màn lên cho Lỗ Thăng, “Lỗ đại nhân, mời đi bên này. Lư Chính đang nhốt trong tù trưởng ở tam doanh khu phía đông.”

Trong lúc Sở Thanh nói, thì vệ binh kia đã đi vòng ra sau trường nhanh chóng biến mất.

Sở Thanh dẫn Lỗ Thăng vững bước đi về phía tù trưởng. Vệ binh kia cấp tốc chạy như bay, chạy đến tù trưởng trước. Vệ binh canh trưởng thấy hăn, cũng hiểu ý, vội nói: “Hăn tỉnh rồi.”

Vệ binh không nói hai lời, sai bước lớn đi vào. Vệ binh canh trưởng nhìn quanh, trông chừng cho hăn.

Trong tù trưởng, vết thương của Lư Chính đã có chuyển biến tốt. Đã nhiều ngày rồi hăn không gặp An Nhược Thần và Long Đại, cũng không có ai khác đến. Trong lòng hăn khá sốt ruột, còn đang nghĩ cách thì chợt thấy có người xông vào. Hăn còn chưa kịp mở lời, thì kẻ đi vào đã vung tay đánh một phát.

Hai mắt Lư Chính tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Vệ binh kiểm tra tình trạng của Lư Chính, xác nhận hăn chỉ ngất xỉu thì yên tâm xoay người ra khỏi trưởng. Vừa ra khỏi thì thấy Sở Thanh và Lỗ Thăng từ đằng xa đang đi đến đây. Mắt Lỗ Thăng nhìn về nơi này, vệ binh kia không kịp rút lui, bèn đứng trong trưởng giả vờ trực.

Trong chớp mắt, Sở Thanh và Lỗ Thăng đã đến trước trưởng, các vệ binh vội vàng hành lễ. Lỗ Thăng mới hỏi vệ binh vừa từ trong trưởng đi ra: “Lư Chính ở trong trưởng hả?”

Vệ binh cung kính đáp: “Bẩm đại nhân, chính là vậy ạ.”

Sở Thanh nói: “Đại nhân muốn hỏi hăn ta.”

Vệ binh đáp: “Tiểu nhân vừa kiểm tra. Vết thương của hăn chưa lành, đang ngủ mê man.”

Lỗ Thăng nhú mày, bước dài đi vào trưởng. Sở Thanh vỗ vai vệ binh, tỏ vẻ tán dương.

Đúng là Lư Chính đang bất tỉnh. Lỗ Thăng nhìn chăm chăm hăn hồi lâu, không cho người phải đánh thức hăn dậy cho bằng được, chỉ nói đợi hăn tỉnh lại thì đến báo với ông ta. Sở Thanh và vệ binh kia lên tiếng đáp. Thế nhưng suốt cả ngày, Lư Chính đều “chưa tỉnh”.

Ngày hôm sau, Lỗ Thăng muốn thăm vấn Lư Chính tiếp. Thế nhưng các doanh tướng lại có rất nhiều chuyện bẩm báo, trao đổi phu binh Nam Tân ở dốc Thạch Linh còn xảy ra tai vạ, Lỗ Thăng bị kéo dài. Đợi đến khi có thời gian đi gặp Lư Chính, thì Lư Chính đã uống thuốc trị thương đi ngủ rồi.

Lỗ Thăng không nổi nóng, bình tĩnh nói rõ ngày mai cho Lư Chính dừng thuốc.

Ngày thứ ba, mới sáng sớm tỉnh dậy Lỗ Thăng đã tự đến tù trưởng nhất Lư Chính. Lần này cuối cùng ông ta cũng gặp được Lư Chính đang tỉnh.

Vệ binh vội lặng lẽ đi báo lại với Sở Thanh. Sở Thanh xua tay ý đã biết rồi, kéo dài hai ngày như vậy, không tệ. Xem ra đúng là Lỗ Thăng rất để ý đến Lư Chính này. Hăn nói cứ đi theo Lỗ đại nhân đi, để vệ binh để ý chặt chẽ. Có thể nghe lén thì nghe lén, đưa nước đưa đồ ăn vào, xem có thể kiểm tra được gì không, tiếp tục quan sát phản ứng của Lỗ đại nhân.

Vệ binh lĩnh mệnh rời đi. Sở Thanh suy nghĩ kỹ, có hơi bận tâm đến tình cảnh của Long Đại ở thành Thông.

Lư Chính cũng không nhận ra Lỗ Thăng. Lỗ Thăng lại nói: “Ta biết người. Sau khi người nhập ngũ, là ta đã vận dụng nhân mạch đưa người vào trong quân Long Đại.”

Lư Chính cười nói: “Lại đến khách sáo rồi à? Đây là mưu kế mới mà Long tướng quân và An Nhược Thần nghĩ ra ư?”

Lỗ Thăng nói: “Không phải khách sáo. Điều ta biết còn nhiều hơn người. Ta còn biết những gì người không biết, nên người mới có thể sống đến hôm

nay.”

Sắc mặt Lư Chính từ từ tối đi, hắn nhìn Lỗ Thăng, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Ta có thể sống đến hôm nay, là vì ta cứng đầu, mạng còn lớn hơn. Lần trước bị đâm chưa chết, các người lại muốn giở trò gì đây.”

“Ta cũng không nghe nói trong quân còn mật thám nào khác.” Lỗ Thăng nói: “Nên ta cũng thấy kỳ lạ, là ai ám sát người đây. Chẳng qua người chỉ là một tiểu tốt, vốn không đáng để mạo hiểm ám sát. Ngoài biết người liên lạc do Tiền Thế Tân phái đến, thì còn biết gì nữa à?”

Lư Chính cảnh giác không nói.

Lỗ Thăng cười khê: “Người không biết gì cả. Người cũng không có bằng chứng. Cho dù người nói mình là mật thám Nam Tần, nói ra Huy vương, thì cũng vô dụng thôi. Nam Tần đã đổi chủ, Huy vương đã đạt được mục đích. Người xem, thậm chí người cũng không tạo thành uy hiếp với Tiền Thế Tân. Tiền Bù còn nguy hiểm hơn người.”

Lư Chính từ từ dao động, “Ông là ai?”

“Không phải lúc ta vừa đến đã nói rồi sao. Ta là chúc quan của tuần tra sứ, hôm nay đến giám sát quân tình.” Lỗ Thăng dừng lại, nói: “Trên tay ta có lệnh bài, thậm chí có thể để Long Đại nghe lệnh.”

Lúc này một vệ binh canh phòng đi vào trưởng, rót nước cho Lỗ Thăng.

Lỗ Thăng im lặng đợi hắn rót nước xong, nói: “Lúc ta thẩm vấn phạm nhân, không thích có người quấy rầy. Niệm tình người mới phạm lỗi lần đầu, nên không phạt người. Nếu ta không gọi mà còn tự tiện đi vào thì ta sẽ chém đầu người.”

Vệ binh kia hoảng sợ quỳ rạp xuống đất, vừa cầu xin tha thứ vừa tạ ơn, sau đó lăn một vòng vội chạy ra ngoài.

Lư Chính bình tĩnh nhìn Lỗ Thăng trừng oai phong, nhưng khi Lỗ Thăng quay đầu sang hăn, hăn mới hỏi: “Vừa nãy ông đã cảm thấy ta không có giá trị, vậy vì sao còn thăm vấn ta?”

“Người không có giá trị với Long Đại, nhưng với ta thì có.” Lỗ Thăng nói: “Trong quân doanh này, chỉ có người không trung thành tận tâm với hăn. Ta muốn biết Long Đại có điểm yếu gì, những sai lầm hăn phạm phải hay những chuyện vi phạm kỷ cương. Người biết được bao nhiêu thì nói với ta bấy nhiêu. Còn nữa, trong quân doanh này, còn có ai có điểm yếu, ai đã từng phạm lỗi, ai đáng chết. Người ở trong quân lâu như thế, chí ít cũng phải biết chút chuyện. Ngoài ra, sau khi người bị bắt, Long Đại đã hỏi người những gì? Ta muốn biết là hăn muốn gì. Như vậy ta mới rõ là hăn đã biết được gì rồi.”

Lư Chính xoay chuyển đầu óc. Hăn nhìn Lỗ Thăng. Trong miệng Lỗ Thăng nói: “Người cứ từ từ mà ngẫm nghĩ, thứ ta có chính là thời gian, ta ngồi đây chờ người nói.” Vừa nói ông ta vừa lui ra ngoài màn, chột vén màn lên, hai vệ binh vẫn đứng ngoài cửa, giống như lúc ông ta đi vào.

Vệ binh thấy ông ta vén màn thì vội nói: “Đại nhân có sai bảo gì không ạ?”

“Không có gì.” Lỗ Thăng nhìn hai người này, nói: “Các người lui ra đi.” Rồi ông ta vẫy tay, đổi thành người của ông ta canh trưởng.

Lỗ Thăng quay vào trong trưởng, nói: “Cho bọn chúng cơ hội, nhưng ngay đến nghe lén chúng cũng chẳng dám.”

Lư Chính cười phì: “Ông muốn bắt chỗ sai của họ, mượn cơ hội trừng trị Sở Thanh à?”

“Vừa mới đến, dù sao cũng phải có lý có cứ diễn vở kịch giết gà dọa khỉ mới phải, nếu không sao lập uy được?” Lỗ Thăng xem thường. Ông ta lại

ngồi xuống: “Được rồi, giờ không còn người nghe lén nữa, người nói hết những điều ta muốn biết cho ta đi.”

Lư Chính nhìn ông ta, hỏi: “Ông sẽ tha cho ta một con đường sống ư?”

“Dĩ nhiên rồi. Trừ ta ra, sẽ không có ai bỏ qua cho người cả. Long Đại không có ở đây, nơi này do ta định đoạt. Bây giờ chính là thời cơ tốt, người phải nắm chắc cơ hội.”

Lư Chính vẫn cảnh giác: “Làm sao ta biết được ông không phải do Long tướng quân phái đến diễn cho ta xem, một khi ta bắt đầu trả lời, loại bỏ cảnh giác, có lẽ sẽ bị ông đặt bẫy dụ nói ra hết. Đến lúc đó ta mới là không có giá trị thật, chỉ có thể chờ chết.”

“Sau khi người nhập ngũ thành công, để lại ám hiệu trên nhánh cây hòe ở cửa thôn. Dưới bóng cây chôn thư của người. Trong thư viết thông tin như tên của người, tên thôn, số thứ tự trưng binh biên đội. Thư này qua tay mấy người liên lạc, rồi đến chỗ ta. Là ta đã sắp xếp người vào quân đội của Long Đại.”

Lư Chính há miệng kinh ngạc.

“Giờ người tin ta chưa?”

Lư Chính cắn răng: “Được. Nhưng chúng ta nói rồi đấy Ông phải đưa ta an toàn quay về biên giới Nam Tần mới được.”

“Dĩ nhiên, người ở lại Đại Tiêu thì chỉ có nước chết.”

“Ông muốn biết cái gì?” Lư Chính nói: “Giờ trong tay ta có một thứ , ta đã hạ độc nhị muội của An Nhược Thần.”

Lỗ Thăng nghe vậy, hơi động chân mày: “Sống chết của người An gia không quan trọng. Lúc này Long Đại và An Nhược Thần cũng sẽ không để

ý đến chuyện này.”

Long Đại nghĩ cách đuổi người đi, để An Nhược Thần lần nữa lặng lẽ đến khách điểm, gặp Tiết Tự Nhiên một lần.

Tiết Tự Nhiên nghe yêu cầu của nàng thì rất giật mình: “Cái gì, đổi lời nhanh như vậy hả? Rốt cuộc cô có chủ ý không đây? Không phải chê ta đi chậm hả?”

“Chậm còn tốt hơn là không đến được.” An Nhược Thần lại phân tích tình hình nguy cấp một phen.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn nàng: “Vậy là muốn giường đông kích tây? Người của các người sẽ bị giám thị? Vậy thì hất lũ giám sát đi chứ, sao lại phế vậy như vậy?”

“Hất đi cũng phải cần có thời điểm, nguy hiểm khá lớn. Có khi còn không bằng đi chậm. Người là bách tính đi du ngoạn, sẽ không ai nghi ngờ đến người cả. Nên bọn họ dẫn sự chú ý cả phe địch rời đi, thì phía người có thể an toàn lấy được thuốc giải.”

“Đã đưa theo mà còn giúp các người chở người đến thành Trung Lan giao cho Tướng tướng quân? An Nhược Thần, cô vô được ai là lợi dụng kẻ đó ngay hả?”

“Dĩ nhiên không phải ai cũng có thể.” An Nhược Thần nói: “Người là nhị muội phu, là người phe mình.”

“Bớt làm kiểu đi.” Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn nàng. Cũng biết trò xảo quyệt của An Nhược Phương trước kia nhất định là học An Nhược Thần.

“Nếu ta không có cơ hội còn sống gặp lại nhị muội, thì người hãy thay ta nói xin lỗi với muội ấy.”

Tiết Tự Nhiên ngẩn ra, nhất thời cứng mặt, lại đổi chiêu rồi.

“Chuyện này vô cùng nguy hiểm, thân phận cá nhân rất quan trọng. Ta biết đúng là không nên cầu người giúp, nhưng người là sự lựa chọn tốt nhất rồi. Nếu người đồng ý giúp, ta mới dám nói cho người biết hắn ta là ai.”

Tiết Tự Nhiên rất muốn ôm ngực, tấn công liên hoàn thế này, hắn sắp không chịu nổi rồi. Mẹ nó, hắn thật sự muốn biết kẻ kia là ai, thật là muốn nhận trách nhiệm nặng nề này mà. Tiết Tự Nhiên đấu tranh một hồi, rồi cắn răng nói: “Vì nhị muội cô nên ta mới đồng ý đây.”

“Dĩ nhiên rồi.” An Nhược Thần nói: “Nếu ta có cơ hội gặp lại nhị muội, nhất định sẽ nói cho muội ấy biết tâm ý của người dành cho muội ấy.”

Tiết Tự Nhiên đỏ mặt: “Không cần, ta không có tâm ý gì nhiều với nàng cả.”

“Ta sẽ nói với muội ấy, người đã vì muội ấy mà có thể nhảy vào nơi đầu sôi lửa bỏng.”

Tiết Tự Nhiên cảm thấy An Nhược Thần thật đúng là cô nương làm người ta ghét nhất thiên hạ. Long tướng quân đúng là đáng thương, đi theo cô nương như vậy thì sao sống qua ngày được. Vẫn là An Nhược Hi nhà hắn vui vẻ hơn.

“Thôi bớt nói nhảm đi! Mau nói xem, chuyện này phải làm thế nào!” An Nhược Hi nhà hắn vẫn còn chờ hắn lấy thuốc giải đây.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 186

Hôm đó Lỗ Thăng thăm vẫn Lư Chính rất lâu, sau khi ra ngoài thì không nói gì, chỉ dặn người trị thương cho Lư Chính thật tốt.

Sở Thanh chủ động hỏi: “Lư Chính này có nói ra manh mối hữu dụng nào không?”

Lỗ Thăng lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa dụ được gì, đợi vết thương của hắn khá lên rồi sẽ lại cần thận thẩm vấn.”

Sở Thanh hỏi thêm đôi câu, nhưng bị Lỗ Thăng gạt bỏ qua một bên, nói ngược lại: “Hình như Sở tướng quân không bận quân vụ lắm nhỉ, đừng có lười biếng.”

Sở Thanh không nói gì thêm nữa, liền lui ra ngoài. Đi được một đoạn, từ xa trông thấy một thiên tướng, thiên tướng kia gật đầu với Sở Thanh, Sở Thanh nhìn lại, rồi tiếp tục đi về phía trước như không có chuyện gì.

Sau đó, Lỗ Thăng bắt đầu nghiêm ngặt kiểm tra quân kỷ. Bắt người từ các doanh các nơi đến vặn hỏi. Còn cho triệu toàn bộ sĩ quan tướng lĩnh đến khiển trách, bày tỏ trước đây lơ là quân kỷ mà phạm lỗi, tất cả phải tỉnh ngộ cải chính, đốc thúc lẫn nhau. Trên dưới toàn quân doanh ngập tràn bầu không khí nghiêm nghị, mọi người đều thận trọng dè dặt.

Ngay sau đó, từ phía thành Thông truyền đến tin Lương Đức Hạo mất tích, Lỗ Thăng ra chiều vô cùng tức giận. Liên tiếp phái khoái mã chạy đến thành Thông tìm hiểu kỹ cụ thể sự việc. Sở Thanh nói Long tướng quân

đang ở thành Thông, có thể gửi tin cho Long tướng quân, nghe ý của Long tướng quân xem sao.

Rất nhanh, khoái kỵ binh chạy rượt gấp gấp không ngủ không nghỉ, mang về thông báo của các vị quan viên ở thành Thông.

Thái thú tạm thời của quận Mậu là Thôi Hạo chứng thực tin đó là thật. Lương Đức Hạo đại nhân bị sứ thần Đông Lăng uy hiếp, không rõ tung tích. Sứ thần Đông Lăng đưa ra mấy yêu cầu rất vô lý, bọn họ đã nghiêm chỉnh đàm phán với phía Đông Lăng rồi, yêu cầu Đông Lăng thả Lương đại nhân ra. Nhưng Đông Lăng từ chối không thừa nhận, cản ngược một cái, tuyên bố từ sau khi sứ thần Đông Lăng đến Đại Tiêu thì bắt vô âm tín, chắc chắn đã bị Đại Tiêu bắt rồi. Yêu cầu Đại Tiêu giao người ra. Lại lần nữa tuyên bố Nam Tần và Đại Tiêu tố cáo là vu oan, có dã tâm khác. Nếu muốn dùng thủ đoạn này để xâm chiếm Đông Lăng, thì Đông Lăng tuyệt đối không đáp ứng, ắt sẽ chống cự tới cùng. Đông Lăng đã thông báo việc này đến các nước rồi, để người trong thiên hạ thấy rõ bộ mặt hiểm ác của Nam Tần và Đại Tiêu.

Lỗ Thăng đọc tin báo của Thôi Hạo xong thì tức giận vỗ bàn, mắng to Đông Lăng.

Lại xem trình báo của đại tướng Duẫn Minh do Lương Đức Hạo đưa đến quận Mậu cùng. Duẫn Minh nói đại quân của Đông Lăng đã sát ngay biên giới, hiển nhiên là sớm có âm mưu từ trước. Nước nhỏ binh yếu, lại dám khiêu khích như vậy, nhất định là có quỷ kế. Hần đã sắp xếp trinh thám thăm dò quân tình rồi, nhất định phải cẩn thận với chuyện giao tranh.

Trình báo của Long Đại là ít chữ nhất, nhưng giọng lại đầy kiên quyết. Hần nhấn mạnh, sự tình đầy khả nghi, chớ vọng động. Đúng là ở quận Bình Nam có mật thám Nam Tần, chưa chắc chuyện này không có phần của Nam Tần, muốn làm ngư ông đắc lợi. Đừng vội kết luận, cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ. Đợi tra rõ chân tướng rồi bàn lại.

Mấy ngày liền Lỗ Thăng đều nhận được trình báo, nhưng ngày nào cũng chỉ toàn là tin không có tiến triển, thế là nổi điên lên. Ông ta tự mình dẫn binh đến huyện Thạch Linh, muốn xử chém phu binh Đông Lăng, đưa đầu người đến Đông Lăng, lấy đó làm uy.

Sở Thanh nhận được tin thì vội dẫn người chạy đến, “Đại nhân, lúc này mà giết tù binh thì chỉ khiến hai nước tranh chấp thêm thôi.”

Lỗ Thăng quát hỏi: “Tại sao bọn chúng lại bị bắt hả?!”

Sở Thanh không có cách nào đáp được. Vì những binh tướng này đã xâm phạm Đại Tiêu ta. Nếu đáp câu này, thì chính là thêm dầu vào lửa. “Xin đại nhân nghĩ lại.” Sở Thanh chỉ nói được vậy.

“Đã là bại tướng, nếu không hàng thì đáng lý phải xử trảm. Có phải thế không?” Lỗ Thăng hỏi lại.

Sở Thanh nhắm mắt đáp: “Còn phải xem xét thời thế, tình thế khác nhau thì có xử lý khác nhau.”

Lỗ Thăng cười nhạt hỏi lại: “Đông Lăng uy hiếp thái úy Đại Tiêu ta, tuần tra sứ ngự phong, ngay trên đất Đại Tiêu ta, nhưng chuyện đã trôi qua nhiều ngày mà mãi vẫn không có tin tức, nhất định Lương đại nhân đã bị hại rồi. Thời thế như thế, tình hình như thế, vô cùng nhục nhã, thù nước hận tộc, chẳng lẽ không nên báo thù? Sở tướng quân, người nói ta nghe xử thêm, người nói xử lý khác nhau, là xử lý như thế nào?”

“Lỗ đại nhân, vẫn nên chờ tin tức ở phía quận Mậu đã, rồi đến lúc đó hành động cũng không muộn.”

“Sở tướng quân chưa thấy tin từ quận Mậu ư? Binh mã Đông Lăng đã tiến đến biên giới Đại Tiêu ta rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xâm chiếm. Bọn chúng còn tung tin thất thiệt đến các nước, nói láo Đại Tiêu ta bắt nạt

chúng. Nếu không xử lý kịp thời, đợi đến khi các nước đều đã bị tác động, liên thủ tiêu diệt, thì Đại Tiêu ta sẽ lâm vào tình cảnh thế nào hả?”

Sở Thanh vội nói: “Long tướng quân đã nói rồi, đây cũng có thể là âm mưu của Nam Tần.”

“Nam Tần có âm mưu gì? Nhân lúc chúng ta giao chiến với Đông Lăng thì bọn họ xâm chiếm sao? Không phải chuyện này đã xảy ra rồi đó sao? Nam Tần và Đông Lăng liên thủ tấn công Đại Tiêu ta, không phải đã xảy ra rồi hả? Họ còn có âm mưu thì đánh tiếp, rốt cuộc chúng binh tướng trú đóng biên ải như chúng ta đây đang làm cái gì thế hả?”

“Đại nhân...”

“Sở Thanh!” Lỗ Thăng trợn mắt, quát lên: “Bản thân đã đến dốc Thạch Linh, bề ngoài người vâng dạ thuận theo, nhưng thực chất cứ trì hoãn mọi chuyện, vì ta nể mặt Long tướng quân nên mới không so đo với người. Người coi nhẹ quân kỷ, không chuyên cần thao luyện, trước đây khi giao đấu với Nam Tần thì liên tục thất bại, đúng là hổ thẹn với cái danh Hồ Dũng tướng quân mà hoàng thượng phong cho người. Nghiêm túc mà nói, bất cứ lúc nào cũng có thể dựa theo quân pháp mà xử phạt. Nay ta muốn xử chém binh tướng Đông Lăng, nhưng người lại dùng mọi cách ngăn trở, là có ý đồ gì hả?”

“Đại nhân.” Sở Thanh cũng quát: “Đại nhân muốn thêm tội cho mặt tướng thì thiếu gì lời. Trước khi chưa rõ sinh tử của Lương đại nhân, không rõ tình thế của Đông Lăng, đại nhân lại gấp gáp muốn sát hại, là có mưu đồ gì?”

“Người đâu!” Lỗ Thăng chỉ vào Sở Thanh, “Bắt Sở Thanh lại cho ta!”

Binh tướng xung quanh đều sợ hết hồn, theo trực giác giơ thương lên phòng bị, che chở cho Sở Thanh.

“Các người muốn tạo phản hạ!” Lỗ Thăng gầm lên.

Sở Thanh khoát tay, cho chúng binh sĩ lui ra. Hắn quỳ xuống, nói với Lỗ Thăng: “Là mặt tướng đã thất lễ, nói năng đụng chạm, quả thật không nên. Xin đại nhân trách phạt.”

Sở Thanh hạ mình như thế, cũng khiến Lỗ Thăng không tiện phát tác. Ông ta hạ giọng, nói lại lần nữa: “Đưa Sở Thanh lui xuống, sẽ xử lý sau.”

Hai vệ binh Lỗ Thăng mang theo tiến lên, kéo ngược hai tay Sở Thanh trói ở sau lưng, áp giải rời đi. Chúng binh tướng đưa mắt nhìn nhau, vô cùng bất bình, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Lỗ Thăng xử lý xong Sở Thanh thì nhìn bốn phía, không còn ai có dị nghị gì nữa. Lỗ Thăng quát ra lệnh binh sĩ tiếp tục hành động, kéo binh tướng Đông Lăng ra ngoài, xếp thành hàng chém đầu.

Lúc Mã Vĩnh Thiện đi ra khỏi căn phòng tù ngục kia, mặt mũi vô cùng bình tĩnh, ánh mặt trời sáng rực bên ngoài khiến hắn khẽ nheo mắt. Rồi sau đó hắn nhanh chóng thích ứng được, nhìn mọi thứ xung quanh. Binh sĩ Đông Lăng xung quanh đều tôn kính hắn, đều nhìn về phía hắn. Mã Vĩnh Thiện gật đầu với họ, trong tiếng hò hét của binh sĩ Tiêu quốc, dẫn đầu tiến về phía trước.

Đi một lúc lâu, thấy một mảnh đất trống. Mã Vĩnh Thiện dừng lại. Hắn nhìn một hàng binh sĩ, đứng xếp hàng cách nhau cỡ ba người, cầm trong tay đại đao chém đầu.

Mã Vĩnh Thiện nghe thấy rất nhiều binh sĩ bên cạnh xì xào bàn tán, thậm chí còn có tiếng khóc. Mã Vĩnh Thiện tiếp tục đi lên phía trước, mỗi một bước đều rất nặng nề, vững vàng in dấu trên đất.

Có người kéo hắn từ phía sau, hắn nghe thấy binh sĩ của mình gọi: “Tướng quân.”

Mã Vĩnh Thiện quay đầu nhìn bọn họ, chỉ nói: “Đừng sợ. Hôm nay thời tiết cũng không tệ.”

Lỗ Thăng nhú mày, quát tên: “Mã Vĩnh Thiện?”

Võ tướng mạnh nhất của Đông Lăng, đại danh vang dội. Cũng chính vì vậy, nên Nam Tần mới chịu cầu Đông Lăng phái hãn đến trợ giúp. Vốn định một là có thể chống chọi với đội quân Long Thị kéo dài thêm thì giờ, hai là nếu Đông Lăng không có Mã Vĩnh Thiện thì chính là không có một cánh tay. Lấy hãn để kiềm chế quân đội Long Thị, hoàn thành bước đầu tiên trong kế hoạch. Tiếp đến là tìm cơ hội tiêu diệt hãn, để Long Đại mất đi một cánh tay, quân lực giảm đi nhiều.

Bước đầu trong kế hoạch bị Long Đại phá hỏng, cũng may là, bước thứ hai vẫn thuận lợi.

Mã Vĩnh Thiện không biết Lỗ Thăng, chưa từng gặp qua ông ta. Nhưng nhìn quan phục và khí thế của ông ta, hơn nữa với bầu không khí xung quanh, thì cũng có thể đoán được địa vị thân phận của ông ta. Nhưng Mã Vĩnh Thiện không để ý đến ông ta. mtv đi đến trước trăm đao, xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt Lỗ Thăng.

Sau lưng bị đập một phát, đá vào đúng chỗ sau đầu gối Mã Vĩnh Thiện. Mã Vĩnh Thiện rên lên một tiếng, bị đá quỵ sụp xuống đất. Hai tay hãn bị trói, nhưng Lỗ Thăng vẫn đề phòng hãn, đứng cách xa hãn, hỏi: “Là Mã Vĩnh Thiện?”

Đầu của Mã Vĩnh Thiện là phải giữ đặc biệt nết, phải đưa về cho Đông Lăng nhìn.

Mã Vĩnh Thiện cười khinh miệt với ông ta: “Ta cũng không có hỏi ông là ai. Dù sao thì, ông đi đời nhà ma rồi.”

Lỗ Thăng nhú chặt chân mày, nghĩ ngợi một lúc rồi phát tay với binh sĩ, tỏ ý hành hình, quá nhiều người, lại phải giết một trận đây. Ông ta nhìn Mã Vĩnh Thiện chăm chú. Nhưng Mã Vĩnh Thiện chỉ nhìn lên khoảng trời không. Phía sau là tiếng lưỡi đao xé gió, bên tai có tiếng kêu khóc của huynh đệ trong quân. Cảnh tượng cuối cùng mà Mã Vĩnh Thiện trông thấy trong sinh mạng này, là trời xanh mây trắng.

Suy nghĩ cuối cùng của hắn, là nhớ lại lúc mình hỏi Long Đại: “Đổi lại người, người sẽ viết thư hàng ư?”

“Không biết.” Long Đại đã đáp như vậy.

Cũng coi như là tri kỷ.

Đầu của Mã Vĩnh Thiện, rơi xuống đất.

Lỗ Thăng phát tay, cho người đi qua nhặt đầu lên. Binh sĩ Đông Lăng tức giận quát mắng gào khóc, còn có người muốn xông lên liều chết, nhưng đều bị binh sĩ Tiêu quốc tiêu diệt. Lỗ Thăng cũng chẳng đoái hoài gì, ông ta dặn dò phải giữ kỹ đầu của Mã Vĩnh Thiện, rồi xoay người rời đi.

Hôm nay sắc trời khá tốt. Ông ta đã hoàn thành một chuyện lớn. Tiếp theo, chính là xử lý Long Đại.

Lỗ Thăng quay về doanh trường, hỏi thuộc hạ tình hình của Sở Thanh. Thuộc hạ nói đã nhốt Sở Thanh trong doanh trường của hắn. Hắn biết điều ngồi yên, không ồn ào kêu la. Cũng không có ai đi gây chuyện.

Lỗ Thăng hài lòng gật đầu. Ông ta ngẫm nghĩ, quyết định đi thăm Lữ Chính. Từ sau hôm thăm vấn hắn xong là bận bịu tới giờ, chưa gặp lại hắn, đây cũng cho Lữ Chính thời gian ngẫm nghĩ lại thật kỹ.

Lỗ Thăng đi đến trong trường Lữ Chính, Lữ Chính đã tỉnh, trông sắc mặt có vẻ khá hơn. Lữ Chính thấy Lỗ Thăng thì thái độ đã khác, nghĩ đến mấy

ngày qua được quân y chăm sóc rất tốt, ăn uống đều có cải thiện, hãn đã cảm nhận được cái lợi khi có Lỗ Thăng phối hợp.

Lỗ Thăng lại hỏi Lữ Chính. Lữ Chính đáp từng việc một. Lỗ Thăng kiên nhẫn lắng nghe, cũng hỏi lại Lữ Chính mấy câu. Rồi sau đó ông ta dặn Lữ Chính nghỉ ngơi cho khỏe, sớm dưỡng thương cho tốt, sau này còn có chỗ cần hãn. Đợi mọi thứ kết thúc, thì sẽ đưa hãn về Nam Tân.

Lỗ Thăng bước ra khỏi trưởng giữ Lữ Chính, có phần thất vọng. Những điều Lữ Chính khai báo đều không quá hữu dụng với ông ta. Còn không bằng để An Chi Phủ cáo trạng Long Đại cường ép dân nữ, chí ít cái tội danh này còn bắt mắt chán. Có điều An gia đã vô dụng rồi, ông ta không nghĩ nhiều nữa. Mà giá trị của Lữ Chính là ở phía sau. Nếu ông ta có thể lung lạc được hãn, sau này ắt bảo hãn nói gì thì hãn sẽ nói đó. Đến lúc ấy Long Đại đã chết, không thể cãi lại được nữa.

Lỗ Thăng còn chưa về tới trưởng của mình thì có thuộc hạ đến báo lại, nói lúc lục soát thôn xóm lân cận, thấy ở cửa thông có binh sĩ qua lại, hành tung nhìn khá khả nghi. Nhưng còn chưa đuổi kịp thì đã không thấy người đâu, mất dấu hoàn toàn. Chỉ trông thấy là binh phục, hãn là người trong quân doanh này.

“Khả nghi thế nào.” Lỗ Thăng hỏi.

“Nếu là tuần tra thì nên xuất hành theo đội ngũ. Nhưng bọn họ chỉ có hai người. Hơn nữa lúc rời thôn còn lăm lét nhìn trái phải, trông khá cẩn thận. Chỉ đi đường có vật che lấp, dường như không muốn để người khác trông thấy. Cũng không biết bọn họ có phát hiện ra ai thất mình không mà đi rất nhanh, chỉ loáng cái đã không có bóng người. Nhìn hướng bọn họ chạy trốn, thì chính là về doanh trại này. Lúc chúng thuộc hạ đuổi tới gần doanh trại, thì tất cả đều mặc binh phục, không nhận ra ai là ai.”

Lỗ Thăng gọi trưởng sử trong quân đến, kiểm tra đội ngũ và thời gian của vệ binh tuần tra xung quanh. Suy nghĩ một chút, lại dặn hai thuộc hạ kia lặng lẽ vào thôn tra xét một phen, xem tình hình trong thôn đó thế nào. Có phải có binh sĩ làm chuyện gì đấy ở đó không.

Trong một căn nhà tại thôn Hưởng Trúc. Tào Nhất Hàm cẩn thận lau chùi bình tro cốt của Hoắc Minh Thiện, thắp cho ông một nén hương. Hắn nhìn Đức Chiêu để ngồi bên cửa sổ, hô lên: “Công tử, tiểu nhân đã nấu cơm rồi.”

Đức Chiêu để gật đầu, cúi đầu nhìn ngón tay mình, cảnh cáo bản thân phải nhẫn nại, nhất định y sẽ quay về Nam Tần, vạch trần bộ mặt thật của Huy vương, đoạt lại ngôi vị hoàng đế.

Xe ngựa của Tiết Tự Nhiên tăng hết tốc lực tiến về phía trước, chạy về phía dốc Thạch Linh. Dọc đường đến cửa ải trạm gác, là hắn lấy lệnh thông hành của quan phủ mà An Nhược Thần cho hắn ra, xưng là đến từ quận phủ trong thành Trung Lan giao quyền, cho phép hắn đến thôn Hưởng Trung đón thân thích bệnh nặng vào thành khám bệnh.

Thôn Hưởng Trúc cách khá gần doanh trại ở dốc Thạch Linh, đúng là không phải người bình thường có thể ra vào. tt dựa vào thông hành lệnh, vượt qua kiểm tra trên đường. Hắn vừa căng thẳng lại hưng phấn, càng đến gần dốc Thạch Linh lại càng kích động. Làm một chuyện lớn như vậy, băng qua ngàn nguy hiểm, cảm thấy hào khí ngút trời!

Tiết Tự Nhiên và An Nhược Thần đã bàn xong tất cả mọi chuyện. Thậm chí hắn còn đưa ra đề nghị, còn cho An Nhược Thần giữ người lại. Nói là nếu An Nhược Thần có nguy nan gì, tuy thành Trung Lan xa, không thể cứu gấp được, nhưng dù sao có người báo tin giúp nàng thì sau này cũng dễ tiếp ứng. Những người khác hắn không biết, không dám tin.

An Nhược Thần cũng cho hãn người, giúp hãn dẫn dụ người theo dõi đi chỗ khác, ngăn trở hoài nghi, lo liệu thông quan cho hãn. Còn làm tiếp viện trong quân cho hãn. An Nhược Thần nói: “Đừng tưởng càng đến gần dốc Thạch Linh thì càng an toàn, giờ chỗ đó đã nằm trong tay Lỗ Thăng, vô cùng nguy hiểm. Người làm việc cẩn thận đấy. Người kia rất quan trọng, nhất thiết không được để y rơi vào tay Lỗ Thăng. Nhất định phải bình an đưa y về lầu Tử Vân.”

An Nhược Thần nói mấy mật hiệu, có vài cái là dùng để liên lạc với người giúp trong quân. Có vài cái là để hãn sử dụng khi nhận thuốc giải.

Tiết Tự Nhiên chạy rượt một đường, lại không hề bị bệnh. Tùy tùng Hường Vân Hào của hãn đi nhanh, nên đi trước một bước thăm dò. Trên đường có một vài trắc trở, nhưng cũng không quá nguy hiểm. Ngày hôm đó Tiết Tự Nhiên nghe thấy lời phu xe, vén màn lên nhìn.

Thôn Hường Trúc, ở ngay trước mắt rồi.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 187

Tiết Tự Nhiên dừng xe lại đợi. Qua một hồi lâu, một mình Hưởng Vân Hào chạy vội đến: “Công tử, trong thôn có binh sĩ đang lục soát.”

Tiết Tự Nhiên cả kinh: “Vì sao lại lúc soát?”

“Không rõ ạ, bọn họ chỉ hỏi thôn dân trong thôn là binh sĩ có hay đến không, bọn họ đã làm gì trong thôn, trong thôn có xảy ra chuyện gì không.”

“Thôn dân đáp thế nào?”

“Đáp là thôn ở gần doanh trại, ra vào bất tiện, rất nhiều người đều đã chuyển đi cả. Muốn mua gì cũng không tiện, người gánh hàng cũng không dám vào thôn, hễ đổ bệnh ốm đau là cũng mệt lắm. Bọn họ nghe nói Long tướng quân đặt ra quy củ trong doanh, cách dăm ba ngày binh sĩ sẽ đến kiểm tra tình hình thôn xóm, nên thường có binh sĩ đến trong thôn, bọn họ cũng quen rồi. Có lúc binh sĩ sẽ đến từng nhà hỏi thăm tình hình, có lúc sẽ đưa bột gạo cho ông già sống đơn độc. Từ trước tới nay chưa từng thấy xảy ra chuyện gì đặc biệt.”

Tiết Tự Nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không dám xem thường, “Bọn họ có lục soát chặt chẽ không?”

“Tra hỏi từng hộ một.”

“Vậy còn hộ kia?”

“Ở cuối thôn ạ. Thuộc hạ đã để Ninh Tử đi trước xem rồi.”

Tiết Tự Nhiên nhảy xuống xe ngựa: “Mau, đưa ta đi đi. Trễ chút nữa thì sợ hỏng chuyện mất.”

Hương Vân Hào quá hiểu Tiết Tự Nhiên, công tử nhà mình không chạy nhanh, chỉ làm ảnh hưởng đến cước trình. Vậy là hắn ngồi xổm xuống, Tiết Tự Nhiên vội nằm lên lưng hắn. Hương Vân Hào thi triển khinh công, đưa Tiết Tự Nhiên đến cuối thôn.

Đến nơi rồi thì ẩn thân vào trong rừng trúc cạnh đấy. Hương Vân Hào chỉ căn nhà cho Tiết Tự Nhiên nhìn. Có khói tỏa ra từ ống khói, rõ ràng là nhà họ đang nấu cơm. Tiết Tự Nhiên thầm nghĩ, hay thật đấy, chết đến nơi rồi mà còn không biết gì.

Đang còn suy nghĩ thì từ xa có mấy người đi đến. Hai binh sĩ dẫn theo một thôn dân trông có vẻ là côn đồ, thôn dân quơ tay múa chân nói gì đó, chỉ về phía nhà kia.

Ninh Tử chạy đến, thấp giọng nói: “Công tử, người kia báo lại với quân gia nói cuối thôn có một hộ mới đến, hắn ta đã lén nhìn qua, khẩu âm ngữ điệu không bình thường, dường như là tầng lớp cao quý, nhưng lại mặc xiêm y vải thô, rất khả nghi. Trước kia hắn cũng đã báo lại chuyện này với các quân gia thường tới thôn, nhưng các quân gia không coi ra gì, còn nói với hắn lo cho mình sống tốt là được, đừng gây nhiều chuyện. Còn nghi ngờ hắn chạy đến chỗ hẻo lánh cuối thôn là định làm gì? Có phải còn như trước không, tay chân không sạch sẽ? Thế là khiển trách hắn một trận. Trong lòng hắn rất không phục. Hôm nay còn thấy có quân gia lại kiểm tra, hắn liền báo chuyện này lại lần nữa, còn đòi quân gia thưởng.”

Tiết Tự Nhiên cau mày: “Đúng là chỗ nào cũng có gian tế cả. Long tướng quân kia cũng không phải vạn năng, không đối người lo liệu thì có khi đốt cháy hậu viện hắn mất.”

Tiết Tự Nhiên nhanh chóng hạ quyết định, dặn dò một phen. Ninh Tử lĩnh mệnh chạy đi.

Dưới sự hướng dẫn của thôn dân, hai binh sĩ đã càng gần càng đến căn nhà. Tim Tiết Tự Nhiên nhảy thót, cúi thấp người, chờ đợi.

Đột nhiên, ở trong đồi rừng ở đầu khác truyền đến tiếng la lớn của Ninh Tử: “Người đứng lại! Lén lén lút lút làm gì đấy hả! Đứng lại! Cấm chạy! Người đâu! Không được chạy!”

Hai binh sĩ nghe vậy thì nhất thời dừng lại, quay đầu nhìn về phía rừng cây trên sườn núi rồi chạy đến. Thôn dân cũng hốt hoảng chạy theo.

Tiết Tự Nhiên vỗ Hưởng Vân Hào. Hưởng Vân Hào cũng hẩn nhanh chóng nhảy vọt mấy cái chạy đến phía căn hộ kia, rồi không hề dừng lại, mau chóng nhảy vào sân.

Sân rất nhỏ, Tiết Tự Nhiên vừa đi vào là đã thấy một thanh niên cầm chổi nằm ở sau cửa sân, dường như đang nhìn tình hình bên ngoài qua khe cửa. Xem ra cũng không phải bọn họ không có chuẩn bị.

Thanh niên kia vẫn chưa phát hiện có người vào sân, Tiết Tự Nhiên thấp giọng hô: “Là Long tướng quân phái ta đến cứu các người.”

Thanh niên kia nghe tiếng quay đầu lại, giật mình.

Tiết Tự Nhiên tranh thủ thời gian, lại nói: “Người là Tào Nhất Hàm?”

Thanh niên căng thẳng siết chặt chổi.

Tiết Tự Nhiên nói: “An Nhượng Thần bảo ta hỏi người, một cuộn giấy hoa tiên có bao nhiêu tờ?”

“À.” Nhất thời Tào Nhất Hàm bỏ chổi xuống, dẫn bọn họ vào nhà: “Mau vào đi, Long tướng quân có dặn dò gì không? Hôm nay có binh sĩ đại ca

đến nhắc nhở chúng ta phải coi chừng, vừa rồi Lưu đại thúc trong thôn tới nói có người lục soát thôn, ta còn đang do dự có nên đưa công tử đi không.”

Tiết Tự Nhiên sầm mặt: “Sao ngươi lại dễ dàng tin người như thế ả? Người phải nói là có mười hai tờ trước, rồi nghe ta đáp tiếp thế nào mới phải chứ!”

Tào Nhất Hàm sững sờ: “Gì?”

“Mười một tờ.” Tiết Tự Nhiên phất tay, có phần mất hứng. Đối đáp ám hiệu mà cũng không đúng nữa, làm sao ủy thác được trách nhiệm nặng nề đây! “Long tướng quân để cho ta dẫn các người vào thành Trung Lan, đến lâu Tử Vân, có Tường tướng quân bảo vệ các người. Doanh trại ở đây không an toàn.”

“Đi.” Tào Nhất Hàm không hề có chút do dự hoài nghi. Đeo bọc y phục lên, quay đầu nói với Đức Chiêu đế: “Công tử, Long tướng quân phái người đến tiếp ứng chúng ta.”

Tiết Tự Nhiên lại chê hằn: “Công tử nhà người này giờ ở bên, nghe rất rõ, không cần người phải lặp lại. Quan trọng nhất bây giờ là, bình tro cốt của Hoắc tiên sinh ở đâu?”

“Công tử.” Hương Vân Hào vừa vào nhà đã quan sát xung quanh phòng bị xong xuôi, lập tức đưa một bao bố nhỏ ở trên bàn thờ đến, nhìn theo hình dạng, thì là một chiếc bình nhỏ.

Tiết Tự Nhiên đưa tay tháo nút thắt, Tào Nhất Hàm vội la lớn: “Người làm gì đấy?”

Tiết Tự Nhiên nói: “Trong tro cốt có đồ quan trọng.” Đường lúc nói thì đã mở bao bố ra, đúng là một bình tro cốt, bên trên viết một chữ “Hoắc” rõ ràng, trên bình còn lưu lại mùi thơm của nhang.

Tào Nhất Hàm kêu to: “Không được chạm vào tiên sinh!”

Hương Vân Hào rút kiếm ra cái soạt, gác trên cổ Tào Nhất Hàm. Tiết Tự Nhiên nhìn trái nhìn phải, cầm lấy tờ giấy hoa tiên trên bàn lên, gấp lại thành hình cái đấu, giao vào tay Tào Nhất Hàm: “Cầm hộ chút nào.”

Tào Nhất Hàm hậm hực, rất muốn ném tờ giấy của hắn ta xuống đất. Nhưng Tiết Tự Nhiên đã lật ngược bình lại, Tào Nhất Hàm vội giơ giấy ra tiếp, rất sợ tro cốt rơi xuống đất.

Đức Chiêu để giấu gậy sau lưng, nghĩ có nên đi lên đánh Hương Vân Hào, giải cứu Tào Nhất Hàm không, nhưng lại sợ thanh kiếm kia làm bị thương Tào Nhất Hàm, cũng đau lòng tro cốt của Hoắc Minh Thiện. Còn đang do dự thì Hương Vân Hào đã quay đầu liếc y, thấp giọng quát: “Chớ động.”

Đức Chiêu để không dám cử động nữa.

Lúc này chợt nghe thấy Tiết Tự Nhiên khẽ hô một tiếng. Một viên thuốc sập rơi xuống từ bình. Hắn lại nhìn vào trong bình, lắc lắc, dường như không còn vật nặng nào khác, vậy là liền giao cho Tào Nhất Hàm: “Cho người đẩy, đổ tiên sinh nhà người vào lại đi.”

Tào Nhất Hàm vừa oan ức vừa đau lòng, hai tay cầm giấy đấu không dám động, trơ mắt nhìn Tiết Tự Nhiên cầm viên thuốc sập kia đi. Hương Vân Hào nhận bình thay Tiết Tự Nhiên, nói với Tào Nhất Hàm: “Mau đổ đi, không còn thời gian nữa.”

Tào Nhất Hàm rất muốn đánh hai người này một trận no đòn, không còn thời gian, nhưng là ai đã lãng phí thời gian ở đây hả!

Tiết Tự Nhiên không để ý đến bọn họ, hắn tử lâm bầm: “Không phải nói là một cái hộp à? Tại sao lại là viên thuốc sập?” Hắn bóp viên thuốc ra,

thấy bên trong đúng là có một cái hộp, trong hộp có thuốc, màu sắc số lượng đều đúng cả. Lúc này mới thở phào.

“Tìm được rồi, mau dẫn bọn họ đi đi.”

Tào Nhất Hàm rưng rưng, cẩn thận đổ tro cốt vào, không muốn để ý đến hắn ta nữa. Đức Chiêu đế hỏi: “Đây là vật gì?”

“Thuốc giải.” Tiết Tự Nhiên vừa đáp vừa chạy đến sau cửa sổ nhìn.

Đức Chiêu đế đi theo: “Là của Lư Chính đấy hả? Hắn bảo quay về Nam Tân mới có thể nói là giấu ở đâu.”

“Không cần phải để ý đến hắn, tìm được rồi.” Tiết Tự Nhiên nói xong thì dừng lại, “Không được, vẫn phải để ý chặt đến hắn, không thể bỏ qua cho hắn như vậy được.”

Đức Chiêu đế lại hỏi: “Người đang nhìn gì thế?”

“An Nhược Thần nói, cách không xa sau nhà có một đồng đất, đã sắp xếp chỗ ẩn thân cho hai người ở trong rừng sau chỗ đó rồi, có thể tạm thời tránh đi.”

Lần này Đức Chiêu đế tin hắn hoàn toàn: “Đúng thế.”

“Nhưng cửa sổ này cao quá!”

Đức Chiêu đế nói: “Người đỡ ta đi lên đi.”

Tiết Tự Nhiên lắc đầu: “Ta không có sức.” Đùa à, tuy hắn không đủ tôn quý, nhưng cũng là quý công tử được nuông chiều quen lại thêm bệnh yếu vô sức đấy!

Lúc này Hương Vân Hào đi đến, một tay nhắc người lên, cấp tốc lần lượt ném bọn họ ra ngoài cửa sổ. Rồi xoay người lại ném luôn Tào Nhất Hàm

ôm chặt bình tro cốt của Hoắc tiên sinh đã gói kỹ ra ngoài.

Lúc này ngoài sân đã truyền đến tiếng gõ cửa, hai binh sĩ kia đã quay về, “Có ai không? Mở cửa!”

Hương Vân Hào nhảy ra cửa sổ rồi che kín lại. Đức Chiêu đế, Tiết Tự Nhiên dẫn Tào Nhất Hàm chạy về phía hướng đông đất. Hương Vân Hào chạy đầu, công Tiết Tự Nhiên trên lưng, ung dung dẫn đường. Đức Chiêu đế quay đầu nhìn Tào Nhất Hàm, Tào Nhất Hàm ôm bình lắc đầu quây quây. Công người trên lưng là hãn chạy không nổi đâu hoàng thượng ơi! Không bằng vẫn tự chạy đi!

Bốn người vừa mới giấu mình kỹ sau đông đất, thì cửa sổ sau nhà chợt bị đẩy mạnh ra.

Đức Chiêu đế cúi thấp người, Tào Nhất Hàm vội nhét tro cốt của Hoắc Minh Thiện vào trong bọc y phục, tnt nhìn bốn phía quan sát địa hình, chỉ có Hương Vân Hào là nhìn chăm chăm động tĩnh ở cửa sổ sau nhà.

Hai binh sĩ kia rời khỏi cửa sổ. Hương Vân Hào nói: “Nhanh lên, nhân lúc này chạy vào trong rừng đi. Trong phòng bếp còn nấu cơm, nhất định bọn họ sẽ nghi ngờ, hãn sẽ tìm quanh nhà một vòng.”

Bốn người tiếp tục chạy vào rừng. Tiết Tự Nhiên nằm trên lưng Hương Vân Hào, không chút tổn sức, cũng không thở gấp, nói: “Nói các người đấy, chạy trốn thực mạng rồi còn bắn khoăn nấu cơm.”

Tào Nhất Hàm không phục: “Lúc nấu cơm đâu biết phải chạy trốn thực mạng.”

Đức Chiêu đế càng không phục: “Hoặc là xuống đây, không thì im miệng.”

Tiết Tự Nhiên ngậm miệng, hăn thấy không phải vì Đức Chiêu để bảo hăn im mà hăn im miệng, mà vì hăn đại nhân đại lượng, dù gì người ta cũng coi như là khách Đại Tiêu, hăn là chủ nhà, nên khách khí mới phải.

Bốn người chạy vào trong rừng, đoạn đường này hơi xa, Đức Chiêu để và Tào Nhất Hàm thở hồng hộc, ẩn thân sau cây, quả nhiên thấy binh sĩ đi một vòng kiểm tra, không thấy gì, lại vòng thêm vòng nữa.

Hương Vân Hào để Tào Nhất Hàm dẫn đến chỗ ẩn thân đã chuẩn bị trước. Đó là một sơn động ở sườn dốc trong rừng, bên ngoài có cành lá rậm rạp che phủ, không thấy được bên trong. Trong động có nước và lương khô, xem ra đúng là có thể ẩn náu trong thời gian ngắn.

Hương Vân Hào thu xếp ổn thỏa cho ba người, rồi rời đi lo chuyện tiếp ứng. Tiết Tự Nhiên gọi hăn lại, đưa thuốc giải cho hăn: “Cái này quan trọng, cho người cười khoái mã đưa về thành trước đi.”

Hương Vân Hào lên tiếng đáp lại.

Ba người Tiết Tự Nhiên im lặng ngồi chờ trong động. Tào Nhất Hàm vẫn còn tức Tiết Tự Nhiên, quay ngoắt đầu đi mặc kệ hăn. Tiết Tự Nhiên cũng chẳng quan tâm hăn ta, chỉ nói với Đức Chiêu để: “Tại hạ họ Tiết. Cũng không cầu ngài báo đáp ân cứu mạng. Nhưng dù sao thì vẫn có ân, sau này ngài về Nam Tần thì hãy đối tốt với dân chúng, cũng cung kính Đại Tiêu bọn ta chút. Còn nữa, buôn bán ngọc thạch gì đó, nhớ giao cho nhà ta.”

Đức Chiêu để nổi đóa: “Người Đại Tiêu các người thật là... Người này so với người kia...” Uống cho y đọc đủ thứ thi thư, mà cũng không tìm ra được từ thích hợp để hình dung.

“Cơ trí dũng cảm?!” Tiết Tự Nhiên tổng kết hộ y.

Đức Chiêu để cũng quay đầu đi, không muốn để ý đến hăn.

Trời tối, có người vào rừng. Tiếng giẫm lên lá khô và cành cây vang khẽ. Đám người Đức Chiêu để cảnh giác.

Một âm thanh gọi nhẹ: “Công tử.”

Tiết Tự Nhiên thở phào, thấy hnh vén cành lá lên.

Lúc này Hương Vân Hào dẫn Ninh Tử đến. Hắn ta nói đã cho người đưa thuốc về. Không thấy có động tĩnh gì ở doanh trại, nhưng bọn họ vẫn phải nhanh lên.

Hương Vân Hào công Tiết Tự Nhiên, Ninh Tử công Đức Chiêu để, đám người nhanh chóng xuyên qua rừng cây, chạy đến chỗ xe ngựa. Tiết Tự Nhiên nói với Đức Chiêu để: “An Nhược Thần bảo sẽ phái người về thành Trung Lan báo tin, cho người tiếp ứng chúng ta. Nhưng bây giờ tình cảnh của họ cũng khá nguy hiểm, không thể hoàn toàn trông cậy vào họ được. Tuy về trung Lan khá hơn dốc Thạch Linh, nhưng cũng không thể khinh thường được, ngài hãy nghe theo ta sắp xếp.”

“Được.” Đức Chiêu để sáng khoái đáp.

“Đừng quên giao buôn bán ngọc thạch cho nhà ta.”

Đức Chiêu để nuốt chữ “được” về lại.

Trong quân doanh, Lỗ Thăng cau mày trầm tư, ông ta vừa thả thôn dân về, không hỏi được gì cả. Trước đó vệ binh quay về báo nói trong thôn có vị công tử từ vùng khác đến, nghe nói phong thái bất phàm, bọn họ định thăm vấn nhưng trong nhà lại không có người. Quái lạ chính là, trong bếp còn đang nấu cơm.

Nhất thời Lỗ Thăng nghi ngờ, cho người tiếp tục lục soát thôn, rồi lại tìm trưởng thôn đến. Nhưng hỏi liên tiếp mấy người, bọn họ đều nói đang đánh trận, người trong thôn rời đi không ít, chỗ cuối thôn cũng hoang vu rồi, bọn

họ không hay đi đến đó. Đúng là có người ngoài đến ở nhờ, nhưng bọn họ không kiểm tra thân phận. Không biết là người nào. Chỉ nghe nói là lúc đi ngang qua bệnh quá nặng, không thể không dừng chân dưỡng bệnh, khỏi bệnh thì sẽ rời đi. Nếu nói về hình dáng thì cũng không có gì đặc biệt lắm, chỉ là một người trẻ tuổi chừng mười tám mười chín, dẫn theo một thanh niên trên dưới hai ba mươi tuổi.

Lỗ Thăng không nghĩ ra có nhân vật nào đặc biệt như thế, nhưng ông ta cảm thấy bất an. Bây giờ thành Trung Lan cũng xảy ra chuyện, Tiền Thế Tân ngu xuẩn kia bị người gài bẫy, vốn đã sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy cho hẳn ta rồi, nhưng lại xảy ra tai vạ này. Chứng tỏ bên Long Đại vẫn có chuẩn bị, mặc dù nhìn thì chúng luôn bị áp chế, nhưng có cất giấu thủ đoạn nhỏ.

Vào giây phút quan trọng này, không thể xảy ra bất cứ không may nào được. Binh sĩ lén lút vụng trộm, quý công tử nấu cơm trốn chạy, nhất định trong này có chuyện.

Lỗ Thăng hạ lệnh, hai đội vệ binh lên đường, một đội chạy tới thành Trung Lan, một đội đi về sông Tứ Hạ, dọc đường kiểm tra xem có người đi đường hay xe ngựa khả nghi nào không, tìm một quý công tử chừng mười tám tuổi, bên người có dẫn theo tùy tùng.

Trong thành Trung Lan, Tiền Thế Tân phiền não bất an đi tới đi lui, đêm đã khuya nhưng hẳn không ngủ được. Trong ngực vừa thối vừa bẩn, không có ai chăm sóc hẳn, nước uống cũng không sạch, hẳn từ tức giận dần dà rơi vào tuyệt vọng. Tội danh của hẳn đã định, nhiều đến mức đếm không hết, án lục có thể chất đầy bàn.

Từ án cũ trong huyện mấy năm trước cho đến mua chuộc Lương Thanh Hà bây giờ, thậm chí còn cả chuyện nhỏ là sửa án lục Diêu Văn Hải bị bắt đi, cũng bị đào lên. Trong này nhất định có “công lao” của Diêu Côn, chỉ có ông ta mới có thể rõ ràng những vụ án cũ đến thế.

Tiền Thế Tân tức đến mức ngựa ngáy, máu tươi đầm đề. Thủ đoạn hăn lợi dụng uy hiếp Diêu Côn, nay bị Diêu Côn dùng trên người mình. Còn cả chuyện hăn gửi tin cho thợ săn ở Trư Lâm, Tưởng Tùng cũng biết nốt. Thợ săn Tống Chính đã bị bắt lại, Nhạc Phúc ở sông Tứ Hạ cũng bị bắt, con đường truyền tin đến Nam Tân cũng bị tra xét triệt để. Tội danh Tiền Thế Tân hăn tư thông với địch bán nước đã cố định rồi.

Tiền Thế Tân rất muốn nổi điên, đã xảy ra chuyện gì vậy, là phụ thân Tiền Búi của hăn chưa chết, hay tên Lã Phong Bảo kia bị bắt rồi? Hay là có xảy ra bất trắc nào khác? Hăn không biết. Không ai cho hăn biết chuyện gì đã xảy ra, bên Lỗ Thăng cũng không có động tĩnh tin tức nào.

Tiền Thế Tân phiền não kêu to, dùng xiềng xích đập vào cửa ngục. Một nha sai đi vào, quát lên: “Đừng ồn ào nữa, bây giờ chỗ này không phải người làm chủ. Nếu người còn gây sự, ta sẽ báo cho Tướng tướng quân.”

Tiền Thế Tân cắn răng tức giận trợn trừng lên, dùng sức hất xiềng xích về phía cửa. Cửa tù vang lên một tiếng “ầm” lớn. Nha sai kia cũng nổi giận, bước lên trước hai bước quát: “Đã bảo người đừng...”

Nhưng hăn còn chưa dứt lời, bỗng có gì đó lóe lên, rồi đầu hăn rơi xuống đất.

Tiền Thế Tân trợn mắt há mồm, trừng mắt nhìn mãi mới phản ứng được, nha sai này bị người ta chặt đầu, chết.

Tiền Thế Tân lùi mạnh về phía sau, thân hình của nha sai đổ rầm xuống đất, để lộ Tịnh Duyên sư thái ở sau lưng.

Nhất thời Tiền Thế Tân chẳng biết nên vui hay buồn, là phúc hay họa, chỉ kêu lên theo bản năng: “Sư thái.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 188

Tịnh Duyên sư thái cũng chẳng nói lời nào, im lặng cúi người nhặt chìa khóa bên hông thi thể nha sai kia lên, mở khóa cửa phòng giam Tiền Thế Tân.

Tiền Thế Tân dán lưng sát tường, không dám thở mạnh, không biết rốt cuộc mục già cuồng giết người này có tính toán gì không.

Tịnh Duyên sư thái nhìn hắn, nói một chữ: “Đi.”

Tiền Thế Tân vừa sợ vừa nghi, chẳng lẽ là đến cứu hắn?

Tịnh Duyên sư thái cũng chẳng màng đến phản ứng của hắn, quay đầu rời đi. Lúc này Tiền Thế Tân mới như sức tỉnh khỏi cơn ác mộng, đuổi sát theo bước chân bà ta. Bất kể Tịnh Duyên sư thái này có ý đồ gì, thì hắn ở lại ngục cũng chỉ có một con đường chết. Bỏ lỡ cơ hội này, sợ sẽ không còn nữa.

Ra khỏi cửa ngục, chỉ thấy ở cửa có hai thi thể nha sai, nhưng Tịnh Duyên sư thái làm như không nhìn thấy, dưới chân cũng không dừng lại, trực tiếp bước qua, nấp sát vào nơi chân tường náu mình trong bóng tối tiếp tục đi lên. Tiền Thế Tân thấy tình cảnh này thì cũng không dám nhìn lâu, theo sát sau lưng Tịnh Duyên. Hắn rất quen thuộc địa hình ở đây, mấy lần định mở miệng nhắc Tịnh Duyên nên đi như thế nào thì hay hơn, nhưng nhìn bóng lưng lạnh lùng của sư thái, hắn lại nuốt tất cả vào.

Lúc trước phụ thân Tiền Bùi ở tù chính là vì sợ Tịnh Duyên ám sát, khi đó toàn nha môn đều có phòng bị, quả thật Tịnh Duyên không hề đến. Giờ

đây chẳng ai nhớ nổi đến bà ta, thì bà ta lại đến. Tiền Thế Tân âm thầm phục tâm cơ của Tịnh Duyên. Đừng nhìn bà ta giết người không nháy mắt, chứ thực ra xử lý mọi chuyện rất tỉ mỉ. Lần cướp ngực này hẳn cũng có chuẩn bị.

Quả thật Tịnh Duyên giống như Tiền Thế Tân dự đoán, có chuẩn bị mà đến. Nên họ đi một đường rất thuận lợi, tránh được tai mắt. Có vài vọng gác không có người, Tiền Thế Tân không khỏi suy đoán những người này có phải bị Tịnh Duyên giết rồi hay không. Tiếp đến là đi đến nơi góc chân tường tối om, Tịnh Duyên xoay người tóm lấy tay Tiền Thế Tân, xách hẳn nhảy ra ngoài.

Sau đó lại bôn ba một đường. Đường phố ban đêm lạnh lẽo tiêu điều, Tiền Thế Tân không dễ đuổi theo tốc độ của Tiền Thế Tân, nhưng lại không hề dám than phiền. Hẳn nghe được tiếng thở của mình, còn có cả tiếng tim đập điên dại.

Đến nơi rồi, Tiền Thế Tân lại thất kinh. Không ngờ là đưa hẳn về Tiền phủ. Có điều cũng như kẻ gian, lạng lẽ đi vào, không người hay biết.

Lúc này Tịnh Duyên sư thái mới nói: “Đi lấy y phục tiền bạc đến đây, đừng để ai phát hiện.”

Tiền Thế Tân ngẩn người, suy nghĩ lại thì quả thật rất cần mấy thứ ngoài thân này. Hẳn nhanh chóng vào nhà chính, Tịnh Duyên sư thái che chắn cho hẳn, hẳn lấy ít tiền tài, y phục sạch, nghĩ một lúc rồi lại gói thêm giấy bút và mực, nhét vào bọc y phục rồi mới ra ngoài.

Tịnh Duyên sư thái cũng không lên tiếng, lại lạng lẽ dẫn hẳn rời đi. Lần này là đến một tiểu trạch viện cạnh tiền phủ.

Bố trí trong viện tử khá đơn giản, hoàn toàn khác biệt với tục khí hoa lệ của chủ viện mà Tiền Bùi thích. Từ khi Tiền Thế Tân ở trong thành Trung Lan thì rất ít khi về lại Tiền phủ, sau đó gây ra vụ Tịnh Duyên ám sát, hẳn

lại không dám ở, vẫn cứ ở mãi tại nha phủ. Nhưng không để ý đến một tiểu viện như vậy, từ bên ngoài nhìn vào thì như là thuộc về Tiền phủ, nhưng đi từ trong Tiền phủ, thì viện tử này lại như nhà bên cạnh. Ở giữa có một cánh cửa nhỏ đi lại không dễ thấy.

Cánh cửa nằm khuất sau cây, quả thật không bắt mắt.

Tịnh Duyên sư thái dẫn Tiền Thế Tân leo qua tường, tiện tay đẩy cửa một gian phòng ra, tiến vào.

Tiền Thế Tân đi theo vào, lại thất kinh lần nữa. Xem ra đây là nơi Tịnh Duyên sư thái ở. Vậy là bà ta vẫn luôn ở trong Tiền phủ sao? Vậy mà hắn không hề hay biết. Hèn gì bà ta có thể nhanh chóng nhận được tin đặt ở cửa sau cửa trước như vậy.

Tịnh Duyên ngồi xuống, nói với Tiền Thế Tân: “Đợi đấy, đợi tình hình ổn thì lại đi. Cổng thành vừa mở thì chúng ta sẽ ra khỏi thành. Người cải trang đi, bọn họ sẽ không liên hệ một phạm nhân chạy thoát với vợ chồng thôn dân trung niên đâu.”

Tiền Thế Tân không nói ra lời. Đúng là vậy, bọn họ phát hiện có người cướp ngục, nhất định sẽ lục soát khắp thành, cổng thành cũng bố trí đồn trạm. Dựa theo thủ pháp giết người cướp ngục, Tướng Tùng sẽ nhanh chóng liên tưởng đến Tịnh Duyên sư thái. Cho dù bọn chúng đề phòng Tiền Thế Tân hẳn ra khỏi thành, thì có lẽ cũng không đoán được hắn có thể cải trang thành vợ chồng với Tịnh Duyên sư thái.

Tiền Thế Tân rùng mình, phải cải trang thành vợ chồng với mục giả cường sát lạnh như băng này... Hắn đã đánh giá thấp Tịnh Duyên sư thái rồi. Bà ta biết co biết dẫn như vậy, thật đúng là khiến người ta sợ hãi.

“Sư thái, chúng ta phải đi đâu?” Tiền Thế Tân dè dặt hỏi.

“Đến Nam Tần.” Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ người còn đường sống ở Đại Tiêu à?”

Không có. Nhưng Tiền Thế Tân cảm thấy Tịnh Duyên sư thái không thể nào để ý đến sống chết của hắn được, “Ý của sư thái là?”

“Người đã đồng ý tra án giúp ta, quên rồi sao?”

Tiền Thế Tân sững sờ, bây giờ hắn còn có thể tra án sao? Lòng tin cố chấp của Tịnh Duyên sư thái đối với hắn thật khiến hắn phải sợ hãi mà. “Không phải lần trước có kết quả rồi sao?” Tiền Thế Tân lén quan sát sắc mặt Tịnh Duyên sư thái, cẩn thận cân nhắc dùng từ, “Không phải đã nói, là do Đức Chiêu để gây nên à. Khi đó vì muốn leo lên ngôi hoàng đế, nên hắn ta mới muốn diệt trừ đại họa là Huy vương, bèn xúi giục người làm chuyện này.”

“Lần trước là nói thế.”

Trái tim Tiền Thế Tân treo lên.

“Người giúp ta, dĩ nhiên ta cũng sẽ báo đáp người. Người ở Đại Tiêu chỉ có đường chết, chỉ có đến Nam Tần mới có thể sống. Người nhờ cậy Huy vương, liệu có lòng tin hắn sẽ thu nhận người không?”

Trái tim Tiền Thế Tân lại hạ xuống. Thì ra không phải ép hắn điều tra tiếp, mà là báo đáp hắn. Đây cũng đúng là tà môn, thứ người như Tịnh Duyên sư thái mà còn biết báo đáp ân tình người khác? Tiền Thế Tân suy tính một hồi: “Sau khi ta đến Nam Tần, phải liên lạc xem sao mới biết được.” Nói rồi lại sợ Tịnh Duyên thấy hắn sinh chuyện, vội nói: “Tuy không phải chắc chắn tuyệt đối, nhưng cũng có thể nắm chắc.”

“Được.” Tịnh Duyên sư thái vô cùng sáng khoái, “Ta đưa người đến Nam Tần, từ nay về sau không còn nợ gì người cả. Trước đây Huy vương từng giúp ta, ta cũng đã giết không ít người vì hắn, giờ không nợ hắn gì cả.

Lúc người liên lạc với Huy vương thì chuyển lời này của ta đến hần. Bảo hần đừng tìm ta, ta cũng không muốn gặp lại hần.”

Tiền Thế Tân vội gật đầu, không dám tin vào vận may của mình. Mầm họa trước kia luôn đề phòng nhất sợ nhất, cuối cùng lại là cứu tinh của mình.

Tịnh Duyên sư thái không để ý đến hần nữa, nhắm mắt dưỡng thần. Trong lòng Tiền Thế Tân không khỏi sợ hãi. Nhưng nghĩ một hồi cũng hiểu, Tịnh Duyên sư thái luôn như thế, chẳng qua biểu cảm tàn bạo quá thôi.

Lúc trời tờ mờ sáng, Tiền Thế Tân và Tịnh Duyên cải trang thành vợ chồng trung niên, theo đám người làm ruộng rời khỏi thành.

Trong thành, tin Tiền Thế Tân vượt ngục lan truyền khắp phố lớn hẻm nhỏ. Tường Tùng giận tím mặt gần như phái hết người trong nha môn ra ngoài tìm kiếm, đội vệ binh cũng canh kín cổng thành, nhưng không tìm được nghi phạm trốn chạy.

Từ lần trước đánh nhau với Tịnh Duyên sư thái, Tường Tùng vẫn luôn để ý lục soát, nhưng lại không thấy tung tích của bà ta đâu. Lúc này lại để Lục đại nương đến An gia một chuyến, tìm An Nhược Phương vặn hỏi. Nhưng An Nhược Phương lại bày tỏ mình không biết gì cả. Tường Tùng phái người quan sát An gia, cũng không thấy Tịnh Duyên sư thái đến tìm An Nhược Phương, cũng không ai trong An phủ thấy có cô tử đến.

Tường Tùng tức đến mức nghiến răng kèn kẹt. Hần biết mình đã để mất một nhân chứng quan trọng nhất, cũng không hiểu rõ rốt cuộc Tịnh Duyên sư thái có ý đồ gì trong chuyện này. Hần phái người gửi tin đi, lấy được bảo đảm Sở Thanh và Long Đại thì mới có chuẩn bị thích hợp.

Trên quan đạo thông đến thành Trung Lan, mấy ngày nay khá là ồn ào. Có quân lính kiểm tra xe ngựa và người đi đường, thấy công tử quý phái

dẫn theo tùy tùng là đều ngăn lại hỏi mấy câu. Mà quan binh trú đồn trên một con đường khác lại không như thế. Gặp phải quân lính kiểm tra như thế, bọn họ cũng muốn kiểm tra, kiểm tra những quân lính này là người nơi nào, làm gì, ai bảo bọn họ làm việc. Kiểm tra thủ lệnh cùng người của bọn họ, ngăn bọn họ quấy nhiễu dân vô lí.

Quái lạ chính là, những xe ngựa qua lại trong mấy hôm ấy toàn là công tử quý phái dẫn theo tùy tùng, trong tay ai cũng đều cầm thiệp mời, nói là được mời đến tham dự hôn lễ của công tử Tiết gia trong thành Trung Lan.

Có ở quận lân cận, thành lân cận, huyện lân cận, tóm lại là thành huyện cận kề bốn phương tám hướng đều có người đến. Lời nói của các vị công tử cũng rất nhất trí. Thiệp mời đều giống nhau, ai cũng đem theo quà tặng. Đầu binh sĩ kiểm tra phình ra, trận thế này, bộ các công tử định hợp thành đội vào thành cướp dâu sao?

Đức Chiêu để ngồi trong một chiếc xe ngựa, hai tùy tùng một phu xe. Tùy tùng đưa thiệp mời giúp y. Y là nhị công tử Mục gia ở thành kế bên, nhà bán tơ lụa, y cũng phải đem theo chuyện buôn bán cửa hàng gia trạch, phòng ngừa vạn nhất. Nhưng bọn binh sĩ kiểm tra lại không kiên nhẫn, thấy lại là thiệp mời quà tặng thì phát tay cho bọn họ qua.

Đức Chiêu để thở phào nhẹ nhõm, tuy họ Tiết kia kiêu căng đáng ghét, nhưng đúng là cơ trí. Lại điều động sắp xếp việc này, không ai làm được gì.

Xe ngựa Tiết Tự Nhiên đi cuối, vệ binh kiểm tra cảm thấy hãn khả nghi nhất, không có thiệp mời, cũng không chuẩn bị quà tặng. Tiết Tự Nhiên rất mất hứng: “Ta chính là Tiết công tử sắp thành thân kia! Ta tặng quà làm gì, phải là về báai đường nhận quà mới đúng!”

Vệ binh cũng rất phật ý, đùa họ chắc? Công tử này nhìn thật khiến người ta chán ghét, bắt lại rồi nói sau.

Tiết Tự Nhiên bị giữ lại, nhưng may mắn là không bị giữ lâu. Tiết Thư Ân dẫn theo quân sự tự mình ra khỏi thành đón con trai. Dọc đường toàn là xe ngựa của tân khách, mãi đến cuối mới thấy con trai. Có người chứng minh hẳn thật sự là Tiết công tử sắp nhận quà kia, các vệ binh cũng không thể làm thế nào được, bèn thả người ra.

Tiết lão gia dẫn con trai về giáo huấn cả một đường, người sắp thành thân rồi mà còn bộp chộp, đều do bị mẹ con chiều thành tật cả. Trước khi cưới còn ồn ào đòi đi chơi, mà chơi thì cứ chơi đi, lại còn xin chuẩn bị mời tân khách, nhất định trong này có chuyện gì đấy.

Tiết Tự Nhiên nghiêm mặt tái mét ôm ngực: “Cha đừng nói nữa, con sắp bị bệnh rồi.”

Tiết lão gia câm nín, bị bệnh thì bị bệnh, lại còn dự đoán sắp bị bệnh sao? Ông cũng muốn giả đổ bệnh để con trai nhìn đây, nói với nó là bị nó làm cho tức giận.

Xe ngựa của Đức Chiêu để thuận lợi vào thành Trung Lan. Phu xe được dặn dò trước, lái xe ngựa về phía lầu Tử Vân. Bên ngoài lầu Tử Vân có gác canh, xe ngựa không đến gần được, chạy một vòng dừng lại bên đường. Phu xe xuống xe, đến chỗ gác canh đưa thiệp, nói là bà con xa của Lục đại nương, tới gặp Lục đại nương.

Vệ binh cầm thiệp đi vào. Qua một lúc lâu, Lục đại nương đi ra, phu xe nói nhỏ với bà mấy câu, Lục đại nương gật đầu, đi tới cạnh xe ngựa, Tào Nhất Hàm trở lại Trung Lan thì có phần kích động, nói với Lục đại nương: “An Nhược Thần bảo ta nói với bà, là Linh tiên sinh để bọn ta đến.”

Đây là biện pháp bảo đảm nhất. Nếu tin từ thành Thông không đến được thành Trung Lan, hoặc thành Trung Lan xảy ra biến cố gì, bọn họ không thể vào lầu Tử Vân, thì mật hiệu này cũng có thể để bọn họ thông quan, nhận được tiếp ứng.

Linh tiên sinh, là danh hiệu của An Nhược Thần. Chỉ có Lục đại nương biết.

Lục đại nương nhìn người trong xe ngựa, nói: “Tin tức từ thành Thông vừa đưa đến bình an thì các ngài đã đến. Không cần phải lo lắng, cứ vào đi.”

Lúc xe ngựa của Đức Chiêu để chạy vào lầu Tử Vân, thì lt ở phía dốc Thạch Linh mãi vẫn không nghĩ thông, rốt cuộc công tử và tùy tùng chạy trốn kia là người nào.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 189

La Bằng Chính cầm chứng cứ điều tra, lặng lẽ đi gặp hoàng thượng. Không dẫn theo đồng liêu, không rêu rao nhiều chuyện.

Chính Minh để nghe La Bằng Chính thuật lại, rồi xem án lục do ông ta đưa đến, nói: “Vậy theo thừa tướng vậy, việc này không hợp giao cho Hình bộ?”

“Hoàng thượng, chuyện này là đại cuộc. Cũng không phải Lương đại nhân chỉ đơn giản muốn bêu xấu thần như vậy. Dù lúc này chưa có động tĩnh, nhưng khẳng định đều đang chuẩn bị thời cơ. Một vòng móc một vòng, sâu không lường được. Bây giờ ông ta đang ở trong cuộc, tất cả mọi người đều ở trên bàn cờ, nếu đứt dây động rừng, ông ta hủy cờ bất động, phủi sạch mọi quan hệ rồi căn ngược lại, thần chịu nhục cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, nhưng để tặc tử loạn thần hủy hoại triều đình, xâm hại hoàng quyền thì đấy chính là đại họa, đến lúc đó Đại Tiêu lâm nguy, hoàng thượng cũng lâm nguy.”

Chính Minh để suy ngẫm.

La Bằng Chính lại nói: “Thần cho là, với tình hình hôm nay thì không chỉ là Hình bộ, mà càng ít người trong triều biết càng tốt. Cũng không phải chỉ có một hai đại thần quan viên quan hệ tốt với Lương đại nhân, giờ chưa điều tra rõ ràng, vẫn không biết có ai tham dự không, nếu bị tiết lộ phong thanh thì chỉ có hại không có lợi.”

Chính Minh để gật đầu: “Lời ái khanh nói có lý. Nhưng ái khanh cũng nên biết là, trong triều cũng không phải chỉ có một hai đại thần quan viên

không hợp với Lương đại nhân, trăm cũng nhận được tấu chương của Lương đại nhân, đúng là có tố cáo vài trọng thần trong triều. Nếu không để Hình bộ và Ngự sử đài điều tra, mọi người ai cũng có cách nói riêng, có bằng chứng, há có thể thuyết phục? Chân tướng sự thật thế nào, vẫn nên điều tra công chính mới thỏa đáng.”

La Bằng Chính thở phào. Hoàng thượng nói ra việc Lương Đức Hạo có dâng tấu chương vu oan ông ta là được rồi. Trên thực tế, tam hoàng tử Tiêu Hoành Nghi đã tra ra được là hoàng thượng âm thầm để Hình bộ điều tra ông ta. Tra được gì rồi, đến bước nào, ông ta đều rõ. Vốn ông ta rất xem thường, nhưng Tiêu Hoành Nghi còn điều tra được nhiều hơn cả Hình bộ. Mà phần nhiều này, lại khiến La Bằng Chính sợ giật cả mình.

Lương Đức Hạo bố trí kín đáo, hiển nhiên không phải ý nghĩ nhất thời, tạm thời chuẩn bị. Có chứng cứ có thể chứng minh La Bằng Chính lấy trộm ám lệnh của kho binh, thông đồng với mật thám, mua chuộc sát thủ, lén xây quân đội, biệt trang mà tám trăm năm La Bằng Chính cũng không đi qua lại giấu diếm đất kho, tồn trữ quân trang... Từng chuyện từng chuyện một, đủ để cả nhà La Bằng Chính phải chết. Chắc chắn là đã tìm cách bố trí mấy năm rồi. Nếu bị Hình bộ điều tra được, nhất định La Bằng Chính không thể nào bào chữa, chỉ có thể chờ chết.

Tiêu Hoành Nghi cảm thấy, Hình bộ không tra ra được là vì Lương Đức Hạo còn chưa muốn bọn họ tra ra. Vì thời cơ chưa đến. Bản thân Lương Đức Hạo không ở kinh thành, nếu vụ án có sơ xuất gì, thì những bố trí trước kia của ông ta liền thành công cốc. Hơn nữa, người làm việc cho ông ta cũng phải xử lý sạch sẽ, không được để lộ tiếng gió, lại còn có, những tội chứng này không thể xuất hiện vô căn cứ được, nhất định phải bới lên một cách hợp lý. Không có thủ đoạn nào tự nhiên hơn việc Lương Đức Hạo điều tra ra được manh mối ở quận Mậu, rồi tiến một bước hồi kinh kiểm chứng.

“Trước tiên ông ta bắt Đông Lăng để phụ hoàng được vui, đến khi hồi kinh thì trình báo đã điều tra ra được ở chỗ biên giới. Còn những tin tình báo của mật thám, sẽ được chứng thật từng cái một trong tội chứng của La đại nhân. Hơn nữa Hình bộ đã lấy được tội chứng La đại nhân muốn giết Lương đại nhân, còn vì sao lại ám sát, thì dĩ nhiên là do La đại nhân không được đến quận Mậu, sợ Lương đại nhân đi sẽ điều tra ra được gì đấy.”

Thật đúng là không một kẻ hở, không chút sơ hở.

La Bằng Chính không khỏi không thừa nhận, đúng là bố trí khéo léo, kế sách cao minh. “Nếu Hình bộ không tra ra được, vậy làm sao điện hạ tra ra được?”

“Hình bộ là tra ra La đại nhân nhờ vào manh mối của Lương đại nhân, còn ta là điều tra Lương đại nhân, tuy thứ điều tra ra không giống nhau. La đại nhân, quận Mậu cách khá xa kinh thành, những tin tức chúng ta ngồi đây nhận được đều trễ rất nhiều, nay cũng không biết kế sách của Lương đại nhân đã thi hành đến đâu rồi, bao giờ ông ta lại quăng ra sợi dây thừng siết chặt La đại nhân, chúng ta vẫn chưa biết rõ. La đại nhân phải nắm chắc thời cơ, giành ra tay trước, thoát khỏi cảnh khốn cùng.”

Thế là La Bằng Chính đến gặp hoàng thượng. Ông ta đã bị Tiêu Hoành Nghi thuyết phục. Kế hoạch là thế này, La Bằng Chính thăm dò ý của Chính Minh để thử, để hoàng thượng tin rằng đây không phải là chuyện đùa, cũng không phải là quyền thần phe phái tranh đấu. Mà là nghịch thần mưu phản, mượn tranh đấu để che giấu sắp đặt. Chuyện này phải âm thầm tra cứu, bảo đảm không ai trốn thoát được. Hơn nữa người nắm việc tra án này, phải là người trung lập công chính. Tiêu Hoành Nghi đến biên giới cùng Lương Đức Hạo điều tra chu toàn lấy bằng chứng, còn La Bằng Chính ở lại kinh thành áp chế phe phái của Lương Đức Hạo, để bọn họ không giở trò từ bên trong, thậm chí giúp Lương Đức Hạo.

Tiêu Hoành Nghi còn nói, nếu y có thể đi thì có thể mượn chuyện này lôi kéo Long Đại giúp La Bằng Chính. Nhất định trong chuyện này Long Đại cũng là bên bị hại, La Bằng Chính có thêm một đồng minh, há chẳng phải là việc tốt sao.

Đương nhiên là tốt. La Bằng Chính cũng nhìn trúng Long Đại, nhưng xưa nay Lương Đức Hạo và Long gia có quan hệ thân mật, trước giờ ông ta cũng toàn xem Long Đại như phe đối đầu, nếu có thể mượn cơ hội lôi kéo, dĩ nhiên không thể tốt hơn được nữa. Không chỉ Long Đại, La Bằng Chính cảm thấy nếu đẩy ngã được Lương Đức Hạo, thì rất nhiều người cùng nhiều chuyện trong triều sẽ khác.

“Thần cho là, để nhị hoàng tử dẫn đầu điều tra là khá thích hợp. Nhị hoàng tử thông minh sáng suốt, nhất định có thể nhìn ra huyền cơ trong những chuyện này. Còn nữa, giờ không biết phía quận Mậu tình hình ra sao, đến chỗ đó, phải có thân phận áp chế được. Quan thần nào đi cũng sợ không thể đảm nhiệm. Lại phá tuần tra sứ? Có tuần tra sứ nào có quyền thế lớn hơn đây? Mà chỉ sợ như thế lại khiến Lương đại nhân cảnh giác, che giấu chuyện này.” Sau một phen thảo luận, Chính Minh đế và La Bằng Chính cũng chọn ra được người thích hợp.

Chính Minh đế phản đối đúng như dự đoán: “Nhưng ta được biết, Hoành Long thường hay qua lại với ái khanh.”

La Bằng Chính vội nói: “Hoàng thượng minh xét, nhị hoàng tử toàn tâm hướng về hoàng thượng, xưa nay luôn giải sầu phân ưu vì hoàng thượng. Nhất định nhị hoàng tử sẽ ứng phó toàn lực, phá án một cách công chính.”

La Bằng Chính càng khen Tiêu Hoành Long thì Chính Minh đế càng không yên tâm. Trong chuyện này, giờ ngài vẫn chưa có quyết định phải tin tưởng ai. Lương Đức Hạo và La Bằng Chính đều là hai trọng thần, mà cả hai cùng chỉ trích đối phương mưu phản, cùng có bằng chứng. Chứng cứ

của La Bằng Chính thì càng cường điệu hơn, ông ta bày ra “chứng cứ mình mưu phản”, nói đây là do Lương Đức Hạo chuẩn bị.

Những thứ do Lương Đức Hạo chuẩn bị, cũng có thể do La Bằng Chính đã nhìn thấu được Lương Đức Hạo định vạch trần mình, nên không thể không đi trước áp đảo, cản ngược một cái.

Nhất định chuyện này phải tra cứu nghiêm túc. Không giúp phe nào, không tha cho bất kỳ ai. Áp chế gọn sóng trong triều xuống thấp nhất, không thể tạo nên đại loạn được.

Chính Minh đế nói: “Thế này vậy, để tam hoàng tử đi đi. Tam hoàng tử và Lương đại nhân không có giao tình gì lớn, sẽ phán đoán chuyện này một cách công chính. Những thứ ái khanh đem đến đây cũng cần phải điều tra, nếu đã có bố trí thì ắt sẽ có manh mối ngọn nguồn. Ái khanh lo Hình bộ tiết lộ tin tức, lo Ngự sử đại không công bằng, vậy chuyện này để trầm tích thân giám sát. Trái lại trầm muốn xem xem, là ai dám thông đồng mưu phản, dám báo tin cho phản tặc.”

La Bằng Chính mừng thầm, dập đầu nói: “Hoàng thượng anh minh. Thần tuân chỉ.”

Và cứ như thế, Tiêu Hoành Nghi nhận được hoàng lệnh, phải đến quận Mậu và quận Bình Nam giám sát vụ án mưu phản. Chính Minh đế không giống trống khua chiêng làm lớn chuyện này, dặn Tiêu Hoành Nghi phải khiêm tốn làm việc.

Tiêu Hoành Nghi nhanh chóng dẫn binh lên đường, trước khi đi còn lặng lẽ chào hỏi Long Nhị một tiếng. Long Nhị lắc đầu: “Đừng nói với đại ca là ngài tìm đồng minh giúp huynh ấy, huynh ấy ghét La thừa tướng nhất.”

Tiêu Hoành Nghi tức giận: “Không tăng mỗi dụ thì làm sao bảo đảm được La thừa tướng nhất định thuận theo ý ta. Ông ta mà lấy được bằng

chứng, đến lúc đó quay đầu để nhì ca lập công, thì ta có khác gì tấm ván bị rút không.”

“Phải phải, điện hạ anh minh.” Giọng tán dương của Long Nhị vô cùng chân thành. Tiêu Hoành Nghi lườm hăn, rồi bắt đầu lên đường.

Trong thành Thông, Long Đại nhận được quân báo từ đốc Thạch Linh, sắc mặt nặng nề, “Mã tướng quân bị chém đầu rồi.” Đây cũng là kết quả như trong dự đoán, nhưng lúc xảy ra thật, hăn vẫn không dễ chịu.

An Nhược Thần bước đến ôm lấy eo hăn, định bụng an ủi.

“Hăn là một hán tử, trung nghĩa dũng mãnh. Trạch Thanh nói, lúc hăn rơi vào bẫy thì đã biết mình trúng kế rồi, hăn vẫn còn cơ hội chạy thoát, nhưng vì để cứu thuộc hạ binh tướng mà chém giết đến một khắc cuối cùng, nên mới bị bắt.” Long Đại thở dài.

“Nếu đào thoát, cũng sẽ bị mượn cớ mà xử lý.” An Nhược Thần nói: “Hăn giống tướng quân, sẽ để phản tặc có cảm giác là mầm họa, chưa diệt trừ thì chưa yên lòng nổi.”

Long Đại gật đầu.

Việc này đúng là sự thật. Đi đến bước này, hăn đúng là một mầm họa lớn. Cho nên Lỗ Thăng giết Mã Vĩnh Thiện, bảo đảm Đông Lăng và Đại Tiêu sẽ khai chiến, đây là thời cơ tốt để loại bỏ hăn. Mà bây giờ hăn vẫn không biết ở kinh thành tiến triển thế nào rồi, còn đốc Thạch Linh thì giống như dự đoán, Sở Thanh bị áp chế. Lỗ Thăng mượn cớ phòng ngừa âm mưu Nam Tần, nhân lúc rối ren mà xâm phạm đốc Thạch Linh, yêu cầu chúng binh tướng phòng bị tại chỗ, không phái binh đến quận Mậu.

Muốn vạch trần âm mưu thì trước tiên phải bảo vệ mình được bình an, bảo vệ An Nhược Thần bình an. Kinh thành cũng được, đốc Thạch Linh

cũng được, phải đợi bọn họ tới tiếp viện, dù thế nào cũng phải nghĩ cách chống chọi.

Có lẽ bọn họ còn có thể có thời gian, nếu Đức Chiêu để chịu đi cờ nhanh...

Chợt có vệ binh ở ngoài cửa chạy vào báo, “Tướng quân, Đông Lăng tuyên chiến rồi!”

Được lắm. Vẫn không nhanh bằng tốc độ của Lỗ Thăng.

Long Đại đáp một tiếng, có phần không biết phải làm thế nào. Nếu hãn là Mã Vĩnh Niệm chủ tướng Đông Lăng, thì khi nhận được thủ cấp của huynh trưởng Mã Vĩnh Thiện thì nhất định cũng sẽ tuyên chiến, chứ không chậm chạp chờ ý chỉ của hoàng đế.

Hắn nhìn An Nhược Thần, An Nhược Thần vội nói: “Tướng quân nhất định phải bảo trọng.” Nàng biết, Long Đại phải đi rồi.

“Những thứ mà ta nói với nàng, nàng có nhớ không?”

“Nhớ ạ.” An Nhược Thần nhìn vào mắt Long Đại. Lần này tướng quân đi, bao giờ có thể về, còn có thể về được hay không, nàng không biết. Bây giờ chỉ cầu Đức Chiêu để an toàn đến được Trung Lan, hy vọng Tiết Tự Nhiên được việc.

An Nhược Hi nhìn Tiết Tự Nhiên, quát to một tiếng, xông đến đập hãn chùng mấy bận.

Tiết Tự Nhiên sửng sốt, kêu la oai oái: “Nàng bị điên đấy hả, làm gì mà đánh người hả.” Hắn ở bên ngoài gặp nguy hiểm lớn đến thế cũng không bị đánh dù chỉ một đầu ngón tay, vậy mà về đến nhà lại bị đánh?!

“Ta tưởng chàng không về được.” An Nhược Hi lau nước mắt.

Tiết Tự Nhiên giật giật bả vai, đau thật đấy chứ, sức tay của nàng ta lớn thật đấy. Trời hời, không phải sau khi cưới sẽ luôn bị đánh đấy chứ? Như vậy không được. Đến lúc đó để hộ vệ so tài với nàng cũng không hợp lẽ! Chẳng lẽ phải gọi mấy a hoàn đi luyện quyền cước?

“Tưởng không về được, nên khi về mới mừng thế à?”

“Rất là mừng đó.”

Tiết Tự Nhiên trợn mắt với nàng.

“Xem ra không nhầm thuốc giải rồi, nhìn nàng khỏe như rồng như cạp chưa kia.”

“Ta vẫn chưa uống mà.” An Nhược Hi đáp, “Ta uống thuốc độc.”

Tiết Tự Nhiên: “...”

“Độc tái phát nên lại uống một viên kéo dài tính mạng, sau đó thuốc giải mới đưa đến.”

“Vậy nhanh uống đi!”

“Ngộ nhỡ uống thuốc giải kia vào chết ngay thì sao. Dù sao ta cũng chết ở trước mặt chàng.” An Nhược Hi đáp.

Tiết Tự Nhiên ôm ngực ngã xuống bàn.

An Nhược Hi sợ hết hồn: “Tiết công tử!”

“Đừng để ý đến ta, ta tức chết thôi.”

An Nhược Hi bĩu môi: “Ta nói thật đấy. Chàng nhìn đi, ta có đem thuốc giải đến này, định uống trước mặt chàng.” Vì muốn uống thuốc giải ở ngay

trước mặt mà còn chạy đến Hi Tú đường làm ám hiệu, đúng là vất vả.

Tiết Tự Nhiên hí mắt nhìn nàng. Bàn tay cầm thuốc của An Nhược Hi dùng đưa trước mặt hẩn, sau đó lấy nước uống thuốc giải.

Tiết Tự Nhiên thấy thế, đang định ngẩng đầu nói chuyện với nàng thì bất chợt thấy An Nhược Hi ôm ngực nằm ngã ra bàn. Tiết Tự Nhiên sợ hãi: “Sao thế, thuốc có vấn đề thật sao? Nàng khó chịu ở đâu?”

“Không có gì khó chịu cả.” An Nhược Hi ngẩng đầu lên nói: “Ta đây là muốn bày tỏ, cùng chết với chàng.”

Tiết Tự Nhiên bật nhảy, rất muốn bóp An Nhược Hi, tức chết hẩn thôi, không kịp để a hoàn luyện thì để tự hẩn vậy! An Nhược Hi cũng nhảy căng lên chạy quanh bàn. Tiết Tự Nhiên mắng: “Nàng đứng lại, còn khiến người ta chê như thế nữa thì ta sẽ không lấy nàng.”

“Vậy không được.” An Nhược Hi không đứng lại, hẩn đuổi thì nàng tránh: “Nếu chàng đào hôn, ta sẽ mặc đồ tang đến cổng nhà chàng khóc lóc, còn phải xướng chàng là phụ lòng hán.”

Tiết Tự Nhiên thật muốn té xiu, lại còn có cả vừa khóc vừa xướng?

“Ta giỏi nhất là trò khóc lóc chơi xấu đấy.” Từ nhỏ ở trong nhà nhìn mẫu thân đấu đá với các di nương khác, được đích thân dạy dỗ không ít.

“Cái này thì có gì mà tự hào hả!” Tiết Tự Nhiên thật muốn hủy hôn. Bây giờ có còn kịp không? Hối hận rồi còn có thể xem nàng vừa khóc vừa xướng như thế nào.

“Chàng đã gặp đại tỷ ta rồi à? Tỷ ấy có khỏe không?”

Tiết Tự Nhiên ngăn người, hẩn còn đang tưởng tượng xem xướng khúc phụ lòng hán thế nào mà, sao lại đổi đề tài nhanh như thế. Hẩn dừng lại,

ng nghiêm mặt, hắng giọng nói: “Đại tể của nàng, nàng ta nói, có lẽ nàng ta không thể gặp nàng được nữa, bảo ta nói với nàng là, rất xin lỗi.”

Nụ cười của An Nhược Hi đông cứng lại.

Tiết Tự Nhiên vội nói thêm: “Cũng không chắc chắn sẽ chết, nàng ta xảo quyệt mưu mô như vậy mà, Long tướng quân cũng thế, nhất định sẽ không xảy ra chuyện.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 190

An Nhược Thần cười Chiến Cổ đưa tiễn một đường, tiễn Long Đại ra ngoài cổng thành.

Đội ngũ cuộn cuộn như nước, hơn ngàn tinh anh kỵ binh xếp hàng nối đuôi, đó là đội ngũ Long Đại dẫn theo từ dốc Thạch Linh đến. Trừ đội ngũ này ra, còn lại tại doanh trại ở tiền tuyến hay trú binh trong thành, tất cả đều là trú binh ở quận Mậu và binh đội do Lương Đức Hạo mang đến.

Thái thú quận Mậu tạm thời Thôi Hạo cùng những quan viên của các quận huyện khác cùng đi tiễn biệt, bày rượu ngon đồ ngon đúng nghi lễ tại đình trúc ở cổng thành, cầu chúc Long Đại thủ thắng nơi chiến trường, khai hoàn quay về.

Trên mặt Long Đại không hề có biểu cảm, hoàn toàn không có vẻ hăng hái của võ tướng trước lúc ra chiến trường, cũng không có tư thái khích lệ lòng người. Dọc đường đi phần lớn chỉ nói chuyện với An Nhược Thần, đều là những câu dăn dò và từ giả, như có ý sinh tử biệt ly.

Thôi Hạo đứng bên nhìn, trong lòng cũng hiểu được phần nào. Hắn biết Long Đại không dễ chịu, trong tay võ tướng không có binh do đích thân mình huấn luyện, dĩ nhiên là không ngờ. Nhưng trước khi Lương Đức Hạo mất tích đã hạ lệnh, tình thế ba nước phức tạp, nước nhỏ như Đông Lăng mà khiêu khích thì ắt có quỷ kế, nếu đã khai chiến thì phải do Long Đại nắm giữ ấn soái. Binh tướng ở quận Bình Nam và quận Mậu đều do Long Đại điều khiển.

Hôm nay đột nhiên khai chiến, binh tướng của Long Đại không thể nào chạy ngay từ Bình Nam đến đây được. Long Đại liền hạ binh phù điều lệnh, nhưng binh mã ở dốc Thạch Linh và sông Tứ Hạ đều đang nghiêm phòng Nam Tần, không hợp điều động rối loạn. Lỗ Thăng ở đó trông coi, Long Đại bị áp chế mọi mặt, dĩ nhiên trong lòng tức giận.

Thôi Hạo biết rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn phải giả vờ không biết, phối hợp lên giọng, sắp xếp mọi chuyện. Hôm nay hăn đứng cạnh Long Đại, lắng tai nghe Long Đại và An Nhược Thần nói chuyện.

Thực tế, Long Đại và An Nhược Thần cũng không nói chuyện gì nghiêm túc, chỉ là chuyện nữ nhi tìn trường, bịn rịn quyến luyến. Gì mà đêm phải ngủ sớm ăn phải no bụng, mỗi người bảo trọng, vân vân. Lúc ở đình xếp hàng làm quân lễ, các quan viên đều bàn bạc tình thế ở tiền tuyến, chỉ có Long Đại kéo An Nhược Thần đứng dưới mặt trời nhìn bóng dáng.

“Ngày trước ta cứ luôn bận tâm đến nàng, đã cảm thấy không nên rồi. Thế nên mới rời khỏi lầu Tử Vân trốn ở doanh trại tìm việc bận rộn. Nhưng càng bận thì lòng càng nghĩ đến nàng, liền biết chuyện không ổn. Trước giờ không biết thích một người có tư vị gì, sau đó thấy chiếc bóng của mình dưới ánh đèn hắt lên trướng, bỗng nhiên ngộ ra.” Long Đại nói thế, An Nhược Thần nắm tay hăn im lặng lắng nghe.

Thôi Hạo nghe mà khóe miệng giật giật, nhưng vẫn không tránh đi, vờ như chẳng nghe gì.

Long Đại tiếp tục nói: “Trên vách trướng chỉ có mỗi cái bóng của ta, ta thấy vô cùng cô đơn. Sau lại ta lập tức chạy về lầu Tử Vân, lúc trông thấy nàng, lòng lại vui vẻ, không còn ủ rũ nữa.”

An Nhược Thần nói tiếp: “Em có thấy tướng quân ủ rũ bao giờ đâu. Hồi ấy chỉ cảm thấy tướng quân cứ thích khiến trách người khác.”

Long Đại bật cười ha hả. Cười xong rồi lại nói: “Hồi đó chuyện ta thích nhất, chính là đi dạo cùng nàng ở trong lầu Tử Vân. Nàng líu ríu bên tai ta hoài, còn bóng của hai ta quần quít trên đất, trông thật dịu dàng.”

“Khi ấy chỉ cảm thấy tướng quân quá nghiêm túc, cứ cúi đầu không nói không rằng. Có lúc đi đã lâu nhưng cũng không lên tiếng, em còn căng thẳng, không biết tướng quân đang nghĩ gì.”

Long Đại cúi đầu nhìn cái bóng dưới đất, An Nhược Thần gần kề ngay bên cạnh hắn, hai chiếc bóng như sáp lại thành một, “Ta nghĩ nếu cứ có thể có đôi có cặp mãi mãi, thì tốt biết bao.”

Thôi Hạo cúi đầu sờ mũi, cổ dẫn lại về mất tự nhiên. Đại tướng quân oai phong nghiêm túc nói lời đường mật, thật đúng là nổi cả da gà. Hắn giả vờ nói chuyện với quan lại bên cạnh, lại tiếp tục để ý xem An Nhược Thần và Long Đại nói gì.

Theo Thôi Hạo thấy, An Nhược Thần cũng thật là bình tĩnh, Long Đại nói mấy lời buồn nôn như thế mà nàng ta chẳng hề đổi sắc, lại còn có thể tiếp lời.

“Nếu tướng quân nói thế, vậy em cũng không khách khí nữa. Tướng quân biết đấy, yêu cầu của em luôn không nhiều, hôm nay chỉ muốn xin tướng quân rằng, sau này bất kể có ra sao, tướng quân đừng bỏ lại em một mình, tướng quân về nhà thì dẫn em theo với, tướng quân đi đánh giặc thì cứ đưa em đi cùng. Nhất định em sẽ không níu chân tướng quân, làm hỏng chính sự của tướng quân. Như thế lúc tướng quân có ỉn ử muốn nhìn thấy bóng, thì em luôn ở bên.”

Long Đại không nói gì, ngừng một lúc lâu rồi mới nói: “Nếu lần này ta có thể bình an quay về, sẽ chiều theo ý nguyện của nàng.”

Thôi Hạo xoa lông mày, bất động thanh sắc.

Trở về thành, Thôi Hạo phái người để ý cẩn thận, thuộc hạ quay về bẩm báo, nói phu nhân tướng quân vẫn sinh hoạt như bình thường, không thấy dọn dẹp hành trang, dường như không có ý định rời khỏi thành Thông. Nhưng Thôi Hạo vẫn không yên tâm, vì câu nói kia của Long Đại —— nếu ta bình an quay về.

Chỉ là một Đông Lăng nhỏ bé, dù không phải binh tướng của mình, nhưng Long Đại đã kinh qua sa trường, kinh nghiệm lão luyện, kiến thức mênh mông, cộng thêm còn có đại tướng Duẩn Minh, thậm chí hẳn có thể không cần phải tự mình xuất chiến, thế mà lại còn lo lắng không thể bình an quay về, là cố ý dọa nhau khi nói lời ngon ngọt, hay là hẳn đã phát giác được gì rồi. Thôi Hạo suy đi ngẫm lại, vẫn quyết định khoan làm gì cả, đợi rõ ràng tình hình rồi báo tiếp.

Ngày hôm sau, An Nhược Thần vẫn như cũ. Thậm chí nàng còn ra ngoài đi dạo mua đồ. Nhưng trong ngày này cũng có chuyện không tầm thường, trong thàn có lời đồn. Lời đồn nói, tuần tra sứ Lương đại nhân Lương Đức Hạo đã bị sứ thần Đông Lăng bắt cóc sát hại.

Lập luận này có lý có cứ, đầu tiên, nếu không phải đã biết rõ Lương đại nhân bị sát hại, thì sao đốc Thạch Linh dám giết ba ngàn người Đông Lăng để trả thù. Thứ hai, đoàn sứ thần Đông Lăng bắt một người sống sờ sờ ra đây, làm sao có thể chạy ra khỏi thành Thông? Làm sao bảo đảm được Lương đại nhân sẽ không dẫn binh chinh phạt sau khi thoát khỏi, chỉ có giết chết mới là phương pháp ổn thỏa nhất. Giết rồi, lại còn nói người đang ở trong tay mình, muốn lợi dụng uy hiếp. Còn nữa, nếu Lương đại nhân còn sống, mà đoàn sứ thần lại về Đông Lăng, vậy nếu đẩy Lương đại nhân ra trận tiền, thì binh tướng Đại Tiêu nào ai dám chiến? Nhưng lại khai chiến rồi, đánh nhau rồi. Có thể thấy rõ Đông Lăng không làm như vậy, vì dĩ nhiên trong tay không có người. Mà vì sao không có? Vì đã chết rồi.

Thôi Hạo nghe thuộc hạ báo tin tới thì hoảng hốt, ngẫm nghĩ một lúc rồi vội hỏi: “Là ai tung tin, có phải phu nhân của Long tướng quân ở bên ngoài

nói không?”

Thuộc hạ vội thưa không phải. Hẳn những lời này đã bắt đầu truyền đi từ vài ngày trước rồi, chẳng qua mọi người không thảo luận rầm rộ, nhưng hôm qua tiền tuyến có khải báo động, trống trận vang. Long tướng quân lãnh binh ra khỏi thành xuyên qua phố phường, dân chúng đều thấy cả, tự nhiên kinh hoảng. Vậy là những lời đồn mới bùng nổ lên giữa phố phường, từ đầu đường đến cuối hẻm bàn luận rất sôi nổi. Mọi người còn nói, mãi không thể phá được án, không tìm được Lương đại nhân, cũng là vì như vậy.

Thuộc hạ kia còn nói, hôm nay theo dõi phu nhân Long tướng quân, nàng ta trò chuyện với người ngoài trong cửa hàng y phục thì mới biết được chuyện này. Nàng ta còn hỏi nhiều thêm đôi câu, cuối cùng những phụ nhân kia trò chuyện rất lâu.

Chân mày Thôi Hạo nhíu chặt, biết chuyện không ổn rồi. Thoạt nhìn thì chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lại có một hậu quả, mà điều này sẽ để cho tất cả mọi người đều cảm thấy, nếu Lương đại nhân chưa chết, thì quá khả nghi.

Cuối cùng Thôi Hạo không yên tâm, hẳn viết một phong thư, đi đến tửu lâu Mỹ Thiện.

Trên cõi đời này có rất nhiều chuyện lạ, nhưng nếu muốn chết đi sống lại được thuận lợi, thì cũng chẳng hề dễ dàng.

Đức Chiêu đế ngồi trước mặt Tường Tùng, nghe hẳn nói về kế hoạch sắp đặt.

“Thứ nhất, phải mau chóng tiết lộ tin bệ hạ còn sống, ngăn lại cố khai chiến. Nhưng không thể để người khác biết được là tướng quân cứu ngài...”

Tường Tùng còn chưa dứt lời thì Tào Nhất Hàm đã nhanh nhẩu hỏi: “Vì sao?”

Tường Tùng đáp: “Tình hình trước mắt khá phức tạp, đừng cuốn tướng quân vào, đỡ bị vu oan tội danh, không giải thích được. Đến lúc đó cũng sẽ chẳng ai có lợi cả.”

Tào Nhất Hàm lại hỏi: “Sẽ bị vu tội gì?”

“Nhiều lắm.” Tường Tùng cố dần cơn giận, những chuyện kể ra dài dòng ấy, hẳn không hề có kiên nhẫn phân tích tỉ mỉ từng chỗ một với hẳn ta.

Tào Nhất Hàm còn muốn hỏi thêm, nhưng chỉ thấy hoàng thượng liếc hẳn một cái, bèn cúi đầu ngậm miệng. Đúng là gọi công tử hoài đến mức thuận miệng quá, quên mất cả quy củ rồi.

Tường Tùng nói tiếp: “Bệ hạ có biết Bình Nam Đại Tiêu của mặt tướng có tập tục thả phúc đăng không?”

“Biết.”

“Bệ hạ hãy đặt tin mình thoát khỏi mưu hại của nghịch thần, vẫn bình an sống sót vào phúc đăng, tin tức trôi nổi trên vùng ven sông, không chỉ người Nam Tần có thể nhặt được, mà binh sĩ Đại Tiêu của mặt tướng cũng có thể. Thế là sau đó gặp phải bệ hạ đang chạy nạn nên cứu bệ hạ, tạm thời đưa về thành Trung Lan.”

“Được.” Chuyện này cũng giống như Long Đại nói lúc trước, Đức Chiêu để đã sớm chuẩn bị tâm lý.

“Bệ hạ đến Trung Lan rồi, mặt tướng phải lập tức báo tin lên triều đình, để hoàng thượng định đoạt với bệ hạ thế nào. Bệ hạ cũng có thể mượn cơ hội này, trần tình thỉnh cầu hoàng thượng che chở trợ giúp.”

Hợp tình hợp lý. Đức Chiêu để gậy đầu: “được.” Trên thực tế, từ sau khi y đến thôn Hưởng Trúc thì đã vất óc nghĩ xem nên viết thư trần tình thế nào. Không chỉ gửi cho hoàng đế Đại Tiêu, mà còn phải gửi đến các nước khác, để người trong thiên hạ đều biết quý kế của Huy vương, để cả thiên hạ cùng chinh phạt.

“Còn nữa. Một khi tin bệ hạ còn sống truyền đi, chưa chắc chúng ta đã có thể dự liệu được sẽ xảy ra chuyện gì. Lính của mặt tướng sẽ đảm bảo bệ hạ được an toàn, nhưng Huy vương có phản ứng thế nào, hoàng thượng của mặt tướng có phản ứng ra sao, tình hình nơi tiền tuyến sẽ thế nào, đám mật thám gian tế có hành động gì, chúng ta không thể dự đoán trước tất cả được. Còn nữa, chuyện bệ hạ và Huy vương tranh giành quyền vị, cũng không phải chuyện bọn ta có thể nhúng tay.”

“Điều này trăm biết.” Phần khó khăn nhất chính là phần sau cùng. Nay Huy vương đã ngồi vững trong triều, còn mình lại gặp rủi ro ở trong nước. Trong tay không có bạc, không có binh tướng, cũng không biết trong nước đã có bao nhiêu người quy thuận Huy vương, bao nhiêu binh tướng dù biết tội của ông ta nhưng vẫn nguyện bị sai khiến. Phải đoạt ngôi vị hoàng đế về lại như thế nào đây?!

Đức Chiêu để khế căn răng, nói: “Trước hết cứ để người trong thiên hạ biết, trăm còn sống!”

Tướng Tùng nói: “Mặt tướng còn sốt ruột hơn bệ hạ đây, nhưng sợ là chúng ta phải đợi đã.”

“Đợi cái gì?”

“Ở chỗ dốc Thạch Linh, có một vị quan cấp bậc lớn hơn bọn ta, cầm trong tay tuần tra sứ lệnh, có thể danh ngôn chính thuận sai khiến người của bọn ta. Phải giải quyết ông ta trước. Nếu không không thể bảo đảm được an

nguy của bệ hạ. Nếu bệ hạ gặp phải cảnh ngộ như Mã tướng quân của Đông Lăng, thì sợ rằng chúng ta có đánh trận cũng đánh không xong.”

“Các người định giải quyết hẳn thế nào?”

“Dĩ nhiên là nắm được tội chứng xử lý danh ngôn chính thuận rồi. Một bước sai mọi việc sẽ rất phiền hà. Cho nên phải đợi.”

Tại dốc Thạch Linh.

Lỗ Thăng rất bất an. Công tử không biết thân phận đã chạy trốn kia luôn khiến ông ta cảm thấy sẽ là một mầm họa. Ông ta nghĩ mấy ngày, cuối cùng vẫn quyết định viết thư bẩm báo chuyện này đến thành Thông.

Dùng mật hiệu viết thư xong, dán sáp bỏ vào ống trúc, giao cho dịch binh của hắn. Dịch binh Lưu Quảng này chuyên đưa thư hàm bí mật, nên rất rõ nên làm chuyện gì.

Lưu Quảng lên đường, nhưng vừa ra khỏi cổng doanh không bao lâu thì bị chặn lại.

Vệ binh ngăn cản lục soát người hắn, cướp lấy thư của hắn, còn định áp giải hắn xuống. Lưu Quảng biến sắc: “Đây là công hàm khẩn cấp của Lỗ đại nhân, phải tức tốc báo đến thành Thông, các người lại dám cướp thư, muốn tạo phản hả!”

Các vệ binh không nói hai lời, bịt miệng Lưu Quảng lại, trói gô, tránh tai mắt của Lỗ Thăng, giải lưu Quảng đến trưởng của Sở Thanh.

Sở Thanh nhận được thư thì mở ra nhìn. Hỏi Lưu Quảng: “Muốn gửi cho ai?”

Lưu Quảng không dám không đáp: “Thôi thái thú ở quận Mậu.”

Sở Thanh gật đầu, lại hỏi thêm mấy câu nữa rồi phái vệ binh đi xuống truyền lệnh, sau đó cho người áp giải Lưu Quảng xuống. Các binh tướng trong doanh nhận lệnh, tinh thần phấn chấn, nhanh chóng phân chia đến các nơi, bắt hết đội ngũ của Lỗ Thăng ở trong doanh.

Sở Thanh cầm lá thư này, đi tìm Lỗ Thăng.

Lỗ Thăng thấy Sở Thanh đến thì cảnh giác, rồi lại nhìn bức thư trong tay hắn, sắc mặt trầm xuống, “Sở tướng quân thật to gan!” Buồn cười, hắn ta sẽ không cho rằng chỉ một phong thư là có thể nắm được yếu điểm của ông ta đấy chứ?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 191

Sở Thanh giả vờ nói: “Lỗ đại nhân mới là gan dạ can đảm, chút lá gan này của ta sao dám so bì.”

Lỗ Thăng quát: “Sở tướng quân cướp thư của ta là có ý gì?”

Sở Thanh nói: “Lỗ đại nhân có ý đồ mưu phản, dĩ nhiên ta phải cẩn thận mọi mặt, đề phòng đại nhân rồi. Đại nhân thư từ qua lại, điều động nhân thủ, hẳn ta phải quan tâm rồi.”

Lỗ Thăng giận dữ bật cười: “Ý đồ mưu phản? Ta thấy kẻ có ý đồ mưu phản là Sở tướng quân mới đúng! Từ khi tới dốc Thạch Linh này, Sở tướng quân đã táy máy làm rất nhiều việc nhỏ, gây ra một vài chương ngại. Vì nể mặt Long tướng quân nên ta chưa trừng trị người. Không ngờ lại thành ta làm sai, ta đã đánh giá thấp Sở tướng quân rồi. Thì ra Sở tướng quân không chỉ động tay động chân, mà hôm nay còn công khai dám cướp mật hàm công vụ của ta. Đây không phải là mưu phản thì là gì? Chỉ không biết là Sở tướng quân tự mình gây nên, hay vốn là có Long tướng quân bày mưu tính kế?”

Sở Thanh nói: “Ta cũng muốn hỏi Lỗ đại nhân một chút, Lỗ đại nhân có ý đồ mưu phản, là do Lỗ đại nhân tự mình gây nên, hay vốn là có Lương đại nhân bày mưu tính kế?”

“Đừng có hàm hồ!” Lỗ Thăng quát, “Lương đại nhân phân ưu vì hoàng thượng, gặp nguy hiểm vì quốc gia, bị Đông Lăng mưu hại, nay sinh tử còn chưa biết, không rõ tung tích...”

Lỗ Thăng còn chưa dứt lời thì bị Sở Thanh cắt ngang, “Không phải Lỗ đại nhân đã kết luận Lương đại nhân bị sát hại, nên lúc ấy mới chém ba ngàn tướng sĩ Đông Lăng sao, còn giống trống khua chiêng chờ thủ cấp của mọi người về Đông Lăng thị uy, sao bây giờ lại nói là không biết Lương đại nhân sống hay chết?”

Lỗ Thăng cười nhạt: “Người không cần phải tả tốt câu chữ mà bối móc như thế. Lương đại nhân bị Đông Lăng uy hiếp đúng là sự thật, ta chém ba ngàn người Đông Lăng đáp lễ cũng là sự thật, Đông Lăng khiêu khích, chẳng lẽ chúng ta còn phải quỳ xuống xin tha sao. Ta làm vậy thì có gì sai? Dù đặt trước mặt hoàng thượng để hoàng thượng phân xử, ta cũng sẽ nói như thế.”

Sở Thanh trả lời: “Vậy theo như ngài đại nhân nói, ta đây cũng có bằng chứng chứng minh đại nhân có ý đồ mưu phản.”

“Chỉ dựa vào việc người cướp bức thư này? Chỉ dựa vào việc ta xử lý phu binh Đông Lăng?” Lỗ Thăng cười nhạt, “Ta mới là người có bằng chứng cụ thể việc Sở tướng quân mưu phản. Tuần tra sứ giám sát quân tình xử lý tù binh, người đường đường là đại tướng quân mà lại gây chuyện trước mặt mọi người, ý đồ xúi giục chúng binh sĩ, hạ thấp quốc uy của Đại Tiêu ta trước mặt tù binh, làm nhục quốc thể Đại Tiêu ta, đây là trọng tội. Người giám thị hành tung của tuần tra sứ, cướp mật hàm công vụ, lại thêm trọng tội. Bây giờ ta có thể chém người trước trưởng!”

“Lỗ đại nhân nói oai thật. Chém ta! Dựa vào đâu? Dựa vào kẻ gian của đại nhân?” Sở Thanh cười, “Hay là dựa vào võ nghệ cao siêu của Lỗ đại nhân? Ta muốn nói, không cần phải kéo binh tướng khác vào tham gia, chỉ mình ta và Lỗ đại nhân so tài thì cũng nắm chắc phần thắng rồi. À đúng rồi, quên nói với đại nhân, những binh tướng đại nhân dẫn đến kia, ta đã bắt lại cả rồi.”

“Sở Thanh!” Lần này Lỗ Thăng thật sự hoảng sợ. Dù có nói hay ho đến đâu thì cũng không thể địch nổi đao kiếm gây gộc. Lỗ Thăng tới đây cầm chắc chiến tranh, có quan uy của mình. Chức quan của ông ta lớn hơn Sở Thanh, cầm chức tuần tra sứ, ông ta đại diện cho ý chỉ của hoàng thượng, cho nên ông ta cảm thấy không ai dám làm gì ông ta, nhưng nếu đám binh tướng hỗn xược này dám cả gan bắt bớ đội ngũ của ông ta, thì chứng tỏ bọn họ không hề coi ông ta ra gì. Quan uy không còn, ông ta ở trong quân doanh này chính là dê trong bầy sói.

“Sở Thanh, người đừng có hồ đồ.” Lỗ Thăng vội nói, “Chuyện ta giám sát quân tình ở đốc Thạch Linh này ai ai cũng biết, đừng nói tất cả người ta đem theo đều xảy ra chuyện, mà chỉ cần ta gặp chút bất trắc gì, thì người cũng không thoát khỏi liên quan đâu. Người cầu vui sướng nhất thời, sau này lại dẫn đến hậu họa. Không chỉ mỗi một mình người mắc phải trọng tội, mà còn liên lụy đến binh tướng toàn doanh. Triều đình trách tội xuống, Long tướng quân cũng khó trốn khỏi xử phạt. Người phải suy nghĩ cho kỹ.”

“Ta cũng không hồ đồ. Đại nhân cho rằng ta sẽ làm gì, giết đại nhân ư? Nếu thật có thể như vậy thì chuyện đơn giản đi nhiều rồi. Đáng tiếc bọn ta không giống các người. Cách các người hành xử, ngoài vu oan giá họa ra thì là giết người diệt khẩu, thà giết lầm còn hơn tha lầm. Bọn ta vẫn còn phải khổ sở tìm bằng chứng, phải xử lý các người một cách có lý có có. Người tốt luôn khó xử hơn người xấu. Nếu thật sự có thể mặc kệ tất cả mà giết hết, thì làm sao lại gây ra những thứ chuyện này, phải hy sinh chừng đấy người.”

Lỗ Thăng không nói nên lời, nghi ngờ trợn mắt nhìn Sở Thanh. Vậy hẳn ta định dùng thủ đoạn gì?

Sở Thanh giơ thư trong tay lên, hỏi ông ta: “Trong thư này nói, ở thôn Hưởng Trúc cạnh đốc Thạch Linh có hai kẻ trẻ tuổi trốn thoát, đại nhân vẫn chưa tra ra được, bảo ‘hắn’ cũng phải cảnh giác. Hắn ở đây là ai?”

Lỗ Thăng lấy lại bình tĩnh, đè nén nỗi bất an vì sao Sở Thanh có thể đọc hiểu mật hiệu ông ta dùng, nói: “Bây giờ là thời chiến, mật thám ngang ngược. Trước đó vài ngày tra được ở thôn Hưởng Trúc có hai người trẻ tuổi khả nghi, đáng tiếc chưa điều tra được thân phận thì bọn họ đã bỏ đi mất. Ta phỏng đoán ắt hẳn là mật thám. Vì thế nên mới gửi thư cho Thôi thái thú, để hẳn ta ở phía thành Thông cũng cảnh giác, như vậy thì có vấn đề gì sao?”

“Có. Một là giọng điệu trong thư khá cung kính. Ta cảm thấy Thôi thái thú sẽ thụ sủng nhược kinh mà tè ra quần mất. Hai là nếu đã là mật thám, thì vì sao chỉ nhắc nhở mỗi quận Mậu mà không thông báo đến Bình Nam. Rõ ràng nơi đại nhân phát hiện ra mật thám là thuộc về địa giới của Bình Nam. Đại nhân cũng không yêu cầu trong doanh kiểm tra nghiêm ngặt, mà chỉ lạng lẽ phái người của mình dọc đường bố trí chặn lại.”

Lỗ Thăng lạnh lùng nói: “Bình Nam cũng phải báo, nhưng ta còn chưa kịp viết thư. Không yêu cầu trong doanh trại điều tra nghiêm ngặt là vì ta không có bằng chứng, chẳng qua chỉ có trực giác hai người kia khả nghi, mà trước giờ người lại không dễ tuân thủ theo dặn dò của ta, ta cũng lười nhiều chuyện.”

“Ý của đại nhân là, cách xa như thế mà còn cố ý dặn dò Thôi thái thú, là vì Thôi thái thú biết nghe lời?”

“Ta chưa hề nói thế.”

“Đợi sau khi định tội đại nhân, ta sẽ nói với Hình bộ, phải điều tra kỹ Thôi thái thú mới được. Vì Thôi thái thú cùng phe với đại nhân.”

Lỗ Thăng cười nhạt: “Người tưởng Hình bộ do người quản à, người bảo điều tra ai thì sẽ điều tra sao. Vừa rồi người còn mới khoa trương cái gì mà có lý có có đấy, người bắt người của ta, còn muốn xử lý ta, chỉ vì dựa vào một công hàm hợp tình hợp lý này? Cái này mà gọi là có lý có có sao.”

“Phong thư này nhìn bề ngoài thì là một đồng chuyện vặt, nhưng thực chất có chứa mật hiệu, mà những phương pháp mật hiệu này lại rất giống mật thám Nam Tần dùng. Cho nên ta đọc hiểu. Đây là thứ nhất. Thứ hai, tuy bề ngoài là viết cho Thôi thái thú, nhưng thật ra là gửi cho một người khác quan trọng hơn, nên giọng điệu mới cung kính như vậy. Mà ở quận Mậu, người có thân phận cấp quan cao hơn Lỗ đại nhân, lại chính là Lương đại nhân. Nhưng rõ ràng Lương đại nhân bị đại sứ Đông Lăng uy hiếp, lấy lời đại nhân nói thì, còn chưa rõ sống chết, không rõ tung tích, làm sao có thể nhận được thư của đại nhân đây? Những điểm khả nghi này, đại nhân cứ từ từ mà biện giải.”

Lỗ Thăng đang định giều cột Sở Thanh già mồm át lễ phải, nhưng Sở Thanh lại nói tiếp: “Có điều còn có chuyện này, là đại nhân không thể nào biện giải được. Đại nhân và Nam Tần đồng mưu, bố trí mật thám ở biên giới Đại Tiêu, sắp xếp thân phận cho mật thám vì Nam Tần, lợi dụng quyền chức điều hấn lẫn vào trong quân thăm dò tình báo. Vì để cho hấn lập công biểu hiện mà còn từng cố ý tạo ra rắc rối, mưu hại bách tính, đẩy công lao vào tay hấn, khiến hấn được trong quân tán thưởng, từng bước thăng chức. Còn có huyện lệnh từng hoài nghi vụ án này, đại nhân liền mượn cớ điều huyện lệnh kia đi xa.”

Sở Thanh càng nói thì sắc mặt Lỗ Thăng càng khó nhìn, chẳng lẽ lúc ông ta và Lư Chính nói chuyện, bọn chúng đã tìm cơ hội nghe lén thật sao?

Nghe lén thì sao chứ, không ai thừa nhận thì chính là bọn họ ăn nói bừa bãi, bịa đặt dựng chuyện.

Nhưng Lỗ Thăng còn chưa có cơ hội khiển trách Sở Thanh thì Sở Thanh đã giành nói: “Ta có nhân chứng.”

Lỗ Thăng nói thật nhanh: “Người của người thì dạy nói thế nào chẳng được, sao có thể tính là nhân chứng.” Rốt cuộc cũng cướp được cơ hội nói

chuyện, tự thấy mình đã làm Sở Thanh nghẹn lời, còn nói lời bần thiêu như mong muốn, trong lòng thoải mái đôi phần.

Nhưng Sở Thanh lại nói: “Không phải người của ta, mà là người của đại nhân.”

Sở Thanh la lớn với bên ngoài trưởng: “Dẫn hãn vào.”

Lỗ Thăng đưa mắt nhìn, trong lòng nặng nề đi. Là Lư Chính.

Trong khoảng thời gian này Lư Chính đã dưỡng thương kha khá, khí sắc tốt hơn nhiều. Hãn bị trói gô, mặc vệ binh đẩy vào. Hãn đi vào thấy Lỗ Thăng, đã biết là có chuyện xảy ra, lắc đầu nói: “Đại nhân, ta cũng không biết làm sao.”

Lỗ Thăng cả kinh, vẫn còn giãy giụa: “Các người uy hiếp hãn cung khai giả, dĩ nhiên...”

“Không chỉ mỗi hãn là nhân chứng đâu. Chi tiết địa điểm nhân vật mà đại nhân nói với Lư Chính, bọn ta đều đã phái người cưỡi khoái mã đi thăm dò rồi. Chuyện ở thôn Vượng Phúc gần đây, cũng đã điều tra được bằng chứng rồi. Đại nhân tự mình giao phó, có thể biết nhiều hơn Lư Chính. Những chuyện khác, rồi cũng sẽ từ từ tra ra được thôi. Ta nói rồi, nếu không phải muốn bắt đại nhân có lý có chứng, thì tội gì bọn ta phải đợi đến bây giờ. Không phải ta vì bức thư này của đại nhân mà đến, mà là vì ta mới nhận được tin, nói rằng chuyện đã điều tra xong. Nhưng có thêm bức thư của đại nhân, bọn ta lại có thêm nhiều bằng chứng, cũng không tệ. Như vậy nếu đại nhân có ý định muốn một mình chịu trách nhiệm, bao che cho tặc tử bán nước khác, cũng không được rồi.”

Sở Thanh phát tay để vệ binh đi đến bắt Lỗ Thăng lại.

Lúc này Lỗ Thăng mới thực sự hiểu ra chuyện đã tệ hại đến mức nào rồi. Ông ta trợn mắt nhìn Lư Chính, không ngờ rằng, cuối cùng lại bị hủy hoại

trong tay hắn ta.

Lư Chính thấp giọng nói: “Đại nhân chớ trách ta, chuyện đại nhân cam kết, từ sớm đã có người cam kết với ta rồi. Mà theo ta thấy, người kia cam kết đáng tin hơn.” Chính miệng Đức Chiêu đế đã đồng ý để hắn trở về Nam Tần, cho hắn thân phận mới để hắn sống tốt quãng đời còn lại, dĩ nhiên là đáng tin hơn việc Lỗ Thăng nói đưa hắn về Nam Tần rồi. Đức Chiêu đế cần hắn làm chứng Huy vương, hắn có giá trị. Nhưng với Lỗ Thăng thì không. Loại chuyện giết người diệt khẩu này, hắn thấy đã quá nhiều rồi.

Sở Thanh nhìn vẻ mặt của Lỗ Thăng, trong lòng rất sáng khoái, hắn nói: “Đại nhân đừng có không phục nữa, từ khi đại nhân bắt đầu bước vào doanh trại này, bọn ta đều đã chuẩn bị cả rồi. Cố ý kéo dài không để đại nhân gặp Lư Chính, chẳng qua là để đại nhân gia tăng thêm lòng tin, để đại nhân cảm thấy bọn ta nắm giữ Lư Chính không được, cứ để phòng đại nhân thăm vấn hắn. Lư Chính càng bị lãng nhục không giúp, đại nhân lại càng có lòng tin vào miếng mồi của mình, cảm thấy dù có nói gì thì Lư Chính cũng sẽ nghe nấy, cho nên đại nhân mới yên tâm nói ra. Đường nhiên đại nhân dính líu đến vụ án quá sâu, còn ngoài dự liệu của bọn ta, đây cũng là ông trời giúp cho. Lư Chính không có cách ám chỉ đại nhân, cũng nhất định phải làm theo như yêu cầu của bọn ta, mỗi lần nói chuyện đều phải dụ đại nhân nói ra nhiều tội chứng, bởi vì trong trường kia có lớp ngăn, có người luôn theo dõi mọi động tĩnh của hắn, nghe lén từng câu một của hắn. Nếu hắn không vâng lời, thì chỉ có đường chết. Ta cho vệ binh định nghe lén wor ngoài trường, bị đại nhân phát hiện, cũng là muốn để đại nhân chắc chắn, không còn ai có thể nghe lén. Đại nhân yên tâm rồi, sẽ tự cung cấp tội trạng.”

Lỗ Thăng tức đến mức thất khiếu bốc khói, hô lớn: “Đám lũ mãng lũ phu các người, cứ chờ đấy!”

Sở Thanh đi lên một bước, nhìn vào mắt ông ta nói: “Đại nhân mới là người phải chờ nhìn rõ, nhìn xem cuối cùng dọn dẹp sạch sẽ đám nghịch

thần tặc tử các người thế nào. Các người để Long tướng quân đến thành Thông, muốn mưu hại ngài ấy, đoạt binh quyền của ngài ấy, đại nhân tướng tướng quân ngu, không biết gì sao! Võ tướng mà không có đầu óc thì đánh giặc thế nào được? Đại nhân tự xưng là thông minh, nhưng đã từng nghĩ rằng, lúc đại nhân còn đang ở Trung Lan, thì ở trong doanh trại này bọn ta đã bắt đầu suy đoán đủ khả năng đối phó với đại nhân rồi. Từ lâu tướng quân đã có dặn, các người ‘gây ông đập lưng ông’ với ngài ấy, vậy thì bọn ta ‘bắt ba ba trong hủ’ với đại nhân thôi.”

Lỗ Thăng bị giải xuống. Chân ông ta bước lão đảo, trong lòng bất an. Phía thành Thông, không biết sẽ giải quyết thế nào. Vốn cứ tưởng một mình Long Đại không ai giúp, liên lụy đến gia quyến, dấu hiệu thất bại sờ sờ ra đây. Nay xem ra, cũng không phải như vậy!

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 192

Kỳ thực sườn núi Thập Lý lại là nơi có phong cảnh tuyệt đẹp. Lúc này đang đúng vào đầu hè, cây xanh tươi tốt, hoa tươi hé nở, gió nhẹ phẩy qua mang theo làn hương thơm dịu, chính là thời tiết tốt để ngắm cảnh. Nếu là trước kia, thì ắt hẳn đã nhộn nháo nào người là người, tiếng nói cười xôn xao. Đáng tiếc hôm nay lại không bình thường. Hai quân đối trận, sườn núi Thập Lý bị kẹp ở giữa. Trên sườn núi ở hai đầu nam bắc cắm cờ của hai nước Đông Lăng, Đại Tiêu, sau cờ chiến là một đường dài lần lượt bày trường thương cự mã, cung tên khiên chắn dây cáp, đá lớn cản tường vân vân, đề phòng đối phương đánh bất ngờ chạy nước rút.

Trên đài gác cao cao, binh lính nhìn về địch doanh ở phương xa, canh trực phòng bị.

Long Đại mới tới doanh trại, chủ tướng Duẫn Minh tự mình ra đón. Giới thiệu tình hình các nơi trong doanh với hắn, báo khẩu lệnh nộ lệnh bài, dẫn đi gặp các tướng quân, vân vân. Long Đại hỏi kỹ tình hình, tra xét bản đồ quân lược, hỏi rõ đã chuẩn bị những gì và tình hình Đông Lăng tuyên chiến, rồi bàn bạc các đối phó cùng những người khác, bất tri bất giác một ngày trôi qua mau.

Sáng sớm hôm sau, ở chỗ vọng gác thối kèn hiệu, chứng tỏ có địch xâm phạm. Một vệ binh vội vã báo lại: “Duẫn tướng quân, đại tướng Đông Lăng Mã Vĩnh Niệm dẫn binh đến trận tiền, yêu cầu đánh một trận với Long tướng quân.”

Duẫn Minh nhíu mày, vội ra khỏi trướng tìm Long Đại.

Đến chỗ Long Đại, lại thấy hãn đã mặc xong khôi giáp, cầm lấy đại đao rồi lên ngựa.

“Tướng quân.” Duẫn Minh vội tiến lên, “Long tướng quân, vạn lần không thể. Làm gì có chuyện đơn độc quyết chiến ở trận tiền bao giờ, hãn ta không không đủ tư cách. Nếu muốn đánh thì cứ phát binh trận đến là được. Giờ đây tình thế rất không ổn với Đông Lăng bọn chúng, hãn ta hẹn chiến, chỉ sợ là quỷ kế.”

“Chính vì tình thế không ổn nên hãn ta mới đưa ra hạ sách này. Bàn về binh lực đại quân, Đông Lăng bọn họ không đáng nhắc đến. Nhưng nếu hãn ta có thể chém ngã ta ở trận tiền, thì chuyện lại khác.”

“Nếu như vậy, tướng quân lại càng không nên ứng chiến.”

Long Đại sầm mặt: “Duẫn tướng quân, ý của tướng quân là ta không đánh thắng nổi một tướng quân Đông Lăng vô danh ư?”

Duẫn Minh tự biết lỡ lời, vội vàng thi lễ nói: “Mặt tướng không dám.”

Long Đại ngồi thẳng trên ngựa, mắt nhìn xuống Duẫn Minh, nói: “Huynh trưởng hãn vì ta mà chết, trong lòng hãn có oán hận, đương nhiên là muốn tìm ta trả thù. Người chỉ nghĩ đến hậu quả hãn chém ta ở trận tiền, mà sao không nghĩ đến việc ta tiêu diệt uy phong của hãn hủ. Đông Lăng yếu thế, lại dám không tự lượng sức, đáng bị dạy dỗ.” Rồi hãn dừng lại một lúc, sau đó nói: “Còn nữa, bọn chúng bắt Lương đại nhân đi, cũng không đem ra trận tiền lấy đó uy hiếp bắt chúng ta lui binh, chẳng lẽ điều này không kỳ lạ?”

Duẫn Minh há miệng, định giải thích Lương đại nhân là con tin nặng ký, nên Đông Lăng cũng không dám đưa ra tùy tiện, nhưng Long Đại căn bản không định nghe hãn nói, vừa dứt lời đã thúc vào bụng ngựa giục ngựa rời đi. Kỵ binh hãn dẫn đến đi theo sau lưng hãn, rầm rầm rầm để lại một chuỗi bụi mù.

Duẩn Minh tranh thủ thời gian cho binh sĩ chuẩn bị ngựa, dẫn người cũng chạy đến sườn núi Thập Lý.

Đến nơi đó nhìn, ngàn kỵ binh của Long Đại đã dàn trận hình ở sau lưng hăn, mà phía Đông Lăng cũng vậy. Vây chủ tướng hai bên vào giữa. Duẩn Minh định thúc ngựa đi lên, nhưng binh tướng thuộc hạ của Long Đại đã cản hăn lại, “Long tướng quân có dặn dò, không được làm phiền.”

Duẩn Minh thấy không có cách nào ngăn cản, đành nghiêm túc quan sát.

“Người chính là Long Đăng?” Mã Vĩnh Niệm giơ đại đao, nghiêm nghị quát hỏi.

“Là ta.” Dem ra so sánh thì giọng Long Đại ôn hòa rất nhiều, “Người là Mã Vĩnh Niệm? Là chữ Niệm trong “người trong tay có đao, lòng phải mang thiện niệm”* sao?”

(*Thiện niệm: Suy nghĩ lương thiện.)

Mã Vĩnh Niệm không nói hai lời, hét lớn một tiếng, thúc vào bụng ngựa vọt đến chỗ Long Đại, giơ đao lên chém.

Long Đại dương đao cản, “keng” một tiếng, binh khí va chạm trong không trung vang lên tiếng chói tai. Tuấn mã Như Phong đạp vó chạy đi, tấn công về phe địch vì chủ nhân Long Đại trên lưng. Long Đại mượn thế vùng mạnh tay, đại đao bổ về phía bắp chân Mã Vĩnh Niệm. Mã Vĩnh Niệm vội vã kéo cương ngựa uốn người tránh thoát, rồi lại quơ đao bổ nhào đến Long Đại.

Long Đại giơ đao cản, lại kéo giây cương, Như Phong nghiêng đầu rút lui, tránh khỏi đao của Mã Vĩnh Niệm.

Hai người hai ngựa tách nhau ra, rồi trong chớp mắt nhanh chóng hợp lại.

Mã Vĩnh Niệm thét lớn một tiếng, cũng không nói chuyện gì, tiếp tục quay đầu ngựa truy kích Long Đại, đại đao giơ cao lóe lên tia sáng bạc dưới ánh mặt trời. Long Đại cũng không nói nhiều, vung đao tiến lên đón, “keng keng” hai tiếng, hai người lại xông vào nhau.

Kỵ binh Đông Lăng vỗ đại đao trường thương, phát ra tiếng gầm thét, trợ uy cho Mã Vĩnh Niệm. Phía kỵ binh của Long Đại cũng chinh tề kêu to “Tất thắng! Tất thắng! Tất thắng!” vừa hét to vừa giục ngựa chạy về bên trái, nhất thời bụi mù cuồn cuộn, tiếng vang như sấm, thanh thế rất lớn.

Duẩn Minh nhú chặt chân mảy, vẩy tay ra hiệu chúng binh tướng chuẩn bị, để phòng ngựa một khi mất khống chế, phía quân địch sẽ xông lên.

Cách bụi mù và binh mã, Duẩn Minh mơ hồ thấy Long Đại và Mã Vĩnh Niệm chém giết khá kịch liệt, hai người nhiều lần lướt qua nhau, lại nhiều lần binh khí giáp nhau, đầu ngựa đụng nhau. Nhưng không lâu sau tình thế đã hiện rõ ra, Long Đại và Như Phong đã chiếm thượng phong.

Ngay tại lúc Duẩn Minh đang tính Long Đại có thể thủ thắng bao lâu, có thể nhân lúc ấy mà đánh úp được không, thì chợt thấy chân sau của Như Phong cất vó đá mạnh vào đầu ngựa Mã Vĩnh Niệm, Long Đại thừa dịp vung đao, ngựa của Mã Vĩnh Niệm mất khống chế, hẳn không thể tránh được, chỉ đành khom người nằm rạp xuống ngựa để né. Nhưng đao của Long Đại còn nhanh hơn, đảo mắt cái đã giết tới. Nhưng đại đao lại nghiêng đi, thân đao vỗ xuống lưng Mã Vĩnh Niệm, đánh hấn rơi ngựa.

Duẩn Minh vội thúc ngựa tiến lên, muốn nhân cơ hội này bắt Mã Vĩnh Niệm lại.

Nhưng không ngờ Long Đại tấn công thuận lợi thì lập tức lui về phía sau, cất cao giọng nói: “Bại tướng dưới tay, không cần nhiều lời. Còn dám xâm phạm thì ta sẽ lấy mạng của người.”

Duẩn Minh vội quát: “Tướng quân!”

Nhưng đã không kịp nữa rồi. Kỵ binh của Mã Vĩnh Niệm hô hào xông lên, bảo vệ Mã Vĩnh Niệm vào trong đội ngũ. Duẩn Minh há miệng, do dự có nên vội điều lệnh binh mã xông lên giết bọn họ không chừa mảnh giáp không, nhưng lại nghe thấy Long Đại nói: “Duẩn tướng quân!”

Duẩn Minh trở mắt nhìn binh mã của Mã Vĩnh Niệm nhanh chóng rút lui, lui đến sau thế trận trường thương khiên thép, đã mất đi thời cơ tấn công, chỉ biết kêu lên: “Long tướng quân!”

Long Đại vẫn không nói gì, Mã Vĩnh Niệm ở phía bên kia lớn tiếng hò hét: “Người chờ đấy! Rồi sẽ có một ngày ta lấy thủ cấp của người, an ủi hồn thiêng của huynh trưởng ta.”

Long Đại nghe thế thì nhìn theo hướng của Mã Vĩnh Niệm, nhưng đã không còn thấy bóng người của hắn đâu. Không lâu sau, binh mã Đông Lăng càng lùi càng xa. Ở trên trạm gác thật cao hiển nhiên thấy rõ tung tích của bọn họ, thối hai tiếng kèn ngắn báo hiệu quân địch đã rút lui.

Long Đại quát lên: “Về doanh!” Rồi quay đầu ngựa dẫn binh đi về.

Duẩn Minh nhìn binh tướng đang ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu xung quanh, thật là nín cả một bụng tức giận. Hắn áp chế cơn giận xuống, sắp xếp binh đội rồi chạy về doanh trại, chạy thẳng đến doanh trưởng của Long Đại.

Còn chưa đợi hắn mở miệng, Long Đại đã nói trước: “Hôm nay nhiều người nên chưa nói kỹ chuyện trinh thám với người. Ở chỗ này của người là ai chịu trách nhiệm thăm dò tình báo quân địch, sắp xếp nhân thủ thế nào, nay bọn họ đang ở đâu, điều tra những gì, người nói rõ với ta đi.”

Duẩn Minh ngăn người, lấy lại bình tĩnh rồi hỏi ngược lại: “Rõ ràng vừa này tướng quân có cơ hội tốt, vì sao lại bỏ qua cho Mã Vĩnh Niệm. Không giết hắn cũng được, nhưng bắt sống hắn có lợi cho chúng ta hơn. Tướng

quân để quân địch chạy đi, quả không ổn thỏa tí nào!” Nói xong câu cuối thì đã thành giọng điệu trách cứ.

Long Đại lại nói: “Trong thời gian Lương đại nhân bị bắt đi, cũng có thể đi đi về về từ thành Thông đến sườn núi Thập Lý mấy chục hồi. Phía thành Thông không điều tra được gì, nhưng vì sao ở chỗ người cũng không có tin tức?”

Duẩn Minh hít một hơi, trầm giọng nói: “Lời này của tướng quân là có ý gì!”

“Là ý trách người không làm tròn bốn phận.” Giọng Long Đại không lớn, nhưng đầy cương quyết, “Tuần tra sứ bị địch quốc bắt cóc, chắc chắn sẽ lấy làm con tin uy hiếp trên chiến trường, lúc ta ở thành Thông đã gửi thư mấy lần hỏi người, nhưng người không hề có chút tiến triển nào. Đến lúc cần điều tra, ta cũng không thực giục gì quá đáng, nhưng hôm nay đã khai chiến, đối phương chỉ mặt gọi tên khiêu khích, thế nhưng lại không đẩy Lương đại nhân ra trận tiền. Nếu là người, người sẽ không dùng đến con tin ư?”

Duẩn Minh không nói. Nếu là bình thường thì dĩ nhiên nên cột Lương Đức Hạo lên trận tiền, Long Đại thẳng một chiêu thì cắt một đao trên người Lương Đức Hạo, như vậy thì Long Đại sẽ bị bó tay buộc chân, Mã Vĩnh Niệm muốn trả thù cho huynh trưởng, cũng có cơ hội tốt.

Duẩn Minh chỉ đành đáp: “Nhất định bọn chúng có quỷ kế khác.”

Long Đại quát lớn: “Vậy nói cho ta biết là quỷ kế gì!”

Duẩn Minh không đáp được.

Long Đại lại quát: “Ta ở trận tiền đối địch, người lại ở bên động tay động chân, đừng tưởng ta không biết. Ta khuyên người lúc này nên dừng lại đi, nếu không lỡ có hậu quả gì, thì tự người đi mà gánh vác. Hơn nữa, bắt sống

Mã Vĩnh Niệm thì sao, giết binh đội bọn họ thì sao, chẳng qua chỉ là để Đông Lăng ôm ý niệm mất cả chì lẫn chài liệu chết một trận, làm gì có lợi nào với chúng ta? Người tướng Lỗ đại nhân giết ba ngàn tướng sĩ ở dốc Thạch Linh có hiệu quả hay lắm hay sao mà bắt chước? Ta nói cho người biết, hoàng thượng không có ý chỉ công chiếm Đông Lăng, người tự chủ trương, khiến hoàng thượng rước lấy phiền toái chinh phạt các nước thì đó là tử tội của người, dù là Lương đại nhân cũng không thể cản trở thay người được!”

Duẩn Minh cãi: “Long tướng quân nói gì thế, mặt tướng không hiểu. Có quân địch xâm phạm, chúng ta phải liều chết hộ quốc, chỉ thế mà thôi.”

“Tốt lắm. Vậy thì cứ liều chết hộ quốc đi!” Long Đại nói, “Hôm nay Mã Vĩnh Niệm mất hết thể diện, người bị thương nặng, quân Đông Lăng hẳn sẽ an phận một thời gian, nhân lúc này, hãy mau chóng tìm cho bằng được Lương đại nhân. Sống cũng được mà chết cũng được, dù sao cũng nên có tin tức tung tích.”

Duẩn Minh suy nghĩ rồi nói: “Vậy để mặt tướng đi thúc giục. Đợi có tin tức, sẽ đến hồi báo với tướng quân.”

Long Đại nói: “Tốt lắm, cho người ba ngày, nếu không có tiến triển gì thì để đám phế nhân của người cút sang một bên, ta dùng người của ta điều tra.”

Duẩn Minh vội nói: “Xin Long tướng quân yên tâm, nhất định mặt tướng sẽ không phụ lòng Long tướng quân.”

Long Đại phất tay, cho hân lui xuống.

Duẩn Minh ra khỏi trướng của Long Đại, mặt sầm đi thấy rõ.

Trong trướng, Long Đại lôi ra một phong thư dày từ trong ngực, đó là phong thư lúc Mã Vĩnh Niệm nhân lúc đến gần đã kín đáo đưa cho hân.

Trước đấy tại bàn cờ cuối cùng của Mã Vĩnh Thiện, Mã Vĩnh Thiện trầm tư hồi lâu, cuối cùng hắn vẫn không viết thư hàng, nhưng hắn lại viết một bức thư gửi nhà giao cho Long Đại. Hắn nói nếu lúc chuyện bọn họ suy đoán xảy ra thật, thì có lẽ hắn đã chết rồi. Hắn không thể làm gì được nữa, nhưng đệ đệ hắn thì có thể. Đến lúc đó nếu Long Đại cần sự trợ giúp của Đông Lăng, thì có thể đưa phong thư này đến tay đệ đệ hắn là Mã Vĩnh Niệm. Hắn chỉ có một yêu cầu —— đừng khinh Đông Lăng nhỏ, chớ để Đông Lăng chịu oan.

Long Đại vẫn còn nhớ bài ca dao mà Mã Vĩnh Thiện ngâm nga: Nam nhi Đông Lăng ắt là chí lớn, cưỡi tuấn mã chạy xa ngàn dặm. Nam Nhi Đông Lăng ắt có xương thép, giữ nhà hộ quốc rõ nhiệt huyết. Mã Vĩnh Thiện nói với Long Đại, lúc liên lạc với đệ đệ hắn thì cần phải nói một câu, làm mật hiệu ứng đối.

“Người trong tay có đao, lòng phải mang thiện niệm.”

Đây là tổ huấn của Mã gia bọn họ, cũng xuất phát cho hai cái tên của huynh đệ họ.

Lúc Lương Đức Hạo mất tích, Long Đại đã biết chuyện đúng như dự đoán, mọi thứ không thể quay đầu. Hắn tức tốc phái người lên vào Đông Lăng, liên lạc với Mã Vĩnh Niệm. Quả nhiên không lâu sau, nhận được tin Mã Vĩnh Thiện qua đời. Ất trong lòng Mã Vĩnh Niệm sẽ chất chứa hận thù, hắn hoàn toàn có thể hiểu được. Nỗi đau khi mất đi người thân, hắn đã lãnh hội đủ rồi. Đối với việc Mã Vĩnh Niệm có thể giúp được bao nhiêu trong chuyện này, Long Đại không dám đánh giá cao.

Nhưng hôm nay nhận được bức thư này.

Long Đại mở thư ra, nghiêm túc đọc hết, lúc này mới biết câu “an ủi hồn thiêng của huynh trưởng ta” mà Mã Vĩnh Niệm nói là có ý gì, rồi sau đó không khỏi thảm than, quả nhiên huynh đệ Mã gia đều cao cả.

Người trong tay có đao, càng phải có thiện niệm.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Tin tức Lỗ Thăng bị bắt âm thầm truyền về Trung Lan. Vì đề phòng ảnh hưởng đến tình hình ở quận Mậu, nên chuyện này vẫn còn trong giai đoạn giữ bí mật, chỉ có Tưởng Tùng và Cố Văn Đạt biết được.

Thế là sáng sớm hôm đó, lúc trời vừa tảng sáng, trên mặt sông Tứ Hạ bỗng xuất hiện rất nhiều ống trúc, trên ống trúc có lỗ nhỏ, trên lỗ cắm một lá cờ nhỏ, trên lá cờ nhỏ ghi to ba chữ —— Tội Kỳ Chiếu.

Ai trông thấy ống trúc này cũng đều rất ngạc nhiên. “Tội Kỳ Chiếu” là lúc hoàng đế phạm phải lỗi nặng, sẽ viết chiếu thư tự xét lại, là ai to gan như thế, dám dùng cách thức này mạo danh quốc vương, thậm chí hoàng thượng hồ đồ phạm sai lầm?!

Dọc hai bên bờ sông Tứ Hạ, lần lượt là Nam Tần và Đại Tiêu. Rất nhanh quân lính và dân chúng ở hai bên bờ đều nhặt được ống trúc. Miệng ống trúc dùng đèn cầy dán lại, bên trong có phong thư. Lấy ra nhìn, rất đầu ra đấy. giống hệt chiếu thư thật.

Nội dung chiếu thư khiến người khác phải giật mình, nhất là binh tướng Nam Tần, hoặc là sợ hãi mau chóng vứt đi xem như chưa thấy gì, hoặc vô cùng khẩn cấp nhanh chóng báo lên trên, sợ trễ nãi một chút là phải chịu tội danh.

Vì sao lại căng thẳng như thế, vì chiếu thư tiết lộ một âm mưu kinh thiên động địa, hành thích vua đoạt quyền, chiến tranh giá họa, đúng là nhìn mà giật mình. Nếu chiếu thư này là thật, thì đó chính là đích thân Đức Chiêu đế của Nam Tần tự tay viết ra!

Trong chiếu thư, đầu tiên Đức Chiêu để tự trách mình nhẹ dạ đã tin tưởng Huy vương, làm trung thần lo lắng, khiến mình gặp nạn. Lại tự trách mình phòng bị chưa đủ, khiến đoàn sứ thần Đông Lăng bị sát hại bởi tên phản bội Nhậm Trọng Sơn, còn mình cũng suýt nữa đã bỏ mạng. Lại tự trách mình không thể tra hết âm mưu của Huy vương trong mấy năm qua, khiến nước láng giềng gặp họa, khiến dân chúng phải chịu khổ đau. Một trang dài đầy lời bi tình khẩn thiết, nói rõ Huy vương cùng phe cánh đã phản nghịch. Đến đoạn cuối lại đổi lời, nói rõ mình mắc phải sai lầm lớn, nghĩ đến nỗi khổ mà binh tướng, dân chúng cùng các nước láng giềng phải chịu, y đau đến thấu xương. Y lấy chiếu thư này lập thệ, ngày nào còn sống thì nhất định sẽ sửa chữa sai lầm, giết chết gian thần, hồi phục giang sơn tươi đẹp. Muốn cho bách tính cùng vui, muốn để thiên hạ thái bình. Thậm chí cuối chiếu thư còn có tỳ ấn của Đức Chiêu để.

Rõ ràng Tội Kỳ Chiếu này chính là chiếu phạt tội. Nhưng viết tội kỳ, càng khiến người ta muốn tìm tòi kết quả.

Trên mặt sông, vô số ống trúc bồng bênh, ba chữ “Tội Kỳ Chiếu” vô cùng nhức mắt. Binh sĩ phía Nam Tần nhận được lệnh khẩn, cấp tốc vớt hết tất cả “chiếu thư” lên. Nhưng dòng nước chảy xiết đã đưa chiếu thư trôi về phương xa, làm sao vớt hết được?!

Dân chúng Đại Tiêu và Nam Tần nghe tin đều xôn xao, từ đầu đường tới cuối hẻm đều bàn tán sôi nổi, tin tức như lửa cháy lan nhanh đến đô thành hai nước. Huy vương giận tím mặt, truyền Nhậm Trọng Sơn đến trước mặt các triều thần, hỏi kỹ hẩn ta tình hình lúc ấy, giả vờ đâu ra đấy. Dĩ nhiên Nhậm Trọng Sơn cũng giả vờ theo như dặn dò, chỉ lên trời thề từng câu mình nói đều là thật, lại ám chỉ ngày hôm đó chính Đức Chiêu để nhìn thấu âm mưu của Đông Lăng, nên sứ thần Đông Lăng mới giết mình hoảng hốt giết chết Đức Chiêu để. Hôm nay Đại Tiêu và Đông Lăng đánh nhau, chắc chắn là Đông Lăng lại tạo ra rắc rối làm đảo lộn chiến cuộc, nhất định chuyện này là âm mưu của Đông Lăng. Nếu tiên đế còn sống, thì vì sao chỉ

viết chiếu thư mà không lộ mặt. Nếu y còn sống, có thể thả “chiếu thư” trên sông Tứ Hạ, vậy tại sao không tìm đến quân đội Nam Tần ở biên giới, ra lệnh cho bọn họ đi theo chinh phạt nghịch thần? Nhậm Trọng Sơn hẳn có bản lĩnh lớn đến đâu, chẳng lẽ có thể khiến toàn binh tướng Nam Tần nghe theo hẳn xúi giục? Huống hồ sau khi Đức Chiêu đế bị đâm, hẳn vội trở về đô thành bầm báo, vạch trần âm mưu của Đông Lăng, không hề đến biên giới.

Nhậm Trọng Sơn nói, khó dẫn nổi cảm hận: “Thần bị khuất nhục chỉ là chuyện nhỏ, nhưng trong lúc nguy nan, vương gia đã gánh lấy gánh nặng của một nước, cung cúc tận tụy, vì dân vì nước, nhưng lại bị chiếu thư giả này ám chỉ là mưu phản, âm mưu này quá hiểm ác, lồ lộ thấy rõ. Rất có thể không chỉ Đông Lăng, mà còn có người trong bản triều tương trợ.”

Trọng thần trong triều không ai nói gì, trong lòng những người phản đối nghi ngờ Huy vương đều biết rõ. Lúc này chuyện khó mà phân thật giả được, chỉ thấy kỷ chiếu của Đức Chiêu đế chứ không thấy người, sau này sẽ ra sao còn chưa biết rõ, nếu lúc này ngu ngốc nhảy ra làm khó dễ, chỉ sợ sẽ trúng như mong muốn của Huy vương, gài cho những kẻ thù chính trị bọn họ đây cái tội tư thông với địch bán nước.

Mấy người nhìn nhau, ý tứ trong mắt chỉ có mình rõ. Trên thực tế, bọn họ đã nhận được mật hàm, trong hàm cũng đã nói về chuyện trong “Tội Kỳ Chiếu”, nhưng mật hàm cũng nói, phải âm thầm điều tra, chớ bứt dây động rừng, đừng để Huy vương có cơ hội tìm lý do xử lý bọn họ. Nếu không Đức Chiêu đế sẽ không còn thần tử trung thành trong triều nữa, đến lúc đó hời triều chỉ còn là vô vọng, Nam Tần diệt vong.

Thực vậy, thời gian này đúng là Huy vương bận tối mắt tối mũi đối phó đám người bọn họ, đã mấy người bị vấn tội tước chức quan, người ở tù thì ở tù, bị chém thì chém. Vốn bọn họ cũng tưởng liệu đây có phải là âm mưu do Huy vương xúi giục hay không, nhưng khi điều tra lần lần, đúng là trong việc Đức Chiêu đế bị sứ thần Đông Lăng mưu hại có rất nhiều khả nghi,

thậm chí cũng không vớt được toàn thân ở dưới sông. Bị rắn nước cắn nát không rõ mặt mũi, không tài nào nhận ra đặc thù trên người, chỉ dựa vào xiêm y nát tươm cùng lời khai của binh lính mà nói đó là hoàng thượng. Mọi cận thị trung thành của hoàng thượng đều bỏ mạng, chết cũng quá sạch sẽ.

Tình hình như thế, mọi người trao đổi tin tức, bàn bạc một phen, rồi đưa ra quyết định cuối cùng, đó là dù mưu phản hay mưu kế xúi giục, thì bọn họ cũng phải để Huy vương tưởng là đã được như ý trước đã. Bọn họ không hồi âm cho mật hàm kia, cũng không đưa ra quyết sách ngăn cản Huy vương. Qua một thời gian thì lại nhận được một mật hàm khác, trong hàm chỉ có một chữ: “Chờ.”

Chờ điều gì? Hôm nay bọn họ đã biết.

Lần lên triều này ra về mà không có hồi kết, người của hai phe đều mang theo tâm tư của mình, bất động thanh sắc.

Trong lầu Tử Vân, Tề Chính giúp Đức Chiêu để dán ống trúc. Đức Chiêu để lấy thân phận là bà con xa của Lục đại nương mà ở lại. Ống trúc được chở ra chở vào là nhờ xe ngựa đưa thức ăn của Tề Chính. Mọi chuyện đều cố gắng che giấu tai mắt người khác, càng ít người biết càng tốt. Tề Chính tự thấy mình kiếm được chuyện không tệ, vô cùng quý trọng. Lấy đủ danh mục mà thu về rất nhiều ống trúc, bảo đảm số lượng, rồi lại hết lòng gọt trúc dán sập, mỗi ngày vào nửa đêm là lại đến những khúc sông khác nhau để thả, vô cùng khổ cực.

Đức Chiêu để rất có hảo cảm với thiếu niên Tề Chính này, miệng ngọt cơ trí lại biết docks, có ai mà không thích chứ. Mấy ngày nay hôm nào Đức Chiêu để cũng viết chiếu thư, y kiên trì tự mình viết, hy vọng lúc hạ thần từng thấy qua bút tích của y thấy được, có thể xác nhận đây là chữ viết của

y, y còn sống. Dĩ nhiên Tào Nhất Hàm cũng chẳng nhàn rồi, giúp đóng dấu gấp thư, phục vụ trước sau.

Ba người cùng chung sức hợp tác, lại có quân đội âm thầm giúp đỡ, chuyện khá suôn sẻ. Tề Chỉnh nghe được trên phố phường đồn gì là sẽ về báo lại với bọn họ. Cũng sẽ giúp truyền vài tin tức cần truyền ra ngoài.

Thời gian này, Diêu Côn từng xuất hiện. Dĩ nhiên đây là ý của Tưởng Tùng. Cần phải có việc lớn thu hút sự chú ý của người khác, tránh mọi người tìm hiểu quá sâu về chân tướng chiếu thư của Đức Chiêu đế. Diêu Côn vẫn còn tác dụng, những sự việc không rõ ràng dính đến ông ta đủ để trên phố phường mổ xẻ. Rốt cuộc ông ta có sát hại Mông thái thú hay không? Ông ta và Mông Giai Nguyệt sẽ như thế nào? Ông ta mất tích một cách thần bí ở trong tù ra sao? Tiền Thế Tân mất tích có liên quan gì đến ông ta không?

Diêu Côn rất khiêm tốn, im lặng đi vào một căn phòng nhỏ cạnh nha phủ, sống cuộc sống bần hàn mộc mạc. Bình thường rất ít khi đi ra ngoài, càng không có kêu khóc làm ồn ào về ở trước cửa phủ thái thú như mọi người kỳ vọng.

Có rất nhiều người nhiều chuyện hay đi loanh quanh trước cửa phủ thái thú và nha phủ, muốn thấy được vài tiết mục cảm động nhiều chuyện vớ vẩn, đáng tiếc không có. Mông Giai Nguyệt đáp lại sự xuất hiện của Diêu Côn là gỡ bảng “Thái thú phủ” xuống, đổi lại thành “Mông phủ”.

Là Mông, không phải Diêu.

Dĩ nhiên Diêu Côn có nghe về chuyện này, nhưng ông ta không đi xem, cũng không nói đến chuyện này với bất kỳ ai. Ông ta chỉ sống cuộc sống trầm mặc một mình, lúc Tưởng Tùng cần ông ta làm gì thì ông ta sẽ dốc sức mà làm. Sau đó, ông ta tìm được chuyện mà mình có thể làm, chính là viết giấy cáo trạng giúp dân nghèo. Người không biết chữ, không hiểu luật

pháp, chỉ cần tới hỏi ông ta thì tất thấy đều được giải đáp. Có người nào có thể hiểu rõ tình hình quận Bình Nam ra sao, biết rõ phải viết giấy cáo trạng thế nào, kiện tụng cần những gì hơn một tiền thái thú đây?

Diêu Côn bắt đầu lu bù lên. Trong căn nhà nhỏ người vào kẻ ra, tất cả đều là dân nghèo quần áo lam lũ. Diêu Côn không thu tiền, không để ý đến những kẻ có ý giễu cợt. Người thì muốn tố cáo, kẻ thì thích xem náo nhiệt, cứ vậy khiến cửa nhà ông ta chật ních.

Chính Minh đế cũng biết chuyện chiếu thư, ông đã nhận được tấu chương của Tướng Tùng ở quận Bình Nam. Trên tấu chương nói nhặt được chiếu thư ở bờ sông, cùng lúc đó bắt được Đức Chiêu đế đang chạy trốn lánh nạn trong khu vực Đại Tiêu. Hãn đã nhốt Đức Chiêu đế ở lâu Tử Vân, không thông cáo với bên ngoài. Hỏi Chính Minh đế nên xử lý chuyện này như thế nào.

Chính Minh đế hoảng hồn, phản ứng đầu tiên chính là vui mừng vì đã nghe La Bằng Chính khuyên nhủ, không hạ thánh chỉ để ldh nhân cơ hội liên thủ với Nam Tần mà bắt Đông Lăng. Nếu không bỗng dưng cuốn vào chuyện tranh giành quyền vị của Nam Tần, lưng đeo thêm cái danh tiếng có âm mưu xâm chiếm Đông Lăng, làm các nước phỉ nhổ chinh phạt thì phiền phức quá lớn.

Chính Minh đế vội tìm La Bằng Chính đến, cùng thương nghị chuyện này. La Bằng Chính tìm cơ hội nịnh nọt, khen ngợi Chính Minh đế anh minh, đã sớm nhìn thấu tai họa ngầm, không rơi vào bẫy của kẻ có ý đồ.

“Theo ái khanh thấy, nên xử lý Đức Chiêu đế thế nào?”

La Bằng Chính suy đi nghĩ lại: “Hoàng thượng, bây giờ vẫn chưa rõ tình thế, vẫn đừng nên nhúng tay vào chuyện của Nam Tần. Nếu giúp sai người, cuối cùng người ngồi lên ngôi vị hoàng đế không phải là y, thì khác nào Đại Tiêu ta tự vả miệng mình.”

“Nhưng chiếu thư kia trôi nổi trên sông, đã rất nhiều người trông thấy, nhất định phía Nam Tần sẽ điều tra kỹ chuyện này, rồi Huy vương cũng sẽ nhanh chóng đoán được Đức Chiêu đế đang ở Đại Tiêu.”

“Nhưng hoàng thượng vẫn chưa biết. Chuyện Tướng tướng quân làm thì cứ để Tướng tướng quân đảm đương. Hẳn ta cũng không ngốc, không nói toạc chuyện này ra. Như thế hoàng thượng cũng có thể biết trễ một chút. Đợi đến lúc nhìn rõ tình hình thế nào rồi hẵng quyết định tiếp. Tam điện hạ đã đến chỗ kia rồi, đến lúc đó Tướng tướng quân sẽ bẩm báo với tam điện hạ.” Không có hồi đáp, coi như nắm quyền chủ động. Chuyện làm tốt thì hoàng thượng nói gì cũng tốt, còn nếu làm không xong, thì là do Tướng Tòng và tam hoàng tử sai. Những chuyện này đều không phải là chuyện sau, La Bằng Chính cảm thấy rất tốt.

“Vậy còn chuyện Lương đại nhân bị Đông Lăng uy hiếp thì sao?”

“Hoàng thượng, chuyện này bày ra đây, không phải giờ đã có manh mối rồi sao? Nếu Đông Lăng vốn không giết Đức Chiêu đế, thế thì cái cớ Nam Tần liên hiệp với Đại Tiêu tiêu diệt Đông Lăng chính là nói dối, suýt nữa Đại Tiêu đã bị lợi dụng rồi. Chuyện Lương đại nhân bị bắt cũng thật là kỳ lạ.”

“Đó là do người nhìn Lương đại nhân không thuận mắt, tự nhiên nghĩ theo hướng xấu rồi. Nếu Đông Lăng kia bị oan, dĩ nhiên sẽ căm tức, dưới kích động cũng có thể làm ra chuyện ngu ngốc.”

La Bằng Chính không đáp. Thật ra ông ta đã nghĩ rất lâu, cảm thấy chuyện bị bắt cóc này thật đúng là quá thông minh. Với thân phận là người bị hại, dù có nói thế nào cũng sẽ dễ dàng khiến người ta tin.

Trong thành Trung Lan, Tiết Tự Nhiên gác hai chân nằm trên tháp mềm, ăn mút hoa quả do An Nhược Hi đút cho hẳn, vừa nãy mới uống một chén thuốc đắng, cần có đồ ngọt làm nhuận họng.

Hắn nói: “Ta đánh cược, nhất định Tiền Thế Tân sẽ chạy tới Nam Tần.”

An Nhược Hi móc ra một viên bạc vụn đặt ở bên Tiếu.

Tiết Tự Nhiên xem thường nàng: “Sao, thấy ta nói không đúng?”

An Nhược Hi lắc đầu: “Tướng công nói đúng chứ, chẳng qua là tướng công muốn đánh cược, có ai dám đánh cược với tướng công đâu, chỉ có thiếp thôi.”

Ngoan như thế sao? Tiết Tự Nhiên rất vui vẻ, bỏ dậy đi tìm thêm mấy viên bạc vụn nữa đặt lên, tạm thời có thể quên đi chuyện đêm tân hôn bị bệnh mà mất hết oai phong vô cùng nhục nhã.

“Vậy đánh cược thêm lần nữa. Ta cá Lương đại nhân chưa chết. Bị ép phải tung ra chiêu này, tiến có thể công lùi có thể thủ. Nếu là tình hình tốt thì ông ta sẽ xuất hiện, nói là chạy thoát khỏi miệng cọp, hình tượng anh dũng, rất không tệ. Nếu tình thế không ổn, ông ta cũng có thể giả chết chạy trốn, mai danh ẩn tích.”

“Thế nào là tình hình tốt?” An Nhược Hi hỏi.

Tiết Tự Nhiên im lặng, có một số việc không cần để nương tử ngốc nhà hắn phải biết. “Chán quá đi, cuộc sống này cũng không có gì hay ho để làm cả.” Hắn giả vờ bức bối quay lưng đi, “Thành Thông xa như thế, cũng không cần phải quản chuyện của bọn họ.”

An Nhược Hi suy nghĩ, “Vậy chúng ta tìm những chuyện khó hiểu ở gần hơn để lý giải đi. Lý ma ma nói, không hiểu sao heo của cháu họ nhà bà ấy chết một cách khó hiểu, nói con heo kia có linh tính, mũi rất linh, hệt như chó vậy...” An Nhược Hi đang nói thì bỗng ngậm miệng lại, nàng phát hiện tướng công nhà nàng còn đang trợn mắt với nàng, “Cái này không thú vị à? Không thú vị như án mật thám sao?”

Dĩ nhiên không rồi. Tiết Tự Nhiên tức giận. Hãn rất muốn nói liệu An Nhược Thần có thông minh được như hãn, có thể nghĩ đến cách mà hãn nghĩ không, sao mãi không thấy nàng phái người đi cầu sự trợ giúp, hoặc là gửi tin tức gì đấy, dĩ nhiên chẳng qua hãn chỉ tò mò mà thôi, không phải hy vọng An Nhược Thần cầu giúp đỡ thật... Nhưng hãn không dám nói tên An Nhược Thần ra, hãn sợ An Nhược Hi lo lắng.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt nhìn An Nhược Hi, thầm thở dài, thần thờ nói: “Rất thú vị. Nàng nói kỹ lại xem, con heo kia thế nào?”

An Nhược Thần đi một vòng trong phòng, luyện lại một lần tất cả những lời muốn nói, sau đó nàng quay người về phía gương, sửa sang lại xiêm y, ra khỏi cửa tìm thái thú quận Mậu Thôi Hạo.

Thôi Hạo không từ chối gặp nàng, sau khi An Nhược Thần vào nhà thì khách khí hành lễ, nói: “Đại nhân, nghe nói hôm qua Dẫn tướng quân về thành rồi, liệu tiền tuyến có chuyện gì không?”

“Long tướng quân lệnh cho hãn điều tra vụ án Lương đại nhân bị bắt cóc, cho phép hãn quay về. Chẳng qua hãn chỉ hỏi thăm tiến triển vụ án trong thành, hôm nay về lại doanh rồi.” Thôi Hạo đáp, “Long tướng quân không sao, phu nhân yên tâm.”

“À.” An Nhược Thần thất vọng ra mặt, “Chàng cũng không gửi thư cho ta, hãn là bận lắm.”

Thôi Hạo không đáp, mấy lời buồn nôn sến súa lúc chia tay của Long tướng quân và An Nhược Thần hãn đều nghe thấy, nghĩ chắc phu nhân này yếu ớt quá, phải để tướng quân dỗ ngon dỗ ngọt, đang chiến tranh không nhận được thư không phải rất bình thường sao, làm gì có ai lúc nào cũng để tâm đến một phụ nhân chứ.

An Nhược Thần lại thở dài, nói: “Đã để đại nhân chê cười rồi, thật ra con người ta không có lòng tin gì, dù sao xuất thân cũng thấp hèn, không xứng với tướng quân, tướng quân nói lời dễ nghe, nhưng ta lại cứ hoài nghi có phải chàng đang dỗ ta hay không.”

Thôi Hạo càng không đáp. Kỳ thật hắn rất muốn nói là cô cũng tự biết mình đấy chứ.

“Cũng không biết tướng quân có dẫn ta về kinh thật hay không nữa đây. Người khác nói với ta là, nếu đưa ta về thì tướng quân sẽ rất mất thể diện, cho nên bất kể bây giờ có nói thế nào, thì tới lúc đó cũng sẽ không dẫn ta đi.” An Nhược Thần hỏi Thôi Hạo: “Thôi đại nhân đã từng đến kinh thành chưa?”

“Chưa từng.” Thôi Hạo mất kiên nhẫn. Hắn không hề muốn xã giao với An Nhược Thần, nhưng hắn phải làm như thế. An Nhược Thần, là con tin quan trọng.

“Hắn đại nhân cũng lo lắng như ta lắm.”

“Lo lắng điều gì?”

“Lo lắng bị người ta lợi dụng xong, thì sẽ bị đá văng ra.”

Thôi Hạo ngẩn người, nhìn ánh mắt坦然 bình tĩnh của An Nhược Thần, bỗng hiểu ra vì sao Bạch đại nhân lại dặn dò hắn phải cẩn thận An Nhược Thần.

“Sao đại nhân lại chợt có vẻ cảnh giác vậy?” An Nhược Thần hỏi.

Thôi Hạo ghét bỏ kiểu giả vờ giả vịt của An Nhược Thần, lạnh lùng nói: “Phu nhân định làm kế ly gián đấy à?”

An Nhược Thần cười: “Kế ly gián gì chứ? Ta có thể ly gián được gì đại nhân đâu. Ta chỉ biết dùng kế phản gián thôi.”

Nhất thời Thôi Hạo cứng đờ, thản nhiên nói ra kế sách như vậy cũng là một chiêu sao?

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 194

An Nhược Thần cười nói: “Ta chỉ giỡn với đại nhân thôi mà. Lý gián phản gián cái gì chứ, ta nào có hiểu. Chẳng qua hôm nay tình thế không ổn, tướng quân dẫn ta đến đây là để ta làm con tin, việc này thì ta hiểu.”

Thôi Hạo không biết phải phản ứng thế nào nữa, rất muốn cắt ngang lần nói chuyện này, mời nàng ta rời đi, nhưng lại muốn nghe xem rốt cuộc nàng ta muốn nói gì.

“Ta đã giữ lại đường lui cho mình. Ta khuyên đại nhân cũng nên như thế.” An Nhược Thần nói, “Dù đại nhân cho rằng ta có ý đồ gì, cũng không sao cả. Đại nhân không cần phải căng thẳng, ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, một mình ở lại trong thành này, bên cạnh chỉ có vài ba binh sĩ bảo vệ, nhưng với chừng đấy người thì làm sao so nổi với quân lính cả thành của đại nhân, rõ ràng là trứng chọi đá. Ta cũng chưa ngu đến thế. Mà đại nhân cũng chớ làm chuyện dại dột.”

“Phu nhân lo lắng quá rồi. Tướng quân đánh giặc ở tiền tuyến, phu nhân an cư ở trong thành. Ta đảm nhận chức thái thú thì dĩ nhiên sẽ chu toàn cho an nguy của phu nhân, làm gì có chuyện con tin hay không chứ. Phu nhân tự do lui tới, không bị nhốt, cũng không bị người mưu hại. Phu nhân chớ nghĩ lung tung quá, cứ sống qua ngày cho thật tốt, đợi tướng quân quay về là được rồi.”

“Đại nhân đã nói thế, ta cũng chẳng tiện nói tiếp. Vốn cứ tưởng hai ta gặp phải tình cảnh như nhau, có thể hiểu nhau nữa chứ. Ta và đại nhân không có giao tình gì sâu, nếu nói có lòng tương trợ đại nhân thì nhất định

đại nhân sẽ không tin, mà đúng là ta cũng không có lòng dạ kia. Nhưng với tình hình hiện nay, ngộ nhờ tướng quân xảy ra chuyện gì, ta chỉ là một nữ tử nhu nhược, cũng phải tìm núi dựa, sau này mới sống qua ngày được chứ.”

Thôi Hạo cười lạnh nói: “Nếu phu nhân nói rằng coi ta là đường lui phối hợp với phu nhân, ta cũng không tin.”

An Nhược Thần cười lại với hắn: “Sao đại nhân biết được là ta không phải là đường lui phối hợp với đại nhân?” Nàng dừng lại, nói: “Cả hai ta đều chỉ là quân cờ, không ai cao minh hơn người kia cả. Đại nhân đừng coi thường ta chỉ là nữ nhi một thương nhân nhỏ nhoi, nếu lúc trước ta đã nắm được tướng quân thì về sau cũng sẽ có biện pháp. Cái gọi là mẹ quý nhờ con, ắt đại nhân hiểu rõ.”

Thôi Hạo sừng sốt, giật mình nói: “Phu nhân có thai rồi?” Khó trách nàng ta nói gì mà có đường lui, dù cho Long tướng quân có chết trên sa trường, thì khi nàng ta vác bụng bầu đến kinh thành, nhất định Long gia cũng chăm sóc nàng ta thật tốt.

An Nhược Thần cười một tiếng, không tiếp lời này nhưng lại nói: “Ta chỉ là nữ tử yếu ớt, không giúp được gì cho đại nhân, nói dễ nghe thì là báo trước để cảnh giác, nói khó nghe thì, coi như ta là phụ nhân, lải nhải dông dài có chút lo âu. Dù sao thì, các vị đại nhân mà ta biết, phạm bị cuốn vào chuyện này thì đều không có kết quả tốt đẹp gì cho cam.”

Thôi Hạo cẩn thận quan sát biểu cảm của An Nhược Thần, hắn đang suy tư. Nếu An Nhược Thần có thai, vậy thì có nàng ta trong tay, đối phó với Long Đại thành ra dễ như bỡn, nhưng vừa này nàng ta mới nói rõ tự biết mình là con tin, thế thì vì sao lại còn tiết lộ tin tức quan trọng này? Là cạm bẫy? Hay nàng ta yếu thế?

Nếu nàng ta có thai, đúng là sẽ lo ngại cho tình cảnh của bản thân, dầu sao thì trong đại cuộc này, nàng ta không thể thay đổi được gì, nhưng nếu có thể giữ được đứa bé thì chính là giữ được tương lai tốt đẹp cho mình.

“Đại nhân.” An Nhược Thần như nhìn thấu tâm tư của ông ta, nói: “Ta nói tình cảnh của đại nhân giống t, ắt hẳn đại nhân có thể biết. Đối phó với ai không quan trọng, chẳng qua chúng ta chỉ là tiểu tốt, tự vệ mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Phu nhân nhắc nhở ta, ý bảo ta chỉ là tiểu tốt?”

“Đại nhân đừng có không phục như vậy. Vị trí thái thú nghe thì khá oai phong, nhưng trong mắt những đại quan nhất phẩm như mấy người Lương đại nhân, không phải tiểu tốt thì là gì? Huống hồ trước đây Thôi đại nhân chỉ là chủ bạc, Sử thái thú không làm tròn bốn phận phạm phải sai lầm, gây nên đại họa, thế nào cũng sẽ có người cướp lấy. Nhất định Thôi thái thú luôn tận trung với cương vị, bình thường luôn thanh liêm yêu dân, lại làm rõ công việc ở quận Mậu, chính là lựa chọn thích hợp nhất cho cái ghế thái thú. Theo ta đoán, lúc mưu tính nên gieo họa cho Sử thái thú đuổi ngài ấy xuống khỏi chức thái thú thế nào, hẳn phía Lương đại nhân đã nói với đại nhân như thế.”

Nhất thời Thôi Hạo biến sắc, trách mắng: “Ăn nói hàm hồ.”

“Mới nãy Thôi thái thú còn bình tĩnh nói cười với ta thế mà, sao vừa nhắc đến mưu hại Sử thái thú thì Thôi thái thú lại tức giận đến thế. Không cần phải tức tối, chẳng phải ta nói rồi sao, ta là con tin, là con tin tướng quân đặt lại đây để các đại nhân yên tâm, ta không hề có chút uy hiếp nào với đại nhân, đại nhân cứ nghe ta lái nhai mấy câu là được rồi. Vì sao ta dám nói Sử thái thú bị người ta mưu hại? Vì những chuyện này, đã từng xảy ra ở Bình Nam rồi.”

Thôi Hạo mím chặt môi, dĩ nhiên hẳn biết ở Bình Nam đã xảy ra chuyện gì.

“Đại nhân có biết Giang chủ bạc ở Bình Nam không? Ông ấy không được may mắn như đại nhân. Ông ấy đã bị giết rồi. Tiền Thế Tân đại nhân ngồi vào ghế thái thú rồi, nhưng có điều nghe nói tội của y đã bị vạch trần, đã vào đại lao. Tiền đại nhân có phần giống đại nhân, đều có danh tiếng là vị quan tốt được bách tính kính yêu, đúng là trước đây chẳng ai ngờ nổi, thì ra những việc ám sát giá họa hồi trước đều là do một chính nhân quân tử như thế làm ra. Hai quận lân cận cùng hai nước mang âm mưu, thái thú đều phạm vào sai lầm lớn, thái thú tạm thời đều là quan tốt cho Lương đại nhân chọn ra. Đại nhân nhìn xem, giống hệt nhau còn gì.”

An Nhược Thần càng nói, sắc mặt Thôi Hạo càng khó nhìn, hẳn bảo: “Ta từng nghe nói phu nhân rất biết ăn nói, nay xem như được mở mang. Chẳng qua nếu phu nhân chỉ muốn dựa vào lời mà vu oan như thế, thì sợ là không thể nào.”

“Theo đại nhân nói, vu oan hãm hại đó là do các vị đại nhân làm ra, giết người diệt khẩu cũng thành quen. Nếu đã là tiểu tốt thì sẽ không thoát khỏi số mạng như vậy, ở Bình Nam chết bao nhiêu người, đại nhân có biết không? Ta nghĩ chắc đại nhân không để ý nghe ngóng Bình Nam, chỉ sợ quận Mậu vì chuyện này mà chết cũng không ít người rồi. Đại nhân, ta có lòng tốt nhắc nhở đại nhân, đại nhân nghĩ thử xem tình hình gần đây có biến hóa gì không? Liệu có thuận lợi hết không? Thử nghĩ Tiền đại nhân ở Bình Nam xem, vừa xảy ra chuyện, thế là đều do y gánh trách nhiệm hết. Lỗ Thăng đại nhân lại đường đường chính chính, chẳng hề sai chút nào. À đúng rồi, gần đây Lỗ Thăng đại nhân có gửi thư cho đại nhân không? Ta nghe nói, đã xảy ra chuyện lớn rồi đấy.”

Thôi Hạo đang do dự có nên tiếp lời của nàng ta không, hẳn luôn cảm thấy đây là cạm bẫy.

“Chuyện lớn đến thế, Lỗ đại nhân không thông báo cho đại nhân thì cũng nên báo cho Lương đại nhân một tiếng chứ. Có lẽ, bọn họ có cách liên lạc riêng, không cần đại nhân nữa.”

“Ta và phu nhân không có gì để nói cả, xin phu nhân về cho.” Quả nhiên là kế ly gián, Thôi Hạo quyết định không nên nghe nhiều.

“Được thôi.” Kết quả An Nhược Thần lại đáp rất sáng khoái, khiến Thôi Hạo sửng sờ.

An Nhược Thần đứng dậy, lại nói: “Đợi đến sau khi đại nhân nghe được tin kia thì sẽ biết ta tuyệt đối không nói xạo. Đến lúc đó nếu đại nhân cảm thấy tình cảnh chúng ta giống nhau, cần trợ giúp thì cứ tới tìm ta. Còn nữa, đại nhân cứ nghĩ cho kỹ đi, sau khi bị Lương đại nhân ép buộc, Lương đại nhân có lợi gì và đại nhân có hại gì. Ta cáo từ.” An Nhược Thần thi lễ rồi khoan thai rời đi.

Thôi Hạo trợn mắt nhìn theo bóng lưng nàng ta, trong lòng ngập tràn nghi hoặc. Hắn suy đi nghĩ lại, không dám nghĩ nhiều, cuối cùng quẳng lời của An Nhược Thần qua một bên. Nhưng tối ấy hắn không hề được ngủ ngon, ngày hôm sau cho gọi thuộc hạ theo dõi hành tung của An Nhược Thần đến, hỏi hắn mấy ngày qua An Nhược Thần làm những gì. Thuộc hạ nói không có gì đặc biệt cả, phu nhân tướng quân không ra khỏi cửa, cũng không gặp người ngoài.

Thôi Hạo nghĩ ngợi một lúc, lại gọi a hoàn bên ngoài An Nhược Thần đến hỏi, a hoàn đáp mấy ngày nay phu nhân ăn ngủ nhiều lắm, tinh thần rất tốt, không thấy có gì là khó chịu cả.

Duẩn Minh phải về sườn núi Thập Lý, đến chào hỏi Thôi Hạo. Thôi Hạo hỏi hắn ngoài việc Long Đại bày oai phong gây áp lực ra thì có chuyện gì

nữa không. Tâm trạng Duẩn Minh không được tốt lắm, thô lỗ đáp một câu không có, có chuyện gì thì sẽ dặn dò, rồi nghiêng đầu đi.

Hai chữ “dặn dò” làm Thôi Hạo chẳng thoải mái nổi, điều này khiến hắn nhớ đến “tiểu tốt” mà An Nhược Thần nói. Quả thật, với hắn mà nói thì vị trí thái thú như miếng bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng đối với quan ở kinh thành, chưa chắc đã để mắt tới.

Không thể suy nghĩ nhiều được. Thôi Hạo nhắc nhở mình, không thể trúng kế ly gián của phụ nhân kia.

Nhưng rồi rất nhanh, Thôi Hạo nghe được một tin tức đầy kinh hãi, Càng khiếp sợ hơn, hắn đã đi tìm An Nhược Thần.

“Nam Tần đế còn sống?”

“Ừ, ta cũng nghe nói rồi. Nghe nói viết rất nhiều chiếu thư thả dọc trên sông, chắc hắn không lâu sau hoàng thượng cũng sẽ biết, Đông Lăng cũng sẽ biết, rồi người trong thiên hạ cũng biết cả.”

“Y đang ở quận Bình Nam!” Thôi Hạo cảm thấy chắc chắn chuyện này có liên quan tới Long Đại, nhất định là An Nhược Thần biết.

An Nhược Thần hỏi hắn: “Đại nhân cảm thấy hoàng đế Nam Tần không chạy đến quận Mậu là mất mặt sao? Đại nhân nên vui mới đúng, đại nhân không phải khơi ra củ khoai nóng phỏng tay này. Nếu đại nhân đã tìm đến ta, thì chắc hắn đã nghĩ xong cái tốt của Lương đại nhân và cái xấu của đại nhân rồi nhỉ.”

“Người đang xúi giục ly gián!”

An Nhược Thần hỏi lại hắn: “Ta ly gián đại nhân, đại nhân có hại gì không?”

Thôi Hạo á khẩu không trả lời được.

“Đại nhân nên vui mừng mới đúng, chí ít đại nhân còn có giá trị để ly gián.”

Thôi Hạo hít sâu một hơi: “Cô không sợ ta sẽ đổi phò với cô sao?!”

An Nhược Thần bật cười: “Xem đại nhân nói kìa, cứ như không đổi phò được ta vậy.”

Thôi Hạo ghen lời.

An Nhược Thần nói: “Đại nhân, chúng ta nói ngắn gọn thôi, đừng vòng vo nữa. Đại nhân đến gặp ta, dĩ nhiên là đã nghĩ cặn kẽ rồi. Sau khi Lương đại nhân bị bắt, chuyện có mấy điểm. Một là Đông Lăng và Đại Tiêu nhanh chóng kết thù, Lỗ đại nhân mượn cớ giết ba ngàn binh lính Đông Lăng, khiến hai nước khai chiến. Tướng quân nhà ta không thể không đến tiền tuyến, dẫn những binh sĩ mà chàng vốn không quen thuộc đi chém giết binh tướng Đông Lăng ngập tràn oán hận lại hết sức dũng mãnh. Loại chuyện này, xảy ra bất ngờ gì cũng đều có lý do chính đáng cả. Hai là trong thời gian lương đại nhân mất tích, nếu quận Mậu xảy ra bất kỳ vấn đề gì, thì cũng đều do Thôi đại nhân chịu trách nhiệm. Nếu Lương đại nhân bị sát hại, lại không ở nơi này, thế thì mọi chuyện không hay đều sẽ đẩy đến trên người đại nhân.”

Thôi Hạo mím chặt môi, đúng là như vậy thật. Nên hẳn phải bảo đảm quận Mậu bình an, không thể xảy ra chuyện gì tệ hại được. Phải đảm bảo kế hoạch ở tiền tuyến được thuận lợi, Duẫn Minh cần trợ giúp, hẳn phải dốc hết sức.

An Nhược Thần nói tiếp: “Ba là, nếu chuyện mưu hại tướng quân ở tiền tuyến thuận lợi, Duẫn tướng quân thuận lợi cứu được Lương đại nhân, sau đó Lương đại nhân sẽ tụ tập tất cả binh lực, bắt lấy Đông Lăng. Đại nhân lập được công lớn, ngồi vững trên ghế thái thú. Lương đại nhân bảo đảm

cho đại nhân được hoàng thượng ngự phong, không phải giữ chức tạm thời nữa.”

Tim Thôi Hạo đập mạnh, là Long tướng quân sắp xếp xong mọi thứ để nàng ta nói như thế, nhất định là vậy. Nàng ta chỉ là con gái một thương nhân, sao lại có kiến thức như vậy được.

“Nhưng còn có điểm thứ tư.” An Nhược Thần nhìn vào mắt Thôi Hạo, “Nếu chuyện không thuận lợi, mưu kế của Duẫn tướng minh bị đoán ra, tướng quân nhà ta bắt hãm lại, vậy Thôi đại nhân cảm thấy, người mà hãm sẽ tố cáo là ai đây? Là Lương đại nhân, hay là Thôi đại nhân ngài?”

“Ta chỉ là một chủ bạc nho nhỏ, lúc nguy nan tạm gánh chức thái thú, sao có thể xúi giục được đại tướng quân từ kinh thành tới.”

“Một chủ bạc nho nhỏ vì để cướp chức thái thú mà thông đồng với mật thám, mưu hại sứ thần, giá họa Sử thái thú và Long tướng quân, che mắt tuần tra sứ và tướng quân từ kinh thành đến, lừa gạt lấy tín nhiệm, muốn mượn tay bọn họ để diệt trừ Sử thái thú và tướng quân. Sau khi sự việc bại lộ thì tự biết khó thoát khỏi cái chết, dứt khoát tự vẫn... À, nếu không phải là tự vẫn thì cũng sẽ là trên đường chạy trốn vô tình ngã chết hoặc bị quân lính giết chết.”

Thôi Hạo trợn mắt há mồm.

“Đại nhân nhìn xem, thù dật tội danh đâu có khó. Bất kể là đeo vào trên người Tiền đại nhân ở quận Bình Nam hay trên người đại nhân, thì đều dùng tốt cả. Chỉ cần chuyện có chút bất trắc, thì chính là thời điểm để sử dụng kẻ chết thay.” An Nhược Thần nhìn hãm, nói tiếp: “Đây chuyện có thể xảy ra dưới tình huống Lương đại nhân và Duẫn tướng quân có thể nguy biến, dĩ nhiên cũng có khả năng tội chứng xác thật không thể biện giải, mà cũng không cần nói nữa, chắc chắn đại nhân có nhiều điểm yếu lắm.”

Thôi Hạo cười gượng: “Đúng là cái gì phu nhân cũng dám thêu dệt, không biết thủy thổ Bình Nam ra sao mà có thể nuôi dưỡng được người như phu nhân.”

“Đại nhân à, đối với ta mà nói, ai làm thái thú hay ai làm hoàng đế đều không quan trọng, quan trọng chính là tướng quân. Chàng mới là người có thể đưa ta rời khỏi biên thành, đến kinh thành sống qua ngày thật tốt. Ta cũng chỉ muốn có vậy mà thôi. Đối với đại nhân mà nói, Đông Lăng thế nào, Nam Tần thế nào, Lương đại nhân thế nào, Long tướng quân thế nào cũng đều không quan trọng, quan trọng chính là hoàng thượng Đại Tiêu ta. Tấu chương nói về việc Đông Lăng có âm mưu, Nam Tần cầu hòa, Lương đại nhân bị bắt cóc truyền mất bao lâu đây, cười khoái mã không ngủ không nghỉ cấp tốc đưa đi, nhưng vì sao vẫn hoàng thượng vẫn chưa hạ ý chỉ? Thôi đại nhân, đại nhân nghĩ kỹ xem, tấn công Đông Lăng có đúng là điều hoàng thượng muốn không? Căn bản hoàng đế Nam Tần còn chưa chết, âm mưu mà Đông Lăng nhắc đến tự tiêu tan, đại nhân nên vui vì hoàng thượng không hạ chỉ theo như tấu chương đại nhân báo, nếu không đại nhân chính là khi quân phạm thượng, dù có mười cái đầu cũng không đủ chém.”

Thôi Hạo không cười nổi nữa.

“Thôi đại nhân, nay đại nhân nói xem, tình cảnh của chúng ta có phải giống nhau không? Ta cũng không hề chắc chắn hoàn toàn về tướng quân. Ngoài mặt thì chàng nói lời dễ nghe, để ta muốn gì được nấy, nhưng đến khi gặp nguy hiểm, vì để ổn định các đại nhân mà để ta lại làm con tin, không chút mềm lòng, cũng không hề lo nghĩ cho an nguy của ta. Đại nhân nói xem, có phải thế không? Nếu không sử dụng thủ đoạn thì không thể bảo đảm chàng một lòng một dạ với ta thật được. Ta muốn cùng lên kinh với tướng quân, ta muốn làm phu nhân nhị phẩm, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Ta không thể chết được. Đại nhân muốn làm thái thú? Đại nhân tưởng rằng, những lời ngon tiếng ngọt mà mấy vị đại nhân đến từ kinh thành nói lúc lôi kéo đại nhân giúp đỡ, là có thể tin hoàn toàn được sao? Đại nhân à, chúng

ta đều chỉ là tiểu tốt, không thể để người khác làm nhục lợi dụng trắng trợn được.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 195

Thôi Hạo im lặng một lúc lâu. Hắn nghiền ngẫm lại lời của An Nhược Thần ở trong đầu một lần, cuối cùng hỏi: “Phu nhân nói những điều này, nhưng vẫn chưa nói đến trọng điểm.”

An Nhược Thần nói: “Đại nhân không tỏ tâm ý, làm sao ta biết đại nhân có chịu đồng tâm hiệp lực với ta không chứ, sao có thể dám đem toàn bộ vốn liếng ra hết được.”

Thôi Hạo nói: “Ta phải nghe phu nhân chỉ giáo trước, rồi mới đưa ra quyết định được.”

Lần này đối thành An Nhược Thần im lặng.

Thôi Hạo nhìn nàng ta chăm chú, quan sát nét mặt cùng động tác nhỏ của nàng. Hắn cảm thấy An Nhược Thần cũng rất căng thẳng, điều này làm hắn hơi yên lòng.

“Đại nhân.” Rốt cuộc An Nhược Thần cũng mở miệng, “Hoàng đế Nam Tần còn sống, nhất định y sẽ chinh phạt Huy vương. Chuyện Nam Tần muốn kết đồng minh với Đại Tiêu xâm lược Đông Lăng đã bị nhìn thấu rồi. Huy vương xếp nhiều mật thám ở quận Bình Nam, trong quân Long tướng quân cũng có, nếu trong triều Đại Tiêu không có người tiếp ứng thì sao có thể làm được? Những thủ đoạn này, nhất định cũng giống như ở quận Mậu. Nếu hoàng đế Nam Tần muốn truy cứu, liệu triều đình Đại Tiêu chúng ta có điều tra nghiêm ngặt không? Mà những chuyện này, lúc đám nghịch thần tặc tử bố trí đã nghĩ xong đường lui cả rồi, đã chuẩn bị kẻ chết thay. Nếu chuyện thuận lợi thì để đại nhân thăng chức, trong lòng đại nhân đội ơn, tất

sẽ một lòng trung thành. Thế là bọn họ có thể lực mạng lưới của mình ở biên cảnh, sau này muốn làm gì cũng thuận lợi. Nếu chuyện không thuận lợi, âm mưu bị bại lộ, vậy cần phải có người chịu tội. Trong tay đại nhân phải có bằng chứng rõ ràng, một là để chứng minh mình không phải là chủ mưu, thứ hai là bảo đảm bọn họ kiêng dè, không dám tùy tiện ra tay với đại nhân.”

An Nhược Thần dừng lại, hỏi Thôi Hạo: “Trong tay đại nhân có bằng chứng không?”

Thôi Hạo im lặng.

An Nhược Thần cười một tiếng: “Đại nhân không cần nói với ta, trong lòng tự hiểu có sắp xếp là được rồi. Thủ đoạn của bọn họ chỉ đơn giản là giả họa và diệt khẩu mà thôi. Nếu trong tay đại nhân có thứ làm tin, thì dĩ nhiên bọn họ sẽ không dám để đại nhân gánh tội rồi, nếu không một khi đại nhân bị thẩm vấn, bọn họ sẽ bị cản ngược lại. Cũng không dám tùy tiện diệt khẩu đại nhân, vì nếu đại nhân chết rồi, thì sẽ có người vạch trần tố cáo bọn họ. Còn ta ấy à, không tham gia náo nhiệt, biết quá nhiều bí mật cũng không phải chuyện gì tốt, ta cũng sợ bị người diệt khẩu mà.”

Thôi Hạo hỏi: “Phu nhân không cần bằng chứng, vậy phu nhân muốn gì?”

“Ta muốn đại nhân phối hợp với ta. Tướng quân ở tiền tuyến thế nào ta không lo được, chàng cách ta xa quá, dĩ nhiên cũng không đoái hoài đến ta. Nếu ta bị xử lý, hay tướng quân bị xử lý, thì mong rằng đại nhân có thể truyền tin kịp thời, để ta có thể kịp chuẩn bị. Có thể chuyện Lương đại nhân bị bắt cóc là giả, dĩ nhiên ta cũng chỉ nói là có thể thôi. Đại nhân hạ thủ lưu tình, giữ lại cho ta một mạng, nhất định ta sẽ báo đáp.”

Thôi Hạo nói: “Ta chưa bao giờ nói với phu nhân là Lương đại nhân bị bắt cóc là giả cả, cũng chưa từng nói Sử thái thú không làm tròn bốn phận

nên bị sát hại, ta cũng chưa hề cam kết thỏa thuận gì với ai cả.”

An Nhược Thần chớp mắt nói: “Không sai, Thôi đại nhân không quen thân ta, cũng chưa hề nói mấy câu ấy. Tất cả đều là do ta suy đoán mà thôi, không liên quan gì đến đại nhân cả. Chuyện Lương đại nhân bị bắt cóc, ta và tướng quân có phân tích qua rồi. Nếu Lương đại nhân và Huy vương cùng cấu kết, mục tiêu là bắt lấy Đông Lăng, như thế Nam Tần phái mật thám đến Đại Tiêu, thì dĩ nhiên cũng sẽ phái mật thám đến Đông Lăng rồi, Lương đại nhân cũng vậy.”

Thôi Hạo không nhịn được hỏi: “Vì sao?”

“Hợp tác và kiềm chế buộc chung với nhau, nếu không có mật thám tai mắt, vậy sao kiềm chế đây? Không có kiềm chế, sao tín nhiệm được?”

Đúng là có đạo lý này. Thôi Hạo nghe rõ, nhưng trong lòng không dễ chịu mấy, vì khi hỏi đến câu hỏi này thì có vẻ như mình chẳng bằng con gái một thương nhân.

An Nhược Thần nói tiếp: “Đoàn sứ thần Đông Lăng có tám người, trong số này nhất định có mật thám do Lương đại nhân phái đi, nếu không kế hoạch chẳng thể nào được như ý cả. Con số tám người không ít, không thể nào bảo bọn họ bắt cóc là bắt đi được, bảo bọn họ biến mất là biến mất được. Muốn để tám người phải nghe lời, thì chỉ có một khả năng.”

Thôi Hạo thầm kinh hãi, đến việc này mà chúng cũng đoán ra.

“Ngoài mật thám ra, những người khác phải chết.” An Nhược Thần nhìn về mặt Thôi Hạo, biết tướng quân đã đoán đúng, “Nếu không tám người dẫn theo một con tin, phải che giấu hành tung thế nào? Ăn ở đều khá nổi bật, không thể không có manh mối được. Tướng quân không điều tra được, nên mới có suy đoán này. Do mật thám hạ thủ, giết người diệt khẩu, vu oan giá họa, Lương đại nhân để lại một phong thư, rồi cùng ẩn thân trong thành

Thông với mật thám kia. Người sống thì không thể che giấu hành tung, nhưng thi thể thì có.”

Thôi Hạo mất tự nhiên đổi tư thế ngồi, nói: “Chuyện lớn như thế mà phu nhân nói nhẹ nhàng thật, ta đây còn chẳng dám nghĩ. Chém giết lai sứ*, trách nhiệm này chẳng hề nhỏ, nhưng ta chưa từng nghe nói có chuyện này.”

(*Sứ thần từ nước khác đến.)

“Cũng vì tướng quân phải tuân mệnh đến sườn núi Thập Lý, nếu không thì vào lúc này đã tìm được thi thể rồi. Lỗ đại nhân vội ra tay với ba ngàn tướng sĩ Đông Lăng, cũng là vì mục đích này, chính là mau chóng đuổi tướng quân đi, không để chàng ở trong thành tra án.” An Nhược Thần cũng đổi tư thế ngồi, tiếp tục nói: “Thật ra ta đã biết manh mối, biết phương hướng điều tra rồi, nếu ta muốn thì cũng có thể điều tra được thôi. Vào ngày Lương đại nhân bị bắt cóc, quản sự hành quán nói có xe ngựa của sứ thần ra cửa, hẳn cũng không nghĩ nhiều. Xe ngựa của sứ thần dễ thấy biết bao, sẽ dễ tìm được thôi. Cho nên cũng ngày hôm ấy đã tìm được xe ngựa, thế nhưng trên xe không có người, cũng không có manh mối dấu vết, không ai thấy tình trạng khả nghi, không nghe có người kêu cứu, không thấy tung tích của tám người. Đại nhân lại giả vờ phái người điều tra mấy con phố phát hiện thấy xe ngựa, lại kiểm soát phương hướng các cửa thành, kết quả không hề có gì. Lúc ấy tướng quân rất ảo não, không biết phải làm sao. Xe ngựa nổi bật là thế, không thể có khả năng tám người đồng thời biến mất được.”

“Phu nhân biết kể chuyện thật.”

“Ta cố ý muốn để lộ với đại nhân mà. Vì manh mối này là ta từng nhắc nhở tướng quân. Không điều tra được gì, là vì vốn chẳng có gì. Xe ngựa kia chính là chiếc xe trống, cố ý nói dối tướng quân, cũng để đại nhân có lý do điều hết mọi người đi, tiện cho Lương đại nhân và mật thám hành sự.

Tướng quân có nghi ngờ Lương đại nhân, nên mới không bị chuyện bắt cóc này làm phân tâm. Chàng đoán hẳn là sứ thần đã chết. Ở hành quán không có vết máu, không có dấu vết đánh nhau, là vì dùng độc. Khi tất cả mọi người đều chạy ra ngoài tìm hành tung của Lương đại nhân bị bắt cóc, thì thật ra bọn họ và thi thể vẫn còn ở hành quán, chẳng qua là đổi phòng khác mà thôi. Lúc ấy đại nhân giả vờ kinh hoảng không giúp được gì, nói mọi chuyện tùy tướng quân làm chủ, thật ra chỉ là muốn khiến tướng quân nhiễu loạn mà thôi. Đại nhân cũng được như ý, đợi đến khi tướng quân có thì giờ nghĩ thông suốt cả sự kiện, thì trong hành quán đã trống trơn.”

Đến đây, An Nhược Thần nói chậm rãi, uống mấy hớp nước. Thôi Hạo chú ý đến nàng ta, vô thức xoa bụng.

An Nhược Thần dựa lưng vào ghế, tiếp tục nói: “Lương đại nhân vội ẩn thân, việc dọn dẹp sắp xếp sau đó nhất định là do đại nhân làm, sát hại lại sứ là tội lớn, không thể để quá nhiều người biết được, cũng không thể để lộ tiếng gió phá hỏng kế hoạch, nên nhất định phải là tâm phúc của đại nhân tự xử lý, hành động vào ban đêm, sáu bảy cỗ thi thể cũng chẳng phải ít, chôn trong thành thì quá nguy hiểm, tốt nhất là ra khỏi thành. Nên là ban đêm, rồi xe ngựa, tâm phúc của Thôi đại nhân, à đúng rồi, tướng quân còn nói, nếu không muốn để người khác vặn hỏi điều tra mà có thể hợp lý ra khỏi thành vào ban đêm, thì phải có xe đi đổ chất ô uế vào đêm. Với những xe ngựa đó, ai ai cũng sẽ tránh xa mà không tra hỏi.”

Sống lưng Thôi Hạo lạnh cóng, lúc này mới ý thức được tình hình lúc đó nguy hiểm biết bao, suýt nữa đã bị điều tra ra rồi. May mà Lỗ đại nhân ở dốc Thạch Linh kịp thời xử lý, ép Long tướng quân phải đi.

“Đại nhân nhìn xem, có phải tướng quân để lại quá nhiều manh mối không, nhưng mà đại nhân yên tâm đi, ta sẽ không điều tra tiếp đâu, ta thể cô lực mông, cũng không muốn bị diệt khẩu. Ta giữ lại con át quan trọng cho mình, là một nhân chứng, hẳn có thể chứng minh Lương đại nhân mới là người xúi giục tất cả mọi chuyện. Nếu đại nhân không muốn trở thành kẻ

chết thay trong kết cục xấu nhất, thì giữ lại mạng ta đi. Ta sống, thì có thể để người kia đứng ra giải vây giúp đại nhân. Mọi chuyện xấu đại nhân đã làm, cứ nói do quan lớn Lương đại nhân ép buộc đại nhân, tuy lý do này không tốt lắm, nhưng dù sao cũng có thể giảm bớt hình phạt được nhiều.”

Thôi Hạo im lặng một lúc rồi hỏi: “Là nhân chứng nào?”

An Nhược Thần cười nói: “Nếu ta nói với đại nhân thì còn gì là con át. Đại nhân không cần phải phí tâm hỏi đâu, ta sẽ không nói. Điều kiện của ta khá đơn giản, cũng chẳng nguy hiểm gì với đại nhân. Chỉ cần nói sớm cho ta biết được tin tức trước, để ta đối phó là được rồi. Không hề khó khăn chút nào, có đúng không?”

Thôi Hạo nói: “Phu nhân cho ta biết nhân chứng là ai, ta phải biết thật giả ra sao, nếu lời phu nhân nói là thật thì ta sẽ phối hợp với phu nhân.”

An Nhược Thần thôi cười, nhìn xoáy vào Thôi Hạo một lúc, nói: “Tướng quân luôn nói ta có nhận xét quá phụ nhân, xem ra đúng là vậy rồi. Ta đúng là ngây thơ, cho rằng có thể hợp tác vui vẻ với đại nhân. Nếu đại nhân đã không có thành ý, vậy thì thôi. Đại nhân cứ nghe lệnh đi đối phó ta đi, nếu ta gặp chuyện gì, nhất định sẽ không để đại nhân được sống tốt. Xin đại nhân về cho, không tiễn.”

An Nhược Thần nói rồi liền đứng dậy, định rời đi. Thôi Hạo ngăn ra, chẳng ngờ rằng An Nhược Thần nói trở mặt là trở mặt, hăn bật dậy theo bản năng, kêu lên: “Phu nhân.”

An Nhược Thần đã đi tới cửa, nghe thế liền xoay người lại nói: “Ta đã nói rất rõ ràng lợi thiệt với đại nhân rồi, đại nhân tự cân nhắc đi.”

Rồi An Nhược Thần rời đi, Thôi Hạo đứng tại chỗ, ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó trở về công đường tiền viện ở phủ.

Thôi Hạo tìm tâm phúc lúc trước giải quyết hỏi kỹ, lúc xử lý thi thể có bị ai nhìn thấy không? Vào thời gian đoàn sứ thần ra vào thì có qua lại với ai không, có bị lộ không? Tâm phúc đáp nhất nhất, không nghĩ ra có chỗ khả nghi nào.

Đột nhiên Thôi Hạo nghĩ đến điều gì đấy, hỏi: “Bảy người kia, quả thật chết hết cả sao?” Lỡ có người không uống rượu, lại thấy tình hình không đúng nên giả chết, sau đó tìm cơ hội chạy trốn thì sao. Có lẽ lời An Nhược Thần nói hơn phân nửa là thật, nàng ta vốn đã điều tra ra rồi, nếu không sao có thể suy đoán được chính xác chi tiết đến thế. Nhân chứng trong tay nàng ta, có lẽ là một trong các sứ thần.

Suy nghĩ này quá hoang đường, nhưng nếu hoàng đế Nam Tần có thể chết mà sống lại, thì ai có thể chắc chắn không xảy ra bất trắc nào khác. Thôi Hạo nhớ lại dáng vẻ bình tĩnh thẳng thắn của An Nhược Thần, trong lòng càng thêm bất an. Bất kể là có người phát hiện hay có người chưa chết, tóm lại sẽ có dấu vết.

Thôi Hạo vội cho tâm phúc đi kiểm tra chỗ chôn thi thể. Tâm phúc rời đi, quay về báo là không có gì khác thường, cả bảy thi thể đều ở đó, không có ai chết đi sống lại, cũng không có người từng đào mộ.

Đêm đó An Nhược Thần cũng nhận được tin do Tông Trạch Thanh phái người tới báo, thuộc hạ của hãn đã theo dõi tra ra được chỗ chôn thi thể. Quả nhiên Thôi Hạo đã cho người đi kiểm tra. Bảy thi thể, chứng tỏ có một mật thám, tra theo thân phận trong danh sách, thì kẻ kia là tên thư lại tên là Mông Cát trong đoàn sứ thần.

An Nhược Thần thở phào, tướng quân đoán không sai, hôm nay nàng cũng tìm được bằng chứng rồi. Bước tiếp theo, cứ nhìn xem Thôi Hạo có cắn câu hay không.

Đêm đó Thôi Hạo viết thư, trong thư nói lấy được tình báo quan trọng từ An Nhược Thần, hy vọng có thể gặp mặt đại nhân. Sáng sớm hôm sau, hắn đi đến tửu lâu Mỹ Thiện, nhét thư vào sau một khối gạch xanh cạnh tiểu môn ở hậu viện.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 196

Thôi Hạo ăn trưa xong, nằm dựa vào tháp mềm nghỉ ngơi, do dự có nên đợi đến tối không, hay là mạo hiểm đi ngay bây giờ xem ở sau gạch xanh đã có thư hồi âm chưa. Chợt lúc này ở ngoài cửa có người kêu: “Đại nhân, rượu và đồ ăn đại nhân đặt ở tửu lâu Mỹ Thiện đã được đưa đến rồi.”

Thôi Hạo ngẩn người, chợt xoay mình ngồi dậy, “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, một nha sai bưng khay đi vào, trên khay có một bầu rượu nhỏ, còn có một chiếc hộp thức ăn. Nha sai đặt đồ lên bàn rồi xoay người đi đóng cửa phòng.

Thôi Hạo vừa định hỏi người của tửu lâu Mỹ Thiện đâu, thì thấy động tác kia của nha sai, lập tức ngậm miệng. Thôi Hạo đi đến cạnh bàn, mở hộp thức ăn ra nhìn, một đĩa gà quay cùng một đĩa măng xào, đều là đồ ăn rất đơn giản, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là bên trong không có thư, mà nha sai kia sau khi đóng cửa thì đứng về cạnh bàn, nom như đang đợi dặn dò.

Dĩ nhiên Thôi Hạo biết nha sai này, hần tên là Trịnh Hằng, quản các chuyện tạp dịch ở tiền viện trong nha phụ, ai ra ai vào, truyền thư lui tới vân vân, là một người cơ trí, miệng ngọt lại chăm chỉ, rất có nhân duyên. Thôi Hạo ở quận phủ gần chín năm, quá quen thuộc với người ở đây. Hần nghĩ ngợi, nếu không nhớ nhầm thì Trịnh Hằng đã ở đây được ba bốn năm rồi.

Lúc này Trịnh Hằng lấy trang sức kết như ý ra đặt lên bàn, cười nói với Thôi Hạo: “Đại nhân, phía tửu lâu bảo tiểu nhân hỏi đại nhân rằng, An cô

nường đã nói chuyện gì với đại nhân.”

Thôi Hạo khá bất ngờ, nhưng hăn tỉnh táo rất nhanh, hăn nhớ lại câu nói kia của An Nhược Thần —— không có kiềm chế, nào có tín nhiệm. Lương đại nhân có thể tìm đến mình, thì dĩ nhiên cũng có thể tìm đến người khác, hoặc là, sắp xếp người nằm vùng khác. Càng bình thường tiểu tốt càng dễ đứng trong tối quan sát mọi thứ.

Thôi Hạo không kiềm được vui mừng vì mình đã chuyển thư, nếu không hăn nói chuyện với An Nhược Thần mấy hồi, hăn sẽ làm Lương Đức Hạo nghi ngờ.

Thôi Hạo nói: “Có chuyện quan trọng, ta cần phải nói trực tiếp với đại nhân.”

Trịnh Hằng nói: “Thôi đại nhân có lời gì thì có thể nói với ta.”

“Chỉ sợ là không ổn thỏa.” Thôi Hạo không yên tâm.

Trịnh Hằng cười nói: “Đại nhân đừng lo quá. Đại nhân ngồi lên vị trí này là đều do ta tiến cử, nói tin tức cho ta biết, không có gì là không ổn thỏa cả.”

Lần này Thôi Hạo vô cùng kinh ngạc, đến sắc mặt cũng chẳng che giấu được. Tiểu tốt này, cuối cùng lại là nhân vật quan trọng có thể phát biểu quyết sách sao?

Thôi Hạo lại nói: “Trước đây ta làm chức quan nhỏ ở kinh thành.”

Thôi Hạo lấy lại bình tĩnh, lần nữa vui mừng vì mình không làm sai. Tâm phúc của Lương Đức Hạo vẫn luôn giám thị hăn, quả thực là... th hít một hơi, nói: “Trước khi Lương đại nhân rời đi, không hề dặn là để người chuyển lời.”

Trước đây Thôi đại nhân cũng không hề yêu cầu gặp mặt nói chuyện.”

Thôi Hạo biết, nếu không có chuyện gì lớn hoặc quá bất ngờ, hẳn Lương Đức Hạo sẽ không muốn để lộ Trịnh Hằng, nên mới chỉ là truyền thư tín ám hiệu. Nhưng bỗng hăn nói muốn gặp mặt, Lương Đức Hạo không muốn bại lộ hành tung, lại lo lắng ngộ nhờ có chuyện bất trắc xảy ra thật, đành phải để Trịnh Hằng ra mặt.

“Rốt cuộc đại nhân có tin tức quan trọng gì?” Trịnh Hằng hỏi.

“Đức Chiêu đế của Nam Tần còn sống.”

“Việc này Lương đại nhân đã biết.” Trịnh Hằng trấn định đáp.

“Vậy phải làm thế nào đây? Y còn sống, tất cả mọi chuyện sẽ bị lật đổ.”

“Chẳng qua chỉ là chứng minh được Đông Lăng không ám sát hoàng đế Nam Tần, mọi thứ vẫn đang trong tầm tay của Huy vương. Chuyện mưu phản trong Nam Tần thì có liên quan gì đến chúng ta?”

Thôi Hạo há miệng, nhất thời không nói được gì. Nhưng hăn kịp phản ứng lại, “Nhưng hoàng đế Nam Tần sẽ đánh dẹp Huy vương, vậy Huy vương với Lương đại nhân...”

“Thôi đại nhân ăn nói cẩn thận, Huy vương và Lương đại nhân có quan hệ gì? Hai người bọn họ có bắc sào cũng với không thấu, là Nam Tần phái người đến nói với đại nhân Đông Lăng sát hại Đức Chiêu đế, nhờ Đại Tiêu chúng ta giúp chinh phạt, Lương đại nhân và đại nhân đã cùng viết tấu chương báo lên triều đình, mời hoàng thượng định đoạt. Sứ thần Đông Lăng then quá hóa giận, không cam lòng bị oan, nhưng lại trút giận sai hướng, bắt Lương đại nhân đi, lúc này mới gây ra chiến sự. Đức Chiêu đế thoát chết khỏi đường tơ kẽ tóc, đi ra chỉ rõ chân tướng, Lương đại nhân là người hiền, may mà trốn được. Thôi đại nhân nói xem, có phải chuyện như thế không?”

Thôi Hạo lắc đầu, thấp giọng nói: “An Nhược Thần biết cả rồi.”

“Biết cái gì?”

“Biết sứ thần Đông Lăng đều đã chết, biết trong đoàn sứ thần có mặt thám.”

Trịnh Hằng cau mày: “Sao nàng ta biết được?”

“Bọn họ suy đoán. Nếu Long tướng quân khởi hành chậm, thì chỉ sợ mọi chuyện sẽ bị bại lộ. Không phải trong thư ta báo cho đại nhân đã viết rồi sao, Long tướng quân luôn đề phòng trước chuyện đi tiền tuyến, hẳn biết đó là cạm bẫy. Nay xem ra, hẳn không chỉ biết mỗi thế.” Thôi Hạo lặp lại một lần với Trịnh Hằng những lời An Nhược Thần nói cùng mình.

Trịnh Hằng như có điều suy nghĩ, hỏi: “An Nhược Thần nói những thứ này với đại nhân, là có ý gì?”

“Nàng ta mang thai rồi.”

“Cái gì?” Trịnh Hằng giật mình, “Đại nhân chắc chứ?”

“Dĩ nhiên không thể tìm đại phu ép bắt mạch xác nhận được, nhưng lúc nhắc đến mình có đường lui thì nàng ta lờ miệng, nói gì mà mẹ quý nhờ con. Ta đã hỏi a hoàn bên cạnh nàng ta rồi, nói nàng ta ngủ nhiều ăn nhiều, qua vẻ mặt cách nói chuyện, thêm vài động tác nhỏ của nàng ta, thì quả là thế thật. Lương đại nhân từng nhắc ta phụ nhân này đã gây ra vài chuyện ở Bình Nam, là một người xảo quyệt vô cùng. Ta cũng đề phòng nghiêm ngặt. Nàng ta biết ăn nói, đúng là có tâm cơ.”

Trịnh Hằng không lên tiếng, tựa như đang suy tư.

Thôi Hạo nói tiếp: “Nàng ta mang thai, làm việc gì cũng cân nhắc, nên mới muốn lôi kéo ta, để ta tiếp ứng nàng ta. Long tướng quân cũng đoán

được chuyện rồi, nhưng không có bằng chứng, nên hẳn không thể nào làm chứng cho đại nhân được, đại nhân hạ lệnh hẳn không thể không nghe theo. Biết rõ ở sườn núi Thập Lý là cạm bẫy, nhưng hẳn cũng phải đi. Còn An Nhược Thần đã biết được tất cả, biết mình ở lại thành là làm con tin, như dê con đợi mổ, dĩ nhiên sợ rồi.”

“Nàng ta bảo đại nhân phối hợp thế nào?”

“Chính là vào lúc muốn xử lý nàng ta, thì nói với nàng ta một tiếng trước. Ta đoán nàng ta định trốn lên kinh, dù sao trong bụng có huyết mạch của Long tướng quân, đến kinh rồi, nhất định Long gia sẽ chăm sóc tốt cho nàng ta. Chẳng qua là giờ thời cuộc không rõ, nàng ta lại được Long tướng quân dặn dò, không dám lộn xộn.” Thôi Hạo nói: “Ta muốn nói với đại nhân là, không bằng tương kế tựu kế, ta giả vờ đáp ứng với nàng ta, gạt đổi lấy tín nhiệm, lừa nàng ta nói rõ ra hết mọi chuyện nàng ta biết. Để phòng ngừa Long tướng quân và nàng ta giữ lại đường rút. Chuyện Long tướng quân biết, An Nhược Thần cũng biết, dĩ nhiên những đại tướng kia của hẳn cũng sẽ biết, vậy làm sao phòng thủ được quận Bình Nam đây? Còn nữa, hoàng đế Nam Tần không chết, ngộ nhờ y yêu cầu gặp hoàng thượng, hy vọng Đại Tiêu giúp y chiếm ngôi vị, đến lúc đó y mà nói gì với hoàng thượng, làm hoàng thượng nghi ngờ, thì với Lương đại nhân, Lỗ đại nhân và cả chúng ta cũng không có lợi.”

Trịnh Hằng không lên tiếng. Thôi Hạo lại nói: “An Nhược Thần nói, trong tay nàng ta có nhân chứng, có thể làm chứng tội của đại nhân. Nếu nàng ta gặp phải gì bất trắc, thì nhân chứng kia sẽ ra mặt.”

Trịnh Hằng nhíu chặt chân mày, nhìn Thôi Hạo chăm chú. Thôi Hạo nói: “Không biết lời này là thật hay giả nữa, ta sẽ cố tìm hiểu thêm, nhân chứng là ai, ở đâu, biết những gì, những chuyện này phải dựa vào nàng ta nói ra. Còn nữa, xử lý Long tướng quân cùng những tướng sĩ thuộc hạ hẳn ta như thế nào, những người kia đâu có ít. Mấy chuyện này đều khó giải quyết, còn phải mời đại nhân định đoạt.”

Trịnh Hằng suy nghĩ rồi nói: “Được, ta sẽ chuyển lời đến đại nhân. Sau này Thôi đại nhân không cần phải đưa tin đến tửu lâu nữa, có chuyện gì, cứ đến tìm ta.” Hắn lôi ra một tờ giấy ở trong lòng ngực, trên đó viết một địa chỉ, “Đại nhân đưa An Nhược Thần đến đây đi, nói là quan phủ là quan nha, quan sai nghi phạm lui tới, Long tướng quân không ở đây, một phụ nhân như nàng ta cũng không thích hợp ở lại, bảo nàng ta dọn ra ngoài.”

Thôi Hạo nói: “Nếu muốn giam lỏng nàng ta thì vẫn ở nha phủ tiện lợi hơn. Dù sao tất cả đều là quan sai, tai mắt đông đảo, ta muốn điều động là điều động được ngay, nàng ta làm gì ta cũng có thể biết.”

“Chính vì tai mắt quá nhiều nên mới không tiện.” Trịnh Hằng nói: “An Nhược Thần không ngốc, nàng ta biết rõ ở đây tất cả đều là tai mắt của đại nhân nhưng vẫn không đi, vì sao? Ở trong ổ sói, nếu xảy ra chuyện gì, dĩ nhiên là sói cắn chết.”

“Để nàng ta dọn ra ngoài đi. Nếu xảy ra chuyện gì, thì cũng là do vệ binh Long tướng quân để lại không bảo vệ được chủ, không liên quan gì đến các đại nhân.”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 197

Nhá nhem tối, Thôi Hạo làm xong sự vụ của một ngày thì đi tìm An Nhược Thần. Hạo nói với An Nhược Thần rằng mình đã nghĩ kỹ, có thể hợp tác cùng An Nhược Thần. Nếu hạo biết được tin tức nào muốn đối phó với Long tướng quân hay An Nhược Thần, thì sẽ thông báo trước cho nàng một tiếng.

“Vào lúc này thì có một tin. Lương đại nhân hy vọng để phu nhân chuyển đến chỗ này.” Thôi Hạo lấy tờ giấy ghi địa chỉ ra, đưa cho An Nhược Thần, “Bọn họ muốn để phu nhân ra khỏi phạm vi phủ nha, như thế sẽ dễ động thủ hơn.”

An Nhược Thần cầm tờ giấy lên nhìn kỹ, nói: “Bút tích này không phải là của Lương đại nhân, cũng không phải của Thôi đại nhân.” Nàng gấp giấy lại, cất vào ngực áo.

Thôi Hạo ngẩn người, An Nhược Thần cũng biết bút tích của cả hai người bọn họ sao? Hạo nói: “Trọng điểm là, nếu chỗ kia do Lương đại nhân chỉ định thì chắc hẳn xung quanh có người mai phục. Ta đã hỏi qua rồi, là một viện tử dùng để nhốt người, khá yên tĩnh, nếu nói là nhà riêng cũng không sai, nhưng chỗ đó không so được với nha phủ, vệ binh sẽ không tiện ăn ở canh gác. Bên cạnh phu nhân cũng không dẫn a hoàn bà tử theo, nhưng ta có thể sắp xếp được việc này, sẽ để a hoàn bà tử theo Cố phu nhân qua đây ngay hôm nay. Chẳng qua chuyện vệ binh khá là phiền toái.”

“Không phiền.” An Nhược Thần nói, “Ta không có ý định dọn đi.”

Thôi Hạo ngẩn người tiếp: “Phu nhân, như vậy không thích hợp lắm.”

“Sao mà không thích hợp. Đại nhân có đạo lý để ta rời đi, thì ta có lý do để không chuyển đi. Hơn nữa lý do này Thôi đại nhân đã giúp ta phân tích rồi đấy thôi. Vệ binh của ta không có chỗ ở, không tiện trực phòng vệ, ta không chuyển.”

Thôi Hạo nhíu mày: “Nếu vậy thì ta ăn nói với Lương đại nhân thế nào đây? Ngay cả chuyện này mà ta cũng không làm xong, vậy thì kế hoạch đối phó với Long tướng quân thế nào, đối phó với phu nhân ra sao, ngài ấy cũng sẽ không nói với ta.”

An Nhược Thần lắc đầu: “Đại nhân tìm cớ này cũng không tốt. Nay đại nhân đã là thái thú quận Mậu, trên dưới toàn quận, cần phải nghe theo đại nhân sai sử. Lương đại nhân nấu mình trong tối, không tiện hành sự, vẫn phải dựa vào đại nhân. Đại nhân lấy cớ ta không rời đi, bảo rằng Lương đại nhân không tín nhiệm mình, chuyện này ta cũng không tin. Đại nhân luôn miệng nói bằng lòng phối hợp với ta, nhưng chưa gì một đã muốn đuổi ta ra khỏi đất che chở, hai là giấu diếm chuyện, rồi sau này lại bảo với ta rằng, Lương đại nhân sẽ không đưa tin cho đại nhân. Đại nhân à, đại nhân tưởng ta là kẻ ngốc sao? Đại nhân nói sẵn sàng phối hợp với ta, chẳng qua là muốn lừa ta tiết lộ tình báo về nhân chứng quan trọng kia mà thôi.”

Thôi Hạo lúng túng vì bị vạch trần, cảm phần nói: “Sao ta lại kiếm cớ được. Phu nhân tự cho là thông minh, lại khoe khoang đã trải qua rất nhiều chuyện ở Bình Nam, chẳng lẽ phu nhân không nghĩ đến, trong thành này Lương đại nhân cũng cho mai phục nội gián sao? Nhất cử nhất động của ta, đều đang bị bọn họ giám sát. Trong thành này, không chừng còn có người là người của bọn họ. Những người này ta cũng không biết, phu nhân nói xem, Lương đại nhân có thể tin tưởng được ta chừng nào?!”

“Nội gián?” An Nhược Thần nâng cao âm điệu: “Có cả nội gián mà đại nhân không biết sao?”

Mặt Thôi Hạo đỏ lên, tự thấy mất hết mặt mũi.

“Làm sao đại nhân biết được có nội gián?” An Nhược Thần thấp giọng, mặt đầy căng thẳng.

Thôi Hạo không đáp, chỉ nói: “Phu nhân phải tin ta, khi ấy mới có thể yên ổn qua được cửa ải này. Nếu ta đã đồng ý với phu nhân, thì sẽ dốc hết sức bảo vệ phu nhân bình an.”

“Đại nhân cũng phải tin ta, chúng ta mới có thể trợ giúp lẫn nhau được. Đến lúc đó nhân chứng của ta chính là nhân chứng của đại nhân, đại nhân có thể tự vệ.”

Lời này đã đâm vào lòng Thôi Hạo. Hắn rất để tâm đến nhân chứng mà An Nhược Thần nói kia, lại tiết lộ chuyện này với Trịnh Hằng, cũng chính vì nguyên nhân này. Nếu có nhân chứng thật, vậy thì hắn có thêm một lá bùa hộ mạng rồi.

“Nếu phu nhân có thể biết, vậy ta cũng không sợ nói nhiều với phu nhân. Ta không biết Lương đại nhân đang ẩn náu ở đâu, nhưng ta có cách liên lạc với ngài ấy. Hôm đó sau khi nói chuyện với phu nhân, ta liền đưa tin ngay, muốn gặp mặt Lương đại nhân nói chuyện. Nhưng không ngờ rằng, lại có một người khác đến.” Thôi Hạo nói ra chuyện Trình Hằng xuất hiện. Cũng khai báo lai lịch bối cảnh của Trình Hằng, hắn nói nếu đã có Trình Hằng, vậy nhất định sẽ còn có người khác. Trình Hằng ở trong thành này đã mấy năm, không thể nào chỉ để mắt tới một mình hắn, nhất định cũng phát triển thế lực nhân mạch khác.

An Nhược Thần không lên tiếng, cẩn thận nghe Thôi Hạo thẳng thắn nói. Dĩ nhiên nàng không cần phải nói mình biết rõ những lắt léo này đến đâu, con đường mật thám trong thành Thông này, giống hệt ở thành Trung Lan.

Thôi Hạo nói xong, An Nhược Thần im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Đại nhân đúng là cẩn thận cảnh giác, nhanh nhẹn mẫn tiệp. Vừa muốn được chỗ tốt từ Lương đại nhân, lại vừa muốn có được hộ thân pháp bảo từ chỗ ta.

Báo tin tức cho hai phía, nhận được tín nhiệm từ hai phía, cuối cùng nhìn xem phía nào có phần thắng thì đứng về phía ấy. Bất kể là Lương đại nhân hay Long tướng quân thắng, đại nhân đều không thua thiệt.”

Thôi Hạo nói: “Phu nhân nói sai rồi. Phu nhân không hiểu nổi tranh đấu nơi quan trường và nguy hiểm trong âm mưu mật thám đâu. Nếu không phải ta có thể tự vệ, thì sao bảo vệ được phu nhân? Tâm tư của Lương đại nhân kín đáo, bố trí cẩn thận, ta trò chuyện với phu nhân hai lần, nếu không nói lại với ngài ấy thì chắc chắn ngài ấy sẽ nghi ngờ. Phu nhân nhìn Trịnh Hằng đi, hẳn ta ngày ngày đều ở cạnh ta, ý đồ giám thị. Ta nói ra chuyện có nhân chứng là cũng vì tốt cho phu nhân, bọn họ có phần kiêng dè, dĩ nhiên không dám ra tay bừa bãi. Ta đưa ra manh mối quan trọng thì mới có thể lấy được sự tin tưởng của họ, bọn họ tin ta, chúng ta mới có thể tiến hành được bước tiếp theo.”

An Nhược Thần nói: “Thôi đại nhân coi trọng an nguy của bản thân, âu là chuyện tốt. Nếu đã vậy, đại nhân giúp ta một chuyện đi.”

“Ta còn đang nghĩ xem nên nói chuyện phu nhân không muốn chuyển ra ngoài thế nào đây. Bọn họ đưa ra yêu cầu này, nhất định là có kế hoạch động thủ.”

“Chuyện ta muốn nhờ đại nhân, cũng không phải chuyện này.”

Thôi Hạo nói: “Phu nhân đổi ý, chịu chuyển ra rồi?”

“Không, ta không chuyển. Đại nhân nói rất đúng, nhất định bọn họ có kế hoạch, ta không chuyển thì mới trì hoãn kế hoạch đó được, và đại nhân cũng có thời gian tiếp tục điều tra thêm. Ngoài Thôi Hạo ra, còn có ai là nội gián nữa? Lương đại nhân đang ẩn náu ở đâu? Bọn họ định mưu hại Long tướng quân thế nào? Hoàng đế Nam Tần còn sống, bọn họ có đối sách gì, có liên lạc với triều đình hay Huy vương không, có thủ đoạn gì?”

Thôi Hạo nghe mà sửng sờ, phải mất một lúc sau hắn mới kịp phản ứng lại, nhảy cẫng lên nói: “Không phải phu nhân nói, chỉ cần báo tin trước cho phu nhân khi bọn họ muốn đối phó là được rồi sao. Điều tra Lương đại nhân? Ta điên rồi chắc?!”

“Lúc ấy đại nhân chưa biết nhiều, dĩ nhiên chỉ có thể báo tin. Nhưng giờ thì khác rồi, không phải đại nhân tìm ra nội gián rồi sao?”

Tìm ra nội gián? Thôi Hạo há miệng: “Ta...” Thật sự là ghen lời chẳng biết nên nói gì cho đúng. Hắn có tìm đâu! Người ta tự ra mặt đấy chứ! “Ta không thể làm những chuyện này được! Ta không đồng ý! Phu nhân đừng nghĩ nữa!” Hắn cũng không muốn tự tìm cái chết.

“Nếu đại nhân không hợp tác nghiêm túc với ta, vậy ta đành phải phái người bắt Trịnh Hằng kia lại, thẩm tra hắn khốc liệt, tra hỏi tung tích của Lương đại nhân cùng danh sách nội gián khác, sẽ nói là Thôi đại nhân tố giác hắn là mật thám Đông Lăng.”

Thôi Hạo trợn mắt nhìn vẻ mặt ung dung của An Nhược Thần, quát lên: “Người tưởng người là ai àm có thể bắt người tra hỏi ở quận Mậu này của ta?!”

“Không thể à?” An Nhược Thần bình tĩnh nói, “Vậy đến lúc đó ta trả lại hắn cho đại nhân là được rồi. Có điều dù có trả cho đại nhân, thì mọi người cũng đều sẽ biết, đại nhân bán đứng Lương đại nhân.”

Thôi Hạo trợn mắt há mồm.

“Chẳng những bán đứng Lương đại nhân, mà còn có thể là cùng phe mật thám Đông Lăng. Không phải mật thám Đông Lăng thì là mật thám Nam Tân. Dù sao cũng dính đến gian tế. Lương đại nhân mượn lối thoát, đẩy hết mọi hình phạt lên người đại nhân, mọi chuyện về lại đúng như những gì chúng ta đã suy đoán. Đại nhân làm kẻ chết thay, khỏi cần phải lo sau đó ta và Lương đại nhân giao thủ thế nào nữa.”

Thôi Hạo hít sâu một hơi, chỉ vào An Nhược Thần mắng: “Đồ yêu phụ nhà người!”

An Nhược Thần nói tiếp: “Đại nhân cũng không cần tốn công báo tin cho Trịnh Hằng để hấn ẩn nấp đâu, ta không bắt được hấn thì bắt người khác. Dù sao Trịnh Hằng cũng là người nha môn, trong nha môn ai cũng biết hấn, ta chỉ cần bắt đại một người, tùy tiện hỏi xem Trịnh Hằng có gì khả nghi không? Thái thú đại nhân của các người nói rồi đấy, hấn là mật thám.” An Nhược Thần xòe tay, nói: “Đại nhân nhìn xem, không thể ngăn nổi tin tức được.”

Thôi Hạo tức đến mức thất khiếu bốc khói, bước lên trước hai bước, ép lại gần An Nhược Thần, hung ác nói: “Bây giờ ta sẽ xử lý phu nhân ngay lập tức! Nói là phu nhân ràng buộc tướng quân, ngăn không cho ra tiền tuyến, ta khuyên can phu nhân, nhưng phu nhân...”

Trước đó Thôi Hạo cũng không chuẩn bị, nhất thời bị tắc, không bịa thêm được.

“Ta thế nào? Ta nhớ tướng quân quá nên hóa điên? Rồi tự vẫn?” An Nhược Thần cười.

Thôi Hạo tức nói: “Phu nhân nhất thời tâm loạn, xảy ra bất trắc, ai có thể nói được gì!”

“Đại nhân bịa chuyện không ớn tí nào, đại nhân nghe ta nói thử xem. Ta chỉ cần la lớn, xé áo vò tóc, hét to rằng đồ cầm thú nhà người dừng tay, sau đó đập đầu vào tường để bị thương, rồi lăn một vòng trốn ra cửa, tắt tả chạy ra ngoài, vệ binh của ta sẽ xông lên bắt đại nhân lại. Ta không nói gì hết, chỉ việc khóc lớn là đủ. Ngay lập tức đại nhân sẽ bị trói vào xe tù, người đeo trọng tội, áp giải lên kinh thành.” An Nhược Thần sầm mặt, nói tiếp: “Đại nhân biết rõ nội tình âm mưu của Lương đại nhân, sao trong tay có thể không có bằng chứng được. Đại nhân ở trong tay ta, đang trên đường lên

kinh thành, đại nhân nói xem Lương đại nhân có thể kiêng dè gì nữa không? Đại nhân hỏi ta nhân chứng có thể làm chứng Lương đại nhân là ai sao? Chính là đại nhân đấy.”

Bổng Thôi Hạo nhận ra, hắc trúng bẫy rồi, hắc hoàn toàn bị yêu phụ này đùa bỡn xoay mòong mòong. Ngay cả danh tiết danh dự của mình mà nàng ta cũng có thể đem ra để kiểm hãm hắc, thì nào có khát vọng muốn hưởng vinh hoa phú quý ở kinh thành.

Thôi Hạo cắn răng, tiến lên một bước nữa, hung tợn nói: “Chuyện phu nhân mang thai cũng là giả đúng không, phu nhân cố ý nói những lời kia, để ta tưởng rằng phu nhân vì để có sau này mà hạ mình cầu sinh tồn...” Còn chưa dứt lời thì hắc đã đứng lại. Hắc tấy An Nhược Thần cầm đao găm trong tay, mũi nhọn lộ ra ngoài, chĩa thẳng vào hắc.

“Đại nhân đừng đứng gần ta quá, ta dễ căng thẳng đấy. Mà ta đã căng thẳng thì sẽ lấy mạng đổi mạng đấy. Đại nhân không đề phòng ta nổi điên, nhưng ta đề phòng đại nhân muốn đồng quy vu tận với ta.”

Thôi Hạo sợ hãi tái mặt đi, vô thức bước lùi ra sau hai bước.

An Nhược Thần nói: “Bất kể đại nhân làm hại ta thế nào, hay là có ý coi thường, thì thân phận phụ nữ mang thai vẫn có tác dụng, nếu làm con tin, phân lượng có thể nặng hơn mấy phần, còn nếu để xử phạt, nhân lúc tướng quân chống địch vì nước, lại làm hại phu nhân tướng quân mất đứa bé, người thần cảm phần, là ai xử án thì cũng phải xử nặng nhỉ?”

Thôi Hạo nói không ra lời, hắc lùi hai bước nữa, phờ phác bất động.

An Nhược Thần nhẹ nhàng nói: “Đại nhân à, quân bài quan trọng trong tay ta, còn hơn đại nhân nghe nhìn tưởng tượng rất nhiều. Phía Long tướng quân, cũng có người hữu dụng hơn hoàng đế Nam Tần, còn có đồng minh quyền thế làm núi dựa. Lương đại nhân khó thoát khỏi xử phạt, đại nhân chớ đi theo ông ta mà cùng bị diệt. Nếu đại nhân đã nghĩ thông suốt rồi thì

ngồi xuống đi. Chúng ta bàn bạc đối sách thật tốt, cùng đối phó với quỷ kế của Lương đại nhân.”

Thôi Hạo đứng một lúc lâu, sau đó ngồi xuống.

An Nhược Thần khẽ mỉm cười, nói: “Lần này, ta nói với đại nhân những gì, đại nhân đừng tiết lộ nửa câu ra bên ngoài nữa.”

Gương mặt trắng bệch của Thôi Hạo nghiêm lại, rồi hắn gật đầu.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 198

Thôi Hạo về phòng, đầu óc ngẩn ngơ. Hắn ngồi yên tại chỗ mãi, tận đến khi có người đi vào thắp đèn, hắn mới hay thì ra trời đã tối rồi.

“Đại nhân đã dùng cơm chưa?” Người đi vào là Trịnh Hằng.

Thôi Hạo lắc đầu: “Vốn định về ăn đây, không ngờ thời gian trôi nhanh thế.” Cư trạch của hắn ở ngay cạnh nha phủ, đi hai bước là tới.

Trịnh Hằng nói: “Ta đã chuẩn bị cơm cho đại nhân rồi.” Sau đó hắn xoay người đi ra ngoài, không đến một lát đã tới, bưng mâm thức ăn lên.

Vào lúc này đầu óc Thôi Hạo đã rõ ràng, nhưng càng rõ ràng thì lại càng căng thẳng. An Nhược Thần nói rất có lý, nàng ta đã đẩy hắn đến vách đá, chỉ cần hắn đi nhầm một bước là sẽ rơi xuống vực sâu. Có điều phía Lương đại nhân đâu phải là đèn cạn dầu, hắn nhìn Trịnh Hằng, nhất cử nhất động của mình đều bị hắn ta nắm giữ, ngay cả việc mình chưa ăn tối mà hắn ta cũng biết. Dĩ nhiên Thôi Hạo biết, Trịnh Hằng cũng không quan tâm hắn có đói bụng hay không, hắn ta chỉ muốn để Thôi Hạo biết tình cảnh của mình, cảnh cáo không được có suy nghĩ phản bội.

Trịnh Hằng xếp thức ăn lên bàn, sau đó đứng bên hầu hạ. Thôi Hạo không động đũa, nói: “An Nhược Thần không chịu chuyển.”

“Hả?” Trịnh Hằng giật giật mí mắt.

“Nàng ta nói chuyển ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, nàng ta không đi.”

“Vậy đại nhân nói với nàng ta thế nào?”

“Dĩ nhiên không thể bắt ép rồi, nàng ta bắn khoản có lý, ta phải giả vờ đứng về phía nàng ta. Ta nói sẽ nghĩ chu toàn thêm, bảo vệ nàng ta.”

“Thế nàng ta có phản ứng gì?”

“Nàng ta rất cảnh giác, dĩ nhiên sẽ không tin ta hoàn toàn. Nàng ta nói vị trí thái thú này của ta là do Lương đại nhân cho, nên cũng sẽ giúp Lương đại nhân. Ta nói với nàng rằng, nếu đã nhận định ta giúp Lương đại nhân thì cần gì tìm ta phối hợp nữa. Đúng là ta nghe theo Lương đại nhân mà hành sự, nhưng cũng thương xót tình cảnh của nàng ta, nên mới đồng ý nghĩ thay nàng ta. Nếu nàng ta cứ nói lời giấu kim như thế thì không cần phải nói thêm nữa, mọi người nước giếng không phạm nước sông, tự sống an ổn. Nàng nghe ta nói thế thì mềm mỏng ra.”

“Đại nhân định chu toàn thế nào?” Trịnh Hằng hỏi.

“Ta nói với nàng ta rằng chưa chắc mình có thể để Lương đại nhân đổi ý, bảo nàng ta cũng tự nghĩ cách đi. Ta sẽ thăm dò ý của Lương đại nhân rồi nói với nàng ta. Nàng ta xin ta giúp kéo dài nửa tháng, nói là Long tướng quân có bận, một tháng sau nếu hãn chưa quay về hay không có tin tức nào, thì mau chóng lên đường lên kinh thành đi. Nhưng nàng ta cảm thấy một tháng quá lâu, nửa tháng sau nếu không có tin tốt của tướng quân, nàng ta sẽ đi.”

Trịnh Hằng trầm ngâm, nói: “Nếu đã bất an như thế thì sao không đi ngay đi?”

Lòng Thôi Hạo run lên, quả nhiên là đa nghi. Hãn vội nói: “Ta cũng có hỏi nàng ta như thế, nghĩ nếu nàng ta không chịu chuyển mà chỉ muốn lên đường, như thế đại nhân ra tay trên đường đi cũng dễ hơn. Nếu nàng ta muốn đi, vậy ta sẽ thăm dò ý định, như thế cũng tiện cho đại nhân kịp chuẩn bị. Nhưng nàng ta nói, giờ tướng quân bảo nàng ta ở lại trong thành

chờ tin. Trước đây nàng ta cũng không cảm thấy nghiêm trọng gì lắm, nhưng bây giờ hoàng đế Nam Tần chưa chết, e rằng cuộc chiến với Đông Lăng sẽ có thay đổi, cái cố tấn công Đông Lăng đã không còn, nàng ta sợ mình sẽ trở thành cái cố khác, nên mới cảm thấy cấp bách như vậy. Nhưng bây giờ mới xảy ra biến cố, nàng ta sợ phía Lương đại nhân cũng đang căng thẳng cấp bách, lúc này nàng ta mà rời đi, trái lại còn chọc đến đại nhân ra tay giết hại. Nửa tháng này, cũng là muốn quan sát tình hình thêm.”

Thôi Hạo dừng một lúc, sau đó nói: “Ta thấy dường như nàng ta muốn chờ viện quân đến.”

“Long gia quân ở quận Bình Nam ư?”

“Chỉ có thể là thế thôi sao?” Thôi Hạo dè dặt hỏi: “Phía Lương đại nhân có tin gì của Lỗ đại nhân không?”

Trịnh Hằng không đáp, hắn ta nhìn Thôi Hạo nói: “Thế này đi, đại nhân cứ đợi tin của ta đã. Để ta hỏi ý của Lương đại nhân, rồi sẽ nói cho đại nhân biết xử lý An Nhược Thần thế nào.”

Thôi Hạo muốn nói lại thôi, lo lắng ra mặt. Trịnh Hằng cau mày: “Sao?”

Thôi Hạo do dự một lúc: “Ta vẫn muốn gặp Lương đại nhân. Cứ cảm thấy có chuyện gì đấy.”

“Đại nhân không tin ta?”

Thôi Hạo cắn răng, nói: “Nếu nói rất tin tưởng thì là nói dối. Vốn tưởng nắm chắc thắng lợi, chỉ đợi tin Long tướng quân tử trận, sau đó phu nhân tướng quân đau thương tuấn táng theo chồng, mọi phiền toái đều được giải quyết cả. Nhưng bây giờ, lại chạy ra một hoàng đế Nam Tần. Như thế thì phải kết thúc thế nào đây? Vào lúc quan trọng này, Lương đại nhân không lộ diện, mà người lại đột nhiên nói người đến truyền lời. Dĩ nhiên ta lo lắng rồi. Còn nữa, nói cho khó nghe thì, nếu người cũng xảy ra bất trắc, đột

nhiên mất tích, vậy ta đi tìm ai đây? Không phải người nói là không thể gửi tin đến tửu lâu Mỹ Thiện nữa sao. Nếu có tình hình khẩn cấp, vậy liên lạc thế nào đây?”

Thôi Hạo nói: “Sao đột nhiên đại nhân quá lo lắng thế.”

“Nếu người là ta, người nghĩ thế nào?”

Trịnh Hằng nói: “Đợi ta về hỏi đại nhân rồi sẽ trả lời.”

Ngày hôm sau, Trịnh Hằng đến tìm Thôi Hạo, bảo hắn nói với An Nhược Thần rằng, đại nhân để hắn chuẩn bị ngày mai đi bắt người. Kế hoạch là như thế này, đưa một chiếc rương đựng vật dụng đồ dùng đến cho nàng ta, mang rương ra ngoài, bên ngoài sẽ có người dẫn vệ binh rời đi, trong phòng sẽ phái người hạ thủ làm nàng ta ngất, cho vào rương rồi chuyển người ra ngoài.”

“Bắt đến đâu?” Thôi Hạo hỏi.

“Huyện Điền Chí. Ở đó có chỗ của bọn ta, thuận lợi giấu người. Nhưng sợ là không dùng được, đại nhân nói cho An Nhược Thần tin tức này, dĩ nhiên nàng ta sẽ có quyết định. Là đồng ý chuyển ra ngoài, hay trốn đi kinh thành, hay ở lại trong thành tạm thời ẩn thân, dù thế nào thì cũng không ngồi chờ chết. Nàng ta sẽ nhờ đại nhân giúp đỡ, nói cho đại nhân biết ý định, đến lúc đó đại nhân hãy nói lại với ta.”

“Tóm lại bất luận nàng ta tính toán thế nào, chúng ta vẫn âm thầm bắt cóc nàng ta đi, đúng không?”

“Đúng.”

Thôi Hạo đi. An Nhược Thần nghe hắn nói xong, suy nghĩ sâu xa.

“Vậy Lương đại nhân cũng không có tin gì của Lỗ đại nhân?”

“Hắn ta không trả lời.”

“Thế thì là không có rồi. Câu hỏi này rất dễ trả lời, có thì nói có, không có thì nói không có, vì để đại nhân yên tâm, hắn ta nói có tin rồi, mọi thứ đều bình yên, như thế không phải tốt sao? Vì vốn hắn không biết tin gì, nên mới không đáp.”

“Phu nhân, ta không hỏi được bọn họ có cách liên lạc khác không, cũng không lấy được danh sách gian tế khác, nhưng trọng điểm bây giờ là ngày mai ta phải phái người bắt phu nhân, phu nhân định đối phó thế nào?”

“Không, trọng điểm là, có thể Lương đại nhân không ở trong thành.”

“Cái gì!” Thôi Hạo lại kinh động. Hết ngày này sang ngày khác, có cần phải biến hóa khôn lường như thế không. “Lương đại nhân có ở chứ, chẳng qua là ta không biết ở đâu. Trước khi đi ông ấy đã dặn ta rồi. Để ta đưa thư đến tửu lâu Mỹ Thiện, ông ấy sẽ phái người đi lấy. Thư hồi âm cũng sẽ đặt ở chỗ kia, ta đã nhận được thư hồi âm của ông ấy rồi, đúng là bút tích của ông ấy.”

“Thư hồi âm nói gì?”

“Nói đã biết hết mọi chuyện, bảo ta làm theo kế hoạch đã định là được.”

“Không có chỉ thị cụ thể?”

“Chỉ thị đã dặn từ sớm rồi.”

An Nhược Thần không lên tiếng, tướng quân cũng đã từng dùng qua chiêu này rồi, viết trước mấy phong thư rồi giao cho người khác, sau đó xem nội dung của bức thư rồi chọn một phong trong số đã viết để hồi âm. “Đại nhân chắc chắn Trịnh Hằng này là người của Lương đại nhân, đúng không?”

Thôi Hạo sợ hãi, tóc gáy dựng đứng cả lên, nếu đây cũng là giả thì hẳn diên mất thôi. Từng người một ở chung quanh, cũng quá kinh khủng rồi. Hắn suy đi nghĩ lại: “Hắn ta cầm tín vật, tín vật này do Lương đại nhân và ta cùng định. Hắn không phải là giả.”

“Nhưng hẳn ta không đi tìm Lương đại nhân.”

“Cái gì?”

“Lần trước cũng thế, lần này cũng vậy, hẳn ta đều không đi tìm Lương đại nhân bẩm báo. Phía chỗ ta có người theo dõi hẳn.”

“Là người của phu nhân không đuổi kịp hẳn, hẳn lạng lẽ đi gặp.”

“Chỉ có một khả năng, đó là Lương đại nhân không ở trong thành. Những chuyện này phải đối phó thế nào, đều do Trịnh Hằng tự làm chủ. Đại nhân cũng đã nói rồi đấy, hẳn ta là tâm phúc của Lương đại nhân, thậm chí hẳn có thể tiến cử người với Lương đại nhân. Một nhân vật quan trọng như thái úy, vậy mà lại để hẳn chọn.”

Thôi Hạo cảm thấy đầu óc hồ đồ: “Lương đại nhân không ở trong thành thì có gì quan trọng?”

“Nếu không quan trọng, vậy vì sao hẳn ta phải gạt đại nhân?”

Thôi Hạo bí lời, hẳn ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Không đúng, Lương đại nhân ở trong thành. Duẫn tướng quân còn cố ý lấy cớ với Long tướng quân để về thành tra án, quay về xin chỉ thị của Lương đại nhân.”

“Duẫn tướng quân cũng không gặp Lương đại nhân. Sau khi hẳn về thành, người của ta cũng luôn theo dõi hẳn. Bọn ta đã điều tra những chỗ hẳn ta tới rồi, nhưng đều không có dấu vết của Lương đại nhân.”

Thôi Hạo giật mình, không biết còn có thể nói gì nữa.

Bổng An Nhược Thần nghĩ thông suốt: “Lương đại nhân ở tiền tuyến. Dẫn tướng quân quay về không phải để tìm Lương đại nhân xin chỉ thị, mà là chuyển lời dặn của Lương đại nhân đến Trịnh Hằng.”

“Này...” Thôi Hạo không muốn vắt óc nữa rồi, vậy tóm lại Lương đại nhân không ở trong thành thì có gì quan trọng?!

Tướng quân gặp nguy hiểm! An Nhược Thần chợt đứng lên. Bọn họ đều đoán sai rồi, mặc dù chỉ sai một li, nhưng tình thế sẽ khác biệt hẳn. Vốn Lương Đức Hạo không định dùng nàng làm con tin uy hiếp, ông ta bị ép đến phần này, dĩ nhiên cũng biết thế cục đang vô cùng bất lợi với mình, ông ta bí quá hóa liều, muốn tốc chiến tốc thắng.

Không cần vòng vo sát hại bất ngờ ở chiến trường tiền tuyến làm gì cả, cũng không cần đợi lúc tướng quân đổi chiến thì giở trò sau lưng chàng, mà là trực tiếp lấy đá chọi đá, ba mươi ngàn binh mã đối phó với một ngàn binh tướng... An Nhược Thần không dám nghĩ đến kết quả này.

Nếu như đối thủ là Duẩn Minh, chắc chắn tướng quân sẽ cảm thấy không đủ gây sợ hãi, tuy sẽ ứng đối cẩn thận, nhưng có thể đoán được Duẩn Minh không dám ra lệnh cho mấy chục ngàn binh mã kia, vì quan thấp của Duẩn Minh thấp một cấp, nếu thật sự ra lệnh cho binh tướng mưu hại tướng quân, thì đó là mưu phản, chưa chắc các binh tướng kia đã dám làm, hơn nữa vô cớ xuất binh thì sẽ để lại hậu họa.

Nhưng Lương Đức Hạo thì lại khác. Quan cấp của Lương Đức Hạo lớn nhất, quyền thế tối trọng, trong tay ông ta có thánh chỉ tuần tra biên quận, ông ta nói ai mưu phản thì người đó chính là mưu phản, ông ta muốn tiêu diệt ai, những binh tướng kia dám không động thủ?!

Mặc dù lý do không đầy đủ, có không trọn vẹn, thiếu sót bằng chứng, nhưng cứ giết sạch trước rồi dàn xếp sau, bị ép thì cũng chỉ có thể như vậy.

Lòng An Nhược Thần nóng như lửa đốt. Tướng quân phán đoán Lương đại nhân nấp ở trong thành, nhưng chuyện này mà không khớp, thì sẽ dẫn đến kết quả khác hoàn toàn!

Nhất định Lương Đức Hạo có tính toán như vậy, cho nên ông ta mới trăm phương ngàn kế dựng nên giả tưởng là ông ta vẫn còn ở trong thành. Ông ta phát hiện tướng quân đang nghi ngờ mình, ông ta cũng biết bản lĩnh của tướng quân, chính vì quá biết rõ, nên ông ta mới có thể liệt tướng quân vào danh sách kẻ địch, nếu không loại bỏ thì ắt hẳn sẽ trở thành chướng ngại.

Ông ta biết được tất cả.

An Nhược Thần dùng sức siết chặt tay mình.

Ông ta biết mình đã trải qua những gì ở quận Bình Nam, ông ta biết nhất định mình sẽ điều tra nghiêm ngặt động tĩnh ở thành Thông thay tướng quân. Ông ta bình tĩnh nhìn nàng và tướng quân cùng diễn trò, lại âm thầm tính toán đối sách. Dĩ nhiên ông ta cũng biết thái thú sẽ được nàng cho là đối thủ chủ yếu trọng điểm, làm sao có thể bỏ qua?! Vào lúc nàng đang đối phó với Thôi Hạo, thì kỳ thực Lương đại nhân đã đang lợi dụng Thôi Hạo đối phó nàng.

Để nàng phải lần lữa, khiến nàng mê muội, làm nàng tưởng rằng mình có thể kéo chân sau của phe địch, để nàng giống như tướng quân, cũng cho rằng ông ta đang ở trong thành.

An Nhược Thần hít một ngụm khí lạnh, tính toán sai lầm bước cờ này, tất sẽ thua tất cả khó giữ được tính mạng.

Nàng phải báo tin cho tướng quân! Phải mau chóng nói cho tướng quân biết!

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 199

Duẩn Minh cười khoái mã trở lại sườn núi Thập Lý, đại tướng thuộc hạ báo lại, nói mấy ngày nay Long tướng quân thao luyện rất nghiêm ngặt, đặt ra nhiều yêu cầu, tỏ rõ quan uy. Rất nhiều tướng sĩ đều bị gọi đến hỏi về chiến thuật binh pháp, mấu chốt phòng trú, phong cách chiến pháp tác phong của binh tướng Đông Lăng, vân vân.

“Uy hiếp lòng người, kéo dẫn cự ly, còn thăm dò tình báo nữa. Một ngàn binh kia của hãn cũng chia nhau ra đến ở tại các doanh, nhưng doanh trưởng cũng gần nhau, thuộc hạ đã nhìn kỹ, thoát nhìn như tản ra đến các doanh, nhưng kỳ thực phân mà không tán, vô cùng ăn ý.”

Duẩn Minh gật đầu: “Cứ để cho hãn âm ỉ đi, rồi sẽ kết thúc nhanh thôi. Có dày vò thế nào đi nữa, thì hãn cũng chỉ có một ngàn binh mà thôi.”

“Nhân lúc ngài không có ở đây, hãn đã xuất điều lệnh. Lấy cớ hãn đã biết rõ thực lực của các doanh, nhằm vào tình trạng của Đông Lăng và nguy cơ của Nam Tần, muốn điều chỉnh binh đội lại lần nữa. Điều mười ngàn người đến đốc Thạch Linh, rồi lại rút binh mã của hãn từ đốc Thạch Linh đến.”

“Không sao.” Chuyện này đã sớm nằm trong dự liệu, Duẩn Minh cũng không bất ngờ. “Đổi lại một lượng lớn binh đội cũng không thể làm xong trong hai ba ngày, nước xa không cứu được lửa gần, không việc gì phải sợ quá. Người đi nói với các huynh đệ, cứ theo chỉ thị của Long tướng quân mà làm, hãn ta để các người làm gì thì các người làm nấy. Sau đó chờ hiệu lệnh của ta là được. Ta đến chỗ đại nhân trước, nghe ý của ngài ấy đã.”

Phía Long Đại, trinh thám của hãn đi theo Duẩn Minh cũng đã trở về.

“Tướng quân, Duẫn tướng quân đi một đường không ngừng nghỉ, trực tiếp về thành. Sau khi về thành thì đi đến ba nơi —— phủ nha, quân nha và tửu lâu Mỹ Thiện. Ba nơi này đều không tra ra được tung tích của Lương đại nhân. Thuộc hạ đi gặp phu nhân, đã nói cho phu nhân biết tin của hoàng đế Nam Tần rồi, phu nhân bảo mình đã chuẩn bị xong, sẽ ra tay từ Thôi thái thú trước. Bên người phu nhân không có ai khả nghi đến gần, người ở a hoàn cũng không thay đổi mấy. Phía nha phủ không có động tĩnh gì mới.”

“Ừ.” Long Đại nghiêm túc gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nàng ấy sao rồi?”

“Phu nhân ạ?”

Long Đại nhướn mày, nếu không thì còn có thể là ai nữa?

Trình thám kia vội đáp: “Nhìn phu nhân rất tốt.”

“Rất tốt là tốt thế nào?”

“Này...” Trình thám gãi đầu, thế nào là có ý gì?

“Thần sắc nàng như thế nào?”

“À, rất có tinh thần ạ.” Trình thám đã rõ, “Thuộc hạ còn hỏi Xuân Hiếu, Xuân Hiếu nói không có ai tìm gây rối cả, phu nhân ngày ngày ăn uống nghỉ khỏe, ngủ cũng đủ giấc, tướng quân yên tâm.”

Long Đại gật đầu, hỏi lại: “Thế nàng có hỏi gì ta không?”

“Xuân Hiếu ạ? Xuân Hiếu có hỏi tướng quân thế nào, liệu đánh trận có... Ấy...” Trình thám kịp phản ứng lại, vội đổi lời nói: “Phu nhân có hỏi, hỏi tướng quân khỏe không, tiền tuyến thế nào rồi, nhưng vì đang đánh trận nên không dạn dò hay có tin tức gì mới cả.”

Long Đại cau mày, trình thám nghiêm túc đứng thẳng như cán bút. Hắn cứ tưởng Duẩn tướng quân mới là trọng điểm chứ.

Long Đại trợn mắt nhìn hắn cả buổi, sau đó mới cho hắn đi.

Trong trường chỉ còn lại một mình Long Đại, hắn nhìn lên vách trường, trên đó mơ hồ có một chiếc bóng cô đơn, hắn không khỏi thở dài, nhớ lại dáng vẻ An Nhược Thần ngồi cạnh hắn yên lặng đọc sách lúc còn ở dốc Thạch Linh. Binh thư tối nghĩa khô khan như thế mà nàng cũng đọc hết. Lúc ấy hắn đã nhắc nhở mình, đợi có cơ hội về trong thành, nhất định sẽ mua cho nàng vài cuốn sách tiêu khiển hay mấy thứ đồ chơi, để nàng không phải chán. Bây giờ nàng đã ở trong thành, nhưng hắn lại chẳng ở cạnh nàng, chỉ mới chia xa nhau có vài hôm mà đã nhớ nàng đến thế rồi.

Luôn có cảm giác nguy hiểm đang ở ngay bên cạnh, không thể nói cụ thể được, nhưng trực giác này giống như ở trên chiến trường vậy, rõ ràng không xảy ra chuyện gì, lại bất ngờ biết có mũi tên bắn tới mà tránh đi vậy. Cảm giác này vô cùng mãnh liệt, thế nhưng hắn lại không nắm chắc, chính vì vậy mà hắn vô cùng lo cho An Nhược Thần đang ở nơi xa.

Hắn lại để nàng ở lại bên cạnh Lương Đức Hạo, đẩy nàng vào trong nguy hiểm, vậy mà nàng chẳng hề có phản ứng gì là không vui, hắn biết nàng sẽ hiểu, cũng sẽ dốc toàn lực ứng phó, nhưng rất sợ trong lòng nàng có trách móc. Sao có thể không trách móc được, phu quân hắn nên che chở nương tử, thế nhưng hắn không làm được, mà nàng đã từng trải qua rồi, nên sẽ rất dễ liên tưởng đến phụ thân mình. Liệu nàng có thể cho rằng, toàn nam nhân trong thiên hạ đều là kẻ bạc tình, xem thê tử như quân cờ và lợi ích?

Không chỉ phụ thân nàng, mà cả Diêu Côn lẫn Tiền Thế Tân, dường như bên cạnh nàng không có ví dụ nào hay ho cả, ngay cả biểu hiện của hắn nhìn vào cũng không phải hay ho gì. Long Đại lại thở dài lần nữa, nhớ nàng

quá, nếu lúc này có thể chiến thắng từ trong nguy hiểm, thì sau này hẳn sẽ luôn dẫn nàng theo bên cạnh, tuyệt đối không để nàng ở lại nữa.

Trong kinh thành, có quan viên viết tấu chương tố cáo thừa tướng La Bằng Chính mua chuộc sát thủ giang hồ ám sát thái úy Lương Đức Hạo, lại tố La Bằng Chính kết bè kết cánh, diệt trừ phe đối lập, trong mắt không có kỷ cương, tự tàng trữ binh khí, vân vân.

Chinh Minh để đọc xong thì gọi La Bằng Chính tới, cho ông ta nhìn chút. La Bằng Chính thầm thở phào một hơi, trong chuyện này, mười phần thì đến tám chín phần ông ta không chạy thoát được, may mà ông ta giành trước một bước, nếu không thật sự bị hủy trong tay Lương Đức Hạo mất.

“Hoàng thượng, điều này nói rõ sở báo lúc trước của thần thật từng câu từng chữ. Hoàng đế Nam Tần chưa chết, đối với bọn họ là một đả kích nghiêm trọng, nên mới vội vàng lật tại họa thứ yếu ra, dùng thần để chuyển dời chú ý trọng điểm của toàn triều đình, để mặc bọn họ càn quấy tiền tuyến. Càn quấy xong rồi, nhưng chuyện này của thần vẫn chưa xử lý sạch sẽ, kết bè kết cánh, ý đồ mưu phản, như thế thì dính líu đến bao nhiêu quan viên đây? Triều đình đại loạn, Đại Tiêu rối ren, đến lúc đó Lương Đức Hạo sẽ lĩnh công từ tiền tuyến về chống lại, giúp hoàng thượng quét sạch phản thần, lúc ấy còn ai rảnh mà truy cứu rốt cuộc trong chuyện ở quận Bình Nam và quận Mậu có bao nhiêu thủ đoạn mà người ta không nhận thấy. Chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không. Ông ta được như ý là cũng đã quá lợi rồi. Thật đúng là không coi hoàng thượng ra gì.”

“Được rồi, trăm hiểu ý khanh. Chuyện này vẫn còn đang điều tra, khanh cũng chớ có vội châm dầu vào lửa.”

La Bằng Chính vội nói: “Hoàng thượng anh minh. Cũng không phải là châm dầu vào lửa, Lương đại nhân đã để Lưu đại nhân cáo trạng thần, thì

chứng tỏ ông ta đã có chuẩn bị. Dù là chó cùng rút giậu hay nắm chắc thắng lợi, tất ông ta phải có hành động nhanh. Từ kinh thành đến quận Mậu đường xá xa xôi, cũng không biết Lương đại nhân và Lưu đại nhân liên lạc mất bao lâu, hiện nay ở tiền tuyến thế nào, thật đúng là không biết. Sự tình gay gắt, chỉ hy vọng tam điện hạ có thể đến kịp lúc, phá vỡ quỷ kế, tra rõ âm mưu.”

Thôi Hạo về phòng, quả nhiên Trịnh Hằng đang đợi hăn.

Thôi Hạo nói: “An Nhược Thần... lại nói vậy thì bắt nàng ta đến huyện Điền Chí đi.”

Trịnh Hằng sửng sốt.

Thôi Hạo tiếp: “Ta cũng thấy kỳ lạ. Ta khuyên không bằng nàng ta đồng ý chuyển ra ngoài đi, như thế thì vẫn ở trong thành, ta còn có thể phối hợp với nàng ta. Kết quả nàng ta nói huyện Điền Chí khá tốt, chỗ kia gần quận Bình Nam, vẫn là địa bàn của gian tế, nàng ta rất quen thuộc. Nếu so ra thì huyện Điền Chí an toàn hơn thành Thông.”

Trịnh Hằng lấy làm kinh hãi: “Nàng ta rất quen thuộc? Nàng ta nói thế sao?”

“Ta hỏi nàng ta đã từng đi qua chưa, nàng ta nói chưa. Nhưng Điểm Thúy lâu hay khách điểm Quý Thăng gì đấy, nàng ta bảo mình đều biết cả. Ở chỗ huyện Điền Chí đó, nàng ta từng phái người đến điều tra cẩn thận rồi. Ta khuyên mấy câu, nàng ta vẫn nói không sao, nhưng lại nói mình cần sắp xếp trước một chút, hỏi ta có phái người giám thị theo dõi nàng ta không, có thì đưa người đi đi, ta biết càng nhiều càng gây phiền toái.”

“Vậy là có ý gì?”

Thôi Hạo thấp giọng nói: “Ta cảm thấy, nàng ta muốn đưa nhân chứng đi.”

“Nhân chứng là ai?”

“Nàng ta không nói tên họ, chỉ nói là lão khốn kiếp, vậy mà lại rất rõ ràng tình hình mật thám ở huyện Điền Chí. Ta đoán, hẳn nàng ta muốn phái người đưa nhân chứng đến huyện Điền Chí, còn mình giả vờ bị bắt cóc ở đây, sau đó đến huyện Điền Chí, nàng ta có sắp xếp tay chân, lúc ấy sẽ cứu nàng ta ra.”

Lòng Trịnh Hằng nặng nề đi, lão khốn kiếp, hiểu rõ tình hình mật thám, vậy thì chỉ có một người —— Tiền Bùi. Nhưng Lỗ Thăng đã sớm gửi tin đến báo, nói đã xử lý Tiền Bùi rồi, lão ta sẽ không còn là mầm họa nữa. An Nhược Thần nói dối sao?

Lúc này ở bên ngoài có người vào báo, Thôi Hạo cho hẳn vào. Là một nha sai, Trịnh Hằng cũng biết, chính là người được phái âm thầm giám thị An Nhược Thần. Nha sai kia báo: “Đại nhân, đúng như đại nhân dặn dò, thuộc hạ thấy có ba vệ binh mặc áo vải, cải trang thành thôn dân hán tử, đi ra ngoài rồi.”

Thôi Hạo vội nói: “Có phải người vội đuổi theo không?”

“Đã để Thụ Tử đi rồi. Thuộc hạ vội về báo tin cho đại nhân.”

Thôi Hạo nhìn Trịnh Hằng, Trịnh Hằng nói: “Tiếp tục về theo dõi đi.”

Thôi Hạo vội dặn nha sai kia trở về, Trịnh Hằng cùng cao lui với nha sai kia. Một lát sau hẳn lại trở lại, Thôi Hạo nói: “Sao rồi?”

“Ta đã cho người đi thay Thụ Tử rồi.”

“Ồ.” Thôi Hạo sớm biết sẽ vậy, Thụ Tử là đồ ngốc, có ngốc mới yên tâm cho hắn ta theo dõi.

“Đại nhân và An Nhược Thần nói chuyện với nhau lúc nào?” Trịnh Hằng hỏi.

“Trưa mai. Ta nói sẽ hạ thuốc vào đồ ăn của nàng ta, đợi nàng ta choáng váng ngủ mê, a hoàn bà tử sẽ tưởng nàng ta ngủ trưa, lúc ấy ta sẽ cho người đặt nàng ta vào rương rồi đưa ra ngoài.”

Thôi Hạo nói: “Vậy làm trước đi. Hạ thuốc vào cơm tối, tối nay liền đưa nàng ta ra khỏi thành.”

Thôi Hạo giật mình: “Thế không được, ta còn chưa sắp xếp xong người.”

“Ta đã làm cả rồi.” Trịnh Hằng nghiêm mặt nói.

Thôi Hạo ngậm miệng, gật đầu.

Sau bữa cơm tối, hai nha sai mang rương tối, nói là y phục sách vở cho phu nhân tướng quân, còn có vài thứ đồ chơi nữa. Vệ binh mở rương ra kiểm tra một lần, sau đó gọi bà tử ra nhận. Nha sai nói rương quá nặng, bọn họ mang vào giúp cho, lát nữa lấy đồ ra, bọn họ cũng tiện đưa rương không đi. Bà tử đáp được, dẫn bọn họ đi vào.

Vào trong sân, bà tử thấp giọng nói: “Đại nhân có dặn ta rồi. Các người theo ta đi.”

Hai người kia gánh rương vào phòng của bà tử, bà tử để bọn họ dọn đồ ra ngoài, còn mình vào trong phòng, sau đó ôm dìu một nữ tử mặc đồ bông đi ra. Nữ tử kia chóng mặt mơ màng, cúi thấp đầu nói nhỏ đôi câu, bà tử dụ dỗ: “Không sao đâu phu nhân, nhất định phu nhân nằm mơ rồi, ngủ tiếp đi.”

Hai nha sai vội đỡ lấy rương, giữ tay nắm, đặt An Nhược Thần vào rương. Dưới đáy rương lót đệm mềm, đề phòng đánh thức An Nhược Thần. Bà tử lại lót thêm một lớp vải ở bên trên nữa, nói nếu như có vệ binh của An Nhược Thần kiểm tra thì cứ nói phu nhân không thích mấy thứ vải vóc này, bảo bọn họ đem về.

Bà tử đi ra trước cửa nhìn, lát sau quay về nói vệ binh bị người ta dẫn đi rồi, bảo bọn họ nhân lúc này mà đưa người đi đi.

Hai nha sai không dám chậm trễ, cấp tốc mang rương rời đi. Một đường đi đến cửa sau nha phủ, Trịnh Hằng và Thôi Hạo đã chờ ở đó. Trịnh Hằng mở rương ra nhìn, hài lòng khép lại. Rồi lại dặn nha sai đặt rương lên cửa sau xe ngựa.

Lúc này một nam tử áo vải chạy tới, nói với Trịnh Hằng, hẳn đã cho theo dõi mấy tên vệ binh kia, rất cảnh giác, một mực lượng quanh trong thành, lúc này đang ăn cơm ở tửu lâu. Hẳn hỏi Trịnh Hằng nên làm thế nào.

“Đừng để bị mê hoặc. Bọn chúng như thế chỉ là muốn xác nhận có người theo dõi không thôi, các người vẫn đi theo đi, cẩn thận chút, đổi người khác mà đi, đừng để bị phát hiện. Đợi bọn chúng giải người, các người giám sát rõ hành tung rồi quay về báo lại với ta.”

Người kia lĩnh mệnh rời đi. Tim Thôi Hạo nhảy thẳng lên cổ, người này nhìn rất quen, chắc chắn cũng là người trong nha môn, hoặc thường xuyên đi lại trong nha môn.

“Đại nhân.” Trịnh Hằng thấy hẳn cứ nhìn theo bóng lưng người kia mãi, lên tiếng gọi hẳn.

Thôi Hạo vội đáp, không dám hỏi người kia là ai. Trịnh Hằng nói: “Đại nhân về đi. Ở đây cứ giao cho ta. Đại nhân nhớ theo dõi kỹ thuật hạ của An Nhược Thần là được, chúng có động tĩnh gì thì nhất định phải đuổi theo, tìm người cơ trí chút.”

Thôi Hạo ngượng ngùng đáp, rồi xoay người rời đi. Đi được hai bước, quay đầu lại nhìn. Trịnh Hằng còn đang nhìn theo hắn. Thôi Hạo không dám quay lại nữa, bước nhanh lên.

Đợi đến khi không còn thấy bóng lưng Thôi Hạo, Trịnh Hằng mới dặn người thu xếp xe ngựa lên đường. Mấy người tới, đem theo lương thảo và binh khí để lên xe ngựa, làm ngựa trang. Trịnh Hằng lên ngựa, dẫn xe lên đường.

Hắn cũng rất cảnh giác, vòng một vòng mới đi đến cổng thành. Lúc này trời đã tối, cửa thành đã đóng. Nhưng Trịnh Hằng không lo, trong tay hắn có lệnh bài.

Lấy lệnh bài ra, binh lính cổng thành nhìn xong thì sai người mở cửa. Trịnh Hằng đợi, chợt lúc này có người kêu to ở sau lưng: “Đợi đã.”

Binh lính cổng thành nhìn, là thái thú đại nhân, vội hô dừng.

Trịnh Hằng nhíu mày, cảnh giác.

Thôi Hạo dẫn mấy nha sai cười khoái mã đến. Binh lính cổng thành cũng những nha sai khác hành lễ với hắn, hắn phất tay, nói có chuyện muốn dặn Trịnh Hằng, nên chờ trước đi đã.

Thôi Hạo kéo Trịnh Hằng sang một bên, Trịnh Hằng thấy bốn bề vắng lặng, lập tức nghiêm mặt mắng: “Đại nhân muốn gì hả?”

Thôi Hạo nhắm mắt nói: “Phải là ta hỏi người mới đúng, người muốn gì thế hả? Người nói phải đưa nàng ta đến huyện Điền Chí, vì sao lại ra cổng thành đông. Đi huyện Điền Chí thì phải ở cổng thành tây mới đúng. Chẳng lẽ, người muốn giải nàng ta đến sườn núi Thập Lý?”

Trịnh Hằng nói: “Đại nhân cứ làm tốt chuyện Lương đại nhân đã dặn là được rồi, ta làm việc tự có đạo lý.”

“Người lừa ta là đạo lý nào?” Bất mãn của Thôi Hạo không phải là giả.

“Không phải đại nhân định chọn so đo với ta vào lúc này tại chỗ này đây chứ?” Trịnh Hằng thấp giọng, tiến lên một bước nói: “Là đại lý nào, Lương đại nhân sẽ nói với đại nhân.”

“Chính vì ta chưa hề được gặp Lương đại nhân, nên mới thấy bất an. Người luôn miệng nói Lương đại nhân dận dò, nhưng Lương đại nhân đâu? Nếu người thành tâm thì thôi, nhưng người lại ngoài miệng nói một đường, trong tối lại làm một nẻo...”

Thôi Hạo còn chưa cảm rằm xong thì đã thấy có người la lên: “Này, đứng lại, không được chạy!”

Thôi Hạo và Thôi Hạo cùng nhìn về phía xe ngựa, chỉ thấy rương gỗ trên xe mở ra, một cô nương mặc đồ bông nhanh chóng chạy đi, rất nhanh đã ẩn mình vào trong màn đêm.

Trịnh Hằng biến sắc, không để ý đến Trịnh Hằng nữa, vừa xông lên vừa lớn tiếng kêu: “Mau đuổi theo, bắt nàng ta về!”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 200

Thuộc hạ của Trịnh Hằng co căng đuổi theo, cuống đến nỗi đầu đầy mồ hôi. Trước đó họ thấy xe ngựa bị chặn dừng là lòng sinh nghi rồi. Thôi Hạo dẫn nha sai đến thăm hỏi là có ý gì? Bọn họ làm gì biết chuyện gì, chẳng qua là nhìn thái thú đại nhân như thế, có vẻ như đã xảy ra chuyện gì đó quan trọng. Thế nên mới qua loa mấy câu, vừa đề phòng nha sai thăm dò mình, lại vừa hỏi thái thú đang nói gì.

Kết quả chỉ mới chớp mắt như thế, có người phát hiện rương đã bị mở ra. Mà cách đó không xa, cô nương mặc đồ bông chạy nhanh như điên quá ư là nổi bật. Thế là thuộc hạ của Trịnh Hằng la lớn, la xong mới nhớ Trịnh Hằng có dặn không được tiết lộ chuyện.

Nhưng lúc này chính Trịnh Hằng cũng cuống cuống, hô to mau đuổi theo, thế là tất cả đều chạy đi. Thôi Hạo cũng vội hét lớn để binh lính cửa thành đuổi theo giúp. Trong lúc nhất thời một đám người hô hào chạy theo hướng cô nương kia biến mất.

Thôi Hạo trợn mắt nhìn bóng lưng của bọn họ, cho đến tận khi không thấy nữa thì mới vội vàng chạy lại bên xe ngựa, nhỏ giọng gọi: “Phu nhân, phu nhân?”

An Nhược Thần chui ra từ sau túi lương thảo. Thôi Hạo vội nói: “Mau lên, lát nữa bọn họ sẽ quay lại đây.”

An Nhược Thần gật đầu cảm ơn, nhảy xuống xe ngựa, chạy đến cổng thành. Thôi Hạo chạy theo nàng đi ra, nói với mấy binh lính ở lại giữ thành: “Không được tiết lộ chuyện, nếu không sẽ chém đầu các người.”

Những binh lính kia nào biết xảy ra chuyện gì, chỉ đành ngậm miệng ra sức gặt đầu.

An Nhược Thần lén ra ngoài qua khe cổng mở tầm chiều rộng của hai người, trong lòng Thôi Hạo căng thẳng, nói thêm một câu: “Phu nhân, tất phải khai hoàn quay về, ta đã giao hết tính mạng tài sản vào trong tay phu nhân rồi.”

An Nhược Thần cũng không muốn nhắc nhở hần, gia tài tính mạng của hần là tự hần hủy, có liên quan gì đến người khác đâu. Nàng nói: “Đại nhân đừng quên lời của ta, đại nhân xử lý tốt chuyện trong thành là đã tự vệ tốt nhất rồi.”

Thôi Hạo gặt đầu, nhìn An Nhược Thần chạy thẳng một mạch về phương xa, rồi nhanh chóng mất dáng. Thôi Hạo biết, ở ngoài cổng thành, nhất định có người đón nàng. Cũng chẳng biết Long tướng quân nhật được nữ tử kỳ tài này từ đâu ra nữa, à đúng rồi, sao hần quên mất chứ, là thành Trung Lan. Long tướng quân quen biết phu nhân ở thành Trung Lan.

Thôi Hạo dặn binh lính cổng thành: “Đóng cổng lại, không có ta tự mình hạ lệnh, trong tối nay không ai được phép rời khỏi thành cả. Có người xông vào, cứ việc giết.”

Binh lính ở cổng thành hoảng hốt vội vã gặt đầu, đóng kín cổng lại.

Thôi Hạo trở lại bên xe ngựa, nhìn chiếc rương mở kia, trái tim cuồn cuộn căng thẳng phải đến lúc này mới bình phục được.

Xuân Hiếu chạy như điên, tim như muốn nhảy ra khỏi ngực. Quả nhiên phu nhân không hề đoán sai. Nàng kết luận Trịnh Hằng sẽ không đưa nàng đến huyện Điền Chí, hang ổ mật thám ở đó đã sớm bị phát hiện, sao có thể mạo hiểm như vậy được, quan trọng nhất chính là, chỗ đó cách xa Lương đại nhân hơn. Nếu đã sắp ra tay với tướng quân, như thế dĩ nhiên phải giao

con tin quan trọng cho Lương đại nhân thì mới có tác dụng được. Nên nàng chắc chắn, sẽ đến cổng thành đông.

Thế là Xuân Hiếu nghe theo lời dặn, cầm theo xiêm y đồ trang sức, ra cửa trước. Ai ai cũng chỉ theo dõi An Nhược Thần, không hề chú ý đến a hoàn nàng đây. Nàng đến căn nhà mà Tôn chương quỹ đã sắp xếp, truyền tin tức ra, đã giao phó xong xuôi rồi. Sau đó tham xiêm y, chải tóc, đeo trang sức lên, chỉ cần không nhìn gần, không mặt đối mặt thì khó bề nhận ra.

Đến tối, Lưu đại thúc dùng xe ngựa đến một góc ở cổng thành đông đợi. Nàng chờ rồi lại chờ, đến lúc Trịnh Hằng dẫn đội xe ngựa đi đến, Thôi Hạo làm theo như kế hoạch, kịp thời chặn xe ngựa lại, dẫn người ra. Xuân Hiếu dán mắt nhìn xe ngựa, thấy nắp rương mở ra, An Nhược Thần thò đầu ra ngoài. Xuân Hiếu vội đốt đèn treo ở góc tường, đây là ám hiệu, ngụ ý rằng nàng đã nhìn thấy rồi, bước tiếp theo nàng sẽ thực hiện. Thế là An Nhược Thần nhanh chóng đi ra, nấp vào sau túi lương thảo.

Xuân Hiếu đi tới dưới ánh trăng, bước đi rất nhanh, sau đó bắt đầu chạy. Đây là con đường thẳng, với khoảng cách này, có thể để bọn họ thấy nàng nhưng không thấy rõ lắm. Nếu những người đó không chút cảnh giác, không một ai thấy, thì sẽ để thái thú đại nhân phát hiện ra “nàng” đã chạy mất.

Đằng sau là tiếng hò hét truy đuổi của rất nhiều người, Xuân Hiếu cố gắng chạy, nàng rẽ rồi lại rẽ, chạy vào trong phố nhà dân ở trong hẻm. Vẫn chưa cắt đuôi được, nàng có thể nghe thấy tiếng người hô hoán đánh bọc hai đầu, nàng lại rẽ lần nữa. Cửa một căn nhà đang mở, nàng nhanh chóng chạy vào.

Đằng sau cửa là Lưu đại thúc, ông nhanh chóng đóng cửa lại. Lưu đại nương kéo tay nàng, dắt nàng vào trong nhà: “Được rồi cô nương, đã vất vả rồi.”

“Làm khá lắm Xuân Hiếu.” Lưu đại thúc không nói nhiều, chỉ khen một câu đơn giản, rồi nhanh chóng đi đến cửa sau, treo một ngọn đèn lên. Một gia đình ở hẻm bên cạnh trông thấy, lập tức mở cửa, một cô nương mặc xiêm y giống hệt chạy ra, chạy về phía khác.

“Ở bên này.” Mọi người đang tản ra bốn phía bao vây lục soát nghe thấy tiếng này, vội chạy về hướng đó đuổi theo.

Ở trong phòng, Xuân Hiếu đổi xiêm y kiểu tóc, ngồi xuống nghỉ ngơi. Lưu đại nương gói kỹ xiêm y giúp nàng, giấu trong ngăn kéo. Xoay người lại mỉm cười với nàng, rót cho nàng một ly nước. Xuân Hiếu nhớ đến Lục đại nương, Lục đại nương luôn nói, bách tính từ nữ nhân cho đến trẻ con, ai cũng có trách nhiệm. Xuân Hiếu rất vui, nàng thấy mình đã làm được một chuyện lớn, đợi lúc quay về Trung Lan gặp lại Lục đại nương, nhất định phải kể với bà ấy mình đã trả qua nguy hiểm kích thích này thế nào.

Trịnh Hằng dẫn người đuổi bắt cả nửa đêm, nhưng An Nhược Thần này đi quá nhanh, lúc thì xuất hiện ở chỗ này, lúc lại xuất hiện ở chỗ kia, chạy liên tục mấy con phố. Rồi sau đó, không biết đã trốn đi đâu rồi. Mọi người tìm một vòng, nhưng không phát hiện ra tung tích của nàng ta.

Nhất định là trốn trong nhà nào đó rồi. Trịnh Hằng rất tức giận, tuy hăn nóng nảy nhưng chưa có hồ đồ, hăn không có quyền sai người lục soát nhà, cũng không có lý do chính đáng để lục soát. Hăn sai người canh giữ, nếu phát hiện có kẻ khả nghi ra vào, lập tức ra tay. Trịnh Hằng chạy về cổng thành đông, nhưng Thôi Hạo đã không còn ở đấy nữa rồi. Cổng thành đóng kín, binh lính giữ cổng nói thái thú đại nhân hạ lệnh phong thành, không ai được phép ra ngoài.

Trịnh Hằng nổi giận đùng đùng, lại chạy về nha phủ. Lúc này hăn đã gặp được Thôi Hạo, Thôi Hạo hỏi hăn: “Đuổi kịp không?”

“Đại nhân cần gì phải làm bộ làm tịch!” Trịnh Hằng cắn răng nghiêng lợi.

Thôi Hạo nhíu mày: “Ta giả bộ thế nào?”

Trịnh Hằng bước lên trước hai bước, hỏi hắn: “Có phải là đại nhân đang giở trò hay không? Đại nhân vốn đã bị An Nhược Thần thu phục, đại nhân đang giúp nàng ta.”

Thôi Hạo nói: “Người đây là làm lạc người, sợ Lương đại nhân trách tội nên vội dồn đẩy trách nhiệm qua cho ta hả? Người cho người giám sát động tĩnh của An Nhược Thần, ta làm. Người muốn bỏ thuốc tù nhân, ta làm. Người ở trong rương, đã giao vào tay người rồi còn gì, có phải thế không? Người muốn sắp xếp ra khỏi thành, ta cũng làm. Thậm chí ta còn bố trí người tiếp ứng cho người ở cổng thành tây, chỉ sợ người cầm lệnh bài cũng không tiện giải thích vì sao một nha sai tạp dịch nho nhỏ như người lại áp tải xe. Kết quả thế nào? Người lá mặt lá trái, lén đến cổng thành đông. Giờ xảy ra chuyện thì người lại cắn ngược một cái, đẩy đến trên người ta.” Thôi Hạo làm vẻ mặt phẫn nộ, kêu lên: “Người có bản lĩnh thì chúng ta đến chỗ Lương đại nhân lý luận xem, xem rốt cuộc là lỗi của ai?”

Trịnh Hằng trợn mắt nhìn hắn, mãi lâu không nói lời nào, sau đó quay đầu định đi.

“Người chờ đã, ta cho phép người đi sao? Ta không đùa, ta muốn gặp Lương đại nhân. Ta không tin người.”

Trịnh Hằng cũng chẳng màng quan tâm, bước đi thẳng.

Trịnh Hằng tìm người của mình trước, âm thầm điều tra mấy con phố kia, nhưng điều tra cả một ngày mà không hề có tin tốt. Phía vệ binh của An Nhược Thần chất vấn Thôi Hạo chuyện An Nhược Thần ăn xong đi nghỉ thì đột nhiên mất tích, rồi sau đó cũng phái toàn bộ người ra phố tìm người. Thôi Hạo mượn cớ mắng Trịnh Hằng, nhắc lại muốn gặp Lương đại nhân. Hắn nói chuyện này cần Lương đại nhân ra mặt giải quyết mới được. Nếu không những vệ binh này mà làm ồn, thì sẽ xảy ra đại loạn.

Trịnh Hằng phần nộ công tâm, đúng là đại loạn thật rồi, người hãn phải đi theo dõi mấy tên vệ binh kia vẫn chưa về, mà lại lạc mất thêm An Nhược Thần, nhất định trong chuyện này có gì đấy. Hãn để Thôi Hạo ra mặt xử lý, nhưng Thôi Hạo lại chẳng chịu, cứ khẳng khẳng đòi gặp Lương đại nhân đã. Đầu óc Trịnh Hằng nóng lên, dứt khoát cướp lấy lệnh bài của Thôi Hạo, điều động thêm nhiều nha sai bổ khoái đi lục soát mấy con phố nơi An Nhược Thần biến mất, nói là phu nhân tướng quân bị người ta bắt, nghi phạm nấp trong nhà ở chỗ đấy. Để mọi người phong tỏa đường phố lục soát nha, cần phải tìm phu nhân tướng quân cho bằng được.

Vì sao biết là phu nhân tướng quân bị bắt, manh mối là gì, ai báo án, trông tên bắt cóc như thế nào, có mục đích gì? Nếu đã có manh mối thì vì sao không nói cho vệ binh, vì sao lại phải lặng lẽ hành động? Ngoài tiền tuyến đang đánh nhau, bách tính đã đủ sợ hãi lắm rồi, vậy mà quan phủ còn gây nhiễu dân như thế, nếu không có bằng chứng thì ai chịu trách nhiệm?! Có bố đầu nghi ngờ chuyện này, trách cứ Trịnh Hằng thẳng mặt. Dù trong tay Trịnh Hằng có lệnh bài thì hãn cũng chỉ là một tiểu tốt bình thường ở nha môn, lúc nào đến lượt hãn làm chủ rồi. Bố đầu bỏ đi tìm Thôi Hạo.

Thôi Hạo mắng một câu: “Càn rỡ!” Sau đó lệnh cho bố đầu đem người đi bắt Trịnh Hằng lại, còn trải một tờ giấy ra, bên trên là những người đã làm việc cho Trịnh Hằng hôm trước, Thôi Hạo đã phái người quan sát cẩn thận, nhân lúc này bắt lại hết.

Trịnh Hằng dám cầm lệnh bài nói chuyện, dĩ nhiên là vì chắc chắn Thôi Hạo không dám dị nghị gì, nhưng không ngờ Thôi Hạo lại muốn bắt hãn nhốt vào ngục. Hãn cho người đi cảnh cáo Thôi Hạo, kết quả lại lộ thêm một người, Thôi Hạo lập tức bắt người lại.

Trịnh Hằng trợn mắt há mồm, chửi như tát nước, kêu la đòi Thôi Hạo đến gặp hãn.

Thôi Hạo tới, nói với hần rằng: “Nếu người yên phận khiêm tốn làm việc, thì ta cũng không cần dùng đến thủ đoạn này làm gì. Đây đều là người tự tìm cả. Ta cũng vì để đảm bảo kế hoạch được diễn ra thuận lợi, không xảy ra bất trắc nào, nên mới bắt đặc dĩ bắt người lại. Đợi Lương đại nhân về, ta sẽ nói rõ với ông ấy, đến lúc đó tìm lý do thả người ra, người đừng gây chuyện, nếu không tới lúc ấy lại không tìm được lý do cho người.”

Trịnh Hằng á khẩu không đáp được, biết tổng đối phương giờ trò, nhưng lại không thể bối mót được.

Thôi Hạo ngênh ngang rời đi, ra khỏi ngục thì không nhịn được nở nụ cười, rất hài lòng với biểu hiện của mình. Cứ như thế, bất kể là Long tướng quân hay Lương đại nhân thắng, thì hần cũng không tính là làm hỏng chuyện. An Nhược Thần nói không hề sai chút nào, Lương đại nhân không ở trong thành đúng là quá quan trọng, bởi vì điều này chứng tỏ rằng, rất nhiều quan viên ở trong thành, hần ta là người nắm giữ chức cao nhất. Vì sao phải sợ Trịnh Hằng, tên đó chỉ là nha sai thôi kia mà. Gây ra tai họa thì cứ xử hần.

Tâm trạng Thôi Hạo khá thoải mái, từ khi nhậm chức đến nay, đây là lần đầu tiên hần tìm được cảm giác khi làm thái thú.

Còn tâm trạng của An Nhược Thần lại rất lo lắng, Tông Trạch Thanh dẫn một đội người, nhanh chóng đưa nàng chạy đến sườn núi Thập Lý. Nhưng đi được nửa đường, bọn họ lại gặp trinh thám của mình chưa qua được trạm gác.

An Nhược Thần suy đoán hướng của Lương Đức Hạo, rồi để Tông Trạch Thanh báo tin. Để Tông Trạch Thanh cấp tốc cho người chạy đến sườn núi Thập Lý. Để người của Tôn chương quỹ ẩn vào trên phố diễn vở kịch cùng Xuân Hiếu, cũng là vì muốn kéo người của Trịnh Hằng ra. Để bọn chúng tưởng nàng đang bị kẹt trong thành, sẽ không dám báo tin đến tiền tuyến, nhắc Lương Đức Hạo cảnh giác.

Trong đêm đó An Nhược Thần ra khỏi thành, chậm gần nửa ngày so với trình thám, nàng cảm thấy rồi trình thám sẽ đến gặp Long Đại trước nàng. Nhưng nàng không thể ngờ rằng, hai nhóm người mà Tông Trạch Thanh phái đi đều không qua được trạm.

“Kiểm tra rất nghiêm ngặt. Cơ bản không hề để người đi qua. Ngay cả dân chúng bình thường nói về nhà cũng không cho qua, có người bị bệnh đi chữa chạy mà cũng không được. Đã thăm dò rồi, nói là hai ngày nay toàn bộ đều bị chặn, không cho đi lại. Bách tính đã kêu ca rầm rỗi rồi.”

An Nhược Thần nghe mà lòng nặng đi, điều này chứng tỏ sẽ động thủ ngay sau? Trong hai ngày này? Nên mới nghiêm phòng tất cả mọi người ra vào sườn núi Thập Lý?

“Tông tướng quân.”

An Nhược Thần nhìn Tông Trạch Thanh.

Tông Trạch Thanh lục lại địa hình ở nơi này một lần trong đầu, “Chúng ta phải leo núi, băng qua trạm gác.”

“Được.” An Nhược Thần không chút do dự. Dù có leo núi đao nàng cũng cam tâm.

“Đến đỉnh núi thì đốt khói báo hiệu, hy vọng tướng quân có thể trông thấy.”

“Chúng ta chia ra làm ba tổ. Ai nhanh thì đi trước. Đừng để bị ta làm trễ nãi.” An Nhược Thần nói. Mọi người không ai dị nghị. Tông Trạch Thanh bổ sung: “Tổ cuối cùng trong chúng ta sẽ đốt khói lệnh. Lúc khói bốc lên, không chỉ tướng quân có thể thấy, mà những binh tướng khác của Lương Đức Hạo cũng có thể. Đến lúc đó bọn chúng sẽ bao vây rừng lòng bắt. Phía trước đã qua rồi, không được quay lại, phải nhanh chóng lên đường.”

Mọi người hô đáp đồng dục, rồi lần lượt chạy về con đường phía trước.

Quả nhiên An Nhược Thần là chậm nhất, không thể cưỡi ngựa để leo núi vượt dốc được, chỉ có thể dựa vào hai chân. Trên chân nổi rộp, tay bị cành cây cửa bị thương, nhưng nàng không hề rên rỉ, cũng chẳng kêu khổ. Tông Trạch Thanh an ủi nàng: “Đừng tự trách mình quá, quyết định của phu nhân là đúng. Phu nhân phải đến bên cạnh tướng quân, nếu không tướng quân mà không gặp được phu nhân, thì kiểu gì tên cầu tặc họ Lương kia cũng lấy phu nhân làm con tin. Không thấy tận mắt thì sẽ rất dễ bị người ta khống chế.”

An Nhược Thần gật đầu. Nàng biết mình quyết định đúng, có điều việc nàng đã làm liên lụy đến cả đội ngũ cũng là đúng.

Đã đến đỉnh núi. Tông Trạch Thanh tìm một chỗ trống trải, sau đó cùng các binh sĩ khác chất củi thành bốn đống, đổ bột lên trên. Hắn nói với An Nhược Thần: “Chuẩn bị xong rồi, một khi khói bốc lên, có lẽ phiền toái sẽ đến.”

An Nhược Thần nhìn đống củi, giọng đầy kiên định: “Đốt đi!”

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 201

Khói vừa bốc lên, tin tức liền chuyển đi.

Nhưng khói lệnh cũng không phải là thư, nên tin tức có thể truyền đạt rất có hạn. Trong quân Đại Tiêu, quy ước khi thấy khói lệnh là thế này: một tiến hai lùi ba bất động, bốn khói có bảy phải cẩn thận, năm khói quyết biệt không gặp lại.

Trong thời chiến, cách nhau quá xa, không thấy được cờ lệnh, không nghe rõ tiếng trống, gặp phải lúc xảy ra chuyện đột ngột, không kịp đưa tin hoặc không có cách nào đưa tin, như thế giữa quân đội sẽ dùng khói lệnh để xác nhận trạng thái của mình với những toán quân khác. Một cột khói, ám chỉ bất trắc không tạo nên uy hiếp, bọn họ sẽ tiếp tục tấn công. Hai cột khói, ám chỉ bọn họ không có biện pháp, phải rút lui. Ba cột khói, đứng tại chỗ đợi lệnh. Bốn cột khói, tình báo có sai khác, mọi người cẩn thận. Năm cột khói rất ít khi dùng, vì như thế chứng tỏ thủ thắng vô vọng, nhưng bọn họ sẽ thủ chiến đến cuối cùng, đó là lời hứa của tử sĩ trước khi chết. Để binh đội của bọn họ biết chiến tình, tranh thủ thời gian rút quân.

Lúc Long Đại nhận được tin của bốn cột khói, Lương Đức Hạo cũng nhận được.

“Là ở đâu?”

“Núi Thạch Bình. Ngọn núi kia hiểm trở, không có đường núi nào có thể đi được cả, dưới núi là đại lộ quanh co, hai dặm một trạm, không thể đi lại. Sau núi là sông Miên. Khói bốc lên từ đỉnh núi, nhất định không phải là người của chúng ta.” Duẩn Minh đáp.

Trong trường Long Đại.

“Là Thần Thần. Nhất định nàng và Trạch Thanh đang muốn tới đây, nhưng lại bị kẹt.” Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng lại rời khỏi thành Thông? Tình báo có sai lầm, là tình báo nào có sai lầm?

Long Đại nhìn sa bàn*. Băng qua núi Thạch Bình, xuyên qua dãy Thiết Đê, chính là sườn Thập Lý. Phải mạo hiểm lội núi, chính vì không thể không đến. Trạm gác trên đường chính nghiêm ngặt thế sao? Ngay cả trinh thám cải trang thành bách tính cũng không qua được? Nên họ mới cần đến khói lệnh.

(*Sa bàn là hình mẫu một khu vực, giống như địa hình thật, đắp theo tỉ lệ thu nhỏ để phục vụ việc trình bày, nghiên cứu.)

Rốt cuộc là tình báo nào? Nhất thời Long Đại không nghĩ ra. Hắn đã lấy được danh sách mật thám từ chỗ Mã Vĩnh Niệm, lại tra được đường đi và chiến sách của đại quân Duẫn Minh chuẩn bị xâm chiếm Đông Lăng, hắn cũng đã dự đoán đủ khả năng phục kích hãm hại trên chiến trường rồi, rốt cuộc là sai ở đâu?

Phía Lương Đức Hạo cũng đang nhìn sa bàn, ông ta ngẫm nghĩ hồi lâu: “Hay lắm, có vẻ không chỉ đối phó với một mình Long Đại, phải tranh thủ thời gian. Chậm một bước là cũng thành công cốc hết.”

“Đại nhân.” Duẫn Minh nhìn Lương Đức Hạo, chờ dặn dò.

“Đã sắp xếp xong ở dãy Thiết Đê chưa?”

“Rồi ạ.”

“Vậy thì động thủ trước đi. Chẳng qua phải sửa lại kế hoạch một chút.” Lương Đức Hạo dặn dò thế này thế kia một phen, Duẫn Minh nhận lệnh rời đi.

Duẩn Minh trở lại trong trường, dẫn theo ba phó tướng đến doanh trường của Long Đại: “Tướng quân, đã nhận được tin, binh lính ở trạm gác phía núi Thạch Bình quay về báo, nói bọn họ đã bắt được mật thám của Đông Lăng quốc, đối phương thấy bị lộ tung tích nên đã chạy trốn lên núi. Có một đội binh đã đuổi lên núi rồi. Mật tướng vốn định đợi bọn họ bắt được người giải đến trong doanh thì sẽ báo cho tướng quân, nhưng vừa rồi thấy trên đỉnh núi có khói lệnh, bốn cột khói, chứng tỏ tin tức có bấy, cần phải cẩn thận.”

Long Đại bất động thanh sắc, hỏi: “Vậy theo người thấy, là tin tức nào có bấy?”

” Mật tướng đã hỏi kỹ binh sĩ gác trạm về tình hình lúc ấy, cảm thấy đám mật thám bị bại lộ kia đã bị dồn vào đường cùng, nghĩ có lẽ là cố ý muốn dẫn dụ sự chú ý của lính tuần tra đi chỗ khác, điệu hồ ly sơn, để nhân vật quan trọng thật sự mượn rồi ren mà đi lại.” Duẩn Minh nói: “Tướng quân, vừa hay manh mối mật tướng điều tra được ở trong thành cũng rất khớp, bọn chúng trói Lương đại nhân, trốn ở trong thành không lâu, lúc trước không tìm được cơ hội ra khỏi thành, giờ đây cả tướng quân lẫn mật tướng đều đang ở sườn Thập Lý, dù sao Thôi Hạo cũng là quan mới nhậm chức, chưa từng xử lý tình hình phức tạp như vậy bao giờ, nhất định đám mật thám kia đã nhân cơ hội ra khỏi thành, muốn đưa Lương đại nhân đến sườn Thập Lý, lấy đó mà uy hiếp chúng ta.”

Long Đại sầm mặt: “Nếu người đã biết Thôi đại nhân không có quá nhiều kinh nghiệm, lại điều tra được manh mối, vậy vì sao không canh giữ thành Thông tiếp tục truy xét, cứu Lương đại nhân ra hả!”

Duẩn Minh phục người xuống nhận tội: “Mật tướng biết tội. Trước đó dò la tin tức không cẩn thận, mật tướng muốn nhanh chóng về lại bàn bạc với tướng quân trước, nhưng lại không hề cân nhắc chu toàn. Xin tướng quân cho phép mật tướng lại truy xét lần nữa. Nếu đối phương đã xông đến núi Thạch Bình, tính toán thời gian, vậy trong một ngày này hẳn là có thể đến

được dây Thiết Đề, chắc chắn chúng không qua được trạm doanh của chúng ta, chỉ có thể đi đường vòng qua dây Thiết Đề, có lẽ sẽ đi đường thủy, mặt tướng sẽ dẫn người lục soát dọc theo tuyến đường, ắt sẽ tìm ra chúng.”

Long Đại không lên tiếng một lúc lâu.

Duẩn Minh cao giọng nói: “Tướng quân, xin cho phép mặt tướng dẫn đội lục soát, cần phải cứu Lương đại nhân ra.”

Ba tên phó tướng cũng quỳ xuống chờ lệnh: “Xin tướng quân hạ lệnh, cho phép chúng mặt tướng dẫn đội lục soát, cứu Lương đại nhân ra.”

Long Đại trầm tư, một lúc sau mới nói: “Nhất định phải cứu người rồi. Thế nên, gọi lính tuần tra kia đến đây, đợi ta hỏi cẩn thận đã, không thể để có sơ sót được. Rồi chúng ta sẽ bàn bạc chuyện lục soát sau.”

Lời này không hề có sơ hở, Duẩn Minh vội ra ngoài trường gọi lính tuần tra đang đợi lệnh kia vào.

Lính tuần tra báo họ tên chức vụ của mình, vị trí gác trạm, sau đó thuật lại tỉ mỉ tình hình lúc ấy. Khi ấy dòng người rất đông, đứng xếp hàng đợi kiểm tra. Hẳn chú ý tới có hai nông dân hán tử chở một xe cỏ khô, thoát nhìn rất nặng. Hẳn ngoắc gọi bọn họ đến, định kiểm tra họ trước để hai người này đi trước. Nhưng cả hai đều bất động. Lúc hai người đang bị kiểm tra, thì chợt một trong hai người làm rớt thanh dao găm, trên dao có khắc chữ viết Đông Lăng.

Lính tuần tra thấy thế, vội quát hỏi. Kết quả những kẻ đó lại động tay, xoay người chạy lên núi. Bọn chúng một nhóm năm người, lôi binh khí ra, dả thương lính tuần tra. Thế là lính tuần tra hợp lại thành đội đuổi theo, ở hiện trường rất hỗn loạn, có rất nhiều người hét to chạy tán đi. Đợi đến khi hãn sức tỉnh thì đã không còn thấy chiếc xe ngựa kia đâu nữa rồi. Lúc ấy hẳn cũng không để ý, vội quay về báo tin với Duẩn tướng quân.

Nhưng trên núi Thạch Bình lại truyền đến khói lệnh, lúc này hãn mới liên tưởng đến chiếc xe ngựa chất đầy cỏ khô kia.

Long Đại hỏi: “Trạm gác ở phía sau có tin gì về việc chặn được xe ngựa khả nghi kia không.”

Duẩn Minh lắc đầu: “Không có. Trạm trước điều tra rồi nên ở đằng sau sẽ không để ý lắm. Với cả trước khi thấy có khói lệnh, phía bên này cũng không để tâm đến xe ngựa, chỉ chú ý vào năm người chạy thực mạng kia. Bọn chúng có sách lược như thế, nhất định đã nghĩ ra cách qua được trạm gác phía sau rồi. Tính toán thời điểm, chỉ một ngày đuổi kịp lên đỉnh núi, trong một ngày cũng có thể đi vòng đến dãy Thiết Đề.”

Trải bản đồ ra, Duẩn Minh chỉ vào địa thế trên bản đồ mà phân tích, hãn đề nghị lập tức phái binh bao vây dốc Thiết Đề, chặn đường thủy ở sau ngọn núi, kiểm tra trong hang, chặn lại mọi con đường đi qua sườn Thập Lý, sau đó dọc theo đường đông kiểm tra đến đường lớn.

Nghĩ cẩn thận lại chu đáo, không hề có sơ hở. Long Đại nói: “Giờ mà ồ ạt lục soát thì không hay, địa thế ở dãy Thiết Đề phức tạp, rất dễ giấu người, nếu chúng phát giác được động tĩnh thì thành ra sẽ khó tìm. Vả lại, nếu chộc đến bọn chúng, khiến Lương đại nhân bị thương sẽ không tốt.”

Duẩn Minh hỏi: “Vậy tướng quân nói xem, phải làm thế nào?”

“Phái người đi trước bao vây đánh bọc, yên tĩnh, âm thầm, đợi đến đêm, mai phục xong vào.”

“Trong đêm tối cũng không thể tìm người được. Giơ đuốc thì quá nổi bật, lại càng dễ để chúng phát hiện hơn.” Như thế không phải là cho Long Đại thêm thời gian một buổi tối để chuẩn bị sao?

“Nên mới là mai phục trước, đừng đem đuốc đèn theo. Đợi khi trời vừa sáng, các binh tướng cùng nhau lục soát, bọn chúng ứng phó không kịp,

cũng không thể trốn đi đâu được.”

Long Đại nhìn mắt Duẩn Minh, trong mắt của cả hai lộ ra vẻ “ta biết người đang có quỷ kế gì”.

“Được, vậy thì lấy mặt trời mọc làm tín hiệu.” Duẩn Minh nói: “Như thế cũng đỡ phải hò hét kinh động đến bọn chúng.”

“Có thể.” Long Đại nói: “An nguy của Lương đại nhân quan trọng, ta sẽ tự mình dẫn binh lực soát núi.”

Mọi người bàn bạc một hồi, sắp xếp xong đội ngũ, vạch xong chi tiết hành động, rồi sau đó tự đi sắp xếp.

Trong thành Thông, Thôi Hạo hồi hộp đợi tin từ các phe. Nhưng không phe nào có tin cả. Hoàng đế Nam Tần ở thành Trung Lan thế nào rồi? Không ai nói cho hắn biết. Lỗ Thăng ở dốc Thạch Linh đang làm gì đấy? Không ai báo cho hắn hay. Chiến tình với Đông Lăng ở tiền tuyến ra sao rồi? Không có tin gửi về. An Nhược Thần đến đâu rồi, bây giờ đang làm gì? Hắn lại càng không thể nào biết được chuyện này.

Thôi Hạo cảnh cáo mình phải kiên nhẫn. Sắp xếp lại mọi việc ở trong đầu một lần, tỉ mỉ suy nghĩ bên nào thắng thì mình nên làm gì. Thậm chí đã nghĩ có nên bắt chập giết Trịnh Hằng không, như thế nếu Lương Đức Hạo thắng trở về, sẽ không còn ai tố cáo hắn nữa. Nhưng cuối cùng lại nhát gan, không nghĩ ra cơ thích hợp, nên không dám ra tay.

Cho đến ngày hôm đó, một nha sai chạy như bay đến báo: “Đại nhân, có thánh chỉ, mau tiếp chỉ.”

Thôi Hạo sợ hãi nhanh chóng sửa sang lại áo mũ, chạy bước nhỏ ra ngoài.

Trong công đường ở nha môn, một thanh niên mặc y phục lộng lẫy, khí vũ hiên ngang đứng ở chính giữa, bên cạnh có người trông như là công công, cầm trong tay thánh chỉ gấm vàng. Hai bên người là hai hàng cấm vệ, ai ai cũng phấn chấn oai phong, sau lưng còn có mấy vị quan viên, vẻ mặt nghiêm túc, qua lối đứng cũng tỏ ra kính sợ thanh niên này.

Cả một đám đều có vẻ mệt mỏi vì gấp rút lên đường xa, nhưng uy nghi lại rất đẽ người. Chợt Thôi Hạo thấy chân mềm ra.

“Người đến là Thôi Hạo phải không?” Vị công công kia cất chất giọng the thé hỏi.

“Thần là Thôi Hạo.”

Công công kia xác nhận thân phận rồi thì bắt đầu đọc thánh chỉ. Thôi Hạo nghiêm túc lắng nghe, rất sợ để sót một chữ. Nghe xong thì biết rõ. Tam hoàng tử điện hạ được phong làm Nghi vương, thay mặt hoàng thượng điều tra cục diện rối loạn ở biên giới.

“Lương Đức Hạo và Long Đại, hai người này ở đâu?” Nghi vương hỏi.

Thôi Hạo nhanh chóng đáp. Hẳn biết, bất kể hai người này ở sườn Thập Lý có ra sao, thì khi Nghi vương đến, thắng bại đã định.

Thôi Hạo nghĩ mà sợ, đến mức đổ mồ hôi lạnh đầy mình, may quá may quá, hẳn không đứng nhầm phe. Hèn gì An Nhược Thần lại tự tin đến thế, nói gì mà lợi thế của nàng ta còn nhiều hơn hẳn có thể tưởng tượng.

An Nhược Thần nằm trên lưng Tông Trạch Thanh, mười binh sĩ bảo vệ bốn phía, phân tán trận hình chạy xuống núi. Quả thực nàng đi không nổi nữa rồi, vừa khốn vừa mệt, nhưng sau có truy binh, trước có nguy hiểm, thế là bất chấp nam nữ khác biệt, ưu tiên chuyện quan trọng. Tông Trạch Thanh công nàng, chạy thật nhanh.

“Lúc trời sáng, chúng ta có thể đến được dãy Thiết Đền. Đến lúc đó vào thôn tìm ngựa, rồi đi vòng đến sườn núi Thập Lý.” Tông Trạch Thanh nói.

An Nhược Thần mệt mỏi hé mở nửa mắt, nhưng kỳ thật ngủ chẳng nổi, đầu óc vẫn tỉnh táo, nói: “Tông tướng quân, huynh có cảm thấy, chúng ta thoát quá thuận lợi không?”

“Thế sao?”

“Dưới chân núi có lính tuần tra tập kết, sau khi Lương đại nhân thấy khói lệnh sẽ phát hiện có gì đó không đúng, vội phái kỵ binh tăng viện, nếu là với trận thế này thì dù gì cũng nên có ánh lửa khắp núi, có ánh sáng của đèn đuốc đèn lồng mới đúng. Dưới chân núi, hẳn đã sớm bao vây một vòng lớn rồi. Trên đường lớn, cũng nên thấy ánh lửa.” An Nhược Thần đã từng bị bao vây trong đêm ở núi Tú, nhưng bây giờ ở đây lại chỉ có lẻ tẻ vài ngọn đuốc, còn không bằng núi Tú, đâu có giống cảnh tượng binh tướng lục soát núi.

Chân Tông Trạch Thanh dừng lại, “Phu nhân nói đúng.”

“Cứ như là, cố ý để chúng ta đến dãy Thiết Đền vậy.” An Nhược Thần nói.

Tông Trạch Thanh huyết sát, binh sĩ bốn phía nhanh chóng vây lại. Tông Trạch Thanh nói: “Đúng là như vậy không sai, có thể ở dãy Thiết Đền sẽ có mai phục, chúng ta phải hành sự cẩn thận.”

Dừng lại một lúc để dẫn dò bàn bạc, rồi tiếp tục lên đường.

Trời vừa tảng sáng, mấy người Tông Trạch Thanh đứng trên sườn núi ngoài dãy Thiết Đền. Muốn vòng qua dãy núi này đến sườn Thập Lý, sẽ là mạo hiểm lớn. Bọn họ đang chờ, chỉ chốc lát sau, hai binh sĩ trinh thám đi tới, nói tìm được ngựa ở thôn gần đây. Trong thôn không có gì khác thường, có thể vào thôn. Một người khác lên đến, nói tìm được ám hiệu của

hai toán trình thám trước để lại. Đường như có rắc rối gì thật, ám hiệu cảnh cáo gặp nguy hiểm trên đường núi.

Tông Trạch Thanh quyết định, vào thôn trộm ngựa trước, nghỉ ngơi một lát. Để trình thám vào núi điều tra trước rồi sẽ quyết định sau.

Mọi người còn đang đi vào thôn, thì chợt thấy ba cột khói dày đặc bốc lên từ trong dãy núi.

Khói lệnh.

Ba cột khói chứng tỏ đứng lại tại chỗ.

An Nhược Thần kinh ngạc: “Ý là bảo chúng ta đứng yên đừng động?”

“Không phải. Điều này chứng tỏ bọn họ ở đó.” Tông Trạch Thanh đáp.

“Bọn họ là ai?” Tướng quân, hay là Lương Đức Hạo. “Tại sao phải nói với chúng ta?” Là ai đốt khói?

Tông Trạch Thanh không đáp được, này thật đúng là kỳ lạ. Nhưng bất kể là gì, cũng không thể tùy tiện vào dãy Thiết Đề được.

Thiên tướng bên người Long Đại chỉ vào cột khói mà nói: “Tướng quân, có khói.”

Long Đại dặn: “Sai người tức tốc tìm một chỗ đốt hai cột khói.” Vừa dứt lời, lại nghe thấy Duẩn Minh ở xa cất giọng kêu to: “Long tướng quân, mau đến đây!”

Long Đại giục ngựa qua, một đường cẩn thận quan sát, đó là một phiến rừng, là nơi tốt để giấu người. Long Đại giơ tay lên, kỵ binh sau lưng nhanh chóng tản ra làm hai. Long Đại liếc nhìn xung quanh, xuống ngựa, đi vào rừng cây kia.

Đi thẳng đến giữa rừng, thì gặp được Lương Đức Hạo.

Mặt Long Đại không có biểu cảm, bình tĩnh đứng lại.

Lương Đức Hạo nói với hắn: “Long tướng quân, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt rồi.”

Duẩn Minh đứng cạnh Long Đại, khoát tay, từ xung quanh có một đám binh tướng hô ứng nhảy ra, vây thành một vòng quanh rừng cây.

Binh tướng của Long Đại ở vòng ngoài, Long Đại không ra lệnh, bọn họ không nhúc nhích.

ở vòng ngoài nữa, lại càng có nhiều binh tướng đánh bọc đến, bao vây đội ngũ của Long Đại.

Tông Trạch Thanh dẫn An Nhược Thần cùng với mọi người, tìm một chỗ cao vừa ẩn thân vừa quan sát. Chỉ chốc lát sau, cuối cùng đã thấy hai cột khói.

Một trinh thám nhỏ giọng hỏi: “Giờ tính là hai cột hay năm cột khói?”

“Đều là ý bảo chúng ta đi mau.” Tông Trạch Thanh đáp.

Hai cột khói ý bảo phải lui, năm cột khói ý bảo ta sẽ liều chết cản các người nhanh rút lui.

An Nhược Thần không còn mệt nữa, mỗi một dây thần kinh của nàng đều căng thẳng vô cùng. “Ít nhất bây giờ chúng ta đã biết, cả hai bên đều đang ở đây!”

Trong rừng cây, đội ngũ hai bên đang giằng co.

“Long Đăng!” Lương Đức Hạo nói: “Lúc ta gặp nạn đã điều tra rõ, người tư thông với địch bán nước, ý đồ mưu phản, nay ta thoát ra khỏi hang cọp,

dẫn quân tiêu diệt người, người có chịu phục không?”

“Nếu ta lập tức quỳ xuống xin tha, viết thư hàng nhận tội, thì sẽ không bị diệt chứ?” Long Đại đáp.

Duẩn Minh không quá hiểu Long Đại, nghe lời này thì nhất thời sửng sốt, khá bất ngờ.

Lương Đức Hạo cau mày: ” Giờ người nói chuyện phách lối thật đấy, cố đại tướng quân cũng từng như thế.”

“Đột nhiên Lương đại nhân nhắc đến người xưa, khiến ta khá là thương cảm đấy.” Long Đại đáp lần nữa, dĩ nhiên trên vẻ mặt chẳng hề có chút nào là thương cảm.

Duẩn Minh nhìn Lương Đức Hạo, rồi lại nhìn Long Đại, quát lên: “Long Đằng, người có ý đồ mưu phản, phải chịu tội chết. Giờ chớ có phách lối nữa, người chỉ có một ngàn binh.” Hơn nữa còn không dẫn theo cùng.

“Năm đó ta một mình cưỡi ngựa vượt mười ngàn quân, thì người còn đang bị đánh bại ở thành Liêu đấy tiểu tử.” Long Đại liếc Duẩn Minh, “Đến lượt người nói chuyện ư? Có bản lĩnh, thì tay đôi đánh một trận!”

“Đừng để bị hấn khiêu khích.” Duẩn Minh đang định nổi giận thì bị Lương Đức Hạo quát lên.

“Đúng thế, phải nghe lời đại nhân.” Long Đại mỉm cười.

Bên ngoài dãy Thiết Đền, An Nhược Thần nói với Tông Trạch Thanh: “Ta không đi, ta đến đây chính là vì muốn cứu tướng quân. Huynh bảo ta nên làm thế nào đây?”

Dĩ nhiên Tông Trạch Thanh cũng không muốn đi, không chém giết một trận lớn thì thật có lỗi với danh hào Hồ Uy tướng quân của mình. An

Nhược Thần nói như thế, hẳn thật sự rất hài lòng. Tông Trạch Thanh bắt đầu hạ lệnh, để hai trinh thám đi trước dò đường, tìm lần theo ám hiệu. Nếu trinh thám trước đó vào dãy núi, phát hiện không đúng, hẳn sẽ vẫn còn đang thăm dò. Thăm dò tình huống, dẫn đường cho bọn họ. Ba người khác vào thôn kéo ngựa, xung phong xông trận mà không có ngựa là không được. Lại dặn dò hai người khác vào rừng tìm kỳ binh, nếu thật sự khai chiến, vậy phải diệt cờ lệnh trước. Còn một người thì lên trên cây, theo dõi tình hình quân địch ở phía xa, kịp thời phất cờ truyền lệnh.

Mọi người tự tản ra.

Tông Trạch Thanh nói với An Nhược Thần: “Phu nhân đi theo ta.” Rồi quay sang nói với năm người còn lại: “Nhớ kỹ, phải bảo vệ an nguy cho phu nhân.”

An Nhược Thần hỏi Tông Trạch Thanh: “Tướng quân có bao nhiêu người?”

“Một ngàn binh.”

An Nhược Thần cắn chặt răng, theo Tông Trạch Thanh cúi thấp người chạy về hướng dãy Thiết Đề.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 202

Trong rừng cây, Lương Đức Hạo nói với Long Đại: “Ta gọi người một tiếng hiền điệt*, nhưng đúng là người khiến ta quá thất vọng. Vì dân vì nước, ta buộc lòng phải có lỗi với tổ phụ và phụ thân người.” Nói rồi, ông ta giơ tay lên. Binh sĩ vây quanh bọn họ vội giương cung lên, nhắm ngay thẳng Long Đại.

(*Hiền điệt: cách gọi thân ái đối với cháu.)

Long Đại cũng giơ nắm đấm lên, kỵ binh của hắn trở tay kéo lấy cung ở đằng sau lưng, nhắm thẳng Lương Đức Hạo và Duẫn Minh. Long Đại nói: “Chẳng lẽ đại nhân không muốn chết minh bạch?”

Duẫn Minh không nhịn được lại quát: “Rốt cuộc là ai phải chết minh bạch hả?”

Long Đại phớt lờ hắn, nói tiếp: “Sơ hở mà Lương đại nhân để lộ quá sớm, thời gian dài như thế, chẳng lẽ đại nhân cho rằng, ta hoàn toàn không làm gì sao?”

“Người làm gì?” Lương Đức Hạo hỏi.

“Đã bao lâu rồi đại nhân chưa nhận được tin tức ở kinh thành? Hoàng thượng có ra thánh chỉ cho đại nhân không? Các đồng liêu ở trên con thuyền với đại nhân, có từng gửi tin cho đại nhân không?”

Không có. Quả thật đã lâu lắm rồi. Nhưng không có tin chứng tỏ không sao, Lương Đức Hạo bận trăm công, dĩ nhiên sẽ không xem đây là nhắc

nhở buộc phải dừng tay.

“Đã bao lâu rồi đại nhân chưa nhận được tin của Lỗ đại nhân? Ông ta ở đốc Thạch Linh có khỏe không?”

Không nhận được. Nhưng đây là bởi vì ông ta “bị bắt” rời khỏi thành Thông, dĩ nhiên tin tức sẽ không linh thông rồi.

“Đại nhân nhìn xem, có quá nhiều chuyện đại nhân không biết, nếu không muốn hỏi rõ. Ta sợ sau khi đại nhân giết ta, không có cách nào ăn nói, ứng đối không được. Thành ra thời gian mấy năm trước đều uống phí, nếu ta là đại nhân, ta cũng sẽ không phục.”

Lương Đức Hạo suy nghĩ rồi nói: “An Nhược Thần ở trong tay ta.”

“Thật sự ở trong tay đại nhân sao?” Long Đại lắc đầu, “Bốn cột khói lệnh ấy là do nàng đốt. Các người chặn đường, nàng không có cách nào khác để báo tin, nhưng lại cố chấp muốn đến chỗ ta, là vì sao? Ta đoán cũng là vì chuyện này. Đại nhân mở miệng bảo nàng ở trong tay đại nhân, ta nên tin hay không đây? Không thấy người, ta không thể tin, nhưng cũng sẽ có phần e dè. Nàng cảm thấy, để ta gặp được nàng thì ta mới có thể yên tâm. Đại nhân đốt ba cột khói lệnh, chính là muốn dụ nàng đến đúng không?”

Lương Đức Hạo nói: “Tướng quân dạy dỗ phu nhân tốt thật đấy, cũng biết đốt khói lệnh. Người đoán không sai, đúng là nàng ta bị đưa đến. Hai cột khói lệnh kia của người, đốt chậm rồi.”

“Đại nhân hồ đồ à, phu nhân nhà ta không ngốc như thế. Đại nhân không tưởng tượng được nàng thông minh thế nào đâu. Cô nương như nàng, sẽ không hề có người thứ hai. Ta luôn nói gặp nàng không đúng thời điểm, sinh lòng thích nàng cũng không đúng thời điểm, nhưng ta không thể bỏ qua. Vì ta biết, nếu mình bỏ lỡ thì sẽ không còn nữa. Muốn cưới nàng cũng không dễ dàng gì. Ta cũng phải phí hết tâm tư, lấy hết dũng khí mới làm

được. Lúc ta vén khăn voan lên cho nàng, nàng mỉm cười với ta, vui sướng trong lòng này chẳng cách nào nói rõ. Như nhật được báu vật quý giá vậy, cả cuộc đời này không gì tiếc nuối.”

Duẩn Minh kiểm chế nổi da gà, nhìn sang Lương Đức Hạo, thật sự cần phải nghe Long Đại nói mấy lời sến súa này sao? Lộn xộn cái gì, rõ ràng hắn ta đang kéo dài thời gian. Nhưng hiển nhiên Lương Đức Hạo không có so đo khác, ông ta bình tĩnh, mặt không biểu cảm, nghe Long Đại nói xong thì hỏi: “Long tướng quân đang chờ cái gì? Người trì hoãn một đêm thì có thể thế nào?”

“Thì là một cơ hội sống thôi. Cái này cũng là Thần Thần nhà ta dạy ta, không được từ bỏ, dù đến khắc cuối cùng cũng không nên từ bỏ. Con người nàng ấy, bảo ta nói gì cũng phải cả. Ngọn núi kia hiểm trở là thế, mà nàng cũng trèo lên. Nàng muốn nói cho ta biết tình báo có sai lầm, ta không nghĩ ra điều nàng ám chỉ là gì. Cho đến khi Duẩn tướng quân đến nói mật thám muốn đưa Lương đại nhân đến sườn núi Thập Lý, ta liền hiểu ra. Thần THần muốn nói cho ta biết, đại nhân không ở trong thành, mà đang ở sườn Thập Lý.”

“Ta bị sứ thần Đông Lăng uy hiếp ra khỏi thành, dĩ nhiên là không ở trong thành rồi.”

Long Đại cười một tiếng: “Đại nhân ở đâu, sẽ có ảnh hưởng lớn đến toàn bộ cục diện. Duẩn tướng quân không áp chế ta nổi, nhưng đại nhân thì có thể. Nếu đại nhân đã diễn màn kịch mình bị bắt, thì phải diễn thêm màn kịch được giải cứu nữa. Không thể giải cứu ở những nơi khác được, vì cách ta quá xa, cách xa lại sợ không khống chế được ta, đại nhân cần phải được cứu một cách đột ngột, làm ta ứng phó không kịp, vu tội danh cho ta ở ngay trước mặt, rồi lập tức ra lệnh để binh lính chém chết ta, đến lúc này mới ổn thỏa. Ta đoán nếu phu nhân nhà ta không đốt bốn cột khói lệnh kia, ta không kịp phòng bị, thì chắc chắn tiếp theo sẽ là Duẩn tướng quân nói có kẻ xông vào trạm gác, hắn ta dẫn binh đi lục soát, sau đó bất ngờ tìm được

đại nhân, cứu đại nhân ra. Đại nhân đến doanh trại, lặp lại lời ban nãy một lần nữa, chỉ trích ta tư thông với địch bán nước, chém ngay tại chỗ. Trong doanh trại, ta không thể nào trốn được, chỉ đành phải bó tay chờ chết. Cho dù có xảy ra bất trắc, ta may mắn chạy thoát, thì cũng chỉ có thể đến dãy Thiết Đề, mà chắc chắn ở đây các người cũng đã mai phục chờ ta. Đến lúc đó lại càng thêm chắc nịch ta là tội thần phản quốc. Có điều trong thời khắc quan trọng này, phu nhân ta lại đốt khói lệnh, các người cần phải nói thành là mình đốt, nếu không ta mà biết rõ ý của khói lệnh, sẽ danh ngôn chính thuận đến núi Thạch Bình đón nàng. Mà như thế, chuyện sẽ xảy ra điều bất ngờ, không thể khống chế.”

“Đúng là sợ người sẽ chạy, hoặc tìm cơ khác quay về thành xúi giục. Nói khói lệnh là do người của bọn ta đốt, vì như thế người sẽ không thể kiếm được cơ khác, nhưng người lại muốn đích thân dẫn binh lục soát núi, đề phòng bị hại ngay trong doanh trại, vậy cũng xem như phản ứng khá nhanh rồi. Đáng tiếc dù có vào núi, người còn có thể trốn đi đâu được nữa? Kéo dài thêm một đêm, thì có thể thế nào?” Lương Đức Hạo nói: “Người đúng là tướng tài hiểm gặp, ta cũng không nỡ lấy tính mạng của người. Nhưng tiếc là, người không đứng về phía ta.”

“Vì có gì mà đại nhân kết luận ta sẽ không đứng về phía đại nhân?”

Duẩn Minh nói chêm vào: “Đại nhân, đừng để trúng quỷ kế của hãn ta.” Lải nhải nói những thứ này làm gì? Cứ giết thẳng là được rồi, rồi thu binh quay về doanh.

“Đại nhân biết rõ tình hình nghiêm ngặt hơn người, nếu ông ta không làm rõ ràng, không biết có hậu quả gì, thì sau khi giết ta sẽ đối phó thế nào?” Long Đại than thở, nói với Duẩn Minh: “Ta nói rồi, cao nhân đối địch, vào lúc đang nghiêm túc đàm phán cân nhắc đối sách, người đừng có chen lời vào như thế nữa.”

Duẩn Minh tức đến mức thất khiếu bốc khói, hăn như thế là như thế nào?! Giọng điệu coi thường này quả thật khiến hăn chịu không nổi! Duẩn Minh hao hết khí lực mới kiềm chế được cơn kích động muốn rút kiếm xông về Long Đại. “Đại nhân!” Hăn nhìn sang Lương Đức Hạo, chỉ cầu Lương Đức Hạo ra lệnh một tiếng, nhất định hăn sẽ để Long Đại đổ máu ba thước, đầu rơi xuống đất!

Đáng tiếc Lương Đức Hạo không để ý đến hăn. Ông ta chỉ nhìn Long Đại, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Người nghĩ thế nào?”

“Nếu trước đây đại nhân không giở nhiều trò, muốn lợi dụng ta như thế, có lẽ ta cũng sẽ không nghi ngờ đại nhân sớm như thế.”

“Thế sao?” Lương Đức Hạo chậm rãi hỏi: “Ta muốn lợi dụng người như thế nào?”

“Mật thám của ta ở Nam Tần đã bị giết, điều đó cho thấy trong triều có người cấu kết với Nam Tần, tiết lộ quân tình quan trọng. Ta cảm thấy sự thái nghiêm trọng, nên mới hẹn đại nhân âm thầm gặp mặt ở trấn An Hà. Muốn cảnh báo trước với đại nhân, để sau khi đại nhân đến quận Mậu còn có đề phòng, đối phó tốt. Lúc ấy, ta vẫn toàn tâm tin tưởng đại nhân.”

Lương Đức Hạo im lặng lắng nghe.

“Nhưng đến đó rồi, lại gặp được thích khách La thừa tướng phái tới định ám sát đại nhân. Ta đi cứu đại nhân, nhưng đại nhân hô to một tiếng ‘Long tướng quân’ làm ta vô cùng kinh ngạc. Ta mặc áo vải không khác gì dân chúng bình thường, nếu như không vì đại nhân kêu, thì ai mà biết được ta là Long tướng quân? Bọn chúng biết ta là Long tướng quân, bắt đầu quay sang chém ta. Đại nhân không tinh thông võ nghệ, không phải quá rõ rồi sao, dựa vào thân thủ của những tên thích khách kia, trước khi ta chạy đến, hăn đại nhân không chết thì cũng bị thương. Thế nhưng đại nhân vẫn bình thường, từng chút một dụ bọn chúng quay sang ta.”

“Long tướng quân đa nghi thật đấy.” Lương Đức Hạo nói.

“Tình hình lúc ấy cứu người là cấp bách nên không nghĩ nhiều. Nhưng có vài chuyện về sau lại nghĩ ra được. Nhìn thân thủ và cách thức ra tay của đám thích khách kia, hẳn là nhân sĩ giang hồ, nếu La thừa tướng muốn mua chuộc bọn họ hành thích, nhất định sẽ có người trung gian ra mặt, sao ông ấy có thể ngu như vậy được, còn để người trung gian nói với thích khách là ông ấy sai khiến? Đây là sơ hở thứ hai.

“Ta nghe nói, có vài thích khách giang hồ lúc nhận việc, sẽ yêu cầu tra rõ người sai khiến là ai thì mới chịu làm. Sao Long tướng quân biết những thích khách giang hồ kia không phải như vậy?”

“Nghe ai nói? Huy vương sao? Ông ta là nói Tịnh Duyên sư thái ấy à? À, có lẽ ông ta sẽ gọi bà ta là Trâu Vân. Đúng là Trâu Vân có cách hành sự như thế. Sau đó con gái bà ta bỏ mạng trong lần làm nhiệm vụ ám sát, bà ta vì con gái mà quy ẩn giang hồ, không nhận nhiệm vụ nữa. Nên Huy vương lợi dụng điểm này định nghĩ biện pháp giá họa người khác, hoặc giả còn là kẻ một mũi tên trúng hai đích, nhân cơ hội mà làm người tốt, lung lay Trâu Vân làm việc cho ông ta.”

“Quả thật ta và Huy vương có gặp mặt mấy lần trên quốc yến, nhưng cũng không quen biết gì. Long tướng quân nói gì đấy ta hoàn toàn không hiểu.”

Long Đại cũng không định dây dưa nhiều lắm trong chuyện này, dù sao chuyện của Tịnh Duyên sư thái hẳn cũng chỉ đoán mò, mượn cơ hội nói nhiều mấy câu, kéo dài thời gian, thuận tiện dò xét phản ứng của Lương Đức Hạo với Huy vương, gây thêm áp lực cho ông ta.

“Đương nhiên Lương đại nhân có quen Huy vương rồi, quen đến nỗi ngoài mặt có thể đối xử chân thành, cùng bàn nghiệp lớn, xưng huynh gọi

đệ. Đại nhân nhìn xem, nét mặt đáng vẻ của Duẩn tướng quân có khác gì kẻ lỗ mãng không, như thế mới thật là không quen không rõ.”

Duẩn Minh tức đến mức mặt xanh mét, tay siết chặt nắm đấm, nhưng không động thủ.

Long Đại quan sát phản ứng của bọn họ, biết còn chưa đủ độ, thế là nói tiếp: “Đám thích khách kia chẳng những ám sát đại nhân, mà còn hạ độc vào ngựa của ta. Nhưng thú vị là, rõ ràng chúng đến ám sát đại nhân, vậy mà lại không hạ độc ngựa của đại nhân. Đây là sơ hở thứ ba.”

Long Đại vừa nói vừa như lơ đãng đi lên trước một bước, nói: “Sau đó ta mới nghĩ ra dụng ý hạ độc ngựa của ta. Đang trong thời chiến nhưng ta lại lén rời khỏi doanh trại, đây chính là trọng tội. Ta vốn lặng lẽ hành sự, chỉ có đại nhân biết. Nhưng nếu ngựa của ta không có, ta lại bị thích khách chém trọng thương, ở lại chữa trị, tất sẽ phải trì hoãn thời gian về doanh. Khi ấy, trong thành Trung Lan đang chờ bắt được điểm yếu của ta, một khi phát hiện ta lén rời doanh trại, hẳn sẽ bị phê bình rộng rãi. Nếu là như vậy, thì chỉ có một người có thể bảo vệ ta. Chính là đại nhân.”

Lương Đức Hạo có phần bất ngờ khi Long Đại lại suy đoán thấu triệt đến thế, ông ta nhíu mày. Chi tiết và ý đồ rõ ràng như thế, nhất định hẳn đã suy tính hồi lâu, nhưng sao có thể nghĩ mà không động? Cho nên chắc chắn hẳn đã làm rất nhiều chuyện, mà ông ta lại không phát hiện ra.

Trong chốc lát, trong đầu Lương Đức Hạo đã thoáng qua rất nhiều kết quả xấu nhất có thể xảy ra, ông ta bắt đầu cảm thấy bất an. Ông ta dịch chuyển người, đổi tư thế đứng. Tự trấn an rằng, những thứ khác không quan trọng, quan trọng nhất chính là hoàng thượng. Ý của hoàng thượng, mới là mấu chốt quyết định thắng bại giữa bọn họ.

“Nếu khi đó xảy ra, ta sẽ phải đến cầu xin đại nhân giúp đỡ. Nếu đại nhân bằng lòng nói đại nhân cho gọi ta đến gặp mặt, cũng yêu cầu ta giữ bí

mật, như vậy ta sẽ vô tội. Ta sẽ bàn bạc đối sách với đại nhân, rồi đại nhân nói với ta chuyện La thừa tướng mưu hại mình, khi ấy ta lại đúng là nhân chứng. Như vậy chúng ta có thể ăn nhip với nhau, chung ta hợp tác. Có thể đánh bại Nam Tần hay không không quan trọng, vì khi đó Huy vương đã thuyết phục được Đức Chiêu để ngự giá thân chinh, ngay sau đó Đức Chiêu để bị sứ thần Đông Lăng sát hại, âm mưu của Long Đại bại lộ, đại nhân và ta cùng bắt tay, cùng Nam Tần tấn công Đông Lăng. Một Đông Lăng nho nhỏ, dĩ nhiên sẽ không đáng để nói. Sau khi Huy vương xưng đế, bàn chuyện hòa bình với đại nhân, đồng ý từ đây chịu ngoan ngoãn nghe lời, cũng rút lui khỏi cuộc tranh đoạt Đông Lăng. Giao Đông Lăng cho Đại Tiêu ta quản chế.”

Lương Đức Hạo bình tĩnh nói: “Nhất định hoàng thượng sẽ hài lòng với kết quả này.”

“Vậy hoàng thượng cũng hài lòng với mấy thứ giấu giếm này sao?” Long Đại tiến lên hai bước chất vấn: “Đại nhân mượn chuyện này mà diệt trừ La thừa tướng luôn đối đầu trong triều, tiêu diệt phe cánh của ông ấy, một mình độc quyền. Đại nhân tiêu diệt người trung lương, sát hại kẻ vô tội, cài người của mình làm thái thú ở Bình Nam lẫn quận Mậu, từ kinh thành trải đến biên quận, hoàn toàn nắm chắc quyền lực trong tay. Đại nhân cấu kết với Huy vương, giúp ông ta đoạt quyền, kết đồng minh với ông ta, thôn tóm Đông Lăng. Đại nhân chọn gây ra chiến tranh, để bao tướng sĩ phải đổ máu hy sinh vô cớ, bao bách tính tự dưng phải chịu khổ. Có phải đại nhân còn nghĩ, nếu may mắn, còn có thể để hoàng thượng phong mình là Đông Lăng vương không? Sau đó thì sao, dã tâm của đại nhân còn lớn đến đâu nữa?”

Duẩn Minh hét lớn: “Nói bừa!” Xung quanh đây có rất nhiều binh tướng. Có người đã bị mua chuộc, nhưng có người không biết chuyện mà chỉ nghe lệnh. Nhiều người miệt thị, Long Đại cố ý nói oang oang như thế, ắt sẽ có hậu họa, điều này làm hấn căng thẳng.

Long Đại tức giận nói: “Cái đồ ngu ngốc nhà ngươi, nhìn phản ứng của ngươi cũng biết ngươi đã biết hết, ngươi lựa chọn nổi giáo cho giặc, nhưng thật ra là bảo hồ lột da. Ngươi tưởng Lương đại nhân sẽ coi trọng ngươi sao? Đó là vì do ta để ý trong triều có người bán đứng mật thám, Lương đại nhân sinh lòng cảnh giác, sau đó lại khổ sở chờ tin ta thất bại, kết quả lại không đợi được. Ta từng bước từng bước phá tan bài bố của ông ta, lúc này ông ta mới không thể không từ bỏ con cờ là ta đây, lựa chọn tiêu diệt ta. Nếu không thì đâu đến phiên ngươi ở đây càn quấy!”

Duẩn Minh tiến lên hai bước, hét: “Ngươi muốn chết hả!”

Lúc này Lương Đức Hạo không hề cản Duẩn Minh. Ông ta đứng đằng kia, sắc mặt khá khó coi. Trong đầu ông ta chỉ có một suy nghĩ, sau đó ông ta nghe thấy Long Đại nói ra.

“Ông bị vạch trần rồi, Lương đại nhân à. Hoàng thượng đã biết hết. Nếu đại nhân cho ta một con đường sống, thì giảng hòa chuyện này thế nào, chúng ta đều có thể bàn bạc.”

“Ngươi nói láo!” Duẩn Minh quát lên.

“Chó càn chó sủa!” Long Đại cũng quát hấn. Sau đó nói: “Lương đại nhân, ở thành Thông đều là người của đại nhân, đại nhân thử nghĩ xem, vì sao Thần Thần có thể thuận lợi ra khỏi thành, ắt là vì chỗ Thôi thái thú đã xảy ra bất trắc rồi. Mà có thể có bất trắc gì đây?”

“Đại nhân đừng để trúng kế!” Duẩn Minh la lớn, căng thẳng đến mức đỏ mặt, gân xanh trên trán lồi lên, giọng át cả Long Đại.

Long Đại vẫn cứ nói: “Thần Thần dẫn đại quân đến, nếu không sao dám như vậy? Ta trì hoãn một đêm, chính là vì chờ điều này. Đại nhân thử nghĩ xem, nếu thật sự muốn chém giết, liệu người mình có đánh mình không? Đại nhân tưởng mình có phần thắng sao? Còn cả Duẩn tướng quân này nữa, nhìn dáng vẻ ngu ngốc của hấn, chỉ chút chuyện nhỏ mà đã căng thẳng thế

rồi, liệu có gánh được trách nhiệm lớn không? Hoàng thượng mà thậm vấn thì có khi hãn khai hết ra cả. Ta vừa thành hôn với cô nương trong lòng, ta không muốn chết, cũng không muốn nàng chết. Không bằng thế này, chúng ta đừng nghi ngờ lẫn nhau nữa, ta sẽ giết Duẫn Minh, sau đó làm chứng thay đại nhân, chuyện này không liên quan gì đến đại nhân, tất cả tội danh đều để Duẫn Minh gánh...”

Long Đại còn chưa dứt lời, Duẫn Minh đã rống to nhào đến, “keng” một tiếng rút kiếm khỏi vỏ, chém về phía Long Đại.

Vừa lúc này nói chuyện, Long Đại lặng lẽ di chuyển lên phía trước, trong lúc Duẫn Minh tức giận cũng đã bước lên hai bước, khoảng cách giữa hai người không xa không gần. Xa không đủ để hãn cảnh giác lùi về sau, mà gần đủ để hãn thừa cơ lợi dụng. Mà thừa cơ lợi dụng này, chính là thứ Long Đại muốn.

Động tác của Duẫn Minh rất nhanh, Lương Đức Hạo không phản ứng kịp, Long Đại thì có. Hãn không lùi mà tiến tới, như là đã sớm đoán được sẽ như vậy. Né người vỗ tay, tránh khỏi mũi kiếm, một tay tóm lấy cổ tay hãn ta, tay kia đập thẳng vào dưới nách, bước xéo nhấc chân lên, đá mạnh vào hạ bộ.

Cánh tay Duẫn Minh “rắc” một tiếng, bị bẻ trật khớp rồi, hãn “aaaaaaaaa” một tiếng dài thê lương thảm thiết, phần dưới đau đớn. Hãn hoàn toàn không ngờ Long Đại đường đường là một đại tướng quân, võ tướng oai phong, thế nhưng lại xuất chiêu khốn nạn này.

Trong thời gian một chiêu, rốt cuộc Long Đại cũng phản ứng được, ông ta lớn tiếng quát: “Bắn tên!”

Duẫn Minh đau đến mức không thể động đậy, chỉ đành trơ mắt nhìn mình bị xoay ngược ra sau lưng Long Đại cảm mũi tên cho hãn, phập phập phập mấy tiếng, sau lưng Duẫn Minh bị trúng mấy mũi tên, hai mắt hãn dần

biến thành màu đen, lỗ tai ong ong, cảm giác như mình đang bay trên mây. Hắn nghe thấy giọng của Long Đại, nhưng lại không chân thực: ” Đừng nghi ngờ khi người chết tại đây, tình hình đặc biệt thì chỉ đành phải thế thôi. Ta đã nói với người rồi, người đang bảo hồ lột da còn gì, sao ông ta có thể bắn khoả đến tính mạng của người được.”

Đây là âm thanh cuối cùng mà Duẩn Minh có thể nghe thấy, hắn cũng không biết trong nháy mắt đó đã xảy ra chuyện gì.

Lúc Lương Đức Hạo la lớn “bắn tên”, kỵ binh của Long Đại cũng bắt đầu động. Khi người của Lương Đức Hạo bắn tên, bọn họ ném ra rất nhiều chiếc hũ, xoảng xoảng rơi xung quanh quân địch. Có ngựa chạy gấp tạo thành trận hình, một nhóm người xông về phía Long Đại tiếp ứng, một nhóm khác xông lên vòng vây quân địch chém mở đường lui, còn có một nhóm đốt lửa đầu mũi tên, bắn vào những chiếc hũ bể.

“Là dầu!” Có kẻ la lên. Dầu gặp lửa liền bùng lên, rất nhiều binh sĩ trên người đã dính lửa, sợ hãi quỳ xuống lăn lộn trên đất, trên đất có dầu cháy tạo thành một bức tường lửa, khói dày đặc cản trở tầm mắt bọn họ, không thể bắn tên được nữa.

“Đừng để đại nhân bị thương.” Đưa đại nhân rút lui.” Mấy phó tướng lớn tiếng kêu, trong biển cổ vừa rồi đã cùng lao đến chỗ Lương Đức Hạo, che chở ông ta lùi về sau.

“Giết hắn!” Lương Đức Hạo gầm thét, nhưng không thấy rõ bóng người Long Đại. Hình ảnh cuối cùng mà ông ta trông thấy, là Long Đại chỉ một chiêu đã có thể chế ngự Duẩn Minh, sau đó quăng Duẩn Minh ra sau lưng làm lá chắn, kiếm của Duẩn Minh rơi vào tay hắn, vung lên chém bay mấy mũi tên, đồng thời lại nhảy vọt lên đập mấy người, rồi nhảy lên trên cây.

Hỏa hoạn rừng rực, một mảnh hỗn loạn, cây bị đốt, lá rụng mang theo lửa cháy xém bay đi, binh sĩ lăn lộn trên đất kêu la thảm thiết. Khói dày đặc

cuồn cuộn, không thấy rõ địch nhân, không nhận ra đối thủ.

Lương Đức Hạo trợn mắt há mồm. Truyền thuyết “đơn độc cưỡi ngựa vượt mười ngàn quân” là có phóng đại, nhưng ông ta biết uy danh đánh giặc của Long Đại vì đâu mà truyền. Nhưng bọn họ nhiều người! Nhắm mắt cũng có thể chém chết Long Đại!

“Giết sạch chúng!” Lương Đức Hạo rống to.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 203

Trong khói mù, không thấy rõ Long Đại ở đâu nhưng lại nghe thấy giọng nói vang dội của hắn: “Lương Đức Hạo, người có ý đồ mưu phản, vu hại trung thần, khơi mào chiến tranh, mưu hại tướng sĩ trong quân, tội đáng chết vạn lần.”

Tiếng như chuông lớn, rõ ràng vang dội, quát lớn ba lần, âm thanh không ngừng vang vọng. Nghe thì có vẻ hắn ở trên ngựa.

Lương Đức Hạo đưa mắt nhìn bốn phía, định tìm tung tích của Long Đại. Ông ta kêu to: “Giết hắn, giết chết Long Đăng!”

Nhưng tiếng gào của thuộc hạ binh tướng của Long Đại đã át đi giọng ông ta, bọn họ cùng nhau hét lớn: “Lương Đức Hạo mưu phản, tội đáng chết vạn lần! Lương Đức Hạo mưu phản, tội đáng chết vạn lần! Lương Đức Hạo mưu phản, tội đáng chết vạn lần...”

Tiếng hô lớn từng đợt nổi từng đợt, tiếng sóng liên miên, dường như khắp ngọn núi này đâu đâu cũng là người của bọn họ.

Lương Đức Hạo vừa sợ vừa nghi, xung quanh là binh tướng vây quanh bảo vệ ông ta chính giữa, xa xa là cảnh chém giết kêu gào, máu chảy thành sông. Nhưng Lương Đức Hạo thấy, có rất nhiều binh lính sau khi nghe thấy mấy từ “mưu phản, tội chết” thì đã chần chừ lui ra sau. Lương Đức Hạo giận dữ! Chỉ vào những tên lính kia quát lên: “Chạy trốn trên trận tiền, không giết kẻ địch, tất chết!”

Một tướng quân nghe thế chạy tới, một đao chém ngã binh sĩ kia, quát lên: “Kẻ làm trái quân lệnh! Chém!”

Mà binh tướng của Long Đại vừa chém giết vừa kêu: “Lương Đức Hạo mưu phản, tội đáng chết vạn lần! Lương Đức Hạo mưu phản, tội đáng chết vạn lần...”

Lương Đức Hạo nghe vào tai mà hận đến mức nghiến răng, nhưng ông ta cũng kịp thời phản ứng, đuổi theo tiếng mà giết người, không được bỏ qua cho ai. Nhưng còn chưa đợi ông ta hạ lệnh nhắc nhở, những tiếng hét bên kia chợt im bật. Một tướng quân bên cạnh nói: “Kể làm rối lòng quân, đại nhân chớ để ý. Bọn chúng ít người, không chống đỡ được lâu đâu. Phân tán rống át, tạo giả thiết người đông thế mạnh cũng vô dụng. Chúng ta chuẩn bị đầy đủ, bắt lại bọn chúng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

Trong khi nói, tiếng kèn cất lên, tiếng trống gầm vang, rồi cuộc những binh lính kia của Lương Đức Hạo cũng kịp nhận ra là đã khai chiến, hiệu lệnh và trống lệnh bắt đầu chỉ huy đội hình, ngoài trận lửa sương khói, bọn họ lui về phía sau, tìm khu đất trống với địa hình thích hợp, đội ngũ nhón nhao bắt đầu tụ hợp, che khiên chắc chắn, giương trường thương lên, bày thành binh trận kỵ binh đối phó.

Cờ lệnh binh đứng trên đỉnh núi cao vẫy lá cờ, báo cho binh đội biết phương hướng cùng tình hình của quân địch. Cung thủ nấu mình, ráp tên lên cung.

Kỵ binh của Long Đại kêu lên thảm thiết, có mấy người bị trúng tên ngã ngựa. Những người khác cấp tốc thay đổi đội hình, bù vào chỗ trống. Mấy người giơ lá chắn vây quanh Long Đại bảo vệ hãn, ngựa chạy theo hàng, đi theo quân tiền đạo giết mở đường máu. Lại ném hũ dầu ra, đốt cháy làm mờ tầm mắt quân địch xung quanh.

Nhưng không thể ngăn được tầm nhìn của cờ lệnh binh ở xa, hăn vẩy cờ, tiếp tục chỉ thị chiến tình. Lộ tuyến biến đổi của đội ngũ Long Đại bị phát hiện, đội quân Lương Đức Hạo tức tốc đi vòng qua phía trước, lại bắc lá chắn đâm trường thương.

“Mẹ kiếp.” Mấy kỵ binh lao vào chém giết, bị giáo thương đánh ngã ngựa. Hai kỵ binh phóng ngựa nhảy lên, ép vỡ tường lá chắn, người vừa ngựa đều bị chém trúng mặt, nhưng cũng vì đoàn quân phía sau mà lại mở ra đường máu. Một kỵ binh lớn tiếng mắng, nước mắt bất giác rơi, xông ra khỏi con đường kia, rồi quay đầu lại nhìn cờ lệnh binh, quá xa, bọn họ không bắn tên tới được. Nhưng cứ tiếp tục thế này thì không phải cách, bên họ vốn đã ít người, nếu chết như thế thì sẽ không thoát được.

“Tướng quân!” Lúc này một cờ lệnh binh kêu to. Long Đại ngoái đầu nhìn, cờ lệnh binh kia ngã xuống, là cấp dưới hăn phái ẩn nấp ở vòng ngoài đã ra tay với cờ lệnh binh.

Nhưng xung quanh cờ lệnh binh này cũng có rất nhiều hộ quân. Thuộc hạ kia một thân một mình, tuy đột nhiên chém ngã được cờ lệnh binh, nhưng dưới tình thế bị những người khác vây tấn công, hăn bị ép lui qua một bên, một binh sĩ khác đã lại nhặt cờ lên. Kỵ binh bên người Long Đại thương xót kêu to. Đột nhiên lúc này ở trên sườn núi nhảy ra một hán tử ăn mặc bình dân. Đánh bất ngờ, tấn công nhanh giết nhanh, đảo mắt cái đã chém ngã hai người, cờ lớn lại lần nữa rơi xuống. Hán tử kia hợp lực cùng thuộc hạ của Long Đại, đánh nhau cùng các binh sĩ khác, ngăn cản những người khác lại gần cờ.

Các kỵ binh chấn động, hét lớn: “Chi viện!”

Một âm thanh khác cũng la to: “Đúng thế, chi viện đến!” Theo tiếng hét này, một binh đoàn trâu chạy như điên lao về phía Lương Đức Hạo, trên đuôi chúng buộc bó đuốc, chạy nhanh như thế, thế không đỡ được, từng

bức tường chắn lần lượt bị húc ngã, cung thủ nấp sau cây rối rít la lớn chạy ra, bị bày trâu đuổi chạy không còn đường lui.

Tông Trạch Thanh cười con ngựa nhỏ tiến vào trận địch, ngựa không oai phong, nhưng thần thái hăn phần chấn, song đao thêm phần uy vũ, giơ tay chém xuống, trong nháy mắt đã chém ngã một đám đông. “Chi viện!” Hăn kêu to, “Chính là chi viện! Ông đây tới rồi!”

Hăn dẫn mấy người tách ra khỏi trận địch, chém giết một hồi, mục tiêu trước tiên là tiêu diệt cung thủ, trong miệng quát lớn: “Giết!”

Không còn cung tên uy hiếp, nhất thời áp lực của kỵ binh nhẹ đi, Long Đại quát lớn: “Tản!” Soạt một tiếng, các kỵ binh tản ra, tạo thành trận hình tam giác, Long Đại cười ngựa một mình, dẫn chúng binh tướng chém giết phá vòng vây.

Chém đến bên cạnh Tông Trạch Thanh, hỏi: “Thần Thần đâu?”

Tông Trạch Thanh còn chưa kịp đáp, thì đột nhiên một tiếng trống trận từ chỗ núi cao trùng điệp truyền đến. Mọi người đưa mắt nhìn sang, phía Lương Đức Hạo lại có một đội cờ lệnh binh khác, lúc này đang vây cờ về phía ngọn núi —— phía đông có quân địch, quân địch rất đông!

Tông Trạch Thanh cũng nhìn thấy, đáp: “Tướng quân, viện quân ở sông Tứ Hạ và dốc Thạch Linh đã tới rồi. Mạt tướng để phu nhân đến đó.”

Tin tức quan trọng mà trinh thám dò được!

Trong đêm khuya, hai tổp trinh thám trước đã liên lạc được với Long Đại, nhưng lúc đó Long Đại đã sắp xếp vào dãy núi, tin tức của trinh thám cũng vô dụng. Trinh thám nhanh chóng đến dãy Thiết Đề, thăm dò tình hình xung quanh, tìm đường lui cho Long Đại, một nhóm khác cũng chạy đến núi Thạch Bình cản An Nhược Thần lại, nhưng đúng lúc này lại chờ

được tin tức thăm dò trên đường thủy. Viện quân đến, vẫn còn một đoạn nữa.

Vô cùng khẩn cấp! Dây Thiết Đề đã bị toàn bộ người của Lương Đức Hạo chiếm cứ ẩn nấp, phía Long Đại vội chuẩn bị ứng đối. Thám tử không có cách nào tùy tiện ra vào dây Thiết Đề, cũng không thể lãng phí thời gian đợi cơ hội được, thế là quả quyết một bên đường bộ một bên đường thủy đuổi hướng viện quân, thông báo cho bọn họ đừng đi qua sườn núi Thập Lý, mà hãy đến thẳng dây Thiết Đề.

An Nhược Thần và Tông Trạch Thanh vào dây núi nấp, trinh thám nghiêm hiệu, một đường tìm đến sông Miên, gặp được trinh thám đã thông báo với viện quân cũng đang đi trước dò đường. Hai nhóm người hợp lại một, vội báo tình hình cho Tông Trạch Thanh.

Khi đó đột nhiên trên dây có ánh lửa ngút trời, tiếng chém giết vang lên. Lòng An Nhược Thần như lửa đốt, Tông Trạch Thanh lập ra đối sách, để An Nhược Thần đến phía đông, ở trong đội của mình thì an toàn hơn, còn hẳn dẫn theo binh sĩ đến trong dây, giải vây cho tướng quân, dẫn tướng quân đến bờ sông cùng hội hợp với đại quân. Dù sao thì phía Lương Đức Hạo người đông thế mạnh, rút lui từ đường thủy cũng là một con đường.

An Nhược Thần nghe lời, nàng cảm kích vì vào lúc này có đại tướng kinh nghiệm lão luyện như Tông Trạch Thanh ở bên cạnh, nhìn phản ứng bình tĩnh của hắn, nàng cũng có mấy phần lòng tin. Nàng không lỗ mãng, biết trong chiến cuộc chiến thuật và chiến lược quan trọng, không phải lúc vội vã gặp tướng quân, mọi người có việc của mình, cần phải cố gắng hết sức, mới có cơ hội thủ thắng được.

Thủ thắng, nghĩa là có thể sống sót, đoàn tụ.

Dưới sự hộ tống của trinh thám và ba binh sĩ, An Nhược Thần chạy nhanh đến bờ sông, giúp trinh thám để lại tín hiệu ở bên bờ sông cho đội

thuyền. Trong tay nghe thấy tiếng giao chiến ở đằng xa, tim lại đập như trống châu.

Rốt cuộc Lương Đức Hạo đã gặp Long Đại, cũng gặp cả Tông Trạch Thanh. Ông ta nhận ra Tông Trạch Thanh, là một viên mãnh tướng bên người Long Đại, nhưng tên mãnh tướng này không phải nên ở sườn Thập Lý sao, tại sao lại đột ngột xuất hiện ở đây.

Lương Đức Hạo không thể nào phán đoán được cảm giác nội tâm của mình, nóng nảy tức giận bất an cũng chẳng thể hình dung nổi, ông ta cảm thấy Long Đại nói thật, cũng không phải chỉ hù dọa ông ta. Có lẽ hoàng thượng đã biết là thật, có đại quân đến là thật, chỉ có một việc không phải thật —— Long Đại không thể nào theo phe ông ta, gỡ tội giúp ông ta.

Điều Long Đại muốn làm, là trị tội ông ta.

Rốt cuộc là đã xảy ra bất trắc ở đâu? Ông ta có thể thoát được không? Có thể giết sạch người của Long Đại không? Lấy gì để giải thích thoát tội đây? Còn có chứng cứ bất lợi nào nữa? Còn nhân chứng nào khác không?

Đầu óc Lương Đức Hạo trống trơn, đã chẳng thể nào nghĩ nổi. Ông ta nhìn Long Đại chăm chú, nhìn hẩn chém bay một binh sĩ, nhanh chóng chạy lại gần Tông Trạch Thanh.

Có tiếng trống trận, Lương Đức Hạo nhìn sang, cờ lệnh —— phía đông có quân địch.

Phía đông?!

Đột nhiên Lương Đức Hạo sực tỉnh, ông ta hiểu rồi, ông ta đã hiểu rồi. Ông ta giữ được tất cả đường chính, nghiêm phòng tình hình ở thành Trung Lan và các doanh trại, ông ta cho rằng chỉ cần quân đội của Long Đại bước vào sườn núi Thập Lý thì nhất định ông ta sẽ hay tin, có thể kịp lúc xử lý. Nhưng ông ta đã để sót.

Sông Tứ Hạ. Đường thủy.

Vòng một vòng lớn, thủy lục lặn lội, xa xôi khó khăn, nhưng lại dùng con đường này.

Lương Đức Hạo lớn tiếng quát lên: “Đến phía đông, giết sạch bọn chúng. Bọn chúng đến từ đường thủy! Dùng lửa!” Tướng quân bên người ông ta nghe thế thì vội dùng cờ nhỏ thi lệnh, cờ lệnh binh ở chỗ cao trông thấy, dùng cờ chỉ huy các đội đi về phía đông!

“Nhất định An Nhược Thần cũng ở đó!” Lương Đức Hạo thúc vào bụng ngựa, dẫn đội binh đến phía đông. Ông ta thất bại ư? Không, đợi đến khi giết sạch Long Đại, An Nhược Thần và cả tụi lính kia đã rồi hẵng nói!

“Dùng lửa!” Các tướng quân lớn tiếng hạ lệnh. Khắp nơi đều là lửa, rất dễ làm.

Đội thuyền lái tới từ phía xa, thuyền chở binh tướng, ngược dòng mà đến, chậm rãi tiến về phía trước. An Nhược Thần đứng trên cây, trông thấy bóng dáng của đội thuyền, nhìn bọn họ càng ngày càng lại gần, trái tim càng căng thẳng.

Vừa quay đầu lại, lại thấy cờ lệnh của quân phản loạn, chúng phát hiện ra đội thuyền rồi! Ngay sau đó, tiếng đại quân chạy tới như sấm rền bên tai, An Nhược Thần la lớn: “Giết chết cờ lệnh binh!”

Một binh sĩ tung mình lên ngựa, nhanh chóng xông ra giết. Trình thám đã giết chết một tổ cờ lệnh binh ở phía khác cũng đang lao đến.

An Nhược Thần đã thấy đại quân từ xa, bọn chúng chuẩn bị đuốc dọc đường, châm lửa lên, cung thủ xử lý đầu mũi tên, An Nhược Thần biết, chúng định dùng mũi tên lửa để đốt thuyền, không cho đội thuyền lại gần. Nàng la lớn với binh sĩ còn lại: “Ngăn chúng lại, chặt cây làm cọc chống ngựa, ngăn chúng chậm lại.” Mấy binh sĩ kia vội xông vào rừng cây.

An Nhược Thần nhìn sang cờ lệnh binh bên mình, binh sĩ đang vẫy một lá cờ nhỏ hai mặt, hiển nhiên là thông báo tình hình quân địch cho Tông Trạch Thanh.

Phải có người báo tin cho đội thuyền.

An Nhược Thần lo lắng nhìn. Động tác của mấy binh sĩ kia rất nhanh, bọn họ cấp tốc chém rất nhiều cành cây, dựng gác giữa đường, cành cao đứng thẳng, có thể cản tầm nhìn của ngựa và đội quân. Nhưng như thế chỉ có thể làm giảm được tốc độ của đối phương, rốt cuộc cũng không phải là biện pháp giải quyết.

An Nhược Thần cắn răng, đập gãy một cành cây, xé vạt áo của mình ra, cột vào trên vải, vẫy cờ lệnh với đội thuyền. Nếu chỉ là vẫy cành cây thì nàng lo đối phương sẽ hiểu lầm, thế nên mới cột vải lên, dù sao cũng sẽ dễ liên tưởng.

Trong cờ lệnh, đối với cạm bẫy phía trước đều có thiết lập phong mộc thủy hỏa thổ, đây là cảnh cáo quân đội cẩn thận ứng phó. Theo đó mà nói, phong chỉ mũi tên, mộc chỉ thương trận cự ngựa, thủy là sông lớn, hỏa là hỏa hoạn dầu lửa, thổ là chỉ hố to vách đá.

An Nhược Thần vẫy cờ về phía quân phản loạn, sau đó đẩy về phía trước hai cái, giơ lên ba lần. Nàng hy vọng mình không nhớ nhầm. Nàng lặp lại động tác này, vẫy một lần, đẩy về phía trước hai cái, giơ lên ba lần —— theo phương hướng này, địch quân muốn dùng mũi tên có lửa.

An Nhược Thần toát mồ hôi đầy đầu. Nhưng nàng thấy có binh sĩ ở mũi thuyền đáp lại cờ lệnh, bọn họ thấy được rồi! An Nhược Thần mừng đến phát khóc. Nàng thấy đội thuyền đang tản ra, chuẩn bị đối phó với lửa. Trên thuyền đến gần bờ nhất có binh sĩ nhảy xuống nước, nhanh chóng bơi về phía bên bờ. Càng lúc càng có nhiều binh sĩ xuống nước, đến gần bờ với tốc độ rất nhanh.

Sau lưng có tiếng vó ngựa vang, ngựa hí dài, quân địch đến rồi! Con ngựa chùn bước trước khóm cành cây, không muốn đi tiếp, bộ binh nhảy xuống, người thì dọn cành, kẻ thì muốn leo qua.

Binh sĩ ở chỗ An Nhượng Thần giờ đao lên chém, hai bên đánh nhau.

Thuyền binh đã bơi lên bờ, rút đại đao từ trên lưng ra chạy về phía nam. An Nhượng Thần lớn tiếng kêu chỉ đường cho họ, càng lúc càng có nhiều binh sĩ lên bờ, chạy đến phía trước khóm cành cây cản đường. Đội ngũ hai bên đánh nhau, tạm thời cung thủ bị cản lại. Nhưng càng lúc càng có nhiều binh sĩ chạy tới hơn, vòng qua chiến khu chạy ra bên bờ sông.

Chiếc thuyền thứ nhất cập bờ rồi!

Binh tướng ủa ra như ong vỡ tổ.

Hai bên nhanh chóng giao đấu, lao vào thành đoàn.

“An Nhượng Thần!”

Có người gọi to tên nàng, An Nhượng Thần đưa mắt nhìn, lại thấy là Lương Đức Hạo.

“Giết nàng ta!” Lương Đức Hạo chỉ lên An Nhượng Thần ở trên cây. Cờ lệnh quá mức rõ ràng, chỗ ẩn thân của nàng đã sớm bị bại lộ.

An Nhượng Thần biến sắc, nàng sẽ không ngồi chờ chết. Nàng trượt xuống cây, chạy về phía thuyền binh. Nhưng chạy không được bao lâu thì hai kỵ binh bên quân phản loạn đã đuổi tới, An Nhượng Thần lắc mình chui vào lùm cây thấp, tránh đao quơ xuống của kỵ binh, thuận tay nắm lấy bùn cát, chui ra ngoài ném vào mắt ngựa.

Con ngựa giật mình hí lên, cất vó tung mình, tướng quân trên lưng ngựa ngã xuống. Binh sĩ trên một con ngựa khác cả kinh, giục ngựa nhanh chóng

né đi, An Nhược Thần không đợi hần có cơ hội xoay người lại chém nàng, lúc con ngựa vọt qua thì nàng rút dao găm ra rạch một đường, binh sĩ kia bị đâm vào chân, kêu lên thảm thiết, lập tức ngã xuống.

Đầu An Nhược Thần vang ong ong, tất cả đều theo bản năng, nàng tung người nhảy lên lưng ngựa.

Tướng quân ngã ngựa kia nhào về phía nàng, nàng giơ tay ném dao găm, tướng quân kia kinh hãi nhảy lùi một cái, chẳng ngờ An Nhược Thần chỉ xuất hư chiêu, vốn không hề làm gì. An Nhược Thần đã nhân lúc đó mà giục ngựa chạy đi.

“Giết nàng ta!” Lương Đức Hạo kêu lên.

“Bảo vệ phu nhân!” Binh sĩ ở bên này la lớn.

Xung quanh vô cùng hỗn loạn, thi thể, máu tươi, chém giết kêu gào, An Nhược Thần chưa bao giờ trải qua tình cảnh như thế, đầu nàng choáng váng, ngực nàng căng thẳng. Sau lưng có kỵ binh đuổi theo, nàng vội giục ngựa chạy trốn. Có binh sĩ nhảy bổ về phía truy binh bên người nàng, nhưng bên kia lại có binh sĩ lao đến chỗ nàng. Nàng lại đổi hướng chạy.

Cung thủ bắn tên, thuyền cập bờ đã bị đốt, khắp nơi đều là ánh lửa, rừng cây cũng bị đốt. Ngựa An Nhược Thần cuời bị kinh sợ, không chịu chạy tiếp mà vòng qua hướng khác. Một mũi tên bắn tới, sượt qua vai An Nhược Thần, lửa liếm đau rát.

Lại càng có nhiều mũi tên bắn tới nữa, An Nhược Thần cố gắng khống chế ngựa, để nó chạy vào rừng cây. Trong rừng cây cối rậm rạp, là nơi tốt để tránh mũi tên. Nhưng tiếc là không cản được kỵ binh và bộ binh khác.

An Nhược Thần không phân rõ phương hướng, chỉ có thể cố khống chế ngựa. Bên tai là tiếng hô tiếng gió, còn cả tiếng la hét kêu gào. Đúng lúc này, nàng nghe thấy giọng của Long Đại: “Thần Thần!”

“Tướng quân!” An Nhược Thần không thấy Long Đại, nàng lớn tiếng gọi. Nhưng lại gọi đến trường thương đâm mạnh.

An Nhược Thần biến sắc, né người vội tránh, ngã xuống ngựa. Trường thương kia đâm trúng ngựa, ngựa đau đốn hí lên. An Nhược Thần bất chấp ngã đau, bò dậy chạy ngay, vừa chạy vừa kêu: “Tướng quân! Em ở đây tướng quân!”

Kỵ binh cầm thương không ngừng theo sát, An Nhược Thần trốn sau thân cây tránh được một kích, xoay người định trốn thì lại bị vấp ngã xuống đất, kỵ binh kia toan đâm về phía nàng, nàng liền ném dao găm trong tay đến chỗ hấn.

Trường thương vung lên, kỵ binh đánh rơi dao găm, sau đó lại đâm An Nhược Thần. Lần này tay vừa giơ lên, thì một chuôi dao đã xuyên qua ngực hấn.

An Nhược Thần chớp mắt, lúc này mới thấy rõ người đằng sau kỵ binh.

“Tướng quân!”

Long Đại không kịp đáp lại, hấn rút trường đao ra, xoay người chém ngã một kẻ khác đang xông về phía hấn. Một binh sĩ nhân cơ hội này mà bổ vội về phía An Nhược Thần, An Nhược Thần bò dậy liền chạy, Long Đại đuổi theo sau lưng, một đao chém đứt đầu binh sĩ kia. Nhưng đồng thời lại có hai kỵ binh khác vọt đến, vung đao lên với Long Đại.

Long Đại lấy một chọi hai, ra sắc chém. An Nhược Thần để ý động tĩnh của Long Đại, quan sát tình hình xung quanh, lại thấy Lương Đức Hạo giục ngựa về phía nàng. An Nhược Thần lại xoay người chạy, mắt thấy sắp bị đuổi kịp thì vào thời khắc nguy cấp này, một người chột nhảy từ trên cây xuống, hất văng Lương Đức Hạo đi.

An Nhược Thần vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn, nghe thấy động tĩnh, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ thì đã trượt chân, người lại rơi xuống. Nàng la lên thất thanh, trong cơn hoảng loạn bắt vội được một cành cây.

Nhưng lùm cây này, lại mọc từ vách đá!

Tay trái An Nhược Thần nắm chặt cành cây, vô thức nhìn xuống, bên dưới là nước sông chảy xiết, dốc không tính là quá cao, nhưng nàng không hề muốn ngã xuống.

“Thần Thần!” Giọng của Long Đại vang từ xa đến gần.

“Tướng quân!” Tay phải An Nhược Thần leo lên thạch đá, cố gắng trườn mình bò lên. Bò không được, nhưng nàng lại thấy, Lương Đức Hạo bị Tông Trạch Thanh kiềm chế, còn Long Đại đang chạy về phía nàng.

“Tướng quân!” An Nhược Thần mừng rỡ nhìn Long Đại. Nàng thấy khuôn mặt nôn nóng của tướng quân. Không cần phải gấp gáp mà, nàng không sao.

Đột nhiên, từ sau lưng Long Đại nhảy ra một binh sĩ cầm đao. Đường như Long Đại vẫn chưa phát giác, chỉ lo chạy đến chỗ nàng, An Nhược Thần tái mét, cầm lấy một hòn đá ném về phía binh sĩ đánh lén, la lớn: “Tướng quân cẩn thận!”

Nàng vừa dùng sức như thế, thì không biết lúc nào cành cây nổi lên bỗng bật ra, An Nhược Thần chợt rơi xuống.

Nàng thấy Long Đại hoảng sợ lao về phía nàng, đầu ngón tay của hắn chạm vào nàng, nhưng ùm một tiếng, nàng đã rơi xuống sông rồi.

Nước sông chảy xiết, nhanh chóng cuốn trôi nàng đi, nàng cố gắng nhướn người lên, hét to với Long Đại: “Em biết bơi!”

Long Đại định nhảy xuống theo bản năng, nhưng đại đao từ sau lưng đã chém đến. Thân thể vô thức lăn một vòng tại chỗ, cướp lấy thanh đao. Đợi đến khi quay đầu lại thì đã chẳng còn thấy bóng dáng Long Đại đâu. Chỉ mới một chớp mắt như thế, sao lại biến mất rồi?

“Tướng quân!” Tông Trạch Thanh đỡ Lương Đức Hạo đi tới.

Long Đại ngăn người, dường như lúc này mới kịp nhận ra tình hình bây giờ. Hắn nói: “Dặn thuyền binh xuống nước tìm người.” Rồi hắn chụp lấy Lương Đức Hạo, giải ông ta đến chỗ trống, để chúng binh tướng có thể thấy ông ta, sau đó dùng lực siết chặt cánh tay ông ta, quát lên: “Hạ lệnh cho chúng dừng chiến!”

Lương Đức Hạo vẫn còn đang chần chừ thì lưỡi đao của Long Đại đã gác ngay cổ, một cơn đau ập đến, cảm giác được máu tươi chảy ra.

“Dừng chiến! Ngừng tay!” Lương Đức Hạo hét.

Tất cả đều sửng sốt, sau đó mọi người rồi rít truyền lệnh đi.

Long Đại cá giận nói: “Người mà có cốt khí thì hay biết bao, như thế ta có thể lập tức chém đầu người!”

Toàn thân Lương Đức Hạo căng ra, cắn chặt răng không ư hử. Lực tay của Long Đại rất lớn, một đao kia như muốn chém đứt đầu ông ta, cổ tay ông ta cũng như muốn bị bóp nát. Long Đại nắm chặt đại đao, mãi vẫn không buông. Tông Trạch Thanh dặn binh sĩ xong thì chạy đến, đứng bên cạnh nhìn không lên tiếng, rất sợ nếu mở miệng khuyên thì đầu Lương Đức Hạo sẽ lìa khỏi cổ.

Đột nhiên Long Đại vất Lương Đức Hạo xuống đất, một cước đạp lên đầu ông ta. Nhất thời Lương Đức Hạo hôn mê bất tỉnh.

“Trời hắt lại!” Long Đại quát, rồi xoay người đi xuống bờ sông, ồm một tiếng rồi mất dấu.

Ngày hôm đó, lửa lớn đốt sạch nửa dãy Thiết Đề, Long Đại cùng những thuyền binh khác xuống sông tìm người, nhưng không tìm thấy. Lương Đức Hạo bị giải đến sườn Thập Lý, trong quân doanh, một vị công công cao giọng hỏi: “Long Đăng ở đâu?”

Tông Trạch Thanh đáp: “Dưới sông.”

“Lương Đức Hạo ở đâu?”

“Đang hôn mê.”

Hôm đó, Lương Đức Hạo vẫn chưa tỉnh, Long Đăng chưa quay lại, Nghi vương oai phong lẫm liệt xử lý nguy cơ lại bị gạt qua một bên. Cũng may trong doanh còn rất nhiều chuyện lộn xộn cần xử lý, hẳn còn có rất nhiều cơ hội mà phát huy.

Ba ngày sau, Long Đại quay về doanh. Hắn hỏi Tông Trạch Thanh: “Câu cuối cùng mà Thần Thần nói, người có nghe không?”

“Hình như nói là: Em biết bơi.”

Long Đại không đáp, xoay người rời đi.

Tông Trạch Thanh cũng rất khổ sở. Phu nhân sẽ không chết như thế chứ, trần trời là câu mình biết bơi, thật quá khiến người ta thương cảm.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 204 - Hồi Cuối

Chuyện xảy ra sau đó không còn phức tạp nữa.

Đông Lăng nghe nói Đại Tiêu có binh biến nội đấu, im lặng xem kết quả. Sau đó Đông Lăng để phái sứ thần mới đến thăm, dùng đàm phán với Nghi vương. Địa điểm đàm phán là ở thành Trung Lan, Đức Chiêu đế của Nam Tần cũng ở đây.

Mọi vụ án về mưu phản, cấu kết, mật thám đều được sáng tỏ, cấm tiệt Lương Đức Hạo biện minh. Chỉ riêng hai nhân chứng là Thôi Hạo và Tiền Bù cũng đủ chứng minh nhiều lắm rồi.

Long Đại vào ngục gặp Lương Đức Hạo một lần, hỏi ông ta vì sao? Hắn không hiểu, dù có đoán ra chân tướng, chứng minh được chân tướng, thì hắn vẫn không hiểu, vì sao?

Lương Đức Hạo cười khẩy: “Vì tên hôn quân này không đáng giá. La thừa tướng làm chuyện xấu không chừa, thế nhưng lại được sủng hạnh. Hôn quân kia không phân biệt được thị phi, đã hại bao nhiêu trung thần rồi? Nào có đạo lý trung lương chỉ có thể chịu nhục khuất phục? Phụng đại nhân phải chịu nhục, tổ phụ người hàm oan, người không nhớ những chuyện này sao? Còn ta? Hai mươi năm trước, hắn cướp người ta yêu rồi cũng không đối xử tử tế với nàng, ta xem hắn là quân, tận trung một lòng với hắn, nhưng lúc nào hắn ta cũng đem chuyện này ra cười nhạo. Hắn ý mạnh hà hiếp kẻ yếu, trước Hạ quốc hung tàn kia thì lại vâng vâng dạ dạ, dùng mọi cách lấy lòng, nhưng với Đông Lăng, Nam Tần thì lại khinh thường cướp đoạt. Chẳng lẽ người không thấy được bản mặt kia của hắn ư?

Người từng hỏi ta dã tâm lớn đến đâu nhỉ? Ta có thể cho người hay, ta đây không phải là dã tâm, mà là hùng tâm. Ta tiêu diệt phe phái của La thừa tướng, từ trong triều cho đến biên quận, tất cả đều là người của ta, ta liên kết với Nam Tần, ta chiếm lấy Đông Lăng, còn có ưu thế tài nguyên ở ba nước, đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ thống nhất ba nước, tráng quốc lực, dương quốc uy, ta muốn để tên hôn quân kia phải thấy, một đấng quân vương hiền minh là như thế nào!”

Mặt Long Đại không cảm xúc, vẫn cứ nhìn ông ta: “Sao trước kia ta lại cảm thấy ông là trường bối đáng để người khác tôn kính được nhỉ? Quân vương hiền minh? Cái có tởm thật. Ông cứ lấy mấy lời mình đã mắng hoàng thượng mà mắng mình thử xem, không khác chút nào.”

Nghi vương vô cùng hài lòng với tất cả mọi chuyện. Hãn khái hoàn quay về, chẳng những được hoàng đế tán dương khen thưởng, mà còn thành lập được thế lực cho mình. Dĩ nhiên phe của Lương Đức Hạo đã bị hao tổn nặng nề, nhưng vây cánh của La Bằng Chính cũng chẳng khá khẩm hơn. Mượn chuyện này, rất nhiều người qua lại với họ đều đã bị bắt. Hoàng đế sinh lòng cảnh giác với phe phái trong triều, cũng đè nén thế lực của La thừa tướng xuống.

Nghi vương và Đông Lăng hòa đàm, tiến cử thái thú ở quận Bình Nam và quận Mậu. Lại thành lập hữu nghị với Đức Chiêu đế Nam Tần. Giúp y bày mưu tính kế đoạt lại ngôi vị, đồng ý hòa giải lực lượng các phe để giúp y một tay.

Vốn kế hoạch của Đức Chiêu đế là để Lư Chính làm nhân chứng, quay về Nam Tần làm chứng những mật thám khác và Huy vương, nhưng không ngờ, kế hoạch này lại đành phải bỏ. Nguyên nhân là vì Tề Chính. Đức Chiêu đế thật lòng thích Tề Chính thật, cho nên khi Tề Chính nói nguyện ý dốc sức vì y, cùng y về nước giúp y đoạt quyền, Đức Chiêu đế rất vui mừng. Thế là đem theo Tề Chính bên người, đi đến dốc Thạch Linh, đón Lư Chính.

Kết quả lúc Tề Chinh thấy Lư Chính, không nói hai lời đã nhào đến dùng dao găm đâm Lư Chính mấy phát.

“Thanh dao găm này, là do Điền đại ca đưa cho ta. Ta dùng dao của huynh ấy, trả thù cho huynh ấy.” Tề Chinh giết người xong còn rất bình tĩnh, nói rõ ràng từng câu từng chữ với Lư Chính.

Lư Chính tắt thở, mọi người trợn mắt há mồm.

Tề Chinh lau sạch dao găm rồi cắm lại vào bên hông, sau đó quỳ xuống với Đức Chiêu đế. Cậu nói cậu không muốn đến Nam Tần, nghĩa phụ của cậu, Điền đại ca của cậu, tất cả đều là binh sĩ Đại Tiêu, dĩ nhiên cậu cũng phải trung thành với Đại Tiêu rồi. Cậu nói nguyện dốc sức vì Đức Chiêu đế, chẳng qua là để có thể tiếp cận Lư Chính, trả thù cho Điền Khánh. Nay tâm nguyện đã xong, đã giết người thì sẽ gánh chịu hậu quả, không một câu oán hận.

Đức Chiêu đế có oán thật, nhưng lại không nói thành lời được. Trái lại Nghi vương lại vô cùng tán thưởng tiểu thiếu niên Tề Chinh này. Hữu dũng hữu mưu có trung có nghĩa, sau này nhất định sẽ thành tướng tài. Thế là hắt thu Tề Chinh về dưới quyền.

Bước đầu tiên trong kế hoạch của Đức Chiêu đế gặp khó khăn, còn một nhân chứng khác có thể dùng, đó chính là Tiền Bội. Nhưng dù sao Tiền Bội cũng là người Đại Tiêu, mà trọng điểm là, lão bị đánh quá thảm. Què chân, gãy tay, răng chẳng còn, ngay cả mắt cũng mờ rồi, nghe nói còn không khác gì thái giám. Kết quả thảm như thế, rất dễ bị người ta nói là do bị đánh nên mới chịu làm chứng, e là không đủ sức thuyết phục. Còn đang đàm phán xem nên phải giải quyết chuyện như thế nào, thì lại nhận được một tin tức động trời.

Huy vương bị đâm chết. Người ám sát ông ta, chính là nữ sát thủ Trâu Vân năm đó. Bà ta xuất gia rồi, giờ gọi là tdst. Tin tức nói, tdst cùng phản

thần của Đại Tiêu là Tiền Thế Tân đến Nam Tần, Tiền Thế Tân cầu kiến Huy vương, cùng bàn mưu quốc sự, Huy vương muốn thăm dò bí mật Đại Tiêu từ Tiền Thế Tân, nên cho phép gặp mặt. Ông ta cũng không biết là Tiền Thế Tân còn dẫn theo tdst. tdst lên triều, lập tức vung kiếm giết. Huy vương chết dưới kiếm của bà ta. Còn bà ta và Tiền Thế Tân cũng bị tên loạn của vệ binh bắn chết.

Trong triều Nam Tần có đại loạn, thế là chúng thần cung nghênh Đức Chiêu đế về nước.

Đức Chiêu đế chóng cả mắt, bị cướp ngôi rồi lấy lại ngôi vua cứ như trong mơ vậy.

Ngày nào Diêu Văn Hải cũng đến chỗ đã hẹn với An Nhược Phương mà ngôi, không hy vọng có thể gặp được nàng, nhưng bao tích tụ trong lòng không thể kể với ai, tới nơi này rồi, dường như có thể có bạn mà trái lòng. Hôm đó hân lại đến, bất ngờ phát hiện trong hốc cây có một tờ giấy, trên giấy là ba chữ “Đoạn Thúy Lan” xấu xí.

Đây là ám hiệu liên lạc của bọn họ, Diêu Văn Hải mừng rỡ. Nhưng đợi mãi lâu hân vẫn không thấy An Nhược Phương đâu, đến trưa ngày hôm sau, cuối cùng đã thấy.

An Nhược Phương cầm một bức thư, nói đây là ân nhân nhờ người gửi cho nàng, nhưng nàng không biết chữ, cũng không thể để người nhà biết được, nên mới muốn Diêu Văn Hải đọc giúp mình.

Chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng Diêu Văn Hải vẫn rất vui khi ân thân của Tịnh Nhi viết thư cho nàng.

Hân đọc thư cho An Nhược Phương.

Thư đúng là do tdst viết, trước khi bà hành thích Huy vương. Bà nói trước khi mình rời thành Trung Lan thì có đến thăm An Nhược Phương một

lần, thấy nàng vẫn sống tốt. Không từ giả, vì sợ sẽ buồn đau. Sát thủ không nên có buồn đau. Lúc bà viết phong thư này khó chịu, nhưng đây là phong thư từ biệt. Bà biết, khi An Nhượng Phương thấy được thư, thì hẳn bà đã không còn trên dương gian rồi. Bà bảo An Nhượng Phương đừng quá đau buồn, tội nghiệt của bà quá nặng, chết là kết quả hiển nhiên. Có thể trả thù cho con gái là ông trời ưu ái lắm rồi. Tự viết thư báo tin tử cho An Nhượng Phương, vẫn là nguyên nhân đó, hẳn nên biết được chân tướng. Sẽ không còn gặp lại nhau nữa, chân tướng chính là bà không còn trên cõi đời này. Phải biết trân trọng, đừng để bị người khác ức hiếp.

An Nhượng Phương khóc nước mắt. Diêu Văn Hải cũng khóc theo, ba oan ức và đau thương đã đè nén bấy lâu nay, tất cả đều vỡ òa.

Hai đứa trẻ kể tâm sự với nhau. Diêu Văn Hải kể tình hình trong nhà gần đây, trước kia phụ thân đã giúp Tiền Bội làm việc sai trái, phải phục vụ lao dịch. Nghi vương cho phép ông ở lại quận Bình Nam, tiếp tục viết tố trạng cho dân, cũng phải dết dọn đường phố trong thành, làm một tạp dịch. Phải làm mười năm. Mẫu thân không cho cậu đi gặp phụ thân, mẫu thân nói cuộc đời này sẽ không tha thứ cho phụ thân. Trong lòng Diêu Văn Hải rất khó chịu.

“Thế sau này huynh định làm gì?” An Nhượng Thần hỏi cậu.

“Ta sẽ đi thi. Mẫu thân nói, phụ thân đã làm xấu thanh danh một đời của ông ngoại, ta phải lấy lại danh dự cho Mông gia, phải làm một vị quan tốt.”

“Vậy huynh phải cố lên nhé.”

“Còn muội thì sao?” Diêu Văn Hải hỏi, “Ở nhà muội, còn muốn làm mỗi cho muội nữa không?”

An Nhượng Phương lắc đầu: “Ta sẽ không lấy chồng đâu, ta định theo Triệu lão bản ở tửu lâu Chiêu Phúc học buôn bán. Tỷ ấy là bạn của đại tỷ.”

“Học buôn bán?” Diêu Văn Hải kinh ngạc, “Sao lại học cái này?”

Mắt An Nhược Phương sáng lên, ánh mắt kiên định: “Cha luôn coi mấy tỷ muội ta như hàng hóa tài vật, ta sẽ học buôn bán, phải lấy lại cửa hàng của An gia. Tài vật hàng hóa của bọn họ sẽ là của ta. An gia nợ mẹ ta, ta nên báo thù cho bà.”

Diêu Văn Hải càng giật mình hơn, tiểu cô nương này, còn muốn tranh đoạt tài sản sao? “Vậy, vậy không lập thất hả?”

“Không.” An Nhược Phương nói chắc như đinh đóng cột, “Lúc tam di nương gả tam tỷ đi đã uống rất nhiều, khóc lóc một hồi, bà thừa nhận mình đã giết cha, bà nói bà rất không phục, một mực chịu đựng, rốt cuộc không chịu nổi nữa rồi. Trước đây bà là thiếp của Chu chương quý, Chu chương quý nói sẽ tặng bà cho người khác, chính là cha ta. Cha ta chỉ thích mới mẻ, trong lòng cũng không có bà. Bà không có con trai, không có thế, nên luôn bị ức hiếp. Bà chỉ có mỗi cô con gái là tam tỷ, bà bảo chỉ muốn tam tỷ được gả đi tốt, đừng giống như bà, bị coi như thứ hàng hóa. Vất vả lắm bà mới tìm được hôn sự cho tam tỷ, nhưng lại sắp bị cha phá hủy, chẳng những phá hủy hôn sự mà còn hủy cả đời của tam tỷ, bà không tiếp nhận nổi...” An Nhược Phương dừng lại, nói: “Tam di nương dụng tâm đến thế, nhưng hai ngày trước, tam tỷ gửi thư đến, nói tam tỷ phụ muốn nạp thiếp. Lúc này mới gả được bao lâu chứ? Huynh nhìn xem, thành gia nguy hiểm đến thế, ta lại không có chỗ dựa, gả đi thì sẽ thành món hàng. Ta cũng không muốn.”

Diêu Văn Hải há miệng, không biết phải phản bác thế nào, chỉ đành nói: “Muội không biết chữ thì làm ăn thế nào được? Ngay cả tính toán muội cũng không biết.”

An Nhược Phương trợn mắt: “Ta có thể mời chương quý với tiên sinh phòng thu chi.”

Diêu Văn Hải nói: “Ngộ nhỡ gặp phải kẻ xấu lừa muội thì sao nào.”

An Nhược Phương há miệng.

Diêu Văn Hải nói: “Nếu mẹ muội biết muội muốn buôn bán làm ăn, thì sẽ đồng ý để muội học chữ rồi.”

An Nhược Phương đứng lên định rời đi.

Diêu Văn Hải đuổi kịp ra ngoài đình, nói: “Cái đó, nếu muội muốn học chữ, vậy muội để chữ lại cho ta đi. Ta có thể dạy muội.”

An Nhược Phương chạy biến đi như một làn khói.

An Nhược Phương nghĩ, nếu có đại tỷ ở đây thì tốt quá, chữ đại tỷ khá đẹp, tỷ có thể dạy mình.

Long Đại cũng đang nghĩ, nếu có Thần Thần ở đây thì tốt quá. Nhưng hắn vẫn chưa tìm được nàng.

Tìm trên sông lẫn ven sông, vẫn không có kết quả. Nhưng Long Đại không tin An Nhược Thần đã chết, đó là Thần Thần nhà hắn mà, là An Nhược Thần kiên cường hơn bất cứ ai, là An Nhược Thần dù đến một khắc cuối cùng cũng sẽ không từ bỏ. Nàng sẽ không chết, chắc chắn nàng đang bị kẹt ở đâu đó, đang đợi hắn đến tìm.

Long Đại thấy được sự thông cảm trong mắt Tông Trạch Thanh, nhưng Long Đại không đếm xỉa. Hắn vẫn cứ tìm, ven sông đến thôn trấn, từng bước từng bước tìm.

Nghi vương lệnh cho binh đội của hắn tiếp tục trú đóng tại biên giới, dù sao thì Nam Tần vẫn còn đang chính loạn, mâu thuẫn của Đông Lăng cũng chỉ vừa mới khôi phục, chưa biết đã diệt trừ sạch sẽ hậu họa lúc trước chưa, liệu trong hai quận này còn có nguy hiểm gì không. Ngoại trừ phụng mệnh

hồi kinh một chuyến làm chứng cho vụ án, thì thời gian còn lại Long Đại đều tìm người ở khu vực sông Miên.

Có một hôm, trình thám đến báo, có một cuốn sách mới rất nổi giữa phố phường.

Long Đại giật mình: “Long tướng quân tân tân truyện”?”

“Không phải ạ, là “truyền kỳ phu nhân tướng quân”.”

An Nhượng Thần ngồi phơi nắng dưới tàng cây, bóng cây râm mát, mặt trời không quá gắt, ánh nắng thừa thớt vẩy lên người nàng, cảm giác dễ chịu.

Chân nàng gác lên ghế nhỏ, như thế sẽ không quá khó chịu. Tốc độ hồi phục làm nàng sốt ruột, nhưng thân này quá nhỏ, lại không có đại phu, có thể chữa trị cho chân là không tệ rồi. Cũng không biết sau này có thể bị què không nữa.

A, có thể viết thêm chi tiết chân què vào sách đấy. Nhưng nàng phải nghĩ xem có chuyện gì để có thể đưa chi tiết này vào được.

Không biết tướng quân thế nào rồi. Nàng bị nước sông cuốn đi rất xa, thân này lại nằm ở biên giới Nam Tần. Có phần hoang vu, thôn dân ra khỏi thành một chuyến cũng không dễ dàng gì, hỏi thăm tin tức gì cũng là không biết. Chỉ biết là không còn chiến tranh nữa, nhưng tiền tuyến do ai quản? Chủ soái là ai? Không biết. Còn nói không đánh nhau là tốt rồi, không cần phải để ý quá nhiều. Lại hỏi lai lịch và quê quán của nàng.

An Nhượng Thần không dám hỏi nhiều, cũng chẳng dám nói quá nhiều, nói dối mình bị đập đầu, không còn nhớ rõ lắm. Dù sao cũng không phải là Đại Tiêu, ai biết còn nguy hiểm hay không, bây giờ nàng không cách nào chạy trốn được, vẫn nên nấp đi. Sau khi rơi xuống sông thì chân nàng bị đập vào đá, lại vừa đúng có khúc gỗ nổi cuốn đến, chẳng những xương bị

thương, mà suýt nữa còn chảy máu chết. May mà có thôn dân thấy nàng, cứu nàng lên. Xiêm áo nàng rách nát, lại còn rơi xuống sông, ban đầu cứ mơ màng nặng trĩu, trong thôn cũng cho là nàng bị người ta hãm hại đẩy xuống sông, nàng tỉnh lại cũng thuận nước đẩy thuyền, vừa vịn ở lại đây dưỡng thương.

An Nhược Thần lo Long Đại tướng nàng đã chết, lại lo không biết Long Đại có gặp chuyện gì trong trận chiến đó không. Liệu có khi nào chàng đã hồi kinh rồi không? Dù sao cũng không còn đánh giặc nữa. Có thể chàng đã rời đi rồi.

An Nhược Thần thở dài, nhìn chiếc bóng dưới đất. Nhớ lại lời tỏ tình tướng quân từng nói, hẳn nói thích nhìn bóng của mình và nàng nhập lại thành một. An Nhược Thần lại thở dài tiếp, rõ ràng là một võ tướng, tại sao nói mấy lời buồn nôn thế mà không đổi sắc chứ.

Cơ mà nàng nhớ hẳn quá. Nhớ dáng vẻ nhướn mày của hắn, nhớ lời nói buồn nôn của hắn, nhớ dáng vẻ hắn giả vờ lợi hại cố mê hoặc...

An Nhược Thần chớp mắt, phát hiện trên đất có thêm một chiếc bóng. Kề sát cạnh nàng, thành đôi thành cặp.

An Nhược Thần chợt quay đầu, thiếu chút nữa trật chân khỏi ghế.

Long Đại vội đỡ lấy nàng, chỉ đưa mắt nhìn là biết ngay đã xảy ra chuyện gì. Khó trách mãi mà không có tin của nàng.

Long Đại ngồi bên người An Nhược Thần, An Nhược Thần vẫn cứ nhìn hắn. Xa cách lâu ngày mới gặp lại nhau, nàng rất mong đợi câu nói đầu tiên mà tướng quân nói với mình.

Long Đại im lặng, một lúc sau mới mở lời: “”Truyền kỳ phu nhân tướng quân”, nàng nghĩ gì thế?”

Nói câu này hả? An Nhược Thần bật cười ha hả.

Long Đại cũng cười theo: “Là cho ta manh mối tìm nàng sao?” Trong sách viết câu chuyện một cô nương bị phụ thân đem bán đã dựa vào thông tuệ của mình mà trở thành trinh thám phá giải âm mưu mật thám rồi sau đó gả cho tướng quân. Viết rất lộn xộn, bi tình lẫn nguy hiểm, không giống nàng sáng sủa lạc quan chút nào, nhưng câu chuyện này lại tương tự đến sáu bảy phần.

“Không chỉ thế. Câu chuyện này còn truyền khắp phố lớn hẻm nhỏ, tướng quân phu nhân vì dân vì nước, trung can nghĩa đảm, vô cùng cảm động, nếu tướng quân không đưa nàng về kinh theo, nàng có thể lấy sách đi cáo ngự trạng đấy nha.”

Long Đại cười ha hả, bóp lấy mặt nàng: “Nàng cà nhắc như thế còn muốn đối phó với bốn tướng quân sao?”

“Nếu em đã gả đi, thì dĩ nhiên không thể chịu thua thiệt rồi. Chàng tưởng dễ ức hiếp em hả? Em không phải là người chịu oan ức nuốt nước mắt vào bụng đâu, nhất định em sẽ đòi lại.”

Long Đại lại cười to lần nữa, ôm nàng nói: “Đáng tiếc, ta thật sự không thể đưa nàng về kinh được.”

An Nhược Thần trợn mắt với hắn.

Long Đại nói: “Vì ta cũng không về.”

An Nhược Thần tiếp tục trợn mắt với hắn.

“Ta còn phải trú đóng ở biên giới, ta đã đồng ý với nàng rồi, ta ở đâu, thì sẽ để nàng ở đấy.” Hắn cúi đầu hôn lên mặt nàng, “Suýt nữa nàng đã dọa chết ta rồi.”

An Nhược Thần nói: “Chính em cũng bị dọa chết.”

“Lần sau vào thời khắc nguy cấp, nàng nhớ phải nói tướng quân ơi em cũng yêu chàng, biết chưa hả. Nàng thử nghĩ đi, nếu trần trối là ‘em biết bơi’...” Long Đại ôm lấy nàng, hôn lên trán nàng, “Nói đến đây, nàng đã tỏ lòng với ta chưa nhỉ? Sao ta không có ấn tượng?”

An Nhược Thần mím môi cười.

Cười lên thật dễ nhìn, Long Đại không nhịn được cúi đầu hôn lên môi nàng.

“Buông cô nương ra!” Một bà lão vọt ra, trong tay giơ cao cán cuốc.

“Đại nương.” An Nhược Thần ngẩng đầu, nhìn ân nhân cứu mạng của mình, nói: “Đây là tướng công của ta, hãy đến đón ta.”

Còn nếu không đến, đợi khi chân nàng lạnh lặn rồi, nàng sẽ đi cáo ngự trạng thật, cũng không phải đùa giỡn.

Dường như Long Đại biết nàng đang nghĩ gì, lông mày nhướn cao.

An Nhược Thần phá lên cười, Long Đại cũng cười theo.

Ân nhân cứu mạng mù mờ, không biết họ đang cười điều gì.

Long Đại siết chặt tay An Nhược Thần, nắm rất chặt. “Đây là tướng công của ta”, hẳn cũng là —— xem như là lời tỏ tình đi!

Hoàn chính văn

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 205 - Ngoại Truyện 1: Đại Tẩu

Long Nhị cảm thấy quản lý việc nhà chẳng dễ dàng. Nếu hắn có đệ đệ thất thường với ca ca nhần tâm như thế, vậy thì quản gia lại càng thêm khó.

Thời gian trước đại ca Long Đăng gặp nạn nơi tiền tuyến, rơi vào âm mưu mưu phản. Ở kinh thành có Long Nhị giúp dàn xếp, vất vả lắm mới thoát được khỏi nguy cơ. Trong quá trình ấy còn phải lo cho tam đệ đang xông xáo giang hồ du lịch khắp nơi, sợ bị người ta mưu hại, lấy đấy mà uy hiếp Long gia, kìm hãm đại ca, thế là lại phái người lặng lẽ đi tìm hành tung của tam đệ. Việc làm ăn trong nhà lại gặp phiền toái, hắn cũng phải lo đến mấy nơi, đã có phần bề đầu sút trán rồi.

Cuối cùng mọi chuyện cũng đã thuận lợi. Đã tìm được tam đệ, bình an vô sự. Nguy hiểm của đại ca đã được gỡ bỏ, tặc tử nghịch thần bị bắt vào ngục, Long gia bọn họ với thế lực trong triều được củng cố.

Nhưng mà, Long Nhị càng phiền hơn!

Phiền là đại ca cấp tốc hồi kinh một chuyến, lại trực tiếp chạy vào cung gặp hoàng thượng, sau đó liền phủi mũng rời đi!

Đi rồi!

Về thẳng quận Bình Nam!

Long phủ bọn họ cách hoàng cung xa quá ư?! Giữa huynh đệ họ không có cảm tình ư?! Đi xa ngàn dặm mới về được một chuyến, nhưng thậm chí đến cả cửa nhà cũng không vào!

Còn nói được gì nữa!

Còn có mặt mũi gửi tin báo bình an nói chuyện gần đây cơ đấy!

Hắn cũng không muốn xem!

Có thời gian viết thư như thế, thì vì sao không có thời gian về gặp mặt hắn nói chuyện một lần!

Nói đến cảm tình huynh đệ, Long Nhị thở dài thườn thượt. Chính là đệ đệ suốt ngày ngao du bên ngoài muốn làm hiệp sĩ, vất vả lắm mới tìm được người, nhưng nghe nói là nhị ca tìm hắn về thì lại không muốn về. Có điều khi nghe nói đại ca muốn gặp, thì lập tức nhắc mông chạy về.

Còn biết về nữa cơ à!

Long Nhị không hề hòa nhã với tam đệ chút nào.

Mà nghe nói đại ca hồi kinh một chuyến nhưng không về nhà, mặt tam đệ cũng tái đi. Điều này làm tâm tình của Long Nhị khá lên, cảm thấy tình cảm huynh đệ vẫn coi như là duy trì. Đây gọi là gì? Cùng chịu tức giận, mới tính là huynh đệ ruột thịt.

Quả thực huynh đệ ruột thịt không yên lòng về đại ca chút nào, đại ca vội vã như thế là có nguyên nhân, dĩ nhiên bọn họ cũng có nghe nói. Thời gian trước đại tẩu gặp nạn, rơi xuống sông, còn chưa biết được sinh tử. Không, thật ra ngoài đại ca ra, tất cả đều cho rằng đại tẩu đã chết. Nếu không thì sao lâu như thế rồi mà vẫn bất vô âm tín, không hề có manh mối gì về việc còn sống.

Nhưng đại ca chưa từ bỏ ý định. Huynh ấy không chấp nhận sự thật này.

Điều này khiến các huynh đệ lo lắng. Long Nhị và Long Tam bàn bạc một hồi, cảm thấy tình hình không ổn lắm. Ở độ tuổi đó của đại ca, gặp

được tri kỷ chẳng phải dễ dàng, nhìn mức độ để ý của hần, ắt đã thật sự đã đặt cô nương kia trên đầu tim rồi. Nhưng người chết không thể sống lại, bên cạnh đại ca lại không có ai có thể khuyên giải an ủi được. Bọn họ làm huynh đệ, vào thời điểm này nên thể hiện tình nghĩa huynh đệ.

Thế là hai huynh đệ sai người thu dọn hành lý, chạy đến quận Bình Nam.

Đuổi nhanh đuổi chậm đuổi đến thành Trung Lan ở Bình Nam, lại nghe nói Long Đại đang ở thành Thông quận Mậu. Thế là hai huynh đệ lại quay đầu đến thành Thông. Tới nơi hỏi thăm, người ta nói Long Đại tướng quân đã đi được vài hôm rồi, không có giao phó gì.

Long Nhị nhíu mày: “Đi đâu, làm chuyện gì?”

“Tướng quân không dặn, tiểu nhân chỉ biết tướng quân nhận được tin báo của trinh thám xong thì liền rời đi. Nếu nhị gia tam gia không muốn ở lại, vậy đợi Tà Cương Tà đại nhân quay về rồi hẵng hỏi. Nhất định Tà đại nhân biết rõ.” Binh tướng tiếp đãi huynh đệ Long gia không dám thờ ơ, nhưng quả thật không trả lời được. Lúc Long tướng quân rời đi vội vàng cấp bách, nhất định là dò được quân cơ bí mật gì rồi, quan chức của họ không đủ, không dám nghe bậy.

Long Nhị Long Tam cũng hết cách, chỉ đành phải chờ. Trong mấy ngày nay, Long Nhị không hề nhàn rỗi chút nào, hỏi thăm hết thương mạch ở thành Thông một lượt, dù sao nếu có rảnh, bàn chuyện làm ăn cũng tốt. Long Tam cũng kết giao bằng hữu giang hồ, dạo chơi mấy ngọn núi nguy hiểm. Thuận tay làm được không ít chuyện, nhưng Tà Cương biết chính xác hành tung của Long Đại vẫn chưa quay về. Có điều hai huynh đệ lại thấy Tông Trạch Thanh tuần tra tiền tuyến quay về, từ chỗ hần biết được có thể đại ca đã đi tìm đại tẩu rồi.

Mặt Tông Trạch Thanh đầy thương cảm: “Tìm được ở đâu kia chứ? Đã lâu như vậy rồi, nếu người còn sống thì đã sớm quay về. Nếu không có tin

tức, nhất định là...”

Tông Trạch Thanh không nói được, lại thở dài một tiếng: “Tướng quân đúng thật là si tình, trước kia cứ nghĩ tướng quân chỉ biết đánh giặc, nhưng cái tính bướng bỉnh này lại còn có thể dùng trong chữ tình. Hai người đến thật đúng lúc, phải khuyên tướng quân đấy, bọn ta nói tướng quân không nghe. Bây giờ ở đây, tuy không có chiến sự nhưng vẫn còn nguy hiểm, tướng quân lại không màng việc quân, chạy đi làm chuyện riêng không đáng tin, nếu bị hoàng thượng biết được, thì đấy chính là trọng tội.”

Long Nhị mím chặt môi không nói, dĩ nhiên hẳn thừa biết chuyện này, đại ca hồi kinh gặp hoàng thượng cũng quá qua quýt rồi, hẳn nghe được có vài đại thần lên đồn bảo rằng hoàng thượng rất bất mãn, nhưng niệm tình lần này đại ca lập công lớn nên không truy cứu, nhưng hẳn quay về tiền tuyến cũng không để ý như vậy, lỡ xảy ra rắc rối thật thì không có cách nào ăn nói được.

“Không được nói ra ngoài chuyện tướng quân đi tìm người, đỡ rước họa cho tướng quân. Trong quân chỉ biết tướng quân ra ngoài làm việc sau khi nhận được mật báo. Trong lòng các người hiểu rõ là được rồi, đừng kể với ai cả. Bao giờ gặp được tướng quân thì khuyên tướng quân cho tốt. Nếu giai nhân đã đi, thì nên nhìn về phía trước.” Nói đến đây, Tông Trạch Thanh lại ghen ngào, “Các người không biết đâu, phu nhân tướng quân tuyệt vời lắm. Khó trách tướng quân tình thâm nghĩa nặng nhớ mãi không quên với nàng như thế, nếu không có nàng, thì sợ rằng lúc này quý kế của lão tặc họ Lương đã được như ý rồi, toàn quân Long gia chúng ta đều lâm nguy.”

Tuyệt vời? Không phải là con gái thương nhân thôi sao?

Cả Long Nhị lẫn Long Tam đều nghi ngờ.

Thế là Tông Trạch Thanh dứt khoát kể rõ sự tích của An Nhược Thần với hai huynh đệ họ. Nàng bắt mật thám thế nào, lâm nguy không sợ ra sao, cuối cùng lại hy sinh ở trận tiền thế nào. Hắn nói An Nhược Thần xinh đẹp như hoa, đáng tiếc sinh mệnh ngắn ngủi, nhưng trước khi chết lại rất anh dũng, lưu danh muôn đời. Xưa nay Tông Trạch Thanh kể chuyện hay khoa trương, xen lẫn cảm xúc. Huynh đệ Long gia chỉ xem như đang nghe thuyết thư tiên sinh kể chuyện, bán tín bán nghi.

Sau đó hai huynh đệ nhận được tin của Tạ Cường, thì ra hắn làm xong chuyện thì về thẳng thành Trung Lan, nghe nói huynh đệ Long gia đến thăm nên hắn phái binh truyền tin đến, báo cho huynh đệ Long gia tin tức của Long tướng quân, đang trên đường trở về thành Trung Lan.

Lại về Trung lan rồi? Long Nhị tức ngực, kéo tam đệ chạy về lại thành Trung Lan.

Trên đường đi càng nghĩ càng giận, Long Nhị nói với Long Tam: “Đợi đến khi gặp đại ca rồi, đừng có niềm nở gì với huynh ấy cả.”

Long Tam liếc xéo Long Nhị, nói cứ như thật ấy.

“Phải để huynh ấy biết, huynh ấy suy sụp chán chường như thế, chúng ta rất tức giận.”

Long Tam lại liếc Long Nhị: “Nếu đại ca còn tức giận hơn thì chúng ta phải làm thế nào?” Đợi độ cứng rắn bày mặt thối với đại ca, hắn không có lòng tin.

Long Nhị á khẩu, sau đó mới nói: “Thế thì đệ làm ầm lên đòi bỏ nhà ra đi, cho huynh ấy xem xem.”

“Hắn đại ca đã sớm quen rồi.” Không phải hắn là đệ đệ bất hảo thường xuyên rời nhà sao?

Long Tam bị Long Nhị trợn mắt nhìn.

“Hay là nhị ca coi như đối phó với đệ đi, trừ bạc của đại ca, không cho huynh ấy xài.” Long Tam nghĩ kế.

Long Tam lại bị Long Nhị trợn mắt nhìn. Đường đường là hộ quốc đại tướng quân, thế mà lại không có tiền xài, còn nói được sao! Long gia bọn họ còn mặt mũi nào nữa chứ.

Hai huynh đệ vừa cãi vã vừa nhanh chóng lên đường, cuối cùng đã đến thành Trung Lan. Tạ Cường ra khỏi thành làm việc, binh tướng đón tiếp nói đại nhân có dặn phải sắp xếp cho hai vị gia thật tốt, đợi tối đại nhân về sẽ đến gặp. Còn cả Long tướng quân cũng sắp về rồi, hai vị gia đi nghỉ trước cho lại sức.

Huynh đệ Long gia không nói gì thêm, ăn uống ngủ nghỉ đợi người.

Đến xế chiều, Tạ Cường chưa về, nhưng Long Đại đã về.

Long Nhị Long Tam nhận được tin thì cấp tốc chạy tới hậu viện. Một chiếc xe ngựa đang dừng ở chỗ kia, hai phu xe đứng chờ một bên, nhưng không thấy Long Đại.

Long Nhị căng thẳng, còn đang nghĩ liệu có phải đại ca bị thương không, nếu không thì vì sao lại ngồi xe ngựa, thì chợt lúc này lại thấy Long Đại mở cửa xe đi xuống.

Thoạt nhìn vẫn bình yên vô sự.

Long Nhị thở phào nhẹ nhõm, vội bước lên trước một bước: “Đại ca.”

“Đại ca.” Long Tam cũng vội đi lên.

Long Đại thấy hai người thì cũng rất bất ngờ: “Sao các đệ lại đến đây?”

Long Nhị quan sát Long Đại tỉ mỉ một phen, quần áo chỉnh tề, thần thái xán lạn, quả thật nhìn không giống bị thương. Hắn yên tâm nói: “Dư ma ma và Thiết thúc lo cho huynh, nên tụi đệ mới đến thăm.”

Long Tam nghẹn lời, ho khan mấy tiếng, gắng cố nuốt cái câu “đệ với nhị ca lo cho huynh nên mới đến thăm” vào bụng.

Dư ma ma và Thiết thúc là quản sự trong nhà, cũng là trường bồi nuôi lớn ba huynh đệ bọn họ từ nhỏ, trong lòng ba người, bọn họ không phải là người làm mà là người thân. Sau khi cha mẹ qua đời, bọn họ gặp rất nhiều tình cảnh khốn khó, Dư ma ma và Thiết thúc quản hết sức hết lòng giúp đỡ ba huynh đệ bọn họ, thế nên cả ba đều rất kính trọng hai người. Nay Long Nhị lại lấy hai người họ ra che giấu, Long Tam cảm thấy nhị ca đang xấu hổ thật.

“Ta không sao, các đệ đừng lo quá.”

Long Đại nói rất bình thản, Long Nhị cau mày: “Bọn đệ không lo gì hết, đại ca đường đường là võ tướng, chinh chiến sa trường, vì dân vì nước, dĩ nhiên kiến thức cùng tấm lòng lớn hơn các đệ đệ đây rồi.”

Long Tam sờ mũi, nhị ca chanh chua mà bắt đầu nịnh nọt thì quả thực khiến người ta lúng túng.

Nhưng Long Nhị vừa bắn mắt đến, Long Tam vội phụ họa: “Đúng thế đúng thế.”

Long Đại nhướn mày, mặt đầy nghi ngờ nhìn đệ đệ, rất tò mò muốn biết tiếp theo hắn sẽ nói gì nữa.

“Nên dĩ nhiên là tụi đệ không lo lắng gì rồi. Nhưng huynh cũng biết đấy, Dư ma ma cứ thích bận tâm. Vốn bà ấy đã rất mong đợi đại ca dẫn đại tẩu về kinh thành làm hôn lễ rồi, Long gia chúng ta cũng phải náo nhiệt rạng rỡ

một trận ra trò chứ, bà đã chuẩn bị xong lễ giỗ tổ rồi, muốn để liệt tổ liệt tông Long gia biết cuối cùng đại ca cũng đã lấy vợ.”

Chân mày Long Đại càng nhướn cao hơn. Long Tam nhìn nhị ca, sau đó thì sao?

Long Nhị không để ý đến Long Tam, chỉ nhìn Long Đại mà nói: “Không ngờ thế sự vô thường, đại tẩu lại bất ngờ gặp nạn. Dư ma ma và Thiết thúc nghe được tin thì đau buồn không thôi, nhưng trong lòng càng lo lắng cho đại ca, sợ đại ca nghĩ không thông. Đệ an ủi bọn họ một hồi, nói đại ca thân mang trọng trách, phụng lệnh hoàng thượng trấn thủ biên ải, là quốc gia đại sự, tất sẽ không đắm chìm trong đau đớn mất kiểm chế được, cũng không thể nào bỏ lại an nguy quốc gia mà suy sụp được.”

Nói đến đây thì Long Nhị dừng lại, nhìn Long Đại.

Long Đại đành tiếp lời: “Nhị đệ nói có lý.”

Sau đó thì sao? Long Tam nhìn đại ca rồi lại nhìn nhị ca, không phải đã bảo là không được niềm nở với đại ca à?

Long Nhị liếc Long Tam. Long Tam vội phụ họa: “Nhị ca nói có lý.”

Long Nhị rõ là điên máu với tam đệ, không giúp thì thôi, lại còn kéo chân sau. Hắn nhìn Long Đại, nhắc đến chuyện mất vợ mà sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, cũng không biết là thật sự từ bỏ, hay cố ý giả vờ không sao.

“Tóm lại là tụi đệ đến thăm một chuyến, đại ca không sao là được rồi.” Long Nhị dừng lại, rồi lại nói: “Nếu trong lòng đau khổ không thể giải bày, đại ca cũng đừng cậy mạnh nữa, huynh đệ đã ở đây, đại ca có thể tâm sự với tụi đệ...”

Long Tam không nhin được nữa ra sức ho khan hai tiếng, thật là gượng gạo mà, nhị ca lừa tình kiêu cách quá.

“Lão tam đừng làm loạn, cứ để nhị ca đệ nói cho xong đã.” Long Đại bày ra dáng vẻ huynh trưởng hòa nhã. Nhị đệ cố giả vờ điềm đạm như thế này trông khá đáng yêu đấy.

Long Nhị mất hứng, tại sao chứ? Xem cuộc vui ư? Hắn cũng cố nén khó chịu muốn bộc lộ tình huynh đệ, nhưng hai người kia lại muốn cùng xuống đài là sao? Để hắn nói cho xong đã? Hắn mà nói cho xong thì thực sự không xuôi tai vậy đâu.

Long Nhị hăng giọng, không khách khí: “Đại tâu gặp nạn, tui đệ cũng rất buồn phiền. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, đại ca vẫn nên nhìn về phía trước, chân trời nào chẳng có cỏ thơm, đại trượng phu lo gì không có vợ, huống hồ đại ca thân mang trọng trách hộ quốc, mấy chục ngàn binh tướng vẫn đang đợi đại ca thi lệnh quản giáo, ai ai cũng chăm chăm nhất cử nhất động của đại ca. Đại ca mau quên cô con gái thương nhân kia đi, rồi lại tìm một cô nương tốt môn đăng hộ đối, sinh mấy đứa con...”

“Đừng nói nữa.” Long Đại ngắt lời hắn.

Nhưng Long Nhị chẳng chịu dừng, tiếp tục nói: “Trong kinh thành đã có mấy quan gia đại hộ đến cửa hỏi thăm chuyện đại ca rồi đấy, chắc là vẫn còn muốn kết thân với Long gia chúng ta, sau khi trở về đệ sẽ chuẩn bị cho đại ca. Đại ca đừng trợn mắt nữa, không phải trước đó còn bảo bằng lòng nghe đệ nói à, đệ phải phân tích được lợi trong này. Cứ như người đã khuất thì có lợi gì, đại ca thử nghĩ đi, nếu đại ca không mau phấn chấn, sớm ngày quên đi, thì liệu hoàng thượng có thể yên tâm được không? Trọng địa bên này còn đang trông cậy đại ca bảo vệ đấy. Nên khi vội vã chuẩn bị hôn sự, cũng là để hoàng thượng và các vị đại nhân trong triều được yên tâm, dù sao bây giờ phe phái tranh đấu kịch liệt, đại ca là thần tử quan trọng, nhân tình thế trước mắt, lại vừa mất vợ, chính là thời cơ tốt để kết thân lập

liên kết, không phải lúc trước đại ca cũng có ý này à, cưới ai thì không phải là cưới, chọn người có lợi nhất...”

Đang nói đến đây, bỗng Long Nhị tắt tiếng. Hắn thấy ở sau cửa xe ngựa, xuất hiện gương mặt một nữ nhân. Mắt sáng mày ngài, thanh tú kiều diễm.

Long Đại nhìn theo tầm mắt của Long Nhị, cũng biết là hắn đã thấy cái gì, thở dài nói: “Không phải đã bảo đệ đừng nói nữa rồi à.”

Long Nhị nhìn nữ tử kia, lại nhìn Long Đại.

Long Tam nhìn nữ tử kia, lại nhìn đại ca nhị ca.

Tầm mắt hai người chạm nhau, không ai lên tiếng.

Nhanh như vậy đại ca đã tìm người mới rồi?

Long Nhị cau mày, như thế không được. Lúc trước cảm mến con gái thương nhân cũng không sao, hắn làm huynh đệ tuy cảm thấy không quá hợp lẽ, nhưng hiếm khi thấy đại ca động tình, hắn cũng không tiện xen vào, nhưng nếu tìm người khác thì không thể qua loa thế được, nếu lấy một cô nương thôn dân vào cửa, há chẳng phải bị người ta chê cười sao.

Long Nhị hắng giọng: “Đại ca, chúng ta bàn lại chuyện này đi đã.”

Long Đại quay đầu nhìn nữ tử kia. Nữ tử chìa tay ra với Long Đại, Long Đại bước đến, ôm nàng xuống xe.

Hành động này càng khiến chân mày Long Nhị nhíu chặt hơn. Long Tam cúi đầu gãi trán, không nói câu nào.

Nữ tử kia xuống xe đi đến, hỏi Long Nhị: “Bàn chuyện gì cơ?”

“Chuyện nhà.” Long Nhị nghiêm túc sầm mặt, nàng ta là người ngoài thì có tư cách gì can thiệp vào.

Dường như nữ tử kia không hề để ý đòn phủ đầu của Long Nhị: “Vừa rồi thúc mới nói phải nhân lúc này nhanh chóng cưới vợ mới cho đại ca thúc à?”

“Chuyện riêng của Long gia, không liên quan đến người ngoài, cô nương lạm quyền rồi.” Long Nhị dứt khoát nói ra.

Cô nương kia vẫn chẳng ngại, cười híp mắt nói với Long Đại: “Huynh đệ Long gia các chàng nói chuyện có khí thế thật đấy.”

Long Đại thở dài: “Đừng nghịch ngợm.”

Lần này không chỉ Long Nhị, mà Long Tam cũng không nhịn nổi nữa.

“Nhị ca, chúng ta về phòng nghỉ ngơi trước đi đã, đợi đại ca có rảnh thì nói chuyện sau.” Hắn không muốn thấy loại chuyện khoe ân ái này, về phòng bình tĩnh trước đã được không?

Long Nhị cũng đang có ý đó. Nói thêm mấy câu nữa thì chỉ sợ hắn không quản được miệng mà nói lời cay độc.

Nhưng lúc này nữ tử kia lại nói: “Lần đầu gặp mặt, ta cũng không chuẩn bị lễ gì, hai vị thúc đây chớ chê trách.” Vừa nói còn vừa đứng đắn làm lễ.

Long Nhị rất cố gắng kiềm nén cơn giận, Long Nhị ngoáy tai, muốn vờ như không nghe thấy.

Ai là thúc của cô chứ!

Long Nhị, Long Tam rất quả quyết quay đầu rời đi. Long Nhị đi được hai bước thì đột nhiên dừng lại, một cảm giác chẳng lành đang dâng lên trong ngực hắn.

Đợi đã, này không đúng lắm. Đại ca có hồ đồ thì cũng không nên như vậy, sao có thể tìm vợ mới nhanh như vậy được, lại còn không đứng đắn

như thế?

Trừ khi...

Long Nhị chậm rãi xoay người lại.

Quả nhiên, nữ tử kia cười tủm tỉm nói: “Các thúc cũng nên làm lễ lại với ta mới phải chứ, gọi một tiếng đại tẩu đi.”

Mặt Long Nhị cứng đờ.

Long Tam cảm đầu đi như chạy trốn, chợt nhìn thấy nhị ca khó hiểu dừng lại, còn đang nghi ngờ thì bị câu nói của nữ tử kia dọa giật mình. Hắn dừng bước, do dự một lúc, cũng xoay người lại.

“Mau gọi đại tẩu đi.” An Nhược Thần cười rất nhã nhặn.

Long Nhị và Long Tam đưa mắt nhìn nàng, còn An Nhược Thần lại nhìn Long Đại.

Long Đại thở dài: “Mau gọi đại tẩu đi.” Giọng nói và nét mặt kia, đầy dung túng lại cứng chiều.

Nhất thời cả Long Nhị lẫn Long Tam đều nổi cả da gà.

Long Tam không nhịn được hỏi: “Cô là vị đại tẩu nào thế?” Chẳng lẽ là người chết kia?

An Nhược Thần xoay sang hỏi Long Đại: “Chàng có mấy nương tử vậy?”

Long Đại nắm tay nàng: “Chỉ một mình nàng thôi.”

Nhất thời Long Nhị Long Tam lại nổi da gà.

Long Đại nhìn hai người đệ đệ, nghiêm mặt nói: “Đúng là đại tẩu của các đệ đấy, Thần Thần chưa chết, chẳng qua chân bị thương, ta đã tìm được nàng về rồi.”

Long Nhị Long Tam không biết nên có vẻ mặt gì, vốn là một chuyện rất đáng mừng, nhưng sao lại phát triển thành không khí lúng túng vì diệu thế này?

“Đại tẩu.” Long Tam hành lễ.

“Đại tẩu.” Long Nhị cũng vội hành lễ.

“Đầu đệ choáng quá, nhất định là do đi đường mau quá rồi.” Long Tam kiểm cố thoát thân, “Đệ về phòng nghỉ trước đây, lát nữa sẽ lại đến bái kiến đại tẩu thật tốt.”

Vừa dứt lời liền bị Long Nhị trợn mắt nhìn.

Long Đại cười nói: “Tam đệ đừng sợ, đôi khi Thần Thần hoạt bát thế đấy, lúc này lại còn thoát chết khỏi chân tơ kẽ tóc nên lại thêm phần càn quấy. Nhưng lâu ngày các đệ sẽ biết thôi, nàng rất dễ chung sống.”

“Khen ai càn quấy vậy?” An Nhược Thần bĩu môi.

“Là nàng đấy.” Long Đại cười với nàng.

Long Nhị cũng không chịu nổi nữa: “Đệ nhớ mình vẫn chưa xem xong sổ sách, đệ về phòng trước đây, lát nữa sẽ lại đến bái kiến đại tẩu thật tốt.”

Hai huynh đệ cấp tốc rút lui, An Nhược Thần nhìn theo bóng lưng họ mà ngáp một cái, này giờ cố xốc lấy tinh thần thì nay đã xui xuống, mềm nhũn dựa vào Long Đại: “Bọn họ còn căng thẳng hơn em kìa.”

Long Đại điểm vào mũi nàng: “Đâu có thấy nàng căng thẳng đâu.”

An Nhược Thần ngáp cái nữa: “Em căng thẳng thật mà, lại tức giận nữa.”

“Tức cái gì?”

“Nhanh như thế mà chàng muốn lấy vợ mới rồi, có thể không tức sao?”

Long Đại dở khóc dở cười: “Sao có thể đẩy chuyện này đến trên đầu ta được.”

“Chàng còn sắp xếp với đệ đệ mình nói xấu em nữa.”

“Nàng đúng là càn quấy mà.” Long Đại thấy nàng mệt mỏi không mở nổi mắt, liền khom người ôm ngang hông nàng, “Về phòng ngủ một giấc đi đã.”

“Phải nói cho Lục đại nương với Xuân Hiểu biết, em đã về rồi.”

“Được.”

“Còn cả Chiến Cổ nữa, em muốn gặp nó một lần.”

“Ngủ đi đã, nàng mệt rồi.”

“Chàng phải đi giải thích với hai đệ ấy, là em không càn quấy, xưa nay em luôn ôn hậu lương thiện cung kính tiết kiệm lễ nhượng.”

“Được rồi, nàng hiền thực khéo léo nhất.”

“Em muốn uống canh.” An Nhược Thần nhắm mắt lại, còn lẩm bẩm.

“Được, ta sẽ dặn phòng bếp làm.” Long Đại đáp, không nhắc rằng chỉ mới đi được hơn mười bước, mà phu nhân nàng đã căn dặn đại tướng quân nhị phẩm mấy bận rồi, vô cùng càn quấy.

Nhắc đến Long Nhị Long Tam về phòng, phải một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, đại tẩu còn sống thật.

Không lâu sau, bọn họ thấy người làm trong lâu hơn hờ chạy đi truyền tin nhau, đều là chuyện phu nhân còn sống, phu nhân đã về. Rất nhanh, trong lâu náo nhiệt hẳn lên, không biết biến đâu ra được đèn màu lụa đỏ, chúng người hầu lại bắt đầu bố trí, hiển nhiên là muốn ăn mừng rồi.

Long Tam có phần chột dạ, nói với Long Nhị: “So ra, chúng ta phản ứng thế này có phải lạnh lùng quá không? Cũng nên làm gì đó bù đắp chứ.”

Long Nhị cũng chột dạ, nhưng bọn họ đến đây với hai tay trắng, lúc đầu cũng không lường được sẽ xảy ra chuyện này, dĩ nhiên cũng không chuẩn bị lễ. Hỏi thăm một phen, Long Đại còn đang rất bận, vẫn chưa định cho đòi bọn họ gặp mặt, thế là Long Nhị Long Tam ra ngoài, định mua chút quà.

Đến giữa phố, còn đang nghĩ xem nên mua gì cho tốt thì lại thấy các nhà náo nhiệt, đông một đám tây một đám, tụ tập rất nhiều người, lại gần nghe, thì ra là nói nghe ai đó nhắc đến đại cô nương An gia, vị phu nhân của Long tướng quân kia đã về lại rồi. Chỉ là về như thế nào, lúc về ra sao, thì lại có rất nhiều phiên bản, cực kỳ lung tung.

Long Nhị đi dạo mấy cửa hàng, đều rất coi thường mấy mặt hàng ở biên thành nhỏ nhoi này, chỉ là một món đồ chơi bình thường ở kinh thành mà lại đến đây bán với giá cực cao như trân bảo, Long Nhị cảm thấy lố nặng, không mua được gì. Ra khỏi cửa hàng tìm đệ đệ, đào được một đồng tử Long Tam. Long Tam đã nghe được tám chín phần lời đồn, thuật lại năm phiên bản với Long Nhị.

Long Nhị chấp tay sau lưng gật đầu: “Được rồi, còn đang rầu vì không chọn được quà tốt đây, thế này đi, đệ kể chuyện khá thú vị, lát về tìm rồi kể

đại tẩu nghe, giải buồn cho tẩu, cũng coi như chúng ta không lạnh nhạt với tẩu ấy. Còn đại lễ thì đợi hồi kinh ta sẽ chọn trong kho tặng tẩu.”

Long Tam lườm hăn, hăn có phải người kể chuyện đâu. “Nhiều cửa hàng thế mà lại không tìm được gì hả? Nhị ca, đây không phải lúc hẹp hòi đâu.”

“Vậy đệ đi mà mua.”

Long Tam sờ mũi. Lễ ra mắt cho đại tẩu, không thể mộc mạc được. Hăn nghèo như thế, bình thường có thể tiết kiệm được đồng nào là tiết kiệm đồng ấy rồi. Theo nhị ca ra ngoài dĩ nhiên cũng sẽ không mang quá nhiều bạc theo, không mua nổi rồi.

Hai huynh đệ tay không quay về lầu Tử Vân, nhưng nhìn trận thế ở ngoài lầu thì lại sững sờ.

Bên ngoài lầu có một đồng người đang chờ tặng quà. Nói là nghe bảo phu nhân tướng quân đã về, nên đến chúc mừng. Nào hộp nào rương, rất có khí thế.

Lầu Tử Vân là trọng địa quân nha, có vệ binh canh chừng. Người tặng quà đều bị cản lại, cũng không nhận quà. Vệ binh luôn miệng trả lời phu nhân đang nghỉ ngơi, không tiếp khách không nhận quà, chỉ có thể để lại thiệp, đợi phu nhân có rảnh thì sẽ đáp các vị sau.

Long Nhị Long Tam chen chúc đi qua đám người, vào lầu Tử Vân, nhìn nhau một cái rồi lại chen ra. Vẫn là nên đi mua quà đi, không thể để thua đám người này được. Long Nhị ôm tim, cơn đau âm ỉ.

Lúc ăn tối, Long Nhị Long Tam không thấy đại tẩu đâu. Nhưng Long Đại lại xuất hiện. Hăn nói An Nhược Thần đi đường xa mệt mỏi, ngủ đến giờ vẫn chưa tỉnh, không gọi nàng dậy, ba huynh đệ bọn họ ăn trước.

Dĩ nhiên Long Nhị Long Tam không có dị nghị gì, nhân lúc đại tẩu không ở đây thì hỏi thăm chuyện trước, tránh lần sau gặp mặt không còn lúng túng nữa.

Cơm nước xong xuôi, Long Đại nói rõ mình đã quen biết An Nhược Thần thế nào và trải qua những gì, còn cả chuyện xảy ra sau khi nàng mất tích. Chân nàng không đi được, lại còn đang không rõ thế cục nên không thể tiết lộ thân phận của mình, nhờ người báo tin cho quân Long gia hộ nàng được, thế là soạn sách viết để lại manh mối, để Long Đại đến tìm mình. Long Đại tán thưởng sự thông minh cơ trí của An Nhược Thần một phen.

Vốn Long Nhị Long Tam nghe cũng rất say sưa, sau lại Long Đại càng nói càng vui, để lộ vẻ nuông chiều đặc ý, thế là Long Nhị Long Tam không muốn nghe nữa. Đang định khuyên đại ca dừng nói uống ngụm trà nghỉ ngơi, thì Long Đại lại đổi đề tài, nghiêm mặt nói: “Hôm nay các đệ đến đúng lúc lắm, ta đang có một chuyện cần các đệ giúp.”

Long Nhị Long Tam nhất thời nghiêm túc, ngồi ngay ngắn lắng nghe.

“Đại tẩu của các đệ đấy, trên đường đi cứ rất khó chịu, ta cứ tưởng vì chân chưa lành, lại rơi xuống sông bệnh chưa dứt, nên đi đường mệt nhọc mới sinh bệnh. Nhưng vừa về đến viện, tìm đại phu tới khám cho nàng thì đại phu lại nói, tẩu tử của các đệ đã có thai hơn một tháng rồi.”

Long Nhị Long Tam nhất thời sửng sốt, lòng nặng nề đi. Cái này... Bọn họ nhìn nhau, cẩn thận không dám nói ra. Chỉ thầm nghĩ trong lúc, lúc đại tẩu gặp rủi ro lại bị kẻ ác cường hiếp, đây không phải là chuyện đùa. Phải tìm cách bịt tin tức, nhưng không thể bỏ qua cho cầm thú ác độc được. Đúng là chuyện này đại ca không tiện ra mặt, nếu không sẽ rất dễ khiến người ta nghi ngờ, tin tức bị lộ, để bọn họ làm vẫn thỏa đáng hơn. Nhưng đại tẩu có thái độ gì, đại ca lại có suy nghĩ gì?

“Về mặt này của các đệ là sao thế hả, sao không chúc mừng ta?” Long Đại hỏi.

“Hả?” Long Nhị Long Tam sửng sốt. Không để ý thì thôi đi, chẳng lẽ đây còn là chuyện vui sao?

“Đại ca.” Long Nhị hồ nghi hỏi, “Đứa bé này...”

“Dĩ nhiên là của ta rồi.” Lúc này Long Đại cũng nhận ra các đệ đệ đang hiểu lầm điều gì, bèn lườm một cái, “Các đệ đi chuyến này tới đây tại sao cứ hồ đồ thế, đầu óc cũng không nhanh nhạy. Lúc trước gặp đại tẩu của các đệ thì lại cứ ngây ngô, bây giờ lại nghĩ đi đâu rồi hả.”

Long Nhị tức giận: “Đại ca nói chuyện trông nghiêm trọng như thế, bọn đệ có thể nghĩ đi đâu được nữa?”

“Ta đây là vui mừng quá, dù sao cũng phải ổn định chút.”

Long Nhị Long Tam quay đầu đi, hoàn toàn không muốn để ý đến hân nữa. Cả ngày chỉ biết giả bộ, mừng thì cứ mừng đi, ổn định cho ai nhìn chứ! Ổn định như thế, vậy tại sao chân đại tẩu còn đang bị thương mà lại làm bụng người ta to lên được, có khác gì cầm thú không!

“Hơn nữa, chuyện bàn bạc với các đệ rất khó làm, hy vọng các đệ chú trọng nhiều.”

Long Nhị Long Tam nghe thấy lời này thì quay đầu lại, được rồi, có vấn đề khó khăn muốn giải quyết, lại nghe chút nào.

Long Đại hăng giọng, nói: “Nàng có thai, dĩ nhiên không tiện ở lại thành với ta rồi. Nay tuy đã hóa giải được nguy cơ ở biên giới, nhưng loạn vẫn còn, không chừng sau đó còn có nguy hiểm khác. Ta muốn các đệ đưa nàng về kinh, trên đường đi có các đệ chăm sóc, ta cũng yên tâm hơn.”

Chuyện này thì có gì khó. Long Nhị Long Tam đáp được.

Long Tam nói: “Có gì đại ca cứ dặn dò đi, rồi bọn đệ sẽ dẫn đại tẩu về.”

“Đệ sẽ thông báo trước một tiếng cho trong phủ biết, để bọn họ quét tước ốc viện, đại tẩu về nhà, nhất định sẽ được chăm sóc tận tình.” Long Nhị bắt đầu nghĩ sắp xếp mấy chuyện trong phủ.

“Dư ma ma mà biết đại tẩu hoài thai con cháu Long gia, e là hận không thể mọc thêm hai cánh bay đến nghênh đón đâu.” Long Tam cười to, “Đại tẩu yên tâm, nhất định bọn đệ sẽ chăm sóc tốt cho chị dâu.”

Long Nhị lại nghĩ chu toàn hơn: “Dù sao cũng đang mang thai, đi đường e có bất tiện. Ở chỗ đại ca đây đại tẩu có a hoàn bà tử chăm sóc, đại phu nói thế nào, nếu đại tẩu có bệnh thì cũng phải dưỡng tốt rồi mới lên đường. Ngoài a hoàn bà tử ra, tốt nhất nên dẫn theo đại phu để chăm sóc.”

Long Đại khoát tay: “Mấy thứ này không thành vấn đề, nàng cũng vừa mới về Trung Lan, không cần phải lên đường ngay, để nghỉ ngơi cho khỏe đã. Còn phải sắp xếp thời gian, không cần bận khoản. Chỉ là điều khó nói nhất, chính là ta không tiện đi khuyên nàng chuyện này, mấy ngày nay các đệ làm quen gần gũi thêm với nàng đi, sau đó nghĩ cách, để nàng chủ động muốn hồi kinh với các đệ.”

Long Nhị: “...”

Long Tam cũng ngăn ra: “Đại ca, nói thế là có ý gì?”

Long Đại hăng giọng: “Ta đã từng hứa với đại tẩu đệ, là sẽ không chia xa nàng nữa. Ta ở tiền tuyến thì nàng sẽ ở tiền tuyến, ta về nhà nàng sẽ về nhà cùng ta, bọn ta sẽ ở bên nhau.”

Đúng là nổi cả gia gà. Long Nhị Long Tam nhìn nhau.

Long Tam cũng nói: “Lời này nghe biết là không tin nổi rồi, nào có chuyện phụ nhân ở lại tiền tuyến kéo chân trưởng phu đâu. Nếu đại tẩu biết ý thì sẽ biết đại ca đang gạt tẩu, không phải làm thật.”

“Đệ tuổi còn nhỏ, không hiểu đâu.” Long Đại trừng mắt với Long Tam, “Phụ nhân nhà mình, không gạt được đâu.”

Long Tam không rõ lắm, nhưng hăn không dám hỏi thêm, vì trong lời này của đại ca ẩn chứa tầng nghĩa sâu xa buồn nôn lại thú vị, hăn sợ hỏi ra sẽ càng ngứa ngáy không chịu nổi.

Long Nhị cung trừng mắt với Long Tam: “Ý của đại ca là trước mặt đại tẩu, huynh ấy làm người tốt, còn hai chúng ta làm kẻ xấu.”

“Dựa vào đâu chứ.” Long Tam kêu lên. Rõ ràng nhị ca cũng không tình nguyện mà, mượn cớ quát hăn để diễn tả bất mãn với đại ca, tuy hăn còn nhỏ tuổi, nhưng cũng vào nam ra bắc kiến thức bao la, không phải kẻ ngu đâu nhé. “Nhìn đệ chỉ là một tiểu đệ đơn thuần, có thể nào đại tẩu cũng không tin đệ là kẻ xấu đâu. Loại chuyện xúi giục này, phải để nhị ca làm.”

“Hai người các đệ!” Long Đại sừng sộ, nghiêm túc oai phong, “Đại phu nói, chưa đến hai tháng thì thai sẽ ổn, có thể lên đường, chỉ cần không đi gấp gáp, không để mệt nhọc là được rồi. Cứ lấy hai tháng làm kỳ hạn, các đệ thuyết phục đại tẩu hồi kinh đi.”

Hai tháng?! Long Nhị Long Tam tái cả mặt. Long Nhị thầm nghĩ kéo dài đến hai tháng thì mỗi làm ăn của hăn ở kinh thành sẽ lỗ bao nhiêu tiền chứ. Còn Long Tam lại sợ bị giữ chân ở đây hai tháng, không bạn không chuyện lạ sẽ bị ngộp chết.

“Còn nữa, đại tẩu các đệ nói, bảo ta giải thích với các đệ, nàng không phách lối, nàng luôn ôn hậu lương thiện cung kính tiết kiệm lễ nhượng.”

Long Nhị Long Tam: “...”

“Được rồi, ta giải thích rồi đấy. Các đệ nhớ cho.”

Long Nhị Long Tam không nói, đại ca sợ vợ ư?

Long Đại coi như không thấy sắc mặt của bọn họ, bàn bạc kỹ chuyện sắp đặt để An Nhược Thần hồi kinh như thế nào. Dĩ nhiên trong này không phải đơn giản là đón An Nhược Thần hồi kinh rồi. Hẳn không thể về, một mình An Nhược Thần bụng to về nhà với tiểu thúc, như thế đã có phần lạnh nhạt rồi. Cho nên phải có mười dặm hồng trang chào đón, trong các quận các thành dọc đường có biệt viện hiệu buôn của Long gia, phải làm lễ nghênh đón, để An Nhược Thần một đường rạng rỡ về kinh thành.

Còn cả phía hoàng thượng nữa, An Nhược Thần có công trong vụ án Lương đức Hạo, hoàng thượng vẫn nói sẽ truy phong tặng thưởng cho An Nhược Thần, nhưng lúc đó Long Đại không có tâm tư nghe mấy câu trấn an này, chỉ vội vã chạy về tiếp tục tìm người. Nay đã tìm được người rồi, phải tính toán lại chuyện truy phong tặng thưởng này. Long Đại định viết tấu chương cho hoàng thượng, xin chút giao tình cùng chúng thần. Thứ nhất là thông báo chuyện An Nhược Thần thoát chết đoàn tụ cùng hãn với mọi người, thứ hai là xin hoàng thượng phong tước hiệu cáo mệnh phu nhân cho thê tử, như thế An Nhược Thần mới có thể đứng thẳng sống lưng của kinh thành, không bị xem thường. Chuyện này cũng phải có Nghi vương nói đỡ hộ, phải để Long Nhị đi bàn.

Đương nhiên Long Nhị biết nặng nhẹ chừng mực, lên tiếng đáp lại. Bàn bạc kỹ càng hơn, có rất nhiều chuyện phải dứt lốt sắp xếp chuẩn bị trước, dù là hai tháng thì sợ vẫn không đủ. Ba huynh đệ bàn bạc phân công xong, viết rõ ra giấy, coi như là nói rõ chuyện.

Long Đại bận rộn quân vụ, rời khỏi doanh trại tìm người đã lâu, đúng là có không ít quân vụ chất đống cần xử lý, sáng sớm hôm sau dùng qua bữa sáng xong thì liền chạy đến doanh trại.

Long Nhị Long Tam ăn cơm xong thì đến chỗ An Nhược Thần thỉnh an. Vốn tưởng vì tình cảnh gặp mặt lần đầu mà sẽ lúng túng, nhưng không ngờ An Nhược Thần không hề quá cẩn trọng, làm như chưa từng nghe thấy hiểu lầm cưới vợ mới gì cả. Nàng nhiệt tình mời chào huynh đệ Long gia, cũng nhận lễ của bọn họ tặng, không hề nhả nhỏ, thân thiết ung dung, không làm giá, cũng không hạ thấp mình.

Như thế khiến cho Long Nhị phải nhìn với cặp mắt khác, vẫn cứ nghĩ con gái thương nhân ở biên thành thì sẽ không có quá nhiều kiến thức không phóng khoáng, nay xem ra trái lại còn rất có phong độ đại gia.

Vừa ngồi xuống khách sáo mấy câu thì Tạ Cường đến. Tối qua hăn về trễ, Long Đại lại mãi chuyện trò với huynh đệ, nên Tạ Cường cũng không có dịp gặp mặt chào hai người Long Nhị, nên lần này gặp nhau dĩ nhiên khách khí đôi câu.

Tạ Cường hỏi kỹ tình hình An Nhược Thần sau khi mất tích, An Nhược Thần nói lại một lần. Nàng và Tạ Cường như có tình nghĩa sư đồ, nói chuyện không quá giấu giếm. Nàng kể lại khốn cảnh mình rơi xuống sông bị thương được người cứu lên, chân không đi được, cũng không dám tiết lộ thân phận. Nói cuối cùng mình nghĩ được một cách, viết cuốn “truyền kỳ phu nhân tướng quân” để thôn dân giúp đưa đến thư cục in ấn mà bán, được tiền thì cho bọn họ. Thôn dân thấy có tiền để chia, nên dĩ nhiên là giúp sức rồi. Cứ như thế, xuất hiện rất nhiều người nóng lòng muốn bán sách giúp nàng, chẳng những bán hộ, mà còn giúp tán dương hết lời, rất nhanh lưu truyền trong khắp các thôn huyện, sách cũng được bán đến nơi xa hơn.

Thế là An Nhược Thần có bạc, dừng chân yên ổn, ngoài việc bán khoản về an toàn ra thì không có gì để lo ngại, chỉ chuyên tâm dưỡng bệnh, mong sách truyền đến trong tay Long Đại, nhất định hăn sẽ biết do nàng viết, sẽ đến đón nàng.

Long Nhị ngồi bên nghe, lại thay đổi cái nhìn với An Nhược Thần. Lúc trước hẳn chỉ là nghe người ngoài nói An Nhược Thần thế nào thế nào, giờ thấy được người thật, mồm miệng rõ ràng, suy nghĩ nhạy bén, mưu lược thích đáng, đúng là cô nương có đầu óc thông minh, hèn gì đại ca lại cảm mến như thế, huynh ấy luôn tán thưởng người hữu dũng hữu mưu mà.

Tạ Cường chào hỏi An Nhược Thần xong thì cũng rời đi làm công vụ. Đừng nói là phụ nhân, dù là nam nhân hay người khác, có ai mà không muốn hướng đến kinh thành sầm uất náo nhiệt? Hơn nữa đại tẩu có thai, chẳng lẽ còn định vác cái bụng bự cùng đại ca đánh giặc sao.

Long Nhị kể cho An Nhược Thần rất nhiều chuyện về Long gia, lấy đủ chuyện từ nhỏ đến lớn của Long Đại ra dụ, chọc An Nhược Thần cười phá lên. Rồi hẳn còn nói kinh thành như thế nào, Long phủ ra sao. Nào những chuyện là kinh thành có cảnh trí sự vật mới mẻ, kỳ nhân dị sự, Long phủ có người nhà có đình viện hoa cỏ, cuộc sống thường ngày vân vân, An Nhược Thần nghe đầy hứng thú, hai mắt sáng lên.

Long Nhị cảm thấy lửa đã vừa, vội nói: “Đợi đến lúc về kinh, đại tẩu sẽ biết đệ không nói dối. Đến lúc đó đại tẩu muốn ăn muốn chơi cái gì, sợ là bận lắm luôn.”

An Nhược Thần cũng cười nói: “Nghe thấy hay thật đấy.”

Lời này rất hợp ý Long Nhị, hẳn đang định nói chuyện về kinh, thăm dò thái độ của An Nhược Thần trước, nào ngờ còn chưa kịp mở miệng, An Nhược Thần đã giành nói trước: “Nhắc đến mà ngại quá, tẩu vừa mới về, còn có một đống chuyện chất đầy, nghe Lục đại nương bảo thiếp mời cũng chất thành ngọn núi nhỏ rồi. Tẩu phải nhanh chóng xử lý, nếu không người ngoài lại tưởng tẩu thành phụ nhân tướng quân rồi là vênh váo ngênh ngang làm giá, không giống trước kia nữa.”

Long Nhị sửng sốt, đây là hạ lệnh trục khách sao?

“Mong hai vị thúc thúc có thể hiểu, đừng trách ta lạnh nhạt. Chúng ta cùng dùng bữa tối sau có được không?”

Dĩ nhiên là được rồi. Long Nhị Long Tam đáp một tiếng, rồi bị khách khí mời ra ngoài.

Ra khỏi phòng, thấy đúng là có mấy người đang đứng chờ ở bên ngoài. Dẫn đầu là vị Lục ma ma mà Long Nhị đã gặp, cũng nghe người ta nhắc đến giao tình giữa bà và An Nhược Thần. Hắn cũng biết Xuân Hiểu đứng bên cạnh, nghe nói đây là a hoàn trung thành. Long Nhị giật mình, hắn là người nhanh trí, lúc bàn chuyện làm ăn dĩ nhiên cũng sẽ tính toán tâm tư đối thủ, nay thái độ của An Nhược Thần khiến hắn nhạy cảm nghi ngờ, lúc đang nói đến hứng thú thì nàng lại ngắt lời, lại nhắc đến trước, chắc chắn là đã biết rõ ý đồ của huynh đệ bọn họ rồi, cản lời của hắn, ám chỉ rằng, nàng không hề muốn một mình hồi kinh với bọn họ.

Tối hôm đó Long Đại về kịp bữa tối, An Nhược Thần chuyện trò vui vẻ với ba huynh đệ, nói đúng hơn là thích mấy chuyện lý thú Long Nhị Long Tam kể, nhưng không hề nhắc đến chuyện hồi kinh. Long Đại nhân lúc An Nhược Thần không chú ý, dùng ánh mắt hỏi Long Nhị, Long Nhị trừng mắt nhìn. Sau bữa tối mấy huynh đệ lại nói chuyện với nhau, đến người vô tư như Long Tam cũng phát hiện ra: “Hình như đại tẩu không có ý định nhắc đến chuyện này.”

“Nàng giữ bình tĩnh đấy, các đệ cũng đừng hoảng sợ quá.” Long Đại khích lệ các đệ đệ.

Long Nhị liếc đại ca, nói gì vậy, ai hoảng sợ? Cũng không phải bọn họ sợ vợ.

Long Nhị không để ý Long Đại, hắn bố trí nhiệm vụ cho tam đệ trước. Báo tin cho Long gia, sắp xếp an bài các cửa hàng các phủ dọc trên đường đi, còn phải đút lót quan viên trong triều, dù sao cũng phải có một người

Long gia ra mặt làm. Long Đại không đi được, hăn phải ở lại thu xếp cho đại tẩu, nên chuyện chạy chân này giao cho Long Tam.

Long Tam nghe thế thì cảm thấy rất được, chạy chân hợp với hăn, hăn có dự cảm là khó đối phó với đại tẩu, tuổi hăn còn nhỏ, bối phận thấp, không cần phải để ý đến những chuyện này là tốt nhất.

Long Đại Long Nhị đưa danh sách các chuyện cần xử lý cho Long Tam, giao phó tam đệ một phen, tìm quản sự trong các thành dọc đường thế nào, chuyện tiền bạc lo liệu ra sao, có yêu cầu gì về mặt phép tắc, thời gian có hạn chế gì, khi về kinh thì tìm đại nhân nào, quà cáp thì cứ để Thiết tổng quản với Dư ma ma làm, sau đó thư của Long Đại Long Nhị phải gửi như thế nào, nên nói gì với các đại nhân, vân vân.

“Được rồi được rồi, đệ biết rồi mà. Tuy đệ thích giang hồ tự tại hơn, nhưng từ nhỏ cũng từng theo cha qua lại với các vị đại nhân, đệ biết phải đối đáp thế nào mà.” Long Tam không nhịn được, nói lại tất cả mọi chuyện qua một lần, trái lại cũng khá chu toàn. Hai vị ca ca không nói được gì, Long Tam vui vẻ rời đi, nói là thời gian cấp bách, cần lên đường sớm.

“Dù thế cũng không cần đi cả đêm mà.” Long Nhị la lên với bóng lưng tam đệ, nhưng Long Tam cũng không quay đầu, chạy như chạy trốn.

Tiền đồ! Long Nhị rất bất mãn với người đệ đệ này. Xoay đầu lại, nhìn đại ca làm như không có chuyện gì như thế, lại càng bất mãn: “Tuy đệ đã đồng ý sẽ khuyên đại tẩu giúp huynh, nhưng huynh cũng phải để ý chứ. Huynh có đề cập đến với đại tẩu không?”

“Đề cập cái gì?”

“Thì chuyện để tẩu hồi kinh với tụi đệ còn gì. Tẩu nói với huynh thế nào? Tẩu ấy cố ý tránh né đề tài này, nhất định là có chuẩn bị.”

“Dĩ nhiên ta không nói rồi. Không phải đã nói sao, ta đã đồng ý với nàng rồi, không thể nuốt lời, nếu để ta nói bảo nàng hồi kinh, nhất định nàng sẽ tức giận.” Long Đại không để ý đến ánh mắt xem thường của đệ đệ, dùng giọng chính trực vô tội nói, “Nhưng nàng đã biết mình có thai rồi.”

“Thì sao.”

“Tình huống như thế, có lẽ nàng sẽ đoán được chúng ta muốn để nàng hồi kinh để sinh con, mà dĩ nhiên nàng cũng biết ta có hoàng lệnh, phải trấn thủ biên ải, trong thời gian ngắn không thể quay về. Nay để đệ bàn bạc chuyện này với nàng, đệ nói ra, nàng sẽ đến nói lại với ta, đến lúc đó có ta đứng về phía đệ, cũng có lý do cùng khuyên nàng.”

Long Nhị không hề có lòng tin gì với đại ca cả, nhưng hắn không quên, đại ca sợ vợ. Phải đảm bảo sau khi hắn làm người xấu, đại ca sẽ không kéo chân sau của mình. “Đợi đến lúc tấu bàn bạc với huynh thật, cầu khẩn cũng được mà khiển trách cũng được, huynh đừng có đồng ý là giữ tấu ấy lại đấy.”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên. Chỉ cần đệ nói trước, dĩ nhiên ta có thể nói là chủ ý của trong nhà, nhà do nhị đệ làm chủ, mà bản khoản của đệ ấy cũng có lý, ta cũng không phản bác được, hết cách.” Trưng ra vẻ mặt nghiêm túc mà lại nói lời không có cốt khí như thế, quá đủ rồi! Long Nhị không nhịn được, liếc đại ca một cái.

“Hôm nay đệ mới nghĩ ra biện pháp khuyên rất hay.” Nói đến đây, Long Nhị dừng lại, nhìn Long Đại.

Long Đại vội phối hợp: “Vẫn là nhị đệ thông minh, mau nói nghe xem nào.”

Lúc này Long Nhị mới nói tiếp: “Phải có người với chuyện ở kinh thành khiến tấu bận lòng, để tấu có thể bận tâm, có chuyện có thể làm thì tấu ấy

mới có thể yên tâm ở lại được. Không phải đại ca huynh đã nói chuyện nhà đại tẩu rồi sao, đệ thấy có thể ra tay từ chỗ đó.”

Hai mắt Long Đại sáng lên, đúng, sao hắn không nghĩ đến nhỉ. “Tứ muội nàng nay ở An phủ bơ vơ không nơi nương tựa.”

Thời gian sau đó, Long Tam đi rồi, Long Đại bận công vụ, Long Nhị bắt đầu thực hiện kế hoạch. Nhưng hắn chẳng ngờ rằng, An Nhược Thần cũng bận giống Long Đại, nhiều lần hắn muốn gặp mà không gặp được, không phải An Nhược Thần đang tiếp đãi khách thăm thì là ra ngoài gặp gỡ bạn bè. Cái gì mà phu nhân các phủ, thương gia nông hộ, còn cả nha môn quận phủ nữa, cuối cùng nàng còn hỏi kỹ án mật thám mưu phản trước kia, còn cả án mạng của An gia các nàng nữa, muốn bảo đảm bạn bè và người thân nàng sẽ không bị liên lụy. Bận rộn như thế, lúc về tới phủ thì đã quá mệt, ngủ đến thiên hoang địa lão. Lục ma ma và Xuân Hiếu luôn theo cạnh nàng, Long Nhị muốn lôi kéo cũng không tìm được cơ hội. Nhưng Long Nhị không sốt ruột, hắn biết An Nhược Thần không phải cố ý tránh hắn, không cần thiết. Hắn cũng ra ngoài, trò chuyện chút với người này, tâm sự chút với người kia, lại còn đến thăm An phủ.

Đợi đến khi An Nhược Thần xử lý xong mọi chuyện bạn cũ ân huệ kia, lại đến gặp Long Nhị cũng đang ở lầu Tử Vân. Nàng nói lời xin lỗi với Long Nhị, nói mấy hôm nay quá bận nên không chu toàn, lại giải thích lý do mình bận, hy vọng Long Nhị thông cảm. Trong đó nàng còn hỏi Long Tam đi đâu.

Long Nhị đợi chính là cơ hội này. Hắn nói Long Tam đi lo liệu để An Nhược Thần hồi kinh rồi. Những tiền cảnh tốt đẹp như Long phủ bọn họ đang mong mỏi, đại lễ chào đón dọc đường rồi những việc cần làm ở kinh thành, mười dặm hồng trang, gia phong của hoàng thượng, vân vân, hắn đều miêu tả một phen.

An Nhược Thần nghe có vẻ khá xúc động, cuối cùng lại ghen ngào: “Nhất định kiếp trước tẩu đã làm rất nhiều chuyện tốt, nên kiếp này mới có thể bầu bạn cùng tướng quân, được Long gia đối đãi như thế. Nói ra thật đúng là xấu hổ, huyết mạch trên người tẩu, e cũng không tốt bằng tẩu.”

Thái độ An Nhược Thần rất thành khẩn, Long Nhị tin nài thật lòng, hẳn vội nói: “Giờ đây đại tẩu cũng mang họ Long rồi, là người Long gia tui đệ. Những thứ này tui đệ nên làm cho đại tẩu.”

An Nhược Thần cảm ơn hẳn, lại nói: “Tẩu không biết phải trái, có phần tùy hứng, tẩu đã ước định với tướng quân rồi, chàng ở đâu thì tẩu sẽ ở đấy.”

Quả nhiên mà. Long Nhị đã có chuẩn bị trước lời này, nói: “Đại ca có tình thâm nghĩa nặng với đại tẩu, tất cả mọi người đều nhận định đại tẩu đã qua đời, nhưng đại ca chẳng chịu từ bỏ, huynh đệ tui đệ cũng rất cảm động. Có điều huynh ấy còn mang trong trách, vì tìm đại tẩu mà lúc hồi kinh gặp hoàng thượng đã rất bất kính, có nhiều lời nói ra nói vào rồi, nếu để người khác nắm được thóp trong chuyện trấn thủ biên ải này, thì sợ sẽ bất lợi cho huynh ấy.”

An Nhược Thần cười: “Cũng may con người tẩu gặp may, lúc trước giúp tướng quân phá án, lại độ sức với nghịch tặc, cũng coi như là lập công, nghĩ chắc chắn sẽ không ai cho rằng tẩu là phụ nhân làm hỏng việc đâu.”

Long Nhị bị sự dịu dàng chặn họng, nhưng cũng không phản bác được. Đúng, đại tẩu không phải là phụ nhân tầm thường, nàng đã đấu trí với mật thám, vì hộ quốc lập được chiến công. Những thứ đấy đều được viết trong “truyền kỳ phụ nhân tướng quân” rồi, dù chưa chỉ mặt gọi tên, nhưng cuốn sách này đã lưu truyền rộng rãi trên phố phường, ai ai cũng ca ngợi sự tích truyền kỳ của đại tẩu. Dựng được danh dự cao như thế ở dân gian, dĩ nhiên đại tẩu rất có sức rồi, không thể đem quy củ lễ giáo bình thường ra hù dọa nàng được.

Long Nhị suy nghĩ như vậy, chợt thấy hình như lưu truyền cuốn sách này còn có dụng ý khác, sợ không chỉ đơn giản là để lại manh mối cho đại ca tìm người. Hắn nhìn An Nhược Thần, không xác định nổi là mình nghĩ nhiều hay đã đánh giá thấp nàng.

Long Nhị ổn định tâm trạng, đổi chiêu khác: “Nếu đại tẩu lo rằng đại ca không muốn để đại tẩu hồi kinh một mình, thì trái lại đệ có thể khuyên nhủ đại ca. Dù sao tình thế tiền tuyến phức tạp, không biết lúc nào lại có chiến tranh, còn nữa, tuy nói đã nghịch thần tặc tử đã bị bắt giữ, nhưng dầu sao bọn chúng cũng đã cắm sâu ở Trung Lan nhiều năm, không chừng còn có đồng bọn ẩn nấp đang đợi cơ hội trả thù. Trong mắt chúng, đại ca đại tẩu là kẻ thù lớn nhất, đại ca thì không cần phải nói nữa, chứ tình cảnh của đại tẩu cũng chưa chắc đã an toàn. Dĩ nhiên đại ca hiểu được đạo lý này. Nay không chỉ là an nguy của một mình đại tẩu, mà còn cả cốt nhục Long gia tại đệ. Trong bụng đại tẩu, có con cháu Long gia đấy. Nếu đại ca không muốn đại tẩu hồi kinh sống an nhàn thư thái, để tẩu khỏe mạnh sinh con, thì huynh ấy không hiểu chuyện rồi, nhất định đệ sẽ lý luận với huynh ấy, kéo huynh ấy đến trước mặt liệt tổ liệt tông mà ăn nói.”

Long Nhị nói lời này rất có lý, lại cho An Nhược Thần thể diện, đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên người Long Đại, những đạo lý vốn dĩ nên khuyên An Nhược Thần cũng nói thành là phải khuyên cho Long Đại nghe, gõ núi chấn hổ, hạ bậc thang cho An Nhược Thần, chỉ cần nàng thuận nước đẩy thuyền, chịu bước xuống, thì coi như chuyên thành viên mãn, mọi người cũng yên vui thoải mái.

Long Nhị nhìn An Nhược Thần, đợi nàng nói tiếp.

An Nhược Thần im lặng một hồi lâu, vào lúc Long Nhị còn cho rằng phải tiếp tục khuyên thêm mấy câu, thì nàng lại lên tiếng: “Trước kia tẩu rất muốn rời khỏi Trung Lan, nơi này không có cuộc sống mà tẩu muốn, trong An gia cũng không có cuộc sống mà tẩu muốn. Nên tẩu mới đào hôn, rồi gặp được tướng quân. Tướng quân nói một câu với tẩu, tẩu vẫn nhớ mãi.

Câu nói ấy, khiến tẩu động tâm hơn bất cứ lời nào. Chàng nói, sau này nàng phải sống thật tốt, sống như chính nàng hy vọng là được rồi.”

Long Nhị im lặng lắng nghe.

“Thật ra tẩu không có quá nhiều nguyện vọng. Tẩu chỉ là con gái một thương nhân, có chút to gan làm bật, cho là chuyện bất công bất bình, tẩu hy vọng có thể thay đổi, hy vọng có thể được an nhàn thoải mái. Mà kiểu an nhàn thoải mái này, không phải là ăn ngon đến đâu, mặc nhiều xiêm y đẹp thế nào, mà là người thân hòa thuận, người yêu tri âm, bạn bè tri kỷ. Lúc tẩu rơi xuống sông, đã lấy hết cơ hội cuối cùng gào to với tướng quân là tẩu biết bơi, vì tẩu muốn chàng đừng lo lắng, nhất định tẩu sẽ sống tốt. Sau đó tẩu chìm nổi trên sông, bị thương gãy giụa, như không có chút cơ hội sống nào, thế là tẩu lại hối hận, câu cuối cùng tẩu nói với chàng lại là câu này. Tẩu không muốn chia lìa, không phải là vì có nhiều thứ không thể rời bỏ, mà tẩu nghĩ rằng, sao phải chia xa? Sinh ly tử biệt vốn là vô thường, tại sao lại muốn rời đi trong khi ta có thể cuộc sống nắm chặt trong tay, tại vì sao? Vì có quy định thế sao? Vì người khác đều làm vậy?”

Long Nhị há miệng, nhất thời không nghĩ ra lời phản bác được nàng.

“Nếu tướng quân không phải là tướng quân, chỉ là một dân chúng bình thường, chàng đi ra ngoài buôn bán, trồng trọt, đi săn, cũng sẽ gặp chuyện bất ngờ, nhưng những thứ đó có thể thua xa nguy hiểm khi giết địch trên trận tiền, tẩu rời khỏi chàng, quay về kinh thành, ngày ngày lại lo cho an nguy của chàng, lo lắng sợ hãi, sẽ nghĩ liệu có ngày nào nhận được quân báo chàng bị thương không. Đường xá xa xôi, đợi đến khi nhận được quân báo, có phải tẩu sẽ không được gặp lại chàng lần cuối không? Đúng là có thể sống qua ngày như thế, nhưng nếu không nhất định phải thế thì sao?”

Long Nhị không đáp được.

“Tẩu biết nhị thúc tới khuyên tẩu, nhất định là có ý của tướng quân, thật ra tẩu nên nói những lời này với tướng quân mới phải. Suy cho cùng, chuyện này tùy vào thái độ của tướng quân, chàng bảo tẩu có thể ở lại thì tẩu ở lại, còn chàng nói không được, dĩ nhiên tẩu phải rời đi theo nhị thúc. Nhưng chàng vừa cam kết với tẩu xong, nay lại muốn đổi ý, muốn mượn nhị thúc khuyên tẩu, tẩu rất bức, nên những lời này, tẩu không muốn nói với chàng.”

Long Nhị thật sự muốn giải đầu, hai người đang đấu nhau đấy à? Không không, đại ca hẳn còn chưa biết đại tẩu đã ghi hận. Ấy da, có phải chuyện này dọa người quá rồi không, đại ca không nói lời nào, nom cũng khiêm tốn hạ mình, thế mà còn bị nương tử ghi hận. Tâm tư của phụ nhân, đúng là không thể hiểu nổi.

Long Nhị hăng giọng, nói: “Đại tẩu chớ trách đại ca, giờ đại tẩu có thêm người mà, không giống bình thường. Đại tẩu lo cho đại ca, sao đại ca có thể không nhớ mong đại tẩu được. Tẩu cứ nghĩ đi, đại ca hao hết bao trăm ngày cay đắng, cuối cùng tìm được tẩu về, mất rồi mà tìm lại được thì rất quý trọng, dĩ nhiên là sợ tẩu lại xảy ra bất trắc. Ở kinh thành có nhà có người hầu, chăm sóc chu đáo, nên huynh ấy mới yên tâm được, cũng không thẹn với liệt tổ liệt tông. Nhắc đến đây, đại tẩu vào cửa Long gia, vẫn chưa làm lễ chính thức với trong nhà đầu, cũng chưa dâng trà kính bài vị tổ tông cha mẹ chồng, đúng là không nên.”

“Hành quân đánh giặc, luôn có ngày quay về, tẩu và đại ca đệ đã là phu thê thì nên cùng về. Phải hai người thì mới có thể làm lễ được, cùng nhau dâng trà mới gọi là lễ phép. Nhị thúc nói xem, có đúng thế không?”

Long Nhị đã từng gặp qua rất nhiều khó dây dưa, nhưng đây vẫn là lần đầu gặp phải phụ nhân dịu dàng khách khí nhưng miệng mồm lạnh lợi đến thế, dù có lý hay không cũng không thể phản bác được. Hắn suy nghĩ, xem ra thật không thể vòng vo rồi.

“Đại tẩu, tam đệ cũng đã đi sắp xếp rồi, có rất nhiều chuyện phải tổ chức, còn cả phía kinh thành nữa, đại ca đã dâng tẩu xin gia phong cho đại tẩu. Đại tẩu cũng biết đại ca không phải nhân vật bình thường mà, huynh ấy là nhị phẩm tướng quân, còn đại tẩu là phu nhân tướng quân, muốn tùy hứng muốn tự tại, chỉ sợ không dễ thế đâu. Đại tẩu cũng biết đấy, đại ca nói để đại tẩu hồi kinh thì đại tẩu phải hồi kinh, trong này cũng không chỉ là chuyện của phu thê hai người, còn liên quan đến rất nhiều cái được mất khác. Đại ca không nói những lời đó với đại tẩu, mà phí tâm tư để đệ đến khuyên, cũng là vì để ý đến tâm tình của đại tẩu. Lòng đại tẩu như gương sáng, phải biết rõ mới đúng.”

An Nhược Thần lại im lặng hồi lâu. Long Nhị không nói thêm, kiên nhẫn chờ, hẳn biết, nói đến mức này rồi, An Nhược Thần không còn đường lùi, trừ khi nàng định giở chứng với Long Đại, nhưng như thế càng không được, chẳng những làm người khác ghét mà còn mất thể diện. Hẳn cảm thấy An Nhược Thần không phải người hồ đồ như thế, nàng chỉ có thể đáp ứng hồi kinh. Hẳn làm người xấu đến mức này, là đã quá sức rồi.

An Nhược Thần thở dài, nói: “Nhị thúc nói rất có lý.”

Long Nhị gật đầu, nàng biết là tốt rồi.

“Một phụ nhân như tẩu, chuyện có thể làm đúng là có hạn, nếu không có tướng quân ủng hộ, nếu tướng quân không làm chỗ dựa cho tẩu thì tẩu đã không thể tùy hứng được rồi. Nếu đã gả cho chàng, thì nên đặt ý nguyện của chàng lên đầu.”

Long Nhị thở phào nhẹ nhõm, lại gật đầu cái nữa.

“Cho nên, còn phải mời nhị thúc giúp tẩu thuyết phục tướng quân, để chàng cảm thấy, tẩu ở lại bên chàng mới là tốt nhất.”

Long Nhị đang gật đầu dở thì cứng đờ. Gì cơ? Nàng nói gì? Để hẳn thuyết phục đại ca giúp nàng?!

“À, hẳn là tẩu nên thuyết phục nhị thúc trước, để nhị thúc cảm thấy đứng về phía tẩu mới là đúng.”

Long Nhị không nói nổi, đại tẩu vẫn nghịch ngợm thế sao?

“Vậy tẩu bắt đầu khuyên đây, nhị thúc nghe kỹ nhé.”

Long Nhị không muốn nghe, lúc này hẳn mới phát hiện đại tẩu giống hệt đại ca!

“Nhị thúc à, chuyện là thế này. Có câu nói, trưởng tẩu như mẹ, là lý này đúng không? À, không phải tẩu đang hỏi, chỉ là nhấn mạnh hạ giọng thôi. Đã có câu trưởng tẩu như mẹ, tuy xuất thân của tẩu không tốt, nhưng nếu đã gả đến Long gia, thì nên bận tâm cho Long gia, hết lòng lo liệu. Nếu đại ca đệ ở bên cạnh, dĩ nhiên tẩu sẽ chăm sóc cho chàng thật nhiều, chỉ sợ không rồi đâu mà để ý đến các thúc. Nhưng lúc chàng không có ở đây, tẩu nhàn rồi vô sự, không phải nên lo lắng nhiều cho các thúc sao? Hai thúc đã đến tuổi thích hợp để cưới, nên làm hôn sự rồi nhỉ?”

Trán Long Nhị giật giật, cảm thấy nhức đầu. Xong rồi, bị điểm trúng chỗ đau rồi.

“Tại sao trong nhà không có ai lo liệu? Đại ca đệ không có cơ hội rồi. Nhưng các thúc tuần tú nhả nhận như thế, tướng mạo đoan chính, lại còn đường đường là đệ đệ ruột của đại tướng quân nhị phẩm, chẳng lẽ quý nhân đại quan ở kinh thành không một ai đến cầu hôn sao?”

Có! Không ít nữa là! Nhưng Long Nhị không hề muốn nói.

“Thân là trưởng tẩu, tẩu cũng nên lo liệu chuyện này cho các thúc. Nếu tẩu về kinh, nhất định sẽ có không ít nữ quyền nhà quyền quý kết giao với tẩu, tẩu sẽ nhân đấy mà xem xét chọn lựa cho các thúc, nhất định sẽ chọn người tốt.”

“Đại tẩu à...” Long Nhị kéo dài giọng kêu.

An Nhược Thần chớp mắt, nhìn hẩn với vẻ mặt đầy đơn thuần vô tội. Long Nhị lấy lại bình tĩnh, hẩn vẫn chưa thu, hẩn còn có chiêu.

“Đại tẩu nói có lý, nhưng đại tẩu đến kinh thành rồi, sợ cũng có chuyện bận rộn, không rảnh để quản hôn sự của huynh đệ tị đệ đâu. Là thế này, đệ nghe nói, đại tẩu rất thương một muội muội, xếp thứ tư trong nhà. Ta đã đến nhà đại tẩu bái phỏng rồi, di nương của đại tẩu không tốt, huynh trưởng gian xảo, cuộc sống của tiểu muội muội cũng chẳng tốt gì. Bất kể lúc nào đại tẩu về kinh, tóm lại là phải về kinh, như thế trong thành này tiểu muội muội sẽ bơ vơ không nơi nương tựa, rất đáng thương. Đệ đã nghĩ rồi, chỉ bằng đại tẩu đưa nàng về cùng, như thế đại ca được yên tâm, đệ có đường nói lại với đại ca, mà đại tẩu cũng có người để tâm sự, thế nào?”

Nói cách khác, ngày tốt của An Nhược Phương chính là điều kiện trao đổi ngày tốt của Long Nhị hẩn.

An Nhược Thần bật cười: “Đa tạ nhị thúc, nhị thúc đúng là người thận trọng. Thật ra đúng là tẩu từng có suy nghĩ này, nên có đi gặp tứ muội rồi, nếu muội ấy muốn rời khỏi An gia thì tẩu sẽ đưa muội ấy đi theo. Nhưng muội ấy lại nói với tẩu, muội ấy không muốn đi. Mẹ muội ấy bị cha tẩu giết chết, muội ấy không thể đi được.”

Long Nhị ngẩn ra, hẩn vẫn chưa gặp tứ cô nương kia, nhưng nghe nói là một tiểu mỹ nhân yếu ớt, sao giờ nghe đại tẩu kể lại có vẻ cứng rắn thế?

“Muội ấy định học làm ăn, sau này thừa kế gia sản. Món nợ máu ấy, An gia phải đem tiền tài gia sản đến trả.”

Long Nhị chớp mắt, càng kinh ngạc hơn: “Nàng là nữ nhi mà.”

“Thế thì có sao? Nữ nhi không thể buôn bán làm ăn được à?” An Nhược Thần cười, “Nhị thúc có thành kiến rồi, tuy sức nữ tử không bằng nam tử,

nhưng tâm trí không hề thua kém. Chuyện nam tử có thể làm, thì dù có vất vả nữ tử cũng làm được. Nam tử vừa cười nhạo nữ tử thiếu kiến thức, lại vây hãm các nàng trong thâm trạch không cho các nàng có kiến thức, sao có thể công bằng được?”

Long Nhị không đồng ý, nhưng hăn im miệng không nói, không thể nào tranh luận chuyện này với tẩu tẩu được.

“Ta vốn muốn đưa tứ muội đi, tự mình dạy dỗ muội ấy, lúc về kinh cũng sẽ đưa nàng theo, nhị thúc làm ăn lớn, trong nhà nhất định sẽ có chương quỹ quản sự, nên có thể hướng dẫn một hai cho tứ muội ta.”

Trán Long Nhị lại giật giật, nhức đầu quá.

“Nhưng tứ muội ta lại không muốn rời khỏi An gia, muội ấy có chính kiến của mình, muội ấy nói nếu rời đi, thì muội ấy không dễ nắm giữ chuyện trong An phủ nữa, không có mạng lưới thế lực trong phủ, thì nguyện vọng của muội ấy không thể nào thực hiện được. Muội ấy tìm lão bản tửu lâu trong thành giúp sức, người bạn kia của tẩu đã đồng ý dạy dỗ muội ấy, muội ấy cảm thấy rất tốt. Muội ấy muốn cho tẩu cuộc sống sống thật tốt, thì muội ấy cũng sẽ sống tốt như mình muốn.”

An Nhược Thần nhìn Long Nhị, nói tiếp: “Nếu nhị thúc giúp ta thuyết phục tướng quân, để chàng đồng ý cho ta ở lại cạnh chàng, thì ta sẽ không thêm phiền phức cho nhị thúc. Nếu không, ta đành phải quay về tìm tứ muội, nói với muội ấy ta đã hối hận đồng ý để muội ấy ở lại An gia, ta muốn dẫn nàng lên kinh thành. đến lúc đó ta lại bận lo chuẩn bị hôn sự cho các thúc, lại bận tìm người dạy dỗ muội muội làm ăn, đợi muội ấy học được một hai, không thể thiếu phần nhị thúc cho một cửa hàng để muội ấy luyện tay nữa. Hơn nữa, tẩu là trưởng tẩu, thì đó chính là đương gia chủ mẫu, như thế chuyện trên dưới Long gia đều là tẩu quản cả. Tam thúc cũng không thể lại dạo chơi giang hồ được. Nhị thúc cũng nên làm gương tốt cho đệ đệ, nhanh chóng lấy vợ sinh con, thế mới ăn nói với liệt tổ liệt tông

được. Đệ nhìn đi, tẩu còn chưa vào phủ đâu đấy, mà đã có kha khá chuyện cần làm rồi.”

Long Nhị: “...”

Đêm đó Long Đại trở về, nghe nói nhị đệ vẫn luôn chờ mình thì đến phòng tìm Long Nhị. Long Nhị nói với Long Đại thế này thế kia.

Long Đại nghe xong thì thở dài: “Ta đã nói rồi, nàng thông minh mà.”

Long Nhị khá tức giận: “Nương tử của huynh thì huynh tự đi mà khuyên. Dĩ nhiên ý của đệ là, đợi tẩu và đại ca hòa hợp rồi, trong nhà có rất nhiều chuyện cần lo liệu, đúng là không có thời gian chu toàn với tẩu ấy. Chuyện khác thì thôi đi, nếu tẩu bị huynh ép về kinh, thì đến lúc đó tẩu ấy lại dày vò khăng khăng đòi đi tìm huynh, hoặc giả là buồn bực không vui suốt ngày làm ầm lên, như thế cũng không dễ lo lắng.”

Long Đại bật cười: “Đệ là lo mình buồn bực không vui thì có. Thần Thần không như thế đâu.”

Long Nhị quay đầu đi, không buồn để ý đến hấn nữa.

“Đệ nhìn đi, không phải đệ bị nàng giật dây phải đứng về phía nàng rồi sao.”

“Tẩu ấy cho huynh bậc thang thì có.” Long Nhị hừ lạnh, hai người này, giở trò thủ đoạn cũng ra hồn thật đấy, kẹp đệ đệ hấn ở giữa mà lại không xin lỗi câu nào, “Dù sao tự huynh đi mà lo. Chuyện đệ nói rồi, tẩu không thuận theo, đệ cũng hết cách. Tự huynh đi xử lý đi. À đúng rồi, quên nói với huynh, tẩu nói tẩu đang bực huynh đấy.”

Long Đại sửng sốt: “Nàng nói thế nào?”

Long Nhị cười tươi, cảm thấy cuối cùng cũng trả thù được một người, chinh được đại ca mình, “Tẩu không cho đệ nói với huynh.”

Long Đại rời đi. Long Nhị tò mò đến mức nội tâm ngứa ngáy, không biết đại tẩu sẽ so chiêu với đại ca thế nào. Nhưng hắn cũng không muốn ở lại nhìn, hắn biết rồi nhất định đại ca sẽ thỏa hiệp. Chuyện đã làm xong, hắn phải thu dọn đồ đạc rời đi, hắn có thể bắt kịp tam đệ, kế hoạch có thay đổi, mọi chuyện sau đó cứ kéo dài đi đã. Kinh thành ời cửa hàng ời, đợi hắn nha, hắn về ngay rồi đây, thật là nhớ sổ sách với tính toán quá.

Sáng sớm hôm sau, Long Nhị định cáo từ đại ca đại tẩu, nhưng lại thấy đại ca đang hái hoa trong viện. Long Đại kiễng chân, đưa tay ngắt khóm hoa nở rộ nhất ở trên cành cao, mà trong ngực hắn cũng đã ôm mấy cành rồi.

Long Nhị dừng bước, vội nấp bên ngoài tường viện, tránh để đại ca phải lúng túng. Xem ra nhất định đại ca đang đi dỗ đại tẩu đây. Hắn vẫn nên chờ đi.

Long Nhị xoay người chạy biến đi, ăn sáng xong lại đi gặp đại ca đại tẩu.

Lúc này đi tới cạnh phòng, đứng ngoài cửa sổ lại thấy Long Đại đang kẻ lông mi cho An Nhược Thần. Bàn tay thô đã quen cầm đại đao nay đang nắm ngòi bút mảnh khảnh, “soạt soạt” hai đường là vẽ xong, nhìn rất thông thạo.

“Vẽ đẹp quá.”

Long Đại vẽ xong lại còn tự khen mình.

Long Nhị nổi da gà. Đây là đại ca ruột của hắn sao?

Long Nhị lại xoay người rời đi, tránh đại ca phải lúng túng.

Quay về viện tử, Long Nhị lại phát hiện ấy vậy mà mình đang mỉm cười, thật lòng vui thay đại ca. Đại tẩu nói đúng, nàng nên ở lại cạnh đại ca. Tại sao phải chia xa? Hai người bọn họ không nên tách ra.

Thời gian sau đó, Long Nhị quay về kinh thành, hẳn thường xuyên nhận được thư An Nhược Thần gửi. Tuy số lần gặp mặt không nhiều, thời gian quen biết lại ngắn ngủi, nhưng An Nhược Thần lại không hề xa lạ gì với hai huynh đệ bọn họ, nàng hỏi thăm tình hình Long phủ, cẩn thận thuật lại tình trạng gần đây của nàng với Long Đại. Bọn họ ở Trung Lan thế nào, chuyển đến thành Thông ra sao, nàng quen ai, làm chuyện gì, Long Đại đi nắng đen đi rồi, uống canh bị nhiệt miệng, bụng nàng càng ngày càng lớn, đại phu dặn dò thế nào, nàng thèm ăn, có thể ăn phần cơm của năm người. Dù chưa vào Long phủ, nhưng dường như nàng đã là một thành viên trong nhà rồi. Nàng biết mẫu đơn trong sân Long gia đã đơm hoa, nàng lo hông Dư ma ma bị đau, nàng dặn Long Tam ra ngoài phải cẩn thận, đồ chơi nàng muốn đều nhờ Long Nhị gửi đến cho nàng...

Long Nhị Long Tam không khỏi không thừa nhận, bọn họ thích đại tẩu này.

Về sau nữa, tiền tuyến quận Mậu có chiến tranh thật. Đông Lăng cầu binh với Hồ quốc, tấn công Đại Tiêu, muốn báo thù cho ba ngàn tướng sĩ kia. Dư đảng của Huy vương Nam Tần nhân cơ hội đấy mà làm loạn, gây ra rất nhiều chuỗi rắc rối ở biên giới. Nam Tần nội loạn, tự Đức Chiêu để còn lo không xong, không thể giúp được Đại Tiêu. Long Đại lãnh binh vừa ngăn cản Đông Lăng xâm lăng, vừa dẹp loạn ở biên giới.

Tiếp đó trên phường truyền nhau tin tức, nói phu nhân tướng quân An Nhược Thần vì bảo vệ an nguy của thôn nhân, lấy mình làm mồi câu, vác bụng bự dụ địch vào trận, tranh thủ thời gian cho toàn thôn rút lui, bảo toàn được tính mạng của bách tính toàn thôn. Sau đó lại lâm bồn ở trong thôn, nhưng bị khó sinh, dân chúng toàn thôn bảo vệ nàng, cầu phúc cho nàng,

rồi Long tướng quân chạy đến, phu nhân tướng quân sinh con trai, mẹ con bình an.

Toàn Long phủ nghe được chuyện này thì sợ đến nổi hồn phi phách tán, lúc này Dư ma ma muốn dọn dẹp đồ đạc đến quận Mậu. Nhưng ngay lúc ấy Long Nhị lại nhận được thư của Long Đại, nói chiến sự đã lắng, tiền tuyến yên ổn, qua một thời gian nữa hẳn sẽ dẫn An Nhược Thần cùng con trai hồi kinh. Các lễ trước kia nên làm cho An Nhược Thần, bây giờ là lúc phải làm.

Cuối thư còn nói, con trai hẳn, tên là Long Khánh Sinh*.

(*Cái tên ngụ ý mừng con đã chào đời.)

Xem ra mọi thứ đều thuận lợi, người người bình an. Toàn Long phủ vui mừng hơn hở, đợi Long Đại dẫn phu nhân về nhà.

Chỉ là một lần đợi này, không ngờ lại đợi đến hơn nửa năm.

Tới khi Long Khánh Sinh sắp một tuổi, rốt cuộc Long Đại cũng dẫn An Nhược Thần hồi kinh.

Hồng trang mười dặm, chúng thần chúc mừng, hoàng thượng thân phúc cáo mệnh phu nhân... Tất cả những chuyện trước đây Long Đại nên làm cho An Nhược Thần, thì nay đều đã chu toàn.

Còn cuốn “truyện kỳ phu nhân tướng quân” vẫn lưu truyền trong dân gian, trở thành kỳ thư bán chạy.

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 206 - Ngoại Truyện 2: Tịnh Duyên Sư Thái

Tịnh Duyên sư thái ăn mặc theo kiểu thôn phụ, dừng lại ở đầu một con hẻm, bà nhìn vào, bên ngoài một căn nhà trong hẻm có đặt khối gạch đá, bà ta làm như không có chuyện gì đi vòng một vòng, xác nhận không có ai theo dõi, mọi thứ bình thường, lúc này mới đi tới trước căn nhà kia, gõ cửa một cái.

Cửa nhanh chóng mở ra, Tiền Thế Tân đứng sau cửa, hào hứng hô: “Sư thái, có tin tốt.”

Tịnh Duyên nhíu mày. Tiền Thế Tân mới sức tình, hăn vội né người để Tịnh Duyên sư thái vào cửa, lại nhanh chóng chốt kín cửa, thấp giọng nói: “Ta đã làm theo lời sư thái dặn, lúc về đã cẩn thận xem qua, bình thường ra vào cũng để ý, không có ai chú ý tới ta.”

Tịnh Duyên giơ tay lên, ngăn hăn nói tiếp, chỉ hỏi: “Có chuyện gì?”

Tiền Thế Tân đã quen với vẻ lạnh lùng của Tịnh Duyên sư thái, vội nói: “Diệp đại nhân phái người gửi tin cho ta, Huy vương bằng lòng gặp ta rồi.”

“Gặp thế nào?”

“Trong cung.” Tiền Thế Tân nói, “Giờ đây thời cục ở Nam Tân không ổn, Huy vương cũng cảnh giác, ngài ấy chỉ đi lại trong cung, muốn gặp ngài thì phải vào cung. Diệp đại nhân mất thì giờ điều tra chuyện của ta, cuối cùng đã tra rõ, ông ta không chút nghi ngờ ta, lúc này mới đồng ý sắp xếp. Ông ta đã tường trình lại tình hình với Huy vương, Huy vương nói, nể tình có tình cũ với cha ta, cha lại còn hy sinh vì nghiệp lớn của ngài, nên

hắn sẽ chăm sóc cho ta. Ngài ấy bằng lòng gặp ta, muốn nghe ta báo tin của Đại Tiêu, không ai rõ ràng những chuyện trong quận Bình Nam hơn ta được. Yêu cầu mà ta đưa, đối với ngài ấy chỉ là chuyện nhỏ, rất dễ làm. Giờ hẹn ngày mai. Người của Diệp đại nhân sẽ đứng chờ ở cửa cung phía bắc, sẽ có xe ngựa đưa ta vào.”

“An toàn không?”

Tịnh Duyên bất thành linh hỏi, Tiền Thế Tân vội nói: “Cũng vì có bản khoản nên mới vội tìm sư thái để bàn bạc đây.”

Lần này Tiền Thế Tân chạy một đường từ thành Trung Lan đến Nam Tân, trên đường đi phải nhờ Tịnh Duyên sư thái phối hợp cùng. Từ nhỏ Tiền Thế Tân lớn lên trong cấm y ngọc thực, chưa từng phải chịu khổ, cũng chưa hề đến Nam Tân, hắn phải thừa nhận, nếu không có Tịnh Duyên sư thái dẫn đường thì có lẽ hắn đã không thuận lợi đến đô thành được, nếu không có Tịnh Duyên che chở, có lẽ hắn sớm đã bị lưu phi trên đường giết chết rồi. Có thời gian này chung sống, hắn khá tin tưởng Tịnh Duyên sư thái, hắn cảm thấy lúc trước mình giúp Tịnh Duyên khi ở Trung Lan, quả thực là cử chỉ sáng suốt, nay đã được báo đáp.

Trên đường đi, Tịnh Duyên đã mấy lần định bỏ lại hắn mặc kệ, hắn liền lấy công lao ra nói, lại bảo đảm sau khi mình đứng vững ở Nam Tân thì sẽ cho Tịnh Duyên một số tiền lớn, để bà ta có thể tiếp tục lánh đời sống thanh tịnh, lại còn có ý định giải quyết chuyện Nam Tân truy nã bà ta nữa, làm chỗ dựa ở Nam Tân cho bà ta. Tịnh Duyên bản khoản hắn sẽ bán đứng mình trước khi làm những chuyện này, hắn thề sẽ không nhắc đến bà ta với ai khác, tuyệt đối không rước thêm phiền toái cho bà ta. Sau mấy phen khuyên nhủ, Tịnh Duyên mới hứa sẽ hỗ trợ hợp tác với hắn.

Lúc này Tịnh Duyên nghe Tiền Thế Tân nói, ngẫm nghĩ rồi bảo: “Người dẫn theo ta đi. Cứ nói ta là phu nhân của người, vì đi đường nguy hiểm, người sợ xảy ra bất trắc, không dám tiết lộ chuyện mang gia quyến. Nay

muốn vào cung rồi, vì bảo vệ an toàn, người hy vọng sau khi gặp Huy vương, có thể tạm lánh trong cung tránh Đại Tiêu đuổi giết.”

“Nếu họ không đồng ý thì sao?”

“Vậy người không vào nữa. Điều đó chứng tỏ đây là bẫy rập. Nếu sẵn sàng che chở cho người, thì vì sao không che chở được thêm một vị phụ nhân của người? Chẳng qua người chỉ thông qua Diệp đại nhân kia mà liên lạc, chưa hề gặp Huy vương, đâu biết rốt cuộc Diệp đại nhân kia có tâm tư gì. Nếu sau khi tiến cung có gì đó không đúng, ta còn có thể đưa người trốn ra. Nếu mọi thứ bình thường, thuận lợi gặp Huy vương, người và Huy vương nói điều kiện xong, thì vừa hay có thể chính diện nói rõ chuyện của ta.”

Tiền Thế Tân nghe ra đa nghi của Tịnh Duyên sư thái. Nghĩ chắc là bà ta hy vọng có thể tại chỗ nghe mình và Huy vương nói, xác nhận mình sẽ tuân thủ cam kết. Hiện tại đúng là hãn cần sư thái bảo vệ hãn an toàn, nhưng cũng không có gì xấu với sư thái cả.

Hai người bàn bạc một phen, hẹn xong thời gian gặp mặt ngày hôm sau, rồi Tịnh Duyên sư thái rời đi.

Cả một đêm Tịnh Duyên không hề ngủ. Bà nghiền mực, trải giấy ra, chấp bút trầm tư hồi lâu, cuối cùng viết một phong thư. Sáng ngày hôm sau, bà ra khỏi thành tìm dịch phu, đưa bạc nhờ hai hôm sau dịch phu gửi bức thư này đi. Sau đó bà lặng lẽ đến một nghĩa địa, vượt mộ bia, ngồi yên hồi lâu. Rồi sau đó, bà về nhà ăn một bữa thỏa thích, ngủ một giấc, rồi đứng lên mài kiếm. Mài xong thì cũng đã đến thời điểm hẹn.

Tịnh Duyên hóa trang, dặm phấn, mặc y phục vào, giấu kỹ đoản kiếm, dùng nón lá rộng vành che giấu thân hình của mình, đeo thêm khăn lụa che lại dung nhan.

Tiền Thế Tân thấy cách ăn mặc của bà ta mà sợ hết hồn, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, thầm nghĩ quả nhiên sư thái thật trọng, chuẩn bị chu đáo, trông bà ta như thế, trái lại rất giống phụ nhân quan lại đang tị nạn. Lập tức cũng không nói nhiều, hai người cùng ngồi xe ngựa đến cửa cung phía bắc.

Trong đêm đen, vệ binh thủ cung mặc khôi giáp cầm trường đao, oai phong lẫm liệt đứng thành hai hàng. Tiền Thế Tân căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, Tịnh Duyên sư thái ngồi sau lưng hẵn, cúi đầu, dáng vẻ ôn hoà thuần hậu.

Chỉ chốc lát sau, hai chiếc xe ngựa chậm chậm đi ra từ trong cung. Người trên chiếc xe đi đầu bước xuống, đi tới trước mặt Tiền Thế Tân và Tịnh Duyên sư thái, chính là người liên lạc trước đó với Tiền Thế Tân. Hẳn rất bất ngờ khi Tiền Thế Tân còn dẫn theo một người, Tiền Thế Tân nói lại lời giải thích theo như đã thương lượng với Tịnh Duyên, người kia nhìn sang Tịnh Duyên, Tịnh Duyên ngẩng nửa đầu, làm lễ với hẵn ta, lại tựa như xấu hổ sợ hãi nấp sau lưng Tiền Thế Tân trốn.

Viên quan kia thấy lỗi trang điểm tư thái của phụ nhân này giống phụ nhân chốn thâm khuê, lại khiếp đảm nhát gan, nên cũng không nghi ngờ gì, nói mấy câu với công công bên cạnh. Công công kia đi lên, dẫn Tiền Thế Tân và Tịnh Duyên tới xe ngựa phía sau.

Một đường không nói không rằng, đến trước cửa cung thì xuống xe, công công kia lại dẫn Tiền Thế Tân và Tịnh Duyên sư thái xuyên qua cửa cung, đi lên bậc cấp, không vào điện mà lại vòng qua hai hành lang, lúc này mới dừng lại ở một thiên điện. Công công để Tiền Thế Tân và Tịnh Duyên đợi một lúc, y đi vào thông báo.

Tiền Thế Tân thi lễ đáp, nhìn công công kia đi vào cửa điện, lúc này mới dám nhìn xung quanh. Vệ binh mọc như rừng, bầu không khí xơ xác tiêu điều, vào thời kỳ bất thường này, lời đồn Đức Chiêu đế còn sống, muốn

quay về Nam Tần đoạt lại ngôi vị hoàng đế, Huy vương cảnh giác đề phòng cũng là phải.

Đợi một hồi lâu, lại một vị công công đi ra nhìn hai người họ, hỏi vài câu về thân phận rồi đi vào.

Lại chờ lâu nữa, vị công công ban đầu đến đón người cuối cùng cũng đi ra, dẫn bọn họ vào điện.

Thiền điện này khá lớn, hai bên là vệ binh đứng thẳng, một chiếc ghế dài đặt ở vị trí tối cao, trên ghế bày rượu trái cây, một nam tử trung niên ăn mặc sang trọng đang ngồi trên đấy, ắt hẳn là Huy vương. Hai bên trái phải ông ta có khách ngồi, đều là hai nam tử trung niên, Tiền Thế Tân nghĩ, có lẽ là phụ tá của Huy vương, còn đang bàn chuyện nên mới để hẳn phải chờ lâu.

Công công dẫn đường thi lễ với người ngồi trên ghế, nói: “Khởi bẩm...”

Y chỉ mới mở miệng, Tiền Thế Tân mới đang chuẩn bị quỳ xuống thi lễ, thì chợt khước mắt vọt một cái, thấy Tịnh Duyên sư thái ở bên cạnh đột nhiên lao vọt tới phía bên trái ghế.

Tất cả mọi người đều không hề phòng bị, công công vẫn còn tiếp tục nói: “... Điện hạ, Tiền Thế Tân đã đến.”

Tiền Thế Tân cũng đã quỳ xuống nửa rồi, tất cả mọi chuyện còn đang diễn ra, thì bất chợt ngừng lại.

Tịnh Duyên sư thái như ma bên thân, động tác thần tốc, bà ta vọt đến bên trái ghế, cũng không biết rút từ đâu ra một thanh đoản kiếm, chợt đâm vào ngực của nam tử trung niên ngồi bên trái.

Gã nam tử kia trợn mắt há mồm, không tài nào tin nổi. Mọi người xung quanh cũng ngẩn ra, nhìn chằm chằm không kịp phản ứng.

Nhưng chỉ một chớp mắt đó, Tịnh Duyên sư thái lại rút đoản kiếm ra, rồi đâm tiếp mấy nhát “phập phập phập”.

Gã nam tử kia trợn tròn mắt, theo bản năng muốn chụp lấy cổ tay Tịnh Duyên sư thái, nhưng lại bị bà ta đá văng ra. Nam tử nằm ngã vật ra trong vũng máu, không nhúc nhích.

Lúc này các vệ binh mới kịp phản ứng lại, hét to giơ đao xông đến phía Tịnh Duyên. Tịnh Duyên không hề sợ, chém ngã hai người, nhảy lên tịch án, níu lấy nam tử mặc đồ sang đang muốn chạy trốn kia.

Rốt cuộc Tiền Thế Tân cũng sức tỉnh, kinh hãi hét to: “Điện hạ!”

Tịnh Duyên cười lạnh gác kiếm lên cổ gã nam tử, nói: “Hắn không phải là Huy vương. Tên đó mới đúng.” Bà ta hất cằm về phía gã nam tử bị ám sát ngã xuống đất kia, Tiền Thế Tân cả kinh há to miệng.

“Dừng tay, mau dừng tay!” Nam tử bị Tịnh Duyên uy hiếp vội quát lên. Các vệ binh bao vây quanh họ, không dám vọng động.

“Người, người là...” Vào lúc này gã nam tử không thấy được mặt Tịnh Duyên, nhưng vừa rồi bà ta mới động võ, cả nón lá và lụa che đều rơi xuống, để lộ dáng vẻ, hắc kinh hãi liếc một cái, đã nhớ ra rồi.

“Đã lâu không gặp, người vẫn làm chó của Huy vương như cũ nhỉ.” Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng nói.

“Người đã giết điện hạ, bất luận thế nào cũng không chạy thoát được.”

Tiền Thế Tân ngây người như phỗng, rốt cuộc đã rõ chuyện gì đang xảy ra. Tịnh Duyên sư thái lợi dụng hắn xâm nhập vào hoàng cung, mục đích của bà ta là hành thích Huy vương.

Giờ đây Huy vương thần hồn nát thần tính, cũng đề phòng hãn. Hãn không biết được gương mặt thật của Huy vương, Huy vương liền để quan viên thuộc hạ cải trang, đợi hỏi rõ cảm thấy hãn đúng là hữu dụng trung thành, thì lúc ấy mới lộ thân phận. Có điều Huy vương không ngờ nổi rằng, hãn lại đưa Tịnh Duyên sư thái cải trang thành phu nhân dẫn vào cung.

Tịnh Duyên và Huy vương là người quen cũ, dĩ nhiên đoán ra. Chẳng qua không ai ngờ rằng, Tịnh Duyên không nói hai lời đã động thủ.

Quả nhiên, vẫn là Tịnh Duyên sư thái đó.

Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng Tiên Thế Tân, mà vệ binh chen đến bên cạnh hãn, gác đại đao trên cổ hãn. Tiên Thế Tân cắn chặt răng, không thể dùng sợ hãi để hình dung tâm tình của hãn được. Hãn cứ tưởng Tịnh Duyên sư thái đưa hãn thoát khỏi sinh thiên, nhưng không ngờ bà ta lại dẫn hãn đi về phía địa ngục.

Tiên Thế Tân nghe thấy Tịnh Duyên lạnh lùng hỏi: “Người nói cho rõ, có phải trước đây Huy vương bố trí sát hại con gái ta, giá họa cho Hoàng đại nhân không?”

“Đúng đúng.” Viên quan kia sợ run lấy bầy, đâu dám có tranh cãi, trợn mắt bày ra đó, đầu óc hãn cũng không linh động được, chỉ có thể hô to, “Đừng giết ta, người còn có đường...”

Chữ “thoát” còn chưa nói xong, kiếm của Tịnh Duyên đã xoẹt qua cổ hãn.

“Bịch” một tiếng, thi thể nhuộm máu ngã xuống trước mặt Tịnh Duyên. Tịnh Duyên sư thái lạnh lùng bước qua thi thể, đi tới đám vệ binh vây quanh bà.

Vệ binh bị khí thế của bà ta trấn áp, không khỏi bước lùi ra sau. Công công dẫn Tiên Thế Tân vào điện cao giọng kêu to: “Mau buông vũ khí đầu

hàng, nếu không ta sẽ giết hần!”

Đầu Tiên Thế Tân căng ra, bị người ta giẫm trên đất, đao trên cổ cũng ép sâu hơn. Hần biết, công công này nói “hần” tức là chỉ mình. Hần lớn tiếng kêu: “Sư thái, đừng làm chuyện điên rồ! Công công, ta không cùng phe với mộ, ta không biết mộ muốn hành thích!”

Tịnh Duyên nhìn dáng vẻ chật vật của Tiên Thế Tân, lại nhìn binh sĩ giờ kiếm vây quanh mình, cười nói: “Giết hần? Giết đi. Hần là kẻ ác, bất trung bất nghĩa bất hiếu, đáng chết. Ta mãi vẫn cố kiềm chế chưa ra tay, là vì muốn hần dẫn ta đến đây, nếu không Huy vương đề phòng ta thì sao có thể lại gần được. Nay tâm nguyện của ta đã xong, các người giết hần đi.”

Đầu óc Tiên Thế Tân ong lên, lớn tiếng gọi: “Sư thái, ta đã cứu bà!”

“Tiết kiệm sức lực đi. Ta cũng không phải kẻ tốt, không có lòng trắc ẩn. Khác biệt giữa người và ta chẳng qua chỉ là, trước khi chết ta có thể giết thêm mấy kẻ để chôn theo, còn người thì không có bản lĩnh này. Người cũng đừng cảm thấy ảm ức gì, người tham lam phản quốc, giết cha diệt bạn, không chừa chuyện xấu, một mình chạy trốn, lại không chút băn khoăn đến vợ con người nhà của người, loại lang tâm cầu phước như người, chẳng lẽ không đáng chết?”

Vừa nói bà ta vừa đi lên, các vệ binh lại lùi nữa. Tịnh Duyên tiếp tục nói: “Mọi kẻ ác đều sẽ không có kết quả tốt. Cái gọi là ác giả ác báo, hôm nay, thời điểm đã đến!”

Vừa dứt lời, bà ta hét lên một tiếng đầy chói tai, giờ kiếm lao vụt vào đám đông. Nhất thời các vệ binh loạn lên, chém lung tung.

Tiên Thế Tân chỉ cảm thấy đột nhiên trên người nhẹ đi, những kẻ áp chế hần đã buông hần ra. Hần vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên điện loạn cả lên, vệ binh có kẻ thì chạy trốn, có kẻ xông lên tiêu diệt Tịnh Duyên sư thái, còn có kẻ che chở công công rút lui.

Tiền Thế Tân vội lặn một vòng trốn ra sau điện, một binh sĩ ré một tiếng, ngã xuống trước mặt hắn, Tiền Thế Tân sợ hết hồn, thò đầu nhìn ra ngoài, cả người Tịnh Duyên sư thái nhuốm đầy máu, như ma phụ thể, sát chiêu không hề dừng. Vệ binh trước mặt bà ta cứ nối nhau ngã xuống, nhưng bà ta vẫn bình tĩnh, mặt lạnh vô cảm tiếp tục giết.

Tiền Thế Tân không dám nhìn nữa, thấy chỗ trống thì quỳ bò di chuyển ra cửa điện, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần. Không ai để ý muốn bắt hắn, không ai chém hắn. Cửa điện đang ở ngay trước mắt rồi, Tiền Thế Tân mừng rỡ, hắn bò dậy chạy ra ngoài, chỉ cần ra ngoài, rời khỏi địa ngục chém giết này, thì vẫn có cơ hội sống!

Tiền Thế Tân chạy vọt ra khỏi cửa điện, hắn dốc hết lực, nhưng đến khi chạy ra cửa thì chợt dừng lại.

Trước mắt đầy rẫy binh tướng không đếm xuể, bao vây đại điện không nước chảy lọt. Trong tay ai cũng kéo căng dây cung, nhắm ngay cửa.

Tiền Thế Tân tròn to hai mắt, nghe có người quát: “Bắn tên!”

Tiền Thế Tân chỉ cảm thấy mưa mũi tên đang bắn về phía hắn, trên người đau nhói. Hắn lão đảo ngã ngựa ra sau, đập phải cột cửa, trượt ngồi xuống. Hắn không cử động được, hai mắt mơ hồ. Hắn thấy Tịnh Duyên sư thái cầm kiếm nhỏ máu đi về phía hắn, sau lưng là thi thể đầy đất.

Bà ta đang cười với hắn, chắc là cười rồi, hắn không thấy rõ lắm, nhưng có thể cảm nhận được giễu cợt trong đó.

“Bắn tên!”

Lại một tiếng quát đầy chói tai.

Cơn mưa mũi tên lại lần nữa phóng đến cửa điện. Tiền Thế Tân tròn mắt, rồi trước mắt tối sầm đi, cảnh cuối cùng mà hắn thấy, là Tịnh Duyên sư thái

giơ kiếm trong tay lên, lao vào màn mưa tên...

Dường như hắn còn nghe thấy âm thanh của Tịnh Duyên sư thái.

Mọi kẻ ác đều sẽ không có kết quả tốt. Cái gọi là ác giả ác báo, hôm nay, thời điểm đã đến!

ĐÔI LẦN GẶP, LỖ BÉN DUYÊN

Minh Nguyệt Thính Phong

www.dtv-ebook.com

Chương 207 - Ngoại Truyện 3

3.1 Bệnh phu hân thê

Tiết Tự Nhiên thấy trên đời này chẳng có chuyện gì khiến hân quá tiếc nuối cả. Tuy từ nhỏ bệnh yếu, người không khỏe, nhưng số mệnh đã vậy rồi, hân cũng không oán trách gì. Hơn nữa hân sinh trong nhà giàu, được cha mẹ thương hết mức, muốn gì có nấy, theo đạo lý được mất, hân cảm thấy ông trời vẫn quan tâm hân đủ rồi.

Nhưng cũng thế, hân nghĩ mà tức, vất vả lắm mới hân mới thành thân, thế mà ông trời lại chẳng cho hân mặt mũi, làm hân ngã bệnh trong hôm thành thân. Tuy nói trước khi thành thân hân đã đi xa một nhọc quá mức, mất tinh thần hao tinh khí, nhưng cũng không thể để hân như vậy trong ngày bái đường được chứ! Hân cố chống đỡ lạy xong ở phòng khách, rồi bị đuổi về phòng uống thuốc, cũng không kịp giao phó quy củ đêm tân hôn với tân nương của hân thì đã ngủ mất rồi.

Nói đêm tân hôn thì có quy củ gì ấy hả? Hân đã định rõ sẵn trong đầu rồi, nhưng đầu óc cứ thêm ta, uống xong thuốc rồi lại ngủ, lại không nhớ rõ.

Đợi đến khi tỉnh dậy thì trời đã sáng. Tiết Tự Nhiên liếc mắt liền thấy An Nhược Hi ngồi ở đầu giường.

An Nhược Hi giương mắt nhìn hân, ngạc nhiên có mừng rỡ có. Tiết Tự Nhiên tức giận nghĩ, nếu câu đầu tiên mà nàng nói là “chàng khó chịu chỗ nào” thì hân sẽ không để ý đến nàng trong ba ngày.

An Nhược Thần lên tiếng: “Chàng nằm mơ à?”

Tiết Tự Nhiên sững sốt.

“Mơ thấy ta sao?”

Tiết Tự Nhiên không tiếp lời được. Tuy nói như thế rất tốt, không nói câu hấn không muốn nghe, nhưng lời không giới hạn, không biết trong đầu của nàng nghĩ gì cũng khiến người khác tương đối bức đó nha.

Lúc này a hoàn nghe thấy động tĩnh trong phòng thì vội đi vào, thấy Tiết Tự Nhiên tỉnh thì la lên: “Công tử tỉnh rồi!”

Rất nhanh lại có hai a hoàn đi vào, tay bưng khay, bên trên có bát thuốc, mùi vị quen thuộc khiến Tiết Tự Nhiên biết đó là gì.

“Công tử ngủ hai ngày rồi, ăn chút cháo thuốc chứ ạ? Rất ấm ạ, uống vào miệng rất vừa.”

Hai ngày?! Tiết Tự Nhiên nhú mày, vô cùng bức dọc, đang muốn giờ tỉnh khí thì không ngờ An Nhược Hi đã nhanh chóng đáp thay hấn: “Phải ăn chứ, đem tới đi.”

An Nhược Hi đỡ Tiết Tự Nhiên dậy, sức rất lớn, sau đó một tay nhận lấy chén một tay cầm muỗng, nhanh nhẩu đút vào miệng Tiết Tự Nhiên.

“Vừa nãy lúc ngủ trưa, ta mơ thấy tướng công đấy.”

Tiết Tự Nhiên đang định phản kháng không ăn, nhưng nghe An Nhược Hi nói vậy thì nhất thời vãnh tai lên, tò mò nàng mơ thấy hấn cái gì.

“Tướng công nói với ta là, ‘ta đói rồi’.” An Nhược Hi vừa đút cháo vừa nói, “Thế là ta tỉnh lại. Tướng công đói rồi, vậy sao được chứ, ta phải nhanh đến xem sao.”

Tiết Tự Nhiên sắc hớp cháo, hăn không chỉ bệnh thoi thóp, mà còn là tên tham ăn trong mơ của nàng? Giận! Hình tượng trượng phu ban đầu của hăn đâu rồi! Mặt mũi đâu rồi! Hăn muốn nói gì nhỉ? Đúng! Hăn muốn giáo huấn nàng, sao có thể nằm mơ lung tung được! Còn nữa, cũng phải nói cho nàng biết mấy quy củ lúc trước nghĩ ra nữa.

Tiết Tự Nhiên nhắm lại quy củ một lần trong đầu, chuẩn bị tâm trạng thật tốt, đang định mở miệng thì phát hiện mình đã được đút xong bát cháo rồi. Xong rồi, tại sao ăn nhanh thế? Khí thế kia thì làm sao chịu nổi.

An Nhược Hi hài lòng mỉm cười, đặt chén xuống, lấy khăn lau miệng cho hăn: “Quả nhiên tướng công đói thật. Tướng công mau khen ta đi.”

Khen nàng rảnh quá hả? Phiền hà ghê gớm. Tiết Tự Nhiên liếc xéo nàng.

An Nhược Hi không để ý, chỉ cảm thấy Tiết Tự Nhiên như thế là tinh thần khá lên nhiều rồi. Hăn có tinh thần, nàng liền vui vẻ.

An Nhược Hi cười hì hì với Tiết Tự Nhiên, Tiết Tự Nhiên đang định liếc cái nữa, thì lại cảnh giác trong phòng còn có người. Không được, không thể để An Nhược Hi khó coi trước mặt a hoàn được, dù sao cũng là tân nương mới vào cửa, nếu hăn có vẻ chán ghét nàng, thì sau này bọn a hoàn sẽ lạnh nhạt thiếu phu nhân nàng.

Tiết Tự Nhiên hắng giọng, nghiêm mặt hỏi An Nhược Hi: “Nàng đã ăn chưa?” Vừa hỏi vừa quét mắt nhìn chúng a hoàn.

Chúng a hoàn vội đáp: “Bẩm thiếu gia, thiếu phu nhân đã dùng bữa rồi.” Thiếu gia đúng là bị bệnh hồ đồ rồi, vừa nãy thiếu phu nhân đã nói rõ là ngủ trưa, thì không phải là đã sớm dùng qua bữa trưa rồi à.

“Các nàng có hầu hạ nàng tốt không?” Tiết Tự Nhiên lại hỏi An Nhược Hi.

Chúng a hoàn vội đáp: “Thiếu gia yên tâm, các nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực với thiếu phu nhân.”

An Nhược Hi không có cơ hội mở lời, chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái, cười rất có sức.

Hết như đồ ngu vậy.

Tiết Tự Nhiên lại chê nàng.

Hắn cho bọn a hoàn lui xuống, đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại phu thê hai người, là hắn lại dùng sức liếc xéo An Nhược Hi, trong lòng mới thoải mái được.

Nhưng An Nhược Hi vẫn cứ cười, Tiết Tự Nhiên hết nói nổi, nhất thời cũng chẳng biết muốn nói gì, định dạy dỗ vài câu nhưng lại cảm thấy khí thế mở màn không đủ, dứt khoát hỏi: “A hoàn bà tử mà nàng đưa tới, cũng thu xếp xong rồi hả?”

“Xong hết rồi ạ.”

“Ừ.” Tiết Tự Nhiên không nói gì thêm, không lẽ tiếp theo nên hỏi tối qua có ngủ ngon không ư? Ấy da, sau lần tân hôn này, mọi người đã nói chuyện gì?

“Tướng công.” An Nhược Hi nhích lại gần. Tiết Tự Nhiên giật mình, bất động thanh sắc, cổ lạnh lùng “ừ” một tiếng. Nàng cách hắn rất gần, hắn ngửi thấy được mùi hương trên người nàng, nhàn nhạt lại dịu nhẹ, rất có phần trêu người. Tiết Tự Nhiên nóng cả mặt, tiếp lại thấy phiền não, người nặng nề ngực khó chịu, thân thể này quá cứng, ngay cả đỏ mặt cũng không nhanh được.

Đợi đã. Hắn đỏ mặt cái gì!

“Tướng công.” An Nhược Hi lại gọi.

Giọng điệu kia có phần thẹn thùng sợ hãi.

Tiết Tự Nhiên lặng lẽ nhìn nàng.

An Nhược Hi cúi thấp đầu, gương mặt phúng phính. Tiết Tự Nhiên không dời mắt nổi.

“Tướng công, ta muốn hỏi là...”

Còn chưa nói xong thì nghe thấy a hoàn ở bên ngoài gọi: “Bái kiến phu nhân.”

An Nhược Hi chột ngắc đầu, đối mặt với cái nhìn của Tiết Tự Nhiên. Cả hai đều kinh ngạc ảo não.

Còn chưa kịp nói gì thì Tiết Tự Nhiên đã dẫn hai bà tử cùng một đại phu vội vã đi vào: “Tự Nhiên, con tỉnh rồi hả?”

“Vâng.” Tiết Tự Nhiên chỉ đành phải đáp, vừa đáp vừa nhìn An Nhược Hi. Muốn hỏi gì thì lát nữa rồi hỏi, biết chưa?

An Nhược Hi lùi về sau hai bước, chừa vị trí cho Tiết phu nhân. Nàng âm thầm nhìn Tiết Tự Nhiên, trong lòng âm ứ, cũng có phải nàng để phu nhân đến đâu, trường nàng làm gì chứ?

Tiết phu nhân cười với An Nhược Hi: “Không sao, đừng lo gì cả, để đại phu khám cho hẩn.”

An Nhược Hi vội thi lễ, đáp lại bằng một nụ cười.

Cổ tay Tiết Tự Nhiên bị đại phu cầm lấy, nhìn sắc mặt đại phu thì cũng biết sẽ không nói lời gì khó nghe. Tiết Tự Nhiên nhìn An Nhược Hi, không vui: “Nàng về phòng trước đi.”

Tiết phu nhân và An Nhược Hi đều sửng sốt.

Tiết Tự Nhiên lại nói: “Trong phòng toàn mùi thuốc, lại cứ oi bức, nàng đừng ở đây nữa, về phòng nghỉ đi.”

Tiết phu nhân nghe thế thì biết ý của con trai, nhất định là con không muốn để An Nhược Hi nghe đại phu thảo luận bệnh tình của mình. Việc này cũng đúng, con dâu vừa vào cửa, không nên nghe điều này. Thế là Tiết phu nhân cũng nói: “Đúng thế Hi Nhi, con về nghỉ trước đi. Ở đây có đại phu chăm sóc, Tự nhiên không có chuyện gì đâu.”

An Nhược Hi há miệng, rất muốn ở lại nhưng cũng không biết nên nói gì. Nàng lặng lẽ nhìn Tiết Tự Nhiên, nhưng hăn cụp mắt không nhìn nàng. An Nhược Hi cắn môi, gật đầu đáp rồi thì lễ đi ra.

Tiết Tự Nhiên nhìn bóng lưng của nàng, dùng sức ho khan một tiếng.

An Nhược Hi quay đầu nhìn hăn. Hăn lấy hết sức trợn mắt với An Nhược Hi, ý bảo lát nữa đại phu đi rồi thì nàng hãy tới biết không hả? Vừa rồi muốn hỏi gì thì để lát nữa hỏi tiếp biết chưa? Về phòng nghĩ thêm nhiều đề tài đi, để gặp mặt có chuyện mà nói biết chưa?

An Nhược Hi chớp mắt rồi lại quay đầu rời đi, bước chân có phần nặng nề, trong lòng rất bức bối, tại sao lại đuổi nàng đi, rõ ràng nàng là nương tử của hăn mà. Đuổi nàng đi thì thôi, lại còn trợn mắt với nàng, làm phiền hăn rồi sao? Rõ ràng lúc trước rất tốt với nàng mà, là hăn khẳng khẳng để nàng gả đến, chứ nàng cũng không ép hăn mà.

Càng nghĩ càng ảo não, An Nhược Hi cúi đầu đau lòng về phòng.

An Nhược Hi đợi trong phòng rất lâu, sau đó Tiết phu nhân đến. Tiết phu nhân nói vài câu an ủi với An Nhược Hi, gì mà ngày nàng dâu vào cửa thì con trai đổ bệnh, phải chia phòng ở, khiến nàng phải thấp thỏm, đúng là Tiết gia bọn họ có lỗi. Tiết phu nhân thấy có áy náy nên tặng anhir ất nhiều

đồ trang sức, nói thêm về bệnh tình của Tiết Tự Nhiên, lại bảo nàng thông cảm cho, nói thời gian sau này còn dài, đừng vì tính xấu của Tiết Tự Nhiên mà so đo, nếu bị hấn chọc giận thì cứ đến nói với bà, bà đây làm mẹ, nhất định sẽ làm chủ cho con dâu.

An Nhược Hi nghe xong thì có phần cảm động, nếu đổi lại thành nàng làm mẹ, sợ là sẽ ra oai phủ đầu mấy bận, trấn con dâu rồi. Như thế so ra, An Nhược Hi lại thấy Tiết Tự Nhiên đáng ghét, mẹ chồng đối tốt với nàng là thế, mà hấn làm tướng công lại chỉ biết trừng mắt với nàng.

An Nhược Hi giận dữ cả một ngày không đến tìm Tiết Tự Nhiên, đến tối thì qua hỏi thăm, nhưng hôm đó Tiết Tự Nhiên cũng không khỏe lắm, đại phu nói phải nằm liệt giường mấy hôm nữa, đã uống thuốc đi nghỉ rồi.

Ngày hôm sau là ngày quy ninh*, An Nhược Hi phải về nhà mẹ, nàng đem theo một đồng lễ lớn của Tiết phu nhân, một mình về An phủ.

(*Con gái ở nhà chồng về thăm cha mẹ gọi là quy ninh.)

Đàm Thị thấy con gái về nhà một mình thì rất mất hứng. Trong lễ cưới người con rể này còn không đi ra kính tâng ly rượu cho tân khách các nhà, thật là quá thất lễ, mặt mũi An gia bọn họ bị tổn thương rồi, mấy ngày qua bà đã nghe không ít lời bóng gió đâu.

Đàm Thị kéo con gái lại cẩn thận hỏi, đã viên phòng chưa?

An Nhược Hi thẹn thùng, ấp úng nói không ra.

Đàm Thị càng mất hứng. Nói thẳng Tiết công tử này ngay cả viên phòng cũng không được, với thân thể đó của hấn, còn có thể chống đỡ được mấy năm?

An Nhược Hi nghe lời này, nhất thời tức giận.

Đàm Thị không nhìn sắc mặt An Nhược Hi, chỉ coi là con gái nhà bà xấu hổ, thế là dạy dỗ một phen, bất kể có thế nào, động phòng mới là quan trọng nhất, này gả đi rồi, cái gì cũng uống công, chỉ khi sinh con mới có thể đứng vững được. Dù sao cuối cùng gia sản Tiết gia cũng phải để lại cho con cháu Tiết gia, Tiết Tự Nhiên đoán mệnh như thế, nên phải mau sớm nghĩ cách hoài thai.

An Nhược Hi mím chặt môi không đáp, nín nhịn ngồi nghe mẫu thân cảm râm, nghe một đồng lời than phiền về bệnh tình của Tiết Tự Nhiên, cuối cùng không chịu nổi nữa, nàng nói mình phải về sớm, đứng dậy toan đi.

Đàm Thị mất hứng: “Gấp gáp cái gì thế hả?”

“Gấp về sinh con!” An Nhược Hi càng mất hứng hơn, bỏ lại một câu giận dỗi rồi đi.

Quay về Tiết phủ, sắc mặt vẫn khó coi, lại nghe a hoàn báo lại là Tiết Tự Nhiên đã tỉnh, muốn gặp nàng.

An Nhược Hi nhanh chóng đi qua.

Tiết Tự Nhiên thấy nàng thì mừng: “Chuyện gì đấy hả? Có tướng công cũng giống không có tướng công hả? Chê ta bị bệnh phải không?”

An Nhược Hi hết hồn, vừa đau lòng lại vừa chột dạ, không đợi hần nói hết đã nhào đến, ôm lấy hần: “Ta không mà, không phải ta nói, tất cả đều là ý của một mình mẹ ta. Ta không chê chàng đổ bệnh. Ở trong lòng ta, không ai sánh bằng chàng cả.”

Nói xong lời này mới thấy không đúng, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên Tiết Tự Nhiên nhú mắt.

Ấy, chẳng lẽ không phải là biết nàng về nhà mẹ rồi mẹ nàng nói mấy lời đó sao? Cũng đúng, hăn cũng không thính tai vậy được.

“Ấy...”

“Mẹ nàng nói gì?”

An Nhược Hi đứng ngay ngắn, đứng đắn hỏi: “Tướng công tìm ta có gì dặn dò?”

Muốn gạt đề tài đi phải không? Tiết Tự Nhiên hừ lạnh, chiêu này vô dụng. Hăn dưỡng bệnh mấy ngày nay cũng không phải là uống phí, vào lúc này tinh thần phấn chấn, có thể đấu pháp ba trăm hiệp với nương tử! Giờ có tính toán từng chuyện nhỏ cũng xong hết, cái nào cũng được!

“Nói mau! Hôm nay là ngày gì!”

An Nhược Hi suy nghĩ, dè dặt đáp: “Tháng năm, mồng ba...” Sắc mặt tướng công nhà nàng khó coi quá.

“Hỏi nàng cái này hả?” Tiết Tự Nhiên càng giận hơn.

An Nhược Hi há miệng, không phải hỏi cái này sao?

Còn ngây ngô nữa! Tiết Tự Nhiên hỏi lại: “Nàng đi đâu.”

Cái này đáp được nha, “Về nhà mẹ.”

“Vì sao lại về?”

“Còn không phải à, ngày quy ninh, phải về nhà mẹ chứ sao.”

“Nàng cũng biết là quy ninh hả!” Rốt cuộc Tiết Tự Nhiên cũng nghe được điều mình muốn nghe, lờm nàng một cái, giáo huấn, “Ngày như thế,

không phải ta nên dẫn nàng về sao? Kết quả thế nào hả, tự nàng âm thầm đi, đã hỏi qua ta chưa?”

An Nhược Hi ngẩn người, nuốt câu “nhưng tướng công bị bệnh không biết lúc nào sẽ tỉnh, dù có tỉnh cũng không thích hợp ra cửa” vào bụng. Nàng cúi đầu, nhìn chăm chăm mũi giày.

“Biết sai chưa?”

“Biết rồi.”

Đối lại Tiết Tự Nhiên ngẩn ra, ngoan vậy hả? Ngoan như thế thì bảo hãn phát huy thế nào đây.

Hắn hắng giọng: “Vậy nàng nói xem, phải làm thế nào?”

“Ta có đem điểm tâm ngon từ nhà về, cho tướng công một phần?”

“Bộ thèm lắm hả?”

Vậy chẳng lẽ chàng thèm về nhà cùng mình? An Nhược Hi nhếch môi. Nhưng nàng biết Tiết Tự Nhiên không thích mẫu thân mình.

“Vậy thì phạt ta chuyển vào, hầu hạ tướng công thay xiêm y dùng bữa.” An Nhược Hi suy nghĩ, rồi linh quang chợt lóe!

Tiết Tự Nhiên sững sờ, giương mắt nhìn nàng.

An Nhược Hi ngẩng đầu ưỡn ngực lễ thẳng khí hùng.

“Mẹ nàng đã nói gì với nàng rồi hả?”

Nhất thời An Nhược Hi như bị công kích, có phần nhụt chí: “Bà bảo ta phải hầu hạ tướng công thật tốt.”

“Thế à?” Tiết Tự Nhiên không tin.

An Nhược Hi cãi: “Tuy không phải nói thế, nhưng ý giống nhau.”

“Vậy nguyên câu của bà là gì?”

“Hả, nguyên câu của bà à? Không nhớ nữa. Dù sao cũng là ý này.” An Nhược Hi chơi xấu.

Tiết Tự Nhiên trợn mắt với nàng: “Nàng gả cho ta rồi thì chính là người của Tiết gia, đừng có nghe mẹ nàng xúi giục nữa, tâm nhân bà ta không tốt, ta cũng không muốn sau này phải thu dọn chuyện xấu của các nàng.”

An Nhược Hi không vui, dù có thế nào thì đó cũng là mẹ ruột nàng, dù nàng có hơi thất vọng về mẹ, nhưng người khác coi thường đánh giá thấp bà như vậy, nàng rất không vui.

“Mẹ ta không có gì hết, chàng giận không thể cùng ta về nhà, chẳng lẽ không thấy giám thị ta sao? Ta là vợ Tiết gia, là nương tử của Tiết Tự Nhiên chàng, dĩ nhiên một lòng một ý với chàng rồi, nhưng ta vừa qua cửa mà chàng đã vu khống hãm hại mẹ ta như thế, coi thường ta căm thù nhà mẹ ta, chẳng lẽ đây là thái độ của người chồng sao?”

Tiết Tự Nhiên ngẩn người, cũng rất không vui: “Ta nói gì hả, nói một câu nàng trả lại mười câu, nàng mới là người cần kiểm điểm lại thái độ của mình!”

“Thái độ của ta rất tốt! Chàng nói muốn gặp ta, ta đến nhanh còn gì. Chàng hỏi câu nào ta đáp câu nấy, thái độ có gì không tốt?”

“Vậy nàng nói đi, có phải mẹ nàng chê ta bị bệnh không?”

“Thì chàng bệnh thật còn gì, cũng bệnh cả đời, bắt bẻ người khác còn gì!”

“Nàng nhìn đi, có phải ta hỏi một câu nàng trả lại một câu không hả!”

“Vừa rồi chàng nói là chàng nói một câu ta trả lại mười câu cơ mà! Ta vừa đến rồi, chưa đến mười câu!” An Nhược Hi càng cãi càng mạnh, chỉ thiếu nước chống hông.

“Nàng còn cảm thấy mình cơ trí hả?”

“Không thông minh bằng tướng công.”

“Hừ, lúc nịnh nọt thì giọng phải tốt, mới có thể có thành ý.”

“Ai nịnh chứ! Ta nói thật!”

Tiết Tự Nhiên trừng nàng! Hung dữ với hần, rốt cuộc thật lòng khen hay là nói lấy đây!

An Nhược Hi trừng lại, nhân lúc nàng còn đang khí thế, dứt khoát nói một tràng: “Người chàng không khỏe là sự thật, mẹ ta làm người luôn cúi, cũng đúng là sự thật. Nhưng ta giả cho chàng rồi, không phải mẹ ta nghĩ vậy, vì ta thích chàng nên mới giả cho chàng. Thân chàng yếu ớt lắm bệnh thì có sao, ai mà không gặp thiên tai nhân họa, nói không chừng còn không có mệnh lớn bằng chàng. Mạng chàng không dài thì có sao, trước khi ta giả qua cũng đã nghĩ rồi, chúng ta bằng tuổi nhau, vậy thì lúc chết, dĩ nhiên cũng phải bằng tuổi nhau.”

Tiết Tự Nhiên cứng người, hần đã đoán xem nương tử hần sẽ nói gì rất nhiều, nhưng không ngờ nàng lại nói như vậy, nói lời tỏ tình... sâu sắc thế. Mặt Tiết Tự Nhiên dần dần nóng lên, cảm giác trong lòng như có gì bùng cháy, tim đập nhanh hơn, nóng rực.

Hần hăng giọng cho thanh cổ, rồi miễn cưỡng duy trì giọng bình thường: “Tự nàng nói xem, lời này của nàng có quá đáng không?”

An Nhược Hi chống nạnh: “Câu nào quá đáng chứ! Chàng nói đi! Là câu nào!”

Thật sự là còn dữ hơn cả thôn phụ sơn dã nữa!

Tiết Tự Nhiên nhìn An Nhược Hi, nhưng không hề thấy ghét. Nàng hung dữ, nói chuyện lại không văn nhã, nhưng hẳn cảm thấy đôi mắt nàng phát sáng rất đẹp, dáng vẻ hung dữ tức giận cũng thật khiến người ta yêu thích.

Hai người nàng nhìn ta ta nhìn chàng, đều không vạch trần đối phương đang đỏ mặt.

An Nhược Hi âm thầm véo mình một cái, mặt dày nói: “Nếu tướng công không còn chuyện gì, vậy ta về phòng đây!” Nói rồi vội vã đi ra, đến khi ra ngoài thì vỗ trán một cái, ây da, sao lại quên chuyện quan trọng nhất rồi, hẳn phải nên mượn tình thế đó mà nói mình muốn dọn vào ở cùng tướng công...

An Nhược Hi do dự, rồi cuối cùng cắn răng, dù sao ban nãy cũng đã mất dáng vẻ rồi, lúc này cứ giả vờ như còn khí thế là được!

An Nhược Hi bước dài quay vào phòng, mở miệng gọi: “Ta nói với chàng này, ta muốn chuyển vào, chàng bị bệnh cần...”

Câu “cần người phục vụ” không nói ra hết, vì An Nhược Hi thấy Tiết Tự Nhiên đã ngồi dậy, đang tự thay y phục, thoát nhìn tinh thần không tệ. Thật đáng ghét, vậy là lý do của nàng không dùng được rồi?

“Chuyển vào?” Tiết Tự Nhiên nhìn nàng.

“Không được sao? Phu thê thì nên ở cùng phòng.” An Nhược Hi bị thái độ của Tiết Tự Nhiên chọc giận. “Lúc trước chàng ốm bệnh, sợ quấy rầy chàng tỉnh dưỡng nên ta mới nghe lời mẹ, tạm ở một phòng khác. Nay chàng đã bình phục rồi, vậy thì ta dọn về.”

Mau trả lời được đi! Mau nói được đi!

Kết quả Tiết Tự Nhiên không nói gì, xoay người đi chỗ khác.

An Nhược Hi bị bỏ xó, khẽ cắn răng, giậm chân nói: “Cứ quyết định thế đi.” Sau đó nàng xoay người chạy đi.

Tiết Tự Nhiên thấy nàng đi rồi thì ngoái đầu lại, ánh mắt lộ vẻ vui mừng, ây da vừa nãy suýt nữa đã không nhận được rồi, bảo hắc nói nàng dọn vào thì ngại quá, chính nàng hạ quyết tâm là tốt rồi. Vậy thì hắc chờ vậy. Đúng rồi, sau này còn có thể dùng chuyện này cười nhạo nàng mặt dày, còn chủ động muốn động phòng như vậy nữa.

Động phòng động phòng, sách nhỏ của hắc đâu rồi, hắc muốn xem thêm chút nữa.

Nhưng cho đến đêm, Tiết Tự Nhiên cũng không đợi được An Nhược Hi chuyển vào. Hắc ngẫm nghĩ, thúc giục hỏi nhiều thì mất mặt quá, nhưng An Nhược Hi cũng không có động tĩnh gì. Hắc cảm thấy vẫn nên chờ đi vậy, nếu không lỡ người ta đang chuẩn bị thật, mà hắc hỏi thì thành ra lại quá nhớ nàng. Kết quả An Nhược Hi vẫn không có động tĩnh.

Tiết Tự Nhiên chẳng hay rằng, vào lúc này An Nhược Hi đang vô cùng đưa đám, chỉ hận không thể chôn mình đi. Nàng về phòng càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt, thế nên mới chờ Tiết Tự Nhiên lên tiếng, chỉ cần hắc nói một câu “không phải nàng nói muốn chuyển vào sao? Sao không thấy người?”, thế thì nàng sẽ cấp tốc dọn vào. Nhưng nàng cho a hoàn đi hỏi thăm, Tiết Tự Nhiên vẫn cứ ở trong phòng, chẳng hề hỏi gì nàng. An Nhược Hi chôn mình trong chăn khóc, không có mặt mũi không có mặt mũi, thế thì dọn thế nào đây?

Vậy là hai người cứ giằng co một đêm, mỗi người tự ở trong phòng buồn bực, buồn ngủ rồi đi ngủ.

Tiết Tự Nhiên dậy trễ, một đêm ngủ không ngon, đến gần trưa hôm sau mới tỉnh. Vừa mở mắt đã thấy An Nhược Hi ngồi bên giường, trong tay

cầm cuốn sách.

Tiết Tự Nhiên cẩn thận nhìn, tóc gáy dựng đứng cả lên! Là sách nhỏ của hẳn! Tối qua giấu đâu rồi mà, chẳng lẽ không cất, bị vợ dữ lấy ra rồi!

Ánh mắt An Nhược Hi lơ đãng đảo một cái, thấy Tiết Tự Nhiên đã tỉnh thì nhất thời cả kinh thất sắc, suýt nữa đã ném cả sách đi, nhưng lại chợt dạ cố làm mặt dày coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Đầu óc hai người cũng không xoay chuyển nhanh, phải xử lý cục diện này thế nào đây?

Không đợi hai người mở miệng, a hoàn ở bên ngoài đã lên tiếng: “Kính chào phu nhân.”

Tiết Tự Nhiên và An Nhược Hi đều bật nhảy lên. Tiết phu nhân đi vào, a hoàn theo sau cầm một hộp đựng thức ăn. Bà thấy tình cảnh trong phòng thì bình tĩnh để a hoàn đặt hộp xuống, sau đó lui ra ngoài.

Tiết Tự Nhiên và An Nhược Hi đều căng thẳng nhìn bà.

Tiết phu nhân bật cười, đang định dặn mấy câu rồi rời đi, thì lại thấy cuốn sách trên tay An Nhược Hi.

Tiết Tự Nhiên cáo trạng trước, nói: “A, mẹ à, con mới dậy thôi, sao cả hai đều ở đây thế? Nương tử à, nàng cầm gì trên tay vậy? Sách đâu ra thế, sao lại đem vào phòng ta đọc? Về phòng mình đọc đi chứ.”

An Nhược Hi trợn mắt há mồm, lúc này mới vội giấu sách ra sau lưng, vòng vo cả nửa ngày mới nặn được một câu: “Mẹ, mẹ ta nhét một đồng hồ, ta cầm đến xem chút thôi, mới lật trang bìa, vẫn chưa thấy gì cả, cũng không biết là gì.”

Tiết phu nhân thật sự không muốn thấy, cũng không muốn nghe. Bà phát tay: “Được rồi được rồi, hai con trò chuyện đi, từ từ mà xem. Mẹ chỉ đến đưa đồ ăn, thăm Tiết Tự Nhiên mà thôi. Nếu đã không có gì đáng ngại, vậy phiền Hi Nhi chăm sóc nó.”

An Nhược Hi vội đáp vâng.

Tiết phu nhân xoay người định đi, thì bỗng nói: “Tự Nhiên đã khỏe rồi, Hi Nhi con chuyển vào đi. Hai người nên ở một phòng mới phải.”

An Nhược Hi và Tiết Tự Nhiên cùng đáp: “Vâng vâng.”

Tiết phu nhân cười, lại nói: “Ăn cơm trước đi.”

“Vâng, vâng.”

Tiết phu nhân rời đi. Cả Tiết Tự Nhiên lẫn An Nhược Hi đều đồng thời thở phào, cả hai đưa mắt nhìn nhau, lại đỏ mặt quay người đi, nghe Tiết phu nhân ở bên ngoài nói với a hoàn là thiếu gia thiếu phu nhân mà không cho ai vào thì không được vào.

An Nhược Hi và Tiết Tự Nhiên càng đỏ mặt hơn.

Hai người đứng cả buổi, rồi An Nhược Hi nhỏ giọng nói: “Đây không phải là sách của ta.”

“Thế thì của ai?” Tiết Tự Nhiên đùa bỡn vô lại.

An Nhược Hi nhếch môi, không vạch trần hẳn.

Tiết Tự Nhiên nhìn gương mặt e lệ của nàng, hỏi: “Nàng có đói bụng không?”

An Nhược Hi lắc đầu.

Tiết Tự Nhiên lại nói: “Ta cũng không đói bụng, ta mệt rồi, muốn ngủ trưa.” Dứt lời liền lên giường.

An Nhược Hi ngấn người nhìn cử động của hắn, không biết phải tiếp lời thế nào. Tiết Tự Nhiên nằm trên giường, nhìn nàng chăm chú.

An Nhược Hi vẫn đang ngấn ra, hắn ngủ rồi, vậy nàng làm gì đây?

Tiết Tự Nhiên chờ cả nửa buổi, giận rồi, cô vợ điêu ngoa này, không phải có chủ ý lắm sao? Không phải giở trò muốn chuyển vào sao? Nói mà không làm, bây giờ lại có thể đứng ngốc nghếch ở đấy!

“Nàng định đứng đấy đến bao giờ hả?” Tiết Tự Nhiên quát nàng.

An Nhược Hi cắn môi, âm ỨC cúi đầu đi ra ngoài.

Tiết Tự Nhiên thật sự muốn dấm ngực! Lại đi! Đi đi! Muốn gọi nàng lại nhưng lại thấy không có mặt mũi.

An Nhược Hi đi mấy bước, phát hiện trên tay vẫn còn đang cầm cuốn sách vẽ đầy xấu hổ kia, nàng nhìn sách, rồi lại nhìn Tiết Tự Nhiên, đúng là quá đáng giận! Cái người này giấu thứ đồ mắc cỡ đến thế, mà còn giả vờ đạo mạo trang nghiêm!

An Nhược Hi dùng sức ném mạnh sách xuống đất, rồi xoay người lại gần Tiết Tự Nhiên, hung hăng nói: “Ta cũng muốn ngủ trưa!”

Tiết Tự Nhiên lộn một vòng trên giường, dùng chăn che lại vẻ mặt vui mừng của mình, trọng miêng còn lẩm bẩm: “Đúng đáng ghét.”

Tiết Tự Nhiên vênh tai, không nghe thấy động tĩnh của An Nhược Hi, rất sợ nàng lại đột nhiên rời đi, thế là trở tay nắm lấy cổ tay nàng.

Da thịt cả hai đều nóng lên, bốn mắt nhìn nhau, lại ngừng ngừng vui mừng.

Màn trướng buông xuống.

Trong màn truyền đến âm thanh nho nhỏ.

“Chàng có biết không?”

“Hay là nàng đi nhặt sách về đi, chúng ta đối chiếu thử?”

Nhưng không ai nhặt cả.

Qua một lúc lâu, trong màn vang lên tiếng thở dốc êm ái.

3.2 Ác phụ hiền thê

“Cái gì?” Tiết Tự Nhiên thật không dám tin vào tai mình.

“Thiếu phu nhân bảo thuộc hạ dạy phu nhân công phu quyền cước, bảo là muốn đơn giản nhưng hữu hiệu.” Hường Vân Hào nghiêm túc lặp lại.

“Không không, câu sau ấy.”

“Vì thiếu phu nhân đánh thua tam cô nương Lý gia, không phục.” Hường Vân Hào nghiêm túc đáp tiếp.

Tiết Tự Nhiên ôm trán: “Nàng lại đánh nhau nữa rồi.”

“Vâng.”

“Lần này là vì sao?” Lần trước là vì chị dâu Đỗ gia ngầm châm biếm người hăn không khỏe phỏng đoán nàng không sinh được con, thế là nàng cố ý ngáng chân làm đối phương té ngã, chọc cho a hoàn đối phương xông lên, thế là nàng đánh nhau với người ta. Lần này là vì gì đây?

“Tam cô nương Lý gia nói công tử Trần gia phong thái hiên ngang, cao lớn anh tuấn, tuyệt hơn thiếu gia nhiều. Thiếu phu nhân ‘không cẩn thận’ tạt trà vào người cô nương kia.”

Tiết Tự Nhiên bó tay, cũng chẳng tức giận nổi: “Không phải đã tìm người đi theo nàng sao?”

“Thiếu phu nhân trách hạ nhân không dễ sai.” Hương Vân Hào muốn nói lại thôi, “Thiếu gia...”

“Ta biết, ta biết.” Tiết Tự Nhiên khoát tay. Côn đồ hộ viện sao dám động đến một đầu ngón tay của nữ quyến nhà đại hộ. Mà nương tử của hãn còn không sợ, thân phận cũng khác. Hơn nữa lần nào nàng cũng không ra tay trước, chỉ khiêu khích làm chuyện xấu, gặp ai mềm thì nhịn nàng, còn gặp ác phụ giống nàng thì đánh nhau. Nàng không ngại mất mặt, đánh xong còn muốn cáo trạng trước nói đối phương không dạy dỗ tốt để hạ nhân đánh nàng, bằng không thì giả vờ khóc lóc nói mình không cần thận vụng về tính xấu không tốt tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhân sai cướp lời làm đối phương phải ghen.

Tiết Tự Nhiên cũng không biết nương tử nhà ăn có thể sử dụng chiêu này được mấy năm, cũng không thể già rồi mà còn nói mình tuổi còn nhỏ được.

“Thiếu gia.” Hương Vân Hào đau khổ cầu cứu, “Thuộc hạ phải đối phó thế nào đây?”

“Cái gì mà đối phó thế nào?” Tiết Tự Nhiên nghĩ đến nương tử đến thất thần, nhất thời không phản ứng kịp.

“Chính là chuyện thiếu phu nhân nhờ dạy công phu quyền cước. Thiếu phu nhân còn nói, nếu nói cho thiếu gia hoặc không dạy nàng, thì nàng sẽ khiến thuộc hạ phải đẹp mặt.” Hương Vân Hào rầu rĩ.

“Nàng nói muốn để người đẹp mặt à?” Tiết Tự Nhiên ngạc nhiên.

“Vâng.”

“Vậy được, người đừng dạy nàng nữa, ta muốn biết nàng có thể làm gì.”

Hương Vân Hào xụ mặt. Trong chuyện này có thể thiếu gia và thiếu phu nhân không tốt chút nào, hạ nhân bọn họ đúng là chịu khổ rồi.

Cuối cùng Hương Vân Hào vẫn không dạy An Nhược Hi đánh nhau thế nào. Hẳn đi đáp lời với An Nhược Hi, nói thiếu gia tò mò nàng có thể khiến bọn họ đẹp mặt thế nào.

Sau đó chuyện này cũng không có sau đó. Vì An Nhược Hi bận mưu đồ xem có chiêu gì “đẹp mặt” vừa không làm khó dễ Hương Vân Hào vừa để Tiết Tự Nhiên ngạc nhiên. Kết quả là —— nàng vẫn không nghĩ ra.

Nguyên nhân không nghĩ ra cũng rất đơn giản, vì trên đời này vốn không có thủ đoạn nào vừa không làm khó dễ vừa có thể để người ta “đẹp mặt”. An Nhược Hi là điển hình của ở ngoài thì hiền ở nhà thì dữ, rất bao che khuyết điểm. Hương Vân Hào là người hầu trung thành của tướng công nàng, dĩ nhiên nàng cũng sẽ coi trọng hẳn như tướng công.

Tướng công thích, nàng thích. Tướng công muốn làm, nàng giúp.

Mỗi lần Tiết Tự Nhiên nói muốn bản thân đợi, hoặc muốn yên tĩnh đọc sách đừng quấy rầy hẳn, An Nhược Hi liền biết tướng công có chuyện bí mật. Nàng sẽ ra ngoài chơi, không phải thắt vạt thứ đồ chơi thì sẽ cầm sách đọc. Nếu có người đến tìm, nàng sẽ tán gẫu một hồi, không thì kéo đến chỗ khác chơi. Người hạ nhân không ngăn được thì nàng có thể chống đỡ.

Lúc đầu Tiết Tự Nhiên không biết, sau rồi cũng phát hiện ra. Hẳn phát hiện nương tử nhà hẳn đã phát hiện được bí mật nhỏ của mình, nhưng không hỏi nhiều. Nàng thích giữ cửa cho hẳn, hẳn cũng giả vờ không biết, để điều này trở thành bí mật của nàng.

Hể nàng vui là không che giấu được, ngốc nghếch. Giữ cửa thành công cho hẳn là nàng sẽ đặc ý vô cùng, không nói tại sao, chỉ rất đặc ý. Có lần hẳn không nhịn được cố ý hỏi nàng đã có chuyện vui gì?

Nàng ngẩn người, sau đó bịa lời: “Không có gì hết, ta chỉ cảm thấy hôm nay trời đẹp, tương công chàng thấy thế nào?”

Tiết Tự Nhiên suýt nữa không thở nổi. Hắn cảm thấy? Hắn cảm thấy nường tử nhà hắn mặt dày quá.

An Nhược Hi nhìn Tiết Tự Nhiên không trả lời được, da càng dày hơn, nhào đến đánh lấy hắn: “Có phải trời đẹp không, có phải không?”

Bất kể là “có” hay “không có” cũng không đáp được. Tiết Tự Nhiên á khẩu.

“Nếu thấy có thì chàng hôn ta đi. Còn nếu không thì để ta hôn chàng.” Nàng cố ý giở trò với hắn.

Nhất định da mặt nàng còn dày hơn tường thành Trung Lan rồi. Tiết Tự Nhiên nghiêm mặt, đứng đắn cầm một cuốn sách lên che mặt nàng lại, không để ý đến nàng.

“Đáng ghét. Hôm nay chàng mà không trả lời thì ta sẽ không đi.” An Nhược Hi vờ cáu ngồi lên đùi hắn.

Tiết Tự Nhiên vẫn không để ý đến nàng. Không đi thì không đi, ai sợ ai.

Hắn bình tĩnh đọc sách, nhưng đến một chữ cũng không vào. Nàng cắn nhả ngồi trên đùi hắn, một lát sau lại không có tiếng động gì.

Tiết Tự Nhiên đợi rồi đợi, đúng là không có tiếng thật. Hắn len lén nhìn nàng qua sách, nàng nhắm hai mắt, đang ngủ trên đùi hắn.

Tiết Tự Nhiên mất hứng, nũng nịu đâu rồi, kết thúc nhanh thế sao? Bộ là heo hay sao mà dễ ngủ thế?! Hắn không trả lời, chẳng lẽ nàng không thể hôn à? Thân thú hắn không nhanh nhẹn, không phải cũng không né được sao?

Hô hấp của An Nhược Hi đều đều, ngủ thật rồi. Qua một lúc lâu Tiết Tự Nhiên mới phát hiện mình vẫn cứ dán mắt nhìn nàng. Nhìn như thế, dường như nàng còn đẹp hơn trước nhiều.

Ừ, nhất định là vì gả cho hã rồi. Gả cho hã, nàng trở nên đẹp hơn.

Tiết Tự Nhiên cúi đầu, khẽ mỗ nhẹ lên mặt nàng, sau đó nhanh chóng ngồi thẳng, dùng sách che mặt.

Mặt rất nóng, trong lòng lại rất vui.

– KẾT THÚC –

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)

[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)

[Chương 123](#)
[Chương 124](#)
[Chương 125](#)
[Chương 126](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137](#)
[Chương 138](#)
[Chương 139](#)
[Chương 140](#)
[Chương 141](#)
[Chương 142](#)
[Chương 143](#)
[Chương 144](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147](#)
[Chương 148](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150](#)
[Chương 151](#)
[Chương 152](#)
[Chương 153](#)
[Chương 154](#)

[Chương 155](#)
[Chương 156](#)
[Chương 157](#)
[Chương 158](#)
[Chương 159](#)
[Chương 160](#)
[Chương 161](#)
[Chương 162](#)
[Chương 163](#)
[Chương 164](#)
[Chương 165](#)
[Chương 166](#)
[Chương 167](#)
[Chương 168](#)
[Chương 169](#)
[Chương 170](#)
[Chương 171](#)
[Chương 172](#)
[Chương 173](#)
[Chương 174](#)
[Chương 175](#)
[Chương 176](#)
[Chương 177](#)
[Chương 178](#)
[Chương 179](#)
[Chương 180](#)
[Chương 181](#)
[Chương 182](#)
[Chương 183](#)
[Chương 184](#)
[Chương 185](#)
[Chương 186](#)

[Chương 187](#)

[Chương 188](#)

[Chương 189](#)

[Chương 190](#)

[Chương 191](#)

[Chương 192](#)

[Chương 193](#)

[Chương 194](#)

[Chương 195](#)

[Chương 196](#)

[Chương 197](#)

[Chương 198](#)

[Chương 199](#)

[Chương 200](#)

[Chương 201](#)

[Chương 202](#)

[Chương 203](#)

[Chương 204 - Hồi Cuối](#)

[Chương 205 - Ngoại Truyện 1: Đại Tẩu](#)

[Chương 206 - Ngoại Truyện 2: Tình Duyên Sư Thái](#)

[Chương 207 - Ngoại Truyện 3](#)